

風水口

此書實為中國一書之冠。蓋其論理之精，詞義之雅，文字之工，非他書所能及也。且其書之內容，實為中國文學之精華。其書之價值，實為中國文學之寶藏。其書之地位，實為中國文學之中心。其書之影響，實為中國文學之動力。其書之地位，實為中國文學之中心。其書之影響，實為中國文學之動力。

Figure 1

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hai Ông Cháu

Một đồng tiền đồng, ngoài tròn trong vuông, xoay chuyển rơi xuống, giữa màu đồng xanh hiện ra hai chữ Gia Tĩnh.

Quảng tiền là một người thủ quỹ, đội một chiếc khăn vuông rách nát, mặt một bộ trường bào cũ màu xanh lốm đốm trắng, y phục tuy tàn tạ, nhưng thần sắc lại tươi tắn, hai mắt như hai bó đuốc, trầm ngâm nhìn chăm chăm vào đồng tiền đồng đó, cây hoè trên đầu um tùm tươi tốt, hoa hoè điểm điểm, nhỏ trắng như sao.

Vài người đàn ông nhàn rỗi ở bên cạnh đang cược tiền, một vị lão hán liên tục thua liên hai ván, quay đầu cười nói: “Ninh tiên sinh, đồng tiền này thì chơi có gì vui, không bằng cho tiểu lão nhi đây mượn lấy lại vốn”.

Người thủ quỹ đó lắc đầu nói: “Đó là xem quý, không phải là đồ chơi”

Lão hán đó cười nói: “Người lại khinh họ Lục này không có kiến thức, vá áo phải dùng kim chỉ, làm gì dùng đến tiền đồng chứ?” Liền vươn tay ra lấy đồng tiền, nhưng lại bị Ninh tiên sinh đó gạt ra, lạnh lạnh nói: “Không phải ta khinh người không có kiến thức, xem quý này là tính số mệnh, chứ không phải là may vá y phục”.

Lão hán đó nói: “Xem số? Vậy xem được cái gì rồi?”

Ninh tiên sinh đó nói: “Xem được một quẻ Càn”. Lão hán đó cười nói: “Quẻ Tiền? Tốt a, nhưng phạm là dính đến chữ Tiền này, nhất định là mệnh

của đại phú đại quý rồi” Những người đàn ông nhàn rỗi khác nghe thấy lời nói này, xôn xao cười lên: “Lục Đại Hải người thua đến điên rồi, trong lòng chỉ nghĩ đến tiền?”

Ninh tiên sinh cười cười, nói: “Lời nói cũng không hẳn sai, tuy nói Càn này không phải tiền kia, nhưng Càn giả thiên dã, lời quẻ trong Kinh Dịch có nói: ‘ Càn, nguyên hanh lợi trinh, nguyên hanh lợi trinh cũng có nghĩa là đại phú đại quý. Cái quẻ này, biến hào rơi tại sơ cửu: ‘Tiềm long, vật dụng’, tức là thể tiềm tàng dương khí, giống như thần kiếm trong vỏ, ánh sáng liềm tàng, chỉ là chưa xuất mà thôi, nếu xuất ra sẽ uy phục tứ phương, dẹp yên thiên hạ”.

Cả đám đàn ông nhàn rỗi đó nghe mà trố mắt lú lười, Lục Đại Hải định thần nói: “Kệ nó là tiền đồng quẻ, nguyên bảo quẻ gì, còn tiền mà, thắng về tay mới là thật”. Tự mò ra trong bao hai đồng tiền, lớn tiếng quát: “Gia gia liêu một phen đây, đều đặt nhỏ”.

Người làm nhà cái cười hì hì, chính lúc chuẩn bị lắc xúc xắc, Lục Đại Hải lại nói: “Chậm đã”. Nhà cái đó nói: “Sao rồi, sợ rồi à?”

Lục Đại Hải phần nộ nói: “Đánh rắm, gia gia sợ ai? Ta mà ngẩng đầu lên, trời cũng bị chọc thành một cái hang, giẫm chân xuống đất, mặt đất cũng phải chấn động ba lần, nhớ đến năm xưa ta khi xuất hải đi Lưu Cầu, đi Phù Tang, đi Cao Ly, đi Tô Môn Đáp Lạp, tên tiểu oa nhi người vẫn còn làm nũng trong bụng mẹ.

Nhà cái bị chế giễu một hồi, gương mặt ửng đỏ, gần như muốn phát tác, nhưng lại nghĩ lão già này tuy tính khí không tốt, nhưng đồ phẩm lại cao, trước nay không nợ tiền, nếu như trở mặt, thì khác gì chặt đứt một đường tài, chỉ cười lạnh nói: “Lục Đại Hải lão lợi hại, tới lúc thua rồi, đừng có mượn tiền của tiểu oa nhi tôi”.

Lục Đại Hải nghe nói vậy, bỗng nhiên thấy hối hận, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, giống như nước đổ đi khó thể thu lại, bất đắc dĩ hứ lên một tiếng. Đột nhiên nghe Ninh tiên sinh hỏi: “Lão gia tử đã từng xuất hải?”

“Làm qua nhiều năm rồi” Lục Đại Hải đột ngột lấy lại tinh thần, “Chỉ là về sau có Oa loạn, đường biển bị ngăn trở, mất hết cả tiền vốn. Thật không dễ dàng mới quay về được Trung thổ, triều đình lại thi hành nghiêm ngặt hải cấm, giết vô số thuyền gia, những thuyền gia còn sót lại, nếu như không đầu nhập Oa khẩu, thì cũng làm hải tặc. Tiểu lão nhi một là không có vốn, hai là không muốn làm tặc khẩu, chỉ có thể là người đánh cá nghèo. Nhưng mà tục ngữ nói rất đúng, làm con rùa rút đầu là sống lâu nhất, nhớ những người đồng bọn của lão, nếu như không phải bị triều đình thu nhà chém đầu, thì cũng bị tặc khẩu đánh cướp, vứt xuống biển làm mồi cho cá; tính ra mấy chục người, sống được đến hôm nay, cũng chỉ có tiểu lão nhi ta thôi.

Ninh tiên sinh than: “Lời nói của lão gia tử thâm hàm đạo ‘vô vi bảo thân’ của thánh nhân. Ganh lợi đuổi danh, chính là cái gốc của hoạ sát thân, an bản lạc đạo, chính là biện pháp tránh xa tai hoạ”.

Lục Đại Hải nói: “Ninh tiên sinh ngài nói đều là những đạo lý lớn, tiểu lão nhi không hiểu. Nhưng tiên sinh có thể xem số, vậy không thử tính xem, ván này tiểu lão nhi là thua hay thắng?”.

Ninh tiên sinh đó đem đồng tiền trong tay liên tục gieo sáu lần, nói: “Lần này là quẻ Khôn. Biển hào tại thượng lục, hào nói rằng: ‘thượng lục, long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng’”. Y thấy Lục Đại Hải không hiểu, liền giải thích, nói: “Vậy thì có nghĩa nói, âm khí một khi quá thịnh vượng, thể tất uy bức dương khí, âm dương nhị khí khó tránh khỏi một trận đại chiến. Nhưng mà, tự cổ dương giả là quân, âm giả là thần, âm không thể thắng dương, tà không ép được chính, ván này của lão gia tử thua nhiều thắng ít, nếu như Ninh mỗ xem quẻ không sai, thì bại tại số lục ngũ”.

Lục Đại Hải nghe mà kinh nghi, bọn đàn ông nhàn rồi đã la hét đặt tiền, nhà cái đó cầm lấy ống trúc lắc một hồi, đột nhiên nhắc lên, mọi người nín thở nhìn một cái, đó là một con lục điểm, hai con ngũ điểm, không thể lớn hơn. Mọi người không ai là không kinh ngạc, Lục Đại Hải càng ngơ ngác, nhà cái một mặt thu tiền, một mặt cười nói: “Lục ngũ, lục ngũ, nhất lục lưỡng ngũ, Ninh tiên sinh thật là thiết khấu trực đoạn, ha ha, Lục Đại Hải, còn muốn đồ không?”.

Lục Đại Hải lật hầu bao, nhưng lại trống rỗng, quay đầu nhìn lại, người thủ quỹ đó không biết tự lúc nào, áo xanh nhẹ nhàng bay, đã đi xa rồi. Lục Đại Hải oán giận cúi gắt nói: “Vận đen, không ngờ ở đây lại có miệng quạ đen”.

“Lão đừng vội mắt”. Nhà cái đó cười nói, “Vị Ninh tiên sinh này không trêu chọc được. Lão nói, gia nghiệp của Diêu gia lớn như thế nào? Núi vàng núi bạc trong nhà, mấy người thủ quỹ cũng không tính rõ ràng được, ai lại chưa từng chịu qua cái tát của Yên Chi Hổ. Nhưng từ khi Ninh tiên sinh đến, cái bàn tính như có thần tiên nhập vào, chưa đến một tháng, những thủ quỹ khác nhất loạt phải cuốn chiếu rút khỏi. Ngân lượng như nước chảy của Diêu gia hôm nay, đều qua mười đầu ngón tay của y, một chút cũng không sai. Lão nói, nếu là như vậy, Diêu đại quan nhân còn không coi y như bảo bối sao? Lão dám mắng y, cẩn thận Yên Chi Hổ nghe thấy, xé toạc miệng lão ra!”

Đám đàn ông nhàn rồi đều cười lên. Lục Đại Hải lại trau chuốt để làm sao mượn mọi người tiền gỡ vốn. Cũng lúc này, tiếng trống nhạc phía đằng xa vang lên, đám đàn ông nhàn rồi vừa nghe thấy, liền reo hò lên: “Gánh hát của Diêu gia đến rồi, đi coi, đi coi”. Dem những dụng cụ đánh bạc thu lại, rồi ầm ầm tản ra.

Lục Đại Hải không có hy vọng gỡ lại vốn, nhắc sọt cá lên, hờn giận đi được một đoạn. Không lâu màu mây chuyển sắc đậm hơn, gió đông nam nổi lên. Lão đã từng xuất hải, giỏi phán đoán sắc gió, vội vàng rào bước,

tiến về phía dưới gốc cây mạn để lánh, vừa mới đứng vững, mưa lớn xoàn xoạt dội xuống, làm bốc lên những làn khói bụi mờ nhạt trên mặt đất.

Mưa đang xối xả, đột nhiên thấy một hán tử áo xám, tay áo rũ rượi, lưng mang một cái bọc, lẻ loi tập tễnh bước đến. Lục Đại Hải nhiệt tình gọi lớn, nói: “Bằng hữu, bước nhanh hai bước, đến đây ẩn lánh”.

Người đó nghe cũng như chưa nghe, vẫn không nhanh không chậm, đến trước gốc cây mạn, nhưng lại không náu mưa.

Lục Đại Hải trong lòng kỳ lạ, người áo xám bất thành linh ngẩng đầu lên, lộ ra diện mục, làm cho Lục Đại Hải kinh hãi lùi lại nửa bước, chỉ thấy người đến hai mắt như động sâu, diện mục nhợt nhạt sừng vù lên, giống như một thi thể trôi trong nước, một chút sinh khí cũng không có.

Người áo xám đó một chữ dừng lại một chút, giọng khàn khàn nói: “Điều gia trang còn xa không?”

Lục Đại Hải thầm nghĩ người này không chỉ hình dạng quái dị, trong cổ họng cũng toát ra một chút quỷ khí, liền trả lời nói: “Đi về phía tây năm dặm là thấy”. Hai mắt người đó chớp một cái, như có tia sắc nhọn lướt qua, đột nhiên lại chuyển thân, tập tễnh bước đi.

Lục Đại Hải ngây người nhìn theo bóng lưng của người đó, bỗng nhiên kinh hãi phát giác, người này tuy rằng hành tẩu trong mưa, nhưng áo tóc giầy tất lại khô ráo như nạo, không có dấu vết bị ướt. Lão định thần lại, đột nhiên thấy bọc sau lưng y, y phục có chỗ cao chỗ thấp, như rồng rắn chạy, nhưng phàm là nước mưa rơi vào, thoáng chốc thì không thấy dấu vết. Lục Đại Hải kinh ngạc đến trợn mắt cứng miệng, cho đến khi người mặc áo xám đó biến mất trong mưa gió, vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trận mưa đó vốn là mưa rào, đến đi đều nhanh. Không lâu thì mây tan, mặt trời ló ra. Lục Đại Hải giữ đi nước mưa, thất hồn lạc phách đi được hai bước, đột nhiên nghĩ ra một việc, chuyển thân đến bên dưới cây mạn, vịn

vào cành cây, hái xuống mười mấy quả mận vừa xanh vừa to, nhét vào trong hầu bao.

Vừa thu dọn xong, đột nhiên nghe thấy tiếng cười khúc khích, giống như tiếng chim vàng oanh hót. Lục Đại Hải kinh ngạc chuyển mình, chỉ thấy một nữ lang, mắt biếc má đào, da trắng tóc xanh, lại là di nữ Tây Dương ít thấy.

Lục Đại Hải lúc trước ra biển, đã từng gặp vài người di nữ, nhưng người xinh đẹp như vậy, mới lần đầu tiên trông thấy, nhưng thấy di nữ này dung mạo tuy kỳ lạ, nhưng lại mặc y phục màu hồng thịnh hành ở Giang Nam, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư, lười nhác dễ thương.

“Lão nhân gia”! Nữ tử đó nói bằng giọng Quan thoại trong trẻo nhanh nhẹn, “Người có biết Diêu gia trang không?”

Lục Đại Hải nghe vậy, thầm kêu kỳ lạ, nhưng miệng đáp nói: “Không xa, đi về phía đông năm dặm”.

Di nữ đó cười nói: “Đa tạ”, vừa nói, vừa vỗ nhẹ lên lông cổ của con mèo Ba Tư, con mèo Ba Tư đó nghiêng đầu nhìn Lục Đại Hải một cái, trong con ngươi màu lam mờ nhạt lại có vài phần hung tợn.

Lục Đại Hải trong lòng thấy rét run, lại nghe di nữ đó cười nói: “Bắc Lạp Sư Môn, đừng có nghịch ngợm”. Nói rồi duỗi tay gãi lên cổ mèo con, con mèo con bị ngứa thu người lại, cụp mắt xuống. Luồng khí lạnh trong lòng Lục Đại Hải cũng theo đó mà tan đi, chỉ thấy trong lòng mơ hồ.

Di nữ đó lại cười cười, nói “Lão nhân gia, nhắc nhở người một chút, cây mận bên đường này không ăn được”. Lục Đại Hải kỳ quái nói: “Tại sao không ăn được?” Di nữ đó chỉ cười hì không đáp, đi về phía đông. Nàng bước đi chậm rãi, khi đặt chân xuống, lại đã ở ngoài một trượng. Lục Đại Hải tưởng rằng hoa mắt, xoa mắt rồi nhìn lại, di nữ đó đã không thấy tung ảnh.

Lục Đại Hải đột nhiên kinh hãi toàn thân toát ra mồ hôi lạnh: “Ngoan nào, chẳng nhẽ họ Lục này số mệnh không may, ban ngày lại gặp nữ quỷ?” Nghĩ đến đây, trong lòng càng thấy mơ hồ, không biết vì sao, lại không ngừng tự tinh thần được.

Cứ mơ mơ màng màng như vậy, đi được một lúc, xuyên qua một con đường nhỏ, gió ẩm và mặn ướt, thổi đến từng trận. Lục Đại Hải đưa mắt nhìn ra, sương khói mênh mang, biển xanh vô cùng, mây rủ xuống bên trời, giống như rồng đang uống nước, không kìm được lòng dạ mở rộng, kêu lên một tiếng dài.

Tiếng kêu chưa dứt, liền nghe thấy có người cười nói: “Gia gia trở về rồi à?”.

Lục Đại Hải chuyển mắt nhìn, chỉ thấy bờ xa của bãi cát dài, một sườn núi cao chót vót, trên bờ dựng một căn nhà cỏ, một thiếu niên áo vải đang sửa chữa lại lưới cá trước nhà, nhìn thấy lão, bỏ công việc xuống, đứng dậy đón lão.

Lục Đại Hải chế nhạo cười nói: “Tiệm nhi, người tốt chứ?” Thiếu niên đó mười bảy mười tám tuổi, màu da hơi đen, mi thanh mục tú, nghe vậy chau mày nói: “Cháu rất tốt, gia gia đừng có khách khí như vậy, có chút gì đó không tốt lắm”. Lục Đại Hải bị y nhìn chăm chú, như bị gai đâm vào lưng, tự nhiên thấy không thoải mái.

oOo

Thiếu niên đó lại nói: “Tiền bán cá lại thua hết rồi sao?”.

“Ai bảo người vậy?” Lục Đại Hải đỏ mặt găng gượng, “Ta đổi tiền về nhà, trên đường đi, đột nhiên thấy có bán mặn, liền mua cho người vài trái giải khát”. Nói vậy liền từ trong hầu bao móc ra một quả mặn, nhét vào tay người thiếu niên. Người thiếu niên đó chần chừ do dự đón lấy, cắn một miếng, nhưng lại thấy chua đắng khó nói thành lời, gần như phải nhổ ra

ngoài. Thì ra, cây mận đó mọc ở ven đường, vô số người đi qua, quả cây vẫn phong phú to lớn như cũ, nguyên do thực sự là bởi quả chua đắng, do đó không có người hái, mặc kệ nó sinh trưởng.

Lục Đại Hải mắt không rời nhìn vào thiếu niên đó, chỉ thấy y cau mày, tiếp đó lại duỗi ra, trong lòng mới thấy nhẹ nhõm, chỉ nghe thấy thiếu niên đó than: “Tiền đó đều đổi lấy mận rồi sao?”

Lục Đại Hải ha ha cười lớn, sờ phía sau đầu thiếu niên, nói: “Cháu ta thật thông minh, đoán cái là trúng. Thế nào hả? Mận ăn có ngon không?”

Thiếu niên đó gật đầu nói: “Số mận này vừa to vừa ngọt, quả thực là rất ngon, chỉ là ăn quả cây thì không thể lập đầy dạ dày được, lần sau có bánh gạo nếp thượng hảo, ông mua cho cháu hai cái?”

Lục Đại Hải sững người một lát, cười lớn nói: “Không sai, người xem cái trí nhớ của ta, ý thích vừa lên, tiền đều đổi lấy mận rồi, lại quên cả mua gạo”. Thiếu niên đó im lặng không lên tiếng, tự đi sửa lại lưới cá.

Lục Đại Hải rũ tay nhàn nhã một lát, đột nhiên nghe thấy trong bụng như có tiếng sấm, nhìn túi chứa đầy mận, bất giác trong miệng tiết ra nước bọt, trong lòng nghĩ tôn nhi nói những quả mận này ăn ngon, sao không thử ăn hai trái để đỡ đói. Lập tức moi ra một trái, vừa nhét trong miệng, khuôn mặt già liền nhăn nhúm lại, vội vàng nhổ thịt quả ra ngoài.

Thiếu niên đó nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại nhìn, thất thanh cười lên. Lục Đại Hải chỉ hận không có cửa xuống đất, xấu hổ một lúc, tìm lời nói: “Tiệm nhi, việc tiền nong chúng ta tạm thời không nhắc nữa, nhắc đến chỉ thấy dung tục. Lại nói hôm nay khi về nhà, ta gặp hai sự việc kỳ quái, để ta nói cho người”. Thiếu niên đó cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Lần này là tình tình cướp y phục, hay là dạ xoa bắt đánh bạc?”/

Lục Đại Hải khi trẻ đã ra biển du lịch, đã nghe nhìn thấy nhiều vật việc quý báu kỳ lạ, cho nên mỗi lần thua sạch tiền, liền mượn những quái sự

nghe được để lấp liếm cho qua. Chẳng hạn như mỗi lần thua sạch áo quần quay về, liền nói tinh tinh hình dạng giống người, cũng thích mặc quần áo của loài người, bản thân trên đường về nhà, gặp phải một bầy tinh tinh đánh cướp, không những quần áo không giữ được, tiền cũng bị thất lạc; còn không thì là đi qua ven biển, đột nhiên sóng nước rẽ ra, nhảy lên một con dạ xoa, cứ bắt phải đánh bạc, Lục Đại Hải không chống cự nổi, chỉ còn cách búi ngùi than thở mà đánh bạc với nó, con dạ xoa đó là yêu quái, không phải là người, thần thông quảng đại, bản thân thua sạch, cũng là điều tất nhiên. Ngoài những điều đó ra, còn có hải âu kết thành bầy mổ sạch gạo đổi được; giao long tự bảo, chuyên đi trộm túi tiền của người, kéo về cất giữ trong hang động. Nói tóm lại, cũng khó khăn cho lão già này những lời quỷ quái nói liên tục, hết lần này đến lần khác.

Do đó nghe thanh niên này nói vậy, da mặt Lục Đại Hải nóng lên nhè nhẹ, may phúc mà màu da xanh đen, che đi cái vẻ xấu hổ, chính lúc muốn nói hai quái sự đó, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu trống rỗng, đích thực là việc gì, nghĩ thế nào cũng không ra, nghĩ ngợi khổ sở một lúc lâu, đột nhiên vỗ trên trán một cái, kêu to nói: “Hồng rồi, gia gia tuổi đã già, việc đang yên đang lành như vậy, tại sao lại không nhớ ra được vậy?”

Thiếu niên đó vừa thấy kinh ngạc, vừa thấy tức cười, nhưng vị tổ phụ này tính tình đối trá giao hoạt, y thấy nhiều rồi cũng không lạ, chỉ cười cười, không để vào trong lòng.

Lục Đại Hải đói không chịu được, xốc nồi lục bếp, một hạt gạo cũng không thấy, chịu không được, nói: “Tiệm nhi, vẫn chưa ăn à?”

Thiếu niên đó nói: “Đợi ông mua gạo về để nấu a!” Lục Đại Hải ghen lời, chống chế nói: “Có cá không?” Thiếu niên đó nói: “Không phải là ông bán rồi sao?”.

“Người không phải đớp chát lại lão tử”. Lục Đại Hải trong đầu then quá thành ra tức giận, “Đưa lưới cho ta, ta đi mò hai con cá, dầu sao cũng phải

lấp đầy bụng”.

Thiếu niên đó nói: “Ông không thấy lưới bị cá đục thủng rồi hay sao? Đang sử lại đây này”. Lục Đại Hải vô kể khả thi, tức mình hứ hứ giậm mạnh chân bước hai bước, bỗng nhiên vỗ tay một cái, cười nói: “Không cần gấp, ta nghe người trên trấn nói rồi, hôm nay là thọ kỳ của Diêu đại quan nhân. Diêu đại quan nhân bày thọ tiệc rất lớn, chúng ta đi chúc mừng một cái, không chừng có thể kiếm được bữa ngon”. Nói đến đây, phảng phất như sơn hào hải vị trong thọ tiệc như vật trước mắt, không kìm được nuốt nước bọt liên hồi.

Thiếu niên đó lắc đầu nói: “Người của Diêu gia vừa hung dữ vừa xấu xa, trước nay không coi ai ra gì, bọn họ để ông vào trang mới lạ”.

Lục Đại Hải nói: “Hôm nay không giống như mọi ngày, chỉ cần lão hán ta nói hai câu ‘Phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn’, lại vái chào hai cái, đập đầu hai cái, thì cho dù không được ngồi ở tiệc chính, được chút canh thừa cơm cặn, cũng là tốt rồi”.

“Đó không phải là làm khiêu hoá sao?” Thiếu niên đó chau mày nói, “Cháu không đi đâu”.

Lục Đại Hải tức giận nói: “Còn giả vờ thanh cao cái gì, người là thái tử gia sao, là công tử sao?” Giẫm chân một cái, một mình bước đi.

Thiếu niên đó cũng không để ý gì lão, vùi đầu dệt lưới, đợi cho Lục Đại Hải đi xa, mới đặt lưới cá xuống, từ trong lòng lấy ra một chuỗi dây chuyền dùng vỏ sò kết thành, vỏ sò trên dây chuyền to nhỏ không đều, có ốc biển, cũng có con sò, đều được mài cẩn thận, ánh sáng mặt trời vừa chiếu rọi, châu quang tròn tru mềm mại, thiếu niên đó nhìn một lát, từ bên cạnh chân lấy ra một viên đá trắng, đem một miếng ốc biển chưa được làm kỹ, nhúng vào nước, cẩn thận mài trên tảng đá, không lâu sau, trên trán rỉ đầy ra những giọt mồ hôi nhỏ.

oOo

Vẫn chưa mài xong, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cánh, có người lạnh lạnh kêu lên nói: “Lục Tiệm, Lục Tiệm”. Thiếu niên đó ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một con chim bạch anh vũ đậu trên cái sào treo lưới cá, sắc lông trắng sáng rực rỡ, mỏ đỏ như chu sa, hai mắt như viên ngọc vàng có chấm đen, khi mắt di chuyển, ánh sáng như làn nước chuyển động, linh tính kinh người.

“Luyện kiếm rồi, luyện kiếm rồi”. Con bạch anh vũ kêu lên rồi bay ra hơn trượng, thấy Thiếu niên không đi theo, lại dừng trên đỉnh một khối đá ngầm, ngoẹo đầu kêu lên: “Lục Tiệm, Lục Tiệm”.

Lục Tiệm cười nói: “Đồ chim ngốc, đừng có giục nữa”. Rồi lấy dây chuyền vỏ sò đó soi soi lên mặt trời, lộ ra một chút vui mừng, sau đó đứng dậy đi ra phía sau nhà, mò mẫm ở dưới một tảng đá ngầm một lúc, rút ra một thanh mộc kiếm, kiếm dài ba thước, có nhiều vết nứt mẻ, là một vật cũ đã trải qua nhiều tổn hại.

Con bạch anh vũ đã bay đằng trước dẫn đường, Lục Tiệm đeo kiếm bên eo, đi theo đằng sau, đi được vài dặm, trông thấy một khu rừng phía đằng sau, khói ôm lấy đá, dày đặc cả khu rừng.

Lục Tiệm càng tiến gần khu rừng đó, trong lòng càng cảm thấy hoảng loạn, bước đi bất giác cũng chậm lại. Bạch anh vũ chê chậm, đứng trên một cái cây, thôi thúc nói: “Lục Tiệm, Lục Tiệm”.

Âm thanh vừa mới vang lên, trong rừng cây lay động một bóng trắng, hiện ra một thiếu nữ tóc tết thành bím, làn da còn trắng hơn cả tuyết, mái tóc đen bóng, chưa đến tuổi đọc sách, dung mạo đã tuyệt đẹp, trên người mặc một chiếc váy lụa trắng dát ngọc trai mạ vàng sáng láng, lưng thắt một cái dây lưng thêu hình long phụng bằng bạch ngọc phi thủy, trâm cài đầu như màu xanh trời, vòng đeo tai như giò nước bạc khảm ngọc, đến như

đôi hài thù, cũng là tơ vàng chỉ bạc, quấn vào bông mẫu đơn ngũ sắc, đẹp và quý không thể nói thành lời.

Con bạch anh vũ vỗ cánh, đậu lên vai của thiếu nữ đó, chim đẹp người đẹp, làm nền cho nhau thật là kỳ thú.

Lục Tiệm bắt giắc mặt đỏ tim nháy, chống chế nói: “Tiểu Lan, người tốt chứ”. Thiếu nữ đó cong môi lên, nửa cười nửa giận: “Không tốt a, đợi người cả nửa ngày rồi. Người có phải là không muốn gặp ta, đi rõ là chậm, lại phải cần Bạch Trân Châu thúc giục người?”.

Lục Tiệm vội nói: “Ai bảo người vậy, ta, ta nằm mơ cũng đều muốn gặp người”. Tiểu Lan cười đẹp nói: “Thật không?”

“Thật”, Lục Tiệm nói, cúi mắt nhìn xuống mũi chân, không dám đối mắt với thiếu nữ đó.

“Ngốc tử”. Tiểu Lan trừng mắt nhìn y, “Còn chưa vào đi?”.

Hai người đến mảnh đất trống trong rừng, chỉ thấy một thanh mộc kiếm dựa dưới gốc cây hoè lớn, hình thức cũng giống như mộc kiếm của Lục Tiệm, chỉ là có thêm một sợi tua ngũ sắc. Bên cạnh kiếm đặt một cái hồ lô to, bóng đến phát sáng.

Tiểu Lan cầm hồ lô lên, hỏi: “Người có khát không?” Lục Tiệm gật đầu nói: “Có một chút”. Tiểu Lan bĩu môi cười, đưa hồ lô cho y nói: “Cho người”.

Lục Tiệm tiếp lấy, vừa mới nếm thử, lộ ra sắc diện kinh ngạc, Tiểu Lan cười nói: “Thế nào, có ngon không?” Lục Tiệm kỳ quái nói: “Cái nước này tại sao lại giòn ngọt, hơi chua chua, còn nữa, còn có mùi thơm, ừ, giống như trái đào, lại giống trái lê ... “.

“Ngốc tử” Tiểu Lan vỗ tay cười nói, “Đây là nước đào cô đặc và mật ong, tự nhiên là phải ngon ngọt, hơi chua chua rồi”. Lục Tiệm đỏ mặt, đặt hồ lô xuống, nói: “Uống nước thì là uống nước, cần gì phải quanh co như vậy?”.

Tiểu Lan gật một tiếng, mắng: “Tên nhà quê, chỉ biết có uống nước trong, ăn cơm trắng”. Lục Tiệm do dự một chút, nói: “Tiểu Lan, ta ... ta ...”. Thò tay vào trong lòng, muốn mò sợi dây chuyền.

Không ngờ Tiểu Lan chỉnh lại sắc diện, nhắt thanh kiếm gỗ có tua lên, thờ ơ nói: “Ít nói những lời thừa thãi đi, hôm nay ta vừa mới học vài chiêu mới. Người xem cho kỹ nhé, đừng có mà chớp mắt”. Tiếp đó bày ra tư thế, bên trái vạch ba vòng tròn, bên phải đâm một kiếm, nói: “Chiêu này gọi là Thâu Kê Mô Cầu”. Lục Tiệm đã lâu chưa có ăn, khí lực yếu đi, nhưng vì muốn làm cho thiếu nữ này vui, cố lấy lại tinh thần, theo cách đó sử kiếm một lần.

Tiểu Lan lại nói: “Lại xem chiêu ‘Thích Ma Tước’ này”. Nói rồi nhảy lên cao, lẳng không đâm ra bốn kiếm, sau đó ung dung đáp xuống đất, nói: “Chiêu kiếm này nếu luyện tốt, trong một cái tung người, có thể đâm ra mười sáu kiếm”.

Lục Tiệm cũng theo đó nhảy lên, mới đâm ra một kiếm, kiếm thứ hai vẫn chưa đâm ra, thì đã rơi xuống, xấu hổ đến độ đỏ mặt tía tai, đưa mắt nhìn trộm, nhưng chỉ thấy Tiểu Lan dẩu đôi môi nhỏ thơm phức, trong đôi mắt mơ có ý chế giễu, bất giác càng cảm thấy hổ thẹn.

Lại nghe Tiểu Lan hứ nhẹ một tiếng, nói: “Lục Tiệm, tại sao người cứ chậm rề rề như vậy. Đi đã chậm, sử kiếm càng chậm, ta đã sớm nói với người, đường kiếm pháp này nhất định phải nhanh, nhanh đến có thể chém đứt nước mới được gọi là tốt, giống như người thế này, một cây tăm cũng chặt không đứt được!”.

Lục Tiệm dưới sự chỉ trích của nàng, chỉ biết gật đầu nói vâng, lại nghe Tiểu Lan nói: “Những ngày này, người không có chút tiến triển, nếu cứ như thế, làm sao cùng ta luyện kiếm?”. Lục Tiệm nghe vậy trong lòng thấy sốt ruột, mở miệng nói: “Ta nhất định dụng tâm luyện”.

Tiểu Lan nguýt y một cái, lạnh lạnh nói: “Cũng được, ta lại tin tưởng người một lần”. Nói xong lại biểu diễn bốn chiêu, phân biệt thành “Ma Cô Đại Thụ”, “Xuy Phong Hạ Vũ”. “Bạch Mã Phiên Sơn”, “Mã Mao Điều Vũ”, chiêu này so với chiêu kia càng nhanh, Lục Tiệm phải nhin cơn đói, ngưng thần theo dõi, theo đó mà vẽ hồ lô, đều học hết.

oOo

May phúc là bốn chiêu đó không phải là rất khó, vì thế cũng không bị mất mặt. Tiểu Lan nhìn y luyện xong, nói: “Hôm nay dạy sáu chiêu này, người về nhà luyện cho tốt. Những chiêu thức ta dạy cho người lần trước, người luyện như thế nào rồi?” Lục Tiệm nói: “Đều luyện tốt cả rồi”. Tiểu Lan cười nói: “Rất tốt, chúng ta thử chiết chiêu xem”.

Hai người bày ra tư thế, bắt đầu so kiếm, Tiểu Lan xuất kiếm như gió, chiêu thứ nhất chưa hết, chiêu thứ hai đã xuất ra, Lục Tiệm bị khoái kiếm của nàng bức đến rối loạn tay chân, chưa đầy một lúc, trúng liền ba kiếm, một kiếm tuy rằng không trí mệnh, nhưng chỗ trúng kiếm vẫn rất đau đớn. Lại qua vài chiêu, Tiểu Lan đâm ra một kiếm, Lục Tiệm vung kiếm gạt ra, đập một tiếng, hai kiếm chạm nhau, Lục Tiệm đột nhiên cảm thấy kiếm của Tiểu Lan sinh ra một lực đánh mạnh, hồ khẩu nhất thời tê dại, một kiếm thoát khỏi tay bay ra.

Tiểu Lan khanh khách cười nói: “Thế nào rồi, người phục hay không?” Lục Tiệm vội nói: “Tâm phục, khẩu phục”. Tiểu Lan nghe vậy, nụ cười hé ra trên khuôn mặt, Lục Tiệm thấy sóng mắt nàng lưu động, hai gò má ngọc rực rỡ, trong lòng cũng thấy vui thích.

“Lục Tiệm”, Tiểu Lan lại lộ ra nét buồn rầu, “Năm ngày trước người vẫn còn đỡ được của ta năm mươi chiêu, lần này tại sao chỉ có thể tiếp được ba mươi chiêu vậy?” Lục Tiệm nghĩ một lát, nói: “Người xuất kiếm nhanh hơn, khí lực cũng mạnh lên rồi”.

“Ăn nói hồ đồ!” Tiểu Lan hừ một tiếng, “Không phải là ta nhanh lên, mạnh lên, mà là người chậm đi, yếu đi, người lười nhác, không chịu luyện kiếm cho tốt, có đúng không?” Lục Tiệm vội xua tay nói: “Không đúng, ta, ta ngày ngày đều luyện cả”.

“Vậy là do người luyện tập không siêng”. Tiểu Lan nói, “Bắt đầu từ hôm nay người phải gia tăng tập luyện gấp bội”.

Lục Tiệm do dự nói: “Ta còn phải đánh cá sửa lưới, lại không thể để gia gia nhìn thấy ...”. Tiểu Lan hờn dỗi nói: “Người có phải không muốn luyện kiếm cùng ta?” Lục Tiệm thấy thần sắc điệu man của nàng lộ ra, không biết làm gì hơn, chỉ biết cúi đầu không nói.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng cười hì, có người nói: “Nha đầu thật giáo hoạt, mới có chút tuổi, đã biết lừa người”.

Tiểu Lan nghe vậy biến sắc, bất giác giơ kiếm quát lớn: “Là ai?” Đảo mắt nhìn bốn phía, nhưng không thấy người, nhưng nghe thanh âm trong sáng dịu dàng, đó là một người nữ tử.

Nữ tử đó lại cười nói: “Tiểu tử ngốc, người biết tại sao nàng ta năm ngày công phu, thì đột nhiên nhanh hơn, mạnh hơn không?”. Lục Tiệm nói: “Nàng luyện siêng hơn ta, tự nhiên là phải nhanh hơn mạnh hơn rồi”.

Lại nghe nữ tử đó than dài một tiếng, nói: “Tiểu tử ngốc, người thật là ngốc a, nàng ta tuy luyện siêng hơn so với người, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính. Nguyên nhân chính là nàng ta đã đem ‘Ngọc Tuỷ Công’ gia truyền luyện đến tầng thứ hai, nội công có chút thành tựu, tự nhiên là phải nhanh hơn mạnh hơn rồi. Nàng ta dạy người luyện kiếm,

nhưng lại không truyền nội công cho người, tiểu tử ngốc, chẳng lẽ người không biết: ‘luyện quyền bất luyện công, đáo lão nhất trường không’ sao?”.

Lúc nữ tử đó nói chuyện, Tiểu Lan cầm kiếm men theo giọng nói phi đến, nhưng âm thanh đó lúc đông lúc tây, lúc nam lúc bắc, di chuyển bất định, Tiểu Lan truy tung không được, tức giận vô cùng, nghe nói đến đây, nhin không được quay đầu lại quát: “Lục Tiệm, bịt chặt hai tai lại, đừng nghe ả nói bậy!”.

“Người mới nói bậy kia,” Nữ tử đó cười nói, “Người dạy tên tiểu tử ngốc này kiếm thuật, chẳng qua là để cho y làm bia luyện kiếm của người. Người nói, những lời người nói với y, có mấy câu là thật?” Lục Tiệm nghe mà mơ hồ, lại thấy Tiểu Lan giậm chân cáu giận nói: “Người nói bậy, có bản lĩnh thì đừng làm con rùa rút đầu”.

Nữ tử đó nhẹ giọng cười lạnh, đột nhiên loé lên một bóng hồng, trước mắt hai người đã xuất hiện thêm một di nữ xinh đẹp tóc xanh má hồng, mắt xanh như nước, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư, hai má sáng lớn, như cười mà lại như không cười.

“Phiên bà tử”. Tiểu Lan quát, nói: “Là người đang nói chuyện hả?”

Di nữ đó cười nói: “Đúng a, vậy thì làm sao?”

“Nhận một kiếm của ta”. Tiểu Lan bất chợt tung người lên, kéo kiếm rồi đâm ra. Di nữ đó cười nói: “Là Thích Ma Tước?” Giọng nói vừa mới vang lên, hồ khẩu Tiểu Lan thấy đau buốt, bộp một tiếng, thanh mộc kiếm đã gãy thành hai đoạn.

Tiểu Lan tung thân lướt về phía sau, lúc đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy nửa thanh mộc kiếm cắm trên một thân cây lớn, không tìm được kinh ngạc, trong lòng nghĩ bản thân rõ ràng là đâm vào di nữ kia, tại sao lại đâm trúng vào thân cây, nàng hoang mang quay đầu, nhưng không còn thấy hình bóng của di nữ, chỉ nghe thấy tiếng cười nói từ phía xa truyền lại: “Tiểu tử ngốc,

người cần phải lưu tâm, đừng để bị nha đầu kia bán đi rồi, còn giúp nàng ta đếm ngân lượng a”. Sắc diện Tiểu Lan thăm biến, đột nhiên thất thanh kêu lên: “Người, người biết yêu thuật?” Di nữ đó khanh khách cười, tiếng cười xa dần, cho đến khi không nghe thấy gì nữa.

Tiểu Lan oán hận giậm chân, trừng mắt nhìn Lục Tiệm nói: “Người tin ả hay là tin ta?”. Lục Tiệm không cần nghĩ ngợi nói: “Tự nhiên là tin người, ta lại không quen biết nàng ta”. Tiểu Lan thấy y trả lời sảng khoái như vậy, trong lòng thấy vừa ý, khuôn mặt hiện nét cười nói: “Người vẫn còn thật thà đấy”. Nàng nghĩ một lúc, rồi lại hỏi: “Ta rõ ràng là đâm phiến bà tử kia, tại sao lại đâm vào cây vậy? Người ở bên cạnh, có nhìn thấy gì không?”.

Lục Tiệm nói: “Người rõ ràng là đâm cây, có đâm vào người đâu?” Tiểu Lan kỳ dị nói: “Người nói khi ta xuất kiếm, chính là đâm vào cây?” Lục Tiệm gật đầu.

Tiểu Lan trầm tư một lát, cuối cùng vẫn không hiểu, chỉ biết nói: “Phiến bà tử đó quả nhiên là biết yêu thuật”. Nói xong nhặt lên một cành cây, nói: “Chúng ta lại tiếp tục chiết chiết”. Đột nhiên thấy hai mắt Lục Tiệm ngây dại, tinh thần bất định, trong lòng nhất thời cảm thấy không vui.

Thì ra, Lục Tiệm vừa trải qua một trận tử kiếm, càng thấy đói hơn, y đang lúc thành niên, sức ăn vốn lớn, lúc này thân thể như bị rút đi một nửa, không sử ra được một nửa phần sức lực, cho đến khi Tiểu Lan dùng cành cây thọc hai cái, y mới miễn cưỡng nhắc kiếm, nhưng không quá ba chiêu, thì bị Tiểu Lan đánh rơi mộc kiếm, dè vào yết hầu.

Tiểu Lan không vui mà ngược lại phần nộ, ném cành cây đi, quát lên: “Lục Tiệm, người thấy phiền khi cùng ta luyện kiếm sao? Được a, ta đi tìm người khác”. Nói xong, khuôn mặt ửng đỏ, quay đầu bước đi, Lục Tiệm hoảng hốt nói: “Tiểu Lan, ta ... ta ...” Trong lúc nóng ruột mà nói ra khỏi miệng, “Ta chưa ăn cơm, không, không có khí lực”.

Tiểu Lan đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn y một lát, bỗng nhiên chớp đôi mắt, khanh khách cười lớn lên. Lục Tiệm hồ thẹn đến nổi tay chân lóng ngóng, tức giận nói: “Có gì đáng cười chứ?”.

Tiểu Lan hơi thở hỗn hển đã định, mới nói: “Ca ca ngốc, người đừng có tức giận, nếu như đã đói, sao không nói sớm?” Lục Tiệm nói: “Ta mà nói vẫn chưa ăn cơm, không so kiếm, không phải làm người mất vui sao?” Tiểu Lan nói: “Người có thể ăn cơm trước, rồi mới so kiếm a”. Lục Tiệm mím môi, lắc đầu nói: “Ta không có cơm ăn”.

Tiểu Lan nhìn Lục Tiệm, đôi mày đẹp nhú lại. Nàng sinh ra trong gia đình hào phú, chưa từng biết mùi vị của ăn không no bụng, nhưng thấy thần thái đáng thương của Lục Tiệm, tấm lòng thấy mềm ra, than: “Được rồi, người đi cùng ta”. Lục Tiệm nói: “Đi đâu?” Tiểu Lan vẫy con bạch anh vũ kia về, nói: “Người đừng hỏi nhiều, đi theo ta là được”.

Lục Tiệm không dám hỏi nhiều, đi theo nàng đi hơn dặm, ra khỏi khu rừng rậm, thấy tường cao cửa rộng phía đằng xa, bất giác kinh ngạc nói: “Đây không phải là Diêu gia trang sao?” Tiểu Lan nói: “Người cứ đứng chờ ở đây, đừng đi chỗ nào cả”. Lục Tiệm đáp ứng, Tiểu Lan đi được vài bước, lại quay đầu nói: “Người nhất thiết phải nhớ, việc ta và người luyện kiếm tuyệt đối không được nói cho người khác, nếu như nói rồi, cả đời này ta cũng không thèm để ý người”.

Lục Tiệm nói: “Lời nói này người nói cả trăm lần rồi, ta đã thề với trời người còn chưa tin sao?”

Tiểu Lan mỉm cười, đi vòng qua một bức tường, biến mất không thấy nữa. Lục Tiệm nhàn rồi vô sự, liền ngồi xuống, nhớ đến nụ cười má lúm đồng tiền trước khi đi của Tiểu Lan, trong lòng thấy ấm áp, đột nhiên nhớ lại, quen biết Tiểu Lan đã hai năm rồi, vẫn còn nhớ đó là trung thu năm trước, Lục Đại Hải uống nhiều rượu, sớm đã ngủ say, Lục Tiệm một mình cô độc, vô vị không có việc gì, đi bộ ven bờ biển, đột nhiên thấy bên bờ

biển có một bóng người lay động, đưa mắt nhìn lại, thì ra đó là một thiếu nữ nhỏ tuổi, dưới ánh trăng tròn, múa kiếm đón gió, tư thế và thần thái xinh đẹp vô cùng. Lục Tiệm xem đến nhập thần, nhin không được cũng nhặt một cành cây khô lên, học theo nàng bay nhảy đâm đánh.

Cứ như vậy một người múa, một người học. Đột nhiên thiếu nữ đó thu kiếm lại, chuyển mình, cười đẹp đẽ, giả vờ cáu giận nói: “Tiểu tử thúì, người lại nhìn trộm ta luyện kiếm nữa, ta sẽ móc hai con mắt của người ra đấy”.

Lục Tiệm vốn chỉ ngẫu nhiên nảy ra ý thích trẻ con, tùy ý vui đùa, nhưng nét đẹp khuôn mặt tươi cười của thiếu nữ, cả đời y vẫn chưa từng gặp. Trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy ánh trăng tròn mờ nhạt, đám sao trời ảm đạm, sóng lớn của biển cả vô thanh. Lục Tiệm có thể làm được lúc này, là đứng ngây người ra như vậy, nhìn thiếu nữ đó, rất lâu cũng không nói ra được một câu.

Đêm hôm đó, Lục Tiệm biết được thiếu nữ đó tên gọi là Tiểu Lan, rất thích luyện kiếm, nhưng khổ nỗi là không có người chiết chiêu. Lục Tiệm nghe vậy, trong đầu nóng lên, hăng hái xung phong cùng nàng luyện kiếm. Từ đó về sau, kiếm pháp của Tiểu Lan càng ngày càng tốt, cùng với Lục Tiệm so kiếm, thường là giành phần thắng. Rất lâu về trước, Lục Tiệm không phải là không có cơ hội giành phần thắng, chỉ là phát hiện ra kẻ hở của Tiểu Lan, nhưng lại không nhẫn tâm chọc một kiếm vào tấm thân đó.

Thời gian lâu dài như vậy, cứ cách vài ngày, hai người lại gặp nhau một lần. Lúc đầu, toàn là Tiểu Lan nhân lúc Lục Đại Hải không có nhà mà đến tìm Lục Tiệm, về sau nàng nuôi một con bạch anh vũ, đặt tên ‘Bạch Trân Châu’; khi muốn gặp gỡ, liền cho bạch anh vũ đến gọi. Mà Lục Tiệm cũng dần dần hiểu ra. Tiểu Lan và bản thân không giống nhau, nàng xuất thân hào phú, mỗi lần xuất hiện, đều là quần áo rực rỡ, toàn thân châu ngọc. Chỉ là, cô gái này mồm mép rất kín, chưa từng thổ lộ nhà ở chỗ nào, trong nhà có những ai, nàng đều không nói, Lục Tiệm tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

Nghĩ đến đây, Lục Tiệm đưa tay sờ sợi dây chuyền trong người, trong lòng bất giác thấp thỏm không yên, nghĩ ngợi: “Tiểu Lan đã nhìn quen châu ngọc bảo thạch, sợi dây chuyền vỏ sò này không đáng một đồng, nếu nàng nhìn thấy, không biết có cười ta không?”. Mới nghĩ đến đây, y đã thầm thấy buồn, gần như quên cả đói, cho đến khi có người vỗ vào vai y, lúc này mới giật mình tỉnh lại. Đưa mắt nhìn lên, lại là một tiểu nha hoàn, nhìn thấy y ngẩng đầu, liền đặt hộp thức ăn nặng, sơn màu đỏ xuống, dẫu môi nói: “Đó, cho người này”.

Lục Tiệm kỳ lạ hỏi: “Tiểu Lan đâu?”

“Ai là Tiểu Lan?” Tiểu nha hoàn nhìn y phục cũ rách của y, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ kẻ ác, lùi lại phía sau hai bước mới nói, “Đây là Chu đại thẩm ở nhà bếp kêu ta đưa cho người”.

Lục Tiệm cảm thấy kỳ lạ, lại hỏi: “Là Tiểu Lan kêu Chu đại thẩm nhờ người mang cho ta?”.

“Tiểu Lan Tiểu Lan?” Tiểu nha đầu cúi gắt nói, “Cái gì loạn xì bát nháo vậy, Chu đại thẩm thì là Chu đại thẩm, không phải Tiểu Lan gì cả. Còn nữa, đây là mộ viên của Diêu gia trang, người ngoài trang không được ở lại lâu, cẩn thận Yên Chi Hồ lại cho người là tiểu tặc đạo mộ, đánh gãy cái chân chó của người”.

oOo

Lục Tiệm xoay đầu nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy có nhiều mộ đất bia đá, trong lòng đột nhiên thấy rét run, nhin không được hỏi: “Người là người của Diêu gia trang à?” Tiểu nha hoàn nói: “Phải thì làm sao?” Lục Tiệm trong lòng nóng lên, gần như định hỏi ra một câu: “Tiểu Lan cũng là người của Diêu gia trang sao?” Nhưng cuối cùng cũng nhin được, mắt nhìn tiểu nha hoàn đó đi khỏi.

Lục Tiệm mở hộp thức ăn ra, mùi thơm xộc vào mũi. Khi nhìn kỹ hơn, thì thấy gà vịt cá thịt rau đều có đủ, vịt thì quét mật ong, cá thì tía thành hình cánh hoa, cách làm trau chuốt, bình sinh chưa từng thấy qua, đang nghĩ chuẩn bị đựng đĩa, đột nhiên nhớ đến tổ phụ, nhất thời nhịn lại, nhắc hộp đi về phía trước trang, vẫn chưa đến gần, liền thấy một đám đàn ông nhàn rỗi vây quanh trước cổng trang, Lục Đại Hải cũng ở trong đó, chỉ là tuổi già thể lực suy yếu, bị mọi người chặn ở ngoài.

Lục Tiệm kéo lấy một góc áo lão, kêu lên một tiếng. Lục Đại Hải quay đầu nhìn y, phần nộ nói: “Làm cái gì?” Lục Tiệm nói: “Vẫn chưa ngồi vào tiệc sao?” Lục Đại Hải phần nộ nói: “Ngồi cái rắm, họ Diêu này mắt chó nhìn người không thấp, không cho ta vào”. Lục Tiệm nói: “Cơm thừa canh cạn cũng không có?” Lục Đại Hải nói: “Yến tiệc còn chưa bắt đầu, ở đâu mà có cơm thừa canh cạn?” Nói đến đây, lão thối râu, trừng mắt nhìn Lục Tiệm nói: “Con khi con người, đến đây để chế nhạo ta phải không?”.

Lục Tiệm cười nói: “Cháu làm gì dám, cháu đến đón ông về nhà ăn cơm”. Lục Đại Hải hiện ra vẻ nghi ngờ: “Không phải nói là không có cơm sao?” Lục Tiệm giơ hộp thức ăn lên, hai mắt Lục Đại Hải phát sáng, giật lấy nhìn vào, nước dãi nhỏ xuống ba thước, xé ra một miếng thịt vịt, cho vào miệng nhai lớn, vài tên đại hán quen biết quay đầu lại nhìn, hét lên, liền vây lại. Lục Đại Hải hoảng hốt, vội ôm lấy hộp thức ăn, nhắc chân mà chạy, chưa chạy được hai bước, đột nhiên bị người móc một cái dưới chân, ngã nhào xuống đất, thức ăn trong hộp văng ra vô số.

Lục Đại Hải ngã đến nổi mặt mũi sưng tím, nhưng nhìn thức ăn ngon rơi trên mặt đất, trong lòng còn đau hơn cả trên mặt mũi, không kìm được rống lên một tiếng: “Đồ ăn cướp, tổ tông nhà ngươi”. Vội vàng bò dậy, chính lúc đang vung quyền, đột nhiên đỡ mắt cứng miêng, nắm đất dừng lại giữa chừng, không tiếp tục đưa đi được.

Lục Tiệm bước đến gần, chỉ thấy đằng trước là sáu tên trang đình áo xanh đang vây quanh một người đàn bà đầy đà hoá trang rất đậm, người

đàn bà đó dung mạo bình thường, dưới miệng có một nốt ruồi to như hạt đậu, tinh quang từ đôi mắt tam giác di chuyển, toát ra cái nhìn đầy hung ác.

Lục Đại Hải bị ả liếc một cái, lập tức mềm nhũn cong lưng cười nói: “Quản gia nãi nãi, chào bà”.

“Người chửi đi á”. Người đàn bà đó cười ngọt nói: “Ai là đồ ăn cướp, ai lại là tổ tông?”.

Lục Đại Hải vội cười nói: “Đồ ăn cướp tự nhiên là tiểu nhân, tổ tông thì không phải nói, chính là nãi nãi”. Người đàn bà đó nói: “Ta già đến như vậy sao?” Lục Đại Hải cười nói: “Nãi nãi làm sao mà đã già cơ chứ, lúc này loáng một cái, tiểu nhân còn tưởng gặp phải đại khuê nữ nhà ai kia”. Người đàn bà đó phì cười: “Người cũng thật là biết xoay chuyển”.

Lục Tiệm nhận biết được người đàn bà này là tổng quản của Diêu gia trang, là nhân vật hung tợn nhất trong vòng một trăm dặm quanh đây, xảo quyệt ngang ngược, không gì không làm, bởi vì ả đối với người khác tàn nhẫn như lão hổ, cho nên bị người ta gọi là “Yên Chi Hồ”, gọi lâu rồi, cho đến tên họ thật của ả, cũng không còn có ai nhớ nữa. Lục Tiệm tuy biết Yên Chi Hồ lợi hại, nhưng thấy tổ phụ làm ra vẻ khúm núm nô tài, cảm thấy buồn bực vô cùng, kéo Lục Đại Hải một cái, thấp giọng nói: “Gia gia, chúng ta đi”.

“Đi về đâu?” Yên Chi Hồ nhè nhẹ cười lạnh, quát: “Nhặt hộp thức ăn kia lên”. Tên trang đinh bên cạnh nhặt hộp thức ăn lên, đưa đến trước mặt ả. Yên Chi Hồ liếc nhìn, rồi lạnh lạnh nói: “Lục Đại Hải, gan người càng lúc càng lớn, năm trước làm thương người, ngồi tù rồi, cũng không biết hối cải, hôm nay thật giỏi, dám động thủ trên đầu thái tuế!”.

Lục Đại Hải không hiểu gì, gãi đầu nói: “Lời của nãi nãi, tiểu nhân thật sự không hiểu”.

Yên Chi Hồ cầm lấy hộp thức ăn, chỉ vào một chữ nhỏ màu chu sa trên nắp hộp nói: “Chữ này người có nhận ra không?” Lục Đại Hải cười đầu dúi nói: “Đây là nãi nãi khảo xét tiểu nhân sao? Nói về nhận chữ, tiểu nhân chỉ nhận ra được họ tên của mình thôi, cái chữ này hình như không giống Lục, cũng không giống Đại, càng không phải chữ Hải, người nói, tiểu nhân làm sao mà nhận ra được”.

Yên Chi Hồ cười nói: “Lão hoạt đầu người lại biết giả ngây, cũng được, ta chỉ điểm cho người một chút, đây là chữ Diêu, Diêu của Diêu gia trang, còn như cái hộp thức ăn này, là đồ vật trong trang của ta, chỉ không biết người trộm ra bằng cách nào?”

Sắc mặt Lục Đại Hải chuyển trắng. Trong đầu Lục Tiệm cũng ù lên một tiếng, không biết sao lớn lên nhiều lần, đang không biết phải như thế nào mới tốt, đột nhiên nghe Lục Đại Hải cười nói: “Quả thực hộp thức ăn này là do tiểu lão nhi trộm ra từ quý trang, đã bị nãi nãi phát giác ra rồi, muốn đánh, muốn giết, muốn báo quan, tiểu lão nhi cũng xin chịu”.

Lục Tiệm đại kinh, đang định lên tiếng, đột nhiên bị Lục Đại Hải vỗ một cái vào đầu, làm cho lão đảo xiêu vẹo một cái, chỉ nghe lão nghiêm giọng quát: “Con khi chết, kéo lão tử làm gì, còn chưa cút về nhà đi”.

Lục Tiệm ngây người, đột nhiên nghe Yên Chi Hồ hứ lạnh một tiếng, nói: “Lão già người còn giả vờ lưu manh gì với ta? Người đâu! Trói y cho ta!”.

Mấy tên trang đinh ứng tiếng đáp, lao lên giữ lão. Lục Tiệm trong đầu trống rỗng, mắt thấy mấy cánh tay chụp vào người tổ phụ, trong lòng gấp gáp, quên mất bản thân đang ở đâu, rút mộc kiếm ra, sử một chiêu “Ma Cô Đại Thụ”, thân hình xoạc xuống, chọc kiếm lên trên, tai nghe được mấy tiếng đau đớn thảm thiết, mấy tên trang đinh đó đều bậm môi nghiến răng, lần lượt rút tay về, trong đó có một tên hung hãn mạnh mẽ, tay trái thu về, tay phải vẫn xuất một quyền cay độc vào mặt Lục Tiệm.

oOo

Lục Tiệm lùi lại nửa bước, hai tay cầm kiếm, ngón tay cái bàn tay phải ấn vào chuôi kiếm, mộc kiếm gạt nhẹ lệch về phía bên trái. Quyền của trang đinh đó đánh đến, nắm đấm giống như tự đưa vào mũi kiếm, bất giác kêu to một tiếng, nhảy lùi về phía sau, cúi đầu nhìn xuống, chỗ trúng kiếm máu tươi đã chảy dài.

Bọn trang đinh như tỉnh mộng, nhanh chóng tản ra, vây lấy Lục Tiệm ở giữa, nhưng lại không dám tùy tiện xông lên. Lục Đại Hải mắt thấy một hoạ chưa giải quyết xong, một hoạ khác lại sinh ra, bất giác kinh hoàng bối rối, liền nói: “Có gì thì nói ...”. Âm thanh chưa dứt, liền nghe thấy Yên Chi Hồ quát: “Chậm lại”.

Ả phân khai mọi người, trên mặt như có làn sương lạnh, nghiêm giọng nói: “Tiểu tử, hai chiêu kiếm này, là ai dạy cho người?”.

Lục Tiệm tuy rằng đắc thủ, nhưng tim lại nhảy thành thịch, nghe hỏi như vậy, mà không thể trả lời. Trong lòng nghĩ Tiểu Lan dặn đi dặn lại, không thể nói ra việc quen biết nàng, do vậy cho dù có bị rìu chém vào người, bản thân cũng quyết không tiết lộ một câu. Nhưng y không giỏi nói dối, ậm ừ một lúc, mới nói: “Không có ai dạy ta cả, ta chỉ thuận tay đâm bừa thôi”.

Yên Chi Hồ cười lạnh nói: “Chiêu thứ nhất là ‘Chi Lan Ngọc Thụ’, còn chiêu thứ hai là ‘Minh Châu Đạn Tước’, đều là chiêu số của Đoạn Thuỷ kiếm pháp, người khinh ta không nhận ra được sao?”.

“Không đúng không đúng”, Lục Tiệm xua tay nói, “Chiêu thứ nhất gọi là ‘Ma Cô Đại Thụ’, còn chiêu thứ hai là ‘Nê Hoàn Tử Đả Thương Đẳng’, Đoạn Thuỷ kiếm pháp gì gì, ta chưa từng nghe qua”.

Yên Chi Hồ tức giận vô cùng mà cười: “Hảo tiểu tử, không những học trộm kiếm chiêu, còn dám vũ nhục kiếm pháp Diêu gia ta. Được a, hôm nay ta sẽ mổ cái bụng người, xem người có mấy lá gan”.

Lục Tiệm nhìn thấy tinh quang di chuyển trong đôi mắt tam giác của ả, bất giác chỉ thấy toàn thân phát lạnh, y không biết đây là sát khí của đối phương xông đến tạo thành, nhưng bởi vì luyện kiếm đã lâu, trong tình hình khẩn cấp, hai tay nhắc kiếm, mũi kiếm gạt nhẹ, chỉ chéo về hướng đông nam.

Yên Chi Hổ cười lạnh nói: “Chiêu này chính là ‘Xạ Đầu Ngưu’”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Đây gọi là ‘Cử Bổng Đả Ngưu’”. Yên Chi Hổ vừa giận mà lại vừa tức cười, chửi mắng: “Tiểu tử thúì, ngươi thật là biết tiêu khiển lão nương, ai dạy ngươi những cái tên khốn kiếp như vậy?”.

Lục Đại Hải thấy sự tình càng gây càng lớn, nếu cứ để mặc Lục Tiệm tự ý, chỉ sợ càng gây ra họa lớn hơn. Trong lòng gấp gáp, đột nhiên lao bổ vào Lục Tiệm. Lục Tiệm chỉ nhất tâm đề phòng Yên Chi Hổ và bọn trang đinh, không có đề phòng tổ phụ, đột nhiên cảm thấy hồ khẩu chấn động một cái, mộc kiếm đã bị Lục Đại Hải nắm lấy, y vội vàng đoạt lại, tuy rằng y biết kiếm thuật, nhưng khí lực lại không đủ, chỉ một lúc, liền bị kéo một cái chệch choạng.

Bọn trang đinh thấy vậy, tất cả ào lên. Lục Tiệm không thể dùng kiếm, liền cũng như người thường, chỉ một hiệp liền bị ấn xuống. Lục Đại Hải cũng bị hai tên trang đinh ấn xuống đất, kêu lớn: “Quản gia nãi nãi, tiểu hài tử không biết chuyện, muốn đánh, muốn giết, cứ nhắm vào lão hán ...”. Cho đến khi bị một tên trang đinh độc ác đánh mấy cái vào cằm, mới chịu yên lặng.

Yên Chi Hổ cười lạnh nói: “Thọ tiệc sắp bắt đầu, mọi việc đang bận rộn, đưa hai tên chân đất này giải vào nhà giam trong trang trước, đợi ta bẩm báo rõ ràng với trang chủ, rồi sẽ khảo vấn sau”. Nói rồi ông ọo lắc hông, khệnh khạng bước đi.

Bọn trang đình nghe lệnh, liền dùng dây lưng trói chặt ông cháu họ Lục, đẩy vào trong trang. Bọn trang đình ít nhiều cũng bị nếm mùi khổ của Lục Tiệm, trong lòng tức giận, năm đấm tới tấp, Lục Tiệm chịu đòn đến nỗi toàn thân sưng tím, khoe miệng rỉ máu.

Hai người bị giải đến trước một căn phòng, bị bọn trang đình đẩy vào, khoá cửa sắt lại. Lục Đại Hải nhích đến trước cửa, kêu to oan uổng. Lục Tiệm vừa đói vừa đau, nói: “Gia gia, đừng kêu nữa, đây cũng không phải là oan đâu”.

“Không bị oan uổng?” Lục Đại Hải tức giận nói: “Chẳng lẽ người thật sự trộm hộp thức ăn, còn biết kiểm pháp chặt chân chặt tay gì đó?”

Lục Tiệm cúi đầu không nói, nghĩ thầm: “Nếu như kiểm pháp này thật là kiểm pháp của Diêu gia trang, vậy Tiểu Lan học được từ đâu? Chẳng lẽ nàng là người của Diêu gia trang, nhưng nếu như nàng là người của Diêu gia trang, tại sao lại đem kiểm pháp dạy cho ta cơ chứ?” Nghĩ đến đây, y lắc đầu liên tục, nghĩ tiếp: “Không đúng, Diêu gia trang không có một người nào tốt, Tiểu Lan làm sao có thể là người của Diêu gia trang? Lại nói, tên gọi của kiểm chiêu mà nàng truyền cho ta lại so với Yên Chi Hồ nói hoàn toàn không giống nhau, tuyệt đối không phải là Đoạn Thuỷ kiểm pháp”. Nhất thời, trong lòng Lục Tiệm rối như tơ vò, hoàn toàn không thấy đầu mối.

Lục Đại Hải thấy thần sắc đau khổ của y, nhin không được hỏi: “Hài tử, chẳng lẽ người có việc gì giấu ta?” Lục Tiệm ngắc đầu muốn nói, nhưng lại nhớ đến lời căn dặn của Tiểu Lan, lại nuốt những lời đó lại. Lục Đại Hải hỏi nguồn gốc hộp thức ăn, Lục Tiệm không chịu nói, Lục Đại Hải biết đứa cháu này từ bé quật cường, nếu y không chịu nói, cho dù có bị đánh chửi như thế nào, cũng khó mà làm y nói ra một chữ, hỏi được hai lần, đành phải bỏ qua.

Không lâu sau, đột nhiên bên ngoài có tiếng nữ tử nói: “Tổng quản nãi nãi nói rồi, giải hai tên chân đất này đến thư trai, lão gia cần đích thân khảo vấn”.

Tên trang đình phụ trách canh giữ cười hì hì nói: “Lục nhi cô nương, cứ thế này mà là đi sao? Cũng không nói vài câu với ta”. Nha hoàn đó cúi đầu: “Đừng có động tay động chân, cẩn thận quản gia nãi nãi nhìn thấy, chặt cái móng chó của ngươi”. Tên trang đình đó cười nói: “Nói như vậy, họ Sách ta phải xin quản gia nãi nãi, đem ngươi thưởng cho ta để làm ấm chăn rồi”. Nha hoàn đó cười lạnh nói: “Đi năm thanh thu đại mộng của mẹ ngươi đi, ngươi dám có chủ ý khốn kiếp như vậy, ta cho ngươi dao trắng đi vào, dao đỏ rút ra”.

oOo

Hai người đưa tình pha trò, huyên náo một trận, đợi nha hoàn kia đi khỏi, tên trang đình kia mới đưa hai người ra. Đi qua mấy cửa biệt viện, vẫn chưa đến thư trai, sớm đã có một tiểu nha hoàn đón trước, nói: “Lão gia nói, đem già thả ra, còn trẻ thì giao cho ta dẫn vào thư phòng”.

Lục Đại Hải vội nói: “Tại sao lại thả ta ra trước? Y không đi, ta cũng không đi”. Nói xong ngồi chồm hổm trên mặt đất, trang đình kia đại nộ, chân đạp tay kéo, liên hồi quát nạt.

Lại nghe nha hoàn đó nói: “Lão gia còn nói, đằng trước trang có nhiều người, ra vào không tiện, từ phía cửa sau trang đi ra là được”. Tên trang đình kia có ý muốn trở oai trước mặt nha hoàn đó, lớn tiếng đáp lên, vừa đánh vừa chửi, kéo Lục Đại Hải về phía đằng sau trang.

Lục Tiệm thấy tổ phụ được tha, trong lòng thấy khoan thai: “Như vậy là tốt, việc hôm nay đều trách ta, không thể làm liên lụy gia gia”.

Nha hoàn đó nói: “Tiểu tử thúì, ngươi thật thà chút, nếu muốn tháo chạy, xem ta làm sao mà thu dọn ngươi”. Lục Tiệm cười lạnh nói: “Cùng

lắm là chết chứ gì”. Hiên ngang bước đi, lại nghe nha hoàn đó ở phía sau chửi nói: “Người chết đến nơi, còn ra vẻ hán cái gì?”.

Đến trước thư trai, nha hoàn đó đẩy cửa quát: “Vào đi”.

oOo

Lục Tiệm chệnh choạng bước vào cửa, chỉ nghe bình một tiếng, cửa đó đã đóng lại phía sau. Y định thần lại, nhưng thấy một sợi ánh sáng, từ cửa sổ phía trên đầu rọi xuống, chiếu lên mặt một người bên cạnh bàn sách, người đó tay vuốt tóc mai, đôi mắt đẹp như cười, vẻ cười này rất quen thuộc với Lục Tiệm, y kinh ngạc xen lẫn vui mừng, mở miệng kêu lên: “Tiểu Lan, là người?”

“Ca ca ngốc”. Tiểu Lan than: “Nếu không phải là ta, người đã chết rồi”. Nói xong giúp y mở dây trói.

Lục Tiệm bối rối, như đang trong mơ, lầm rầm nói: “Tiểu Lan, việc người dạy ta kiếm pháp, cho ta hộp thức ăn, cho dù bọn họ có đánh chết ta, ta cũng không nói”.

Trên mặt Tiểu Lan lộ ra nét cảm kích, than: “Lục Tiệm, người cùng ta luyện kiếm, lại giúp ta giữ bí mật, ta ... ta quả thực chịu cái tình của người”.

“Cái đó có là gì”. Lục Tiệm cười nói: “Việc người phân phó, ta dù chết cũng làm bằng được”.

Tiểu Lan nhìn y, trong đôi mắt đẹp đột nhiên lấm tấm ngấn nước, bỗng nhiên quay đầu đi chỗ khác. Lục Tiệm nhìn thấy đôi vai nhỏ của nàng run lên, hình như đang khóc thầm, bất giác tinh thần hoảng lên: “Sao rồi, ta làm sai điều gì sao? Người, người đừng khó, đều là ta không đúng”.

Tiểu Lan cúi tay áo lau nước mắt, nói: “Người có điều gì không đúng, người không đúng chính là ta, người biết tại sao ta lại buồn không?” Lục Tiệm lắc đầu. Tiểu Lan than: “Chỉ bởi vì người đối với ta quá tốt, ta lại đối với người không thật lòng”. Nàng thấy Lục Tiệm tỏ vẻ không hiểu, liền nói: “Ta vốn họ Diêu, trang chủ Diêu gia Diêu Giang H

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thủy Hoả

Lục Tiệm không kịp nghĩ ngợi nhiều, lật người bò dậy, chỉ thấy Diêu Tình đã bị bức đến góc phòng.

Yên Chi Hổ liên tục xuất hiểm chiêu, đều không thành công, trong lòng cũng thấy kỳ dị, đột nhiên phát giác trên kiếm của Diêu Tình có một luồng dư kinh miên miên bất tuyệt, bất giác chột hiếu ra cười nói: “Thì ra Ngọc Tuỷ công cũng bị người học trộm rồi”. Bất thành linh hồn kinh lên kiếm, vù một tiếng, xoắn chặt lấy nhuyễn kiếm, quát lên một tiếng: “Rời tay”.

Hổ khẩu của Diêu Tình đau nhói, nhuyễn kiếm từ lòng bàn tay bắn ra, lắt lư cắm trên bàn. Yên Chi Hổ cười lên một tiếng, trường kiếm đang chuẩn bị đâm ra, đột nhiên nghe thấy rào một tiếng, liền đưa mắt nhìn, nguyên một dây giá sách ép xuống vào mặt.

Biến cố này ngoài sự dự liệu của Yên Chi Hổ, chỉ thấy trang sách bay loạn, trông giống như hoa tuyết đang bay, làm cho ả khó phân đông tây, trong lúc hoảng loạn, phía bên thân nổi gió, đã bị người ôm lấy eo. Yên Chi Hổ bị ôm lấy, thân pháp chậm lại. Diêu Tình nhân lúc rảnh tay, nhảy đến trước bàn, nhổ kiếm về. Yên Chi Hổ vừa kinh hãi, vừa tức giận, cúi đầu nhìn xuống, người đó hoá ra là Lục Tiệm. Khi thị đang xoay chuyển mũi kiếm, đâm xuống dưới, không ngờ khi trường kiếm đâm ra, trong lòng bỗng nhiên thấy mê muội, thanh kiếm đó như bị quỷ thần điều khiển, không trúng Lục Tiệm, ngược lại, bụp một tiếng, đâm vào bức tường sau lưng.

Yên Chi Hổ kinh nghi vạn phần, chưa kịp nhổ kiếm ra, sau lưng đột nhiên thấy lạnh một cái, một đoạn nhuyễn kiếm đã xuyên qua ngực. Ả thất thanh kêu lên thảm thiết, xoay người vung chưởng, Diêu Tình tự tay đâm được kẻ đại thù, vui mừng không kềm được, quên cả phòng bị, bị chưởng này quét trúng, tuy có Ngọc Tuỷ công hộ thân, nhưng vẫn cảm thấy đau không chịu được, nhuyễn kiếm lại rời khỏi tay.

Yên Chi Hổ nhắc chân đá Lục Tiệm ra, cúi đầu nhìn mũi kiếm rung rinh sáng loáng, chỉ cảm thấy choáng váng: “Ta sẽ phải chết sao” Lại nhìn ra bốn phía, không chỉ thư phòng này, Diêu gia trang to lớn đều đã là vật trong lòng bàn tay, nếu như bản thân chết đi, mọi thứ khổ sở đoạt được, chẳng khác nào tất cả đều hoá thành bọt nước.

Trong sát na đó, trong lòng ả sự kinh hãi hoá thành sự bất cam, phát ra một tiếng kêu dài thê lương, không quan tâm nhuyễn kiếm vẫn còn nằm trong thân thể, loạng choạng chạy ra ngoài, kêu lên lạnh lạnh: “Cứu mạng, cứu mạng”. Ả đoán được Diêu Tình học trộm Đoạn Thuỷ kiếm pháp, liền nảy ra sát cơ, muốn đưa Lục, Diêu hai người vào chỗ chết. Lại sợ hai người kêu hét lên, làm cho những người xung quanh chạy đến, cho nên trước khi vào thư trai, liền mượn cớ đuổi những nô tì xung quanh đi chỗ khác. Lúc này tuy ả kêu hét liên tục, nhưng lại không có người đáp ứng. Quay đầu lại nhìn, lại thấy Diêu Tình từ phía sau đuổi đến, chỉ sợ đến nỗi chạy như cuồng.

Chiêu kiếm đó tuy rằng chưa trí mệnh, nhưng đã đâm xuyên qua phổi, một khi Yên Chi Hổ lồng chạy kêu hét, máu từ vết thương vèo vèo vọt ra, lưu lại trên mặt đất một vệt máu dài, cước lực của Diêu Tình không bằng ả, nhưng theo vết máu truy đuổi, cuối cùng cũng đuổi kịp. Yên Chi Hổ bình thường đối đãi người khắt nghiệt ác độc, đám hạ nhân đó đột nhiên thấy ả tóc tai rũ rượi, toàn thân nhuốm máu, phía sau ngực còn cắm một thanh nhuyễn kiếm, không sai không sợ hãi, nhìn ả lồng chạy kêu hét, nhưng lại không có một ai dám lên trước.

Diêu Tình thấy Yên Chi Hổ hung hãn như vậy, trong lòng vừa kinh vừa nộ, nhưng nàng vì mối thù giết mẹ, bao nhiêu năm nay phải nhẫn nhục, một khi đắc thủ, há để ả chạy thoát, lúc này chỉ biết nghiêng răng đuổi theo.

Hai người một trước một sau, đến được tiền sảnh, đột nhiên thấy từ trong sảnh bước nhanh ra một nam tử nho nhã, hai mắt hơi trũng, mày nhọn và cao, người mặc một chiếc áo thọ dệt bằng tơ màu đỏ. Y nhìn thấy cảnh đó, trên mặt hiện ra sắc vẻ kinh hoàng. Yên Chi Hổ vừa nhìn thấy nam tử, nắm lấy tay áo của y kêu: “Giang Hàn, Giang Hàn, tiểu thư muốn giết muội”.

Nam tử văn nhã đó chính là Diêu Giang Hàn trang chủ, Yên Chi Hổ trong lúc vợ y mất, nhân cơ hội tiến vào, bao năm nay với y mặn nồng, trong lúc sinh tử giao đầu, lại quên mất thân phận, kêu ra cách gọi chỉ khi hai người bên nhau hằng ngày. Diêu Giang Hàn nghe vậy nhăn mày lại, đột nhiên nghe thấy Diêu Tình gọi: “Cha, đừng nghe y nói, bản lãnh của y cao cường, nữ nhi làm sao có thể giết y cơ chứ? Chắc là do y mất máu quá nhiều, đầu óc hồ đồ rồi”.

Diêu Giang Hàn quay đầu lại nhìn, nhưng thấy nàng đang đứng phía xa, dáng vẻ suy yếu mệt mỏi, bất giác nghi hoặc nói: “Tiểu Trần, A Tình nói đúng đấy, y không biết võ công, làm sao giết muội được?”.

Yên Chi Hổ nói gấp: “Y ...”. Đột nhiên thấy vết thương đau đớn vô cùng, không thể nói tiếp được. Diêu Tình nhìn thấy như vậy, khẩn trương nói: “Cha, người hồ đồ gì vậy, a di bị thương nặng như vậy, còn không mau giúp người cầm máu bằng bó”.

Diêu Giang Hàn thấy thần thái quan tâm của nàng, càng không hoài nghi, mở mắt nhìn kỹ, chỉ thấy kiếm đó đâm xuyên qua phổi trái, khí huyết trào ra, đã không còn cơ hội sống, bất giác trong lòng thảm thương, than: “Tiểu Trần, kẻ nào đã hại muội, ta giúp muội báo thù”.

Yên Chi Hổ trọng thương lồng chạy, khí huyết gần như đã cạn, lại thương ở phần phổi, khó thể nói được, chỉ vào Diêu Tình, cố hết sức để nói, không ngờ lại bị Diêu Tình nói trước: “Con biết rồi, a di muốn nói, tặc nhân làm thương a di chạy về phương hướng đó”. Vừa nói vừa chỉ loạn xạ về phía sau lưng, lại hướng về phía trang đình nói: “Ngây ra đó làm cái gì? Còn không đi đuổi”. Mọi người cũng không biết gì, theo sự chỉ dẫn của nàng, loạn xạ như ruồi.

Yên Chi Hổ nội khí công tâm, chỉ thấy trước mắt tối đen, cố lấy chút lực dư thừa, muốn nói ra thành lời, Diêu Tình lúc này sớm đã tiến lại, rầu rầu rơi lệ nói: “Cha, nếu còn không cứu, a di sẽ không thể sống được ...”. Nói xong, nắm chặt chuôi kiếm, khi một tiếng, rút nhuyễn kiếm ra khỏi, trung khí của Yên Chi Hổ đột nhiên tiết ra, máu từ vết thương bán ra ba thước, chỉ nghe Diêu Tình lạnh lạnh kêu lên một tiếng: “Cha, cầm máu”. Tiếp đó đầu óc trống rỗng, không còn tri giác nữa.

o O o

Diêu Giang Hàn đặt Yên Chi Hổ xuống, hung ác trừng mắt nhìn nữ nhi, nghiêm giọng nói: “Xuẩn nha đầu, người bị trúng kiếm, rút kiếm ra lập tức chết liền, ngươi không biết sao?” Diêu Tình hình như cũng kinh đến ngây ra, run giọng nói: “Sao rồi, a di chết rồi? Là, là con hại a di?” Nói xong chớp mắt một cái, hai hàng nước mắt rơi ra: “Con, con chỉ cho là nếu như không nhổ kiếm, làm sao cầm máu được”.

Diêu Giang Hàn nghe vậy tình ngộ: “Đúng rồi, hài tử này không biết võ công, đối với những việc đánh giết này một khiêu cũng không thông, ta trách y làm gì”. Lập tức vỗ vỗ vai nàng than: “Được rồi, người không biết thì không có tội. Hơn nữa, dù ngươi không nhổ kiếm ra, nàng ta thương thế cũng đã quá nặng, cũng không sống được, nhổ kiếm ra sớm một chút cũng là giải thoát”.

Diêu Tình vẫn khóc mếu máo, Diêu Giang Hàn thấy vậy gật đầu nghĩ thầm: “Bình thường tiểu Trần đối với y quan tâm vô cùng, hài tử này vì nàng mà thương tâm rơi lệ, đủ thấy có tình có nghĩa, không phụ công tiểu Trần dạy dỗ y”. Đâu biết rằng Diêu Tình lúc này vì đại thù đã được báo, vui mừng quá mà khóc, lại nhớ đến cái chết oan khuất của mẹ, do đó Diêu Giang Hàn càng an ủi, nàng càng bi thương khóc lớn, nước mắt rơi như mưa.

o O o

Diêu Giang Hàn trời sinh bạc tình, đối với cái chết của Yên Chi Hồ, lúc đầu y còn thấy buồn một chút, nhưng chốc lát cũng đã nhạt dần, lại thấy Diêu Tình khóc lâu, thậm chí cảm thấy không chịu nổi, cao giọng quát lớn: “Vị bằng hữu nào, dám đến Diêu gia ta giết người, nếu thật là có gan, thì ra đây cùng Diêu mỗ phân cao thấp”. Giọng nói này của y hàm chứa nội công, khắp trang đều có thể nghe thấy được.

Một lúc lâu cũng không có người trả lời, một đạo sĩ đạo bào màu lam bên cạnh y vượt râu nói: “Diêu thí chủ đánh giá cao tên hung thủ này rồi, thử hỏi đương kim võ lâm, có mấy người dám vượt râu hổ của Thiên Giang Bất Lưu, thí chủ nếu như không kêu y ra, cũng may rồi. Lần gọi này, chỉ sợ hung thủ đó ngược lại sợ đến lạc phách tháo chạy, chạy được ngoài mấy chục dặm rồi.

Tân khách đều cười nói: “Không sai, không sai”. Diêu Giang Hàn bị lão đạo sĩ này vỗ mông ngựa, vỗ đến trong lòng dễ chịu, giả vờ than: “Thanh Huyền đạo trưởng quá khen rồi, kiếm pháp tầm thường này của Diêu mỗ, há có thể lọt vào mắt của cao nhân Lao Sơn. Đến như bốn chữ ‘Thiên Giang Bất Lưu’, cũng chỉ là do bằng hữu giang hồ quá khen mà thôi, các vị xin đừng nhắc đến.

Thanh Huyền đạo nhân cười nói: “Diêu thí chủ quá khiêm nhường rồi, thí chủ thân là Giang Nam đệ nhất khoái kiếm, mũi kiếm xuất ra, thiên

giang tuyệt lưu, đó là sự công nhận của võ lâm đồng đạo, cùng với ‘Diệt Diễm đao’ của Bách Nhật Vô Quang Bùi Ngọc Quan có thể gọi là song hùng đương thế, mỗi người một vẻ.

Diêu Giang Hàn lạnh nhạt nói: “Họ Bùi chẳng qua chỉ là một tên man di, biết vài chiêu tam cước miêu đao pháp, liền tự xưng là Bách Nhật Vô Quang, rõ ràng là nhằm vào Diêu mỗ. Nếu có thời gian nhàn rỗi, Diêu mỗ cũng muốn đi Hoà Điền một chuyến, thưởng thức một chút phong tình của tái ngoại”.

Trong trường đều im lặng, các tân khách đều nhìn nhau. Thanh Huyền đạo nhân không ngờ Diêu Giang Hàn tự phụ như vậy, mình võ mông ngựa không ngờ lại võ lên chân ngựa, vội cười nói: “Tuy nói Bùi Ngọc Quan và trang chủ tề danh, nhưng thực lực chưa chắc. Đã như vậy, nói riêng về binh khí, kiếm giả ung dung quý giá, là binh trung chi quân, văn võ kiêm toàn, là vua của vũ khí trong thiên hạ, còn như về đao, tuy nói danh hiệu là binh trung chi soái, nhưng soái dù có kiêu dũng thế nào, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trong tay quân vương mà thôi. Bùi Ngọc Quan lấy đao làm binh khí, so với trang chủ, khí độ đã kém hơn không chỉ một cấp”.

Chúng nhân thấy trong lúc y chuyển khẩu, không chỉ nhẹ nhàng sửa chữa những sai sót trong lời nói trước, mà công phu võ dít ngựa cũng tiến lên một tầng, trong lòng đều cảm thấy bội phục. Diêu Giang Hàn càng cảm thấy toàn thân sáng khoái, ha ha cười nói: “Vậy đạo trưởng dùng thương, lại là cái gì?”.

Thanh Huyền đạo nhân vẫn còn chưa mở miệng, Diêu Giang Hàn đã chặn miệng cười nói: “Thương là binh trung chi tặc, chính là vừa hợp với lão mao tặc mồm mép lanh lợi người”.

Chúng nhân cười ầm ĩ. Thanh Huyền đạo nhân trong lòng đại nộ, nhưng ý niệm xoay chuyển, lại nghĩ họ Diêu này nếu như không coi mình là chi giao thân tín, quyết không nói những lời không kiêng kị như vậy, lại nghĩ

người này gia tài to lớn, uy danh truyền xa, cùng với y thân cận, sẽ có nhiều điều lợi lớn. Nghĩ đến đây, trong lòng bình tĩnh, cũng cười lớn theo chúng nhân.

Sắc diện của Diêu Giang Hàn đột nhiên trầm lại, cao giọng nói: “Cái gọi là binh đến tướng cản, nước lên đấp đất. Tuy nói có kẻ địch đến, chúng ta không thể để mất đi khí độ được, trà vẫn cứ uống, lời vẫn cứ nói, kịch vẫn cứ xem, xem bà nội hăn còn có mảnh khoé gì”.

Lập tức phân phó trang đình thu dọn thi thể của Yên Chi Hổ, khí thế hùng dũng ngồi ở chính đường, lại lệnh cho Diêu Tình ở bên cạnh châm trà, giống như không có gì cả. Chúng nhân không ai không ngay ngáy lo sợ, nhưng thấy khí độ cao ngạo của y, cũng chỉ biết tìm chỗ ngồi xuống.

Diêu Giang Hàn ném một ngum trà, cười nói: “Đoàn kịch này là do Diêu mỗ thưởng nhiều tiền mời từ Côn Sơn đến, nhạc hay người đẹp, chư vị phải xem cho tường tận nha”. Lại hỏi tên hầu bên cạnh, “Màn kịch sau tên gọi là gì?”, tên hầu đó nói: “Hổ Lao Quan”.

“Kịch hay”. Diêu Giang Hàn cười nói: “Tam anh chiến Lữ Bố, mới biểu hiện được khí khái giang hồ hào kiệt của ta”.

Diêu Tình trong lòng biết rõ chẳng có kẻ địch nào, đại cừu của nàng đã báo, không còn vướng mắc gì, chỉ nghĩ đến Lục Tiệm đang nằm trong thư trai, cũng không biết y có cơ linh một chút, nhân lúc loạn mà bỏ đi chưa, chỉ khổ không thể thoát thân được, không có cách gì mà đi xem thế nào.

Trong lúc phát sầu, đột nhiên thấy trên sân khấu không trống không nhạc, đi ra một tên bạch giáp tiểu đình, tay cầm hoạ kích, đi một bước kéo một bước, chậm rề rề.

o O o

“Đây là Lữ Bố?” Diêu Giang Hàn cau mày, “Nghe nói hán cũng là một tay hảo hán, làm sao lại diễn như người chết vậy”.

Thanh Huyền đạo nhân cười nói: “Lữ Bố là gia nô của ba họ, là tên thất phu vô nghĩa. Tuy nói là giỏi chinh chiến trên ngựa, nhưng nếu như mà xuống ngựa, cũng chưa chắc đã phải là địch thủ của trang chủ!”.

“Điều đó là tự nhiên”. Diêu Giang Hàn gật đầu nói: “Cho dù có là ở trên ngựa, y cũng chưa chắc đã địch là Truy Hồn Thương của đạo trưởng”. Thanh Huyền đạo nhân ha ha cười lớn, liền miệng kêu quá khen. Hai người mượn cớ nhân, tâng bốc bợ đỡ lẫn nhau, chúng nhân tuy cảm thấy buồn cười, nhưng lại không có người dám phá hỏng của hai người.

Chỉ thấy trên đài đó vẫn yên lặng, “Lữ Bố” vẫn đang chuyển động thành vòng tròn, bước đi của y kỳ lạ, chân phải bước một bước dài về phía trước, chân trái lại từ từ kéo lên, cho đến khi hợp lại với chân phải, tiếp đó chân phải lại bước dài một bước, chân trái lại từ từ bước đến.

Mọi người dưới đài càng coi càng thấy kinh ngạc, Diêu Giang Hàn phần nộ nói: “Việc gì thế này? Đã là tam anh chiến Lữ Bố, vậy tam anh đâu? Đã là hát kịch, vậy trống đâu, chiêng đâu?”.

Lời nói vừa dứt, “Lữ Bố” đó đột nhiên nhảy vọt lên hơn một trượng, rơi soạt xuống dưới đài, vẫn với bộ pháp quái dị, tiến về trong sảnh.

Trang đình trước sảnh vừa nhìn thấy, âm ỉ kêu lên: “Phản rồi, phản rồi, diễn kịch làm sao lại diễn xuống cả dưới đài thế kia?”.

Hào kiệt trong sảnh không ai không thất sắc, “Lữ Bố” này nhảy một cái xa hơn trượng, không phải những đào kép có thể làm được. Thanh Huyền đạo nhân chồm đứng bật dậy, hét lên: “Đưa thương đây”. Nói xong giơ tay ra, tên đạo đồng bên cạnh đưa một chiếc trường thương màu bạc sáng vào tay lão.

Tên “Lữ Bố” kia càng đi càng nhanh. “Ngăn y lại”, bọn trang đình âm ỹ kêu lớn, không ngờ “Lữ Bố” đó đột nhiên há miệng, thổ ra một đạo thủy tiễn cũng giống như sợi tơ bạc, trúng vào trán một tên trang đình. Thân hình tên trang đình đó rung lên một cái, mục quang đột nhiên ngây dại, cũng giống như “Lữ Bố” kia, kéo bước chân, hướng về trong sảnh đi tới.

Chỉ thấy “Lữ Bố” liên tục há miệng, phàm là những tên trang đình gần cạnh, đều bị thủy tiễn bắn trúng, tiếp đó thần tình quái dị, bước đi chệnh tề, theo y đi vào đại sảnh.

Hào kiệt trong sảnh thấy tình hình như vậy, không kiềm được sắc mặt chuyển trắng, duy có Diêu Giang Hàn vẫn còn giữ được trấn định, cao giọng nói: “Các hạ có việc gì?”.

Đám người đang kéo bước đó nghe vậy dừng chân lại, nhất loạt mở miệng phát âm: “Bất không, bất không”. Thanh âm khản đặc, khác hẳn với giọng nói của con người. Diêu Giang Hàn nghe vậy mà lông tơ trên người dựng đứng cả lên, quát lớn: “Bất không? Bất không cái gì?”.

“Giả thần giả quỷ!” Thanh Huyền đạo nhân đột nhiên rung thương, mũi thương giống như độc xà, im lặng không một hơi thở xuyên qua ngực của “Lữ Bố” đó.

Chúng hào kiệt trong lòng vốn e sợ, không ngờ một thương của Thanh Huyền đạo nhân đắc thủ, tinh thần tất cả đều phấn chấn lên, đều kêu lên hay. Đột nhiên thấy trên mặt “Lữ Bố” lộ ra nụ cười quỷ dị, hai môi hé ra, chúng nhân đều kêu: “Đạo trưởng, cẩn thận!”.

Thanh Huyền đạo nhân sớm đã có sự phòng bị, kéo mũi thương ra, lướt về phía sau như gió. Không ngờ “Lữ Bố” kia không phun ra thủy tiễn, chỉ thấy tiếng xì xì trong cơ thể, giống như chảy nước bên trong, chỗ bị trúng thương lại là một lỗ rỗng, tuyệt không có máu tươi chảy ra.

Chúng nhân bị hiện tượng kỳ dị này làm cho ngây ra, đột nhiên thấy hai dòng nước trong như nước suối lần lượt từ miệng và miệng vết thương tiết ra, trong chớp mắt đã chảy xuống đầy mặt đất. “Lữ Bố” đó giống như chiếc túi da bị lấy hết đồ, da thịt ngũ quan, chậm chậm đổ ập xuống.

Tình hình này so với lúc trước còn quỷ dị hơn gấp mười lần, mắt thấy dòng nước trong trên mặt đất không chảy lan ra bốn phía, mà giống như bị một lực vô hình nào đó điều khiển, thẳng tắp như sợi chỉ, chảy lại hướng của Thanh Huyền đạo nhân.

Thương pháp của Thanh Huyền đạo nhân tuy giỏi, nhưng chỉ có thể đâm giết được vật hữu hình, đối với cái nước vô hình này, bất giác ngây người ra. Đột nhiên nghe Diêu Giang Hàn quát lớn: “Mau lùi lại, đừng chạm vào nước đó”. Thanh Huyền như tỉnh mộng, nhảy nhanh về phía sau, không ngờ nước đó như bóng đuổi hình, giây lát đã đến trước chân lão. Thanh Huyền tránh không kịp, trong lúc gấp sinh trí, đột nhiên nhảy người lên, bụp một tiếng, ngân thương cắm vào trong đất, sau đó lộn nhào một cái, một chân đứng trên đuôi thương, hai ống tay áo lẳng phong, trông giống như một con ươi già giương cánh.

Chúng nhân thấy lão nghĩ ra một biện pháp kỳ diệu như vậy, không kiềm được, nhất tề kêu một tiếng hay. Thanh Huyền kinh hồn vừa mới định tâm lại, nghe thấy tiếng khen, cảm thấy đặc ý, chính lúc đang định nhảy lên xà nhà, đột nhiên cảm thấy lòng bàn chân mát lạnh, có chút ướt át.

Chúng nhân thấy Thanh Huyền đứng thẳng trên đuôi thương, giống như đứng nguyên ở đó, động cũng không động. Còn con người của “Lữ Bố” kia lồm lồm lại, da thịt khô héo giống như một trang giấy mỏng dán trên người, càng hiện rõ cảnh tượng như xương cốt, duy có nước từ miệng vết thương không ngừng tuôn ra. Đột nhiên y đổ ập ra phía sau, người ngã, nước cũng ngừng chảy. Nước chảy trên mặt đất như có linh tính, vẫn liên miên không dứt tuôn về phía trước, tụ lại dưới mũi thương.

Nhân lực của Diêu Giang Hàn hơn người, đột nhiên cảm thấy không đúng. Nước đó chỉ chảy đến mũi thương, liền không chảy nữa. Ban đầu, y còn cho rằng nước thuận theo mũi thương mà thấm vào trong lòng đất, lúc này mới phát giác ra nước đó lại chảy ngược lên trên, cho đến đuôi thương. Chỉ bởi vì thương này là ngân thương, cùng màu với dòng nước, trong nhất thời không phát giác ra được.

Diêu Giang Hàn thầm kêu không hay, đột nhiên bực một tiếng, dây lưng của Thanh Huyền rách bực ra, thân hình giống như bị thối khí trương phồng lên, chỉ trong khoảnh khắc, đạo bào rộng lớn cũng bị căng phồng.

Soạt, Diêu Giang Hàn rút kiếm ra.

Bùng, Thanh Huyền như quả cầu da thối đầy khí, mạnh mẽ nổ ra, mưa máu văng ra bốn phía, che phủ cả đất trời.

o O o

Nhưng Diêu Giang Hàn càng nhanh hơn. Y mệnh danh là Thiên Giang Bất Lưu, kiếm pháp chi khoái, đứng đầu ở Giang Nam, chỉ trong khoảnh khắc đã xuất sáu kiếm. Những giọt mưa máu đó bắn đến như bị một bức tường kiên cố vô hình chặn lại, lã chã bắn ra, rơi xuống trước người y thành nửa hình tròn.

Sáu kiếm này gần như dùng hết sở học bình sinh của Diêu Giang Hàn, dù cho là để tự bảo vệ mình, vẫn cảm thấy toàn thân suy nhược. Chuyển mắt nhìn, khuôn mặt hắc bất giác không còn chút huyết sắc, thân hữu trong sảnh vô thanh vô tức, đều đã bỏ mạng, trên dưới toàn thân giống như trúng phải mũi tên vô hình, khắp người đều đầy những lỗ máu nhỏ.

Diêu Giang Hàn kinh ngạc xen lẫn sợ hãi, nghiêm giọng hét lên: “Là ai? Là ai? Có cừ hận gì với Diêu mỗ, không ngại thì ra đây, để phân cao thấp.” Y vùng loạn trường kiếm xung quanh, như điên như cuồng. Diêu Tình bên cạnh người y, dưới sáu kiếm của y, cũng thoát khỏi kiếp nạn này,

đã thấy kinh hãi đến hồn phi phách tán, đột nhiên thấy tình hình của phụ thân như vậy, vội vàng nói: “Cha, mau chạy”.

Diêu Giang Hàn lắc nhai một lúc, lầm bầm nói: “Không sai, mau chạy”. Chuyển thân kéo theo Diêu Tình, y chạy như bay ra ngoài sảnh, đột nhiên thấy trang đình trong sảnh đứng tản ra thành nửa vòng tròn, đang tiến lại gần, tên nào khuôn mặt cũng sừng phòng lên, ánh mắt ngây dại, giống như thần sắc của tên “Lữ Bố” kia. Diêu Giang Hàn đã có cái gương của Thanh Huyền lúc trước, há dám đâm kiếm, bèn ôm lấy nữ nhi, lướt qua đỉnh đầu của đám trang đình, rơi xuống bên ngoài sảnh.

Chân vừa mới chạm đất, Diêu Giang Hàn đột nhiên cảm thấy điều chẳng lành. Y vừa quay đầu lại, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều đứng đầy người, trong đó có trang đình hộ viện, nha hoàn nô bộc, thậm chí cả những người đào kép mời từ Tô Châu đến cũng ở trong đó, người nào người nấy, thần sắc ngây dại, giống như những khối thịt biết đi đang kéo bước tiến lại.

Diêu Giang Hàn trong ngực cảm thấy đau buốt, tình cảnh này đã biết trong trang gặp phải biến cố lớn, lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cửa trang không biết từ lúc nào đã đóng chặt lại, mấy cái khoá lớn, được khoá từ bên trong.

Diêu Tình cũng cảm thấy kinh hãi, đột nhiên thấy thần sắc hồi hộp của phụ thân, thanh kiếm trong tay từ từ rủ xuống, nàng vội nói: “Cha, mau chạy a?”.

Diêu Giang Hàn cười thảm nói: “Chạy? Chạy đi đâu? Không nhìn thấy sao? Người ta muốn diệt Diêu gia trang của chúng ta”. Trong lòng Diêu Tình giật thót một cái, sinh ra một ý nghĩ lạnh vào tận xương: “Tại sao Yên Chi Hồ mới chết, liền xuất hiện quái sự như vậy? Nghe nói kẻ ác sau khi chết, thì biến thành ác quỷ. Chẳng nhẽ Yên Chi Hồ đại ác nhân này sau khi chết cũng biến thành lệ quỷ, tìm báo thù ta?”

Tuy thường ngày nàng không tin quỷ thần, nhưng tình hình trước mắt quả là quá quỷ dị, không có cách gì giải thích, nàng không tìm được, nghiêng rằng một cái, lớn giọng nói: “Yên Chi Hổ, người giết người là ta, oan có đầu nợ có chủ, người thành quỷ thì đòi mạng ta, đừng có làm liên lụy người khác”.

Diêu Giang Hàn kinh ngạc nói: “A Tình, người nói cái gì?” Diêu Tình thê lương cười, nói: “Yên Chi Hổ hại chết mẹ, con giết ả đền mạng, kiếm trên lưng ả là do con đâm”.

Diêu Giang Hàn tức giận nói: “Chẳng trách tiểu Trần nói người giết nàng, mẹ người là bị bệnh chết, nào có liên quan gì đến nàng? Tiểu Trần và mẹ người thân như tử muội, làm sao lại có thể hại mẹ người?” Diêu Tình cười lạnh nói: “Cha thật là một kẻ đại hồ đồ, cái gì cũng đều không biết”.

Diêu Giang Hàn tím mặt tức giận, nghiêm giọng nói: “Từ nha đầu làm phản rồi. Trước sau gì cũng chết, ta giết người trước, thanh lý môn hộ”. Y xưa nay kiêu ngạo, đột nhiên gặp phải thất bại này, bất giác tâm tính đại biến, chỉ thấy người nào cũng đáng hận, người nào cũng đáng giết, trường kiếm rung lên, đâm vào nữ nhi.

Diêu Tình không ngờ phụ thân lại bất kể tình cha và con gái, nhẫn tâm hạ độc thủ, kinh hãi đến ngất người, đừng nói đến né tránh, đến cái chớp mắt cũng không kịp. Mới thấy kiếm phong nổi lên, mũi kiếm đó đã sát vào cổ, hàn khí thâm u, xuyên vào da thịt xương cốt, trong sát na đó, đột nhiên có người cố sức lôi nàng ra, kéo lùi về phía sau.

Diêu Tình quay đầu lại nhìn, thì ra đó là Lục Tiệp, đứng bên cạnh y là di nữ áo hồng trong lòng ôm con mèo Ba Tư. Lại nhìn phụ thân, chỉ thấy người đang trừng mắt nhìn mình, diện mạo hung ác, giơ kiếm đâm nhanh vù vù, tiếc là lúc xuất kiếm thì đã lệch rồi, làm sao cũng không đâm được đến bên cạnh mình.

Lục Tiệm kỳ quái hỏi: “Tiên Bích tỷ tỷ, y làm sao rồi?”. Di nữ đó nói: “Ta dùng thuật ‘Loạn thần’ làm rối loạn thần trí y, y có thể nhìn thấy được, nhưng lại không thể đâm được”.

“Lục Tiệm!” Diêu Tình định thần lại, cảm thấy phần nộ, “Người lại dám câu kết với yêu nữ”.

Lục Tiệm ngượng ngùng nói: “A Tình, Tiên Bích tỷ tỷ không phải là yêu nữ, lúc này đều là nhờ nàng cứu người, nếu không”.

“Ai thèm ả cứu ta?” Diêu Tình lớn giọng nói, “Ta bị, ta bị cha giết rồi thì càng tốt”. Nói đến đây, nước mắt thuận theo hai gò má trắng tuyết, không ngừng chảy xuống.

Tiên Bích cười lạnh nói: “Ta cũng không muốn cứu người, chỉ vì nể mặt Lục Tiệm thôi”. Diêu Tình nghe thấy lời này, trong lòng thấy chua xót, tức giận nói: “Lục Tiệm, người còn gọi ả một tiếng tỷ tỷ, ta từ đây cũng không thèm để ý người nữa”. Lục Tiệm nhìn nhìn Tiên Bích, thấy nàng mỉm cười không nói, lại nhìn Diêu Tình, chỉ thấy trong mắt nàng có vẻ cău giận, bèn cảm thấy khó xử, nói: “A Tình, tì tỷ tỷ cứu ta một mạng, nếu cũng không phải nàng, thì người cũng không giết được Yên Chi Hổ”.

Sắc diện Diêu Tình lộ ra vẻ nghi ngờ, chính lúc đang định hỏi cho rõ ràng, lại nghe Tiên Bích lạnh nhạt nói: “Lục Tiệm, đừng có nói những lời thừa thãi”. Lục Tiệm than dài một tiếng, không nói lời nào nữa.

Thì ra, Lục Tiệm thấy Diêu Tình truy đuổi Yên Chi Hổ, muốn đuổi theo nàng, nhưng lại cảm thấy chóng mặt, y đẩy đổ giá sách, ôm chặt lấy Yên Chi Hổ, gần như đã dùng hết khí lực bình sinh, lại bị Yên Chi Hổ đá trúng đầu gối, đau nhức khó đứng dậy được. Chính lúc đang cảm thấy sốt ruột, đột nhiên thấy bóng đỏ nhoáng lên, chỉ thấy một nữ tử đứng trước mặt.

o O o

Lục Tiệm nhận ra đó là di nữa áo hồng đã từng gặp trong rừng, cảm thấy rất kỳ lạ, hỏi: “Người tại sao đến đây?”.

“Tại sao ta lại không thể đến đây?” Di nữ đó cười lạnh lạnh nói, “Điều gia trang cũng không phải là long đàm hồ huyết gì”, Lục Tiệm gắng gượng một lúc, nhưng không bò dậy được, sốt ruột đến nỗi nước mắt cứ chảy tuôn ra.

“Tiểu tử ngốc”, Di nữ đó than nói, “Người thật sự thích A Tình kia đến vậy?”

Lục Tiệm đỏ mặt tía tai, lúng ba lúng búng, không nói ra lời. Di nữ đó lắc đầu nói: “Thiếu nữ này tuy còn nhỏ tuổi, nhưng tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, rất nhiều người lớn cũng không thể bằng. Nếu như người thích nàng ta, tương lai nhất định sẽ bị thiệt thòi”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Ta không sợ”.

Di nữ đó nói: “Nàng lừa người, người cũng không sợ?”.

Lục Tiệm vẫn lắc đầu. Di nữ đó lại nói: “Nếu như nàng ta giết người?”

Lục Tiệm do dự một lát, hỏi: “Nàng làm sao lại giết ta?”.

Di nữ đó nói: “Lòng người có lúc rất là kỳ quái, A Tình này lại không phải là hạng nữ tử bình thường, nếu như nàng ta phát hiện có sự vật so với người càng quan trọng hơn, nói không chừng sẽ hại người”.

Lục Tiệm như hiểu như không, nghĩ một lát, than dài: “Nếu là như thế, ta để nàng giết là được”.

Di nữ đó nhìn y, trong mắt có chút rối loạn, đột nhiên than: “Thật là ngốc tử. Chỉ là nếu như nam tử trong thiên hạ này đều như người, trên thế gian này cũng sẽ không có nhiều nữ tử đáng thương rồi”.

Nói xong lộ ra vẻ thê lương, lại than dài một hơi, đỡ Lục Tiệm dậy. Lục Tiệm chỉ cảm thấy ở hậu tâm nơi bị nàng ấn vào nóng lên, tê dại đi, đột nhiên một luồng khí nóng đi vào trong, không kìm được, kêu a lên một tiếng. Di nữ cười nói: “Đừng sợ, lúc mới bắt đầu có chút khó chịu, về sau lại rất dễ chịu”.

Lục Tiệm chỉ cảm thấy luồng khí nóng đó đi qua đi lại trong cơ thể, dần dần có khí lực, cơn đau trên đầu gối cũng gần như biến mất, cho đến khi di nữ đó bỏ tay ra. Y duỗi tay co chân, nhưng chỉ thấy toàn thân thoải mái, không kìm được vui mừng, nói: “Tỷ tỷ quả thật không lừa người”.

Di nữ đó nói: “Cũng chưa chắc như vậy, nhưng ta chỉ lừa người thông minh, không lừa ngốc tử”.

Lục Tiệm âm ức nói: “Mọi người đều nói ta là ngốc, ta thật là ngốc sao?”.

Di nữ cười nói: “Người không phải là ngốc, chỉ là quá thật thà”. Nói xong vẫy vẫy tay, nói: “Bắc Lạp Sư Môn”.

Trên xà nhà ứng thanh nhảy xuống một con mèo Ba Tư trắng tuyết, lượn vào trong lòng di nữ.

Lục Tiệm kỳ quái nói: “Nó gọi là Bắc Lạp Sư Môn?”

Di nữ gật đầu cười nói: “Nó là vua của các ngôi sao trời nam, Bắc Lạp Sư Môn sáng nhất”.

Lục Tiệm nói: “Nó là mèo, chứ không phải là sao?”.

Di nữ cười nói: “Nó cũng giỏi như sao. Lúc này nếu không nhờ nó, người cũng không thể sống nổi. Nó cứu người một mạng, người cần phải cảm ơn nó cho tốt”.

Lục Tiệm đột nhiên đại ngộ, nhớ lại lúc này không thể động đậy được, con mèo Ba Tư này đột nhiên xuất hiện trên xà nhà, sau đó bản thân liền có thể cử động được. Nếu không phải như thế, bản thân và A Tình khó mà sống được. Tuy rằng không biết con mèo nhỏ này cứu mình như thế nào, nhưng di nữ đó nói như vậy, tự nhiên là không phải giả. Ngay lập tức cung kính hướng về con mèo con đó khom mình làm lễ, nói: “Bắc Lạp Sư Môn, đa tạ người nhiều, đợi ta giúp A Tình xong, thì sẽ bắt cá tốt nhất cho người ăn”.

Nói xong, lại hướng vào di nữ khom người chào, chuyển mình bước đi. Di nữ cười nói: “Người đi giúp tiểu nha đầu kia sao?”. Lục Tiệm vâng một tiếng. Di nữ nói: “Người biết bọn họ đi đâu sao?”. Lục Tiệm bất giác lắc đầu. Di nữ đó than: “Thật là ngốc tử”. Nói xong đỡ lấy khuỷu tay y, Lục Tiệm toàn thân nhẹ đi, đạp không mà lên, trong lúc kỳ lạ, một trận gió thổi đến mặt, trong mắt Lục Tiệm không phân biệt được, lúc mở mắt ra, thân hình đã ở ngoài cửa thư phòng rồi.

Lục Tiệm kỳ lạ hỏi: “Tỷ tỷ, người làm cái gì vậy? Di nữ đó cười nói: “Đưa người đi tìm tiểu nha đầu kia á”. Lục Tiệm cảm kích vô cùng, nói: “Tỷ tỷ, ta tên là Lục Tiệm, người tên gọi là gì?”. Di nữ cười nói: “Tên ta là Tiên Bích”.

Lục Tiệm kỳ lạ nói: “Tên của tỷ tỷ thật là kỳ quái, giống như hình dáng của tỷ, đều thật là kỳ quái”.

Tiên Bích nói: “Có gì mà kỳ lạ chứ, ta sinh ra ở một nơi rất xa ở tây phương. Nếu như người đến nơi đó, người ta cũng thấy người rất kỳ quái kia”.

Lục Tiệm nghĩ ngợi hỏi: “Là Ba Tư hay Đại Tần (tên cổ của Tây Tạng thời nhà Hán)”.

Tiên Bích ý lên một tiếng, kỳ quái hỏi: “Người còn nhỏ tuổi, hiểu biết lại không ít”.

Lục Tiệm nói: “Gia gia ta là một người đi biển, người nói tây phương xa nhất là Đại Tần, thứ nhì chính là Ba Tư”.

Tiên Bích than: “Cổ hương của ta còn xa hơn rất nhiều. Quan lại Đại Minh các người, trên bản đồ Vạn Quốc gọi đó là Anh Cát Lợi”.

Lục Tiệm bất giác nói: “Tương lai ta có thuyền, nhất định đi quê hương của tỷ tỷ xem ...”.

Đột nhiên y cảm thấy thân hình dừng lại, đưa mắt nhìn, chỉ thấy thần sắc kinh ngạc của Tiên Bích. Vừa định cất tiếng hỏi, Tiên Bích đột nhiên bịt lấy miệng y. Tay của nàng mềm mại ấm áp, trên tay có mùi u hương như hoa lan, người thấy thập phần dễ chịu.

Tiên Bích lạng đến phía sau hòn giả sơn, nhẹ giọng nói: “Lục Tiệm, người không thấy kỳ quái sao? Đi xa như vậy, cũng không gặp một ai”.

Nàng vừa nói như vậy, Lục Tiệm cũng nhớ ra, trên đường đi tới, quả nhiên không gặp một ai. Đột nhiên Tiên Bích nói: “Im tiếng”. Lục Tiệm chỉ nghe được tiếng ồn ào vang lên nhẹ nhẹ. Nhìn xuyên qua lỗ hổng trên hòn giả sơn, nhưng chỉ thấy hai tên nha hoàn từ bên trái đi đến, cước bộ kỳ quái, một chân bước dài, chân còn lại từ từ kéo lên.

oOo

Tiên Bích đợi cho nha hoàn đi xa, chau mày nói: “Ta đến muộn rồi”.

Lời nói chưa dứt, cô đột nhiên kéo Lục Tiệm dậy, tung người vọt lên. Chỉ nghe bộp một tiếng, một đạo thủy tiễn sáng bạc bắn trúng giả sơn, bọt nước văng tứ phía, vụn đá bay lá tả. Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, đó là một tên trang đinh áo xanh, da mặt trương phồng, ánh mắt ngây dại. Hắn đột

nhiên lại ngẩng đầu, trong mồm phun ra một đạo thủy tiễn. Tiên Bích rơi đáp xuống đỉnh của hòn giả sơn, hươ tay áo một cái, đạo thủy tiễn đó giống như bị một lực vô hình bọc lấy trên lưng chừng trời, biến thành một quả cầu nước sáng long lanh. Giọt nước xoay chuyển chảy trên không, nhưng không rơi xuống.

Thủy tiễn từ trong miệng tên trang đỉnh áo xanh phun ra liên miên bất tuyệt, trông giống như một cột nước, nối liền với quả cầu nước. Do đó quả cầu nước không ngừng bành trướng, dần dần to như một cái đầu, trước sau vẫn treo trên không, chưa từng rơi xuống. Lục Tiệm cảm thấy thân thể Tiên Bích nóng lên, vội ngẩng đầu nhìn, hai gò má trắng tuyết của nàng không biết từ lúc nào nhuộm một lớp rắng rực rỡ, đôi mắt xanh phát sáng, chói lọi như ánh sao. Lại nhìn thấy da thịt của tên trang đỉnh kia đang cạn khô đi, Lục Tiệm thấy cảnh kỳ dị như vậy, không kìm được, kêu lên kinh hãi.

Hai người một trên một dưới, giằng co nhau một lúc, quả cầu nước kia trương tro như một cái sọt, Tiên Bích đột nhiên hít một hơi, quả cầu nước đột ngột trầm xuống, rồi xoay chuyển vọt lên, như muốn thoát khỏi cảnh trầm xuống. Nhưng trong vùng đất đó giống như ẩn tàng một lực hút cực lớn. Quả cầu nước đó càng xoay chuyển càng nhỏ, trong khoảnh khắc, biến mất vào trong lòng đất, chỉ lưu lại một vệt ướt nhỏ. Tên trang đỉnh đó ngã nhào về phía trước, không còn thấy động đậy nữa.

Tiên Bích lau mồ hôi hột trên trán, thấp giọng nói: “Nguy hiểm a”. Lục Tiệm tim đập thành thịch, chỉ vào tên trang đỉnh đó, nói: “Y làm sao rồi?”. Tiên Bích nói: “Chết rồi”.

Lục Tiệm kinh hãi, nhưng lại nghe Tiên Bích lầm rầm nói: “Hôm nay hỏng rồi”. Lục Tiệm kỳ lạ hỏi: “Tỷ nói cái gì”. Tiên Bích than: “Lục Tiệm, ta không giúp người được rồi. Một tên đại ác nhân đã đến trong trang. Ta ứng phó không nổi, cái gia trang này sợ rằng sẽ bị huỷ”.

Lục Tiệm kinh ngạc nói: “Hắn có thù với Diêu gia sao?” Tiên Bích lắc đầu nói: “Thù thì không có, nhưng lần này hắn đến đây, chính là vì cướp đoạt một vật quan trọng, lại sợ không thể cướp về tay được, cho nên sử dụng một pháp tử vô cùng độc ác, không tiếc phải dùng sinh mệnh của tất cả những người trong trang”.

Lục Tiệm tim đập càng gấp, kêu lên: “Toàn bộ sinh mệnh trong trang, vậy ... vậy A Tình thì sao?”. Tiên Bích thờ ơ nói: “Nàng ta ư, sợ rằng đã chết rồi”. Trên mặt Lục Tiệm không còn chút huyết sắc, lớn giọng nói: “Ta không tin ...”.

Tiên Bích nói: “Ta lừa người làm gì, ta vốn vì vật đó mà đến đây. Nhưng tên đại ác nhân kia biết ta đến đây, liền mượn trang đình này để thị uy, cho ta thấy khó mà rút lui. Nếu hắn không dùng pháp tử ác độc như thế này, có Bắc Lạp Sư Môn trợ trận, ta còn có thể chiến đấu một trận. Như hôm nay, nếu còn lưu lại ở đây, kết quả chỉ giống như tên trang đình này ...”.

Nàng đột nhiên thấy Lục Tiệm cố sức vùng vẫy, không kìm được tức giận nói: “Người rõ ràng biết là sẽ chết, cũng muốn đi sao?”. Khoé mắt Lục Tiệm đỏ lên, đột nhiên chảy nước mắt, cắn chặt răng, nói: “Nếu như nàng ta chết rồi, ta cũng không sống ...”.

Tiên Bích không hiểu nổi, nói: “Tiểu nha đầu đó đích thực là có gì tốt, đáng để người phải vì nàng ta mà chết chứ?”.

Lục Tiệm đỏ mặt, cúi đầu nói: “Ta cũng không biết tại vì sao, chỉ cần gặp nàng, liền cảm thấy vui mừng thập phần, nếu như không gặp nàng, trong lòng liền trống rỗng, hình như mất đi cái gì đó”.

Tiên Bích nghe đến đây, bất giác than dài một tiếng, nghĩ thầm: “Nếu như người đó đối với ta bằng một nửa như hài tử này đối với nha đầu kia, ta sống kiếp này cũng không uổng rồi”.

Nàng nghĩ đến đây, đột nhiên nghiêng rặng, hét lên: “Bắc Lạp Sư Môn, loạn thần”. Con mèo Ba Tư đó kêu nhẹ một tiếng, bóng người trong con mắt đen xanh biến thành một đạo nhỏ.

Tiên Bích đỡ Lục Tiệm lên, phi thân vọt lên, vù vù hai tiếng, hai đạo thủy tiễn lẳng không bắn đến, đập vào nhau tại một chỗ, ánh sáng long lanh bốn phía, Tiên Bích phẩy tay áo một cái, quét rơi đám bọt nước đó. Chỉ thấy ánh sáng bạc nhoáng lên, lại có hơn mười đạo thủy tiễn bắn đến. Nhưng không trúng một mũi nào, lần lượt rơi xuống bên cạnh. Tiên Bích hét lên: “Khôn Nguyên”. Hai con người của Bắc Lạp Sư Môn ứng tiếng thu lại, nhọn như mũi kim.

Trong sát na, khí lưu toàn thân nhanh chóng nghịch chuyển, ngói xanh trên mái nhà như bị một dị lực vô hình dẫn dắt, xông vọt lên trời, dày dày đặc đặc, kết thành hai tấm bình phong.

Đột nhiên thấy bóng đen nhoáng lên, bảy tên nô bộc đột nhiên nhảy lên nóc nhà, nhanh nhẹn như bay, từ trong miệng phun ra những đạo thủy tiễn to như miệng bát nhỏ. Thủy tiễn bắn lại gần, ngói xanh vỡ vụn. Bắc Lạp Sư Môn meo một tiếng, lông cổ dựng đứng lên, khuôn mặt của Tiên Bích đột nhiên trắng nhợt, giậm chân một cái, nhảy vọt lên hơn trượng, phất phơ như điều giấy, hạ xuống phía sau những tên nô bộc kia, từ trong tay áo cô nhả ra một đạo cầu vòng bạc. Lục Tiệm chỉ nghe thấy âm thanh phá không sắc nhọn vang lên, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy xương đầu lâu của những tên nô bộc đó lần lượt lăn xuống.

Lục Tiệm kinh hãi nói: “Tỷ tỷ, tại sao lại giết người?”. Trong tay Tiên Bích đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm nhỏ dài, thở dốc nói: “Đừng có mà kinh hãi, bọn chúng chẳng qua chỉ là hoạt tử nhân, một khi đã thành thủy quỷ, con người đã chết rồi”. Trong lúc nàng nói, lại có mười tên nô bộc nhảy lên nóc nhà.

Tiên Bích nắm chặt thanh kiếm trong tay, trên mặt lộ ra một vẻ cười khổ. Bảy đạo Thuỷ Hồn Chi Kiếm lúc này là tập hợp tinh hoa toàn thân của bảy tên Thuỷ Quỷ, uy lực vô cùng lớn, tuy rằng Tiên Bích có thể đỡ được, nhưng nội tức lại bị chấn động mạnh, nhất thời phải xuất kiếm, nhưng Thuỷ Hồn Chi Kiếm biến hoá mạc trắc, không lỗ nào không vào, chỉ có nội công mà bản thân nàng tu luyện mới có thể chống đỡ lại được, nếu như dựa vào binh khí tầm thường mà đối phó kẻ địch, chỉ cần không lưu thần một chút, sẽ bị thiệt thòi.

oOo

Trong lúc khó xử, đột nhiên thấy đằng xa một ánh lửa xông thẳng lên trời, loé lên rồi lập tức biến mất, đám Thuỷ Quỷ đó như bị một lời kêu gọi vô hình, lần lượt tung người nhảy xuống, một cái đã nhảy hơn một trượng, chạy về phía đằng xa.

Trên mặt Tiên Bích lộ ra vẻ vui mừng, đỡ Lục Tiệm, chạy như bay về phía trước. Nàng đoán rằng nếu như Yên Chi Hồ cầu viện, nhất định sẽ tìm Diêu Giang Hàn, do đó chạy thẳng về hướng tiền sảnh. Trong lúc chạy, đột nhiên thấy rất nhiều tên Thuỷ Quỷ cũng chạy về phía tiền sảnh, bất giác thâm kinh ngạc, đột nhiên nghe thấy một tiếng buồn bã vang lên, hoa dung nàng biến sắc, thất thanh kêu lên: “Bại Huyết Chi Kiếm!”. Nóng ruột bước đi, nàng gấp rút nhảy lên nóc đại sảnh, đưa mắt nhìn, thì thấy hai cha con họ Diêu bị Thuỷ Quỷ bao vây trùng trùng xung quanh, đang tranh luận cái gì đó.

Tiên Bích thấy Diêu Tình vẫn bình an khoẻ mạnh, bất giác nhẹ người. Lục Tiệm càng cảm thấy vui mừng hơn, chính lúc đang chuẩn bị kêu gọi, đột nhiên thấy Diêu Giang Hàn mặt lộ sát cơ, giơ kiếm đâm vào Diêu Tình.

Tiên Bích thân kinh bách chiến, vừa nhìn thấy thần sắc của Diêu Giang Hàn thì đã cảm thấy không ổn, vội vàng phát động Loạn thần chi thuật. Diêu Giang Hàn tâm thần chấn động, đâm trượt một kiếm, Tiên Bích phi

thân hạ xuống, mới vừa chạm đất, Lục Tiệm đã không kể sống chết lao ra, kéo Diêu Tình lùi lại.

Nào ngờ Diêu Tình đang lúc thương tâm, lại đem hết một bụng tức giận phát tiết trên người Tiên Bích. Tiên Bích mạo hiểm cứu người, ngược lại bị rơi vào tình cảnh như vậy, thật là khóc cười không được, nhất thời cũng chẳng thêm phân biện, chỉ cười lạnh.

Diêu Tình thấy cử chỉ điên cuồng của phụ thân, vừa thương tâm, lại vừa đau buồn, nhịn không được nói: “Yêu nữ, mau giải trừ yêu thuật cho cha ta”. Tiên Bích càng tức giận, nghĩ thầm: “Nếu như không nhờ yêu thuật của ta, người còn sống được sao”. Đang lúc tức giận, nàng liền giải trừ Loạn thuần chi thuật.

Bí thuật vừa giải, ánh sáng loé lên, Diêu Giang Hàn đột nhiên kéo kiếm lên không, đâm thẳng ra. Y mệnh danh là Thiên Giang Bất Lưu, tuy rằng Tiên Bích có kỳ năng trên người, nhưng trong lúc vội vã cũng không tránh được đường kiếm nhanh như vậy, chỉ kịp tránh chỗ nguy hiểm trên ngực, huyết quang chột hiện, bả vai đã bị xuyên qua.

Thì ra Diêu Giang Hàn tâm thần bị nhiều loạn, nhưng hai tai vẫn còn sáng suốt, nhưng lời mọi người nói, tự nhiên là nghe được, chỉ nghĩ những quái sự này đều là do Tiên Bích làm, nghĩ thầm “Cầm tặc tiên cầm vương”, cho nên bí thuật vừa được giải trừ, liền vùng kiếm đâm ra.

Tiên Bích bị trường kiếm đâm vào người, liền mượn thế lướt về phía sau, trường kiếm rút ra, nàng đau đến nỗi gần như ngất đi, lại thấy Diêu Giang Hàn xuất ra kiếm thứ hai, đồng thời lại nghe Lục Tiệm thất thanh kêu lên kinh hãi, lập tức cố sức lăn người, lăn đến phía đằng sau một tên Thủy Quỷ.

Đám Thủy Quỷ không biết tại sao, tập trung ở đó, động cũng không động. Diêu Giang Hàn trong lòng vốn kiêng kỵ, trường kiếm lướt qua tên

Thủy Quỷ, lại đâm Tiên Bích. Tiên Bích liên tục lăn hai vòng, máu từ vết thương trên vai tuôn ra như suối, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống không, Bắc Lạp Sư Môn đã nhảy ra ngoài.

Diêu Giang Hàn chỉ chú ý đến Tiên Bích, hoàn toàn không đề phòng con mèo Ba Tư cúi người cong chân, lông cổ dựng đứng, trong mắt phát ra tia sáng xanh thăm thẳm kia. Diêu Giang Hàn đang muốn sử một chiêu Thâu Long Chuyển Phụng, đột nhiên thấy trong đầu trống rỗng, quên mất không biết phải xuất chiêu như thế nào. Y chờ người ra, thế kiếm chậm lại, đã bị Tiên Bích thoát khỏi mũi kiếm. Y vội biến chiêu Trường Không Kích Ứng, nhưng mới sử được nửa chiêu, lại quên mất nửa chiêu sau tiếp tục như thế nào.

Diêu Giang Hàn vừa kinh vừa nộ, lại biến chiêu Chi Lan Ngọc Thụ, Tật Phong Sậu Vũ, Bạch Câu Quá Khích, Cát Quang Phiến Vũ, ... Không ngờ mỗi chiêu đều mới chỉ sử ra một nửa, nửa chiêu còn lại thế nào cũng không nghĩ ra. Đoạn Thuỷ Kiếm Pháp vốn có bảy mươi hai chiêu, khi Diêu Giang Hàn sử đến chiêu thứ bảy mươi hai, đột nhiên phát giác, bản thân một chiêu hoàn chỉnh của Đoạn Thuỷ Kiếm Pháp cũng không nhớ ra được.

Lục Tiệm thấy Tiên Bích gặp hiểm, chính lúc đang muốn liều chết cứu hộ, ai ngờ một chiêu Thần Kê Mô Cầu của Diêu Giang Hàn mới sử được phân nửa, đột nhiên lại biến thành Thích Ma Tước, Thích Ma Tước sử ra chưa được một nửa, lại biến thành Ma Cô Đại Thụ. Tóm lại, cho đến chiêu Mã Mao Điều Vũ, mỗi chiêu Lục Tiệm đều nhận ra, nhưng mỗi một chiêu Diêu Giang Hàn đều không sử hết, trường kiếm rung lên như múa trên không, thế nào cũng không đâm ra được.

Lục Tiệm nhìn thấy vậy kinh ngạc, Diêu Tình cũng mở to đôi mắt. Đột nhiên Diêu Giang Hàn bước chân thất thế, trường kiếm rũ xuống, ánh mắt mờ dại, giống như đã mất hồn phách. Lục Tiệm vội vàng bước lên phía trước, đỡ Tiên Bích dậy. Diêu Tình cũng đỡ lấy phụ thân, lại bị Diêu Giang Hàn sử kinh hất ngã. Chỉ thấy y bóp đầu mày, giống như đang gặp phải một

vấn đề lớn vô cùng khó khăn, trong miệng lầm rầm nói: “Chiêu tiếp theo thì sao, chiêu tiếp theo là gì?”.

Diêu Tình nóng ruột nói: “Cha, người làm sao rồi?”.

Tiên Bích đã cầm được máu, lấy lại hơi thở, sắc mặt trắng bệch như giấy, nghe vậy nói: “Y trúng phải Tuyệt Trí chi thuật, một thân kiếm pháp đã bị phế rồi”. Thấy Diêu Tình không tin, trong lòng cười lạnh, cao giọng nói: “Âm sư huynh, người chỉ muốn hoạ tượng tổ sư của Hoả bộ, tiểu muội hôm nay không có sức để tranh giành, mong Âm sư huynh tha cho tiểu muội một con đường sống”.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói âm hiểm, khánh khách cười nói: “Tiên Bích sư muội nói những lời này chậm một chút rồi. Thủy Hồn Chi Trận, một khi đã vào trong trận thì thành thủy quỷ. Người không những chỉ xông vào trận, còn gây rối loạn trận pháp của vi huynh, cho nên Ninh Bất Không hoả độn chạy thoát, do đó tội không thể tha. Hắc hắc, chỉ là vi huynh vốn thương hoa tiếc ngọc, tạm thời không giết người, đợi chút nữa nhàn rồi, mới cùng người nói thân mật”. Người này thanh âm phiêu hốt, phảng phất mỗi khi nói một chữ, liền hoán đổi phương vị, nói hết những lời này, đã hoán đổi vài chục phương vị.

Tiên Bích nghe trong lời nói của y có ý thâm tà bắn thiêu, tim đập thành thịch, cười lạnh nói: “Người có lời gì tốt, chẳng qua cũng muốn hoạ tượng tổ sư của Địa bộ ta”.

oOo

Họ Âm đó cười nói: “Tiên Bích sư muội thật là thông minh, hoạ tượng tự nhiên là cần rồi, nhưng sư muội trời sinh mỹ lệ, lại càng có phong tình của dị vực, vi huynh đã ngưỡng mộ từ lâu”.

Tiên Bích cáu giận nói: “Ít nói những lời không đâu thừa thãi này đi. Hôm nay người cũng quá ác độc. Thủy Hồn Chi Trận là cấm thuật của

Thủy bộ, năm xưa thành chủ diệt thủy bộ của người, đó là bởi vì trận này dùng người sống làm kiếm, quá tổn thương âm đức. Lại nói Đoạn Thủy Kiếm Pháp của Diêu gia trang xuất nguồn từ Khảm Kiếm Đạo của tiên thiên bát quái, suy ra cũng tính là một chi của Thủy bộ người, người lại không niệm tình hương hỏa, diệt cả nhà y!”.

Họ Âm đó lạnh lạnh nói: “Họ Diêu này đã là một chi của thủy bộ ta, kiếm pháp lại gọi là Đoạn Thủy, biệt hiệu lại gọi là Thiên Giang Bất Lưu, phạm vào đại kỵ của lão tử, nếu như nước bị đoạn, sông không chảy, thần thông của thủy bộ ta làm sao có thể thi triển được? Hừ, diệt cả nhà y, cũng là đáng kiếp. Còn như lão quý họ Vạn đó, nói đến lão làm gì? Cho dù lão vẫn còn trên nhân gian, Thủy Hồn Chi Trận của ta đã thành, lão còn có thể làm gì ta chứ?”.

Tiên Bích cười mỉa mai: “Thủy bộ trước sau vẫn không sửa được cái tính nết ếch ngồi đáy giếng, thành chủ đã thông thiên đạo, châu lưu lục hự, pháp dụng vạn vật, thủy bộ như ánh sáng của con đom đóm, há có thể tranh quang với mặt trăng sáng chói”.

Họ Âm đó trầm mặc một hồi, lạnh lạnh nói: “Người tự tìm đường chết, không thể trách ai cả”.

Thần sắc Tiên Bích chợt biến, một tay ấn xuống đất, quát: “Khôn Nguyên”. Gạch xanh trên đất đột nhiên bốc lên, đắp thành một bức tường trong lồm ngoài lồi, kiên cố dày đặc đến nỗi gió không thể xuyên qua được. Cùng lúc đó, bọn Thủy Quỷ nhất tề há miệng, Thủy Hồn Chi Kiếm từ bốn phía phóng đến, gạch xanh vỡ vụn, thủy tiễn cũng lần lượt bật ra.

Tiên Bích thân thụ trọng thương, sử ra một lần Khôn Nguyên, đã không còn sức để sử dụng nữa, chính vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng nổ, ba gốc liễu rủ phía góc tây bắc đồng loạt bốc cháy, ngọn lửa cháy mạnh bốc lên hơn vài trượng, nhưng chỉ một thoáng, thủy tiễn phun đến, ngọn lửa mạnh lập tức bị dập tắt.

Họ Âm đó lạnh lạnh nói: “Ninh Bất Không, ‘Hoả Long Tử’ của người lại ít đi ba viên?”. Vài chục đạo Thuỷ Hồn Chi Kiếm đột nhiên bắn ra, phóng trúng vào một bức tường, bức tường vỡ tan tành, ánh lửa toé ra, một người áo xanh nhảy ra ngoài, toàn thân vụ khí bốc lên, tình trạng thảm hại.

Họ Âm đó ha ha cười nói: “Tốt a, lại ít đi một viên”.

Đột nhiên nghe Tiên Bích ọc ra một tiếng, thổ ra một ngụm máu tươi, máu tươi từ trên bả vai không ngừng chảy ra, hai gò má trắng tuyết lộ ra vẻ xanh xám. Lục Tiệm đỡ lấy nàng, sốt ruột nói: “Tiên Bích tỷ tỷ, tỷ làm sao rồi?”.

Tiên Bích lắc lắc đầu, cười thảm nói: “Ninh sư huynh, đáng tiếc, công bại thuy thành (sự việc sắp thành thì lại thất bại)”. Người áo xanh đó áo xanh mũ vuông, dung mạo tuấn tú, nghe vậy gật gật đầu, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt thờ ơ, không chút hỉ nộ.

Diêu Tình nhìn người áo xanh đó, kinh ngạc nói: “Ninh thủ quỹ, là người?”.

Thanh y nhân đó chính là thủ quỹ của Diêu gia, nghe vậy liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Tình tiểu thư phải kinh sợ rồi”. Diêu Tình kỳ quái hỏi: “Người chính là Ninh Bất Không?”. Ninh thủ quỹ đó không để ý nàng nữa, cao giọng nói: “Âm Cửu Trùng ra đi, ta không tin người hoàn toàn không bị thương”.

Họ Âm đó hừ một tiếng, trước mắt chúng nhân hoa lên một cái, trước cổng trang xuất hiện thêm một người áo xám, khuôn mặt y xường phòng lên, thần sắc ngậy đại, giống như đám thuỷ quỷ kia, chỉ là trên chiếc áo xám của y có thêm vài lỗ thủng cháy khét.

“Ninh Bất Không”, Âm Cửu Trùng lạnh lạnh nói: “Chính là mấy cái lỗ rách này, cũng là nhờ mấy đứa nữ nhi Địa bộ giúp người”.

Thì ra Ninh Bất Không thi triển hoá độn, ở trong chỗ tối. Âm Cửu Trùng tuy rằng cũng biết y chỉ ở gần đây, nhưng lại không biết phương vị chính xác, do đó cũng ẩn giấu tung tích. Nhất thời hai người tạo thành thế giằng co. Tiên Bích biết rõ điều đó, cố ý nói lời kích nộ Âm Cửu Trùng. Âm Cửu Trùng dù có nói chuyện, cũng dùng Lưu Âm Thuật không cho người khác nắm bắt được nguồn gốc của thanh âm, nhưng một khi phát động Thuỷ Hồn Chi Trận, khí cơ lưu chuyển, lập tức bị bại lộ vị trí tàng thân.

Ninh Bất Không thấy cơ hội, liền phát liên tiếp ba viên Hoả Long Tử, vốn hy vọng một kích tất sát, chỉ cần Âm Cửu Trùng chết, Thuỷ Hồn Chi Trận này lập tức tự phá. Lúc này thấy y phục của Âm Cửu Trùng tuy rách, nhưng thân thể lại không bị chút tổn thương nào, không kìm được cảm giác phiền muộn. Đột nhiên y nghe Tiên Bích thấp giọng nói: “Ninh sư huynh, y luyện thành Vô Tướng Thuỷ Giáp rồi”.

Ninh Bất Không đột nhiên đại ngộ. Âm Cửu Trùng đặc ý nói: “Tiên Bích sư muội kiến thức uyên bác, nhưng lại không đủ cơ biến, người thiên phú dị bẩm, thân lại kiêm sở trường của hai nhà; Khôn Nguyên, Loạn Thần, Tuyệt Trí đều là tuyệt học đương thế, lại có sự tương trợ của Bắc Lạp Sư Môn, nếu như nhân lúc ta và Ninh Bất Không giao thủ, chạy trốn cũng không phải là không thể, nhưng tại sao ngồi đây đợi mất mạng? Cái nguyên do trong đó, vi huynh thật không thể hiểu”.

Tiên Bích cười lạnh nói: “Loại người bại hoại coi mạng người như cỏ rác như ngươi, tất nhiên là không hiểu nguyên do trong đó rồi”.

Âm Cửu Trùng nhìn nhìn Tiên Bích, lại quét mắt nhìn Lục, Diêu ba người, đột nhiên vỗ tay cười lớn: “Thú vị, nữ nhi của Địa Mẫu nương nương, nghĩa nữ của Tây Thành thành chủ, không ngờ lại chuyển tính làm đại hiệp? Ha ha, thú vị, thú vị!”. Diện mục của y vốn đã trương phồng, cho nên khi cái cười này cất lên, lại so với khóc còn khó nhìn hơn.

Ninh Bất Không lạnh lạnh nói: “Âm Cửu Trùng, người đã luyện thành Vô Tướng Thủy Giáp, lúc này là có ý dẫn dụ ta xuất thủ phải không?”.

oOo

“Không sai!”, Âm Cửu Trùng nói. “Nếu ta đoán không sai, Hoả Long Tử trên người người đã dùng hết rồi”.

Ninh Bất Không nói: “Dựa vào đâu mà nói như vậy?”.

Âm Cửu Trùng thâm nghiêm cười nói: “Lúc này cơ hội khó gặp, tất nhiên người dốc hết sức công kích, do đó một lần bắn ra ba viên. Nhưng với cái tính gian hoạt của người, nhất định sẽ giữ lại một viên, phòng ta trọng thương đánh ngược lại. Tiếc là ta đã luyện thành Vô Tướng Thủy Giáp, một kích của người không thành công, lại gặp phải phản kích, người bất đắc dĩ, phải dùng hạt Hoả Long Tử còn sót lại đẩy thôi, tuyệt học của Hoả bộ, vô khí bất phát, mà hôm nay hoả khí của người đã dùng hết, còn có pháp tử gì nữa?”.

Ninh Bất Không cũng không phủ định, cau mày nói: “Kỳ lạ, người dựa vào đâu mà nhận định hoạ tượng tổ sư của Hoả bộ, nhất định ở trong tay của Ninh mỗ”?.

Âm Cửu Trùng nói: “Trận chiến Dao Trì, trong bát bộ thì Hoả bộ tổn thất thảm nhất. Theo như ta được biết, cao thủ Hoả bộ, người đào thoát được đại kiếp đó, chỉ có một mình Ninh sư huynh, hoạ tượng nếu như không phải trong tay của Ninh sư huynh há không phải lạ sao?”.

“Âm Cửu Trùng”, ánh sáng sắc nhọn trong mắt Ninh Bất Không nháy lên, “Người khinh Hoả bộ của ta không có người?”.

Âm Cửu Trùng cười nói: “Tự cổ mạnh ăn thịt yếu, Hoả bộ suy vi, tự nhiên thành cá thịt của những bộ khác. Nhớ năm xưa, Thủy bộ của ta vì Vạn lão tặc mà tổn thương nặng nề, người đơn thế mỏng. Hoả b

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Phù Tra

Lục Tiệm chui qua địa đạo, nhưng cảm thấy luồng khí nóng ập vào mặt, nóng gắt khó chịu, khắp nơi trên mặt đất đều là những thi thể cháy khô, mùi hôi thối đến từng trận, làm cho người ta muốn nôn.

Đôi môi của Lục Tiệm khô rát, tim đập như sấm, những điều nhìn thấy nghe thấy hôm nay thật giống như cuộc tương đấu của các thần ma, siêu việt khác thường, cho dù là những kỳ ngộ trên biển mà tổ phụ khoát lác cũng không thể so sánh được với những việc này. Nhưng Tiên Bích đã nhiều lần mạo hiểm tương cứu, ân nghĩa sâu nặng, Lục Tiệm thấy nàng thương tâm, cũng cảm thấy thập phần bất an, cho nên tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn liều chết tiến lên.

Y không biết tình hình trong trang, không dám mạo muội xông vào, chỉ có thu mình ở cuối địa đạo, đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, thấy thể lửa đã yếu đi không ít, chỉ là khói sương mù mịt, không biết Bắc Lạp Sư Môn đang ở đâu. Đột nhiên nghe thấy có người cười nói: “Âm Cửu Trùng, còn đấu nữa không?”.

Lục Tiệm nghe ra đó là thanh âm của Ninh Bất Không, kinh hãi, nằm nép xuống ở cửa địa đạo, len lén nhìn ra, trong khói lửa như có hai bóng người. Một đứng một quỳ, đứng đối diện nhau ở phía xa. Bất chợt một trận gió thổi đến, khói lửa tản ra, người đang đứng chính là Ninh Bất Không, còn người đang quỳ là Âm Cửu Trùng.

Âm Cửu Trùng không lấy lại được uy phong lúc trước, toàn thân phờ phạc, nét rực rỡ của thuỷ giáp đã biến mất không còn thấy nữa, trên da thịt đầy những vết tích bị cháy bỏng, hai tay y chống xuống đất, thở dốc nói: “Ninh sư huynh, mọi người đều là người trong Bát bộ, nếu như hôm nay huynh niệm tình hương hoá tha cho, tiểu đệ cảm kích vô cùng”.

Ninh Bất Không ồ lên một tiếng, nói: “Bộ dạng người thế này, lấy cái gì để cảm kích ta?”.

Âm Cửu Trùng nói: “Hoạ tượng tổ sư của Thuỷ bộ như thế nào?”.

Ninh Bất Không hừ một tiếng, nhưng không trả lời.

Âm Cửu Trùng lại nói: “Vậy thì, lại thêm hoạ tượng tổ sư của Sơn bộ được không?”.

Ninh Bất Không sững người, Âm Cửu Trùng không đợi y trả lời, vội nói: “Nếu như vẫn không được, lại thêm của Trạch bộ được không?”.

Ninh Bất Không im lặng một lúc, đột nhiên cười nói: “Bản lĩnh của Âm sư đệ thật giỏi, không ngờ rằng trong Bát bộ, hoạ tượng tổ sư của tam bộ đã nằm trong tay người”.

Âm Cửu Trùng cười nói: “Một chút mảnh khoé của Âm mỗ, so với Ninh sư huynh còn thua rất xa, nhưng không biết sư huynh đối với những hoạ tượng này có hứng thú không?”.

“Hứng thú thì có!”, Ninh Bất Không cười nói: “Nhưng sư đệ trên người không một sợi vải, vậy hoạ tượng ở đâu mà có?”.

Âm Cửu Trùng than: “Tiểu đệ có một trăm mười cái gan, cùng với Hoả Tiên Kiếm Ninh sư huynh đây giao thủ, cũng không dám mang theo hoạ tượng bên mình. Nếu như bị một ngọn lửa của huynh đốt cháy hết, há không phải đen đui sao?”.

Ninh Bất Không nói: “Âm Cửu Trùng, người lại muốn giở trò với ta? Có phải người muốn nói những hoạ tượng đó vẫn còn ở sào huyết Thuỷ bộ tại núi Côn lân?”.

“Tiểu đệ không dám”. Âm Cửu Trùng cười nói: “Khi nãy trước khi sư huynh lệnh cho tiểu đệ hiện thân, tiểu đệ đã đem hoạ tượng vùi ở dưới góc tường đông bắc, Ninh sư huynh có thể yên tâm đi lấy”.

Sắc diện Ninh Bất Không có vẻ vui mừng, tiếp đó đảo mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Một việc không phiền hai chủ, đã là sư đệ vùi xuống, vẫn do sư đệ lấy ra thì tốt hơn”.

Âm Cửu Trùng biết y cẩn thận, sợ có cơ quan, liền đích thân di chuyển đến góc tường, cúi đầu một lát, thật sự moi ra một cái gói vải.

Ninh Bất Không nói: “Mở ra xem xem”. Âm Cửu Trùng mở gói vải ra, quả nhiên là ba quyển hoạ tượng, chất giấy ngả vàng, màu sắc xưa cũ.

Ninh Bất Không cười nhè nhẹ: “Còn của Hoả bộ ta nữa”. Âm Cửu Trùng ngây ra, vội nói: “Vâng vâng”. Hoạ tượng của Hoả bộ y vẫn cầm trên tay, ác chiến đã lâu, tự nhiên quên mất, lập tức đặt vào cùng với những bức hoạ tượng khác.

Ninh Bất Không gật đầu cười nói: “Âm sư đệ quả là người thủ tín, nếu như không chê, người và ta bắt tay đồng lòng, kiếm cách chiếm bốn bức hoạ tượng khác vào tay”.

Âm Cửu Trùng vui mừng nói: “Đa tạ sư huynh”. Tiếp đó lại nói: “Tiên Bích đã biết hành tung của huynh đệ ta, nếu như quay về truyền tin, Thiên, Địa, Phong, Lôi, Sơn, Trạch lục bộ nhất định sẽ xuất cao thủ tìm đến để đoạt lấy hoạ tượng, chúng ta lực đơn thế mỏng, sợ rằng khó mà đối phó”.

“Ả đang bị thương trên người, không thể đi xa”. Ninh Bất Không nói: “Đợi chút nữa, ta đuổi theo, đem cả ả lẫn đôi nam nữ thiếu niên kia nhất tề

giết sạch”.

Lục Tiệm nghe thấy mà toàn thân run lên, càng không dám động đậy, trong lòng tự giận tự than: “Lục Tiệm người là đồ nhát gan, tự người xưng phong đi kiếm Bắc Lạp Sư Môn, tại sao việc đến đây, chỉ biết ẩn náu trong địa đạo giả chết”. Y tuy không ngừng tự trách, nhưng vẫn không đủ can đảm để leo ra khỏi địa đạo.

Âm Cửu Trùng cười nói: “Ninh sư huynh, những hoạ tượng này, xin huynh thu lấy trước”. Nói xong hai tay bưng lên, Ninh Bất Không cười, tay đón lấy hoạ tượng, đột nhiên trong tay áo loé lên ánh lửa. Âm Cửu Trùng phát ra tiếng kêu thảm, trên người cuộn cuộn bốc lên ngọn lửa mãnh liệt, thê lương kêu lên: “Ninh Bất Không, người nói lời không giữ lời?”.

Ninh Bất Không lùi lại sau hai bước, nhìn Âm Cửu Trùng toàn thân bốc cháy, ngã nghiêng ngã ngửa, cười nói: “Ngu xuẩn, tâm tư của người, ta còn không hiểu sao? Chẳng qua người rơi vào thế hạ phong, đành dùng kế hoãn binh, đợi người lấy lại sức, há không giết Ninh mỗ, lấy lại hoạ tượng sao?”. Chính lúc y đang định chuyển thân, đột nhiên nghe thấy từ kẽ răng Âm Cửu Trùng phát ra hai tiếng xì xì, thân thể giống như bị thổi đầy khí trương phồng lên, trong chớp mắt đã thành một quả cầu lửa, lăn vào hướng chính diện của y.

Sắc diện của Ninh Bất Không đại biến, cố sức lùi lại phía sau, thì nghe bực một tiếng vang lên, toàn thân Âm Cửu Trùng hoá thành một trận mưa máu rợp trời, lại còn kèm theo cả những đốm lửa nhỏ, bao phủ ụp xuống. Ninh Bất Không thân thể đang ở trên không, bị mưa máu hoả quang phủ lấy, phát ra một tiếng kêu thảm, giống như một viên đá rơi xuống mặt đất, lăn lộn vài cái, rồi không động đậy.

Lục Tiệm nhìn thấy mà kinh hãi vô cùng, thở mạnh cũng không dám. Qua một lúc, thấy không có động tĩnh gì, mới từ trong địa đạo leo ra, nhìn

quanh bốn phía, học theo con mèo, kêu hai tiếng meo meo, nhưng không nghe thấy phản ứng, chính lúc đang cảm thấy buồn bã, đột nhiên nghe thấy tiếng mèo từ trên cao truyền lại. Lục Tiệm vui mừng khôn cùng, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bắc Lạp Sư Môn đang ngồi trên ngọn cao của một cây lớn đang bốc cháy, bên dưới lửa cháy rừng rực, sắp cháy lên ngọn cây.

Thì ra, Bắc Lạp Sư Môn cuối cùng vẫn chỉ là loài thú, trời sinh sợ lửa, vừa thấy lửa cháy, liền nhảy lên cây để ẩn náu, không ngờ trong lúc hỗn chiến, lửa lớn đốt cháy cây cối, từ dưới cháy thẳng lên trên. Bắc Lạp Sư Môn không ngờ làm khéo thành vụng, chỉ còn biết càng trèo càng cao, do đó không có cách gì xuống đất.

Lục Tiệm vội nói: “Bắc Lạp Sư Môn, mau nhảy xuống”. Bắc Lạp Sư Môn bị khốn trên ngọn cây, vạn phần sốt ruột. Lục Tiệm lại kêu hai tiếng, Bắc Lạp Sư Môn mắt thấy ngọn lửa sắp cháy đến nơi, không còn chỗ để náu nữa, đột nhiên tung thân nhảy lên, cái đuôi dựng đứng, từ trên không rơi xuống, Lục Tiệm chạy lên trước hai bước, đón lấy nó, liền miệng vui mừng nói: “Hảo miêu nhi, hảo miêu nhi”.

Chính lúc đang cảm thấy vui mừng, Lục Tiệm đột nhiên cảm thấy trên vai nặng xuống. Nhận ra một bàn tay cứng rắn đang bám trên vai mình, trong lòng Lục Tiệm cảm thấy rét run, lại nghe thấy Ninh Bất Không cổ họng khàn khàn, từ từ nói: “Nhóc con, ngươi đến đây bao lâu rồi? ...”.

Lục Tiệm không ngờ y vẫn còn sống, trong lòng càng cảm thấy hoảng sợ, run rẩy nói: “Ta, ta vừa mới đến”.

Ninh Bất Không thở ra một hơi, ngữ điệu hoà hoãn hơn chút: “Vậy sao? Tiên Bích sư muội đâu? Nàng ta đang ở đâu?”. Lục Tiệm định trả lời, đột nhiên nhớ lại những lời mà y từng nói, bất giác suy nghĩ: “Y nói sẽ hại tỷ tỷ, ta làm sao có thể để y biết tỷ tỷ ở đâu?”. Y lập tức nói: “Tiên Bích tỷ tỷ đã đi rồi”.

Ninh Bất Không than: “Nhóc con người định lừa ta sao? Bắc Lạp Sư Môn vẫn ở đây, nàng ta làm sao có thể đi? Có phải người nghe được những lúc này ta nói, cho rằng ta muốn hại nàng ta?”. Chỉ thấy Lục Tiệm im lặng không lên tiếng, y hoà hoãn hơn: “Ta với Tiên Bích sư muội giao tình cực tốt, nàng ta không phải cũng gọi ta là sư huynh sao? Những lời đó là ta bịa ra để lừa tên đại ác nhân Âm Cửu Trùng kia, làm sao có thể cho là thật? Hơn nữa, Tiên Bích sư muội cũng thụ trọng thương, nếu như không có ta cứu trị, khó mà qua khỏi”.

Lục Tiệm bán tín bán nghi, trong lòng lại nghĩ Tiên Bích quả thật thương nặng, bất giác tin tám chín phần, nói: “Tỷ tỷ đang ở ngoài trang”.

Ninh Bất Không nói: “Rất tốt, người đưa ta đi gặp nàng”. Lục Tiệm liền đi lên phía trước, nhưng phát giác ra tay của Ninh Bất Không từ đầu đến cuối vẫn bám trên vai mình, chưa từng thả lỏng ra, trong lòng nhất thời bối rối, đi đến cửa địa đạo, nói: “Từ đây bò ra ngoài”.

Ninh Bất Không âm thanh tắc nghẹn nói: “Bò ra ngoài? Hừ, thật là phiền phức. Nhóc còn, cách tường vậy còn bao xa?”. Lục Tiệm trong lòng thấy kỳ lạ, nghĩ thầm: “Cách tường bao xa, người tại sao lại hỏi ta?”. Lập tức dùng chân để đo, nói: “Dài hơn bước chân một chút, so với hai bước ngắn một chút”. Ninh Bất Không lại nói: “Tường cao bao nhiêu?”. Lục Tiệm ước lượng nói: “So với hai người cao một chút, so với ba người thấp một chút”.

Ninh Bất Không đột nhiên ôm lấy Lục Tiệm, tung người phi thân lên. Lục Tiệm chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai, thân thể cấp tốc bay lên, mắt thấy còn cách bức tường không xa, bất chợt lại rơi xuống. Chỉ nghe Ninh Bất Không hừ một tiếng, cánh tay đột nhiên vươn dài, năm ngón tay bám vào thành tường, làm hai người treo trên lưng chừng trời.

“Nhóc con”, Ninh Bất Không thờ dốc nói: “Người nói độ cao thấp của tường vậy, có chút không chuẩn”. Lục Tiệm càng cảm thấy kỳ quái, trong

lòng nghĩ nếu ta đã nói sai, người không biết tự nhìn sao. Nghĩ đến đây, nhìn không được, y quay đầu lại nhìn trộm. Vừa liếc qua, tâm thần y không kiềm được chấn động, chỉ thấy trên mặt Ninh Bất Không máu mủ lở mồm, khó phân biệt được ngũ quan, bất giác nghĩ thầm: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ y không nhìn thấy”.

Sự suy đoán này quá táo bạo, Lục Tiệm cũng cảm thấy khó mà tin nổi. Y muốn nhìn lần nữa thì nghe Ninh Bất Không quát: “Lên”. Đột nhiên lộn vòng một cái, vượt tường bay qua, ung dung hạ xuống đất, đoạn hỏi: “Tiên Bích ở đâu?”.

Lục Tiệm trong lòng thấp thỏm không yên: “Người này giỏi nói dối. Âm Cửu Trùng kia bị y lừa mà chết, nếu như y muốn hại Tiên Bích tỷ tỷ thì thật là không tốt”. Từ lúc y hiểu biết đến nay, đã cùng với Lục Đại Hải dựa vào nhau mà sống. Lục Đại Hải vốn nói dối không thua gì yêu tinh, đặc biệt là sau khi thua tiên, thường có thể bịa ra rất nhiều chiêu bài, Lục Tiệm bị lừa hoài, cũng trau dồi được biện pháp thăm dò thật giả trong lời nói của Lục Đại Hải. Tuy rằng Diêu Tình cũng đã từng lừa dối y, nhưng một là do thủ đoạn cao minh, hai là Lục Tiệm tình cảm thâm sâu, đối với nàng nói gì nghe nấy, trước nay chưa từng hoài nghi.

Còn lúc này, y nhìn Ninh Bất Không, chỉ thấy đầu đầu cũng đáng nghi, ví như hai mắt không nhìn được, lại không chịu nói thẳng ra, bên trong rõ ràng có giả dối, tâm niệm lập tức biến chuyển, đột nhiên nói: “Ông đi theo ta”.

Y cất bước đi xa, cố ý vòng qua nơi Tiên Bích ẩn thân, đi về hướng đông ước khoảng ba dặm, dừng lại trước một cây đại thụ, định thần, lớn giọng nói: “Tiên Bích tỷ tỷ chính là ở phía trước”.

Ninh Bất Không cười ha hả: “Tiên Bích sư muội, vì huynh đến xem thăm muội đây”.

Lục Tiệm thầm nghĩ: “Thì ra vậy, y quả nhiên không nhìn thấy”.

Ninh Bất Không nói xong câu đó, hồi lâu cũng không nghe thấy người hồi đáp, bất giác cả nghi nói: “Tiên Bích sư muội, tại sao muội không nói gì”. Lục Tiệm tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, vội nói: “Tỷ ấy bị thương nặng, nói không được”.

Ninh Bất Không ồ một tiếng, đột nhiên hỏi: “Mắt của ta sợ rằng bị máu làm mờ rồi, có chút mơ hồ, có phải nàng cách ta năm bước không?”.

“Không phải”. Lục Tiệm bướng bỉnh nói: “Tỷ ấy ở dưới gốc cây lớn cách mười bước chân phía trước”. Trong lòng y thì nghĩ: “Nếu như y thật là có ý tốt, ta lừa y, đợi chút nữa, ta chuộc tội với y là được”.

Ý nghĩ trong lòng còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy Ninh Bất Không cười nhẹ: “Mười bước sao?”. Tay áo rung lên một cái, thò ra một thanh mộc côn, đột nhiên ném ra, trúng vào cành cây của cây lớn đó, tiếng nổ lớn vang lên, mặt gỗ bay loạn xạ, rắc một tiếng, cành cây to như miệng bát đã gãy đoạn.

Trong sát na, Lục Tiệm chỉ cảm thấy máu nóng toàn thân xông lên mặt, trong lòng ngoài sự kinh hãi, còn cảm thấy hưng phấn. Kinh hãi vì là Ninh Bất Không quả nhiên toàn là nói dối; hưng phấn vì là bản thân tương kế tựu kế, mà lại có thể thử được thật giả của y.

Ninh Bất Không ném ra Mộc Phích Lịch, nhưng không nghe thấy có người kêu thảm, cảm thấy có chút không ổn, tâm niệm đột nhiên xoay chuyển nhanh chóng, bàn tay nắm chặt, nghiêm giọng nói: “Hảo tiểu tử, trước mặt không có người phải không?”.

Lục Tiệm bị đau, rên rỉ thảm thiết nói: “Người muốn hại tỷ tỷ ta, ta không đưa người đi gặp tỷ”.

Ninh Bất Không tức giận nói: “Tiểu tử ngươi dám”. Rồi gia tăng kinh lực trên tay, Lục Tiệm đau đớn khó chịu nổi, lớn tiếng nói: “Người giết ta thì hơn”.

Ninh Bất Không tâm cơ thâm trầm, nội khí xông lên, lại kiềm nén lại, ngưng thần suy nghĩ: “Chỉ trách ta việc sắp thành công, lơ là đại ý, không đề phòng Âm Cửu Trùng sử ra Bại Huyết Chi Kiếm, không tiếc hoá thân làm kiếm, phản kích trước khi chết. Bây giờ thương thế của ta không nhẹ, hai mắt lại hỏng rồi, cũng không biết có trị được hay không? Nếu như không trị được, lại để cho Tiên Bích chạy thoát, tin tức truyền ra, cao thủ của các bộ khác ắt sẽ đều đến ...” Nghĩ đến đây, đột nhiên hiện ra một ý niệm khác: “Không hay, Tiên Bích, Âm Cửu Trùng đã có thể phát hiện ra nơi tàng thân của ta, cao thủ của ngũ bộ khác, chỉ sợ rằng cũng đang trên đường ...”.

Nghĩ đến đây, bất giác toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, tự lượng hai mắt đã loà, ở lại nơi này không khác gì cá ở trên thớt. Y trầm ngâm một lúc, ha ha cười nói: “Cũng được, việc của Tiên Bích dừng ở đây cũng được. Tiểu tử, bây giờ cho ngươi hai con đường để đi: hoặc là ta một ngọn lửa thiêu ngươi thành than khô, hoặc là ngươi làm mắt của ta”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Làm mắt của ngươi?”. Ninh Bất Không nói: “Không sai, ngươi có thể nghĩ ra cách này để lừa ta, nhất định là biết ta không thể nhìn thấy đồ vật. Như thế ngươi làm mắt của Ninh mỗ, hể là đường lối ngươi vật, ta không nhìn thấy được, ngươi giúp ta nhìn”.

Lục Tiệm nghe mà sửng người, trong lòng đột nhiên nhẹ đi, Bắc Lạp Sư Môn bị Ninh Bất Không tóm lấy da cổ, nhấc lên. Lục Tiệm vội nói: “Trả nó cho ta”.

Ninh Bất Không lại không để ý, vỗ về con mèo đó, ung dung nói: “Bắc Lạp Sư Môn, nhiều năm không gặp rồi”. Bắc Lạp Sư Môn vẫn uể oải, chỉ nhắm mắt lim dim.

Sắc diện Ninh Bất Không lộ ra vẻ hồi ức, đột nhiên cười nói: “Tiểu tử, nếu như người dám khinh ta nhìn không thấy, chỉ đường lung tung, dẫn ta vào tròng, hoặc là muốn tháo chạy, chỉ sợ rằng con mèo con này không gặp lại được chủ”.

Lục Tiệm vừa tức vừa sốt ruột, nhưng lại không thể làm gì được, cắn chặt răng nói: “Được, ta làm mắt cho người, người đừng làm khó cho Bắc Lạp Sư Môn”.

“Tên tiểu tử người cũng nói nghĩa khí sao?”. Ninh Bất Không cười nói: “Nhất ngôn vi định, nếu như người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm khó dễ nó”. Lập tức lệnh cho Lục Tiệm đi về hướng đông nam. Lục Tiệm không có cách gì, theo lời mà đi, còn Ninh Bất Không vẫn bám vào bả vai y, theo sát sau y. Đi được vài bước, Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diêu gia trang hồng quang rực trời, đã thành một biển lửa, nghĩ đến Diêu Tình, Tiên Bích, đột nhiên trong mắt ươn ướt, nước mắt chảy ra.

oOo

Đi đến bờ biển, Ninh Bất Không lệnh cho Lục Tiệm đi dọc theo bờ biển, cho đến chiều tối mới nghỉ. Ninh Bất Không không chịu ở nhà trọ, cứ muốn trú ở trong nham huyết, hai mắt y tuy loà, nhưng lại có cách lấy thức ăn. Trước tiên y để Lục Tiệm nói vị trí của rừng cây, sau đó dựa vào Thiên Hoả Châu tụ quang thành lửa, đốt cháy cây rừng, làm kinh động chim thú trong rừng, rồi sau đó nghe tiếng phán đoán vị trí, ném ra Mộc Phích Lịch, vô luận là thú lớn phi điều cũng không thể thoát nạn. Phương pháp này làm cho hai người no bụng, nhưng cũng thật tệ hại, một là sát hại quá nhiều, đốt nhiều cây gỗ, hai là trong xương thịt của vật săn thường có những mảnh mạt gỗ nhỏ vụn bị khảm vào, cắn vào trong miệng chẳng ra mùi vị gì.

Chạng vạng tối, Ninh Bất Không tìm được một chỗ nước suối, rửa sạch miệng vết thương. Nhờ y rút lui kịp thời, vết thương da thịt không đáng ngại, duy chỉ có hai mắt bị huyết tiễn bắn vào, đồng tử bị huỷ.

Ninh Bất Không đau khổ không chịu nổi, trong đêm không ngừng kêu la rên rỉ. Lục Tiệm nghe lọt, cũng không có cách gì ngủ được, trong lòng nghĩ đến Diêu Tình thân trúng thủy độc, sinh tử khó đoán, tim đau như bị đao cứa; lại nghĩ nàng nếu như khỏi bệnh rồi, nhưng phụ thân đã mất, gia viên thiêu huỷ, không biết thương tâm như thế nào; lại nghĩ Tiên Bích thân mang trọng thương, cũng không biết đã khoẻ chưa, không biết có thể mang Diêu Tình đến núi Côn Lôn, trị liệu thủy độc; cuối cùng lại nghĩ đến tổ phụ, cũng không biết hiện giờ lão đang ở đâu, chỉ còn biết cầu thần bái phật, hy vọng lúc Diêu gia trang gặp phải kiếp nạn, lão đã bị đuổi ra khỏi trang, thoát khỏi đại nạn.

Tư tưởng đầu óc của Lục Tiệm bối rối, nghĩ đến chỗ đau buồn, nhin không được, thấp giọng khóc thầm. Tiếng khóc của y vừa mới vang lên, Ninh Bất Không liền ngừng tiếng, cho đến khi y bình tĩnh lại, mới lại tiếp tục rên rỉ. Tiếng rên rỉ, tiếng khóc thầm cứ như thế thay phiên lặp đi lặp lại, cho đến khi phương đông dần sáng, biển xanh rực vàng, Lục Tiệm mới lờ mờ chìm vào giấc ngủ, ngủ chưa được bao lâu, lại bị thúc giục khởi hành về phía nam.

Diêu gia trang vốn ở vùng đất giao giới của Sơn Đông và Hoài Dương, hai người tiến về phía nam, dần dần đi vào Tô cảnh; dọc đường gió biển lạnh lẽo, thuyền bè biệt tích, chỉ thấy xa lắc phía trên không, nhật nguyệt thẳng trằm, làm cho người ta cảm thấy sự rộng lớn của trời đất, sự bé nhỏ của con người.

Cứ như thế lại đi được hơn nửa ngày, Ninh Bất Không đột nhiên nói: “Tiểu tử, đằng trước có người?”. Y đã dần dần thích ứng với nỗi khổ mù loà, chuyên chú rèn luyện nhãn lực, nghe tiếng phán đoán phương vị, không sai chút nào.

Lục Tiệm nghe vậy dừng bước, Ninh Bất Không lại nói: “Ở phía sau hòn đá ngầm, người đi xem xem”. Lục Tiệm bò lên hòn đá ngầm, cúi người dòm ngó, chỉ thấy một dải vịnh biển xanh ngọc, dốc cao cát trắng, hình

dạng như mặt trăng cong, một chiếc thuyền dài hẹp đổ bên bờ biển, dập dềnh theo sóng biển. Hơn mười người ngồi vây quanh trên bãi cát, người nào người nấy lùn nhỏ tinh anh, trên người mặc cẩm bào rộng lớn, thêu hoa thêu chi, hoa mỹ dị thường, tóc phía trước dựng cao, trán bóng như gương, phía sau đầu là búi tóc cổ quái.

Mười mấy người đó cười cười nói nói, uống rượu ăn cá, kỳ ở chỗ là cá đó không nướng chín, chỉ dùng dao nhỏ cắt thành những miếng mỏng, chấm tương mà ăn sống, ngữ âm cũng rất quái dị, ngữ điệu đều đều, không lên không xuống, Lục Tiệm nghe một lúc, một câu cũng không hiểu.

Ninh Bất Không nghe nói tình hình sau tảng đá ngầm, trầm ngâm nói: “Đó là chân Oa”.

Lục Tiệm nói: “Cái gì gọi là chân Oa?”.

Ninh Bất Không nói: “Mấy năm gần đây biển loạn Oa khấu ở đông nam, người chắc cũng có nghe nói qua. Nhưng trong Oa khấu, lại phân chân – giả. Đến từ đảo Di của Oa quốc, phía đông thì là chân Oa. Chân Oa tuy ít, nhưng tàn nhẫn thích giết người, đao pháp lăng lệ, quan quân nghe thấy là khiếp đảm. Do đó rất nhiều hải tặc người Hoa thường lấy cờ hiệu của chân Oa để hành sự, trong đó Uông Trực, Từ Hải, Trần Đông, Ma Diệp xưng là tứ đại khấu, gọi là giả Oa. Giả Oa người đông mà lại tạp, còn nguy hại hơn chân Oa mười lần. Nghe người miêu tả đám người này, hoà phục và cái đầu trọc, ngôn ngữ đều đều, đó thực sự là chân Oa không sai”.

Lục Tiệm từ nhỏ đã nghe người trong thôn nhắc qua Oa khấu, trong truyền thuyết đám Oa nhân này hình dạng như ma quỷ, không việc ác nào không làm, hơn nữa lại còn tinh thông các loại yêu thuật, quan quân đều tránh gặp, không ngờ lúc này lại ở trước mắt, đột nhiên cảm thấy kinh hãi run sợ, không dám thở ra.

Ninh Bất Không lại nói: “Tất cả có bao nhiêu tên Oa nhân?”.

Lục Tiệm đếm đếm, nói: “Mười bảy tên”.

Ninh Bất Không trầm ngâm nói: “Người dẫn ta đi gặp những tên Oa nhân đó”.

Lục Tiệm cả kinh nói: “Bọn chúng là Oa khấu đó, người không sợ sao?”.

Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, quát: “Bọn chúng là Oa khấu, thì ta là Oa tổ tông! Còn không đi mau”.

Lục Tiệm bất đắc dĩ, chỉ biết đi vòng qua tảng đá ngầm, cất bước tiến về phía đám người kia. Bọn người lùn đang nói cười vui vẻ, đột nhiên thấy người đến, giật mình rần rần đứng dậy, đến khi nhìn rõ ràng chỉ có hai người, hơn nữa một người là thiếu niên, một người mù mắt, mới lại thấy yên tâm, nhìn nhau cười lớn.

Một tên Oa nhân mập lùn râu ria xồm xoàm bước lên trước, nói bằng tiếng Hoa cứng ngắt: “Bọn người đến đây làm gì? Cút đi thật xa, bằng không thì mất mạng”.

Quả tim của Lục Tiệm cứ nhảy thành thịch, đang không biết tiến hay lùi, đột nhiên nghe Ninh Bất Không nói: “Kẻ hèn mọn này là một tướng sĩ, cùng với ngoại sinh lưu lạc giang hồ, xem số để sống qua ngày, tức hạ có muốn xem một quẻ, hỏi xem vận trình không?”.

Tên Oa nhân đó rất kinh ngạc, trước nay người Hoa nhìn thấy mình, sợ hãi trốn tránh không kịp, hai người này không những không trốn tránh, lại còn đến chào khách, bất giác thấy hứng thú, hì hì cười nói: “Người biết xem số? Được a, người xem mệnh của đại gia tốt hay không tốt?”.

Ninh Bất Không moi ra ba đồng tiền đồng, hai mắt của y đã loà, lúc quăng tiền, liền dùng ngón tay dí vào hai mắt chính phản, gieo xong sáu

lần, than: “Mệnh của túc hạ phạm vào Ly Hoả, có chút không tốt, chỉ sợ trong khoảnh khắc sẽ có tai hoạ về lửa”.

Hai hàng lông mày của Oa nhân đó dựng ngược lên, chửi: “Người nói bừa, ta vẫn đang tốt lành, làm sao lại có tai hoạ về lửa cơ chứ?”. Phì ra một tiếng: “Tên mù chết tiệt lửa người, cút đi”. Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên nghe thấy đồng bọn phía sau ầm ầm kêu: “Đề Tả Vệ Môn, bắt lửa rồi, bắt lửa rồi”.

Tên Oa nhân đó chuyển thân nói: “Bắt lửa, bắt lửa cái gì?”. Lục Tiệm liếc nhìn, quả nhiên thấy áo quần phía sau tên Oa nhân đang bốc lửa, chớp mắt đã cháy lên cổ áo. Tên Oa nhân đó cũng cảm thấy bị phỏng đau đớn, oai oái kêu loạn lên, hai tay múa máy chạy về phía đồng bọn, bọn Oa nhân vây lấy hắn, dập lửa cứu người không kịp, túm vội lấy y, nhất tề hét lên một tiếng, ném xuống biển.

Đội tên Oa nhân kia ướm sừng trèo lên bờ, áo quần chỗ gần lưng và hông đều bị thiêu rách, móng bị lửa bỏng đến đỏ lên, đồng bọn vây quanh, lớn tiếng hỏi han, tên Oa nhân đó lộ ra thần sắc hoang mang, một lúc lại sờ vào hông, đột nhiên mặt mày hớn hở, vừa nói vừa ra hiệu với đồng bọn, thập phần hưng phấn.

Đám Oa nhân thần sắc cổ quái, bán tín bán nghi, được một lúc, đều xúm lại trước mặt Ninh Bất Không. Đề Tả Vệ Môn nói: “Ngài thật lợi hại, có thể xem chính xác lửa trên người ta đột ngột cháy nổ, bốc cháy lên”.

Ninh Bất Không cười nói: “Kẻ hèn này là một tướng sĩ, xem số kiếm ăn qua ngày, nếu như xem không chuẩn, há không phải đói bụng sao?”. Đám Oa nhân đều lộ ra vẻ kinh ngạc, Lục Tiệm thì biết Ninh Bất Không là đại hành gia chơi lửa, đống lửa nhỏ này chẳng qua chỉ là tiểu kỹ xảo quyết, đáng cười là đám Oa nhân này bị dọa đến ngẩn người ra, xem ra đám Oa khẩu như ma quái trong truyền thuyết thực ra cũng không khác gì người thường, chẳng trách Ninh Bất Không tự xưng là Oa tổ tông.

Đám Oa nhân lẫn rầm nói chuyện với nhau một hồi, Đề Tả Vệ Môn nói: “Mọi người muốn để người bói, nếu như người xem đúng, sẽ có thưởng hậu hĩnh”.

Ninh Bất Không cười cười: “Xin mời”.

Đám người đó cởi Hoà phục ra, vây lại thành bốn vòng tròn, chốc lát lại tản ra, chỉ thấy Hoà phục đắp thành đồng tầng tầng lớp lớp. Đề Tả Vệ Môn nói: “Dưới Hoà phục này giấu một vật, người đoán xem là vật gì?”.

Ninh Bất Không bất giác mỉm cười, cái thuật che đậy rồi đoán vật này, cổ nhân gọi là “xạ phúc”, lưu truyền ở Hoa Hạ đã lâu, Hán Vũ Đế từng cùng Đông Phương Sóc xạ phúc lấy vui, Lý Thương Ẩn đời Đường cũng có thơ nói: “Cách toạ tổng câu xuân tửu noãn, phân tào xạ phúc tịch đăng hồng”. Xạ, có nghĩa đã đoán xét; Phúc, thì là vật bị che đậy. Trên yến tiệc, khi khách và chủ tận hoan, một người sẽ lấy vật trên tiệc, len lén dùng khăn lụa mà che đậy lên, đó gọi là phúc, còn người khác sẽ dùng cỏ thi, tiền đồng gieo quẻ, đoán xem vật bị che đậy là vật gì, đó gọi là xạ. Người tinh thông dịch lý, thường là đoán mười trúng chín.

Ninh Bất Không nghĩ thầm: “Quả nhiên là Oa di tiểu quốc, không biết Hoa Hạ ta trí thuật bác đại tinh thông, cái loại xạ phúc nhỏ nhoi này cũng đòi làm khó ta?”. Liền cười nói: “Các vị đã làm quá rồi, bì nhân hai mắt đã loà, đậy y phục hay không cũng như nhau cả”. Đám Oa nhân đột nhiên tỉnh ngộ, toét miệng cười ngây ngô.

Ninh Bất Không xem một quẻ, nói: “Quẻ này là Trạch Hoả ‘Cách’, cửu tử là biển hào, chính biến quẻ Đoài, mà còn hỗ trợ cho Tốn hỗ trợ cho Càn. Tốn là mộc, Càn là Kim, Đoài cũng là kim, Ly là hoả. Do đó trong một quẻ, nhất mộc tam kim nhất hoả. Cho nên vật bị che đậy cũng là mộc ngắn kim dài, trong lại có liệt hoả”. Nói đến đây, y mỉm cười: “Nếu như ta đoán không sai, chính là một khẩu súng Điều của quý quốc”.

Đám Oa nhân xông xao biển sắc, Đề Tả Vệ Môn giở Hoà phục ra, quả nhiên là một khẩu súng Điều nằm đó. Súng Điều tức là súng lửa, truyền từ Tây phương, về sau qua người Phật Lang Kị (người Tây Ban Nha hoặc Bồ Đào Nha) truyền vào đảo Oa quốc, thì thành lợi khí, có thể xuyên thủng áo giáp, có thể xuyên qua lỗ đồng tiền, phi điều trong rừng cũng một kích là rơi xuống, do đó tên là súng Điều. Ninh Bất Không là bậc thầy Hoả đạo, tinh thông hoả khí thiên hạ, do đó với loại súng lửa này cũng không xa lạ.

Lục Tiệm thấy súng Điều phía trước có ống sắt dài nhỏ, phía sau có cần gỗ thô ngắn, quả nhiên ứng với lời dự đoán: “Mộc ngắn Kim dài”, cũng tấm tắc kêu lạ. Đám Oa nhân vẫn bất phục, lại che đậy vài vật để cho Ninh Bất Không đoán, có Oa đao, có châu bảo, có trúc trâm, có ngà voi, đều bị Ninh Bất Không thờ ơ nhẹ nhàng nhất nhất nói trúng.

Như vậy không chỉ đám Oa nhân chấn động, đến Lục Tiệm cũng thấy cả kinh bội phục. Đề Tả Vệ Môn và đồng bọn thương nghị vài câu, nói: “Nếu như vậy thưởng cho người thì dễ dàng cho người rồi, người lại xem thêm một quẻ, xem xong mới thưởng”.

Ninh Bất Không thấy đám Oa nhân này nhỏ nhen không chịu được, trong lòng thấy khinh bỉ, lạnh nhạt nói: “Xin cứ hỏi đừng ngại”.

Đề Tả Vệ Môn nói: “Lần này chúng ta đến Đại Đường để mua bán, không lâu sẽ quay về nước, người xem thử xem, trên đường đi có bình an không?”.

Ninh Bất Không gieo quẻ nói: “Quẻ này là Thiên Thuỷ ‘Tụng’, không có biến hào, mà theo trong lời quẻ nói:” Bất lợi thiệp đại xuyên”. Đề Tả Vệ Môn lấy làm lạ hỏi: “Có nghĩa là gì?”. Ninh Bất Không nói: “Xuyên giả thuỷ dã, vậy tức là nói, bọn người xuất hải lần này, nhất định gặp hiểm hoạ lật thuyền, rơi xuống biển lớn”.

Đám Oa nhân nghe Đề Tả Vệ Môn phiên dịch lại lời nói của Ninh Bất Không, thần sắc tất cả đều thảm biến. Lúc trước Ninh Bất Không đoán việc như thần, bọn chúng trong lòng sớm đã sinh ra kính sợ, lại biết rõ trên biển phong vân biến đổi thất thường, hung cát khó liệu, nay nghe những lời nói như vậy, không ai là không kính sợ, trong đó có tên ngu đần yếu đuối, lại còn thấp giọng khóc lên.

Ninh Bất Không cười nói: “Chư vị không phải lo sợ, tuy rằng hung hiểm, nhưng cũng không phải là không có cách bổ cứu”.

Đề Tả Vệ Môn vừa kinh vừa mừng, vội hỏi: “Bổ cứu như thế nào?”.

Ninh Bất Không nói: “Mệnh tướng của người tuy rằng do thiên mệnh, nhưng vận thế lại không ngừng biến hoá từng giờ từng khắc, cái quẻ này xấu ở không có biến hoá, chỉ cần có biến hoá, thì có thể thoát khỏi kiếp nạn”.

Đề Tả Vệ Môn nói: “Biến hoá như thế nào mới tốt?”.

Ninh Bất Không nói: “Các người hiện nay có bao nhiêu người?”.

Đề Tả Vệ Môn nói: “Mười bảy người”.

Ninh Bất Không nói: “Vậy thì đúng rồi, nếu như tăng thêm hai người nữa, số người biến hoá, vận số cũng theo đó mà biến hoá. Mười bảy thêm hai, là mười chín, mười chín chia cho sáu, sót dư là một, do đó biến hào tại một, hào thứ nhất của quẻ Tụng nói rất hay: “Bất vĩnh sở sự, tiểu hữu ngôn, chung cát”, có ý nghĩa là, bĩ nhân tuy nói một số lời không tốt, nhưng chư vị cuối cùng vẫn là đại cát đại lợi”.

Đề Tả Vệ Môn đem những lời này nói với đồng bạn, đám Oa nghe mà mơ hồ, chỉ hiểu được một câu, nếu tăng thêm hai người nữa xuất hải, tụ hợp đủ mười chín người, thì có thể phùng hung hoá cát, lập tức ồn ào nghị luận, thương lượng đi đâu tìm được hai người đến. Hai mắt Đề Tả Vệ Môn

sáng lên, cười nói: “Hà tất phải đi nơi khác tìm, chỗ này không phải là thành sao?”. Đám Oa nhân nghe vậy, ầm ỹ cười lên: “Không sai, không sai, xem số tiên sinh một người, tiểu hài tử một người, vừa vặn hai người”.

Đề Tả Vệ Môn vội hỏi: “Tiên sinh có muốn cùng chúng ta về nước không?”. Ninh Bất Không hơi nhăn mày, đột nhiên than: “Cữu sinh chúng tôi nghèo túng chán nản, đang buồn vì không có nơi để đi, nếu như các vị có thể cho chúng tôi ăn no mặc ấm, đi đâu cũng đi được”. Lục Tiệm cả kinh, đang định bác bỏ, đột nhiên bị Ninh Bất Không tàn nhẫn bóp chặt lấy sau gáy, đau đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi, từ trong kẽ răng thở ra xì xì.

Đám Oa nhân đều vui mừng vô cùng, Đề Tả Vệ Môn cười nói: “Ăn no mặc ấm thì dễ dàng, chúng tôi là võ sĩ của nước Vĩ Trương, tiên sinh ngài vị bốc tiên tri, là đại thần tiên, chủ công tất nhiên vui mừng”.

Ninh Bất Không nói: “Như vậy thì tốt, nhưng quẻ tượng cho thấy, trong hôm nay nhất định phải xuất hải về nước, nếu như chậm trễ, lại có nguy hiểm”.

Đề Tả Vệ Môn tin như thần minh, vội vàng nói cho đồng bọn biết, bọn chúng tức thì khẩn trương lên, lần lượt thu dọn lên thuyền, kéo buồm gió lên. Ninh Bất Không rơi lại phía sau, thấp giọng nói: “Tiểu tử, người dám làm hỏng việc lớn của ta, ta cho người sống không được, chết không được”.

Lục Tiệm đột nhiên đại ngộ, lần này Ninh Bất Không sớm đã có chủ ý xuất hải, cố ý sử kế thu phục đám Oa nhân này. Đầu tiên y dùng cách “xạ phúc” để làm bọn chúng kính phục, sau đó lại cố ý dùng lời gian trá, làm cho bọn chúng kinh hoàng, cuối cùng mới nói ra mười bảy người không đủ, nếu không đủ mười chín người thì không thể xuất hải được. Chẳng trách y lúc đầu hỏi nhân số của đám Oa nhân, thì ra mục đích là ở đây.

Lục Tiệm càng nghĩ càng tức, nhưng bị Ninh Bất Không khống chế chỗ hiểm trên người, không dám nhiều lời, chỉ đành chửi thầm trong lòng.

Đám Oa nhân cực kỳ tôn trọng Ninh Bất Không, do đó dẫn y đến khoang trước, khoản đãi rượu thơm thức ăn ngon, thỉnh thoảng lại có người nhờ y xem mệnh, Ninh Bất Không nhất nhất xua đuổi. Cho đến khi thấp đèn, trong khoang mới yên tĩnh lại, Lục Tiệm nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng chiều tối mờ mịt bao phủ lên đại dương xanh thẫm, bờ biển như một con rắn đen nhỏ dài ngoằn ngoèo bò xa. Lục Tiệm không nén nổi buồn rầu khóc thầm, nước mắt như chuỗi hạt châu rơi xuống chân song cửa sổ.

Đột nhiên Ninh Bất Không cười lạnh nói: “Người đang khóc sao?”.

Lục Tiệm trong lòng cả kinh: “Tai của tên đại ác nhân này thật linh”. Lập tức lau nước mắt, hừ giọng nói: “Ta không có khóc”.

Ninh Bất Không nói: “Nam tử hán đại trượng phu, dám yêu dám hận, dám cười dám khóc, thỉnh thoảng khóc một chút, cũng không có gì là mất mặt cả”. Dừng lại một chút, lại nói: “Tiểu tử, người biết chữ không?”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Không biết”.

“Rất tốt”. Ninh Bất Không nói “Lần đi Oa quốc này, phải mất một số ngày, ta sẽ dạy cho người biết chữ tập võ”. Lục Tiệm kỳ lạ nói: “Tại sao ta phải cần học võ biết chữ?”.

“Hỏi rất hay”. Ninh Bất Không hoà hoãn nói: “Trên thế gian này kẻ mạnh nói ra chẳng qua cũng chỉ có hai loại; loại thứ nhất đó là biết chữ học văn, khổ học mười năm, thi bát cổ, cầu công danh; loại thứ hai đó là học võ, hoặc là một đao một thương, trên chiến trường liều mạng xuất thân; hoặc là chiếm núi làm vương, đoạt tiền tài, lấy mạng người khác. Người muốn làm kẻ mạnh, hay muốn làm kẻ yếu?”.

Lục Tiệm nói: “Ta đều không làm, ta chỉ muốn ngày ngày phơi lưới đánh cá, nếu như ... nếu như A Tình không ghét bỏ ta, thì ta cùng nàng phơi lưới đánh cá”.

Ninh Bất Không trầm ngâm nói: “A Tình? Chẳng lẽ là Tình tiểu thư của Diêu gia trang?”.

Lục Tiệm nói: “Đúng vậy, chúng ta là bạn rất tốt”.

Ninh Bất Không lặng lẽ nói: “Người thích nó rồi?”. Lục Tiệm im lặng không lên tiếng.

“Không nói tức là nói, vậy là thừa nhận”. Ninh Bất Không cười lạnh lạnh: “Nếu như người thích Tình tiểu thư, càng cần phải nhận chữ tập võ, trở thành kẻ mạnh trong thế gian. Nha đầu đó trời sinh mỹ mạo, lại thông tuệ tài giỏi, nhân giới tự nhiên phải cao. Người phơi lưới đánh cá như người, nàng ta coi trọng sao? Hơn nữa lại nói, nàng ta từ nhỏ cầm y ngọc thực, có thể cùng người phơi lưới đánh cá, qua những ngày cùng khổ sao?”.

Lục Tiệm nghe mà thấy trong lòng chán nản, qua một lúc lâu, mới lẩm rầm tự nói: “Đúng vậy, nàng làm sao có thể cùng ta phơi lưới đánh cá, qua những ngày cùng khổ cơ chứ?”.

“Thế nào rồi?”, Ninh Bất Không lộ ra vẻ không kiên nhẫn: “Học hay không học? Đại trưởng phụ một lời quyết định”.

Lục Tiệm trong lòng sinh hoài nghi, chau mày nói: “Ninh tiên sinh, từ lúc nào ngài biến đổi thành có lòng tốt như vậy?”.

Ninh Bất Không ngó ra, sắc diện hơi chút hoà hoãn, than: “Ta làm cho người xa rời quê hương, chịu không ít khổ sở cay đắng, bây giờ dạy người học văn tập võ, cũng coi là một chút bồi thường”.

Lục Tiệm chăm chăm nhìn Ninh Bất Không, thấy khuôn mặt y lạnh nhạt, không vui không giận, hoàn toàn không có nửa điểm manh mối, bất giác nghĩ thầm: “Thì ra y cũng không phải là xấu xa đến cực điểm”. Liên nói: “Nếu như ta học văn tập võ, A Tình sẽ không ghét bỏ ta chứ?”.

Ninh Bất Không nét mặt tươi cười nói: “Tự cổ giai nhân yêu tài tử, nếu như người học thật tốt, y tự nhiên là sẽ thích người”. Lục Tiệm vui mừng vô cùng. Ninh Bất Không nói: “Hôm nay sắc trời đã muộn, dạy người nhận biết tên họ của mình trước vậy”.

Lục Tiệm nói: “Tên họ ta biết nhận”. Ninh Bất Không lấy làm lạ nói: “Người tên là gì?”.

“Ta tên Lục Tiệm”. Lục Tiệm nói: “Chữ Lục là gia gia dạy cho, còn chữ Tiệm trời sinh đã biết nhận”.

“Ăn nói hồ đồ”, Ninh Bất Không quát, “Làm gì có cái đạo lý trời sinh đã biết chữ?”.

Lục Tiệm nói: “Khi ta sinh ra, trước ngực có một cái bớt, gia gia trông thấy như một cái chữ, liền mời người đến nhận, người nhận chữ nói đó là một chữ Tiệm. Gia gia liền đặt tên cho ta là Lục Tiệm, cho nên nói chữ Tiệm này là trời sinh, cời y phục ra thì có thể nhìn thấy”.

Ninh Bất Không lắc đầu nói: “Cái bớt làm sao lại có thể giống chữ được? Chắc hẳn là do lệnh tổ xăm lên trên, sau đó lại lừa gạt người”.

Lục Tiệm cứ khẳng định là do trời sinh, hai người tranh biện một hồi, Ninh Bất Không loà mắt, không cách gì đích thân nhìn được, chỉ biết nói: “Có phải là bớt không, tạm thời không luận nữa. Nhưng chữ Tiệm này lại có ngụ ý to lớn khác, lấy từ quẻ Tiệm trong Chu Dịch ra. Lời hào trong cửu tam hào của quẻ Tiệm nói rất hay: “‘Hong tiem vu lục. Phu chinh bất phục, phụ dụng bất dục, hung, lợi ngự khấu.’ Tên gọi của người là Lục Tiệm, thâm hợp với câu ‘Hong tiem vu lục’, câu phía sau ‘Phu chinh bất phục, phụ dụng bất dục, hung’, tức là nói, trượng phu xuất chinh không có quay về, thê tử mang thai nhưng lại không nuôi dạy, đó là điềm đại hung. Còn như câu cuối ‘lợi ngự khấu’, tức là nói tuy rằng hunh hiểm, nhưng lợi ở chống lại tặc khấu”.

Nói đến đây, y đột nhiên thở dài một tiếng, nói: “Lục Tiệm, người nên ghi nhớ kỹ lấy những lời ta nói hôm nay, tuy nói rằng nhân sinh nhiều biến đổi, tuyệt không phải là những lời nói có thể liệu đúng, nhưng một chữ Tiệm nhỏ nhoi này, có thể là lời kết luận cả đời người”.

Nói hết lời này, hai người đều chìm vào trầm tư, trong khoang tĩnh lặng một hồi, chỉ nghe thấy tiếng sóng dăng xa, lúc mất lúc có, đột nhiên bộp một tiếng, hoa đèn nổ bung ra, Lục Tiệm chột bưng tỉnh, hứ một tiếng, nói: “Vậy tên của Ninh tiên sinh lại có hàm nghĩa gì?”.

“Niên kỷ còn nhỏ, ở đâu mà có nhiều tò mò vậy?”. Ninh Bất Không quát nói: “Qua đây, ta dạy người biết chữ”. Lập tức dạy cho Lục Tiệm nhận chữ, trên thuyền không có bút mực, Ninh Bất Không bèn dùng nước viết chữ lên trên bàn đen, đợi Lục Tiệm nhận biết được, vận hoá kinh hơi khô, lại viết chữ mới.

Dẫu rằng Lục Tiệm có lòng tháo chạy, nhưng lúc này thuyền đang chơ vơ giữa biển lớn, muốn tháo chạy cũng không có cửa, chỉ có làm ngơ không biết, học biết chữ, cũng coi là giải trừ nỗi buồn, chỉ là lúc nào cũng nghĩ đến tổ phụ và Diêu Tình, không tránh khỏi phân tâm.

Ninh Bất Không thì nhiệt tình vô cùng, một ngày mười hai canh giờ, năm canh giờ đều để dạy dỗ Lục Tiệm. Đám Oa có lúc đến nhìn, nhưng thấy tình hình như vậy cũng né tránh.

Chớp mắt đã qua sáu ngày, Ninh Bất Không đột nhiên nói: “Lục Tiệm, người có biết đến ngày hôm nay, người đã biết được bao nhiêu chữ”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Không nhớ rõ ràng rồi”. Ninh Bất Không nói: “Tính cả mấy chữ hôm nay, người nhận biết được bốn mươi hai chữ”. Lục Tiệm không lấy làm bận tâm, hỏi: “Là nhiều hay là ít?”.

Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, nói: “Phàm là tiểu oa nhi bắt đầu học vỡ lòng, không tính sau khi học quên đi, người thông minh, mỗi ngày

có thể nhận biết được hơn hai mươi chữ; kẻ ngu ngốc, mỗi ngày cũng học được tám chín chữ, người thử tính xem, mỗi ngày người có thể học được bao nhiêu chữ?”. Lục Tiệm nắm ngón tay, tính một lúc, nói: “Hình như có thể nhận biết được bảy chữ, nói như vậy, ta coi là ngu dốt rồi”.

“Đồ khốn kiếp!”. Ninh Bất Không thốt nhiên đại nộ, “Cút ra ngoài cho ta”.

Lục Tiệm thấy y vô cớ tức giận, trong lòng ầm ứ, nói: “Cút ra ngoài thì cút ra ngoài”. Lạ vậy tay nói: “Bắc Lạp Sư Môn, chúng ta ra ngoài kia chơi”. Sau khi rời bờ, Ninh Bất Không không ngăn cản Lục Tiệm và Bắc Lạp Sư Môn chơi đùa, con mèo đó nghe Lục Tiệm gọi, vẫn uể oải, cũng không mở mắt nhìn y.

Lục Tiệm trong lòng tức giận: “Con mèo xấu xa người cũng không để ý ta”. Bực tức bước ra khỏi khoang, đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy huyền não ở đuôi thuyền, liền đưa mắt nhìn đi, đó là đám Oa nhân đang câu cá. Lục Tiệm ở trong khoang đã lâu, rất là buồn bực, liền mượn một tên Oa nhân dụng cụ câu cá, thả mồi câu cá. Y tinh thông kỹ thuật này, bầy cá trong biển đang phong phú, chưa được một lúc, đã câu được ba con.

Đang tìm thấy niềm vui riêng của mình, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Nhóc con, người rất biết câu cá nhỉ”. Lục Tiệm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy đám Oa nhân đều vây quanh bên cạnh, đang nhìn mình, người nói chính là Đề Tả Vệ Môn, chỉ nghe y lại nói: “Chúng ta đánh cược câu cá, nếu ta thắng, người làm bộc nhân cho ta, nếu người thắng, ta sẽ cho người thanh tiểu đao này”. Nói rồi từ bên lưng rút ra thái đao, lay động trước mặt Lục Tiệm.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Ta không cược”.

Trong mắt Đề Tả Vệ Môn lộ ra hung quang: “Không cược không được”.

Trong lúc Lục Tiệm chần chừ, có tên Oa nhân nói: “Đề Tả Vệ Môn người quá giỏi hoạt rồi, một thanh thái đao lại cướp lấy một người, quá rẻ rồi”.

Một tên Oa nhân khác nói: “Đúng vậy, cướp súng Điều của người, vậy mới công bằng”.

Đề Tả Vệ Môn phì một tiếng, nói: “Được a, nhóc con người thắng được ta, ta sẽ đưa khẩu súng Điều này cho người”.

Lục Tiệm nói: “Ta có rồi thì có tác dụng gì?”.

Đề Tả Vệ Môn lấy súng Điều ra, đóng vào viên chì tròn và hoá được, đốt ngòi lửa, nhắm vào một con hải điều, phát súng ầm một tiếng, hải điều theo đó mà rơi xuống, giãy dụa trong biển một lúc, thì bị sóng biển nuốt mất.

Lục Tiệm nhìn thấy vậy, trong lòng kinh sợ.

Đề Tả Vệ Môn đắc ý cười nói: “Nhóc con, lợi hại không?”.

Lục Tiệm vẫn không muốn đánh cướp, nhưng Đề Tả Vệ Môn vừa dõ vừa dọa, thậm chí còn huơ đao bức bách. Lục Tiệm không còn cách gì có thể nghĩ, chỉ còn cách đáp ứng. Hai người nghị định: “Lấy một canh giờ làm giới hạn, người nào cá nhiều thì thắng”.

Đề Tả Vệ Môn là cao thủ câu cá, đám Oa không có ai bằng được. Hẳn thấy kỹ thuật câu cá của Lục Tiệm không yếu, bỗng nhiên nổi máu cờ bạc. Lục Tiệm vì tình thế bức bách, chỉ còn biết tập trung tinh thần để ứng phó. Y từ bé đã đi theo tổ phụ bắt cá, nhưng luận về phân biệt dòng nước, suy đoán luồng cá, Lục Đại Hải cũng không thể bằng y, bởi vì Lục Tiệm lúc buông câu đều đứng, tuyệt không ngồi im một góc, thường di chuyển theo luồng cá, do đó những nơi buông câu, tất nhiên là bầy cá phong phú dồi dào. Không lâu sau, thì y liên tục câu được cá to. Đề Tả Vệ Môn vẫn tự phụ

vào kỹ thuật câu cá của mình, ngồi im đợi thu hoạch, tự nhiên rơi vào thế thấp kém, mắt thấy Lục Tiệm liên tục đắc thủ, trong lòng bất giác đại loạn, tiếp đó liên tục để lỡ cơ hội tốt, bỏ qua mấy con cá lớn.

Một canh giờ chớp mắt trôi qua. Lục Tiệm câu được mười sáu con cá, Đề Tả Vệ Môn chỉ được tám con, coi như là thảm bại. Đề Tả Vệ Môn vừa kinh vừa nộ, lại nghe đám Oa nhân vui mừng trước đau khổ của người khác, đều kêu: “Đã đánh cược thì thua phải phục, không được ăn vạ”. Đề Tả Vệ Môn không còn cách nào, chỉ còn biết đưa súng Điều cho Lục Tiệm.

Lục Tiệm xét cho cùng vẫn là niên thiếu, thắng được cuộc đánh cược, hưng phấn vô cùng, đón lấy súng Điều, lại nhấc một con cá lên, vội vàng chạy vào trong khoang, đưa cá cho Bắc Lạp Sư Môn, còn mình thì ngồi xuống nghịch súng Điều, nòng súng đó được rèn chế bằng thép tinh, miệng súng đen thẫm, toát ra hàn khí dày đặc, báng gỗ, phía sau hoa vân rõ ràng, quét một lớp sơn đen, sáng bóng đến có thể soi gương.

Đang nghĩ cái ống sắt đen này tại sao lại có uy lực như vậy, đột nhiên nghe Ninh Bất Không lạnh lạnh nói: “Người chỉ thắng mỗi súng Điều thì có tác dụng gì? Nếu như không có hoả dược đạn chì, thì cũng chỉ là một vật vứt đi”. Lục Tiệm kinh ngạc vô cùng, nghĩ y hai mắt đã loà, làm sao mà nhất cử nhất động của mình, đều không che giấu được y.

Ninh Bất Không lại nói: “Tiểu tử, người học chữ ngu dốt, câu cá thì lại không kém, lại còn giỏi hơn cả đám Oa nhân quanh năm trên biển này”.

Lục Tiệm khó lắm mới được y tán thưởng, lấy làm đắc ý, liền đem phương pháp phán đoán dòng nước, quan sát luồng cá của mình nói qua một lần.

Ninh Bất Không hơi trầm ngâm, lấy làm lạ hỏi: “Tiểu tử người cũng không thể coi là thông minh, nhưng cũng không ngốc, lại hiểu được biện pháp mưu định hậu động. Là ai dạy người?”.

Lục Tiệm nói: “Một nửa là do gia gia dạy, một nửa là do ta tự nghĩ ra”.

Ninh Bất Không nói: “Gia gia người là ai?”.

Lục Tiệm nói: “Người tên gọi là Lục Đại Hải”.

“Là lão già đó?”. Ninh Bất Không thất thanh cười nói: “Y thật là gia gia người? Ha ha, chẳng trách nào, loại ngu xuẩn như lão, mới sinh ra tiểu xuẩn tài như người”.

Lục Tiệm nghe vậy mà tức giận, nhưng y không giải tranh biện với người khác, chỉ hứ một tiếng, đầu môi ẩm ứ trong lòng.

Đột nhiên Ninh Bất Không than: “Người đã không chịu khó học văn, vậy chúng ta học võ trước được không? Bắt đầu từ hôm nay, ta truyền cho người một môn nội công”.

Lục Tiệm lấy làm lạ nói: “Nội công?”.

Ninh Bất Không nói: “Căn cơ của võ học, là ở nội công, nếu như đã học võ, thì bắt đầu học từ căn cơ. Nhưng pháp bất truyền lục nhĩ, đợi đêm khuya không có người, ta sẽ truyền cho người”. Y nói như vậy, Lục Tiệm cũng không biết làm sao hơn.

oOo

Tới giờ Tý, Ninh Bất Không tự công vào hai tai, nghe thấy đám Oa nhân đã đi ngủ, mới gọi Lục Tiệm dậy, nói: “Người học nội công, trước tiên học mạch lý, người đã nghe qua thuyết kinh mạch lục đạo chưa?”.

Lục Tiệm thành thật nói: “Chưa từng nghe qua”.

“Chưa nghe nói qua cũng không cần khẩn trương, ta dạy người từ đầu”. Ninh Bất Không lộ ra nét cười: “Sự vận hành kinh mạch cơ thể của con người, phép là ở thiên tượng. Châu thiên tinh tượng gắn liền với tam viên

nhị thập bát tú. Tam viên giả là Tử Vi, Thái Vi, Thiên Thị. Do đó cơ thể con người cũng đối ứng với nó, cũng có Tử Vi mạch, Thái Vi mạch, Thiên Thị mạch, cùng được gọi là Tam Viên Đế Mạch, cơ thể con người còn có hai mươi tám chi mạch: Giác, Kháng, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ đều thuộc thất mạch Thương Long phía đông; Khuê, Lâu, Vị, Mão, Tất, Tuy, Tham thuộc thất mạch Bạch Hổ phía tây; Tinh, Quỷ, Liễu, Tinh, Chấn, Trương, Dực thuộc thất mạch Chu Tước phía nam; Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Ngụy, Thất, Bích chính là thuộc thất mạch Huyền Vũ phía bắc”.

Những điều Ninh Bất Không nói đều là những thuật ngữ thiên văn, Lục Tiệm nghe mà đầu sưng to như cái đầu, nói: “Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, ta hình như là có nghe qua, nhưng trong thân thể cũng có những vật kỳ quái như vậy sao?”.

Ninh Bất Không lắc đầu nói: “Lai lịch của những tên gọi này đều huyền bí sâu xa, không cần thiết phải nghiên cứu sâu. Người chỉ cần hiểu rõ, cơ thể con người tổng cộng có ba mươi một sớ kinh mạch, mỗi sớ kinh mạch, phương vị đều không giống nhau”. Nói xong nắm lấy tay phải của Lục Tiệm, nói: “Cánh tay này thuộc thất mạch Thương Long phía đông”. Lời của y vẫn chưa nói hết, Lục Tiệm liền cảm thấy chỗ bị nắm trên tay phải như bị kim châm vào, luồn vào nơi giao giữa ngón tay trở và lòng bàn tay một lúc; năm cảm giác mỗi, ngứa, tê, dại, đau giao nhau tiến vào, bất giác thất thanh kêu thảm.

“Thế nào? Khó chịu phải không?”. Ninh Bất Không cười cười: “Khó chịu là đúng rồi, chỗ mà khó chịu gọi là ‘Tả giác huyết’, thuộc ‘Giác mạch’ của thất mạch Thương Long. Người cần nhớ kỹ, bởi vì đêm nay chúng ta sẽ bắt đầu luyện từ Giác mạch này”.

Ninh Bất Không vừa nói vừa dùng nội kinh điểm kích vào chư huyết Giác mạch của Lục Tiệm, ngoài Tả giác huyết, còn có huyết Hữu Giác, Đại Giác, Thiên Môn, Thiên Điền ... Lục Tiệm chỉ cảm thấy luồng khí kinh như kim châm của Ninh Bất Không mỗi khi đâm xuống, đều giống như

đâm vào nơi sâu thẳm, vô cùng thần bí trong cơ thể, kinh hồn động phách, bất giác không kiềm được, nước mắt nước mũi giao nhau chảy xuống, thảm hại vô cùng.

Ninh Bất Không chỉ điểm huyết đạo xong, lại truyền thụ cho Lục Tiệm phương pháp tồn thần luyện khí, lệnh cho y tu luyện lần lượt từng huyết. Nhưng mỗi khi luyện một huyết, thì cảm thấy huyết đó giống như một cái vực sâu không đáy, khí huyết toàn thân theo thần ý ngưng tụ, chảy xuống huyết động đó, thân thể nhất thời trống không như một chiếc vỏ rỗng, ngứa ngáy khó chịu lạ kỳ. Mỗi lúc như vậy, thì cảm thấy Ninh Bất Không đánh vào trong huyết một luồng nhỏ chân khí. Không biết tại sao, chân khí một khi vào thân thể, không chỉ tình trạng khổ sở đó tan biến như mây khói, mà trong lòng sung mãn vui sướng vô cùng.

Cái cảm giác kỳ lạ đó, bình sinh Lục Tiệm chưa gặp qua, chỉ cảm thấy thoát khó chịu vô cùng, thoát lại khoái cảm như thủy triều dâng, cho nên mỗi khi tu luyện, y không lúc nào không mong ngóng Ninh Bất Không rót chân khí vào, bằng không liền cảm thấy trong lòng trống rỗng, toàn thân ngứa ngáy lạ kỳ, khó chịu vào tận trong xương.

Cho đến canh bốn, hai người luyện xong Giác mạch, Ninh Bất Không nói: “Hôm nay dừng ở đây, ngày mai người luyện thành thực Giác mạch, ngày kia ta lại dạy người tu luyện Kháng mạch”.

Lục Tiệm quay về trên giường, nhin không được lại vận thần ý, tu luyện Giác mạch, một khi tu luyện, cái ngứa kỳ lạ trống rỗng lại cuồn cuộn tuôn trào, tiếp đó lại sinh khoái cảm, hai loại dị cảm đó thể như nước và lửa, lần lượt thay đổi trong huyết, cho đến khi đi hết Giác mạch, mới tiêu tan hết. Lục Tiệm đối với cảm giác trống rỗng, ngứa ngáy kỳ lạ đó vừa hận vừa sợ, còn đối với cảm giác vui sướng kia lại thoả mãn, khoái cảm lâng lâng gần như thần tiên lại say đắm vô cùng, do đó vận công không nghỉ, suốt đêm không ngủ.

oOo

Đến chính ngọ ngày hôm sau, Đề Tả Vệ Môn đột nhiên lại xông vào trong khoang, mặt mày giận dữ, làm gián đoạn Lục Tiệm luyện công. Hẳn là hét ầm ỹ đòi đánh cược lại với y. Vật cược lần này là trường đao tùy thân, cược lấy khẩu súng Điều bị thua mất. Lục Tiệm thấy khí thế của y hung hăng, muốn cự tuyệt cũng không được, hai người lập tức mang dụng cụ câu cá của mình đến mạn thuyền buông câu, những Oa nhân khác vẫn làm nhân chứng.

Lục Tiệm không có lòng câu cá, chỉ muốn sớm câu xong, quay về luyện công, nhưng không biết vì sao, hôm nay y cảm thấy sắc bén nhanh nhạy, sóng nước có chút xao động, liền có thể cảm thấy. Khi kết thúc, Đề Tả Vệ Môn kém hơn mười con cá, thua mất trường đao.

Đề Tả Vệ Môn đại nộ, lại bức bách Lục Tiệm cược tiếp, vật cược lần này là một thanh thái đao, một túi đạn chì, một cân hoả dược. Lục Tiệm chỉ biết dùng trường đao, súng Điều là vật cược. Lại câu một canh giờ, đao đạn hoả dược của Đề Tả Vệ Môn đã thua sạch, hẳn bất giác mắt đỏ lên, còn đang tính cách bức bách y cược, đột nhiên thấy Ninh Bất Không đi ra khỏi khoang thuyền, quát Lục Tiệm trở lại khoang để học chữ. Đề Tả Vệ Môn đối với Ninh Bất Không rất là kính sợ, chỉ biết giận dữ bỏ qua.

Quay trở lại khoang, khi Lục Tiệm nhận chữ, vẫn nghĩ đến luyện công, Ninh Bất Không nhận ra, nói: “Người muốn luyện công sao?”. Lục Tiệm sững người, lúng ba lúng búng nói: “Làm sao người biết được?”.

“Cũng được, người đi luyện

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Hắc Thiên Thư

Đám Oa nhân dỡ hàng xuống thuyền, xe chở hàng tiến về phía đông. Lục Tiệm nhìn không được nói: “Ninh tiên sinh, có đi cùng với bọn họ không?”.

Ninh Bất Không nói: “Nhật Bản bây giờ đang loạn thế. Phép của loạn thế là: theo kẻ mạnh thì sống, theo kẻ yếu thì chết. Hai mắt ta đã loà, người lại không bản lãnh gì, nếu như muốn sống, cần phải tìm được một chư hầu mạnh nhất Nhật Bản, làm chỗ dựa”.

Lục Tiệm hồi hộp nói: “Chư hầu mạnh nhất Ninh tiên sinh đã tìm thấy chưa?”.

Ninh Bất Không cười cười: “Có lẽ”.

Lục Tiệm trong lòng kinh ngạc, theo đội xe tiến phát. Dọc đường rất nhiều tự viện, pháp tự thiên trọng, bảo tượng thâm nghiêm, Phạn âm thấp thoáng chập chờn, chắc hẳn bởi vì gian khổ loạn thế, thế nhân đều chìm đắm trong Phật pháp để cầu sự giải thoát nội tâm. Còn như nhà dân ở Oa quốc, đều xây bằng gỗ tạo, hiên thấp cửa cỏ, người và gia súc tạp cư, so ra với chùa miếu thì thật là sơ sài.

Chốc lát đã ra khỏi thành, đồng xa núi xanh, mây nhạt tụ vào tản ra, giống như trên má lúm đồng tiền của một mỹ nhân trắng tuyết yêu kiều bơi lên một lớp thuốc vẽ lông mày đen. Suối nước dọc ngang, trong suốt, nhiều

đá, Đường kiều vắt ngang trên mặt nước, ngoằn ngoèo không có lan can, như cầu vồng phụt lên. Oa nhân canh tác trong ruộng, người nào người nấy đều lùn bé đen xạm, quần áo không che đầy cơ thể, giữa khoảnh ruộng bên đường, nơi nào cũng có thể nhìn thấy tàn mầu đoạn tiền.

Đoàn người ra khỏi Tây quốc, lấy đường qua Kinh Đô hướng về phía đông, trên đường trạm kiểm soát mọc như rừng, phạt thuế rất nhiều, đạo tặc nổi như ong, may mà Ninh Bất Không với tuyệt học của Hoả bộ âm thầm hộ trì mới được có kinh mà không hiểm. Cứ vậy sáng đi tối nghỉ, xe ngựa gấp gáp, ngày tháng tuy rằng gian nan, nhưng Lục Tiệm vừa học chữ vừa luyện công vẫn chưa gác lại, học chữ may nhờ Ninh Bất Không giám sát đốc thúc, còn như luyện công, phàm mỗi khi Lục Tiệm sao nhãng một ngày, liền cảm thấy trống rỗng, càng khao khát phần khoái cảm kỳ diệu khi tu luyện đó. Luyện xong Khổng Tước thất mạch, lại luyện Huyền Vũ thất mạch, khi đến quốc giới của Vĩ Trương, y đã luyện đến Tử Vi mạch của Tam Viên Đế Mạch, dị cảm ở hai tay theo sự tu luyện đó càng phát ra rõ ràng: vỗ về sờ vào trâu ngựa, liền biết máu của trâu ngựa nhanh chậm, mệt mỏi hay không; đụng chạm tiếp xúc với cây gỗ, liền biết sự lưu động dịch nhựa bên trong cây là khô hay tươi tốt. Lục Tiệm bị cảm giác kỳ diệu đó làm cho ngồi nằm không yên, mỗi lần hỏi han Ninh Bất Không, Ninh Bất Không đều giả câm giả điếc, im lặng để đối phó.

Ngày hôm đó, cuối cùng đã đến thành Thanh Châu của Vĩ Trương, tường bao Thanh Châu thành thấp nhỏ, quy mô kém xa so với Tây quốc và Kinh Đô. Có không ít võ sĩ đang thao luyện ở bờ ruộng dưới thành, nhìn thấy đội xe, ai cũng kêu lên vui mừng vô cùng, ném thương mâu chạy đến. Đề Tả Vệ Môn vội lệnh cho tùy tùng vây chặt lấy hòm xiềng, đề đề phòng đối phương trộm cướp.

Một tên Oa nhân trung niên đi lên phía trước, đưa ta vỗ Đề Tả Vệ Môn, ha ha cười nói: “Con chuột nước người, một đi là một năm, cuối cùng đã

trở về rồi, mọi người còn tưởng rằng người chui qua chui lại, chui xuống đáy biển rồi chứ”.

Đề Tả Vệ Môn nhận ra người mới đến là Cửu Tá Gian Tín Thịnh gia thần của Chức Điền gia, liền vội hỏi thăm, lại nói: “Chủ công đâu?”.

Cửu Tá Gian chau mày nói: “Ngốc tử đó à, đem theo chim ưng đi săn rồi”.

Đề Tả Vệ Môn lại nói: “Sài Điền đại nhân có ở đây không? Ta đem hàng hoá bàn giao với y, để ở trong kho phòng trước, đợi chủ nhân về phân phối”.

Cửu Tá Gian chớp mắt nói: “Thằng gia thì ở đây. Có phần của ta không?”.

Đề Tả Vệ Môn cười nói: “Sao có thể quên được đại nhân, ngoại trừ châu bảo kim ngân, còn có Đường trầu và trà điệp thượng hảo, ngoài ra còn có vài món trà cụ tuyệt đẹp, đều là vật hiếm trong thiên hạ”.

Cửu Tá Gian ha ha cười lớn, vươn tay vỗ mạnh vào bả vai Đề Tả Vệ Môn. Gã là võ tướng khoẻ mạnh, Đề Tả Vệ Môn bị vỗ gần như ngã sấp xuống trên mặt đất.

Thì ra, Đề Tả Vệ Môn giỏi thuỷ tính nhất trong đám võ sĩ Vĩ Trương. Hẳn thiện về hàng hải, lại hiểu rõ Hoa ngữ, do đó quý tộc gia thần của Vĩ Trương dồn dập bỏ vốn, uỷ thác y đi Trung quốc mua bán buôn lậu. Đề Tả Vệ Môn vất vả khổ sở một năm, cho đến hôm nay mới trở về.

Đám võ sĩ coi qua một vài món đồ quý, khai nhãn giới rồi, chốc lát thì tản ra. Đề Tả Vệ Môn hướng về Ninh Bất Không nói: “Tiên sinh cùng ta nhập thành, trước tiên ở tạm lữ xá, đợi ta nói với chủ công, lại mời tiên sinh”.

Ninh Bất Không lắc đầu nói: “Vô công bất thụ lộc, việc của hai người bọn ta, người không cần phải nói cho lệnh chủ công, người chỉ cần mua cho chúng ta một căn nhà ở trên phố trong thành là được”.

Đề Tả Vệ Môn cả kinh nói: “Mua nhà? Nhưng tiền mua nhà ...”.

Ninh Bất Không nói: “Người cùng với ngoại sinh của ta đánh cược, không phải là đã thua mất Đường trù sao? Ta tính toán qua rồi, số tơ lụa đó đổi thành tiền, mua một căn nhà ở vẫn còn dư dật, tiền thừa sau khi mua nhà thuộc về người, coi như tiền mỗi lái”.

Đề Tả Vệ Môn mặt mày sầu khổ, dạ dạ ứng tiếng, sau khi bàn giao hàng hoá xong, liền mua một gian nhà trên đường cho Ninh, Lục hai người. Ninh Bất Không yêu cầu bút đen bằng gỗ, viết lên bốn chữ “Bất Không Toán Quán”, treo ở trước cửa.

Quân dân trong thành nhìn thấy, đều cảm thấy kinh ngạc kỳ lạ, tới tấp đến xem, Ninh Bất Không tuyệt đỉnh thông minh, trên đường đến Oa thì lưu tâm học nói Oa ngữ, khi đến Thanh Châu đã hiểu biết chút ít, lúc này liền gieo quẻ xem số cho Oa dân. Ý tình thông dịch lý, lại xảo trá gian manh, trong Oa dân người ngu xuẩn trung thực nhiều, người thông minh giỏi tính toán ít, chỉ thấy Ninh Bất Không xem không cái nào không trúng, một đi hai đến, đã tôn sùng như thần minh, vì muốn cầu một quẻ, dồn dập đến dâng tiền nộp gạo.

oOo

Lục Tiệm ban ngày làm tạp dịch ở toán quán, đến đêm lại học chữ luyện công, Tam Viên Đế Mạch và hai mươi tám chi mạch không giống nhau, tiến cảnh chậm chạp, có nhiều kinh hiểm, may phúc có Ninh Bất Không hộ pháp mới có thể biến nguy thành an. Nửa tháng trôi qua, luyện xong Tử Vi mạch, cái cảm giác trống rỗng ngứa ngáy kỳ lạ so với ngày thường tăng

lên, kể cả không luyện công, cũng có thể tùy lúc phát tác, không được Ninh Bất Không rót chân khí vào thì không được.

Ninh Bất Không thì lại không biết rắc tâm điều gì, không còn hữu cầu tất ứng nữa, khi Lục Tiệm khó chịu, cũng không cứu hộ, ngược lại còn dựa vào đó bắt chẹt, bức bách y học chữ, Lục Tiệm mỗi ngày nếu như không học đủ số lượng chữ, hoặc là không tuân thủ tâm ý của mình, Ninh Bất Không liền không cho y chân khí, bất luận Lục Tiệm đau khổ như thế nào đều làm ngơ như không biết.

Trải qua mấy lần như vậy, Lục Tiệm đối với Ninh Bất Không vừa hận vừa sợ, Ninh Bất Không có mệnh lệnh gì, đều dè dặt, dốc toàn lực, sợ đắc tội với y. Mặc dầu như vậy, nội công quái dị đó vẫn không cách gì không luyện, chỉ bởi vì đau khổ tăng dần lên, khoái cảm khi tu luyện cũng theo đó tăng lên, làm cho người ta khó có thể dứt bỏ.

Thời gian trôi nhanh vùn vụt, đã qua hơn tháng. Ngày hôm đó, Đề Tả Vệ Môn dắt một thiếu niên đến gặp Lục Tiệm, cúi đầu buồn rầu nói: “Đây là con trai của ta, trên thuyền thua cho người đó”.

Lục Tiệm sớm đã quên việc này từ lâu rồi, không ngờ Đề Tả Vệ Môn việc cách đã lâu, lại nhắc lại, trong lòng rất kinh ngạc, chợt nghe Ninh Bất Không nói: “Lục Tiệm, người đem số đồ ước đã lập cho y, coi như hai bên đã thanh toán xong”.

Lục Tiệm chỉ còn biết tìm khế ước đã lập, lúc này đã nhăn nhúm vô cùng. Đề Tả Vệ Môn nhận lấy khế ước, đầu cũng không ngoảnh lại, liền chuyển thân đi.

Lục Tiệm lấy làm lạ nói: “Ninh tiên sinh, người là do ngài cần đến phải không?”.

Ninh Bất Không gật đầu nói: “Bắt đầu từ hôm nay, người có việc quan trọng khác, tạp vụ trong quán đều giao cho thiếu niên này làm”.

Lục Tiệm chỉ cảm thấy nộ khí trào lên, lớn tiếng nói: “Ngài như vậy không phải là chia lìa phụ tử người ta, thương thiên hại lý sao?”.

Ninh Bất Không bất chợt quay đầu, thâm trầm nói: “Người nói cái gì?”.

Hai mắt của y đã bị máu độc làm thương, nhãn cầu teo lại, vùi sâu dưới gò má, giống như hai miệng giếng sâu, đen thẫm thẫm, làm cho người nhìn thập phần kinh sợ.

Lục Tiệm trong lòng run lên, không dám nói nữa, lại thấy thiếu niên đó thân hình gầy nhỏ, áo quần sơ sài, hai mắt oán độc đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lục Tiệm nghĩ đến phụ tử gĩa ly tán, trong lòng thương hại. Y trong những ngày này cũng học được vài câu Oa ngữ, liền hỏi: “Người tên gọi là gì?”.

Thiếu niên nghiêng răng nói: “Thương Vệ Bình”.

Nói đến đây, gã giương cổ lên, lộ cà lộc cộc nói ra một tràng, khuôn mặt nhỏ gầy đỏ ửng lên. Lục Tiệm vội hỏi: “Ninh tiên sinh, gã nói cái gì?”.

Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, nói: “Y nói người không xứng đáng làm chủ của y, tương lai y sẽ giết người, đi theo Chức Điền quốc chủ”.

Ninh Bất Không cười lạnh nói: “Lục Tiệm, tên tiểu súc sinh này tuyệt không phải loại hiền lành, người đừng coi y là người là được”.

Lục Tiệm không tức giận nói: “Ông không nhìn thấy, làm sao biết gã là tốt là xấu? Y bị người bức phải ly khai phụ mẫu, nói vài câu tức giận cũng là lẽ tất nhiên”.

Ninh Bất Không cười lạnh một tiếng, nói: “Hai mắt của ta không nhìn thấy, nhưng tim lại nhìn thấy, người không nghe lời của ta, tất phải chịu thiệt thòi lớn”.

Lập tức dùng Oa ngữ quát lệnh cho Thương Vệ Binh dọn dẹp gánh nước, đốt lửa chặt củi. Nói ra cũng kỳ lạ, Thương Vệ Binh đối với Lục Tiệm hung ác dữ tợn, nhưng đối với Ninh Bất Không thì lại kính sợ vô cùng, cúi đầu hạ mình, liên thanh đáp ứng. Lục Tiệm thấy vậy thì kinh ngạc, nhìn Thương Vệ Binh cầm chổi quét thì muốn giúp đỡ, lại nghe Ninh Bất Không quát: “Đừng có quản những việc không đâu, cút vào đây cho ta”.

Lục Tiệm không dám cưỡng lại, theo y vào phòng, chỉ thấy Ninh Bất Không ngồi nghiêm trang cạnh bàn, trên mặt bàn bày hai cái bàn toán mới làm. Ninh Bất Không nói: “Hôm nay ta dạy người châu toán, người cần phải dụng tâm học”.

Lục Tiệm từng nhìn qua Ninh Bất Không dùng châu bàn này làm phép tính, liền nói: “Ta học nó để làm gì? Ta lại không làm thủ quỹ”.

Ninh Bất Không cười lạnh nói: “Người theo Ninh Bất Không ta, nếu như không hiểu tính toán, há không phải để người khác cười chê?”.

Lục Tiệm theo y đã lâu ngày, chỉ nghe ngữ khí, liền biết những lời này của Ninh Bất Không không phải là thật lòng, nhưng tính tình Lục Tiệm hiền hoà, gặp việc thì chỉ cầu được yên ổn, hơn nữa, nếu như kháng lại mệnh lệnh, Ninh Bất Không tất lại mượn cớ để không truyền chân khí cho.

Ninh Bất Không lập tức miệng nói tay làm ví dụ, truyền thụ toán pháp khẩu quyết. Lục Tiệm theo cách đó mà làm, không biết tại sao, một khi gảy toán, lại cảm thấy hạt châu trên bàn tính như sinh ra trên đầu ngón tay vậy, khi gảy lên thì thập phần như ý.

Hai người một dạy một học, thời gian như vậy, đến tối mới dừng lại, khi hai người ra khỏi cửa, thì thấy Thương Vệ Binh tay cầm rìu, đang co quắp ngủ gật ở trước một đồng củi. Ninh Bất Không nghe thấy tiếng ngáy, sắc diện trầm lại, nhấc một thanh củi lên, không hỏi đen trắng, nhắm tâm quất cho Thương Vệ Binh một trận. Thương Vệ Binh bò lổm ngổm trên đất, hu hu khóc lớn, nhưng không dám động. Ninh Bất Không đánh đã xong, tự ý bỏ đi. Lục Tiệm tiến lên an ủi, nào ngờ Thương Vệ Binh mục quang hung hãn dữ tợn, hướng về Lục Tiệm la hét.

Lục Tiệm nghĩ gã xuất thân từ gia đình võ sĩ, chỉ bởi vì một tờ đồ ước của mình, rơi vào kiếp nô lệ, không những không cho là ngang ngược, ngược lại càng thêm thương hại, chỉ hận ngôn ngữ không thông, không có cách gì biểu đạt thiện ý trong lòng, lập tức tìm đến Ninh Bất Không, học nói Oa ngữ. Ninh Bất Không hỏi rõ nguồn cơn, bất giác cười lạnh nói: “Người đối với tiểu súc sinh đó tốt, còn không bằng để tâm tư lên người con chó”.

Tuy rằng nói vậy, nhưng y vẫn truyền Oa ngữ cho Lục Tiệm.

oOo

Cứ như vậy, trong một ngày của Lục Tiệm, ngoại trừ luyện công học chữ, còn thêm vào học châu toán, học Oa ngữ. Đáng mừng là thiên phận châu toán của y cực cao, tinh tiến thần tốc, mười ngón tay như có thần giúp, thậm chí đến Lục Tiệm cũng cảm thấy nghi ngờ bàn tính này đã từng học qua trước đây. Ninh Bất Không thì không lấy làm kỳ lạ, Lục Tiệm tính toán xong một đề, y cũng không động thanh sắc, lại cho một đề.

Lại qua mấy ngày, Ninh Bất Không bắt đầu ra đề, cùng với Lục Tiệm thi tính toán, xem ai tính toán ra trước kết quả. Y toán đạo tinh thông, tự nhiên là chiếm thượng phong; cách tính của Lục Tiệm tuy không giản tiện bằng Ninh Bất Không, nhưng bởi vì nhanh tay, chuyết năng thẳng xảo, thế nên cũng không rơi hạ phong.

Đêm đó, hai người thi toán, Lục Tiệm nhanh hơn nửa phần, may mắn thắng được. Trong lúc vui mừng, đột nhiên nghe Ninh Bất Không lạnh lạnh nói: “Thiên Thị Mạch của người đã luyện xong rồi sao?”.

Thiên Thị mạch là mạch cuối cùng trong Tam Viên Đế Mạch, Lục Tiệm chìm đắm trong châu toán, mà quên cả tiến độ luyện công, nghe y nói như vậy, mới giật mình đáp: “Đúng vậy, vừa mới luyện xong ngày hôm qua”.

Ninh Bất Không nói: “Vậy thì đúng rồi, cái bàn tính này cũng không phải là uổng công gầy”.

Lục Tiệm ngạc nhiên hỏi: “Luyện nội công và gầy bàn tính có quan hệ gì?”.

Ninh Bất Không nói: “Quan hệ rất lớn, nội công của người tinh tiến càng nhanh; ngược lại, người gầy bàn tính càng nhanh, song thủ của người càng linh hoạt và khéo léo, mà nội công người luyện, cũng sẽ tinh tiến càng nhanh. Cho nên mới nói, gầy bàn tính chính là vì luyện song thủ của người, luyện song thủ của người lại là vì tốc thành nội công của người. Bằng không, dựa vào châu toán mới học, người làm sao có thể thắng được Ninh Bất Không ta?”.

Nói đến đây, y cười khan hai tiếng, âm hiểm nói: “Tiểu tử, chúc mừng, chúc mừng, người cuối cùng đã luyện thành Hắc Thiên Thư rồi”.

Lục Tiệm chau mày hỏi: “Hắc Thiên Thư là cái gì?”.

Ninh Bất Không đáp: “Hắc Thiên Thư chính là nội công mà người luyện. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, người sẽ là Kiếp Nô của Ninh Bất Không ta”.

Lục Tiệm càng nghe càng cảm thấy hồ đồ khó hiểu: “Hắc Thiên Thư? Kiếp Nô? Toàn là những cái ta không hiểu”.

Ninh Bất Không từ sau khi rời Trung quốc, trong lòng khó được sáng khoái như vậy, không kèm được ha hả cười nói: “Hắc Thiên Thư chính là một bộ võ kinh. Phàm người nào tu luyện, cần phải có người dùng chân khí bản thân tương trợ mới có thể luyện thành. Nhưng một khi luyện thành, người cho chân khí sẽ là kiếp chủ, còn người tu luyện sẽ là kiếp nô. Nếu không có chân khí của kiếp chủ, kiếp nô sẽ không có cách gì kháng cự được Hắc Thiên Kiếp”.

Y cười cười, lại nói: “Người có biết Hắc Thiên Kiếp là cái gì không? Đó chính là cái cảm giác ngứa ngáy kỳ lạ trống rỗng, đau khổ mỗi khi người tu luyện. Nếu như người không muốn chịu đựng nỗi khổ của Hắc Thiên Kiếp thì phải nghe lời ta, ta muốn người làm cái gì, người phải làm cái đó”.

Lục Tiệm đối với lời của Ninh Bất Không như hiểu mà cũng như không hiểu, nhưng lơ mơ cảm nhận được bản thân đã rơi vào một cái tròng cực lớn, không kèm được hoảng hốt, lắp bắp nói: “Người kêu ta làm cái gì? Tại sao ta phải làm?”.

Ninh Bất Không thấy y mù mờ như vậy, sắc mặt trầm lại: “Nếu như người không làm thì ta không cho người chân khí, người không sợ sao?”.

Lục Tiệm giống như trước ngực bị chịu một đấm, cứng họng líu lưỡi.

Ninh Bất Không cười lạnh nói: “Từ hôm nay về sau, nếu ta đi hướng về đông, thì người không được hướng về tây, cho dù người phải chết cũng phải bảo hộ ta. Chỉ bởi vì đau khổ của Hắc Thiên Kiếp, trên thế gian này chỉ có duy nhất chân khí của Ninh mới có thể giải trừ, những người khác, dù cho nội công của y có mạnh hơn, tu vi cao hơn, cũng không có tác dụng gì; đó chính là luật thứ nhất trong Hữu Vô Tứ Luật của Hắc Thiên Thư: Vô chủ vô nô. Ý tức là: nếu không có kiếp chủ, tất không có kiếp nô; kiếp chủ bị hại, kiếp nô tất phải chết không sai”.

Trong đầu Lục Tiệm tiếng ù ù vang lên, giống như có trăm ngàn con muỗi vỗ cánh cắn đốt, không kèm được ôm đầu kêu to: “Không đúng, không đúng, người lừa người, người lừa người”.

Ninh Bất Không cười lạnh nói: “Ta lừa người để làm gì? Bắt đầu từ hôm nay trở đi, người chính là cái bóng của Ninh Bất Không ta, đời này kiếp này cũng đừng mong phân khai với ta”.

Lục Tiệm nghe vậy toàn thân phát lạnh, nhưng lại không nói ra được câu nào. Y cũng không biết đã quay trở lại trên giường thế nào, càng không biết đã thiếp đi lúc nào, khi tỉnh lại, đã là gần tối ngày hôm sau, ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ, xanh trắng yếu ớt.

Đột nhiên nghe Ninh Bất Không lạnh lùng nói: “Đã nghĩ thông chưa? Người cũng biết rõ uy lực của Hắc Thiên Kiếp, nếu như không có chân khí của Ninh mỗ, cho dù là người chết, cũng cần phải trải qua sự giày vò đáng sợ nhất trên thế gian”.

Nộ khí trong lòng Lục Tiệm dâng lên, lớn giọng kêu: “Vậy thì ta tình nguyện chết”.

Ninh Bất Không chậm chậm nói: “Nhân sinh đều có một lần chết, chết có gì đáng sợ? Người chết thì dễ dàng, nhưng còn Tình tiểu thư? Người nhẫn tâm cùng nàng thiên nhân vĩnh cách, không bao giờ gặp nhau sao?”.

Sát na đó, trong lòng Lục Tiệm lại hiện ra lúm đồng tiền yêu kiều động lòng người của Diêu Tình, nỗi nhớ đối với nàng mỗi ngày, cũng giống như Hắc Thiên Thư, đã cho khoái lạc vô cùng, cũng cho y đau khổ khó chịu được. Lục Tiệm ngây người hồi lâu, đột nhiên ý niệm chết biến mất, phủ phục xuống đầu giường, cất tiếng khóc đau khổ. Ninh Bất Không ngồi nghiêm như khúc gỗ, không khuyên giải an ủi, cũng không quát mắng.

Lục Tiệm khóc lớn một trận, âm thầm lập thệ sẽ không luyện Hắc Thiên Thư kia thêm nữa, nhưng kỳ công đó một khi lên người, thì giống như ma

chú phụ thể, nếu như không luyện, phát tác càng liên tục, ngược lại nếu như tu tiếp tục tu luyện, Hắc Thiên Kiếp liền có thể đến chậm hơn rất nhiều, mười ngày nửa tháng mới phát tác một lần, chỉ là khi phát tác, so với lúc chưa luyện thành càng thêm phần mãnh liệt.

Lục Tiệm hiểu rõ đạo lý này, hùng tâm đầy bầu đều tan thành mây khói, đành phải nghe theo mệnh trời, ngậm thừa nhận thân phận kiếp nô này. Ninh Bất Không thấy Lục Tiệm chịu khuất phục, thì cũng đối xử với y ôn hoà hơn rất nhiều. Ninh Bất Không thấy Lục Tiệm thành thạo châu toán rồi, liền để cho y quản lý trương mục cho các hào môn phú hộ trong thành, thu lấy một số phí dụng, lúc này châu toán tuy rằng đã lưu nhập vào Nhật Bản, nhưng đang trên đà thịnh hành, người hiểu sơ sài cực ít, người tinh thông thì tuyệt không có, cái mà hậu thế gọi là “Hoà Toán” của Đông Dương lại chưa ra đời. Hơn nữa, chư hầu cát cứ Vĩ Trương là tiểu quốc phía đông, càng không có một người nào thấy qua toán cụ thần diệu đó. Lục Tiệm chinh lý qua trương mục của mấy nhà, danh tiếng vang lừng khắp nơi, nhưng trong lòng y có oán khí, toàn bộ đều phát tiết trên bàn tính, chưa đến mười ngày, thì làm hỏng ba cái bàn tính. Ninh Bất Không biết tâm ý của y, cười khà không để ý, mời một tượng nhân cao thủ đúc một bộ bàn tính bằng đồng vàng. Bàn tính bằng đồng này một khi gẩy đánh quá nhanh, các hạt châu bằng đồng ma sát với thanh đồng, thì sẽ nóng bỏng như lửa. Lục Tiệm bị bỏng thương mấy lần, mới biết trí kế của bản thân so với Ninh Bất Không quả thật là cách xa như trời với đất.

oOo

Một hôm, Lục Tiệm ở trong phòng tính toán sổ sách, đột nhiên nghe thấy trong sân có tiếng “chà chà”, y đẩy cửa nhìn ra, đó là Thương Vệ Binh tay cầm trúc thương, luyện đến nổi khắp người đều là mồ hôi. Thương Vệ Binh nhìn thấy Lục Tiệm, trong mắt loé lên một tia hung ác, bất chợt giơ trúc thương, hướng vào diện môn của Lục Tiệm hung hãn đâm tới, Lục Tiệm không phòng bị gã đột nhiên hạ độc thủ, tâm niệm xoay chuyển

không kịp, song thủ đã không làm chủ được, vươn ra nắm chặt lấy trúc thương, chỉ nghe thấy “rắc” một tiếng, trúc thương đã bị bẻ thành hai đoạn.

Lục Tiệm cố nhiên không biết tại sao bắt chặt được trúc thương, cũng không biết tại sao bẻ gãy được cán thương. Thương Vệ Binh thì càng vạn phần kinh hãi, hẳn vốn cho rằng lần tập kích này, Lục Tiệm không chết cũng trọng thương, không ngờ đối phương cao minh như vậy, vẫn còn chưa tỉnh ngộ, bóng trúc đã nhoáng qua trước mắt, trên mặt đã bị đánh một cái tàn nhẫn, làm cho nửa mặt của gã tê dại, trong miệng có vị tanh và mặn, ngã lùi lại hai bước, trừng mắt nhìn Lục Tiệm, nước mắt không ngăn được chảy xuống.

Lục Tiệm vứt nửa đoạn trúc thương đó đi, nhìn vào hai tay, thần sắc bối rối, đột nhiên thấy nửa mặt trái của Thương Vệ Binh giống như sưng lên, bất giác cảm thấy rất áy náy, nói: “Thương Vệ Binh, xin lỗi người, đánh người không phải là bản ý của ta, đều trách cái tay này không nghe sai khiến”.

Việc này quả thực hoang đường, đừng nói là Lục Tiệm không hiểu, Thương Vệ Binh càng không tin, đối với Lục Tiệm càng tăng thêm hận thù, ngoác miệng chửi lớn. Lục Tiệm đã nghe hiểu được không ít Oa ngữ, nghe gã chửi độc ác như vậy, trong lòng hơi chút tức giận: “Đều là do hai bàn tay này tác quái, ta vốn không cố ý đánh người”. Không ngờ ý nghĩ mới vừa hiện ra, hai tay liền vung ra, đôm đốp đánh cho Thương Vệ Binh bốn cái bạt tai, Lục Tiệm thu tay lại không được, vừa kinh vừa nộ, liên tục quát: “Dừng lại, dừng lại”.

Nhưng khi dừng tay lại, Thương Vệ Binh đã bị đánh như cái chong chóng chuyển động loạn xạ, bưng lấy mặt oa oa khóc lớn, vừa lăn vừa bò chạy ra ngoài, gã nghe Lục Tiệm kêu gọi, nhưng làm sao dám quay lại.

Lục Tiệm nhìn hai tay của mình, sửng sốt không dứt, đột nhiên ngửi thấy mùi thức ăn xộc vào mũi, mới phát giác ra cơm đã nấu xong, chỉ bởi vì

đánh cho Thương Vệ Binh chạy mất rồi, không có người trông coi, lập tức lấy thức ăn trên lồng hấp xuống, bưng vào cho Ninh Bất Không.

oOo

Hôm đó toàn quán vắng vẻ vô cùng, hai người đã dùng cơm xong, đột nhiên thấy gió nổi, mây kéo ùn ùn, tiếng sấm nổ to, mưa như trút nước rào rào rơi xuống. Lục Tiệm nghĩ đến Thương Vệ Binh, lấy làm lo lắng, muốn ra ngoài tìm y, Ninh Bất Không hỏi rõ nguồn cơn, cười lạnh nói: “Không cần phải quan tâm đến gã, gã bị đánh đòn, tự nhiên là đi đến chỗ Đề Tả Vệ Môn cha gã khóc lóc kể lể rồi”.

Lục Tiệm biết y dự liệu như thần, chỉ còn biết bỏ qua, lại nghĩ đến việc hai tay tự phát tự động, không chịu sự khống chế, liền hỏi Ninh Bất Không. Ninh Bất Không nghe vậy, lạnh nhạt nói: “Đây là kinh tủy ý tiên, đó là cảnh giới mà các cao thủ võ học ước mong tha thiết, người lại có thể dễ dàng đạt được, thật là đáng chúc mừng”.

Lục Tiệm còn muốn nói rõ ràng thì Ninh Bất Không nói: “Hôm nay mưa lớn, chắc không có người tới, người đi đóng cửa, quay về phòng đi”.

Lục Tiệm nghe lời, định đóng cửa, bất chợt nghe thấy trong mưa truyền lại tiếng bước chân, hai đạo nhân ảnh như gió phóng đến, khoảnh khắc đã đến trước mắt.

Hai người đó đều cầm ô giấy tô hoa, đi đầu là một người thanh niên nam tử, lông mày dài nhỏ, mắt xếch phiêu dật có thần, vóc dáng nghiêm khắc, trên người mặc một chiếc áo ngắn tầm thường, ống quần kéo cao, bên eo đeo một hồ nước bằng sứ màu xanh, còn cầm một chiếc khăn tay vải trắng. Người thiếu niên đi sau y là một thiếu niên ước khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, dáng người gầy nhỏ, tuấn tú trắng trẻo, hai gò má đến cổ trắng bóng như sứ, quần áo mặc lại rất gò bó, ống quần bị ướt đầm cũng không thèm kéo lên.

Người thanh niên đó cười khì khì nói: “Này anh bạn, mới sớm như vậy đã đóng cửa rồi sao?”.

Lục Tiệm gật đầu nói: “Mưa lớn, không có khách”.

Người thanh niên đó cười cười rồi nói: “Ai nói không có khách, chúng ta chính là khách đây”.

Lục Tiệm hơi do dự rồi để hai người vào, tên thiếu niên thấp nhỏ phía sau khi bước vào liếc y một cái, dẫu môi cười mỉm, Lục Tiệm cũng đáp lại một nụ cười, hai má tên thiếu niên đó đột nhiên phớt hồng, cúi thấp đầu xuống.

Người thanh niên kia ngang ngược ngồi xuống, mở nắp hồ nước, uống một ngụm lớn. Ninh Bất Không vẫn ngồi im ngay ngắn, thần sắc đờ đẫn. Người thanh niên đó uống đủ nước rồi, lau miệng một cái, đưa mắt quan sát Ninh Bất Không, đột nhiên cười nói: “Người là một tên mù?”.

Lục Tiệm thấy người này ăn nói khiếm nhã, hơi chau mày. Còn Ninh Bất Không thì cười cười, nói: “Tuy ta là một người mù, nhưng không phải là kẻ ngốc”.

Người thanh niên đó biến sắc, đột nhiên ha hả cười lớn, chỉ vào Lục Tiệm nói: “Không sai, anh bạn này ngây ngây dại dại, mới giống một tên ngốc này”.

Lục Tiệm từ trước đến giờ chưa thấy một người khách nào vô lễ như vậy, bất giác trong mắt có ý giận.

Ninh Bất Không sắc diện vẫn thờ ơ, mỉm cười nói: “Có người ngốc ở bên ngoài, còn thông minh thì ở trong tim. Có người thì trước mắt tối đen, nhưng trong lòng thì lại rất sáng”.

Người thanh niên đó cười nói: “Chẳng lẽ người chính là mắt loà mà tâm sáng?”.

Ninh Bất Không cũng cười nói: “Không dám nhận, các hạ có chút bên ngoài khờ khạo mà bên trong lại tinh tế, giống như Chức Điền quốc chủ vậy”.

“Xoảng” một tiếng, chiếc hồ nước vỡ tan thành những mảnh nhỏ. Người thanh niên đó hơi hoảng hốt, tròng mắt đột nhiên co thắt lại, mục quang sắc bén như chim ưng: “Người không phải là người mù!”.

Ninh Bất Không nhàn nhã nói: “Túc hạ cho ta là người mù, thì ta chính là người mù. Túc hạ cho ta là người sáng mắt, thì ta chính là người sáng mắt”.

Người thanh niên đó lặng yên nghe, mục quang hoà hoãn lại, một nụ cười nở ra trên khoé môi như gió xuân tháng hai, ấm áp êm ả: “Ta chỉ là thấy kỳ lạ, tiên sinh làm sao có thể nhìn ra được?”.

Ninh Bất Không nói: “Sấm kê, chớp giạt, mưa to vùn vù khắp trời, đó chính là trời giận. Ông trời chán nộ, là lúc phi thường. Người đến toán quán của tại hạ lúc phi thường, tất nhiên là để hỏi những việc phi thường. Người hỏi những việc phi thường, tất cũng phải là người phi thường. Người bình thường thấy cái uy của trời như lúc này, trong lòng đều run sợ, ẩn náu giấu mình còn sợ không kịp; mà khi thiên uy như vậy, những người vẫn được thần minh che chở, nhất định là những người có triển vọng lớn. Sử sách có ghi: ‘Thuấn đến chân núi lớn, mưa to gió lớn mà không bị mê hoặc, Nghiêu bèn biết Thuấn xứng đáng để nhận thiên hạ’. Túc hạ vượt gió đội mưa đến đây, mà vẫn khí định thần nhàn, trêu đùa mọi người, ở Oa di tiểu bang này, người có khí độ như vậy thật là rất hãn hũu”.

Người thanh niên đó khuôn mặt tái nhợt khi nghe những lời này, tựa như kinh ngạc, tựa như tức giận, nhưng lại không thể làm gì được, cuối

cùng hoá thành sự khâm phục, than nói: “Tiên sinh quá khen rồi, nhưng trên thế gian này, người tài giỏi rất nhiều, ngài làm sao có thể đoán chắc rằng ta chính là Chúc Điền”.

Ninh Bất Không nói: “Lúc trước thì tại hạ chỉ năm chắc được bảy tám thành, nhưng nghe câu nói này của ngài thì đã lên được mười thành”.

Người thanh niên đó cười nói: “Xin nghe lời của tiên sinh”.

Ninh Bất Không nói: “Thứ nhất, năm đó ngài xuống đầm bắt rắn, đủ thấy ngài thiên tính tò mò, phạm là những việc không có cách gì lý giải, nhất định sẽ tìm hiểu rõ ràng ngọn nguồn; thứ hai, ngài ném hương vào mặt Phật, là bởi vì ngài đối với Phật pháp không lý giải, nhưng phạm là những việc không lý giải được, ngài càng không tin tưởng. Trên thế gian này, người tài giỏi quả thật không ít, nhưng nhân vật thực cho mình là đúng, tra cứu ngọn nguồn đến cùng như ngài thì thật là rất ít có. Chúc Điền Tín Trưởng, ngài nói đúng hay không đúng?”.

Người thanh niên đó vẫn chưa trả lời thì thiếu niên thấp nhỏ kia đã quát nói: “Hay a, người dám gọi tên của quốc chủ”.

Thanh âm mềm mại trong trẻo, đó là giọng nữ.

Ninh Bất Không mỉm cười nói: “Lệnh muội cũng đến sao?”.

Thiếu niên thấp bé kia đại kinh thất sắc, tiếp đó hai gò má ửng đỏ lên, diễm lệ như ráng chiều. Chúc Điền Tín Trưởng cũng kinh ngạc nói: “Cho dù tiên sinh nghe ra y là nữ tử, nhưng làm sao lại đoán chắc đó là muội tử của ta, mà không phải là thê thiếp của ta?”.

Ninh Bất Không nói: “Nữ tử của quý quốc trước nay khép nép cẩn trọng, cử động hợp với phù tiết. Nếu như là thê thiếp theo túc hạ ra ngoài, tất rón rén dè dặt, như sợ xúc phạm đến Chúc Điền quốc chủ ngài, há dám bừa bãi nói xen vào? Duy chỉ có người thân nhất, yêu thương nhất của quốc

chủ, mới dám ăn nói bừa bãi như vậy. Từ lâu đã nghe quốc chủ có một vị muội tử tên gọi là A Thị, từ nhỏ được quốc chủ nuông chiều, liền đoán ra đó chính là vị này”.

Chức Điền Tín Trưởng cười khố nói: “Xem ra huynh muội hai người bọn ta cải trang đến đây là hành động thừa thãi rồi, tiên sinh không thể nhìn thấy vật, ngược lại không bị y phục ngoại mạo mê hoặc, dùng tâm nhãn để quan sát người, xuyên qua biểu tượng, thẳng vào cái vốn có”.

Ninh Bất Không thờ ơ nói: “Quốc chủ quá khen, quả thực không dám. Không biết quốc chủ đến đây có điều gì chỉ giáo?”.

Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Đã là toán quán, tự nhiên là đến xem số rồi”.

Ninh Bất Không “ồ” một tiếng, hỏi: “Ngài muốn xem cái gì?”.

Mục quang của Chức Điền Tín Trưởng bỗng nhiên ngưng đọng, miệng thì nhàn nhã nói: “Thì xem thử xem quốc vận của nước Vĩ Trương ta!”.

Ninh Bất Không bật cười khàn khặc, vênh nhẹ tiền đồng trong tay, nhưng không lên tiếng.

Chức Điền Tín Trưởng thấy tình hình như vậy, đứng dậy cúi người, chỉnh sắc nói: “Lúc này Tín Trưởng thử tiên sinh, thật là đắc tội. Đề Tả Vệ Môn sớm đã nhắc qua tiên sinh. Trong lòng Tín Trưởng đây biết tiên sinh nhất định là cao sĩ nhà Đường, chỉ là không dám tùy tiện bái phỏng. Một là, Tín Trưởng đối với tài năng tiên sinh vẫn còn hoài nghi; hai là, nội ngoại của Tín Trưởng đều nguy khốn, trong thành đầy rẫy tai mắt của kẻ địch, chỉ sợ làm liên lụy đến tiên sinh. Đợi đến trận mưa lớn này, toán quán không có người hỏi han, mới dám đến đây thỉnh giáo, mong tiên sinh bỏ qua, chỉ điểm cho ta”.

Ninh Bất Không cười lãnh đạm, đặt đồng tiền đồng trên tay xuống, hỏi: “Chí hướng của ngài là gì? Là Vĩ Trường sao?”.

Chức Điền Tín Trường bất giác bối rối, đây là lần đầu tiên từ lúc sinh ra có người hỏi y vấn đề này, bất giác trầm ngâm nói: “Không phải!”.

Ninh Bất Không nói: “Là vùng đất phía đông sao?”.

Chức Điền Tín Trường lắc đầu nói: “Không phải”.

Ninh Bất Không lại hỏi: “Thêm cả vùng đất phía bắc?”.

Chức Điền Tín Trường vẫn lắc đầu. Ninh Bất Không tiếp tục hỏi: “Tây quốc, Kinh đô?”.

Chức Điền Tín Trường vẫn lắc đầu.

Ninh Bất Không bất giác mỉm cười: “Dã tâm lớn a! Chí hướng của ngài là toàn Nhật Bản?”.

Chức Điền Tín Trường cười cười, không nói một lời.

Ninh Bất Không than nói: “Tự cổ, anh hùng lấy được thiên hạ cũng không ngoài thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Vĩ Trường là vùng đất bốn phía đều có chiến tranh, không có chỗ hiểm nào để chiếm cứ, có thể nói là không có địa lợi; ngoài ra người dân thưa thớt, binh lực mỏng manh, hơn nữa trong nội bộ Chức Điền gia đấu đá không ngừng, nhân hoà cũng bị giảm đi nhiều”.

Chức Điền Tín Trường gật đầu nói: “Không sai”.

Ninh Bất Không nói: “Thế nhưng trong tam tài thì địa lợi, nhân hoà đều thuộc thứ yếu. Có cách dùng binh, thì có thể tranh đoạt được đất đai, có phương pháp trị nước, nhân tâm cũng có thể thu phục được; chỉ có thiên đạo, là không dự đoán trước được, cũng không thể nắm bắt được, mà người

giành thiên hạ, trước tiên phải có thiên thời. Mạnh Tử từng nói: ‘Thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hoà’, chẳng qua chỉ là cách nói vu vơ của nho sinh mà thôi”.

Chức Điền Tín Trưởng chấn động trong lòng, nhóm người nói: “Mong tiên sinh chỉ điểm cho”.

Ninh Bất Không nói: “Ta lại hỏi ngài, nếu như luận về quốc thổ, binh lực, chiến công, danh vọng, ngài so với Bắc Điều Khang Thị, Thượng Sam Khiêm Tín, Mao Lợi Huy Nguyên thì như thế nào?”.

Chức Điền Tín Trưởng nói: “Tín Trưởng so ra thì còn kém xa”.

“Nhưng có một việc, bọn họ so ra không bằng ngài”. Giọng nói của Ninh Bất Không trầm lại: “Đó chính là nước Vĩ Trương gần với kinh kỳ, uy bức Kinh đô. Vĩ Trương tiểu quốc, nếu như muốn thống nhất Nhật Bản, nhất định phải mượn thiên thời ở Kinh đô”.

Chức Điền Tín Trưởng lâm bầm nói: “Mượn thiên thời ở Kinh đô?”.

Ninh Bất Không gật đầu nói: “Người Đường có hai câu nói. Câu nói thứ nhất gọi là ‘Tôn vương nhường di’, câu thứ hai càng trực tiếp hơn một chút, gọi là ‘Hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu’. Theo tình thế hiện nay, trước tiên cần phải trừ nội loạn, an định Vĩ Trương, sau đó kết giao xa đánh gần, thông gia với dòng họ Võ Điền của Giáp Phỉ, đông tây giáp kích dòng họ Kim Xuyên, cùng phân kỳ quốc, sau đó phía bắc liên kết với Triều Thương, tây liên kết với Thiển Tĩnh, phía nam phá Tề Đằng. Đợi đến khi cương thổ mở rộng, uy danh dần dần lớn lên, nhất định truyền đến Kinh đô. Túc Lợi mặc phủ ngu muội yếu đuối, lại bị đảng Lục Giác, Tam Hảo khống chế, không lúc nào không muốn tách ra để tự lập. Dẫu rằng các chư hầu khác binh đông tướng mạnh, nhưng cách xa Kinh đô, không có cách gì tăng viện. Ngài có thể yên tâm bồi dưỡng mặc phủ, bảo vệ cờ hiệu của Thiên Hoàng,

đánh ta đảng Tam Hảo, đánh vào Kinh đô, lại mượn danh nghĩa của Thiên Hoàng, chinh phạt bốn phương”.

Chức Điền Tín Trưởng vốn có nhiều dã tâm và hùng tài, nghe thấy những lời này, tâm linh thần hội, định bày tỏ cảm ơn, nhưng lại nghe Ninh Bất Không lạnh lùng nói: “Không phải vội vàng, đây chẳng qua chỉ là một điều của thiên thời”.

Chức Điền Tín Trưởng động dung nói: “Còn điều thứ hai sao?”.

Ninh Bất Không nói: “Đối thủ của ngài đều có sở trường. Vũ Điền, Thượng Sam giỏi về mã chiến, dòng tộc Mao Lợi tinh thông thuỷ chiến, dòng họ Chức Điền của ngài tinh thông về loại chiến pháp nào?”.

Chức Điền Tín Trưởng ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta có một trăm khẩu súng Điều, không biết có được coi là một loại chiến pháp?”.

Ninh Bất Không lắc đầu nói: “Một trăm khẩu thì quá ít, nếu muốn thống nhất Nhật Bản, không có năm nghìn khẩu súng Điều thì không được”.

Y nói đến đây, than dài một tiếng, rồi thông thả nói: “Ngũ hành luân chuyển. Thời đại của Kim sắp sửa kết thúc rồi, thời đại của Hoả lại sắp đến, ai dùng Hoả tốt, thì người đó có thể tung hoành thiên hạ. Do đó điều thiên thời thứ hai đó chính là hoả khí. Hắc hắc, minh giả hoả dã, triều đình Đại Minh lấy Hoả làm hiệu, nhưng lại không trọng hoả khí, thật là đáng cười. Nghe nói hoả khí của các nước Tây phương như Phật Lang Kỵ, Anh Cát Lợi sắc bén, nếu như có cơ hội, tại hạ cũng muốn mở mang kiến thức”.

Chức Điền Tín Trưởng nghe xong, ngây người một lúc lâu, đột nhiên chỉnh lại thần sắc, trầm giọng nói: “Bất Không tiên sinh, Tín Trưởng dùng một nửa bổng lộc để mời ngài làm quân sư cho ta”.

Ninh Bất Không thờ ơ nói: “Ta vốn là người Đường, không thể làm quan của Oa nhân các ngài. Hơn nữa hôm nay chẳng qua chỉ là việc bình

trên giấy. Tương lai nếu thật sự cần nhất thống thiên hạ, con tạo biến hoá vô cùng, nếu như có chút chần chừ do dự, chỉ sợ rằng tráng chí của ngài đều hoá thành bọt nước ảo ảnh”.

Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Người chỉ có thể sống năm mươi năm, cho dù có sống đến ngàn năm thì cũng như mộng ảo mà thôi, sống có gì đáng vui, chết có gì đáng buồn”.

Ninh Bất Không bất giác cũng động dung: “Ngài niên kỷ còn nhỏ mà đã coi nhẹ sinh tử như vậy, tuyệt không phải là điềm đại cát. Coi nhẹ sự sống tức là không sợ, không sợ tức là ít có phòng bị, do đó có thể phá được cường địch, nhưng khó phòng tiểu nhân vậy”.

Chức Điền Tín Trưởng cười xoay mình đi, đột nhiên lại quay lại nói: “Bất Không tiên sinh, Tín Trưởng còn có một điều muốn hỏi”.

Ninh Bất Không nói: “Xin cứ hỏi, đừng ngại”.

Chức Điền Tín Trưởng hỏi: “Dám hỏi trong người Đường của ngài, tiên sinh có phải là đệ nhất trí giả?”.

Hai hàng lông mày của Ninh Bất Không dựng đứng, cười lạnh nói: “Hoa Hạ vạn dặm ngang dọc, nhân dân trăm ngàn vạn, chút tài mọn của Ninh mỗ có đáng là gì?”.

Chức Điền Tín Trưởng lấy làm lạ hỏi: “Chẳng lẽ còn có người thông minh hơn tiên sinh sao?”.

Ninh Bất Không thần sắc ủ rũ nói: “Nếu như luận về trí mưu, thực là có một người hơn Ninh mỗ, nếu như không phải y, Ninh mỗ cũng không lưu lạc đến dị bang rồi”.

Lục Tiệm nghe mà thất kinh, trong lòng nghĩ không ngờ có người mưu trí lại hơn Ninh Bất Không, nhưng không biết hình dáng của người đó,

chẳng lẽ có tới hai cái đầu?.

Chức Điền Tín Trưởng ngẫm nghĩ rồi nói: “Y có thể đến Nhật Bản chẳng?”.

Ninh Bất Không lắc đầu nói: “Vậy thì không thể, y đời này kiếp này, cũng không thể đến Nhật Bản”.

Khuôn mặt Chức Điền Tín Trưởng lộ ra vẻ thanh thản nói: “Đêm nay ta phái người đến đón tiên sinh vào phủ, tiên sinh nên chuẩn bị một chút”.

Ninh Bất Không bật cười nói: “Ngài muốn cưỡng bức ta làm quân sư?”.

Chức Điền Tín Trưởng mỉm cười nói: “Kỳ thực thiên thời không chỉ có hai, mà là có tới ba, một là Kinh đô, hai là hoả khí, ba chính là tiên sinh. Người có được tiên sinh thì được thiên hạ, Tín Trưởng há dám sơ xuất”.

Nói xong lại khom người vái một cái, dắt theo A Thị, mở ô giấy ra, thông thả bước đi.

Hai người vừa mới đi khỏi, liền có võ sĩ đội mưa mà đến, canh giữ cửa lớn. Lục Tiệm nhìn thấy trong lòng kinh ngạc, hỏi: “Ninh tiên sinh, chúng ta thật là phải đi Chức Điền phủ sao?”.

Ninh Bất Không gật đầu nói: “Tay Tín Trưởng này rất lợi hại, nếu ta không thể để y dùng, y nhất định giết chúng ta”.

Lục Tiệm tức giận nói: “Y ngang ngược như vậy sao? Ninh tiên sinh ngài cũng không phải dễ chọc, cùng lắm là chúng ta đi đến Phiên quốc khác”.

Ninh Bất Không bất chợt mỉm cười nói: “Lục Tiệm! Người không cảm thấy Chức Điền Tín Trưởng này rất là thú vị sao?”.

Lục Tiệm nói: “Hung dữ ngang ngược, có gì mà thú vị?”.

Ninh Bất Không than dài nói: “Người thì hiểu cái gì? Đó gọi là khí độ của bá giả. Không phải ta đã từng nói qua sao, Loạn thế chi pháp là theo kẻ mạnh thì sống, mà theo kẻ yếu thì chết, cái toán quán này chẳng qua chỉ là mỗi câu cá của Ninh mỗ, mà vật câu chính là Chức Điền Tín Trưởng – con cá lớn có thể nuốt trọn Nhật Bản a!”.

Y nói đến đây, bất chợt cảm thấy bên ngoài cửa đã tạnh mưa, gió mát ẩm xộc qua cửa thổi vào, mái tranh tích đầy nước rớt xuống trên thềm đá như tơ, tí tách vang lên, nhỏ nhặt mà kỳ ảo.

oOo

Đêm đó, Ninh Bất Không và Lục Tiệm và dinh thự của Chức Điền, Thương Vệ Binh lúc tối quay lại, nghe nói việc này, vui mừng đến nỗi vò đầu bứt tai. Chỉ có Lục Tiệm là buồn bã không vui, cứ cảm thấy không ổn, nhưng lại không có cách gì làm rõ được nguyên nhân.

Chức Điền Tín Trưởng được Ninh Bất Không phụ tá, hoặc là dùng trí, hoặc dùng lực chiến, liên tục đánh bại thúc bá huynh đệ, thiết lập thương đội, tiến hành mua bán lớn, lại thi hành “Nhất tiền pháp”, người trộm tiền của bá tánh thì chém, chinh đồn lại phong khí của Vĩ Trương. Ninh Bất Không còn đích thân cải thiện hoá khí và binh giáp, tăng độ dài của súng Điều lên hơn sáu thước, xạ trình so với súng Điều tầm thường tăng lên bội phần, có thể đạt tới hai trăm bước chân, xưng hùng ở Nhật Bản.

Lục Tiệm bị Ninh Bất Không phân phối làm thủ quỹ, giúp Ninh Bất Không tính toán sự xuất nhập tài vật toàn quốc Vĩ Trương. Y thấy Ninh Bất Không giúp nhà Chức Điền trị quốc, chinh đồn vũ trang, lại nghĩ đến thuyết chân Oa, giả Oa, bất giác lo lắng ái ngại: “Nói như thế nào thì nhà Chức Điền cũng là chân Oa, Ninh Bất Không giúp đỡ chân Oa, há không phải thành giả Oa sao?”. Y tuy rằng biết rõ hành vi như vậy của Ninh Bất Không tai hoạ sâu xa, nhưng bởi vì tu luyện Hắc Thiên Thư đã lâu, chìm đắm lại

quá sâu, tuy rằng trong lòng lo buồn, nhưng không dám nhiều lời, sợ rằng Ninh Bất Không tức giận không truyền chân khí cho.

oOo

Hoà đào nở rồi rụng, chim hải âu đến rồi đi, chớp mắt đã qua hai năm. Năm nay, lại là lúc hoa đào nở rộ, cuối cùng thì Chức Điền Tín Trưởng thống nhất Vĩ Trương, tiến vào Kinh đô triều kiến Nghĩa Huy tướng quân, ngầm xem xét tình thế trong kinh. Ninh Bất Không tuy rằng bày mưu cho Tín Trưởng nhưng từ đầu đến cuối vẫn cự tuyệt làm gia thần cho Chức Điền, hai năm nay chỉ đứng sau trưởng, do đó lưu lại Vĩ Trương, không cùng Tín Trưởng nhập kinh, suốt ngày đóng cửa không ra ngoài.

Ngày hôm ấy, Lục Tiệm lấy từ nhà bếp ra một con cá để cho Bắc Lạp Sư Môn. Vào đến trong phòng, chỉ thấy Bắc Lạp Sư Môn uể oải nằm trên mặt đất, không biết từ lúc nào bên cạnh có thêm mấy con mèo nhỏ, vây xung quanh nó tranh giành yêu thương. Lục Tiệm thấy vậy tức cười, vừa chửi vừa cười nói: “Thổ hoàng đế này, thật là biết hưởng lạc”.

Lập tức để cá lên đài, đặt tới trước mặt của Bắc Lạp Sư Môn. Bắc Lạp Sư Môn lay động móng vuốt, thị ý cho đám mèo dùng trước, sau đó đứng dậy đi thông thả ra ngoài cửa, ngẩng đầu ngưng thần nhìn về bốn phía, thân hình bé nhỏ dưới bầu trời rộng lớn thật là lạc lõng.

Lục Tiệm trong lòng bất giác thương hại, ôm lấy nó nói: “Bắc Lạp Sư Môn, người lại nhớ Tiên Bích tỷ tỷ sao? Đều trách ta vô dụng, không thể đưa người quay trở lại”.

Bắc Lạp Sư Môn vẫn uể oải, không thèm để ý đến y.

Đột nhiên nghe thấy từ phía xa truyền lại một thanh âm của con gái: “Người đừng sốt ruột, Tiểu Mi nhất định là còn trong phủ. Chúng ta lại tìm lần nữa xem”.

Một người con gái khác giận dữ trách móc nói: “Đều tại người không cẩn thận, vừa mới quay người thì để mất Tiểu Mi rồi”.

Nói đến gần cuối thì đã nước nở, người con gái nói lúc trước vội vàng thấp giọng an ủi.

Lục Tiệm trong lòng lấy làm lạ, những người con gái trong Chức Điền phủ xưa nay đều ở trong nội điện, ngoại trừ ra ngoài lễ Phật thì không bao giờ xuất hiện ở ngoại trạch. Trong lúc bối rối, đột nhiên thấy hai người con gái rẽ hoa phất liễu chui ra ngoài, một người niên kỷ hơi lớn, ăn mặc theo kiểu thị nữ, hơi chút đầy đặn, hàng lông mày nhỏ dài trên khuôn mặt bầu bĩnh; người kia thì niên kỷ còn nhỏ, Hoà phục rộng lớn đẹp đẽ cũng không che lấp được thân hình thon thả kiều diễm của nàng, vệt nước mắt vẫn còn chưa khô trên hai gò má trắng tuyết, khuôn mặt thì xinh đẹp vô cùng, không chỉ là hiếm có trong Oa nhân, mà cho dù là cả Hoa Hạ, cũng là mỹ nhân tuyệt sắc.

Hai người đột nhiên nhìn thấy Lục Tiệm, đều ngớ người ra, thị nữ đó liền mở miệng chửi: “Tên đàn ông này, từ đâu đến hả, cặp mắt dê hèn của người không được nhìn lung tung”.

Lục Tiệm trong lòng nghĩ: “Tự bọn người đột nhiên xuất hiện, lại còn hỏi ta, lại nói không nhìn thì không nhìn, ai thèm chứ”. Nghĩ vậy lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Nàng thiếu nữ xinh đẹp kia thì lại nhìn y không chớp mắt, đột nhiên cười nói: “Tín Tử, người đừng mắng nữa, ta nhận ra y”.

Nàng thấy Lục Tiệm hoang mang bối rối, liền cười nói: “Người chính là anh chàng ngây ngây dại dại ở Bất Không Toán Quán đúng không?”.

Lục Tiệm nghe nàng nói vậy bất chợt hiểu ra: “Người, người chính là, là”. Y nhất thời không nhớ ra được tên nàng.

Nàng thiếu nữ đó thấy vậy rất là không vui, nói: “Ta tên là A Thị, người không nhớ sao?”.

Lục Tiệm cười nói: “Đúng rồi, A Thị, đã lâu không gặp, người đã lớn như vậy rồi”.

Tín Tử thấy y nói năng thô lỗ, đang định quở trách, thì A Thị lại mỉm cười nói: “Người cũng cao lên rồi, so với ca ca còn cao hơn”.

Lục Tiệm tuy rằng to lớn hơn rất nhiều, nhưng tự mình lại không biết, nghe A Thị nói vậy, bất giác cảm thấy nghi hoặc, cúi đầu nhìn lại mình.

Tín Tử đứng ngoài nhìn một cách thờ ơ, bất chợt nói: “Công chúa, người xem con mèo nhỏ kỳ lạ đẹp đẽ trong lòng tên ngốc này, nếu đã không tìm thấy Tiểu Mi, có thể lấy con mèo này thay thế?”.

A Thị nhìn Bắc Lạp Sư Môn một cái, nói: “Loại mèo này ta đã nghe nói qua, đó là dị chủng của Ba Tư phía tây. Kỳ quái, y làm sao có con mèo quý giá như vậy”.

Tín Tử cười nói: “Không cần biết có quý giá hay không, cứ lấy của y là được, y dám không đưa, tôi liền kêu Kiều Bốn Quân đòk, còn sợ y không đưa sao?”.

A Thị lắc đầu nói: “Như vậy không được thoả đáng, hơn nữa, ta chỉ cần Tiểu Mi của ta thôi”.

Tín Tử như đụng phải đinh, hờn dỗi cười. A Thị lại nhẹ giọng kêu: “Tiểu Mi, Tiểu Mi”.

Gọi được hai tiếng, đột nhiên nghe thấy “meo” một tiếng, từ trong phòng nhảy ra một con mèo cái sắc lông vàng và trắng.

A Thị vui mừng nói: “Tiểu Mi”.

Nói xong liền ôm chặt lấy con mèo đó, thương yêu vuốt ve.

Đột nhiên Bắc Lạp Sư Môn kêu nhẹ một tiếng, Tiểu Mi nghe vậy, giãy giụa mạnh rồi thoát khỏi lòng A Thị, nhảy đến bên cạnh chân của Lục Tiệm, đi đi lại lại. Lục Tiệm đột nhiên hiểu ra: “Thì ra con mèo nhỏ này là do Bắc Lạp Sư Môn dụ dỗ đến”. Vợ nói: “Bắc Lạp Sư Môn, người lại nghịch ngợm rồi”.

A Thị cũng cảm thấy kinh ngạc, hỏi: “Tín Tử, Tiểu Mi làm sao rồi?”.

Tín Tử “phì” một tiếng, nói: “Tiểu súc sinh này tơ tưởng yêu đương rồi, thật là thứ đồ không nên giữ lại”.

A Thị vươn tay ra ôm lấy Tiểu Mi, thì Tiểu Mi cố sức giãy giụa, hướng về Bắc Lạp Sư Môn thê lương kêu lên. A Thị sốt ruột vô cùng, nói với Lục Tiệm: “Anh chàng này, con mèo của ta thích con mèo của người, người tặng ta con mèo của người được không?”.

Nếu như mà con mèo tầm thường, Lục Tiệm có thể tặng cho người khác không sao, nhưng Bắc Lạp Sư Môn này quả thực có quan hệ trọng đại, chỉ biết lắc đầu nói: “Không được, con mèo này không thể tặng người được”.

Tín Tử quát lớn: “To gan! Lời của công chúa, người cũng không nghe sao?”.

Lục Tiệm lúng túng khó xử nói: “Con mèo này ta không thể tặng cho người khác được”.

A Thị từ nhỏ xinh đẹp, được cha và ca ca vô cùng nuông chiều yêu thương, phàm là muốn gì được nấy, chưa từng bị người khác cự tuyệt. Lúc này bị Lục Tiệm từ chối, khuôn mặt nàng thoát trắng thoát hồng, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, quay mình bước đi. Tín Tử vội vàng đi theo, đi được hai bước, quay người lại, tức giận nói với Lục Tiệm: “Người chết chắc rồi, tên tiểu tử không biết thời vụ kia”.

Lục Tiệm vô cố bị nhạo báng, trong lòng cảm thấy không vui, vừa quay đầu lại thì đã thấy Thương Vệ Binh lặng yên đứng ở phía sau, đang nhìn theo bóng dáng của A Thị, ngơ ngác xuất thần. Y liền hỏi: “Thương Vệ Binh, hôm nay người không đi luyện kiếm sao?”.

Thì ra sau khi vào phủ, Thương Vệ Binh muốn cùng với võ sĩ trong phủ luyện kiếm. Ninh Bất Không lúc đầu không cho phép, về sau Lục Tiệm nói giúp hắn, Ninh Bất Không mới đồng ý.

Thương Vệ Binh giật mình run lên một cái, tức giận nói: “Luyện xong rồi”.

Vừa nói vừa nhìn Bắc Lạp Sư Môn một cái, thần sắc âm trầm. Lục Tiệm còn muốn nói với y vài câu thì Thương Vệ Binh đã quay đầu đi mất.

Lục Tiệm ngây ra một lúc, mới thả Bắc Lạp Sư Môn xuống, chỉ cảm thấy cô tịch gấp bội. Ninh Bất Không hoặc là bận việc quân chính, hoặc là đóng cửa tĩnh tọa, còn Thương Vệ Binh thì rất ít nói chuyện với y, cho đến võ sĩ trong Chức Điền phủ cũng phân chia các phe riêng, tụ thành từng nhóm, do đó không có người để kết bạn nói chuyện.

Lục Tiệm thở dài một tiếng, quay trở lại phòng xử lý trưởng vụ, cho đến tận tối mới rảnh rang, tìm lấy một con cá, gọi Bắc Lạp Sư Môn. Gọi được một hồi, cũng không nghe thấy trả lời, y liền tìm khắp nơi, cũng không tìm thấy. Trong lúc khẩn trương, đột nhiên thấy Thương Vệ Binh mặt mày hớn hở đi đến, liền bước vội lên phía trước hỏi: “Thương Vệ Binh, người có thấy Bắc Lạp Sư Môn không?”.

Thương Vệ Binh nói: “Không nhìn thấy, ai mà biết được? Nói không chừng đã đi vào ruộng bắt chuột rồi”.

Lục Tiệm nói: “Không đúng, Bắc Lạp Sư Môn trước nay không bắt chuột. Nó chỉ ăn cá thôi”.

Thương Vệ Binh nói: “Mèo mà không bắt chuột thì là mèo gì? Mất đi cũng là đáng kiếp”.

Lục Tiệm nghe vậy chau mày lại, chớp mắt cái, đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay của Thương Vệ Binh có năm vết máu, giống như bị móng thú cào qua, khuôn mặt bất giác biến sắc, tóm chặt lấy tay hắn, quát: “Đây là cái gì? Có phải là do Bắc Lạp Sư Môn cào? Người đem nó đi đâu rồi?”.

Khi Lục Tiệm nói, trong tay liền cảm thấy nhịp tim của Thương Vệ Binh tăng nhanh, máu chảy cũng nhanh lên, rõ ràng trong lòng hoảng hốt khẩn trương, nhưng trên mặt của Thương Vệ Binh vẫn trấn định. Liền quát lớn: “Người trả Bắc Lạp Sư Môn lại cho ta, ta, ta ...”.

Y nhất thời không nghĩ ra cách gì hữu hiệu để bức Thương Vệ Binh nói ra.

Thương Vệ Binh thấy tình hình như vậy, đảm khí càng lớn, ưỡn ngực lên, nói to: “Đằng nào thì ta cũng là bậc nhân của người, người có tài giỏi thì đánh chết ta đi, đánh chết ta, ta cũng không sợ”.

Lục Tiệm khóc cười không được, nói: “Ta đánh người làm gì? Người trả Bắc Lạp Sư Môn lại cho ta ...”.

Đột nhiên nghe thấy có người cười lạnh nói: “Anh chàng này, ta biết người nhỏ nhen mà”.

Lục Tiệm đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy A Thị đang đứng ở phía xa, sắc mặt lạnh nhạt thờ ơ, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư, đó chính là Bắc Lạp Sư Môn. Thần sắc của Thương Vệ Binh đại biến, nằm bò xuống đất, run rẩy nói: “Công chúa điện hạ an hảo”.

Lục Tiệm vừa kinh vừa mừng, lao lên phía trước, vươn tay để đoạt lại Bắc Lạp Sư Môn, không ngờ Bắc Lạp Sư Môn vươn móng ra, bất chợt cào

lấy, nếu như không phải Lục Tiệm nhanh tay thì đã bị cào trúng, bất giác kinh ngạc nói: “Bắc Lạp Sư Môn, người làm sao rồi?”.

Con mèo vẫn uể oải, không thèm nhìn y. A Thị thấy khuôn mặt ngây dại của Lục Tiệm, không kèm được “phì” một tiếng, bật cười.

Lục Tiệm đang cảm thấy không hiểu, đột nhiên nghe Ninh Bất Không than nói: “Lục Tiệm, để cho nó đi đi, con mèo này nổi tiếng là thế lợi, một khi có nữ chủ chân rồi, sẽ không quan tâm đến người đâu”.

Lục Tiệm quay đầu lại, chỉ thấy Ninh Bất Không hơi cúi người xuống, đứng lặng lẽ dưới mái tranh. Y nhin không được hỏi: “Tại sao?”.

Ninh Bất Không nói: “Chủ nhân thứ nhất của nó là con gái, có lẽ do đã lâu ngày mà nó đã quen như vậy. Trước nay chưa có người con trai nào làm chủ nhân của nó, Lục Tiệm người cũng không ngoại lệ”.

A Thị nghe thấy vậy mặt mày hớn hờ, trong lòng thầm nghĩ: “Thiên hạ lại có con mèo ngoan như vậy, chỉ nhận con gái, không nhận con trai làm chủ nhân”. Vừ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thiên Thần Tông

Lục Tiệm quay trở lại phòng, làm xong những công việc tính toán ngày hôm ấy, sắc trời đã tối, ăn cơm xong, đang định đi ngủ, chợt nghe thấy tiếng “cộc cộc”, có người gõ cửa sổ. Lục Tiệm mở cửa nhìn ra, nhưng chỉ thấy A Thị, mặc Hoà phục lụa đào, tay trái đang ôm lấy Bắc Lạp Sư Môn, tay phải thì cầm một chiếc hộp vuông. Nàng nhìn thấy Lục Tiệm, trên môi nở một nụ cười, dưới ánh nến lay lắt, răng của nàng như những vỏ trai trắng nhỏ, đôi mắt đẹp long lanh, nét diễm lệ rung động lòng người không thể nói thành lời.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “A Thị công chúa, đã tối như vậy, người đến đây làm gì?”.

A Thị hờn dỗi nói: “Người không muốn ta đến sao?”.

Lục Tiệm không biết trả lời như thế nào, A Thị đã đưa hộp vuông vào tay y. Lục Tiệm ngờ nghệch đón lấy, chợt thấy lòng bàn tay ấm lên, đó là A Thị đã nắm chặt lấy tay y.

“Nhanh đến đây!”. A Thị không để cho Lục Tiệm phân bua, kéo y chạy đến bên cạnh Phật đường gần đó, chỉ thấy một chiếc thang gỗ dựng thẳng thông lên mái tranh. A Thị kéo Lục Tiệm trèo lên trên mái nhà, cười nói: “Chỗ này yên tĩnh, không có người phá rối”. Nói rồi liền nhảy một cái trước, nhẹ nhàng hạ xuống mái nhà.

Kiểu nhảy lên như vậy, tự nhiên không thể so sánh được với Khiêu Ma, Lục Tiệm theo cách đó, cũng nhảy đến trước mái nhà. A Thị kéo y ngồi xuống bên cạnh mình, cười nói: “Lục Tiệm, người mở hộp ra đi”. Lục Tiệm mở chiếc hộp ra, chỉ thấy một mùi thơm xộc vào mũi, chính là một hộp đựng đầy Thiên Phu La.

“Đây là phần thưởng của người, ta đích thân làm đó”. A Thị nhìn y không chớp mắt, “người nếm thử xem”.

Lục Tiệm nếm một chiếc bánh, nói “Đây là tôm”. Rồi lại thử một chiếc khác, nói “Đây là cá”.

A Thị cười tươi nói: “Cá có ngon không”.

Lục Tiệm gật đầu trả lời: “Ngon lắm”.

A Thị cười cười, rồi lại chột hờn dỗi nói: “Thật là đồ ngốc”.

Toà Phật đường này chuyên dùng để cho võ sĩ trong phủ tham bái hàng ngày, là nơi cao nhất ở ngoại trạch, lúc này ngồi trên nóc đình, càng cảm thấy những ngôi nhà ở xung quanh thấp bé, chỗ này cách trời gần nhất. A Thị ngừng đầu nhìn lên, chỉ thấy trăng sáng khuyết một nửa, ánh sao mê ly, bất giác nhìn đến xuất thần.

Lục Tiệm thấy vậy nói: “Người nhìn thấy ngôi sao sáng nhất phía trời nam không, đó chính là Bắc Lạp Sư Môn, cũng là tên của con mèo này”.

A Thị quay đầu nhìn lại, hai mắt hàm tiếu, Lục Tiệm bị nàng nhìn như vậy thấy ngượng ngùng bối rối, vội cup mắt lại, đột nhiên nghe A Thị thở dài nói: “Không biết tại sao, khi ta ở cùng với người, thì rất là vui vẻ, cho dù là ngồi như thế này, không nói một câu, trong lòng cũng thấy ấm áp, giống như là sắp bay lên vậy”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Chẳng lẽ cùng với những người khác thì không thấy vui sao?”.

A Thị lắc đầu nói: “Mẫu thân ta mất sớm, ta đều đã quên lúc ở cùng với người là như thế nào rồi. Còn những người nữ tử mà ta gặp qua, đều là thị nữ, gan nhỏ sợ việc, lắm điều. Còn như con trai thì càng không ra gì, hoặc là hung dữ ngang ngược, làm cho người khác sợ hãi, hoặc là khúm núm, khiến người khác thấy ghét. Trước đây ta thích đại ca, nhưng đại ca cũng thay đổi rồi, càng lúc càng giống phụ thân, nhìn vào mắt của đại ca thì muốn phát run; cho dù có cùng với đại ca trước đây, cũng không vui vẻ như thế này, cảm thấy như muốn bay lên như lúc này”.

A Thị nói xong, đặt Bắc Lạp Sư Môn lên trên đầu gối, dang rộng hai tay áo ra đón gió đêm, giống như một con bướm sắc đào lớn, giương đôi cánh đẹp đẽ rực rỡ dưới ánh trăng.

Lục Tiệm thờ người ra, đang định nói thì A Thị đột nhiên hợp hai tay lại, nhẹ nhàng ôm chặt lấy y, Lục Tiệm cả kinh, run giọng nói: “A Thị công chúa”. Chỉ nghe A Thị nhẹ nhàng nói: “Đừng nói gì cả, ta, ta chỉ muốn ôm người như thế này”.

Lục Tiệm cảm thấy thân thể của nàng nóng ran lên, gò má nóng hổi của nàng dán lên mặt mình, hàm răng trắng nhỏ như đang cắn nhẹ vào *** tai của mình, kiều kiều tai sát má như vậy làm cho y khó mà khống chế, trong lúc thần hồn điên đảo, trong đầu bỗng thoáng qua một khuôn mặt tươi cười.

A Tình! Lục Tiệm sợ hãi cả kinh, vội nói: “A Thị công chúa”. Y chợt đẩy nàng ra, nhưng đưa mắt nhìn nàng thì lại thấy ngạc nhiên, chỉ thấy hai mắt của A Thị hơi khép lại, đã mỉm cười mà thiếp đi, hai hàng lông mi dài dài giống như hai chiếc quạt đen, nhẹ nhàng rung động trên hai gò má như ngọc trắng.

Lục Tiệm thấy thần thái ngủ của nàng dễ thương, không nỡ gọi dậy, vươn tay ra bế nàng lên, đi đến mái tranh trước, đột nhiên cả kinh. Thì ra chiếc thang gỗ để lên mái tranh đã không biết biến mất từ lúc nào. A Thị lúc này cũng đã tỉnh, nhưng cảm thấy mình đang trong lòng của Lục Tiệm, thẹn thùng không thể nén nổi, nhẹ nhàng giãy giụa. Lục Tiệm phát giác ra, vội vàng đặt nàng xuống. A Thị nghe nói thang gỗ bị tháo dỡ, cũng không tự chủ được biến sắc, trong lúc kinh nghi, chợt thấy ánh lửa chập chờn phía đằng xa, hướng về nơi này xông tới.

Lục Tiệm đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chợt thấy phía xa có một gốc cây lớn, cao đến nóc nhà, y tâm cơ nhất động, nói: “A Thị công chúa, người nấp trên nóc nhà, đừng có lộ diện, ta đi lấy thang đến”.

A Thị trong lòng hoảng loạn, theo lời của y nấp ở bên nóc nhà. Chỉ thấy Lục Tiệm hít một hơi dài, phi thân nhảy ra, bất giác bật lên một tiếng hô khẽ.

Không ngờ trong mấy tháng, Lục Tiệm khổ luyện Khiêu Ma, lúc này thể hiện ra cước lực phi phàm. Cái nhảy này ngoài một trượng, y giữa lưng chừng không vươn hai tay ra, rào một tiếng, đã vịn lấy chạc cây, tiếp đó hai chân móc vào lấy thân cây, chậm chậm rơi xuống. Lục Tiệm vừa mới chạm đất, liền thấy thang gỗ nằm ở gần đấy, đang định lên phía trước dựng lên, đón A Thị xuống, chợt nhiên thấy ánh lửa phía trước sáng rực, tiếng bước chân gấp gáp, Thương Vệ Binh dẫn theo mười mấy võ sĩ hấp tấp chạy đến.

Trong lòng Lục Tiệm giật thót một cái, đặt thang gỗ xuống, cao giọng nói: “Thương Vệ Binh, người đi đâu?”.

Thương Vệ Binh thấy Lục Tiệm, hơi ngần người ra một chút, rồi liền lộ ra vẻ độc ác, quay đầu lại nói với một tên võ sĩ: “Kiều Bồn sư phụ, chính là y, dụ dỗ công chúa”.

Tên võ sĩ đó niên kỷ ước độ khoảng bốn mươi, dáng người thấp lùn chắc nịch, râu ria từng sợi dựng đứng lên, giống như một bàn chân thép, nghe Thương Vệ Binh nói vậy nhàn nhàn nói: “Thương Vệ Binh, những lời người nói đều là thật? Đây không phải là việc có thể giỡn chơi”.

“Câu nào cũng là thật cả”. Thương Vệ Binh lớn giọng nói: “Kiều Bốn sư phụ, chính mắt ta nhìn thấy y dụ dỗ công chúa lên trên nóc nhà”.

Lục Tiệm nhìn Thương Vệ Binh, cay đắng chua xót không nói ra thành lời, trong lòng biết thang gỗ tất nhiên cũng là do tên tiểu tử này dỡ ra, nếu như bản thân không có luyện qua Khiêu Ma, không có cách gì xuống, há không phải bị người khác bắt sao. Sự sống chết của bản thân là nhỏ, nếu vì thế mà làm hỏng danh tiết của A Thị, há không phải thành tội nhân.

Kiều Bốn quát lớn: “Vây lấy y”.

Phân phát một cái, đám võ sĩ vây chặt lấy Lục Tiệm vào giữa. Lục Tiệm xoay chuyển ý niệm nhanh chóng, chợt lớn giọng nói: “Kiều Bốn sư phụ, công chúa tự nhiên là ở trong nội điện, làm sao có thể đến ngoại trạch cơ chứ? Nàng ta thông minh kiêu quý như vậy, làm sao lại có thể bị ta dụ dỗ cơ chứ?”.

Kiều Bốn cảm thấy có lý, gật đầu nói: “Nói vậy cũng đúng ...”.

Thương Vệ Binh vội nói: “Kiều Bốn đại nhân, ngài đừng có tin hắn. Ta dỡ thang gỗ lên mái nhà, y có thể xuống, nhưng công chúa thì lại không xuống được, nhất định còn ở trên nóc nhà”.

Kiều Bốn nhàn nhàn, việc này tuy rằng nói siêu việt khác thường, nhưng cũng không phải chuyện bình thường. Nếu như là sự thật, không chỉ môn phong bại hoại, để lại thẹn thùng cho chư quốc, bản thân mình là người đứng đầu đám võ sĩ của Chức Điền, hộ vệ bất lực, cũng không thoát khỏi quan hệ, lập tức xua tay nói: “Các người lên trên xem xem”.

Hai tên võ sĩ vâng dạ đi đến khuôn thang gỗ. Lục Tiệm trong tình thế gấp gáp, đột nhiên tung người một cái, xuyên qua giữa hai người, “xoạt xoạt” hai tiếng, rút hai thanh đao từ lưng hai tên võ sĩ ra, gác lên cổ của hai tên võ sĩ đó.

Hai tên võ sĩ đó sắc diện trắng bệch, Kiều Bồn càng cả kinh hơn: “Tên này thật là nhanh tay”. Y quát lớn: “To gan, người làm cái gì?”.

Lục Tiệm nói: “Chiếc thang gỗ này ai cũng không được đụng vào”.

Thương Vệ Binh hưng phấn đến đỏ mặt tía tai, lớn giọng nói: “Kiều Bồn sư phụ, người đã thấy chưa, y trong lòng có tật, không dám để người lên trên”.

Kiều Bồn càng thấy nghi hoặc, giương giọng nói: “Công chúa thật là ở trên nóc nhà sao?”.

Lục Tiệm trả lời: “Không có”.

Kiều Bồn tức giận nói: “Vậy thì tại sao người lại sợ người khác lên mái nhà?”.

Lục Tiệm không có lời gì để ứng phó, chỉ biết bịa ra nói: “Cái thang gỗ này hỏng rồi, chỉ cần có người đạp lên là gãy”. Thương Vệ Binh nghiêm giọng nói: “Người nói dối, chiếc thang gỗ này vẫn tốt, người rõ ràng là sợ người khác nhìn thấy công chúa”.

Kiều Bồn gật đầu nói: “Người trẻ tuổi, người tay không đoạt đao của hai tên đệ tử của ta, bản lãnh rất tốt. Như thế này vậy, ta lên trên nhìn. Nếu công chúa không có ở đó, ta sẽ nghiêm phạt Thương Vệ Binh, để cho người trút giận”.

Thương Vệ Binh nghe vậy, khuôn mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt vẫn quật cường, nhìn chăm chăm vào Lục Tiệm.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Công chúa không có ở đây, mời các vị quay về đi. Nếu như muốn lên nóc nhà, trừ phi đạp lên người ta”. Y rốt cục không giỏi nói dối, lời nói này càng che đậy càng lộ ra.

Kiều Bốn bất giác cười một tràng hềnh hệch. Đột nhiên nghe thấy hai tiếng quát vang lên, hai tên võ sĩ, một trái một phải, hươu đao bổ vào hai bên sườn của Lục Tiệm.

Hai người đều là hảo thủ dùng đao, xuất đao rất nhanh. Nếu Lục Tiệm không rút đao tự cứu, cho dù có giết hai tên võ sĩ trước mặt, cũng khó thoát khỏi ách bị chém vào sườn. Y vốn không có lòng dả thương người, càng không muốn lường bại câu thương, hai chân liền chùn xuống, sử thuật Khiêu Ma, bất chợt nhảy lên sáu thước. “Choang” một tiếng, hai thanh đao dưới chân chém vào nhau, tia lửa bắn tán loạn ra bốn phía.

“Hảo”. Kiêu Bốn vỗ tay một cái. Tiếng vỗ tay mới vang lên, chợt thấy Lục Tiệm lộn ngược một cái, còn chưa chạm đất, hai thanh chu thương nhanh như điện đâm tới. Lục Tiệm phân khai hai đao, trong sát na, Lục Tiệm đã rõ đường đi, phương hướng kinh lực của đối phương, hai tay tự động phát kích, đao bên trái ép xuống dưới, đao bên phải gạt lên trên, “bộp” một tiếng, một thanh chu thương bị thanh đao bên trái đè xuống đất, thanh chu thương còn lại bị thanh đao bên phải gạt bay, vù một tiếng bắn ra hơn trượng.

Trong cái tung người, đáp xuống của Lục Tiệm, y liên tiếp áp chế bốn tay hảo thủ. Kiêu Bốn nhú mày, bước lên phía trước một bước, đón lấy thanh chu thương rơi xuống, xua tay ngăn đám võ sĩ lại, trầm giọng nói: “Bỉ nhân là Kiêu Bốn Nhất Ba, thầy dạy thương thuật của nhà Chức Điền, thỉnh giáo đại danh”.

Lục Tiệm do dự một lúc, nói: “Ta tên là Lục Tiệm”.

Kiều Bốn Nhất Ba lấy làm lạ hỏi: “Lục Tiệm? Chẳng phải là ngoại sinh của Ninh tiên sinh sao?”. Lục Tiệm không có cách gì để chối cãi, ngập ngừng nói: “Chính là ta”.

Kiều Bốn Nhất Ba chau mày, thầm nghĩ Ninh Bất Không vốn là hồng nhân trong mắt của Quốc Chủ, người này lại là thân thuộc của Ninh Bất Không, nếu như đắc tội, thật là không ổn thoả, nhưng trước mắt như cười như hổ, khó mà xuống được, y dựng thẳng thương, quát: “Kiều Bốn Nhất Ba thỉnh giáo”.

Đám võ sĩ nhất tề biến sắc, kêu lên: “Kiều Bốn sư phụ”.

Lục Tiệm không thích tranh đấu, nhưng nếu có chút nhượng bộ, danh tiết của A Thị tất sẽ bị tổn hại, chỉ biết gạt tất cả sang một bên. Vừa thấy Kiều Bốn Nhất Ba dựng thương đâm tới, Lục Tiệm liền lùi lại sau hai bước, khoa đao ra thăm dò, dính sát lên thân thương, nhưng chỉ cảm thấy kinh lực trên thương hùng hậu, không có kẽ hở để sẵn tới. Trong lúc hoang mang, trường thương của Kiều Bốn rung lên, nhắm tim đâm tới.

Keng, ý niệm của Lục Tiệm còn chưa kịp chuyển, hai đao đã giao nhau, y lại mượn thế rung thương của Kiều Bốn, rời đất bay lên, dán sát vào mũi thương của Kiều Bốn, thần tốc xoay chuyển. Cái xoay chuyển này, nửa là mượn thế thương của Kiều Bốn, nửa còn lại là công phu dịch chuyển luyện ra từ Khiêu Ma.

Đám võ sĩ đứng bên cạnh thấy vậy, chỉ cho rằng Kiều Bốn gạt Lục Tiệm ở mũi thương, tất cả đều kêu hay. Chỉ có Kiều Bốn là tự biết có khổ. Lục Tiệm cả người lẫn đao, nặng hơn trăm cân khiến mũi thương vận chuyển không linh hoạt, Kiều Bốn không kèm được, quát lên một tiếng, quán khí vào mũi thương, bất thành lình tống ra.

Lục Tiệm thuận theo thế thương lướt về phía sau, chợt cảm thấy mũi chân đạp lên vật cứng, kinh hãi hiểu ra một thương này của Kiều Bốn là

muốn bức mình vào góc tường, nhất thương tất sát. Hai chân Lục Tiệm tức thì dang ra, đá trúng bức tường. Trong nháy mắt đó, thân hình Lục Tiệm như chim cắt, đã ở lưng chừng không, đao trái thoát cái nhoáng lên, đao phải phá không, bổ xuống chính diện của Kiều Bốn.

Những cái chống chân, tung người, nhoáng đao, bổ xuống, đều là tự động phát xuất, tuyệt không phải là bốn ý của Lục Tiệm. Thương của Kiều Bốn ở ngoài, khó mà chống đỡ được. Lục Tiệm không kèm được kinh hãi, giống như ngày trước bạt tai Thương Vệ Binh, muốn rút tay về, cũng không kịp.

“Vù” một tiếng, bóng thương đột nhiên nhoáng lên, thế đao của Lục Tiệm bị ngăn trở, hồ khẩu đau buốt, đao phải không giữ được, rời khỏi tay bắn ra, thân hình bị luồng mãnh lực đó đẩy ra hơn một trượng. Thân y chưa kịp đụng vào tường, đao trái đã như gió đâm ra sau, ngập vào bức tường, chặn đứng thế lùi.

Lục Tiệm đưa mắt nhìn, chỉ thấy Kiều Bốn cầm ngang cây chu thương, bình bịch lùi năm bước liên tiếp, trên mặt xộc lên một luồng hồng quang. Đám võ sĩ xúm lại, rầm rầm nói: “Kiều Bốn sư phụ, ngài không sao chứ?”.

Hai tay của Kiều Bốn Nhất Ba nhè nhẹ phát run, trong lòng kinh hãi vô cùng. Thương thuật của gã mạnh mẽ, ở Vĩ Trương không có địch thủ, nhưng đao pháp của thanh niên trước mắt khó lường. Lúc này nếu không phải ngàn cân treo sợi tóc, thu hồi chu thương kịp thời, tất đã bị Lục Tiệm bổ thành hai nửa. Gã không kèm được, hít một hơi dài, đè huyết khí trong ngực xuống. “Vù” một tiếng, lại dựng thẳng chu thương lên, gã quát: “Xin được dạy bảo”.

Lục Tiệm một lòng bảo vệ danh tiết của A Thị, tuyệt không có ý lùi, ngoắt tay rút trường đao ra. Y chưa từng sử qua trường đao của Oa quốc, tất cả đều dựa vào bản năng xuất đao, ngay lập tức thân hình ngời xồm xuống, chân trái đưa lên trước thăm dò, mục quang phiêu hốt, mũi đao

hướng về sau. Kiều Bốn Nhất Ba vừa nhìn thấy, liền nhận ra hàng trăm kẻ hở, tuyệt không phải là phong độ khí phách của cao thủ, rất sợ là kế dụ địch, do đó chỉ đứng thương nhìn chăm chăm, nhưng không dám xuất thủ trước.

Gã không động, Lục Tiệm cũng không dám động. Hai bên mục quang như dùi sắt, lăm lăm không giao nhau. Không khí trong trường đấu nặng như chì sắt, đám võ sĩ bên cạnh đều cảm thấy không chịu đựng nổi, hô hấp gấp gáp, mồ hôi theo góc trán chảy xuống.

“Hừ”, Kiều Bốn Nhất Ba quát một tiếng lớn, như sấm nổ, những cây lớn xung quanh đều chấn động, lá cây xào xạc rơi xuống.

Đó là thuật chấn động kẻ địch khi đại tướng giao phong, đối thủ nghe tiếng quát, không kèm được, tất sẽ ứng tiếng xuất thủ. Kiều Bốn quan sát sơ hở, liền có thể đâm ra một thương. Ai ngờ Lục Tiệm không giãi tranh đấu, không dám tấn công trước, vẫn ngồi xồm không xuất thủ.

Kiều Bốn quát xong, không ngờ đối thủ chẳng hề lay chuyển. Gã và Lục Tiệm đứng đối mắt nhìn nhau, cực hao tổn tinh thần, chỉ cảm thấy tinh lực trong người hao hụt nhanh chóng, mồ hôi nóng trên lưng lã chã rơi xuống, trong khi tinh lực của đối phương thì lại như cuộn cuộn không dứt. Hai người đứng đối chọi nhau đã lâu, hai mắt vẫn sáng long lanh, tĩnh lặng như đầm nước sâu. Thật lâu sau đó, thân hình và tinh thần của kbnhb đều mệt mỏi, hai đùi hơi nhè nhẹ run lên.

Chính vào lúc không thể kèm nén được, định xuất thương trước, đột nhiên gã nghe có người vỗ tay cười lớn, tinh thần Kiều Bốn Nhất Ba liền bớt căng thẳng, thu thương lùi lại nói: “Chủ công”.

Chỉ thấy Chức Điền Tín Trưởng quần áo dân thường đội mũ nhỏ, tay ve vẩy chiết phiến, mang theo mấy người tùy tùng, mỉm cười nói: “Kiều Bốn Nhất Ba, Vĩ Trương Nhất Hổ, dưới mũi thương không có đối thủ. Không

ngờ rằng hôm nay lại gặp được địch thủ”. Kiều Bốn Nhất Ba than nói: “Trình độ còn kém cỏi vụng về. Chủ công làm sao đến đây vậy?”.

Chức Điền Tín Trưởng chau mày nói: “Trong nội điện không thấy A Thị, chỉ sợ nha đầu này nghịch ngợm, đi chơi đâu rồi, ta đã tìm một vòng, nhưng không thấy, lại nghe thấy tiếng quát của Kiều Bốn, liền đến đây xem”.

Những người trong trường đấu không ai không biến sắc, tim của Lục Tiệm càng đập mạnh. Chức Điền Tín Trưởng thấy bầu không khí có vẻ quái dị, liền hỏi nguyên do. Kiều Bốn Nhất Ba không dám che giấu, theo sự thật mà kể, lại nói: “Người thanh niên này canh giữ trước nhà, không để cho thuộc hạ lên nóc nhà kiểm tra”.

Chức Điền Tín Trưởng nhìn Lục Tiệm một cái, gật đầu nói: “Kiều Bốn người bây giờ có thể lên trên nhìn được rồi”.

Đám võ sĩ chực tiến lên trước, chợt thấy Lục Tiệm hơi mím môi lại, quay ngược mũi đao, sát khí như sóng dữ hùng dũng ập tới, nhất thời đều dừng bước lại. Kiều Bốn Nhất Ba rung thương một cái, quát: “Được, lại để ta tiếp y”.

“Chậm đã”. Chức Điền Tín Trưởng phe phẩy chiết phiến cười nói: “Người cầm đao kia, người tên gì?”.

Lục Tiệm trả lời: “Ta tên là Lục Tiệm”.

“Ta nhớ ra rồi”. Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Người là người làm thuê của Ninh tiên sinh. Vì sao người không để mọi người lên nóc nhà? Nói như vậy, A Thị thật là ở trên nóc nhà rồi”.

Lục Tiệm cắn chặt răng không nói.

“A Thị và hài tử này động lòng xuân rồi”. Chức Điền Tín Trưởng than dài: “Thật là việc rắc rối a”. Chức Điền Tín Trưởng lại hỏi tiếp: “Lục Tiệm, chúng ta nhiều người như vậy, người không sợ sao?”.

Lục Tiệm nói: “Tự nhiên là sợ”.

Chức Điền Tín Trưởng lấy làm lạ nói: “Nếu như đã sợ, tại sao lại không nhường đường vậy?”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Dù ta có sợ hơn nữa, cũng không thể nhường đường”.

Chức Điền Tín Trưởng cười nhẹ: “Người thật là thà chết, cũng phải bảo vệ danh tiết của A Thị sao?”.

Lục Tiệm bất giác cứng họng lú lười.

“Ta nói đúng rồi phải không?”. Chức Điền Tín Trưởng vỗ quạt cười lớn, chột giương giọng nói: “A Thị, người xuống đây đi, không cần biết người làm cái gì rồi, ta đều không trách cả”.

Đám võ sĩ nhìn nhau, Chức Điền Tín Trưởng hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng đáp, cười nói: “Hài tử này da mặt mỏng, Kiều Bốn, người đi mời công chúa xuống vậy”.

Kiều Bốn Nhất Ba ứng tiếng, nhắc thang gỗ lên, thấy Lục Tiệm vẫn nằm chặt trường đao, bất giác do dự.

Đột nhiên một tiếng thở dài truyền lại.

“Bất Không tiên sinh!”, Chức Điền Tín Trưởng mỉm cười nói: “Ngài đến thật đúng lúc”.

Ninh Bất Không “hừ” lạnh một tiếng, từ trong chỗ tối thong thả đi ra, hướng mặt về Lục Tiệm, hai hốc mắt âm hiểm đáng sợ dưới ánh trăng, làm

cho người khác thấy sợ hãi vô cùng. Chỉ nghe Ninh Bất Không lạnh lạnh nói: “Chức Điền quốc chủ, quân vô hí ngôn, ngài nói không tính toán so bì, cần phải tuân thủ”.

Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Bất Không tiên sinh coi thường Tín Trưởng này rồi, tính cách của A Thị ta sao lại không rõ chứ. Nếu y và Lục Tiệm thật sự có cái gì, y nhất định không lưu lại trên nóc nhà, không lời giải thích với ta; hơn nữa chàng thanh niên này thà chết cũng nhất định bảo vệ danh tiết của A Thị, đủ thấy là một người thủ tín, phàm là người thủ tín, há lại làm ra việc cấu thả cơ chứ?”.

Ninh Bất Không nói: “Rất tốt. Lục Tiệm, người lùi lại đi”.

Tâm thần của Lục Tiệm buông lỏng ra, mềm nhũn ngã trên mặt đất. Thì ra lúc đối mặt lúc này, Lục Tiệm quả thực đã hao hết tâm lực, y hồi này chẳng qua chỉ là có bề ngoài khoẻ khoắn mà thôi.

Kiều Bốn Nhất Ba đích thân nhất thang lên nóc, hồi lâu cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Đột nhiên, chỉ nghe tiếng chân xuống thang lộp bộp, rõ ràng là khẩn trương. Kiêu Bốn Nhất Ba chạm đất, tay trái cầm một chiếc hộp vuông, tay phải thì cầm một mảnh giấy trắng, nói: “Trên nóc nhà không có người, chỉ thấy những thứ này”.

Lục Tiệm cả kinh, trong lòng nghĩ A Thị rõ ràng là ở đó, tại sao nói không có người. Y muốn vùng dậy, nhưng cảm thấy hai đùi mềm nhũn, không đề được khí lực. Chức Điền Tín Trưởng mở nắp chiếc hộp ra, nhìn thấy Thiên Phu La, ném thử một chiếc, cười nói: “Đây là hương vị của A Thị làm”. Lại cầm mảnh giấy nhìn, thần sắc hơi biến đổi, hồi lâu mới nói: “Sài Điền Thăng Gia, người đọc cho mọi người cùng nghe”.

Một tên võ sĩ từ phía sau đón lấy mảnh giấy trắng, cao giọng đọc: “Lưỡi đao đã rỉ, áo giáp sắt đã mục nát, mười năm vô địch cô đơn ai thán; được người đẹp, trong lòng vui mừng. Vĩ Trương nhỏ bé không chịu được một

kích. Chịu sự nhờ vả của Kim Xuyên Nghĩ Nguyên, Bắc Hải Thiên Thần Tông kính thượng”. Sài Điền Thăng Gia càng đọc thì sắc mặt càng trắng xanh, âm thanh cũng run lẩy bẩy.

Chức Điền Tín Trưởng chau mày nói: “Thiên Thần Tông này là ai?”.

Sài Điền Thăng Gia định thần lại, nói: “Thăng Gia cũng là nghe truyền ngôn, người này hình như không thể coi là người”.

Chức Điền Tín Trưởng lấy làm lạ hỏi: “Không coi là người?”.

Sài Điền Thăng Gia nói: “Truyền thuyết sớm nhất về y bắt nguồn từ Bắc Y Thế mười lăm năm về trước. Theo truyền thuyết, y cầm trường đao dài chín thước, toàn thân cuộn lửa cháy địa ngục, đối mặt với tân binh của Nhất Hướng Tông, một mình chém giết nghìn người. Từ đó về sau, Bì Duệ Sơn và Bốn Nguyên Tự gọi y là Cửu Thước Đao Ma Vương; còn y thì lại tự xưng là Thiên Thần Tông, ý tức là tông trưởng của Thiên Thần. Năm năm sau đó, y lưu lãng ở Bắc Lục và Tây Quốc, chịu sự nhờ vả của các chư hầu. Nhưng không biết tại sao, mười năm trước y đột nhiên biến mất”.

“Y tại sao lại đối địch với Thiên Thần Tông?”. Chức Điền Tín Trưởng lại phạm phải cái bệnh tra cứu đến ngọn ngành: “Y mười năm đã không xuất hiện, tại sao hôm nay lại xuất hiện? Nếu như y chịu sự nhờ vả của Kim Xuyên Nghĩ Nguyên đến ám sát ta, tại sao lại chỉ bắt đi A Thị mà thôi?”.

Sài Điền Thăng Gia nói: “Cái này thì Thăng Gia cũng không hiểu, chỉ nghe nói Thiên Thần Tông thập phần háo sắc. Hẳn trên giấy có nói ‘Được mỹ nhân, trong lòng vui mừng’, có lẽ là bởi vì ...”. Y nói đến đây, thì cổ họng tắc nghẹn, không nói tiếp được.

“Có lẽ bởi vì quá gấp gáp không thể chờ đợi được hưởng dụng mỹ nhân phải không?”. Chức Điền Tín Trưởng cười lạnh nói: “Tên cuồng đồ vô tri này cũng không phải không có chỗ tốt. Y cho ta biết một tin tức rất quan trọng: đại quân của Nghĩ Nguyên chỉ sợ rằng đang trên đường đến Vĩ

Trương”. Chúng nhân nghe thấy lời này đều cả kinh. Sài Điền Thăng Gia thất thanh nói: “Tại sao?”.

Chức Điền Tín Trưởng nói: “Lần này Thiên Thần Tông đến đây trước, là do chịu sự nhờ vả của Kim Xuyên đến ám sát ta. Y đã là Ma Vương chém giết nghìn người, tuyệt không có lý nào thất thủ cả. Nếu như một khi ta chết, trong nước tất hỗn loạn, Kim Xuyên có thể thừa cơ hội nuốt gọn Vĩ Trương. Với tính cách nóng nảy của Kim Xuyên, tự nhiên là lúc này y đã trên đường hành quân rồi”.

Nói đến đây, y quát lớn: “Tả Cửu Gian, người mang người tăng cường phòng bị biên cảnh; Lâm Thông Thăng, người phát người xuất cảnh, do thám thực hư của quân Kim Xuyên. Thăng Gia, người tăng cường giới bị trong phủ, triệu tập tất cả gia thần đến đại đường thương nghị quân sự”.

Các tướng nghe lệnh hoả tốc xuất phát. Chức Điền Tín Trưởng chực quay người đi, Kiều Bốn Nhất Ba vội nói: “Quốc chủ, còn công chúa thì sao?”.

Chức Điền Tín Trưởng lắc đầu, than: “Không có cách gì, đó là số phận của y”.

“Quốc chủ!”, Thương Vệ Binh đột nhiên kêu: “Lục Tiệm là gian tế của Thiên Thần Tông”.

Chức Điền Tín Trưởng ồ một tiếng, đưa mắt nhìn y nói: “Người là ai?”.

“Nô tài là Đề Tả Thương Vệ Binh, con trai của Đề Tả Vệ Môn”.

Thương Vệ Binh phủ phục trên mặt đất nói: “Quốc chủ ngài nghĩ xem, Lục Tiệm vì sao nhất định canh giữ ở đây, không cho chúng ta lên nóc nhà? Đủ thấy y cấu kết với bọn ngoại địch, lừa cho A Thị công chúa lên nóc nhà, để Thiên Thần Tông dễ dàng bắt lấy công chúa, ai ngờ bị nô tài phát hiện, do đó ngoan cố chống cự. Hơn nữa, y chỉ là một tên thủ quỹ, làm sao có thể sử dụng trường đao đối phó với thương pháp vô địch của Kiều Bốn sư phụ kia

chứ. Nhất định là y nương nhờ vào Thiên Thần Tông, học được bản lĩnh từ chỗ của Cửu Thước Dao Ma Vương”.

Lục Tiệm nghe nói A Thị bị ác nhân bắt cóc, trong tim đã như bị dao cứa, hồi hận vô cùng. Y nghĩ nếu mình không để A Thị một mình lưu lại trên nóc nhà, có lẽ sẽ không phát sinh ra sự việc như thế. Lúc này lại nghe những lời này của Thương Vệ Bình, y càng cảm thấy từng chữ từng chữ như nện vào tim.

Chức Điền Tín Trưởng trầm ngâm nói: “Thương Vệ Bình nói có lý, Lục Tiệm người với việc này khó thoát khỏi liên quan. Người còn có gì cần biện bạch không?”.

Lục Tiệm chực mở miệng nói, đột nhiên cảm thấy một cơn ngứa ngáy kỳ lạ xuyên tim từ trong Thiên Thi mạch bốc lên, nhanh chóng tản ra toàn thân, trong sát na, cảm giác hư không vô lực tuôn ra. Lục Tiệm trợn trừng mắt, mở to miệng, nhưng chỉ phát ra âm thanh ùng ục tắt nghẽn.

Chúng nhân nhìn Lục Tiệm đều cảm thấy kinh dị ngạc nhiên.

“Người nói sao?” Chức Điền Tín Trưởng chau mày, nhưng chỉ thấy khuôn mặt của Lục Tiệm như nhuộm máu, hai tay bấu chặt ngực, miệng thổ ra nước bọt trắng lẫn lộn trên mặt đất, hiển nhiên là đang chịu nỗi đau đớn vô cùng.

Thương Vệ Bình cười lạnh nói: “Y không có lời có thể nói thì giả vờ điên dại. Quốc chủ, phải bắt lấy y, tra khảo tàn nhẫn”.

Chức Điền Tín Trưởng bỗng thấy Lục Tiệm co giật giãy giụa, dáng vẻ thê thảm vô cùng, bất giác chau mày nói: “Bất không tiên sinh, ngài nói sao?”.

Ninh Bất Không thần nhiên nói: “Y tuy là ngoại sinh của ta, nhưng vương tử phạm pháp, cùng tội như thứ dân. Bất luận là y có câu kết với

Thiên Thần Tông hay không, việc này y đều khó thoát khỏi liên can, muốn giết muốn lắng trì, đều nghe thoe ý của ngài”.

“Giết thì không cần”, Chức Điền Tín Trưởng nói: “Nhưng giam lại tra khảo thì không thể thiếu. Kiều Bốn Nhất Ba, việc này giao cho người giải quyết”.

Kiều Bốn Nhất Ba lớn tiếng tuân lệnh.

Đột nhiên nghe Ninh Bất Không nói: “Đã xảy ra việc thế này, trước khi diệt nê của kẻ hèn này làm sáng tỏ tội trạng, chiến sự với Kim Xuyên, Ninh mỗ lẽ tự nhiên phải né tránh”.

Chức Điền Tín Trưởng liếc nhìn y một cái, chau mày, hướng về Thương Vệ Bình nói: “Người tên là Thương Vệ Bình sao? Người rất cơ linh, bắt đầu từ hôm nay, người làm thị đồng cho ta vậy”.

Thương Vệ Bình vừa kinh vừa mừng, nằm phủ phục trên đất, dập đầu lạy liên tiếp.

Chức Điền Tín Trưởng cũng không nhìn thêm nhiều, phất tay áo bước đi.

Bọn người Kiều Bốn Nhất Ba nhất tề xúm lại, xốc Lục Tiệm lên, chỉ thấy toàn thân Lục Tiệm run lấy bầy, hoàn toàn không có chút khả năng chống cự lại, trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc.

Chợt nghe Ninh Bất Không nói: “Kiều Bốn huynh, trước khi vào lao, Ninh mỗ muốn đơn độc nói với y vài câu”.

Kiều Bốn Nhất Ba nói: “Cái này không được. Trước khi tra khảo không được thông đồng bịa đặt lời cung, Bất Không tiên sinh hầu cho”.

“Người không tin con người của Ninh mỡ sao?”. Ninh Bất Không lạnh lùng nói: “Nhưng y như vậy, người làm sao có thể tra khảo?”.

Kiều Bốn Nhất Ba do dự nói: “Bất Không tiên sinh có thể chữa cho y sao?”.

Ninh Bất Không nói: “Ta tự nhiên có cách, nhưng lại không thể để các người nhìn thấy”.

Kiều Bốn Nhất Ba nghĩ ngợi rồi nói: “Bất Không tiên sinh, nếu như ngài giở thủ đoạn, cây thương trong tay của Kiêu Bốn sẽ không đáp ứng đâu”. Nói xong quát chúng nhân lùi lại ra xa.

Ninh Bất Không đi đến phía trước Lục Tiệm, cười lạnh nói: “Khó chịu sao? Người có biết là do nguyên do gì không?”.

Lục Tiệm không thể mở miệng nói, chỉ có trợn ngược hai mắt, cố gắng lắc đầu.

“Đây chính là luật thứ hai trong Hữu Vô Tứ Luật của Hắc Thiên Thư – Hữu tá hữu hoàn (có vay có mượn)”.

Trong tai Lục Tiệm như phát tiếng ù ù, giọng nói của Ninh Bất Không vang vang, giống như đến từ ngoài trời: “Lực danh của sự tu luyện Hắc Thiên Thư là kiếp lực, đã không giống với thể lực, cũng không giống với nội lực, tâm lực. Kiếp lực vô nội vô ngoại, vô âm vô dương. Cũng chính bởi vì nó vô ngoại vô nội, vô âm vô dương, ngược lại có thể chuyển hoá thành bất kỳ loại thể lực, nội lực, tâm lực nào trong thiên hạ. Kiếp lực luyện thành, thông thường tụ lại ở một nơi nào đó trong cơ thể con người. Chẳng hạn như kiếp lực của người tụ lại ở hai tay, do đó người có được một đôi tay kỳ diệu nhất thế gian, dùng mỗi chết câu cá thẳng được Đề Tả Vệ Môn; mới học được châu toán, liền có thể thắng ta, cho đến làm cho người chỉ trong chốc lát lĩnh ngộ đao tính của Oa đao, đối địch Kiêu Bốn. Tiếc là, kiếp lực dẫn rằng thần diệu, nhưng chỉ có thể dùng ở hai tay. Dùng ở chỗ

khác, thì cần phải mượn kiếp lực ở hai tay. Cũng như người dùng ở hai chân, có thể tung người ngoài trượng; dùng ở mắt, có thể cùng Kiều Bốn Nhất Ba đối chọi mắt. Nhưng nội lực, ngoại lực cho đến tâm lực, cũng như chân và mắt mượn kiếp lực hai tay của người. Phàm là có mượn, đều phải trả lại. Nếu mượn không nhiều, thì cũng không sao. Người luyện qua Hắc Thiên Thư, kiếp lực tự sinh tự trưởng, dần dần hoàn lại cho hai tay; nhưng nếu như mượn quá nhiều, hoàn trả không kịp, tất dẫn phát Hắc Thiên Kiếp. Người không biết luyện thành lực chân như thế nào, hôm nay dùng nhiều như vậy thì không nói, còn cùng Kiều Bốn dùng mắt đối chọi với nhau, dùng hết tâm lực, do đó mượn của kiếp lực quá nhiều, không có cách gì trả được”.

Nói đến đây, Ninh Bất Không than: “Vốn là người gây ra việc như thế này, chết cũng là đáng đời. Nhưng niệm tình ta và người là chủ-nô, ta tạm thời giải Hắc Thiên Kiếp cho người, còn như người có thể đào thoát khỏi đại lao của nhà Chức Điền hay không, đều xem vào tạo hoá của người”.

Ninh Bất Không nói đến đây, Lục Tiệm chỉ cảm thấy một luồng nóng ấm từ đỉnh đầu rót vào, đau khổ tan biến, hoá thành sự sung sướng vô biên.

Bọn người Kiều Bốn thấy Lục Tiệm đứng dậy, ào ào tiến lên trước, Kiều Bốn Nhất Ba cười nói: “Bất Không tiên sinh, hảo bản lĩnh”. Y ra lệnh cho bọn võ sĩ trói lấy Lục Tiệm. Lục Tiệm đi được vài bước, đột nhiên quay đầu, lớn giọng nói: “Ninh tiên sinh, xin ngài cứu lấy A Thị công chúa. Chỉ có ngài có thể cứu được nàng ta”.

Ninh Bất Không thản nhiên không nói. Kiều Bốn Nhất Ba nghiêm giọng nói: “Nói bừa, Thiên Thần Tông là Đạo Ma chém nghìn người, Bất Không tiên sinh chỉ là một văn sĩ, làm sao có thể cứu công chúa ra?”.

Đám võ sĩ vừa đẩy vừa đánh, Lục Tiệm chỉ cố gắng kêu lớn, nhưng Ninh Bất Không thì không để ý, quay người lại, khom lưng, từ từ biến mất trong bóng tối.

oOo

Địa lao của nhà Chức Điền lạnh lẽo âm thấp, mùi thối đấm vào mũi, nhưng chỗ bị đánh đấm trên người Lục Tiệm như bị lửa thiêu đốt. Chỉ bởi vì sợ Thiên Thần Tông lại xâm phạm, võ sĩ trong phủ đều bị điều phối đi canh giữ phủ đệ. Kiều Bốn Nhất Ba là người đứng đầu của đám võ sĩ, tự nhiên phụ trách nhiệm vụ thống lĩnh, tạm thời ngừng tra khảo, đem giam Lục Tiệm vào địa lao trước.

Lục Tiệm ngồi ngây dại trên mặt đất, trong tim chốc chốc lại loé qua khuôn mặt tú lệ trắng tuyết của A Thị - “Hôm nay người cùng nhảy với ta, nhưng đừng để thua cho cây gai à ... Người không có thua cây gai, người thắng nó rồi Đây là phần thưởng của người, đích thân ta làm Có ngon không ... Thật là đồ ngốc Ta ở cùng với người thì rất là vui, cho dù có ngồi như thế này, không nói một lời nào, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, giống như bay lên vậy ...”. Không biết làm sao, nước mắt của Lục Tiệm chột nhiên ứa ra.

“A Thị, A Thị”. Lục Tiệm dùng đầu đập mạnh vào cột gỗ cửa phòng giam, phát ra tiếng kêu trống rỗng, nhưng đại lao vẫn yên tĩnh như trước, chỉ có tĩnh mịch thê lương hồi âm, vắng vắng truyền lại.

Lục Tiệm đập được mười mấy cái, hoa mắt chóng mặt, dựa vào cửa lao vô lực ngồi xuống, ngoác miệng khóc lớn.

“Meo”, tiếng mèo kêu vừa nhẹ vừa nhỏ, từ phía sau người truyền lại. Lục Tiệm cả kinh, quay đầu nhìn, không kèm được vui mừng nói: “Bắc Lạp Sư Môn”.

Thân hình trắng tuyết của Bắc Lạp Sư Môn, từ trong bóng tối hiện ra, trong miệng ngậm một chùm chìa khoá. Bắc Lạp Sư Môn đột nhiên nhảy lên, chui vào phòng giam, đưa chìa khoá nhét vào tay Lục Tiệm. Lục Tiệm

chìa khoá trên tay, mười ngón tay câu chuyển, mở khoá sắt trên tay và chân, tiếp đó lại mở cửa phòng giam.

Bắc Lạp Sư Môn đi trước dẫn đường, hai người men theo thông đạo mà ra. Chợt nhiên nghe thấy tiếng ngáy ngủ vang lên, nhưng Lục Tiệm chỉ thấy vài tên võ sĩ nằm ngang dọc ở cửa thông đạo, đao thương vứt bên cạnh, ngủ rất say.

“Bắc Lạp Sư Môn”. Lục Tiệm kinh ngạc nói, “Đây đều là người làm sao?”.

Bắc Lạp Sư Môn vươn móng ra, đẩy thanh đao trên đất về hướng Lục Tiệm.

“Người muốn ta dùng đao?”. Lục Tiệm mê hoặc, nhắc thanh đao lên. Một người một mèo đi đến cửa thông đạo. Lục Tiệm đẩy cửa tròn ra, chỉ thấy sắc trời tối mù u ám, ánh lửa đăng xa lúc ẩn lúc hiện. Bắc Lạp Sư Môn lại kêu một tiếng, nhảy lên một cây đại thụ, quay đầu nhìn lại, con người xanh lam mờ mờ phát sáng, hệt như hai ngôi sao sáng.

Lục Tiệm đột nhiên nhớ lại, lúc đó Bắc Lạp Sư Môn và A Thị đều lưu lại trên nóc nhà, A Thị bị bắt mất, còn nó thì quay lại. Lục Tiệm như tỉnh mộng: “Nó đưa ta đi cứu A Thị?”. Ý niệm này làm toàn thân Lục Tiệm bừng nóng, chỉ thấy con người của Bắc Lạp Sư Môn sáng bừng, thốt nhiên tung mình nhảy một cái, lên trên tường vây.

Lục Tiệm dắt trường đao vào bên hông, triển khai thuật Khiêu Ma, nhảy lên đầu tường. Thân hình của Bắc Lạp Sư Môn như quỷ mị, di chuyển không một tiếng động. Lục Tiệm hơi phục người xuống, bám sát theo sau.

“Vù”, một mũi tên sắc nhọn từ phía sau bắn đến, Lục Tiệm vừa phát giác, tay đã động, trường đao như lưu tinh, đẩy bật mũi tên bay đến.

“Thích khách”. Tên võ sĩ phát tiễn không trúng, kêu to lên.

Bắc Lạp Sư Môn đột nhiên lộn lại, chỉ một cái tung mình, nhảy lên trên cổ của Lục Tiệm.

“súng Điếu, súng Điếu”. Tiếng kêu từ bốn phương tám hướng luân phiên vang lên.

Tiếng súng dày đặc như tiếng rang đậu từ bốn phía vang lên. Lục Tiệm múa trường đao loang loáng. Y cũng không biết đao nhanh như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng choang choang choang của đạn chì, khó mà phân biệt được trước sau. Theo đao thế của y biến nhanh, hai tay của y cảm nhận rõ ràng được quỹ tích khí lưu của mỗi một viên đạn chì.

Trong khoảnh khắc, ánh đèn lồng đều đến, chiếu sáng đình viện như ban ngày, đám võ sĩ tay lăm lăm súng vây lấy trước tường, chỉ thấy một bóng đen lướt nhẹ một cái trên đầu tường, liền biến mất vào bóng đêm thăm thẳm.

Lục Tiệm toàn lực chạy như bay trên đồng hoang, từng cơn mệt nhọc trước đây chưa bao giờ có ập đến. Lúc này tháo chạy ra khỏi Thanh Châu, mọi khí lực của y gần như tiêu hao hết, sự trống rỗng quen thuộc từng cơn từng cơn ập đến, đột nhiên hai đầu gối mềm nhũn, y ngã quỵ xuống trên mặt đất.

“Bắc Lạp Sư Môn, ta chạy không được rồi ... tiếp tục chạy sẽ chết mất”. Lục Tiệm thở dốc. Chợt cảm thấy phía sau cổ đau buốt, y không kèm được kểu thẳm một tiếng: “Bắc Lạp Sư Môn, người cản ta?”. Bắc Lạp Sư Môn liên thanh gầm gào, tựa hồ lo lắng buồn rầu vô cùng.

Bỗng nhiên, trong tim Lục Tiệm hiện ra một hình ảnh tưởng tượng, ánh mắt kinh hoàng của A Thị, nằm thẳng cẳng trên bàn cúng màu đỏ, giọng cười điên cuồng đâm vào tai như tiếng sấm rền, làm cho đầu óc Lục Tiệm choáng váng. Không biết tại sao, Lục Tiệm chợt hiểu ra A Thị đang ở chỗ nào, đối mặt với việc gì, y không kèm được, vung vẩy đứng dậy, dùng đao

chống đất, loạng choạng bước đi, đi được hai bước, chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa như sấm phía đằng sau. Lục Tiệm quay người lại nhìn, chỉ thấy bốn người cưỡi ngựa chạy như bay phi đến. Đi đầu là một người cầm ngang châu thương, râu tóc dựng đứng, chính là Kiều Bốn Nhất Ba.

Lục Tiệm mặt mày rã rời, khó địch được ngựa chạy, bèn dứt khoát đứng yên, cầm đao đứng thẳng.

“Thật là người?”. Kiều Bốn Nhất Ba ghì ngựa lại, thần sắc kinh ngạc: “Người làm sao thoát ra khỏi đại lao được?”.

Lục Tiệm xoay chuyển tâm niệm nhanh chóng, đột nhiên kêu: “Kiều Bốn Nhất Ba, ngài muốn cứu công chúa không?”.

Kiều Bốn Nhất Ba cười lạnh nói: “Nói hoảng, làm sao không muốn cứu?”.

Lục Tiệm nói: “Ta đưa ngài đi”.

Kiều Bốn Nhất Ba lấy làm lạ nói: “Người biết công chúa ở đâu?”.

Lục Tiệm nói: “Ta biết, ngài dám đi không?”.

Thần sắc của Kiều Bốn Nhất Ba hơi biến, đột nhiên ha hả cười lớn: “Rất tốt, ta chính đang muốn gặp Thiên Thần Tông kia”.

Võ sĩ đi cùng nói: “Kiều Bốn sư phụ, không quay về kiếm người giúp sao?”.

Kiều Bốn Nhất Ba cười lạnh nói: “Người nào sợ đều có thể quay về”.

Ba võ sĩ nhìn nhau một cái, lớn tiếng nói: “Tình nguyện cùng chết đi theo Kiều Bốn sư phụ”.

“Được”, Kiều Bốn Nhất Ba quát hỏi: “Công chúa ở đâu?”.

Lục Tiệm vui mừng nói: “Năm mươi dặm hướng Đông Nam”.

Kiều Bốn Nhất Ba ha hả cười lớn: “Tên tiểu tử ngươi biết tình huống như vậy, thật là gian tế rồi, cho dù ngươi có mai phục, trường thương trong tay của lão tử, thì có gì sợ?”. Hắn giơ tay ra, tóm Lục Tiệm lên yên ngựa, quất ngựa chạy như bay.

Không bao lâu, trong khu rừng dày đặc trước mặt xuất hiện ánh lửa, tiếng đàn sáo, cùng với tiếng cười nói của con gái, theo gió bay đến. Lục Tiệm nói: “Đến rồi”.

“Trước mặt là một toà thần xã phế nát”. Một tên võ sĩ nghi hoặc nói: “Làm sao lại có người chứ?”.

“Kệ y là người hay quỷ”. Kiêu Bốn Nhất Ba nói: “Tiến lên rồi nói”.

Lúc này ánh trăng thâm tàng, đêm tối như mực, sương mù dày đặc mù mịt dâng lên trên mặt đất, làm cho ánh nến cũng trở nên phiêu diêu.

Kiều Bốn Nhất Ba quất ngựa đến trước thần xã, vút Lục Tiệm cho thuộc hạ, nghiêm giọng nói: “Coi chừng y. Công chúa không có ở đây thì chặt đầu y”. Hắn nghiêng người xuống ngựa, giơ thương lên trước.

Trong thần xã, mùi rượu say người, trái gấm chất lùa, vài nữ tử kiêu mị phơi bày ngọc thể, áo lụa che một nửa, da thịt như hiện như ẩn, tay chân quần lầy nhau như rắn, dâm mị mùi mẫn, làm cho đám võ sĩ trợn mắt nhìn.

Ánh lửa đỏ trước thần khám rực cháy, một chú nghé con mới sinh, lột da, bỏ nội tạng, quét một lớp tương dịch dày, nướng trên lửa phát ra tiếng xì xì.

Một người cao lớn ngồi trong khám, mặc dù là ngồi, cũng cao bằng một người, đội mũ đá, mặc áo giáp đá, kín kẽ vô cùng, nhìn thoáng qua, giống

như một bức tượng đá, duy chỉ có hai điểm hồng sau mũi, lấp lánh bất định.

“A Thị công chúa!”. Lục Tiệm buột miệng kêu lớn. Trong đám người, duy chỉ có ý là không bị những cảnh đó mê hoặc, vừa nhìn thì đã thấy A Thị, mục quang của nàng đờ đẫn, nằm trên bàn cúng phía trước người mặc áo giáp đá, tay chân bày ra, bị dây xích sắt trói chặt vào bốn chân bàn, mái tóc xoắn ra đằng sau, giọt nước từ ngọn tóc chảy xuống từng hạt, y phục bị dịch thể đỏ máu ngấm ướt đầm.

Người cao lớn mặc áo giáp đá ha hả cười lớn. Tiếng cười vang dội, mái ngói đều bị chấn động. Hắn đột nhiên giơ một chiếc đầu to như cái bát bằng vàng, múc lấy dịch thể đỏ máu trong một chiếc vại lớn bằng đồng bên cạnh, nghiêng bát đổ nước, thấm trên mặt của A Thị. A Thị nhắm chặt hai mắt, phát ra tiếng khóc hình hích.

Tóc của mấy tên võ sĩ dựng đứng, rút đao muốn xông lên. Kiều Bốn Nhất Ba quát: “Không phải lo lắng, đó chỉ là rượu Bồ Đào (nhỏ)”. Kiều Bốn Nhất Ba cao giọng quát: “Người là Thiên Thần Tông sao? Ta là người dạy thương thuật của nhà Chúc Điền, Kiều Bốn Nhất Ba”.

Người mặc áo giáp đá cười nói: “Người đến đây làm gì? Đến xem ta và công chúa nhà người thân mật sao?”.

Sắc diện của Kiều Bốn Nhất Ba đại biến, quát nói: “Tên cuồng đồ!”. Giơ thẳng thương chực xông ra, hắn chợt thấy ánh sáng nhoáng lên, trong điện hơi có chút gió lướt qua. Bộp một tiếng vang lên, mũi thương rơi xuống đất, nửa đoạn cán thương vẫn nắm chặt trong tay của kbo. Kiều Bốn Nhất Ba hơi chút run sợ, y cúi đầu nhìn lại thân thương, lại nhìn nhìn sườn trái, đột nhiên cảm thấy cảnh vật trước mắt bỗng dưng lay động.

Trong khoảnh khắc, từ cổ cho đến sườn của Kiều Bốn Nhất Ba, nửa tấm thân vẫn giữ tư thế đang cúi nhìn, nghiêng nghiêng trượt xuống, máu

tươi từ phía trước và sau thân của y phún mạnh ra ngoài.

“Kiều Bốn sư phụ”. Đám võ sĩ thê lương kinh sợ kêu lên.

Tay phải của Thiên Thần Tông không biết từ lúc nào đã thêm một thanh Oa đao đen dài chín thước, tay trái nhắc bát vàng, múc lên một bát rượu đỏ hồng, dốc thẳng vào cổ họng: “Thống khoái”. Rượu vừa vào bụng, yêu quang trong mắt hân hân càng tàn bạo: “Ha ha, thống khoái”.

Ba võ sĩ còn lại cầm trường đao, từ bắp chân trở lên, không ngừng chấn động, dần dần run lên như cây sậy. Leng keng một tiếng, trường đao của một võ sĩ rơi xuống đất, quay người tháo chạy. Hai võ sĩ phía sau cũng bắt chước như vậy, vứt đao tháo chạy.

Lại một đạo lãnh điện, lướt qua đại điện. Ba người đó một trước hai sau, chạy được bốn bước, đột nhiên từ đầu tới háng, chỉnh tề phân thành sáu mảnh, các mảnh thân thể giống như là nhảy tót lên phía trước hơn trượng, mới đổ ập xuống, phủ tạng máu me tung toé khắp nơi trước điện.

“Ha ha, thống khoái”. Thiên Thần Tông lại múc một bát rượu, nhìn về Lục Tiệm cười nói: “Tại sao người không chạy? Tên tiểu tử người nhỏ gan lớn, muốn nhìn ta cùng công chúa của các người thân mật sao?”. Y đặt đại đao ngang trên đầu gối, chậm chậm vuốt ve khuôn mặt của A Thị.

Sắc diện của Lục Tiệm xanh trắng, cổ họng khô lại, một luồng khí lạnh liên miên không dứt trong lồng ngực của y, làm cho y gần như không thể thẳng lưng lên được. Nhưng thấy tay của Thiên Thần Tông di chuyển hướng về ngực của A Thị, không biết khí lực từ đâu đến, y đột nhiên quát: “Bỏ tay của người ra”.

“Ha ha” Thiên Thần Tông ngừng đầu lên, mắt lim dim nhìn lại: “Mười năm nay, ngươi là người đầu tiên nói lời này.Ồ, người lần trước nói, hình như là một thành chủ, khi ta cùng với phu nhân của gã thân mật, gã cũng nói như vậy”.

Lục Tiệm bị đôi mắt yêu tà kia ngưng nhìn, lông tóc dựng đứng, hai đùi có cảm giác mềm nhũn, lấy hết sức định thần, mới nói: “Tên của người là Thiên Thần Tông, đã là thần tiên, thì không nên hành hung tác ác”.

Thiên Thần Tông cười nói: “Lời này không đúng, ta đã là thần tiên, vậy thì phạm nhân thiên hạ đều là nô lệ của ta. Không chỉ bọn họ là của ta, mà vàng bạc châu báu, kiều thê mỹ thiếp của họ đều là của ta. Làm một vị thần, thì nên vô pháp vô thiên, muốn làm gì thì làm”.

Thần tiên trong lòng của Lục Tiệm, đều là từ trên tranh nhìn thấy, không ngoài tướng mạo hoà ái của Thọ Tinh Công Công và tư dung mỹ lệ của Ma Cô Tiên Tử. Y nghe những lời này cảm thấy không hiểu. Chợt thấy Thiên Thần Tông giơ trường đao lên, hết sức bổ xuống, thế chém này, đủ để chém thần xã lớn như thế thành hai nửa, lúc hạ xuống, chỉ là trên đùi con ghé quay kia, cắt đi một miếng thịt mỏng như giấy đưa vào trong miệng, nhỏ nhẹ nhâm nhi.

Quả tim của Lục Tiệm như nhảy ra ngoài, mắt thấy Thiên Thần Tông luôn luôn vung đao, mỗi một đao đều là lực đạo nghìn cân, lúc hạ xuống thì lại chỉ là cắt một miếng thịt quay, mỗi khi gắp ăn một miếng thịt quay, nhất định uống một bát rượu hồng.

Thiên Thần Tông tuy rằng không đưa mắt nhìn thẳng Lục Tiệm, nhưng Lục Tiệm vẫn cảm thấy đao đó lúc nào cũng có thể sẽ bổ xuống, mỗi khi cắt một miếng thịt quay, giống như hạ thủ trên thân mình. Kiểu hành hạ này, còn hơn là tàn phá thân thể.

Trong chốc lát, rượu cạn thấy đáy, bê quay đã thấy xương, Lục Tiệm thì gần như kiệt sức.

Thiên Thần Tông chợt nghiêng tai, cười nói: “Lộ Cơ, người đi lấy đầu của Tín Trưởng quay về rồi. Đưa bọn họ vào đây”.

Một nàng diễm cơ đứng dậy đi ra. Chưa được một lúc, đưa vào hai người hắc y bịt mặt. Hai người đó, mỗi người ôm một thi thể. Một thi thể toàn thân cháy đen, tay chân mất hết, thi thể còn lại máu thịt bầy nhầy, trông thấy thảm thương bất nhẫn.

Thiên Thần Tông hừ lạnh một tiếng: “Đầu Tín Trưởng đâu?”.

Hai người đó nhất tề quỳ xuống, nghẹn giọng nói: “Không hoàn thành sứ mệnh, xin tông chủ trách phạt”.

Thiên Thần Tông tức giận nói: “Trong phủ Tín Trưởng, còn có người ngăn chặn được Hồ Báo Lộc Xà bọn người ư?”.

Một tên bịt mặt nói: “Chúng tôi vốn đã tiềm ẩn đến bên cạnh Tín Trưởng, sắp sửa đắc thủ, không ngờ hai đạo hoả quang bay đến, nổ tung dữ dội. Hồ, Báo hai người lập tức tử thương. Chúng tôi không biết tung tích kẻ địch, không dám ở lại lâu, chỉ biết đem thi thể quay về”.

Thiên Thần Tông trầm giọng nói: “Đặt thi thể xuống”. Hai tên bịt mặt đặt thi thể xuống.

Thiên Thần Tông nhìn một lúc, lầm rầm nói: “Đây là thần thông Hoả bộ trong Tây Thành Bát Bộ, mà còn là một kích tất sát. Chẳng lẽ là cao thủ từ núi Côn Lôn đến?”. Nói xong trầm mặc một hồi.

Lục Tiệm thì cảm thấy trong lòng nặng xuống: “Chẳng trách nào Ninh Bất Không không chịu đến cứu A Thị, thì ra là vì bảo vệ Tín Trưởng”.

Đột nhiên nghe tên bịt mặt đó nói: “Xem ra đầu của Tín Trưởng, cần phải do tôn chủ đích thân đi lấy”.

Thiên Thần Tông cười lạnh nói: “Ta chỉ bởi vì tìm được mỹ nhân, lại thấy phòng vệ của Chức Điền lỏng lẻo, mới để cho bốn tên phế vật bọn

người đi giết Tín Trưởng. Không ngờ rằng hai người chết, hai người lại còn dám quay về”.

Thân hình của hai tên bị mặt chấn động, run giọng nói: “Mong tông chủ trách phạt”.

Thiên Thần Tông xua tay nói: “Được rồi, bây giờ chính là lúc cần dùng người. Tạm thời tha cái mạng nhỏ của bọn người. Đầu của Tín Trưởng ngày mai ta đi lấy. Lúc này có năm con muỗi bay đến, bị ta đập chết bốn con rồi, còn thừa một con, các người giúp ta đánh đi. Bây giờ không còn sớm, ta cần cùng các mỹ nhân đi ngủ lấy vui rồi. Lại đây, lại đây, Lộ cơ, Phong cơ, giúp tiểu công chúa cởi y phục”.

Hai nàng diễm cơ hi hí cười dâm mị, thoăn thoắt bước lên trước, cởi bỏ áo ngoài của A Thị.

Hai mắt của Lục Tiệm phún lửa. Chợt thấy hai tên bị mặt ưỡn người đứng lên. Người bên trái lôi ra một cây quả trượng, hình dạng giống như sừng hươu, nói: “Ta là Lộ”. Người còn lại thì rút ra một thanh luyện tử thương đen bóng phát sáng nói: “Ta là Xà”.

Tên Lộ nói: “Hai người bọn ta, người muốn chết trong tay ai?”. Lời này hấn hởi cuồng vọng vô cùng. Lục Tiệm bất giác trừng mắt nhìn lại.

“Đã không trả lời, vậy thì là Lộ rồi”. Lộ hăng hắc cười một cái, “Xà lão đệ. Xin lỗi phải cướp mất niềm vui của người rồi”. Tên Xà nhẹ giọng hừ lạnh, ngón tay hơi động, luyện tử thương thu vào trong tay áo.

Một điểm sáng loáng, đến từ đầu quả sừng hươu sắc nhọn, đột nhiên lớn lên nhanh chóng trước mặt Lục Tiệm. Lỗ rỗng đen thẳm dưới cương thích có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lục Tiệm xuất đao, chém trúng vào cương thích. Đao thích vừa tương giao, Lục Tiệm chợt cảm thấy quả đó là rỗng, bất giác đột nhiên cúi thấp

xuống.

“Bình”, khói lửa phun ra, trong không khí bao phủ mùi thuốc súng nhức mũi, bức tường mục nát của thần xã lộ ra một lỗ hổng lớn.

Lộc Giác Quả hoá ra là một khẩu súng Điều được nguy trang.

Một kích tất sát không trúng, tên Lộc đang cảm thấy bối rối, lại nghe một tiếng mèo kêu, cổ tay hẫch chợt lạnh, Lộc Giác Quả giữa không trung xoay chuyển, mang theo một cánh tay gãy rơi xuống đất.

Tên Lộc kêu lên thảm thương, liền đó ánh đèn dăng lên, “Ô Xà Thương” của Xà lay động.

Lục Tiệm gạt trường đao lên, Ô Xà Thương như có linh tính, đột nhiên trầm xuống, xoắn lấy trường đao, mũi thương ngẩng lên, vòng qua trường đao, đâm vào Lục Tiệm.

Lục Tiệm buông tay bỏ đao, tóm lấy một đoạn chức cấm (găm), lẳng không tung ra, thương đâm vào chức cấm, lại bị xoắn chặt lấy. Lục Tiệm tung người lao lên phía trước, tay trái nắm lấy Lộc Giác Quả trên mặt đất, đâm ra một nhát.

“Bực” một tiếng, cắm vào bụng dưới của Xà. Giữa cổ họng của Xà có tiếng khảng khặc, cơ mặt nhăn nhúm, trong mắt chứa đầy sắc diện kinh hãi.

“A da!”. Trên tay trái của tên Lộc có thêm một thanh trường đao, tung người bổ xuống. Lục Tiệm vặn eo thẳng lưng, Ô Xà Thương giơ thẳng, ngăn chặn thế đao, hai chân tận lực chống đỡ, một đầu đâm vào ngực tên Lộc.

Lộc lùi lại ba bước. Lúc dừng lại, đột nhiên thấy đao quang hơn tuyết, đao khí xé không, vì vu như tiếng gió nghe qua ở trong rừng khi còn bé, cảnh vật trước mắt biến ảo nhanh chóng, thoắt thấy trần nhà biến thành sàn

nhà, thoát lại thấy sàn nhà biến thành trần nhà, cuối cùng, hẳn nghe thấy tiếng lặn lông lốc của đầu lâu mình trên sàn nhà.

Trong thần xã một trận tịch mịch, gió đêm từ lỗ hồng do súng Điều kích thùng tràn vào, thê lệ như khóc, giữa gấm lụa rực rỡ, một thiếu niên tắm máu đang đứng thẳng, song đao trong tay đón lấy ánh đuốc, hàn quang chói mắt, một con mèo Ba Tư ngồi trên đầu vai, con mắt xanh lam thăm thăm bắn ra hung quang hải nhân.

“Thống khoái, thống khoái!” Thiên Thần Tông cười lớn, vỗ tay “Ta sai rồi, ha ha, lão tử xem người vô số, lại nhìn sai người!”

Toàn thân Lục Tiệm mềm nhũn, cổ họng giống như có lửa, gân xanh trên cổ thành thạch đập. Y cũng không biết sao có thể nhanh như vậy, chỉ biết nếu có chút chần chừ, liền sẽ bị mất mạng. Lần này là lần đầu tiên y giết người, nhưng không giết người, người ta sẽ giết mình, sống chết chỉ ở trong nháy mắt.

“Tri quá năng cải, thiện mạc đại yên”. Thiên Thần Tông cười vuốt ve trường đao trên đầu gối, “Đao này dài chín thước năm phân, nặng ba trăm bốn mươi sáu cân, song đao rèn bằng h

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Dũng Hiệp Gian

Thiên Thần Tông kêu thét đau đớn vô cùng, bất giác buông tay, quét ngược lên đỉnh đầu, nhưng Bắc Lạp Sư Môn một trảo đắc thủ, sớm đã nhảy ra phía ngoài xa. Một quét của Thiên Thần Tông rơi vào khoảng không, oai oái phần nộ rống lên. Lục Tiệm thừa cơ lăn xuống bàn cúng, vươn miệng ngậm lên một đoạn đao gãy, dùng khuỷu tay gãy kẹp chặt, nhô lên phía trước, đâm vào hông của Thiên Thần Tông.

Thiên Thần Tông trước sau liên tiếp gặp phải tổn thất nặng nề. Kim Cang Bất Hoại Thân sớm đã bị phá, chỉ cảm thấy phía sau hông mát lạnh, khí lực toàn thân đột nhiên tiêu tan, cũng không kháng cự lại Hồng Liên Hoá Thân Đoạn Diệt Đại Pháp được nữa, mắt tai mũi miệng, phàm là trong thất khiếu, hết thảy đều phun ra suối máu vài thước, xương cốt lạch cạch kêu loạn, bị đại lực của Ngự hoà thượng chấn đến nát vụn.

Lục Tiệm mắt thấy Thiên Thần Tông thân cao chín thước trong khoảnh khắc hoá thành một đồng máu thịt bầy nhầy, chỉ biết kinh sợ bước lùi về sau mấy bước, ồm một tiếng, lại ngã ngược một cái.

Ngự hoà thượng lắc lư, ngã ngồi xuống đất, than dài nói: “Bắc Lạp Sư Môn, ba mươi năm không gặp, không ngờ đến hôm nay trùng phùng, lại nợ người một tính mệnh”.

Lục Tiệm nghe vậy trong lòng chấn động: “Vị đại sư này lại cũng quen biết Bắc Lạp Sư Môn? Đại sư nói ba mươi năm không gặp, con mèo này há

chẳng phải sống được ba mươi năm rồi sao?”. Nhưng nghĩ tuổi thọ của loài mèo mà nói, tuyệt khó mà sống đến từng ấy năm, nhất thời cảm thấy khó hiểu. Y đưa mắt nhìn, nhưng chỉ thấy con mèo Ba Tư đó cũng mệt mỏi vô cùng, uể oải nằm phục trên mặt đất, đôi mắt xanh thăm ảm đạm vô thần.

Lục Tiệm chực găng gượng đứng lên, lại cảm thấy không còn hơi sức, chỉ thấy Ngự hoà thượng chậm chậm đứng dậy, đi đến trước người của A Thị, nhẹ nhàng vặn gãy dây xích sắt trên tứ chi của nàng, bế nàng đến trên gối chần găm vóc, độ nhập chân khí, gò mát của A Thị dần dần chuyển thành hồng nhuận, trong mắt cũng có thần thái, có lẽ là đã thấy yên tâm, chỉ một lúc liền nhắm mắt thiếp đi.

Ngự hoà thượng sắp xếp ổn thoả cho A Thị xong, lại giúp Lục Tiệm tiếp lại cánh tay gãy. Lục Tiệm nói cảm ơn, Ngự hoà thượng chú thị nhìn y hồi lâu, trong mắt chợt có vẻ buồn rầu lo lắng, than nói: “Nơi này chứa đầy dơ bẩn, không thể lưu lại lâu, đám Cơ nữ này đều là do nghiệt đồ Bất Năng bắt lại, vận mệnh thê thảm. Nếu phơi bày thi thể ở nơi này, hoang dã cô hồn, càng thêm bi lương. Mong tiểu đàn việt giúp bản tăng một tay, để cho bọn họ nhập thổ vi an”.

Lục Tiệm nói: “Đại sư nói đúng”.

Hai người lập tức cùng nhau động thủ, đem đám Cơ nữ và đám người Kiều Bốn chôn gần thần xã, Ngự hoà thượng miệng tụng kinh văn, siêu độ cho bọn họ.

Xong việc, hai người quay lại thần xã, mắt thấy tàn hài của Thiên Thần Tông, Ngự hoà thượng nói: “Nghiệt đồ tuy tác ác đa đoan, nhưng rốt cuộc vẫn từng là sa môn, do đó cùng cách của Phật môn đồ diệt. Người đưa vị tiểu cô nương này ra ngoài thần xã đợi”.

Lục Tiệm ôm A Thị lên, lại đặt Bắc Lạp Sư Môn lên đầu vai, ra khỏi thần xã, chưa đi xa đã thấy ánh lửa ngút trời đằng sau rực cháy lên, Ngự

hoà thượng chân không điểm đất, từ sau phiêu nhiên mà đến. Y vội kêu: “Đại sư”.

Ngư hoà thượng gật gật đầu, nói: “Mọi người trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi”.

Lập tức ba người ở nơi đồng không mông quạnh đốt lửa, Ngư hoà thượng hỏi đến A Thị bị bắt như thế nào, cho đến Lục Tiệm cứu viện như thế nào, không kềm được kinh ngạc nói: “Người lại chém gãy Từ Hàng Đạo, phá thạch giáp của Bất Năng?”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Tại hạ cũng cảm thấy kỳ quái, cũng không biết như thế nào mà làm được”.

Ngư hoà thượng hơi trầm ngâm một chút, mỉm cười nói: “Cũng không kỳ quái gì, chỉ bởi vì từ đầu đến cuối, không phải một mình người tác chiến”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Còn ai nữa?”.

Ngư hoà thượng nhìn Bắc Lạp Sư Môn ủ dột rầu rĩ một cái, than nói: “Đó chính là Bắc Lạp Sư Môn”.

Lục Tiệm mù mờ không hiểu, Ngư hoà thượng nói: “Bắc Lạp Sư Môn chính là linh thú hãn hữu trong thiên hạ, có thể kích phát tiềm năng trong cơ thể của người. Nếu người chỉ có bốn năm thành bản lĩnh, Bắc Lạp Sư Môn có thể làm cho người phát huy mười thành. Chỉ là, trước nay nó chỉ chịu sự điều khiển của nữ tử, không nhận nam tử làm chủ, lần này lại cùng người sát cánh tác chiến, chính là chuyện kỳ quái a”.

Lục Tiệm đem việc Bắc Lạp Sư Môn nhận A Thị làm chủ nhân kể lại. Ngư hoà thượng than nói: “Chẳng trách nào, nó tuy rằng là loài thú, nhưng việc gặp hộ chủ, cũng hiểu được đạo lý sự cấp tòng quyền”.

Lục Tiệm gật gật đầu, chính đang định hỏi Ngự hoà thượng vì sao lại quen biết Bắc Lạp Sư Môn, chợt cảm thấy một cơn ngửa ngáy kỳ lạ xuyên tâm với một cảm giác trống rỗng cuộn cuộn từ ba mạch Tử Vi, Thái Vi, Thiên Thị đồng thời tuôn lên, nhanh chóng lan rộng ra toàn thân, thế đến mãnh liệt trước đây chưa từng có, trong đầu Lục Tiệm kêu lớn như sấm, chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền mất đi tri giác.

Lúc hồi phục lại tri giác, Lục Tiệm cảm thấy thân thể rất nhẹ, trọng lượng hầu như mất hết, tất cả mọi thứ trước mắt lại dần dần trở nên rõ ràng, y phát hiện bản thân đang ở một nơi kỳ quái đặc biệt, một mặt ánh sáng mặt trời chói mắt, một mặt bóng tối thâm trầm, còn y thì ở nơi giữa bóng tối và ánh sáng, thân thể dường như vô hình chất, chập chờn bất định, đã không thể thuộc về bóng tối, cũng vô pháp dung nhập vào ánh sáng, duy chỉ có ở nơi giao giữa ánh sáng và bóng tối thung dung đi qua đi lại.

“Ta đã chết chưa?”.

Lục Tiệm trở nên mê hoặc, trong bóng tối dường như có tia sáng lấp lánh, lần lượt rực sáng lên, Lục Tiệm nhận ra đó là những ánh sao. Trong vùng trời hắc ám, tinh đồ to lớn dần dần trở nên rõ ràng. Tử Vi, Thái Vi, Thiên Thị, đông phương Thương Long, tây phương Bạch Hổ, nam phương Chu Tước, tây phương Huyền Vũ, các ngôi sao mờ ảo, đều chuyển tinh dời, không bao giờ dừng lại.

Bỗng nhiên, một ngôi sao phương nam sáng rực lên, giống như một quả cầu lửa, thích thương mắt của y.

“Bắc Lạp Sư Môn!”

Lục Tiệm kêu to một tiếng, ánh sáng, bóng tối, các ngôi sao, đột nhiên biến mất, chỉ cảm thấy dưới chân trống rỗng, rơi vào vực sâu vạn trượng.

Lục Tiệm kêu to thảm thương, chợt cảm thấy xương sống chạm vào mặt đất, trước mắt hơi lờ mờ, lại chợt trở nên rõ ràng, gần ngay gang tấc, một

gương mặt mỹ lệ tuyệt luân, hai gò má còn vương lệ, giống khóc mà lại không phải, giống cười mà lại cũng không phải cười.

“A Thị”, Y chợt nhiên mình mẫn lại, thân thể vẫn trống rỗng như cũ, hoàn toàn không có khí lực: “Ta còn sống hay chết ...”.

A Thị vội che miệng y lại, rưng rưng nước mắt cười nói: “Tất nhiên là còn sống rồi, may nhờ có đại sư cứu người”.

Lục Tiệm chực muốn đứng dậy, thì một ngón tay cũng không nhấc lên được.

“Người đừng có quá dùng sức”. Ngự hoà thượng chậm chậm bước đến. Khuôn mặt của Ngự hoà thượng càng trở nên tiêu tụy, nếp nhăn ở khoé mắt cũng càng thấy hằn sâu: “Ta đã phong trụ Tam Viên Đế Mạch của người, tạm thời trì hoãn lại Hắc Thiên Kiếp”.

Lục Tiệm kinh ngạc nói: “Đại sư, người cũng biết Hắc Thiên Kiếp?”.

“Chỉ biết sơ”. Ngự hoà thượng nói: “Chỉ bởi vì người gặp phải cường địch trước nay chưa từng gặp. Mượn dùng kiếp lực quá nhiều, do đó bị kiếp lực cản trở lại vô cùng lợi hại, gần như lấy tính mệnh của người”.

Trong lòng Lục Tiệm loé lên một tia hy vọng, nén không được hỏi: “Đại sư, người thần thông quảng đại, có thể giúp tại hạ tiêu trừ Hắc Thiên Kiếp không?”.

Hai người dùng Hoa ngữ đối đáp, A Thị tuy rằng nghe không hiểu hai người nói việc gì, nhưng nàng thông minh, chỉ cần quan sát lời nói sắc diện, đoán ra là một việc quan hệ đến sinh tử Lục Tiệm. Nàng nhin không được, song thủ chấp lại, hướng về Ngự hoà thượng chậm chậm quỳ xuống, nói: “Nguyện đại sư đại phát từ bi, cứu lấy Lục Tiệm!”.

Ngư hoà thượng hơi nhắm mắt lại, hồi lâu nói: “Hài tử, người đã là kiếp nô, kiếp chủ là ai?”.

Lục Tiệm nói ra, Ngư hoà thượng than nói: “Quả nhiên là người trong Bát Bộ, Hoả Tiên Kiếm Ninh Bất Không chính là kỳ tài hãn hữu, không phải là hạng dễ đối phó”. Nói xong câu này, lão cũng không nói thêm nữa, ngồi xếp bằng tròn, chập tay minh tướng.

Lục Tiệm, A Thị đều mệt mỏi không chịu nổi. A Thị phục ở trước ngực Lục Tiệm thiếp đi, sóng lòng cuộn cuộn, hồi lâu cũng không ngủ được, đến khi rạng sáng chợt cảm thấy mặt đất chấn động. Ngư hoà thượng đột nhiên mở mắt, song thủ mỗi tay nhắc một người, tung mình nhảy lên một cây lớn bên đường, ẩn nấp vào cành lá dày đặc.

Chưa được một lúc, liền thấy đội đội nhân mã đi qua dưới cây. A Thị quan sát phục sức của chúng, lấy làm lạ nói: “Đám binh sĩ này không phải là của nhà Chúc Điền”.

Ngư hoà thượng than nói: “Đây là đại quân của Kim Nguyên Nghĩa Nguyên, xem ra Đạp Huyện đã bị công phá, đám binh mã này đi về phía hai thành Thấu Tân, Hoàn Căn. Nghe nói lần này Kim Xuyên tiến công Vĩ Trương, hiệu xưng ba vạn đại quân, sự bại vong của nhà Chúc Điền đã không thể tránh khỏi được”.

A Thị nghe vậy khuôn mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Kim Xuyên Nghĩa Nguyên? Đại ca và y vô oán vô thù, y tại sao lại tiến công chúng ta?”.

Ngư hoà thượng nói: “Xuân Thu vô nghĩa chiến. Loạn thế giao chiến, chữ Lợi đứng đầu, đã không có đạo nghĩa, càng không có đạo lý để nói. Lệnh huynh Chúc Điền Tán Trưởng tuy rằng chưa hỏi tội nhà Kim Xuyên, nhưng y thống nhất Vĩ Trương, tây nhập Kinh đô, phong đầu quá mạnh mẽ, đã trở thành nỗi e sợ của chư hầu các phương. Nhà Kim Xuyên xưng hùng Đông Hải, rất sợ Tán Trưởng lớn mạnh. Mấy ngày trước, phía đông Vĩ

Trương gặp phải sóng thần, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên thừa cơ xuất binh, chính là muốn ném đá xuống giếng, nhất cử diệt vong Vĩ Trương, nhổ bỏ cái gai trong lòng”.

A Thị nghe vậy không đè nén được bi phẫn, nước mắt lấp lánh. Chợt nghe tiếng vó ngựa như sấm, một đội nhân mã hơn trăm người hò hét kéo đến, phần lớn người trong đội khoác giáp đội mũ, tay cầm chu thương, sau lưng cầm đầy cờ nhỏ. A Thị nhận ra đây là kỳ bốn của hộ vệ quốc chủ. Đến gần hơn, A Thị lại thấy trên cờ nhỏ viết danh hiệu của Kim Xuyên, bất giác hô hấp dồn dập, tim đập thình thịch.

Chỉ nghe một âm thanh già dặn cứng cáp gọi: “Rạng sáng lên đường vất vả cực nhọc, nghỉ ngơi một chút dưới gốc cây, dưỡng sức cho ngựa”. Đội kỵ sĩ đó ghì cương dừng ngựa lại. Một tên võ tướng đội mũ sắt ngựa giác nhảy khỏi yên ngựa, sớm có tùy tùng mở ghế mềm ra. Võ tướng đó cũng không cởi giáp, tiện thể ngồi xuống luôn. Đám kỵ bốn thì hoành thương lập mã, vây quanh dưới thân cây như thùng sắt. Ba người trên cây nhất thời nín thở, không dám khinh cử vọng động.

Ngựa giác võ tướng đó tay cầm chiết phiến, vù vù quạt nói: “Thời tiết này thật là tà môn, mới tháng năm, tại sao lại nóng bức như vậy? Hoặc là gần đây đánh trận hơi ít, tinh thần thoải mái, người cũng phát phì, chịu không được nóng nực”. Chúng tướng đều cười.

Võ tướng đó lại nói: “Tiền Điền Lợi Gia, có tin tức của Tín Trường không?”.

Một tên võ tướng cao gầy đáp: “Bẩm Nghĩa Nguyên công, chỉ nghe nói y xuất quân ly khai Thanh Châu, hiện tại ở đâu thì không rõ ràng, hơn mười tên thám tử Lợi Gia phái đi, mà lại không có một tên nào quay lại”.

A Thị chợt hiểu ra võ tướng ngồi cầm quạt dưới gốc cây, chính là đại địch của Vĩ Trương, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên, bỗng nhiên cảm thấy tim

đập nhanh, mười ngón tay thon thon bóp lại thành quyền, thân thể không kèm được run rẩy.

“Tín Trưởng lợi hại a!”, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên than nói: “Thống nhất Võ Trưởng, hàng phục Đạo Tam. Khi yết kiến tướng quân, Nghĩa Huy cũng tán thưởng y thông minh hiền năng. Nhân vật như vậy, như con hổ ngủ bên cạnh giường Kim Xuyên ta. Nếu không nhân cơ hội y còn đang ngủ say chưa tỉnh, mà diệt vong nó; chỉ sợ tương lai hối hận không kịp”.

Y ngừng lại một lúc, lại hỏi: “Gia Khang, người và Tín Trưởng là bằng hữu lúc nhỏ, người nói xem, y đích thị là người như thế nào?”.

Một võ tướng thấp lùn nói: “Y là một quái nhân, trước nay làm việc không tuân theo lễ thường. Thích chơi Ẩn Địa Đả (trò chơi ném đá), còn yêu nhảy múa, nhất là múa Đôn Thịnh Nhất Phiên, bởi vì y nói nhân sinh năm mươi năm, chẳng qua là mộng ảo mà thôi”.

Chúng tướng đều cảm thấy thú vị, nhất thời cười ầm, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên thì khe khẽ ngâm nga một khúc nhạc: “Nhân gian ngũ thập niên, dữ thiên tương bỉ, bất quá miêu tiếu nhất vật” Ngâm nga đến đây, y vỗ quạt cười nói: “Tín Trưởng là một người thông đạt a, có thể lấy được thủ cấp của y mới là lạc thú lớn nhất của nhân sinh”.

Chúng tướng tề thanh nói: “Nguyện vì Nghĩa Nguyên hiến dâng sức lực”.

“Được!”. Kim Xuyên Nghĩa Nguyên cười nói: “Nghe nói Tín Trưởng có một vị muội tử tên là A Thị, trông rất xinh đẹp. Các người ai lấy được thủ cấp của Tín Trưởng, ta đem A Thị thưởng cho”.

A Thị nghe vậy tức giận, chột cảm thấy Lục Tiêm vỗ nhẹ lên vai mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy y liên tiếp lắc đầu. Cô không kèm nổi cười nhạt, trong lòng nghĩ: “Đồ ngốc, người cho rằng ta sẽ xuống dưới liều mạng với bọn chúng sao? Ta đâu có ngốc như thế”. Nghĩ vậy trong bóng tối tìm kiếm

tay của Lục Tiệm, nắm chặt lấy, tuy rằng đang ở trong hiểm cảnh, trong lòng cũng cảm thấy vui sướng vô ngần.

Chợt nghe Kim Xuyên Nghĩa Nguyên lại nói: “Nói ra, Thiên Thần Tông vẫn chưa có tin tức gì. Quái vật đó khoác lác một tắc lên trời, nói tối qua đem đến thủ cấp của Tín Trường. Hừ, toàn là khoác lác bốc phét, chỉ tiếc số hoàng kim, mỹ nữ kia”.

Chúng tướng xông xáo vâng dạ, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên lại nói: “Thiên Thần Tông không thể lấy, chúng ta tự đi lấy. Đoán rằng Tín Trường thấy binh uy của ta, quyết không dám khinh cử vọng động, ta có thể triển khai thủ cước, dùng trọng binh công thành. Đức Xuyên Gia Khang, người suất lĩnh năm ngàn người công đả Hoàn Căn; Tiền Điền Lợi Gia, người suất lĩnh năm nghìn người công đả Thửu Tân; Mao Lợi Hà Nội, Ngự Trụ Chuẩn Nhân, các người mỗi người dẫn ba nghìn binh mã, tìm kiếm chủ lực của Tín Trường quyết chiến. Ta suất lĩnh dư bộ ở Dũng Hiệp Gian khống chế điều khiển toàn cục. Nghĩa Nguyên ở đây ước định, chập tối ngày kia, ở thành Thanh Châu, cùng các vị uống rượu vui sướng”.

Chúng tướng xông xáo đứng dậy, oang oang nói: “Chập tối ngày kia, ở thành Kinh Châu, cùng chủ công uống rượu”.

Âm thanh này uy vũ hùng tráng, A Thị nghe vậy tâm thần kích động, thân thể bất giác lay động, khuấy động cành cây, khiến lá cây xào xạc rơi xuống.

Kim Xuyên Nghĩa Nguyên ý lên một tiếng, nghiêm giọng nói: “Trên cây có người sao?”. A Thị sợ đến nỗi mặt không còn chút huyết sắc, run lẩy bẩy. Lục Tiệm bất giác ôm chặt lấy nàng, chỉ sợ nàng không cẩn thận, rơi xuống dưới cây.

Lại nghe Tiền Điền Lợi Gia cười nói: “Chủ công quá lo âu rồi, ước chừng tiếng hô quá lớn, làm kinh động chim chóc trên cây”.

Kim Xuyên Nghĩa Nguyên hừ lạnh nói: “Kê y là người hay chim có súng Điều chăm nom”. Lạch cạch một tiếng, đám kỳ bốn rút ra súng Điều, đốt hoả thẳng. Lục Tiệm, A Thị trong lòng tuyệt vọng, cả hai nhắm chặt mắt, chột nghe bên tai truyền đến âm thanh nhẹ như tiếng muỗi của Ngư hoà thượng: “Nghiêng lệch về bên trái, đến sau lưng của ta”. A Thị đã sợ đến không thể động đậy. Lục Tiệm ngược lại cố hết sức tàn, kéo nòng lệch về bên trái.

Tiếng súng vang lên, tiếng gió thổi lướt qua bên tai Lục Tiệm mạnh mẽ, tiếng đạn chì trúng cây “xùy xùy” liên miên bất tuyệt, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của A Thị mồ hôi đầm đìa, lại không còn chút hơi ấm, giống như một tảng băng vậy.

Qua một lúc, chột nghe Kim Xuyên Nghĩa Nguyên than nói: “Thật là không có người sao? Xem ra niên kỷ của ta càng lớn, đảm tử càng nhỏ. Các vị xuất phát, nhất chiến tất thắng, thề diệt Vĩ Trương”.

Chúng quân tề thanh ứng tiếng đáp: “Nhất chiến tất thắng, thề diệt Vĩ Trương”. Xôn xao lên ngựa, giống như một trận toàn phong, kêu hò mà đi xa.

Đại quân Kim Xuyên lục tục đi qua, đủ nửa canh giờ, bốn bên đồng hoang mới yên tĩnh lại. Ngư hoà thượng xốc hai người nhảy xuống, áo bào rung một cái, vấy rơi nhiều viên đạn chì. Thì ra Ngư hoà thượng dùng Đại Kim Cang Thần Lực chặn súng Điều lại, giải quyết nguy khốn lúc đó.

“Đại sư!”. Nước mắt của A Thị tuôn ra, đột nhiên cong gối chập tay nói: “Tiểu nữ cần tìm được đại ca, quốc vận Vĩ Trương sắp hết, A Thị không thể sống một mình”.

Lông mi trắng của Ngư hoà thượng nhả lại, quay về Lục Tiệm nói: “Hài tử, ý người thế nào?”.

Lục Tiệm nói: “Hắc Thiên Kiếp của tại hạ phát tác, không quay về cũng là chết. A Thị đã muốn quay về, bất luận sinh tử, tôi đều đi cùng nàng”.

Trong lòng A Thị nóng bừng, nước mắt trào ra, dần dần khóc không thành tiếng. Lục Tiệm thấy vậy, móc khăn tay đưa cho nàng. A Thị lại không nhận lấy, ôm chặt lấy y bi thương khóc lớn. Lục Tiệm chỉ biết Vĩ Trương sắp diệt vong, khiến nàng sợ hãi, y vội nói: “Đừng sợ, có ta đây”.

Ngư hoà thượng than nói: “Đã là như vậy, hoà thượng sẽ đưa các người về Thanh Châu. Chỉ là các người cần đáp ứng hoà thượng một việc”.

A Thị nói: “Đại sư cứ nói”.

Ngư hoà thượng nói: “Các người cần phải phát thệ. Quay trở về nhà rồi, người khác hỏi quá trình thoát nạn, các người không được nói ra hoà thượng, làm như là chưa từng gặp qua hoà thượng”.

“Vậy thì sao được”. Lục Tiệm vội nói, “Thiên Thần Tông là do đại sư giết, người khác hỏi đến, bọn tôi phải nói như thế nào?”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Ai nói Thiên Thần Tông là do hoà thượng này giết. Hẳn rõ ràng là chết trong tay người và Bắc Lạp Sư Môn. Nếu dựa vào tính tình của hoà thượng, không những giết không được, nói không chừng, còn chết trong tay hẳn”.

Nghĩ đến lúc đó nếu không phải Bắc Lạp Sư Môn hại mất một mắt của Thiên Thần Tông, bản thân ông có lẽ đã thật sự thu tay lại, rơi vào cảnh nhất bại đồ địa rồi, bất giác than dài một hơi, lại nói: “Hai người các người nếu không đáp ứng, Ngư hoà thượng sẽ không đi”.

Lục Tiệm, A Thị đối mắt nhìn nhau, trong lòng biết đại quân Kim Xuyên trùng điệp, nếu không có Ngư hoà thượng hộ trì, tuyệt đối khó quay về Thanh Châu. Hai người chỉ biết nói: “Nguyện nghe lời của đại sư”.

Thương nghị đã xong, ba người đi về hướng Thanh Châu thành. Lục Tiệm thân thể hư nhược, lúc này lại phải do A Thị nâng dìu. Ngự hoà thượng đi đằng trước, không ngừng ho. Trên đường gặp phải vài nhân mã của Kim Xuyên, đều bị Ngự hoà thượng chế phục, nhưng vì nhân mã nhiều lên, ba người chỉ còn biết đi đường vòng, tránh gặp quân Kim Xuyên.

Đi được một ngày, sắc trời dần tối, ba người nghỉ chân ở một con suối nhỏ. Ngự hoà thượng thuỷ chung ho không ngớt, Lục Tiệm toàn thân nóng bừng, nằm ngửa trên đất hồ ngôn loạn ngữ, nói đều là Hoa ngữ. A Thị không cách gì nghe hiểu, chỉ nghe trong lời nói của y lâu lâu xuất hiện hai tiếng “A Tình”, trong lòng nhất thời thấy kỳ lạ, nhưng tại sao như vậy thì không hiểu rõ cho lắm.

A Thị vốn được nuôi dưỡng từ bé, nhưng đến lúc này cũng tìm mọi cách hết sức cứu chữa Lục Tiệm. Nàng lấy khăn tay ra, thấm ướt nước, lau chùi thân thể cho Lục Tiệm, chợt thấy Ngự hoà thượng ngồi bên bờ suối, khi ho từng cục đờ ồi thuận theo dòng nước chảy xuống, bất giác kinh hãi nói: “Đại sư, người thụ thương rồi sao?”.

Ngự hoà thượng mỉm cười nói: “Không cần hải lo lắng, chỉ là vết thương cũ mà thôi”. Nói xong, ông khoanh chân đã toạ, điều dưỡng hơi thở.

A Thị giúp Lục Tiệm uống một chút nước sạch, ôm gối ngồi bên cạnh y, trong lòng nghĩ trong đời chưa từng trải qua nhiều việc như vậy, đi qua nhiều đường như vậy. Lại cúi xuống nhìn Lục Tiệm, trong lòng cô càng vui thích vô cùng, không kềm được nghĩ thầm: “Trong cuộc đời của ta, cũng chưa từng gặp người con trai nào đáng để phó thác như vậy”. Nàng vuốt ve trán của Lục Tiệm, chăm chú nhìn lông mày đen thẫm của y, sống mũi cao cao, hai gò má gầy guộc, hầy còn đôi môi nhợt nhạt, gần như vĩnh viễn nhìn không đủ, thật muốn cả đời này kiếp này đều cứ nhìn như thế.

Cứ nhìn như vậy, nàng trở nên mệt mỏi và buồn ngủ, phủ phục trên người Lục Tiệm, mơ mơ hồ hồ thiếp đi.

Đột nhiên tiếng nước chảy làm nàng kinh tỉnh, đưa mắt nhìn, chỉ thấy đồng ruộng mênh mông bốn phía lơ mờ tối, bất giác trong lòng sợ hãi, thất thanh nói: “Đại sư, đại sư”. Nhưng không nghe thấy có người trả lời. A Thị hoảng loạn, xoa xoa dưới người thì cảm thấy Lục Tiệm đang yên lành hô hấp bình ổn, cơn sốt cũng gần như giảm đi nhiều, bất giác hơi định tâm một chút. Đột nhiên, phía trước có ánh lửa lấp loáng, kèm theo có tiếng người.

A Thị quay người, mò được một cành cây, nghĩ thầm: “Lục Tiệm liệu chết cứu ta, bây giờ y bị bệnh, đến lượt ta liệu mạng cứu y rồi”. Nghĩ xong vươn người đứng dậy, đưa cành cây hoành ngang trước ngực, mặc tưởng lại kiểm thuật trước đây huynh trưởng dạy qua, ước đoán chiêu đầu tiên xuất thủ thế nào.

Mắt thấy ánh lửa tiếng người càng lúc càng gần, tim của A Thị càng đập càng nhanh. Chợt thấy vài tên mặc giáp đội mũ sắt từ trong bụi cây chui ra, ngay tức thì cô quát một tiếng, nhảy phóc lên trước, nhưng việc đến trước mắt, tất cả kiểm thuật đều quên hết, chỉ biết giơ cao cành cây, liều chết vụt xuống. Mấy người đó đột nhiên gặp phải tập kích, liền ôm đầu kêu lớn. A Thị quát được vài cái, liền cảm thấy kiệt lực, sơ xuất bị một người tóm chặt cành cây, lớn tiếng kêu: “Công chúa, công chúa, là ta a, ta là Thăng Gia”.

A Thị bối rối, dưới ánh lửa, nhìn ra người mới đến, không kèm được kinh ngạc vui mừng nói: “Sài Điền đại nhân, người tại sao lại đến đây?”.

Sài Điền Thăng Gia bưng trán cười khổ nói: “Khi Thăng Gia đang tuần đêm, có giọng nói chợt vang bên tai, nói công chúa đang ở đây. Thăng Gia nhìn khắp nơi, nhưng không thấy người nào, cũng không biết là yêu hay là thần, nhưng lại sợ vạn nhất công chúa ở đây, há không phải là bỏ qua sao? Không ngờ công chúa quả nhiên ở đây, xem ra thật là thần linh hiển thánh rồi”.

A Thị thở phào, nghĩ thầm: “Người truyền lời nhất định là Ngư hoà thượng rồi”. Lại hỏi: “Đại ca đâu?”.

Sài Điền Thăng Gia nói: “Quốc chủ ở Thiện Chiếu Tự đằng trước không xa”. A Thị

chỉ Lục Tiệm nói: “Các người dìu y lên, đưa ta đi gặp đại ca”.

Sài Điền Thăng Gia định nhãn nhìn, thất thanh nói: “Đây không phải là tiểu tử cầu kết với Thiên Thần Tông sao?”.

A Thị tức giận nói: “Cái gì gọi là cầu kết với Thiên Thần Tông?”.

Sài Điền Thăng Gia liền đem sự tình lúc trước kể lại. A Thị tức đến nổi sắc mặt biến trắng, nói: “Nếu không phải là y giết Thiên Thần Tông, ta cũng không thể ở đây được”.

“Y giết được Cửu Thước Dao Ma Vương?” Sài Điền Thăng Gia trợn mắt lú lười. A Thị vội thúc y đi về Thiện Chiếu Tự. Sài Điền Thăng Gia không dám kháng lệnh, để một tên võ sĩ công Lục Tiệm lên, lại đem ngựa của mình cho A Thị cưỡi.

A Thị trên đường thấy chúng nhân buồn bã không vui, bất giác lấy làm lạ, nói: “Sài Điền, các người tại sao lại không vui? Đánh trận không thuận lợi sao?”.

“Đánh trận?”. Sài Điền Thăng Gia than nói: “Trận này làm sao đánh? Kim Xuyên có ba vạn nhân mã, chúng ta có không quá hai vạn. Đánh hay không đánh, đều là thua. Lúc nãy nghe nói Hoàn Căn, Thửu Tân hai thành đều mất rồi. Thanh Châu thành hiện tại giống như nữ nhân cởi hết y phục ... khụ ... Công chúa thứ tội. Thăng Gia nhất thời sốt ruột, nói năng không văn nhã”.

A Thị đỏ mặt tía tai, xì nhẹ một tiếng, trong lòng thì dần dần trầm xuống: “Vĩ Trương thật là sắp vong sao?”. Lại hỏi: “Đại ca nói thế nào?”.

Sài Điền Thăng Gia than nói: “Tính khí của quốc chủ, công chúa không phải là không biết. Trời không sợ, đất không sợ, ở thời điểm then chốt này, quốc chủ vẫn cùng Ninh Bất Không tiên sinh chơi cờ vây” ;

A Thị lấy làm lạ, nói: “Bất Không tiên sinh là một người mù, làm sao có thể chơi cờ?”.

Sài Điền Thăng Gia thấp giọng nói: “Công chúa, Thăng gia luôn cảm thấy Bất Không tiên sinh là giả mù. Không những tiên sinh có thể chơi cờ, lúc Thăng gia ly khai, quốc chủ đã thua hai ván rồi”.

Trong lúc đàm luận, đã đến Thiện Chiếu Tự, sớm có người vào trong thông báo. Chức Điền Tín Trưởng nhanh chóng bước ra đó, huynh muội hai người kiếp hậu trùng phùng, vui mừng vô cùng. A Thị càng là lớn tiếng vui mừng mà khóc.

Chúng nhân vào tự ngồi xuống, Tín Trưởng hỏi rõ quá trình thoát nạn, kinh ngạc không ngớt, lại nghe nói Lục Tiệm liều chết khổ chiến, trước chém Lộc, Xà, sau lại giết Thiên Thần Tông, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa cảm động.

Chợt thấy Ninh Bất Không chống trượng bước ra, Chức Điền Tín Trưởng than nói: “Bất Không tiên sinh, ta thật là gặp việc hồ đồ, tí nữa là trách lầm ngoại sinh của ngài rồi”.

Ninh Bất Không chấn động, tắc nghẹn nói: “Tiểu tử đó cũng quay về, đang ở đâu?”.

Tín Trưởng đem lời của thi thuật lại sơ lược, rồi nói: “Lục Tiệm thụ thương, phạm phải trọng bệnh, ta để y quan khám bệnh cho y rồi”.

Ninh Bất Không nói: “Vậy thì không cần, tại hạ cũng thông hiểu chút y thuật, đợi tại hạ trông qua rồi hãy nói”. Ngay lập tức đi đến trước người Lục Tiệm, bắt mạch môn của y, đột nhiên lông mày nhăn lại, đỡ y dậy, độ nhập chân khí. Chân khí của Ninh Bất Không một khi vào cơ thể, tinh lực của Lục Tiệm dần dần hồi phục, tỉnh lại, tiếp kiến mọi người.

Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Lục Tiệm a, người cứu A Thị, công lao không nhỏ. Ta luận công thăng người làm Phụng Hành, theo hầu bên ta, người thấy thế nào?”.

Lục Tiệm bất giác ngây người. A Thị lúc này đã thay y sam, trong hậu đường nghe hai người đối đáp, chạy vội ra vui mừng nói: “Lục Tiệm, còn không mau bái tạ đại ca”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Tôi không làm Phụng Hành”.

Chức Điền Tín Trưởng không vui, hỏi: “Người chê chức quan quá nhỏ sao?”.

Lục Tiệm nói: “Gia gia từ bé đã nói với tôi, bất luận thế nào, cũng không được làm hải tặc Oa khấu. Nhà Chức Điền tuy không phải là Oa khấu, nhưng cũng là Oa nhân. Ta vốn là người Minh, tuyệt đối không làm quan của Oa nhân”.

Nói đến hai câu cuối, giọng nói của Lục Tiệm đột ngột dương cao. Chúng gia thần liên tiếp cúi đầu, trông trộm Tín Trưởng. Chỉ thấy Tín Trưởng hai tay nắm quạt, sắc diện âm trầm vô cùng. A Thị hoa dung thất sắc, vội nói: “Ca ca, người đừng trách y. Y ngờ nghệch, cái gì cũng không hiểu, để muội chậm chậm chỉ bảo y, thì y sẽ đáp ứng”.

Chức Điền Tín Trưởng nghe thấy vậy, thần sắc hơi dịu lại, cười nói: “Cũng được, Lục Tiệm, khó được A Thị coi trọng người như vậy, toàn nói lời tốt cho người. Ta gả A Thị cho người được không? Như vậy người có thể làm gia thần của nhà Chức Điền ta được rồi”.

Chúng gia thần đều biến sắc, A Thị tuyệt sắc hân hữu, chúng nhân không ai không thềm nhỏ dãi, chỉ hận vô duyên đắc thủ, không ngờ lại bị Lục Tiệm giành lấy. Trong chốc lát, hơn mười cặp mắt oán độc nhìn lên người Lục Tiệm, hận không thể chọc thành mấy cái lỗ, lại còn nghĩ: “Một miếng thịt chim sẻ thơm ngon, lại rơi vào miệng chó”.

A Thị vừa hồ thẹn vừa vui mừng, xì nói: “Đại ca người chỉ biết lấy người ta ra để tìm vui. Từ giờ về sau, muội mặc kệ huynh”.

Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Được a, người đã không đáp ứng, ta liền thu lại mệnh lệnh đã ban ...”. A Thị thẹn thùng sốt ruột vạn phần, đột nhiên đứng dậy, dậm chân nói: “Đại ca hư chết đi được, thật tồi tệ, muội, muội”. Nhất thời sốt ruột, nước mắt đã chảy xuống.

Chức Điền Tín Trưởng than thầm, y vốn muốn đem A Thị gả cho thiếu chủ nước khác, để liên kết chư hầu. Nhưng lúc này thấy nàng đối với Lục Tiệm tình thâm như vậy, nếu là tuyển chọn lang quân khác, chỉ sợ có việc ầm ỹ. Y vốn là người phóng đảng ngỗ ngược. Theo tục pháp, gia thế của A Thị và Lục Tiệm hơn kém như trời với đất, không thể kết hôn, nhưng trong mắt y, toàn bộ thường pháp thế tục đều không đáng giá một đồng. Hơn nữa, người này có thể giết Thiên Thần Tông, nếu được người này, còn hơn được nghìn quân. Y trước nay có tài thì dùng, ngay lập tức khẳng khái hứa hôn, mắt thấy A Thị sốt ruột, bất giác cười nói: “Được rồi, ta chỉ chọc người chơi thôi”.

A Thị lúc này mới ngừng khóc, trong lòng biết việc lớn đã thành, không kèm được vui mừng, vội vàng quay người đi vào trong, nhưng lại nhin không được, nấp sau bình phong nghe trộm.

Lại nghe Chức Điền Tín Trưởng cười nói: “Thế nào, A Thị phối với người thì có hơn. Lục Tiệm người cũng không có lời gì để nói đúng không?”.

Vẫn nghe Lục Tiệm thuỷ chung trầm mặc, A Thị trong lòng sốt ruột, thầm mắng: “Đồ ngốc, vui quá ngốc rồi sao?”.

Chợt nghe Lục Tiệm thở ra một hơi, tấm lòng của A Thị giãn ra, tim đập thành thịch, nhưng chỉ nghe Lục Tiệm đờ giọng nói: “Chức Điền quốc chủ, ta không thể lấy A Thị ...”.

A Thị ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến sẽ là câu này, chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, giống như lộn nhào, may mà thị nữ kịp thời đỡ lấy, văng vẳng nghe Lục Tiệm ấp úng nói: “Ta rất thích một người con gái, ngoại trừ nàng ta, ai ta cũng không lấy ...”. Trái tim A Thị giống như bị vạn mũi tên xuyên qua, trong miệng có vị mặn của máu, đột nhiên hai mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Trong Phật đường tĩnh mịch như chết, trên mặt Chức Điền Tín Trưởng như có sương mù bao trùm, trong mắt phát ra hung quang khiếp người.

“Tình chi nhất vật, đa ngộ thế gian”. Ninh Bất Không đột nhiên mở miệng: “Người Minh có thơ nói: đa tình tự cổ không dư hận. Người có tình chưa chắc có thể thành quyến thuộc, hơn nữa đứa cháu này của Ninh mỗ đã có người khác, cùng với A Thị công chúa khó cùng giấc mộng uyên ương, không lấy gì là kỳ lạ. Quốc chủ vốn là người thông đạt, tự nhiên là hiểu cái đạo lý này”.

Chức Điền Tín Trưởng quát nói: “Cái này thì dễ dàng, tìm nữ tử kia rồi giết đi, xem y có lấy hay không lấy A Thị?”.

Ninh Bất Không bật cười nói: “Cái này sợ rằng có chút khó khăn, nữ tử kia xa ở Đại Minh, quốc chủ giết nàng ta như thế nào?”.

Chức Điền Tín Trưởng tức giận muốn điên lên: “Vậy thì giết xuân tiều tử này”.

Ninh Bất Không nói: “Giết y thì dễ dàng, nhưng chỉ sợ A Thị công chúa càng thêm thương tâm”.

Chức Điền Tín Trưởng nghe thấy có lý, tuy rằng giữa lúc cuồng nộ, cũng nỗ lực trấn định lại. “Cạch” một tiếng, chiết phiến trong tay y bị bẻ gãy thành hai đoạn. Y nghiêm giọng nói: “Lục Tiệm, thủ cấp của người, ta tạm thời lưu lại, đừng để ta trông thấy người, càng không được xuất hiện trước mặt A Thị”.

Lục Tiệm cự tuyệt hôn sự, trong lòng áy náy, chức chuyển thân ly khai, chợt lại nhớ đến một chuyện, nói: “Chức Điền quốc chủ, khi Lục Tiệm và A Thị quay về, nhìn thấy Kim Xuyên Nghĩa Nguyên”. Bèn đem lời của Kim Xuyên Nghĩa Nguyên nói lại, giống như nói ra những lời này, áy náy trong lòng có thể giảm ít đi vài phần.

Chức Điền Tín Trưởng nghe xong, trầm ngâm nói: “Dũng Hiệp Gian?”.

Ninh Bất Không cười nói: “Thời cơ thắng bại đã xuất hiện, quốc chủ nếu không xuất binh, còn đợi đến lúc nào?”.

Lúc này, một tên gia thần chợt nhiên đứng dậy. Lục Tiệm nhận ra đó là Tá Cữu Gian Tín Thịnh, chỉ nghe y nghiêm giọng nói: “Bất Không tiên sinh, ngài có rắp tâm gì? Xuất hay không xuất binh, đó cũng là việc của quốc chủ, đến lượt ngài nói xen vào sao? Như hôm nay Hoàn Căn, Thấu Tân đều đã bị đánh chiếm, ba vạn đại quân Kim Xuyên đang hướng về Thanh Châu tiến đến. Lúc này xuất binh, chẳng lẽ ngài cho rằng nước Vĩ Trương diệt vong chưa đủ nhanh sao?”.

Ninh Bất Không nói: “Tá Cữu Gian, lời này của người thật không có chí khí”.

Tá Cữu Gian cười lạnh nói: “Người Minh các người năm xưa bị người Mông Cổ đánh bại, thì có chí khí cái gì? Người Mông Cổ hai lần chinh thảo Nhật Bản, thì đều bị chúng ta đánh bại, nói đến chí khí, Nhật Bản chúng ta

so với Đại Minh người còn mạnh hơn nhiều. Giống như năm xưa, Hoàng Thái Tổ Chu Nguyên Chương kia, viết thư cho Thân Vương Hoài Lương ta, muốn nước ta xưng thần. Kết quả Thân Vương Hoài Lương hồi thư khiêu chiến, không chấp nhận yêu cầu của Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương dẫu rằng tức giận, nhưng cũng không làm được gì”.

Chúng Oa nhân nghe nói việc vui của bốn triều, tất cả đều gật đầu liên tục.

Ninh Bất Không vẫn không cẩu giận, mỉm cười nói: “Nói đến bức hồi thư đó của Hoài Lương gửi cho Thái Tổ triều ta, Tá Cửu Gian đại nhân còn nhớ không? Nếu không ngại, ngài đọc ra cho nghe”.

Tá Cửu Gian Tín Thịnh ngẩn ra, cẩu giận nói: “Thư đó không phải là do ta viết, làm sao mà nhớ rõ ràng được? Chẳng lẽ người lại nhớ”.

“Rất không may”. Ninh Bất Không cười nói: “Ninh mỗ vừa hay ghi nhớ, cần ta đọc cho ngài nghe không?”.

Tá Cửu Gian Tín Thịnh khuôn mặt ửng đỏ, nói: “Được a, người đọc đi, đọc không ra là rắm chó”. Nói xong nhổ phì một cái.

Ninh Bất Không cười cười, chậm chậm đứng dậy, khoan thai nói: “Thần nghe Tam Hoàng lập cực, Ngũ Đế thiện tông, chỉ có Trung Hoa có chủ, há di địch không có quân. Càn khôn minh mông, không phải độc quyền của một chủ, vũ trụ hồng hoang, tác chư bang dĩ phận thủ. Người lấn áp thiên hạ, thiên hạ chính là của thiên hạ, không phải là thiên hạ của một người. Thần ở nơi thấp bé xa yếu, là nước nhỏ hẹp, thành trì không đến sáu mươi, phong cương không đến ba ngàn, còn biết thoả mãn. Bệ hạ làm chủ Trung Hoa, vạn thừa chi quân, thành trì hơn ngàn, phong cương trăm vạn dặm, vẫn còn chưa biết thoả mãn, thường khởi ý diệt tuyệt. Trời nổi sát cơ, di tinh hoán túc, Đất nổi sát cơ, rồng rắn rời khỏi. Người nổi sát cơ, trời đất

ngiênng đồ. Xưa Nghiêu, Thuấn có đức, tứ hải lai tân. Thang, Vũ thí nhân, bát phương phụng cống”.

“Thần nghe Thiên Triều có sách lược hưng chiến, tiểu bang cũng có mưu đồ ngự địch. Luận văn có văn chương đạo đức của Khổng, Mạnh. Luận võ có binh pháp thao lược của Tôn, Ngô. Lại nghe bệ hạ tuyển cánh tay đắc lực làm tướng, dùng tình nhuệ làm sư, đến xâm phạm biên cảnh của thần. Thành trì chi địa, sơn hải chi châu, tự có phòng bị, há chịu quỳ gối dâng lên? Thuận theo chưa chắc đã sống, nghịch theo chưa chắc đã chết. Tương phòng trước núi Hạ Lan, tán gẫu ở Bắc Hi, thần sao phải sợ hãi chứ. Ví như Quân thắng thần bại, thoả mãn ý của thượng quốc. Ví thần thắng Quân bại, ngược lại làm chuyện cười cho tiểu bang. Tự cố giảng hoà vi thượng, bãi chiến vi cường, tránh cho sinh linh đồ thán, lê dân bá tánh đau khổ. Đặc phái sứ thần, kính khấu đàn bệ, duy thượng quốc đồ chi”.

Ninh Bất Không diễn cảm đọc xong, trong Phật đường tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Tá Cửu Gian Tín Thịnh dĩ nhiên vừa hồ thẹn, phần nộ giao nhau, những người ngồi trong Phật đường, ai cũng ngượng toát mồ hôi. Bức hồi thư của Hoài Lương tự lấy làm đắc ý, Oa nhân trong Phật đường không ai nhớ được, ngược lại bị người Minh một chữ cũng không sót đọc ra, có thể gọi là kỳ sĩ đại nhục.

Chỉ nghe Ninh Bất Không tiếp tục nói: “Thái Tổ hoàng đế của ta, dùng một tấm áo vải, khởi binh ở đất Lũng, lại đẩy lùi hàng chục vạn thiết kỵ của Mông Cổ, trục xuất khỏi Trung Nguyên, phục hưng Hoa Hạ, nhật nguyệt vĩnh chiếu, uy đức vượt khỏi Hán Minh. Lương Hoài lúc đó chỉ là một Thân Vương, đã không phải là tướng quân, cũng không phải là Thiên Hoàng, lại dám hạ chiến thư khiêu chiến Thái Tổ, bất luận thành bại, gan dạ và thông minh quả thật hơn người. Trong đó có hai câu nói rất hay: “Ví như Quân thắng thần bại, thoả mãn ý của thượng quốc. Ví thần thắng Quân bại, ngược lại làm chuyện cười cho tiểu bang”. Chuyện đến hôm nay mà nói, Kim Xuyên Nghĩa Nguyên hiệu xưng Đông Hải Đế Nhất Danh Tướng,

dựa vào binh lực hơn gấp mười lần đến công đả. Nếu như diệt được Vĩ Trương, chẳng qua cũng là cái lẽ tất nhiên; nhưng nếu như không cẩn thận, ngược lại bị nước Vĩ Trương tiêu diệt, lại là để lại chuyện chê cười nghìn năm. Năm xưa Thái Tổ ta không phải là không dám công đả Nhật Bản, sợ là sợ nếu như không cẩn thận, giống như người Mông Cổ gặp phải thần phong, thuyền chìm người chết không đủ lấy làm tiếc, nếu như biến thành chuyện cười và đề tài câu chuyện của nước các ngươi, chính là nỗi nhục khó rửa của Đại Minh triều ta”.

Ninh Bất Không quét mắt nhìn chư tướng, dương cao giọng nói: “Mọi người đều cho rằng quốc vận của Vĩ Trương sắp hết sao? Nếu đã là như vậy, Ninh mỗ ngược lại nguyện liều mạng, đâm thẳng vào tim gan của Kim Xuyên, có lẽ nhất chiến tất thắng, để Kim Xuyên Nghĩa Nguyên lưu lại nỗi nhục không có cách gì gột rửa được. Đây chính là gọi là: “Thuận theo chưa chắc đã sống, nghịch lại chưa chắc đã chết”.

“Nói rất hay”. Chúc Điền Tín Trưởng đột nhiên vỗ tay cười lớn, đứng thẳng người lên, múa quạt dẫm chân, nhảy lên điệu Đôn Thịnh Nhất PHiên, miệng hát nói:

“Nhân gian ngũ thập niên, dữ thiên địa tương bỉ, bất qua miếu tiểu nhất vật

Khán thể sự, mộng huyễn tự thủy.

Nhân nhân sinh nhất độ, nhập diệt tùy tức đương tiền.

Thử tức bồ đồ chi chủng, ảo não chi tình, mẫn hoài vu tâm hung.

Nhữ thử khắc tức thượng Kinh Đô, nhược kiến Đôn Thịnh lang chi thủ cấp”

(Nhân gian năm mươi năm, so với trời đất chẳng qua chỉ là một vật bé nhỏ mà thôi. Nhìn sự đời, mộng ảo như nước. Mặc đời người trôi qua, nhập

diệt ở ngay trước mắt. Lúc này giác ngộ, buồn bực, chứa đầy trong lòng ngực. Bọn các người lúc này cho dù lên Kinh đô, nếu thấy thủ cấp của Đôn Thịnh Lang ...)

Nhảy xong điệu múa này, Chức Điền Tín Trưởng mặc giáp nhảy lên ngựa, một mình phóng ngựa đi, đám thị đồng, gia thần đều cả kinh, cười ngựa chạy theo, bám theo sát là hai trăm sĩ tốt.

Chức Điền Tín Trưởng ngựa không dừng vó, ven đường tụ tập hai nghìn binh mã, đến trưa ngày hôm sau, đột nhiên xuất hiện ở cốc địa dài hẹp Dũng Hiệp Gian. Đại quân Kim Xuyên đặc ý kêu ngạo luôn đắc thắng, chính đang nghỉ trưa, không kịp mặc giáp lên ngựa, không kịp nhắc thương phát súng, bị quân của Chức Điền đánh phá đến tán loạn, thầy phôi đồng hoang. Như vậy, toàn quân đại doanh của Kim Xuyên bị đánh tan tành ở Dũng Hiệp Gian. Kim Xuyên Nghĩa Nguyên bốn mươi hai tuổi, bị Chức Điền Tín Trưởng cắt lấy thủ cấp. Còn Chức Điền Tín Trưởng hai mươi bảy tuổi, dùng ít thắng nhiều, nhất chiến thành danh, bắt đầu cuộc chiến tranh dài đằng đẳng thống nhất Nhật Bản.

oOo

Trong Phật đường, thị vệ gia thần của nhà Chức Điền đều đã đi hết, Ninh Bất Không thì không hề nhúc nhích. Lục Tiệm nhin không được hỏi: “Tiên sinh không đi sao?”.

Ninh Bất Không thờ ơ nói: “Thắng bại đã phân, ta hà tất phải đi góp vui chứ?”.

Lục Tiệm lấy làm lạ nói: “Thắng bại đã phân? Ai thắng ai bại?”.

Ninh Bất Không nói: “Từ lúc người nói ra đại bản doanh của Kim Xuyên ở đâu, ngày cuối cùng của nhà Kim Xuyên đã đến rồi. Người tuy không nguyện làm gia thần của Chức Điền, nhưng công lao hôm nay của người với nhà Chức Điền thì còn hơn nhiều chúng nhân”.

Lục Tiệm nghe vậy ngậy người, chợt nghe Ninh Bất Không nói: “Người theo ta đến đây”. Nói xong, chống gậy chậm chậm bước đi. Lục Tiệm không biết tâm ý của y, trong lòng thấp thỏm lo lắng, mặc nhiên đi theo.

Đi đến khu rừng rậm phía sau tự, Ninh Bất Không dừng chân quay lại, vươn bàn tay khô gầy ra, vuốt ve đầu của Lục Tiệm cười nói: “Hài tử ngoan, người trước nay rất nghe lời ta, tất nhiên sẽ không lừa ta phải không?”.

Lục Tiệm đáp: “Ta làm sao có thể lừa tiên sinh chứ?”.

Ninh Bất Không than dài, nói: “Lục Tiệm a, người càng lúc càng không thật thà rồi. Thiên Thần Tông hiệu xưng là Nhật Bản đệ nhất kiếm khách, dựa vào bản lĩnh của người, làm sao giết được y? Cho dù người có mượn kiếp lực, nhưng có mượn có trả, muốn giết Thiên Thần Tông, phải mượn bao nhiêu kiếp lực? Đừng nói người tu vi chưa thâm hậu, kiếp lực không đủ, cho dù kiếp lực có đủ, trong lúc vội vã hoàn trả không được, người cũng sớm đã chết rồi, làm sao còn có thể quay về Thiên Chiếu Tự cơ chứ?”.

Lục Tiệm tuy rằng biết Ninh Bất Không tinh minh vô cùng, nhưng không ngờ lòng nghi ngờ của Ninh Bất Không lại nhạy như vậy. Chỉ cảm thấy bàn tay đó di chuyển đến giữa cổ, hơi bóp chặt lại, bất giác hoảng hốt nói: “Tiên sinh, ta đã đáp ứng qua người, không thể nói ra người đó”.

“Cả ta cũng không thể nói được?”. Ninh Bất Không thâm nghiêm nói: “Khắp thiên hạ này, ngoại trừ kiếp chủ, người có thể phong bế Tam Viên Đế Mạch chẳng có là bao. Người không nói, ta cũng đoán ra được. Chỉ là, Lục Tiệm a, nếu người không nói thật với ta, thì là đối với ta bất trung, nếu người đối với ta bất trung, ta làm sao lại có thể yên tâm lưu lại người trên thế gian này chứ?”.

Lục Tiệm lâm vào thế khó, nhưng lời chân thành khuyên bảo của Ngự hoà thượng còn như bên tai, nếu bản thân nói ra đại sư, há không phải trở thành loại vô tín vô nghĩa. Lục Tiệm nghĩ đến đây, cao giọng nói: “Ninh Bất Không, không phải ta không thành thực. Ta đã phát thệ, chết cũng không thể nói ra người đó”.

Ninh Bất Không cười nói: “Nếu muốn chết, còn không dễ dàng”. Trên tay đột nhiên tăng kình, cổ Lục Tiệm muốn gãy, thở không ra được, trong tai vang lên ù ù, vươn tay muốn tóm lấy cánh tay của Ninh Bất Không, nhưng lại không đề được khí lực, chỉ cảm thấy kim tinh trước mắt dần dần hoá thành một vùng sáng chói, khí lực toàn thân tiết ra. Mắt thấy sắp đoạn khí, chợt nghe Phật hiệu vọng vào tai, đồng không mông quạnh đều vang. Lục Tiệm chợt cảm thấy trên cổ họng lỏng ra, Ninh Bất Không buông tay ra, Lục Tiệm cuối cùng có thể hít thở, kèm không được, ôm cổ ngồi xuống, thở hỗn hển.

“Tây Thành Chi Chủ, Đông Đảo Chi Vương, Kim Cang Nộ Mục, Hắc Thiên Bất Tường”. Ninh Bất Không cười ha hả: “Thiên hạ hiện giờ, người có thể phong bế Tam Viên Đế Mạch, ngoại trừ kẻ hèn là kiếp chủ này, thì chỉ có ba người. Túc hạ miêng tụng Phật hiệu, chính là Kim Cang Nộ Mục Ngự hoà thượng rồi”.

Lục Tiệm ngược mắt nhìn đi, chỉ thấy Ngự hoà thượng khuôn mặt khô gầy, lông mày bạc trắng, lặng lẽ đứng phía xa, chắp tay than nói: “Túc hạ động một chút giết người, phải nói là quá tàn nhẫn”.

Ninh Bất Không cười nói: “Nếu không sử dụng khổ nhục kế này, làm sao có thể làm cho đại sư hiện thân chứ? Đại sư ẩn thân trong bóng tối, còn không phải là muốn thừa cơ mưu toan hại Ninh mõ?”.

Ngự hoà thượng nói: “Túc hạ mưu toan ám hại người khác trước, Ngự hoà thượng tại sao không thể mưu toan ám hại túc hạ. Chỉ cần túc hạ trừ tận

gốc Hắc Thiên Kiếp trên người hài tử này, hoà thượng liền không làm khó túc hạ”.

Lục Tiệm hoảng nhiên đại ngộ, thì ra Ngự hoà thượng bảo mình và A Thị không được nói ra đại sư, chính là muốn giấu mình trong bóng tối, nhất cử chế phục Ninh Bất Không, bức Ninh Bất Không giải trừ Hắc Thiên Kiếp, bất giác cảm động vô cùng.

Ninh Bất Không cười cười, nhưng không phải trả lời, nói: “Năm xưa trận chiến giữa đại sư với Vạn Thành chủ ở Thiên Trụ Sơn, đại sư lại có thể may mắn thoát nạn, đủ thấy Phật pháp tinh thâm”.

Ngự hoà thượng lắc đầu nói: “Hỗ thẹn thay, trên Thiên Trụ Sơn, bần tăng vền vẹn tiếp được ba chiêu của Vạn Thành chủ. Sau đó bị buộc phải lưu lạc di bang, có thể nói là người chán ngán”.

Thần sắc của Ninh Bất Không u ám, than nói: “Đại sư hà tất tự khiêm. Ví phỏng Thành chủ còn trên nhân thế, thiên hạ hiện thời, ai lại có thể tiếp được ba chiêu của Thành chủ?”.

Ngự hoà thượng cả kinh nói: “Vạn thành chủ đang thời tráng niên, tại sao không còn ở nhân thế? Thử hỏi thiên hạ, ai có thể thắng được Vạn thành chủ?”.

Ninh Bất Không cười khố nói: “Thành chủ tuy rằng thiên hạ vô địch, nhưng không địch lại được thiên ý”.

Ngự hoà thượng động dung nói: “Dám hỏi cho kỹ”.

Ninh Bất Không nói: “Mười lăm năm trước, thành chủ và đại sư tương hội ở Thiên Trụ Sơn, sau đó quay về Tây Thành, triệu tập lực bộ Địa, Hoả, Phong, Lôi, Sơn, Trạch, cùng thương nghị việc tảo diệt dư đồ Đông Đảo”.

Ngư hoà thượng than: “Vạn thành chủ thống nhất bát bộ, liên tiếp đả bại Đông Đảo, sau lại đầy bàn tăng đi, đã là võ công cái thế, tội gì phải tạo thành sát nghiệp như vậy?”.

Ninh Bất Không cười lạnh nói:” Thành chủ hùng tài đại lược, đệ tử không môn như đại sư há có thể lĩnh hội”.

Ngư hoà thượng nói: “Hùng tài cũng vậy, đại lược cũng vậy, đều như giấc mộng hão huyền. Nhưng vì sao chỉ có lục bộ tụ hội, lại không có nhị bộ Thiên, Thủy”.

Ninh Bất Không nói: “Thiên bộ Trầm sư huynh hành tẩu không tiện, do đó lưu lại ở đông nam, giám thị dư nghiệt Đông Đảo, còn Thủy bộ bởi vì tu luyện cấm thuật Thủy Hồn Chi trận, thành chủ trong lúc phần nộ, xuất thủ tiêu diệt. Cho nên lúc đó chỉ có lục bộ tụ hội. Đêm trước đại hội, Thành chủ lệnh người đứng đầu lục bộ vào Trích Chấm Minh, nói: ‘Thiên bộ đưa tin tức đến, hạ tuần tháng sáu dư nghiệt Đông Đảo mật hội tại Linh Ngao đảo. Trước kia bọn chúng ý cậy biển lớn mệnh mông, cùng ta chơi trò đuổi bắt. Lần này chúng đã tụ tập đầy đủ, nhất định phải một lưới bắt hết, không để một tên nào chạy thoát ’. Lúc đó Ninh mỗ vừa khéo cũng ở đó, nghe đến chỗ này, chợt thấy Thành chủ chau mày, môi run lấy bầy, cơ mặt hơi co lại. Địa mẫu cũng nhìn thấy, nàng ta là đệ nữ Tây Dương, lòng dạ ngay thẳng, bèn hỏi thân thể của Thành chủ có phải có bệnh. Lúc đó trong lòng mọi người còn cho rằng Thành chủ và đại sư nhất chiến, thụ phải ám thương, không ngờ rằng thành chủ thốt nhiên phần nộ, lần đầu tiên trách mắng Địa Mẫu: ‘Phiên bà tử người lời thôi lắm điều, biết cái gì? ’. Lại trực xuất Địa Mẫu ra khỏi Trích Chấm Minh, phạt chung thân không được nhập đường nghị sự. Nào biết sau khi Địa Mẫu đi khỏi, thành chủ run rẩy càng lợi hại, thậm chí nói không ra lời, chỉ còn biết để cho mọi người quay về”.

Ngư hoà thượng miệng niệm Phật hiệu, lắc đầu liên tục. Lại nghe Ninh Bất Không tiếp tục nói: “Đến ngày hôm sau, mọi người chính thức tụ hội. Thành chủ lại giống như đã phục hồi sức khỏe, thần thái rực rỡ, dặn dò

xong việc tiêu diệt Đông Đảo, lại chột nói: ‘Ta gần đây tu luyện Chu Lưu Lục Hư Công, tương đối có sở đắc, hôm nay thuận tiện biểu diễn một lần, để cho chư vị đại khai nhãn giới’. Nói xong vận chuyển huyền công, quả nhiên là châu lưu lục hư, pháp dụng vạn vật, làm cho bọn tại hạ quáng mắt lên. Không ngờ trong lúc đó, đột nhiên chân khí của thành chủ đảo lộn kịch liệt, tiếp đó đất lở núi sạt, nước lửa chột bốc lên. Thành chủ trước sau gặp phải lục kiếp là thổ yểm, hoả phần, thuỷ tẩm, phong liệt, thạch vũ, lôi cú; trước mặt đệ tử, hoá thành tro bụi”.

Ngư hoà thượng nghe đến đây, nhất thời yên lặng, hồi lâu mới than, nói: “Bát đại thiên kiếp, Vạn thành chủ thân lại gặp phải sáu, có thể nói là chết quá đau khổ. Nhưng Vạn thành chủ bất ngờ mất đi, Tây Thành bát bộ há không phải chìm vào hỗn loạn vô cùng?”.

“Đại sư thần toán”. Ninh Bất Không than nói: “Thành chủ vừa mất đi, Thiên bộ tây phản, dư nghiệt Thuỷ bộ cũng tro tàn lại cháy. Nhưng trong bát bộ, ai cũng không phục ai, rề rà không cách gì tuyển ra tân nhiệm thành chủ. Mỗi lần tụ hội, đều nổ ra ác chiến, chém giết đến thiên hôn địa ám, cao thủ bát bộ tử thương thâm vô cùng. Trận chiến cuối cùng ở Thiên Sơn Dao Trì, Hoả bộ của tại hạ vốn chiếm thượng phong, không ngờ lại trúng phải quỷ kế, toàn quân bị tiêu diệt, duy chỉ có Ninh mỗ may mắn đào thoát đi hết nơi này đến nơi khác, lưu lạc Oa quốc”. Nói xong rầu rĩ vô cùng.

Ngư hoà thượng nghĩ ngợi một lúc, chột nói: “Ninh thí chủ nói với hoà thượng nhiều nội tình như thế, không biết có dụng ý gì?”.

“Đại sư quả nhiên trí tuệ uyên thâm”. Ninh Bất Không cười nhẹ một cái: “Đại sư là cao thủ tề danh với thành chủ, năm xưa bị buộc phải ly khai Trung Nguyên, tất nhiên oán hận trong lòng. Hiện nay bát bộ đại loạn, chính là cơ hội, đại sư sao không cùng liên thủ với Ninh mỗ, phản hồi Trung thổ, hoành tảo Tây Thành, trút cơn giận năm xưa”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Hoà thượng vốn là người xuất gia, oán hận chỉ là mây khói qua mắt. Há có thể để trong lòng?”.

Ninh Bất Không trầm mặc một lúc, chợt cười nói: “Nói như vậy, đại sư không nguyện liên thủ với Ninh mỗ rồi”.

Ngư hoà thượng nói: “Năm xưa, hoà thượng khiêu chiến Vạn thành chủ, chẳng qua bởi vì thành chủ tự thị thần thông, sát nghiệp quá nặng. Tỉ vũ là hư, khuyên bảo là thật. Nếu như hôm nay nghe lời của túc hạ, há không phải lại tạo vô số sát nghiệp? Đừng nói bát bộ ngoạ hổ tàng long, cao nhân bối xuất, hoà thượng vị tất có thể thắng? Cho dù võ công của hoà thượng có lợi hại hơn mười lần, há lại là đao trong tay túc hạ, giúp túc hạ sát hại đồng môn?”.

Sắc diện Ninh Bất Không nặng như nước, hăng hắc cười âm hiểm. Ngư hoà thượng lại nói: “Hoà thượng hôm nay đến đây, chỉ bởi vì hài tử họ Lục này. Ninh Bất Không, túc hạ giải hay không giải Hắc Thiên Kiếp này?”.

“Giải trừ Hắc Thiên Kiếp?”. Ninh Bất Không ha hả cười lớn: “Sợ rằng đại sư đề cao Ninh mỗ rồi”.

Ngư hoà thượng chau mày nói: “Tại sao lại nói là đề cao?”.

Ninh Bất Không nói: “Đại sư được nhìn qua Hắc Thiên Thư chưa?”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Hắc Thiên Thư vốn là bí truyền của Tây Thành, hoà thượng có nghe nói qua, nhưng vẫn chưa tự mắt nhìn thấy”.

Ninh Bất Không nói: “Tôn chỉ phần mở đầu của Hắc Thiên Thư nói rõ, liên định ra Hữu Vô Tứ Luật. Đệ nhất luật gọi là vô chủ vô nô, nói chính là quan hệ của kiếp chủ và kiếp nô. Phàm là kiếp nô không được ly khai kiếp chủ. Kiếp chủ chết thì kiếp nô chết. Đệ nhị luật, gọi là Hữu Tá Hữu, nói chính là đạo lý kiếp lực không mượn thì không dùng được, luật này loan

truyền rộng rãi, đoán rằng đại sư cũng đã có nghe qua. Nhưng người biết về đệ tam luật thì ít đi rất nhiều, gọi là Vô Hưu Vô Chỉ”.

Lông mày trắng của Ngự hoà thượng nhảy lên một cái: “Vô Hưu Vô Chỉ?”.

“Không sai”. Ninh Bất Không nói: “Hắc Thiên Thư ám hợp thiên tượng, chư thiên tinh đấu vận chuyển theo thời gian, không nghỉ ngơi không dừng lại. Dám hỏi đại sư, cho dù Như Lai tái thế, lại có thể pháp nghịch thiên địa, làm cho chư thiên tinh đấu dừng lại bất động không?”.

Ngự hoà thượng nói: “Nhất định là không thể”.

Ninh Bất Không nói: “Hắc Thiên Thư cũng như vậy. Sau khi luyện thành ba mươi một mạch, cho dù không tiếp tục tu luyện, kiếp lực trong cơ thể cũng sẽ như chư thiên tinh đấu, tự hành vận chuyển. Kiếp lực đã vĩnh viễn kh

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cố Sự

Ngư hoà thượng nói xong, ngẩng đầu nhìn đi, phía đông bắt đầu rạng sáng, mây nhẹ vẫn còn u ám, một đàn cò trắng chậm chậm bay về phía đông.

“Đây là câu chuyện thứ nhất, nói về một loại vũ khí”. Ngư hoà thượng thông thả nói: “Ba trăm năm về trước, trung thổ có một nơi rất phi thường, gọi là Thiên Cơ Cung, trong cung cất chứa ngàn vạn quyển sách, những người tài trong cung, đa phần được gọi là toán gia. Bọn họ học cửu thiển nhân, trí tuệ cao siêu. Tiếc thay, trí tuệ này không làm cho bọn họ vô ưu cả đời, rốt cuộc có một ngày đã dẫn đến tai hoạ to lớn.

Khi ấy vừa hay chính là lúc Tống diệt Nguyên hưng binh mã khắp nơi, loạn lạc khắp chốn. Thiên Cơ Cung dựa vào kỳ kỹ dị năng, giàu có nhất nước, trở thành niềm hy vọng duy nhất phục hưng Hán thất. Trong đám đệ tử của Thiên Cơ Cung có rất nhiều người kiệt xuất, luôn luôn dấy lên nghĩa quân ở phía nam, đối kháng triều đình. Nhưng bởi vì trong cung có gian tế, cuối cùng triều đình Nguyên biết nơi tọa lạc của Thiên Cơ Cung, phái thủy lục đại quân công đánh. Trận đánh đó hết sức kịch liệt thảm khốc, năm vạn tinh giáp của quân Nguyên tử thương quá nửa, thậm chí con trai của hoàng đế Nguyên triều cũng chết trong cung. Nhưng chung quy đơn quyền khó chống lại tứ chưởng, trăm vạn quyển sách của Thiên Cơ Cung rốt cuộc bị thiêu dưới kiếp lửa rừng rực, hoá thành tro bụi”

Lục Tiêm nhin không được hỏi: “Vậy người trong cung thì sao?”

Ngư hoà thượng nói: “May mà tiền bối của Thiên Cơ Cung sớm đã có phòng bị, lưu lại một đường mật đạo, do đó phần lớn trong cung đều chạy thoát được ra ngoài”. Lục Tiệm thở phào một hơi, gật đầu liên tiếp.

“Lúc đó rợ Hồ tung hoành Trung thổ, đám toán gia may mắn sống sót kia không còn chỗ dung thân, chỉ còn biết ngồi thuyền chạy đến một hòn đảo ở biển Đông. Đám toán gia này trí tuệ xuất chúng, lúc này lại ôm trong lòng nỗi thù huỷ cung, nhất trí quyết ý báo phục người Nguyên. Mà trong đám toán gia này, lại có một vị đại toán gia tài giỏi nhất, tài trí và võ công của người này, đều thông thiên đạo. Tiếc là, y thụ trọng thương khi Thiên Cơ Cung bị huỷ, đợi vết thương lành khỏi thì việc phục thù đã được quyết định rồi.

Vị đại toán gia này biết rõ oan oan tương báo, không bao giờ kết thúc, vốn không muốn tham gia vào việc này, nhưng bởi vì y là người rất trọng tình nghĩa, trải qua nhiều lần trắc trở, rốt cuộc không kháng lại được sự khẩn cầu của người thân và bạn bè, tham gia vào hàng ngũ phục thù. Lúc này thế lực của người Nguyên như mặt trời giữa trưa, còn Thiên Cơ Cung mới gặp phải tổn thương nặng nề, nếu như dựa sức người để đối kháng, thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Do đó vị đại toán gia này sau khi suy nghĩ kỹ càng sâu xa, bèn đề nghị kiến tạo một loại thần binh lợi khí có uy lực to lớn. Mà lần chế tạo ấy, tổn mất mười lăm năm thời gian.”

Lục Tiệm cả kinh nói: “Mười lăm năm? Lâu như vậy sao?”

“Đấy cũng không coi là lâu lắm”. Ngư hoà thượng nói: “Thời Xuân Thu, Việt Vương Câu Tiễn phục thù, còn dùng mười năm sinh tồn tụ tập, mười năm răn dạy, trước sau dùng mất hai mươi năm thời gian. Thiên Cơ Cung so với nước Việt ngày ấy, còn nhỏ yếu hơn rất nhiều. Hơn nữa vũ khí đó quy mô to lớn, cấu tạo tinh xảo, tuy rằng trí giả và danh tượng như mây tụ, nhưng trong nhất thời cũng khó mà tạo thành.”

Lục Tiệm tò mò hỏi: “Vũ khí đó thật ra là như thế nào?”

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Hoà thượng cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là nghe tổ sư đời trước thoảng nhắc đến, nghe nói nó có thể làm cho mạch suối dưới lòng đất nổ tung, sông hồ trên mặt đất chảy ngược, hình thành hồng thuỷ ngập trời, nhấn chìm đô thị, còn có thể kích phát gió lốc, từ mặt biển thổi vào lục địa, còn có thể tụ mây thành mưa, hàng tháng không ngừng”.

Lục Tiệm nghe đến trợn mắt lú lười, những lời này nếu không phải từ miệng Ngư hoà thượng nói ra, y nhất định cho đó là những câu chuyện kỳ lạ ngoài biển mà Lục Đại Hải vẫn nói, tuy rằng thú vị, nhưng lại không chân thực. Nhưng lúc này Ngư hoà thượng phong độ nghiêm nghị, có thể thấy tuyệt không phải là lời dối trá, mà đích thực là có việc đó.

Ngư hoà thượng nói tiếp: “Ngày hôm đó, vũ khí chung quy hoàn thành, bọn họ thử nghiệm trên mặt biển, một hơi đã phá huỷ ba hòn đảo hoang không người. Công sức mười lăm năm cuối cùng cũng đại thành, chúng nhân ai cũng nhảy nhót hoan hô. Duy chỉ có vị đại toán gia đó là buồn bã không vui, y từ lúc bắt đầu thiết kế vũ khí, liền thấy do dự, bởi vì vũ khí này uy lực quá lớn, một khi vận dụng, tử thương nhất định kinh người. Nhưng cho dù y là tuyệt thế trí giả, chìm đắm trong tham cứu trí tuệ, tuy biết rõ như vậy, vẫn nhịn không được muốn tạo ra vũ khí, nghiên cứu đến cùng, lúc này thấy vậy, bất giác trong lòng sinh ra sợ hãi.

Vũ khí đã thành, chúng nhân lập tức quyết ý lấy máu trả máu, trước tiên phá huỷ kinh thành Đại Đô của người Nguyên, nếu như Đại Đô bị dẹp bằng, thiên hạ tất loạn, đến lúc đó có thể tranh thủ thời cơ phục hưng Hán thất. Phải biết quân dân Đại Đô trăm vạn hộ, một khi vận dụng vũ khí đó, trong thành hầu như không có ai có thể may mắn thoát nạn. Chỉ tiếc là, khi ấy chúng nhân cố chấp ý nghĩa phục thù, sớm đã không quan tâm đến những điều này”. Nói đến đây, Ngư hoà thượng không kèm được than dài một tiếng.

Lục Tiệm không kèm được hỏi: “Vũ khí đó thật là đã dùng rồi sao?”.

Ngư hoà thượng nói: “Nếu là người, người sẽ dùng sao?”.

Lục Tiệm lắc đầu nói: “Lục Tiệm không dùng”.

Ngư hoà thượng nói: “Dầu cho người không dùng, người khác chung quy cũng sẽ dùng, nếu như là vậy, người lại ứng phó như thế nào?”.

Lục Tiệm nghĩ ngợi, nói: “Lục Tiệm hoặc là đem vũ khí huỷ đi, hoặc là đem nó cất giấu đi”.

Ngư hoà thượng im lặng một hồi lâu, than: “Không ngờ người lại có phần hiểu biết này, cùng với vị đại toán gia đó không bàn mà khớp hợp. Y vừa thấy uy lực của vũ khí, liền động ý niệm huỷ bỏ, nhưng mười lăm năm tâm huyết, chung quy không nhẫn tâm trong một sớm huỷ bỏ. Y mâu thuẫn nhiều lần, sau khi cùng thê tử thương nghị, bày ra một trò bịp, lừa chúng nhân rời khỏi vũ khí. Sau đó, phu phụ hai người bọn họ điều khiển vũ khí, rời đảo đi xa. Khi ấy chúng nhân phát hiện bị lừa, tới tập ngôi thuyền đuổi theo, nhưng vũ khí đó một khi vận chuyển rồi, mặc cho bất kỳ là loại thuyền lớn nào cũng đừng mong tiếp cận được, chúng nhân chỉ còn biết trừng mắt nhìn phu phụ bọn họ đi về phía xa, từ đó về sau, cũng không quay trở lại”.

Lục Tiệm nghe xong, bất giác thở phào một tiếng, nhưng trong lòng lại buồn rầu, mừng tượng đôi phu phụ đó, bội bỏ người thân bạn bè, rời xa quê hương, cũng không biết ôm ấp tâm tình như thế nào nữa. Nghĩ một lúc, lại hỏi: “Đôi phu phụ đó mang vũ khí đi khỏi, những người còn lại không tạo thêm một cái sao?”.

“Tạo thì tạo rồi”, Ngư hoà thượng nói, “Nhưng vị đại toán gia đó trước khi rời khỏi, mang theo tất cả hoạ đồ. Hơn nữa, không có tính toán thần diệu của vị đó, vũ khí mà chúng nhân tạo, hoàn toàn không có uy lực. Lại qua mười mấy năm, chúng nhân trên đảo không làm được tích sự gì, cuối

cùng nản lòng nhụt chí, vứt bỏ đi ý niệm phục thù. Chỉ là, vị đại toán gia đó mang trên người vô số tội danh, suốt cả cuộc đời, đều bị thế nhân oán hận”.

Ngư hoà thượng nói đến đây, không nói thêm nữa, đứng dậy đi về phía tây. Hai người đi được một đoạn, mặt trời đã giữa trưa. Lục Tiệm thấy bên đường đằng xa có một toà lữ xá, tường trúc mái thấp, trước cửa vắng lặng, lập tức đề nghị nghỉ ngơi ở đây.

Ngư hoà thượng đồng ý, hai người đến trước cửa, Lục Tiệm thấy trong nhà lờ mờ tối, bèn cao giọng nói: “Có người không?”.

Gọi liền hai tiếng, từ trong cửa mới đi ra một bà lão lưng còng, mặt đầy nếp nhăn, hai mắt vẫn đục vô cùng, tựa hồ có chút e sợ, nhìn hai người một cái, bèn lùi lại nửa bước, thụt lại dưới mái tranh, rít giọng nói: “Thì ra là hoà thượng xin cơm”.

Nên biết Oa quốc sùng tín Phật pháp, tăng nhân hành tẩu ở trong nước, không bao giờ phải lo đói khát, do đó lão bà đó vừa thấy cách ăn mặc của Ngư hoà thượng, liền biết mục đích đến, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vào đi”.

Ngư hoà thượng thi lễ nói: “Nữ thí chủ, làm phiền rồi”. Lão bà im lặng lùi lại. Hai người vào trong, mũi người thấy một mùi cũ kỹ, vẫn vít không bay đi, đoán là lâu rồi không có người đến, tro bụi rải rác trên góc tường bệ cửa sổ. Chợt thấy lão bà đó từ phòng trong đi ra, bưng ra một mâm tre, trên mâm đặt mấy nắm cơm trắng.

Lục Tiệm thấy lão bà này cùng khổ như vậy, lại còn ân cần đãi khách, trong lòng cảm kích, mò ra trên người mấy đồng tiền, nhét vào tay của lão bà, nói: “Lão bà bà nhận lấy”.

Lão bà đó cầm lấy tiền, mắt cũng không nhìn lên, thì thầm nói nhỏ: “Trước giờ chỉ có hoà thượng xin tiền, lại có hoà thượng cho tiền sao?”.

Lục Tiệm nói: “Ta không phải là hoà thượng, tự nhiên cần cho tiền.”

Lão bà chỉ Ngự hoà thượng, nói: “Người không phải hoà thượng, nhưng y thì phải, người đi theo hoà thượng, thì là hoà thượng”.

Lục Tiệm thấy lão bà tuổi cao lắm lắm, không có cách gì biện giải, thấy lão bà đó lùi lại, bèn vươn tay lấy một nắm cơm, nắm cơm vừa vào tay, Lục Tiệm trong lòng đột nhiên kinh hãi, mắt thấy Ngự hoà thượng cũng đang chực lấy nắm cơm, vội nói: “Đại sư, cơm này không ăn được”.

Ngự hoà thượng nghe thấy vậy kinh ngạc, chợt thấy Lục Tiệm quăng nắm cơm lên bàn, hạt cơm văng tung toé, từ bên trong bò ra một con rết dài ba tấc, trong sắc tím toát ra ánh vàng, lộ rõ là vật kịch độc.

Ngự hoà thượng sắc diện sa sầm, đưa mắt nhìn lão bà đó, lại thấy trên khuôn mặt lão bà lộ ra nét cười quý dị. Lục Tiệm quát lớn một tiếng, nắm lấy một nắm cơm, ném về phía lão bà. Nắm cơm đập trúng lão bà, chỉ nghe xoạt một tiếng, thân hình của lão bà đó lại theo thế đến của nắm cơm, đổ ập xuống, biến thành một tấm mỏng.

Lục Tiệm chưa từng nhìn thấy việc nào quý dị như vậy, kinh ngạc vô cùng, bước nhanh lên trước, nhưng chỉ thấy trên mặt đất chỉ lưu lại một bộ áo quần, một tấm mặt nạ da người. Lục Tiệm nhấc tấm mặt nạ lên, tấm mặt nạ vào tay ướt đầm, đưa mắt nhìn qua, gần như muốn nôn, thì ra phía sau mặt nạ đó máu thịt bầy nhầy, có lẽ vừa mới lột từ trên thân người ra.

“Cẩn thận”, Ngự hoà thượng chợt quát một tiếng, sau cổ Lục Tiệm chợt hẫng, đã bị Ngự hoà thượng nhấc lên, khoé mắt thấy ánh đao loé lên khắp nơi, một đạo đao quang trắng sáng phá đất mà ra, nếu bản thân còn ở tại đó, tất bị đao này chém đứt hai chân.

Tiếp đó thân thể trầm xuống, đã lên đến xà nhà, đưa mắt nhìn đi, chỉ thấy Ngự hoà thượng đang nhìn xuống dưới, sắc diện nghiêm trang. Lục Tiệm tay ấn vào xà nhà, chợt thấy có biến động, hô lớn: “Xà nhà là rỗng”.

Tiếng kêu mới dứt, mấy đạo ánh sáng từ trong xà nhà vọt ra, Ngự hoà thượng nghe tiếng, sớm đã có chuẩn bị, phất tay áo quét bay ba mũi cương đao, hữu quyền sấm sét kích trúng xà ngang.

Xà gỗ vỡ vụn, một đạo hắc ảnh vọt ra ngoài, đâm mạnh vào tường, xoạt một tiếng, tường tre bị đâm thủng thành một lỗ to, đạo hắc ảnh đó chỉ chớp lên một cái, thì không thấy nữa.

Xà ngang bị huỷ, Ngự hoà thượng và Lục Tiệm cùng rơi xuống đất, vẫn còn chưa đứng vững, từ trong lòng đất chợt nhiên loé lên ánh sáng trắng, trường đao đã chờ chực ở đó. Ngự hoà thượng quát lớn một tiếng, không né không tránh, chân trái đập trúng mũi đao, một loạt tiếng leng keng vang lên, trường đao đoạn đoạn vỡ vụn. Hai chân của Ngự hoà thượng lún vào đất nửa thước, toà lữ xá rộng lớn bị chấn động một cái, từ trong đất truyền ra một tiếng kêu thảm, một đạo hắc ảnh đột nhiên từ ngoài hai trượng phá đất nhảy ra, nhanh như chớp giật, vùn vụt lao đi.

Lục Tiệm nhắc chân, muốn đuổi theo, Ngự hoà thượng kéo lấy y, lắc đầu nói: “Không cần phải đuổi, đi vào phòng trong xem sao”.

Lục Tiệm chỉ biết đi theo Ngự hoà thượng vào trong phòng, vừa mới vào cửa, liền cảm thấy mùi máu xộc vào mũi. Lúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy một thi thể đàn ông máu thịt bầy nhầy phủ phục gần cửa, bên cạnh thi thể đàn ông, chính là thi thể của một lão bà, toàn thân trần truồng, da mặt từ trán đến cổ đã bị lột mất.

Lục Tiệm vừa nhìn thấy, liền nhịn không được, dựa vào thành cửa, nôn thốc nôn tháo. Ngự hoà thượng cũng liền miệng niệm: “tội lỗi”.

Lục Tiệm vừa hết kinh hãi, phần nộ nói: “Đám người này độc ác vô cùng, đại sư nhận ra bọn họ sao?”.

“Hoà thượng biết”. Ngự hoà thượng lộ ra vẻ rầu rĩ, “Đám người này truy sát hoà thượng đã gần mười năm, không ngờ hôm nay lại tàn nhẫn đến

vậy, đến cả người già cũng không tha.”

Lục Tiệm nhìn Ngự hoà thượng, trong lòng đầy nghi hoặc, đang định hỏi ngọn nguồn, Ngự hoà thượng đã nói: “Trước tiên để hai người này nhập thổ vi an đã”. Lục Tiệm đồng ý, cúi người ôm lấy thi thể người đàn ông, vừa mới chạm đến y sam của người đàn ông, chợt sinh dị cảm. Trong sát na, thi thể đó cũng cử động, một vầng đao quang, từ dưới háng thi thể lướt ngược ra, đâm thẳng vào bụng dưới của Lục Tiệm.

Lục Tiệm vừa sinh dị cảm, đã thi triển thuật Khiêu Ma, nhảy phốc lên vài thước. Đao quang lướt không, thi thể đó lại lộn nhào ngược lại, đó là một người đàn ông bịt mặt, chực chuyển đao kích thẳng vào Ngự hoà thượng, không ngờ Lục Tiệm lảng không một cước, đá mạnh vào cổ tay hắn.

Tên đàn ông giả chết bị đau, trường đao rời khỏi tay. Hắn thấy tình thế bất diệu, rùn người một cái, nửa người đã chui vào đất, chợt nghe bên tai một tiếng quát mạnh mẽ, eo lưng hơi lạnh, tiếp đó đau đớn không nhịn được, nửa thân trên dán đất lăn ra, keng một tiếng, đâm mạnh lên chum gạo ở góc tường.

Người đó vẫn chưa chết, trợn mắt nhìn Ngự hoà thượng, khàn khàn nói: “Hoà thượng, người giết ta ... Người lại giết ta ...”. Trong lúc y kêu hét, máu tươi như suối từ trong miệng ông ộc tuôn ra.

Ngự hoà thượng lắc đầu than: “Nhẫn Tam lang, đao đó không phải là hoà thượng chém”. Tên đàn ông đó nhin đau đưa mắt nhìn, chỉ thấy Lục Tiệm tay cầm trường đao, máu tươi thuận theo mũi đao nhỏ xuống từng giọt, bất giác hiểu ra, cười thảm nói: “Người là ai mà có thể giết được Nhẫn Tam Lang ta?”.

Lục Tiệm nói: “Ta tên là Lục Tiệm”. Nhẫn Tam Lang nói: “Hào hán tử, mong người giúp ta giới thác”. Giới thác chính là giúp võ sĩ Oa quốc mỗ

bụng mà chết, chặt đi đầu lâu, giúp cho người ấy siêu thoát. Lục Tiệm chưa từng giúp người giới thác, có chút do dự, chợt thấy hai mắt của Nhẫn Tam Lang trợn ngược, sắc mặt tái dần, ngoẹo đầu một cái, đã tắt thở.

Ngư hoà thượng và Lục Tiệm quan sát bốn phía, thấy không còn địch nhân nữa, mới đem thi thể trong phòng chôn đi, lại tìm được một chút bột gạo, tạm thời ăn no bụng. Dùng cơm xong, hai người khởi hành đi về phía đông, trên đường đi sắc mặt của Ngư hoà thượng lãnh đạm, một lời cũng không nói, Lục Tiệm đoán hoà thượng rất đang bức tức mình giết Nhẫn Tam Lang, nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc đó, bản thân lòng đầy căm phẫn, nếu như không xuất đao, trái lại sinh mệnh khó bảo toàn. Ngư hoà thượng nếu như có oán trách, vậy thì cũng đành chịu.

Lúc vào đêm, hai người tìm một huyết động dung thân. Ngư hoà thượng toạ thiền một lúc lâu, mở miệng than dài nói: “Lục Tiệm, người có biết rằng, người dùng một lần kiếp lực, thì giống như thiếu một khoản nợ, chiếu theo đệ nhị luật của Hắc Thiên Thư, về sau nhất định phải hoàn trả, kiếp lực càng mượn dùng nhiều, thì khi Hắc Thiên Kiếp phát tác càng đau khổ”.

Lục Tiệm nói: “Cái này thì Lục Tiệm biết, Ninh Bất Không có nói qua”.

Ngư hoà thượng nói: “Người đã biết vậy, tại sao còn xuất thủ giết Nhẫn Tam Lang chứ? Một đao nhanh như thế, phải mượn không ít kiếp lực”.

Lục Tiệm không cần nghĩ ngợi, liền buột miệng nói: “Đám người này tàn nhẫn như thế, đến lão bà bà cũng không buông tha, nếu không giết chết, há không phải càng hại chết nhiều người sao? Cho dù Hắc Thiên Kiếp có đáng sợ gấp mười lần, gặp phải việc như thế này, Lục Tiệm cũng không thể khoanh tay đứng nhìn”.

Ngư hoà thượng lắc đầu, cười khổ nói: “Lục Tiệm à, người rốt cuộc là người trong trần thế, quá cố chấp ý nghĩa thiện ác. Cũng được, hoà thượng

truyền cho người một môn công phu, tương lai nếu như gặp phải kinh địch, có lẽ có thể giúp người bảo toàn tính mạng”.

Ngư hoà thượng đứng dậy, hai tay đan chéo, tay trái xoay ngược lại, đến tận dưới nách phải, tay phải thì thẳng tắp hướng xuống dưới, nắm lấy đầu gối phải. Lục Tiệm thấy thân thể của Ngư hoà thượng cong queo như vậy, chỉ biết nhìn đến ngáy người.

Chỉ nghe Ngư hoà thượng thông thả nói: “Người ghi nhớ cho kỹ, đây là ‘Ngã Tướng’”. Nói xong lại bày một tư thế quái dị, chân phải đá ngược ra sau, tay phải hướng xuống dưới, tóm lấy cổ chân trái, nói: “Đây gọi là Nhân Tướng”. Sau đó lại xoay chuyển tứ chi, tiếp tục biến hoá ra mười sáu các loại tướng thái như “Thọ Giả Tướng”, “Mã Vương Tướng”, “Hầu Vương Tướng”, “Tước Mẫu Tướng”, “Hùng Trư Tướng”, “Thần Ngư Tướng”, “Bán Sư Nhân Tướng”, “Bạch Hào Tướng”, “Chư Thiên Tướng”, biểu diễn đã xong, lệnh cho Lục Tiệm theo đó luyện tập.

Lục Tiệm lúc đầu tu luyện, cảm thấy khó khăn vô cùng, nhưng kiếp lực đến nơi, dần dần liền cảm thấy trở nên dễ dàng, đến nửa đêm, đã học được mười hai tướng. Ngư hoà thượng chợt nói: “Hôm nay đến đây là được, đi ngủ đi”. Lục Tiệm đang lúc phấn khởi, liền nói: “Luyện thêm hai tướng nữa, rồi ngủ cũng không muộn”.

Ngư hoà thượng thờ ơ nói: “Hắc Thiên Thư một khi luyện thành, bất luận luyện công, động võ, vào tay đều cực nhanh. Như mười hai tướng này, cho dù thiên tư trác tuyệt, luyện được cũng mất nhiều năm, mà người luyện ba canh giờ đã có tiểu thành, là bởi vì mượn kiếp lực của Hắc Thiên Thư. Chiếu theo đệ nhị luật của Hữu Vô Tứ Luật, kiếp lực trong người người đã trống rỗng, cần phải hoàn trả gấp. Tuy nói ‘Tam Viên Đế Mạch’ đã bị phong bế, Hắc Thiên Kiếp chẳng đến nỗi phát tác, nhưng nếu luyện tiếp, thân thể của người rốt cuộc cũng bị tổn hại”.

Lục Tiệm chỉ biết dừng lại, điều tức một lát, ngả lưng ngủ luôn.

Trong lúc ngủ say, Lục Tiệm chợt cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, phiêu phiêu diêu diêu, rời mặt đất bay lên, được một lúc mới dần dần tỉnh táo, thì ra lại đến nơi nửa sáng rực, nửa đen tối, các vì sao trong vùng tối vẫn như cũ, duy chỉ có tam viên “Tử Vi”, “Thái Vi”, “Thiên Thị”, bị một đám mây mù trắng xám bao phủ, mơ hồ không rõ.

“Lục Tiệm ...”. Chợt có một giọng nói vang lên bên tai. Lục Tiệm nghe thấy quen tai, ngờ nghếch nhìn đi bốn phía, lại không thấy ai, chỉ nghe giọng nói đó kêu nói: “Lục Tiệm ...”. Lục Tiệm nhin không được, theo giọng nói hướng về phía trước, chỉ nghe giọng nói đó không dứt, thoát trên thoát dưới, thoát đông thoát tây. Lục Tiệm theo giọng nói mơ hồ mà đi, cũng không biết đi được bao xa, chợt nghe một tiếng mèo kêu, Lục Tiệm cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một con mèo Ba Tư ngồi trước chân, lặng lẽ nhìn y.

“Bắc Lạp Sư Môn?” Lục Tiệm lấy làm lạ nói: “Tại sao người lại ở đây?”.

“Lục Tiệm” Tiếng gọi kia lại vang lên, gần như cùng lúc, Bắc Lạp Sư Môn kêu dài một tiếng, tiếng mèo kêu sắc nhọn như đao, cắt vụn tiếng kêu kia thành vô số mảnh vỡ, trong sát na, bốn phương tám hướng đều là thanh âm đứt đoạn “Lục ... Lục ... Lục ... Tiệm Tiệm ... Tiệm”, dần dần nhẹ đi nhỏ đi, cuối cùng như bông liễu theo gió, nhẹ nhàng bay mất.

Tinh thần và tâm trí của Lục Tiệm hơi ngưng đọng, ngẩng đầu nhìn đi, chợt thấy Bắc Lạp Sư Môn không biết từ lúc nào lại lớn lên hàng trăm lần, cao như núi Nhục, hai mắt xanh óng ánh, giống như nhật nguyệt chiếu vào mình.

Gan ruột của Lục Tiệm như muốn rách toạc, thất thanh kêu thảm, bỗng nhiên cảm thấy trời đất xoay chuyển, ánh sáng và bóng tối, các vì sao và Bắc Lạp Sư Môn không lồ đều biến mất, hai chân lại một lần nữa chạm vào

mặt đất, y mở mắt nhìn ra, chỉ thấy bốn bề tối đen, bóng cây chẳng chịt, như yêu ma quỷ quái đi lại, trên người đều ướt đẫm mồ hôi lạnh, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, bất giác lạnh rùng mình.

Y véo mạnh một cái vào đùi, cảm thấy rất đau, mới tin lúc này không phải trong mơ. Y hồi tưởng lại, bản thân đang ngủ ngon trong sơn động, nhưng không biết vì sao lại đến đây. Đang cảm thấy khó hiểu, chợt nghe thấy một tiếng mèo kêu, đưa mắt nhìn, thì thấy Bắc Lạp Sư Môn ngồi chồm phía đằng xa, đang liếm móng vuốt của mình. Lục Tiệm nghi hoặc không dứt, tự hỏi: “Tại sao ta lại đến đây?”.

Bỗng nhiên nghe giọng nói của Ngự hoà thượng vọng vọng vọng đến: “Người chạy được hơn hai mươi dặm, chẳng lẽ tự mình không biết sao?”. Lục Tiệm quay đầu lại, chỉ thấy Ngự hoà thượng đứng thẳng ngoài trượng, sắc mặt lo buồn, bất giác ngơ ngác nói: “Đại sư, ta đang nằm mơ, trong mơ có người gọi ta, ta bèn đi theo giọng nói đó”. Lập tức đem sự tình trong mơ kể lại rõ ràng.

Ngự hoà thượng nói: “Người có nhớ giọng nói gọi người không?”. Lục Tiệm trầm ngâm nói: “Nghe rất quen tai, giống như, giống như ...”. Chợt nhiên sắc mặt trắng bệch, trợn mắt cứng lưỡi.

Ngự hoà thượng thấy thần sắc của y, hỏi: “Giống của ai?”. Lục Tiệm khó nhọc nói: “Giống ... giống Ninh Bất Không”.

Ngự hoà thượng thì không kinh ngạc, gật đầu nói: “Quả nhiên là ‘Triệu Nô’ chi thuật, chiếu theo đệ nhất luật của Hắc Thiên Thư, kiếp chủ sống thì kiếp nô sống, kiếp chủ chết thì kiếp nô chết, do đó kiếp chủ ngộ hiểm, có thể dùng thần thức kêu gọi kiếp nô đến cứu. Phương pháp này tuy rằng ta có nghe qua, nhưng chưa từng đích thân nhìn thấy. Lúc này, chắc hẳn là Ninh Bất Không dùng phương pháp này, gọi người quay về”.

Lục Tiệm nghe vậy toát mồ hôi lạnh, cả kinh nói: “Vậy há không phải Ninh Bất Không bất kỳ lúc nào đều có thể gọi ta quay về”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Cũng không hoàn toàn là vậy, ta tự có cách phá giải”.

Lục Tiệm lấy lại tinh thần, được một lúc hỏi: “Nhưng ... nhưng tại sao trong mơ Lục Tiệm lại thấy Bắc Lạp Sư Môn?”. Ngư hoà thượng trầm ngâm nói: “Việc này Ngư hoà thượng cũng không hiểu. Con mèo này quá nhiều cổ quái, ví như y vốn chỉ nhận con gái là chủ nhân, tại sao lại đi theo người? Như hôm nay lại vào trong mộng của người, phá giải Triệu Nô chi thuật của Ninh Bất Không, thực là làm cho người ta không có cách gì hiểu được”.

Lục Tiệm trong lòng bất giác sinh kính sợ, ôm Bắc Lạp Sư Môn, than: “Bắc Lạp Sư Môn, cảm ơn người nhiều”. Bắc Lạp Sư Môn vẫn uể oải, chỉ lo thè lưỡi liếm lông trắng mềm nhỏ.

Lại nghe Ngư hoà thượng nói: “Người nói trong mơ nhìn thấy Tam Viên đế tinh sao?”. Lục Tiệm gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ là bị sương mù bao phủ, nhìn không được rõ”.

Ngư hoà thượng cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, than: “Rất tốt, quay về thôi”.

Hai người quay về huyết động, Lục Tiệm lại nằm xuống. Y trong mơ chạy hai mươi dặm, mệt mỏi không chịu được, chốc lát đã ngủ thiếp đi, lần này không có dị mộng, mờ mờ ảo ảo cảm thấy một luồng ấm áp to lớn dần dần lưu chuyển trong cơ thể, thập phần dễ chịu.

Lần này ngủ đến khi mặt trời lên ngọn cây, y mới tỉnh lại. Đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ngư hoà thượng quay lưng lại phía mình, nghiêm túc ngồi phía xa, trông ở phía sau lưng, càng thấy gầy nhỏ khô đét.

“Người tỉnh rồi sao?”. Sau đầu Ngự hoà thượng giống như mọc mắt: “Hôm nay chúng ta nói đến câu chuyện thứ hai, nói về một môn võ công”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Võ công?”

Ngự hoà thượng nói: “Nếu nói về môn võ công này, cần phải bắt đầu nói về một đôi nam nữ. Người con trai trong họ, biệt hiệu ‘Kính Thiên’, thiên sinh thông tuệ, tập hợp sở trường của nhiều nhà, lúc y ba mươi tuổi, thiên hạ đã không có địch thủ; còn người con gái đó, lại là đệ tử duy nhất của vị đại toán gia nói đến hôm qua, mọi người gọi là ‘Phong Hậu’. Kính Thiên, Phong Hậu vang danh nhân thế, nếu luận võ công, Kính Thiên hơn một bậc, nhưng không may là Kính Thiên lại một mực yêu thương người con gái có biệt hiệu Phong Hậu kia”.

“Tương Vương hữu mộng, thần nữ vô tâm. Kính Thiên mến mộ Phong Hậu, trong lòng Phong Hậu thì lại có người khác. Nhưng cũng rất không may, người mà nàng mến mộ lại là sư phụ đã có hôn phối, do đó đoạn tình duyên này như hoa trong gương, như trăng đáy nước, không bao giờ nắm bắt được. Sau đó, cũng không biết do nguyên cớ gì, người thân bằng hữu của Kính Thiên và Phong Hậu phát sinh xung đột to lớn, lúc đầu sư phụ của nàng vẫn còn ở trung thổ, còn có thể áp chế được tâm ma của nàng. Không ngờ vị đại toán gia đó vì tiêu trừ tai kiếp thần binh, rút cuộc cáo biệt cố thổ, cùng thể tử viễn tẩu hải ngoại. Phong Hậu lúc đó ở xa Tây Vực, sau đó biết được, bi thống vô cùng, tiếp đó từ bi thương chuyển thành oán hận, một mực cho rằng thân bằng của Kính Thiên bức sư phụ rời đi. Lời nói hai bên không hợp, xuất thủ giao chiến, thân bằng của Kính Thiên không có ai địch được Phong Hậu, nhiều người thân thụ trọng thương, Kính Thiên bất đắc dĩ đích thân ra tay. Hai người giao đấu kịch liệt một trận, Phong Hậu chung quy bại trận, nhưng Kính Thiên lại không cách gì ra tay giết nàng, thậm chí không lo đắc tội với người thân, phóng thích nàng đi”.

Lục Tiệm nghe đến đây, trong lòng nghĩ: “Phong Hậu này, nghe ra cũng là một người con gái thông tuệ, nhưng vì sao cố chấp như vậy; còn như vị

Kính Thiên kia, lại là một người si tình”. Nghĩ đến đây, bất giác nhớ đến Diêu Tình, tưởng tượng bản thân nếu như là Kính Thiên, Diêu Tình lại là Phong Hậu, đối mặt với tình trạng bế tắc như vậy, lại như thế nào?

Tâm trí của y thoản thoắt, chìm đắm trong tưởng tượng, chợt nghe Ngự hoà thượng nói: “Hài tử, người đang nghĩ gì vậy?”.

Lục Tiệm cả kinh, lại thấy Ngự hoà thượng đã quay người lại, nhìn chăm chăm vào mình, sắc mặt bất giác hồng lên, lúng búng nói: “Không, không nghĩ gì cả”.

Ngự hoà thượng nói: “Câu chuyện này liên quan rất lớn đến người, người cần phải dụng tâm nghe cho kỹ”. Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Có liên quan gì với Lục Tiệm?”.

Ngự hoà thượng vẫn không trả lời, cười cười, tiếp tục nói: “Hãy nói sau khi Phong Hậu thua trận, trong lòng căm phẫn, khổ luyện võ công, sau đó lại khiêu chiến với Kính Thiên vài lần, nhưng đều thua. Phong Hậu dưới sự hỗ thẹn và tức hận, quyết ý mở một lối đi khác, sáng tạo ra một môn võ công mới, xuất kỳ chế thắng. Dưới sự suy tưởng của nàng, liền nghĩ đến ‘Ẩn Mạch’”.

Lục Tiệm nhin không được hỏi: “Cái gì gọi là Ẩn Mạch?”.

Ngự hoà thượng nói: “Tự cổ, người học võ trong trung thổ tu luyện nội công, luyện đều là Thiếu Âm, Thiếu Dương, Thái Âm, Thái Dương, Quyết Âm, Dương Minh mười hai kinh mạch các loại và kỳ kinh bát mạch. Võ học của Thiên Trúc và Thổ Phồn luyện thì là ‘Tam Mạch Thất Luân’, tên gọi tuy không giống nhau, nhưng đại để giống nhau, không có nhiều khác biệt, là dùng những kinh, mạch, luân, đều gọi chung là ‘Hiển Mạch’. Chỉ là, vạn sự vạn vật, có chính tất có phản, có hiển tất có ẩn. Nếu như nói Hiển Mạch là giang hà hồ hải trên mặt đất, vậy thì Ẩn Mạch chính là âm lưu âm hà trong lòng đất sâu, khác hẳn bất kỳ một kinh, một mạch, một

luân nào trong Hiến Mạch, tự thành thể hệ, ẩn giấu ở nơi sâu nhất thần bí nhất trong cơ thể người, tự cổ đến nay, chưa từng có người phát hiện, cũng chưa từng ký tải ở bất kỳ điển tích của y gia nào”.

Lục Tiệm nghe đến nhập thần, hỏi: “Đã không có người phát hiện, Phong Hậu làm sao lại phát hiện được?”.

Ngư hoà thượng nói: “Đó không phải Phong Hậu phát hiện ra, mà là do sư nương của nàng phát hiện. Sư nương của nàng một vị đại thần y, tinh thông kinh mạch. Nàng ta trong lúc ngẫu nhiên, phát hiện ở nơi kinh mạch bình thường, còn có mạch lưu ẩn giấu khác, lập tức tham cứu, trước sau phát hiện ba mươi một mạch lưu ẩn, bởi vì mạch tính đó khác nhau rõ ràng với kinh mạch bình thường, do đó gọi là Ẩn Mạch. Trưởng phu của nàng ta chính là vị đại toán gia đó sau khi nghe nói, cho rằng ba mươi một Ẩn Mạch này ám hợp thiên số, bèn dùng ‘Tam Viên nhị thập bát tú’ đặt tên”.

Lục Tiệm nghe nói đến đây, tim bất giác đập mạnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập, những lời này của Ngư hoà thượng nói không phải là cái khác, chính là nói về lai lịch của Hắc Thiên Thư.

Lại nghe Ngư hoà thượng tiếp tục nói: “Y đạo của nữ thần y đó thần thông, đương thế vô song. Nàng ta biết rõ Ẩn Mạch và Hiến Mạch khắc chế lẫn nhau, nếu như tùy tiện mở Ẩn Mạch ra, chỉ có hại không có lợi, do đó tuy rằng phát hiện, nhưng bí mật không nói ra ngoài, chỉ ghi lại trên chỗ trống của một bộ y thư, để cho mai sau tra cứu. Không ngờ bộ y thư này, thần xui quỷ khiến, lại rơi vào tay Phong Hậu. Phong Hậu thất bại nhiều lần, bèn tìm cách mở Ẩn Mạch ra, muốn luyện ra một môn kỳ công trước nay chưa từng có, mà người có tư chất duy nhất trong thiên hạ, ngoại trừ sư phụ của nàng, chính là Kính Thiên, người có thể thắng nàng.

Phong Hậu biết rõ Kính Thiên đối với mình tình ý thâm sâu, liền hẹn Kính Thiên cùng xem xét nghiên cứu, tìm phương pháp mở Ẩn Mạch, Kính Thiên bị tình kèm hãm, không nghi ngờ gì, người này cũng là kỳ tài cái thế,

hai người đồng tâm hiệp lực, chung quy tìm được biện pháp mở Ấn Mạch ra, ghi chép lại, cũng chính là Hắc Thiên Thư sau này.

Ngư hoà thượng nói đến đây, ngừng lời không nói, Lục Tiệm không nhìn được hỏi: “Sau đó thì sao?”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Sự việc sau đó, hoà thượng cũng không biết. Hoà thượng chỉ biết, từ đó về sau, Kính Thiên và Phong Hậu tuyệt tung tuyệt tích, cũng không còn bất kỳ tin tức gì”.

Lục Tiệm thất vọng vô cùng, vốn cho rằng có thể từ trong câu chuyện tìm được cách giải thoát Hắc Thiên Kiếp, không ngờ kết cục lại như vậy. Nhưng xoay chuyển ý nghĩ, lại cảm thấy vui mừng thanh thản, nói: “Có lẽ Kính Thiên, Phong Hậu sau khi trải qua việc đó, chung quy kết thành phu phụ, không cần phải xuất đầu lộ diện nữa”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Sợ là sợ hai người bọn họ không phải là phu phụ, mà là chủ nô”. Lục Tiệm trong lòng trầm xuống, chợt nhớ đến đệ nhất luật của Hắc Thiên Thư. Hắc Thiên Thư một khi do hai người hợp sáng, vậy thì hai người chưa chắc có thể thoát khỏi luật thép này, nếu như là vậy, thật là bi kịch vô cùng.

Ngư hoà thượng nói xong câu chuyện, liền lập tức khởi hành, khi Ngư hoà thượng hành tẩu, bước đi trầm trệ, không còn nhanh nhẹn như trước, Lục Tiệm thì thần khí sung túc, hai ba bước đã giành lên trước mặt Ngư hoà thượng, quay đầu cười nói: “Đại sư, đêm qua ngủ không đủ sao? Tinh thần của đại sư hôm nay không được tốt lắm”.

Ngư hoà thượng cười cười: “Hoà thượng cao tuổi rồi, không như người trẻ tuổi lực cường”.

Lục Tiệm hích hích cười mãi, chợt nghe Bắc Lạp Sư Môn trong lòng kêu một tiếng, bèn nói: “Bắc Lạp Sư Môn, người đói rồi sao? Đợi chút mà có khe suối nhỏ, ta bắt cá cho người ăn”. Giọng nói còn chưa dứt, Bắc Lạp

Sư Môn lại kêu hai tiếng, không biết tai sao, Lục Tiệm bèn cảm thấy rừng mình sờn tóc gáy, loại dị cảm này, hôm ấy khi nghĩ cách cứu viện A Thị cũng từng xuất hiện.

Lục Tiệm nghĩ ngợi, bỗng nhiên hiểu ra, buột miệng nói: “Đại sư cần thận”. Kêu xong nhảy nhanh về phía sau, đẩy Ngự hoà thượng ngã trên mặt đất, tiếng nổ vang lên bên tai, nơi hai người đứng lúc trước, khói bụi bắn lên mù mịt.

“Súng Điều”. Tâm niệm của Lục Tiệm loé lên, đỡ Ngự hoà thượng, nhắc chân chạy nhanh. Tiếng súng Điều phía sau vang lên hết đợt này đến đợt khác, bỗng nhiên thân thể của Ngự hoà thượng chấn động, biến thành thập phần nặng nề, nhưng Lục Tiệm không kịp nghĩ nhiều, chỉ lo chạy nhanh.

Tai nghe tiếng súng Điều kia dần dần thưa lại, đằng trước bỗng truyền lại tiếng nước róc rách, đi vòng qua một khoảnh rừng trúc xanh biếc, chỉ thấy sông lớn phía trước cuộn chảy, nước trong như dải lụa trắng, ánh mặt trời dội sáng mặt nước, toé ra vạn điểm vụn màu vàng.

Lục Tiệm thở dốc một hơi, quay đầu nhìn lại, bất giác thất sắc kinh ngạc, chỉ thấy chân phải của Ngự hoà thượng bị máu tươi nhuộm đỏ, lỗ đạn từ trong vết máu lộ rõ ràng. Nên biết Ngự hoà thượng thân mang Đại Kim Cang Thần Lực, kim cang bất hoại, hôm đó từng dựa vào tấm thân máu thịt đó, chặn đứng loạt súng Điều của Kim Xuyên, không ngờ hôm nay lại không cản được một viên đạn chì. Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa bi thương, bất giác buột miệng nói: “Đại sư, người làm sao ...”.

Ngự hoà thượng không đợi y nói hết, chặn miệng cười nói: “Không sao cả, hoà thượng sơ ý một chút”.

Chợt nghe Bắc Lạp Sư Môn lại kêu lên một tiếng, dị cảm trong lòng Lục Tiệm lại xuất hiện, hai tay vội vàng tiếp xúc mặt đất, bỗng nhiên cảm

nhận được: bốn người tám chân, đang dùng cước bộ nhỏ nhẹ rời rạc chạy lại gần, gần đến nơi, đột nhiên phân thành hai đội, trái phải lướt ra.

Lục Tiệm nhắm mắt lặng lẽ đếm: “Hai người lên cây trúc, một người trong đất, còn một người ...” . Ý nghĩa chưa dứt, một tiếng nước vang lên, một đạo hắc ảnh từ trong sông nhảy vọt lên, Oa đao trong tay nhắm đầu bồ thăng xuống, thì ra trong chớp nhoáng, địch nhân đã vòng đến sau lưng hai người.

Nhưng hăn nhanh, Lục Tiệm lại càng nhanh, không phải là hướng về trước, mà là nghênh theo mũi đao đâm ra phía sau, nhẫn giả đó không ngờ đao chưa bồ xuống, địch nhân trước mắt đã biến mất, tiếp đó lồng ngực bị đụng mạnh, cổ họng hơi ngọt, chuôi đao trong tay nện mạnh lên vai của Lục Tiệm.

Lục Tiệm rên thảm một tiếng, hai tay giơ lên, nắm lấy hai tay của nhẫn giả. Rắc một tiếng, nhẫn giả đó thất thanh kêu thảm, hai ngón tay út bị Lục Tiệm vặn gãy, trường đao rời tay, Lục Tiệm một tay đón lấy, nghĩ cũng không nghĩ, ra sức ném, ném vào ba thước bên phải của Ngư hoà thượng, ngập vào đất đến tận chuôi. Trong sát na, một dòng suối máu thuận theo chuôi đao trào ra, chỗ đất đó lay động, bất thành linh toạc ra, một tên đàn ông bật mặt nhảy lên, hậu tâm lộ ra một đoạn chuôi đao, hăn xiêu xiêu vẹo vẹo đi được hai bước, đổ rầm xuống đất, không động dậy nữa.

Lục Tiệm lúc này đã rơi vào trong nước. Lục Tiệm lớn lên ở ven biển, thường ngày mò tôm bắt cá, công phu bơi lặn một tuần trà cũng là bình thường, một khi vào nước, liền quán chặt lấy nhẫn giả kia mà đánh. Nhẫn giả đó thủy tính không phải là cực giỏi, cảm thấy vướng chân vướng tay, sốt ruột muốn giải quyết đối thủ, bèn vội xuất thủ, muốn lấy binh khí. Lục Tiệm nhờ vào hai tay, tình cảnh dưới nước hiểu rõ như lòng bàn tay, vừa cảm thấy được ý đồ của người đó, bèn giành trước mò ra từ hông của y hai mũi cương tiêu. Người đó vừa mò nhưng bị hẫng, chợt cảm thấy bên hông

đau nhói, hai mũi cương tiêu đã xộc vào người, lập tức nhin đau, mò truy thủ sau lưng, không ngờ một lần nữa lại bị hẫng, sau lưng lại nhói đau.

Nhất thời, Lục Tiệm nhờ vào nhanh tay, đoán trước tiên cơ, mò loạn trên toàn thân người đó, phàm mò được truy thủ, cương lẳng đều đâm lên người tên nhân giả đó. Đợi đến khi đâm lần thứ bảy, tên nhân giả đó không còn động đậy nữa, trợn trừng mắt chìm xuống đáy sông. Hắn đến chết vẫn không hiểu vì sao binh khí của mình đang yên đang lành, đều lọt vào tay đối phương.

Lục Tiệm chui ra khỏi mặt nước, chỉ cảm thấy kiệt sức, thấy Ngư hoà thượng ngồi bên bờ phía đằng xa, đang nhìn vào trong nước, thấy Lục Tiệm chui lên, mới thở phào một hơi. Lục Tiệm bò lên bờ, lải nhải nói: “Đại.. . đại sư, còn hai tên trong rừng trúc”.

Ngư hoà thượng than: “Nhân giả đều là thích khách, một kích không trúng, thế tất trốn xa. Người giết chết Nhân Nhị và Nhân Thập Nhất, những người khác đã chạy xa rồi”.

Lục Tiệm định thần nhìn lại, chỉ thấy góc áo của thi thể trên mặt đất kia thêu một chữ “nhị” màu bạc, tưởng rằng là Nhân nhị; còn như nhân giả trong nước kia, chắc hẳn là Nhân thập nhất. Lục Tiệm nhớ lại ác chiến sinh tử khi nãy, hai tay bất giác run rẩy, sống mũi bỗng nhiên cay cay, nằm phục xuống đất khóc lóc.

Ngư hoà thượng biết y liên tiếp giết ba người, lòng hổ thẹn day dứt, bèn vuốt đầu y, than: “Hảo hài tử, đừng khóc, đám nhân giả này, người không giết y thì y giết người, trong lúc sống chết, vốn dĩ không chú ý được nhiều”.

Lục Tiệm khóc một trận, mới bình tĩnh, lau nước mắt hỏi: “Đại sư, đám nhân giả này tại sao lại truy sát người?”.

Ngư hoà thượng than: “Đó là câu chuyện thứ tư”. Vừa nói vừa đưa mắt nhìn ra con sông lớn kia, nói: “Hôm nay tạm thời không đi nữa, người đỡ ta đi rừng trúc, chúng ta nói câu chuyện thứ ba”.

Lục Tiệm rút trường đao trên lưng của nhẵn giả kia ra, đỡ Ngư hoà thượng vào trong rừng trúc, chặt trúc, đốt lên một đồng lửa. Ngư hoà thượng cũng lấy một mũi cương tiêu không độc, moi đan chì trên đùi ra, dùng vải băng bó lấy, chợt thấy Lục Tiệm vừa từ ngoài rừng trúc quay về, tay cầm cần trúc vót nhọn, phía trên xâu mấy con cá lớn, bất giác cười nói: “Bản lãnh bắt cá của người cũng không tệ”.

Lục Tiệm nói: “Không biết vì sao, Hắc Thiên Thư luyện thành, Lục Tiệm không cần dùng mắt, dùng tay liền có thể cảm nhận được tình hình dưới nước, có cá đi qua, một đâm liền trúng”.

Ngư hoà thượng gật đầu nói: “Nếu không có Hắc Thiên Kiếp, bộ võ kinh Hắc Thiên Thư này có thể nói là thiên hạ đệ nhất lưu”.

Hai người nướng cá ăn, Lục Tiệm thấy sắc khí của Ngư hoà thượng suy bại vô cùng, bèn nói: “Đại sư người ngủ một lúc đi, Lục Tiệm giúp người trông chừng”.

Ngư hoà thượng cười nói: “Không cần, hoà thượng sợ một khi ngủ, thì không tỉnh lại được”. Chợt thấy sắc diện của Lục Tiệm lộ ra vẻ kinh hãi, hai mắt ửng đỏ, vội nói: “Hài tử, đừng lo lắng, hoà thượng nói đùa thôi, chẳng lẽ người không muốn nghe câu chuyện thứ ba này sao?”.

Lục Tiệm thấy Ngư hoà thượng cười nói vui vẻ, lúc này mới yên tâm lại, nói: “Tự nhiên là muốn nghe rồi”.

Ngư hoà thượng nói: “Câu chuyện thứ ba chính là nói về một toà thành”. Ngư hoà thượng nói đến đây, nhẹ nhàng thở dài, “Hai trăm năm trước, người Nguyên vô đạo, chung quy dẫn tới trăm vạn hồng quân khởi nghĩa. Khi đó, nghĩa quân nổi dậy khắp nơi, cả trung thổ to lớn chìm trong hỗn

loạn vô cùng. Quân đội người Nguyên cố nhiên hung tàn ác độc, trong nghĩa quân cũng là xấu tốt lẫn lộn. Người từng gặp Thiên Thần Tông, chắc hẳn cũng biết y tự thị võ công, không gì không làm; thủ lĩnh nghĩa quân lúc đó phần lớn cũng như vậy, lòng không có chí lớn, chỉ ham hố dục vọng riêng, trước sau không ước thúc chặt chẽ binh sĩ. Có câu ‘Sư hành như hoả’, quân đội nếu không có kỷ luật ước thúc, so với ngọn lửa cháy cả cánh đồng còn đáng sợ gấp mười lần. Thường thường là quân Nguyên vừa mới tàn sát thiêu đốt, đám ô hợp nghĩa quân lại xúm xít đến, tự ý cướp bóc. Lão bá tánh khi đó trải qua những ngày tháng rất khổ, rất khổ”.

Lục Tiệm nhin không được nói: “Chẳng lẽ không có nghĩa quân tốt sao?”

Ngư hoà thượng nói: “Nghĩa quân tốt không phải không có. Nhưng trong loạn thế, thuật pháp gian lận lừa dối còn có tác dụng hơn nhân nghĩa đạo đức. Nếu không có thực lực hơn người, chỉ dựa vào đức hạnh, thì không thể sinh tồn được. Đám thủ lĩnh nghĩa quân có nhân có đức, không chết trong tay quân Nguyên, thì cũng chết trong tay đồng bào, bộ tướng, thực làm cho người ta đau lòng. Cứ như vậy, qua mấy lần chinh chiến, đồ thần ngàn vạn sinh linh, chung quy đổi được chút biến chuyển”.

Ngư hoà thượng dừng lại, hỏi: “Lục Tiệm, còn nhớ hòn đảo ở biển đông trong câu chuyện thứ nhất không?”.

Lục Tiệm nói: “Nhớ”.

Ngư hoà thượng nói: “Dân đại Tống sống sót sau khi Tống bị vong trên đảo đó, không lúc nào không mưu toan khôi phục Hán thất. Mạt Nguyên đại loạn, đệ tử trên đảo bèn khởi binh ở đông nam, công phá châu huyện, cát cứ một phương, nổi danh thì có Trương Sĩ Thành và Phương Quốc Trân. Nhưng trải qua nhiều đời, hậu duệ của đám dân sống sót này, sớm đã quên đi ý niệm ban đầu của tiền nhân, một mực tham đồ quyền thế, tự cho là đúng, không những không nghĩ đến cơ đồ xã tắc, giải thoát dân khỏi

vòng nguy khốn, ngược lại chạy theo dục vọng riêng, tự đánh lẫn nhau, cứ thế bị quân Nguyên đập tan từng cái một. Cuối cùng, đại thừa tướng Nguyên triều Thoát Thoát đích thân suất lĩnh trăm vạn đại quân, vây chặt Trương Sĩ Thành ở Cao Bưu Thành, chuẩn bị một trận bình định tây nam, triệt để quét sạch nghĩa quân phía nam”.

“Lúc đó sinh tử tuyệt cảnh, cao sĩ trí giả trên biển đông bị bức gạt bỏ hiềm khích, kết thành một khối. Tất cả đệ tử Đông Đảo, bất luận thân sơ quý tiện, tới tấp kéo về Cao Bưu. Trận chiến đó, có thể nói là kinh thiên động địa, nhật nguyệt vô quang. Quân Nguyên người đông thế mạnh, ngoài thành Cao Bưu gần như bị dẹp yên, trong thành cũng hết sức nguy ngập. Ai ngờ đệ tử Đông Đảo không chỉ xem nhẹ cái chết, mà còn chế tạo ra nhiều vũ khí đáng sợ, nhiều lần gây thiệt hại nặng cho quân Nguyên. Song phương giằng co khổ chiến, được mấy tháng, đại quân Nguyên triều chung quy bị đánh tan. Thoát Thoát cũng bị miễn chức. Từ đó về sau, triều đình nhà Nguyên không còn sức tụ tập trọng binh, bị bức phải rút bỏ đông nam, lùi lại thủ phía bắc”.

“Giả sử lúc đó, đệ tử Đông Đảo vẫn có thể đồng tâm hiệp lực, có thể thừa thắng bắc phạt. Nào ngờ, cường địch mới rút, trong đảo lại bởi vì công thưởng bất nhất, sinh ra bất đồng. Trong chớp mắt, phương nam lại một lần nữa chìm vào hỗn chiến, bá tánh lại rơi vào trong nước sôi lửa bỏng. Cũng tại lúc này, một thanh niên trẻ tuổi, một mình một thuyền, từ hải ngoại quay về, đặt chân lên vùng đất Giang Nam ...”.

Lục Tiệm buột miệng nói: “Là vị đại toán gia kia sao?”.

Ngư hoà thượng cười nói: “Nếu tính niên kỷ, vị đại toán gia kia đã hơn trăm tuổi, làm sao có thể gọi là thanh niên?”.

Lục Tiệm hơi cảm thấy then thùng, ngượng ngùng nói: “Vậy là hậu nhân của vị đại toán gia kia?”.

Ngư hoà thượng nói: “Rất nhiều người đều cho rằng như vậy. Nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, thân thể của người này từ đầu đến cuối vẫn là một câu đố, cho dù nhiều năm sau đó, y đối với sự việc cũ trước khi đến trung thổ cũng không mở miệng nhắc đến, thậm chí danh tánh của y, cũng không có mấy người biết đến. Năm đó hoà thượng trẻ tuổi hiểu sự, nghe sư phụ nói đến người này, lấy làm ngưỡng mộ, đi khắp nơi sưu tầm thân thể của y, thậm chí lén vào hoàng cung đại nội, lật xem tư liệu”.

“Lén vào hoàng cung đại nội?”, Lục Tiệm thất thanh nói: “Đại sư thật can đảm a!”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Hoàng cung đại nội cũng không phải là long đàm hổ huyệt gì. Nói đến gan dạ, hoà thượng so sánh với người thanh niên kia thì còn kém xa. Vì điều tra rõ thân thể của y, hoà thượng trước sau ra vào đại nội bảy lần, chung quy cũng có phát hiện, trong một tấu chương cũ rách, khi nhắc đến y, gọi là ‘Lương nghịch’, đủ thấy y và vị đại toán gia kia cùng họ; ngoài ra, lại có một tờ tấu gọi y là ‘Tặc Tư Cầm’, đủ thấy y họ Lương tên Tư Cầm”.

Lục Tiệm lầm rầm nói: “Lương Tư Cầm sao?”.

Ngư hoà thượng gật đầu nói: “Lại nói vị Tư Cầm tiên sinh quay về trung thổ, mắt thấy chiến loạn thâm trọng, trong lòng như dao cắt, liền động ý định cứu vớt thiên hạ. Nhưng tính tình của y lạnh nhạt, hoàn toàn không có dã tâm vương bá, nhìn chung quần hùng phương nam, phần lớn tham lam bạo ngược, duy chỉ có Thái Tổ bản triều, Hồng Võ đế Chu Nguyên Chương ôn ấp chí lớn, đối đãi lương thiện với bá tánh, chỉ khổ là địa thế bất lợi, bị quần hùng Đông Đảo bao vây, đầu đuôi không chăm lo được cho nhau, tình thế thập phần bất lợi.

“Tư Cầm tiên sinh thấy tình hình như vậy, bèn đầu nhập dưới trướng Hồng Võ đế, giúp Hồng Võ đế trị quân chinh võ, kiến tạo lợi khí công thủ, liên tiếp đánh bại đệ tử Đông Đảo. Quần hùng Đông Đảo cảm thấy bất diệu,

lại một lần nữa liên hợp với nhau, vây giết Hồng Võ đế. Trong nhất thời, hai bên đều kiến tạo vũ khí đáng sợ đồ sộ, huy động hàng chục vạn đại quân, đánh đến khó phân thắng bại, nhưng rốt cuộc Tư Cầm tiên sinh trí cao hơn một bậc, vô luận Đông Đảo vận dụng bất kỳ mưu kế cơ quan nào, đều bị phá giải, lại thêm Hồng Võ đế hùng tài vĩ lược, trải qua vài trận đại chiến, cuối cùng bức được quần hùng Đông Đảo vào tuyệt cảnh. Lúc này người trong Đông Đảo mới biết là Tư Cầm tiên sinh ngấm ngầm gây khó khăn, liền đoán ra lai lịch của y, song phương trăm năm thù cũ, lại thêm hận mới, lập tức theo quy cũ võ lâm, ký đao lưu gián, hẹn mười năm tháng tám, trên đảo Linh Ngao, tử vô luận đạo, nhất chiến sinh tử”.

Ngư hoà thượng nói đến đây, bất giác thở dài một tiếng, nói: “Nói đến Đông Đảo nhất mạch, vốn là trí tuệ uyên thâm, võ công thông huyền, nếu như dùng vào chính đạo, chính là phúc của cõi đời. Nhưng bọn họ nhập thế quá sâu, một khi có liên quan đến quyền lực tài phú, liền không thể khắc chế được dục vọng riêng, dần dần hủ hoá mà tự mình không biết, tất cả tài trí võ công, ngược lại thành lợi khí gây hoạ cho thiên hạ. Thậm chí đến tình cảnh ấy, còn muốn nhờ vào võ lực, găng chặt lấy quyền thế của Đông Đảo, có thể gọi là tẩu hoả nhập ma, đến chết vẫn không tỉnh ngộ”.

Lục Tiệm cũng cho là đúng, liền tiếp kêu phải.

“Trận chiến Linh Ngao đảo, không chỉ quan hệ đến hưng suy của thiên hạ, mà còn có liên quan đến vận thế của võ lâm. Tổ sư Đại Khổ phái ta cũng từng có vinh hạnh quan chiến. Nghe nói lúc đó, tuyệt đỉnh cao thủ của Đông Đảo dốc toàn lực mà ra, tiến hành bày bố thế trận trước, chuẩn bị để Tư Cầm tiên sinh có đến mà không có về. Cho đến khi đêm khuya sắp tàn, trăng tròn lặn phía tây, Tư Cầm tiên sinh cũng chưa lộ diện, các đại cao thủ của Đông Đảo đều cho rằng Tư Cầm tiên sinh không dám đến, đang xôn xao nghị luận, chợt nghe trên biển truyền lại tiếng tiêu, Tư Cầm tiên sinh một người một tiêu, chân đạp một chiếc thuyền lá mảnh mai, ung dung lướt đến”.

Lục Tiệm cả kinh nói: “Một mình Tư Cầm tiên sinh sao?”.

Ngư hoà thượng nói: “Tư Cầm tiên sinh ở trung thổ không có bằng hữu thân thích, dầu cho có bà con họ hàng xa thì cũng ở Đông Đảo. Chỉ là, Đông Đảo tuy rằng người đông thể mạnh, nhưng cũng không ngờ đến một việc”.

Lục Tiệm vội nói: “Việc gì?”.

“Đó chính là ‘Chu Lưu Lục Hư Công’!”. Ngư hoà thượng nói: “Môn võ học này, trên Linh Ngao đảo, lần đầu tiên hoành không xuất thế, làm cho người của Đông Đảo trở tay không kịp. Võ công tầm thường bất quá nhờ vào lưỡi đao quyền cước, nhưng Chu Lưu Lục Hư Công này lại có thể chế ngự các loại năng lượng lớn trong thiên hạ, thiên địa sơn trạch, phong lôi thuỷ hoả, không gì không thành lợi khí, có thể nói đã không phải là võ công của nhân gian. Trận chiến này, Đông Đảo đối với Chu Lưu Lục Hư Công không có cách nào có thể thi triển, bị Tư Cầm tiên sinh liên tiếp đả bại chín đại ca thủ, cuối cùng tất cả đều lên công kích, vẫn thất bại thảm hại, Tư Cầm tiên sinh trên thạch nhai bên bờ đảo rạch đá viết: ‘Hữu bất hài giả ngô kích chi’. Từ đó về sau, bảy chữ này uy chấn võ lâm, còn Đông Đảo thì lại ngã gục không gượng dậy được, không còn sức tranh đoạt thiên hạ nữa.

Sau đó Hồng Võ đế không còn địch thủ nữa, lần lượt bình định phía nam, đồng thời dựa vào thế như chẻ tre, xuất quân bắc phạt, diệt vong Nguyên triều, khôi phục Đại Hán. Nhưng đến lúc này, giữa Hồng Võ đế và Tư Cầm tiên sinh lại có sự chia rẽ vô cùng lớn, cuối cùng trở mặt thành thù”.

Lục Tiệm kinh ngạc nói: “Tư Cầm tiên sinh giúp Hồng Võ đế nhiều như vậy, giao tình nhất định rất tốt, tại sao lại sinh ra sự chia rẽ chứ?”.

Ngư hoà thượng than: “Đối với đế vương mà nói, giao tình có sâu đậm thêm nữa, cũng không quan trọng bằng quyền thế. Khi đó, Tư Cầm tiên

sinh có nói hai câu, phạm đến đại kỵ của Hồng Võ đế”.

Lục Tiệm hỏi: “Hai câu gì?”.

Ngư hoà thượng nói: “Câu thứ nhất gọi là ‘Ức Nho thuật’, câu thứ hai chính là ‘Hạn hoàng quyền’”.

Lục Tiệm nghe vậy, cũng không thấy có gì đặc biệt, ngờ nghịch không biết vì sao hai câu nói con con này, có thể làm cho bằng hữu trước kia trở mặt thành thù.

Ngư hoà thượng nhìn ra tâm tư của y, nói: “Hai câu này tuy chỉ vồn vện sáu chữ, lại liên can đến hai hủ tục lớn của Hoa Hạ ta tự cổ đến nay. Từ ‘Bãi truất bách gia, độc tôn Nho thuật’ triều Hán đến nay, kiểm tra đánh giá nhân tài, đều dựa vào Nho học làm tiêu chuẩn. Mà Tư Cầm tiên sinh lại cho rằng, Nho học bảo cổ biếm kim (ca ngợi người xưa, chê bai hiện nay), ngu dân tâm trí, lẽ nên phải tiến hành ức chế, thừa dịp tân triều vừa mới thành lập, khi chế độ còn chưa thành, đề xuất khoa cử tuyển sĩ không thể chỉ dựa vào Nho học làm khuôn mẫu, cần phải lập cửu khoa, toán khoa, cách vật khoa, thiên văn khoa, y khoa, nhạc khoa, hoạ khoa, thương khoa, tề dân khoa, bách công khoa các loại, phân biệt môn loại, kén chọn nhân tài”.

Lục Tiệm hớn hờ nói: “Như thế rất tốt a, tỉ như ra biển đánh cá, thì có rất nhiều cách, theo lý mà nói, còn phải lập một ‘Xuất hải đả ngư khoa’”.

Ngư hoà thượng lắc đầu nói: “Nếu phân chia như vậy, thì cũng quá tường tận. Chỉ cửu khoa đó thôi, thì đã gây chấn động trong triều ngoài nội. Không chỉ Hồng Võ đế tức giận, nho sinh trong triều càng nhao nhao nổi lên công kích, cho đến khai quốc danh thần như Từ Đạt, Lý Thiện Trường, Lưu Bá Ôn cũng gia nhập vào hàng ngũ phản đối. Hai bên trước triều biện luận nhiều lần, đều không có kết quả. Tư Cầm tiên sinh tính tình cô ngạo, trong lúc phấn khích, rớt cuộc tự ý một mình mở quán thu đồ đệ, đồng thời thiết lập chín khoa trong quán. Cứ như thế, càng rước lấy oán hận của nho

sinh. Như vậy cũng không nói, thật sự chọc tức Hồng Võ đế chính là câu sau ‘Hạn hoàng quyền’”.

“Nên biết, tự cổ đến nay, quân quyền là trời cho, thiên hạ này chính là đồ vật của một nhà một họ. Cha làm hoàng đế, tất nhiên con cũng là hoàng đế. Làm hoàng đế, tự nhiên cũng là muốn gì làm nấy. Khai quốc chi chủ, gọi là anh minh có lẽ hợp lý, còn con cháu đời sau thường thường người thông minh đảm đang lại ít, người bạo ngược vô đạo lại nhiều. Tỉ như Tần Nhị Thế, Tuỳ Dương Đế đều là thiên cổ bạo quân, tự ý làm xằng làm bậy, không thương xót sức dân. Tư Cầm tiên sinh xét thấy như vậy, cho rằng nếu như không hạn chế quyền lực của hoàng đế, tất yếu là tai họa của quốc gia, do đó đề ra ‘Pháp tự dân xuất, quân quyền pháp thụ’, cũng tức là nói, từ trong tứ dân ‘Sĩ, nông, công, thương’ chọn ra người đức cao vọng trọng, ký kết luật pháp, luật pháp một khi định thành, cho quyền quý như đế vương, cũng phải tuân theo, n

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Cửu Biến Long Vương

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao như ngọn lửa, dòng sông lấp lánh ánh vàng. Lục Tiệm đưa mắt nhìn, thấy Ngư hoà thượng ngồi xếp bằng trên đầu bè, hai gò má trở thành khô héo, long lanh bóng mịn, hơi hơi trong suốt, bất giác sững sốt nói: “Đại sư, lúc này người làm cái gì vậy?”.

Ngư hoà thượng cười nhẹ: “Lục Tiệm, hoà thượng phải đi rồi”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Đi đâu?”. Ngư hoà thượng nói: “Đi thế giới Tây Phương cực lạc, tham kiến ngã Phật”.

Lục Tiệm sững người một lúc, chợt kinh hãi nói: “Vậy không phải là chết sao?”. Ngư hoà thượng lắc đầu cười nói: “Đó không phải là chết, kẻ chết tất phải vào lục đạo luân hồi. Còn hoà thượng, lại là nhảy ra khỏi vòng sinh tử, không ở trong ngũ hành nữa”.

Lục Tiệm trong lòng đau xót vô cùng, nước mắt bất giác chảy ra, bi thương nói: “Đại sư, người không phải đã nói, sẽ đưa Lục Tiệm đi Côn Lôn sơn, giải trừ Hắc Thiên Kiếp sao?”.

Ngư hoà thượng thở dài nói: “Mấy ngày nay, kiếp lực trong người ngươi cản trở lại càng lúc càng mạnh, còn cấm chế mà hoà thượng lập thì càng lúc càng yếu, một cái yếu đi, một cái mạnh lên, do đó Ninh Bất Không mới có thể dùng thuật Triệu Nô để gọi người. Nếu như hoà thượng không bị thương, vậy thì không sao, nhưng sau khi giao thủ với Bất Năng, nội

thương của hoà thượng lại tái phát, bản lĩnh ngày một giảm, đã không còn sức phong bế ‘Tam Viên Đế Mạch’. Nếu cứ như vậy, không cần đợi rời khỏi Nhật Bản, Hắc Thiên Kiếp sẽ phát tác, lấy đi tính mạng của người. Hoà thượng nghĩ đi nghĩ lại, duy chỉ có dùng Hồng Liên Hoá Thân Đoạn Diệt Đại Pháp, tại Tam Viên Đế Mạch của người, cưỡng chế lập ba tầng cấm chế. Ba tầng cấm chế này, đủ để người chống chọi, quy hồi trung thổ, tìm kiếm cách giải thoát Hắc Thiên Kiếp

Đang nói, Ngự hoà thượng cố hết sức nhấc tay lên, vượt nhẹ đỉnh đầu của Lục Tiệm, mỉm cười nói: “Hài tử, hoà thượng không thể đi cùng người, người cần phải bảo trọng. Còn cần phải nhớ kỹ bốn câu chuyện kia, có lẽ những người, những vật trong câu chuyện, người đều có thể gặp phải”.

Ngự hoà thượng nói đến đây, Lục Tiệm đã khóc không thành tiếng, bất cam nói: “Đại sư, chúng ta lên bờ tìm đại phu, xin y trị khỏi cho đại sư”.

“Hài tử ngốc”, Ngự hoà thượng than, ‘Một khi thi triển Hồng Liên Hoá Thân Đoạn Diệt Đại Pháp’, tinh huyết toàn thân đều hoá thành thần thông. Khi trước ở thần xã, ta đã từng muốn dùng phương pháp này để đồng quy ư tận với Bất Năng, chỉ bởi vì Bắc Lạp Sư Môn, mới tạm thời bảo toàn sinh mạng. Hôm nay thì lại khác, tấm thân này của hoà thượng đã như chiếc vỏ rỗng, chỉ sợ đụng nhẹ một cái, liền vỡ tan. Đó chính là ‘Đoạn sinh nhập diệt, vạn tượng câu không’, khi đại pháp này thi triển xong, cũng chính là lúc hoà thượng nhập diệt”.

Lục Tiệm chung quy hiểu rõ, vì sao thân thể của Ngự hoà thượng càng lúc càng yếu, không những không cách gì chặn đỡ được sủng Điều, đến cả đi đường cũng thua y, tất cả là bởi vì hai ngày nay áp chế Hắc Thiên Kiếp, tự hao tổn Phật thể, đến nỗi thần thông mất hết. Lục Tiệm càng nghĩ càng đau buồn, khóc nói: “Đại sư, tại sao người không sớm nói cho Lục Tiệm?”.

Ngự hoà thượng cười nói: “Người là một đứa bé ngoan, nếu như hoà thượng nói ra, chỉ sợ người thà chết cũng không chịu tiếp nhận tâm ý của

Ngư hoà thượng”. Nói đến đây, Ngư hoà thượng đưa mắt nhìn về tây, thông thả nói: “Thời gian đến rồi. Hảo hài tử, nếu như người có lòng, thì đem hoà thượng thiêu đốt, mang xá lợi còn lại của hoà thượng đặt ở Tam Tổ Tự trên Thiên Trụ Sơn”. Nói xong, miệng tụng một lời kệ:

“Kiếp nhân dục sinh, khổ nhân lạc khổ, sương phi my thù, kiếm do tâm xuất; thế gian sang di, chúng sinh đa khổ, quỳnh quỳnh bồ đề, tịch tịch chân như”. Trong lời kệ tràn đầy vẻ từ bi thương xót, ngâm tụng đã xong, bỗng nhiên viên tịch.

Lục Tiệm không kìm được khóc rống lên, chỉ cảm thấy cả cuộc đời này, cũng chưa bao giờ đau buồn như vậy. Tuy y không thông hiểu Phật pháp, nhưng trong lòng đã xem vị cao tăng trong Phật môn này như tổ phụ, nếu như không có vị trưởng lão này, đời này kiếp này, y cũng không có dũng khí để đối kháng Ninh Bất Không, càng không có cách gì kháng cự với thiết luật của Hắc Thiên Thư, tất nhiên cam tâm làm nô, chấm dứt những ngày tàn ở Oa di tiểu quốc này. Tuy chỉ là vài ngày ngắn ngủi, nhưng Ngư hoà thượng lại dạy y biết thế nào là dũng, thế nào là tín, thế nào là thương sinh, thế nào là từ bi. Cho đến cuối cùng, lại vì người thanh niên vô thân vô cố này hy sinh cả sinh mạng.

Lục Tiệm sau khi thương tâm, lại cảm thấy mù tịt, khi Ngư hoà thượng còn, mọi việc đều có đại sư làm chủ. Còn bây giờ một mình đơn độc, tương lai mù mịt, không biết đi đâu về đâu, Côn Lôn sơn ở nơi nào? Tây Thành lại ở đâu? Ai có thể giải trừ được Hắc Thiên Kiếp? Tất cả mọi thứ phía trước, đều cần y một mình đối mặt, sự sợ hãi không tên trào dâng trong lòng y, càng làm cho y trở nên đau buồn hơn.

Hốt nhiên, hai tay lại sinh điềm dị cảm, Lục Tiệm cả kinh ngưng nước mắt. Vào lúc im lặng không một tiếng động, một cây trường thương từ trong nước ló ra, lao thẳng vào hạ thân của Lục Tiệm. Một thương này xoay chuyển giáo hoạt âm độc, Lục Tiệm đại nộ, trở bàn tay nắm lấy thân thương, dùng một thế Thần Ngư Tướng, uốn lưng cong eo, tiếng nước

“rào” một tiếng, một tên hắc y nhần giả bị kéo ra khỏi mặt nước. Không đợi hắc buông thân thương, Lục Tiệm lại biến thể Nhân Tượng, đá ngược ra sau, vừa vắn trúng vào ngực tên nhần giả đó. Tên nhần giả miệng phun mưa máu, bay ra năm trượng, nặng nề ngã lên bờ.

Vừa mới động thủ, liền nghe tiếng súng Điều vang lên liên tiếp, Lục Tiệm giậm chân một cái, bẻ trúc một đầu trầm xuống, một đầu dựng lên, giống như một tấm thuẫn lớn, ngăn đạn chì lại.

Bẻ trúc dựng lên, Lục Tiệm cũng không đứng chân được nữa, lưng công pháp thể của Ngưu hoà thượng, tung người nhảy xuống nước. Pháp thể mới vào tay, lại thấy nhẹ nhẹ mà không nặng là bao nhiêu, Lục Tiệm trong lòng biết tất là do tinh huyết cạn kiệt mà nên, bất giác lại thấy bị thương.

Giữa lúc thương cảm, người đã rơi vào trong nước, chỉ cảm thấy trong nước sông tối tăm, nhiều tấm lưới cá, từ bốn hướng chụp lại, trên lưới chỉ chít lưới câu, hơi hơi phát sáng ở đáy nước.

Lục Tiệm chợt hiểu ra, nhần giả khai sung, là muốn bức mình vào trong nước, rồi dùng lưới cá bắt sống. Lập tức trầm người một cái, ra sức giẫm đạp, đất cát bốc lên, nước sông biến thành vẩn đục vô cùng. Thị lực của đám nhần giả bị trở ngại, Lục Tiệm lại nhờ vào hai tay, biết rõ từng li từng tí, lập tức kéo lưới cá phía tây, chẳng quản lấy lưới cá phía nam, lại kéo lấy lưới cá phía đông, quản lấy nhần giả phía bắc. Chúng nhần giả không nhìn được rõ ràng, đều cho là tóm được Lục Tiệm, ra sức kéo. Tên nhần giả bị lưới cá quấn chặt rất là đau khổ, lưới cây vào người, xuyên tâm thối cốt, muốn kêu lên, nước sông sớm đã tràn miệng, bọt nước ùng ục nổi lên loạn xạ.

Nhân lúc hỗn loạn, Lục Tiệm người như cá bơi, từ khe hở của lưới cá chui ra, dọc đường đá tung cát sông lên, che chở thân hình, đang định lên bờ, chợt lại nghĩ đến trên bờ nhất định có mai phục. Y trầm tư một chút,

nghe thầm nói: “Đại sư, đắc tội rồi”. Ngay tức thì buông tay, nâng pháp thể của Ngự hoà thượng lên mặt nước.

Nhẫn giả trên bờ nhìn thấy thân nổi trên mặt nước, thấp giọng huýt lên, lập tức có người quăng ra sợi dây dài, móc lấy pháp thể, kéo vào ven bờ, nhưng không ngờ rằng Lục Tiệm ẩn thân dưới pháp thể, nắm mắt theo đuôi, bám theo tiến lên.

Khoảnh khắc pháp thể gần bờ, đám nhẫn giả đang định kéo lên, chợt nghe rào một tiếng, một tấm màn nước chính diện ập đến. Đám nhẫn giả đại kinh, dồn dập bắn súng, không ngờ tấm màn nước rơi xuống, lại không có bóng người. Giữa lúc kinh nghi, lại nghe một tiếng nước vang lên, Lục Tiệm phá sóng mà ra. Điều súng chỉ bắn được một lần, nếu muốn lấp đạn lần nữa, đã không còn kịp.

Lục Tiệm một khi lên bờ, dùng Thần Ngự Tướng, sát đất lăn ra, kéo lấy chân phải của một tên nhẫn giả, dùng Chư Thiên Tướng, ném y vào trong sông, lại dùng Mã Vương Tướng, lật người tung cước, đá một tên nhẫn giả ngã xuống đất. Tên nhẫn giả còn lại rung tay phóng tiêu, không ngờ tiêu còn chưa rời tay, Lục Tiệm đã thi triển khoái thủ, giành trước đón lấy, lật tay đâm vào eo hắn. Tên nhẫn giả đó rất nhanh nhẹn dừng mãnh, lại không kêu thảm, lùi lại sau nửa bước, trở tay rút đao. Lục Tiệm quát lớn một tiếng, phi thân thi triển Đại Tu Di Tướng, một vai xô vào ngực hắn. Tên nhẫn giả đó bị mãnh lực xô vào, không kịp kêu hô, tắc thở ngất xỉu.

Lục Tiệm xô ngã tên nhẫn giả đó, chuyển mắt nhìn, lại thấy tên nhẫn giả trong sông ướm lướt thướt trèo lên bờ, ôm pháp thể của Ngự hoà thượng vụt chạy như bay, chớp mắt đã ngoài năm mươi bước. Lục Tiệm nóng lòng, từ trên lưng tên nhẫn giả ngất xỉu kia rút đao ra, dùng thế Ngã Tướng, giống như bắn tên trúc, ra sức ném đi. Đao đó giống như lưu tinh, xuyên qua bắp chân của tên nhẫn giả đó cái vù, đóng hằn trên mặt đất.

Lục Tiệm lại một lần nữa công pháp thể lên, chợt nghe thấy tiếng mèo kêu, nhìn ra phía xa, chỉ thấy bè trúc đã lật ngược lại, Bắc Lạp Sư Môn ướm lướt thướt ngồi trên đầu bè, thuận theo dòng nước trôi đi. Lục Tiệm thầm kêu xấu hổ, trong lòng nói làm sao lại quên mất nó trên bè trúc được, luống cuống quay người chạy về, nhắc sợi dây dài của nhẵn giả hay dùng, chạy ven bờ khoảng gần dặm, ném vào bè trúc. Trảo sắt đầu dây móc lấy đuôi bè, bè trúc trôi về phía trước, làm cho sợi dây căng ra thẳng tắp, Bắc Lạp Sư Môn cũng rất tinh khôn, thuận theo sợi dây phóng mình, nhảy vào trong lòng Lục Tiệm.

Lục Tiệm đang thở phào một hơi, lại chợt sinh điềm cảnh báo, lật tay đưa vỏ đao ra sau, kích rơi một mũi cương tiêu. Y lại đưa mắt nhìn, thấy nhiều đạo hắc ảnh đang lướt đến, vội vàng nhắc chân tháo chạy. Lại thấy xung quanh chốc chốc nổi lên hắc y nhẵn giả, không che giấu thân hình, bốn phía ngăn chặn ép lại. Thì ra, người mà đám nhẵn giả lo sợ chỉ có Ngư hoà thượng, vừa thấy Ngư hoà thượng tạo hoá, chúng không còn lo sợ nữa, ngược lại với thái độ bình thường, công nhiên nhảy ra.

Đám nhẵn giả nhiều người, lồng chạy nhanh chóng. Chỉ một lát, Lục Tiệm liền bị vây ở một bãi sông, hung quang trong mắt đám nhẵn giả hoàn toàn lộ ra, từng bước từng bước áp sát.

Chợt nghe một tên nhẵn giả trầm giọng nói: “Không cần phải tranh công”. Đám nhẵn giả nghe vậy dừng bước. Lục Tiệm đưa mắt nhìn, chỉ thấy cách ăn mặc của tên đó giống như đám nhẵn giả, duy chỉ có ở góc áo thêu một chữ “Thái” màu bạc, bất giác trong lòng nghĩ: “Đám nhẵn giả này đều dùng số làm tên, đã có Nhãn Nhị, Nhãn Tam, tên này có lẽ là Nhãn Thái rồi”.

Chợt nghe tên Nhãn Thái đó nói: “Người thanh niên, đặt thi thể xuống, ta tha chết cho ngươi”.

Lục Tiệm lắc đầu không nói. Nhẫn Thái dương giọng nói: “Chúng ta đều rất kính trọng con người của đại hoà thượng, y bắt được ta hai lần, đều tha chết cho ta, cái ân tha mạng, suốt đời không quên. Y đối với người cũng không tệ, chúng ta cũng không muốn làm khó người”.

Lục Tiệm dương giọng nói: “Nếu đã là như vậy, bọn người vì sao còn khổ công truy sát đại sư?”. Nhẫn Thái thở dài nói: “Làm người có tín, chúng ta trước đó đã nhận lời Bỉ Duệ Sơn, không thể nuốt lời”.

Lục Tiệm cười lạnh một tiếng, nói: “Cái gì là làm người có tín, sợ là vì tiền thưởng kia. Bỉ Duệ Sơn có tiền có thế, còn đại sư chỉ là một hoà thượng nghèo không có một xu”.

Nhẫn Thái bị một lời của Lục Tiệm phá vỡ tâm cơ, đồng tử đột ngột thu hẹp. Y vốn muốn lừa Lục Tiệm không chiến mà hàng, ai ngờ mưu kế không thành, lập tức hừ lạnh một tiếng, nghiêm giọng nói: “Bất luận thế nào, ta đều phải mang thi thể của hoà thượng về Bỉ Duệ Sơn”.

Trong mắt Lục Tiệm lộ ra vẻ khinh miệt, đặt pháp thể của Ngư hoà thượng xuống, nắm chặt vỏ đao, cao giọng nói: “Vậy thì thử xem”. Đột nhiên đạp lên trước một bước, quát lớn một tiếng, vịn người khoa vỏ đao, bổ vào Nhẫn Thái, khi xuất thủ, dùng Thọ Giả Tướng, vỏ đao đi được nửa đường, lại đã biến thành Hầu Vương Tướng, chính là cách chặt trúc mà Ngư hoà thượng truyền dạy.

Nhẫn Thái thấy y đại khai đại hợp, tư thế thần thái quái dị, hơi cảm thấy kinh ngạc, lại thấy y chỉ cầm vỏ đao, lập tức khoa đao đón lấy, ý vào lưỡi đao sắc bén, định tâm chặt gãy vỏ đao trước, rồi chém Lục Tiệm.

Đao và vỏ đao kích vào nhau, tiếng kêu trống rỗng chấn tai, Nhẫn Thái chỉ cảm thấy một luồng mãnh lực ập đến, lồng ngực ngột ngạt, bước lùi lại hai bước, tai nghe thấy ken két nho nhỏ, chỉ thấy vết nứt trên lưỡi đao như tơ, lan rộng ra.

Thanh Oa đao này vốn là bảo đao tổ truyền, thiết kim đoạn ngọc, giống như cắt tre mục, lúc này lại bị một vỏ đao gỗ chấn nứt. Nhẫn Thái sau khi cả kinh, lại thấy đau lòng, nhưng không kịp nghĩ nhiều, Lục Tiệm đã lại vung người vung vỏ đao, lần thứ hai bổ đến, Nhẫn Thái chực né tránh, nhưng không biết tại sao, chỉ cảm thấy trong cái khoa vỏ đao gỗ đó, bao gồm bát phương, thế đến lại không thể tránh được, trong lúc kinh nộ, chỉ biết một lần nữa vung đao đón lấy.

Lại là một tiếng kêu trống rỗng, kèm theo tiếng leng keng, Nhẫn Thái đao gãy, phún máu, thế đến của vỏ đao gỗ không ngừng, kích trúng đùi trái của hắn, rắc một tiếng, xương chân của Nhẫn Thái gãy gập, ngã ngửa ra phía sau.

Đám nhẫn giả thấy thủ lĩnh bại lạc, u u hét gọi, vung đao xông vào. Lục Tiệm thì không cần biết người đến có bao nhiêu, đều coi là cây trúc trong rừng trúc, trước tiên dùng một thế Thọ Giả Tướng, rồi lại một thế Hầu Vương Tướng, vỏ đao gỗ xoay chuyển, giống như tảo thiên quân, không cách gì né tránh, không cách gì ngăn chặn được.

Đám nhẫn giả dùng tập kích làm chủ, chính diện giao tranh vốn không phải là sở trường, Lục Tiệm mỗi một lần vung vỏ đao, liền có nhẫn giả bị đao gãy chấn đoạn, hơn hai mươi tên nhẫn giả trong trường, khoảnh khắc ngã xuống hơn nửa. Nhẫn Thái vừa kinh vừa nộ, vội nói: “Mau ẩn náu, phóng tiêu ...”. Lời nói còn chưa dứt, không đề phòng Lục Tiệm quay người vung vỏ đao, đánh trúng vào thái dương huyệt, lập tức hôn mê.

Chúng nhẫn giả như quần long vô thủ, bị Lục Tiệm một người một vỏ đao, đánh gãy tay gãy chân, tuy rằng không mất mạng, nhưng cũng mất đi khả năng hành động. Trong nhất thời, ngoại trừ hai ba tên nhẫn giả xem tình thế nhanh nhạy, chuồn là thượng sách, đám nhẫn giả còn lại không một ai may mắn thoát nạn, lần lượt nằm trên bãi sông kêu gào thảm thiết.

Lục Tiệm nhìn quanh bốn phía, cũng cảm thấy kỳ lạ. Y vốn cho rằng tất có một trường sinh tử ác đấu. Ai ngờ lại chiến thắng dễ dàng như vậy. Y không biết là Tam thập nhị tướng uy lực lớn lao, mà chỉ cho rằng đám nhân giả này quá vô tích sự, bất giác nói thầm trong lòng: “Như vậy cũng tốt, đại sư kêu ta phải có lòng từ bi, hôm nay một người cũng không chết, cũng coi như là không ngược lại với lời phân phó của hoà thượng”. Y thở dài một hơi, cũng không nhìn qua đám nhân giả lấy một cái, công pháp thể của đại sư, thuận theo bờ sông mà đi.

Lúc chập tối, Lục Tiệm tìm được một vùng đất trống sạch sẽ, thu dọn củi rơm, đem pháp thể của Ngự hoà thượng thiêu đốt, nhìn theo ánh lửa cháy rừng rực, Lục Tiệm lại không tránh khỏi khóc lớn một trận. Đợi đến khi lửa tắt, lên phía trước thu liệm hài cốt, thì thấy trong tro tàn có nhiều hạt châu, bé thì như hạt gạo, to thì như ngón tay út, hoặc là màu đỏ như máu, hoặc là trắng như băng tuyết, sáng óng ánh trong vắt, màu sắc huy hoàng.

Lục Tiệm nghĩ thầm: “Đây chắc là xá lợi mà Ngự hoà thượng nói tới”. Lục Tiệm đếm kỹ càng, tất cả có hai mươi một viên. Liền cẩn thận dùng vải bọc lấy, cất giữ trong người. Y ngủ một đêm trong rừng, đợi đến khi trời sáng, mới thả bước tiến về phía tây. Đi đến giữa trưa, thì nhìn thấy biển cả mênh mông. Lục Tiệm lâu ngày ở nhà to cửa lớn, lúc này đắm mình trong gió biển, trong lòng vô cùng cảm khái.

Y men theo bãi biển đi được nửa ngày, lúc gần tối, đèn chài rải rác, cảng biển phía trước mắt. Sau khi dò hỏi, Lục Tiệm được biết trong cảng có không ít thuyền đi về trung thổ. Đang tìm cách trà trộn lên thuyền như thế nào, y chợt nghe một giọng dùng Hoa ngữ quở trách: “La Tiểu Tam, kêu người tìm thông ngôn, tại sao người lại tìm toàn thứ nửa biết nửa không biết, chỉ biết có tiền, làm hỏng việc lớn của lão gia, coi chừng cái da của người”.

Lục Tiệm bỗng nhiên nghe thấy giọng quê hương, cảm thấy bội phần gần gũi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vài người đang đứng phía xa, đều là ăn mặc theo kiểu người Đường. Một người trong đó thân hình cao lớn, áo tím thắt lưng ngọc, đi một đôi ủng da hươu, y phục có thể gọi là đẹp đẽ trau chuốt, nhưng lại vì ham thoải mái, đội một chiếc mũ lưới đạo sĩ hay dùng, do đó lộ rõ vẻ nửa dơi nửa chuột, lúc này đang dựng râu tròng mắt, mang một tên người làm thuê trẻ tuổi.

Lục Tiệm nghe hán tử áo tím nói, hình như là không tìm thấy thông ngôn thích hợp, tâm niệm phát động, liền tiến lên trước thi lễ nói: “Các vị đại thúc an hảo?”. Người áo tím liếc y một cái, chau mày nói: “Người là người Đường?” Lục Tiệm nói: “Đúng vậy, đại thúc cần thuê thông ngôn phải không?” Hán tử áo tím lộ ra vẻ cảnh giác: “Người nghe trộm lão gia nói chuyện?”.

Lục Tiệm cười nói: “Chỉ là thuận tai nghe thôi. Ta biết nói Oa ngữ, đại thúc thuê ta được không?” Hán tử áo tím chau mày, sự nghi hoặc trong mắt không xua tan được, nói: “Chỉ biết Oa ngữ không thôi thì không được, chúng ta đến Oa quốc buôn bán. Người không những cần phải biết Hoa ngữ, Oa ngữ, mà còn cần phải biết kinh tế buôn bán”.

Lục Tiệm chán nản thất vọng nói: “Buôn bán kinh tế, ta không biết”. Vừa chuyển thân bước đi, chợt nghe hán tử áo tím kêu: “Quay lại”. Lục Tiệm quay đầu lại nói: “Gì vậy?”.

Hán tử áo tím cười nói: “Tên nhóc người cũng thật thành thực. Làm buôn bán, khó được nhất là hai chữ thành tín. Người và ta xưa nay không quen biết, nếu như người nói mình thông hiểu kinh tế buôn bán, ta cũng không thể biết được. Không ngờ người lại không nói dối. Vậy là rất tốt. Những người như bọn ta đến ngoại quốc mua bán, sợ nhất chính là đến nơi rồi, lại gặp phải người môi giới không thành thực, câu kết với thông ngôn, chỉ một lúc là lừa hết vốn của người. Hắc hắc, nếu như làm thông ngôn, người cần bao nhiêu tiền?”.

Lục Tiệm vừa kinh vừa mừng, vội nói: “Ta không cần tiền, khi nào đại thúc quay về trung thổ, tiện thể chở ta về là được rồi”. Hán tử áo tím không ngờ lại có việc tốt như vậy, lại sinh ra nghi hoặc, chau mày nói: “Ta mang người về trung thổ không phải là chuyện khó, nhưng tiền công cũng không thể thiếu cho người được, ba lượng bạc được không?”. Lục Tiệm vốn không quan tâm chuyện tiền nong, bèn lập tức nói: “Cũng được”.

Ba lượng bạc, không bằng một phần mười tiền công của thông ngôn bình thường. Hán tử áo tím vui mừng hết sức, vỗ đầu vai của Lục Tiệm, ha hả cười lớn. Sau khi trò chuyện, Lục Tiệm mới biết hán tử áo tím này họ Chu tên Tổ Mô, người Mân Bắc, trước kia đi biển đều là đi Nam Dương, lần này đến Oa quốc là lần đầu tiên, đang ưu lo vì không tìm được thông ngôn thích hợp. Đã tìm mấy người rồi, hoặc là đòi tiền công quá cao, hoặc là Hoa ngữ sơ sài, lời không thể đạt ý, ai ngờ lại được Lục Tiệm tự động tìm đến, giải quyết được nỗi lo lắng trong lòng.

Chu Tổ Mô chắc là chiếm được phần lời, trong lòng vui mừng, khi nói năng, đông một lời, tây một lời, không đâu vào đâu. Lục Tiệm cười cười, hỏi rõ Chu Tổ Mô hàng hoá mang đến bán lần này, thì lại là tơ lụa, lá chè, đồ gốm dưng liệu, còn có một số ngọc thạch.

Lục Tiệm từng theo Ninh Bất Không làm qua thủ quỹ, tài vật của Vĩ Trương ra vào, phần lớn đều đi qua tay y, do đó hàng hoá của thuyền kỳ này, kỹ càng mà nói, cũng chẳng đáng là gì.

Y dùng Oa ngữ hỏi rõ tình hình, sau đó theo sự thật nói lại cho Chu Tổ Mô, dưới sự cân nhắc của Chu Tổ Mô, rồi chọn lựa giao dịch. Trong thời gian đó, Lục Tiệm lại thay y tính toán được mất, hai ngày giao dịch, gặt hái tương đối phong phú.

Chu Tổ Mô không ngờ ngoài việc tìm được thông ngôn giá rẻ, còn kiếm được một thủ quỹ tinh tế tỉ mỉ, lấy làm vui mừng vô cùng. Chập tối ngày hôm sau, hỏi rõ xuất thân của Lục Tiệm, biết y bị người khác ép buộc đến

Oa quốc, bất giác vỗ đùi một cái, chửi nói: “Con bà nó, nhất định là do bọn chó Oa khẩu làm”.

Lục Tiệm nói: “Không phải là Oa khẩu, mà là người Đường ép buộc tại hạ đến đây”. Chu Tổ Mô nói: “Vậy thì là giả Oa rồi, con bà nó, hừ, tổ tông của đám chó Hán gian này cũng không có mặt mũi nào gặp lão tử”.

Lục Tiệm lấy làm lạ hỏi: “Chu đại thúc đã căm giận người Oa như vậy, có gì còn đến Oa quốc buôn bán?” Chu Tổ Mô chau mày, thần sắc tương đối không tự tại, nhìn ngang nhìn ngửa nói: “Đám tiểu tử thối kia đâu rồi? Chẳng lẽ lại đi dạo diêu tử rồi?”.

Lục Tiệm nhìn một cái, quả nhiên không thấy vài tên làm công trên thuyền, bèn hỏi: “Dạo diêu tử là gì?”. Chu Tổ Mô liếc y một cái, lộ ra vẻ cổ quái, hăng hắc cười nói: “Dạo diêu tử chính là đi nơi mà con gái chết thành đồng, bỏ tiền ra chọn lấy một người, cùng ả thực hành Chu Công chi lễ”.

Chu Tổ Mô thấy Lục Tiệm ngờ nghệch, vỗ vai y một cái, cười nói: “Người có ba lượng bạc tiền thù lao, hay là lão nhân gia dẫn người đi dạo, chọn một ả dễ nhìn để ném của lạ, con gái thiên nam hải bắc, ta đều nhìn thấy nhiều rồi, duy chỉ có Oa quốc này là còn chưa hiểu biết”. Chu Tổ Mô là một người thô lỗ, hứng chí nổi lên, liền nói diễm ngộ bình sinh, trò chuyện hứng khởi, lòng háo sắc cũng trỗi dậy, thấy Lục Tiệm không đi, bèn gọi hai tên làm thuê khác, lên bờ vui vẻ.

Chốc lát người đi thuyền trống, chỉ lưu lại hai ba tên hộ vệ trông nom hàng hoá, buồn chán cùng cực, tập trung trong khoang đánh bạc. Lục Tiệm nghèo như tấm, tự nhiên không có ai gọi y cả. Lục Tiệm không có việc gì làm, nhớ đến Thập lục tướng học được, còn bốn tướng vẫn chưa luyện thành, bèn tự đến đuôi thuyền khổ luyện, nửa đêm mới thành công, trong lòng nói: “Tam thập nhị tướng mà đại sư nói, ta chỉ học được một nửa, không biết nửa còn lại phải đi đâu học?”. Nghĩ đến Ngự hoà thượng, trong lúc nghĩ ngợi, lại cảm thấy rầu rĩ.

Ngày hôm sau, Lục Tiệm lại cùng Chu Tổ Mô lên bờ giao dịch, đem hàng hoá tích trữ bán đi gần hết, lại xem xét tình hình, mua vào các loại thổ sản của Đông Doanh như lưu hoàn, g gổ tô, dao quạt, đồ dùng ngoài có sơn với giá rẻ, dự định vận chuyển về trung thổ.

Có lẽ là buôn bán thuận lợi, Chu Tổ Mô thoải mái vô cùng, mỗi tối đều cùng đám hải khách đi kỹ lâu tìm vui, hoàng hôn lên bờ, rạng sáng mới về. Còn Lục Tiệm thì khổ luyện thập lục tướng, dần dần quán thông, chỉ là còn lâu mới đạt đến mức độ “hoá tẩn tướng thái, cận tồn thần ý” mà Ngư hoà thượng nói đến.

Chập tối ngày hôm ấy, Chu Tổ Mô chợt nói: “Tiểu Lục, tối nay người đi cùng chúng ta”. Lục Tiệm cả kinh nói: “Ta không đi”.

Chu Tổ Mô cười nói: “Kêu người đi, không phải là dạo diêu tử, mà là làm thông ngôn”. Lục Tiệm nói: “Thông ngôn cái gì, có buôn bán sao?”.

“Tại sao không có buôn bán?” La Tiểu Tam cười nói, “Chu lão gia gần đây cặp với một oa kỹ, muốn chuộc thân cho thị, mang về làm vợ bé. Người nói, tính hay không tính là buôn bán?”.

Chu Tổ Mô cười chửi: “Con khi chết tiệt, chỉ biết ăn không nói có, châm chọc lão tử của người. Nhưng nói ra, đám Oa kỹ đó oang oang bô bô, cũng không biết là có thu thêm tiền qua đêm của lão tử không nữa. Lục Tiệm người tối nay đi nhất định phải làm rõ cho ta, đỡ cho ta khỏi tiêu tiền hồ đồ.”

Đám hải khách người một câu ta một câu, đều lấy việc trong kỹ lâu ra nói. Lục Tiệm nghe nói đến đỏ mặt tía tai, lên tiếng không được. Chu Tổ Mô thì không để ý nghĩ nhiều, vừa dọa vừa dỗ, kéo y lên bờ.

Một hàng người gào hét cười đùa, đi được một đoạn, thì rẽ vào một cảng nhỏ, bên trong cảng u ám tĩnh mịch, đèn bão góc hiên lay lắt, mảnh châu phát phơ, soi rọi khuôn mặt của mọi người lúc sáng lúc tối, khí vị

trong cảnh tương đối vắng, mùi phấn son nồng nặc không hoá đi được, hoà thành một mùi hủ bại kỳ đặc. Những cánh cửa nhỏ hai bên đường mở rồi lại đóng, đóng rồi lại mở, đôi lúc có thể từ khe cửa nhìn thấy một gương mặt trắng nõn như lụa.

Đi đến trước một cánh cửa phết sơn cuối cảnh, Chu Tổ Mô dừng bước nói: “Các người ở phụ cận chờ đợi, ta và Tiểu Lục đi vào”. Mọi người thay đổi hẳn thần thái cười đùa, nghiêm túc chuyển đến dưới mái hiên.

Lục Tiệm chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng thấy Chu Tổ Mô đi đến trước cửa, gõ mấy cái, cánh cửa mở ra, lộ ra một khuôn mặt tròn xoa đầy phấn trắng của một người đàn bà, một nốt ruồi nhỏ màu đỏ dưới mắt trái, đặc biệt đập vào mắt.

Chỉ nghe người đàn bà đó nói: “Các người tìm ai?”. Lục Tiệm sửng sờ, nhưng nghe Chu Tổ Mô nói: “Tiểu Lục, người nói cho thị, chúng ta đến đây tìm Long Kỳ tiên sinh”. Lục Tiệm nói ra, người đàn bà đó lộ ra vẻ nghi hoặc. Chu Tổ Mô chợt moi ra một thỏi bạc, nhét vào tay thị, người đàn bà đó ngăn người ra, lùi lại đóng cửa.

Hai người Chu, Lục đứng được một lúc, cánh cửa lại chợt mở toang, người đàn bà đó bước ra khỏi cửa, cúi gập người nói: “Xin lỗi, Long Kỳ đại nhân hỏi có việc gì?”. Chu Tổ Mô nghe phiên dịch rồi, giơ tay lên, miệng phát ra thanh âm bằng bằng bằng bằng.

Người đàn bà đó chờ ra, lại đóng cửa lại, một lúc mới ra, nói: “Long Kỳ đại nhân có mời”. Chu Tổ Mô toét miệng cười một cái, dẫn đầu vào trong, khi vào cổng còn lóng nga lóng ngóng, sờ một cái trên người người đàn bà kia, làm thị cả kinh lùi lại hai bước, thấp giọng chửi rủa. Chu Tổ Mô trước sau nghe không hiểu Oa ngữ, giả câm giả điếc, khệnh khạng bước đi. Lục Tiệm đi sau y, thì lại chịu liên tiếp mấy cái lườm của ả.

Cánh cửa tuy nhỏ, nhưng trong cửa thì lại có một cảnh sắc riêng, vừa mới vào cửa, liền nhìn thấy hành lang vòng quanh khúc trụ, vây quanh một đám hồ đá dựng đứng cao gần hai trượng, bốn góc hành lang vòng quanh, đèn đỏ lưu chuyển soi rọi ra kỳ hoa dị thảo, hương hoa u u, tràn đầy trong đình.

Hành lang đó mười bước ba lần rẽ, di chuyển trong đó, khó phân đông tây, thường thấy đá núi lởm chởm, ao chăm mênh mông, thụy hạc kinh động, vịt trời bay lượn. Chu Tổ Mô không kìm được chửi: “Cầu Oa khẩu này cũng thật là biết hưởng thụ, không ngờ lại đem vườn cảnh của Tô Hàng dọn đến đây”.

Trong lúc chửi mắng, hai người được dắt đến một tiểu sảnh, người đàn bà mặt tròn vỗ tay một cái, hai ả thiếu nữ tiến vào, thân mặc áo ngắn, mặt mày thanh tú. Người đàn bà đó nói: “Mời hai vị thay áo”.

Lục Tiệm kinh ngạc, Chu Tổ Mô nghe thông ngôn rồi, cười nói: “Đám người Oa này cũng thật cẩn trọng. Tiểu Lục người nói cho ả hay, thay áo thì không cần, nếu như muốn khám người, thì có thể khám”.

Lục Tiệm nói ra, người đàn bà mặt tròn gật gật đầu, thị ý cho hai thiếu nữ lên trước. Chu Tổ Mô vốn là phong nguyệt lão thủ, dang rộng tứ chi, mặc kệ khám xét, trên mặt lộ ra vẻ say đắm.

Lục Tiệm thì lại thấy thiếu nữ đó dán sát vào mình, tấm thân mềm bồng bả, hô hấp có thể nghe thấy, những nơi mười ngón tay đi qua, như có kiến bò, bất giác không kìm được da đầu tê tê, toàn thân oi bức. Khi thiếu nữ đó sờ đến đùi, y không còn nhịn được nữa, bất thành lỉnh nhảy lùi lại. Thiếu nữ đó lúc đầu sững sờ, tiếp đó che miệng cười nhẹ, chuyển thân nghị luận với người đàn bà mặt tròn kia. Người đàn bà kia chốc chốc nhìn lướt qua Lục Tiệm, khoé mắt chứa đầy tiểu ý, Lục Tiệm càng thêm thẹn thùng, gần như không ngẩng đầu lên được nữa.

Khám người đã xong, người đàn bà đó đi trước dẫn đường, lại chuyển qua hai đạo hành lang vòng quanh, chợt thấy một căn phòng khách ánh đèn sáng rực phía xa, tiếng cười nói vọng lại.

Người đàn bà kia đi đến trước sảnh, cúi người nói: “Long Kỳ đại nhân, người dẫn đến rồi”. Trong sảnh bỗng lặng im, có người dùng Oa ngữ cao giọng hỏi: “Ai cần mua súng Điếu?”. Lục Tiệm đưa mắt nhìn đi, người nói là một tên Oa nhân béo lùn, đầu trọc không râu, bụng lớn ưỡn ra, mới đầu nhìn, tuyệt giống như một bức tượng phật Di Lặc, vài oa nữ mỹ mạo ngồi quanh y, đôi mắt xinh đẹp nhìn ngó, hướng về hai người quan sát.

Lại nghe Chu Tổ Mô cười nói: “Tiểu Lục, đừng chỉ lo nhìn các cô nương, người đó nói cái gì vậy?” Lục Tiệm có vẻ thẹn thùng nói lại. Chu Tổ Mô cười nói: “Người nói cho y, ta mua súng Điếu”. Lục Tiệm cả kinh, trừng mắt nhìn y. Chu Tổ Mô vỗ vỗ vai y, thở dài nói: “Tiểu Lục, đừng hỏi gì cả, chỉ cần thông ngôn là được”.

Lục Tiệm trong lòng đầy nghi hoặc, đem lời của Chu Tổ Mô phiên dịch lại. Long Kỳ nói: “Người là người Đường, an theo luật pháp bốn quốc, không thể bán súng Điếu cho người, nếu như bán, thì nguy hiểm vô cùng”.

Chu Tổ Mô cười nói: “Một phần làm ăn ba phần hiểm, ba phần hiểm thì mười phần lợi. Không có nguy hiểm, không thành buôn bán, nguy hiểm càng lớn, lợi càng nhiều. Long Kỳ tiên sinh chắc rằng cũng biết cái đạo lý này?”.

Long Kỳ nói: “Tuy nói là như vậy, nhưng nếu như mất mạng, lợi có nhiều thêm nữa, cũng không có tác dụng gì.” Chu Tổ Mô nói: “Việc này tôi biết ngài biết, chỉ cần không truyền ra ngoài, ai lại có thể lấy mạng của ngài chứ?”.

Long Kỳ trầm mặc một lúc, hỏi: “Người cần bao nhiêu khẩu?” Chu Tổ Mô nói: “Một nghìn năm trăm khẩu”. Lục Tiệm kinh hãi. Long Kỳ nghe

thông ngôn xong, cũng kinh hãi biến sắc: “Cái gì? Nhiều vậy sao?”.

Chu Tổ Mô cười nói: “Mấy ngày nay ta vào kỹ lâu gần đây dò hỏi kỹ càng, con số này, người khác lấy không ra được, nhưng đối với Long Kỳ tiên sinh mà nói, thì lại chẳng là cái gì”.

Long Kỳ lắc đầu nói: “Ta chỉ là một thương nhân bán súng, hoàn toàn không phải là cường hào tạo súng. Một nghìn năm trăm khẩu, quả thực quá nhiều, cần phải có thời gian để gom góp đủ, ừ, người ra giá bao nhiêu?”.

Chu Tổ Mô giơ ra bốn ngón tay, nói: “Tại hạ đưa hiện tiền, bốn lượng bạc một khẩu. Theo như tại hạ biết, cái giá này toàn Nhật Bản cũng chưa từng có”.

Long Kỳ trầm ngâm nói: “Không được, người là người Đường, số lượng lại nhiều. Một giá, năm lượng một khẩu, còn phải trả trước ba thành định kim”.

Chu Tổ Mô trong lòng chửi mắng Oa khẩu, thẳng béo chết tiệt, nhưng trên mặt thì lại cười hi hí nói: “Nói rất hay, nhất ngôn vi định. Đợi chút tại hạ cho người đưa định kim đến”.

Long Kỳ mặt mày hớn hở, vội xua tay nói: “Không vội không vội, đến, đến, mọi người uống vài chén, chuyện trò chuyện trò”.

Chu Tổ Mô cười nói: “Tại hạ có việc bên người, vậy không làm phiền nữa. Khi nào Long Kỳ tiên sinh có thể gom góp đủ súng Địch?” Long Kỳ trầm ngâm nói: “Khoảng năm ngày”.

Chu Tổ Mô gật đầu nói: “Được, năm ngày sau tại hạ lại đến. Chuyện xấu khó nghe nói trước, súng Địch khẩu khẩu phải hoàn hảo tinh tế. Nếu như có một khẩu là thứ phẩm, đừng trách Chu mỗ vô lễ”. Long Kỳ cười nói: “Người yên tâm, súng Địch ở nơi này, đều là do danh thợ rèn, bất luận lực bắn, độ chuẩn, đều là tốt nhất”.

Chu Tổ Mô cười cười, chấp tay cáo từ. Y ra khỏi cửa, nộ khí trong lòng mới phát tác ra, chửi mắng Long Kỳ. Đám hải khách vừa nghe năm lượng một khẩu súng Điều cũng đều phẫn nộ, chửi mắng chó lợn, súc sinh loạn xạ, chửi cho đến tận khi về thuyền mới đỡ tức.

Lục Tiệm trong lòng nghi hoặc, hỏi: “Chu đại thúc, đại thúc mua súng Điều nhiều như vậy để làm gì? Mà bảy nghìn năm trăm lượng bạc, trên sổ sách làm gì có nhiều như vậy?”. Chu Tổ Mô xua tay nói: “Tiểu Lục, việc này người đừng có hỏi. Chỉ cần biết, ta mua lô súng Điều này, hoàn toàn không phải để làm súng làm bậy là được rồi”. Dứt lời, lệnh cho người khiêng ra hai hòm sắt, mở nắp thùng ra nhìn, đều là quan ngân trắng xoá.

Chu Tổ Mô cân đủ hai nghìn ba trăm lượng, nói với La Tiểu Tam: “Người và Tiểu Lục dắt người mang bạc đến chỗ Long Kỳ, đưa thêm năm mươi lượng, nói là Chu mỗ tặng tiền phần son cho các cô nương bên người hân, hy vọng hân vui lòng nhận lấy”.

“Tặng tiền quan tài cho mẹ hân!” La Tiểu Tam tức giận nói: “Tên gian thương đó chiếm được phần lợi lớn như thế, tại sao còn tặng thêm tiền cho hân?”.

Chu Tổ Mô chấn chỉnh sắc mặt nói: “Chửi hân ra chửi hân, làm ăn ra làm ăn. Ta nhận trọng thác của tiên sinh, lần làm ăn này chỉ được thành, không được bại. Ta thấy nhân thần của Long Kỳ di động qua lại, tính tình gian trá, nếu như không trả thêm chút ngân lượng, sợ rằng không chốt được hân”.

La Tiểu Tam bán tín bán nghi, gọi hai tên làm thuê, cùng với Lục Tiệm khiêng bạc đưa đến phủ của Long Kỳ. Trên đường đi, Lục Tiệm không nhịn được hỏi: “La đại ca, các người không giống như đến để làm ăn, mà giống như chuyên môn đến để mua súng Điều vậy?”.

La Tiểu Tam cười khỗ nói: “Đúng vậy, những vụ làm ăn trước chỉ là thuận tay mua bán, làm ra vẻ mà thôi. Lô súng Điều này mới thật sự quan trọng nhất, tiếc là mua quá nhiều, thương nhân bình thường không cung cấp được. Chúng ta trà trộn trong kỹ lâu vài ngày, mới biết được còn đường Long Kỳ này ...”. Nói đến đây, y tự thấy lỗ miệng, vội nói: “Tiểu Lục, người đừng quá tò mò, ngoan ngoãn làm việc thông ngôn của người. Nếu như dính dáng quá sâu vào việc này, tương lai muốn thoát thân cũng khó”.

Lục Tiệm bất giác im lặng, hai người đem ngân lượng đưa đến phủ của Long Kỳ, nhận lấy giấy biên nhận, rồi mới quay về thuyền.

Những ngày sau đó, Chu Tổ Mô hình như quên việc mua súng Điều, vẫn lệnh cho Lục Tiệm bán ra hàng hoá tích trữ, mua vào thổ sản. Lúc đầu Chu Tổ Mô còn tự mình giải quyết, về sau thấy Lục Tiệm thành thực đáng tin, liền vui mừng nhàn nhã, phóng tay để y giao dịch. Lục Tiệm thì lại biết Chu Tổ Mô này bề ngoài thô lỗ không học, nhưng nội tâm lại tinh tế tỉ mỉ, tỉ nạnh từng xu. Lập tức không dám thiếu sót, mỗi một cuộc buôn bán đều làm cẩn thận tỉ mỉ, so sánh hàng hoá của ba nhà, mới dám hạ thủ. Nhưng trong lòng y trước sau vẫn ghi nhớ lô súng Điều kia, trong lòng nói số lượng lớn như vậy, cho dù là cả một nước Vĩ Trương, cũng chưa từng có, nhưng Chu Tổ Mô ném ngàn vàng, mua vào nhiều như thế, nếu như để hành hung tác ác, vậy thì thật là không hay.

Trong lúc bắn khoả, năm ngày đã trôi qua. Lúc chập tối hôm nay, một tên Oa nhân tìm lên thuyền, nói: “Hàng hoá Long Kỳ tiên sinh đã chuẩn bị xong rồi, kêu các người mang ngân lượng, theo ta đi lấy”. Chu Tổ Mô nghe nói, gật đầu nói: “Người đợi một lúc, chúng ta điểm đủ ngân lượng liền đến”.

Lập tức đi vào trong khoang, Chu Tổ Mô lấy ra bốn hòm sắt, đựng đầy ngân lượng, lại thêm hai hòm rỗng, lệnh cho đám hải khách từ trong phòng của mình lấy ra các loại vũ khí đao kiếm cung nỏ, đoản thương thuẫn bài, cất giấu trong thùng.

Lục Tiệm nhìn đến gần người ra, lại thấy Chu Tổ Mô thần sắc trịnh trọng, trầm giọng nói: “Chúng ta chỉ phòng tiểu nhân, không phòng quân tử. Oa cầu nếu như thủ tín, vậy thì thôi. Nếu như không thủ tín, mọi người cũng không cần phải khách sáo với y”. Lại nói với La Tiểu Tam, “Nếu như động thủ, người trông nom Tiểu Lục cho tốt, đừng để người khác đả thương y”. La Tiểu Tam cười nói: “Cứ yên tâm”.

Đám hải khách khiêng hòm ra khỏi khoang, theo tên Oa nhân kia đi được ba dặm đường, đến một dãy nhà gỗ bên bờ biển. Còn chưa đi lại gần, liền thấy Long Kỳ đầu trọc ưỡn bụng, bước ra khỏi cửa, cười nói: “Cuối cùng đến rồi”. Hàn huyên hai ba câu, hỏi: “Ngân lượng mang đến chứ?”.

Chu Tổ Mô mở một thùng bạc ra, Long Kỳ nhìn thấy nén bạc chỉnh tề, trong mắt lộ ra thần khí tham lam, sai thủ hạ kiểm tra hàm lượng, mới cười nói: “Túc hạ quả nhiên thủ tín”. Dứt lời dẫn vào trong kho, chỉ thấy trong kho hơn trăm hòm gỗ đặt chồng lên nhau. Long Kỳ nạy nắp hai thùng, trong hòm đều là súng Điều mới tinh. Chu Tổ Mô lấy một khẩu ra tỉ mỉ quan sát, quả nhiên được rèn hoàn hảo tinh tế, lại tùy ý kiểm tra hai hòm, chất liệu và số mục không có sai sót.

Long Kỳ nói: “Mỗi hòm mười khẩu, tổng cộng một trăm năm mươi hòm, nhanh chóng kiểm tra số lượng, chúng ta kết thúc”. Chu Tổ Mô lệnh cho đám hải khách, mỗi người một nơi kiểm kê, điểm hết số lượng, tổng hợp báo cáo ở chỗ Lục Tiệm.

Chu Tổ Mô nghe báo không sai, giơ ngón tay cái, cười khen ngợi nói: “Long Kỳ tiên sinh hảo bản lĩnh, hảo tín dụng”. Long Kỳ cười hăng hắc một cái, lệnh cho người khiêng bốn thùng bạc, khệnh khạng bỏ đi.

Chu Tổ Mô nói với ba tên thủ hạ: “Nơi này cách thuyền rất xa, không dễ vận chuyển, mấy người các người quay về khai thuyền qua đây, chúng ta ở đây đóng hàng”. Ba người vâng lệnh, quay về thuyền.

La Tiểu Tam chau mày nói: “Chu lão đại, cuộc buôn bán này phải nói là có chút thuận lợi, ta luôn cảm thấy kỳ lạ”.

Chu Tổ Mô cười nói: “Có tiền sai thần sử quỷ, chúng ta đưa đủ ngân lượng, tự nhiên việc thành cũng dễ dàng”. Đám hải khách nghe vậy, xôn xao gật đầu.

Không bao lâu, ánh đèn trên mặt biển phát phơ lại gần, chính là chiếc thuyền kia đến rồi. Đám hải khách tuy miệng nói thoải mái, nhưng hàng hoá vẫn chưa lên thuyền, quả tim xét cho cùng vẫn thấp thỏm. Lúc này, thấy tình hình như vậy, không hện mà cùng hoan hô.

Tiếng hoan hô vừa mới cất lên, chợt thấy ánh đèn trên thuyền toàn bộ tắt hết, cả chiếc thuyền tối trầm trầm, chỉ còn lại một đường nét mờ mờ, nhẹ nhẹ lắt lữ trong sóng lớn cuộn cuộn của biển cả.

Chu Tổ Mô không kìm được, chửi: “Bọn tặc này làm cái việc gì? Tối om om như vậy, làm sao cất hàng lên thuyền được?”.

Tiếng nói chưa dứt, ánh đèn cuối thuyền, lại được thắp lên. Chu Tổ Mô thấy vậy không bình tĩnh được, lần lượt gọi tên của từng tên thợ thuyền, nhưng không nghe thấy trả lời, trong lòng lập tức chìm xuống, chợt nghe La Tiểu Tam run rẩy nói: “Chu lão gia, người nhìn chiếc đèn kia, hình như có vẻ không đúng”.

Chu Tổ Mô chau mày nhìn, ngọn cô đăng kia như bị gió đưa đẩy, nhẹ nhẹ vượt qua mạn thuyền, bay đến đầu thuyền, bất thành linh nhảy vọt lên trời cao, vẽ ra một ánh lửa lộng lẫy trên không, rồi xuống bờ biển, rồi phát phơ bay về hướng này.

Đám hải khách thấy ánh lửa áp sát, thần vi chi đoạt. Chu Tổ Mô bất thành linh quát lớn một tiếng: “Cầm lấy vũ khí”. Đám hải khách tới tấp lấy binh khí ra, bày thành thế trận. Chu Tổ Mô thấy ánh đèn kia càng phát phơ càng gần, trái tim căng ra, nghiêm giọng gọi: “Người nào?”.

Ánh đèn nhè nhẹ loé sáng, soi rọi ra hình ảnh của một người đàn ông, y phục màu thuần kim, hai gò mắt trắng như tuyết, mũi ưng mắt phụng, mi kiếm, tuy rằng tuần mĩ, nhưng không biết tại sao, trước sau hiện ra một luồng tà khí vô danh. Tay áo của y rất dài, tay áo phải kéo lê trên đất, tay trái thì xuyên qua tay áo, năm ngón tay dài đẹp, nhẹ nhàng cầm một ngọn đèn dầu vàng đồng.

Chu Tổ Mô rít giọng nói: “Người là ai? Tại sao trên thuyền của ta?” Người đàn ông đó cười nhè nhẹ, nói: “Ta họ Địch, người chắc là có nghe qua”.

Chu Tổ Mô lẩm bẩm nói: “Họ Địch?”. Bất thành linh y toàn thân chấn động, thất thanh kêu lên: “Cửu Biến Long Vương, Đông Đảo Địch Hy?”. Người đàn ông đó cười nói: “Hảo kiến thức”.

Trong sát na, Chu Tổ Mô chỉ thấy tim đập như sấm, cổ họng khô sít, mở miệng nhưng không nói ra tiếng được.

Địch Hy cười cười, nói: “Là tên què họ Trầm phái người đến sao? Thiên bộ hình như không có cao thủ họ Chu”.

Chu Tổ Mô bị y nói ra lai lịch, trong lòng chấn động, cố gắng định thần, cười lạnh nói: “Chu mỗ chỉ là tiểu tốt của Thiên bộ, chẳng coi là cao thủ”.

Địch Hy lắc đầu nói: “Vạn Quy Tàng vừa mới chết, bát bộ càng trở nên tốt xấu lẫn lộn. Đến cả gian thương dâm dục, cũng trở thành người trong Thiên bộ”.

Chu Tổ Mô phẫn nộ nói: “Lão tử tuy giao hoạt háo sắc, cũng còn tốt hơn so với Đông Đảo các người, câu kết với Oa khẩu?”.

“Ai nói Đông Đảo ta câu kết với Oa khẩu?” Địch Hy thần sắc lạnh lẽo, “Tên què họ Trầm chỉ biết tìm cách làm nhục danh tiếng của Đông Đảo ta”.

Chu Tổ Mô gan dạ tăng lên một chút, cao giọng nói: “Nếu như người không câu kết với Oa khẩu, tại sao lại đến đây? Có phải là Long Kỳ kêu người đến? Y muốn nuốt cả hàng lần tiền?”.

Địch Hy cười nói: “Người cũng không ngốc. Chỉ là cũng không tính là câu kết. Long Kỳ vốn là một con cò ta bày ở dongda, tiền vốn y làm buôn bán là do ta đưa cho y, tiền kiếm được một nửa cũng là của ta. Những năm gần đây, súng Điếu làm khổ tên què họ Trầm, đều là do ta kêu Long Kỳ mua lấy. Tên què họ Trầm không then là Thiên bộ chi chủ, quỷ kế đa đoan, lại để tên gian thương lưu manh nhà người giả mạo thành hải tặc, lén lút đến Đông Doanh mua súng Điếu. Chỉ tiếc là, tâm tính của y quá cao, muốn một lần mua đủ nghìn súng Điếu, do đó tìm đi tìm lại, lại tìm đến chỗ của Long Kỳ. Ha ha, cũng được, khó mà được tên què họ Trầm không tiếc tiền, giúp ta thu mua súng Điếu, Địch Hy nếu như không vui lòng thu nhận, há không cô phụ ý tốt của y”.

Chúng nhân không ai không biến sắc. Chu Tổ Mô nghiêm giọng quát: “Mọi người sát cánh lên”. Đám hải khách cầm lấy binh khí, chực động thủ, chợt thấy thân hình của Địch Hy ly tán, biến hoá kỳ ảo thành mười mấy đạo thân ảnh, trùng trùng điệp điệp, hình dáng giống như kim long vẩy đuôi, lướt qua chỗ đó, chỉ nghe tiếng leng keng không dứt, đao kiếm của ba tên hải khách rớt xuống đất, hai mắt trợn ngược, trên trán hiện ra một lỗ thủng nhỏ, máu tươi chảy như trút.

Một tiếng cười nhẹ, huyễn ảnh đó tan ra rồi tụ lại, hợp thành một người, Địch Hy tay cầm đèn lồng, đứng nguyên tại chỗ cũ, khí độ an nhàn thoải mái.

Chu Tổ Mô thất thanh kêu: “Long độn?”.

Địch Hy cười nói: “Không then là tiểu tốt của Thiên bộ, khá có kiến thức”. Y cười nói vui vẻ, ánh sáng rực rỡ của đôi mắt phụng lưu chuyển,

dừng lại trên người đám hải khách, khiến ai cũng giá lạnh thấu xương, lông tóc dựng đứng.

Chu Tổ Mô sắc mặt xanh xám, chớp mắt, chột cao giọng kêu: “Cửu Biến Thần Long, người là một trong Ngũ Tôn của Đông Đảo, Long Độn uy chấn thiên hạ. Còn ta chỉ là một tên tiểu tốt của Thiên bộ, võ công thấp kém. Nhưng lão tử võ công tuy không ra gì, hôm nay cũng muốn cược một trận với người”.

Địch Hy cười nói: “Cược cái gì? Nếu như cược đạo diêu tử, vậy thì khỏi”.

Da mặt của Chu Tổ Mô nóng lên, tức giận nói: “Lão tử cùng người đánh cược võ công. Nghe nói Long Độn là thân pháp tuyệt thế vô song, lão tử lại không phục, vậy cược người trong vòng mười chiêu, không bắt được ta”.

Khuôn mặt hớn hở của Địch Hy dần dần nghiêm lại, lạnh lạnh nói: “Mạng của người trong tay của ta, dựa vào cái gì mà đòi cược với ta?”.

Chu Tổ Mô nói: “Dựa vào uy danh Cửu Biến Thần Long của người. Nếu người không dám cược, tương lai truyền ra ngoài, người trong giang hồ tất nhiên sẽ nói, đường đường là Đông Đảo Ngũ Tôn, lại sợ một tên tiểu tốt của Thiên bộ như ta; cho dù người không sợ mất mặt, thanh uy ba trăm năm của Đông Đảo, chỉ sợ cũng bị huỷ”.

Địch Hy bật cười nói: “Người không hổ là đứa gian thương lưu manh, thật biết cường từ đoạt lý. Nhưng người yên tâm, việc tối nay, một chút cũng không truyền ra ngoài”. Chúng nhân đều trong lòng trầm xuống, biết rõ Địch Hy nói ra lời này, là đã tồn tâm giết hết mọi người.

Chu Tổ Mô mưu kế không thành, mồ hôi lạnh trên trán toát ra. Chột thấy diky mỉm cười một cái, nhàn nhã nói: “Chỉ là Địch mỗ lại có chút tò mò, muốn xem xem, người làm sao thoát qua được mười chiêu này?”.

Chu Tổ Mô vui mừng vượt qua mong đợi: “Người đáp ứng cuộc rồi sao?”.

“Không sai”. Địch Hy nói, “Nếu ta thắng, vậy thì chớ nhắc đến. Nếu như người thắng, ta tha chết cho người”. Chu Tổ Mô lắc đầu nói: “Không được, nếu như ta thắng, những người ở đây đều phải sống mà rời khỏi, lô sủng Điều này, ta cũng cần phải mang đi”.

Nhân thần của Địch Hy biến đổi nhiều lần, rồi chợt cười nói: “Cũng được, nếu người thật sự có thể tiếp được mười chiêu của ta, người và hàng đều thu, cũng là điều tất nhiên”.

Chu Tổ Mô cười khô khan hai tiếng, nhét tay vào hông, Địch Hy tiểu ý không đổi, ánh đèn trong tay hơi tối lại, thân hình bỗng nhiên tan ra, một trùng huyền ảnh màu vàng như có như không quét lại.

Chu Tổ Mô bất thành linh rút tay ra, lòng bàn tay bắn ra một khóm ánh sáng trắng, đạo ánh sáng đó bắn lên trên không, hoá thành trăm nghìn sợi dây, đan chéo trên không, tạo thành một tấm lưới lớn không gì sánh được, chụp lấy huyền ảnh trùng trùng kia.

“Thì ra tên què họ Trầm đem Thiên La truyền cho người?” Địch Hy cười nhẹ một tiếng, “Được, đây tính như chiêu thứ nhất”. Huyền ảnh thành linh đều biến mất, rồi lại quay lại thành một người. Đám ánh sáng trắng kia cũng đột ngột thu hẹp lại, hoá thành một nắm to nhỏ như nắm kén, di chuyển trong lòng bàn tay phải của Chu Tổ Mô.

Mồ hôi lạnh trên lưng Chu Tổ Mô nhễ nhại. Thiên La này là tuyệt học của Thiên bộ, dùng Chu Lưu Thiên Kinh, trút vào tâm ti, kết thành lưới lớn, một khi chụp được đối thủ, Chu Lưu Thiên Kinh một sinh hai, hai sinh ba, Thiên La Ti bao trùm càng rộng, tính dai càng mạnh, dai như gân bò, cứng như thép luyện, người bị chụp bên trong nếu không hiểu cách phá giải, khó mà thoát thân.

Chu Lưu Thiên Kinh của Chu Tổ Mô tu luyện chưa lâu, giữ vững tuyệt học như vậy, vô cùng vất vả cực nhọc. Nhưng y biết thân pháp Long Độn không chỉ bao gồm khinh công, còn có số thuật, huyền thuật vô cùng tinh diệu, bao năm nay làm cho cao thủ Tây Thành nếm đủ mọi khổ cực. Huyền ảnh của Địch Hy lúc này, cũng là một loại huyền thuật, tuy không biết y thi triển như thế nào, nhưng nếu người cho nó là một huyền ảnh, huyền ảnh lập tức hoá thành người thật, nhưng nếu người chó nó là người thật, người thật lập tức hoá thành huyền ảnh, hư hư thật thật trong đó, làm cho người ta không cách gì nắm bắt được. Do đó cách duy nhất, là không cần biết nó là người thật hay huyền ảnh, đều dùng tẩm Thiên La nhất vòng đả tận.

Chợt nghe Địch Hy cười nói: “Chiêu thứ hai!”.

Chu Tổ Mô tâm thần ngưng đọng, chỉ thấy trong ánh đèn lắc lư, huyền ảnh của Địch Hy lại sinh ra, lập tức giương tay, Thiên La đầy trời chụp xuống, thoắt cái, nhân ảnh của Địch Hy đều bị chụp lấy.

Chu Tổ Mô chỉ cảm thấy trong lưới trằm xuống, trong lòng vui mừng vô cùng, Thiên La trong chớp mắt thu lại. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, đưa mắt nhìn lại, người trong lưới lại là một tên hải khách tùy tùng. Trong lúc kinh nghi, chợt nghe Địch Hy cười nhẹ một tiếng: “Chiêu thứ hai”. Tiếng gió sắc nhọn nổi lên sau đầu, phá không ập đến.

Thì ra Địch Hy trước khi Thiên La thu lại, dựa vào thân pháp tuyệt đỉnh, thay rường đổi cột, tóm lấy một tên làm thuê ném vào trong lưới, lừa cho Chu Tổ Mô thu lưới. Còn mình thì chuyển đến sau người y. Chu Tổ Mô biến chiêu không kịp, Thiên La như vậy bị phá. Địch Hy mưu kế thành công, một ngón tay chọc vào sau đầu Chu Tổ Mô, không ngờ bên cạnh vụt nổi lên tiếng gió, một nắm đấm chợt hoành không kích đến.

Địch Hy chỉ cảm thấy quyền phong dường như thực chất, hùng hồn vô cùng, trong lòng thầm cả kinh, y chuyển tay, ngón tay cái điểm trúng quyền đến, mượn thế bay lùi lại hai trượng, đưa mắt nhìn, thì ra là một tên nam

nhân trẻ tuổi, y phục sơ sài, song quyền nắm chặt, thần sắc lộ vẻ khấn
trường.

Chu Tổ Mô nhìn thấy người đó, bất giác sửng người, cả kinh nói: “Tiểu
Lục? Là người?” Lục Tiệm gật đầu nói: “Chu đại thúc, người không việc gì
chứ?”. Chu Tổ Mô thần sắc xám xịt, nhìn Địch Hy buồn rầu nói: “Ta thua
rồi”.

Đám hải khách bất thành linh xao động, chợt có hai người, một hướng
đông, một hướng tây, nhấc chân phóng chạy. Địch Hy cười dài một tiếng,
thân hình trái phải phân tán, hoá thành hai trùng huyễn ảnh, một trùng
hướng đông, một trùng hướng tây, giống như kim băng giương cánh, đồng
thời quét trúng hai người, sau đầu hai người đó máu chảy như suối, ngã phủ
phục trên đất.

Hai trùng huyễn ảnh đó hướng vào trong thu lại, hai hợp thành một, lại
hướng vào chúng nhân trong trường quét đến. Lục Tiệm thấy tình thế nguy
cấp, không kịp nghĩ nhiều, đón lấy huyễn ảnh, biến một tướng Bán Sư
Nhân Tướng, uốn gối cong thân, tả quyền móc ra sau, hữu quyền tổng ra
trước.

Huyễn ảnh đó bị quyền phong kích động, lộn nhào về bên phải, Lục
Tiệm đang định chuyển thân bám theo, chợt sinh điềm cảnh báo, vội biến
một tướng “Tước Mẫu Tướng”, thân hình thấp bé, xoay chuyển nhanh
chóng, chỉ cảm thấy một giáo gió sắc nhọn từ phía trái đánh úp đến, lướt
qua vành tai, bỏng rát đau đớn.

Địch Hy nhất chỉ rơi vào không, ý lên một tiếng, chợt thấy Lục Tiệm
tung người lên cao, dùng vai xô đến, bất giác cả kinh, trong lòng nghĩ
người này có thể trong lúc huyễn ảnh ly hợp, phân biệt ra chân thân của
mình, thật là kỳ quái. Chỉ cảm thấy một xô này nặng như núi Nhạc, cương
mãnh dị thường, lập tức không dám lơ là sơ sót, tay phải đỡ lấy cánh vai
của Lục Tiệm, chân phía dưới đột ngột xoay chuyển.

Long Độn chi pháp, không những có thể dùng thân pháp tránh né bất kỳ chiêu thức nào trong thiên hạ, mà còn có thể dùng thân pháp hoá giải bất kỳ kinh lực nào trong thiên hạ. Lục Tiệm chỉ cảm thấy một tướng Đại Tu Di Tướng này phảng phất như đánh vào hư không. Địch Hy trong lúc gió giật di chuyển, lại như kéo tơ lột tằm, đem tất cả kinh lực trong tướng này rút đi hết. Lục Tiệm trong lòng biết khi kinh lực bị rút cạn, chính là cơ hội phản kích của Địch Hy, vội sử Chu Thiên Tướng, hai tay cùng xuất, quán lấy tay phải của Địch Hy. Không ngờ Địch Hy thuận theo thế đến của hai tay Lục Tiệm, thân pháp ngoặt chuyển, vẫn không để y quán lấy.

Nói thì chậm, nhưng kỳ thực lại rất nhanh. Hai người biến hoá tuy phức tạp, nhưng rơi vào trong mắt chúng nhân thì lại nhanh như thiểm điện. Vừa thấy thực hình hư ảnh của Địch Hy, tán tụt vô phương, chỉ trong chớp mắt, lại thấy Lục Tiệm bị một tay của Địch Hy tóm lấy, bay lượn lơ lửng giữa trời.

Chúng nhân nhìn đến rồi mắt, duy nhất có Chu Tổ Mô nhãn lực cao nhất, nhìn ra một số biến hoá, trong lòng kinh ngạc vạn phần, vạn lần không ngờ người thanh niên thật thà chất phác, trên người lại mang thân thông như vậy, lại thấy Lục Tiệm ra sức tóm lấy tay phải của địch, vẫn không được, bất giác nóng lòng. Đột nhiên, chợt thấy song thủ của Lục Tiệm lại vươn ra, Địch Hy cũng bám theo ngoặt chuyển, nhưng không ngờ chân phải của Lục Tiệm bất ngờ đá ngược lại, một đá này thẳng đến đầu vai, Địch Hy nếu như không buông tay, tất bị đá trúng mu bàn tay, bất đắc dĩ, chỉ còn biết buông tay nhảy ra.

Một đá này của Lục Tiệm,

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tù Đồ

Lục Tiệm tỉnh lại, thấy đầu nhức vô cùng, mắt mũi lờ mờ vô lực. Bỗng thấy miệng bị người mở ra đổ vào một thứ nước lạnh ngắt, có vị cay nồng, tựa như là rượu. Vừa uống thứ chất lỏng đó xong, Lục Tiệm lập tức bất tỉnh, nhanh chóng ngủ lại như trước.

Cứ vậy mỗi khi tỉnh, lại bị uống loại rượu đó, Lục Tiệm cảm thấy tứ chi bải hoải, bên tai nghe như có tiếng người nói, mà như tiếng vo ve, không hiểu sao, không thể nghe rõ được.

Giữa lúc đang nửa mơ nửa tỉnh, bỗng nhiên Lục Tiệm giật nảy người vì đau, như là bị người đâm dè lên lưng, xương sống đau như bị dè nát, nhờ vậy mà hẩn tỉnh hẩn, gắng gượng mở mắt ra nhìn, trước mắt một màu tối đen, không biết mình đang ở nơi đâu.

Lục Tiệm hít một hơi thật dài, gắng dè nỗi đau đầu, nhắm mắt nhớ lại, tình cảnh trước lúc bị hôn mê dần dần hiện ra, rồi lại bất giác nhận ra một điều, đó là tứ chi không bị thương, mà sao không thể cử động được. Giây lát sau, Lục Tiệm lại thấy như sắp chìm vào hôn mê, bèn nghiêng răng cắn chặt vào lưỡi một cái, đau buốt lên tận đỉnh đầu, nhờ vậy mà lại tỉnh lại.

Đúng lúc đang như vậy, khoé mắt bỗng nhìn thấy 1 tia sáng loé qua, sau đó nghe thấy cửa mở kệt kệt.

Rồi cửa mở ra, một quầng sáng ủa vào chiếu thẳng trên người Lục Tiệm. Lục Tiệm ở trong bóng tối đã lâu, bỗng gặp luồng sáng mạnh, tự nhiên không thể mở mắt ra được, lại nghe thấy một người nói: "Người này mới bị bắt, Sa sư phụ xem sao, tư chất hãn thế nào?"

Tiếng âm thanh của 1 lão già đáp lại: "Không cần phải xem, Tất Ky, người này giao cho ngươi. Trước tiên luyện thương long thất mạch, sau khi hoàn tất, ta sẽ xem sau."

Người kia đáp lời: "nhưng người này đã uống rất nhiều thất sát phá công tửu, hôn mê mãi mà không tỉnh lại, chỉ sợ không có cách nào để luyện công được nữa."

"Đồ ngốc". Lão già hừ lên một tiếng, "Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, “Hắc thiên thư” luyện ở ấn mạch, thất sát phá công tửu chỉ cấm chế hiển mạch thôi, với ấn mạch thì ảnh hưởng gì hả?"

Tất Ky vâng dạ liên hồi, sau đó nghe thấy tiếng bước chân của người đi khỏi. Rồi Lục Tiệm bỗng thấy tả giác huyết thuộc thương long thất mạch nhói đau, tiếng Tất Ky cười hỏi bên tai: "ngươi vẫn còn chưa tỉnh hả?"

Lục Tiệm mở mắt lên nhìn, nhờ có ánh sáng, mà thấy một khuôn mặt vẫn chưa hết nét trẻ con, miệng nhỏ, trán rộng, cũng trạc tuổi thiếu niên với mình, không kìm được bèn hỏi: "Nơi đây là...?", vừa nói đến đấy, hãn bỗng thấy giật mình, không hiểu tại sao, giọng nói của hãn bỗng như tắc dần lại, không thể nghe thấy gì.

Tất Ky cười cười nói: "Nơi này là luyện nô thất của đông hải ngục đảo, kể từ hôm nay, ngươi sẽ là kiếp nô của ta."

Lục Tiệm đúng là không biết nên cười hay nên khóc, bèn hỏi: "Các hạ là người của Tây thành?". Nét mặt Tất Ky ngạc nhiên trả lời: "Ai là người của Tây thành hả? ta chính thị là người của Đông đảo." Lục Tiệm lại hỏi: "Mới

chỉ nghe thấy chuyện Tây thành luyện nô, từ khi nào Đông đảo cũng luyện nô vậy?"

Tất Ky nhú mày đáp: "Để thắng Tây thành, Đông đảo của ta cũng phải có kiếp nô của mình; bằng không vậy, sau này tranh đấu với nhau, sao lại không bị lâm nguy?", nói đến đây, trên mặt lộ ra vẻ cảnh giác, hừ lạnh 1 tiếng hỏi: "Tiểu tử, nhà ngươi cũng biết chuyện luyện nô sao?"

Lục Tiệm thở dài một tiếng, nhắm mắt chán nản thốt: "Ta biết chứ."

Tất Ky lại nói: "Người biết rồi cũng tốt, không cũng chẳng sao. Đã vào trong ngục đảo đây rồi, chỉ có hai con đường để đi ra: hoặc chết, thì thể sẽ bị đưa ra ngoài ném xuống đầm cá mập để nuôi cá, hoặc trở thành đệ nhất kiếp nô, tương lai cùng với ta rời đảo, tạo lập uy phong trên giang hồ."

Lục Tiệm chẳng nói lời nào. Tất Ky cười nói: "Chết sao có thể so được với sống, ta trước đây đã luyện qua ba kiếp nô, những kẻ đó cũng đều không muốn bị ném cho cá mập ăn. Người chắc cũng như vậy." nói rồi giảng giải về mạch lí của "hắc thiên thư", để Lục Tiệm tu luyện "giác mạch" trước.

Lục Tiệm đã luyện qua "hắc thiên thư", giờ lại luyện lại, chẳng có gì khó. Nhưng rồi hăn nghĩ ai cũng vì tư lợi bản thân, đều muốn hăn làm nô dịch, hăn không thể kìm nổi được chán nản trong lòng, thành ra chẳng có ý tu luyện gì cả. Tất Ky giảng giải xong về mạch lí, rồi cứ y theo đó, không ngừng truyền chân khí vào giác mạch cho Lục Tiệm. Lục Tiệm thấy chân khí đi vào cơ thể, chẳng có một chút cảm giác sung sướng thoải mái nào, tự thấy chuyện quái lạ, suy nghĩ một lúc, tức thì hiểu ra. Nguyên lai, luật thứ nhất của "hữu vô tứ luật" là vô chủ vô nô. Ninh bất không một ngày là chủ, mãi mãi sẽ là chủ, khắp trong thiên hạ, chỉ có mỗi chân khí của lão là có cảm ứng với ấn mạch của Lục Tiệm, chân khí của bất kỳ người nào khác cũng không dùng được, vì thế một kiếp chủ có thể luyện chế vô số kiếp nô,

nhưng kiếp nô cả đời chỉ gắn với một kiếp chủ, đã có Ninh bất không ngày trước, Tất ky lần này có cố gắng mấy, cũng chỉ phí sức mà thôi.

Lục Tiệm mới đầu định bảo với Tất Ky, nhưng sau khi nghĩ lại, lập tức thu lại lời nói định thốt. Tất Ky có vẻ là người thích nói, lại thấy Lục Tiệm tuổi trạc với mình, vì vậy bèn hỏi han lai lịch của hắn. Nhưng Lục Tiệm trong lòng đang nghĩ ngợi, chẳng muốn nói chuyện gì, thường thường Tất Ky hỏi 8, 9 câu, hắn mới đáp trả một câu.

Tất Ky không vui bảo: "người đúng là loại ngu ngu ngốc ngốc, cứ như một cục đá vậy, từ giờ trở đi ta gọi người là đầu đá nhé.", sau đó lại nói: "đầu đá, người bây giờ có lẽ hận ta, nhưng sau này người luyện “hắc thiên thư” tới một mức rồi, người sẽ thích ta chẳng hết, không có lúc nào là không ớn gặp mặt ta." nói rồi ngoác miệng cười lớn, cười xong một trận, lại nói: "Ta dạy người tâm pháp này, người phải ngoan ngoãn khổ luyện, có tài thì trở thành kiếp nô hạng nhất. còn nếu không phải là kiếp nô hạng nhất, thì không thể rời khỏi ngục đảo, hoặc người chết tại luyện nô thất tối tăm này, hoặc cứ mãi là kiếp nô, tới khi ngục đảo chật, sẽ ném người xuống cho cá mập ăn." Lục Tiệm nghe vậy tức giận, nghiến răng nhắm mắt, không thêm nói lời nào. Tất Ky xem xét một hồi, chỉ điểm xong cách luyện "giác mạch", rồi đi ra ngoài.

Lục Tiệm dần bình tĩnh lại, kiểm tra trên người, phát giác xá lợi của ngu hoà thượng vẫn ở đó, trong lòng thoải mái hơn, bèn nghĩ cách thoát thân, bỗng nhiên nhớ lại lời nói của kẻ được gọi là "Sa sư phụ", không thể không tự hỏi: "lão đó nói rằng thất sát phá công tử chỉ áp chế hiển mạch mà thôi, với ẩn mạch thì không có can hệ gì. Nếu nói như vậy, kiếp lực trong cơ thể mình vẫn có thể sử dụng được." Nghĩ vậy tự nhiên thấy tinh thần sáng khoái, lặng im xem xét, bỗng nhiên cảm thấy ở trong ẩn mạch, kiếp lực quả nhiên như có như không, lưu chuyển không ngừng.

Chiếu theo đệ tam luật "vô hữu vô chi" của "hữu vô tứ luật", khi đã luyện thành “hắc thiên thư”, chỉ cần kiếp nô không chết, kiếp lực vận

chuyển không ngừng nghỉ, ngay cả khi hiển mạch bị thương, ẩn mạch bị kiềm chế, cũng không thể tiêu diệt được kiếp lực.

Kiếp lực tính chất kì lạ, không phải âm, không phải dương, không phải nội không phải ngoại, vậy mà có khả năng chuyển hoá thành sức lực cơ thể. Bởi vậy khi Lục Tiệm cảm thấy kiếp lực ở người, vui sướng muôn phần, không kìm được nghiêng chặt trắng lại, nỗ lực thi triển "thập lục thân tướng", đưa kiếp lực chuyển hoá thành nội lực ngoại lực, cũng bởi "tam viên đế mạch" của hắn đang bị cấm chế, dù có mượn kiếp lực nhiều, cũng không phải lo bị "hắc thiên kiếp" về sau.

Lúc này toàn thân hắn đang mỏi mệt, dù có kiếp lực hỗ trợ, cũng không dễ gì để biến tướng, phải mất một canh giờ, mới biến xong "ngã tướng", lại mất hai canh giờ nữa, mới biến xong "nhân tướng". Người hắn mỗi khi biến xong 1 tướng, lại thấy kiếp lực ở trong ẩn mạch chuyển động nhanh dần và phân chia, hoá thành nội ngoại tinh khí, nhập vào trong hiển mạch.

Đúng lúc khí lực Lục Tiệm khôi phục lại, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, Lục Tiệm trong lòng suy nghĩ, bèn gắng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. "kẹt" ột tiếng, cửa mở ra, Tất Ky cười lớn hỏi: "Thế nào, đầu đá, không chịu nổi hả?" nói rồi ngồi xuống, hướng "giác mạch" truyền chân khí vào. Lục Tiệm đã uyện qua "hắc thiên thư", tình cảnh khi tu luyện đều đã trải qua, ngay khi chân khí Tất Ky nhập thể, nét mặt vờ lộ ra nét sung sướng hoan hỉ.

Tất Ky không hề nghi ngờ, tập trung truyền nốt chân khí, rồi nói: "Giờ đã biết sự lợi hại chưa? nỗi đau vừa rồi, khắp cả thiên hạ, duy mỗi ta có thể iải được. cảm giác vui sướng bây giờ, cũng chỉ mỗi ta có thể ban cho. Người nếu ngoan ngoãn nghe theo lời ta, ta sẽ thường cấp chân khí cho ới, ngược lại thì ha ha...", hắn nói xong với vẻ đắc ý, rồi đặt xuống một cái giỏ: "người cũng nên ăn cái gì đi. Đầu đá, khi nào người luyện xong 8 mạch, ta sẽ cấp giải dược "thất sát phá công tửu" cho người, cho đến lúc đó, người sẽ không phải ở bộ dạng yếu ớt thế này nữa."

Tất Ky ở cạnh nói cười, ở cạnh cho Lục Tiệm ăn, trong nhãn thần cử chỉ, coi Lục Tiệm như 1 con mèo, con chó nhỏ, tự ý vui đùa. Lục Tiệm trong lòng biết rằng, khi đã luyện thành 28 mạch, có muốn dừng lại cũng không thể, lúc đó dù không phải chịu "thất sát phá công tửu", tên oắt này muốn làm gì thì làm, mặc sức không chế kiếp nô, nghĩ như vậy, trong lòng nổi giận, chỉ hận không thể một quyền đập vỡ mặt Tất Ky ra.

Tất Ky giúp Lục Tiệm ăn xong, rồi lệnh Lục Tiệm tu luyện "giác mạch" lại, Lục Tiệm bất đắc dĩ giả dạng tu luyện một lúc. Tất Ky ra vẻ hài lòng, thu thập giỏ cơm, đóng cửa bỏ đi.

Lục Tiệm ăn vào, tinh lực dồi dào, lực tục thi triển biến tướng, chuyển hoá kiếp lực. Cứ 3 canh giờ, Tất Ky lại quay lại 1 lần, truyền thụ "hắc thiên thư", không hề biết rằng trong thân thể Lục Tiệm đã có biến hoá vô cùng, nội ngoại tinh lực, dần khôi phục lại, khi Tất Ky dậy xong "thương long thất mạch", Lục Tiệm đã luyện xong "thập lục thân tướng" hai lần, tinh lực cuộn chảy như sông lớn, tẩy sạch được lực của "thất sát phá công tửu".

Lục Tiệm khôi phục khí lực, mới đầu định chế ngự Tất Ky, nhưng rồi lại nghĩ lại: "trước tiên hãy đợi hỏi xem Chu đại thúc và Bắc lạc sư môn đang ở đâu, khi đã biết rồi, tiện thể sẽ cứu luôn."

Nhấn nại đợi nửa ngày trời, Tất Ky lại đến, Lục Tiệm bèn hỏi về bọn người Chu Tổ Mô. Tất Ky vốn là người nói nhiều, đang hận không có người nói chuyện cùng, giờ nghe thấy gã "đầu đá" này hỏi, tinh thần phấn chấn, cười hi hi nói: "Cái này ta cũng không thể biết, trên đảo có hàng mấy trăm người, có đệ tử của đông đảo, rồi bọn người tây thành bị bắt, lại có ngư dân bị bắt. Để biết được rõ ai đang ở đâu, chắc chỉ có mỗi đảo chủ là biết được thôi."

Lục Tiệm nghe xong im lặng lo lắng, lại nghe thấy Tất Ky hỏi: "Người bạn đó của người tuổi cao rồi phải không?" Lục Tiệm hỏi lại: "Chuyện này thì liên can gì đến tuổi tác?"

"Liên can nhiều chứ". Tất Kỵ nói: "nếu như cũng trạc tuổi với người, thì quá nửa là cũng ở trong luyện nô thất, còn nếu quá 30 tuổi, tiên thiên chi khí suy yếu, không thể luyện nô, thường sẽ nhốt trong lao ngục tầm thường. Sợ nhất là, đồng bọn của người, không thể luyện nô, cũng chẳng có giá trị tra khảo gì, Sa sư phụ một khi không nhẫn nại được, kéo luôn ra cho cá mập ăn mất."

Lục Tiệm nghe vậy vừa lo vừa giận, lại nghe thấy Tất Kỵ bảo: "Đầu đá, đợi chút nữa Sa sư phụ tới tuần thị, người ứng đối cho tốt, bằng không, ta cũng không thể cứu người đâu." giọng nói lộ vẻ quan tâm. Lục Tiệm nghe vậy lại mềm lòng, không giận được nữa, vì vậy không thể hạ thủ.

Một lúc sau, bỗng nghe thấy đằng xa âm thanh hò hét, lẫn với 1 tiếng kêu sầu thảm. Lục Tiệm nghe thấy cũng phải rùng mình, Tất Kỵ khẽ nói: "Sa sư phụ đến, người cẩn thận đó."

Tiếng kêu thảm thiết vừa hết, lại thấy tiếng bước chân, tựa như có người tới gần. Tất Kỵ bước ra cửa đón chào: "Sa sư phụ, kiếp nô này đã luyện xong thương long thất mạch rồi! Chỉ thấy người đang đến đó hừm lên một cái, tựa hồ như đang bức mình. Ngay sau đó một lão già gầy gò hiện ra, mắt sâu, gò má cao, má hóp môi mỏng, thái độ khinh khỉnh. Lão lướt mắt nhìn Lục Tiệm một cái, lãnh đạm hỏi: "Người luyện xong thương long thất mạch có cảm thấy điều gì không?" Lục Tiệm trong lòng nghĩ ngợi thuận miệng đáp: "Song thủ tại hạ cảm thấy rất kì quái, để trên mặt đất, có thể cảm thấy người đang đi lại ở đằng xa"

Lão già gầy gò đó mục quang bỗng ngưng lại, lộ ra vẻ quan tâm hỏi: "ngoài chuyện đó ra, còn gì nữa không?" Lục Tiệm lắc đầu đáp: "Không còn gì khác"

Lão già trầm ngâm hồi lâu rồi gật đầu bảo: "Xem ra như vậy người có thể luyện thành tứ thể thông chính là Bồ thiên kiếp thủ "

Tất Ky vội hỏi gấp: "Sa sư phụ, cái Bồ thiên kiếp thủ đó lợi hại lắm sao?"

Lão già cười lạnh đáp: "Đã có tên là bồ thiên, lại không lợi hại sao? 80 năm trước, Thiên bộ trong tây thành luyện xuất được một Bồ thiên kiếp thủ, từ khi kiếp nô đó chết đi, tới giờ chưa từng có người thứ hai. Cụ thể lợi hại thế nào, ta cũng không nắm được rõ, chỉ biết rằng, để giết được tên kiếp nô đó, đông đảo ngũ tôn đã bị chết tới 2 người"

Tất Ky nghe vậy vừa sợ, vừa không phục, không kìm được hỏi: "Nhưng đông đảo của ta cuối cùng vẫn giết được kiếp nô đó, phải không?"

"Nói là giết thì cũng không hẳn, nhưng..." Lão già cười hehe, "kiếp nô đó đúng thật là chết vì đông đảo, người có biết tại sao không?"

Tất Ky trầm ngâm đáp: "Không hẳn là chúng ta giết, nhưng sao lại chết ở trong tay đông đảo chúng ta?" hai mắt gã bỗng sáng lên, buột miệng đáp "Chúng ta giết chết kiếp chủ của hắn"

Lão già lộ ra vẻ tán thưởng, gật đầu nói: "Người phải biết, vô luận kiếp nô lợi hại thế nào, kiếp chủ mà chết, kiếp nô cũng phải chết theo. Người thân đang làm kiếp chủ, phải chú ý tới sự an nguy của chính mình" nói xong giọng lão bỗng hạ nhỏ: "Tất Ky, người từ hôm nay trở đi, chuyên tâm tu luyện người này, 3 kiếp nô đang ở ngoài, không cần phải bận tâm nữa"

Tất Ky giật mình hỏi: "Sao lại vậy?" Lão già đáp: "3 kẻ đó không có bản lĩnh gì cả, chỉ làm phí tổn chân khí của người mà thôi" Tất Ky thất thanh thốt: "Thế nếu hắc thiên kiếp của bọn chúng đột nhiên phát tác..." Lão già lạnh lùng ngắt lời: "phát tác thì sao, chết sớm càng tốt, thêm mỗi bốn cho cá mập"

Nguyên 3 tên kiếp nô này, Tất Ky đã hao tổn khá nhiều tâm huyết, giờ nghe lão nói vậy, trong lòng không khỏi băn khoăn. Bỗng nghe Lục Tiêm lạnh lùng hỏi: "Kiếp nô không phải là người sao?" Lão già liếc nhìn Lục

Tiêm một cái, cười đáp: "Người nói đúng rồi, đã là kiếp nô, thì không tính là người nữa...", lời nói vừa dứt, bỗng thấy kinh phong ủa vào mặt, lão trong lòng hoảng hốt, nhảy vọt ra sau, nào ngờ Lục Tiêm đang từ đại tự tại tướng biến thành chư thiên tướng, bám dính theo người lão, tay phải nắm chặt tay phải lão, tay trái đã vươn ra bóp chặt yết hầu lão rồi.

Lão già mặt đỏ bừng lên vì tức giận, cất tiếng chửi: "Thằng Tất Ky ngu xuẩn kia, người cấp giải được thất sát phá công tử cho nó rồi hả?" Tất Ky lần đầu tiên chứng kiến biến cố thể này, hai mắt mở lớn, miệng há hốc, lắp ba lắp bắp: "sao? sao? lại? giải được ở trong tay ngài cơ mà" Lão già nghe nói có lí, nhưng thế lại không hiểu vì sao Lục Tiêm có thể khôi phục được khí lực.

Lục Tiêm thấp giọng: "Lão họ Sa kia, đưa ta đến chỗ Chu đại thúc." Lão già bức bối đáp: "Ta tên là Sa Thiên Hoàn, thà chết cũng không chịu để người uy hiếp." Lục Tiêm nổi giận: "Người nghĩ ta không dám giết người hả, cùng lắm thì cả hai cùng chết thôi" Nói rồi bàn tay trái xiết chặt lại, xương cổ Sa Thiên Hoàn vang lên mấy tiếng lách cách. Tất Ky hoang mang thốt: "Sa sư phụ, hảo hán không sợ thiệt chuyện trước mặt, chúng ta tạm thời nghe theo hãn, sau này tính sổ với hãn sau"

Sa Thiên Hoàn lúc này đã không nói được rồi, chỉ nghe mấy tiếng òng ọc, Tất Ky xem vậy, đáp vội: "Sa sư phụ đáp ứng rồi" Lục Tiêm thả lỏng tay ra, lạnh lùng hỏi: "Có thật không?" Sa Thiên Hoàn thở hắt ra một cái, cất miệng chửi: "tiểu súc sanh hạ thủ độc ác thật." Lục Tiêm cười lạnh đáp: "Độc ác thế nào cũng không bằng bọn người mang người ra luyện nô"

Sa Thiên Hoàn hừm một tiếng: "người vừa nói cần tìm đến ai hả?"

Lục Tiêm đáp: "Chẳng phải vài ngày trước bọn người cướp được 1 hải thuyền sao? thủy thủ trên thuyền đó, hiện thời ở đâu?" Sa Thiên Hoàn nghĩ ngợi một hồi, giật mình hỏi: "Có phải là cái thuyền Địch hi nói đến không?"

Lục Tiệm nghe đến tên Định hi, tự nhiên bức tức, đáp lời: "Đúng vậy, chính là tên tiểu nhân vô tín đó đấy"

Sa Thiên Hoàn giận dùm dùm đáp: "Ta cũng đang muốn tính sổ với hần, hần phi thư cho ta báo trên thuyền có 20 người, dùng để luyện nô rất tuyệt. Hại ta phải hoả tốc phái 2 hoàng diêu khoái hạm đến, lãng phí hàng chục mê dược huyền thận yên, đâu có biết rằng cuối cùng toàn thu được phế vật, trừ người ra, không dùng thêm được một ai"

Lục Tiệm sợ hãi hỏi: "Lão giết họ rồi à?" Sa Thiên Hoàn đáp lời: "Vẫn chưa. Ban đầu ta tức giận định mang lũ phế vật đó đi làm mồi cho cá mập, bỗng sau đó không ngờ Định hi gửi thư tới nói là bọn đó cứ tạm giam lại, sau này sẽ có lúc sử dụng. Hừm, thiện hạ làm gì có chuyện nói dễ thế, ta bảo với hần rằng hần phải tìm cho ta 20 kẻ tố chất tốt để ta luyện nô, cứ lấy một đổi một."

Lục Tiệm nghe xong vừa mừng vừa giận, mừng vì bọn Chu Tổ Mô vẫn còn sống, giận vì lão Sa Thiên Hoàn điên rồ này không bao giờ quên chuyện luyện nô, bèn hét lớn thét: "Mang ta tới gặp họ mau"

Tính mệnh Sa Thiên Hoàn trong tay hần, không cách nào khác phải đi lên trước dẫn đường. Lục Tiệm thấy Tất Ky định đi theo, bèn bảo: "người lưu lại luyện nô thất, không được ra ngoài." Tất Ky chứng kiến cảnh Sa Thiên Hoàn bị chế ngự, không dám manh động, vội đứng lại ở phía sau.

Trong Luyện nô thất tối đen như mực, trên đường hầm cứ 10 bộ lại có một ngọn đuốc, ánh sáng u u, cảnh vật lúc mờ lúc ẩn. Hai bên đường hầm là các phòng giam bằng đá, thi thoảng lại truyền ra nhiều tiếng kêu rên đau đớn. Lục Tiệm trong lòng biết rằng đó là do "hắc thiên kiếp" của kiếp nô phát tác, bỗng thấy đồng cảm, trong lòng đau như dao cắt, trầm giọng quát: "Sa Thiên Hoàn, người tha hết những người này đi."

Sa Thiên Hoàn cười hehe đáp: "Phóng tha cũng chẳng khó gì, chỉ sợ ta mở cửa ra bọn chúng cũng không chịu bỏ đi. Trừ phi người mang kiếp chủ trên đảo đi cùng, hehe, kiếp chủ còn ở trên đảo, người có giỏi đến mấy, cũng chẳng cách nào bảo kiếp nô trên đảo đi trốn theo đâu"

Lục Tiệm nghe vậy, chỉ biết im lặng, trong lòng biết rằng chỉ với sức mình làm sao có thể giúp ngăn đó kiếp nô chạy trốn, kể cả có chạy thoát, cũng chỉ hại chết họ thôi, bất giác trong lòng căm phẫn, hận không thể bóp một cái nát cổ họng của Sa Thiên Hoàn ra làm hai.

Đang trong lúc tìm chế sát ý trong lòng, bỗng thấy trước mặt vài tên ngục tốt bước tới gần, thấy bọn Lục Tiệm bèn vây hết cả người. Lục Tiệm hơi hoảng, tay không tìm được lại bóp chặt lấy cổ họng Sa Thiên Hoàn, bỗng thấy địa thế đi lên cao rồi trước mặt hiện ra một cầu thang đá, không tìm được quát: "Sao lại đến đây hả?"

Sa Thiên Hoàn đáp: "địa lao này ở ngầm dưới đảo, luyện nô thất ở tầng 2, đồng bọn của người bị giam ở trên mặt đảo, không đi lên trên, gặp làm sao hả?"

Lục Tiệm bán tín bán nghi, vừa bước vừa im lặng đếm số bậc đá, chỉ thấy cầu thang đó lúc thẳng lúc rẽ, lúc cao lúc bằng, ước chừng đi được 300 bộ, bỗng thấy ánh sáng ở trước mặt oà đến, đã thấy ra đến bên ngoài.

Lục Tiệm ra khỏi địa lao, hít thở không khí trong lành, bầu trời bao la, ngược mắt nhìn xa, chỉ thấy trên đảo căn cối vô cùng, chẳng những không có cây cối, cũng chẳng có nhà cửa, giống hệt như một hoang đảo không người, kinh ngạc hỏi: "Trên đảo này không có ai ở hay sao?"

Sa Thiên Hoàn cười khẩy đáp: "đây là cách thức che dấu ở đây, tiểu tử như người sao mà biết được. Ngục đảo này là tuyệt bí của đông đảo ta, vì vậy điều cần nhất là phải ẩn giấu được, nếu nhà cửa san sát, hải thuyền đi

qua vừa nhìn đã biết, còn gì gọi là bí mật nữa. Nếu để thế này, có thấy cũng chỉ thấy hoang đảo không người, chẳng ai muốn lên xem xét gì cả"

Lục Tiệm im lặng gật đầu, bốn bề là biển cả không bờ, một toà hoang đảo ở đây, không ai có thể nghĩ rằng trong hoang đảo này lại có 1 địa lao cả. Nghĩ vậy bỗng thấy nghi ngờ, bèn hỏi: "Nếu cứ như vậy, bọn Chu đại thúc ở trên đảo chỗ nào?"

Sa Thiên Hoàn chống chế: "Trên đảo cũng có vài thổ lao, giam giữ mấy phạm nhân không phải trọng yếu" Lão chỉ về một khối đá to ở đằng xa bảo: "Ở cạnh chỗ đó đó". Nói rồi bước đi, Lục Tiệm thấy vậy cũng phải bước theo.

Đi cả nửa ngày hăn còn cách chỗ vách đá đó vài trăm bộ, Sa Thiên Hoàn bỗng nhiên rẽ ngoặt, đến chỗ bãi cát gần biển, mới bước được khoảng 10 bước, bỗng nghe lão khề giọng quát: "Ngừng lại!" Lục Tiệm vừa dừng bước, dưới chân bỗng thấy mềm nhũn, thân không kìm được tụt luôn xuống.

Lục Tiệm không ngờ chỗ này có cạm bẫy, trong lòng hoảng sợ vội vã quẫy đạp, chỉ thấy bên dưới đặc quánh, lại có một lực hút vô cùng mạnh, hút tụt xuống dưới.

Nhoáy một cái, Lục, Sa hai người song song tụt xuống, bốn bề đầy đặc bùn đất. Lục Tiệm hơi thở khó khăn, bỗng thấy cơ thể Sa Thiên Hoàn trơn như trạch, quây một cái đã thoát khỏi tay Lục Tiệm. Lục Tiệm vội quơ tay ra nắm chặt lấy tay Sa Thiên Hoàn, chỉ thấy trơn nhẵn rất khó nắm được, đang hoảng loạn bỗng thấy toàn thân Sa Thiên Hoàn rung mạnh một cái, bị một lực vô hình kéo vọt lên trên, còn một lực hút mạnh vô cùng khác lại hướng vào Lục Tiệm hút xuống. Lục Tiệm chỉ thấy bàn tay trơn nhẵn, vuột mất tay của Sa Thiên Hoàn, bị lực đó hút xuống, nhanh chóng tụt sâu.

Lục hót đó hung mãnh dị thường, Lục Tiệp rơi xuống rất nhanh, quanh người bùn đen đặc quánh, phảng phất không bao giờ thấy đáy, Bùn cát ào vào tai, mắt miệng, máu huyết trong người Lục Tiệp chạy toán loạn, tim phổi tưởng như nổ tung ra, tay chân hẫ không kìm được khua khoảng loạn xạ, bỗng nhiên thấy bùn cát đang dòn ép từ bốn phía bị bắn ra tung toé, thấy cơ thể dễ chịu được 1 chút.

Lục Tiệp rồi được một hơi, kiếp lực trên hai tay khoách tán ra bốn phương, nhận thấy bùn đất ở phía đông bắc có vẻ ít hơn, bèn giẫy đạp hướng về phía đó, nhưng vừa giẫy xong bùn cát từ 4 phía lại ùa đến ép chặt vào thất khiếu.

Lục Tiệp trong lòng biết rằng nếu cứ như vậy chắc chắn sẽ chết, bỗng nhiên nhớ lại vừa rồi, tay chân vùng vẫy loạn xạ, làm bắn vọt bùn đất ra chính là vì ngẫu nhiên đã dùng đến "thần ngư tướng"

Hắn không có cách nào để thở, khí lực ở hiển mạnh yếu dần, chỉ có kiếp lực ở ẩn mạch vẫn khi ẩn khi hiện, bèn mượn kiếp lực, biến xuất một "thần ngư tướng" lần nữa, bùn cát theo đó lại bị ép dạt ra 4 phía. Lục Tiệp ngay thì thấy 4 phía hơi lỏng 1 chút, bèn sử "thần ngư tướng" hai lần, quẫy vọt về hướng đông bắc, bỗng thấy ở đó trời ra một khối đá lớn.

Lục Tiệp đang cầu sinh trong cõi chết, hai tay bèn vận lực năm mạnh lấy, thấy khối đá đó động dậy, bèn sử một "đại du di tướng" đánh mạnh vào khối đá, khối đá đó bị đánh thoát luôn ra ngoài, để lộ ra một cái động to, bùn cát ứ bỗng nhiên có chỗ thoát, theo cửa động phun thẳng ra ngoài, kéo Lục Tiệp ra theo.

Áp lực quanh Lục Tiệp vừa giảm xuống, một dòng nước mặt chát ùa vào miệng, không ngờ là đã thoát ra giữa biển, quay đầu lại nhìn, thấy bùn cát ở chỗ cửa động vẫn phun ra ngoài.

Bốn phía nước lạnh mờ tối, chẳng thể nhìn rõ được cái gì. Lục Tiệm tinh lực khô cạn, hoàn toàn dựa vào kiếp lực để phong toả mũi miệng ngăn không cho nước biển tràn vào. Đang lúc định mượn kiếp lực để nổi lên mặt biển, bỗng thấy nước bên phải cuộn lên. Hai mắt Lục Tiệm tuy không nhìn thấy, nhưng hai tay lại cảm thấy rõ, một con cá rất lớn ở bên cạnh đang phi tới, thân dài hơn một trượng, miệng đầy răng sắc, bộ dạng thập phần hung ác.

Lục Tiệm vội biến một "thần ngư tướng", bay lật người lên, thấy hàm răng nhọn của con cá đó nhoáng qua bên mình, đang lúc phi nổi người lên, bỗng thấy góc phải trên đầu cũng có một con cá to khác đang nhe răng lao đến, hấn lại phải biến tướng lần nữa. Con cá đó lướt vọt qua thân hấn, đuôi cá quẫy ép mạnh vào người Lục Tiệm, hấn đang lúc khó thở, không kịp được uống luôn vài ngụm nước mặn "Cá mập!" Lục Tiệm bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉ thấy trước sau, phải trái, lũ lượt kéo đến hàng đàn cá mập. Hấn kinh hãi vô cùng, vội liên tiếp biến hoá "thần ngư tướng". Tướng này ở trong lòng biển có hiệu quả kì lạ, mỗi lần biến tướng, nước xung quanh lại loãng ra, vì vậy Lục Tiệm vận động rất nhanh, liên tục tránh thoát những hàm răng nhọn hoắt của lũ cá. Có điều bọn chúng hùng dữ vô cùng, lại kéo đến càng ngày càng nhiều. Lục Tiệm lặn ngụp trong nước một hồi, cảm thấy xung quanh nước liên tục quẫy đập, chẳng biết có bao nhiêu cá mập đang truy cản hấn nữa. Trực giác của hấn chỉ biết rằng bọn chúng càng lúc càng gần. Đang lúc tuyệt vọng, hai tay hấn bỗng cảm thấy 1 điều, vách đá ở chỗ phụ cận có một cái động huyệt, có thể dung thân được.

Lúc này hấn cần nhất là thoát khỏi mồm lũ cá mập, nên không cần biết trong động đó có nguy hiểm gì không, cứ hăm hở lặn tới đó. Cửa động nghiêng hẹp, chỉ vừa lọt thân người. Hấn vừa chui vào trong, đã thấy đằng sau nước xung kích ép đến, truyền lại âm thanh bầy cá mập đang lao vào cửa động ầm ầm. Lục Tiệm nghe thấy cũng phải rụng rời chân tay, bỗng thấy cái động này không phải động kín mà lại có thông đạo đằng sau, bèn phấn chấn tinh thần, biến hoá "thần ngư tướng" lặn theo thông đạo đó.

Thông đạo lúc rộng lúc hẹp, ngoằn nghèo hướng lên trên, Lục Tiệm không biết đã lặn được bao lâu, đúng lúc kiếp lực hần đã gần cạn, không thể biến tướng được nữa, thì thấy áp suất nước giảm mạnh, một luồng nước mạnh phóng lên cao, đẩy hần vọt lên khỏi mặt nước.

Lục Tiệm há miệng hớp hớp không khí liên hồi, chưa kịp minh bạch chỗ mình đến là chỗ nào, trước mắt bỗng thấy tối sầm, ngã ngất luôn xuống.

Trong lúc hôn mê, phảng phất hồn hần rời khỏi thể xác, bay đến một nơi sáng tối giao hoà, hình thể không có, xuyên qua những chỗ sáng tối, ngẩng đầu lên nhìn, thấy ở vùng hắc ám, nhị thập bát tú chiếu hiện rõ ràng. Riêng ở nơi "tam viên đế tinh" có 3 đạo sáng tròn màu máu như những cái nhẫn "huyết hoàn", từng lớp bao bọc ngang dọc ở đó, sáng rực rỡ, át hết ánh sáng của "tam viên đế tinh". Rồi bỗng nhiên, một đạo nhẫn máu "huyết hoàn" này cứ từ từ mờ dần. Lục Tiệm đang kinh sợ, bỗng thấy "huyết hoàn" đó cứ bị rạn dần, cuối cùng chỉ loé vụt lên một cái, rồi tiêu tán mất.

"Huyết hoàn" vừa bị phá vỡ, Lục Tiệm cũng giật mình tỉnh lại, tim đập âm âm, trong lòng hần biết rằng giấc mộng vừa rồi tuyệt không phải là giấc mộng tầm thường, mỗi lần xuất hiện, đều có quan hệ rất lớn với ẩn mạch trong nội thể của hần. Như vừa rồi 3 đạo "huyết hoàn" phân minh biểu thị cho 3 đạo cấm chế của Ngự Hoà Thượng, hôm nay một nhẫn bị phá vỡ, chính là nói rằng, 3 đạo cấm chế đã mất đi một, chỉ còn lại 2.

Lục Tiệm nghĩ đến đây, bất giác buồn rầu, trong lòng biết rằng đạo cấm chế đó bị phá, quá nửa là do bản thân liên ngộ hiểm cảnh, mấy lần cận kề với cái chết, toàn nhờ đến kiếp lực thoát ra, vì mượn kiếp lực quá nhiều, kiếp lực phản lại, cuối cùng cũng phá mất một đạo cấm chế của Ngự Hoà Thượng.

Lục Tiệm hối hận vô cùng, tự chửi bản thân ngu xuẩn, nếu không phải vì quá tin vào Sa Thiên Hoàn, làm sao phải rơi vào hiểm cảnh như thế. Tuy nhiên nghĩ đến đây lại an ủi rằng nếu đổi lại là người khác, gặp ngần đó

hiểm cảnh, chắc chết mấy lần rồi, vậy mà bản thân vẫn thoát được, di trạch của Ngự Hoà Thượng vẫn ở bên mình, nếu mang được trở về trung thổ, dù có mất một đạo cấm chế, cũng không hẳn đã phụ tâm ý của vị cao tăng ấy.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Lục Tiệm vẫn còn buồn bực trong lòng, hướng về anh linh của Ngự Hoà Thượng khẩn cầu hồi lâu, cảm thấy ở ẩn mạch, kiếp lực đã yếu đi rất nhiều, đúng là do bị sử dụng nhiều quá, ngay lập tức không thể hồi lại ngay được.

Suy tưởng đã xong, hăn mở mắt nhìn về 4 phía, chỉ thấy 4 bề tối đen không nhìn nổi 5 ngón tay, bèn thò tay ra sờ, chạm vào một phiến nham thạch, lạnh băng ẩm ướt. Lục Tiệm hoảng sợ hiểu ra, chỗ này chính thị là một cái động huyết ở bên dưới của ngục đảo. Động huyết này, hoặc là do trời sinh, hoặc là do sóng biển lâu ngày xâm thực tạo nên. Lục Tiệm thử hét to lên một cái, nghe thấy âm thanh của mình chuyển hướng bảy tám lần, từng trận từng trận vọng lại, mãi mà không hết, chứng tỏ động huyết này rất to, không thể do sóng biển xâm thực mà thành, vậy chắc đây là cái động huyết trời sinh từ ngày xưa ngày xưa.

Trong động tuyệt không có ánh sáng, nhưng vẫn có không khí thâm nhập nên không bị thối khí. Lục Tiệm mắt tuy không nhìn thấy, nhưng có hai bàn tay kì diệu, sờ soạng bốn phía, cảm giác mọi chỗ, thấy ở một chỗ cao tầm 2 thân người, có một cái thạch quật vài chục trượng, bên dưới thạch quật, là một đường thuỷ đạo, nổi ra tới biển, lại còn có một cái đầm nước rất sâu. Đầm sâu một mặt nối với biển, mặt kia là bức tường đá gập ghềnh, Ở trên tường đá đó, có một cái cửa động cao hơn nửa thân người, nhưng không biết nổi đến đâu.

Gần cái đầm đó cũng có vài chỗ đất mềm, có thể ngồi được. Lục Tiệm ngồi đó điều tức một hồi, cơn đói theo đó ập đến. May là trong cái đầm sâu đó, có rất nhiều cá biển, chắc cũng giống như Lục Tiệm, trốn tránh lũ cá mập nên mới bơi đến đây, chỉ là do vận khí bọn chúng không may lắm, thoát khỏi hàm cá mập, thì lại chui vào bụng Lục Tiệm.

Lục Tiệm ăn hết vài con cá sống, rồi tìm chỗ làm giường ngủ một giấc, hồi phục sức lực. Trong động không có mặt trời, mặt trăng, không biết đã trải qua bao nhiêu giấc ngủ như vậy. Có lần hẩn tỉnh dậy, bỗng nghe thấy một âm thanh rất nhỏ, rất khê, rất mỏng, nhưng trong lòng huyết động, rõ ràng là một tiếng âm thanh.

Lục Tiệm giật nảy mình, ngưng thần lắng nghe, âm thanh đó vừa hay cũng biến mất, theo hướng mà nói, tựa hồ như từ chỗ cửa động truyền tới. Lục Tiệm chợt nghĩ đến ma quỷ bất giác sợ run, lông tóc dựng đứng cả lên, nhưng rồi lại nghĩ hiện giờ tinh lực sung túc, ở trong động khẩu dù có quái vật thì cũng còn dễ thở hơn lũ cá mập trong biển cả kia, ở đây ko biết ngày đêm, ở mãi cũng chết, thà rằng chịu khó mạo hiểm, tìm kiếm cứu cánh, nếu có thể tìm được lối ra, chẳng phải quá tuyệt hay sao.

Dũng khí theo đó nổi lên, Lục Tiệm bèn chui luôn vào trong động. Trong động thập phần tối đen, địa thế thủy chung hướng xuống dưới, càng đi càng thấp dần, thông đạo cao thấp khác hẳn nhau, cao thì cao tới mười người, thấp thì nhỏ tít lại, chỉ còn cách bò qua.

Không biết là đi đã bao lâu, ước chừng xuống hơn cả mực nước biển, dần nghe thấy trong động có tiếng nước nhỏ, từ trên rớt xuống, không khí dần trở nên khó thở, hơi nước đậm đặc, nhỏ xuống đầu Lục Tiệm tong tong, tụ thành từng hốc nước bên dưới chân. Lục Tiệm lấy hai tay đón nước nhỏ xuống, thử nếm xem sao, thấy vị chỉ hơi lợ lợ, khác xa với nước biển, trong lòng vô cùng vui sướng, bèn uống no một hồi.

Rồi hẩn lại đi tiếp, nước dưới chân cũng sâu dần, mới đầu chỉ đến chân, rồi đến đầu gối. Lục Tiệm do dự một hồi, nhưng lại nghe thấy âm thanh kia lúc có lúc không, thủy chung không dứt, làm cho tính tò mò của hẩn khó mà kìm được.

Khi nước sâu đến đầu gối, Lục Tiệm cuối cùng cũng nghe rõ thấy âm thanh đó, âm thanh này không phải là tiếng sột soạt, mà giống như tiếng âm

thanh người nào đó dùng vật cứng nạo vào trong vách đá. Nhờ động huyết này có kết cấu kì lạ, khuếch đại được âm thanh, nên tiếng động đó truyền đi rất xa.

Lục Tiệm không ngờ chốn này cũng có người, vui đến ngạt thở, chạy vội đến chỗ phát ra âm thanh, mới bước được tầm 10 bước, bỗng ngón chân nhói đau, hoá ra bị vấp phải một bức tường đá, cái âm thanh cọt sạt đó chính là từ trong tường đá đó phát ra.

Lục Tiệm xem xét cái tường đá đó một hồi, hy vọng tìm được lối đi vào, chỉ thấy tường đá đó vừa cao vừa rộng, không có 1 lỗ hổng nào, chẳng cách nào chui qua được.

Lục Tiệm thất vọng muôn phần, không kìm nổi lớn tiếng hỏi: "Có ai ở đó không? có ai không?" một hồi lâu không có ai đáp lời, âm thanh cũng tự nhiên mất, Lục Tiệm đứng lúc định kêu tiếp, bỗng nghe thấy một tiếng nói yếu ớt truyền lại: "Đi về bên phải, đi đến đây"

Lục Tiệm vui sướng vô cùng, bước thấp bước cao về phía phải, chỉ thấy âm thanh đó nhắc đi nhắc lại: "ở đây, ở đây". Lục Tiệm cứ đi tìm âm thanh đó, bỗng phát hiện ra một kẽ nứt rất nhỏ ở vách đá, thanh âm từ trong kẽ đó truyền ra.

Lục Tiệm mừng phát khóc, cười lớn hỏi: "Ai, ai ở đó thế?" Người kia đáp:

"Còn người? người là gì vậy? là người? hay là quỷ?" Lục Tiệm hoang mang đáp: "Là người, tôi là người"

Người kia im lặng một hồi, rồi bỗng cười sảng sặc, cười đến nửa ngày mới nói:

"Người đúng là một tên trời đánh, tự nhiên hét lên, làm cho ta sợ chết. Cứ tưởng là trong lòng ta bị sinh ra ảo giác, ha ha, tưởng ta có triệu chứng

sắp bị điên, hoặc là gặp phải ma quỷ. Ha ha, cứ theo như vậy thì bên phía người không phải là biển hả?"

Lục Tiệm nói ra được vài câu, tâm tình mới dần hết bị kích động, hít vào một hơi dài, rồi đáp: "Không phải biển, mà là một cái động rất lớn"

"Một cái động?" người kia trầm ngâm hồi lâu, rồi bỗng nhiên hoan hỉ đáp: "Ta biết ngay mà, cái ngục đảo này vốn rất là kỳ quái. Dưới đảo bị rỗng, không có đá, cũng chẳng có nước. Vì vậy mà có rất nhiều huyết động sâu rộng. Mấy cái động bị lộ ra ở bên trên, đều bị bọn chúng biến thành địa lao, còn những cái động khác, ở dưới sâu trong lòng đảo, sao mà phát hiện ra nổi?" nói rồi lại cười sảng sặc, tựa hồ đặc biệt thú vị.

Lục Tiệm đáp: "Các hạ nói rất đúng, vậy tại hạ qua đó nhé". Người kia cười đáp: "Người muốn qua đây à? ha ha, ta lại muốn qua đó." Lục Tiệm kỳ quái hỏi:

"Các hạ qua đây làm gì?" Người kia cười đáp: "Sang bên đó rồi đi thoát ra ngoài". Lục Tiệm đáp: "Bên này không thể thoát ra ngoài được". Người kia đáp: "Không thể như vậy được, vì nếu người bảo không có lối thoát ra ngoài được, sao người lại có tiến vào đến đây"

Lục Tiệm bèn kể những việc mình rơi vào tay Sa thiên hoàn thế nào, thoát hiểm khó nhọc ra sao, rồi bị lũ cá mập vây đuổi, phải trốn vào trong huyết đá, đến chỗ tình hình cái động thế nào, nhất nhất kể hết.

Người kia bình tĩnh lắng nghe, rồi hỏi: "Người nhắc đến Sa Thiên Hoàn, có phải dáng người gầy gò, khẳng kheo, mặt mũi khinh khỉnh đúng không?" Lục Tiệm vỗ tay nói:

"Đúng là hình dáng như vậy"

"Ra là kẻ đó", người kia đáp, "có điều người bị kẻ đó hãm hại không oan uổng tẹo nào. Bởi vì người không biết lai lịch của hắn, nếu mà người

biết để đề phòng thì đã không bị hãm hại như vậy"

Lục Tiệm kỳ lạ hỏi: "Lại lịch hãn thế nào?"

Người kia đáp: "Sa Thiên Hoàn chính thực là cao thủ của tây thành trạch bộ, ngày trước tranh đoạt trạch bộ chi chủ, bị thua vào tay người khác, tức giận mà chuyển sang đầu nhập vào Đông Đảo. Cái cách mà hãn dùng để đưa người vào bùn chính là pháp "hãm" của trạch bộ. Ở trong ao bùn động thủ thì đó là tuyệt học của trạch bộ, thiên hạ vô địch. Hãn luyện tập chu lưu trạch kính, ngoài việc giúp hãn trong ao bùn hành động dễ dàng, còn có thể dùng để hút địch nhân vào sâu trong bùn, vào đó để bó tay chịu chết."

Lục Tiệm băn khoăn hỏi: "Nhưng chỗ đó toàn cát không hề có chút bùn nào mà?" Người kia cười ha hả đáp: "Sa Thiên Hoàn là cao thủ của trạch bộ, nếu không có ao bùn để luyện tập thì thần thông trạch bộ của hãn sẽ mất dần. Cái ao bùn đó là do lão sai bảo kiếp nọ, tự thiết lập nên một chỗ để luyện công. Có điều lão là kẻ tiểu nhân hẹp hòi, sợ người khác biết chỗ ao bùn sẽ đến học lõm công phu của lão nên những lúc nào không tu luyện thì lão lại nguy trang cái ao bùn đó thành bãi cát bình thường. Nếu Lão gặp phải cường địch, thì sẽ tìm cách dụ dỗ họ đến đó, phá vỡ lớp cát bên trên để rơi xuống ao bùn. Khi đã xuống ao bùn thì chính là thiên hạ của lão rồi, không kể người lợi hại đến đâu, quá nửa cũng sẽ chết"

Lục Tiệm nghe người kia nói như được vén màn mây mù, không kìm được hỏi: "Khi Sa Thiên Hoàn tạo ra cái ao bùn đó, các hạ cũng ở đó sao?" Người kia đáp: "Không có chuyện đó." Lục Tiệm quái lạ hỏi: "Sao các hạ tả lại những chuyện đó, như là tận mắt chứng kiến vậy?"

Người kia cười nhẹ, trả lời: "Ta tuy không tận mắt chứng kiến cũng có thể biết mọi chuyện. Vậy người xưa mới có câu chỉ ngồi ở trong chướng rủ, vẫn biết mọi việc trong thiên hạ, là vì học 1 biết mười, nghe 1 hiểu trăm, chỉ cần từ một điểm nhỏ tin tức có thể suy đoán ra được đại thế của thiên

hạ. Huống chi Sa Thiên Hoàn là loại đầu óc bã đậu, làm sao nghĩ được thủ đoạn cao cường, ta chỉ động chân động tay một cái là đoán ra được ngay thôi."

Lục Tiệm nghe vậy bội phục nói: "Nói Sa Thiên Hoàn không cao minh, thì tại hạ cũng nghĩ vậy"

Người kia hỏi: "Người có thể thoát khỏi ao bùn, trốn khỏi lũ cá mập, chứng tỏ bản lĩnh cũng cao cường. Nói xem, người đến cái đảo này làm gì?"

Lục Tiệm lại mang những việc làm thông dịch, giúp bọn Chu Tổ Mô mua súng điều, rồi gặp "cửu biến long vương", vì cứu bọn chúng phải gian khổ đấu võ ra sao, chuyện Địch Hi không giữ lời hứa, làm toàn bộ hải thuyền bị giam trên ngục đảo thế nào; đến chuyện phải mượn kiếp lực của mình để thoát thân, chế ngự Sa Thiên Hoàn, việc sắp thành thì lại bị hỏng, gặp phải ám toán nhất nhất kể hết.

Người kia nghe xong cười nói: "Nguyên lai người là một kiếp nô, thảo nào mới thế. Còn việc người nói Địch Hi không giữ lời hứa, thật ra cũng không đúng lắm. Bằng không nếu lão không giữ lời, đã một phát giết hết sạch bọn người bịt miệng, thế thì trừ lão thiên gia ra, còn ai biết nữa? Chỉ là do tình thế bắt buộc, lão tuy không muốn làm trái lời ước, nhưng lại không muốn số súng điều kia rơi vào tay thiên bộ, nên xuất sử độc kế mượn đao giết người, dùng bàn tay của Sa Thiên hoàn thu thập bọn người. Bọn người lập đồ ước chỉ hạn chế Địch Hi mà thôi, Lão không tự động thủ, thì không thể nói là bội ước được. Cái tên Chu Tổ Mô kia tự cho mình là thông minh vậy mà định đồ ước thì sơ hở hàng trăm chỗ. Hẳn bảo cả đời làm nghề buôn bán, không hiểu thế thì buôn bán kiểu gì?"

Lục Tiệm không hề biết gì về việc đánh cược mà lại có vô số chỗ lắt léo như vậy, bất giác cảm thán thở dài nói: "Đúng vậy, nếu có các hạ ở đó, bọn tại hạ chắc không bị dưới cơ Địch Hi" Người kia cười nói: "Kể cả có ta,

cũng chưa chắc đã không bị dưới cơ. Trong Đông đảo ngũ tôn, Cửu biến long vương đúng là võ công không phải nhất, nhưng lại là người thâm trầm tính toán nhất. Cái chuyện đánh cược đó, sau này có biến hoá thế nào cũng khó mà qua được mắt lão, vì vậy bọn người có làm gì thì cũng khó mà thoát thời tay lão được. Nói vậy là vì bọn người thực lực không lớn, đối thủ lại quá ư là lợi hại, đường thoát của bọn người hầu như không có."

Lục Tiêm buồn rầu hỏi: "Nếu nói như vậy thì dù có thế nào, bọn tại hạ cũng không có cách nào thoát thân hay sao?"

Người kia cười đáp: "Cái đó cũng không hẳn." Người đó ăn nói khó hiểu, lúc bảo được, lúc bảo không. Lục Tiêm nghe ù hết cả đầu, lắp bắp hỏi: "Như vậy là lại vẫn còn có cách gì à?"

Người kia cười: "Bọn người rơi vào tình trạng hiện nay, là do ngay từ đầu đã phạm phải điều đại kỵ. Buôn bán cũng như đánh cờ, chỉ 1 chút sơ hở cũng dẫn đến thất bại. Nếu đổi lại là ta, thân ở nơi nước lạ, không hiểu ngôn ngữ, phong tục khác biệt, càng phải cẩn thận vô cùng. Mua hàng ngàn súng điều 1 lúc rõ là chuyện hiếm thấy, rất dễ làm người khác nghi ngờ, trong đám thương gia đó, kiểu gì chẳng có địch nhân đối đầu trà trộn, vô ý mà bị ám toán, chẳng những mất sạch tất cả, mà còn rước vào hoạ sát thân. Vì vậy những thương nhân giỏi, bất cứ việc lớn nào cũng tìm cách chia thành nhiều việc nhỏ hơn, nhỏ thành nhỏ nữa, Việc lớn mỗi khi được chia thành việc nhỏ hơn, việc nhỏ hơn thành việc nhỏ nữa thì rủi ro cũng theo đó mà giảm đi rất nhiều."

"Cứ theo đạo lý đó, Chu Tổ Mô tham lam muốn chóng xong, lúc mua súng điều của Long khi, đã phạm phải sai lầm lớn. Nếu đổi là ta, nếu có vụ buôn bán thế, sẽ tìm cách biến nó thành nhỏ đi, mỗi lần sai 1 người khác nhau, mua ở những chỗ khác nhau, mỗi lần chỉ mua không quá 100 súng điều, chia nhỏ ra mà mua. Kể cả có mua phải súng điều của Long khi cũng không làm lão ấy nghi ngờ đánh động đến Địch Hi. Địch Hi mà không biết có chuyện đó, thì những chuyện sau này cũng không xảy ra."

Lục Tiệm bỗng nhiên đại ngộ, vỗ tay nói: "Nếu mà làm vậy thì chẳng bao giờ thua"

"Cũng không hẳn." Người kia cười lạnh nói: "Trên đời này chẳng có việc gì không bao giờ thua. Kể cả việc dùng người chia nhỏ ra đi mua súng điều ở nhiều chỗ khác nhau, vẫn còn rất nhiều rủi ro. Thương nhân bán súng điều đúng là nhiều, nhưng ở nước Nhật, nơi chế tạo được súng điều lại không có nhiều, Cứ như ta biết, chỉ có 3 chỗ làm được thôi, một ở tử đảo, một ở tạp hạ, một ở ??? thành. Ngày xưa ta đến, còn nghe đồn ở Quốc hữu thôn thuộc Trương Quốc cũng là một chỗ chế tạo súng điều lớn, nhưng cũng không biết có thật không? Vì nguồn cung có hạn, số lượng súng sản xuất hàng năm tính được dễ dàng. Long Khi là thủ lĩnh của bọn buôn bán súng điều, một khi phát hiện ra một số lượng lớn súng điều biến mất, tất sẽ truy tìm khắp nơi, với bản lĩnh của bọn chúng chẳng khó gì mà không tìm ra sự thật, khi đó thì mới thật sự là phiền."

Lục Tiệm nghĩ một hồi, mới hiểu được những lời của người kia, gật đầu nói:

"Các hạ nói chí phải."

Người kia thở dài nói: "Vậy mới nói, thu mua súng điều chỉ là hạ sách. Thượng của thượng sách là chiêu mộ tìm người biết chế tạo súng, rồi tự mình chế ra súng điều"

Lục Tiệm đáp: "Người Nhật tính vốn rất hẹp hòi, có chút bản lĩnh đó nên giấu kỹ lắm không bao giờ truyền ra ngoài. Các hạ có chiêu mộ cũng chẳng ai đến đâu." người kia cười ha ha rồi mắng: "Thằng bé ngốc, bọn thợ đó không chịu đi cùng người, người không thể bắt cóc lấy vài người, ép chúng về nước mình được hả?"

Lục Tiệm nghe lấy làm sợ, hoang mang đáp: "Nếu làm như vậy chẳng phải là mình không tốt sao."

Người kia cười: "Có gì mà không tốt, làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, hà huống ta không giết chúng, chỉ ép chúng tiết lộ cách chế tạo súng, sau đó lại thả chúng về nước.", nói đến đây, người kia ngừng lại hồi lâu rồi lẩm bẩm: "kì quái, kì quái." Lục Tiệm bèn hỏi: "Cái gì kì quái?"

Người kia đáp: "Người nói Chu Tổ Mô là người của Thiên bộ, sao lại đến nhật bản tìm mua súng điều làm gì?"

Lục Tiệm đáp: "Đây là theo những gì Địch Hi và Chu Đại Thúc nói chuyện." người kia đáp: "Điều này rất lạ, chuyện mua súng điều này sơ hở trăm chỗ, ông nội bọn chúng - lão Trầm qua tử vốn là người thế nào? mà sao lại có tay thủ hạ ngu thế?"

Lục Tiệm không nhịn được hỏi: "Các hạ thường nói đến Trầm qua tử, người đó lợi hại lắm sao?" người kia cười lạnh 1 tiếng: "Lão đó có biệt hiệu là thiên toán (trời tính), có câu người tính không bằng trời tính, người xem thế thì biết lão ấy lợi hại hay không lợi hại?"

Lục Tiệm gật đầu 1 cái lẩm rầm nói: "Thế thì quả thật lợi hại."

Người kia đáp: "Vì lão ấy như vậy, nên việc kia rất kì quái. Ở trong tây thành, Lão họ Trầm là người có đầu óc nhất. Lão vốn tính giỏi thế, sao lại bỏ thượng sách mà dùng đến hạ sách, phải đi tìm mua súng điều? nếu thật sự phải mua, cũng phải phải người giỏi giang đi chứ sao lại phải tên Chu tổ mộ ngu xuẩn kia? Mà nếu thật phải đưa tên ngu đó đi, cũng phải học theo Gia Cát khổng minh, đưa cho hắn cầm nang diệu kế nào chứ không để hắn tự tung tự tác thế được. Mua súng điều vốn là chuyện kinh thiên động địa, ai cũng đều biết cả."

Thấy người kia luôn miệng nói kì quái. Lục Tiệm thờ dài nói: "Người thông minh đến đâu cũng có lúc hồ đồ, tại hạ biết một người cực kì thông minh, chỉ bởi vì vô ý nhất thời mà hai mắt bị người ta huỷ mất thành ra mù loà."

Người kia ồ lên đáp: "Điều này cũng hợp với đạo lý, bởi vì suy tính ngàn điều, cũng sẽ lọt 1 điều không tính hết, có thể lão họ Trầm này quá giàu rồi, với vụ mua bán này không thêm bận tâm, thành thì tốt, mà bại cũng chẳng sao."

Lục Tiệm cùng người kia cách tường nói chuyện, nhận thấy người đó tâm tư cẩn mật, lời nói thâm sâu, mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay, đồ rằng đây là một nhân vật tiền bối am hiểu sự đời, không kìm được bèn hỏi: "Xin hỏi tiền bối, phía bên ngài là chỗ nào vậy?"

"Phía bên ta hả?" người kia cười đáp: "người nói người từng ở trong luyện nô thất, địa lao đó là ở tầng mấy?" Lục Tiệm đáp: "ở tầng 2."

Người kia bèn đáp: "Chỗ ta ở là tầng 9, là địa lao sâu nhất trên ngục đảo." Lục Tiệm la lên thất thanh: "Gì cơ?" người kia lại hỏi: "Người từ luyện nô thất đi lên mặt đảo hết bao lâu". Lục Tiệm nhớ lại đáp: "Tầm 3 khắc."

Người kia cười: "Ta từ ở trên đảo bị đưa xuống đây, quanh quò vòng vèo, tổng cộng đi hết 3 ngày. Vì vậy một ngày ta chỉ ăn một bữa, do người đưa cơm cả đi cả về phải mất 6 ngày. Vì đi lại lâu vậy nên mấy tên tiểu yêu đó bức tức, vẫn thường đưa đến những suất cơm đã nấu được vài ngày, he he, chắc là bọn chúng trốn việc ngủ thêm trên đường đưa cơm."

Lục Tiệm kinh hãi hỏi: "Thế thì cơm chẳng phải sẽ bị thiu sao, làm sao ăn được nữa?" Người kia cười khẩy: "Cơm thiu thì đã làm sao? để giữ mạng, nếu cần giun dế cũng vẫn phải ăn. Chậc, tầng 2 không có ánh sáng hả." Lục Tiệm đáp: "Cũng có."

Người kia trầm mặc hồi lâu: thở dài nói: "Tầng 7 đã không có đèn đuốc gì rồi, ta rất muốn được nhìn thấy ánh sáng, nhìn hé chút cũng được."

Lục Tiệm nghe đến đây, không hiểu sao trong lòng đau xót trầm giọng hỏi: "Tiền bối, ngài ở đây đã bao lâu rồi?" người kia đáp: "Cứ tính theo số

lần đưa cơm thì tổng cộng là 413 lần, tức là 413 ngày, nhưng nếu tính cả những ngày bọn chúng lười không thèm đưa, cộng thêm vào thì phải tầm 800 ngày rồi."

Lục Tiệm kinh hãi hỏi: "Tiền bối ở đây đã 2 năm rưỡi rồi sao?" Người kia đáp: "Có gì mà ngạc nhiên?" Lục Tiệm nao nao hồi lâu, thở dài đáp: "Vì đã rơi vào tay bọn chúng, sao chúng không đem ngài luyện thành kiếp nô?"

Người kia đáp: "Nếu bị luyện thành kiếp nô, ta đã phải cảm ơn trời đất rồi." Lục Tiệm ngạc nhiên vô cùng: "Biến thành kiếp nô là điều bất hạnh nhất trên thiên hạ, sao ngài lại còn muốn cảm tạ trời đất?"

"Người cứ bình tĩnh, ta sẽ giải thích." người kia đáp: "Bị luyện thành kiếp nô, có 3 điều tốt. Thứ nhất, nếu là kiếp nô, phải có kiếp chủ, có người nói chuyện giải buồn với người, chứ không tịch mịch như ở đây. Thứ hai, chỉ cần có người chịu nói chuyện với ta, ta có thể thuyết phục được hẳn. Nếu có thể thuyết phục được, thì có thể chạy trốn. Thứ ba, có kiếp lực trong người, không kể tự nhiên có khả năng kì lạ mới, chỉ tính việc chuyển hoá thành nội lực, ngoại lực, khi đã thoát ra khỏi đây, sẽ tính toán với bọn chúng sau."

Lục Tiệm nghe vậy ngậy người, hồi lâu hỏi: "Trong 2 năm rưỡi ở đây, vậy là không ai nói chuyện với tiền bối."

"Đến quỷ cũng không có ai." người kia hừ lạnh, "bọn người kia không phải không muốn nói chuyện với ta, mà là không dám vì sợ ta dụ dỗ mê hoặc đào thoát đi mất, vì vậy bọn chúng có nghiêm lệnh, ai nói với ta sẽ bị cắt lưỡi chọc thủng tai. Đưa cơm bao giờ cũng là 2 người, giám sát lẫn nhau, lại còn dùng bông nhét kín vào tai."

"Bởi vậy hồi ta mới bị giam ở đây, một chút âm thanh cũng không có, gần như phát điên. Sau đó không hiểu sao, tự nhiên bình tĩnh lại. Ta chỉ sợ

lâu ngày không nói chuyện quen tiếng nên đành phải nói chuyện với chính mình."

Lục Tiệm thấy kì hỏi: "Sao mà tự mình nói với mình được?"

"Sao lại không thể?" người kia cười: "Ta hàng ngày thức dậy, tự gọi tên mình, hoặc dùng cổ sự gì đó, tự giảng cho mình nghe, hay nghĩ đến một vấn đề hóc búa nào đó, tự hỏi tự trả lời. Ha ha, ngày tháng kéo dài, giờ thành thói quen rồi." Lục Tiệm không nhịn được: "Nhưng tiền bối không biết, đã là kiếp nô thì không còn tự do nữa, suốt đời chịu sự khống chế của kiếp chủ." người kia cười khẽ đáp: "Điều đó chưa hẳn đúng, nếu như kiếp nô thông minh hiểu đời, làm sao không có cách chế ngự kiếp chủ. Người nói xem, từ xưa tới nay nhiều vị hoàng đế quyền lực đã không lớn, lại còn thường bị bày tôi thông minh điều khiển. Vì vậy mọi việc đều là tự bản thân mình, cái gọi là vô chủ vô nô chỉ là câu rắm lớn, ta nếu có là kiếp nô, cũng có khả năng bắt kiếp chủ phục tùng, vì ta mà xuất lực." Người kia thấy hồi lâu Lục Tiệm không nói gì, bèn hỏi: "Người sao vậy?" Lục Tiệm hít vào một hơi thật dài mới có thể trả lời: "không, không có gì, chỉ do mệt quá thôi." Người kia quan tâm bảo: "Nếu mệt thì nghỉ ngơi đi, chuyện này cũng không cần phải gấp."

Lục Tiệm lúc này toàn thân mệt mỏi, muốn biến tướng cũng không thể, bèn quay trở lại bờ đầm, trầm ngâm suy nghĩ: "Chắc vừa rồi vận toàn lực phá tường mượn kiếp lực nhiều quá, nên động đến đệ nhị đạo cấm chế, muốn yên thân, chắc phải để mặc họ thôi...", nhưng vừa nghĩ đến đây, trong lòng tự thấy xấu hổ vô cùng: "Lục Tiệm ta sống được đến bây giờ, hoàn toàn nhờ vào Ngự Hoà Thượng đại sư ban cho. Đại sư không quản tính mệnh xả thân vì ta. Thế mà sao ta tham sống sợ chết, thấy người lâm vào vòng tuyệt cảnh mà không cứu như vậy."

Nghĩ đến đây, hào khí nổi lên, nghỉ ngơi một hồi, lại đi phá tường ngục. Đến một ngày vừa mới đánh được hai lần, bỗng nghe tiếng bụp một cái, tay đánh vào trong không khí, bức tường ngục đó cuối cùng cũng bị xuyên

thủng, một luồng khí hôi hám theo đó ủa ra lòng động, ập thẳng vào mặt. Lục Tiệm hơi sợ vội vã bước tránh sang một bên.

Chỉ nghe thấy người kia cười lên ha hả: "Tuyệt, thật tuyệt, giờ hẳn còn hơi nhỏ, đợi lúc đục to ra một chút, ta có thể thoát ra được rồi." Tường đá đã bị xuyên thủng một lỗ, xung quanh đá đã bị nứt ra, tiếp tục đào khoan, dễ hơn rất nhiều. Người kia ở phía đối diện cũng dùng một phiến đá khoan cùng.

Cũng không biết đã được nhiều ngày, đến một hôm, Lục Tiệm đang lúc mệt mỏi, bỗng nhiên nghe thấy người kia reo lên: "Xong rồi, người lùi lại đi." Lục Tiệm lùi lại hai bước, rồi cảm th

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Đào Vong

Lục Tiệm im lặng, cúi đầu xem xét hang đá, bỗng nghe thanh âm Cốc Chấn truyền lại: “Địa lao này có tên là cửu u tuyệt ngục, do các bậc tiền bối của Đông hải hao tổn hàng chục năm khổ tâm tạo nên. Trải qua 200 năm, trừ ta ra, chỉ giam thêm 2 người khác, 2 người này đều là những nhân vật kinh thiên động địa, võ công hơn ta hàng trăm lần, cuối cùng cũng vẫn phải chịu thảm tử trong ngục này. Nhưng không ngờ, cả các tiền bối tạo ra ngục này, cũng như các tiền bối đã bị giam ở đây đều không biết rằng sau bức tường ngục, lại có một cái hang khác, nếu không nhờ người, ta cũng không thể biết”.

Nói đến đây, giọng lão bỗng trở nên buồn ngủi: “Lục Tiệm, những lời ta nói lúc này, người đừng để tâm làm gì. Ta đang nghĩ đến một chuyện, có thể giúp chúng ta trốn thoát.”

Lục Tiệm thấy lão nói vậy, cũng không quan tâm lắm chỉ tiện miệng hỏi: “Việc gì vậy?” Cốc Chấn cười đáp: “Ta trước tiên hỏi người, nếu như không có lũ cá mập, bọn ta đơn độc thoát thân, có mấy phần thành công?”. Lục Tiệm nghĩ một lúc rồi đáp: “5 phần”.

Cốc Chấn vỗ tay cười nói: “Tuyệt, tuyệt.” Lục Tiệm trong lòng kì quái, bèn hỏi: “Bọn ta dụ lũ cá mập đó bỏ đi thế nào được?”

Cốc Chấn cười đáp: “Nếu chỉ hai bọn ta, dùng huyết nhục của bản thân, cũng chỉ có thể làm mồi cho lũ cá đó thôi, chẳng có cách gì dụ bọn cá đó bỏ

đi. Tuy nhiên, có người lại làm được điều đó đấy.” Lục Tiệm lạ lùng hỏi: “Ai lại có lòng tốt vậy?”

“Bọn chúng cũng không có lòng tốt gì đâu, cũng vì bất đắc dĩ mà thôi” Cốc Chân trả lời, “Hình thế ngục đảo này, ngày trước ta đến, cũng biết vài điều. Ngục đảo chia ra thành đảo nội và đảo ngoại. Đảo nội là chỗ mà ta và người đang ngồi đây, trên đảo nội không có nhà cửa, không có thuyền bè, tuyệt đối giống như hoang đảo.”

Lục Tiệm nhớ lại ngày trước cũng nhìn thấy vậy, gật gật đầu, lại nghe Cốc Chân nói:

“Đảo nội không có thuyền bè, một là không có chỗ ẩn náu, hai là đề phòng phạm nhân đoạt thuyền đào tẩu, vì vậy tất cả thuyền bè đều đỗ tại phần đảo ngoại ngoài trăm dặm, nếu có việc gì, người lãnh đạo đảo nội sẽ dùng chim để liên lạc với đảo ngoại, điều thuyền từ đảo ngoại về. Sở dĩ phải làm như vậy là để đề phòng. Phải biết rằng, ngục đảo giam giữ tù nhân, chẳng những võ nghệ tuyệt luân, lại thường thuộc loại bất khuất, để phòng những người như vậy chạy trốn, các tiền bối của Đông đảo lại dùng thêm lưới sắt chằng kín 4 bề đảo nội, bắt cá mập thả thật nhiều vào đó, lại bắt thêm cá thường thả vào, tạo nên một cái đầm đầy cá mập, nếu có ai dám nhảy xuống, bất kể võ công lợi hại đến đâu, cũng sẽ bị lũ cá mập nuốt sạch.”

“Các bậc tiền bối đó làm vậy tuy rằng rất diệu, nhưng lại không tính đến 1 việc, đó là lũ cá mập bản tính hung tàn, phàm ăn kinh khủng, cá thường trong ao không đủ no bụng, thành ra chúng liều mạng phá lưới ra ngoài, hoặc cùng với đồng loại tương tàn. Nhìn thấy lũ cá mập như vậy. Không có cách nào khác, đảo ngoại hàng ngày đều phải dùng vài thuyền chở cá thường, đến giờ thì bỏ xuống đầm cho cá mập ăn. Vì vậy khi những thuyền này đến, lũ cá mập sẽ tập trung xung quanh thuyền, tranh nhau thức ăn, bọn ta có thể lợi dụng lúc đó để thoát thân”

Lục Tiệm nghe vậy, trong lòng le lói một phần hy vọng, bèn hỏi: “Cốc tiền bối, tiền bối có biết khi nào thì lũ cá mập được cho ăn không?”

Cốc Chấn cười nói: “Điều đó ta cũng không biết, nhưng mà không phải là không có cách”

“Cách nào bây giờ?” Lục Tiệm chán nản hỏi: “Nơi này chẳng có ánh sáng mặt trời, chẳng biết thời gian thế nào” Bỗng nghe Cốc Chấn cười hi hi một cái, vươn tay ra nắm lấy mạch môn của hắn, Lục Tiệm ngạc nhiên hỏi: “Cốc tiền bối, tiền bối làm gì vậy?” Cốc Chấn đáp: “Xem mạch của người”. Lục Tiệm lại hỏi: “Tại hạ không bị bệnh, bắt mạch làm gì?”

Cốc Chấn đáp: “Ta không phải khám bệnh cho người, mà là đang xem giờ” Lục Tiệm lạ lùng hỏi: “Xem mạch sao lại biết thời gian được?”

Cốc Chấn cười đáp: “Trong sách y có một đoạn y quyết cực kỳ nổi tiếng, có tên là ‘tử ngọ lưu chú’. Có nói rằng vào ngày khác nhau, giờ khác nhau, khí huyết con người sẽ tập hợp vào các huyệt vị khác nhau, Như ngày giáp canh thìn, khí huyết tập trung ở huyệt ‘dương khê’, mà ngày ất canh kỷ, khí huyết tập trung ở huyệt ‘thái xung’. Thầy thuốc giỏi vẫn thường căn cứ vào pháp ‘tử ngọ lưu chú’, dựa vào ngày tháng, chọn các huyệt khác nhau để trị bệnh. Ngược lại thì sao? chỉ cần mình tinh thông mạch lý, xem xem khí huyết cơ thể đang tập trung ở huyệt vị nào, là có thể tìm ra ngày giờ hiện tại. Phải biết cơ thể con người cũng như một cái đồng hồ vô cùng tinh xảo, chẳng những có thể nói được giờ, mà còn có thể nói được cả ngày. Về điểm này, đồng hồ tây phương không sao bì được.”

Lục Tiệm không kìm được cười hỏi: “Tiền bối đang bắt mạch, có biết giờ là mấy giờ rồi không?”

“Ta vốn là thần y, sao lại không biết?” Cốc Chấn cười nói: “Như khí huyết hiện nay của người đang ở huyệt thiếu thương, cứ theo y quyết ‘tử

ngộ lưu chú’, ‘tân nhậ mảo thì thiếu thương bốn’, vậy lúc này là ngày tân, giờ mảo.”

Hai người tựa hồ trời sinh đã có duyên với nhau, trong chốc lát xoá sạch mọi hiềm khích, cười cười nói nói, đi lại gần bờ đầm. Cốc Chấn đem pháp “tử ngộ lưu chú” ra dạy cho Lục Tiệm, Lục Tiệm hai tay có sẵn kiếp lực, ngay khi minh bạch mạch lí, cảm nhận được kinh mạch vận chuyển vô cùng dễ dàng, chỉ qua ba bốn canh giờ, đã học xong.

Cốc Chấn cười nói: “Giờ tính thời gian thì không có vấn đề gì, nhưng còn một vấn đề nan giải nữa. Ta và người phải thay phiên nhau lặn xuống thuỷ đạo, ra đến chỗ cửa hang để thám xét động tĩnh của lũ cá mập.”

Lục Tiệm than thở: “Việc này cũng không phải dễ gì, tại hạ dựa vào kiếp lực, có thể lặn đến đó rồi quay lại, nhưng tiền bối lại không có kiếp lực, chỉ sợ không đủ sức”

“Lục Tiệm, người có xem thường người khác không?” Cốc Chấn hừ lạnh một tiếng:

“Ta tuy rằng không có kiếp lực, lại không giỏi thuỷ tính bằng người, đúng là lặn đến cửa hang không hề có vấn đề nhưng lúc quay sợ không còn đủ sức. Nhưng người cứ yên tâm, bản nhân tự đã có diệu kế” Lục Tiệm hoan hỉ hỏi: “Diệu kế thế nào?” Cốc Chấn nói: “Bọn ta tận dụng quần áo, xé thành từng sợi nhỏ, kết thành 1 sợi dây dài, một đầu buộc vào bụng người kia, người còn lại giữ 1 đầu, đứng ở trên bờ, người ở dưới nước nếu mà thấy không đủ sức quay lại, sẽ giật giật sợi dây 3 lần, người đứng ở trên bờ, dùng lực kéo dây, giúp người kia 1 tay”

Lục Tiệm do dự đáp: “Thế thì phải cởi bỏ hết quần áo à” Cốc Chấn cười vang:

“Hai người bọn ta đều là nam nhân, ở đây lại tối om thế này, sợ gì hả? ha ha, nếu người là một cô gái, thì cách này mới có phiền phức.”

Lục Tiệm bực mình: “Lão mới là con gái thì có” Hai người nhanh chóng cởi bỏ quần áo, xé thành từng sợi nhỏ, kết thành một sợi dây dài hàng chục trượng. Lục Tiệm đem xá lợi của Ngự hoà thượng ra, lấy vải bọc lại rồi đeo lên trên cổ, rồi dùng kiếp lực hộ thân, không chậm trễ nhảy ngay xuống nước, theo đó lặn xuống thủy đạo, thuận theo dòng nước dễ dàng rất nhiều. Nhưng khi đến chỗ cách cửa hang vài chục trượng, thì dây đã hết. Lục Tiệm căng mắt nhìn về phía cửa hang đằng xa, chỉ thấy sắc đen lay động, chẳng có cách nào để biết được động tĩnh của lũ cá mập, đành phải chuyển mình, giật dây 3 lần, Cốc Chấn thấy vậy, kéo hẳn trở lại.

Nghe Lục Tiệm thuật lại xong, Cốc Chấn trầm mặc một hồi, bất ngờ vươn tay tìm một viên đá sắc cạch, đưa lên cắt đứt mớ tóc dài trên đầu, miệng cười nói: “Tóc ới là tóc ới, người mọc dài đã hai năm nay, ta vốn vẫn ghét người càng ngày càng dài, không ngờ hôm nay cơ duyên xảo hợp, lại có thể sử dụng đến người” lão cứ ngân nga trầm bổng, nghe như đang hát. Lục Tiệm nghe thấy, không nhịn được cười, rồi cũng bắt chước lão, cắt tóc của mình. Tóc của cả hai người gộp lại, cũng kết được một sợi dây dài tầm 40 trượng.

Lục Tiệm lại xuống nước lần nữa, khi vừa men đến gần chỗ cửa hang, đã nhìn thấy trong làn nước xanh đen, từng bóng thẫm màu dài dài ngang dọc bơi lội, tới lui rất nhanh, chính là một bầy cá mập đang lùng xục. Quan sát một hồi, hẳn dần đuối hơi, bèn giật giật sợi dây, quay lại bờ ao. Đến lượt Cốc Chấn buộc dây vào người, thay hẳn nhảy xuống nước. Lục Tiệm quan tâm dặn: “Cốc tiên bối, tiên bối đừng có cố quá, nếu thấy đuối sức, kéo dây ngay lập tức nhé”

Cốc Chấn im lặng 1 chút, rồi tự nhiên cười nói: “Người đừng lo, đây là chuyện đại sự của ta, ta tuyệt không để chết đâu.” Nói rồi lặn xuống nước, ước chừng qua một khắc, lão cũng theo dây kéo quay về.

Trong một lúc lâu, hai người luân phiên lặn xuống nước, thám thính động tĩnh của bầy cá mập, ước chừng đến giờ thân, Lục Tiệm lặn xuống,

thấy ở cửa hang thăm đen lúc này cảnh vật rất yên tĩnh, ngoại trừ các bụi tảo biển lay động theo dòng nước, tuyệt không thấy thân ảnh của con cá mập nào cả. Hần thấy vậy mừng rỡ vô cùng, kéo dây trở về. Cốc Chấn nghe xong, cũng lặn xuống xem sao, rồi trở lên nói: “Quả nhiên giờ thân là giờ cho ăn, nhưng thời gian cho ăn rất ngắn, ta vừa xuống xem, đã thấy lũ cá quay trở lại. Trước sau không quá 2 khắc, nếu cứ theo đó chạy trốn, chỉ sợ không đủ thời gian.”

Cả hai trầm mặc hồi lâu, Cốc Chấn lại nói: “Đợi rồi sẽ xem tiếp xem sao”.

Hôm sau hai người lại thay nhau thám sát, nhưng ngày đầu thì cho ăn vào giờ Dậu, làm cả hai chịu không hiểu tại sao, đến ngày tiếp theo thì quay lại giờ Thân, ngày thứ 4 lại chuyển về giờ Dậu, ngày thứ 5 lại là ngày Thân.

“Cứ vậy ta đoán rằng” Cốc Chấn trầm ngâm nói: “Cho cá mập ăn có hai toán nhân mã, toán này ra biển bắt cá, thì toán kia cho cá ăn, cứ vậy mà làm. Nhưng hai toán này đi ra ngư trường không cùng lúc, quay trở lại cũng không cùng lúc, vì vậy toán đầu cho ăn vào giờ Thân, toán thứ hai lại đợi đến giờ Dậu, mới quay trở lại đầm. Hai toán nhân mã này chắc thuyền bè không giống nhau, cũng có thể là trình độ đánh bắt khác nhau, toán thứ hai bắt được cá hơn rất nhiều, cá mập mỗi lần ăn phải mất hai khắc, lúc này mà chạy trốn, sẽ thêm khả năng thành công. Vì vậy bọn ta ngày mai giờ Thân 3 khắc sẽ động thân, Cứ để 1 người lặn xuống xem xét như cũ, người kia lưu lại trên bờ, người dưới nước nếu thấy cá bỏ đi ăn, thì kéo mạnh dây 4 lần, để người kia biết mà nhảy xuống nước theo.”

Đêm đó, hai người nghĩ đến chuyện ngày mai là ngày phải mạo hiểm, nên đều trằn trọc khó ngủ, tay luôn đưa ra bắt mạch để xem giờ. Ngày hôm sau vừa qua giờ Thân được 3 khắc, Lục Tiệm nhảy xuống nước trước, đến nơi cốc khẩu, dùng hai mắt quan sát, hai tay cũng phát xuất cảm ứng thấy lũ cá mập đang theo đuôi nhau hướng về phía mặt biển. Biết chắc là giờ ăn

đã bắt đầu, Lục Tiệm dụng lực kéo mạnh sợi dây 4 lần, rồi bơi nhanh vượt qua cửa động, hướng về mặt biển.

Nước biển mờ tối, lạnh buốt vào tận xương. Màu nước cùng với đà nổi lên của Lục Tiệm cũng sáng dần lên. Lục Tiệm không kìm được cảm giác được tái sinh nổi lên trong lòng, càng đến gần mặt biển, càng lớn dần.

Không biết đã nổi lên được bao trượng, bỗng nhiên Lục Tiệm cảm thấy nước quẫy đằng xa, sóng ngầm tản đến. Hẳn biết chắc rằng đó là do lũ cá mập gây ra, hoạt động của lũ cá hẳn không lạ gì, lúc này chắc là giờ ăn đã hết, bọn cá mập đang toả ra bốn phía truy đuổi lũ cá tôm vừa được đổ xuống. Nghĩ vậy trong lòng hẳn khẩn trương vận lực bơi nhanh hơn, bỗng thấy mắt sáng loà lên, những âm thanh lùng bùng dưới nước trong tai đột nhiên biến mất.

Hoá ra đã lên đến mặt nước, Lục Tiệm hít một hơi thật dài, phần chấn tinh thần, bơi nhanh về phía đảo nội. Chẳng mấy chốc đã đến gần bãi cát. Mọi người trên đảo nội phần lớn đều ở ngầm dưới đất, chỉ một số rất ít là ở trên mặt đảo. Huống chi lúc này là lúc chiều tà, mặt trời đã lặn sát mặt biển, ráng chiều ảm đạm. Thành ra trên bãi cát tịnh không có tiếng người nào, một màu im ắng.

Lục Tiệm bò lên trên bãi cát, đưa tay nắm lấy sợi dây buộc ở thắt lưng, kiếp lực theo đó truyền qua dây xuống nước, nhanh chóng nhận ra Cốc Chấn ở đâu kia, dây buộc ngang bụng, đang hấp tấp bơi về chỗ này. Lục Tiệm trong lòng thầm phục Cốc Chấn giỏi tính, nhờ có sợi dây nối lại, hai người không thể dễ dàng thất tán lẫn nhau, vạn nhất kiệt lực, Lục Tiệm vẫn có thể mượn kiếp lực để dùng, Cốc Chấn cũng theo đó có thể mượn lực của Lục Tiệm.

Khi Cốc Chấn cách bờ khoảng mười trượng, trong đầu Lục Tiệm chợt động, cảm thấy trong lòng biển có điều quái dị, bèn ngưng thần phát xuất

kiếp lực, thấy rõ hai con cá mập rất lớn đang từ xa lao nhanh về phía Cốc Chấn.

Cốc Chấn làm sao có cảm giác đó, nên vẫn cứ bơi đều. Lục Tiệm thất kinh cấp tốc kéo dây. Chẳng ngờ sợi dây đó là do quần áo xé nhỏ kết thành, ngâm nước lâu đã bị lỏng ra nhiều, giờ tự nhiên bị kéo mạnh đột ngột, mới kéo được hơn trượng thì bị đứt phụt. Lục Tiệm vội cấp tốc nhảy xuống nước, biến hoá “thần ngư tướng” rẽ nước phi về phía Cốc Chấn.

Thoáng chốc sau, sóng nước dạt ra vọt sang hai bên, Lục Tiệm và một con cá mập gần như đồng thời đến nơi cùng lúc. Lục Tiệm vội vươn tay tóm lấy Cốc Chấn, vọt kéo nhanh lão quay nửa vòng trong nước. Cốc Chấn chân phải lúc đó mới chạm phải con cá mập đang lướt vọt qua, vừa lạnh vừa trơn, sợ hãi quá, không kịp được há miệng thối ra một cái bong bóng.

Lục Tiệm vừa cứu Cốc Chấn xong, bên thân bỗng nghe thấy tiếng nước, lại một con cá mập lớn khác lao tới. Hắn không kịp nghĩ ngợi gì, thúc cùi trở xuống chính giữa đầu con cá mập đó. Con cá tuy bị đánh mạnh vào đầu, nhưng hàm răng sắc cũng kịp lướt qua cùi trở Lục Tiệm, máu tươi theo đó túa ra.

Hai con cá mập lớn đang lúc đói mồi, giờ ngửi thấy mùi máu tanh, thấy đều phát cuồng, chuyển thân lao mạnh về phía Lục Tiệm. Lục Tiệm một tay đang bặn ôm người, vô pháp biến tướng, chỉ thấy xung quanh sóng nước xô tới ào ạt, mặt nước như sôi lên. Đang lúc không biết làm gì, bỗng thấy tay hẫng đi 1 cái, Cốc Chấn cựa mình thoát ra, tạo ra vô số sóng nước lao về một bên. Hai con cá mập kia thấy sóng nước truyền tới, bèn chuyển đầu phi về phía Cốc Chấn.

Lục Tiệm hít vội một hơi, biến tướng cản lại, hai tay vội xuất ra tóm lấy đầu vây đuôi của một con cá mập, da cá tuy rằng rất trơn, nhưng hai tay Lục Tiệm có sẵn kiếp lực, ngay lập tức tìm ra chỗ yếu hại trên vây, chính là

đoạn xương nổi vây vào thân cá. Lục Tiệm lập tức vận kinh, “toạc” một cái, trợn cả cái vây đuôi bị xả rơi ra.

Con cá mập đó tuy không cảm thấy đau đớn, nhưng vây đuôi tự nhiên bị giật đứt, không thể hành động như ý được nữa, chỉ thấy đuôi cá mềm oặt vô lực. Cả người lắc lư loạng choạng, tựa như thuyền bị mất lái, không có cách nào khống chế phương hướng, muốn đi hướng tây, vừa động, lại thành đi sang hướng đông.

Lục Tiệm làm trọng thương một con cá mập hung dữ, chưa kịp mừng vui, bỗng cảm thấy con cá mập kia đang quay đầu lại nhanh như điện, há miệng đớp mạnh. Hẳn vội tránh nhưng không kịp, bỗng thấy con cá đó như đang bị đè xuống, đến lúc lao tới chỗ hấn lại thành ra há miệng đớp vào khoảng không. Kiếp lực hấn xuất ra, biết ngay đó là do Cốc Chấn. Mắt lại thấy con cá đó quay đầu đớp Cốc Chấn, hẳn vội biến một “đại tu di tướng”, dùng cả người đánh thẳng vào phần trên lưng cá.

Con cá mập đó bị đánh chìm xuống hơn trượng. Lục Tiệm vội sấn tới kéo vội Cốc Chấn, vận lực bơi về hướng đảo nội. Con cá mập không chịu buông tha, đuổi gấp phía sau. Thấy vậy, hai người bèn bơi tách ra làm hai hướng, con cá mập bèn đuổi cắn Lục Tiệm, thì bị Cốc Chấn bên cạnh giơ chân, đạp luôn một cước vào bụng. Con cá liền chuyển đầu cắn Cốc Chấn thì bị cùi trỏ Lục Tiệm thúc vào đầu bắt quay lại, nếu lại có ý định cắn Lục Tiệm thì đã có chân Cốc Chấn đá tới.

Cứ như vậy một lúc, con cá mập to lớn đó biến thành quả cầu da của hai gã, đá qua đá lại, bên này bên kia, làm nó chẳng biết cắn vào ai nữa. Hai người một cá dần tiến gần vào bờ cát. Con cá mập cuối cùng cũng thành ra một mồi vô lực, chẳng cách nào tiếp tục săn đuổi được nữa, đành quay lại biển khơi.

Hai người bò lên đến bờ cát, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vây lưng cá mập nhọn hoắt đang từ từ khuất dần vào trong nước, bất giác không nhận

được nhìn nhau cười lớn. Lúc này sắc trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, lần đầu nhìn thấy mặt nhau, Lục Tiệm không kìm được há hốc miệng, cứng cả lưỡi. Cốc Chấn dường như đã quên cảnh hung hiểm vừa qua, đắc ý phi thường, tay quơ đá nhỏ, liên tục ném xuống nước, miệng chửi lớn: “Lũ cá xấu xa, muốn chén gia gia hả? Ha ha, còn lâu mới có cửa”.

Lục Tiệm mặt dần ra, lập bập hỏi: “Cốc... Cốc Chấn, người, người không phải là một ông lão...”

Cốc Chấn quay đầu lại, mặt lấp lánh ánh sáng phản chiếu từ sóng nước, chỉ thấy hăn mi đầy mắt sáng, trán rộng mũi cao, vành môi to lớn sắc nét như dùng dao gọt, nụ cười lộ rõ hàm răng trắng bóng, cứ xem tướng mạo đó, thật đúng là một thiếu niên anh tuấn cùng trạc tuổi Lục Tiệm.

“Ta nói với người ta già cả lúc nào?” Cốc Chấn cười nói, “Người cứ tự mình gọi ta như vậy, thì ta biết làm sao?”

Lục Tiệm tức giận tràn hông, dậm chân quát: “Người, người...” Cốc Chấn đưa tay vẫy vẫy, cười hihi bảo: “Trẻ ngoan tốt, trẻ ngoan tốt, chào tiên bối, mau chào tiên bối đi.” Lục Tiệm hừ một tiếng giận dữ, quay người bỏ đi. Cốc Chấn cười nói: “Tiểu hoà thượng, cả người như nhộng, đi đâu về đâu?”

Lục Tiệm nghe nói giật mình, nhận ra cả người hăn đang trần truồng, đầu không có tóc, quả là rất giống một tiểu hoà thượng khoả thân. Bất giác mặt ngượng đỏ lên, đưa tay che vội hạ thể. Cốc Chấn há miệng cười lớn: “Việc khẩn phải làm bây giờ là kiếm quần áo mặc cái đã.”

Lục Tiệm hỏi: “Đi đâu để tìm quần áo chứ?” Cốc Chấn đáp: “Không nhập hổ huyết sao bắt được hổ con? Tự nhiên là đến địa lao mà kiếm rồi.” Lục Tiệm cau mày đáp:

“Vừa mới thoát ra, sao lại còn muốn quay lại?” Cốc Chấn đáp: “Mới thoát khỏi địa lao, nhưng chưa thoát khỏi ngục đảo, chưa tính là thắng.” nói

đến chữ “thăng”, trong mắt hắt ánh sáng loé lên, biểu hiện thần tình rất hưng phấn.

Đợi cho sắc trời đen hẳn, hai người bí mật lại gần vùng phụ cận cửa vào địa lao. Cốc Chấn nắm tay Lục Tiệm, thăm thò hỏi: “Người có cảm thấy kỳ quái không? địa lao này vô cùng quan trọng, sao trước cửa đến một bóng người cũng không có?”

Lục Tiệm đáp: “Đúng là có vẻ cổ quái.” Cốc Chấn đáp: “Xung quanh tất có mai phục”. Lục Tiệm kì quái: “Mai phục?” Cốc Chấn nói: “Hơn nữa tiềm phục trong bóng tối tất phải là cao thủ.”

Lục Tiệm nghĩ chút rồi đặt hai tay xuống đất, kiếp lực khoách tán khắp nơi, nhẹ giọng nói: “Phía tây bắc, 10 trượng có 4 người, phía đông mười trượng có 3 người, phía đông nam 10 trượng có 2 người.” Cốc Chấn cười đáp: “Cái này người thân là kiếp nô có dị năng gì vậy? Người sao lại biết rõ thế.”

Lục Tiệm giải thích xong. Cốc Chấn cười đáp: “Thật tuyệt, cách thức bây giờ là tránh cường đánh nhược, trước tiên bắt sống hai tên ở phía đông nam đã.” Hai người nhẹ chân đi vòng một vòng rộng, đến gần nơi có hai kẻ phục kích đó, nấp vào sau một tảng đá to, nghỉ lấy lại hơi.

Cốc Chấn dùng ngón tay viết vào lòng tay Lục Tiệm: “Ta là mồi câu, ngươi là người câu.”

Vừa thấy hai câu đó, Lục Tiệm đột nhiên phát run. Cốc Chấn đã đạp đất xông ra, khom người bước nhẹ, đến chỗ hai kẻ kia đang ẩn thân thì làm ra vẻ bước vội, dưới chân cố ý phát ra tiếng động nhỏ. Hai kẻ kia nghe thấy, lao vội ra, một trái một phải lao vào Cốc Chấn, mắt thấy sắp đắc thủ, không đề phòng đằng sau đầu bị đánh mạnh một cú, đầu văng mắt tối sầm, song song ngã xuống.

Cốc Chấn chuyển thân, cùng Lục Tiệm mỗi người một kẻ, kéo hai tên đó ra tới gần bờ cát, cười nói: “Đúng là có người thật”. Lục Tiệm oán thán đáp: “Người thật là mạo hiểm, chẳng may ta không đuổi kịp, có phải hỏng việc không.” Cốc Chấn cười đáp:

“Người mà không đuổi kịp, ta sẽ thật là không có mắt nhìn, vì nếu người không có can đảm và nhẫn nại, làm sao bọn ta có thể thoát khỏi ngục đảo được, và người cũng chẳng phối hợp hết lòng với ta thế.”

Lục Tiệm kì lạ hỏi: “Cái gì mà phối hợp hết lòng?”

Cốc Chấn cười hehe, không trả lời mà nói: “Trước tiên mặc xong quần áo đã.” Nói rồi lột một bộ quần áo đen ra, khoác vào người. Lục Tiệm cũng theo vậy mà làm.

Cốc Chấn dặn: “Lục Tiệm, ta phải tra khảo phạm nhân, người phải hứa với ta. Bất luận ta nói điều gì, làm chuyện gì, người cũng không được mở miệng, cũng không được xen vào.” Lục Tiệm trong lòng kì quái nhưng cũng đáp ứng.

Cốc Chấn hỏi thêm: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy”. Lục Tiệm gật: “Cái đó đã hần.” Cốc Chấn cười hehe đáp: “Đúng là quân tử.” rồi điểm huyết hai kẻ mai phục kia, trước tiên để một tên nằm đó, lại dùng nước biển cứu tỉnh tên còn lại. Tên đó vừa bị ngất tỉnh lại, đã thấy mặt Cốc Chấn gần sát mặt mình, vội kêu khóc thảm thiết, liền bị Cốc Chấn bịt miệng lại, lạnh lùng nói: “Ta hỏi người điều gì, người chỉ được trả lời điều đó, đợi chút nữa ta hỏi lại đồng bọn của người, nếu như không khớp nhau, hừm, một lần không khớp ta cắt mũi người, hai lần không khớp ta móc đôi mắt người, ba lần không khớp ta cắt người thành từng miếng nhỏ, ném cho cá mập ăn.”

Lục Tiệm nghe vậy lạnh toát người, nhưng đã trót nói lúc trước, nên chỉ còn cách im lặng quan sát. Lại nghe Cốc Chấn nói: “Nếu người chịu thì nháy nháy mắt cho ta xem.”

Kẻ kia bị khí thế của hãn trấn nhiếp, vội chớp mắt liên hồi, Cốc Chấn bỏ tay khỏi miệng hãn, truy hỏi: “Thuyền tiếp tế của đảo ngoại cho đảo nội, khi nào thì tới?”, kẻ kia đáp: “Thông thường thì vào giờ Ngọ.” Cốc Chấn hỏi: “Thuyền to thế nào? Có bao nhiêu cái?”

Người kia đáp: “Hoàng diêu khoái hạm có 4 người, 3 thuyền tất cả.” Cốc Chấn hừ lạnh một tiếng hỏi tiếp: “Ngục đảo đảo chủ đang ở đảo nội hay đảo ngoại?” người kia đáp: “Đảo chủ thường ở đảo ngoại, ít khi ở tại đảo nội.” Cốc Chấn cười đáp: “Đảo nội làm sao vui bằng đảo ngoại được. Diệp Phạm quả nhiên vẫn thích chơi ghét làm, bản tính khó cải.”

Kẻ kia kì quái hỏi: “Ngài biết Diệp đảo chủ sao?” Cốc Chấn cười đáp: “Sao chỉ mỗi biết, ta còn gọi hãn là Diệp thúc thúc đó.” Người kia kinh sợ hỏi:

“Ngài, ngài là?” Cốc Chấn cười: “Ta là Cốc Chấn.”

Kẻ kia ngây người, thất thanh hỏi: “Ngài, ngài chẳng phải đang giam tại...” Cốc Chấn cười ngắt lời: “Tại cữu u tuyệt ngục phải không? Đúng vậy, cha của người thần thông quảng đại, tất nhiên là thoát khỏi đấy rồi.” Người kia kinh sợ định kêu, Cốc Chấn đã xuất chương, đánh ngất hãn luôn.

Cốc Chấn lại cứu tỉnh người còn lại, liên tục chửi bới dọa nạt, như cũ truy hỏi một hồi, xác định không có gì trái nhau, chứng tỏ hai kẻ này đặt mạng sống lên trên, tuyệt không phải loại người không sợ chết.

Cốc Chấn bèn đánh hãn bất tỉnh, rồi kiểm tra đồ đạc tùy thân của bọn chúng, tìm thấy hai thanh đoản kiếm, hai miếng yêu bài, ám khí, một ít lương khô, nước ngọt, còn có một sợi dây gân bò, hiển nhiên là dùng để trói người.

Cốc Chấn bất giác cười nói: “Hay thật, toàn những thứ cần thiết.”, rồi dùng dây gân bò trói chân tay hai kẻ đó lại, nhét giẻ vào mồm, miệng thì nói: “Lục Tiệm, người mang hai tên này giấu ở sau phiến đá, canh giữ cẩn

thận. Ta có việc phải làm, sẽ đến đó sau.” Nói rồi cầm lấy một thanh đoản kiếm, cứ thế bỏ đi.

Lục Tiệm canh giữ hai kẻ kia, đói thì ăn lương khô, khát thì uống nước ngọt, đưa mắt nhìn trời đang sáng dần, bất giác trong lòng lo lắng, không hiểu Cốc Chấn nói có việc phải làm là việc gì? nếu mà đơn thân thâm nhập vào địa lao, chẳng phải quá hung hiểm hay sao. Lại nhớ lại lúc Cốc Chấn hỏi cung hai tên kia, không nhin được lại nghĩ: “Cứ như lời hỏi cung của hần, chắc là tìm cách đoạt mấy cái khoái hạm tiếp tế, để dùng nó chạy trốn khỏi hải đảo.”

Đúng lúc hần đang suy nghĩ mông lung, bỗng thấy Cốc Chấn cầm kiếm quay lại, sắc mặt mệt mỏi, không nói năng gì, ăn một chút lương khô, uống ít nước ngọt rồi nằm lăn ra ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy đằng xa truyền lại tiếng kêu la ầm ĩ: “Lí Giáp, Tôn Cung.” Lục Tiệm giật mình, Cốc Chấn cũng bị tỉnh dậy, cười nói: “Bọn chúng phát hiện mấy tên mai phục bị mất tích rồi.” Lục Tiệm thấy hần lúc này mà vẫn cứ như không, trong lòng tự thấy rất khó chịu.

Bọn người kia kêu gọi vài tiếng, rồi có tiếng người chửi mắng: “Hai tên thỏ đế đó, chắc lại lén lút quay về, tìm mấy phòng giam còn trống để ngủ vùi rồi.” Lại có tiếng người nói to: “Đúng vậy, gió đêm thổi mát thế này mà cứ nằm phục tại đây thật chẳng phải là người, đêm đẹp như vậy, lão tử phải ngủ liền 3 đêm.”

Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, thấy Lí Giáp, Tôn Cung dĩ nhiên đã tỉnh lại, bốn mắt nhần tình láo liên, nghe tiếng đồng bọn đi xa dần, lộ ra thần sắc tuyệt vọng hoàn toàn.

Cốc Chấn vỗ vỗ vào má hai tên, cười hi hi nói: “Đừng lo, đại gia đây tốt xấu gì cũng còn ít tình hương hoá, đợi bọn ta đào tẩu rồi, tự nhiên sẽ phóng hạ hai người.” hần cười tươi như hoa nhưng trong mắt hai kẻ kia nhần tình

hoảng sợ không hề giảm đi chút nào, phảng phất như đang phải đối diện với một quái vật kinh khủng”

Sau đó luôn có lính gác đi tuần tiểu, bốn người cũng tùy mà thể di chuyển, vì vậy không hề gặp nguy hiểm. Mắt thấy mặt trời đã lên cao, Cốc Chấn bỗng nhiên reo khê, tay chỉ về đằng xa, Lục Tiệm dõi mắt trông theo, chỉ thấy trên biển xuất hiện ba chiếc hoàng diêu khoái hạm, đang lao nhanh về hướng đảo nội.

Cốc Chấn nhìn Lí Giáp, Tôn Cung, cười lạnh một tiếng. Hai kẻ kia dựng hết cả lỗ chân lông, sau đầu đột nhiên bị động mạnh, lần lượt nhận một chưởng của Cốc Chấn, ngất luôn ra đó.

Cốc Chấn đánh ngất hai người, hướng về Lục Tiệm kêu khê: “Đi mau.”
Lục Tiệm hỏi:

“Đi cướp thuyền hả?”

“Cướp làm quái gì.” Cốc Chấn kéo tay Lục Tiệm, lao đến đằng sau một tảng đá, bới cát ở đó ra, hiện lên một vùng tròn hơn thước, có cỏ che phủ bên trên, lộ ra một cửa động đen ngòm, Cốc Chấn giục: “Xuống nhanh đi”. Lục Tiệm nghi ngờ hỏi: “Để làm gì?” Cốc Chấn nói vội: “Xuống đó nói sau.”

Lục Tiệm bèn nhảy xuống, nhưng thấy bên trong đất cát hẫ hẫ còn ướt, hoá ra là một cái hầm cát mới đào, đột nhiên hiểu ra, đêm đó Cốc Chấn bỏ đi mãi đến bình minh mới quay lại, chính là để đào cái hầm này. Rồi thấy Cốc Chấn cũng đã nhảy xuống hang, sau khi nhảy xuống, hai tay cầm hai nắm cát, rắc lên bên trên nắp cửa hang, rồi cẩn thận đóng nắp lại, cười nói: “Hang đào hơi nhỏ, chịu khó chút chút.”

Lục Tiệm không nhịn được hỏi: “Sao lại phải chui vào đây?” Cốc Chấn cười nói:

“Người thấy những lời ta hỏi hai tên kia, nên cho rằng ta sẽ đoạt khoái hạm tiếp tế để chạy khỏi đảo nội hải?” Lục Tiệm hỏi lại: “Không phải vậy sao?”

Cốc Chấn đáp: “Kể cả đoạt được khoái hạm, chỉ là loại thuyền nhỏ chở được vài người, chẳng nhẽ có thể vượt qua biển cả mênh mông, trở về đất liền được sao?” Lục Tiệm hiểu ra, lắc đầu đáp: “Chỉ sợ không thể.”

Cốc Chấn nói tiếp: “Không kể đến chuyện thuyền nhỏ không thể vượt biển. Cứ cho là bọn ta đoạt được khoái hạm, lấy được một chiếc. Sau này đảo ngoại mang hàng chục cái khoái hạm khác truy đuổi, người tính có chạy thoát được không?”

Lục Tiệm cười khổ đáp: “Không thể chạy thoát được.”

“Cái đó đã hẳn.” Cốc Chấn nói, “Chính vì vậy, bọn ta không đoạt lấy cái khoái hạm tiếp tế đó làm gì. Để trốn thoát, phải đoạt được một cái chiến hạm. Chiến hạm đó không những phải lớn, còn phải được bọc thép để chống lại pháo bắn, phải có nhiều khẩu pháo hai bên sườn đủ để tấn công và bắn chìm các thuyền truy đuổi.”

Lục Tiệm kinh hãi hỏi: “Có loại thuyền như vậy sao?” Cốc Chấn đáp: “Có chứ, hơn nữa ta cũng đã từng ngồi trên đó rồi” Lục Tiệm vẫn nghi hoặc hỏi:

“Nhưng người làm sao kéo cái thuyền đó tới đảo nội này chứ.”

Cốc Chấn cười nói: “Tuy chưa chắc được 9 phần, nhưng mà cũng được tám 7 phần, 8 phần gì đó rồi.” hần ngừng lại một chút rồi hỏi: “Người còn nhớ lúc ta và mấy tên mai phục kia nói chuyện chứ? Ta đã nói tên tuổi ra với bọn chúng, đúng không?” Lục Tiệm đáp: “Không sai, bọn chúng tựa hồ kinh sợ vô cùng.”

Cốc Chấn cười hehe đáp: “Không sợ mới là lạ, sao mà tin nổi có người trốn thoát từ cữu u tuyệt ngục, hơn nữa người đó lại là đệ nhất yếu phạm của ngục đảo, người nói xem, chuyện đó có kinh động tới ngục đảo đảo chủ không?”

Hắn nói xong, thấy Lục Tiệm hồi lâu không đáp, ngạc nhiên hỏi: “Sao tự nhiên người không nói gì?” rồi nghe thấy Lục Tiệm thở ra một hơi dài, gằn giọng hỏi: “Người là đệ nhất yếu phạm của Đông Đảo thật sao? Vậy người đã phạm phải đại tội nào?”

Cốc Chấn cười lạnh: “Đã muốn ép tội, thì thiếu gì cách chứ. Nếu có người muốn hãm hại người, ghép tội danh chẳng có khó gì.” Lục Tiệm nghe vậy hỏi:

“Nói như vậy, người bị người ta hãm hại sao?”

Cốc Chấn đáp: “Chuyện này ta nói thật cũng không rõ ràng, lần này trốn thoát, rốt cục sẽ minh bạch thôi”. Lời hắn đáp có nhiều ý, Lục Tiệm lúc trước cho là đã hiểu, mnghe nói vậy, lại thành mơ hồ, bỗng nghe Cốc Chấn nói: “Ta và bọn kia đối đáp, kì thật là đã tính kỹ. Ta cố ý buông tha bọn chúng, để thông qua miệng chúng mà báo cho mọi người biết rằng: Ta, Cốc Chấn đã thoát khỏi cữu u tuyệt ngục, hơn nữa còn có khả năng đoạt lấy hoàng điều khoái hạm tiếp tế, trốn đến đảo ngoại, tìm cách đoạt thuyền ở đó để đào tẩu.”

Lục Tiệm bỗng nhiên đại ngộ, gật đầu nói: “Không sai, tưởng rằng mọi người đều cũng sẽ nghĩ như vậy.”

Cốc Chấn cười nói: “Vì vậy trước tiên, đảo ngoại không tránh khỏi phải làm hai việc: thứ nhất là phong toả hải lộ, thứ hai là truy lùng trên khắp đảo ngoại, đề phòng ta đoạt thuyền chạy trốn. Nhưng ta căn bản là không chạy trốn, bọn chúng tìm mãi mà không thấy người, sẽ phản ứng thế nào?”

Lục Tiệm trầm ngâm đáp: “Nếu đổi là ta, thì sẽ xuống cứu ư tuyệt ngục xem xem người còn ở đó hay không?”

“Người cũng không phải là loại nào cá đâu.” Cốc Chấn cười nhẹ: “Nhưng để mở được cửa ư tuyệt ngục, chỉ có duy nhất một người, chính là ngục đảo đảo chủ - Đông đảo ngũ tôn chi nhất - ‘Bất lậu hải nhân’ Diệp Phạm.”

Lục Tiệm hoảng sợ hỏi: “Có Đông đảo ngũ tôn tới sao?” Cốc Chấn cười nói:

“Không sai, Diệp phạm kia chẳng những là chi nhất của Đông đảo ngũ tôn, mà trong số 5 vị ngũ tôn, hắn còn có võ công cao nhất. Và bọn ta sẽ đoạt lấy chiến thuyền của hắn.”

Lục Tiệm nghe đến đây, không kìm được kêu lên kinh hãi. Cốc Chấn cười sảng sặc nói: “Cháu ngoan, cháu bị Cửu biến long vương dọa cho sợ chết khiếp rồi.” Lục Tiệm nhớ lại việc mình gọi hắn là tiền bối, tức giận tràn hông, liền sử “chư thiên tướng”, vịn chặt lấy tay Cốc Chấn, giận dữ nói: “Người thật có gan, dám gọi ta là cháu lần nữa, hừm ...” Trong hàm chặt hẹp, Cốc Chấn không tránh được, kêu ầm ỹ: “Quân tử động khẩu, bất động thủ.”

Lục Tiệm hừ lạnh một tiếng, bỏ hai tay ra, bỗng nhiên Cốc Chấn phản khuỷu tay thúc lại hắn, trúng vào đỉnh đầu đau buốt. Hắn đang lúc tức giận, bèn dùng luôn một “hùng trư tướng” đánh thẳng vào mồm Cốc Chấn. Cốc Chấn bị đánh toé máu miệng, kêu thảm một tiếng, lấy chân giậm mạnh vào ngón chân Lục Tiệm. Lục Tiệm đau quá há mồm hít mạnh một hơi. Hắn tuy rằng có kiếp lực trong người, nhưng Cốc Chấn dùng chiêu số cực kì âm độc, chẳng những dậm ngón chân, mà còn chọc mắt, móc mũi, kéo tai, bóp hạ thể. Đang ở nơi chỗ hẹp, rất khó xoay sở, Lục Tiệm võ công tuy rằng cao hơn, nhưng cũng không chế ngự được những đòn đánh âm hiểm của Cốc Chấn.

Đang lúc loạn đả, bỗng thấy đằng xa truyền lại âm thanh chân bước trên cát, hai người đột ngột dừng lại, đợi tiếng bước chân đi xa dần, Lục Tiệm tức giận quát khê:

“Quân tử động khẩu bất động thủ, là ai nói thế nhỉ?” Cốc Chấn cười lạnh:

“Người là quân tử, ta là tiểu nhân, tiểu nhân thì động cả khẩu lẫn thủ.”

Lục Tiệm bực quá, đang định đánh tiếp, bỗng nghe từ xa tiếng người nói:

“Cát lão đệ, ta nghe thấy hình như có tiếng người.”

Trong hầm hai người tức thì im lặng một hồi, không ai dám động đậy, lại thấy tiếng người khác cười ha hả nói: “Tiếng người ở đâu? Trên đảo này đến chim cũng không thềm đến ỉa, rùa không thềm đẻ trứng, chỉ sợ sư huynh ở đây lâu quá, sinh bệnh rồi, ha ha, chắc lại mong nhớ đại tẩu, đợi hai ngày nữa đổi gác, trở về đảo ngoại, huynh sẽ lại hoan hỉ thôi.” Người kia cười đáp: “Đệ cũng gồm thật, cả người có mỗi 1 cây gậy, mà cũng biết chuyện hạnh phúc vợ chồng sao?”

Hai người cười lớn một hồi, rồi bỏ đi. Cốc Chấn hứ một tiếng, hạ giọng nói:

“Trước tiên mọi người cùng trốn thoát cái đã, không được đánh nhau, ta cũng sẽ không kêu người là cháu ngoan nữa.”, ngừng một chút rồi lại hỏi: “Mà này, người bao tuổi vậy?” Lục Tiệm đáp: “Ta hai mươi tuổi.”

Cốc Chấn úi một tiếng đáp: “Huynh hơn ta hai tuổi đấy, ta mới có 18 thôi.” Lục Tiệm kinh ngạc hỏi: “Nói như vậy, người bị giam cầm từ năm 15 tuổi ư? tầm tuổi đó, thì có thể phạm phải tội gì chứ?” Cốc Chấn cười hehe không nói gì.

Lục Tiệm biết hắc không muốn kể, bèn quay đầu qua nói: “Mười kẻ của người chưa chắc đã thành. Bởi vì ngục đảo đảo chủ so với Cửu biến long vương còn lợi hại hơn, làm sao bọn ta có thể đoạt được thuyền của hắc?”

Cốc Chấn đáp: “Hắc mà ở trên thuyền, thêm vào mười kẻ như chúng ta, cũng chỉ có đi mà không có về. Chỉ là, nếu đã đến đảo nội, hắc cứ ngồi mãi trên thuyền chắc?” Lục Tiệm giật mình nói: “Đúng vậy, hắc nhất định sẽ đến cửu u tuyệt ngục.”

Cốc Chấn cười đáp: “Nào chỉ có đến đó không thôi. Chuyện lớn thế này, trên đảo có 3 tổng quản thì đa phần cũng sẽ đến đó cả. Chỉ cần tên họ Diệp đó không ở trên thuyền, thì sự tình sẽ dễ đi rất nhiều. Cái thuyền đó là của Diệp phạm đoạt được của lũ hồng mao hải tặc, thuyền đã nhanh lại có nhiều pháo, di chuyển nhanh như gió.”

Lục Tiệm do dự hỏi: “Nhờ hắc lại không dùng thuyền đó đến thì sao?”

“Không thể như vậy.” Cốc Chấn trả lời: “Đông đảo ngũ tôn, lớn hay bé gì cũng đều có tật cả. Ví như Cửu biến long vương luôn tự ra vẻ thanh cao, ‘Bất lậu hải nhân’ thì. luôn bày vẽ nghi lễ, mỗi lần xuất hành mà không có đàn sáo là không vui, đi trên đất liền không có xe thơm bốn ngựa kéo là không ngồi, tuần tra trên sông biển, tất nhiên là phải ngồi trên hồng mao chiến thuyền, một là để thể hiện uy phong, hai là có thể dựa vào chiến thuyền đó, nếu như ở ngục đảo có biến cố gì xảy ra, cũng có thể ứng phó được.”

Nói đến đây hai người cũng không biết làm gì nữa, cứ chịu khổ ngồi đợi trong hầm cát. Ước khoảng giờ thìn một chút, bỗng nghe gần đó có tiếng người kêu khóc:

“Không xong rồi, có người chạy trốn, không xong rồi, có người chạy trốn.”

Lục Tiệm nghe nhận ra đó là thanh âm Lí Giáp, chẳng lấy làm ngạc nhiên, lại nghe Cốc Chấn cười khùng khục bảo: “Cái thằng ngu xuẩn, đệ đã cố ý trói lỏng sợi dây gân bò, lại đặt gần đó thanh đoản kiếm, đủ để gã chạy trốn, vậy mà đến tận bây giờ gã mới biết hay sao?”

Không lâu sau, thanh âm liền này biến thành tiếng hai người kêu, chắc là Lí Giáp thoát khỏi dây buộc liền cởi trói cho Tôn Cung. Hai người vừa kêu vừa chạy, chốc lát đã đi xa. Sau đó từ xa truyền lại tiếng người hưởng ứng, vô số tiếng kêu gào ầm ĩ, trên mặt đảo âm thanh náo động một hồi. Bọn Cốc, Lục hai người bỗng nghe thấy tiếng chân người chạy rầm rập, tựa như có vô số người đang đi đi lại lại bên trên.

Cả hai căng người nằm bò dưới hầm, có thể nghe rõ thấy tiếng tim người kia đang đập nhanh dần, vì đều biết rằng lúc này không thể để ngực tốt trên đảo phát giác ra, nếu bị phát giác, hai người trong hoàn cảnh này ngoài cách thúc thủ chịu trói, chẳng còn cách nào khác.

May sao tiếng chân bước loạn xạ đó chỉ có một hồi, rồi im ắng trở lại. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng chim kêu lớn, Cốc Chấn bèn rón rén bò ra khẽ đẩy nắp hầm lên để hở ra một khe nhỏ rồi nhìn ra ngoài, thấy vài chú chim hải âu lớn đang bay qua, hướng về phía đảo ngoại bay rất nhanh.

Cốc Chấn đóng nắp xuống, quay trở lại hầm, cười nói: “Việc thành được một nửa rồi.” Lục Tiệm nghe xong, phấn chấn vô cùng.

Cứ vậy ngày trôi qua, trời dần dần tối. Cốc Chấn thi thoảng lại mở nắp hầm nhìn ra, tuyển chọn địa thế, rồi đối diện nhìn đảo ngoại, để nếu có thuyền đến thì có thể quan sát được dễ dàng.

Lục Tiệm nằm co dưới hầm đã lâu, toàn thân đau nhức, đúng lúc không thể chịu được nữa, bỗng nghe tiếng Cốc Chấn cười khê: “Đến rồi.”, bèn hoang mang hỏi: “Cái gì đến?”

Cốc Chấn đáp: “Chiến thuyền của Diệp phạm.” Lục Tiệm vui mừng quá, bất giác thấy bội phục Cốc Chấn vô cùng, bèn nói: “Cốc Chấn, người thật đúng là người thần cơ, diệu toán.” Cốc Chấn cười hihi đáp: “Nếu mà khôi phục được tính mệnh, nghĩ cho kỹ ra, lần này đệ có thể thoát khổ, chỗ khó khăn nhất chính là chỗ tường đá ở dưới sâu ngục đảo ấy, nếu không có huynh, đệ có mất 100 năm cũng không thoát được.”

Lục Tiệm đáp: “Điều này phải cảm tạ Ngự hoà thượng đại sư, nếu không có người ...” Cốc Chấn lạnh lùng cắt lời: “Ngự hoà thượng đã chết rồi, kể cả nếu còn sống mà đến đó, chưa chắc đã cứu đệ, còn huynh chính thật đã cứu đệ một mạng, Ngự hoà thượng là Ngự hoà thượng, huynh là huynh, Cốc Chấn này đời này kiếp này, chỉ cảm kích một mình huynh thôi, Ngự hoà thượng chẳng có liên quan gì đến đệ cả.”

Lục Tiệm nghe vậy buồn bực, đang lúc không biết làm sao để phản bác lại hẳn. Bỗng nghe tiếng đàn sáo vọng lại, âm thanh rất êm tai. Đột nhiên Cốc Chấn nói khẽ: “Cái thuyền này đi nhanh thật, a ha, dừng lại rồi ... Diệp phạm xuống thuyền rồi, khục khục, hẳn được gọi là ‘bất lậu hải nhân’, nắm nước mà không bị lọt một giọt nào ra ngoài, hôm nay cũng phải lộ ra vẻ lo lắng, xem ra lão tử đây bản mặt không nhỏ ... Con bà nó, cái lão tiểu tử Sa thiên hoàn, mặt xanh mày xám, có chuyện gì sao vừa đi vừa nói không được à?” Hẳn từ xa vừa quan sát, vừa chửi mắng, bỗng nhiên khẽ reo lên: “Hay quá, đi vào địa lao rồi.”

Lục Tiệm vội định xông ra, Cốc Chấn thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Huynh làm gì thế?” Lục Tiệm nghệt mặt ra đáp: “Không phải đi đoạt thuyền à?”

Cốc Chấn đáp: “Cần gì phải vội vã, cứ đợi khoảng 2 ngày, Diệp phạm kia lúc đó đã xuống đến tầng 7, tầng 8 địa lao, có nghe tin để quay lại, cũng không kịp. Hơn nữa, cái thuyền đó là loại hải thuyền cực lớn, chỉ có mỗi huynh và đệ mà điều khiển nổi chắc?”

Lục Tiệm chưa bao giờ nghĩ đến điều nay, bất giác hoảng hốt, vội vã hỏi:

“Giờ làm sao hả?” Cốc Chấn cười đáp: “Đệ tự đã có cách.”

Lục Tiệm biết hẩn quỷ kế vô cùng, nên cũng không cần hỏi nhiều, chỉ biết những việc phải lao tâm dụng trí, cứ giao hết cho hẩn là xong.

Cốc Chấn nhắm tính thời gian một hồi, dẫn đo suy tính hồi lâu, rồi bỗng nói: “Đi ra được rồi.” Hai người ra khỏi hầm cát, chỉ thấy bầu trời u tối, sao mọc rải rác. Lục Tiệm không kìm được hỏi: “Giờ làm gì nữa?” Cốc Chấn cười nói: “Đến địa lao thôi.” Lục Tiệm thất thanh: “Hả? Sao mà vào đó được?”

Cốc Chấn cười: “Thì cứ tự nhiên mà đi vào thôi, quần áo trang sức bọn ta đang mặc, chẳng phải là đệ tử của ngục đảo à?” nói rồi vỗ rơi cát bám trên quần áo, treo yêu bài lên trên, sải bước lên trước.

Lục Tiệm tắc lưỡi liếc hẩn, đúng là người tài cao, mặt lớn, người này võ công thì rất bình thường, chỉ là can đảm trùm cả trời, việc trong thiên hạ hiện nay, chỉ sợ chẳng có gì có thể cản hẩn lại được.

Đi được tầm 20 bước, Lục Tiệm bỗng thấy cảm giác, trầm giọng nói: “Có người đang đến.” Cốc Chấn cười đáp: “Đệ biết rồi.” vừa nói thì đằng trước đã có thân ảnh người hiện ra. Hẩn liền lớn tiếng hô: “Khẩu lệnh.” người đang đến hơi giật mình, thuận miệng đáp: “Phúc lộc thọ hỉ.”

Cốc Chấn cười hihi một tiếng hỏi: “Lão ca cũng đang đi tuần trên đảo đó à?” tên đảo tốt kia đáp: “Đúng vậy, trên đảo này hàng mấy chục năm nay mới xảy ra một chuyện động trời như thế, nên giờ mới phải canh phòng thật nghiêm thể này.” Cốc Chấn đáp: “Đảo ngục thâm nghiêm thể này, đệ không tin rằng kẻ đó có thể đào thoát được.” Đảo tốt kia thở dài đáp: “Cũng khó nói, tên tiểu súc sanh đó không dễ đối phó, nếu không hẩn đã không bị

giam ở tận cửa u tuyệt ngục đúng không? Hai vị huynh đệ, bọn người đi tuần xong rồi, đang trở về địa lao hả?”

Cốc Chấn cười nói: “Đúng rồi, vừa đi tuần 1 vòng, giờ quay về báo cáo. À phải rồi, lão ca, lão ca có biết hình dạng kẻ đó không?” Lục Tiệm nghe nói đến đây, bất giác tim đập chân run, liếc nhìn Cốc Chấn, chỉ thấy hăn khoé miệng cười tươi, không có vẻ gì là súc sanh giống người kia tả.

Chỉ nghe tên đảo tốt cười nói: “Hồi hăn nhập ngục thì ta cũng có thấy một lần, đáng tiếc mặt hăn lúc đó đầy máu, nên không nhìn rõ được.”

Cốc Chấn thở dài: “Thật đáng tiếc đệ lại đến muộn, nên không có duyên thấy hăn.” Đảo tốt kia hừ lạnh nói: “Không thấy càng tốt, con người không bằng cầm thú đó, nhìn thấy chưa chắc đã tốt.” Cốc Chấn cười hehe đáp: “Lão ca nói chí phải.”

Ba người đi vượt qua nhau, Cốc Chấn quay sang Lục Tiệm nhẹ giọng bảo: “Bọn ta chỉ có 2 canh giờ thôi, ra tay phải thật nhanh đó.” Chân hăn bước nhanh hăn lên, hướng về phía cửa vào địa lao, vừa bước lại gần, bỗng nghe có người quát khê: “Khẩu lệnh.” Cốc Chấn cười đáp: “Phúc lộc thọ hỉ.”

Người kia lại nói: “Yêu bài.” Cốc Chấn tháo yêu bài xuống, cố ý để ở chỗ mờ tối, lắc qua lắc lại. Tên lính gác kia nhìn qua không rõ thật giả, ừ hứ một tiếng, rồi mặc nhiên không nói gì.

Cốc Chấn cười nói: “Lão ca vất vả quá.”, cùng với Lục Tiệm nghênh ngang bước qua cửa. Đây là tầng đầu của địa lao, phần lớn chức sắc trên đảo cư trú ở đây, vì vậy dọc đường cấm rất nhiều đuốc, sáng rõ như ban ngày, bỗng nghe thấy tiếng huyền oán, đi tới vòng qua một cửa, thì thấy một nhóm lớn ngục tốt đang âm ỉ nhón nháo ăn cơm, nhìn thấy hai người tới gần, cũng chẳng để ý gì.

Cốc Chấn vái chào một người, nhẹ giọng hỏi: “Lão huynh, trên thuyền của đảo chủ có một huynh đệ vô ý làm vỡ một quả ‘huyền thận yên’, làm mấy người bị bất tỉnh, cần phải tìm giải được ngay, kêu đệ đi lấy, đệ đến đây chưa lâu, không biết ai giữ cái đó.”

Tên ngục tốt đó trơ mắt nhìn hắn 1 cái, rồi nói: “Giải được đó chỉ các tổng quản có thôi, nhưng tất cả tổng quản đều đi xuống tầng 9 hết rồi.” Cốc Chấn cười một cái, lông mày cong lại, hàm răng trắng hé mở, quả là có mị lực câu hồn người khác, chỉ thấy hắn cung kính hỏi: “Vừa rồi có một huynh đệ khác bảo rằng có Sa tổng quản vẫn ở đây, không hiểu ông ấy ngụ ở chỗ nào?”

Tên ngục tốt đó thấy hắn cười rất dễ gần, tự nhiên có nhiều hảo cảm, nên cũng không nghi ngờ gì, cười nói: “VẬY à, chắc có chuyện gì nên ông ấy phải quay lại sớm. Đệ từ đây cứ đi, đi vòng qua, đến gian thứ hai có cửa sắt là đến.”

Cốc Chấn cảm tạ, cùng Lục Tiệm bước nhanh ra chỗ có cửa sắt, chỉ thấy trên cửa có một then sắt to dùng chốt ngang, trên đó treo ba cái khoá lớn.

Cốc Chấn nhìn quanh không có người, lắc tay một cái, trong tay thò ra một sợi tơ đen cực nhỏ và dai. Lục Tiệm kì quái hỏi: “Đây là gì vậy?” Cốc Chấn đáp: “Đây là ô kim ti, vừa cứng vừa mềm, ngày xưa bị bắt đệ luôn giấu kín vào tóc trên đầu, phòng khi phải dùng đến. Chẳng ngờ sau khi bị giam vào ngục, toàn bộ là cửa sắt nghìn cân, chẳng hề có khoá, nên căn bản không có cơ hội dùng tới.”

Nói xong, hắn đưa ô kim ti vào trong khoá, vừa lắc nhẹ khoá đã mở ra, rồi trầm giọng dặn: “Huynh canh bên ngoài huyết gió, đệ sẽ biết ý để chạy ra” Lục Tiệm gật đầu, rồi cứ loanh quanh ở gần đó, nhìn quanh 4 phía. Cứ như vậy cho đến qua trưa, bỗng nghe thấy tiếng Cốc Chấn từ trong hỏi xem có ai ở ngoài không, bèn trả lời “Không có ai hết.” Cốc Chấn bèn lách mình đi ra, trên tay bê một hòm gỗ nhỏ.

Lục Tiệm ngạc nhiên hỏi: “Người thật sự đi lấy giải được hả?” Cốc Chấn cười quỷ bí, chưa kịp trả lời, bỗng thấy tiếng bước chân, có vẻ có vài người đang đến gần. Cốc Chấn vội khóa cửa lại, rồi chạy ra đứng sát cạnh với Lục Tiệm.

Chỉ nghe thấy tiếng người quát: “Các người là thủ hạ của ai, đến đây làm loạn?” Cốc Chấn chu miệng ra đáp: “Bọn tại hạ là thủ hạ của Sa tổng quản. Tổng quản trước khi đi xuống cửu u tuyệt ngục, phân phối bọn tại hạ mang đến cho lũ hải khách một ít nhân được, nào ngờ địa lao này rộng quá, bọn tại hạ vừa mới đi, đã bị lạc đường rồi.”

Bỗng nhiên nghe thấy một người ngạc nhiên hỏi: “Hai người có thật là thủ hạ của Sa sư phụ không?” Lục Tiệm nghe thấy thanh âm đó trong lòng chìm xuống, chân đứng cũng như muốn khụy, nhận ra người đó chính là Tất Ki.

Cốc Chấn bước nhanh lên chào, cười hi hi đáp: “Thật may gặp được tiền bối, văn bối xin kính chào tiền bối.” nói rồi cúi người lạy chào. Lục Tiệm trong lòng rối bời, thấy vậy không còn cách nào khác, cũng theo đó cúi người lạy.

Tất ki thấy hai người lễ độ, trong tâm hài lòng, cười nói: “Miễn lễ, miễn lễ. Sao ta chưa bao giờ thấy bọn người?” Cốc Chấn đáp: “Bọn văn bối ngày trước ở đảo ngoại, vừa mới về.” Tất ki bán tín bán nghi, nhìn xoáy vào Lục Tiệm một cái. Lục Tiệm cúi đầu, bất giác tim đập thành thịch. Tất ki nào hay giờ Lục Tiệm đầu đã trọc lốc, phục sức cũng khác, nhìn cũng chẳng thể nhận ra, cười cười nói: “Sao hai người bộ dạng giống hoà thượng thế?”

Cốc Chấn cười đáp: “Bọn văn bối mới làm hoà thượng được hai ngày, không ngờ lại được Diệp đảo chủ thu dụng.” Tất ki nghe vậy ngừng cười, nghiêm mặt lại đáp:

“Không ngờ là người của Diệp đảo chủ phái đến.” rồi chuyển đầu hỏi người đi cùng:

“Bọn họ nói đến lũ hải khách. Chắc là cái lũ bắt được đem giam mà không giết, người có biết bọn chúng hiện giờ bị giam ở đâu không?”

Tên đồng bọn kia đáp: “Ta cũng đã từng đưa thức ăn cho chúng, cứ đi về phía trước, tới ngã tư thì rẽ phải, cứ vậy hai lần, tìm đến phòng giam thứ 9 bên tay phải. Mà này, người nói đưa thuốc, không hiểu bọn chúng bị bệnh gì vậy?” Cốc Chấn cười nói:

“Dạ đúng, nghe nói có vài người mắc bệnh.” Tất ki cười nói: “Thuốc ở hết trong hộp này hả.” Cốc Chấn vội đáp: “Dạ xin mời tiền bối kiểm nghiệm.”

Tất ki phẩy tay cười đáp: “Nói vui thôi, có phải là người lạ với nhau đâu đúng không? Ta tên là Tất ki, sau này tất sẽ có dịp họp mặt với nhau.” Nói rồi cung tay thi lễ, cùng tên đồng bọn vừa nói chuyện vừa đi.

Cốc, Lục hai người không dám mở miệng, bước nhanh trên đường. Đến chỗ không có ai, Lục Tiệm giờ mới dám run rẩy nói: “Cốc Chấn, vừa rồi rất là nguy hiểm.” Cốc Chấn hỏi: “Nguy hiểm gì?” Lục Tiệm nhẹ giọng nói: “Cái tên Tất ki đó biết ta, chắc là đầu ta trọc lốc, nên không nhận ra.” Cốc Chấn cười đáp: “Huynh thế mà cũng bảo là nguy hiểm sao? Bọn chúng mà mở hộp ra kiểm tra, thì mới thật sự gọi là nguy hiểm.” Lục Tiệm ngạc nhiên hỏi: “Gì cơ? Trong hộp có gì vậy, không phải là thuốc à.” Cốc Chấn cười hihi đáp: “Thuốc thì đúng là thuốc, nhưng mà không phải là thuốc giải.”

Lục Tiệm nghe lấy làm kì. Hai người bước đi như chạy, chỉ chút sau đã đến phụ cận phòng giam. Cốc Chấn trầm giọng nói: “Từ giờ trở đi, nhìn thấy người nào, phải toàn lực xuất thủ, không được lưu tình.”

Lục Tiệm gật đầu, vừa mới qua ngã rẽ đã nhìn thấy hai tên ngục tốt, bèn hô khẽ một tiếng, lao mình phi tới, biến hoá “bán sư nhân tướng”, đánh vào

một tên, tên kia chưa kịp kêu lên, Lục Tiệm đã lại biến “hùng trư tướng” đánh tới, trúng vào giữa ngực. Hắc kêu thảm một tiếng nhưng rồi lại bị tắc nghẹn ở cổ. Cả hai mặt trắng bệch, ngất ngay lập tức.

Lục Tiệm đánh ngất hai người xong, Cốc Chấn cẩn thận đặt hộp gỗ xuống, tay xuất ô kim ti, mở cánh cửa nặng nề đầu tiên của địa lao ra, bỗng nghe bên trong có người hét mắng: “Tên khốn kiếp nào đến thế?”

Lục Tiệm nghe thanh âm đó, vui mừng gọi: “La tam ca.” Người đó, chính thực là La Tiểu Tam, kêu lên ah ha, run run gọi: “Người, người là tiểu lục.”

trong lúc đó, Cốc Chấn lục tục mở hết các cửa địa lao, thò tay đưa ra một cái bình sứ, rồi nói: “Lục Tiệm, đây là giải dược của ‘thất sát phá công tử’, mỗi người một viên, huynh giúp họ dùng đi.” Lục Tiệm đón lấy bình sứ, ngờ vực hỏi: “Sao mà đệ lấy được?” Cốc Chấn cười đáp: “Không phải đệ ở trong phòng của Sa Thiên Hoàn ra hay sao?” Lục Tiệm vô cùng vui mừng, nhưng sau đó lại lo lắng hỏi: “Thuốc này có sợ bị nhầm không? Trong phòng của Sa Thiên Hoàn vẫn có cái gì tốt đẹp à?”

Cốc Chấn cười đáp: “Huynh yên tâm, giải dược của ‘thất sát phá công tử’, đệ từ năm 6 tuổi đã nhận biết rồi.” Lục Tiệm nghe thấy lấy làm lạ, nhưng cũng không kịp hỏi, chuyển thân giúp mọi người uống thuốc. Bọn hải khách thuốc vừa qua miệng, cảm giác mệt mỏi vô lực liền biến mất, tranh nhau đứng dậy, hỏi han Lục Tiệm mọi chuyện.

Cốc Chấn cướp lời cười nói: “Đợi chút hàn huyên sau cũng không muộn, bọn ta trước tiên thoát khỏi đây đã.” Tay hắc lại đưa ra một bình sứ khác nói:

“Thuốc này, mỗi người một viên, ngậm sẵn ở trong miệng, đợi chút nữa khi ta hô ‘ngừng thở’, tất cả mọi người phải nhớ ngừng thở ngay.”

Bọn hải khách nghe thấy lấy làm kì quái, lục tục cầm thuốc chia nhau, theo Lục Tiệm dẫn đầu thoát ra ngoài. Trên đường gặp một vài ngục tốt, đều bị Lục Tiệm biến tướng đánh ngất. Không lâu sau, tới chỗ cửa vào, không ngờ cùng lúc bị vài tên ngục tốt nhìn thấy, kêu lên ầm ỹ, ngay lập tức, từ hai phía kéo đến 20, 30 người. Lục Tiệm nhìn thấy lính gác đông như vậy, có đánh cũng không thắng, đang lúc phiền não, bỗng nghe Cốc Chấn hét lớn một tiếng: “ngừng

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Kim Quy

Hai người vừa đi vừa ngắm hoa thưởng cảnh, rồi cũng đến bên ngoài thành Hải trử, Cốc Chấn nói: “Trong thành tỏa ra nhiều chướng khí quá, không nên vào. Đệ biết một chỗ hay lắm.”

Lúc này hai người đang ở bờ sông Tiền Đường, bèn đi ngay vào trong bến thuyền, tìm đến một toà tửu lâu. Tửu lâu có tên “Quan hải”, mái hiên hoành vĩ, cao lớn, trước cửa treo một đôi câu đối được viết rất khéo: “Lâu quan thương hải nhật, Môn thánh chiết giang triều” - “Lâu nằm ngắm thương hải, Cửa nghe sóng chiết giang”. Câu đối này, ứng với toà tửu lâu, không hề sai trật.

Cốc Chấn chỉ đôi câu đối đó cười nói: “Thấy hai câu này, dường như là thơ của Lạc Tân Vương thời Đường [1], lão ấy cũng giống hệt bọn ta, phải làm hoà thượng trọc đầu ngang nhiên đào thoát khỏi đại ngục.” Lục Tiệm cười đáp: “Người là hoà thượng, chứ không phải ta. Nhưng mà ý hai câu này rất có khí phách. Lạc nhân vương đó, chắc chẳng phải kẻ kém cỏi đâu.” Cốc Chấn vỗ tay cười: “Đúng đúng, Lạc nhân vương đó, đúng là không phải kém cỏi.” Lục Tiệm biết hấn đang trêu mình, mỉm cười, cũng không thềm để tâm đến.

Hai người đi lên đến tầng ba, chọn chỗ đối diện với biển ngồi xuống. Cốc Chấn giơ tay chỉ núi sông xung quanh nói: “Thành hải trử này phía nam giáp biển, phía tây nam giáp núi, có sông Tiền đường chảy xuyên qua, phía đông lại giáp biển rộng, vì vậy còn có tên là cửa biển.”

Lục Tiệm không tin hỏi: “Sao đệ lại biết những điều đó?” Cốc Chấn đáp: “Đệ từng làm ăn buôn bán ở khu vực này. Làm người kinh doanh mà không tường địa lý, không biết phong tục nhân tình, tất nhiên sẽ gặp thất bại hao tiền tốn

của.”

Lục Tiệm lại càng ngạc nhiên hỏi: “Đệ bị giam trong ngục mất 2 năm, cứ như vậy thì ngày đó không quá 14, 15 tuổi, tuổi nhỏ vậy thì làm ăn buôn bán gì?”

Cốc Chấn cười chúm chím: “Có chí đâu cần ở tuổi cao, hà huống đạo làm ăn buôn bán rất thú vị, so với việc học văn tập võ thì hơn rất nhiều.”

Lúc này ở bàn bên cạnh có một vài văn sĩ ăn vận theo lối học trò, đang uống rượu làm thơ, nghe thấy mấy lời đó, vô cùng khó chịu. Rồi có một người quát hỏi: “Người là người tuổi nhỏ óc tối, không phải tăng cũng chẳng phải tục, sao lại nói những lời trái với kinh sách thế hả? Nhớ ngày xưa, trong đám đệ tử của Khổng thánh nhân, Nhan hời theo nghiệp văn, Tử cống theo nghiệp kinh thương, sao không thấy ai bảo Tử cống bĩ Nhan hời chút nào. Tử cống còn nói mình không bằng Nhan hời, Nhan hời vốn nghe một hiểu mười, mình nghe một chỉ hiểu hai. Tiểu tử nhà ngươi, bản thân tự không thể theo nghiệp văn thì thôi, lại còn dám ăn nói lung tung, vũ nhục thánh hiền.”

Cốc Chấn cười lên ha hả. Văn sĩ kia bực quá hỏi: “Người cười gì hả?”

Cốc Chấn bỗng nhiên nhẹ giọng ngâm:

“Sư dữ thương thực hiền

Tử dữ hời thực phú

Đa thiếu cùng ô sa

Giai bị tử viết ngộ.”

Bọn văn sĩ nghe xong mặt dần ra, bốn câu thơ đó đã nói rất rõ ràng: Làm thầy hay làm ăn buôn bán cái nào hơn, trước tiên hãy nhìn xem Tử cống và Nhan hời ai giàu hơn, Tử cống giàu ngang vương hầu, Nhan hời thì chết trong nghèo đói. Tử xưa tới nay người đọc sách rất nhiều, tất cả đều bị lời bình của Khổng tử với hai người đó lừa dối, kết cục rơi vào cảnh cùng khổ cả.

Đám văn sĩ vừa rồi mới chỉ không vui, giờ thì thầy đều bức tức, rồi rít đáp: “Hữu nhục thánh hiền, hữu nhục thánh hiền.”

Cốc Chấn cười đáp: “Các người nói ta hữu nhục thánh hiền. Vậy nói thử cho ta cả cuộc đời Nhan hời làm được gì? Ngoài việc đọc sách, rồi thì luận đạo, với gia đình thì là người vô dụng, với quốc gia thì là người vô ích, kiếm được cái danh ‘á thánh’ vô tích sự, khi chết đến cái quan tài cũng không có. Còn Tử cống đi sứ bốn nước, trước giúp giữ được Lỗ, sau làm loạn Tề, phá Ngô, giúp Tấn lên ngôi bá. Dụng trí trong vòng 10 năm, thay đổi hoàn toàn đại thế năm nước. Ông ấy là người làm ăn buôn bán loại gì hả? Lúc Khổng tử chết, ai khác không phải là ông ấy đứng ra lo liệu việc hậu sự hả? Lão hoàng đế tất nhiên là muốn bọn người đều theo Nhan hời, cam chịu sống cuộc đời nghèo khổ hiền lành, chỉ để một mình lão tiêu điều khoái hoạt; Chứ nếu ai ai cũng học theo Tử cống, hehe, giang sơn đang yên ấm của lão nhân gia ấy có còn dễ ngồi nữa hay không.”

Hắn đưa tay chỉ lũ văn sĩ, cười nói: “Bọn người vốn là người đọc sách, chẳng vẫn thường hay nói ‘Ẩn trong sách có cả phòng đầy vàng, trong sách sáng như ngọc’ đúng không hả? Đúng là chỉ nhân nghĩa đạo đức miệng, rốt cục cũng không ngăn được việc cuối cùng đều muốn có tiền bạc, có nữ nhân. Trong bọn người đây có ai dám học cái sự nghèo giống như Nhan hời, chết không có quan tài mà chôn thì ta mới thực sự phục. Tiền bạc kiếm được của người làm ăn buôn bán tuy rằng không thật sự sạch sẽ, nhưng so

với tiền những tên xú quan tham những ép luật mà có, thì còn sạch sẽ gấp vạn lần.”

Đám văn sĩ bị ép đến lú lười không nói được gì, chỉ biết nói lại mỗi câu:

“Hoang đường, hoang đường.”

Cốc Chấn không thèm để ý, cười gọi: “Tiểu nhị lại đây.” Tên tiểu nhị vốn trải đời, nhân thần rất tinh, nhìn thấy khí phách của Cốc Chấn biết rõ không phải người thường, ở bên cạnh thích thú nghe hản biện bác với bọn văn sĩ, cứ phải cố nén cười, giờ nghe thấy hản gọi, vội đáp: “Tiểu gia có việc gì cần sai bảo sao?”

Cốc Chấn đáp: “Có nghiên bút ở đây không?” Tên tiểu nhị đó đáp: “Có, có.” rồi mang lại ngay. Đám văn sĩ trước bị Cốc Chấn áp đảo, vẫn cảm phần trong lòng. Thấy vậy một người bèn cười lạnh: “Kẻ này mà cũng dám viết thơ hả? nếu có viết ra thơ, thì chắc cũng là loại thối không thể người được.”

Cốc Chấn cười đáp: “Cha người thơ vẫn chưa viết, mà đã nghe thấy hai tiếng bùm rồi, mặc dù thối không chịu được, nhưng ông ngoại người đây khí độ rộng rãi, nên vẫn không thèm chấp.” rồi cũng không thèm để tâm đến lũ văn nhân đang giương mắt tức giận kia, chấm đậm mực đen, phóng tay viết: “Đi đường khốn đốn, Hết sạch tiền bạc”, xong đề tên lên trên, đưa cho tiểu nhị, cười dặn: “Người mang cái này vào thành Hải trứ tìm đến phủ của Ngô Lăng Nguyệt trạng nguyên, giao cho lính canh cửa, rồi bảo hản đưa cho người mười lượng gọi là tiền phí đi lại.”

Tiểu nhị nghe xong mặt dần ra, lắp bắp hỏi: “Ngài, ngài nói Ngô Lăng Nguyệt có phải là Ngô đại quan nhân không?” Cốc Chấn cười đáp: “Hoá ra hản đã được gọi là đại quan nhân rồi à, đúng vậy, chính là kẻ đó.” Tiểu nhị sợ run, lại hỏi: “Thế mà, thế mà lại còn bảo ông ấy đưa cho tôi mười

lượng?” Cốc Chấn vẫn cười: “Người chê là ít hử, thế thì vậy đi, một trăm lượng vậy, cũng không có vấn đề gì.”

Tiểu nhị đó nghe xong đầu mê mắt quáng, thoát hơi nói: “Chỉ cần hai mươi lượng trong tay thôi, cũng đủ, đủ cho tôi mở được tiểu điểm của riêng mình rồi.”

Đám văn sĩ nghe vậy, một người cười lạnh bảo: “Cái tên tiểu nhị không biết giữ bốn phận kia, nghe theo lời tên giang hồ lừa đảo này, rồi thì sau này bị chửi, cũng đừng có hối hận.”

Tiểu nhị nghe vậy bất giác do dự. Cốc Chấn cười bảo: “Đưa có một bức thư thôi, dù có tội gì cũng không đến mức phải ra pháp trường. Tiểu nhị, người chẳng dám đánh bạc một phen sao, nếu mà thắng thì có phải có vài chục lượng trong tay, nhược bằng thua, cũng chỉ bị vài cái trợn mắt của lính gác nhà họ Ngô kia là cùng, có thể có chuyện gì nguy hiểm hử?”

Tiểu nhị đó cười đáp: “Tiểu gia nói chí phải.” hai tay bèn đưa ra cầm tờ giấy, khê thối cho mực khô đi, rồi cất chân chạy vội, nhoáy cái đã biến mất.

Cốc Chấn liếc đám văn sĩ một cái, cười nói: “Bọn người vừa rồi mà giúp ta chuyển thư đi, trong sĩ nông công thương, thì sĩ tử đứng đầu, các người là người đã từng đọc sách, do vậy công lao chạy đưa thư tự nhiên phải cao hơn nhiều.”

Bọn người kia đại nộ, một người quát lên: “Người phong thái phóng túng, trước tiên nhục mạ thánh hiền, rồi sau đó lại khinh rẻ bọn ta. Ta sẽ báo cáo quan phủ, tố người tội báng bổ đạo văn.”

Cốc Chấn làm như chưa nghe rõ, tiếp lời hỏi: “Người có dám nói lại không? Ta phạm phải tội gì?”

Người kia huyết khí lại càng lớn lên, lớn tiếng thét: “Có gì mà không dám nói lại, tố người tội báng bổ đạo văn”

Cốc Chấn cười đáp: “Nói hay lắm, tất cả mọi người đều nghe thấy cả rồi.”

Người kia cười nhạt: “Nghe thấy cả rồi thì sao?”

“Người nói cái tội danh này rất là kì quái.” Cốc Chấn cười cười rồi nghiêm mặt nói:

“‘Đại minh luật’ có 30 quyển, 460 điều, ta đều có thể nói là thuộc cả, duy nhất là chưa bao giờ nghe thấy cái tội ‘báng bổ đạo văn’. Trong ‘Đại minh luật’, quyển thứ

11 ‘hình luật’ có 8 tội nói về báng bổ, chỉ có con không được chửi cha mẹ, vợ không được chửi chồng, quan không được cãi vua, không hề có luật dân không được cãi lại thánh hiền, hay cãi lại sách vở. ‘Đại minh luật’ này vốn là do thái tổ hoàng đế định ra, phải chăng các vị có ý nói thái tổ hoàng đế không cao minh, nên các vị phải đưa thêm một tội gọi là ‘báng bổ đạo văn’ vào.” Văn sĩ kia vừa nghe đến đây, sắc mặt tím như chàm đỏ. Cái tội tự ý sửa đổi ‘Đại minh luật’ kia nặng như núi thái sơn, không có người nào lại dám đeo vào người. Bọn họ vốn dĩ nghĩ rằng kẻ thanh niên đầu trọc kia là người dân bình thường, chỉ cần mang quan phủ ra dọa, tùy ý gán ghép một tội danh, là có thể làm hấn nể sợ chịu phục. Chẳng ngờ hôm nay số mệnh trùng sao thái bạch, gặp phải một nhân vật hiểu luật hạng nhất, chẳng những miệng lưỡi lợi hại, mà còn thành thực luật pháp, lật ngược gán lại cho bọn họ cái tội đáng bị diệt tộc, tịch thu gia sản như vậy.

Cốc Chấn thấy bọn họ thần sắc hoảng sợ, hai mắt lảo liên miệng dài ra, trong lòng cười thầm, cất giọng hét lớn: “Tất cả mọi người trên lầu đều nghe rõ rồi đấy, những kẻ này dám tự tiện sửa lại ‘Đại minh luật’, tội không thể tha. Chương quỹ đâu, người có biết hết đám người này không? Viết tên tuổi của bọn họ lại cho ta, nhược bằng có gì dối trá, ta sẽ tố lên quan phủ, báo người tội bao che đồng lõa.”

Lúc này chưởng quỹ của “Quan hải lâu” thấy chuyện âm ỉ, đã đến từ lâu, nghe vậy trong lòng thầm kêu khổ, không biết phải làm gì. Đám văn sĩ kia thì toàn thân phát run, trong đám có một người thể trạng vốn yếu đuối, sợ hãi quá ngã ngất luôn ra đấy.

Cốc Chấn đang định nói tiếp. Lục Tiệm thấy vậy bất nhẫn bèn bảo: “Cốc Chấn, bỏ qua đi, sao lại dùng mấy lời nói bông đùa đó mà hại người làm gì.”

Cốc Chấn trừng mắt nhìn hằm một cái, hậm hực nói: “Huynh chỉ được cái mềm lòng.” rồi chuyển hướng sang đám văn sĩ quát: “Coi như bọn người còn vận khí, ta vì nể mặt vị Lục gia đây, mà tha tội cho bọn người một lần, sao không mau lại tạ ơn Lục gia đi.”

Đám văn sĩ kia chuyển buồn làm vui, cũng không còn nghĩ gì đến việc giữ thể diện, rồi rít quay người, hướng về phía Lục Tiệm cúi mình vái lạy, miệng hô Lục gia. Lục Tiệm đỏ mặt, vội vã đứng lên đáp lễ.

Cốc Chấn cười khàch khạch, vẩy vẩy tay, quát lớn: “Tất cả rút đi cho ta.”

Bọn họ không đợi nói lần thứ hai, vội vàng trả tiền rồi chạy vội đi.

Cốc Chấn cười: “Cái bọn hôi hám này vừa đi khỏi, trên lầu bớt hẳn đi 3 phần hôi thối, thêm được 7 phần thanh tịnh.” Lục Tiệm thở dài nói: “Không lạ khi người trong Đông đảo ai cũng sợ đệ, đệ lúc nào cũng tranh thắng với người ta, ai mà không sợ?” Cốc Chấn nghiêm sắc mặt đáp: “Đệ với tất cả mọi người luôn tranh đấu thắng thua, duy có mỗi huynh là đệ sẽ không tranh mà thôi.”

Lục Tiệm lắc đầu cười khổ. Cốc Chấn nhẹ giọng nói: “Huynh không tin cũng không sao, đệ đã nói là sẽ giữ lời.”

Ngồi được một lúc, bỗng nghe thấy tiếng chân chạy bịch, bịch, bịch lên lầu, hoá ra là gã tiểu nhị đưa thư lúc nãy quay lại. Chỉ thấy gã sắc mặt đỏ rực, hai mắt lấp lánh, trong tay cầm một bọc bằng vải, vừa thở hổn hển vừa chạy đến trước mặt bọn họ nói: “Tiểu gia, tiểu gia quả là có mắt nhìn thấu trời xanh.”

Cốc Chấn cười đáp: “Lấy được bao nhiêu tiền thế?” Tiểu nhị đó mở bọc vải, chỉ thấy hàng hàng lũ lũ từng khối bạc hiện ra, thất thanh đáp: “Hai trăm lượng. Tiểu nhân, tiểu nhân nguyên bốn chỉ nói có 20 lượng, ai ngờ lão gác cửa mang tờ giấy vào xong, lúc ra bèn bảo: ‘Chủ nhân nói rằng, người giúp Cốc gia việc này, nếu chỉ đưa người có 20 lượng thì quá ít, ít nhất cũng phải phải đưa cho người hai trăm lượng, thế mới phải phép’. Nói rồi lại bảo, đồ vật Cốc gia cần dùng, Ngô đại quan nhân đang chuẩn bị, rồi tự mình sẽ mang đến sau.” gã đang hưng phấn quá, nói xong mấy câu này, thì người mệt như mềm nhũn xuống.

Cốc Chấn cười đáp: “Người gói lại bọc tiền đi, để ý tiền bạc hay toả sáng lắm đó, lọt

vào mắt người khác bây giờ.” Tiểu nhị quay người nhìn, quả nhiên thấy mọi người trên lầu ai cũng trừng trừng nhìn mình, mắt ai cũng như sắp lồi cả ra ngoài. Hắn thấy vậy sợ quá, vội gói gém lại bọc tiền, nhưng cũng không bỏ đi ngay. Cốc Chấn cười: “Sao? Vẫn chê ít hả?”

Tiểu nhị đó bỗng nhiên đặt bọc tiền xuống, khụy chân quỳ lạy, lớn tiếng đáp: “Tiểu nhân không cần số tiền này, tiểu nhân tình nguyện đi theo Cốc gia, dù vào lửa hay xuống nước, cũng không từ nan.” Thấy gã trạc tầm 30 tuổi, lại quỳ xuống xưng lạy với Cốc Chấn trẻ tuổi như vậy, trên lầu mọi người đều lộ ra vẻ khinh thường.

Cốc Chấn cười đáp lời: “Tên tiểu nhị này, tính toán giỏi quá nhỉ. Hôm nay nếu rời bỏ ta mà đi, bất quá chỉ thu được có 200 lượng mà thôi. Nhưng

nếu có thể đi theo ta chăm chỉ làm ăn, sang Nhật buôn bán, sau này há chỉ có bấy nhiêu thôi.”

Tiểu nhị đó bị hấn chỉ ra tâm cơ, ngượng ngập đáp: “Cốc gia thần toán, tiểu nhân quả có tâm tư như vậy, không dám giấu ngài.”

Cốc Chấn gật đầu nói: “Đạo làm ăn, thứ nhất là mắt phải biết nhìn người. Người không sợ mọi người chê cười, nghe theo lời ta mà làm, chứng tỏ là biết nhìn người. Thứ hai là phải trung thực. Người nói ra mấy câu vừa rồi, chứng tỏ người không có gì dấu giếm. Thứ ba là phải biết bỏ nhỏ cầu lớn. Người không bị hai trăm lượng kia làm cho hoa mắt, chứng tỏ có mắt nhìn xa. Chỉ ba điểm đó mà để người phải làm tiểu nhị là không được rồi. Được, mang văn phòng tứ bảo lại đây.”

Tiểu nhị đó vui mừng vội mang bút mực tới. Cốc Chấn hỏi: “Tên người gọi là gì?” Tiểu nhị đó đáp: “Tiểu nhân họ Trần, tên Song Đặc.”

Cốc Chấn nói vào: “Cái tên Song Đặc rất hay.” Hấn viết nhanh như chạy, xoèn xoẹt cả một tờ giấy, rồi bảo: “Ta đang có việc bên người, trước tiên tiến cử người đến chỗ Ngô Lăng Nguyệt, vẫn bắt đầu từ chân Tiểu nhị, người có làm không.”

Trần Song Đặc cười đáp: “Kể cả Cốc gia bảo tiểu nhân phải làm ăn mày, tiểu nhân cũng làm.” Cốc Chấn mỉm cười, đặt thư tiến cử lên trên tay gã. Trần Song Đặc như nhận được của chí bảo, hai tay không kìm được khẽ run lên.

Cốc Chấn bảo: “Cái tiền 200 lượng này, người mang cùng với thư tiến cử, nhất nhất giao lại cho Ngô Lăng Nguyệt.” Trần Song Đặc cũng là người thông minh, trong lòng hiểu ngay hoàn lại tiền để lấy lòng tin, bèn gật đầu liên tục.

Cốc Chấn nheo mắt nhìn lên trời, cười bảo: “Bây giờ vẫn sớm, Lục Tiệm, bọn ta chơi trò ‘song lục’[2] đi.” Lục Tiệm lắc đầu bảo: “Ta không

biết chơi.” Cốc Chấn cười: “Cái này không giống như cờ tướng gì đâu mà sợ phải vận lực suy nghĩ, cái này toàn phụ thuộc vào vận khí thôi, đặt xuống là xong.”

Trần Song Đắc không cần hẳn phải gọi, đã mang bộ cờ lại. Cốc Chấn bảo cách chơi:

“Quân đen này là của đệ, quân trắng là của huynh. Tổng cộng có 15 quân. Bọn ta trước tiên đổ xúc xúc, nếu đổ được một, thì đi một nước, đổ được hai thì đi hai nước. Ai mà có tất cả 15 con cờ của mình vượt sang được bên kia của đối phương, thì tính là thắng.”

Lục Tiệm nhìn qua, quả nhiên dễ chơi. Hai người bèn mãi miết chơi, quên cả thời gian. Mãi đến khi khách khứa ở trên lầu đi cả, đèn đóm được bật lên, thì bỗng nghe bên dưới lầu tiếng ngựa hí vang như sấm, tựa như có rất nhiều binh mã đi đến. Lục Tiệm trong lòng kì quái, nhú mày lại. Cốc Chấn thì vẫn chăm chú vào bàn cờ, đến mí mắt cũng không hề động đậy.

Rồi lại nghe thấy tiếng chân chạy, cờ phướn tập hợp. Ngay sau đó, cửa lầu đèn đuốc sáng rực, rồi 12 cô gái muôn phần xinh đẹp tiến vào, y phục rực rỡ, ánh mắt lấp lánh như nước hồ thu, trang sức hoa lệ, bước đi uyển chuyển như múa, đôi tay trắng nõn nâng hộp thức ăn sơn màu đỏ bóng loáng. Giây phút sau một bàn tiệc yến tuyệt phẩm đã hiện ra, chỉ thấy nào là vi cá mập loại thượng hạng, óc khỉ loại cực phẩm, cá tầm quý hiếm, tôm hùm cực to, cá tươi thịt mới, nghêu sò tươi rói, lại có một đôi đĩa vàng, long đỉnh đốt xạ hương, vô số hoa quả ngon lành, hương toả khắp lầu, mâm ngọc tròn chẵn như trăng rằm, để mâm điêu khắc tỉ mỉ.

Bầy yến xong xuôi, một nữ tử tuyệt sắc chậm chậm tiến lên, vén tay áo nghiêng người chào, miệng hoa thánh thót ngân: “Đại quan nhân đang ở bên dưới lầu, không có lời của Cốc gia nên không dám tự tiện đi lên. Ngài nhờ nô tì báo với Cốc gia, xa mã đã chuẩn bị xong, ngựa kéo 4 con, đều là danh câu, xe ngựa một cỗ, dùng gỗ trầm hương phương nam tạo thành.

Trong xe có ngàn lượng hoàng kim, minh châu mười hộc, mười bộ quần áo để thay, đều bằng gấm lụa dệt ở tận Tô châu, do Lưu Hương Sơn đại sư của ‘thiên y phường’ đích thân may, mười tám bình rượu ngon trăm năm, sáu chén uống rượu hoa điều Thiệu Hưng. Còn như bọn tiểu tì, xin Cốc gia tùy ý lựa lấy 6 người để tiện bề hầu hạ.”

Lục Tiệm nghe mà lạnh người, bỗng thấy Cốc Chấn cười bảo: “Lục Tiệm, huynh thua rồi.” Lục Tiệm định thần nhìn xuống, quả nhiên quân cờ của Cốc Chấn đều đã vượt sang bên mình.

Cốc Chấn hoan hỉ bảo: “Hay quá, chơi tiếp nào.” Hắn miệng nói tay làm, mắt không hề ngó qua nữ tử kia. Nữ tử đó vẫn thủy chung nhún chào miệng tươi như hoa, không hề có vẻ gì bất kính.

Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên, nhưng vẫn nhẫn nại chơi một ván cờ nữa. Ván cờ này kéo dài tầm ba cây nhang, cuối cùng Lục Tiệm là người thắng.

Cốc Chấn đẩy bàn cười lớn, quay đầu nhìn nữ tử kia, ôn hoà nói: “Mĩ nhân ới, nàng nhún chào mãi thế không mỏi hay sao?” Nữ tử đó cười đáp: “Được xem Cốc gia đánh cờ, dù có phải đứng cả một ngày, tiểu tì cũng không thấy mỏi.”

Cốc Chấn cười cười, gật đầu nói: “Nói với Ngô Lăng Nguyệt, ngựa xe để lại, quần áo mũ tửu cũng để lại, hoàng kim minh châu bỏ đi, đưa cho ta 30 lượng, những thứ linh tinh cũng như đồ ăn và nàng hầu, tất cả đều không cần. Trần Song Đắc đâu!”

Trần Song Đắc đã sớm mắt mở to miệng há hốc, nghe tiếng gọi vội vàng thưa. Cốc Chấn dặn: “Người bảo đầu bếp làm cho bọn ta hai cái bánh rán, nấu hai bát mì nước trong, năm cân thịt bò, rồi xuống xe ngựa bên dưới mang hai cái chén rượu hoa điều lên đây.”

Nữ tử tuyệt sắc kia không hề lộ vẻ kinh ngạc, nghe thấy mấy lời đó, chỉ mỉm cười rồi bảo các nữ tì dọn dẹp bàn tiệc, theo hết ra bên ngoài.

Hồi lâu sau, nữ tử đó lại đi lên lầu, thi lễ nói: “Ngô đại quan nhân rất mong mỗi được diện kiến Cốc gia, nhưng không biết ý Cốc gia thế nào.”

Cốc Chấn vẫn cúi đầu ăn mì xì xụp, khoát tay bảo: “Hôm nay không gặp, sau này rồi tính.” Nét mặt nữ tử đó bỗng tỏ vẻ tần ngần, lưỡng lự hồi lâu rồi lại đi xuống lầu. Chẳng mấy chốc, nghe thấy dưới lầu tiếng ngựa hí người kêu bỏ đi nhanh như gió.

Lục Tiệm thở dài bảo: “Cốc Chấn, đệ quả thật chẳng có nhân tình gì cả. Người ta đối với đệ cung kính như thế, lại đưa đến bao nhiêu đồ đạc tiền của, mà đệ đến nhìn mặt họ cũng không thèm.”

Cốc Chấn uống cạn một chén rượu, rồi cười nói: “Lục Tiệm, Huynh xem việc xảy ra, có vẻ thấy rất lạ hả.” Lục Tiệm gật đầu: “Ta thấy thế không lạ mới là lạ.”

Cốc Chấn nói: “Hay cho câu không lạ mới là lạ.” rồi lại uống một chén, đưa tay lau vệt rượu trên môi, cười nói: “Huynh không biết đâu, bốn năm trước, Ngô Lăng Nguyệt này là một thủ hạ của đệ, ngày nay hắn dậm chân một cái thì chấn động đến cả 3 châu 8 phủ 16 huyện. Người này tài cao mật lớn, khôn ngoan quỷ quyệt. Đệ hai năm phải ở trong tù ngục, bọn chúng không có người quản thúc, tựa như mãnh hổ xông chuồng, giao long thoát xích, không biết đã làm bao nhiêu điều gian dối rồi. Huynh nghĩ đồ của hắn ngon lành lắm hả?

Hắn đưa huynh một vạm lượng hoàng kim, hắn nuốt không biết bao nhiêu hoàng kim khác, ít nhất cũng là 3 vạm lượng. Hắn đưa huynh mười học minh châu, hắn làm vậy bán bao nhiêu minh châu khác, ít nhất cũng phải tám đấu. Còn đến mỹ nhân, hương xa, y phục tốt quý, chỉ cốt để làm

người ta điên đảo, làm người ta hồ mê đùa giỡn hưởng thụ, Huynh một khi bị chìm đắm vào đó, sao còn có thời gian để tính sổ với hăn nữa?”

Hăn lại cúi người cười cười nói: “Ngô Lăng Nguyệt bày trăm phương ngàn kế để yết kiến đệ, có phải vì đệ này ưa nhìn hay không? Ha ha, chỉ là vì nếu đệ chịu gặp hăn, tức là có ý không truy cứu những chuyện ngày xưa nữa. Đệ không gặp hăn, hăn sẽ gặp nhiều phiền nhiễu đây. Có điều, đệ nhận ngựa xe mã tửu của hăn, cũng có ý nói chuyện ngày trước dù không bỏ qua nhưng cũng sẽ nhẹ tay xử lý hơn. Nhưng kể cả như vậy, thì tối nay Ngô đại quan nhân cũng khó mà ngủ ngon được.”

Trần Song Đắc không chịu được thờ dài nói: “Cốc gia tuổi hăn còn trẻ, không ngờ đã nhìn thấu hết thế sự ở đời rồi.”

Cốc Chấn cười nói: “Đó là bởi vì, bọn người như Ngô Lăng Nguyệt, không kể giàu có đến đâu, khi trong tay có tiền, thì trong tim cũng chỉ nghĩ đến tiền. Chỉ có mỗi ta dù trong tay có tiền, nhưng trong lòng vẫn không nghĩ đến tiền. Lòng nghĩ đến tiền, sẽ dễ dàng bị tiền điều khiển, phải làm nô lệ của đồng tiền. Lòng không nghĩ đến tiền, mới có thể bắt tiền phục tùng, dùng đồng tiền điều khiển cả thiên hạ.”

Trần Song Đắc nghe đến đây xuất thần, miệng lẩm bẩm: “Trong tay cầm tiền, nhưng trong lòng lại không nghĩ đến tiền.”

Cốc Chấn gật đầu nói: “Song Đắc, người nghe câu này, tất nhiên không thể hiểu ngay được. Ta năm 9 tuổi đã nghe câu này, mãi đến cách đây nửa năm mới hiểu được đạo lý đó.”

Lục Tiệm nghĩ thầm: “Nửa năm trước, chẳng phải vẫn ở trong cữu ư tuyệt ngục hay sao?” lại nghe Trần Song Đắc cười hì hì hỏi: “Còn vị Lục Gia này, không biết là người nghĩ đến tiền hay không nghĩ đến tiền?”

Cốc Chấn nhìn Lục Tiệm một cái cười nói: “Mũi của ta rất thính. Phàm ở trên người mà có mùi tiền dù nhỏ đến đâu, bất kể là ở trong tay hay trong

tim, ta đều gửi ra được. Duy độc ở trên người vị Lục Gia này, ta gửi một chút xiu cũng không thấy.

Chứng tỏ tay cũng không cần tiền mà lòng cũng không nghĩ đến tiền.”
Lục Tiệm cười ngất: “Cứ vậy mà nói, thì ta là một kẻ không tiền, nghèo xác xơ rồi.”

Cốc Chấn gật đầu nói: “Nghèo xác xơ như huynh, không phải là dễ dàng đâu. Giàu có địch quốc thì dễ, nghèo địch quốc lại rất khó. Đệ tuy rằng chê cười Nhan hồi, Khổng tử đấy, nhưng thật ra đó là những vị thánh hiền, bản tiện không thay đổi, phú quý không tham lam, uy vũ không khuất phục, tuy nói rằng nghèo khổ cùng cực, nhưng lại là thầy của hàng trăm thế hệ đế vương. Được một người như được cả một nước. Cái gọi là nghèo địch quốc nghĩa là vậy.”

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, đến bên ngoài thành Hải Ninh, Cốc Chấn nói:

"Trong thành rối loạn, không vào cũng tốt. Ta biết một nơi rất tuyệt vời".

Hai người lập tức tìm đến một tòa lầu lầu bên bờ sông Tiền Đường nơi cửa biển. Lầu lầu có tên là "Quan Hải Lâu", cao rộng hùng vĩ, trước cửa lầu lầu là một đôi liễn mỹ lệ: "Lâu quan thương hải nhật, môn thánh Chiết Giang triều 1". Đôi liễn này càng tô điểm nổi bật cho quang cảnh của tòa lầu lầu.

Cốc Chấn chỉ vào đôi liễn, cười nói: "Nghe nói hai câu này là do Lạc Tân Vương người Đường viết, khi đó y cũng giống như chúng ta, đều là hòa thượng trốn đầu mới vượt ngục." Lục Tiệm cười nói: "Người mới là hòa thượng, ta thì không phải. Nhưng mà, câu thơ này rất có khí phách, Lạc cái gì vương đó cũng rất là phi thường". Cốc Chấn vỗ tay cười nói: "Đúng,

đúng, Lạc cái gì vương đó thật là phi thường " Lục Tiệm biết y cười nhạo mình, chỉ cười

cười, không thêm tranh luận.

Hai người bước lên lầu ba, ngồi xuống nơi nhìn ra biển. Cốc Chấn chỉ chỉ núi sông, nói: "Thành Hải Ninh phía nam giáp biển lớn, tây nam có Giả sơn, sông Tiền Đường xuyên qua ở giữa, tây giáp biển lớn mênh mông, do đó còn gọi là Hải Môn".

Lục Tiệm ngạc nhiên hỏi: "Những điều này người cũng biết?". Cốc Chấn nói: "Ta từng kinh doanh buôn bán ở nơi này. Người buôn bán, nếu không biết thiên thời địa lý, không rõ phong tục nhân tình, nhất định sẽ lỗ vốn".

Lục Tiệm càng cảm thấy kinh ngạc, hỏi: "Người bị giam trong lao hơn hai năm, xét theo lý thì khi đó mới mười bốn mười năm tuổi, người mới chút tuổi như vậy, đã làm ăn buôn bán rồi sao?".

Cốc Chấn mỉm cười: "Có chí không phải do tuổi tác, hơn nữa cái đạo làm ăn buôn bán vốn thú vị, so với học văn học võ còn vui hơn nhiều".

Lúc này bàn bên cạnh có vài văn sĩ mặc áo nhà nho, đang uống rượu ngâm thơ, nghe thấy Cốc Chấn nói vậy, tức giận vô cùng, một tên trong bọn quát: "Tên thiếu niên nhà người, đầu thì trọc lốc, không ra tăng ra tục, nói lời cũng xa rời đạo lý? Nhớ năm xưa, trong các đệ tử của Khổng thánh nhân, Nhan Hồi thì theo văn, Tử Cống thì làm ăn buôn bán, tại sao lại không có người nói Tử Cống tốt hơn Nhan Hồi. Tử Cống cũng nói bản thân không bằng Nhan Hồi, Nhan Hồi nghe một biết mười, còn bản thân chẳng qua chỉ là nghe một biết hai; tiểu tử nhà người, bản thân không có bản lĩnh học văn, thì đừng có nói xằng nói bậy, làm nhục thánh hiền "

Cốc Chấn ha hả cười lớn. Văn sĩ đó tức giận nói: "Người cười cái gì ?".

Cốc Chấn chợt sang sáng ngâm: "Sử dữ thương thực hiền? Tứ dữ hồi thực phú? Đa thiều cùng ô sa, giai bị tử viết ngộ".

Đám văn sĩ nghe vậy lặng người ra, bốn câu thơ này nói rõ ràng: Làm thầy và kinh doanh buôn bán thì ai tốt hơn, trước tiên là xem ở Tử Cống và Nhan Hồi ai giàu có hơn, Tử Cống giàu hơn cả vương hầu, còn Nhan hồi thì chết vì nghèo, nhưng biết bao nhiêu người đọc sách xưa nay, đều bị sự bình luận của Khổng Tử về hai người ấy lừa gạt, rơi vào cảnh nghèo túng chán nản.

Đám văn sĩ lúc đầu ngẩn cả người, tiếp đó liền tức giận, tới tập mắng: "Sĩ nhục thánh hiền, sĩ nhục thánh hiền".

Cốc Chấn cười nói: "Các người nói ta sĩ nhục thánh hiền, vậy thử hỏi cả đời của Nhan Hồi từng làm được cái gì? Ngoại trừ đọc sách thì là luận đạo, với gia đình chẳng không có tác dụng gì, với quốc gia thì không có ích chi, kiếm được cái danh tiếng Á Thánh cũng chẳng có tích sự gì, khi chết đến quan tài cũng không có. Còn Tử Cống đi sứ bốn nước, trước sau giữ Lễ, loạn Tề, phá Ngô, cường Tấn rồi bá Việt, đến nỗi trong vòng mười năm, đại thế của năm nước này có sự thay đổi rõ rệt. Y là thương nhân thì sao chứ? Sau khi Khổng Tử chết, chẳng phải là y bỏ tiền ra lo liệu hậu sự sao? Hoàng đế lão nhi tất nhiên hi vọng các người đều làm Nhan Hồi, mọi người đều an bản lạc đạo, còn ngài thì tiêu diêu khoái lạc; nhưng nếu như ai ai cũng giống như Tử Cống, hắc hắc, giang sơn của ngài khó ngồi rồi".

Y chỉ tất cả đám văn sĩ, cười nói: "Các người đám người đọc sách này, không phải thường nói thư trung tự hữu hoàng kim ốc, thư trung tự hữu nhan như ngọc 2 sao? Đủ thấy miệng thì đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng trong lòng chẳng phải nghĩ đến tiền, đến mã nhân sao. Nếu các người ai thật sự có thể học nghèo như Nhan Hồi, khi chết đến quan tài cũng không có thì ta bội phục. Tiền mà thương nhân kiếm tuy không sạch sẽ cho lắm, nhưng so với đám quan lại thói tha tham ô thì còn sạch sẽ hơn ngàn vạn lần".

Đám văn sĩ bị phản bác đến nổi cứng lưỡi, chỉ biết liên hồi mắng: "Hoang đường, hoang đường".

Nhưng Cốc Chấn không đoái hoài, kêu: "Tiểu nhị, qua đây". Tên tiểu nhị đó thông minh cơ linh, hẳn thấy khí thế của Cốc Chấn liền biết là bất phàm, nghe Cốc Chấn biện luận với đám văn sĩ một cách thú vị, ở bên cạnh không kìm được cười trộm, vừa nghe thấy Cốc Chấn gọi, vội đáp: "Tiểu gia phân phó điều gì?".

Cốc Chấn nói: "Có giấy mực không?" Tên tiểu nhị đó cười nói: "Có, có", lập tức bưng lại. Đám văn sĩ trước đó bị Cốc Chấn phản bác, trong lòng cáu giận, một tên cười lạnh nói: "Tên này lẽ nào lại muốn làm vài bài thơ? Nếu như làm ra, nhất định là thối không thể người được".

Cốc Chấn cười nói: "Thơ của lão tử chưa làm ra thì đã nghe thấy hai tiếng rầm thối rồi, tuy rằng thối không thể người nổi, nhưng gia gia độ lượng, có thối hơn đi nữa cũng vui vẻ tiếp nhận". Rồi không thèm để ý ánh mắt phẫn nộ của đám văn sĩ, chấm đầy mực đen, viết trên giấy: "Trên đường khốn đốn, ngân lượng thiếu thốn. Viết xong ký tên lên trên, giao cho tên tiểu nhị kia, cười nói:

"Người cầm cái này đến phủ của Ngô Lăng Nguyệt đường Trạng Nguyên thành Hải Ninh, đưa cho lão Chung coi cửa, rồi tìm y lấy hai mươi lạng bạc, làm phí đưa thư".

Tên tiểu nhị đó nghe Cốc Chấn nói vậy, trợn mắt há miệng, lắp bắp nói: "Ngài... ngài nói Ngô Lăng Nguyệt... há không phải Ngô đại quan nhân sao?". Cốc Chấn cười nói:

"Thì ra y bây giờ gọi là quan nhân. Không sai, chính là hẳn". Tên tiểu nhị đó sững người, rồi lại hỏi: "Nhưng... nhưng y làm sao lại có thể đưa ngân lượng cho tiểu nhân?". Cốc Chấn cười nói: "Nếu như người chê ít, lấy thêm là được, trong khoảng một trăm lạng đều không có vấn đề gì cả".

Tên tiểu nhị nghe đến nỗi choáng váng, buột miệng nói: "Hai mươi lạng vào tay thì không tồi rồi. Đủ... đủ để tiểu nhân mở một tiểu điểm rồi".

Mấy tên văn sĩ kia nghe Cốc Chấn nói vậy, một tên cười lạnh nói: "Tên tiểu nhị người không chịu yên bốn phận, lại nghe lời xui của tên giang hồ lừa đảo này, đến khi bị lừa ăn mắng, đừng có hối hận".

Tên tiểu nhị đó bất giác trở lên do dự. Cốc Chấn cười nói: "Chỉ đưa một tờ giấy, chứ có phải đi cướp pháp trường đâu. Tiểu nhị, người không ngại cược một ván, nếu như cược đúng thì được mấy chục lạng bạc trắng, nếu như cược sai, chẳng qua cũng chỉ bị người nhà họ Ngô lườm vài cái, cũng chẳng thiệt t hòi gì cả".

Tên tiểu nhị đó cười nói: "Tiểu gia nói đúng". Lập tức hai tay bưng tờ giấy đó lên, nhẹ nhàng thổi khô mực, sau đó chân như cười gió, nhanh chóng chạy đi.

Cốc Chấn liếc đám văn sĩ một cái, cười nói: "Các người muốn giúp ta đi đưa giấy không? Sĩ nông công thương thì sĩ tử đứng đầu, các vị là người đọc sách thì phí đưa thư này cũng gấp bội".

Mấy tên văn sĩ đó tức giận vô cùng, một tên quát: "Người ăn nói thật là bữa bãi, trước thì nhục mạ thánh hiền, sau lại nhạo báng bọn ta, cần thận ta cáo đến quan phủ, trị người tội khinh nhờn văn nhân".

Cốc Chấn làm ra vẻ ngãng tai, hỏi: "Người dám nói lại một lần nữa, trị ta tội gì?". Người ấy huyết khí dâng trào, lớn tiếng nói: "Sao không dám nói. Trị người tội khinh nhờn văn nhân".

Cốc Chấn cười nói: "Nói rất hay, mọi người đều nghe thấy rồi". Tên ấy cười lạnh hỏi:

"Nghe thấy rồi thì sao?".

"Cái tội này của người có thể nói là kiếm lạ kỳ quặc". Cốc Chấn cười cười, thông thả nói: "Ba mươi quyển, bốn trăm sáu mươi điều của Đại Minh Luật, điều nào ta cũng có thể đọc ra được, chỉ là chưa từng nghe nói tội khinh nhờn văn nhân. Quyển mười một Hình Luật của Đại Minh Luật, trong đó có mạ lị bát điều, cũng chỉ có con không mắng chửi cha mẹ, vợ không mắng chửi chồng, thần không mắng chửi quân, nhưng không có nói lão bách tính không được mắng chửi thánh hiền, mắng chửi thư sinh, Đại Minh Luật là do thái tổ hoàng đế định ra, chẳng lẽ các vị còn cao minh hơn thái tổ hoàng đế, định ra cái tội khinh nhờn văn nhân".

Mây tên văn sĩ đó vừa mới nghe thấy lời này, sắc mặt đều tái xám, cái tội xuyên tạc Đại Minh Luật này nặng như thái sơn áp đỉnh, bất luận là ai cũng không thể gánh vác nổi. Bọn chúng vốn cho rằng, tên thanh niên trọc đầu này chẳng qua là một bách tính bình thường, chỉ cần khiêng quan phủ ra, tùy ý bịa đặt một tội danh, thì có thể dễ dàng áp chế. Không ngờ hôm nay mệnh phùng thái tuế, gặp phải một tụng sư (thầy kiện) hàng đầu, không những có tài ăn nói sắc nhọn mà còn tinh thông luật pháp, ngược lại đội cho bọn chúng một cái tội đủ để tịch thu gia tài, chu di cửu tộc.

Cốc Chấn thấy đám văn sĩ thần sắc kinh hoàng, hai mắt nhìn chòng chọc vào cửa cầu thang. Trong lòng cười thầm nhưng miệng thì quát lớn: "Người trên lầu đều nghe rồi nhé, mấy người này xuyên tạc Đại Minh Luật, tội không thể tha. Chưởng quầy, những người này người đều quen biết sao? Ghi hết tên họ của bọn chúng lại, nếu như lừa dối, ta sẽ cáo lên quan phủ, trị người tội thông đồng bao che".

Lúc này chưởng quầy của Quan Hải Lâu nghe thấy huyền não, sớm đã chạy lên, nghe Cốc Chấn nói thế vậy, trong lòng kêu khổ, không biết làm gì. Mấy tên văn sĩ toàn thân run rẩy, một tên trong đó nhát gan yếu ớt, trong lúc kinh hoàng đã ngất đi.

Cốc Chấn còn định làm âm ỹ, nhưng Lục Tiệm không đành lòng, nói: "Cốc Chấn, thôi đi, tội gì chỉ vì vài lời đàm tiếu mà hại người".

Cốc Chấn trừng mắt nhìn y, cười lạnh nói: "Người chỉ biết mềm lòng thôi". Nói rồi quay về hướng mấy tên văn sĩ quát lớn: "Coi như các người gặp may, ta nể mặt vị Lục gia này, tha cho các người một lần, còn không mau đến cảm ơn Lục gia".

Mấy tên văn sĩ chuyển buồn thành vui, cũng không buồn quan tâm đến thể diện gì, xôn xao đứng dậy, khom người vái chào Lục Tiệm, miệng thì gọi Lục gia. Lục Tiệm đỏ mặt tía tai, vội vàng đứng dậy hoàn lễ.

Cốc Chấn ha hả cười lớn, vung tay một cái, hét lớn: "Cút hết đi cho ta". Đám văn sĩ nào dám nhiều lời, vội vàng thanh toán tiền rồi xuống lầu.

Cốc Chấn cười nói: "Đám hủ nho này vừa đi, trong lầu quả thật ít đi ba phần chua thối, nhiều thêm bảy phần thanh tịnh". Lục Tiệm thở dài nói: "Chẳng trách nào người của Đông Đảo đều sợ người, người chồn chồn đều muốn tranh cái được thua, ai mà chẳng sợ?". Cốc Chấn nghiêm sắc mặt: "Ta với người khác đều phải tranh được thua, duy chỉ có người thì ta không tranh".

Lục Tiệm lắc đầu cười khổ. Cốc Chấn đạm nhiên nói: "Người không tin thì thôi, ta nói lời là giữ lời".

Ngồi được một lúc, chợt nghe thấy tiếng chân thành thịch bước lên lầu, là tên tiểu nhị đi đưa mảnh giấy kia quay về, chỉ thấy y khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt phát sáng, tay bưng một bọc, thở hồng hộc chạy đến trước bàn, nói:

"Tiểu gia, thủ đoạn của tiểu gia thật là lợi hại".

Cốc Chấn cười nói: "Kiếm được bao nhiêu ngân lượng?". Tên tiểu nhị mở bọc ra, đều là từng thỏi từng thỏi ngân lượng chỉnh tề, thở dốc nói: "Hai trăm lượng, tiểu nhân vốn chỉ muốn hai mươi lượng, ai ngờ Chung lão coi cửa đưa mảnh giấy vào, quay lại liền nói: Lão gia nói, người làm việc cho Cốc gia, chỉ đưa hai mươi lượng, thì quá hổ thẹn, ít nhất cũng phải đưa hai trăm lượng mới đủ bày tỏ tấm lòng. Còn nói, mọi thứ Cốc gia cần, Ngô đại

quan nhân sau khi chuẩn bị xong, tự mình mang đến". Y không kìm được hưng phấn, nói xong mấy câu này, cả người gần như mềm nhũn đi.

Cốc Chấn cười cười, nói: "Thu bọc vải lạ đi, cẩn thận bạc quá sáng, chọc vào mặt người khác". Tiểu nhị đưa mắt nhìn đi, quả nhiên thấy mọi người trên lầu trợn mắt nhìn mình, con người giống như muốn rút ra ngoài, trong lòng kinh hãi, vội vàng gói bọc bạc lại, nhưng không rời đi. Cốc Chấn cười nói: "Thế nào? Còn chê ít sao?".

Tên tiểu nhị đó bỗng nhiên đặt túi bạc xuống, quỳ đánh bịch một cái, lớn tiếng nói:

"Tiểu nhị nhận thà không cần chỗ bạc này, cũng nguyện đi theo Cốc gia, nước sôi lửa bỏng cũng không từ chối". Hắn gần ba mươi tuổi, nhưng lại quỳ xuống kêu Cốc gia với người thiếu niên trẻ tuổi Cốc Chấn, mọi người trong lầu đều lộ ra vẻ khinh bỉ.

Cốc Chấn mỉm cười nói: "Tên tiểu nhị người, tính toán cũng rất tinh tế, nếu như hôm nay bỏ qua ta, chẳng qua chỉ có thể kiếm được hai trăm lượng bạc; nhưng nếu như lôi kéo một chút xíu quan hệ với ta, sau này kiếm được không chỉ là chút này".

Tên tiểu nhị đó bị Cốc Chấn vạch rõ tâm cơ, ngượng ngùng đáp: "Cốc gia thần toán, chút tư tâm này của tiểu nhân không thể qua mặt được ngài".

Cốc Chấn gật đầu nói: "Đạo kinh doanh, một là huệ nhãn biết người, người không sợ người khác chế nhạo, vì ta mà ra sức, đó là người có nhãn quang; hai là ở tự thân thẳng thắn ngay thật, lời nói lúc này của người, đủ thấy người không phải là loại người lấp liếm giả dối; ba là ở bỏ nhỏ cầu to, quyết đoán kịp thời, người có thể không bị hai trăm lượng bạc che mờ con mắt, đủ thấy nhãn quang sâu rộng. Nội ba điểm này, để người làm tiểu nhị của tửu lâu, cũng thật là oan uổng. Được, lấy văn phòng tứ bảo lại đây.

Tên tiểu nhị đó vui mừng, vội bưng bút mực lại, Cốc Chấn nói: "Người tên là gì?". Tên tiểu nhị đó nói: "Tiểu nhân họ Trần tên Song Đắc".

Cốc Chấn khen: "Hay cho cái tên nhất cử song đắc". Y múa bút như bay, xoàn xoạt viết đầy một trang giấy, nói: "Ta có việc bên người, trước tiên tiến cử người đến chỗ của Ngô Lăng Nguyệt, vẫn bắt đầu từ người hầu làm đi, người có làm hay không?"

Trần Song Đắc cười nói: "Cho dù Cốc gia kêu tiểu nhân làm ăn mày, tiểu nhân cũng làm". Cốc Chấn cười nhẹ, đưa thư tiến cử vào tay hãn, Trần Song Đắc như nhặt được bảo vật, hai tay bất giác nhè nhẹ run rẩy.

Cốc Chấn nói: "Hai trăm lạng bạc kia, người cả thư lẫn bạc đưa cho Ngô Lăng Nguyệt". Trần Song Đắc cũng là người cơ linh, biết rõ hành động giả lại bạc là để lấy lòng tin, lập tức gật đầu liên tiếp.

Cốc Chấn nheo mắt nhìn lên bầu trời, cười nói: "Thời gian cũng không sớm, Lục Tiệm, chúng ta đánh một ván Song Lục³". Lục Tiệm lắc đầu đáp: "Ta không biết chơi". Cốc Chấn cười nói: "Cái này không lao tâm khổ tứ và tốn thời gian như cờ vây cờ tướng, mà toàn là ở vận may, chơi một ván là biết".

Trần Song Đắc không đợi y nói, sớm đã bưng bàn cờ lại, Cốc Chấn biểu diễn, nói:

"Quân đen là của ta, quân trắng là của người, đều là mười năm quân. Chúng ta ném xí ngẫu trước, nếu như ném được một điểm, quân cờ đi một bước, nếu như ném được hai điểm, thì đi hai bước, mười năm quân cờ của ai qua được đường biên của đối phương thì coi như thắng".

Lục Tiệm nhìn một cái, quả nhiên dễ chơi, hai người lập tức đánh cờ, quên cả thời gian, cho đến khi khách trên lầu đều đi hết, hoa đăng vừa thắp, chợt nghe tiếng vó ngựa như sấm dưới lầu, giống như có vô số binh mã

đến, Lục Tiệm trong lòng kinh ngạc, chau mày lại, Cốc Chấn vẫn chuyên chú vào bàn cờ, mí mắt cũng không động đậy.

Lại nghe thấy bước chân nhỏ nhẹ rời rạc, nhịp nhàng đều đặn. Trong khoảnh khắc, cửa cầu thang thấp ế bạc nền hồng. Ánh nến soi rọi mười hai nữ tử tuyệt sắc, áo hoa rực rỡ, ánh mắt như nước mùa thu, bước chân như phụng múa, tay trắng thon thon bưng hộp thức ăn đỏ hồng, trong chớp mắt bày ra một bàn thịnh yến tuyệt phẩm; chỉ thấy vôi voi vây cá mập, ốc khi bấu lặc đà, cá Chim cá Tầm, tôm to như rồng, chân giò hun khói đỏ như son, ngao sò ngâm trong rượu như sắc đào mùa xuân; dưa làm bằng ngà voi có khảm vàng, đỉnh rồng đốt xạ hương, trăm quả tươi ngon, mùi thơm tràn ngập tửu lâu, mâm ngọc tròn như trăng, chuông ngọc kỳ xảo như ngọn núi nhỏ.

Bày tiệc xong, một nữ tử tuyệt sắc chầm chậm lên trước, vái chào một lượt, cười nói:

"Ngô đại quan nhân ở dưới lầu, chưa được Cốc gia gọi cho nên không dám tự ý lên. Đại quan nhân nhờ tiểu nữ chuyên lời cho Cốc gia, xe ngựa đã chuẩn bị đầy đủ. Ngựa bốn con, đều là danh câu Đại Lương; xe một cỗ, được chạm khắc bằng trầm hương An Nam, trong xe có vạn lượng hoàng kim, mười hộc minh châu; mười bộ y sam, đều làm bằng tơ lụa của Tô Châu, do đại sư Lưu Hương Sơn của Thiên Y Phường ở kinh thành tự tay may; mười tám vò rượu ngon trăm năm gồm sáu vò Hoa Điêu của Thiệu Hưng, sáu vò Mao Đài của Quý Châu, sáu vò Trúc Diệp Thanh của Xuyên Trung. Còn như những nữ tử ở đây, Cốc gia có thể chọn bất kỳ sáu người để làm thị tỳ.

Lục Tiệm nghe thấy kinh hãi trong lòng. Chợt nghe Cốc Chấn cười: "Lục Tiệm, người thua rồi. Lục Tiệm định thần nhìn lại, các quân cờ của Cốc Chấn đều đã qua đường biên.

Cốc Chấn hoan hỉ nói: "Tốt, chơi thêm ván nữa". Y miệng thì nói, tay cầm xí ngầu, nhìn cũng không nhìn nữ tử kia, nữ tử đó vẫn mỉm cười, không một chút gấp rút.

Lục Tiệm trong lòng nghi hoặc, kiên nhẫn chơi thêm một ván, ván cờ này chơi hết ba tuần hương thời gian, là Lục Tiệm thắng.

Cốc Chấn đẩy bàn cờ sang một bên cười lớn, chuyển mắt nhìn nữ tử kia, ôn hòa nói:

"Mỹ nhân, nàng đứng vậy không thấy mệt sao?". Nữ tử kia cười nói: "Có thể hầu cờ cho Cốc gia, cho dù đứng thêm một ngày thì nữ cũng không cảm thấy mệt".

Cốc Chấn cười cười, gật đầu nói: "Nói cho Ngô Lăng Nguyệt, xe ngựa lưu lại, áo quần và mỹ tửu lưu lại, hoàng kim minh châu thì mang về, để lại cho ta ba mươi lạng bạc, tạm thời làm lộ phí, còn như mỹ nữ và thức ăn, tất cả đều không cần. Trần Song Đặc!".

Trần Song Đặc sớm đã ngẩn cả người, nghe Cốc Chấn gọi, vội vàng trả lời. Cốc Chấn nói: "Người kêu nhà bếp nướng cho bọn ta hai chiếc bánh tráng, nấu hai bát mì sợi, năm cân thịt bò, rồi ra xe ngựa lấy hai vò Hoa Điêu lên".

Nàng nữ tử tuyệt sắc kia cũng không kinh ngạc, nghe thấy câu này, chỉ cười cười, gọi đám nữ tử còn lại thu dọn bàn tiệc, rồi đi xuống lầu.

Qua một lúc, nàng nữ tử kia lại lả lướt lên lầu, thi lễ nói: "Ngô Đại Quan nhân vô cùng muốn gặp mặt Cốc gia, không biết ý của Cốc gia như thế nào?".

Cốc Chấn húp mì xoàn xoạt, vung tay nói: "Hôm nay không được, để hôm khác rồi nói". Sắc diện của nàng nữ tử kia bất giác khó coi, ngần ngừ

một lúc rồi mới xuống lầu. Tiếp đó liền nghe thấy tiếng vó ngựa dưới lầu nhanh như gió đi khói.

Lục Tiệm than: "Cốc Chấn, người làm như vậy cũng thật bất cận nhân tình. Người ta đối với người cung kính, lại tặng cho người nhiều đồ như vậy, còn người đến gặp mặt cũng không gặp".

Cốc Chấn uống cạn một bát rượu, cười nói: "Lục Tiệm, người nhìn những việc này tựa hồ có vẻ không kinh ngạc?". Lục Tiệm lắc đầu nói: "Ta thấy nhiều việc lạ cho nên cũng chẳng lạ".

Cốc Chấn nói: "Hay cho thấy nhiều việc lạ nên không lạ", lại uống thêm một bát rượu nữa rồi lau đi vết rượu trên khóe miệng, cười nói: "Người không biết đây thôi. Bốn năm trước, Ngô Lăng Nguyệt là người hầu của ta, còn bây giờ là một nhân vật lợi hại, chỉ cần y giậm chân một cái, ba châu tám phủ mười sáu huyện đều chấn động. Loại cây của khinh người này, giáo hoạt vô cùng. Hai năm nay ta bị giam trong ngục sâu, bọn chúng không có người quản thúc, giống như mãnh hổ thoát khỏi lồng, như giao long thoát khỏi xích, không biết làm ra bao nhiêu việc vô liêm sỉ. Người tưởng rằng đồ của bọn chúng dễ ăn, dễ dùng sao? Hắc đưa cho người vạn lượng hoàng kim, số hoàng kim mà hắc nuốt ít nhất cũng có ba vạn; y cho người mười học minh châu, số minh châu mà y giữ ít nhất cũng có tám học. Còn như mỹ nữ giai nhân, danh câu hương xa, y sam rực rỡ, sơn hào hải vị, đều là những thứ làm cho người ta điên đảo thần hồn, mục mẫn đầu óc, một khi người lún vào trong, há còn công phu thanh toán với y sao?".

Y dừng lại, cười cười rồi nói tiếp: "Ngô Lăng Nguyệt đối xử tốt với ta, muốn gặp mặt ta, chẳng lẽ bởi vì lão tử dễ nhìn sao? Hắc hắc, chỉ bởi vì nếu như ta gặp hắc, thì có nghĩa là không trách cứ sai lầm đã qua; ta không gặp hắc, vậy thì hắc rắc rồi lớn rồi. Nhưng, ta thu xe ngựa, mỹ tửu của y, cũng có nghĩa là, việc trước kia tuy rằng không phải là bỏ qua hết, nhưng có thể nhẹ nhàng phát lạc. Cho dù như vậy, đêm nay Ngô đại quan nhân cũng khó ngủ rồi".

Trần Song Đắc không nén được thở dài, nói: "Cốc gia tuy ít tuổi, nhưng lại nhìn việc đời thông suốt như vậy".

Cốc Chấn cười nói: "Đó chỉ là bởi vì loại người như Ngô Lăng Nguyệt, dầu rằng giàu có, nhưng trong tay có tiền, trong lòng cũng có tiền; chỉ có ta là trong tay có tiền, còn trong lòng thì không có tiền. Trong lòng có tiền, dễ bị đồng tiền sai khiến, làm nô lệ cho đồng tiền; trong lòng không có tiền, thì tiền là nô lệ của mình, có thể chế ngự tiền trong thiên hạ".

Trần Song Đắc nghe đến xuất thần, lẩm bẩm nói: "Trong tay có tiền, trong lòng không có tiền".

Cốc Chấn lắc đầu nói: "Song Đắc, cho dù người nghe được câu này nhưng cũng không thể làm được. Năm ta chín tuổi đã nghe người khác nói rồi, nhưng mãi đến nửa năm trước mới thông ngộ đạo lý này".

Lục Tiệm nghĩ thầm: "Nửa năm trước, không phải y còn trong Cửu U Tuyệt Ngục sao?". Lại nghe Trần Song Đắc hình hích cười nói: "Vậy vị Lục gia này, có tiền hay không có tiền?".

Cốc Chấn nhìn Lục Tiệm một cái, cười nói: "Mũi của ta rất thính, chỉ cần trên thân người có mùi tiền, bất luận là trên tay hay là trong lòng, ta đều có thể ngửi ra, duy chỉ trên người vị Lục gia này, một chút mùi tiền cũng không ngửi thấy. Đủ thấy y trong tay không có tiền, trong lòng cũng không có tiền". Lục Tiệm bật cười nói: "Câu này có lý, ta vốn không có lấy một đồng, là một kẻ khố rách áo ôm".

Cốc Chấn lắc đầu nói: "Kẻ khố rách áo ôm như người cũng không phải dễ làm. Phú khả địch quốc dễ dàng, nhưng cùng khả địch quốc thì khó. Tuy ta chế giễu Khổng Tử Nhan Hồi, nhưng những bậc thánh hiền này, nghèo hèn không thay đổi, giàu có không phóng đãng, uy vũ không thể khuất phục được, cũng là bậc thầy của trăm đời hoàng đế, được một người còn hơn được một nước, đó gọi là cùng khả địch quốc".

Lục Tiệm còn chưa kịp đáp lời, chợt nghe một giọng nói già nua từ dưới lầu vang lên:

"Hay cho cùng khả địch quốc, cháu ngoan vào ngục mấy năm, quả nhiên hiểu biết nhiều hơn".

Ánh mắt của Cốc Chấn hơi biến đổi, rồi bỗng nhiên cười: "Doanh gia gia, thâm canh bán dạ, người không ở nhà đếm tiền, đến đây để làm gì?".

"Đừng nhắc đến chữ tiền". Lão nhân kia hềnh hếch cười nói, "Chút của nả của gia gia người không phải không biết, còn không đủ nhét kẽ răng cho người kìa".

Lão nhân vừa nói vừa bước lên lầu, tựa hồ già yếu vô lực, cứ đi ba bước lại nghỉ. Cốc Chấn mỉm cười nói: "Doanh gia gia đến thật là nhanh, ta còn cho rằng người đến đầu tiên là Cửu Biến Long Vương, không ngờ rùa đen bò còn nhanh hơn rồng".

"Cháu ngoan". Lão nhân kia ha hả cười, "Tuy người đoạt hồng mao chiến thuyền của Diệp Phạn, nhưng cho dù thuyền có nhanh đến mấy cũng không thể nhanh bằng chim bay trên trời. Người thoát khỏi ngục đảo ngày thứ nhất, thì ngày thứ hai gia gia đã nhận được truyền thư. Mọi người canh giữ ở bờ biển, thử vận may. Chỉ là gia gia may mắn hơn, ở gần đây. Người tìm Ngô Lăng Nguyệt, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, cho dù ta có thật sự là một con rùa đen, cũng nghe thấy được".

Trong tiếng trò chuyện, từ cửa cầu thang xuất hiện một lão nhân tám chín mươi tuổi, áo hoa tóc vàng, lông mi dài rủ xuống, lưng cong như một chiếc cung, tay chống một cây trượng bằng trúc màu xanh, nhớn nhó tiến lại.

Cốc Chấn cười nói: "Song Đắc, còn không dọn chỗ cho Doanh gia gia". Trần Song Đắc vô cùng tinh nhanh, không đợi y lên tiếng đã bưng một chiếc ghế dựa lại, đặt trước bàn. Cốc Chấn lại nói: "Song Đắc, nơi này không có việc của người, người lui xuống đi".

Trần Song Đắc dạ một tiếng, vừa đình xuống lầu thì lão nhân tóc vàng kia ha hả cười nói: "Hắn là người hầu mà cháu ngoan mới thu nhận sao? Quả nhiên tinh khôn, lại đây, gia gia thưởng người một đồng tiền". Nói xong chậm rì rì thò tay vào trong lòng, moi ra một đồng tiền đồng có sắc xanh.

Trần Song Đắc đang định vươn tay nhận, bỗng Cốc Chấn nhú ngược mày, nghiêm giọng quát: "Doanh Vạn Thành, người còn muốn tiền không?".

Lão nhân tóc vàng ngấn người một lát, thu lại đồng tiền đồng, cười nói:

"Muốn, sao mà không muốn chứ?". Trần Song Đắc không hề biết rằng bản thân vừa mới đi một vòng trước Quỷ Môn Quan, vươn tay ra một nửa, lấy làm miễm cường vô cùng, chợt nghe Cốc Chấn cười nói: "Song Đắc, vị tiền bối này chộc người chơi thôi, còn không mau lui xuống".

Doanh Vạn Thành nghe Cốc Chấn nói, đôi mắt vẫn đục già nua chợt lóe lên một tia sắc nhọn, đưa mắt nhìn đi, bỗng thấy Lục Tiệm thở ra một hơi dài, toàn thân thả lỏng, bất giác thầm kinh ngạc: "Tên tiểu tử này có lai lịch như thế nào, lại có thể nhìn ra sát khí của lão phu".

Trầm ngâm một lúc, lão ngồi xuống cười nói: "Cháu ngoan, bản lĩnh của người thật là lợi hại, Cửu u Tuyệt Ngục cũng không giam được người, giống như một câu nói, gọi là cái gì nhỉ, đúng rồi, cá muối sống lại. Ha ha, nếu như không phải gia gia ta, thiên hạ lại có chuyện náo nhiệt để xem rồi".

Cốc Chấn cười nói: "Câu này của Doanh gia gia, có ý là xơi chắc ta rồi?".

"Không có quạt Ba Tiêu, dám qua Hỏa Diệm Sơn sao?". Doanh Vạn Thành hềnh hếch cười nói: "Nếu như người có hận, thì hận bản thân người không chuyên tâm luyện võ. Nếu người có một nửa bản lĩnh của Cốc Thần

Thông, thì bộ xương già này của gia gia, há dám tự đưa đến cổng để bị bẻ gãy sao ?"

Cốc Chấn nói: "Thần thông Quy Kính của Doanh gia gia, ta trước nay vẫn bội phục, nhớ năm xưa khi ta thử tuổi 4...". Còn chưa nói hết câu, Doanh Vạn Thành đã hừ lạnh một tiếng, chặn lời: "Chuyện đã qua nhiều năm, còn có gì để mà nói chứ ?".

Cốc Chấn cười nói: "Việc thú vị như vậy, bằng hữu của ta còn chưa nghe qua kìa. Lục Tiệm, người có muốn nghe không". Lục Tiệm cười đáp: "Chuyện hồi nhỏ của người sao? Kể ra nghe xem". Doanh Vạn Thành hừ một tiếng, khuôn mặt già nua u ám.

Cốc Chấn uống một bát rượu, thong thả cười nói: "Khi đó ta mới sinh ra chưa được bao lâu, cha ta vứt nhiều đồ vật cho ta chộp, nói là chộp được cái gì, sau này nhất định có duyên với đồ vật đó, ví như cầm bút thì học văn, cầm đao thì học võ. Nhưng vị Doanh gia gia này lại biết một bản lĩnh lợi hại, có tên là Quy Kính, không những có thể đoán được tâm tư của đối thủ, mà đến tâm tư của trẻ con, y cũng có thể đoán được. Khi ấy y đánh cuộc với cha ta, nói ta nhất định chộp bàn tính, vật cược là một trăm lượng hoàng kim, có đúng vậy không, Doanh gia gia?"

Doanh Vạn Thành bực tức, nói: "Vậy thì sao, chẳng lẽ người không chộp bàn tính sao?" Cốc Chấn cười nói: "Ta có chộp bàn tính, cho nên nói thần thông Quy Kính của Doanh gia gia, không phải là khoác lác. Nhưng mà, một trăm lượng hoàng kim là ai thắng?"

Cơ mặt của Doanh Vạn Thành co rút một lúc, lộ ra vẻ đau lòng, cúi giận nói:

"Là cha người thắng".

Cốc Chấn cười nói: "Lục Tiệm, người đoán xem, tại sao rõ ràng là Doanh gia gia đoán trúng bàn tính, nhưng lại thua cuộc?". Lục Tiệm ng

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lục Triều Kim Phấn

Thích Kế Quang cao giọng nói:

- Chính là Thích mỗ, trước mặt có phải là Lô du kích không?

Đội quan binh tiến lại gần, một viên quan râu chữ bát nhìn hai người, ngạc nhiên nói:

- Tham tướng đại nhân sao lại chán nản như vậy? Những người khác đâu?

Thích Kế Quang buồn rầu thuật lại việc toàn quân bị tiêu diệt.

Lô du kích thở dài nói:

- Thích tham tướng, là ngài không phải rồi. Đã biết Hải phong tứ đại khẩu là bọn đạo tặc vô cùng hung hãn thì không nên truy kích bọn chúng. Nếu đại nhân ở lại thành, mọi việc đã không xấu như vậy rồi.

Thích Kế Quang nói:

- Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Phá tặc diệt khẩu chính là chức trách của quan sở tại. Nếu ta chỉ cố thủ ở thành không làm gì thì chúng cũng sẽ đến cướp phá nơi khác thôi. Huống chi nếu chúng ta để bọn tặc khẩu này tự tung tự tác thì không biết sẽ có bao nhiêu bách tính phải gia phá nhân vong, thê tử ly tán.

Lô du kích cười lạnh một tiếng nói:

- Tốt lắm, ta chỉ biết là chức trách của tham tướng đại nhân là phòng thủ đô thị. Hiện giờ toàn quân tan rã, nếu Hồ đại nhân hỏi tới, để xem ngài trả lời thế nào.

Thích Kế Quang mặc nhiên im lặng. Lô du kích tỏ vẻ hạnh tai lạc họa (cười trên sự đau khổ của người khác), đem đại đội nhân mã bỏ đi. Lục Tiệm không kìm được tức giận nói:

- Hãn xuất thành làm gì vậy? Oa khẩu đang tàn hại bách tính, nếu hãn gặp phải sẽ bị chúng cắt đầu lập công.

- Không phải đâu – Thích Kế Quang nói – Kẻ này đảm lược cực nhỏ, tuy không nhúng nhiều lương dân nhưng lúc giao chiến luôn lùi lại phía sau, vì vậy có ngoại hiệu là “toản địa lão thử” (con chuột chũi). Nếu hãn gặp Oa khẩu tất sẽ lên ngựa chạy ngay.

- Hãn nói thật chứ? – Lục Tiệm nghe vậy không nhịn được cười, nhưng rồi lại lo lắng nói – Nghe hãn nói đại ca lần này bại trận, tình hình có vẻ bất diệu.

Thích Kế Quang cười cười không nói, đi vào trong quân doanh thông báo tình hình với giám quân, đồng thời để quân trung đại phu chữa trị vết thương.

Hai người ăn xong liền ngồi uống trà trong trướng. Thích Kế Quang trầm mặc cầm chén, lòng đầy tâm sự. Chưa được bao lâu, ngoài trướng vang lên tiếng bước chân vội vã, Lục Tiệm có dự cảm bất thường, lập tức đứng bật dậy, đột nhiên thấy cửa trướng mở ra, một đám quan sai dài bước tiến vào, kẻ đi đầu cao giọng nói:

- Thái Châu tham tướng Thích Kế Quang có ở đây không?

Thích Kế Quang đã chuẩn bị sẵn, liền uống nốt chén trà rồi từ từ đứng dậy nói:

- Chính là ta.

Viên quan sai cao giọng nói:

- Ta đến bắt ngươi.

Hai bên hân vang lên tiếng khóa tay, thủ hạ bước lên trước để bắt người.

Lục Tiệm đại nộ, tiến lên một bước, song thủ phân ra chụp trúng hai cái khóa tay, hai tên quan sai cầm khóa gặp một luồng đại lực, chân đứng không vững, không tự chủ được lùi lại hai bước.

Tên quan sai đứng đầu kêu lên rầm rĩ, không ngờ Lục Tiệm thân hình nhất động, hữu thủ chụp vào cổ hăn quát lớn:

- Tại sao ngươi đến bắt người?

Thích Kế Quang không chờ viên quan sai trả lời, vội nói:

- Lục Tiệm, ngươi không cần phải làm vậy. Ta bại trận nhục quốc, lý đương nhiên phải tiếp thụ quân pháp.

Lục Tiệm run lên một cái, buông tên quan sai đó ra nói:

- Nếu làm như đại ca mà bị phạt thì sau này ai còn dám cầm binh xuất trận nữa.

- Huynh đệ, ngươi có điều còn không biết – Thích Kế Quang thở dài nói – tướng quân dụng binh tất phải cầu thắng. Một khi thất bại, lại làm mất đi tính mệnh của bao người, nếu như không chịu hình phạt thì làm sao đối diện với những binh sĩ đã tử trận.

Lục Tiệm không biết nói thế nào, hữu thủ từ từ buông ra.

Tên quan sai đó mặt mày thất sắc, vừa sợ vừa giận gào lên:

- Tốt lắm, Thích Kế Quang người dám công nhiên chống lại à?

- Quan gia quá lời – Thích Kế Quang lắc đầu nói – nghĩa đệ của ta không biết quy củ quan trường, mong ngài rộng lượng.

Tên quan sai đó cười lạnh nói:

- Muốn bỏ qua cũng được

Nói xong đưa tay ra quát:

- Đưa đây.

Thích Kế Quang run lên một cái nói:

- Cái gì?

Tên quan sai liếc y một cái, lạnh nhạt nói:

- Ốc người là bã đậu chắc, ta nói thế chưa đủ hay sao?

Thích Kế Quang hoảng hốt nói:

- Người muốn bao nhiêu?

Tên quan sai cười nói:

- Người là tham tướng, chức vị không nhỏ, ngoài lương bổng còn ăn chặn của lão bách tính, trong túi không có một ngàn lượng thì cũng tám trăm. Ta không lấy nhiều, chỉ cần hai trăm lượng.

Thích Kế Quang nhín mày, chuyển mình vào trong lấy ra một cái hòm gỗ, mở hòm lấy ra một ít bạc vụn, không kìm được cười khố nói:

- Thích mỗ trong tay chỉ có hai lượng bạc, nếu quan gia cần xin thu lấy toàn bộ.

Tên quan sai biến sắc, lật tung hòm khiến bạc lẻ tung tóe khắp mặt đất, lặc giọng nói:

- Thích Kế Quang, người quả là to gan, tang sư nhục quốc, công nhiên chống đối không khai, lại còn hối lộ quan sai, tội tăng gấp hai lần. Đợi đến Nam Kinh xem Hồ đại nhân xử lý người thế nào ...

Thích Kế Quang mày rậm nhú lại, trong mắt hiện sắc giận. Lục Tiệm tiến lên một bước, cầm lấy cái túi trên bàn cười lạnh nói:

- Người muốn ngân lượng sao? Có đây.

Tên quan sai đó nhận túi, cảm thấy thập phần trầm trọng, mở ra chỉ thấy trắng xóa quả là quan ngân, không kìm được cười sung sướng, liền ra lệnh cho thuộc hạ, bản thân cũng cúi xuống nhặt hết bạc rơi trên mặt đất cho vào tay áo, cười ha hả nói:

- Nói hay lắm, hay lắm, có ngân lượng nói gì cũng hay.

Rồi chuyển thân gọi gia nhân nói:

- Khóa tay tham tướng đại nhân lại, nhưng đừng khóa chặt quá. Lỏng một chút là được.

Chúng gia nhân ứng tiếng khóa tay Thích Kế Quang đưa ra ngoài trước, chỉ thấy trước trước tụ tập toàn tướng sĩ đứng hai bên xem nhiệt náo, thấy Thích Kế Quang đi ra thì chỉ chỉ trỏ trỏ, hi hi ha ha.

Lục Tiệm thấy quan binh như vậy, trong lòng nổi lên một nỗi bi phần không tên, nghiêng chặt răng đi theo sau đám quan sai.

Sau khi rời khỏi quân doanh, tên quan sai thấy Lục Tiệm vẫn đi theo phía sau liền nổi giận nói:

- Người muốn đi đâu?

Lục Tiệm nói:

- Ta đi Nam Kinh.

Tên đầu mục nghi hoặc nói:

- Nói càn. Bọn ta đi Nam Kinh, sao người cũng lại đi Nam Kinh.

Lục Tiệm cười lạnh nói:

- Đường lớn mỗi người một bên, ta đi có việc của ta, người ngăn cản được sao?

Tên đầu mục phùng râu nói:

- Người mà muốn cứu y, thật đúng là tự đi vào tử lộ.

Lục Tiệm nói:

- Nếu ta muốn cứu người, bằng vào đám phế vật các người liệu có ngăn cản được không?

Tên đầu mục đại nộ, định cất lời thóa mạ, lại nghĩ đến thân thủ của Lục Tiệm, lời nói chưa ra đến miệng đánh nuốt vào, nhìn Lục Tiệm tỏ vẻ khiếp sợ. Đột nhiên nghe Thích Kế Quang thở dài nói:

- Huynh đệ, người nói muốn hồi hương mà, cần gì phải đi theo ta chứ.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Ta không hồi hương nữa. Số tiền 120 lượng vừa rồi chính là tiền để hồi hương. Hiện giờ đã không thể quay về, ta cũng đi cùng đến Nam Kinh, dọc đường có thể nhờ quan gia kiếm cơm ăn.

Tên quan sai đó miệng méo xệch, chỉ hận không thể chửi Lục Tiệm mấy tiếng, thực ra cũng không có khả năng làm chuyện đó, duy trong tâm bực bội không thoát được.

Thích Kế Quang biết Lục Tiệm nói một hồi như vậy, thực ra là vì lo lắng thương thế của mình chưa lành, sợ trên đường quan sai ám hại nên cố ý đi cùng để bảo vệ, bất giá trong lòng cảm động, thở dài một tiếng.

Chúng nhân trong khi thương lộ, cứ có cá thịt gà vịt là Lục Tiệm đoạt lấy cho Thích Kế Quang ăn trước, uống nước cũng uống thử trước rồi mới đưa cho Thích Kế Quang uống, lúc ngủ cũng ở bên phòng bị, thấy gì tốt đều bằng vào võ công để cường đoạt quá lai cho Thích Kế Quang dùng.

Chúng quan sai tức giận thóa mạ, Lục Tiệm cười nói:

- Ta đã đưa cho sai gia 120 lượng bạc đó thôi. Quan sai tiền nhiều khí lớn, không ngại tiếp tục mua rau ngon thuê phòng tốt, đi cùng với tù phạm khiến ta mở rộng tầm mắt.

Y không phải là tù phạm, võ công lại cao, huống hồ chúng quan sai thực đã lấy tiền của y trước đó, bọn chúng ít người nên dù phần nộ cũng không dám làm gì bất lợi.

Thích Kế Quang nhú mày nói:

- Huynh đệ, người có đến Nam Kinh cũng vô bổ, hà tất vì ca ca mà phải chịu tội.

Lục Tiệm nói:

- Đại ca và ta lúc kết bái chẳng phải đã nói đồng cam khổ, cộng hoạn nạn, chút gian khổ trên đường này có đáng gì. Khi đến Nam Kinh không biết đại nhân đối với đại ca công bằng hay bất công. Nếu là bất công ta sẽ nhập lao cướp đại ca ra, chúng ta ra giang hồ tiêu diêu khoái hoạt.

Thích Kế Quang nghiêm mặt nói:

- Vạn lần không thể, Thích gia của ta từ khi khai quốc đến nay là một trong sáu đại tướng môn, nhiều đời chịu quốc ân, sống là minh thần chết là minh quỷ, hơn nữa đích thực đã ra quân bại trận, có bị Hồ đại nhân chém đầu cũng xứng đáng. Việc vượt ngục đào tẩu không được nhắc đến nữa, nếu không hai người chúng ta sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt, vi huynh nhất định sẽ không nhận nghĩa đệ nhà người nữa.

Lục Tiệm nghe y quyết liệt như vậy bất giác ách khẩu, trong lòng biết rõ kiếp nhân kiếp ngục là như thế nào, nhưng lại không thể nói gì, trong lúc khẩn cấp lại nghĩ nếu Cốc Chấn có ở đây tất nhiên sẽ nghĩ ra được biện pháp nhất cử lưỡng đắc, chỉ là không biết giờ này hắn đã ở đâu rồi, nhớ tới ngày hôm đó chỉ vì lời nói của Doanh Vạn Thành, chưa minh bạch sự tình đã bỏ Cốc Chấn mà đi, giờ đây ngoài hối hận còn thực sự rất đau lòng.

Đoàn người cứ thế đi, không biết đã qua bao ngày nhưng cũng gần tới được Nam Kinh. Ngày hôm đó đột nhiên thấy phía trước xuất hiện một tòa lương đình, bên cạnh đình là một quán trà đón khách đường xa. Chúng nhân đúng lúc đang khát nước thì lại gặp quán trà, tức thì nhốn nháo reo lên, tiến vội về phía đình, gọi lấy trà uống.

Thích Kế Quang tay chân bị trói, hành động không được tự nhiên, Lục Tiệm liền cầm hai ấm trà tới, một ấm đưa cho y, một ấm tự mình uống. Trong lúc uống trà đột nhiên nghe có tiếng xe ngựa, nhìn ra thì thấy một cỗ

xe song mã đang tiến tới, trên xe là một văn sĩ áo xanh, mặt vuông dài, thiên đình nở rộng, môi đỏ râu đen, có vẻ như người chuyên nghề vẽ.

Lục Tiệm trong tâm chợt động, cảm giác như đã gặp người này ở đâu đó, nghĩ lại quả nhiên nhớ ra được, chính là nam nhân đứng bên phải chiếc ghế trong họa tượng tổ sư, bất quá người trong họa tượng trên mặt có vết sẹo, thần thái phi thường, anh hùng hơn văn sĩ này nhiều. Dong xe là một nam tử văn khấn, áo tơ giày cỏ, ngoài ra còn có một lão già đi bộ theo. Lão già này đầu to cổ nhỏ, trán đầy nếp nhăn, mình mặc nho sam nhưng phía trên vắt chéo, phía dưới cắt ngắn như đoản y, trông chẳng ra chủ hay tớ, khó mà hiểu được.

Lục Tiệm nhìn thấy hai người này bỗng có cảm giác bất an, hận không thể chạy ngay khỏi nơi này, trong lúc đang cố gắng đè nén cảm giác quái dị đó thì ba người kia đã tiến đến gần. Thanh y văn sĩ tuy tuấn tú nhưng niên kỷ không nhỏ, khóe mắt đã có nhiều nếp nhăn, ngồi trên xe, chỗ đáng lẽ là hai chân y thì chỉ thấy trường sam bay bay theo nhịp xe. Lục Tiệm thấy vậy, trong lúc đang cảm khái “người này là một thư sinh tốt, không ngờ lại là một phế nhân” chợt nghe tiếng động, nhìn ra thì thấy lão già đầu to đó hai môi máy động, đang nói gì đó, chỉ có người mặc áo tơ là thủy chung giấu mặt sau mũ tre, không nhìn được diện mục.

Thanh y văn sĩ đến giữa đình, thở phào nhẹ nhõm nói:

- Vị Quy, lấy cho ta một chén trà.

Người áo tơ liền từ sau xe lấy ra một chiếc chén nhỏ, bên ngoài vừa mỏng vừa trắng, sáng như ngọc, bên trong chén màu xanh phỉ thúy như nước chè, màu trắng thì yên tĩnh, màu xanh thì thanh tân, vừa nhìn đã khiến cảm giác nóng bức tan biến mất. Văn sĩ tiếp lấy trà, vui vẻ cười một tiếng nói:

- Nếu có Bích Loa xuân mới hái thì tốt quá. Hiện giờ qua mùa lạnh đã lâu, dư hương mất đi, tư vị không được như cũ.

Lão già đầu to đột nhiên nói:

- Bích Loa xuân được xưng là Động Đình sơn trà. Trong Trà kinh của Lục Vũ đời Đường nói về tám loại trà đã viết: “Tô châu Trường châu sinh Động Đình sơn”. Cư Cận nhân Tùy Kiến Lục cũng viết “Động Đình sơn có trà, nhìn giống như giới trà nhưng nhỏ hơn, vị đậm, có hương thơm, tục gọi là “hách sát nhân”, trồng trên núi Bích Loa nên gọi là Bích Loa xuân ...

Thanh y văn sĩ không chờ y nói xong đã quát lên:

- Nói lằng nhằng. Ta bắt quá tùy khẩu nói về trà vị chứ đâu có hỏi về lai lịch trà.

Lão già đầu to nói:

- Đại quan trà luận của Tống Huy Tông có nói “Trà thì vị là quan trọng nhất. Mùi thơm có thể không đậm, chỉ cần có vị là đủ toàn diện. Chỉ có sản phẩm của Bắc Uyển là ... ”

Văn sĩ đỏ mặt hiện thần sắc khó chịu, lạnh nhạt nói:

- Ta nói về trà vị không phải nói về vị (uống) mà là về hương vị.

Lão già đầu to nói:

- Cũng theo Đại quan trà luận: "Trà có mùi hương riêng, không phải long xạ thì không so bì được. Phải chưng cất nghìn lần, đồng thời phải có dụng cụ uống đẹp đi cùng." Chu Quyền của bản triều cũng có quyển Trà phổ, viết về “Huân hương trà pháp”: "trăm hoa có hương đều có thể dùng. Đang lúc hoa nở rộ thì dùng giấy bao bọc, trên đặt trà dưới đặt hoa, để vào

chỗ kín gió, hoa héo thì thay hoa khác. Như vậy khi uống trà tự nhiên có hương khí khả ái ..."

Văn sĩ biết rằng bất kể y phát hạ thế nào cũng không ra khỏi được đồng trà kinh ngàn năm của Trung Hoa, bất giác cười khổ nói:

- Mạc Ất, người im đi. Nếu ta không hỏi thì cấm không được nói một tiếng.

Lão già đầu to tức giận im tiếng, nam nhân áo tơ đột nhiên đặt bình trà xuống, quay người bỏ đi, chỉ một bước đã ra ngoài hai trượng, một bước nữa lại vượt thêm bốn trượng, lúc đầu còn có dáng đi bộ, nháy mắt đã chuyển sang tư thế chạy, nhân ảnh hóa thành một điểm lưu quang chớp mắt đã biến mất.

Người trong quán trà thấy thế sợ hãi, tưởng như đang nằm mộng. Lục Tiệm thất kinh, trong lòng tự nghĩ dù trước đây có Bắc Lạp Sư Môn hỗ trợ cũng không thể nào có được cước lực như y. Người này mới động thân đã như vậy, đến khi viễn phi bên bào thì thật khó có thể hình dung, chắc chắn nhanh không kém gì chim bay trên trời. Thanh y văn sĩ bất giác lắc đầu thở dài, liếc Thích Kế Quang một cái, đột nhiên cười nói:

- Tướng quân trông rất uy vũ, không hiểu sao lại bị khóa lại như vậy, là phạm quân pháp hay tham ô ...

Mạc Ất không nhịn được, chen vào nói:

- Về quân pháp, trong "Chu lễ" của Tảo Kiến Vu, quyển thứ tư "Ti mã", phần "Ti mã pháp" viết ...

Thanh y văn sĩ nhíu mày nói:

- Ai hỏi đến người?

Mạc Ất lúng túng, hồ thẹn cúi đầu. Thích Kế Quang cười cười nói:

- Ta đâu dám tham ô. Thích mỗ truy khẩu bất thành, bại trong tay Oa khẩu, coi như phạm quân pháp.

Thanh y văn sĩ cười nói:

- Binh pháp có nói, cùng khẩu vật bách (giặc cùng đường chớ đuổi) ...

Mạc Ất vội nói tiếp:

- Câu này là từ Tôn Tử binh pháp, phần Quân tranh thiên. Tôn Tử viết: phàm là phép dụng binh ...

Nói đang say sưa, đột nhiên nghe thanh y văn sĩ ho khan to một tiếng, thất kinh vội khép miệng lại.

Thích Kế Quang xua tay nói:

- Thích mỗ không phải gặp cùng khẩu mà là bọn tặc khẩu tinh nhuệ. Trong số tướng lĩnh không có ai chịu xuất binh nghênh chiến, chỉ cố gắng cố thủ kiên thành, ngồi xem giặc hoành hành. Thích mỗ tuổi ít khí thịnh, xuất sư truy kích, không ngờ bị trúng mai phục, thủ hạ binh tốt yếu nhược, bị Oa tặc phá tan, thật là xấu hổ.

Thanh y văn sĩ hơi trầm mặc, thở dài nói:

- Có câu “duệ tốt vật công, nhị binh vật thực” (gặp quân tinh nhuệ thì đừng tấn công, gặp quân đánh nhử thì đừng đuổi theo), ông phạm phải hai điều đại kị của binh gia, bảo sao không bại.

Thích Kế Quang bình sinh thích võ, ít nói đến binh pháp, lần này ra ngoài lại gặp một thư sinh lắm chuyện, buông lời nghị luận binh pháp, bất giác cười dài nói:

- Tiên sinh không lời nào không nói tới Tôn Tử binh pháp, e rằng không biết Tôn Tử binh pháp tuy có mười ba chương, từ ngữ tuy nhiều nhưng chân chính đặc dụng bất quá chỉ có một câu.

Văn sĩ nén không được, cười phá lên nói:

- Như tướng quân nói thì trừ một câu đó, còn lại binh pháp cái thế của Tôn Vũ toàn là lời thừa à?

- Thích mỗ sao dám nhục mạ tiên hiền – Thích Kế Quang thở dài nói – bất quá Tôn Tử binh pháp viết ra không phải cho chính mình mà dành cho đám vương hầu tướng quân tầm thường. Thực ra ông ta thiên phận dụng binh cực cao, chỉ là con ông ta sợ rằng người khác đọc không hiểu, nên lúc viết lại ngôn từ đã cố gắng viết chi tiết tình huống. Lúc hành quân bố trận phải dựa vào từng cá nhân mà tính toán mới có thể không gặp thất bại, nếu như câu nệ từng chữ thì đâu phải thường thắng bất bại chi pháp. Tự cố thường thắng bất bại chi tướng đều là những người nghĩ những điều người khác không nghĩ tới, làm những điều người khác không làm, có như vậy mới đánh là thắng, thắng không nhờ may mắn. Kẻ câu nệ binh pháp sẽ chết vì ngôn từ mà thôi.

Văn sĩ cười nói:

- Nói hay lắm, nhưng chưa biết câu duy nhất trong binh pháp của ngài là gì?

Thích Kế Quang cười nhẹ, cao giọng nói:

- “Năng nhân địch biến hóa nhi thủ thắng giả, vi chi thần” (dựa vào biến hóa của quân địch để thủ thắng mới là thần).

Văn sĩ chưa kịp đáp lại, Mạc Ất đã tiếp lời:

- Đó là câu thứ hai trong đệ lục thiên “Hư thật thiên” của Tôn Tử binh pháp.

- Trí nhớ các hạ tốt thật – Thích Kế Quang thờ dài nói – khi lâm trận quyết chiến, sinh tử chỉ cách nhau một đường, thống lĩnh quân sĩ không có nhiều thời gian để nghĩ về binh pháp, chỉ có cách dựa vào hư thực để tùy nghi ứng biến. Thích mỗ đọc binh thư không biết bao nhiêu, nhưng chân chính nhớ kỹ chỉ có câu đó mà thôi.

- “Năng nhân địch biến hóa nhi thủ thắng giả, vi chi thần”, câu này hay lắm – Văn sĩ cười to nói – nếu ngài không phải là bại quân chi tướng thì lời này thật động lòng người.

Thích Kế Quang không kìm được cười khồ. Văn sĩ đó cười xong hỏi:

- Thế nào, ngài không hài lòng sao? Nghe ngài nói rõ ràng am hiểu binh pháp, vì sao không liệu được mai phục? đã biết không địch lại được kẻ địch sao còn truy đuổi để tự chuốc nhục vào người?

Thích Kế Quang lắc đầu nói:

- Sở luận của túc hạ ta cũng biết, bất quá đạo của binh gia, truy hay không truy còn vì quốc gia đại nghĩa. Oa khẩu hoành hành vô địch ở phía đông nam, quan binh Đại Minh chúng ta tham sinh úy tử, nghe phong thanh tặc phi đã bỏ chạy. Hiện giờ chư tướng thúc thủ, vạn dân oán khồ, nếu Thích mỗ chỉ tham giữ tính mệnh, thủ thành túng địch, thả cho tặc khẩu hoành hành thì sao bằng loài chó lợn. Thích mỗ tuy không phải là thư sinh nhưng cũng biết đạo thánh hiền đã nói: “tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân ngô vãng hĩ” (tự xét lại thấy mình làm đúng thì dù phải đối đầu với nghìn vạn người cũng coi như không). Nghìn vạn người còn không sợ, hà có gì phải sợ bọn Oa khẩu con con.

Văn sĩ nghe xong, nhúu mày trầm ngâm không nói một lúc lâu. Lúc này chúng quan sai nghỉ ngơi đã xong liền gọi nhau lên đường. Văn sĩ đó đột

nhiên lấy trong tay áo ra một nén bạc, cười nói:

- Chư vị quan gia, xin cứ nghỉ ngơi tiếp, tể phó thủ đã mang trà chạy đi, khi y trở về tại hạ muốn được cùng các vị tướng quân đối ẩm một chung.

Chúng quan sai nhìn thấy ngân lượng không thể chối từ. Thích Kế Quang lại nói:

- Không dám khiến túc hạ phải phí tổn. Đường đến Nam Kinh không còn xa, Thích mỗ cũng muốn đến nhanh một chút, dù sống dù chết cũng một lần cho xong.

Văn sĩ cười cười, chỉ tay về phía đằng xa nói:

- Nhìn kia, chẳng phải hãn đã về đấy thôi.

Chúng nhân nhìn ra, thấy phía cuối đường một điểm ảnh như gió tiến lại, trong khoảng khắc đã nhìn rõ hình trạng, đúng là nam tử mặc áo tơ lúc nãy, trong tay cầm một cái bình bên đáo đến trước lương đình đột nhiên dừng chân lại. Y đang bồn tẩu như cuồng nhưng nói dừng là dừng được, thực khiến Lục Tiệm cảm thấy hãi dị. Văn sĩ cười nói:

- Châm hai chén trà.

Nam tử áo tơ cẩn thận đặt bình trà xuống, trong tay xuất hiện hai cái chén thận trọng rót trà.

Thích Kế Quang nhận chén trà, thấy nước trà một màu bích lục, nước vẫn sôi chưa dừng, phía trên bọt nước đang nổi lên, bất giác ngờ vực nói:

- Trà này lấy tại vùng phụ cận phải không?

Nam tử áo tơ không nói một lời, chỉ có văn sĩ cười nói:

- Trà này lấy từ trong thành ra.

- Nực cười – một tên quan sai cười nói – từ Nam Kinh đến đây ít nhất mười dặm, đi về phải mất hai mươi dặm, dù có công phu từ thành lấy được trà quay về đây thì trà sao có thể còn đang sôi được.

Thích Kế Quang lại cười nói:

- Thế gian thiếu gì kỳ nhân, dù có làm được như vậy cũng đâu có gì kỳ quái.

Nói xong nhẹ nhàng hớp một ngụm trà, từ từ thưởng thức rồi tán thưởng:

- Trà ngon, có điều Thích mỗi thô lỗ, không hiểu trà đạo, không biết xuất xứ của nó.

Văn sĩ cười nói:

- Trà này lá nhỏ như lưỡi chim sẻ, chính là đặc sản Bích Loa phong của Động Đình, nước trà có hương vị, ngoài nước từ suối Thạch Thanh của Vô Tích Huệ sơn không đâu có được. Ta không thích rượu, chỉ thích trà, xin lấy chén trà này để khích lệ tướng quân, chúc tướng quân sớm có ngày thoát xuất tù lung, lời nói hôm nay xin vạ lần đừng quên.

Thích Kế Quang cung tay cười nói:

- Đa tạ lời chúc, xin hỏi đại danh các hạ?

Văn sĩ lắc đầu cười nói:

- Ta chỉ là một phế nhân, ngài cứ gọi là thư sinh, tiện danh không tiện nói ra.

Thích Kế Quang khí vũ hiên ngang, văn sĩ không muốn thông danh y cũng không miễn cưỡng, cười một tiếng thoải mái rồi chuyển mình quay đi. Lục Tiệm đi theo phía sau, được hai bước đột nhiên sau lưng ớn lạnh, vội

quay lại nhìn, thấy hai mắt nam tử áo tơ từ dưới chiếc mũ tre phát ra một đạo lệ mang như có đao phong rạch tới.

Mắt Lục Tiệm cảm thấy đau nhói, vội vàng chuyển nhãn, lại thấy Mạc Ất miệng đang lẩm nhẩm, hai mắt xuất hiện thần thái tự kỷ. Lục Tiệm trong tâm chấn động, không kìm được lùi nhanh về phía sau hai bước, vội vàng đứng chắn phía sau Thích Kế Quang. Không ngờ hàn khí đó thủy chung bất tán, đến khi họ đi được vài dặm, không còn nhìn thấy nam tử áo tơ và Mạc Ất nữa mới dần tiêu tán.

Thích Kế Quang thấy vậy ngạc nhiên nói:

- Huynh đệ, sắc diện sao lại khó coi như vậy?

Lục Tiệm nói:

- Đệ cũng không hiểu, chỉ thấy trong lòng bất an.

Thích Kế Quang trong lòng cũng có tâm sự, tiện miệng nói:

- Đã tới Nam Kinh, mọi việc đều do trời quyết định.

Lục Tiệm mặc nhiên không đáp, trước mắt thủy chung vẫn như thấy ánh mắt lạnh lẽo dưới nón tre của nam tử áo tơ, nhãn mặt nghĩ “ hai người đó là ai? tại sao khi ta thấy họ liền cảm thấy bất an, hận không thể chạy ra ngoài ngàn dặm”

Lục Tiệm đang lúc trong lòng trăm mối thì đã đến gần thành trì. Đoàn người sau khi vào thành liền thấy nhà cửa ngang dọc kín cả mười dặm, chu môn vạn hộ, toàn thành sáng rực. Gió thổi lạnh lẽo, ngày vừa tàn, trăng đang lên, bồi hồi nhìn bóng người qua lại, phảng phất có sự phồn hoa của Giang Nam. Đến tổng đốc nha môn, quan sai giao người hoàn tất, Thích Kế Quang nhập lao thăm vấn, Lục Tiệm phải chia tay, trong lòng bất nhẫn, nắm chặt hai tay Thích Kế Quang mắt đỏ lên.

Thích Kế Quang thở dài nói:

- Tổng quân thiên lí, chung tu nhất biệt (đưa người ngàn dặm rồi cũng phải chia tay). Huynh đệ, người đưa ta tới đây, đại ca đời này kiếp này không thể nào quên.

Lao đầu thúc giục, hai người không biết làm thế nào đành sa lệ ly biệt. Lục Tiệm nhìn Thích Kế Quang nhập lao môn trong lòng trầm xuống, đi đi lại lại trước cổng tổng đốc phủ, nhìn quan viên ra ra vào vào thật không biết có thể nhờ ai giúp đỡ.

Đi qua lại suốt nửa ngày đã đói bụng, sờ khắp người không thấy gì, bây giờ mới nhớ ra là bao ngân lượng đã đưa cho đám quan sai, nhất thời cảm thấy bất lực, chuyển người đi đến đầu đường, chỉ thấy hai bên đường quán xá san sát, mùi cơm thịt thơm phức, bất giác không nhịn được nuốt nước miếng đánh ực. Trong lúc đang luống cuống bỗng gặp chân bị người ta đá phải. Nhưng Lục Tiệm linh giác thần thông, dù giữa vạn người vẫn có thể tiến thoái như thường, tuyệt không dễ bị người ta đá vào chân. Y kinh ngạc quay đầu nhìn lại, chính là “Kim Quy” Doanh Vạn Thành, trên trán đang dán thuốc cao, hai bên má đầy vết trầy xước, Lục Tiệm giật mình vui mừng nói:

- Ông đấy à, Cốc Chấn đâu?

Doanh Vạn Thành sắc diện âm trầm, giận dữ hừ một tiếng, nói:

- Hắn chưa đến tìm người sao?

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Hắn chẳng phải bị ông bắt giữ đấy sao, sao lại hỏi ta?

Doanh Vạn Thành vận khởi thần công “Quy Kính”, hai mắt nhìn khắp người Lục Tiệm vài lượt, cười nói:

- Thằng bé này tốt đấy, so với Cốc Chấn thành thật hơn nhiều. Ngẫu nhiên gặp lại ở đây, chúng ta tới tửu lâu uống hai chung nhé?

Lục Tiệm hơi do dự, nhưng hăn một lòng muốn tìm nơi hạ lạc của Cốc Chấn nên đành đáp ứng, đột nhiên thấy Doanh Vạn Thành cất bước đi trước, chân trái cà nhấc từng bước một. Lục Tiệm thấy y toàn thân thụ thương, trong lòng kinh nghi “võ công của y cao cường như thế, lại có thần công “Quy kính”, kẻ nào có thể đả thương y đến mức này. Y rõ ràng ở cùng một chỗ với Cốc Chấn, hiện giờ y ở đây, Cốc Chấn có thể đi đằng nào chứ?

Doanh Vạn Thành đi đến chỗ rẽ liền đi vào một tửu lâu lớn nhất, ngang nhiên ngồi xuống gọi tiểu nhị:

- Lão gia điểm thái (gọi đồ ăn).

Tiểu nhị thấy hăn y phục hoa lệ trong lòng đã cung kính ba phần, vội vàng cười nói:

- Lão viên ngoại xin cứ gọi.

Doanh Vạn Thành nói:

- Trước tiên tam bạch tam tiên, một đem chưng, hai đem nấu cách thủy

Tiểu nhị nghe vậy cười cầu tài nói:

- Lão viên ngoại xin nói minh bạch?

Doanh Vạn Thành cười nhạt nói:

- Uống cho người làm tiểu nhị của một đại tửu lâu. Tam bạch là Thái Hồ tam bạch: tiểu ngân ngư, bạch tài ngư, bạch hà. Tam tiên là Trường Giang tam tiên: đao ngư, thì ngư, hà đồn. Hà đồn và bạch hà đem chưng, còn bốn loại kia nấu cách thủy.

Tiểu nhị do dự nói:

- Cả sáu món thì không ít đâu.

Doanh Vạn Thành cười lạnh nói:

- Sao, người sợ ta ăn không hết chẳng. Ăn không hết thì ta đem đi.

Tiểu nhị ứng tiếng chuẩn bị quay đi, Doanh Vạn Thành lại nói:

- Chậm đã, nếu có lấy cho ta một bát thang Ngọa Long Phượng Sồ.

Tiểu nhị lộ vẻ khó khăn, ngượng ngập nói:

- Lão viên ngoại, loại thang đó chưa từng nghe qua, xin hỏi cách làm như thế nào?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Dùng hai cân hoạt bảo (chỗ này có lẽ phải là bào ngư), bỏ lòng chỉ lấy thịt, lại thêm năm đôi cánh gà non rút xương thái nhỏ, trộn đều mấy thứ này với hạt tiêu, hành nghiền, vài loại rau mùi. Đun nửa giờ cho đến khi nước trong, vớt hết cái ra, chỉ giữ lấy nước. Bào ngư chính là ngọa long, cánh gà non là phượng sồ, vì vậy mới có tên gọi như thế. Người đừng tưởng mang thứ linh tinh nấu lèo ta, vật liệu không đúng, lão gia ta nếm cái là biết.

Tiểu nhị đó vội cười đáp:

- Bản điểm mở đã có trăm năm, sao dám lừa gạt.

Tiểu nhị lộ vẻ khó khăn, ngượng ngập nói:

- Lão viên ngoại, loại thang đó chưa từng nghe qua, xin hỏi cách làm như thế nào?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Dùng hai cân hoạt bảo (chỗ này có lẽ phải là bào ngư), bỏ lòng chỉ lấy thịt, lại thêm năm đôi cánh gà non rút xương thái nhỏ, trộn đều mấy thứ này với hạt tiêu, hành nghiền, vài loại rau mùi. Đun nửa giờ cho đến khi nước trong, vớt hết cái ra, chỉ giữ lấy nước. Bào ngư chính là ngoạ long, cánh gà non là phượng sồ, vì vậy mới có tên gọi như thế. Người đừng tưởng mang thứ linh tinh nấu loè ta, vật liệu không đúng, lão gia ta nếm cái là biết.

Tiểu nhị đó vội cười đáp:

- Bẩm điểm mở đã có trăm năm, sao dám lừa gạt.

Doanh Vạn Thành gật gật đầu, nói tiếp:

- Ta còn muốn gọi một đôi chân ngỗng, mai rùa ninh nhừ, một bát rượu thuốc, một đĩa sò nướng, một bát phần quyết Giang Dao Trụ, sò, hoa quả tươi cũng của Giang Dao Trụ, nơi khác lão gia không cần. Lại thêm thịt nướng Phở Giang. Còn cua nữa, lão gia phát ốm vì cua biển rồi, cua đất chừng bốn con. Bưởi lạc đà sa mạc một cái, hấp trong mật ong. Tay gấu Liêu Đông một cái, rang kỹ với hành tươi Sơn Đông. Nghêu lớn ở Tam Giang, mang đến cho lão gia một đôi để hấp rượu. Hừm, lão gia sợ đồ sống, thôi không gọi ốc khi nữa. Mứt quả dính răng, thôi bỏ đi. Hai đĩa dưa tây, dưa tây phải là loại lấy ở Hàng Châu, nhớ phải cắt nhỏ cẩn thận, không được dính một chút cùi nào. Lại thêm nước ép hoa đào, đun sôi lấy 8 phần, ngào với đường, nhớ là phải theo đúng thứ tự như vậy, ngàn lần không được nhầm lẫn.

Nói xong, lại chọn thêm một bình Trạng Nguyên Hồng, hai bình danh tửu Tứ Xuyên. Lão vô cùng lão luyện làm cho tiểu nhị đổ hết cả mồ hôi đầu, đợi cho lão nói xong mới run rẩy đáp:

- Những thứ này quả là cần rất nhiều nguyên liệu, tiểu điểm không có đủ, phải sang các tửu lâu khác lấy về, vạn lần cũng không dám giấu điểm lão gia.

Lục Tiệm hỏi:

- Nhiều đồ ăn thế này, ăn sao cho hết?

Doanh Vạn Thành cười lạnh:

- Ăn không hết thì mang cho chó ăn.

Tiểu nhị thấy lão phóng khoáng như thế, không giấu được vẻ mặt hoan hỉ, vội vã đi vào bên trong.

Doanh Vạn Thành gật gật đầu, nói tiếp:

- Ta còn muốn gọi một đôi chân ngỗng, mai rùa ninh nhừ, một bát rượu thuốc, một đĩa sò nướng, một bát phần quyết Giang Dao Trụ, sò, hoa quả tươi cũng của Giang Dao Trụ, nơi khác lão gia không cần. Lại thêm thịt nướng Phở Giang. Còn cua nữa, lão gia phát ốm vì cua biển rồi, cua đất chừng bốn con. Bưởi lạc đà sa mạc một cái, hấp trong mật ong. Tay gấu Liêu Đông một cái, rang kỹ với hành tươi Sơn Đông. Nghêu lớn ở Tam Giang, mang đến cho lão gia một đôi để hấp rượu. Hừm, lão gia sợ đồ sống, thôi không gọi ốc khi nữa. Mứt quả dính răng, thôi bỏ đi. Hai đĩa dưa tây, dưa tây phải là loại lấy ở Hàng Châu, nhớ phải cắt nhỏ cẩn thận, không được dính một chút cùi nào. Lại thêm nước ép hoa đào, đun sôi lấy tám phần, ngào với đường, nhớ là phải theo đúng thứ tự như vậy, ngàn lần không được nhầm lẫn.

Nói xong, lại chọn thêm một bình Trạng Nguyên Hồng, hai bình danh tửu Tứ Xuyên. Lão vô cùng lão luyện làm cho tiểu nhị đổ hết cả mồ hôi đầu, đợi cho lão nói xong mới run rẩy đáp:

- Những thứ này quả là cần rất nhiều nguyên liệu, tiểu điểm không có đủ, phải sang các tửu lâu khác lấy về, vạn lần cũng không dám giấu diếm lão gia.

Lục Tiệm hỏi:

- Nhiều đồ ăn thế này, ăn sao cho hết?

Doanh Vạn Thành cười lạnh:

- Ăn không hết thì mang cho chó ăn.

Tiểu nhị thấy lão phóng khoáng như thế, không giấu được vẻ mặt hoan hỉ, vội vã đi vào bên trong.

Lục Tiệm đói đã lâu, ăn uống như lang như hổ, một hơi hết ba đĩa rau là no. Doanh Vạn Thành ngược lại từ tốn cầm lấy đũa, gắp từng miếng một, nhai chậm rãi, mỗi món đều nếm qua, có điều bất luận là rau hay canh đều chỉ ăn một miếng, tuyệt không ăn nhiều, cách ăn rất khẩu cứu, ăn cua lột vỏ, bỏ càng chinh tề, khéo léo bóc từng lớp từng lớp thịt như phi điệp, nếu miếng thịt quá lớn thì tách thành từng miếng nhỏ. Lục Tiệm không nhẫn nại được, hỏi:

- Doanh tiền bối, Cốc Chấn đâu rồi?

Doanh Vạn Thành đang nếm thử món nghêu hấp rượu, nghe hỏi tới liền nói:

- Chạy rồi.

Lục Tiệm giật mình, trong lòng chợt đại ngộ “nguyên lai lão đầu này toàn thân thương tích, đích thị là do Cốc Chấn gây ra.” Nghĩ đến việc Cốc Chấn hý lộng lão kim quy này, Lục Tiệm bất giác không kìm được cúi đầu xuống cười thầm. Doanh Vạn Thành tức giận hừ một tiếng nói:

- Ta đuổi con thỏ con đó chạy về Nam Kinh, mấy lần gần bắt kịp đều bị hản dùng gian kế trốn thoát, hừ, hiện giờ hản trốn trong thành đông đúc, lão tử nhất thời không có trợ thủ nên chưa tóm được hản.

Lục Tiệm thăm lược định tình hình, đột nhiên nhớ ra một việc liên hỏi:

- Doanh tiền bối, ta có một việc muốn thỉnh giáo, ngài là người nhiều kiến thức hoặc giả có thể giúp được chăng?

Doanh Vạn Thành đang cầm một miếng dưa, từ từ nhả hạt, liếc Lục Tiệm một cái hỏi:

- Việc gì?

Lục Tiệm nói:

- Ta có một người đại ca kết bái, đánh với Oa khẩu bị bại trận, hiện đang trong lao lí, có cách nào cứu y ra không?

Doanh Vạn Thành giơ hai ngón tay lên, cười nói:

- Việc này dễ thôi, chỉ cần hai chữ.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Hai chữ gì?

Doanh Vạn Thành cười ha hả nói:

- Ngân lượng.

Lục Tiệm không hiểu nói:

- Nói vậy nghĩa là sao?

Doanh Vạn Thành nói:

- Nếu người có ngân lượng, trước hết dứt năm mươi lượng cho lao đầu (cai ngục), như vậy vị đại ca trong lao lí của người sẽ không phải chịu nhục hình. Sau đó tới môn hạ của tổng đốc phủ dứt một trăm lượng để được gặp

nội phủ tổng quản, đút cho tổng quản ba trăm lượng để gặp sư gia, đút cho sư gia ba trăm lượng để gặp tổng đốc, đút cho tổng đốc hai ngàn lượng để gặp giám quân, đút cho giám quân hai nghìn lượng nữa, ha ha, tổng cộng chỉ mất 4750 lượng. Nếu thất bại có thể tìm đến thân nương của hoàng đế lão tử thì việc gì chẳng xong.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Ngân lượng thì ta không có.

Doanh Vạn Thành nói:

- Người không có, nhưng Cốc Chấn có. Người tìm được hãn thì bốn ngàn hai trăm lượng chứ bốn vạn hai ngàn lượng cũng chỉ như sợi lông trâu mà thôi.

Lục Tiệm cười nhạt nói:

- Ông muốn ta tìm hãn ư? Ông đột nhiên tốt như vậy là có hậu mưu, ta không mắc lừa đâu.

- Tiểu tử tinh quái thật – Doanh Vạn Thành cười nói – đáng tiếc, nếu người không tìm Cốc Chấn thì vị đại ca thập tử trong lao của người sẽ mất đầu.

Nói xong bỏ bát xuống lau miệng rồi từ từ đứng lên, tiểu nhị vội chạy đến cười nói:

- Lão viên ngoại, tính tiền rồi chứ ạ?

- Nói bậy – Doanh Vạn Thành trợn mắt – ai nói ta tính tiền – tay chỉ Lục Tiệm, cười nói – vị này là tài thần, người tìm hãn mà tính tiền.

Lục Tiệm giật mình chờ người ra, tên tiểu nhị đó thấy Lục Tiệm y sam cũ rách, trong lòng nghi hoặc, vội kéo Doanh Vạn Thành lại.

Nhưng Doanh Vạn Thành có thần thông “Quy kính” liệu địch tiên cơ, biết trước gã sẽ đưa tay tới liền cười ha hả nhảy một cái xa hơn một trượng ra ngoài tửu lâu. Lúc sắp tiếp đất lão đưa trức trượng ra chống xuống đất một cái, mượn lực hạ xuống rồi cà nhấc từng bước phóng vút đi, nháy mắt đã biến mất. Tên tiểu nhị đó mặt mày tái mét, không chụp được Doanh Vạn Thành liền tóm lấy Lục Tiệm gào lớn:

- Người giết ta rồi, người giết ta rồi.

Vừa nói vừa không cầm được bật khóc. Lục Tiệm nếu muốn tránh thì một trăm tên tiểu nhị cũng không tóm được y, nhưng thấy tiểu nhị bật khóc trong lòng mềm ra, thừ người bất động. Tiểu nhị trong quán nghe nói có người ăn quýt, rùng rùng chạy lên lầu nhằm Lục Tiệm thượng căng chân hạ căng tay. Lục Tiệm không muốn đánh lại, chỉ đứng yên như si ngốc, tên tiểu nhị ban đầu sợ chúng nhân đánh chết Lục Tiệm thì không ai trả tiền, vội nói:

- Đừng đánh vội, để hẳn trả tiền.

Lục Tiệm cười khổ nói:

- Đại ca, ta một xu cũng chẳng có, làm sao trả tiền được.

Tên tiểu nhị nghe vậy người chột nhũn ra, quỳ sụp xuống đất khóc âm lên. Lục Tiệm trong lòng bất nhẫn, việc này tuy là y rơi vào kế của Doanh Vạn Thành, nhưng thực cũng đã ăn uống đồ của tửu lâu, đành nói:

- Vị đại ca này, xin đừng lo lắng, ta sẽ làm việc cho tửu lâu để bồi hoàn.

Đột nhiên nghe có người cười lạnh nói:

- Làm tiểu nhị thì được bao nhiêu tiền? Chỗ thức ăn lúc này trị giá năm trăm hai mươi lượng, người có làm tiểu nhị tám đời cũng không đủ bồi hoàn.

Chúng nhân quay ra nhìn, thấy chương quỹ đang đi lên, nhất thời tránh hết cả sang hai bên. Tên tiểu nhị đang quỳ trên đất sợ bị trách phạt, càng khóc to hơn. Lại có người nói:

- Hẳn không thể trả tiền thì đưa hẳn tới quan phủ.

Viên chương quỹ đó người dài mặt vuông, râu ba chòm dài, không giận mà uy, nghe vậy cười lạnh nói:

- Người này nghèo khổ cùng cực, dù có đem đến quan cũng chẳng lấy lại được tiền cho ta. Các người trối hẳn lại, trước hết nhốt hẳn ba ngày, sau đó bắt hẳn làm việc để trả tiền.

Chúng tiểu nhị nghe vậy liền phẫn khởi tinh thần, lấy dây thừng trói Lục Tiệm lại ném vào kho rồi đóng cửa lại. Lục Tiệm ngồi trong kho, không kìm được cười khổ, trong lòng biết rõ dây thừng này cựa một cái là đứt đoạn, cửa kho bằng gỗ cũng chỉ một quyền là vỡ tan, nhưng làm như thế thì không khác gì lão tặc Doanh Vạn Thành, trở thành kẻ vô sỉ vô tín.

Y lại không ngừng nghĩ ngợi, không biết làm cách nào để kiếm ra được năm trăm hai mươi lượng, có lẽ chung thân phải ở lại tửu lâu này làm tiểu nhị để trả nợ. Nhưng nghĩ đến Thích Kế Quang, bất giác lại thấy buồn rầu. Thời gian dần trôi, Lục Tiệm lại dần thấy đói, tính thời gian thì đã quá nửa đêm, viên chương quỹ đó chắc rất tức giận nên không ra lệnh cho tiểu nhị mang cơm đến. Lục Tiệm ngoài đói còn mệt, lúc trước lại uống một chén rượu nên dần dần thiếp đi. Ngủ được một lúc đột nhiên có tiếng động vang lên, Lục Tiệm giật mình tỉnh lại, hướng theo phía âm thanh đột nhiên thấy một điểm hỏa quang từ bức tường phía trái hắt ra, kể đó ánh lửa rực sáng rồi bức tường dịch chuyển, lộ ra một thông đạo mờ tối.

Trong kho có ám môn, Lục Tiệm kinh ngạc vô bì, không kìm được đứng bật dậy, lại thấy một người tay cầm đèn từ ám môn đi ra, nhìn thấy diện mạo người này hẳn thất thanh nói:

- Chưởng quỹ.

Người đến mặt vuông râu dài, đích thị chưởng quỹ của tử lâu, tay cầm một ngọn đu đăng cười khê nói:

- Lục gia phải chịu khổ, tôi đã đắc tội, xin được lượng thứ.

Lục Tiệm cảm thấy mập mờ, nói:

- Chưởng quỹ, ngài... ngài nói gì, ta không hiểu.

Chưởng quỹ rút ra một tiểu đao, cắt đứt dây thừng, trầm giọng nói:

- Nơi này nguy cơ tứ bề, các hạ không nên nói nhiều, mau đi lối này.

Nói xong tay cầm đèn đi trước, bước vào trong ám môn, Lục Tiệm bất đắc dĩ phải theo sau. Trong ám môn là một địa đạo, tối tăm ẩm thấp, chỉ đi lọt một người, Lục Tiệm trong lòng kinh nghi, không nhìn được hỏi:

- Chưởng quỹ, có nguy hiểm gì vậy, vì sao ngài thả ta ra?

Chưởng quỹ nói:

- Doanh Vạn Thành đang trông chừng ngoài tử lâu.

Lục Tiệm tức giận nói:

- Tốt lắm, lão tặc vô sỉ, ta đang lo không túm được hắn.

Nói xong quay người đi ra, chưởng quỹ hốt hoảng vội kéo lại nói:

- Vạn lần không được. Tại thành Nam Kinh có rất nhiều cao thủ Đông Đảo, bên ngoài tử lâu hiện giờ ngoài Doanh Vạn Thành còn có ít nhất ba người trong Đông Hải ngũ tôn, không thể ra được.

Lục Tiệm nghe vậy thất kinh, chưởng quỹ thở dài nói:

- Lục gia không biết đó thôi, cậu nhập thành là đã bị họ theo dõi, họ không động thủ vì muốn dùng cậu làm mồi nhử để kéo người đó ra.

Lục Tiệm kinh ngạc nói:

- Cốc Chấn ư?

Chương quỹ mặc nhiên gật đầu. Lục Tiệm nói:

- Vậy thì ta càng phải ra, đánh với chúng một trận để Cốc Chấn biết mà tránh xa.

Chương quỹ cười nói:

- Lục gia đã coi thường Cốc gia rồi, nói về võ công thì những cao thủ Đông Đảo đó có thể lợi hại, nhưng nói về đấu trí thì đâu phải đối thủ của Cốc gia.

Lục Tiệm nhíu mày nói:

- Ông là người của Cốc Chấn?

Chương quỹ gật đầu nói:

- Doanh Vạn Thành chọn tửu lâu này để hãm hại các hạ là đã nghi ngờ tửu lâu này và Cốc gia có quan hệ, vì vậy trước hết khiến cậu mắc nợ, sau đó từ phía sau quan sát, chỉ cần có chút dấu vết là nhất định sẽ bám theo để tìm ra Cốc gia. Hắn chỉ không tính được là trong kho có bí đạo này thôi.

Lục Tiệm nghe vậy cả kinh, tự hận bản thân trở thành con cờ trong tay Doanh Vạn Thành, bất giác hỏi:

- Hiện giờ chúng ta đi đâu?

Chương quỹ cười cười nói:

- Đến nơi sẽ biết.

Nói xong cúi người đi về phía trước, Lục Tiệm theo sau. Bí đạo đó dài mà ngoắt ngoéo khó đi, có nhiều ngã rẽ khiến người ta khó mà phân biệt được phương hướng, đi được bảy, tám dặm thì phía trước xuất hiện một bức tường. Chương quỹ đến trước tường tìm kiếm một hồi rồi đẩy một cái, bức tường liền chuyển động, phía sau tường lộ ra một cầu thang đi lên trên, cũng hướng vào một ám môn. Chương quỹ mở cửa ra, một luồng gió sông lạnh lẽo thổi vào.

Lục Tiệm ra khỏi cửa, kinh ngạc thấy mình đang đứng dưới chân một cây cầu, trên đầu toàn là gạch đá, rêu xanh bám đầy, dưới chân là nước sông đen đặc không ngừng chảy về xuôi. Chương quỹ vỗ tay ba cái, liền thấy một chiếc thuyền nhỏ từ bóng tối đi ra, dừng lại trước cầu, trên thuyền có một người áo tơ mũ tre. Chương quỹ vòng tay nói:

- Triệu mỗ đưa đường tới đây thôi, mời Lục gia lên thuyền.

Lục Tiệm lo lắng nói:

- Chương quỹ, còn ngân lượng thì sao?

Triệu chương quỹ cười nói:

- Từ lâu là của Cốc gia, các hạ không cần phải lo lắng về số ngân lượng đó.

Lục Tiệm hơi cảm thấy nhẹ nhõm, lại nói:

- Chương quỹ cũng đừng trách vị tiểu nhị đại ca đó.

Triệu chương quỹ thở dài nói:

- Các hạ thực là hảo nhân, yên tâm, việc này Triệu mỗ tự sẽ có cách xử lý.

Lục Tiệm vòng tay chào rồi lên thuyền, người áo tơ liền quạt nước xuôi dòng. Đi được một quãng, Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cây cầu đỏ chìm trong màn đêm tối đen, không nhìn rõ được gì. Gió mát từng trận từ trước mặt thổi đến, hai bên bờ ánh lửa san sát, hàng quán đông đúc, đèn nhiều như sao, bất giác truyền đến tiếng đàn tiếng tiêu, nam nữ cười nói, trên mặt nước thuyền qua lại tấp nập, ánh đèn như lưu quang.

Người áo tơ đột nhiên ngừng mái chèo, cung kính nói:

- Xin mời lên bờ.

Lục Tiệm nhìn lên thấy bên cạnh thuyền là một cầu thang bằng đá, lập tức cáo từ rồi tiến lên, đột nhiên trước mắt thấy xuất hiện một tòa đại trạch (nhà lớn) tráng lệ, đèn lửa huy hoàng, tiếng người huyên náo, trong lúc đang ngạc nhiên thì từ trong bóng tối xuất hiện một nam tử, thấp giọng hỏi:

- Lục gia phải không?

Lục Tiệm gật đầu, người đó nói:

- Xin theo tôi.

Nói xong nhanh chân đi trước, Lục Tiệm theo sau, đi qua nhiều nơi, cuối cùng đến trước một cái cửa.

Nam nhân đó gõ cửa, một trung niên phụ nhân từ trong cửa đi ra, y phục hoa lệ, trang điểm không nhiều, tuy đã là một lão từ nương nhưng vẫn còn vẻ phong vận, trước khi nói liền mỉm cười, giọng thanh tao hỏi:

- Lục gia?

Rồi giơ tay nói:

- Xin đi theo thiếp thân.

Lục Tiệm tâm trung hồ đồ, chỉ cảm thấy mọi sự việc đêm nay đều hết sức quỷ dị. Y nghĩ tới đó, không tự chủ được đành theo bước phụ nhân đó, bước thấp bước cao, đi được mười trượng không kìm được hỏi:

- Vị đại thẩm này tại sao lại biết tên ta?

Phụ nhân đó quay lại cười, trong mắt xuất hiện một luồng thủy quang lưu chuyển, đầy vẻ tình tứ, Lục Tiệm cảm thấy như bị câu hồn đoạt phách, trong tâm đại chấn, vội vàng cúi đầu xuống, đột nhiên nghe phụ nhân cười nói:

- Nguyên ta không nên gặp cậu, có điều ta muốn xem người mà Cốc gia coi trọng là như thế nào.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Bà cũng là người của Cốc Chấn?

Phụ nhân đó che miệng cười nói:

- Cậu nói gì vậy, ai là người của Cốc Chấn? Dù ta có trăm lần muốn y chẳng nữa thì tiểu tử đó nhân giác cũng vô cùng cao, đâu chịu để lão nương này vào trong mắt.

Lục Tiệm thấy cử chỉ của bà ta quyền rũ, mị thái hoành sanh, tuyệt nhiên không phải là loại phụ nhân tầm thường, không kìm được mặt đỏ tới tận mang tai, trong lòng nghĩ: “lúc thì tự xưng thiếp thân, lúc tự xưng lão nương, lúc gọi là Cốc gia, lúc gọi là tiểu tử, cuối cùng khẩu khí cũng không khác Doanh Vạn Thành” nghĩ tới đó bất giác hồ nghi hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Phụ nhân đó cười cười không đáp, uyển chuyển bước đi, Lục Tiệm tuy hoài nghi nhưng cũng hiếu kỳ, liền nhanh chân theo sau. Hai người đi theo

một hành lang dài, hành lang này có hai lối đi, đèn đỏ treo cao, ánh sáng lay động, chốc lát lại thấy một biểu tượng con chim màu vàng. Đi đến chỗ ngoặt, trước mặt đột nhiên có một nữ tử xăm xăm cúi đầu bước tới, không kịp dừng lại đâm sầm vào phụ nhân đó, cái khay cầm trên tay liền lật ra, chiếc chén sứ phía trên rơi xuống đánh choang. Phụ nhân giận dữ nói:

- Tiểu đề tử (người dịch – không hiểu nghĩa từ này), ngươi mù à?

Liền vung tay đánh ra một chưởng vào nữ tử. Lục Tiệm nhú mày, đưa tay ngăn lại, nói:

- Dừng tay, bất quá chỉ là một chiếc chén sứ, đâu đáng để đánh người.

Chuyển nhãn nhìn sang, đúng lúc nữ tử ngẩng đầu lên, Lục Tiệm không kìm được ngạc nhiên, không phải vì lý do gì khác mà là vì nữ tử đó quá xấu, da vàng ửng, khóe miệng trễ xuống, mắt trái không có lông mày, méo xệch không nhìn thấy lòng trắng, mắt phải tuy vẫn còn lông mày nhưng lại có một cái nhọt to vẫn chưa khỏi, lưng còng xuống, đầu gối cong veo, không cúi xuống được, tựa hồ như bị chứng nhuyễn cốt (xương mềm), nói tóm lại là bộ dạng khiến người ta không muốn nhìn lần thứ hai. Nữ tử đó và Lục Tiệm bốn mắt gặp nhau, trong mắt có thần sắc quái dị.

Lục Tiệm cảm giác đã gặp người này từ trước nhưng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu, lại thấy nữ tử đó nhãn thần ảm đạm, cặp mắt xuống.

- Tốt lắm – phụ nhân gào lên – lại là Sứ nô nhân nhà ngươi. Người có biết cái chén này là loại thượng phẩm, giá của nó dù bán người đi mười lần cũng không đủ trả được.

Sứ nô nhân nhìn chằm chằm vào mũi chân, ầm ờ nói:

- Hà mụ mụ, thừa không biết.

Thanh âm như dây siết vào gỗ cực kỳ khó nghe, không thể tưởng tượng lại xuất phát từ miệng của một nữ nhân.

Phụ nhân mặt lộ thần sắc độc ác, gắt lên:

- Nếu không phải người có cái bộ dạng xấu xí đó thì ta đâu phải giữ người lại, thật khiến người ta mất cả hứng.

Lục Tiệm thấy Sửu nô nhân cúi đầu, hai vai run run như đang khóc, trong lòng cảm thấy thương xót, bất nhẫn nói:

- Đại thẩm nói vậy khắc bạc quá. Dung mạo là do trời sinh, đâu có ai muốn mình xấu xí.

Hà mù mù hăng giọng, xua tay nói:

- Đi đi, hôm nay gặp được Lục gia là người may mắn, bằng không ta đã đập chết người rồi.

S Sửu nô nhân như được đại xá, vội vàng đi ra. Hà mù mù cười nói:

- Y thị dùng để “quét dọn”, nguyên lai ta giữ thị chuyên để đối phó với những tên khách nhân giáo hoạt, không ngờ lại mạo phạm tới Lục gia.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Đối phó với những tên khách nhân giáo hoạt bằng cách nào?

Hà mù mù cười khẽ một tiếng, trả lời:

- Dùng cho những kẻ muốn vào nhưng không có tiền.

Nói xong lại đi tiếp, hai người đến khúc quanh lại nghe tiếng nam nữ cười đùa, Hà mù mù đến trước một gian phòng, cửa phòng chột mở rộng,

ánh đèn hồng tỏa sáng khắp phòng, bên trong có một tấm bình phong, lúc này đang giữa mùa hạ, trên bức bình phong lại có một bức họa Đại Lý thành “Tuyết cảnh đồ”, bằng tuyết được vẽ thật sống động, nhìn vào như giúp giảm bớt nhiệt độ xung quanh.

Đột nhiên nghe phía sau bình phong một nữ tử cười yêu kiều nói:

- Hảo đệ đệ, bàn này người thua rồi, phải trả cho ta gì nào?

Một nam tử tiếp khẩu cười nói:

- Tiếng cười của tử tử đáng giá ngàn vàng, cái gì mà chẳng có, hà tất phải đòi ở ta.

Lục Tiệm nghe thanh âm bất giác giật mình, người vừa nói đích thị là Cốc Chấn.

Nữ tử hú một tiếng, cười giòn nói:

- Hạm Ngọc tử suốt ngày tưởng nhớ đến tên tiểu hồn đản người, người lại thiên vạn biệt tâm bỏ đi, phải phạt người sửa ba tiếng.

Nói chưa dứt, lại có một nữ tử khác cười nói:

- Thu Ngân tâm địa thật mềm yếu, người chưa biết đó thôi, tiểu hồn đản này việc gì mà không dám làm, nếu chỉ phạt hấn sửa ba tiếng tại Nam Kinh này thì dễ dàng quá. Ta có một đề mục khác, lần này nếu hấn thua thì phạt hấn đêm nay phải ngủ lại trong phòng của Hạm Ngọc.

Hạm Ngọc gắt lên:

- Uyển Nương đừng có hại ta, lão hổ (ý nói mẹ hay vợ) nhà hấn vô cùng hung ác, uy phong bát diện chẳng sợ ai, lần trước hấn uống hoàng thang, say không biết gì, ta liền dìu hấn về phòng, chỉ mới ngồi trên giường chải tóc rửa mặt, vậy mà đã có người qua lại dòm ngó cả trăm lần.

- Có việc đó sao? – Cốc Chân giả như ngạc nhiên – Sao ta không nhớ ra nhỉ?

- Tưởng ta ngốc sao – Hạm Ngọc cười lạnh nói – bất quá lần đó có Tố Cầm tỉ tỉ làm nhân chứng, nghe tận tai, thấy tận mắt, phải vậy không?

Có tiếng một nữ tử khác cười nói:

- Ta cũng không nhớ.

Hạm Ngọc bức tức nói:

- Tỉ tỉ, sao lại bảo vệ cho hắn.

Thu Ngân cười nói:

- Tố Cầm tỉ tỉ mà không bảo vệ hắn thì còn ai bảo vệ nữa? Thảo nào mà mỗi lần hai người bọn họ gặp nhau lại ở lý trong phòng, cả ngày không ra, chẳng lẽ lại ở đó bàn luận thi từ hay sao.

Quần nữ nghe vậy đều cười khúc khích, Uyển Nương thở ra một hơi nói:

- Con tiểu quỷ Thu Ngân này, Tố Cầm đích thị là hảo nhân, nhưng tiểu hồn đản này thì chẳng biết tí thi từ nào. Tố Cầm, người nói không minh bạch, nghe khẩu khí của Thu Ngân thì người đang ghen tị rồi.

Tố Cầm cười cười nói:

- Ta với hắn là quân tử chi giao, các người đừng lấy lòng tiểu nhân mà hồ ngôn loạn ngữ.

Thu Ngân cười lạnh nói:

- Hay lắm, tí tí là nữ trung quân tử, còn ta là lãg đãg tiểu nhân, tí tí có thể ngâm thơ đánh đàn, còn ta chỉ biết hát xướng diễm khúc thôi.

Cốc Chấn thấy quần nữ ngôn từ bất hòa, ho khẽ một tiếng đang định khuyên giải, Hà mụ mụ đã không kìm được nói:

- Thưa Cốc gia, Lục gia đến rồi.

Cốc Chấn a lên một tiếng, cười nói:

- Vào nhanh đi.

Lục Tiệm do dự đi qua bình phong, thấy Cốc Chấn đội một cái mũ vuông màu xanh, mặc trường bào màu xanh, thần thái tuấn dật. Y ngồi trên một cái ki bằng gỗ tử đàn, đang cùng một mỹ nhân chơi song lục (đố xúc xắc ???).

Nữ nhân đó mặc áo mỏng, áo lót lộ ra ngoài, ống tay áo nhẹ lộ ra hai cánh tay trắng như tuyết, quanh hai người còn có ba nữ nhân xinh đẹp khác, trong đó hai người quần áo giống nhau, một người đang nằm trên giường ăn dưa, người kia vắt chân nhàn hạ, hai vai lộ ra ngoài vừa trắng vừa sáng, chỉ duy nhất một nữ nhân y sức nghiêm chỉnh, dáng ngồi đoan trang, chắc là Tổ Cầm. Cốc Chấn dừng đánh bài nói:

- Bốn vị, đây là Lục Tiệm, bằng hữu của ta.

Bốn nữ nhân chuyển qua nhìn chăm chăm vào Lục Tiệm, thần sắc hiếu kỳ.

Lục Tiệm chưa từng trải qua trận thế như vậy bao giờ, bất giác mặt đỏ lên, không biết tiến thoái thế nào, Hạm Ngọc liền cười nói:

- Cốc Chấn, ta biết ngươi đã bốn năm năm, chưa từng nghe ngươi có một bằng hữu nào, đúng là kỳ quái.

Uyển Nương cũng cười nói:

- Thảo nào, hóa ra Cốc gia không tham nữ sắc mà chỉ thích nam ...

Chưa nói hết câu, Tổ Cầm đã ngắt lời:

- Uyển Nương, Lục công tử quang minh chính đại, đừng có nói bừa.

Uyển Nương đưa tay bỏ hạt d

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Phong Thứ Lân Thiên

Trên lầu, hai người thấy tình trạng đó đều thất kinh, đột nhiên thấy phiến màu trắng đó theo gió mà bay, uyển chuyển như lưu vân, vượt qua tiểu lầu rồi biến mất giữa Tụ Vân lầu.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Vật vừa rồi trông như một con bướm lớn, thật là kỳ quái. Giữa đêm sao có thể có bướm được.

Chuyển mắt nhìn quanh, đột nhiên kêu lên một tiếng, cúi người xuống lan can cửa sổ cầm lên một con bướm trắng kẹp bằng gỗ, nói:

- Ở đây có một ...

Hai tay khép lại, vô cùng kinh ngạc nói:

- Đây đúng là giấy.

Định thần nhìn lại, con bướm này làm từ giấy cứng trắng như tuyết, tinh xảo vô cùng, mới nhìn uyển chuyển như vật sống vậy.

Cốc Chấn tiếp lấy con bướm giấy nhú mày, đột nhiên giữa tiểu lầu nổi lên một trận gió nhỏ, hai cánh con bướm giấy rung động như vừa sống lại, Cốc Chấn giật mình buông lỏng tay, con bướm giấy phiên phiên bay lên, nương theo luồng gió từ từ bay vào màn đêm.

Hai người nhìn theo con bướm giấy, không biết từ bao giờ trên mái nhà đối diện đã xuất hiện một nam nhân áo trắng, tóc trắng, tay cầm dù trắng, mặt trắng như ngọc, tuấn mĩ tuyệt luân, lông mày trắng như sương, tóc trắng dài tới chân tung bay trong gió.

Con bướm giấy bay tới đậu xuống tay nam nhân tóc trắng. Y liếc nhìn hai người trên lầu một cái, đột nhiên quay người bỏ đi, chân bước vào khoảng không, Lục Tiệm vội vàng kinh hô, tiếng kêu chưa kịp thoát ra đã thấy nam tử đó tịnh không rơi xuống mà dừng lại giữa không trung, tóc trắng tung bay, rồi bước thấp bước cao thản nhiên lẳng không đi về hướng Tụ Vân lâu, nháy mắt đã vượt qua sông rồi nhẹ nhàng biến mất sau bức tường vây.

Tình hình thật quá quỷ dị, Lục Tiệm ngậy người nhìn theo, đến khi nam nhân kia khuất dạng sau bức tường vây mới run run nói:

- Cốc Chân, đây ... đây là ma quỷ?

Cốc Chân cười cười nói:

- Quả là kẻ diễn trò đệ nhất mà ta từng thấy, chút nữa cũng bị dọa rồi, có điều kẻ nào đã biết tất chẳng lấy làm lạ.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người nhận ra con quỷ ... yêu nhân đó chẳng?

Cốc Chân nói:

- Tuy ta không nhận ra nhưng đã từng nghe nói đến. Người đã từng nghe “Nhất trí, nhất sinh, nhị thủ, tứ công” chưa?

Lục Tiệm lắc đầu.

- Câu này nói về Tây Thành bát bộ - Cốc Chấn thần sắc trở nên trịnh trọng – Nhất trí chỉ Thiên bộ, người đứng đầu Thiên bộ trí thức tối cao, chính là mưu chủ của Tây Thành. Nhất sinh chỉ Địa bộ, người đứng đầu Địa bộ thường là nữ, được gọi là Địa mẫu, tương truyền y thuật cực cao, có khả năng sinh vạn vật. Nhị thủ chỉ Sơn Trạch lưỡng bộ, vì hai bộ này thường trấn thủ “đế chi hạ đô” ít khi rời khỏi núi Côn Luân. Khiến cho Đông Đảo đau đầu nhất là tứ công Thủy, Hỏa, Phong, Lôi bốn bộ chủ về công kích, trong hai trăm năm qua cao thủ Đông Đảo chủ yếu chết về tay những bộ này, trong đó có Phong bộ thập phần kỳ quái, tu luyện “Chu lưu phong kính” đến mức độ nào đó thì xuất hiện dị tướng tóc đen biến thành trắng, tóc trắng càng nhiều thì công lực càng cao.

Lục Tiệm giạt mình nói:

- Vậy người vừa rời thực sự là cao thủ của Phong bộ?

Cốc Chấn nói:

- Người này tóc trắng như tuyết, cầm dù bước nhẹ, chính là đã luyện “Chu lưu phong kính” đến mức xuất thần nhập hóa. Nhưng nhìn hãn niên kỷ không lớn, tuần mi phi phạm, từ đó có thể đoán ra thân phận của hãn.

Y hơi cúi đầu xuống, mắt lộ ra chút buồn rầu, từ từ nói:

- Người này là chủ nhân hiện tại của Phong bộ, “Phong quân hầu” Tả Phi Khanh.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Chủ nhân Phong bộ “Phong quân hầu” ?

Cốc Chấn thở dài nói:

- Tả Phi Khanh đột nhiên rời khỏi núi Côn Luân đến Nam Kinh, lẽ nào Đông Đảo và Tây Thành đã khai chiến?

Lục Tiệm nhớ lại Ngự hòa thượng đã nói về ân oán giữa Đông Đảo và Tây Thành, nhân mặt nói:

- Đã đánh nhau suốt hai trăm năm, lẽ nào không thể hóa giải cừu hận?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Đông Đảo Tây Thành cừu thâm như biển, muốn hóa giải cực kỳ khó khăn. Tăng tổ phụ của ta chết về tay Thủy bộ, tổ phụ của ta chết về Lôi bộ, đại bá nhị bá bị Vạn Quy Tàng giết. Lại nói Vạn Quy Tàng toàn bộ phụ mẫu huynh đệ đều bị thần thông “Quy kính” giết chết. Người nói huyết hải thâm cừu đó làm sao hóa giải được.

Lục Tiệm nói:

- Người muốn vì thân nhân báo cừu ư?

Cốc Chấn cười nhẹ, thản nhiên nói:

- Ta tự bảo vệ mình còn chưa đủ, lấy gì ra để báo cừu?

Nói xong liền đi trước xuống lầu.

Hai người sóng vai bước đi, dọc đường những nơi có gió đều thấy bướm giấy bay lượn, xuyên qua hành lang dài, dù hai bên đều có đèn lồng nhưng ở giữa vẫn tối đen.

Lục Tiệm thầm cảm thấy bất an, nhớ đến “Thủy hồn chi trận” ở Diêu gia trang ngày trước bất giác lo đến sự an nguy của Tụỵ Vân lâu, không hiểu Tả Phi Khanh đến đây có mục đích gì.

Hai người vừa bước vào trước ngoạ thất thì bên trong đèn vụt sáng, đi qua bình phong cả hai đều giật mình sửng sốt. Chỉ thấy trước bàn gỗ có một người ngồi ngay ngắn, áo trắng tóc đen, hai má hõm vào, ngưng thần nhìn vào ngọn nến trên bàn, nhẩn thần lắng lẽ.

- Về rồi đấy à?

Người áo trắng mục quang không đổi, thanh âm như hàn băng. Cốc Chấn thở dài cười nói:

- Minh thúc thúc giỏi thật, không ngờ lại gặp ở đây.

Người áo trắng nói:

- Chỉ là may mắn thôi

Vừa nói vừa vung tay đặt một cái đầu lâu đầy máu lên bàn.

Lục Tiệm nhìn cái đầu người đó mặt vuông râu dài, bất giác thất thanh kêu lên:

- Triệu chương quý.

Cốc Chấn lập tức biến sắc, song mục lộ vẻ trầm thống.

Người áo trắng đó đứng dậy lạnh nhạt nói:

- Cốc tiểu nhân, ngươi có biết Minh Di ta và Doanh Vạn Thành có gì bất đồng?

Cốc Chấn cười khỗ nói:

- Biết chứ. “Kim quy” ái tài như mệnh, “Sa thú” ghét ác như cừu. Doanh Vạn Thành muốn tiền của ta, còn thúc thúc muốn cái mạng của ta.

- Trước đây ta đã từng nói một đao kết liễu người nhưng bọn họ không chịu nghe theo, kết quả là đường hồ di hoạn - Minh Di mục quang thoáng hiện lệ mang, từ trong tay áo xuất ra một sợi roi dài ba thước màu trắng, lạnh nhạt nói - Người biết thứ này chứ?

Cốc Chấn cười nói:

- Hàn sa thứ (roi đuôi cá mập), có ai không biết?

- Tốt – Minh Di lạnh lùng nói – sống hay chết, hãy tiếp một roi của ta – giọng vô cùng kiên quyết.

Lục Tiệm đột nhiên sinh dị cảm, phát giác Minh Di tuy vẫn ở đó mà bỗng như tiêu biến mất, từ tim đập, mạch nhảy, tất cả các biểu hiện sống đều mất hút, cả căn phòng chìm vào im lặng chết chóc.

Trong nháy mắt, bốn phía căn phòng trong mắt Lục Tiệm nhanh chóng khuyếch đại, lớn như biển rộng. Minh Di biến đổi tương phản, trong khi không gian phình lên thì thân ảnh lại cấp tốc nhỏ đi, từ một người cao bảy thước chốc lát trở nên nhỏ như đầu mũi kim rồi biến mất không để lại dấu vết.

Lục Tiệm cực kỳ kinh hãi như rơi vào mê vọng, đúng lúc đó đột nhiên tai nghe thấy một âm thanh như tiếng đồ sứ đổ vỡ.

Âm thanh vừa lọt vào tai, Lục Tiệm hoàn hồn, thần trí cũng minh bạch, nhìn thấy rõ ràng một sợi roi dài màu trắng phá không lao tới, đầu roi nhọn hoắt chỉ còn cách yết hầu Cốc Chấn một thốn. Lục Tiệm không kịp cứu viện, liền biến “bán sư nhân tướng” tả thủ cong vào, hữu quyền tổng ra, “Đại kim cương thần lực” như nộ triều hung dữ nhắm thẳng vào Minh Di.

Món đồ sứ đột nhiên rơi xuống, liền đó quyền kinh dừng mãnh áp đến, hoàn toàn nằm ngoài ý liệu của Minh Di, y không ngờ rằng đối thủ chân chính của mình tịnh không phải là Cốc Chấn mà là Lục Tiệm. Liên tục thất

toán, Minh Di chỉ còn cách duy nhất là biến chiêu, thu roi lại đánh về phía Lục Tiệm. Nhưng Cốc Chấn đột nhiên nhảy vọt lên, kéo theo Lục Tiệm lùi mạnh về phía sau, dùng vai húc mạnh vào tấm bình phong. Tấm bình phong đổ xuống, khiến cho trong vòng năm xích quanh người Minh Di đều đảo lộn.

Điều này cũng nằm ngoài dự liệu của Minh Di, hai chân y mất chỗ tựa, liền rơi thẳng xuống. Cốc Chấn và Lục Tiệm thế lùi không dừng lại, chạy thẳng ra ngoài cửa. Lục Tiệm đảo mắt nhìn lại, đột nhiên thấy Sửu nô nhân đứng như ngậy đại trước cửa, tay cầm một cái mâm bên trên có nhiều mảnh chén vỡ.

- Chạy nhanh – Cốc Chấn nói – hẩn không bị cầm chân lâu đâu.

Lục Tiệm chỉ Sửu nô nhân nói:

- Làm thế nào với y bây giờ?

Cốc Chấn nhíu mày nói:

- Đem y cùng chạy.

Rồi đưa tay ra định nắm lấy, nhưng thấy hình dạng quái dị của Sửu nô nhân lại tỏ ra do dự. Lục Tiệm đột nhiên đưa tay ra ôm lấy Sửu nô nhân bỏ chạy. Cốc Chấn lắc đầu cười khổ, tai nghe một tiếng động lớn phía sau, trong lòng biết là Minh Di đã thoát ra được, vội vàng hạ bước, cười lớn nói:

- Minh lão gia tử ở lại, truy đuổi sau nhé.

Ba người nắm rõ địa thế, trong khoảng khắc đã chạy đến bờ sông, Cốc Chấn cúi người nhấc lên hai khối đá lớn, trước sau đều ném xuống sông, làm vang lên hai tiếng động lớn, sau đó kéo Lục Tiệm ẩn vào sau một bức tường. Lục Tiệm không hiểu ý, chính lúc đang định lên tiếng hỏi thì bị Cốc

Chấn ngăn lại, rồi nghe Minh Di hừ lạnh một tiếng, sau đó có tiếng nước vang lên như có vật gì vừa rơi xuống sông.

Một lúc sau không có động tĩnh gì, Cốc Chấn mới thả Lục Tiệm ra, cúi gập người xuống định cười to mà không phát ra được âm thanh, cơ hồ chảy cả nước mắt.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người đó nhảy xuống sông rồi à?

Cốc Chấn cười nói:

- Trong ngũ tôn thì “Sa thứ” khó đánh lừa nhất mà cũng dễ đánh lừa nhất.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Nói vậy y là kẻ hồ đồ.

- Người không biết tính khí của y – Cốc Chấn cười nói – vị Minh đại thứ khách này cực kỳ lỗ mãng, một khi thấy đối thủ thì bất quản sống chết, trên trời dưới đất đều phải bám theo tặng một roi không tha, vì vậy gặp y bất luận lắm mưu nhiều kế đều không sử dụng được, nên mới nói là khó lừa nhất. Nhưng y là người thẳng thắn, không biết đến mưu mẹo quanh co, nếu có cơ hội thì lừa được y cũng không quá khó, y nghe tiếng đá rơi xuống nước liền nghĩ là chúng ta theo đường sông đào tẩu. Hiện giờ y đang vật lộn với bùn lầy dưới sông, mất hết cả thể diện.

Ba người vừa nói vừa chạy, rẽ phải quẹo trái, cuối cùng đến một ngõ nhỏ, Cốc Chấn nói:

- Bây giờ ổn rồi, người bỏ nữ nhân đó xuống đi.

Lục Tiệm đặt Sứu nô nhân xuống, nữ tử xấu xí đó sợ hãi sụt sùi, nép sát vào tường, hai chân run rẩy. Lục Tiệm nói:

- Cô đừng sợ, chúng ta không phải người xấu.

Cốc Chấn cười khố nói:

- Là người xấu, ta nhìn thấy bộ dạng của cô ta cũng sợ hãi. Cô ta tại Tuy Vân lâu chuyên môn dùng để dọa người.

Lục Tiệm nói:

- Sao lại chuyên môn dùng để dọa người?

Cốc Chấn nói:

- Tuy Vân lâu thường có một ít khách nhân bất hảo, quần lấy các cô nương không tha, nhưng có những cô nương chỉ ca hát chứ không bán thân, còn có Hồng Bài cô nương chỉ tiếp quý khách. Về sau, bảo mẫu thường lệnh cho Sứu nô nhân vào phòng rót trà tiếp nước, tên khách nhân bất hảo đó thấy bộ dạng của cô ta thì hỏa dục vạn trạng cũng tức khắc tắt ngấm. Nếu hăn không chịu bỏ cuộc thì Sứu nô nhân lại đưa điểm tâm, nếu vẫn không được thì đưa khăn bồi tiếp. Thông thường khách nhân ngoan cố lắm cũng chỉ ba chiêu đó là bỏ chạy, thậm chí về đến nhà cũng còn gặp ác mộng hết hai ngày.

Lục Tiệm nhìn Sứu nô nhân, thở dài nói:

- Nói như vậy, cô ta thật đáng thương.

Cốc Chấn nói:

- Không hẳn như vậy, gửi thân ở địa phương đó, xinh đẹp chính là tai họa, xấu xí có khi lại là phúc, ít nhất sẽ không có tên hỗn đản nào có ý định hại cô ta.

Lục Tiệm nói:

- Vô luận thế nào, nữ nhân không nên ở lại địa phương đó. Hơn nữa nếu cô ta không đánh vỡ cốc thì ta đã không thoát khỏi được ảo giác, nhìn rõ chiêu thức của Minh Di.

Cốc Chấn nói:

- Người nói ảo giác, có phải là gian phòng đột nhiên lớn lên, Minh Di đột nhiên nhỏ đi, như một hạt gạo rơi vào biển lớn, không thể tìm thấy phải không?

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Cốc Chấn nói:

- Môn chủng tâm đại pháp đó là bí truyền của Đông Đảo, gọi là “nhất túc”, một khi xuất chiêu có thể khiến đối thủ sinh ảo giác, không gian biển lớn, dừng xuất chiêu thì lại biển nhỏ, nhỏ như cây kim trong biển rộng vậy, không thể thấy rõ được. Đợi khi người hiểu ra thì roi đuôi cá mập của hắn đã cắm vào cổ rồi. Nhưng môn tâm pháp này tối kỵ trong lúc tiến hành bị phân tâm, vì vậy Sữu nô nhân làm vỡ chén đích thực đã phá vỡ tâm pháp của hắn.

Nói xong quay sang nhìn Sữu nô nhân, nhíu mày nói:

- Tại sao cô lại ở ngoài cửa?

Sữu nô nhân sợ hãi nói:

- Tôi, tôi tình cờ đi ngang qua.

Cốc Chấn nói:

- Đã muộn như vậy, sao cô chưa ngủ? Chén trà đó cô đem đưa cho ai?

Sửu nô nhân cuống quýt nói:

- Cho, cho một vị cô nương ...

Lục Tiệm thấy Cốc Chấn khí thế bức người, Sửu nô nhân rơi vào quần bách, bất nhẫn nói:

- Cốc Chấn, vô luận có hảo ý hay không thì cô ta cũng đã cứu tính mệnh chúng ta.

Cốc Chấn nhìn y một cái, cười nói:

- Người định mua tự do cho cô ta sao?

Lục Tiệm nói:

- Nếu mua tự do được cho cô ta thì thật là quá tốt.

Cốc Chấn cười nói:

- Mua tự do rồi, người định an trí cô ta thế nào? Lấy cô ta làm vợ?

Lục Tiệm sắc diện trầm xuống, vội vàng nói:

- Ta nói vậy thôi, ta cũng không có tiền để mua tự do cho cô ta, sao có thể nói tiếng nào với Hà xảo cô (Hà mụ mụ) (người dịch – câu này tớ không hiểu rõ nghĩa, dịch có thể không chính xác).

Lục Tiệm thở dài một tiếng, nhìn Sửu nô nhân nói:

- Cô có nhà không?

Sửu nô nhân lắc đầu, Cốc Chấn cau mày, nói:

- Cô ta yếu nhược, không thể về nhà, lại không thể cùng chúng ta chạy trốn, vậy thì về lại Tụy Vân lâu là tốt nhất.

Lục Tiệm nghe rất hữu lí, không ngờ Sửu nô nhân liên tục lắc đầu, khổ sở kêu lên:

- Tôi không về đâu.

Cốc Chấn ngạc nhiên nói:

- Tại sao?

Sửu nô nhân nói:

- Tôi, tôi đã đánh vỡ chén trà ...

Cốc Chấn cười khổ nói:

- Đâu có gì đáng kể, chỉ là một chiếc chén trà thôi mà.

Lục Tiệm nhớ lại trước đây lúc Sửu nô nhân đánh vỡ chén trà, Hà mụ mụ đã tỏ ra rất hung dữ, buột miệng nói:

- Cô ta đã đi khỏi, tất nhiên không muốn trở lại Tụy Vân lâu, nếu cô không có chỗ nào tốt để đi, ta sẽ đưa cô ta đi theo.

Nghe thấy vậy, trong con mắt độc nhất của Sửu nô nhân ánh lên cảm kích. Cốc Chấn nhìn y một cái, lông mày nhú lại, trầm ngâm cười nói:

- Tốt, đưa cô ta đi theo.

Lục Tiệm đỡ Sứu nô nhân, cùng Cốc Chấn đi được hai mươi bước, bỗng Sứu nô nhân kêu lên thất thanh, người lão đảo. Lục Tiệm vội nói:

- Sao vậy?

Sứu nô nhân nói:

- Tôi bị chuột rút.

Lục Tiệm nói với Cốc Chấn:

- Chờ một chút.

Cốc Chấn lộ thần sắc không nhẫn nại, huýt lên một tiếng rồi dừng chân. Lục Tiệm đỡ Sứu nô nhân ngồi xuống lề đường, đưa tay kiểm tra chân của cô ta, thấy da chân mềm mại như lụa, bất giác thầm nghĩ: “cô gái này tuy xấu nhưng không phải cả người đều xấu, ít nhất cũng có vài chỗ đẹp”. Nghĩ đến đó, liền xem xét thương thế, chợt thấy có tiếng động vang lên, chưa kịp nói gì đã thấy Cốc Chấn hạ giọng nói:

- Dừng lên tiếng.

Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong không trung phía trên con phố tung bay bốn chiếc đèn, mỗi chiếc đều ghi ba chữ lớn “Tuyệt Vân lâu”.

Lục Tiệm biết những chiếc đèn này vốn treo ở hậu viên Tuyệt Vân lâu, hiện giờ không hiểu vì sao lại xuất hiện ở đây, chỉ biết im lặng nhìn bốn chiếc đèn không ai điều khiển, đang đung đưa trong gió.

Lục Tiệm trong tâm chợt chấn động, hai chân phát run, mắt thấy ánh đèn sắp chiếu vào mình, Cốc Chấn đột nhiên kéo y lùi lại, ba người chạy vào mép đường, nấp sau một đồng tạp vật.

Bốn ngọn đèn đó bay đông bay tây trên không trung, mấy lần lượn trên đầu ba người, cuối cùng không tìm thấy gì liền phiêu diêu bay đi xa dần.

Cốc Chấn thở ra một hơi, nói:

- Nguy hiểm quá.

Lục Tiệm hạ giọng hỏi:

- Đó là yêu quỷ gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Đó là thần thông của Phong bộ “Chiếu hồn đăng”, vừa rồi chắc là “Phong quân hầu” Tả Phi Khanh ngự đăng tuần thị. Nếu bị ánh đèn chiếu vào, sẽ không tự chủ được để lộ thân phận. Ta nghe nói đèn đó chiếu vào ai thì người đó trở nên hồ đồ tự báo tính danh, vừa rồi nếu Tả Phi Khanh nghe được tên ta thì ta chết chắc.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Võ công của Đông Đảo Tây Thành thật là kì quái.

Cốc Chấn cười nói:

- Đánh nhau suốt hai trăm năm, trừ “Chu lưu lục hư công” không phá được, kì dư những võ công khác, võ công nào không kì quái đều đã bị phá rồi, võ công còn lại chưa bị phá nhất định phải kì quái. Bất quá ta cảm thấy việc này có điều kì dị, Tả Phi Khanh không biết ta có mặt ở đây, không hiểu hẳn đang vội vàng tìm ai.

Nói xong tỏ ra trầm ngâm, đột nhiên nói:

- Lục Tiệm, thân thủ người hẳn tiếp hơn ta, hãy thử đuổi theo theo dõi “Chiếu hồn đăng” xem sao.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Được, người trông chừng Sửu nô nhân, ta quay lại thử xem.

Nói xong chuyển người biến vào bóng đêm.

Đợi Lục Tiệm đi đã xa, Cốc Chấn đột nhiên quay lại nhìn Sửu nô nhân cười lạnh nói:

- Giả dạng giỏi lắm Sửu bát quái (kẻ xấu xí).

Sửu nô nhân con mắt độc nhất xuất hiện vẻ hoang mang, Cốc Chấn cười lạnh nói:

- Vẫn giả dạng sao? Nếu người chịu đóng kịch, đích thị sẽ vang danh lưỡng kinh (Đông Kinh + Nam Kinh) không thua kém Hồng giác nhân, diễn cái gì sẽ giống hết cái đó.

Sửu nô nhân ấp úng nói:

- Tôi, tôi không hiểu (ngài) nói gì?

Cốc Chấn cười nói:

- Đừng đùa với ta, Lục Tiệm là người thiện lương thành thực, bày chút trò thì có thể lừa được hẳn, còn lão tử thì hoàn toàn bất đồng, trong mắt không có lấy nửa hạt sạn. Người không đến sớm, không đến muộn, lại nhắm đúng lúc chúng ta ngộ hiểm thì đi qua phòng, ta đã nghi ngờ, sau đó đúng lúc Minh Di xuất thủ lại đập vỡ chén, phá thần thông “nhất tức” của hẳn, sao có thể tấu xảo như thế được.

Sửu nô nhân sợ hãi nói:

- Tôi nghe y nói muốn giết hai vị, sợ hãi đánh rơi vỡ chén.

Cốc Chấn nói:

- Tốt, việc đó đã trong quá khứ. Nhưng người biết ta và Lục Tiệm tiền đồ hung hiểm, tại Tụ Vân lâu lại rất yên ổn, vì sao vẫn muốn cùng bọn ta chịu hiểm nguy?

Sửu nô nhân nói:

- Các vị là người tốt. Tôi, tôi không muốn trở lại địa phương bản thù đó.

Cốc Chấn cười phá lên, nói:

- Có điều vừa rồi ta và Lục Tiệm chưa phát hiện “Chiếu hồn đăng”, nếu mặc nhiên tiến lên tất bị soi trúng. Đúng lúc đó người lại bị chuột rút, khiến chúng ta ngừng lại. Lục Tiệm chữa thương cho người, tuy y không nói ra nhưng nhìn thần tình y, ta biết người không phải bị chuột rút bình thường. Chính là vì người biết Tả Phi Khanh dùng “Chiếu hồn đăng”, thủy chung vẫn đề phòng, vì vậy phát hiện ánh đèn trước hai người bọn ta, liền dùng kế để bọn ta dừng lại.

Nói đến đây, mục quang dừng lại, nghiêm giọng nói:

- Kẻ mà Tả Phi Khanh tìm chính là người, hấn trước hết vây chặt Tụ Vân lâu khiến người không có đường thoát ra, người cùng với hai người bọn ta chạy thoát, hiện giờ hấn đã phát giác, đang truy đuổi, đúng vậy chứ.

Sửu nô nhân như rơi vào mê vọng, lắc đầu nói:

- Tôi không hiểu ngài nói gì.

Cốc Chấn cười nói:

- Người không thừa nhận? Ta không tin, ta sẽ lật mặt nạ của người.

Nói xong đột nhiên quay mạnh người, trao chụp vào mặt Sửu nô nhân, bất ngờ Sửu nô nhân thân mình co lại, động tác nhanh như thỏ, thoát khỏi

một trảo đó.

Cốc Chấn cười lạnh nói:

- Hảo bà nương, lộ đuôi hồ ly rồi nhé.

Tay lại vung trảo, chính lúc định xuất chiêu tiếp, đột nhiên nghe thanh âm Lục Tiệm từ xa truyền lại:

- Cốc Chấn, người làm gì vậy?

Cốc Chấn dừng tay giữa chừng, cười vang nói:

- Chúng ta đang chơi đuổi bắt, đúng vậy không Sữu nô nhân?

Sữu nô nhân co người lại, con mắt duy nhất sáng lên, nhẹ nhàng gật đầu. Lục Tiệm thấy rất khó hiểu, hỏi:

- Vào lúc này mà hai người còn có tâm tình để chơi đùa ư?

Rồi lại nói:

- Phía trước có một Chiếu hồn đăng, chúng ta không nên đi về phía đó.

Sữu nô nhân nghe vậy vội chạy lên hai bước, bám vào tay áo Lục Tiệm. Cốc Chấn thấy vậy chỉ cười lạnh. Ba người rào bước mà đi, xuyên qua một con phố dài, đúng lúc định chuyển hướng thì phía sau gió to bỗng nổi lên, Cốc Chấn cảm thấy không lành, quay đầu nhìn lại, đã thấy Tả Phi Khanh cầm dù trắng đứng phiêu dật giữa trời, y phục phấp phới như tiên nhân hạ phàm.

Lục Tiệm cảm thấy mười đầu ngón tay Sữu nô nhân bám chặt vào tay áo mình, đẩy về khăn trương. Tả Phi Khanh nhìn ba người, thản nhiên nói:

- Để nữ nhân lại, hai người nên đi càng xa càng tốt.

Cốc Chấn đảo mắt một cái, cười khàn khạch nói:

- Các hạ dung mạo bất phàm, khẩu vị cũng thật bất phàm, nữ nhân xấu xí như vậy mà cũng muốn ư?

Tả Phi Khanh lạnh nhạt nói:

- Ta đếm đến ba thì sẽ lấy tính mạng các người đó.

Lục Tiệm nghe vậy, nhìn Sửu nô nhân một cái, thấy toàn thân cô ta run rẩy, tựa hồ cực kỳ khiếp sợ, đang nghi hoặc định hỏi, bỗng nghe Tả Phi Khanh lạnh lạnh đếm:

- Một.

Tiếng nói vừa dứt, lại nghe Cốc Chấn cười nói:

- Hai ba bốn năm sáu, lão tử đếm giúp người nhé.

Dứt lời Tả Phi Khanh bạch mi nhú lại, Sửu nô nhân trong mắt cũng hiện lên sự kinh ngạc.

- Kẻ này – Tả Phi Khanh thở dài – không biết sợ chết.

- Sợ chứ, sao không sợ - Cốc Chấn cười nói – có điều nữ nhân này dù xấu thì cũng là một con người, không phải đồ vật, đâu thể nghe người nói bỏ là bỏ. Nếu nói đồ vật thì trông cái bộ dạng xấu xí của người giống con thỏ đất màu trắng hơn đấy.

Y mắng nhiếc cay độc, Tả Phi Khanh nhãn thần tự nhiên thu hẹp lại, sắc như cương châm, hai tay áo phát ra một âm thanh, từ đó bắn ra một dải màu trắng, hàng trăm ngàn con bướm giấy theo gió hùng dũng bay tới.

Cốc Chấn vội né tránh, bị hai con bướm giấy lướt qua người, bất giác thất thanh la thảm. Lục Tiệm hét lớn một tiếng, trước tiên biến “Thọ giả tướng”, sau đó biến “Hầu vương tướng”, song chiêu liên tục xuất ra, kinh phong quật khởi, bướm giấy bị chiêu phong đánh trúng không những không rơi xuống đất mà còn thuận theo chiêu phong của Lục Tiệm bay lượn, như có linh tính lựa thế xâm nhập.

Lục Tiệm thất kinh, chỉ còn cách thay đổi biến tướng, không để bướm giấy tiếp cận, chuyển mắt nhìn sang thấy Cốc Chấn đã bị hai vết thương vào eo và ngực trái, máu chảy như suối, bất giác thở dài nói:

- Cốc Chấn, mưu kế của ngươi, sao lại ...

Cốc Chấn cười khổ nói:

- Những lời lúc này chỉ là nói cho sướng miệng mà thôi.

Lục Tiệm vận dụng toàn lực, vẫn không tìm ra phương pháp nào đánh bại bướm giấy, mắt thấy bướm giấy càng ngày càng nhiều, bất giác chỉ biết cười khổ. Bỗng nghe Cốc Chấn hét lớn:

- Bắt giặc phải bắt kẻ cầm đầu, để ta đối phó với bướm giấy.

Câu này thức tỉnh Lục Tiệm, y hét lên một tiếng, liên tục biến tướng, đẩy lùi bướm giấy đầy trời, lao về phía Tả Phi Khanh. Đối phương đã đến gần, Tả Phi Khanh cười một tiếng khinh miệt, chân không nhấc tay không động, chỉ có cây dù bay vọt về phía sau, một trận cuồng phong đột ngột xuất hiện, bướm giấy bay loạn xạ, Lục Tiệm cảm thấy tay đau nhói lên, đã bị bướm giấy đâm trúng, máu bắn ra ướt cả áo.

Cốc Chấn thấy bại cục đã định, trong lòng khẩn cấp, y mưu kế tuy nhiều nhưng võ công không phải là sở trường, gặp phải “Phong quân hầu” là nhân vật tuyệt đỉnh liền cảm thấy thúc thủ, đã tính đến vài phương pháp nhưng đều không thể sử dụng được. Liếc nhìn một cái, lại thấy đàn bướm

giấy chia làm đôi, một nhóm bay về phía Lục Tiệm, một nhóm bay về phía mình.

Cốc Chấn đại kinh, quát lớn:

- Sứu nô nhân, chạy mau.

Quay người chụp một cái, tay chụp vào khoảng không, đảo mắt nhìn lại đã không thấy bóng dáng nữ nhân đó đâu nữa.

Cốc Chấn lòng chìm hẳn xuống, nhìn tình thế hiện tại không có cách nào kháng cự, cũng không thể bỏ Lục Tiệm mà chạy, chính lúc tiến thoái lưỡng nan, bỗng trong mắt tinh mang chuyển động, trên không trung đột nhiên xuất hiện một cơn mưa bạc, chính diện nghênh đón đàn bướm giấy, chỉ nghe âm thanh xuy xuy không ngớt, phía trước mặt đàn bướm giấy đã tới tấp rơi xuống, không một con nào thoát được, con đến gần nhất cũng còn cách người Cốc Chấn một xích.

Cốc Chấn thân mình chấn động, ngẩn người ra như tượng đất, lại nghe Tả Phi Khanh nhẹ nhẹ thở dài nói:

- Cô nương họ Vương hay họ Thi?

Trong lúc nói, những con bướm giấy còn lại tập hợp lại như một đám mây trắng rồi thu vào trong tay áo, con phổ dài lập tức trở lại quang đăng.

Lục Tiệm toàn thân đau đớn, không biết đã trúng phải bao nhiêu con bướm giấy, y sam dính đầy máu, đột nhiên thấy bướm giấy biến mất, bất giác người nhũn ra quy xuống, tai bỗng nghe một giọng thanh thanh nói:

- Ta họ Thi.

Lục Tiệm quay người nhìn, thấy từ xa một nữ lang đang tiến lại, áo trắng dài, tóc búi cao, dung mạo kiều mĩ tuyệt tục, lông mày đen nhỏ cong

vút, dáng vẻ cao quý, anh khí bức nhân. Tay trái cô cầm một cái giỏ trúc, trên giỏ vẽ một con tiểu lí ngư (cá chép), ngừng đầu quấy đuôi, sống động như thật.

Tả Phi Khanh nói:

- Thi Hạo Nhiên là gì của cô?

Nữ tử nói:

- Là cha tôi.

Tả Phi Khanh nói:

- Lệnh tôn khỏe chứ?

Nữ tử đó ảm đạm nói:

- Gia phụ đã mất rồi.

Tả Phi Khanh gật đầu nói:

- Nói như vậy, cô đã là một trong ngũ tôn.

Nữ tử gật đầu nói:

- Thiếp thân Thi Diệu Diệu, không xứng đáng với tôn vị, thật là xấu hổ.

Tả Phi Khanh cười cười nói:

- Cha cô thấy ta còn phải lùi lại ba xá, cô thật có đảm lược, dám đối đầu với ta sao?

Thi Diệu Diệu im lặng một lúc, nhẹ thở dài nói:

- Tình thế cấp bách, thật là bất đắc dĩ.

- Hay cho tình thế cấp bách – Tả Phi Khanh thở dài nói, trong mắt xuất hiện thần sắc buồn bã – nháy mắt đã tám năm, phong điệp chi thuật (thuật bướm gió) cuối cùng cũng gặp “Thiên lân (vây trời)”.

Thi Diệu Diệu trầm mặc tìm, từ giỏ trúc lấy con tiểu lí ngư, vừa đưa tay ra con cá liền bay lên, nhanh chóng giải thể, biến thành điểm điểm vây bạc, bao phủ cả không trung.

Bướm giấy từ ống tay áo Tả Phi Khanh lại xuất ra như vô cùng vô tận, từng trận cuồng phong thổi về phía Thi Diệu Diệu, khiến cho quần áo cô bay phấp phới, phảng phất như không thể đứng vững.

Vây bạc bướm giấy lẳng không giao chiến như vật sống, lúc trên lúc dưới, lúc phải lúc trái, ra sức tấn công về phía đối phương, sau một sát na chột vang lên âm thanh liên bất tuyệt, vây bạc tản đi, từng lớp bướm giấy cũng biến thành bụi phấn.

Lục Tiệm đột nhiên đại ngộ, bướm gió vây bạc đều là vô thượng thần thông do chủ nhân điều khiển, lẳng không giá ngư, vì vậy mà là ám khí nhưng giống như vật sống vậy.

Trong nháy mắt, Thi Diệu Diệu liên tiếp xạ ra mười lăm con cá bạc, lúc đầu một con một lần, sau đó hai con, về sau ba con một lần, cuối cùng phát ra tới năm con một lần, đột nhiên ngân quang đại thịnh, Thi Diệu Diệu xuất sáu con cá bạc, ngân vũ như ma, tức thì phá tan trận thể bướm giấy, bắn về phía Tả Phi Khanh.

Lục Tiệm vừa sợ vừa mừng, chính lúc đang mừng rỡ thì thấy Tả Phi Khanh đảo chuyển cây dù trắng, lẳng không bay lên, đột nhiên gió thổi dữ dội, đẩy các điểm ngân quang rơi xuống đất.

Thi Diệu Diệu giật mình một cái, lại xuất ra sáu con cá bạc, Tả Phi Khanh lại chuyển dù, cười nhẹ nói:

- Một con (cá) trăm vảy, mười con nghìn vảy, cô mới luyện đến sáu con, còn lâu mới đại thành. Thi Hạo Nhiên chưa nói với cô sao, nếu không có nghìn vảy thì không thể phá được “Phong ma thuận” của ta.

Thi Diệu Diệu trong lòng chùng xuống, không phải là không biết điều này, Phong bộ và “Thiên lân” vốn là tử địch, trong hai trăm năm song phương đã giao thủ nhiều lần, hiểu rõ các phép tấn công phòng thủ. Có điều “Phong ma thuận” của Tả Phi Khanh xuất thần nhập hóa, hơn nữa “Thiên lân” luyện chưa thành, đối phương công thủ đều mạnh hơn, đứng ở thế bất bại. Giữa lúc trong lòng đang cấp bách, lại thấy cỏ cây bên đường nhè nhẹ dao động, bất giác kinh hãi, thất thanh kêu lên:

- Hông rồi, gió đã nổi lên.

Tả Phi Khanh cười một tràng dài, theo gió lướt đi, Thi Diệu Diệu phát xuất sáu con cá bạc, chuẩn bị tấn công, Cốc Chấn đột nhiên hét lên:

- Lục Tiệm, đừng để hắn chiếm được vị trí đầu gió.

Lục Tiệm nghe tiếng nhảy lên, đang định biến tướng thì bị đàn bướm giấy vây lại, không làm gì được.

Tả Phi Khanh phiêu nhiên tại đầu gió, cười dài nói:

- Thi cô nương, hiện tại ta đã chiếm thiên thời, Chu lưu ngũ yếu (năm điều kiện quan trọng của Chu lưu lục hư công) đã có được bốn. Khi cô tới âm tào địa phủ nhớ cho ta gửi lời vấn an lệnh tôn một tiếng

Y vung tay, đầy trời bướm giấy bay lượn, những tiếng đình đình vang lên không ngớt, vảy bạc rơi cả xuống đất.

Thi Diệu Diệu cảm giác đầu như nhẹ bỗng, một con bướm giấy đột phá qua trận thế “Thiên lân”, cắt đứt dải buộc tóc của cô khiến tóc đen xõa ra tung bay như thác. Thi Diệu Diệu nghiêng răng bỏ giỏ trúc, eo thon co lại,

tay trái lấy ra một cây ngân tiêu, trong lúc định vung lên thì thấy giữa trận địa bướm giấy xuất hiện một bàn tay, túm chặt lấy cổ tay phải Tả Phi Khanh.

Tả Phi Khanh giật mình kinh hãi, phát giác đại lực dũng chí của đối phương, đang định vận kinh đối phó thì đúng lúc đó cảm thấy chân phải trầm xuống, một cánh tay trắng toát đã phá đất chui ra, bóp vào cổ y. Trong nháy mắt, hai cổ ngoại lực cùng lúc công phá, Tả Phi Khanh lo chống đỡ bên này thì mất bên kia, sắc mặt như bạch ngọc bỗng hồng lên, vùng mạnh thoát khỏi được hai cánh tay đó, một cơn gió nhẹ quét qua mái nhà, đàn bướm giấy như gió tan mây tản, theo sau y từ từ biến mất.

Cốc Chấn thoát khỏi tuyệt cảnh, cảm thấy như đang nằm mơ, nhìn bầu bướm giấy biến mất, đúng lúc định gọi Lục Tiệm thì thấy trên không trung con phố dài đó không còn thấy bóng dáng Lục Tiệm đâu nữa, chỉ còn lại một vũng máu lớn đang phản chiếu dưới ánh trăng. Cốc Chấn kinh hãi muốn nhảy dựng lên, nhưng chỉ nháy mắt liền bình tĩnh trở lại, nhú mày trầm tư.

Đột nhiên nghe một âm thanh trong trẻo, quay người nhìn lại thấy Thi Diệu Diệu tập tễnh hạ chân xuống, dựa vào cột gỗ ven đường, lão đảo như sắp ngã. Cốc Chấn tiến lên hai bước, buột miệng nói:

- Diệu Diệu ...

Đang định đỡ lấy cô, bỗng thấy cổ họng đau nhói, đã bị một cái vảy nhọn hoắt kề vào.

Cốc Chấn thấy Thi Diệu Diệu mặt lạnh như băng tuyết, nhú mày nói:

- Diệu Diệu, đừng có đùa.

Thi Diệu Diệu lạnh nhạt nói:

- Ta không đùa, người dám dùng đôi tay bẩn thỉu đó chạm vào người ta, ta sẽ lấy đầu người đó.

Cùng lúc phiến vảy đó chuyển động, trên cổ Cốc Chấn liền bị xước một đường, những vết máu nhỏ thì nhau chảy ra.

Cốc Chấn để mặc cho máu chảy, cười lớn nói:

- Tốt, tốt, ta tuyệt đối không động vào cô, cô tự giải quyết việc này vậy.

Thi Diệu Diệu trong mắt xuất hiện thần sắc trào phúng, cười lạnh nói:

- Người không sợ mất thể diện, cũng không sợ chết sao?

Cốc Chấn cười nói:

- Kẻ không sợ mất thể diện, chưa chắc đã phải chết.

Bỗng lại thấy cổ họng đau nhói, vội nói:

- Diệu Diệu, nếu muốn giết ta, hà tất phải cứu ta?

Thi Diệu Diệu lạnh giọng nói:

- Ta cứu người để tự tay giết người.

Cốc Chấn không kìm được, nói:

- Nói bậy ...

Nói chưa dứt lời, đã thấy cổ họng đau nhói, mắt thấy Thi Diệu Diệu hai mắt như tóe lửa, vội nói:

- Diệu Diệu, không phải là ta nói cô, là ta tự chửi ta đó thôi, cô ... cô bỏ cái (vảy) này ra, rồi chúng ta nói chuyện.

Thi Diệu Diệu cười khỗ, mắng:

- Người là đồ tồi bại, nếu, nếu ta còn khí lực, tất sẽ xẻ thịt người làm trăm mảnh.

Cốc Chấn cười nói:

- Thịt của ta không ngon, vừa chua vừa thối, không ăn được đâu.

Thi Diệu Diệu tức giận nói:

- Người là kẻ ăn thịt người chẳng.

Cốc Chấn nhìn cô, đột nhiên thở dài, ủ rũ nói:

- Diệu Diệu, ta thích cô, nếu để cho ta ôm một cái, dù chết ta cũng cam lòng.

Thi Diệu Diệu giật mình một cái, nhãn thần hơi tán loạn, lập tức hai mắt đỏ lên, nghiến răng nói:

- Người đừng tưởng nói ngon nói ngọt với ta, lần này ta sẽ không tự tay giết người mà áp giải về Linh Ngao đảo giao cho đảo vương xử trí.

Nói xong, đột nhiên thấy Cốc Chấn đang nhìn mình cười cười, bất giác trong lòng hoảng hốt, tức giận nói:

- Người, người còn nhìn nữa, ta sẽ móc mắt người ra.

Không ngờ Cốc Chấn đột nhiên động thủ, nắm lấy cánh tay trắng muốt của cô, Thi Diệu Diệu định đâm chiếc vảy bạc xuống, bỗng trong lòng bất nhẫn, trong lúc trù trừ đã bị Cốc Chấn ôm vào lòng, lại nghe y cười nhẹ nói:

- Đông Đảo ngũ tôn, người nào cũng có quái tật, Kim Quy yêu tiền, Sa Thứ cương trực, Diệp Phạm thích nghi lễ, Địch Hy giả thanh cao, còn tiểu “ngân lí” này là quái đản nhất, chỉ thích tên bại hoại là ta đây, nếu bảo cô muốn giết ta, ta có chết cũng không tin ...

Thi Diệu Diệu vừa tức giận vừa khẩn cấp, vốn định vùng ra, không hiểu sao bị y ôm lấy, cảm thấy khí tức nam tử của y đột nhiên toàn thân mềm nhũn ra, khí lực biến đi đâu hết, đôi dòng lệ không kìm được cứ tuôn ra, mắg:

- Người là kẻ cực kỳ tồi bại, xú lưu manh, hại nhân tính, ta hận người, ta hận người ...

Song quyền tề xuất, vừa mắg vừa đâm thùm thụp vào vai y, Cốc Chấn để mặc cô mắg chửi, không nói tiếng nào.

Thi Diệu Diệu kìm nén trong lòng suốt hai năm qua, hiện giờ chửi mắg một trận, trong lòng nguôi dần, dựa vào vai Cốc Chấn khóc mãi không ngừng. Cốc Chấn đột nhiên cười nói:

- Cô ngốc này, đừng khóc nữa, nếu còn khóc ta sẽ phải hôn cô đấy.

Thi Diệu Diệu hai má ửng hồng, bực tức nói:

- Người dám làm thế, ta sẽ giết ...

Nói chưa dứt đã bị Cốc Chấn hôn một cái lên má, tức thì mặt đỏ bừng lên, đang định phát nộ thì lại bị Cốc Chấn ôm vào lòng, không kìm được lo sợ nói:

- Đồ bại hoại, ta, ta còn cái giò.

Cốc Chấn cười nói:

- Ta quên mất, “ngân lí” (cá chép bạc) phải ăn cơm.

Nói xong liền buông cô ra. Thi Diệu Diệu không ra giận, cũng không ra cười, lờm y một cái rồi đưa cái giỏ lên, nắm chặt miệng giỏ, mười ngón tay rung lên, những chiếc vảy bạc trên mặt đất cũng rung động theo mười ngón tay cô, phảng phất như sống lại, từng cái nối đuôi nhau bay vào giỏ, nháy mắt nhìn lại ánh bạc khắp mặt đất đã bị thu hồi hết vào giỏ trúc.

Cốc Chấn đứng bên nhìn, đột nhiên nói:

- Diệu Diệu, thần thông của Phong bộ không thể không có gió, “phong điệp thuật” (thuật bướm gió) của Tả Phi Khanh lúc này ta đã hiểu thông, còn thần thông “Thiên Lân” là như thế nào, sao cô có thể chế ngự được nhiều vảy bạc nhỏ như vậy?

Thi Diệu Diệu cười khẩy nói:

- Người không phải rất thông minh sao, sao lại hỏi ta?

Cốc Chấn cười nói:

- Cô định khảo tra ta sao? Kỳ thực ta đã đoán được rồi. Đạo lý đó cũng giống như cái nam châm, chính là dựa vào lực từ trường, Diệu Diệu, nội công cô luyện có liên quan đến từ lực phải không?

Thi Diệu Diệu lờm y một cái, cười lạnh nói:

- Ta họ Thi hay họ Vương, việc gì phải cáo tố với người. Hừ, trong mắt ta, người bất quá là trọng phạm của ngục đảo, hiện giờ ta phải bắt người quay về.

Cốc Chấn cười lạnh nói:

- Tốt lắm, hóa ra cô và Diệp Phạm vụng trộm với nhau.

Thi Diệu Diệu sắc mặt tái đi, cao giọng nói:

- Người nói gì?

Cốc Chấn nói:

- Trấn thủ ngục đảo là việc của “Bất lộ hải nhân”. Nếu cô không phải tình nhân của Diệp Phạm, tại sao nhất nhất cố giúp y tróc nã ta?

Vừa nói xong, liền bị tát một cái thật mạnh, mắt trái sưng vù lên nhưng vẫn giữ nét cười cười, không chớp lấy một cái.

Thi Diệu Diệu hậm hực nói:

- Ta, ta thực sự hận ngươi, ngươi hành sự ác độc trái với đạo trời, ta phải giết ngươi để tránh kẻ đại họa như ngươi làm hại người khác.

Cốc Chấn cười lớn một tiếng, nói:

- Cô chưa nghe câu “họa hại di thiên niên” (lưu họa ngàn năm) sao, cô muốn thì cứ giết đi, lão tử ở đây này. Thi đại tiểu thư bản sự cao minh, ta sao so được, tốt lắm, nếu hôm nay không cái vảy bạc nào chạm được vào người ta thì cái món “Thiên Lân” rắc chó đó từ nay mất tên trên giang hồ.

Nói xong quay người bỏ đi.

Thi Diệu Diệu nhìn y, toàn thân run rẩy, trong lòng đột nhiên thống khổ, hai chân mềm nhũn ra, quỳ xuống đất khóc to. Cốc Chấn nghe tiếng khóc, tâm chột mềm ra, quay người trở lại, lấy ra một cái khăn tay lau nước mắt trên mặt Thi Diệu Diệu.

Thi Diệu Diệu thấy y quay lại, hơi yên tâm, liền cướp lấy cái khăn tay đó mắng:

- Đồ ngốc, cái khăn tay cũng không biết dùng nữa.

Cốc Chấn cười nói:

- Đó là khăn tay sao, ta tưởng là cái giẻ lau nhà.

Thi Diệu Diệu suýt bật cười, khó khăn lắm mới tìm được, liền dầm mạnh y một cái.

Cốc Chấn tức giận nói:

- Họ Thi cô có muốn luyện võ công thì ta cũng không phải là cái bao cát (người dịch - nguyên văn “mộc thung”, cái cột gỗ để tập dấm) để cô tùy tiện dấm đá.

Thi Diệu Diệu hứ một tiếng, lau nước mắt, bất giác phát hiện cái khăn tay phát ra mùi thơm, không tìm được nhìn lại một cái, thấy trên khăn tay có thêu bức tranh một đôi uyên ương giỡn nước, mép tranh có một câu đối “cảm tố nhất sanh bính, tấn quân kim nhật hoan” (cảm tình sinh trong một lúc, gặp được chàng thật sướng vui).

Thi Diệu Diệu hồ nghi nói:

- Cái khăn tay này là của con hồ li tinh nào?

Cái khăn tay đó chính là Hạm Ngọc đưa cho Cốc Chấn để lau miệng, y nghe vậy liền giật mình, cười nói:

- Hồ li tinh thì nhiều lắm, một ngày có bảy tám mươi con, ta sao có thể đếm được, cũng không biết tại sao vật này lại nằm trên người ta nữa.

Y vốn quen dùng từ khoa trương phóng đại, Thi Diệu Diệu nghĩ lại không tin, cầm cái khăn tay ném trả cho y, đốp chát:

- Tiểu tử ngươi về phương diện thối tha đó thật đáng khen.

Lại thấy trên phố bình minh đã lên, sợ có nhiều người qua lại gây phiền toái, liền kéo Cốc Chấn vào một góc kín, hạ giọng nói:

- Vị bằng hữu của người sao lại không thấy đâu nữa, lúc này ta thấy y dừng cảm liễu chết, nếu không phải y cảm tử đã thương “Phong quân hầu” thì bây giờ chúng ta cũng không đứng ở đây đâu.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Ta không biết, vừa quay đi đã không thấy y, chỉ thấy một vũng máu, có lẽ đã bị ai đem đi rồi.

Thi Diệu Diệu hồ nghi nói:

- Còn người từ mặt đất chui ra? Nhìn thân thủ người đó đích thị là cao thủ Địa bộ.

- Cô ta à – Cốc Chấn thở dài nói – là Sứu nô nhân thâm tàng bất lộ, vì tránh cừu nhân mà tự hủy dung mạo, ở kỹ viện làm một kẻ nô tì hạ tiện, sự nhẫn nại đó khiến người ta phải bội phục.

Thi Diệu Diệu vừa nghe thấy hai chữ "kỹ viện" liền quên hẳn những chữ khác, vịn tai Cốc Chấn tức giận nói:

- Người nói kỹ viện? Người đã vào rồi, phải không?

Cốc Chấn đau đớn nói:

- Cô là một trong ngũ tôn, sao lại giống một bà vợ trẻ như vậy?

Thi Diệu Diệu nghĩ ngợi rồi gật đầu nói:

- Không sai, ta hiện tại đã là ngũ tôn, không thể nhéo tai người nữa.

Nói xong bỏ tay ra, trừng mắt nhìn Cốc Chấn quát:

- Nếu người không giải thích được rõ ràng sự tình ở kỹ viện thì có thể ném thử thiên lân của Ngân Lý Thi Diệu Diệu ta.

Cốc Chấn nhất thời kinh hãi, vội nói:

- Diệụ Diệụ, sự việc nghiêm trọng, bằng hữu của ta sống chết chưa rõ, chúng ta cần tìm y đã.

Thi Diệụ Diệụ bị y đánh lạc hướng,, bất giác hạ ngâñ lý xuống, nhúu màỵ nói:

- Đúg vậy, nhưng bằng hữu của người từ trước đến nay toàn kẻ bất hảo, không có một tên nào tốt, lần này sao lại có một kẻ hào sĩ trọng nghĩa không sợ chết như vậy?

Cốc Chấn cười lạnh nói:

- Cô biết được về ta bao nhiêu? Hay chỉ nghe người khác nói?

Thi Diệụ Diệụ ngẩng người ra, thê thẳm nói:

- Ta đúng là không hiểu người, hôm nay ta đã minh bạch điều đó.

Cốc Chấn nhìn cô hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Ta nói ta bị oan uổng, cô có tin không?

Thi Diệụ Diệụ nhìn y ngâỵ đại, cuối cùng lắc đầu nói:

- Việc đó chứng cứ xác đáng, thiết án như sơn, hà huốg dù người thực sự oan uổng thì cũng đã ngủ trên giường của Bình Nhi, sao có thể chối cãi được ...

Nói đến đây, giọng chột run lên, mắt đẫm nước như sắp trào ra.

Cốc Chấn đầu to như cái đấu, ngồi trên bậc đá nhìn ra xa ngơ ngẩn. Thi Diệụ Diệụ nhìn y, mục quang dần trở nên nhu hòa, thở dài nói:

- A Chấn, người là người thông minh tuyệt đỉnh, hiểu rõ đạo lý sai lầm lớn không thể thay đổi được, ta dù rất đau lòng, nhưng, nhưng ta phải chí công vô tư, bắt người trở về, ta, ta thật không muốn gặp người ...

Cốc Chấn lạnh lạnh nói:

- Bớt nói những lời thừa đó đi. Nếu ta trở về tất chết không nghi, ta biết, nếu ta chết cô sẽ yên tâm cưới người khác, trở thành một vị thiếu nữ nãi nãi. Hừ, Thi đại tiểu thư sau này có con, xin đem nó đến thăm mộ ta một lần, để lão tử dưới đó đỡ phải cô đơn lạnh lùng.

Thi Diệu Diệu sắc mặt đang hồng chuyển sang trắng bệch, đột nhiên lấy ra một cái vảy bạc, cắt đi một búi tóc, nghiêng răng nói:

- Cốc Chấn, “Thiên Lân” của dòng họ ta chỉ truyền cho một người, không được dễ dàng nói đến chết. Nhưng Thi Diệu Diệu ta phát thệ, nếu người chết thì ta chung thân bất giá (cả đời không lấy chồng), nếu sai lời sẽ bị trời đánh sét thiêu.

Cốc Chấn cười nói:

- Loại lời thề này cô nên nói với Thiên bộ, Lôi bộ của Tây Thành. Ta một là không có thần thông của Thiên bộ, hai là không có điện kích của Lôi bộ, làm sao đánh cô, thiêu cô được. Ngoài ra, loại thề thốt này ta từ lúc còn là trẻ con đã bắt đầu dùng, nếu thực sự ứng nghiệm thì ta đã bị sét đánh không biết mấy trăm lần rồi.

Thi Diệu Diệu khổ tâm phát thệ lại bị y coi là trò trẻ con, vừa xấu hổ vừa giận dữ, không kìm được nghiêng răng nói:

- Được, người không muốn ta cùng chết? Vậy lần này về Đông Đảo, người chết, ta cũng không sống nữa, như vậy ... như vậy người hài lòng chứ.

- Cũng không được – Cốc Chấn lắc đầu nói – Nếu cha ta đại phát từ bi không giết mà chỉ cầm tù ta thì sao?

Thi Diệu Diệu chưa bao giờ nghĩ tới điểm này, bất giác giật mình.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu ta bị giam lại, cô phải cùng ta ngồi tù, chúng ta làm hai kẻ tù phạm nhàn nhã vô sự trong lao, có thể ngày ngày cùng nhau cười nói, lại sinh thêm một đám tiểu tù phạm để cùng chơi đùa ...

Thi Diệu Diệu mặt đỏ tới mang tai, quát:

- Ai cùng người sinh tiểu tù phạm để chơi đùa chứ.

Cốc Chấn nhìn cô, cười nói:

- Hay lắm, nói đi nói lại cả nửa ngày, nếu ta bị cầm tù thì cô sẽ đi cưới người khác phải không.

Thi Diệu Diệu vội nói:

- Ta nói vậy lúc nào chứ.

Cốc Chấn sắc mặt băng hàn, cười lạnh nói:

- Nếu không phải như vậy, tại sao ta ở trong Cửu u tuyệt ngục ba năm, sao chưa từng thấy cô đến cứu ta?

Thi Diệu Diệu bất giác ngẩn người, rơi lệ dậm chân nói:

- Người muốn ta làm gì mới được chứ? Ta không thể hạ thủ giết người, nhưng đem người trở về thì so với chết có gì phân biệt. Cốc Chấn đáng chết, ta, ta phải làm thế nào đây?

Cốc Chấn nhìn cô, đột nhiên thở dài nói:

- Cô hỏi ta ư?

Thi Diệu Diệu gật đầu, lớn giọng nói:

- Ta hỏi người.

Cốc Chấn từ từ đứng dậy, lắc đầu nói:

- Cô ngốc này, tại sao nhất định phải bắt ta giết ta? Tại sao không thể giúp ta giải mối kì oan này?

Thi Diệu Diệu giật mình một cái, buột miệng nói:

- Người nói ... nói thực sự oan uổng? Vậy những chứng cứ đó ...

Cốc Chấn cười lạnh nói:

- Muốn ghép tội thì thiếu gì lí do. Nếu ta muốn hại người khác thì còn có thể giả tạo ra nhiều chứng cứ độc hại hơn thế. Diệu Diệu, cô và ta cùng lớn lên, lẽ nào không biết ta là người như thế nào, cô chỉ tin lời nói một phía của bọn họ thôi sao?

Thi Diệu Diệu giật mình, lại nghe Cốc Chấn nói tiếp:

- Lại nói, với tâm kế của ta, nếu muốn cường gian muội muội há lại để kẻ mẩu bắt gậy, nếu muốn giết kẻ mẩu há lại để bà ta kêu lên, nếu câu kết với Oa khẩu há lại lưu thư tín để người khác tìm thấy. Cô ngốc này, ta không điên cuồng, cũng không ngu ngốc như vậy.

Thi Diệu Diệu nghe vậy, cảm thấy rất hữu lý, buột miệng nói:

- Tại sao lúc đó người không nói như vậy?

Cốc Chấn lạnh lạnh nói:

- Lúc đó có ai chịu nghe ta nói?

Thi Diệu Diệu hồi tưởng tình cảnh lúc đó, đúng là mọi người đều rất kích động, lại nghĩ đến chính mình lúc đó nhìn thấy tình trạng của Cốc Bình Nhi, thương tâm dục tuyệt hận không thể một đao giết chết Cốc Chấn.

Nghĩ đến đó, cô bất giác im lặng. Cốc Chấn bình thản nói:

- Diệu Diệu, nếu cô không muốn giúp ta, cũng xin vì giao tình ngày trước, thả ta một lần. Nếu Cốc Chấn ta không chết, cuối cùng sẽ có một ngày làm rõ chân tướng sự việc. Lời thề của cô hôm nay ... ta chưa nghe hết, nếu ta chết, hoặc ngày chết còn xa, cô không cần phải chờ ta, hãy cưới chồng sinh con, ta tuyệt không trách cô.

Nói đến đây, khước mắt y đỏ lên, vội quay đầu dài bước bỏ đi, được hai chục bước nước mắt cuối cùng không nhẫn nại được cứ tuôn ra.

Cốc Chấn đi đến chỗ rẽ, không thấy Thi Diệu Diệu đuổi theo, mới lau nước mắt, chửi thề: “Cô ta cũng không phải là kẻ ngốc. Nữ nhân trong thiên hạ còn nhiều, lão tử hà tất phải vì cô ta mà rơi lệ. Hơn nữa ta và cô ta không có hôn ước, cô ta có lấy ai cũng liên quan gì đến ta”.

Nghĩ đến đó, trong lòng y hơi yên tâm, nhìn lại con phố phồn hoa vừa vượt qua đã bắt đầu có người đi lại, một cảm giác cô tịch tự nhiên nổi lên, không kìm được ngẩng đầu nhìn trời, lẩm nhẩm nói:

- Lục Tiệm ơi là Lục Tiệm, hiện giờ ngươi ở đâu?

Lục Tiệm lại rơi vào thế giới vô hình, đen trắng phân minh, sao giăng đầy trời, đi qua biên giới giữa hai màu đen trắng, y nhìn bầu trời đầy sao như rơi vào mê vọng, đúng lúc đó một âm thanh quý dị vang lên, một con mèo lớn xuất hiện, ở chỗ “Tam viên đế mạch” mấy vòng huyết hoàn vẫn đứng đó, nhưng vòng huyết hoàn ở giữa bỗng mờ dần rồi cuối cùng biến mất.

Đúng lúc vòng huyết hoàn biến mất, Lục Tiệm đột nhiên tỉnh lại, vết thương khắp toàn thân đau đớn khó chịu vô cùng, rồi lơ mơ cảm thấy như được bồi dưỡng vật, một cỗ lương khí thấm nhập vào người, làm giảm bớt cơn thống khổ.

Lục Tiệm định thần, cảm thấy trên người đắp rất nhiều chăn, phía dưới lắc lư không ngừng, không kìm được buột miệng nói:

- Đây là đâu?

- Đây là trên thuyền – một âm thanh ấm ớ trả lời – anh còn đau không?

Lục Tiệm buột miệng nói:

- Sứu nô nhân?

Cô gái xấu xí đó mở cửa khoang thuyền, vội vã tiến đến, trong con mắt duy nhất hiện ra thần sắc quan thiết. Lục Tiệm nói:

- Sứu nô nhân, Cốc Chấn đâu?

Sứu nô nhân nói:

- Y cùng với cô gái áo trắng chạy rồi.

- Chạy rồi – Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên, đột nhiên nhớ đến cô gái tự xưng là một trong Đông Đảo ngũ tôn, bất giác kinh ngạc nói:

- Không được, y đang bị Đông Đảo truy nã.

Nói xong định đứng dậy, liền bị Sứu nô nhân ấn xuống, nói:

- Anh bị trọng thương, không thể cử động. Cái, cái vị Cốc Chấn đó rất giao hoạt, nhất định có cách chạy thoát, anh trước hết phải dưỡng thương rồi mới có thể tìm y.

Lục Tiệm nghe thấy hữu lý, không muốn phản đối cô, lắc đầu thở dài nói:

- Chỉ còn một vòng nữa.

Sửu nô nhân ngạc nhiên nói:

- Một vòng gì?

Lục Tiệm không muốn khiến người khác lo lắng, liền im lặng cười không nói. Sửu nô nhân trầm mặc một lúc, nói:

- Thể chất của anh thật kỳ quái, bao nhiêu vết thương kinh người đó, chỉ trong một đêm đã lành lại, lại có thuốc trị thương của tôi, có lẽ sẽ không có vấn đề gì, cũng sẽ không lưu lại vết sẹo.

Lục Tiệm trong lòng biết kiếp lực chính là nguyên nhân, nhưng cũng biết lần này bị thương rất nặng, để khôi phục đã phải dùng rất nhiều kiếp lực, kiếp lực phản phệ đã phá vỡ đạo cấm chế thứ hai của Ngự hòa thượng. Hiện giờ ba đạo cấm chế đã mất hai, lại nghĩ bản thân chưa biết phương hướng của núi Côn Luân, nếu gặp kiếp nạn chết đi thì đúng là đã phụ kỳ vọng của Ngự hòa thượng. Có điều thể gian đa sự, cho dù cấm chế có bị phá hết, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục thì y cũng không thể không nhúng tay vào được.

Nghĩ đến đó, Lục Tiệm bất giác thở dài một cái, lại nghe Sửu nô nhân nói:

- Anh cũng thật lợi hại, tuy bị thương vì “Phong điệp chi thuật” của “Phong quân hầu” nhưng tránh được tất cả những chỗ yếu hại, nếu bị thương vào cổ hoặc vào tim thì dù Hoa Đà tái thế cũng không cứu được.

Lục Tiệm cười cười, hỏi:

- Sứu nô nhân, việc này thật kỳ quái, “Phong quân hầu” hình như đuổi theo cô, y và cô có cừu hận gì vậy?

Sứu nô nhân bình thản nói:

- Anh thử đoán xem.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Tôi không đoán được.

Sứu nô nhân nói:

- Anh ngốc thật, nếu đổi lại là Cốc Chấn đó, nhất định y sẽ đoán trúng ngay.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Cốc Chấn thần cơ diệu toán, so với y ta thực rất ngu ngốc, Sứu nô nhân, cô nói đúng lắm.

Nói xong liền nhìn Sứu nô nhân, ngơ ngẩn xuất thần.

Sứu nô nhân ngạc nhiên nói:

- Anh thật là người kỳ quái, người khác nhìn thấy bộ dạng như quỷ của tôi đều chạy mất, anh là người duy nhất không sợ, còn dám nhìn thẳng vào tôi.

Lục Tiệm nói:

- Nhìn cô, tôi lại nhớ tới một người.

Sứu nô nhân nói:

- Nhớ đến ai vậy?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Nhớ đến một cô bé mà tôi quen, những năm qua tôi vẫn tưởng nhớ, nghĩ đến cô ấy, lúc mơ cũng mơ về cô ấy.

Sửu nô nhân nói:

- Tình nhân của anh cũng xấu xí như tôi ư?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Cô ấy đẹp lắm.

- Anh đùa cợt với tôi chẳng – Sửu nô nhân nói – cô ta là mỹ nhân, tôi sao có thể so bì?

Lục Tiệm nói:

- Tuy nói vậy, nhưng đôi mắt cô rất giống cô ấy.

Sửu nô nhân ngẩn người ra, nói:

- Vì mắt tôi giống mắt cô ta mà anh cứu tôi phải không?

Lục Tiệm cười nói:

- Có gì liên hệ chứ, chẳng phải vì cô đã cứu Cốc Chân và tôi sao? Đây gọi là được tặng cái gì gì thì báo đáp bằng cái gì gì ...

Sửu nô nhân tiếp lời nói:

- Được tặng mộc qua, báo đáp bằng quỳnh dao.

Lục Tiệm cười nói:

- Đúng rồi, hóa ra cô có học vấn.

Sửu nô nhân nói:

- Anh nói như vậy không đúng. Mộc qua là vật bình phàm, quỳnh dao là ngọc quý, nói như vậy tôi cứu anh là không đáng nói, còn anh cứu tôi lại rất quan trọng sao?

Lục Tiệm ngược ngáp nói:

- Tôi chẳng có học vấn gì cả.

Liên chuyển sang chuy

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đấu Nô

Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng có một kẻ lang thang đang ngồi bên mép đường, mũ tre phủ kín mặt, tay bưng một quả dưa, mỗi lần phun hạt ra đều bay rất xa, trúng mặt người qua đường, có thể nói là bách phát bách trúng, vì vậy mà bị chửi mắng không ngớt.

Lại nghe kẻ lang thang đó cười hi hi nói:

- Lão gia tử, say rượu à, nghe ta nói không vậy?

Lục Tiệm hơi hồ nghi, kẻ lang thang đó đã đứng dậy vỗ tay cười nói:

- Ta là mồi câu đây.

Lục Tiệm hai mắt sáng lên, thấy kẻ lang thang đó bỏ đi trước lập tức chống gậy đi theo, Sừ nô nhân không hiểu đầu đuôi ra sao cũng đành phải đi theo y.

Ba người đi qua vài ngõ nhỏ, kẻ lang thang đó bỗng bỏ mũ tre xuống cười lớn. Sừ nô nhân nhìn kỹ y bất giác cả kinh. Lục Tiệm cũng bỏ hóa trang, cười rồi thở dài nói:

- Cốc Chấn, bọn ta đều hóa trang, sao người vẫn nhận ra được?

Cốc Chấn cười nói:

- Làm gì có ông già nào mắt sáng quắc như người chứ?

Lại nhìn Sửu nô nhân cười nói:

- Cũng chẳng có bà già nào xấu xí như cô. Thuật dịch dung để lừa người, thực ra cũng chỉ lừa được những kẻ ngốc nghếch, gặp phải cặp mắt quỷ quyết này của ta thì tìm ra chỗ sơ hở cũng giống như phân biệt hàng hóa vậy, hàng thật không thể lẫn với hàng giả, mà hàng giả cũng không thể lẫn với hàng thật.

- Người lúc nào cũng nói chuyện buôn bán – Lục Tiệm cười khổ nói – nhưng sao người biết bọn ta sẽ đến đó?

Cốc Chấn cười nói:

- Vì có tin chém đầu vị tướng quân thất trách. Ta đã nhờ người tung tin này ra, rồi chờ người ở đó. Ta hiểu rõ con người của người, trừ khi đã chết, nếu không nghe tin đó nhất định người sẽ đến.

Nói xong, ôm lấy Lục Tiệm thở dài:

- Tốt lắm Lục Tiệm, quả thực người vẫn chưa chết.

Lục Tiệm thấy người y hơi run lên, bất giác trong lòng cảm động, thở dài nói:

- Cốc Chấn, người thật biết cách dọa ta.

Cốc Chấn buông y ra, lắc đầu nói:

- Ta không dọa người, việc chém đầu là có thật.

Lục Tiệm cả kinh, Cốc Chấn lại nắm tay y cười nói:

- Trước hết đừng nói việc này vội, chúng ta sinh tử trùng phùng, nhất định phải uống một chén.

Bỗng nghe Sứu nô nhân lạnh giọng nói:

- Thương thế của y chưa khỏi, không thể uống rượu.

Cốc Chấn liếc cô một cái, cười nói:

- Lục Tiệm, người đã kén được một bà vợ rồi cơ à, ha ha, thì ra người cũng có điểm xấu.

Nhưng y thấy Sứu nô nhân con mắt duy nhất lóe lên, vội cười nói:

- Giận rồi sao? Nếu đã trọng thương, vậy thì y nâng chén, cô uống thay được chứ?

Sứu nô nhân cười nhạt nói:

- Tốt nhất là người tự uống đi.

Cốc Chấn cười ha hả, kéo Lục Tiệm đến trước một cái lều trúc ở đầu ngõ, trong lều có một cái bàn vuông và bốn cái ghế gỗ, một nam tử y phục lam lũ tay áo xắn cao, chính là đang rán cá trong một cái chảo sắt, mỗi động tác đều cực chậm, toàn thần chăm chú nhìn con cá đó, mắt lại lộ ra đầy vẻ khổ não.

Lục Tiệm thấy vậy cảm thấy rất kì quái liền nói:

- Vị tiên sinh này thật kì lạ, trông không giống rán cá mà như đang tưới hoa vậy.

- Đầu bếp giỏi – Cốc Chấn giơ ngón tay cái lên – người không nói ra, vừa nói đã chính xác ngay. Con cá đó gọi là Tú hoa lư (cá lư tưới hoa), người thấy bộ dạng ông ta buồn cười, có điều người thường một khi toàn tâm toàn ý vào việc gì đều có bộ dạng ngẩn ngơ đó. Vì vậy mỗi con cá rán ở đây có con khô có con non, chua, ngọt, đắng, mỗi con hương vị rất khác nhau, nhưng đều ngon vô cùng.

Lục Tiệm ngừng vực nói:

- Ông ta đã có bản lĩnh như vậy, sao không làm đầu bếp ở đại tửu lâu, tại sao lại ở cái quán nhỏ trong ngõ này?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Làm đầu bếp ở đại tửu lâu thì món ăn Nam Bắc gì cũng phải biết, nhưng không thể đến mức tinh vi. Vị lão bản này chỉ biết một món là cá rán, hơn nữa chỉ rán cá lư bắt từ sông Dương Tử.

Lục Tiệm lắc đầu thở dài, Cốc Chấn cười cười nói:

- Người đừng lo cho ông ấy, trong mắt ta những đầu bếp phổ thông trong thiên hạ phải chạy theo trào lưu, nhìn người mà nấu ăn, e rằng không bằng cái gót giày của ông ta, trên thế gian chỉ có một mình, có thể đạt được hai chữ “chuyên nhất”.

Lục Tiệm tán thành nói:

- Nói đúng lắm, từ khi chúng ta quen biết nhau đến nay chỉ có câu này là hay nhất.

Cốc Chấn lắc đầu cười nói:

- Ta nghĩ câu hay nhất không phải câu này mà là câu “Ta là mồi nhử đây”, nếu không ta đâu thể câu được người tới đây.

Lục Tiệm cười lớn, quay đầu nhìn lại thấy Sửu nô nhân vẫn đứng ở xa liền nói:

- Sửu nô nhân, đừng giận nữa, đến đây ăn cá đi.

S Sửu nô nhân hừ lạnh một tiếng, vừa đi tới vừa nói:

- Là anh mời tôi đến, phải không?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Đúng, là tôi mời cô.

Cốc Chấn rót hai chén rượu, đưa Sửu nô nhân một chén cười nói:

- Đến đây, đại gia phải ân oán phân minh.

Sửu nô nhân tiếp lấy chén rượu, nhìn một cái rồi đột nhiên vung tay hất cả chén rượu vào mặt Cốc Chấn, Lục Tiệm vội vàng kêu lên:

- Sửu nô nhân, hôm nay cô làm sao vậy?

Cốc Chấn mặt không đổi sắc, xua tay nói:

- Không sao đó, chén rượu đó là Sửu nô nhân mời ta, Cốc Chấn ta dùng mặt mà uống thôi.

Sửu nô nhân hừ lạnh một tiếng nói:

- Người không lo thể diện thì việc gì cũng làm được.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Không đúng, không đúng, từ xưa đến nay người không lo đến thể diện có nhiều lắm, nhưng dùng mặt uống rượu thì chỉ có một mình ta.

Cốc, Lục hai người đều cười phá lên, chỉ có Sửu nô nhân không cười một tiếng, chỉ lạnh nhạt nhìn Cốc Chấn. Lục Tiệm không hiểu tại sao hai người lại đối đầu với nhau như vậy, thấy không khí có vẻ trầm trọng liền vội thay đổi chủ đề, nói về những việc đã trải qua.

Cốc Chấn nói:

- Trầm Tú ư? Ta đã nghe nói có một nhân vật phong lưu mới xuất hiện, ngoại hiệu “Tiểu thần toán”. Bất quá Sửu nô nhân nói đúng, gã Trần Tử Đan đó nhất định là không nói thật. Trầm Tú cũng biết vậy nên mới lập ý bắt sống hắn.

Nói đến đó lại nhú mày, uống liền hai chén, nói:

- Sự việc phát triển ngày càng khó giải quyết, tuy ta biết tứ đại khẩu bị Hồ Tôn Hiến vây khốn, nhưng không ngờ người của Thiên bộ cũng nhúng tay vào việc này.

Lục Tiệm nghe vậy đột nhiên nghĩ đến một việc, buột miệng nói:

- Nói vậy, lúc đó Trầm Tú bắt sống Trần Tử Đan chắc là đã dùng “Thiên la” của Thiên bộ.

Cốc Chấn thân nhiên nói:

- Gã Trầm Tú đó sợ cha hắn.

Lục Tiệm ngờ vực nói:

- Cha hắn.

Nghĩ đến đó, trong tâm như có điện chạy qua, buột miệng nói:

- Trầm qua tử ư? (người dịch – “qua tử” là cách chửi thề, kiểu như “thằng khốn”)

Cốc Chấn gật đầu nói:

- Trên đời có thể khiến ta mười phần kiêng dè chỉ có hai người, một người là ân nhân đã chỉ ta cách làm ăn, người kia là kẻ đứng đầu Thiên bộ, “Thiên toán” Trầm Chu Hư.

Lục Tiệm ngừng vực nói:

- Ông ta thực sự rất lợi hại sao?

Cốc Chấn nói:

- Y không lợi hại thì còn ai lợi hại nữa, y đã từng là quân sư của Vạn Quy Tàng, chút nữa đã tận diệt được Đông Đảo. Ngoài ra trên thương trường ta đã gặp y trước sau ba lần, lần thứ nhất ta mất ba mươi vạn lượng bạc, lần thứ hai ta mất một trăm năm mươi vạn lượng bạc, lần thứ ba ta lấy lại được một trăm sáu mươi lăm vạn lượng bạc, tổng cộng lỗ mười lăm vạn. Bất quá lần thứ ba y cũng tính ăn một vụ lớn, vốn sắp xảy ra một trường quyết đấu thì không hiểu vì sao y bỗng biến mất không tăm tích, không kinh doanh nữa, ta vẫn ngạc nhiên, không ngờ y lại đột nhiên gia nhập quan trường.

Lục Tiệm về việc đấu trí thì một khiêu cũng không thông, nghe thế nào thì biết thế ấy, thuận miệng nói:

- Việc chém đầu tướng quân thực ra là sao?

Cốc Chấn nói:

- Sau khi người đi, ta đã mua chuộc được bọn áp ngục. Nghe chúng nói, hiện nay ở phía Đông Nam quân kỷ lỏng lẻo, Hồ Tôn Hiến có ý muốn chinh đồn, vì vậy quyết ý chém đầu vài danh tướng để tu chỉnh quân pháp.

Lục Tiệm vội nói:

- Đại ca thì sao?

Cốc Chấn thở dài nói:

- Ta nghe bọn áp ngục nói, đại ca người hiện đang trong lao, sợ rằng ông ta quan hàm không nhỏ, lại thuộc tướng môn thất thế, nếu chém ông ta

có thể khiến chúng tướng khiếp sợ.

Lục Tiệm nghe vậy tức giận không nói nên lời, lăm lì rót đầy hai chén rượu. Cốc Chấn thấy thần sắc của y, vội nói:

- Lục Tiệm, quan viên lớn nhỏ trong ngục đều bị ta mua chuộc cả rồi, chỉ cần người nói một tiếng, ta sẽ có thể cứu ông ta ra. Bất quá làm như vậy thì Thích tướng quân sẽ không còn là mệnh quan triều đình, chỉ còn cách cùng đường với chúng ta trở thành kẻ giang hồ vong mệnh.

Lục Tiệm nghe đến đó bất giác rơi lệ, lắc đầu nói:

- Thích đại ca thà chết chứ không làm như vậy.

Cốc Chấn lắc đầu, nói:

- Chính vì vậy mà trung thần là khó làm nhất, Nhạc Vũ Mục cũng vì vậy mà chết.

Đúng lúc đó, trung niên nam tử đã bê mâm vừa chậm chạp đi đến vừa nói:

- Cá, cá, đến rồi đây.

Cốc Chấn học theo khẩu khí của y, cười nói:

- Người, người, đi rồi.

Trung niên nam tử đó mím miệng cười một cái, lau tay dính đầy dầu mỡ vào quần rồi quay lại cái phản nhỏ bằng gỗ ở góc lều ngồi xuống nhìn mây trời, ngơ ngẩn xuất thần.

Sửu nô nhân nhìn con cá đó một cái, thấy nó hơi cháy đen, lại không có mùi thơm, bất giác lạnh giọng nói:

- Con cá này màu sắc xấu xí, cũng không có hương vị, sao có thể nói là ngon được?

Cốc Chấn cười nói:

- Cô vốn không biết, cá rán bình thường nhất định có mùi thơm bay xa khiến người ta nhỏ nước dãi, nhưng như vậy tinh hoa trong thịt cá đã tiết ra ngoài, theo gió bay đi, mùi vị lưu lại không nhiều. Còn con Tú hoa lư này hương vị thủy chung không tiết ra lấy nửa phần, hoàn toàn lưu lại trong thịt cá, chỉ cần vào đến miệng sẽ biết ngay.

Vừa nói vừa nhìn Sửu nô nhân rồi cười nói:

- Cũng giống như cô nương, bề ngoài xấu xí nhưng ẩn tàng cái đẹp bên trong.

----S Sửu nô nhân cười khẩy một tiếng, quay đầu đi. Cốc Chấn lại cười nói:

- Lục Tiệm, mỹ vị này khắp thiên hạ ít người được nếm, dân vĩ thực vi thiên (dân chúng thì được ăn là quan trọng nhất), nếu không ăn thì sao cứu người được.

Nói xong đưa đũa gắp một miếng thịt cá nhỏ cho vào miệng, nhắm mắt lắc đầu, lộ thần sắc tán thưởng.

Lục Tiệm tâm sự trùng trùng, không để ý cũng gắp một miếng đưa vào miệng, kể đó trong mắt dần dần xuất hiện thần sắc kinh ngạc. Sửu nô nhân không kìm được hỏi:

- Sao nào, cá tôi rán ngon hơn chứ?

Ánh mắt Lục Tiệm ngó ra một lúc, rồi vội vàng nói:

- Hương vị thật kì quái, tôi, đầu lưỡi tôi như tan đi mất.

Sửu nô nhân thấy thần sắc y kì quái như vậy, trong lòng liền sinh hiếu kì, cũng cầm đũa gắp một miếng thịt cá đưa vào miệng, vừa nhai xuống bỗng như thấy hàng trăm nghìn loại tư vị kì diệu tan ra trên đầu lưỡi, những tư vị cô đã nếm lẫn những tư vị cô chưa hề nếm qua, thậm chí là chưa từng tưởng đến như hợp lại một chỗ, nhưng lại tăng thứ phân minh, không có cái nào không hài hòa, biến hóa thật thần kì, khiến cô cơ hồ quên cả hít thở, quả như Lục Tiệm đã nói, có điều không chỉ đầu lưỡi mà toàn bộ thân thể, tâm thần như cùng với tư vị kì diệu này mà từ từ tan biến mất.

Không biết đã bao lâu, Sửu nô nhân mới hơi tỉnh lại, chỉ cảm thấy miệng nhẹ bỗng, tư vị thần kì đó như vẫn còn trên đầu lưỡi, bỗng cảm thấy trên người trầm trọng, dùng lực vùng mạnh một cái lại nghe thấy âm thanh nặng trĩu, hóa ra đã bị một cái khóa sắt lớn khóa lại.

Đột nhiên lại nghe Lục Tiệm thở dài nói:

- Sửu nô nhân, cô tỉnh rồi à?

Sửu nô nhân định thần lại, nhìn bốn phía, chỉ thấy đang nằm trong một cái lều bằng tre lá, trên cái cột nhỏ bằng gỗ có treo một ngọn đu đăng, bất giác hỏi:

- Đây là đâu?

Bỗng nghe một âm thanh đáp lại:

- Đây, đây là nhà ta.

Trong lúc nói, nam tử rón cá vén rèm trúc đi vào, tay phải cầm một thanh thái đao hàn quang chớp động, lại thấy y đến dưới ngọn đèn lấy ra một hòn đá mài, từ từ mài đao.

Tiếng mài đao vang vọng trong lều vô cùng khó chịu, ba người bị chói đều cảm thấy lông tóc dựng đứng cả lên. Cốc Chấn cười gượng nói:

- Lão bản, ta và ông vốn có giao tình, sao hôm nay lại tính kế hại ta?

Nam tử đó tay vẫn mài dao không ngừng, miệng nói:

- Ta, chúng ta giao tình tuy tốt, có điều người không biết ta là ai, ta trước đây cũng không biết người là ai. Nhưng, nhưng hôm nay ta biết, người là kẻ địch của chủ nhân.

Cốc Chấn nhìn ông ta, đột nhiên buột miệng nói:

- Ông là kiếp nô à? Kiếp chủ của ông là ...

Nam tử đó gật đầu nói:

- Ta, chủ nhân của ta là Trầm Chu Hư, người là địch nhân của ông ta, tức là địch nhân của ta.

Cốc Chấn cười khố nói:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến, trên đời này sao vô cớ lại có một đại tông sư rần cá như ông. Ta từng nghe Trầm Chu Hư có sáu đại kiếp nô: Thường Vi, Thính Kỳ, Bất Vong Sinh; Huyền Đồng, Quỷ Tị, Vô Lượng Túc. Ông là ...

Nam tử đó tiếp lời:

- Ta, ta là “Thường Vi” Tần Tri Vị.

Lục Tiệm nghe vậy trong lòng chấn động, Cốc Chấn lại ngạc nhiên nói:

- Không phải ông đã chết năm năm trước sao?

Tần Tri Vị lắc đầu nói:

- Ta, ta không chết, chỉ hơi chán ngán mà thôi. Ngoại hiệu của ta là “Thường Vi” (nể giỏi) vì kiếp lực của ta tụ tại đầu lưỡi, có thể phân biệt những tư vị cực kì vi diệu. Mười năm trước, ta học được toàn bộ các món

ăn trong thiên hạ, Bắc cho đến Đại mạc, Nam cho đến Nam Dương, Đông cho đến Đông Doanh, Tây cho đến Ả-rập, mùi vị của nhân gian không gì không biết, mỹ thực trên đời không gì không hiểu. Nhưng, nhưng sau đó ta bắt đầu giết người, người có biết “La Phù sơn nhân” không?

Cốc Chấn gật đầu nói:

- Hẳn là phản đồ của La Phù phái.

Tần Trị Vị nói:

- Y, y ăn món “Đạo thái” của ta xong liền lăn ra chết. Người có biết “Thái Hành thập hồ” không?

- Đã từng nghe – Cốc Chấn nói – mười năm trước đúng là có bọn cường đạo có tên đó.

Tần Trị Vị nói:

- Bọn, bọn chúng ăn món “Toàn ngư yển” của ta xong cũng lăn ra chết.

Nói xong, y bỏ thái đao xuống, giơ từng ngón tay lên nói:

- Còn, còn có Hải Nam “Tàn chỉ đầu đà”, Quảng Nam “Tử phu nhân”, Tàng Bắc “Huyết thủ pháp vương”, Tứ Xuyên Nga My “Lão dân ông” ... - nói đến đó, y lắc lắc đầu – còn có rất nhiều người nữa mà ta không nhớ hết. Có điều bọn họ vừa ăn vào, đột nhiên tròng mắt trắng dã, bụng trương lên, cổ vươn dài ra, kêu một tiếng, rồi vỡ tung ...

Ba người nghe vậy mặt trắng bệch, Cốc Chấn cười khố nói:

- Tần lão bản không phải cũng muốn chúng ta chết đấy chứ?

Tần Trị Vị lắc đầu nói:

- Kì, kì thực ta không hề muốn giết người, đó là chủ ý của chủ nhân. Về sau có một ngày ta trở nên chán ngán, tự nghĩ có làm được vạn món ăn ngon có vạn loại mỹ vị thì cũng được gì chứ? Đầu bếp giỏi nhất là phải một món ăn duy nhất nhưng có vạn loại mỹ vị. Từ đó ta không giết người nữa, ẩn tại thôn cùng ngõ hẻm này rán cá lư. May mà chủ nhân có lòng tốt, không làm khó ta, để ta ở đây rán cá năm năm nay, thường có hai người đến đây ăn cá, một người là chủ nhân, một người là người, người không chỉ là người biết nhìn người mà còn có cái lưỡi tốt bẩm sinh, phân biệt cá rán rất giỏi, nếu nói về tâm lý ta thực không muốn hại người, nếu người chết thì còn ai thường nếm cá của ta nữa?

Cốc Chấn nói:

- Đã như vậy, sao không thả bọn ta ra?

- Không, không được – Tần Tri Vị nói – Ta là kiếp nô, không thể phản lại chủ nhân. – y lại nhìn Lục Tiệm nói – người cũng là kiếp nô, người bảo như vậy có đúng không?

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Sao ông biết tôi là kiếp nô?

- Kiếp, kiếp nô gặp nhau, kiếp lực tất sinh cảm ứng – Tần Tri Vị nói – đáng, đáng tiếc, người là Tứ thể thông, trong kiếp nô là loại hạ phẩm, không được như ta có thể thu liễm kiếp lực, vì vậy mà ta biết người là kiếp nô, người lại không biết ta là ai.

Lục Tiệm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta đúng là hạ phẩm trong kiếp nô, có điều ta không sợ kiếp chủ.

Tần Tri Vị nghe y nói vậy, trợn mắt há miệng, lắc đầu nói:

- Người, người nói lảng nhãng, người là kiếp nô, sao có thể không sợ kiếp chủ? Vô chủ vô nô chính là việc thiên kinh địa nghĩa.

Lục Tiệm thấy ông ta thần sắc khiếp sợ, biết ông ta là kiếp nô đã lâu, lòng tự tôn đã mất hết, bất giác thở dài một tiếng. Lại nghe Cốc Chấn nói:

- Tần lão bản, ta và Trầm Chu Hư không có hiềm khích gì, ông có phải đã hiểu nhầm không?

Tần Tri Vị lắc đầu nói:

- Người, người họ Cốc, là họ của đại đối đầu với chủ nhân, vô cùng khả nghi. Ta đem người đưa cho chủ nhân xử trí.

Đúng lúc đó, bỗng nghe ngoài cửa vọng lại tiếng vó ngựa, Tần Tri Vị nói:

- Xe, xe đến rồi, ta đưa bọn người đến gặp chủ nhân.

Nói xong liền ra khỏi cửa đón một người xa phu, ném ba người lên rồi nhảy lên xe quất roi chạy đi.

Trong thùng xe tối đen như mực, bỗng nghe Cốc Chấn thở dài nói:

- Sầu nô nhân, nếu cô nhất định cứng đầu không chịu ăn cá đó thì tốt rồi.

Sầu nô nhân tức giận hừ một tiếng, nói:

- Người không phải thần cơ diệu toán, sao lại không bói trước đi? Sao lại bị người ta bắt trói?

Cốc Chấn cười hi hi, không nói tiếng nào nữa, Lục Tiệm bỗng cảm thấy cái khóa sắt trên tay rung lên rồi vang lên một tiếng, khóa sắt đã mở ra, Lục

Tiệt trong lòng kinh hãi, chưa kịp lên tiếng đã bị một bàn tay bịt chặt miệng. Sữu nô nhân cắn nhả:

- Vừa rồi là âm thanh gì?

Cốc Chấn cười nói:

- Lão tử vừa đánh rắm, cô cũng nghe ư?

Sữu nô nhân vừa tức giận vừa khẩn trương, vội nín thở, chỉ sợ thùng xe chật hẹp, hơi thối sẽ truyền đến.

Chiếc xe ngựa đó đi được một lúc, bỗng nghe người quát hỏi:

- Ai đó?

Lại nghe Tần Tri Vị nói:

- Ta, ta là bộc nhân của Trầm tiên sinh, đây là lệnh bài vào phủ, ta, ta họ Tần, người kiểm tra đi.

Không bao lâu xe ngựa lại chạy, sau khoảng một tuần trà liền dừng lại, Tần Tri Vị mở cửa thùng xe nói:

- Đưa, đưa bọn chúng xuống.

Tên xa phu ứng tiếng, hai người đưa Sữu nô nhân xuống trước, sau đó là Cốc Chấn, đến lượt Lục Tiệm, Lục Tiệm đột nhiên xuất song thủ đánh vào sau gáy hai người, tên xa phu trúng đòn gục xuống, Tần Tri Vị không ngờ còn bước được lên một bước, rên lên một tiếng rồi mới ngã xuống.

Cốc Chấn người rung lên một cái liền thoát khỏi khóa sắt, cười hi hi rồi cầm khóa sắt khóa Tần Tri Vị và tên xa phu lại, dùng vải phủ lên nhét vào trong xe, quay lại thấy Lục Tiệm giữ cái khóa sắt đang khóa tay Sữu nô nhân định bẻ ra liền cười nói:

- Chờ đã.

Nói xong đưa tay đẩy Lục Tiệm ra, lại thấy Sửu nô nhân con mắt độc nhất như tóe lửa, lập tức cười nói:

- Thả cô ra không khó, nhưng cô phải thề, trong Tổng đốc phủ này mọi việc đều phải nghe ta điều khiển. Nếu không ta sẽ để cô ở lại đây, không gặp được ai nữa.

Sửu nô nhân nghiêng răng, đột nhiên nói:

- Được, theo ý người.

Cốc Chấn giờ mới lấy ra một sợi sắt nhỏ đen xì, mở khóa sắt. Lục Tiệm đột nhiên đại ngộ, buột miệng nói:

- Ô kim ti (sợi sắt) ?

Cốc Chấn cười nói:

- Đúng vậy, nó đã cứu chúng ta một mạng đấy.

Sửu nô nhân cười lạnh nói:

- Chỉ sợ không đơn giản như vậy, người không phải không biết việc này, chỉ là cố ý để Tần Tri Vị bắt để khiến ông ta dẫn người vào Tổng đốc phủ.

Cốc Chấn nheo mắt cười nói:

- Cô thử đoán xem.

Sửu nô nhân dậm chân tức giận, có điều đang ở nơi nguy hiểm nên không dám kêu lên.

Lục Tiệm không nhịn được nói:

- Hai người các người sao lại cứ hay đối đầu chứ?

Cốc Chấn nói:

- Bà vợ này của người thông minh lợi hại, cô ta vốn điều khiển mọi việc, không ngờ lại gặp ta, bị ta điều khiển, người nói xem, cô ta làm sao không tức giận cho được?

Bồng thấy Sửu nô nhân lại định phát tác, vội nói:

- Cô lúc này đã thề, hơn nữa nếu làm loạn lên ở đây mọi người đều sẽ gặp nguy hiểm.

S Sửu nô nhân đành nuốt giận. Lục Tiệm nói:

- Bây giờ đi đâu?

Cốc Chấn nói:

- Đi cứu Thích đại ca của người.

Lục Tiệm giật mình nói:

- Đến nhà lao ư?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Không, chúng ta đến chỗ Hồ Tôn Hiến, Thích tướng quân đã không chịu vượt ngục thì chỉ còn cách khiến Hồ tổng đốc cải biến tâm ý mà thôi.

Nói xong lấy trong tay áo ra một quyển sổ nói:

- Trong quyển sổ này có chứng cứ áp bức bách tính, hoang báo quân tình, tham ô nhận hối lộ của hàng trăm vị tướng quân, có thể nói tội trạng lớn gấp mười lần so với Thích tướng quân xuất binh bại trận. Hồ Tôn Hiến nếu muốn chinh lý quân pháp, có thể kiểm những tên bại hoại này để khai

đao. Chỉ bất quá, trong này trừ Du Đại Du, còn lại các đại tướng thống lĩnh ở phía đông nam gần như kẻ nào cũng có tên, Hồ Tôn Hiến mà ra tay chém đầu thì dưới trướng sẽ chẳng còn ai sống sót hay sao? Ta chỉ cần đặt quyển sổ này lên bàn Hồ tổng đốc thì có thể khiến việc chém đầu này được hủy bỏ, dù có chém thì cũng không đến lượt Thích tướng quân.

Lục Tiệm vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:

- Quyển sổ này người lấy từ đâu vậy?

Cốc Chấn cười cười:

- Ta không có nhiều tiền lắm, nhưng tiền tới có thể thông thần, lên trên có thể thông thiên.

Sửu nô nhân hừ một tiếng nói:

- Người quả nhiên là có dự mưu.

- Đúng vậy – Cốc Chấn cười nói – đúng là ta có dự mưu. Kỳ thực, nhiều năm trước ta đã biết người rán cá đó là “Thường vi” Tần Tri Vị, có điều ngoài phủ tổng đốc có cao thủ của Thiên bộ trông giữ, nếu không lập kế thì làm sao vào được? Hơn nữa, dù mấy kế sách chớ cần mèo quào để tiến nhập của ta mà không thành công thì cũng còn có người của Kim cương môn giúp đỡ, cao thủ Địa bộ mở đường.

Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên nghĩ: “Ta có thể gọi là người của Kim cương môn, còn cao thủ Địa bộ ở đâu?” Chính lúc đang định hỏi, bỗng nghe Sửu nô nhân ngắt lời, nói:

- Nếu Tần Tri Vị không lưu tù nhân để tra hỏi mà hạ độc vào cá, người không sợ lộng xảo thành chân sao?

Cốc Chấn nói:

- Tần Tri Vị là đại tông sư về nấu ăn, há lại chịu dùng thủ pháp hạ độc dê tiện, lão nếu không thể dùng tư vị của cá rán để mê đảo cô thì sao gọi là có bản lĩnh. Lại nói lão và ta có giao tình, lão không thể giết ta, hơn nữa ta thực ra chưa hề ăn miếng cá đó, Tần Tri Vị nếu định hạ sát thủ thì ta có thể lâm thời biến kế.

Sửu nô nhân nói:

- Không đúng, rõ ràng là người đã ăn miếng cá đó.

Cốc Chấn cười nói:

- Ta đã bọc giấy ở đầu lưỡi, chỉ cần đầu lưỡi không nếm phải cá thì tư vị đó không thể làm ta mê hoặc được, ta thấy bộ dạng lúc ăn cá của các vị liền học theo, cũng lừa được tên ngốc Tần Tri Vị đó.

Sửu nô nhân trong mắt xuất hiện thần sắc mê hoặc:

- Nói như vậy, những điều người nói trong lều lúc đó đều là diễn trò sao?

Cốc Chấn cười cười nói:

- Cô đoán xem?

Sửu nô nhân không biết đúng sai thế nào, đành hừ giọng tức giận nói:

- Người đúng là một con hồ ly đầu thai.

Cốc Chấn nói:

- Hồ ly phải có con đực con cái, ta là con đực, cô là hồ ly cái.

Lục Tiệm biết việc này rắc rối, có điều hiện giờ điều khẩn cấp là cứu nghĩa huynh, liền nói:

- Đừng tranh cãi nữa, đến chỗ Hồ tổng đốc quan trọng hơn.

Cốc Chấn nói:

- Ta có bản đồ địa hình Tổng đốc phủ, thư phòng của Tổng đốc ở phía bên kia.

Nói xong chỉ sang hướng đông nam. Ba người rón rén bước đi, lên qua bọn thủ vệ, từ xa đã thấy thư phòng sáng đèn, tiến đến gần thì thấy có hai đứa ở và một nha hoàn đứng trước phòng.

Cốc Chấn hạ giọng nói:

- Hồ Tôn Hiến đang ở trong phòng, chúng ta đi ra phía sau.

Ba người lên ra phía sau thư phòng, ở đây là một vườn hoa, giữa các luống hoa điểm xuyên vài bụi trúc, phía sau thư phòng có một cửa sổ tròn đang mở ra hướng này, có lẽ người trong phòng sau khi làm việc đang ở lại ngắm hoa thưởng trúc để tiêu giảm sự mệt nhọc.

Cốc Chấn nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chọc thủng giấy cửa sổ, nhìn vào chỉ thấy trong phòng sách vở chất cao, dưới ngọn đèn có một vị lão giả khoảng năm mươi tuổi, tóc râu, quần áo giản dị đang cúi người viết lách, phê duyệt công văn.

Cốc Chấn đoán người này là Hồ Tôn Hiến, đúng lúc định lập kế dẫn dụ sự chú ý của ông ta rồi ném sách lên bàn thì bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp rồi nha hoàn vén rèm tiến vào, kính cẩn nói:

- Đại nhân, Trầm tiên sinh đã đến.

Hồ Tôn Hiến đáp một tiếng, bỏ bút xuống đứng dậy.

Ba người đang theo dõi lập tức cả kinh. Rèm phòng được vén cao lên, một văn sĩ áo xanh ngồi trên xe đẩy tiến vào, Lục Tiệm nhìn thấy người này

kinh hãi những muốn kêu lên, hóa ra người vừa tiến vào đó chính là văn sĩ tàn phế mà y đã gặp ở trà đình ngoài thành Nam Kinh, không ngờ người này lại là chủ nhân của Thiên bộ, “Thiên Toán” Trầm Chu Hư.

Hồ Tôn Hiến tiến lên cười nói:

- Đã muộn như vậy, Trầm tiên sinh còn đến thư phòng làm gì?

Trầm Chu Hư cũng cười nói:

- Đã muộn như vậy, đại nhân còn ở thư phòng làm gì?

Hồ Tôn Hiến ha hả cười lớn, lệnh cho người ở rót trà, hai người cùng ngồi xuống. Trầm Chu Hư lấy từ trong tay áo ra một quyển văn cáo, nói:

- Ta đã viết xong bài văn tế Đông Hoàng cho tên hôn quân đó, đại nhân chép lại là được.

Hồ Tôn Hiến lộ thần sắc vui mừng, nhìn qua một lượt rồi tán thưởng:

- Bài văn tế hay lắm, văn khí tao nhã, hoa mỹ mà bất tục.

Sau đó lại hơi buồn rầu, thở dài nói:

- Thánh thượng không thể tuất cho dân tình mà một lòng cầu đạo, ngày ngày luyện đan cúng thần, việc cúng thần tuy không nói, nhưng bắt các đại thần mỗi tháng phải viết bài văn tế thần thì từ nay nhà Đại Minh chúng ta há chẳng trở thành một tòa đạo quán sao?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Đại nhân lại phạm phải bệnh cũ rồi.

Hồ Tôn Hiến cười khố nói:

- Hồ mõ trong lòng có tâm sự, thuận miệng nói bừa, mong tiên sinh về sau hạ cố nhắc nhở cho. Hồ mõ quả không dám tái phạm tính cương ngạnh đó.

Trầm Chu Hư gật đầu nói:

- Đại trượng phu lập thế, tất nhiên phải lấy bách tính trong thiên hạ làm trọng, không thẹn vì hôn quân, không từ chức quan nhỏ, dù trị hay loạn cũng đều phải gắng sức. Cho dù hoàng đế hoang đường dâm loạn, không lo quốc sự nhưng thân là thần tử phải kiên định, vì thiên hạ thương sinh mà hành sự. Chỉ bất quá, làm thủ hạ của hôn quân thì đặc biệt phải lấy nhẫn nhục làm trọng, thuận theo sở hiếu của y để nắm lấy quyền bính mới có thể làm việc tốt được. Kẻ làm quan tối kỵ làm trung thần ương ngạnh liều chết, trọng nghĩa khinh sống, đối với quốc gia thật chẳng có lợi ích gì. Ngụy Trưng đã nói, muốn làm lương thần thì kẻ lương thần thực sự tâm tại bách tính, cho nên vua tốt thì bề tôi cương trực, vua mê loạn thì bề tôi thuận theo, gặp đường khúc khuỷu thì phải có chí bay cao mà vượt qua, đó mới là chân chính đáng khâm phục.

Hồ Tôn Hiến vỗ tay nói:

- Lời tiên sinh thật đúng lắm, Tôn Hiến xin nghe theo. Tưởng nghĩ, nếu không có tiên sinh chỉ điểm thì chỉ sợ Hồ mõ đến nay vẫn chỉ là một tên huyện lệnh.

Trầm Chu Hư lắc đầu nói:

- Đại nhân có tài vương tá, chỉ là năm đó cương trực một lúc, bị áp chế, hiện giờ đầu đuôi đều đủ, chính là lúc một bước lên trời, chỉ mong đại nhân ghi nhớ, đừng tới gần phụ tử Nghiêm Tung.

Hồ Tôn Hiến ngạc nhiên nói:

- Năm đó phụ thuộc vào Nghiêm gia chính là chủ ý của Trầm tiên sinh, tại sao hiện giờ lại biến thành như vậy?

Trầm Chu Hư thở dài nói:

- Đã có hôn quân, tất có nịnh thần, đó là chân lý bất di bất dịch từ xưa đến nay. Nghiêm Tung tuy là loại đại gian đại ác, có điều y quyền lực khuynh triều, không thể đổi đầu, năm đó đại nhân nếu không phụ thuộc vào y quyết nhiên không thể nắm được binh quyền, trấn thủ phương đông nam. Chỉ bất quá, thời thế mỗi lúc một khác, lão tặc đó hiện nay tuổi đã cao, thể lực mỗi ngày một yếu, Nghiêm Thế Phiên tiểu tặc đó cũng có chút trí mưu nhưng quyết chẳng làm được việc lớn. Nếu ta đoán không sai, chỉ vài năm nữa Nghiêm gia tất bại. Nghiêm gia một khi bại vong sẽ có thể lực mới lên thay, lúc đó sẽ thanh trừng phe đảng của Nghiêm gia, đại nhân cũng hiểu chứ?

Hồ Tôn Hiến im lặng, một lúc sau mới thở dài nói:

- Vậy bây giờ ta phải làm thế nào? Mong tiên sinh chỉ điểm.

Trầm Chu Hư nói:

- Một là phải ngày càng xa rời Nghiêm gia, hai là phải nhân vài năm này bình định Oa khấu, nếu lập được đại công thì dù sau này Nghiêm gia gặp họa ngài cũng sẽ không bị nguy đến tính mệnh, điểm thứ ba cực kì khẩn yếu, chính là tìm kẻ có thể thay thế Nghiêm gia để cực lực theo đuổi y.

Hồ Tôn Hiến nhíu mày nói:

- Hai điểm đầu không có vấn đề gì, có điều điểm thứ ba cực khó khăn, e rằng giống như một trường đánh bạc, sai một bước thì sẽ thua mất cả ván.

Trầm Chu Hư nhìn y cười nói:

- Đại nhân không biết kẻ sẽ lên là ai sao?

Hồ Tôn Hiến vui mừng nói:

- Chẳng lẽ Trầm tiên sinh đã đoán được rồi ư?

Trầm Chu Hư cười cười nói:

- Lưỡng nhân đồng hành, hành tàng tại ngã (hai người cùng đi, kẻ ẩn đằng sau là ta). Trong tám chữ này ẩn chứa tên họ của người đó.

Hồ Tôn Hiến lẩm nhẩm nói:

- Hai người cùng đi, chữ trong đó, kẻ ẩn đằng sau là ta, ta cũng là ta, à, chẳng lẽ là Từ ...

Trầm Chu Hư thở dài nói:

- Không sai, kẻ lên thay tất là Từ Giai, chỉ bất quá Từ Giai âm mưu có thừa nhưng chính khí thì không đủ, cuối cùng có thể quét một cái là xong, vì vậy y chính là người phù hợp để trùng hưng nhà Minh - nói xong, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy – Đây là danh sách lễ vật nhập kinh, tên hôn quân đó thích những vật may mắn, thích màu trắng, vì vậy ta đưa một đôi hươu trắng, một con sư tử trắng, hôn quân nhìn thấy tất nhiên cao hứng. Còn lễ vật cho Nghiêm Tung lão tặc, ta đã rút ra một phần tư để ngài âm thầm đưa cho Từ Giai, tương lai y có lòng muốn hại ngài thì cũng không đến nỗi đưa ngài vào tử địa.

Hồ Tôn Hiến ngả người vào lưng ghế, thở dài nói:

- Quan trường đích thực thê lương, có thể rơi đầu mà không hay biết gì.

Trầm Chu Hư từ từ nói:

- Chỉ cần cố gắng trừ Oa khẩu, an định phương Đông Nam thì sinh tử vinh nhục có đáng gì.

Hồ Tôn Hiến nghiêm mặt, gật đầu nói:

- Tiên sinh nói đúng lắm, vinh nhục của một mình Hồ mỗ và việc chống địch của bách tính phương đông nam, phải tính toán thế nào?

Trầm Chu Hư cười cười nói:

- Ta đã nghĩ tới một việc.

Hồ Tôn Hiến nói:

- Xin tiên sinh chỉ dạy.

Trầm Chu Hư nói:

- Có nghe đại nhân định chém danh tướng để chinh quân pháp.

Hồ Tôn Hiến đứng dậy, cầm lên một bản tấu chương nói:

- Ta đã định ra vài cái tên, vốn muốn ngày mai cùng tiên sinh thương lượng.

Trầm Chu Hư liếc qua tấu chương rồi đẩy xe đến trước bàn, cầm bút viết lên tấu chương một câu rồi trả lại cho Hồ Tôn Hiến. Hồ Tôn Hiến nhìn lại rồi nhíu mày nói:

- Thích Kế Quang? Tiên sinh tại sao lại gạch tên chỉ một mình hắn?

Trầm Chu Hư nói:

- Lần này chém hết các đại tướng thống binh của Giang Nam, nhưng không thể giết Thích Kế Quang.

- Tại sao? – Hồ Tôn Hiến buột miệng nói – y là tướng bại trận ...

Trầm Chu Hư xoa tay nói:

- Y thất bại là có nguyên nhân. Thứ nhất, y cầm quân chưa lâu, mà số binh tốt đó lại toàn là loại con cháu thế gia tại địa phương, nhiều năm sống trong nhung lụa nên rất sợ chiến đấu; thứ hai là y gặp phải Mao Hải Phong, trong tứ đại khẩu kẻ này cực kỳ xảo trá tinh hần. Thích Kế Quang một khi tham chiến liền như đem bầy dê vào miệng cọp, sao có thể không thất bại được.

Hồ Tôn Hiến nói:

- Nhưng y đã biết không địch nổi, tại sao còn truy đuổi quyết chiến?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Nếu ai gặp cường khẩu cũng bó tay lảng tránh thì chỉ sợ nhân mã của tứ đại khẩu đã đánh tới thành Nam Kinh rồi.

Hồ Tôn Hiến lắc đầu nói:

- Dù có như vậy thì Trầm tiên sinh cũng đã đề cao hãn, hãn sao có thể quan trọng hơn các đại tướng ở Giang Nam được? Cho dù có hơn được bọn chúng thì sao có thể hơn được Du Đại Du?

Trầm Chu Hư mỉm cười nói:

- Ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm. Tài năng của người này có thể sánh với Bạch Khởi, Hàn Tín, Lý Vệ Công, nếu được trọng dụng tất trở thành một thường thắng bất bại chi tướng. Hiện nay Du Đại Du tuy quen chinh chiến nhưng tuổi đã cao, dụng binh hành sự lại quá cẩn thận, thiếu cái đảm khí coi nguy hiểm như không. Cần biết dụng binh phải kỳ binh, chính binh tương hợp mới có thể vô địch, mà tướng giỏi dùng kỳ binh phải

có đảm lược trùm trời. Thích tướng quân đó không chỉ tài làm tướng không thua Du Đại Du, mà với khuyết điểm thiếu đảm lược của Du lão tướng quân thì nếu hai người đó phải đối đầu, dũng tướng sẽ thắng.

Hồ Tôn Hiến trầm mặc hồi lâu rồi nhìn Trầm Chu Hư cười khỗ nói:

- Tiên sinh sao không nói sớm? Nếu biết như vậy ta đã không giam y trong ngục.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Kẻ có thể gách vác trọng trách làm thiên tướng tất phải gặp chút khó khăn trước. Người này một khi được trọng dụng dễ khiến người ta ghen ghét đố kỵ, để y ngồi tù thêm một hai ngày nữa để giảm bớt nhuệ khí cũng tốt.

Nói xong liền ha hả cười lớn, đẩy xe từ từ đi ra khỏi phòng.

Cốc Chấn thấy Trầm Chu Hư đi khỏi mới kéo Lục Tiệm rời xa thư phòng, hạ giọng nói:

- Lão họ Trầm chết tiết đó quả có mắt nhìn người, tính mạng của đại ca người được bảo tồn rồi.

Lục Tiệm mừng rỡ không biết bao nhiêu mà kể, gật đầu nói:

- Không sai, Trầm tiên sinh đó đúng là người tốt.

Cốc Chấn cười nhạt nói:

- Người chỉ nhìn thấy mặt tốt của y mà chưa nhìn thấy mặt ác – rồi lại hạ giọng nói – bọn ta bây giờ cần phải đuổi theo Trầm Chu Hư.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Tại sao?

Cốc Chấn thở dài nói:

- Từ Hải.

Lục Tiệm đột nhiên đại ngộ, trong lòng biết y muốn tìm chỗ trú ẩn của Từ Hải. Đúng lúc ba người vòng qua thư phòng đã thấy Trầm Chu Hư một mình tự điều khiển xe lăn từ từ đi tới.

Ba người đuổi theo đến trước một tòa tiểu viện, bỗng thấy một người giơ đèn vọi vãi bước đến, cúi mình nghiêm trang nói:

- Phụ thân.

Lục Tiệm thấy người đó chính là Trầm Tú, bất giác cả kinh, trong lòng nghĩ y đã nói tối nay nghỉ lại Diệu Hóa am, không hiểu sao lại xuất hiện ở đây. Lại thấy lúc này y khoác bộ dạng ôn lương cung kính, biết rằng y lại diễn trò, trong lòng không kìm được tức giận.

Trầm Chu Hư lúc đó lại lạnh nhạt nói:

- Vào thư phòng rồi nói:

Trầm Tú liền đi ra phía sau xe lăn, cẩn thận đẩy xe, hai người tiến vào nội viện, chưa kịp vào phòng thì thấy một cái đèn lồng từ phía đông tiến lại, rồi một thanh âm êm dịu nói:

- Chu Hư

Âm thanh đó vừa truyền lại, Lục Tiệm cảm thấy người Cốc Chấn khẽ run lên, hô hấp đột nhiên trở nên trầm trọng. Lại thấy Trầm Chu Hư quay lại cười nói:

- Thanh Ảnh, bà đã về rồi ư?

Phụ nhân đó nói:

- Ông đột nhiên gọi Tú nhi về, tôi sợ ông trách phạt nó nên vội quay lại.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Ta sao lại trách phạt nó, chẳng lẽ nó đã làm việc gì không tốt sao?

- Không có – phụ nhân đó nói – nhưng ông cứ hai ngày lại vô cớ phạt nó, tôi sợ ông trách loạn lung tung, làm tổn thương thằng bé.

Trầm Chu Hư cười khỏ nói:

- Thằng bé này thật đã bị bà làm hư mất rồi.

- Nó hư cái gì chứ? – phụ nhân đó nói – hôm nay mẹ con tôi trên đường gặp hai vị lão nhân cùng khố, nó đã tặng cho họ năm mươi lượng bạc, lúc bình thường thằng bé cũng làm nhiều việc tốt, lại vô cùng khiêm tốn cung kính, nó không nói với ông đấy thôi – ngừng một chút rồi lại nói – Chu Hư, tôi đã pha cho ông một bình trà và một ít điểm tâm.

Nói xong tiến thêm hai bước, đi đến chỗ có ánh đèn, Lục Tiệm nhìn ra thấy phụ nhân này trang phục giản dị, ôn nhu uyển chuyển mà vẫn mỹ lệ thanh cao, tuổi tuy không ít nhưng nét mặt vẫn xinh đẹp phi phàm, phảng phất thấy được phong vận vô song ngày trước.

Lục Tiệm nhìn thấy người phụ nữ này bất giác trong lòng nổi lên một cảm giác ôn nhu khó nói thành lời, nhất thời ngây người ra, bỗng cảm thấy thân mình Cốc Chấn không ngừng nhẹ run lên, tựa hồ kích động không kiềm chế được.

Trong lúc đang cảm thấy kì quái, lại nghe phụ nhân đó nhẹ nhàng nói:

- Cha con ông đừng nói chuyện quá lâu, đi nghỉ sớm đi, Chu Hư ông càng phải cẩn thận, đừng để bị lạnh chân.

Trầm Chu Hư mỉm cười nói:

- Tôi biết rồi, bà đi nghỉ trước đi.

Phụ nhân đó nói:

- Hiện giờ vẫn còn sớm, tôi đến Phật đường niệm kinh một lúc.

Trầm Chu Hư ậm ừ, phụ nhân đó cùng nha hoàn cầm đèn đi khỏi. Cha con Trầm Chu Hư cũng đi vào thư phòng. Ba người bọn Lục Tiệm đến gần, bỗng nghe Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Ta đã thẩm tra tên Trần Tử Đan đó, hãn khai Từ Hải đang trốn tại Trầm trang, quả là nơi người ta khó mà nghĩ tới được.

Trầm Tú cười nói:

- Có cần hài nhi đem người tới bắt y không?

Trầm Chu Hư nói:

- Việc đó ta tự có quyết định, bất quá Trần Tử Đan nói, người và hãn đã kết nghĩa kim lan, sau đó hãn đã đưa người mười vạn lượng bạc và các loại trân bảo nhờ đút lót cho Hồ tổng đốc, có việc đó không?

Trầm Tú nói:

- Đúng là có việc đó, hài nhi nếu không làm như vậy sao có thể lừa được y căn câu?

Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Ngân lượng và trân bảo đâu?

Trầm Tú nói:

- Trân bảo vẫn còn đây, có điều ngân lượng ... ngân lượng thì con đã dùng hết rồi.

- Khốn kiếp – Trầm Chu Hư tức giận nói – ai cho người dùng.

Trầm Tú cười nói:

- Ngân lượng đó vốn không trong sạch, tiêu đi cũng là hợp với lẽ trời. Hơn nữa, trừ được một tên đại Oa khẩu thì mười vạn ngân lượng thù lao cũng không phải quá nhiều.

Trầm mặc một lúc, Trầm Chu Hư từ từ nói:

- Nghe nói Diệu Hóa am có một ni cô, gọi là Pháp Tịnh, người có biết không?

Trầm Tú hơi giật mình, cười hi hi nói:

- Hải nhi cùng mẫu thân đến đó thắp hương, tựa hồ quả thực có một người như vậy.

Trầm Chu Hư cười nhạt nói:

- Người nên biết, ta đối với người đã nương tay rất nhiều chỉ vì sợ Thanh Ảnh phải thương tâm, bà ấy nếu biết hành vi cầm thú của người e rằng sẽ đau lòng đến chết. Có điều người đừng tưởng ta không nói ra là không biết người làm những gì, người có một chút thông minh, lừa được Thanh Ảnh, nhưng muốn lừa Trầm Chu Hư ta e rằng còn thiếu nhiều đấy.

Nói xong ngừng một chút rồi lại từ từ nói:

- Trước giờ Ngọ ngày mai, người phải đem mười vạn lượng bạc đó nộp lại cho ta, nếu không thì đem cái đầu người tới thay.

Trầm Tú thất thanh nói:

- Nhưng ngân lượng đó ...

Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Người đi ra đi.

Trầm Tú tức giận ra khỏi thư phòng, thần sắc hiểm độc quỷ quyệt, nghĩ ngợi một lúc rồi cúi đầu bỏ đi. Trầm Chu Hư đột nhiên nhẹ thở dài, nói:

- Tiết Nhĩ, người nghe thấy thế nào? Ngoài cửa có mấy con chuột nhắt?

Một giọng nói sắc nhọn trả lời:

- Ba con.

Lục Tiệm nghe thấy cả kinh, lại nghe Trầm Chu Hư nói:

- Bắt sống tất cả, nhưng đừng làm kinh động đến Thanh Ảnh.

Lục Tiệm vội kéo Sửu nô nhân, tung người chạy ngược lại, chạy ra khỏi sân viện bỗng cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng dáng Cốc Chấn đâu, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Sửu nô nhân, Cốc Chấn đâu?

- Ai biết? – Sửu nô nhân cười nhạt nói – Hẳn là hồ li, thấy tình thế bất diệu chắc đã vắt chân lên cổ chạy rồi.

Lục Tiệm trong lòng nghi hoặc, chỉ cảm thấy Cốc Chấn không phải là kẻ không nghĩa khí, bỏ bạn chạy một mình, có điều lòng người khó dò, y lại là người bí ẩn thâm sâu, nếu nói y đào tẩu trước thì cũng không phải là tuyệt không có có khả năng.

Trong lúc đang mê hoặc suy nghĩ đã bị Sửu nô nhân kéo tay áo co căng chạy, được khoảng trăm bước bỗng nghe một tiếng hừ lạnh, từ trong bóng

tối bước ra một người áo tơ mũ tre, dưới mũ ánh mắt sắc lạnh như điện.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Là y.

Sửu nô nhân ngạc nhiên nói:

- Anh nhận ra hãn à?

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Cẩn thận, cước lực của y rất mạnh.

Sửu nô nhân buột miệng nói:

- Cước lực rất mạnh, chẳng phải là “Vô lượng túc” Yến Vị Quy sao?

Người áo tơ đó lạnh nhạt nói:

- Chính thị Yến mỗ.

Chữ “Yến” vừa ra khỏi miệng, Yến Vị Quy nhanh chóng biến mất, chữ “mỗ” nói ra thì chân trái y đã đá đến trước mặt Lục Tiệm.

Lục Tiệm hết sức lùi lại, tuy tránh được cước đó nhưng không tránh được cước phong lăng lệ, chỉ cảm thấy tạt phong tấp thẳng vào mặt, cơ bắp như muốn rách ra, bốn bề cát bụi tung lên, hoa bay tứ tán, vội vòng qua đầu mũi chân Yến Vị Quy, cấp tốc phi tới.

Một cước vừa hết, chân phải của Yến Vị Quy lại đá tới, Lục Tiệm trầm giọng hét một tiếng, từ “Thọ giả tướng” biến thành “Hầu vương tướng”, một chưởng quét nhanh ra, bỗng nghe Sửu nô nhân nói vội:

- Không được ngạnh tiếp.

Âm thanh chưa dứt, chưởng cước đã giao nhau, bình một tiếng, ngón út và ngón vô danh của Lục Tiệm cong đi rồi gãy. Yển Vị Quy hừ lạnh một tiếng, nhìn đau thu chân lại, chân phải không trụ vững được, vạch thành vòng tròn.

Lục Tiệm bị gãy hai ngón tay, kiếp lực liền sinh ra, xương cốt kêu khê một tiếng đã tiếp lại được như bình thường.

- Kiếp lực của người là ở tay – Yển Vị Quy hừ lạnh nói – kiếp lực của ta ở chân. Người đã từng nghe câu “Thủ thị lưỡng phiến môn, toàn bằng cước thích nhân” (tạm dịch – tay chỉ để hỗ trợ, giết người phải dùng chân) chưa?

Lục Tiệm hít một hơi, biến hóa thành “Chư thiên tướng”, song chưởng đánh ra thu vào liên tiếp, kín kẽ không ngừng, bỗng thấy Yển Vị Quy dưới chân như có lò xo, đột nhiên bắn vọt đến, một cước lại tung ra. Lục Tiệm xuất chưởng vốn là hư chiêu, thấy vậy liền biến “Mã vương tướng” xuất một cước nghênh đón.

Sửu nô nhân thầm kêu hồng hét, tâm niệm còn đang chuyển động thì Lục Tiệm đã kêu thảm một tiếng bắn về phía sau, lúc tiếp đất trước hết biến “Thần ngư tướng” lăn một cái trên mặt đất rồi lại biến “Tước mẫu tướng” để tiêu khử lực đạo của cước đó, bỗng nghe Sửu nô nhân hét lên:

- Tôi chạy trước.

Nói xong cô tung mình chạy ra xa, Lục Tiệm thấy cô bỏ chạy một mình vô cùng kinh ngạc, bỗng thấy Yển Vị Quy hơi do dự rồi phi thân đuổi theo hướng Sửu nô nhân.

Lục Tiệm ngẩn người ra, bỗng có người cười hi hi nói:

- Có gì kỳ quái đâu? Một con chó săn không thể đồng thời truy đuổi hai con thỏ.

Lục Tiệm nghe vậy đột nhiên tỉnh ngộ, nguyên Sứ nô nhân thấy đối thủ quá mạnh, cố ý bỏ chạy, Yến Vĩ Quy nếu quả thật một mình ra tay, thấy Sứ nô nhân bỏ chạy, lại cân nhắc trước sau, biết không thể cùng lúc bắt hai người, tất nhiên sẽ bỏ qua Lục Tiệm đang bị thương để đuổi theo Sứ nô nhân.

Sứ nô nhân hành động như vậy hoàn toàn là xả thân dụ địch. Lục Tiệm nghĩ đến đó, trong lòng cấp bách, đúng lúc định đuổi theo thì trước mắt một bóng người bỗng xuất hiện, một người chặn đường cười nói:

- Không cần đuổi theo, ta là đối thủ của ngươi, ta tên Tiết Nhĩ, biệt hiệu là “Thính kỷ”.

Yến Vĩ Quy một khi đã động thân liền nhanh như điện chớp, không quá ba mươi bước đã đến sau lưng Sứ nô nhân, một trảo xuất ra nhắm vào tóc cô, mắt thấy tóc cô đã nằm trong tay, Yến Vĩ Quy tưởng đã chắc ăn, bất ngờ thân mình Sứ nô nhân đột nhiên co rút lại, toàn bộ chui vào lòng đất.

Yến Vĩ Quy cả kinh, định thần nhìn bộ tóc giả đó, thấy bộ tóc giả này chân tóc gắn lên một cái mặt nạ, mặt nạ đó vô cùng xấu xí, người ngoài nhìn vào khó mà chịu nổi, Yến Vĩ Quy đột nhiên đại ngộ:

- Bộ mặt xấu xí của cô ta đúng là giả.

Lại thấy chỗ Sứ nô nhân biến mất trở thành một cái hố sâu, bất giác trong lòng lo ngại, chỉ sợ Sứ nô nhân phá đất tập kích, vội nhảy lên một cây cao, đứng trên đó nhìn ra bốn phía. Đột nhiên thấy mặt đất phía bắc hơi động dậy liền xuất ra một cước, thế như lôi đình, hoàn toàn cắm sâu vào lòng đất.

Lực của một cước đó công phá vào sâu hơn một trượng, cát bụi tứ tán, mặt đất chấn động, Sứ nô nhân nếu bị cước lực này đánh vào thì không chết cũng trọng thương.

Không ngờ lúc chân Yến Vị Quy đá sâu vào lòng đất bỗng cảm giác có điều quái dị, hai chân của y tràn đầy kiếp lực, không chỉ chạy như bay mà còn cứng như sắt, bách độc bất xâm, có điều lần này trong đất không phải là đao kiếm, cũng không có chất độc mà là một lưới cường lực xô tới. Y thay đổi ý niệm không kịp, liền thấy hàng chục cái rễ cây phá đất chui ra, theo chân y xoạt xoạt chạy lên.

Việc này quái dị vô cùng, Yến Vị Quy quát lên một tiếng, chặt đứt bảy tám đoạn rễ cây đó, có điều rễ cây vừa đứt liền có chất dịch màu xanh chảy ra, chỗ bị chặt đứt lại mọc dài ra, đầu rễ cây bị chặt đứt rơi xuống đất lại tái sinh, mọc lên thành rễ cây mới, vì vậy Yến Vị Quy càng chặt thì rễ cây càng dài càng nhiều, nhất thời càng ngày càng bao chặt lấy y, phảng phất như không bao giờ ngừng nghỉ, Yến Vị Quy vốn là một cường nô lại bị khóa chặt giữa trùng trùng rễ cây, không thể động đậy.

Yến Vị Quy vừa kinh hãi vừa tức giận, cố sức giật mạnh một cái, bỗng phát giác mặt đất bốn phía cũng theo đó chuyển động, nhưng rừng rễ cây thì không nhúc nhích tí nào, lại định giật tiếp bỗng nghe Sứu nô nhân thở hơi gấp nói:

- Không cần phải phí sức, người đã nghe “hậu đức tái vật, hóa sinh thảo mộc” chưa?

Yến Vị Quy cả kinh, thất thanh nói:

- Cô, cô là “Địa mẫu” nương nương?

Sứu nô nhân hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta nếu là Địa mẫu thì người còn sống để nói năng được sao?

Yến Vị Quy không kịp được nói:

- Nếu cô không phải là “Địa mẫu”, sao có thể thi triển thuật “Hóa sinh” ?

Sửu nô nhân cười nhạt nói:

- Không phải là Địa mẫu thì không thể luyện thành “Hóa sinh” ư?

Yến Vị Quy nói:

- Nhưng nếu cô đã luyện thành “Hóa sinh” thì dù không phải là Địa mẫu, trong tương lai cũng trở thành Địa mẫu. Nói như vậy, ta là kiếp nô của Thiên bộ, cô là thiếu chủ của Địa bộ, có thể coi là người cùng một nhà.

- Bớt nịnh bợ đi – Sửu nô nhân quát khê - ta đã trồng “Nghịch nhân tử” trên mình ngươi, lúc nào cũng có thể biến thành “Nghịch duyên đăng”, rễ cây bao bọc chu vi mười trượng, trừ khi ngươi có thể nhổ bật đất đá nặng mấy vạn cân trong chu vi mười trượng này, nếu không đừng mong thoát khỏi.

Yến Vị Quy trầm mặc một lúc, đột nhiên nói:

- “Nghịch duyên đăng” đó hoàn toàn phụ thuộc “Chu lưu thổ kính” của cô để có thể chặt rồi lại mọc. Muốn ta bị chế trụ thì cô cũng phải lưu lại bồi tiếp, chúng ta thử đợi xem ai kiên nhẫn hơn.

Sửu nô nhân nghe liền im lặng, thuật “Hóa sinh” của cô còn lâu mới đại thành, chỉ có thể vây chặt Yến Vị Quy chứ không thể đả thương y, hơn nữa Yến Vị Quy nói không sai, “Nghịch duyên đăng” muốn bảo trì uy lực thì phải không ngừng hấp nạp “Chu lưu thổ kính” của cô. Sửu nô nhân công lực còn thấp, gặp phải cường địch như vậy, không còn cách nào khác phải sử ra “Hóa sinh”, lúc này phát giác nội tức đã cạn, không kìm được lại cảm thấy lo lắng.

Đúng lúc đó, bỗng nghe tiếng cười hi hi, Trầm Tú phe phẩy quạt lông, từ góc tường phía trước cười cười bước ra.

oOo

Lục Tiệm định tâm nhìn lại, chỉ thấy một người tầm thước, không béo không gầy, mắt mũi đều nhỏ, chỉ có đôi tai cực to, trong lúc y nói chuyện cũng rung động không ngừng.

Quái nhân tai to như vậy, Lục Tiệm bình sinh chưa từng gặp, đầu tiên kinh hãi, sau đó không kìm được hỏi:

- Tai của người bị sưng ư?

Tiết Nhĩ mắt lộ sắc giận, bực tức nói:

- Nói lăng nhăng, tai của ta rất tốt, sao có thể nói là bị sưng?

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Nếu không bị sưng, sao lại dài như ... lợn.

Tuy y không nói chữ “tai” nhưng Tiết Nhĩ hiểu rõ ý của y, tức giận kêu oa oa, nói:

- Tiểu tử đáng chết, người dám cười cợt gia gia – vừa nói, trong mắt xuất hiện thần sắc oán độc – ta rất hận người khác nói đến chữ “lợn”, ta vốn chỉ muốn bắt sống người, hiện giờ người phải chết.

Lục Tiệm nghĩ đến Sừ nô nhân bị Yến Vị Quy truy sát, lành ít dữ nhiều, không muốn lăng nhăng với lão, liền nói:

- Tai người to như vậy, có gì đặc biệt chứ?

Nói xong tung mình chạy đi, không ngờ vừa cất bước thì không những không tiến lên mà không tự chủ được lùi lại một bước dài. Lục Tiệm trong lòng hãi dị, quay đầu lại nhìn, đã thấy Tiết Nhĩ tay trái cầm một con cá gỗ màu vàng, tay phải cầm một cái gậy ngắn màu bạc, dùng gậy đánh vào cá gỗ nhưng không phát ra âm thanh gì.

Lục Tiệm trong lòng kỳ quái, lại cất bước bỏ đi, không ngờ trong lòng nghĩ đến đi tới mà lúc cất bước lại thành lùi một bước dài.

Lục Tiệm cảm thấy khó hiểu, lại nghe Tiết Nhĩ cười hi hi nói:

- Người có biết tại sao ta được gọi là “Thính kỷ” không? Chữ “kỷ” đó có hai nghĩa, ở đây có nghĩa là nhỏ không thể so sánh được. “Thính kỷ” có nghĩa là khả năng nghe của ta mười phần tinh tế, có thể nghe được âm thanh mà người thường không nghe được, như tiếng kêu của loài dơi, tiếng chấn động ngoài ngàn dặm, hoặc tiếng tim đập, mạch nhảy của người.

Lục Tiệm kinh nghi nói:

- Tại sao ta rõ ràng là tiến lên, không ngờ, không ngờ ...

- Không ngờ biến thành lùi lại phải không? – Tiết Nhĩ tiếp lời, nói – đó là do ta dùng “Kinh hồn bổng” đánh vào “Táng tâm mộc ngư”, muốn gọi người như thế nào thì người sẽ làm như vậy – nói xong đảo mắt một cái rồi lại cười nhạt nói – lúc này người cười cợt tai của ta phải không? Phạt người tự tát tám cái, trước hết đánh bên trái, sau đó đánh bên phải.

Nói xong gõ ngân bổng, Lục Tiệm ứng thế giơ cao tay trái, vung lên rồi đánh xuống, tát mạnh vào mang tai một cái, đầu vầng mắt hoa; Tiết Nhĩ lại gõ, Lục Tiệm tay phải giơ lên, tát xuống má phải. Nháy mắt, Lục Tiệm tay phải tát bên phải, tay trái tát bên trái, hai tay liên tiếp tát vào má, đã đánh xong đủ tám cái, chỉ thấy trước mắt đảo lộn, hai tai ong ong, hai má tê liệt như gỗ đá, dĩ nhiên đau đớn vô cùng.

- Đã biết lợi hại chưa – Tiết Nhĩ cười hi hi nói – lại cho người ngã hai cái.

Liên gõ vào mộc ngư hai cái, Lục Tiệm không tự chủ được, nhảy lên hai cái, chưa kịp rơi xuống đất đã nghe Tiết Nhĩ hét lên:

- Ngã dập mặt xuống.

Lục Tiệm trên không lộn người, đầu rơi xuống đất, vỡ đầu chảy máu, tứ chi phảng phất như không còn trên người, tựa trên mặt đất, không thể cử động.

Tiết Nhĩ cười nói:

- Người cười bộ dạng tai của ta, hiện giờ bộ dạng người c

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Huyền Đồng

Mọi người trong phòng nhìn thấy Lục Tiệm thấy đều biến sắc. Tiết Nhĩ vui mừng như điên, túm lấy Lục Tiệm cười ha ha nói:

- Người không chạy, người không chạy – lại quay sang Trầm Chu Hư nói – chủ nhân, người tôi nói đến chính là y.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Xông vào nhà các vị chính là ta, đập vỡ Táng tâm mộc ngư cũng chính là ta, Trầm tiên sinh, ông không được phạt Tiết Nhĩ, ông ta làm mất mộc ngư không phải vì vô trách nhiệm mà chính là vì thực lực không đủ, đánh không lại ta.

Trầm Chu Hư nhắc chén trà lên, thổi tan lớp bọt trà rồi hớp một hớp, hướng về phía Lục Tiệm nói:

- Chúng ta đã từng gặp nhau, hôm đó tại Thập Lý đình, người đi cùng Thích tướng quân.

Lục Tiệm nói:

- Thích tướng quân là đại ca kết nghĩa của ta, đa tạ Trầm tiên sinh đã nói giúp cho huynh ấy.

Nói xong liền vòng tay cảm ơn.

Trầm Chu Hư gật đầu nói:

- Người đột nhập Tổng đốc phủ có phải vì Thích Kế Quang không?

Lục Tiệm nói:

- Không sai.

Trầm Chu Hư ngược nhìn y, cười nói:

- Người vốn có thể chạy thoát, tại sao lại quay lại?

Lục Tiệm nói:

- Ta đã đáp ứng Tiết Nhĩ, đến gặp ông để chịu tội, sao có thể bất tín nuốt lời?

Trầm Tú nghe đến đó cười nhạt nói:

- Thật là một kẻ ngu ngốc.

Trầm Chu Hư biến sắc quát lớn:

- Người thì biết gì?

Trầm Tú không ngờ phụ thân đột nhiên tức giận lôi đình mắng hăn, đành cụp mắt cúi đầu không nói, trong lòng mười phần thống hận Lục Tiệm.

Lại nghe Trầm Chu Hư nói:

- Người đối với Tiết Nhĩ là địch chứ không phải là bạn, tại sao lại cùng hăn chịu tội?

Lục Tiệm nhẹ cười khở:

- Ông ta và tôi đều là kiếp nô, biết rõ nỗi khổ của “Hắc Thiên Kiếp”, nếu vì tôi mà ông ta phải chịu kiếp nạn, thì tôi có bỏ chạy trong lòng cũng không yên.

Câu này vừa nói ra, ba kiếp nô trong phòng đều nhìn Lục Tiệm lộ vẻ cổ quái, Tiết Nhĩ trợn đôi mắt nhỏ bé nhìn y, đôi tai dài không ngớt phe phẩy; Mạc Ất miệng lẩm nhẩm đọc, hai mắt chớp lia lịa như muốn đẩy bụi trong mắt ra, Yến Vị Quy mặt bị mũ tre che khuất nhưng dưới mũ hai mắt sáng rực lên.

Lục Tiệm cao giọng nói:

- Trầm tiên sinh, tội không phải do Tiết Nhĩ, nếu có giết thì hãy giết ta đây.

Trầm Tú nhìn thấy thần tình của mấy kiếp nô, trong lòng không hiểu vì sao bất giác cảm thấy ghen tị, ngắt lời cười nhạt nói:

- Hiện giờ ngươi ra vẻ anh hùng, nếu đã vậy sao không chính đại quang minh tiến vào Tổng đốc phủ, hà cớ gì phải lén lút lút lút đang đêm lén vào, e rằng bất quá chỉ là một con chuột hèn nhát.

Lục Tiệm nhìn hần thản nhiên nói:

- Ta dù có là con chuột hèn nhát cũng còn hơn ngươi tàn sát người già, câu dẫn ni cô.

Trầm Tú trong đầu như đảo lộn, gầm lên:

- Xú tiểu tử, ngươi dám miệt thị Trầm mỗ?

Lục Tiệm cười nhạt nói:

- Miệt thị hay không, ngươi cũng tự biết.

Trầm Tú trong lòng hoảng loạn, ngoài mặt lại không lộ ra chút gì, lạnh nhạt nói:

- Người nói nhăng nói càn, chắc là điên rồi.

Không đợi Lục Tiệm kịp nói gì, lại quay sang Trầm Chu Hư cúi đầu nói:

- Phụ thân, người này miệt thị hài nhi thật đáng hận, hài nhi muốn tự mình xuất thủ trừng phạt y.

Trầm Chu Hư không lộ vẻ tán đồng hay phản đối, lạnh nhạt nói:

- Nếu người thua thì sao?

Trầm Tú giật mình, lại nghe Mạc Ất nói:

- Thua cũng đáng, lần này bọn lão tử không giúp Trầm Tú, con lừa thôi kia, người nghe rõ rồi chứ?

Lão quay sang nhìn Yến Vị Quy, Yến Vị Quy tức giận nói:

- Con mọt sách này, người chửi ai vậy? Giúp hay không giúp, ai cần người phải nói?

Tiết Nhĩ lại nói:

- Còn có Ngưng nhi, cô cũng không được giúp Trầm Tú.

Bỗng nghe trong bóng tối tiếng một nữ tử nói:

- Vậy ta sẽ không giúp hẳn nữa.

Trầm Tú nghe vậy tái mặt, cười nhạt nói:

- Ai cần bọn người giúp? Ta thua thẳng nông dân này sao? Thật là chuyện nhục cười.

Nói xong quay sang Lục Tiệm vẫy tay hét:

- Ra ngoài sân.

Nói xong liền cởi áo ngoài, ra khỏi cửa đến đứng giữa đình viện.

Lục Tiệm hơi ngần ngại, Mạc Ất lại nói:

- Đừng sợ, đánh với y, thua thì chết là cùng, thắng thì mọi việc đều dễ dàng.

Tiết Nhĩ vỗ tay nói:

- Nói đúng lắm.

Bỗng nghe Trầm Chu Hư thở dài nói:

- Hai người bọn người giờ là kiếp nô của ai đây?

Mạc, Tiết hai người nghe thế cả kinh, bốn mắt vội nhìn Trầm Chu Hư, thấy ông ta sắc mặt thản nhiên, hoàn toàn không biết trong lòng đang có chủ ý gì.

Lục Tiệm nhú mày, đi đến giữa đình, đã thấy Trầm Tú xắn tay áo, mắt lộ vẻ hung dữ ngoan cố, bất giác thầm nghĩ: “Thần thông ‘Thiên La’ này, đáng tiếc lần trước lúc Chu Tổ Mô dùng ta không nhìn rõ, nếu không bây giờ đối phó sẽ có thêm vài phần chắc chắn.”

Chính lúc đang nghĩ cách đối phó thần thông “Thiên La” bỗng nghe Trầm Tú lấy thế hét lên: “Ngần ngơ cái gì?”. Song chưởng phân ra đánh mạnh tới, chưởng thế của hắn vừa nhanh vừa hiểm, biến hóa kì tuyệt, nháy mắt vai trái, ngực phải Lục Tiệm đã trúng chưởng đau thấu tim gan.

Mạc Ất kinh hãi nói:

- Không hay rồi, hần đã học được “Tinh la tán thủ”.

Tiết Nhĩ vội nói:

- Tại sao gọi là Tinh la tán thủ? Lợi hại thế nào?

Mạc Ất nhíu mày khổ sở nói:

- Đó là tuyệt kĩ của “Tây Côn Luân” năm xưa, người bảo lợi hại hay không?

Tiết Nhĩ há hốc miệng, giậm chân nói:

- Tuyệt kĩ của “Tây Côn Luân” ? Sao hần lại học được?

Mạc Ất nói:

- Đúng vậy, thật là mưa rơi hoang mạc, thịt ngon để chó gặm mất.

Nói xong liên tục thở dài.

Trầm Tú không kìm được, tức giận nói:

- Hai tên cầu nô tài, câm miệng cho ta.

Chỉ thấy chưởng thế của y dày đặc như sao trời, nhanh như chớp xẹt, Lục Tiệm liên tiếp trúng chưởng, đột nhiên đứng vững lại, “Thọ giả tướng” biến thành “Hầu vương tướng”, hô hô hô liên tiếp xuất chưởng, Đại kim cương thần lực tràn đầy tứ phía, bảo vệ khắp người, chưởng lực của Trầm Tú vừa tiếp xúc liền thấy vững vàng như núi, không thể nào thâm nhập, đành phải biến chiêu, nhảy cao xà thấp, tìm kẽ hở tấn công.

Tinh la tán thủ vốn là bí truyền của Thiên bộ, năm đó đại hiệp Lương Tiêu, biệt danh “Tây Côn Luân”, đã dùng tuyệt kĩ này đánh khắp bốn phương không có địch thủ, đúng là tuyệt học đẳng phong tạo cực. Nếu

người đối diện với Lục Tiệm lúc này là “Tây Côn Luân” ngày đó thì chỉ sợ một chiêu đã phải chịu thảm bại. Có điều Trầm Tú là người khinh phù đa trá, học văn tập võ chỉ lưu tâm đến bề ngoài, không chịu nghiên cứu sâu, “Tình la tán thủ” tuy là võ công đệ nhất lưu nhưng hàm chứa thiên văn, phải có học vấn tinh thông mới có thể tùy thời chế ngự, lại cần nội lực hùng hồn mới có thể tạo ra uy lực thần kì, Trầm Tú đối với thiên văn hiểu biết đã ít, nội lực lại không tinh thuần, vì vậy ngẫu nhiên có lúc đánh trúng cũng không thể khiến Lục Tiệm trọng thương.

Hai người một xảo một vụng, một công một thủ, nhất thời tạo thành thế giằng co, những người đứng xem đều vô cùng kinh ngạc, Mạc Ất ngạc nhiên nói:

- Ta nhận ra Tình la tán thủ, nhưng võ công của người này lại càng kì quái, đánh đi đánh lại chỉ có chừng ấy chiêu, không hiểu vì sao Trầm Tú mãi không thể phá giải.

Trầm Chu Hư thản nhiên nói:

- Đó là “Đại kim cương thần lực” của Kim cương môn, ba trăm năm nay mỗi đời chỉ truyền cho một người, lại rất ít khi dùng ra, người chưa nhìn thấy bao giờ thì sao có thể nhận ra được.

Mạc Ất nghe vậy vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, nhìn chăm chăm vào Lục Tiệm không chớp, cố gắng ghi nhớ chiêu thức của y, có điều nhìn lui nhìn tới, Lục Tiệm vẫn trước xuất một “Thọ giả tướng”, sau một “Hầu vương tướng”, tuy bộ dạng kì quái khó học theo, nhưng chiêu thức lặp lại không có gì mới. Đúng lúc Mạc Ất mất nhãn nại, đột nhiên thấy Lục Tiệm xuất chiêu nhanh hăn, hai tay ảo hóa như biến thành sáu tay, vì vậy mà trước đây sử một chiêu thì hiện giờ có thể cùng lúc đánh ra sáu chiêu. Trầm Tú chịu áp lực tăng vọt, chỉ còn cách tùy theo mà biến hóa.

Nguyên lai Lục Tiệm tự hiểm biến chiêu quá chậm, giữa chiêu trước chiêu sau luôn có kẽ hở, bị Trầm Tú tận dụng để xâm nhập, đấu đã lâu liền trước biến “Chư thiên tướng”, “Chư thiên tướng” vốn là pháp tướng của chư đại thiên thần, một khi đánh ra liền như có ba đầu sáu tay, đồng thời biến ra “Thọ giả tướng”, “Hầu vương tướng”, quả nhiên vừa nhanh vừa nhiều, tuy vẫn không bằng Trầm Tú nhưng vẫn đủ để bù lấp vào kẽ hở giữa các chiêu thức, dù có chút sơ hở thì cũng như điện quang chớp hiện, không thể nắm bắt.

Cứ như vậy một lúc, công thủ liền thay đổi, lúc đầu thì Trầm Tú công Lục Tiệm thủ, về sau mỗi bên đều có công có thủ. Lục Tiệm xoay chuyển được tình thế bất lợi, trong lòng sung sướng, đánh đến hứng khởi, “Chư thiên”, “Thọ giả”, “Hầu vương” ba tướng hợp nhất, liên tiếp đánh ra hai chưởng, đột nhiên lại tiến lên một bước. Mạc Ất, Tiết Nhĩ thấy vậy, không kịp được cùng lớn tiếng kêu hay.

Trầm Tú liên tiếp biến chiêu vẫn không vãn hồi được tình thế, trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận, lại nghe Mạc, Tiết hai người kêu hay, tức đến nổi ngực, suýt nữa bị Lục Tiệm đánh trúng một chưởng.

Trầm Chu Hư thấy vậy nhú mày, đột nhiên nói:

- Tinh la tán thủ, dựa vào thiên tượng. Phải biết tinh tú trên trời từ xưa vẫn như vậy, tràn đầy không gian, to lớn vô cùng. Vì vậy môn võ học này mạnh mẽ như như tấy Thiên Hà, như chuyển Bắc Đẩu, khí thế vô cùng hùng vĩ, không dưới “Đại kim cương thần lực”, tại sao do người sử ra lại biến thành nhỏ mọn thế này, thật giống như sao băng ngang trời, chớp một cái đã tắt lịm, kì xảo biến hóa thì dư thừa, nhưng lại không có khí tượng to lớn vĩnh hằng. Cứ như thế này, uy danh một đời của “Tây Côn Luân” tổ sư chẳng phải sẽ bị hủy trong tay người ư?

Trầm Tú nghe vậy đột nhiên tỉnh ngộ:

- Đúng vậy, ta một lòng cầu kì chiêu biến chiêu mà quên mất “Tình la tán thủ” vốn là chiêu thức hùng hồn mạnh bạo.

Đột nhiên trầm giọng hét một tiếng, kinh lực trong chưởng chỉ tăng lên, mỗi cử động tuy chưa đạt được thần uy như Trầm Chu Hư nói nhưng cũng đã có khí thế đường đường, kèm theo chiêu thức quỷ dị, nháy mắt đã vẫn hồi được thế kém. Mạc Ất, Tiết Nhĩ trong lòng bất phần, nhẹ thở dài.

Lục Tiệm gặp mạnh càng mạnh, đối thủ càng mạnh thì càng kích thích sự kiên định trong lòng y, hàng loạt biến tướng không ngừng xuất ra, “Tu di tướng” huých vai, “Hùng trư tướng” húc đầu, “Bán sư nhân tướng” quyền đánh, “Mã vương tướng” chân đá, “Thần ngư tướng” bay lượn, “Tước mẫu tướng” hụp xuống, nhất thời càng đánh càng dũng mãnh, toàn thân trên dưới đều có thể đả thương đối thủ, thậm chí nhặt đá nhặt gỗ, bất thời dùng “Ngã tướng” ném ra, thế như tên bay, bức Trầm Tú chân tay luống cuống, bộ pháp thay đổi, định vòng ra phía sau Lục Tiệm, lại bị Lục Tiệm dùng “Nhân tướng” một cước phản kích, đá trúng bụng.

Trầm Tú không ngờ đối thủ khó đối phó như vậy, vừa kinh hãi vừa tức giận, chúng kiếp nô thì vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, âm thầm hò reo.

Hai người lại đấu thêm hơn mười chiêu nữa, Lục Tiệm đột nhiên từ “Đại tự tại tướng” biến sang “Bán sư nhân tướng”, một quyền đánh ra, Trầm Tú bị quyền phong quét trúng, kêu thảm một tiếng ngã lăn ra. Lục Tiệm thấy vậy, thu thế nói:

- Người thua rồi.

Âm thanh chưa dứt, bỗng một tia bạch quang bắn thẳng tới trước mặt, Lục Tiệm toàn thân bị bó chặt, đã rơi vào trong một cái lưới.

Mạc Ất, Tiết Nhĩ thấy Trầm Tú đứng dậy, mặt lộ vẻ cười ác độc, cùng tức giận không kìm được kêu lên:

- Vô liêm sỉ, rõ ràng người đã thua rồi.

Trầm Tú cười lớn nói:

- Thua như thế nào? Đó là bản công tử trá bại để dụ địch, hơn nữa, vừa rồi chưa phân thắng bại, đây là quyết đấu sinh tử, ai bảo hãn không lưu tâm?

Nói xong “Chu lưu thiên kính” từ lòng chuông liên miên truyền ra, lưới tầm ti đó bó lại ngày càng nhanh, vết thương cũ của Lục Tiệm bị móc lưới kéo rách, máu ra như suối. Trầm Tú cười hi hi nói:

- Thăng nông dân kia, đây gọi là “lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt”, người đã phục chưa?

Lục Tiệm nghiêng rằng không nói, trong lòng xoay chuyển, kiếp lực từ hai tay liền đổ ra, truyền khắp trăm ngàn sợi tơ lưới.

Trầm Tú thấy y không đáp, nhãn thần ngưng trọng, cao giọng quát:

- Vẫn không phục ư?

Thiên kính chu lưu, lưới tầm ti lại tiếp tục bó lại, hãn vừa rồi bị Lục Tiệm bức bách, nếu không giả trá thì không thể thắng được, hiện giờ vẫn còn chưa hết tức giận, tay liền vận kinh, chân đột nhiên đá vào ngực Lục Tiệm.

Một cước này của hãn toàn tâm quyết đoạt tính mạng, chúng kiếp nô thấy vậy kinh hãi kêu lên, bỗng thấy một cánh tay từ trong lưới tầm ti thò ra, túm lấy mắt cá chân Trầm Tú giật mạnh, Trầm Tú bị trật khớp xương, phát ra một tiếng kêu thảm, trong nháy mắt lưới tầm ti đứt tung, Lục Tiệm phá lưới nhảy ra ngoài.

Thiên la thần thông bị phá, không những chúng kiếp nô ngạc nhiên mà Trầm Chu Hư cũng không kìm được bỏ chén trà xuống nhúu mày.

Trầm Tú vừa kêu thảm, chân nhảy một chân lùi lại, gào lên:

- Người làm sao mà thoát ra được?

Lục Tiệm nói:

- Lưới của người tuy mạnh, nhưng không phải mỗi mắt lưới đều mạnh, ít nhất cũng có một mắt yếu.

Trầm Tú ngăn người ra, buột miệng nói:

- Người làm sao biết mắt lưới nào mạnh, mắt lưới nào yếu?

- Ta biết bằng cách nào thì cũng không liên quan đến người – Lục Tiệm nhúu mày, cao giọng nói – đã là quyết đấu sinh tử, người hãy chuẩn bị tiếp chiêu.

Trầm Tú tái mặt, định cầu viện xung quanh nhưng lại hổ thẹn không dám nói ra. Trong lúc do dự, Lục Tiệm đã đánh tới một quyền, Trầm Tú bị trật khớp chân, không thể tránh kịp, bị quyền này đánh trúng mặt, bay vọt về phía sau, đến lúc bò dậy được thì mồm miệng đã đầy máu.

Lục Tiệm một quyền đó thực ra đã lưu tình, nếu không Trầm Tú không chết cũng trọng thương, có điều nhớ đến những hành vi tồi bại của gã công tử này bất giác lửa giận khó mà kiềm chế được, mắt thấy Trầm Tú đang cố gắng đứng dậy, liền phi thân đến nắm áo y nhấc lên, đúng lúc định vung quyền đánh tiếp thì bỗng nghe có người kêu lên:

- Ngừng tay.

Lục Tiệm quay đầu nhìn lại, đã thấy Thương Thanh Ảnh sắc mặt trắng bệch đang nhòm chằm chằm vào mình, trong mắt như bốc lửa.

Lục Tiệm thấy ánh mắt của bà ta, bất giác buông Trầm Tú ra. Thương Thanh Ảnh vội vàng bước lại đỡ Trầm Tú, thấy mặt hằn đầy máu, trong lòng như có dao cắt, hai dòng nước mắt tuôn ra, nhìn Lục Tiệm gầm lên:

- Người là ai? Tại sao, tại sao đã thương Tú nhi của ta?

Không biết tại sao, Lục Tiệm bị bà ta quát mắng trong lòng liền cảm thấy hối hận, lại thấy Thương Thanh Ảnh thái độ vốn ôn nhu hiện giờ lại mặt đầy lửa giận, bất khác có miệng mà khó nói nên lời.

Mạc Ất vội nói:

- Chủ mẫu ...

Thương Thanh Ảnh không chờ lão nói hết, đã gạt đi:

- Các người có còn chút lương tâm nào không? Tại sao không ai tới giúp đỡ, chỉ đứng nhìn người khác khi phụ Tú nhi.

Mạc Ất còn muốn tranh biện, Thương Thanh Ảnh đã quát:

- Câm miệng.

Chúng kiếp nô chưa thấy bà ta tức giận như vậy bao giờ, nhất thời buồn rầu, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Thương Thanh Ảnh mắt đầy lệ, nhìn qua Trầm Chu Hư, lại đau đớn nói:

- Chư Hư, còn ông? Vì sao ông cũng ngồi im nhìn người khác đánh Tú nhi?

Trầm Chu Hư thở dài nói:

- Nó cùng với người ta ước hẹn đơn đả độc đấu, nếu ta can thiệp vào thì còn gì là đạo nghĩa.

- Đạo nghĩa? – Thương Thanh Ảnh cười nhạt nói – năm đó ông vì đạo nghĩa mà gạt bỏ tôi sang một bên, bây giờ lại vì đạo nghĩa mà ngồi im nhìn người ta đánh con mình.

Trầm Chu Hư lộ ra thần sắc lúng túng, khó bề biện hộ, nói:

- Thanh Ảnh, Tú nhi kiêu cuồng thái quá, để nó chịu ít răn dạy cũng tốt.

Thương Thanh Ảnh mím môi, bỗng nói:

- Tốt lắm, ông tự mình răn dạy Tú nhi, đánh nó chửi nó vẫn còn chưa đủ, lại còn để người khác răn dạy nó, sao ông không bấm báo thẳng với Hồ đại nhân, đem Tú nhi đúng luật trừng trị, một đao chém đầu nó đi. Trầm Chu Hư, tôi không hiểu được ông, ông, ông đúng là người lòng dạ sắt đá nhất thế gian.

Nói đến đó, lại nhớ đến sự việc thương tâm đã qua, không kìm được nước mắt rơi như mưa.

Trầm Chu Hư lông mày nhíu chặt, một lúc lâu mới thở dài nói:

- Vị Quy, Mạc Ất, hai người các người đem người này giam ở sương phòng phía bắc chờ nghe phát lạc.

Yến, Mạc hai người không dám trái lệnh đành lấy khóa tay ra, Mạc Ất hướng về Lục Tiệm trầm giọng nói:

- Huynh đệ, xin lỗi nhé, ai bảo người vận khí không tốt, nếu cứ im lặng mà đánh thì có đánh chết hăn cũng chẳng sao, không ngờ lại bị chủ mẫu chứng kiến, đúng là người đen đui.

Thương Thanh Ảnh lơ mờ nghe được, nhíu mày nói:

- Mạc Ất, người nói gì?

Mạc Ất cười khẽ nói:

- Không có gì, tôi đọc sách thôi. Chủ mẫu không biết đấy, tôi một ngày không đọc sách thì trong lòng không được thoải mái.

Nói xong không dám ngẩng đầu lên, kéo hai tay Lục Tiệm ra sau lưng khóa cứng lại.

Thương Thanh Ảnh oán khí trong lòng hơi dịu bớt, nói:

- Các người không được ngược đãi người trẻ tuổi này, cho dù có giam lại cũng phải cho y ăn ngủ đầy đủ.

Mạc Ất luôn miệng vâng dạ. Thương Thanh Ảnh quay lại nhìn Trầm Tú, thấy mặt hắn sưng vù lên, dịu dàng nói:

- Con có đau không?

Trầm Tú cười hi hi nói:

- Vốn rất đau, nhưng mẹ vừa đến thì không hiểu sao không thấy đau gì nữa.

Thương Thanh Ảnh nửa khóc nửa cười, thở dài nói:

- Hải tử này, làm ta lo lắng quá, về sau không được đánh nhau với người ta nữa, nếu lại bị thương thì có gì là hay chứ?

Trầm Tú cười nói:

- Con lại muốn bị thương nhiều nhiều để được mẹ thương, như thế mới hay.

- Không nói được câu nào tử tế - Thương Thanh Ảnh trợn mắt lườm hắn
- Trước hết về phòng mẹ, để mẹ bôi thuốc cho con.

Nói xong liền cầm tay Trầm Tú từ từ đi khỏi.

Lục Tiệm nhìn theo hai người, nghe tiếng Trầm Tú cười, không hiểu vì sao trong lòng chợt cảm thấy một chút cay đắng. Buồn bã một lúc rồi theo Vị Quy đi đến sương phòng phía bắc.

Mấy tháng gần đây, Lục Tiệm liên tục gặp họa lao ngục, trước thì bị nhà Chức Điền tù cầm, kế đó lưu lạc đến Ngục đảo, sau nữa lại bị Triệu chưởng quỹ giam trong kho, tính đến nay đã là lần thứ tư bị giam cầm. Nghĩ đến đó vừa có cảm giác buồn cười, lại có chút bi thương, kế đó nhớ đến ánh mắt Thương Thanh Ảnh nhìn Trầm Tú, sự từ ái từ ái thương yêu đó trong mơ y cũng chưa từng nghĩ đến, từ nhỏ y đã từng ngưỡng mộ tình cảm mẹ con của người khác, nhưng khát vọng đó chưa từng lớn như lần này.

Tĩnh tọa một lúc, bỗng nghe cửa mở, kế đó ánh đèn sáng lên, Trầm Tố cầm một cây nến đỏ, cười hi hi đứng tại cửa phòng.

Lục Tiệm trong lòng trầm xuống, lại thấy Trầm Tú rảo bước đến gần, cười ha hả nói:

- Đại anh hùng, đại hào kiệt, uy phong lúc này của người đâu rồi?

Đến trước mặt Lục Tiệm, lại cười nói:

- Bây giờ người gọi ta mười tiếng “tổ tông”, đập đầu lay ta mười cái rồi cúi đầu chui qua dưới đất ta thì tiểu gia trong lòng vui vẻ, nói không chừng sẽ tha cho người lần này.

Lục Tiệm không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn hằm. Trầm Tú đột nhiên túm tóc Lục Tiệm kéo cho y ngửa mặt lên, đưa cây nến đỏ lại gần cười nói:

- Ta muốn biết một việc, nếu giọt nến này chảy vào mắt người thì người có biến thành người mù hay không?

Nói xong lắc nhẹ cây nến đỏ bốn phía, vừa lắc vừa cười nói:

- Người nghĩ cho kỹ, gọi “tổ tông” hay biến thành thằng mù?

Lục Tiệm nghiêng rằng không nói, Trầm Tú mắt bỗng lộ hung quang, chính lúc đang định nghiêng cây nến rót dầu xuống, không ngờ cây nến bỗng tối sầm rồi tắt ngấm, Trầm Tú kêu lên một tiếng, ngọn nến bỗng lại cháy sáng lên, nhưng vừa cháy lên lại tiếp tục tắt ngấm. Cứ như thế cháy cháy tắt tắt, sau ba lần Trầm Tú bỗng lộ nụ cười khổ, thở dài nói:

- Ngưng nhi, cô lại nghịch ngợm rồi, có muốn biểu lộ năng lực cũng đâu cần phải hí lộng ta.

Chỉ nghe ngoài cửa có một thanh âm nói:

- Ta không biểu lộ năng lực, cũng không đùa người. Chủ nhân đã phân phó ta trông nom y, nếu người đả thương y, ta sẽ không khách khí.

Trầm Tú đảo mắt, cười nói:

- Hảo Ngưng nhi, ít khi nghe cô lên tiếng, ta cũng đang muốn cùng cô nói chuyện thân mật đây.

Y thấy nữ tử ngoài cửa không lên tiếng, lại nói:

- Ngưng nhi, ta đối với bọn Mạc Ất không tốt, đều là vị bọn chúng cổ cổ quái quái, lúc nào cũng làm ta bực mình. Nhưng cô nói xem, từ lúc còn nhỏ đến lớn, ta có đối xử không tốt với cô bao giờ đâu, lúc nhỏ khi ăn hoa quả bao giờ cũng để phần cho cô một nửa, đến lúc lớn lên, ta mỗi lần đi xa về đều mua cho cô y phục trang sức, không ngờ cô lại vô tình, mấy năm gần đây không chỉ lúc nào cũng tránh gặp mặt ta, ta và cô mỗi lần nói chuyện cô cũng không bao giờ nhìn thẳng vào ta, cho dù bọn Mạc Ất có nói xấu ta bao nhiêu, cô cũng tin là ta trở thành kẻ xấu rồi sao?

Ngưng nhi lạnh nhạt nói:

- Người là người tốt hay người xấu, đối với ta có gì liên hệ? Người là thiếu chủ của Thiên bộ, ta là kiếp nô của Thiên bộ, người không cần phải đối xử tốt với ta, ta chỉ là một kẻ nô tài, tiếp thụ không nổi. Chỉ cần người không đả thương người này, để chủ nhân không phạt ta là được.

Trầm Tú cười nói:

- Cô không cho ta đả thương y, nhưng lúc y đánh ta, sao cô không đến giúp đỡ? Không lẽ giao tình hơn mười năm của chúng ta không bằng một kẻ ngoại nhân ư?

Ngưng nhi nói:

- Ta là kiếp nô, phải nghe lệnh hành sự.

Ngưng nhi – Trầm Tú thở ra một hơi dài, nói – cô tỏ ra xa cách với ta, cuối cùng thì là do bọn Mạc Ất đã nói gì với cô?

Ngưng nhi trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên nói:

- Việc người làm ra, người lại không tự biết sao?

Trầm Tú sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, cười hi hi nói:

- Tại sao Ngưng nhi tin bọn họ mà không tin ta?

Ngưng nhi lại im lặng một lúc rồi thản nhiên nói:

- Cho dù người tốt hay xấu vốn cũng chẳng quan hệ gì tới ta.

Trầm Tú hừ một tiếng, từ từ buông tóc Lục Tiệm ra, âm trầm nhìn cô rồi bỗng cười nói:

- Ngưng nhi, ta vẫn không tin cô có thể bảo vệ y cả đêm, không hề chớp mắt.

Nói xong liền cười ha hả rồi đi ra khỏi cửa.

Lục Tiệm lại thoát được một kiếp nạn, không kịp được tim đập mạnh, vội nói:

- Vị cô nương này, xin đa tạ đã cứu giúp.

Âm thanh vừa dứt, ngoài cửa ánh đèn chột sáng lên, một thiếu nữ áo lam tay trái cầm giỏ tre, tay phải cầm nến nhẹ nhàng đi vào. Vẻ mặt cô xinh đẹp lạnh lùng, hai mắt đen như ngọc, ánh mắt như sương khói quanh quẩn trên mặt hồ, nhìn vào như mơ hồ cảm thấy ý nghĩ mênh mang.

Thiếu nữ đặt giỏ tre lên bàn, lạnh nhạt nói:

- Người đói rồi, trong này có đồ ăn.

Lục Tiệm đưa tay đang bị khóa chặt lên, cười khổ nói:

- Cô nương có ý tốt, tôi xin tâm lĩnh, có điều ...

Thiếu nữ đó không nhìn y, ngắt lời nói:

- Cũng dễ thôi.

Nói xong lấy trong giỏ tre ra một bát canh thịt dê, múc một thìa, nhẹ nhẹ thổi nguội bớt rồi đưa đến trước mặt Lục Tiệm.

Lục Tiệm bất giác đỏ mặt đến mang tai, ngượng ngập nói:

- Cái này, cô nương, tôi đâu dám ...

Y chưa kịp nói hết, thiếu nữ đó đã đưa thìa canh vào miệng y, đợi Lục Tiệm nuốt xuống lại múc một thìa nữa, thổi nhẹ rồi tiếp tục đưa vào miệng,

cử chỉ của cô tuy ôn nhi nhưng thần sắc lại vạn phần lạnh lùng, phảng phất như việc trước mắt chẳng có quan hệ gì với mình. Lục Tiệm lần đầu tiên trong đời được một nữ tử bón cho ăn, bất giác tim đập thành thịch, mấy lần muốn cảm tạ nhưng thấy thần khí băng sương của thiếu nữ đó lại không cách nào mở miệng được.

Cứ như vậy một người bón, một người ăn, trong phòng tuyệt nhiên không phát ra âm thanh, chỉ có ánh nến sáng rực, bóng người chuyển động. Sau khi xong bát canh, thiếu nữ bỏ nó vào giỏ tre rồi lại lấy ra một bình trà, cũng đưa vào miệng Lục Tiệm, Lục Tiệm uống hai ngụm, cuối cùng không nhẫn nại được nói:

- Đa tạ cô nương.

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Người không cần cảm ơn ta, đồ ăn này là do phu nhân nhờ ta đưa tới, người nếu muốn cảm ơn thì phải cảm ơn phu nhân.

Nói xong ngồi xuống, mắt nhìn ra ngoài cửa vẻ vô thần.

Lục Tiệm không kìm được hỏi:

- Cô là kiếp nô ư?

Thiếu nữ đó ậm ừ một tiếng, Lục Tiệm nói:

- Nghe nói Thiên bộ có lục đại kiếp nô “Thường vi thánh kỉ bất vong sinh; Huyền đồng quý tị vô lượng túc”, tôi đã gặp bốn người, chỉ còn một người chưa nhìn thấy, cô là Huyền đồng hay Quý tị?

Thiếu nữ đó nói:

- Ta là Huyền đồng (dịch giả: chữ “đồng: ở đây nghĩa là con người).

Lục Tiệm nhẹ gật đầu, trong lòng nghĩ: “Thảo nào nhân thần của cô ta kì quái, không lẽ là kiếp lực của cô ta tụ ở hai mắt ?” Nghĩ vậy liền thở dài một tiếng, thiếu nữ đó hỏi:

- Người thở dài gì vậy?

Lục Tiệm nói:

- Trầm Chu Hư đó cũng thật độc ác, không ngờ lại bắt một nữ hài tử như cô luyện thành kiếp nô.

Thiếu nữ cười nhạt nói:

- Vậy thì sao? Ta được chủ nhân nuôi lớn, phu nhân cũng đối đãi tốt với ta, ta làm kiếp nô cũng coi như báo đáp bọn họ.

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Nói vậy cô cam tâm làm kiếp nô ư?

Thiếu nữ đó nhè nhẹ thở dài, nói:

- Vô chủ vô nô, dù có không cam tâm thì cũng có thể làm được gì chứ?

Lục Tiệm buột miệng nói:

- Tự nhiên là nghĩ đến cách giải trừ Hắc thiên kiếp, hồi phục tự do rồi.

Thiếu nữ đó quay đầu nhìn lại, lộ ra thần tình kì quái, nhìn Lục Tiệm một lúc lâu rồi bỗng nói:

- Hoặc là người điên rồ, hoặc là cực kì ngu ngốc.

Lục Tiệm giật mình, thấy thiếu nữ đó lại quay đầu đi, lạnh nhạt nói:

- Người đã là kiếp nô, chẳng lẽ kiếp chủ của người chưa từng cho người biết, Hắc thiên thư một khi luyện thành thì không bao giờ ngừng nghỉ, vĩnh viễn không thể giải thoát ư?

Lục Tiệm nói:

- Ông ta tuy có nói như vậy, nhưng tôi không tin.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói:

- Không ngờ lại có một kiếp nô không chịu nghe lời như người, chủ nhân của người chắc không biết người như vậy, hoặc ông ta điên rồ hay ngu ngốc, nếu không sao lại để mặc người như vậy?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Ông ta không điên, cũng không ngu ngốc mà còn rất tinh minh lợi hại, không thua gì chủ nhân của cô.

Thiếu nữ nói:

- Ta không tin, chủ nhân của ta hiệu xưng “Thiên toán”, trí mưu thiên hạ vô song, chủ nhân của người sao có thể hơn được? Ông ta tên là gì?

Lục Tiệm nói:

- Ông ta tên Ninh Bất Không.

- Ninh Bất Không? – Thiếu nữ đó đưa bàn tay trắng muốt mềm mại lên chống cằm trầm ngâm nói – Kì quái, danh tự đó ta thấy rất quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu đó.

Lục Tiệm nói:

- Ông ta là cao thủ của Hỏa bộ, cô là kiếp nô của Thiên bộ, chắc là đã từng nghe đồng môn nói tới không chừng.

- Có lẽ vậy – Thiếu nữ đó gật đầu nói – ông ta và ta cùng họ, thật là hiếm có.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Cô nương cũng họ Ninh ư?

Thiếu nữ nói:

- Ta tên là Ninh Ngưng.

Lục Tiệm cười nói:

- Tôi tên là Lục Tiệm.

Ninh Ngưng không quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

- Tên của người là gì thì có gì quan hệ với ta?

Lục Tiệm then không có cái lỗ nào để chui xuống, im lặng không nói gì nữa.

Ninh Ngưng mắt nhìn thẳng vào cây nến, ngồi im một lúc, bỗng lấy ra một cái khăn tay, lau sạch bụi bẩn trên mặt bàn rồi hai tay chống cằm bắt đầu ngủ. Một lúc sau có lẽ đã bắt đầu mơ, hô hấp trở nên vừa dài vừa nhẹ, trong bóng tối, ánh nến chiếu vào nửa mặt cô sáng lên vô cùng kỳ mỹ, lông mày dài được ánh nến chiếu vào biến thành một bức rèm màu vàng mềm mại, cổ hơi ngả về phía sau lộ ra trắng ngần tinh tế như chạm khắc bằng ngọc, lại bị ánh nến vàng vàng chiếu vào làm dậy lên cảm giác ôn nhu không nói hết được.

Lục Tiệm nhìn nữ tử này ngủ, trong lòng bỗng cảm thấy bình yên, đột nhiên ngọn nến chập chờn như có gió thổi vào phòng, Lục Tiệm sợ Ninh Ngưng bị lạnh, liền hơi dịch ra trước người cô để ngăn gió, nữ hài nhi đó trong mộng như vẫn cảm thấy được, mi khẽ động như có chút tiếc nuối.

Vù, một mũi tên đuôi trắng đột nhiên xuyên qua cửa bay vào, bắn thẳng tới trước mặt Lục Tiệm. Lục Tiệm cả kinh, không kịp tránh né, mũi tên đó trên không trung bỗng vang lên một tiếng rồi vỡ vụn, hóa thành vô số điểm hỏa quang rơi xuống đất.

Lục Tiệm quay đầu nhìn lại đã thấy Ninh Ngưng không biết tỉnh lại từ bao giờ, đứng cạnh mép bàn, hai mắt nhìn ra ngoài cửa, thân nhiên lạnh lùng như băng tuyết.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng cười hi hi, Trầm Tú cười nói:

- Ngưng nhi giỏi lắm, cô học được thói xấu lúc nào vậy? Vừa rồi cô giả vờ ngủ để lừa ta xuất thủ đúng không?

Ngưng nhi nói:

- Đúng thì sao? Nếu người còn tiếp tục giở trò thì cẩn thận với “Đồng Trung kiếm” của ta.

Trầm Tú cười khan hai tiếng, ngữ điệu đột nhiên chuyển thành nhu hòa nói:

- Ngưng nhi, cô cứ giữ bộ dạng như thế, ta sẽ càng đau lòng. Cô vốn là một thiếu nữ trong sạch thánh thiện như nước, giống như đóa hoa mới trồng, ngọn cỏ đầu đình, hà cớ gì phải làm ra bộ dạng hung thần ác sát đáng sợ đó, không chỉ đáng tiếc cho vẻ đẹp tuyệt mỹ ấy mà còn làm nam nhân trong thiên hạ phải thương tâm.

Ninh Ngưng im lặng lắng nghe, mục quang dần trở lại nhu hòa, từ từ ngồi xuống nhẹ thở dài nói:

- Người đi đi, bớt đứng đây nói lời ngon ngọt, ta không muốn nghe.

Trầm Tú nhẹ giọng nói:

- Không được, ta nói chưa hết. Hảo muội muội, có thể để ta cùng ngồi với cô một lúc, được ngắm nhìn cô, cho dù, cho dù không nói tiếng nào cũng được.

- Khỏi cần – Ninh Ngưng lạnh nhạt nói – Hảo tử tử, muội muội của người nhiều không đếm được, người muốn thì tìm họ mà ngắm, cần ta làm gì? Nếu người dám tiến vào cửa một bước, chân trái bước vào ta sẽ đá thương chân trái, chân phải bước vào ta sẽ đá thương chân phải.

- Thật là lòng dạ sắt đá – Trầm Tú cười hi hi nói – bất quá ta biết, cô hận ta ghét ta không vì lý do gì khác mà chỉ vì cô ghen tức thôi.

Ninh Ngưng nói:

- Hừ, ai ghen tức, cho dù người có ngàn vạn nữ nhân, ta cũng chẳng quan tâm.

Trầm Tú thở dài nói:

- Những nữ nhân đó tuy nhiều nhưng bất quá chỉ là mây sớm mưa chiều, hoa rơi đáy nước mà thôi, làm gì có cái tình thanh mai trúc mã như cô? Cho dù có cả ngàn vạn cũng không bằng một mình cô.

Ninh Ngưng nghe vậy bất giác lông mày nhíu chặt, trầm ngâm không nói. Lục Tiệm thấy thần sắc cô tựa hồ bị lời Trầm Tú làm động tâm, không kìm được trong lòng khẩn trương buột miệng nói:

- Ninh cô nương, cô đừng tin lời hoa ngôn xảo ngữ của hần, hần căn bản là một kẻ đại gian đại ác.

Ninh Ngưng không thèm nhìn y, lạnh nhạt nói:

- Ta tin hay không tin, hần tốt hay xấu, thì có quan hệ gì tới người?

Lục Tiệm ngẩn người im lặng, lại nghe Trầm Tú vỗ tay cười nói:

- Nói hay lắm, đúng là kẻ đáng ghét, chết đến nơi rồi mà còn muốn quản chuyện người khác – ngừng một lúc rồi lại cười nói – Ngưng nhi, ta đi vào ...

Nói chưa dứt, bỗng có tiếng kêu thảm, Trầm Tú vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

- Ngưng nhi, cô, cô dùng “Đồng Trung kiếm” đả thương ta?

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, quay đầu nhìn ra đã thấy Ninh Ngưng mắt đẹp đang mở to, con ngươi màu xanh đang lưu chuyển bất định trong ánh nến, môi son khẽ mở, từ từ nói:

- Không phải ta đã nói rồi sao? Người dám bước vào cửa, ta sẽ đả thương người.

Trầm Tú tức giận nói:

- Đúng là một cô gái cứng đầu.

Đúng lúc đó, bỗng nghe từ xa có tiếng bước chân nhanh nhẹn tiến lại gần, Trầm Tú hừ nhẹ một tiếng, im lặng bỏ đi.

Ninh Ngưng nhẹ hít một hơi, nhắm mắt lại, nét mặt lộ vẻ hơi mệt mỏi. Tiếng bước chân đó ngày càng đến gần, rồi từ từ thấy một tiểu nha hoàn

cầm một cái phong đăng dẫn Thương Thanh Ảnh tiến lại, Thương Thanh Ảnh thấy Ninh Ngưng, ngạc nhiên nói:

- Ngưng nhi, Chu Hư bảo con trông coi y sao?

Ninh Ngưng đứng dậy gật đầu, Thương Thanh Ảnh kéo cô cùng đi vào, thở dài nói:

- Chu Hư thật là không hiểu thế sự, nửa đêm gà gáy, tại sao lại bắt một nữ hài nhi đến trông coi tù phạm chứ?

Nói xong vuốt ve mặt Ninh Ngưng, trong mắt hiện ra thần sắc yêu thương. Ninh Ngưng hơi đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Phu nhân, còn có người ngoài ở đây, đừng để y cười chúng ta.

Thương Thanh Ảnh nhìn Lục Tiệm rồi cười nói:

- Sợ gì chứ? Con tuy không phải là con gái ta, nhưng so với con gái ta thì có gì phân biệt? Mẹ yêu thương con gái mình, làm gì có ai dám chê cười?

Ninh Ngưng khép mi mắt không nói gì, Thương Thanh Ảnh nhìn cô một lúc, lại thở dài nói:

- Ta thật sự muốn con vĩnh viễn ở bên cạnh ta.

Ninh Ngưng gật đầu nói:

- Con cũng muốn cả đời theo hầu phu nhân.

- Thật không – Thương Thanh Ảnh cười nói – vậy việc ta bàn với con ngày trước ... con thấy có được không?

Ninh Ngưng hai má ửng hồng, thấp giọng nói:

- Việc gì ạ?

Thương Thanh Ảnh cười nói:

- Ngượng gì chứ? Nam nữ cưới nhau là việc thiên kinh địa nghĩa. Nếu con không nhớ ra thì để ta nhắc lại, đó là, đó là việc chung thân của con và Tú nhi ...

Ninh Ngưng cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

- Con là kiếp nô, y là thiếu chủ, giữa chủ và nô sao có thể cưới nhau được?

Thương Thanh Ảnh nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng chủ nô cưới nhau trong Tây Thành cũng từng có tiền lệ. Nếu con cưới Tú nhi, không phải có thể thường bầu bạn bên cạnh ta hay sao?

Lục Tiệm nghe vậy tim đập mạnh, nghĩ đến tính tình ác độc của Trầm Tú, chỉ sợ nữ hài nhi này ở bên cạnh y sẽ phải chịu nhiều khổ sở, đang định lên tiếng ngăn cản nhưng lại nghĩ đó là việc trong nhà của người ta, mình chỉ là tên tù nhân hèn mọn, nào có thể chen vào nói loạn lên, bất giác lời định nói ra đành nuốt lại, trong lòng phiền muộn.

Bỗng nghe Ninh Ngưng nói:

- Phu nhân thứ tội, Ninh Ngưng đã là kiếp nô, vốn phải hầu hạ người khác, không thể làm liên lụy tới thiếu chủ. Ngưng nhi tình nguyện cả đời cô độc không lấy chồng ...

Thương Thanh Ảnh hoảng hốt vọt bật miệng cô, mắt đỏ lên buồn rầu nói:

- Con đừng nói như vậy, nếu con không lấy chồng thì chẳng phải tội nghiệt của Chu Hư sẽ to lớn lắm ư? Năm đó ông ấy điên cuồng, đem con luyện thành kiếp nô, tội nghiệt đã thâm trọng, nếu bây giờ lại hại con cả đời như vậy, ta, ta ...

Nói đến đó nước mắt đã rơi như mưa.

Ninh Ngưng cười buồn một tiếng, lấy tay áo lau nước mắt cho bà rồi nói:

- Việc đó không nên nói lại nữa, phu nhân đang đếm đến đây có việc gì vậy?

Thương Thanh Ảnh ngừng khóc nói:

- Con không nói thì ta lại quên mất, ta nghĩ đã nửa ngày, cuối cùng đã quyết định, sẽ thả hài tử này ra.

Lục Tiệm giật mình. Ninh Ngưng ngạc nhiên nói:

- Chủ nhân có biết không?

Thương Thanh Ảnh lắc đầu nói:

- Ông ấy ngủ rồi, ta đến thả người trước, Chủ Hư có hỏi đến thì tất cả do ta chịu trách nhiệm.

Ninh Ngưng hơi trì nghi rồi lấy ra một cái chìa khóa, mở khóa tay cho Lục Tiệm.

Việc này quá đột ngột, Lục Tiệm tuy được mở khóa tay nhưng vẫn đứng ỳ một chỗ, ngần người chưa tỉnh ra được. Thương Thanh Ảnh thở dài nói:

- Hài tử này nhìn tướng mạo không phải là kẻ hung ác, không hiểu sao lại tùy tiện khi phụ Tú nhi? Hy vọng sau lần này người sẽ làm người tốt,

không cậy mạnh hại người nữa.

Lục Tiệm nghe vậy dờ khóc dờ cười, đứng dậy nhưng không biết nói thế nào cho phải. Thương Thanh Ảnh nói:

- Ngưng nhi, phiền con đưa người này ra khỏi phủ.

Ninh Ngưng đáp lời một tiếng rồi hướng về phía Lục Tiệm gật đầu nói:

- Đi theo ta.

Lục Tiệm theo cô đi được mười bước, quay đầu nhìn lại vẫn thấy Thương Thanh Ảnh đứng trước cửa, bóng dáng mờ ảo, không hiểu sao trong lòng y chợt cảm thấy chua xót cay đắng, chỉ muốn đứng lại nhìn nữ tử đó thêm một lúc nữa, có điều tình cảnh lúc đó cũng không cho phép y làm như vậy, bất đắc dĩ đành thở dài theo sau Ninh Ngưng, lúc đi thẳng lúc rẽ, bỗng thấy phía trước sáng bừng, nhìn lại thì chính là Mạc Ất, Tiết Nhĩ cầm đèn từ phía trước mặt đi tới.

Bốn người gặp nhau, tám mắt nhìn bên đối diện đều biến sắc. Cương trì một lúc, Mạc Ất đột nhiên nói:

- Tai lợn, người nhìn xem, trước mặt có ai không? Người biết đấy, mắt ta không tốt, tối mịt thế này, ta chẳng nhìn thấy gì cả.

Tiết Nhĩ ngạc nhiên nói:

- Mắt người kém ư, ta có nghe người nói như vậy bao giờ đâu ...

Nói chưa hết câu, chân bỗng bị Mạc Ất đá cho một cái, Tiết Nhĩ đau đến nhăn mặt, bất giác tỉnh ngộ, vội nói:

- Thật là không may, người mắt kém, còn ta lại bị cận thị, trước mặt có người hay không ta cũng không nhìn rõ, trước mặt có hai vật gì đó, có lẽ là hai khối gỗ mục. Người nói xem, trong vườn sao lại có người bất cẩn như

vậy, đem hai khối gỗ mục đặt giữa đường, lỡ có người đi qua vấp phải thì sao?

Lão cứ nhè “khối gỗ mục” mà nói, Ninh Ngưng nghe phát bực mình, nói:

- Ông thóa mạ ai đấy? Ông mới là khối gỗ mục.

Mạc Ất vênh tai lên, giả như ngạc nhiên nói:

- Kì quái thật, lão tai lợn, khối gỗ mục lại biết nói kìa. Tai người thính, có nghe được gì không?

Tiết Nhĩ cười nói:

- Không nghe được, ráy tai ta nhiều quá, người nghe thấy gì?

Mạc Ất nói:

- Ta nghe không rõ, chỉ thấy ong ong giống như tiếng muỗi.

Tiết Nhĩ nói:

- Ban đêm nhiều muỗi lắm, không hiểu là muỗi đực hay muỗi cái, chỉ cần nó không đốt ta là được.

Hai người một xướng một họa, Ninh Ngưng tức giận, hai mắt tròn tròn, hai người lại như mù mắt không thấy, một người cứ nói, một người cứ cười hi hi vượt qua chỗ hai người rồi đi mất. Lục Tiệm vẫn phải nhịn cười, đợi hai người bọn họ đi khuất liền không kìm được cười lên thành tiếng. Ninh Ngưng lườm y, nói:

- Có gì hay mà cười, người là khối gỗ mục, là con muỗi xấu xí.

Lục Tiệm cố nhịn cười nói:

- Đúng vậy, tôi là mối khúc gỗ mục, còn là con muối, cô nương là tiên tử trên trời, chẳng liên quan gì tới mấy thứ xấu xí đó cả.

Ninh Ngưng nhìn y một lúc rồi lạnh nhạt nói:

- Nhìn bộ dạng người thành thực như vậy, không ngờ cũng biết ba hoa? Có lẽ phàm là nam tử chẳng có một ai tốt cả.

Nói xong liền lộ ra thần sắc khinh miệt ghê tởm, quay đầu đi tiếp.

Lục Tiệm bất giác cười khố. Hai người đi được một lúc đã đến cửa sau phủ Tổng đốc, Ninh Ngưng lấy ra một cái yêu bài, nói với thủ vệ:

- Ta là thuộc hạ của Trầm tiên sinh, ra ngoài có công việc.

Thủ vệ kiểm tra yêu bài rồi cho hai người đi ra.

Phía sau phủ là một ngõ nhỏ dài, Ninh Ngưng đưa Lục Tiệm đến đầu ngõ rồi nói:

- Người đi đi, đi càng xa càng tốt, nếu không phu nhân cứu được người một lần, không thể cứu lần thứ hai đâu.

Nói xong liền uyển chuyển quay người trở lại.

Lục Tiệm vốn định cảm tạ, nhưng thấy cô thần khí cao ngạo, hiển nhiên đối với mình không thèm để vào trong mắt, nhất thời cảm thấy hèn kém, nói không ra lời. Nhìn theo thấy bóng dáng cô biến mất mới phẫn khởi tinh thần, đi mấy bước, bỗng nghe trên đầu vang lên âm thanh nhỏ bé, bất giác co người núp lại, nín thở nhìn ra. Chợt thấy một đạo hắc ảnh vượt qua đầu tường Tổng đốc phủ, phiêu nhiên hạ xuống đất, thì ra là một người áo đen bịt mặt, vai vác một cái bao lớn, chạy đi như bay.

Lục Tiệm trong lòng cả kinh: “Ai có đảm lược như vậy, dám vào Tổng đốc phủ ăn trộm? Trong Tổng đốc phủ vốn có cao thủ Thiên bộ thủ hộ, sao

lại sơ xuất như vậy ?” Y sinh lòng nghĩa hiệp, lại có chút hiếu kì, không nhìn được liền thi triển thân tướng, âm thầm bám theo, người áo đen đó chuyển qua hai ngõ nhỏ, nhìn thấy bốn phía không có ai mới hạ cái bao xuống đất, mở dây buộc miệng, kéo từ trong bao ra một người, Lục Tiệm từ xa nhìn lại bất giác cả kinh, không ngờ người này chính là Trần Tử Đan, quân sư của Từ Hải.

Trần Tử Đan ra khỏi bao, liền vòng tay nói:

- Túc hạ là ai, vì sao lại cứu Trần mỗ?

Người áo đen đó cười hắc hắc, bỏ khăn bịt mặt, Lục Tiệm, Trần Tử Đan nhìn thấy đều cả kinh, người bịt mặt đó vốn không phải ai xa lạ, chính là Trầm Tú. Trần Tử Đan vô cùng kinh ngạc, thất thanh nói:

- Tại sao là ngươi?

Trầm Tú cười nói:

- Tử Đan huynh đã phải chịu khổ rồi.

Trần Tử Đan biến sắc, lạnh giọng nói:

- Ngươi lại có quỷ kế gì vậy?

Trầm Tú cười nói:

- Quỷ kế thì không dám, nhưng có một chút tin tức, mong Tử Đan huynh truyền về cho lệnh chủ nhân.

Trần Tử Đan lạnh nhạt nói:

- Tin tức gì? Trần mỗ không quan tâm.

Trầm Tú cười nói:

- Tối ngày mai, Hồ Tôn Hiến sẽ tự dẫn quân xuất thành, đến Trầm trang để tiêu diệt lệnh chủ nhân là Từ Hải. Tin tức đó, huynh có quan tâm không?

Lục Tiêm nghe vậy cả kinh, y tuy biết Trầm Tú khinh bạc vô pháp, nhưng không ngờ hắn bất chấp cả quốc gia đại nghĩa, tiết lộ việc quân cơ trọng đại, nhất thời phần nộ cùng cực, hận không thể chạy ra đánh cho một trận, nhưng rồi bình tĩnh trở lại, lập ý nghe xem hai người này nói những gì.

Trần Tử Đan nghe nói cũng thất kinh, nhú mày nói:

- Người bảo ta làm sao tin người được?

Trầm Tú nói:

- Tin tức đó không phải cho không, ta bán cho huynh với giá mười vạn lượng bạc.

Trần Tử Đan nhìn hắn, con mắt độc nhất lóe lên lạnh lẽo, một lúc mới nói:

- Ta làm sao biết tin tức đó có chính xác hay không?

Trầm Tú cười nói:

- Huynh nếu không tin, việc này coi như không có nữa.

Nói xong quay người định bỏ đi, Trần Tử Đan buột miệng nói:

- Chậm đã.

Trầm Tú ngừng bước cười nói:

- Sao?

Trần Tử Đan trầm ngâm nói:

- Người có biết lộ tuyến hành quân của Hồ Tôn Hiến không?

Trầm Tú cười nói:

- Ta tự nhiên là biết, có điều muốn ta nói ra thì phải nhìn thấy ngân lượng trước đã.

Trần Tử Đan nói:

- Người cho ta biết lộ tuyến hành quân, ta đưa người ngân lượng. Có điều mười vạn lượng thì nhiều quá.

- Mười vạn lượng là nhiều ư – Trầm Tú cao giọng nói – Huynh có tin tức này thì có thể đặt phục binh trên đường hành quân, nhấc tay một cái là trừ được Hồ Tôn Hiến. Chỉ cần người này chết đi, phóng mắt nhìn khắp Giang Nam còn có ai là đối thủ của lệnh chủ nhân? Lúc đó các vị có thể một lượt công phá vài tòa thành lớn, đừng nói mười vạn lượng, cho dù một trăm vạn lượng cũng có thể thu về dễ dàng.

Trần Tử Đan lắc đầu nói:

- Có điều Trần mỗ không hiểu, mọi việc của người vốn đang tốt đẹp, vì sao lại muốn bán đứng Hồ Tôn Hiến?

Trầm Tú cười nói:

- Huynh không biết ta là người như thế nào sao? Nếu có ngân lượng giắt lưng thì cho dù là hoàng đế lão tử hay cha mẹ thân sinh ta cũng đem bán chẳng sai.

Trần Tử Đan hồ nghi bất định, một lúc sau mới nói:

- Nếu đã như vậy, vì sao người lại phải bắt ta, đả thương ta?

Trầm Tú cười nói:

- Nếu không dùng khổ nhục kế đó, làm sao dụ được Hồ Tôn Hiến tự mình xuất binh?

Trần Tử Đan trong lòng rối loạn, đột nhiên nghiêng răng nói:

- Được, cho ta ba thời thần để chuẩn bị ngân lượng. Sau ba thời thần nữa, chúng ta gặp lại ở Yến Tử ki. Người đem bản đồ hành quân tới, chúng ta một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Trần Tú vỗ tay cười nói:

- Thỏa thuận như vậy, Tử Đan huynh quả nhiên sáng khoái- rồi lại nói – ta phải nhanh chóng trở về, có tù phạm vượt ngục, nếu ta không có ở trong phủ, cha ta sẽ nghi ngờ ta.

Nói xong lại bịt mặt, nhảy lên đầu nóc nhà, đập mái ngói mà đi.

Trần Tử Đan hơi trầm ngâm, nhìn quanh tứ phía rồi vội vã bỏ đi, Lục Tiệm thầm nghĩ: “Nửa đêm gà gáy, cổng thành đã đóng chặt, hắn đến đâu để lấy ngân lượng chứ. Chẳng lẽ trong thành có sào huyệt của hắn.” Vừa nghĩ như vậy, liền tung mình đuổi theo, thấy Trần Tử Đan cứ được ba bước lại quay đầu nhìn ngó cẩn thận một lần, đi vòng vèo một lúc rồi dừng lại trước một cánh cổng son. Trần Tử Đan cầm vòng cửa đập liên mười cái, một cái mạnh lại một cái nhẹ, cánh cửa son đó liền mở ra, có người thấp giọng nói:

- Trần tiên sinh phải không?

Trần Tử Đan gật đầu, lách người đi vào. Lục Tiệm ngẩng đầu nhìn lên, ẩn ước thấy phía trên cửa treo một cái biển sơn đen, trên ghi chữ “La trạch”, Lục Tiệm ước lượng chiều cao của bức tường đó rồi triển khai thuật khiêu ma, nhảy lên con thạch sư trước cửa, rồi tung mình nhảy lên đầu tường, y chạy theo mái ngói một lúc thì thấy Trần Tử Đan đang được một

nô bộc cầm đèn dẫn đường, vội vã đi đến trước một tòa đại sảnh, trong sảnh ngoài rất nhiều đuốc còn có ba người đang ngồi.

Trần Tử Đan quỳ gối bái chào, trầm giọng nói:

- Bái kiến chủ công.

Lục Tiệm giật mình như bị sét đánh, lòng thầm nghĩ: “Chủ công của hãn chưởng phải là Từ Hải sao ?” Liền định thần nhìn vào, thấy giữa sảnh có một người mũi cao mặt dài, râu tóc rậm rạp, đội một cái mũ phi ngư bát bảo đầy châu ngọc, mặc tú kim bào bằng gấm trắng thêu rồng, trên đầu gối đặt một thanh Oa đao dài năm xích, ánh sáng lóng lánh, người này nghe vậy nhú mày nói:

- Người vì sao lại tới đây? Chà, mắt ngươi làm sao thế?

Trần Tử Đan hậm hực nói:

- Bị tên tiểu súc sinh Trầm Tú đó lừa, rồi lại bị hãm giam ở phủ Tổng đốc.

Người mặc áo bào trắng đó cả kinh, cầm đao đứng lên, cao giọng hỏi:

- Người bị bắt? Tại sao lại có thể thoát ra được?

Trần Tử Đan cười thảm nói:

- Cũng là tên tiểu súc sinh Trầm Tú đó thả ra.

Người mặc áo bào trắng sắc mặt âm trầm, từ từ nói:

- Như vậy thật quái đản, hãn đã bắt ngươi, tại sao lại thả ngươi ra? Chẳng phải là thả để theo dõi sao?

Trần Tử Đan nói:

- Tôi đã lưu tâm, quả thực không có ai theo dõi, vốn cũng không định gặp chủ nhân, nhưng có việc quân tình khẩn cấp, không thể không đến.

Người mặc áo bào trắng ồ lên một tiếng, hơi bình tĩnh lại, nói:

- Người nói đi.

Trần Tử Đan nói:

- Hồ Tôn Hiến dĩ nhiên đã trúng kế, quyết định sáng sớm ngày mai tự mình dẫn binh tấn công Trầm trang để bắt chủ nhân.

Người mặc áo bào trắng mục quang chớp động, từ từ ngồi xuống, cười nói:

- Thật chứ? Vậy thì tốt quá rồi. Người lấy tin tức đó từ đâu?

Trần Tử Đan nói:

- Tên tiểu súc sinh họ Trầm đó lòng tham không đáy, lúc thả tôi ra đã nói cho tôi biết như vậy. Hắn còn đề nghị với tôi một cuộc giao dịch, nếu trả mười vạn lượng bạc thì hắn sẽ bán cho tôi lộ tuyến hành quân của Hồ Tôn Hiến, hắc hắc, hắn vạn lần không thể biết được chủ nhân đã ở trong thành Nam Kinh này rồi.

Người mặc áo bào trắng vỗ tay cười lớn nói:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu, ta bảo người tới cổng nạp, trá hàng, chính là để bọn chúng nảy lòng khinh thường, sinh ra kiêu kì, khiến Hồ Tôn Hiến tưởng ta cố thủ sơn trại ngồi đợi chết thì lão sẽ dẫn quân ra khỏi thành đến tấn công Trầm trang hoặc Sạ Phổ, vạn lần không ngờ lão tử đã tiềm nhập vào trong thành Nam Kinh rồi. Chỉ đợi Hồ Tôn Hiến xuất động binh mã bỏ trống thành trì, chúng ta liền phóng hỏa bốn phía, huyết tẩy thành này, lúc

đó Hồ Tôn Hiến cho dù không chết ngay lúc đó nhưng thất thủ Nam Kinh là một tội lớn, lão tất phải rơi đầu.

Bọn Oa khấu đều cười lên điên cuồng.

Từ Hải lại nhìn một người nói:

- Hoắc lão lục, Uông lão đã mai phục nhân mã ngoài thành rồi chứ?

Hoắc lão lục đó nói:

- Mai phục xong rồi.

Từ Hải nói:

- Lúc nào trong thành lửa cháy, người dẫn người đến ngoài Tam Sơn môn, giết hết quân thủ thành rồi mở cửa thành, đưa nhân mã của Uông lão vào thành rồi nội ứng ngoại hợp, tận tình đốt giết.

Hoắc lão lục dạ lớn một tiếng lĩnh mệnh. Lục Tiệm nghe vậy tim đập như sấm: “Thật nguy hiểm, không ngờ bọn tặc tử xảo trá đến vậy, nếu không phải ta vô ý biết được, e rằng chúng sẽ giết hết bách tính trong thành.”

Lại nghe Từ Hải nói:

- Tử Đan, lần này người đi chính là hy sinh vì ta, vốn chỉ có con đường chết, không ngờ người có thể sống sót mà quay về. Có thể thấy ông trời có lòng thương, không nỡ lòng chia ly huynh đệ chúng ta.

Trần Tử Đan khóc bái, nói:

- Chủ công đối với thuộc hạ ân trọng như núi, thuộc hạ chỉ có chết mới có thể báo đáp.

Từ Hải thở dài, ôn tồn nói:

- Người bị giam một ngày một đêm, tất đã phải chịu nhiều khổ sở, Từ mỗ sẽ khắc ghi trong lòng. Ngày sau phá thành, ta tất nhiên sẽ bắt cha con họ Trầm bằm ra làm nghìn vạn mảnh để báo cừu cho người. Có điều phải nhờ người vất vả một phen, đến gặp Trầm Tú dùng ngân lượng mua lộ tuyển hành quân để thỏa lòng tham của hãn, tránh hãn sinh lòng nghi ngờ có thể làm hỏng chuyện của ta.

Trần Tử Đan nói:

- Việc này là trách nhiệm của thuộc hạ.

Từ Hải gật đầu nói:

- Người mang theo vài tay hảo thủ, nếu cần thiết thì cứ giết gã họ Trầm đó đi, không được để ...

Lục Tiệm nghe đến đây, trong lòng bỗng phát sinh cảnh giác, kể đó một luồng gió từ sau lưng thốc đến, trong gió phảng phất có mùi thịt thối rữa. Lục Tiệm không kịp tránh né, vội sử ra “Tước mẫu tướng”, cả người co lại như quả trứng, che hết các chỗ yếu hại, một chưởng đó đánh trúng vào vai, chưởng lực tuy bị biến tướng làm tiêu tán khá nhiều nhưng Lục Tiệm vẫn đau đớn thấu xương, vội biến “Thần ngư tướng” lăn trên mái ngói ra xa hơn một trượng, mắt mũi tối sầm.

Người đó một chưởng không giết được y, kêu lên một tiếng ngạc nhiên, tung mình đuổi theo, lại tung ra một chưởng nhanh như lôi điện, Lục Tiệm xoay người nghênh đỡ, hai chưởng tương giao, mùi thối rữa đó đột nhiên trở nên đậm đặc, chưởng lực cũng mạnh như núi, ép Lục Tiệm xương cốt như muốn gãy rời, dưới chân có tiếng răng rắc vang lên rồi mái ngói vỡ tung, thân mình không tự chủ được rơi xuống phía dưới.

Lục Tiệm không ngờ trong số thủ hạ của Từ Hải lại có một cao thủ như vậy, từ khi y luyện thành thập lục tướng đến nay, khi đối chưởng chưa bao giờ rơi vào hạ phong như vừa rồi. Trong lúc đang rơi xuống, bỗng trên đầu lại có tiếng gió nổi lên, người kia cũng hạ xuống đuổi theo, lẳng không đánh xuống. Lục Tiệm không dám ngạnh tiếp, tay trái biến “Đa đầu xà tướng” tránh qua chưởng thế của người kia rồi chụp vào cổ tay hắn.

Người đó hừ lên một tiếng, tay phải rút lại, tay trái đánh ra, Lục Tiệm đang định đưa tay phải ra hóa giải thì chợt cánh tay phải tê bại, không động đậy được nữa, vội vàng co người sử “Đại tự tại tướng” nép xuống tránh qua, rồi không đợi người đó rơi xuống đất đã tung mình nhảy lên, hét lớn một tiếng, tay trái sử “Thọ giả tướng” rồi biến ra “Hầu vương tướng”. Người kia là cao thủ, thấy khí thế xuất thủ của Lục Tiệm biết là lợi hại, toàn thân liền lách tránh ra xa mấy xích, lại định thuận tay phản kích, không ngờ Lục Tiệm đ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lôi

Mọi người đi tới trước Ngâm Phong các, mái lầu soi xuống hồ, phong cảnh bình minh tuyệt đẹp, mặt hồ sóng nước nhấp nhô, vài đám mây sớm trôi lững lờ, gió thổi mơn man, liễu rủ như mây, một đôi chim én vừa bay là là trên mặt nước vừa kêu lên ríu rít.

Trầm Chu Hư dừng xe lăn, nhìn cảnh sóng nước ven hồ, chợt ngâm lên:

- Du ti dục đạo hoàn trọng thượng,

Xuân tàn nhật vĩnh nhân tương vọng.

Hoa cộng yến tranh phi, thanh mai tể vũ chi.

Li sầu chung vị giải, vong liễu y tại tiền.

Nghĩ đãi bất tâm tư, cương miên mộng kiến y

(Tạm dịch:

Tơ nhện mong treo vật nặng nề,

Xuân tàn ngày hết người trông mong.

Hoa cùng én đua bay, mơ xanh loạn mưa bụi.

Chén sầu mãi không ngừng, quên đi người xưa cũ.

Nghĩ rồi lại nghĩ thầm, trong mộng lại gặp người ...)

Mạc Ất tiếp lời nói:

- Đó là bài “Bồ tát man” của Đỗ An Thế, nói về nỗi sầu ngày xuân của một nữ hài nhi, chủ nhân đọc ra thật không thích hợp.

Trầm Chu Hư cười khỏ nói:

- Bài thơ đó Thanh Ảnh rất thích, ta thấy cảnh trí này đột nhiên lại nhớ đến nó.

Nói vừa dứt, bỗng nghe một tiếng lách cách cực lớn, lan can tầng trên của Ngâm Phong các đã bị phá hủy, một người từ trên rơi xuống, người này trên không lộn mình một cái, vội vàng chống cây trúc trượng trong tay xuống, nhưng lại quên mất chỗ đang rơi xuống là mặt hồ, ùm một tiếng cả người lẫn trượng đều rơi vào trong nước, làm cuộn lên mấy đợt sóng nước cao ngất.

Chợt nghe trên lầu một người hùng hồn cười lớn nói:

- Doanh lão rùa già, chiêu đó của ngươi gọi là gì vậy? Có phải là khi con lộn nhào, hay là rùa đen giỡn nước?

Người vừa rơi xuống hồ ướt lướt thướt leo lên bờ, trông mườì phần lúng túng, Lục Tiệm nhận ra là “Kim Quy” Doanh Vạn Thành, trong lòng vừa kinh hãi vừa buồn cười, không ngờ lão hồ ly uy phong bát diện này lại rơi vào tình cảnh tẻ hại đó.

Doanh Vạn Thành mặt đỏ bừng lên, ngẩng đầu nhìn lên lầu gào lên:

- Họ Ngụ kia, Đông Đảo chúng ta thanh lý môn hộ, ngươi lại làm chó cắn càn, quản việc của người khác ư?

- Nói sai rồi – người kia cười nói – kẻ địch của Đông Đảo các người chính là bằng hữu của ta, còn bằng hữu của Đông Đảo các người chính là kẻ địch của ta. Lại đây lại đây, tiểu huynh đệ, đừng quan tâm đến bọn chúng. Có người nói rất đúng: “Phu thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ; Quang âm giả, bách đại chi quá khách. Nhi phù sinh như mộng, vi hoan kì hà?” (Tạm dịch: Trong trời đất thì vạn vật là nhà; trong thời gian thì trăm đời chỉ là ngủ; Kiếp phù sinh chỉ như một giấc mộng, vui được bao nhiêu?) Vì vậy trời cao đất rộng cũng không bằng rượu nhiều, uống hết chén này rồi ta nói tiếp cho người nghe.

- Ngu huynh cao luận – lại có một người tiếp lời nói – lại có người nói rất hay: “Trời cao trăng cao, uống rượu mới là tối cao, mời rượu mà không uống là kẻ vô dụng”

Giọng nói đến tai, Lục Tiệm trong lòng chấn động, người vừa nói đúng là Cốc Chấn.

Vị Ngu huynh đó ngạc nhiên nói:

- Người mà ta nói có danh tiếng rất lớn, chính là Thi tiên Lý Thái Bạch, còn người mà người nói là ai vậy?

- Chẳng ai xa lạ - Cốc Chấn cười ha ha nói – chính là bản thân tiểu đệ đây, tiểu đệ làm cái gì thì làm, nhất định không làm kẻ vô dụng.

Người họ Ngu đó vỗ bàn đánh rầm một cái, tán thưởng:

- Nói hay lắm, nói hay lắm.

Hai người tuy không nhìn thấy, nhưng đoạn đối thoại vừa rồi đúng là chẳng coi ai vào đâu. Doanh Vạn Thành tức tối giậm chân, lại định chửi mắng, Trầm Chu Hư bỗng cười nói:

- Doanh đạo huynh, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?

Doanh Vạn Thành quay đầu lại, như nhìn thấy quỷ mị, sắc mặt biến thành trắng bệch, thất thanh kêu lên:

- Người... người...

Đột nhiên chuyển mình nhảy một cái lên lại trên lầu, kêu lớn:

- Không hay rồi, không hay rồi, Trầm qua tử đến rồi, Trầm qua tử đến rồi...

Người họ Ngu ồ lên một tiếng, thản nhiên nói:

- Trầm sư huynh đến rồi ư?

Trầm Chu Hư cao giọng nói:

- Ngu sư đệ đến nơi nào cũng đều kinh thiên động địa, lần này đến Nam Kinh cũng sớm đánh thùng cả trời cao.

- Huynh nói tên điều tặc Nguyên Nguyên Tử ư? – người họ Ngu đó cười nói – hãn phụng ý chỉ của hôn quân, cưỡng bắt dân nữ, lão tử nhìn không thuận mắt, chỉ dùng đầu ngón tay điểm hãn một cái nhẹ nhẹ, không ngờ lão tiểu tử đó chẳng có bản lĩnh, lại bị điểm chết, xui xẻo, thật là xui xẻo.

Trầm Chu Hư nói:

- Trong thiên hạ, có thể chịu được một điểm của “Lôi Đế Tử” Ngu Chiếu đệ liệu có mấy người?

Ông ta lơ đãng phóng ra mấy sợi tơ, cuốn vào xà lầu, rồi tung mình một cái như chim về rừng, cả người lẫn xe lẫn bay thẳng lên lầu.

Ông ta bình thường cử chỉ yếu ớt như gió thổi bay, đột nhiên hiển lộ thần thông, những người trên lầu thấy đều thất kinh, các kiếp nô cũng sợ có gì sơ suất, vội vàng chạy lên lầu. Lục Tiệm định thần nhìn ra, trên lầu có

một nhóm hai, một nhóm ba khách nhân đang ngồi, chủ quán đã sớm không biết chạy đi đằng nào.

Cốc Chấn đang dựa vào cửa sổ nhìn xuống hồ, trên tường cạnh đó có một lỗ thủng lớn, chắc là chỗ Doanh Vạn Thành bị đánh văng ra rơi xuống hồ, trước mặt có một cái bàn vuông, trên bàn đầy bình rượu ngổn ngang, trước mặt hẳn là một đại hán dáng người rất to lớn, mặt vuông chữ điền, mày kiếm mắt hổ, trường sam màu xám lại có hai miếng vá lớn, dưới chân đi đôi giày cỏ, nhìn như sắp rách tan đến nơi.

Lục Tiệm thầm nghĩ: “Người này phải chăng là “Lôi Đế Tử” Ngu Chiếu đó chăng?” Trong lúc suy nghĩ, Ngu Chiếu đã uống thêm một chén rượu, mắt quét một vòng, mọi người bị y nhìn tới đều như có đao thương xuyên vào ngực, trong lòng ớn lạnh.

- Trầm sư huynh – Ngu Chiếu cười nói – tới uống một chén chứ?

- Ngu sư đệ lại đùa rồi – Trầm Chu Hư thở dài nói – đệ biết rõ Trầm mỗ chỉ uống trà, không uống rượu.

Ngư Chiếu càu nhàu:

- Sợ sệt nhút nhát, thật mất sáng khoái – rồi lại rót đầy rượu nói – vẫn còn có tiểu huynh đệ đây hào khí.

Cốc Chấn cười cười, hai người cùng chén rồi song song uống cạn.

Ngư Chiếu lại nói:

- Doanh lão con rùa già rồi mà vẫn còn tráng kiện, diễn ra trò rùa đen giỡn nước. Vị tiểu cô nương này ta chưa gặp qua, có điều nhìn cái giỏ tre rác rưởi đó thì chắc là cao thủ mới của “Thiên Lâm”. Đáng tiếc là Ngư mỗ bình sinh không đánh nữ nhân, coi như cô may mắn.

Lục Tiệm quay đầu nhìn sang, thấy Thi Diệu Diệu đang ngồi một góc, nhú mào buồn rầu, cô nghe Ngu Chiếu nói vậy cũng không nhìn y mà lại nhìn Cốc Chấn, mục quang lưu chuyển, ánh mắt thâm trầm như đang có điều gì khó xử không giải quyết được.

Ngư Chiếu ngó Thi Diệu Diệu rồi lại nhìn Cốc Chấn, đột nhiên cười ha hả nói:

- Hóa ra là như vậy ...

Trong lúc cười, đột nhiên vung tay lên vỗ một cái vào vai Cốc Chấn, Thi Diệu Diệu mặt hoa thắm biến, không kịp kinh hô đã vung tay, một dải mưa bạc nhằm vào Ngư Chiếu bắn tới.

Ngư Chiếu không thềm nhú mào, xua tay khẽ một cái, mưa bạc đầy trời tới gần y ba xích liền rơi xuống đất kêu đình đình, từng phiến vảy bạc hướng lên trên rung động o o không ngớt. Thi Diệu Diệu thần sắc biến đổi, buột miệng nói:

- Chu Lưu Điện Kính.

Ngư Chiếu cười nói:

- Tiểu cô nương, các bậc tiền bối không nói cho cô biết sao? Phép thuật của Thiên Luân đều dựa vào “Bắc Cực Thiên Từ công”, môn nội công đó gặp phải “Chu Lưu Điện Kính” thì vô cùng bất lợi, dễ dàng bị triệt tiêu. Vì vậy cô gặp Ngư mỗ thì phải nhớ cẩn thận. Ài, bỏ đi, dạy cô thêm một lần nữa vậy.

Nói xong hạ ngón trở xuống, vảy bạc theo đó lớp lớp hợp lại thành một thanh nhuyễn kiếm ngân quang lấp lánh bắn thẳng tới yết hầu Thi Diệu Diệu.

Thi Diệu Diệu lạng người lùi lại, hất một cái ghế gỗ lên chặn trước thanh ngân kiếm đó, xoạt một tiếng cái ghế gỗ lạng không đứt thành hai đoạn. Thi Diệu Diệu mặt trắng bệch, vội vàng lấy ra sáu con ngân lý, trợn mắt nhìn chăm chăm Ngu Chiếu.

Cốc Chấn đảo mắt, đột nhiên cười nói:

- Ngu huynh, tiểu đệ kính huynh.

Hai tay nâng chén, một hơi uống cạn, Ngu Chiếu hơi giật mình, gật đầu nói:

- Hay lắm, hay lắm.

Liền xua tay một cái, tiếng đình đình vang lên không ngớt, thanh ngân kiếm đó đã tán rã thành vảy bạc rơi xuống đất.

Ngu Chiếu uống hết, lại nói:

- Tiểu cô nương bản lĩnh vốn có hạn, hiện giờ lại sợ đánh nhằm phải tiểu tình nhân nên trong lòng do dự, xuất thủ yếu ớt, đánh tiếp e rằng sẽ chịu thiệt thòi, tốt nhất là cô mau mau lùi xuống đi thôi.

Thi Diệu Diệu mặt đỏ bừng lên, vội nói:

- Nói lăng nhăng, ai, ai là tiểu tình nhân của ta chứ...

Ngu Chiếu nhìn cô, mục quang có vẻ tức giận, Thi Diệu Diệu bị y nhìn một cái, bất giác bao nhiêu bí mật trong lòng như bị y nhìn thấu hết, nhất thời không nói ra lời, mặt càng đỏ lên như son, yêu kiều như hoa hải đường.

Ngu Chiếu thấy cô vừa thẹn vừa giận, quyến rũ vô cùng, trong lòng bỗng cảm thấy thích thú, cười hi hi hai tiếng rồi đột nhiên cao giọng nói:

- Minh Di, người cái tốt không học, lại đi học Doanh lão rùa già rụt đầu rụt cổ, tâm pháp “Nhất Túc” của người ta nghe tiếng đã lâu, hôm nay muốn được lĩnh giáo.

Bỗng nghe trong góc có tiếng hừ lạnh, Minh Di mặt trầm xuống, từ góc tối đi ra. Doanh Vạn Thành vội nói:

- Minh lão đệ, đừng để mắc lừa.

Minh Di ngạc nhiên nói:

- Mắc lừa thế nào?

Doanh Vạn Thành ho một tiếng, nói:

- Hiện giờ cường địch ở đây, ba người chúng ta phải liên thủ chống địch, vạn lần không được bị tên họ Ngu đó khiêu khích để bị Tây Thành bọn chúng từng người kích phá.

- Cường địch ở đây? – Minh Di đảo mắt, dừng lại trên người Trầm Chu Hư, từ từ nói – Ông nói hẩn ư?

Doanh Vạn Thành gật đầu nói:

- Không sai, nếu tính cả kiếp nô thủ hạ của hẩn thì chúng ta ít địch nhiều, nếu không đồng tâm hiệp lực chỉ sợ không còn sống mà ra khỏi đây.

Ngu Chiếu nhú mày, uống hết một chén rượu lớn, cười nói:

- Trầm sư huynh, có lẽ huynh thanh danh không tốt, có huynh lược trận ai còn dám đánh với ta nữa? Trầm sư huynh nếu biết điều thì mau tránh xa ra, tiểu đệ cảm kích không hết.

Y xuất ngôn không kính trọng, chúng kiếp nô thấy đều có sắc giận, toan chửi bới, Trầm Chu Hư hơi nhú mày, đưa tay ra ngăn lại rồi cười nói:

- Lời vừa rồi của Ngu sư đệ sai rồi, Đông Đảo Tây Thành thề không cùng sống. Hiện giờ Đông Đảo ngũ tôn đã có ba người có mặt, sư đệ tuy là nhân vật đệ nhất lưu của Tây Thành chúng ta nhưng một chọi ba chưa chắc đã thắng, nếu có sơ suất gì thì chẳng phải chúng ta mất một viên đại tướng ư. Chi bằng để Trầm mỗ giúp đệ một tay, đem ba người này bắt lại, khuất phục uy phong của Đông Đảo được chứ?

Ba người bên Đông Đảo thấy đều biến sắc, Ngu Chiếu nghe xong, đưa ngón trỏ ra búng vào bình rượu vang lên tiếng đình đình đang đang rất vui tai. Búng xong lại hỏi:

- Trầm sư huynh, âm thanh đó nghe thế nào?

Trầm Chu Hư nhú mày, nói:

- Đã nghe hết.

Ngu Chiếu nói:

- Sư huynh có chỗ không biết, cái bình rượu này biết nói ư?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Ngu sư đệ lại đùa rồi.

- Huynh không tin ư – Ngu Chiếu a a cười lớn – cái bình rượu này nói rằng, trong bát bộ có Trầm Chu Hư là kẻ không ra gì nhất, có ba nguyên nhân. Thứ nhất, trên đời này kẻ đáng hận nhất không ai ngoài người luyện nô, kẻ này không chỉ luyện nô mà còn luyện đến sáu người, đúng là vô lại đến cùng cực; Thứ hai, chúng ta một quyền một cước phân cao thấp, có gì là không tốt? Trầm Chu Hư đó lại mặt dày vô cùng, đem hết âm mưu quỷ kế để giành phần thắng, khiến người ta mất cả thống khoái; Đáng giận nhất là nguyên nhân thứ ba, người khác uống rượu, hắt lại khơi khơi uống trà, đối lập để chọc người ta.

Các kiếp nô đều tức giận, Trầm Chu Hư lại tỏ vẻ thản nhiên, mỉm cười nói:

- Trầm mỗ bẩm sinh không thể uống rượu, vậy cũng tính là có lỗi sao?

Ngu Chiếu cười hi hi nói:

- Cái đó không phải là Ngu mỗ nói mà là cái bình rượu này nói đấy chứ.

Trầm Chu Hư chưa kịp trả lời, Yến Vị Quy đã không nhẫn nại được nữa, cao giọng nói:

- Họ Ngu kia, người rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt phải không? Chủ nhân hảo tâm đối đãi với người, người lại dám phỉ báng người.

Ngu Chiếu cười ha hả nói:

- Tuyệt lắm, Ngu mỗ rượu gì cũng đã uống qua, chỉ chưa từng uống rượu phạt. Lại đây lại đây, người có bản sự gì, để ta uống thử một chén xem sao?

Ánh mắt Yến Vị Quy lóe lên dưới mũ tre, đột nhiên nháy vọt lên, chân trái đá nhanh ra, trong lầu như có gió bão quét qua, chén bát va đập kêu long cong.

Mọi người còn chưa kịp định thần thì gió đã ngừng lại, chỉ còn chén bát, cửa sổ vẫn còn rung động không ngừng. Định thần nhìn lại thì chân trái của Yến Vị Quy đã bị Ngu Chiếu dùng tay giữ chặt lại.

Lục Tiệm đã cùng Yến Vị Quy giao đấu, biết rõ một cước đó uy lực cực kì to lớn, không ngờ lại bị Ngu Chiếu dùng tay đỡ được. Đột nhiên Yến Vị Quy lại kêu lên một tiếng quái gở, chân phải bỗng vung lên cao, thế như một chiếc búa lớn dũng mãnh chém thẳng xuống.

Lúc này trong tai mọi người chỉ nghe một tiếng xoẹt như tiếng xé lụa, cái mũ tre của Yến Vị Quy đã văng đi, lộ ra màu da trắng bệch, một vết sẹo dài từ trán tới cổ, da thịt rách toạc sâu tới xương, giống như một con quái xà đeo trên mặt.

Yến Vị Quy dừng giữa không trung, một chân bị giữ chặt, một chân lơ lửng, thân hình như đông cứng lại. Hai mắt tròn to, cơ mặt co giật, tóc trên đầu trùng trùng như cương ti dựng đứng cả lên trời.

- Về đi

Ngư Chiếu cười dài, thân mình Yến Vị Quy liền như con quay, xoay tròn bay trở về. Mạc Ất, Tiết Nhĩ cả kinh biến sắc, song song tiến lên.

- Không được tiếp lấy.

Trầm Chu Hư vội kêu lên một tiếng, ngón tay Tiết Nhĩ đã tiếp xúc với y phục Yến Vị Quy, cảm giác tê dại lập tức theo đầu ngón tay truyền vào. Nói thì lâu nhưng thực tế diễn ra rất nhanh, chỉ nghe hai tiếng xuy xuy, trên người ông ta liền bị một cỗ đại lực tràn vào, Tiết Nhĩ lão đảo ngã xuống, đảo mắt nhìn sang thì thấy Mạc Ất cũng đồng thời ngã ra, sắc mặt trắng bệch, trong mắt đầy vẻ khiếp sợ.

Còn chưa kịp tỉnh lại, thân mình Tiết, Mạc hai người đột nhiên vô cớ run lên rồi nhào lộn một cái đứng lên, như tượng gỗ lúi lại ba xích, hai người đều cúi đầu nhìn, chỉ thấy vùng thắt lưng đều cuốn một sợi tơ nổi tới Trầm Chu Hư đằng xa.

Trầm Chu Hư mười đầu ngón tay đều có kén tằm, chưởng pháp phiêu phiêu, quần áo tung bay, sử ra chính là “Tinh La Tán Thủ” cực kì thần ảo vô phương, biến hóa kì diệu, hơn Trầm Tú không chỉ mười lần. Kén tằm trong tay ông ta tuy theo chưởng thế lúc phải lúc trái mà xuất ra sợi tơ, giống như Thiên Tôn dệt gấm, Ngọc Nữ xuyên thoi, trong nháy mắt dựa

vào xà nhà cột gỗ đã dệt thành bốn cái lưới lớn phía sau lưng Yến Vị Quy, đồng thời xạ ra hai sợi tơ, thoảng như khói chiều hướng tới Ngu Chiếu.

Mọi người tuy biết những người đứng đầu Tây Thành bát bộ không có ai yếu nhưng lúc này đều vô cùng kinh hãi. Trầm Chu Hư dùng “Tinh La Tán Thủ” thi triển thần thông “Thiên La”, trong nháy mắt đã kéo Mạc Ất, đỡ Tiết Nhĩ, dệt lưới rồi phản kích Ngu Chiếu, nhất tâm tứ dụng, biến hóa vô cùng.

Tiếng băng băng không ngừng vọng vào tai, Yến Vị Quy xuyên rách ba tấm lưới, cuối cùng bị tấm lưới thứ tư giữ lại, toàn thân co giật như đang cực kì thống khổ.

Ngu Chiếu tay phải cầm chén uống rượu, tay trái phiêu nhiên xuất chưởng, bức cho hai sợi tơ kia không cách nào tiếp cận, mỉm cười nói:

- Trầm Chu Hư bản lĩnh hay lắm, đã luyện thành “Thiên La Nhiều Chỉ Kiếm”, khiến Ngu mỗ vô cùng ngứa ngáy, thật muốn lĩnh giáo, lĩnh giáo.

Vừa đặt chén xuống định đứng lên, đột nhiên hơi biến sắc mặt, run lên một cái, bỗng tránh qua sợi tơ, thân mình như một con chim lớn nhảy vọt tới trên đầu Ninh Ngưng.

- Thủ hạ lưu tình.

Trầm Chu Hư đã dùng hết sợi tơ, không kịp cứu viện, bất giác buột miệng kêu lên.

Tiếng kêu chưa dứt đã thấy bóng người chớp lên, một người đã ôm lấy Ninh Ngưng lăn một vòng trên mặt đất.

Trong nháy mắt, một vật dài dài màu trắng từ chưởng tâm của Ngu Chiếu xạ ra, như ánh sáng lại như không khí, uốn lượn trên không rồi rơi

xuống chỗ Ninh Ngưng đứng lúc nãy, xùy một cái, trong vòng một xích xung quanh đều cháy đen.

- Lôi Âm Điện Long?

Trầm Chu Hư lộ ra thần sắc ngờ vực. Ngu Chiếu phất tay áo một cái, tro bụi tứ tán, sàn lầu liền lộ ra một lỗ thủng lớn.

- “Đồng Trung kiếm” hay lắm, Trầm sư huynh, huynh dạy được kiếp nô giỏi lắm.

Ngu Chiếu cười nhạt hai tiếng, đầu vai từ từ thấm đỏ, lúc đầu chỉ như đầu mũi kim, nháy mắt đã loang ra to như đồng xu. Mọi người đột nhiên tỉnh ngộ: “Y bị thương thế nào vậy?”

Ngu Chiếu bồng nheo mắt nhìn trên mặt đất, cười nói:

- Tiểu tử này, ôm đã ôm rồi, sờ cũng sờ rồi, còn không buông ra, chờ đến lúc nào nữa!

Mọi người nhìn theo ánh mắt của y, thấy một nam tử vẫn đang ôm Ninh Ngưng, bị chưởng lực vừa rồi chấn nhiếp đang thừ người ra. Ninh Ngưng giật mình tỉnh lại, vừa then vừa giận, vung tay tát cho y một cái, không ngờ cái tát đó lại giật da mặt người này rơi xuống đất.

Ninh Ngưng nhìn rõ người đó, cả kinh nói:

- Tại sao, tại sao lại là người?

Nam tử đó chính là Lục Tiệm, y bị đánh rơi mất mặt nạ, trong lòng hoảng loạn, vội vã nhặt lên định đeo lại vào mặt. Mọi người thấy vậy cười ầm lên. Ngu Chiếu thóa mạ:

- Tiểu tử ngốc, ai cũng nhìn thấy cả rồi, đeo cái của nợ đó vào còn có tác dụng gì nữa?

Lục Tiệm mặt đỏ bừng, định thần rồi cao giọng nói:

- Lôi Đế Tử, ông là người nói mà không giữ lời.

Ngu Chiếu ngạc nhiên nhú mày nói:

- Ta không giữ lời thế nào?

Lục Tiệm chỉ Ninh Ngưng, nói:

- Ông nói bình sinh không đánh nữ nhân, một chương vừa rồi của ông không phải là muốn lấy tính mạng cô ấy sao?

Ngu Chiếu cau mày, không thấy y chuyển mình thế nào, duỗi tay một cái đã chụp cứng đầu vai Lục Tiệm kéo lại. Lục Tiệm có “Thập lục thân tướng”, lại có thần thông của kiếp nô mà không cách nào tránh né được, bất giác cả kinh thất sắc. Ngu Chiếu cười nói:

- Ta không đánh nữ nhân, nhưng đánh nam nhân. Người nếu muốn làm hảo hán thì thay cô ta tiếp ta ba chương, được chứ?

Lời đó vừa nói ra, Ninh Ngưng mặt hoa thắm biến, huyền quang trong đồng tử lại chuyển động, Ngu Chiếu cười nhẹ một tiếng, tay trái che người, tay phải múa loạn, thị tuyến Ninh Ngưng liền bị che hết. Chỉ nghe tiếng phách phách, giữa hai người có tia lửa bắn tung tóe, “Đồng Trung kiếm” chạm phải chương lực của Ngu Chiếu liền tiêu biến. Ninh Ngưng liên tục phát kiếm, thân mình run lên, mặt không còn chút huyết sắc.

Trầm Chu Hư đẩy xe đến trước mặt cô, đỡ cô rồi thở dài nói:

- Ngưng nhi, “Đồng Trung kiếm” của người có thể thể đả thương y đều là vì y không phòng bị, giờ đã có phòng bị thì người đâu thể là đối thủ?

Trong lúc ông ta nói, sắc mặt Ninh Ngưng từ từ hồng nhuận trở lại, hít một hơi dài rồi nói:

- Có thể, y, y, ...

Cô nhìn sang Lục Tiệm, hai má đột nhiên đỏ bừng, diêm lệ mê người.

Trầm Chu Hư không ngớt nhúu mày, từ từ nói:

- Ngu sư đệ, đệ tuy ghét ác như cừu nhưng chưa từng hiếp đáp kẻ yếu. “Lôi Âm Điện Long” đó có thể ngồi yên mà giết người ngoài mười bước, nếu đệ thực sự muốn giết y thì cần gì phải chờ tới bây giờ, một kích lúc này cả Ngưng nhi và thiếu niên này đều đã phải chết. Đệ cố ý dọa bọn chúng, không có mục tiêu nào khác mà chính là muốn hiển lộ uy phong với ta mà thôi.

Ngu Chiếu vừa rồi quả không có ý giết người, cường lực đánh xuống một nửa là muốn dọa Ninh Ngưng, một nửa hướng tới Trầm Chu Hư thị uy, nghe Trầm Chu Hư nói vậy liền cười nhạt một hồi, thầm nghĩ: “Trầm qua tử người quả là tinh quái, đoán được tâm tư của lão tử!” Lập tức sắc mặt trầm xuống, cao giọng nói:

- Trầm sư huynh, mọi việc đều dựa trên hai chữ đạo lý, ta đang ngồi uống rượu vui vẻ, kiếp nô thù hạ của huynh là “Vô Lượng túc” rồi “Đồng Trung kiếm” cứ đâm đá đâm chém, đó là đạo lý gì?

Trầm Chu Hư nói:

- Ta quản giáo không tốt, lỗi tại Trầm mỗ.

Ngu Chiếu cười nói:

- Huynh là sư huynh bản môn, ta không tiện cùng huynh động thủ. Vậy đi, thiếu niên này rõ ràng vô can, ta không đánh y, huynh để Ninh Ngưng ra đây, sống hay chết cũng đỡ một chương của ta là xong việc.

Trầm Chu Hư cười khố, Ninh Ngưng mày liễu nhúu lại, lớn tiếng nói:

- Tốt lắm, ta đỡ người một chương, nhưng, nhưng người phải thả y ra đã.

Ngu Chiếu ha hả cười lớn, đang cười bỗng phát giác da thịt Lục Tiệm co rút lại, trơn không nắm được, nháy mắt đã bị y thoát khỏi tay. Ngu Chiếu ý lên một tiếng, vòng tay một cái phiên nhiên trảo ra, định bắt y lại. Không ngờ Lục Tiệm lặn một cái trên mặt đất, như tên ra khỏi cung, theo mặt đất thoát ra. Ngu Chiếu bất giác kêu lên một tiếng hay.

Lục Tiệm dùng “Đại tự tại tướng” thoát khỏi tay Ngu Chiếu, lại dùng “Tước mẫu tướng” thoát ra tới trước mặt Ninh Ngưng, Ninh Ngưng vừa kinh hãi vừa vui mừng không kìm chế được, cúi người định đỡ y đứng dậy, không ngờ ngực bụng đều tê bại, cả người mềm nhũn ra.

Lục Tiệm đỡ Ninh Ngưng rồi dìu cô ngồi xuống một bên, Ninh Ngưng vừa tức giận vừa nóng nảy, nói:

- Người, người... định làm gì?

Lục Tiệm thấp giọng nói:

- Ninh cô nương, đặc tội.

Nói xong quay người, lớn giọng nói với Ngu Chiếu:

- Ta đỡ ông một chương.

Ngu Chiếu nhìn y cười cười, lắc đầu nói:

- Không được, người là nam nhân, nữ nhân chỉ một chương, nam nhân phải ba chương.

Lục Tiệm ngăn người ra, nghĩ đến uy lực một chương vừa rồi, đừng nói ba chương, một chương chưa chắc mình đã tiếp nổi. Ngu Chiếu thấy y trầm mặc không nói, bất giác cười nói:

- Thế nào, sợ rồi ư? Sự thì đừng làm hảo hán.

Lục Tiệm nghiêng răng nói:

- Được, vậy thì ba chương.

Ngu Chiếu nói:

- Hay lắm, vậy thì nói rõ trước, chịu ba chương đó không được hoàn thủ, nếu không thì không tính.

Ninh Ngưng vội nói:

- Không được...

Cổ họng bỗng nghẹn lại, hai mắt đầy lệ thi nhau chảy xuống.

Lục Tiệm nhìn Cốc Chấn, thấy hắn đang nhìn mình liên nhú mày, bất giác than thầm: “Ta sợ rằng không thể giúp người bắt Oa khẩu rửa oan nữa rồi.” Bỗng nghe Ngu Chiếu nói:

- Chuẩn bị rồi chứ?

Lập tức gật đầu nói:

- Chuẩn bị rồi.

Các kiếp nô đều lộ thần sắc bi phần. Mạc Ất kêu lên:

- Lục Tiệm huynh đệ, người cứ yên tâm, nếu người chết, chúng ta nhất định vì người báo cừu.

Tiết Nhĩ ngắt lời, nói:

- Người đã nhân nghĩa như vậy, sao không thay y tiếp thụ ba chương đó.

Mạc Ất mặt trắng bệch, ấp úng không nói.

Ngu Chiếu mặt không đổi sắc nhìn Lục Tiệm, đột nhiên giơ chưởng vỗ bách bách bách ba cái lên vai y, sau đó xách Lục Tiệm như xách con gà nhỏ tới bên bàn, rót một chén rượu cười nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi lại đây lại đây, cạn chén này đi.

Lục Tiệm ngăn người ra không biết phải làm gì. Cốc Chấn chợt cười nói:

- Ta biết là Ngu huynh không đả thương vị bằng hữu tốt của ta mà.

Ngu Chiếu ngạc nhiên nói:

- Ngươi là bằng hữu của y ư, quái thật, quái thật.

Thấy Lục Tiệm vẫn đứng ngăn ra, bất giác cười nói:

- Không uống rượu ư?

Lục Tiệm hơi ngần ngừ rồi nâng chén rượu lên, Ngu Chiếu dốc chén một hơi uống cạn. Lục Tiệm từa lượng ít, uống nửa cốc rồi ngừng lại nói:

- Ngu tiên sinh, đánh ba chưởng đó chứ?

Ngu Chiếu mỉm cười, Cốc Chấn cũng cười nói:

- Lục Tiệm ngươi ngốc thật, vừa rồi Ngu huynh không phải đã đánh ba chưởng sao?

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Vậy cũng tính ư.

- Tại sao không tính? – Ngu Chiếu nói – Ta chỉ nói là ba chưởng, chứ có nói là đánh mạnh hay đánh nhẹ đâu.

Nói dứt lại cười, Lục Tiệm qua được kiếp nạn, nửa kinh hãi nửa mừng rỡ, cũng mỉm cười theo y.

Ninh Ngưng cất được gánh nặng trong lòng, nghĩ đến vừa rồi tuyệt vọng rơi lệ liền hồ thẹn không kìm được, thấp giọng mắng:

- Lôi Đế Tử gì chứ, đúng là Lôi Phong Tử! (người dịch: chữ “Phong” ở đây có nghĩa là “điên”)

Trầm Chu Hư cười khỗ nói:

- Những người mắng sau lưng y như vậy quả là không ít.

Đột nhiên Ngu Chiếu đảo mắt, lớn tiếng nói:

- Minh Di, nghĩ xong chưa? Đánh đấm mà ủy mị như đàn bà.

Minh Di nổi giật, định tung người nhảy ra thì bị Doanh Vạn Thành nắm tay giữ lại, trầm giọng quát:

- Không được trúng kế khích tướng của hắn.

Minh Di mặt đỏ lên như gan lợn, tức giận nói:

- Doanh lão, thằng cha đó nhục người quá đáng.

Doanh Vạn Thành trầm giọng nói:

- Một chọi một, người tính có mấy phần thắng?

Minh Di giật mình, trầm ngâm nói:

- Năm phần.

Doanh Vạn Thành trầm mặt, từ từ nói:

- Cứ cho là năm phần, người thắng thì không nói làm gì, nếu thua thì ta và Diệu Diệu sẽ phải hai chọi hai, lão phu tuổi già sức yếu, không còn dũng mãnh như trước, Diệu Diệu tuổi còn quá nhỏ, tuyệt học chưa thành. Người nói, hai người chúng ta có bao nhiêu phần thắng?

Minh Di lại giật mình, nhú mào không nói.

Trong đôi mắt già nua của Doanh Vạn Thành tinh mang chuyển động, đột ngột cao giọng nói:

- Tam Hoa Nhất Ảnh trận.

Minh Di, Thi Diệu Diệu ứng tiếng tản ra, đứng sau lưng Doanh Vạn Thành. Trầm Chu Hư, Ngu Chiêu thấy vậy đều phải nhú mào.

- Lục Tiệm người xem – Cốc Chấn nói – ba người bọn họ tư thế như vậy có gì kỳ bí?

Lục Tiệm nhìn một lát rồi lắc đầu nói:

- Nhìn không ra.

Cốc Chấn cười nói:

- Người đừng nhìn người, trước hết hãy nhìn bóng người.

Lục Tiệm định thần nhìn lại, quả nhiên thấy ba người tuy đứng tách rời ra nhưng bóng thì lại trùng lên nhau như chỉ có một người. Cốc Chấn lại nói:

- Tam hoa nhất ảnh, tam nhân nhất tâm (ba hoa một bóng, ba người một lòng). Đây là kỳ trận của Đông Đảo, chỉ cần bóng người không rời thì bản

lĩnh của ba người có thể kết hợp làm một, phát ra uy lực cực lớn, cho dù chủ nhân Thiên, Lôi hai bộ liên thủ chưa chắc đã thắng được.

Lục Tiệm thấy vậy kinh hãi ngạc nhiên, quả nhiên thấy ba người thân hình tuy từ từ chuyển động nhưng thủy chung vẫn bảo trì bóng người chồng lên nhau không phân tán. Tdd vừa kinh hãi vừa tức giận, trừng mắt nhìn Cốc Chấn, mày liễu trợn lên:

- Người, người điên rồi sao, đột nhiên tiết lộ cơ mật của bản đảo.

Cốc Chấn cười cười không nói, Doanh Vạn Thành bỗng nói:

- Lời vừa rồi của Diệu Diệu thật là ngốc nghếch. Thứ nhất là trận này tuyệt đối không có gì cơ mật. Dù hẳn không nói ra thì chủ nhân Thiên, Lôi hai bộ cũng đều biết rồi. Thứ hai là cho dù đã biết thì chưa chắc đã phá được, cho dù phá được thì cũng thắng thảm, chúng ta dù chết hai người thì chủ nhân Thiên, Lôi bộ ít nhất cũng một người chết, một người bị thương. Trầm Chu Hư, người nói có đúng không?

Trầm Chu Hư vuốt râu không đáp, Ngu Chiếu cầm chén lớn uống rượu, hết chén này đến chén khác, uống hết ba chén đột nhiên đập bàn quát lên:

- Con mẹ nó, trận thế chết tiệt này ta không phá được. Trầm Chu Hư, trông vào huynh vậy.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi ngạc nhiên. Ninh Ngưng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Kẻ điên như ngươi mà cũng có lúc nhận thua ư?

Ngư Chiếu nói:

- Vậy thì có gì kỳ quái? Người quý ở chỗ tự biết mình, không biết lực lượng của địch nhân có thể bỏ qua, không biết lực lượng của mình thì chết

không có đất chôn. Ngu mô cho dù càn rỡ nhưng không phải là thằng ngốc.

Trầm Chu Hư từ từ nói:

- Đệ và ta liên thủ, có thể thử xem.

Ngu Chiếu cười cười, thản nhiên nói:

- Như vậy thì có gì thú vị?

Bốn phía nhất thời im lặng. Bỗng nghe Doanh Vạn Thành cao giọng nói:

- Ba người chúng ta đến đây tuyệt đối không phải vì muốn làm khó hai bộ các người mà chính là vì muốn bắt phản đồ của bản đảo. Hai người đã bức bách như thế, khi người thái quá, nếu có đảm lược, chúng ta làm lớn luôn vậy.

Ngu Chiếu cười nói:

- Làm lớn như thế nào?

Doanh Vạn Thành động mạnh cây trúc trượng, trầm trọng nói:

- Chín ngày chín đêm, Luận Đạo Diệt Thần.

Ngu Chiếu cho dù kiệt ngạo ngông cuồng nhưng nghe câu này mà cũng nhần tí lại, ngần ngừ không đáp. Doanh Vạn Thành lại nói:

- Lôi Đế Tử, người còn nhớ hay quên rồi? Năm xưa người cùng người đó đánh một trận ở Tiểu Kính Hồ, thắng bại không phân.

Ánh mắt Ngu Chiếu lóe lên, nói:

- “Bất Lộ Hải Nhân” cũng đến rồi ư?

Doanh Vạn Thành nói:

- Tuy hãn không ở Nam Kinh nhưng một lòng chỉ hướng về người.

Ngu Chiếu nói:

- Ta cũng vậy.

Doanh Vạn Thành hừ lạnh một tiếng, lại nói:

- Nghe Diệu Diệu nói thì Phong Quân Hầu cũng đã đến Nam Kinh. Lại nghe nói cao thủ Địa bộ cũng đã tới, bên phía tề đảo thì Đảo vương cùng với Trầm đạo huynh thù sâu như biển, như vậy chính hợp dùng “Luận Đạo Diệt Thần” để giải quyết.

Ngu Chiếu cúi đầu suy nghĩ rồi quay đầu sang nói:

- Trầm sư huynh, huynh nói sao?

Trầm Chu Hư nhắm mắt vuốt râu, mỉm cười nói:

- Doanh đạo huynh coi thường Tây Thành chúng ta nội loạn đã lâu, chia năm xẻ bảy ư?

- Không dám – Doanh Vạn Thành nói – Vạn Quy Tàng hai lần đông chinh, tinh anh của Đông Đảo tử thương gần hết, hàng chục năm nay không khôi phục được nguyên khí, nếu không phải như vậy thì lão đầu tử là ta đây làm sao có thể bị lạm dụng, sung vào cho đủ số Ngũ tôn được? Hiện giờ hai bộ Thủy, Hoa tuy diệt nhưng Tây Thành các vị nghiêm nhiên vẫn còn sáu bộ, cho dù có nói nguyên khí tổn thương thì mọi người vẫn ở thế tám lượng nửa cân.

Trầm Chu Hư trầm ngâm hồi lâu, thở một hơi dài rồi nói:

- Hay lắm, đã như vậy, mọi người cũng nên tận dụng cơ hội này để kết liễu oán thù lâu dài.

Doanh Vạn Thành cười thâm trầm, nói:

- Đã như vậy, chúng ta quay về bẩm với Đảo vương. Hai vị cũng mau chóng thông báo hội họp đồng môn, chín ngày chín đêm nữa, Doanh mỗ sẽ đón chờ các vị trên Linh Ngao đảo.

Hai trăm năm nay Đông Đảo Tây Thành nhiều lần cao thủ hội chiến, dần lập thành một chế độ gọi là “Luận Đạo Diệt Thần”. Một bên gây hấn thì bên kia nhất định nghênh chiến, vài lời xác định thời gian địa điểm, ngay sau đó sẽ là gió tanh mưa máu. Vì vậy hai bên nói đến đây đều biết trận chiến này không rút lại được nên cũng không nói nhiều nữa. Doanh Vạn Thành nhìn Cốc Chấn, hậm hực nói:

- Quai tôn tử (người dịch: đây là một câu chửi, không biết phải dịch thế nào cho phải =_=), để xem người ôm chân Tây Thành được đến lúc nào?

Nói xong hừ lạnh một tiếng, cùng Minh Di nhanh chóng xuống lầu, chỉ còn tdd đứng lại sau cùng, buồn rầu nhìn Cốc Chấn, thở dài một tiếng rồi cũng uyển chuyển bỏ đi.

Trong tửu lầu nhất thời im lặng, Ngu Chiêu vô cùng buồn bực, lớn tiếng nói:

- Việc liên lạc các bộ xin giao cho Trầm sư huynh, nếu cần thương nghị thì Ngu mỗ gọi lúc nào sẽ tới lúc đó.

Kế đó đưa tay kéo Cốc Chấn, nói:

- Chạy mau chạy mau, chúng ta đến chỗ khác uống rượu nói chuyện.

Đang định xuống lầu, Cốc Chấn bỗng nói:

- Chậm đã.

Liền lách khỏi tay y, cao giọng nói:

- Trầm Chu Hư, Thương Thanh Ảnh có phải là vợ ông không?

Trầm Chu Hư nói:

- Không sai, chính là vợ ta.

- Hay lắm – Cốc Chấn gật đầu nói – Tương lai nếu ta có giết ông thì cũng không oan uổng.

Mọi người đều cả kinh, Trầm Chu Hư nói:

- Túc hạ có thù gì với Trầm mỗ?

Cốc Chấn cười nói:

- Ông không biết ư?

Trầm Chu Hư lắc đầu nói:

- Trầm mỗ tung hoành thiên hạ, cừu nhân vô số, những người nhớ được có đáng là bao!

Cốc Chấn cười cười, từ từ nói:

- Ta là Cốc Chấn, cha ta chính là Cốc Thần Thông.

Lời này vừa nói ra, Ngu Chiếu liền biến sắc, y tuy biết Cốc Chấn là người của Đông Đảo nhưng chỉ nghĩ hắn là người bình thường trong đảo chứ không ngờ lại là thiếu chủ của Đông Đảo.

Trầm Chu Hư chau mày, ánh mắt sắc như cương châm ghim lên mặt Cốc Chấn. Cốc Chấn làm như không thấy, lại cười nói:

- Ông không cần dùng bộ dạng đó nhìn ta, ngày hôm nay ông không giết ta thì ngày sau ta tất sẽ giết ông. Giữa hai chúng ta nhất định phải có một người chết, điều đó ông phải nhớ kỹ trong lòng, đừng có quên.

Nói đến đó, hắt lại chuyển sang Ngu Chiếu, cười nói:

- Ngu huynh, hiện giờ huynh biết ta là ai rồi chứ? Muốn giết muốn tha tùy huynh định đoạt.

Ngu Chiếu cau mày, không khí trong lầu đột nhiên lạnh đi. Lục Tiệm bất giác vận khí toàn thân, thầm nghĩ: “Trời ơi, người họ Ngu này võ công quá cao, nếu y muốn giết Cốc Chấn thì trừ liều chết phản kháng, không còn cách nào khác.” Y trong lòng đã quyết liền chăm chú theo dõi Ngu Chiếu, cẩn thận đề phòng, không ngờ Ngu Chiếu nhíu mày một cái rồi đột nhiên thở dài nói:

- Cốc lão đệ, vì sao lại nói rõ thân phận? Nếu người không nói thì ta cũng không hỏi tới mà.

Cốc Chấn nói:

- Huynh và ta không quen không biết, nhưng lại cùng ta uống rượu buồn cả đêm, giúp ta giải thoát ưu sầu, lại không hỏi ta một chữ mà giúp ta đánh đuổi Đông Đảo tam tôn. Người đã dùng chân tâm để đối đãi với ta, ta sao có thể dùng sự giả dối để đối đãi với người? Ngu Chiếu huynh là hảo hán, Cốc Chấn ta chẳng lẽ lại làm con chuột sợ chết sao?

Ngu Chiếu nhìn hắt hồi lâu, bỗng lắc đầu nói:

- Trầm sư huynh, tiểu tử này rất hợp ý ta, nếu giết hắt thì thật đáng tiếc.

Trầm Chu Hư mỉm cười, thản nhiên nói:

- Không vấn đề gì, tùy sư đệ xử trí.

Ngu Chiếu nhìn ông ta, vô cùng nghi hoặc, bỗng cười nói:

- Sư huynh đã có lòng tốt như vậy, Ngu mỗ xin cáo từ.

Vừa định bước đi, Cốc Chân lại nói:

- Ngu huynh, Cốc Chân còn có một việc cầu xin.

Ngu Chiếu nói:

- Việc gì?

Cốc Chân nói:

- Trầm qua tử với ta có thù hận, bằng hữu của ta lưu lại bên cạnh lão nhất định bị hại, Ngu huynh nếu có thể đem y cùng đi, Cốc Chân cảm kích vô cùng.

Ngu Chiếu cười nói:

- Đương nhiên là như vậy. Y là một hảo hán tử, không thể để người khác làm nhục.

Nói xong không chờ Trầm Chu Hư đáp ứng đã tay trái kéo Cốc Chân, tay phải kéo Lục Tiệm như một trận gió chạy xuống lầu, ven theo bờ hồ đi một lúc xa khỏi Ngâm Phong các mới bỏ hai người ra, tự ngồi xuống một khối đá ven hồ, lông mày nhíu chặt.

Cốc Chân ngạc nhiên nói:

- Không uống rượu sao?

Ngu Chiếu lắc đầu nói:

- Hôm nay gặp họa rồi.

Cốc Chấn cười nói:

- Có phải là vì “Luận Đạo Diệt Thần” không?

Ngu Chiếu gật gật đầu, thở dài nói:

- Ta nhất thời cao hứng, không ngờ lại làm phát sinh một trường quyết đấu, đại chiến mà nổ ra thì không biết có bao nhiêu người chết nữa? Nếu bị bà mẹ trẻ đó biết được thì không khỏi bị cắn nhả cả ba ngày!

Nói vừa dứt, chợt nghe có tiếng người thánh thót từ xa truyền lại:

- Bà mẹ trẻ nào mà cắn nhả anh ba ngày?

Ba người quay đầu nhìn ra, đã thấy một Di nữ mỹ mạo, áo hồng quần xanh, da trắng như thạch cao chèo một chiếc thuyền nhỏ trên mặt hồ trôi tới, thấy ba người liền chống thuyền dừng lại, giơ tay vén tóc mai, mặt ngọc sáng bừng lên, môi son tươi cười, mắt xanh như nước hồ, ánh mắt chăm chú nhìn mặt Ngu Chiếu.

Ngu Chiếu lộ vẻ tức giận, lẩm bầm nói:

- Xui xẻo thật.

Di nữ đó thánh thót nói:

- Ai làm cho anh xui xẻo?

Ngu Chiếu lớn tiếng nói:

- Trừ cô ra thì còn ai nữa?

Di nữ đó mắt tỏ ra tức giận, chống sào đáp thuyền vào bờ, tung mình nhảy lên tới trước mặt ba người, trừng mắt nhìn Ngu Chiếu nói:

- Anh nói đi, tại sao tôi lại làm anh xui xẻo?

Ngũ Chiếu gân cổ lên cao giọng nói:

- Ta nói gì thì nói, cô tới chen miệng vào làm gì?

Di nữ đó cười lạnh nói:

- Anh âm thầm nói xấu tôi, tại sao tôi không chen miệng vào được?

Ngũ Chiếu tức giận nói:

- Ta nói xấu gì cô?

Di nữ đó nói:

- Anh gọi tôi là “bà mẹ trẻ”, chẳng lẽ không phải là nói xấu?

Ngũ Chiếu nói:

- Phì, thiên hạ có bao nhiêu bà mẹ trẻ, ta nói bà mẹ trẻ chắc gì đã nói tới cô?

Vừa dứt lời, chợt thấy Di nữ đó hai mắt hơi đỏ lên, xuất hiện ánh lệ, tức thì lộ ra thần sắc không chịu nổi, nói:

- Khóc cái gì? Cô có khóc thì ta cũng không sợ đâu?

Thần sắc tuy vẫn còn đáng hận nhưng khẩu khí đã mềm đi không ít.

Di nữ đó nhìn y, đột nhiên bật cười. Ngũ Chiếu nói:

- Có gì hay mà cười? Trên mặt ta đâu có nở hoa?

Di nữ đó cố nén cười nói:

- Miệng anh nói không sợ nhưng trong lòng sợ tôi khóc, có phải không?

Ngu Chiếu bị cô nói rõ tâm sự, then thùng đến mức tức giận, vung tay nói:

- Hứ hứ hứ, cô thì có gì quan trọng với ta chứ?

Di nữ đó lại không bực bội, thản nhiên nói:

- Nếu tôi tuyệt không quan trọng hệ gì với anh thì anh việc gì phải hốt hải chạy đến Giang Nam? Hay là anh muốn chịu thua Tả Phi Khanh, để y lấy tôi làm vợ.

Ngu Chiếu trừng mắt nhìn cô, mặt xuất hiện thần khí cổ quái, vừa như phần nộ lại vừa như thương tâm, đột nhiên quay đầu buồn bực không nói.

Di nữ đó bĩu môi mỉm cười, ánh mắt chuyển đi, đột nhiên thấy đầu vai Ngu Chiếu có vết máu, bất giác kinh hãi nói:

- Ối, anh bị thương à?

- Có gì mà làm ồn lên – Ngu Chiếu xua tay, cười nhạt nói – xước một chút ngoài da, hai ngày là khỏi.

Di nữ đó nói:

- Không được, anh cởi áo ra cho tôi xem.

Ngu Chiếu vừa hồ then vừa tức giận, gào lên:

- Giữa ban ngày ban mặt, cô làm loạn lên cái gì? Không thấy xấu hổ ư?

- Người trong sạch vẫn là trong sạch, kẻ hèn hạ vẫn là hèn hạ - Di nữ đó không vội vã cũng không bực tức, từ từ nói – Liễu Hạ Huệ không bị nữ sắc quyến rũ, anh bất quá chỉ lộ ra chút ít da thịt, sợ cái gì? Chẳng lẽ anh có tâm tư gì không dám cho người ta biết được nên nhìn thấy tôi không dám cởi y phục?

Ngu Chiếu mắt hồ trợn tròn, nhất thời nói không ra lời, Di nữ đó không thèm để ý đến, đưa tay cởi áo y, lộ ra một bên vai. Ngu Chiếu cả người đờ ra, mặt như đang đeo một cái bao đỏ chót, lúc này y đối diện với các đại cao thủ thì như rồng thiêng hổ đói, không ai bằng được, hiện giờ gặp phải Di nữ này nghiêm nhiên biến thành một con mèo nhỏ, bị cô tha hồ hí lộng. Cốc Chấn nhìn thấy vậy chỉ muốn gặp người cười to một tràng.

Di nữ đó thấy quanh miệng vết thương khoảng hai phân đều bị cháy đen, bất giác ngạc nhiên nói:

- Anh gặp cao thủ Hỏa bộ ư? Có điều không giống, Hỏa bộ còn ai có thể đả thương anh? Ninh Bất Không ư?

Ngu Chiếu không nhịn được nói:

- Ninh Bất Không chỉ là trò trẻ con. Đó là người của Thiên bộ.

Di nữ đó nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Tôi biết rồi, là Huyền Đồng phải không?

Ngu Chiếu bĩu môi hừ lạnh một tiếng.

Di nữ đó biết y tâm khí cao ngạo, coi việc bị thương là sỉ nhục nên trong lòng cười thầm, lấy trong túi thuốc ra một bình sứ trắng, một xấp vải trắng, một mũi tên bạc, lại lấy trong bình ra một ít bột màu hồng nhạt, điểm vào vết thương, rồi dùng vải trắng cẩn thận băng lại, đến lúc băng xong thì tiện tay buộc lại thành hình một con bướm.

Cốc Chấn nhìn đến đây lại không kìm được cười văng lên thành tiếng.

- Cái gì thế này?

Ngu Chiếu nghe tiếng cười, quần bách đến cùng cực, trừng mắt nhìn con bướm vải đó rồi lại trừng mắt nhìn Di nữ. Di nữ đó cố ý như không

thấy, mặc lại áo cho y rồi vỗ vỗ vai y, cười cười nói:

- Tốt rồi, vậy là biết điều đấy.

Ngu Chiếu tức giận đến thất khiếu phun khói nhưng lại không phát tác ra được, mặt phồng lên, hai mắt như phát ra lửa.

Di nữ đó lại hỏi:

- A Chiếu, hai người này là ai?

Ngu Chiếu phì một tiếng:

- A Chiếu gì chứ? Định nhục mạ ta chắc.

Di nữ đó nói:

- Không gọi là A Chiếu thì gọi là A Miêu (con mèo), A Cầu (con chó) ư?

Ngu Chiếu nói không lại cô, trừng mắt một lúc rồi như quả cầu da xì hơi, mềm ra, thở dài nói:

- Đó là Cốc Chấn, thiếu chủ của Đông Đảo.

Di nữ đó nghe vậy cả kinh, đang định hỏi han, Ngu Chiếu lại chỉ Lục Tiệm nói:

- Người này, người này, khụ, ta cũng không biết tên y...

Lục Tiệm tiến lên, vái chào nói:

- Tiên Bích tử tử, đã lâu không gặp.

Nguyên lai y đột nhiên nhìn thấy Tiên Bích, trong lòng như nổi sóng, hận không thể lập tức ra nhận, nhưng thấy Tiên Bích và Ngu Chiếu đấu

khẩu, không dám phá rối, lúc này được hỏi đến liền mở miệng nhận người quen.

Tiên Bích mặt lộ vẻ ngạc nhiên:

- Người, người là...

Lục Tiệm thấp giọng nói:

- Đệ là Lục Tiệm.

Tiên Bích vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, sau đó lại nghi hoặc nói:

- Bộ dạng của đệ sao lại biến đổi?

Lục Tiệm nói:

- Vì có việc đại sự nên đệ đeo mặt nạ.

Nói tới đó, y không nhẫn nại được, nói:

- Tỉ tỉ, A Tình...

Tiên Bích không đợi y nói hết, đột nhiên cười nói:

- Mời các vị lên thuyền, trước hết hãy tới Hành Hạnh thủy tạ của ta, từ từ rồi nói chuyện.

Lục Tiệm trong lòng nghi hoặc, cùng mọi người lên thuyền, đi được vài dặm, từ xa đã thấy mái ngói một tòa tịnh xá, ẩn hiện trên mặt nước bên rừng, lờ mờ trong sương khói, cạnh nhà có mấy thiếu nữ ăn mặc lộng lẫy, chính đang giặt giũ cười đùa, vừa thấy Tiên Bích đều nhất tề cười nói hoan hô.

Ngũ Chiếu cau mày, bực tức nói:

- Địa bộ tại sao lại chiêu mộ cả những nữ hài nhi đó? Mỗi lần tụ hội đều nháo nhào lên như đàn chim sẻ. Lại nói, thần thông của địa bộ không thể rời khỏi đất, đám nữ hài nhi đó nghịch bòn như vậy thì còn ra thể thống gì.

- Đầu óc thiên cận của anh mới không thành thể thống gì! – Tiên Bích nói – nghe nói sau thiên kiếp, Nữ Oa nường nường tạo ra vạn vật, lại lấy nước tạo ra bùn rồi nặn thành từng hình người hình thú nhỏ, sau đó thổi một hơi tiên khí thì những người bòn thú bòn đó mới sống dậy. Nữ Oa nường nường là nữ hài nhi, vì vậy từ xưa đến nay nữ hài nhi nghịch bòn thì có gì là kỳ quái?

Ngư Chiếu cười nhạt nói:

- Cường từ đoạt lý, chỉ nói lảng nhãng.

Tiên Bích nói:

- Anh ngoan cố không đổi, chỉ là kẻ yếm thế.

Hai người vừa đấu khẩu vừa bỏ thuyền lên bờ, vào trong tịnh xá, Tiên Bích cười nói:

- Lục Tiệm, ở đây không ai nhìn thấy, đệ có thể bỏ mặt nạ ra đúng không?

Lục Tiệm bỏ mặt nạ xuống, Tiên Bích nhìn y hồi lâu, vỗ tay cười nói:

- Hài tử này, đã trở nên tuấn tú rồi.

Lại quay sang Ngư Chiếu nói:

- Ngày trước tôi gặp ở Diêu gia trang chính là thiếu niên này, đệ ấy liều chết quay lại tìm Bắc Lạp Sư Môn, không ngờ một đi không trở về, ngọn lửa đó thiêu đốt Diêu gia trang thành bình địa, tôi không ngờ đệ ấy lại có thể may mắn thoát được, lâu nay vẫn đau buồn.

Ngũ Chiếu gật đầu nói:

- Nguyên lai là y, thảo nào.

Lại quay sang cc nói:

- Người kết giao được bằng hữu cực tốt, đúng lý phải uống ba chén lớn.

Cốc Chấn cười nói:

- Hay lắm, đệ xin phụng bồi.

Tiên Bích trừng mắt nhìn hai người, nói:

- Đã đến đây thì không được uống rượu.

Ngũ Chiếu liền như bị chém một đao vào hông, nhảy vọt lên tức giận nói:

- Ở đâu ra cái lí đó?

Tiên Bích như không thấy lửa giận trong mắt y, từ từ nói:

- Rượu có thể làm loạn tính, chỗ chúng ta toàn là nữ nhân thanh bạch. Các người là nam nhân, nếu uống nhiều rồi thì làm náo loạn lên thế nào, ai mà biết được.

Ngũ Chiếu lớn tiếng nói:

- Ta tửu lượng như biển, đừng nói ba chén lớn, cho dù ba trăm chén cũng là chuyện nhỏ. Cốc lão đệ ta cũng có thể đảm bảo, bất quá...

Nhìn qua Lục Tiệm, đột nhiên ỉu xìu lắm lắm:

- Tiểu tử này thì chưa chắc.

Tiên Bích gất lên:

- Hảo đệ đệ của tôi vô cùng ngoan ngoãn, anh dám động tới y ư? Còn hai người các vị, tôi không quan tâm.

Ngu Chiếu giận dữ ngồi xuống, thấy một thiếu nữ dâng lên thanh trà liền tức tối không thèm nhìn lấy một cái

Lục Tiệm nói:

- Tỷ tỷ, A Tình...

Không ngờ Tiên Bích lại dành trước một bước, hỏi y về những việc xảy ra trên đường lãnh nạn. Lục Tiệm đem việc bị Ninh Bất Không cầm giữ đưa đến Đông Doanh, rồi bị luyện thành kiếp nô, bị giam trong ngục của nhà Chức Điền như thế nào, cuối cùng gặp Ngự hòa thượng, chạy thoát khỏi tay của Ninh Bất Không trở lại Trung Thổ. Lục Tiệm sợ Tiên Bích và Ngu Chiếu sinh hiểu nhầm nên cố ý lược bớt việc Cốc Chấn bị cầm tù.

Hành trình như vậy không có đoạn nào là không kinh hiểm, Cốc Chấn đã nghe từ trước, nhưng Tiên Bích và Ngu Chiếu thì lắng nghe đến nhập thần, đến đoạn Lục Tiệm bị luyện thành kiếp nô, sắc mặt của Tiên Bích đột nhiên tái mét, Ngu Chiếu thì vô cùng phẫn nộ, đập bàn quát lớn:

- Hồ theo thiên hạ ăn thịt, chó theo thiên hạ ăn phân. Tên điều tặc Ninh Bất Không này đi đến đâu cũng gây họa hại.

Lại nghe đến chuyện Ngự hòa thượng đã tọa hóa, hai người không hẹn mà cùng nhìn nhau, Ngu Chiếu thở dài nói:

- Đáng tiếc thật, thế gian lại mất đi một người có lương tâm.

Lục Tiệm kể xong lại hồ thẹn nói:

- Bắc Lạp Sư Môn theo đệ lưu lạc xứ người, nhiều năm dựa vào nhau mà sống, không ngờ về đến Trung Thổ lại để lạc mất.

Tiên Bích đau lòng, im lặng một lúc rồi thở dài nói:

- Nói như vậy, đệ là người Kim Cương môn, lại là kiếp nô của Ninh Bất Không ư?

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Ngự hòa thượng đại sự trước khi lâm chung đã bảo đệ tới Tây Thành xin giải thoát thuật “Hắc Thiên Kiếp”. Tiên Bích tỷ tỷ, Ngự tiên sinh, các vị là người của Tây Thành, có biết cách nào không?

Tiên Bích thần sắc ảm đạm trông qua Ngự Chiếu, chỉ thấy sắc mặt y cực kỳ trầm trọng, bất giác thở dài nói:

- Hảo đệ đệ, Ngự hòa thượng tuy là kỳ tăng một đời nhưng đối với Hắc Thiên Thư lại không hiểu rõ lắm, từ khi bộ võ công đó xuất hiện đã ba trăm năm, chưa từng có kiếp nô nào có thể giải thoát...

Lục Tiệm ngày mong đêm tưởng, tuy cũng đã nghĩ tới kết quả này nhưng thủy chung vẫn ôm một tia hy vọng, lúc này nghe vậy trong lòng như cảm thấy một sợi dây mong manh đứt phụt, đầu vang lên ong ong, những lời Tiên Bích nói sau đó y không nghe lọt một câu.

- Hắc Thiên Thư lưu hỏa vô cùng, cho dù là trong Tây Thành cũng nhiều lần bị cấm tuyệt, đến đời chúng ta thì Sơn, Trạch, Địa, Lôi, Phong năm bộ đều cấm luyện nô. Chỉ hận lòng người quý quyết, việc luyện nô đó thủy chung vẫn không cách nào đoạn tuyệt hết được.

Tiên Bích nói tới đó, bỗng thấy Lục Tiệm hai mắt vô hồn, như si như ngốc, bất giác lòng đau như dao cắt, nhẹ đẩy Ngự Chiếu một cái, thấp giọng nói:

- Anh ngó người ra đó làm gì, còn không nghĩ cách đi?

- Nói về cách thì có hai cách – Ngu Chiếu từ từ nói – Cách thứ nhất là quay về cạnh Ninh Bất Không, tiếp tục làm kiếp nô, chỉ cần Ninh Bất Không còn sống ngày nào thì người cũng không chết được.

- Cách đó không cần nói nữa – Lục Tiệm lắc đầu nói – Đệ có chết cũng không quay lại.

Ngu Chiếu ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, gật đầu nói:

- Cách thứ hai là từ nay về sau, không mượn dùng kiếp lực nữa, theo luật thứ hai thì nếu không mượn kiếp lực, Hắc Thiên Kiếp sẽ phát tác rất chậm. Ngự hòa thượng là tông sư một đời, thần thông quảng đại, ông ấy đã lấy tính mệnh để lập ra cấm chế không phải tầm thường, đáng tiếc là người nhiều lần dùng quá nhiều kiếp lực, liên tục phá mất hai đạo cấm chế. Nhưng cho dù như vậy, chỉ cần về sau không mượn kiếp lực thì có thể nhờ vào đạo cấm chế cuối cùng đó mà sống được thêm hai năm cũng không phải là quá khó khăn.

Mọi người đều biến sắc, Tiên Bích thất thanh nói:

- Chỉ có hai năm ư?

Ngu Chiếu gật đầu nói:

- Nếu lại mượn kiếp lực thì không sống hết được năm nay.

Chợt thấy Tiên Bích mắt đỏ lên như sắp khóc, bất giác lòng mềm nhũn, thở dài nói:

- Kỳ thực còn có một cách nữa, có điều vô cùng khó thực hiện.

Tiên Bích vui mừng nói:

- Cách gì?

- Các người đã nghe câu này chưa? – Ngu Chiếu từng chữ nói – “Tây Thành chi chủ, Đông Đảo chi vương, Kim Cương nộ mục, hắc thiên bất tường.” (chủ Tây Thành, chúa Đông Đảo, Kim cương tức giận, Hắc Thiên phải sợ).

Tiên Bích vội nói:

- Đúng rồi, ngoại trừ kiếp chủ thì trên thế gian còn có ba người có thể phong trụ “Tam Viên Đế Mạch”. Hiện giờ Vạn Quy Tàng đã chết, Ngự hòa thượng tọa hóa thì trên đời có khả năng cứu Lục Tiệm chỉ còn một người thôi.

Nói tới đó, ánh mắt ba người đều đổ dồn lên người Cốc Chân. Cốc Chân nhú mày nói:

- Các vị nói cha ta sao?

Ngu Chiếu thở dài nói:

- Cốc Thần Thông nếu chịu xuất thủ, lập lại hai đạo cấm chế tại hai chỗ cấm chế của Ngự hòa thượng bị phá thì Lục huynh đệ có thể sẽ được cứu.

Lục Tiệm thấy Cốc Chân ngơ ngẩn không nói, trong lòng biết rõ hẳn có chỗ khó xử, liền cười cười rồi thở dài nói:

- Đa tạ ý tốt của các vị, con người không sống được lâu, dù có cường cầu cũng chẳng được, ta có thể kết giao được nhiều bằng hữu như vậy thì cũng không uống đã sống hai mươi năm trên đời rồi.

Tiên Bích nghe vậy trong lòng vô cùng thương tâm, nước mắt chảy ra, bỗng nghe Lục Tiệm lại hỏi:

- Tiên Bích tỷ tỷ, A Tình cô ấy, cô ấy có khỏe không?

Tiên Bích lau nước mắt, thở dài nói:

- Đệ đệ ngốc nghếch người đúng là si mê không dứt. Ta mấy lần muốn tránh việc đó, cuối cùng vẫn không tránh được.

Lục Tiệm thất kinh nói:

- Chẳng lẽ cô ấy...

- Đệ đoán mò rồi – Tiên Bích nói – cô ta trúng độc đã được mẹ ta giải trừ, sau đó cô ta gia nhập Địa bộ của ta, trở thành một nữ đệ tử.

Lục Tiệm chuyển lo thành mừng, vỗ tay nói:

- Đó chẳng phải là một việc rất đáng mừng sao?

- Đệ đừng vội cao hứng – Tiên Bích lạnh nhạt nói – nữ tử đó tuy gia nhập Tây Thành chúng ta nhưng không chịu làm người an phận. Cô ta ngoài mặt tỏ ra thành thực nhưng trong lòng vẫn đem mối cừ hận hủy nhà giết cha tính lên đầu Tây Thành. Mấy tháng trước, cô ta đột nhiên nổi loạn, đả thương đồng môn rồi ăn trộm bí kíp “Thái Tuế kinh” của địa bộ cùng họa tượng tổ sư, bỏ trốn khỏi Tây Thành chạy một mạch về hướng đông, chỉ sợ lúc này đang ở Nam Kinh.

Lục Tiệm nghe vậy cả kinh, nghĩ đến Diêu Tình hiện đang ở Nam Kinh, tâm thần đại loạn, hận không thể lập tức đi tìm cô, nhưng nghĩ lại một chút, nghĩ tới mình không còn sống được lâu, gặp Diêu Tình chỉ làm thêm thương tâm. Nghĩ đến đó, y chậm chậm cất bước ra khỏi phòng, đi đến ven hồ, tựa vào một cái lan can sơn son nhìn ra xa, chỉ thấy rừng cây xanh thắm, trên mặt nước sương khói thê lương, to lớn như Huyền Vũ hồ, nhìn đâu cũng thấy mấy phần thê lương.

Không lâu sau, bỗng nghe truyền tới tiếng của Tiên Bích yêu kiều gất lên:

- Anh cả ngày chỉ biết uống rượu làm loạn, gây chuyện thị phi, lần này gây họa rồi phải không? Bao năm nay gia mẫu luôn tránh khinh xuất gây sự, không quyết chiến với Đông Đảo, hiện giờ chỉ bằng vào mấy câu nói của anh mà công sức mười năm đã bị hủy trong chốc lát.

Ngũ Chiếu hừ lạnh một tiếng, hậm hực nói:

- Ta đã nói rồi, cô nhất định s

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tình Hoặc (Tình Mê)

Cốc Chấn vỗ tay sau lưng, đi vào cửa cười nói:

- Ngu huynh tìm tiểu đệ có việc gì?

Ngu Chiếu trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt lại, trừng mắt nhìn hăn tức giận nói:

- Người dám lừa ta, nói cái gì Tiên Bích nghe Truyền Âm Hạp xong đau lòng ngắt đi?

- Nếu tiểu đệ không nói như vậy thì huynh có chịu quay lại không? –
Cốc Chấn cười nói – huynh một mình trốn vào một góc uống rượu buồn, cho dù có say chết cũng vô ích.

Ngu Chiếu lạnh giọng nói:

- Việc của Ngu mỗ, liên quan gì đến người?

Cốc Chấn cười nói:

- Không liên quan đến đệ, nhưng liên quan tới Tiên Bích cô nương, huynh đường đường là nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ nhẫn tâm để cô ấy lấy người khác?

Câu đó đã nói đúng chỗ đau khổ trong lòng Ngu Chiếu, khí thế xẹp xuống, trầm mặc một lúc rồi lắc đầu nói:

- Việc đã như vậy còn có cách nào nữa? Huống gì ta cũng đã chần chừ quá lâu, như vậy cũng là một cách để kết thúc.

Tiên Bích nghe vậy vành mắt đỏ hoe, môi son run run. Cốc Chấn cười nhạt nói:

- Kết thúc như vậy chỉ là kết thúc cho huynh, huynh là một tên quang côn, sống chết thế nào cũng được. Nhưng Tiên Bích cô nương phải cưới người mình không yêu, tương lai không ngày nào là không thống khổ, đó là kết cục gì chứ?

Ngũ Chiếu tức giận nói:

- Vậy người muốn thế nào? Người đã bị hãm bắt rồi, chẳng lẽ đánh nhau để cướp lại?

Cốc Chấn nói:

- Không sai, chính là như vậy.

Ngũ Chiếu trầm mặt:

- Việc này chính Địa Mẫu nương nương hứa lời, Tiên Bích cũng đã đáp ứng, Tả Phi Khanh bắt được Tình nha đầu thì có thể cưới nàng. Người sống trên đời sao có thể nuốt lời được?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Ngũ huynh sai ở chỗ cổ hủ, toàn nghĩ là bảo huynh đến cướp, nhưng nếu là đệ và Lục Tiệm đến cướp, hắc hắc, có lẽ không nên gọi là cướp mà nên gọi là cứu.

Hắn quay sang nhìn Lục Tiệm cười nói:

- Diêu Tình là người trong lòng của người, phải không?

Lục Tiệm mặt đỏ bừng, lắc đầu nói:

- Ta không xứng với cô ấy.

- Xứng hay không xứng chưa cần nói vội. – Cốc Chấn nói – Hiện giờ cô ta phạm vào tội lớn, nếu quay lại Tây Thành tất bị trừng phạt nghiêm khắc, người cứu cô ta hay không?

Lục Tiệm chính là vì việc này mà phiền não, nếu nói muốn cứu thì bản thân không đủ bản lĩnh, còn nếu nói không cứu thì sao có thể giương mắt nhìn Diêu Tình chịu khổ, lúc này bỗng bị Cốc Chấn nói ra tâm sự, tức thì ngẩn ngơ không đáp được.

- Một hai ba – Cốc Chấn đếm xong ba tiếng, cười nói – người không nói nghĩa là đồng ý. Ta và người là bạn sinh tử, tất nhiên là sẽ giúp người. Ngu huynh bị người ta vung đao đoạt tình, không thể không phản nộ, tất nhiên là sẽ tìm Tả Phi Khanh để trút giận, đánh hấn gãy chân gãy tay mới đủ thống khoái.

Ngu Chiếu nói:

- Phì, Ngu mỗ đâu phải loại vô lại đó?

Cốc Chấn nói:

- Vậy thì huynh giương mắt nhìn Tiên Bích cô nương bị đem trao cho Tả Phi Khanh chẳng lẽ lại là anh hùng hảo hán ư?

Ngu Chiếu nói:

- Đánh rằm.

Cốc Chấn ha ha cười lớn.

- Ta nghe rõ rồi – Tiên Bích đột nhiên nói – Cốc Chấn người nói là để Ngu Chiếu tìm đến gây sự, dụ Tả Phi Khanh ra để người và Lục Tiệm thừa cơ cứu người ư?

- Cô nương anh minh – Cốc Chấn cười nói – kẻ đó gọi là “Dương đông kích tây”, lại gọi là “Điều hổ ly sơn”. Huống gì Lục Tiệm cứu người trong lòng của y chính là một lý do rất chính đáng, chẳng có quan hệ gì tới lời hứa của Địa mẫu và cô nương cả.

Tiên Bích rủ mày trầm ngâm:

- Cứu Diêu Tình ra xong thì sao?

Cốc Chấn cười nói:

- Tất nhiên là cùng Lục Tiệm cao bay xa chạy, cho Phong quân hầu cả đời không tìm ra, hễ không tìm ra thì sao có thể hoàn thành hôn ước.

- Người nghĩ thì hay – Tiên Bích quát – Người mượn người của Tây Thành chúng ta giải thoát cho phản đồ Tây Thành chúng ta, thiên hạ làm gì có việc tốt đẹp như thế?

Cốc Chấn đảo mắt, cười nhạt nói:

- Hay lắm, vậy thì cô nương cưới Phong quân hầu cũng được.

Tiên Bích và Ngu Chiếu đều tức giận, nhìn nhau rồi cùng nghĩ: “Tả Phi Khanh hiện giờ đã đắc thủ, hai người chúng ta có ước định của bản môn, không thể cướp người trong tay hễ, nếu muốn phá hủy hôn ước thì chỉ có cách mượn người ngoài làm loạn lên...” Nghĩ đến đó đều không khỏi trầm mặc.

Cốc Chấn thấy vậy cười nói:

- Một hai ba, chiếu tướng, hai vị không nói gì nghĩa là thừa nhận. Kế sách đó là một mũi tên bắn hai con chim, tạo được hai đôi quyền thuộc thần tiên, tiểu tử ta quả là công đức vô lượng.

- Bớt tự dất vàng lên mặt đi – Tiên Bích mắng – kế mưu định rồi, nhưng thực hiện thế nào?

- Tất nhiên là trước hết mở “Truyền Âm Hạp” rồi.

Tiên Bích quay lại nhìn Ngu Chiếu, thấy y gật đầu liền cầm hộp gỗ lên, theo “Đinh Ất Giáp Mậu” nhấn xuống bốn cái, chỉ nghe trong hộp vang lên tiếng lách cách rồi đột nhiên truyền ra tiếng của Phong quân hầu:

- Bá vương tự vẫn, vũ tại thiên thượng, thập nhân chi gia, thốn thổ tất tranh (Bá vương tự sát, bay trên bầu trời, mười người hợp vào, tranh giành đất đai).

Mọi người nghe vậy đều nhú chặt mày. Lục Tiệm không kìm được nói:

- Như vậy là thế nào? Nghe lại lần nữa đi.

Tiên Bích lắc đầu nói:

- Không được, cái hộp này chỉ nghe được một lần, bốn câu vừa rồi chính là câu đố của Tả Phi Khanh.

Ngu Chiếu cười nhạt nói:

- Thằng cha đó hành sự lúc nào cũng giấu giấu diêm diễm, đúng là không sáng khoái.

Tiên Bích nói:

- Hẳn bản tính thích đoán đố, cũng giống anh bản tính thích rượu, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, ai nói được ai chứ?

Nói xong ngưng thần nghĩ cách giải câu đố.

Cốc Chấn mỉm cười nói:

- Nếu là thích đoán đố thì ta và Phong quân hầu tính là đồng đạo rồi. Bá vương tự vẫn, Bá vương là Hạng Vũ, tự vẫn là chữ tốt, chữ vũ và chữ tốt viết liền là chữ thúy. Vũ tại thiên tượng, bay trên bầu trời là mây (chữ vân). Thập nhân chi gia, mỗi người là một miệng (chữ khẩu), mười chữ khẩu hợp lại thành chữ cổ. Thốn thổ tất tranh, hai chữ thốn và thổ hợp lại thành chữ tự trong tự miếu. Nếu đem bốn câu đó hợp lại thì là Thúy Vân cổ tự.

- Tiểu tử lợi hại – Ngu Chiếu giơ ngón tay cái lên – Cách thức quý quái như thế ta một chữ cũng không đoán ra.

Cốc Chấn cười nói:

- Ngôi cổ tự đó ta biết, ở phía đông, đã bị bỏ hoang nhiều năm, việc không thể chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát.

Bốn người gấp như lửa cháy, lập tức rời khỏi nhà thủy tạ, lên ngựa rồi thành chạy về hướng đông hơn mười dặm, từ xa thấy ngọn núi nhấp nhô, cây xanh che phủ, trên một ngọn đồi thấy có nóc một tòa bảo tháp. Cốc Chấn chỉ ra xa nói:

- Đó chính là Thúy Vân cổ tự.

Bốn người bỏ ngựa lên núi, men theo con đường đá đi một lúc, gần đến nơi thì một trận gió thổi tới quét qua toàn bộ rừng cây trên núi, rừng cây rì rào từng đợt, tiết tấu uyển chuyển, được một lúc bỗng nghe tiếng đình đang như châu ngọc va chạm, như đàn như nhạc, hòa ứng với rừng cây rì rào như một người đánh đàn, vạn người ngâm theo.

Lục Tiệm không kìm được đưa mắt nhìn lên, thấy tiếng đình đang đó vang lên từ ngôi bảo tháp sáu mặt đã đổ một nửa, chiếc chuông theo gió lắc

lư vang tiếng.

Đang lúc kinh hãi ngạc nhiên, bỗng nghe Cốc Chấn lẳng đặng cười nói:

- Khúc “Phượng cầu Hoàng” hay lắm (người dịch: hoàng là con chim phượng mái. Phượng cầu hoàng là khúc nhạc tán tỉnh, ve vãn).

Tiên Bích lờm hẩn một cái, thầm nghĩ: “Người cũng nghe ra sao?”
Ngu Chiếu thì hừ lạnh một tiếng, thần sắc không tự nhiên.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại gọi là “Phượng cầu Hoàng”?

Cốc Chấn cười nói:

- Người không thấy tiếng chuông trên tháp và tiếng rì rào của rừng cây hợp với nhau tạo thành một khúc nhạc tuyệt hảo ư?

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Đúng vậy, cơn gió đó quả là kỳ quái, có thể thổi thành khúc nhạc ư?

- Không có gì kỳ quái – Cốc Chấn cười nói – Đó là Phong quân hầu biết chúng ta đến nơi nên cố ý dẫn gió rung câu tấu lên khúc “Phượng cầu Hoàng”, ngụ ý nam tử đối với nữ tử có tình cảm ái mộ. Nhớ năm xưa Tư Mã Tương Như đàn mê Trác Văn Quân đánh ra chính là khúc nhạc này, Phong quân hầu dùng khúc nhạc đó chính là muốn mô phỏng lại ý tứ của cổ nhân.

Nói đến đó, trong mắt có ý hàm tiếu nhìn Tiên Bích. Tiên Bích trừng mắt nhìn hẩn, trong lòng thầm mắng: “Tiểu tử này thật độc ác, còn nhìn nữa, hừ, ta sẽ móc mắt ngươi ra.”

Chợt nghe Ngu Chiếu cười nhạt nói:

- Có câu “Ngàn vàng không mua được tình cảm”, Tả Phi Khanh tự cho là phong lưu, nhưng luận đến tài năng sao có thể so được với Tư Mã Tương Như?

Tiên Bích thấy y ăn phải giấm chua, trong lòng vui mừng nhưng ngoài miệng lại tỏ ra như không, nói:

- Hẳn không so được thì anh so được chắc?

Ngu Chiếu cao giọng nói:

- Đánh đàn làm thơ ta không bằng Tư Mã Tương Như nhưng uống rượu đánh nhau lão không bằng ta. Huống gì Ngu mỗ là nam tử tám thước, đương nhiên phải hoành hành thiên hạ, hà tất phải học theo cái sáo rỗng của cổ nhân, học đàn cầu hắc cầu hoàng gì đó.

Lục Tiệm do dự đã lâu, cuối cùng không nhẫn nại được nữa, nói:

- Tư Mã Tương Như là ai?

Mọi người nhất thời cười lớn, Cốc Chấn nói:

- Tư Mã Tương Như là một lão quỷ háo sắc, còn là một tên nịnh bợ, chuyên vỗ mông ngựa hoàng đế, chuyên lấy việc lừa gạt trẻ con khinh khi quả phụ làm vui.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Nói như vậy chẳng lẽ không phải là người tốt?

Ngu Chiếu nghe đến thống khoái, vỗ vai y nghiêm mặt nói:

- Nói đúng lắm, đúng là không phải người tốt.

Tiên Bích lườm y một cái, nói:

- Lục Tiệm, đệ đừng nghe y nói nhăng. Tư Mã Tương Như một đời làm quan, vang danh hai đời nhà Hán, chính là một đại tài tử, đại văn hào.

Lục Tiệm tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Thảo nào, thảo nào.

Ngu Chiếu nhướn mày, buông giọng cười dài:

- Tả Phi Khanh, người đánh khúc nhạc đó cũng bình thường, nhưng lấy gió làm đàn là thủ đoạn cao minh. Nhìn vậy thì “Chu Lưu Phong Kinh” của người đã luyện đến trên tầng thứ mười rồi ư?

Câu đó của y nói ra tiếng như sấm động, rừng núi vọng lại bao lâu không ngớt, chữ cuối cùng nói ra thì chữ đầu tiên vẫn còn vang vọng trên núi chưa dừng.

Còn chưa nói hết đã nghe tiếng Tả Phi Khanh cười âm trầm theo gió truyền đến:

- Không dám không dám, vừa đúng tầng mười hai.

Âm điệu khuyếch tán, từ ngoài xa mấy dặm mà như hai người đối diện nói chuyện.

- Thăng cha khá lắm – Ngu Chiếu cười nói – Còn hơn lão tử Tả Mộng Trần.

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đến gần trước cổ tự, cổng chùa bị tàn phá, nửa đóng nửa mở, trên cửa phủ đầy bụi bẩn, còn bám đầy tơ nhện.

Ngu Chiếu vừa định vào cửa, bỗng nghe Tả Phi Khanh cười nói:

- Chậm đã.

Ngũ Chiếu nói:

- Sao?

Tả Phi Khanh nói:

- Ta mời Tiên Bích muội tử tới chứ không mời người, cũng không mời hai kẻ người ngoài không liên quan kia.

Ngũ Chiếu nói:

- Cái miếu rách này không phải là sản nghiệp của người, Ngũ mỗ chẳng lẽ không thể vào xem?

Vừa định phá cửa, bỗng nghe Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Ngũ huynh nên nhìn dưới chân.

Ngũ Chiếu cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào trước chân y đã rải một lớp cát mịn, bị gió thổi lúc tụ lúc tán. Tiên Bích hơi biến sắc, lẩm nhẩm nói:

- Trầm Sa Chi Trận?

- Tả Phi Khanh – Ngũ Chiếu cười nhạt nói – người thiết trận để đối phó với Ngũ mỗ?

- Ngũ huynh tự đánh giá quá cao rồi – Tả Phi Khanh cười nói – Tình nha đầu quỷ kế đa đoan, trận này là ta lập ra để vây nó, chỉ cần Ngũ huynh không cố xông vào thì Tả mỗ quyết không làm khó đâu.

Ngũ Chiếu nói:

- Người uy hiếp ta ư?

Tả Phi Khanh cười nói:

- Ngu huynh đã nghĩ như vậy thì cứ coi là như vậy.

Tiên Bích thấy hai người bọn họ vừa gặp nhau đã bật kiểng giường cung, vội nói:

- Thường nghe người ta nói: “Người đến là khách”, mọi người đã đến đây rồi thì đều là khách nhân, Tả huynh cứ bắt đứng ngoài cửa như vậy thì đâu phải là đạo đón khách.

Tả Phi Khanh trầm mặc một lúc rồi thở dài nói:

- Tiên Bích muội tử, muội biết ta trước nay thích yên tĩnh, trừ muội ra thật không muốn gặp người ngoài. Nhưng muội đã nói như vậy, ta cũng không thể cặn tình. Bỏ đi, ta ra bốn câu đố, các người cứ giải được một câu thì có một người được tiến vào, nếu không đừng trách ta phát động trận thế.

Tiên Bích quay lại nhìn Cốc Chấn, thấy hẩn mỉm cười gật đầu liền nói:

- Được lắm, mời Tả huynh ra đề.

Tả Phi Khanh nói:

- Câu đố đầu tiên đố về một chữ, câu đố là “Khu trừ viêm nhiệt, tảo dăng yên vân, cửu giang thanh trú, tứ hải uy hành” (giải trừ nóng bức, quét sạch mây mù, vang vọng chín sông, tung hoành bốn biển).

Mọi người nghe xong còn chưa kịp suy nghĩ, Cốc Chấn đã cười nói:

- Đó chẳng phải là danh hiệu của người sao?

Mọi người đều tỉnh ngộ: “Không sai, vi phong (gió mát) giải nóng, cuồng phong quét mây, giang phong (gió sông) gào rú, còn hải phong (gió biển) đương nhiên là tung hoành bốn biển rồi, nói đi nói lại đều không ngoài chữ ‘Phong’”.

Tả Phi Khanh nói:

- Được lắm, mời Tiên Bích muội tử vào.

Tiên Bích vừa định tiến vào, Cốc Chấn cười nói:

- Cô nương cần gì phải gấp, giải hết bốn câu đó rồi mọi người cùng vào.

Tiên Bích lập tức dừng bước không tiến tới nữa.

Im lặng một chút, Tả Phi Khanh lại nói:

- Câu đố thứ hai cũng về một chữ, câu đố là “Quyển vĩ hầu” (khỉ cong đuôi).

Cốc Chấn nghe vậy cười phì ra, nói:

- Ngu huynh, hăn chửi huynh đó.

Ngu Chiếu nói:

- Có quan hệ gì tới ta?

Cốc Chấn nói:

- Trong mười hai cung hoàng đạo thì khỉ đối ứng với con gì trong mười hai con giáp?

Ngu Chiếu nói:

- Thân hầu dậu kê, đối ứng với chi thân.

Cốc Chấn nói:

- Không sai, nếu nét dọc giữa chữ “thân” (申) biến thành cái móc câu thì sao?

Ngũ Chiếu nói:

- Thì thành chữ “Điện” (电).

Cốc Chấn nói:

- Chữ “Điện” đó chẳng phải là khí cong đuôi sao? Lôi bộ tu luyện “Chu Lưu Điện Kinh”, hẳn đưa ra câu đố đó, chẳng phải là chữ cao thủ Lôi bộ là khí cong đuôi ư?

Ngũ Chiếu khí độ tuy lớn nhưng cũng không chịu được sự khiêu khích này, nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, vừa định bỏ đi, bỗng thấy Cốc Chấn đảo mắt ra hiệu cho mình, bất giác tỉnh ngộ ra: “Đúng vậy, ta đến đây là để gây sự, đây chẳng phải là cái cớ có thể mượn sao?” Lập tức cao giọng nói:

- Tả Phi Khanh, người dám nhục mạ Lôi bộ của ta? Tốt lắm, chúng ta đã lâu không rèn luyện, để Ngũ mỗ lĩnh giáo người.

- Lúc nào cũng phụng bồi – Tả Phi Khanh nói – Vậy câu đố thứ hai tính là Ngũ sư huynh có thể qua cửa. Còn câu đố thứ ba lại về một loại quái vật, câu đố là: “Hạ âm hoàng tuyền” (uống rượu dưới suối vàng).

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Ngũ huynh, hẳn không bỏ cuộc, không chỉ chữ huynh mà còn chữ cả ta nữa.

Ngũ Chiếu nói:

- Chữ như thế nào?

Cốc Chấn cười nói:

- Uống rượu dưới suối vàng, dưới suối vàng chỉ có quỷ hồn, uống rượu dưới suối vàng chính là quỷ, còn là tửu quỷ. Nói đến tửu quỷ thì cả hai

chúng ta đều phải tính vào, hẵn lại nói câu đố là một loại quái vật, chẳng phải chửi chúng ta đều là quái vật ư?

Tiên Bích mỉm cười nói:

- Chửi như vậy cũng không sai.

Ngu Chiếu tức giận nói:

- Câu chửi đó ta sẽ ghi nhớ, đợi mọi người vào cả rồi mới tính một lượt.

Tả Phi Khanh cười nhạt một tiếng, nói:

- Giải được câu đố vừa rồi, tính là tiểu tử bên cạnh huynh qua cửa. Câu đố thứ tư...

Cốc Chấn cười nói:

- Chậm đã.

Tả Phi Khanh nói:

- Sao?

Cốc Chấn nói:

- Câu đố thứ tư chúng ta thay đổi vai trò, ta ra câu đố, nếu người không giải được thì ta có thể vào cửa chùa, còn nếu người giải được thì ta sẽ rút lui.

Tả Phi Khanh cười ha ha, nói:

- Tiểu tử người cũng thú vị đấy, được lắm, người ra câu đố đi.

Cốc Chấn nói:

- Câu đố của ta là về một chữ, câu đố là: “Chính nhị tam nguyệt phong nguyệt vô biên (mùng hai tháng ba, trăng gió vô biên) [tác giả chú thích: chữ phong ở đây là chữ phong viết phồn thể (風)]

Tả Phi Khanh nghe vậy nhất thời trầm tư, Ngu Chiếu biết hẳn tất gặp khó khăn, vô cùng vui vẻ cười nói:

- Sao rồi, giải không được ư? Nếu giải không được thì mau chịu thua đi. Chẳng lẽ hôm nay người không giải ra thì ngày mai lại giải, ngày mai không giải ra thì năm sau lại giải, cứ như vậy ngày nối tiếp ngày, năm nối tiếp năm, đợi đến lúc người giải được thì Ngu mỗ tay đã ôm đầy con cháu rồi, ha ha.

Tả Phi Khanh nghe đến phát điên, nhưng càng vội vã thì lại càng đoán không ra, chỉ đành nói:

- Được, coi như ta không giải ra, tiểu tử, lời giải là gì?

Cốc Chấn cười nói:

- Lời giải ở trên mình người, người thử nghĩ xem.

Tả Phi Khanh ngạc nhiên nói:

- Trên người ta? Chẳng lẽ là tay? Không phải. Hay là mắt, cũng không phải...

Đoán loạn lên một lúc, Cốc Chấn cười nói:

- Bỏ đi, cho người biết, mùng hai tháng ba là tiết gì?

Tả Phi Khanh nói:

- Tiết xuân.

Cốc Chấn nói:

- Vì vậy “mùng hai tháng ba” chính là chữ “xuân”, còn “trăng gió vô biên” phải dùng cách tách rời chữ, chữ “phong” (風) nếu không có biên thì thành chữ “trùng” (虫), chữ “nguyệt” (月) nếu không có biên thì thành chữ “nhị” (二), hợp lại thành hai chữ “trùng nhị”, đảo ngược lại là “nhị trùng”. Hai chữ trùng (虫) thêm một chữ xuân (春) phía trên, người nói là chữ gì?

Không đợi Tả Phi Khanh trả lời, Ngu Chiếu đã nói:

- Đương nhiên là một chữ “xuân” (蠢) (ngu ngốc) to tướng rồi, thảo nào nói lời giải ở trên mình người, câu đố đơn giản như vậy mà cũng không giải được, chẳng phải là ngu ngốc lắm ư?

Tả Phi Khanh vô cùng tức giận, nhưng đã hứa lời từ trước nên không thể phát tác, chỉ đành cố áp chế nộ khí, lạnh nhạt nói:

- Được lắm, mời các vị vào.

Ngu Chiếu vỗ vai Cốc Chấn nói nhỏ:

- Câu đố đó bớt giận được.

Nói xong ha ha cười lớn, dẫn đầu đi vào, ba người còn lại cũng vội theo sau. Lục Tiệm vừa đi qua cửa bỗng thấy dưới chân mềm mại, cúi đầu nhìn xuống thấy trên mặt đất rải một lớp cát dày mấy thốn, gặp gió liền bay đi bay lại.

Đình viện u nhã thoát tục, nhưng rất nhiều phòng đá đỉnh đá bị tàn phá đổ vỡ, tượng phật tượng thánh què chân cụt tay, một cây hòe đổ rạp rễ cây khô, vẫn còn vết lửa, chỉ duy nhất không thấy bóng dáng Phong Quân Hầu.

Ngu Chiếu nường mày rít giọng quát:

- Tả Phi Khanh, nấp nấp né né là bản lĩnh gì?

Chợt nghe một tiếng cười nhạt rồi gió nhẹ lướt qua, bụi cát phất phơ, đột nhiên dừng lại, gió lặng cát rơi, Tả Phi Khanh tóc như tuyết bay, tiêu sái xuất trần phiêu nhiên xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục Tiệm thấy hân xuất hiện đột ngột, âm thầm kinh hãi, định thần nhìn quanh nhưng không thấy Diêu Tình đâu, bất giác lòng như lửa đốt, lộ ra thần sắc lo lắng. Cốc Chấn nhìn thấy, mỉm cười nói:

- Vội cái gì, đảm bảo sẽ trả về cho người Diêu muội muội còn sống nhảy nhót múa may.

Lục Tiệm nghe vậy, mặt nóng bừng lên, nhưng trong lòng cũng bình tĩnh lại.

Chợt nghe Ngu Chiếu hừ lạnh một tiếng, cao giọng nói:

- Nghe nói người bắt được Tình nha đầu, người đâu?

Tả Phi Khanh thản nhiên nói:

- Ta bắt được hay không thì liên quan gì tới người?

Ngu Chiếu mắt lóe lên, thản nhiên nói:

- Họ Tả kia, Ngu mỗ nhìn người rất gai mắt, lại đây lại đây, chúng ta đánh nhau năm trăm hiệp rồi lại nói tiếp.

Tả Phi Khanh lại không tức giận, cười nói:

- Tiên Bích muội tử nếu lấy ta chắc người sẽ rất đau lòng. Có điều Tả mỗ không muốn đánh con chó rơi xuống nước, người đã thua về mặt tình cảm, nếu về võ công cũng thua nữa thì chẳng phải rất đáng thương ư?

Tiên Bích nghe vậy trong lòng trầm xuống, đưa mắt nhìn sang thấy Ngu Chiếu mắt hồ trợn tròn, ánh mắt như gió bão vô hình bạo phát chiếu ra, Tiên

Bích vừa nhìn thấy liền cảm giác trong lòng kinh hãi, tim đập thình thịch, vội vàng nhắm mắt lại.

Khí khắp người Ngu Chiếu lảng lệ như nghìn chân vạn tiễn, bắn ra xung quanh. Lục Tiệm, Cốc Chấn đứng sau lưng y, da thịt như bị kim châm, bất giác lùi lại hai bước, trong lòng khẩn trương, hô hấp cũng nén lại. Nhưng sát khí từ từ giảm bớt, lại nghe Ngu Chiếu chậm chậm nói:

- Tả Phi Khanh, bắt đầu từ năm năm tuổi ta đã ghét ngươi, cho dù là nói năng, luyện công đều chẳng ra nam nữ, đáng ghét đến cùng cực.

- Cũng vậy thôi – Tả Phi Khanh ôn hòa mỉm cười, ánh mắt thản nhiên nhẹ nhàng như nước hồ, nhàn nhã như mây bay – Tả mỗ lại không chịu được, so không nổi với Lôi Phong Tử ngươi vừa bắn thủ vừa xấu xí, nốc rượu không ai bằng, không chỉ Lôi bộ phải hổ thẹn mà đến cả trăm ngàn đệ tử Tây Thành cũng đều phải xấu hổ.

- Ngươi vênh váo cái răng? Ngu Chiếu cười nhạt, từ từ nói: - ngươi đến bốn tuổi vẫn còn đái dầm, ai bắn ai xấu thì không hỏi cũng biết.

Y nói từng chữ một, mỗi chữ nói ra hai mắt lại sáng lên một phần, sáng đến cực hạn giống như ánh chớp, xuyên mây phá nước, uy thế thực không thể chống lại.

- Không dám, chẳng bằng ngươi lớn đến tám tuổi rồi mà còn trần truồng chạy nhông.

Tả Phi Khanh giọng cười cợt, nhưng ánh mắt lại dần dần ngưng tụ, hỗn loạn không phát sáng, nhưng cho dù ánh mắt đối phương có lảng lệ như thế nào thì chỉ chạm vào ánh mắt y là như bóng chiều tàn lập tức biến mất.

Tiên Bích vừa muốn nổi giận lại muốn bật cười, quả thực muốn cười mà cười không ra. Cô biết rõ hai người đấu mắt như vậy là tinh khí toàn thân đều dồn vào hai mắt, tuy chưa giao thủ nhưng ánh mắt đã như gươm như

thuần, công thủ qua lại tìm sơ hở của đối phương. Lúc này thấy anh một câu, tôi một câu tưởng như nói chuyện nhàn nhã, bêu xấu những chuyện hồi nhỏ, kỳ thực là cố ý làm loạn tâm thần của địch, chỉ cần một bên tâm thần nhiều loạn, ánh mắt lơ là thì đã thua đến nửa phần.

Tiên Bích càng nhìn càng kinh hãi, đầu mũi dần dần toát mồ hôi lạnh, chỉ muốn lên tiếng mà tiếng nói cứ ẩn trong lồng ngực không thể xuất ra.

Ngu Chiếu chủ công, hao phí tinh thần, ánh mắt từ chỗ sáng chói cực độ dần dần suy nhược, con người cũng thu lại thần khí, uy lực giảm mạnh. Tả Phi Khanh ý tứ hỗn loạn trong ánh mắt tựa như biến thành vật chất, từ từ đẩy ra như vật nặng ngàn cân áp chế tinh thần Ngu Chiếu.

Ngu Chiếu bảo trì thần khí, thủ một lúc rồi đột nhiên trầm giọng quát lên, ánh mắt đột nhiên lại sáng rực lên, bức ánh mắt của Tả Phi Khanh lùi lại, nhưng chỉ một lúc thần quang của Ngu Chiếu lại suy giảm, ánh mắt hỗn loạn của Tả Phi Khanh lại ép tới. Có điều không bao lâu, ánh mắt Ngu Chiếu lại mạnh lên, đoạt lại thế công.

Hai người cứ thế ánh mắt tiến tiến lùi lùi, lúc công lúc thủ, lúc như song kiếm giao kích, lúc lại như giáo sắc phá thuẫn, khi thì yếu ớt, khi thì mạnh mẽ, biến hóa kỳ ảo còn hơn cả đao kiếm.

Qua lại mấy hiệp, Ngu Chiếu đột nhiên quát lớn một tiếng, chân trái như nặng nghìn cân từ từ bước lên. Tả Phi Khanh ứng thế phiêu nhiên lùi lại, bay lên cao.

- Đi.

Ngu Chiếu song chưởng cùng đưa ra, một đạo ánh sáng trắng xóa như mây, giống như một con thần long hoành không bắn ra.

Tả Phi Khanh vội vàng vận “Phong Ma Thuần”, đưa cây dù ra ngăn lại, chỉ nghe một tiếng xoẹt vang lên, cây dù trắng đã hóa thành bột nát.

Hai người vừa giao thủ đã thành thế sinh tử, Tiên Bích bất giác quên mất mục đích đến đây, thất thanh kêu lên:

- Mau dừng tay, dừng, đừng đánh nữa.

Bột vụn của cây dù tung bay như tuyết, Tả Phi Khanh thân mình rơi xuống một chút, toàn bộ tóc trên đầu đột nhiên dựng lên, hàng ngàn vạn sợi tóc uốn lượn như một chiếc cánh màu trắng, nhẹ nhàng đỡ lấy hắn.

- Bạch Phát Tam Thiên Vũ! - Ngu Chiếu đột nhiên nhú mày – Tả Phi Khanh, ngươi còn giấu chiêu này à?

- Thế thì sao? – Tả Phi Khanh cười nhạt – Người chẳng phải đã giấu chiêu “Lôi Âm Điện Long” ư?

Tiên Bích thấy hai người không việc gì như trút được gánh nặng trong lòng, vội nói:

- Mọi người điểm tới là dừng, trận vừa rồi tính là hòa.

- Hòa? – Tả Phi Khanh biến sắc, hét lớn – Nói vậy còn sớm quá!

Liên phát tay áo rộng, bướm giấy như một trận cuồng phong cuốn nhanh về phía Ngu Chiếu, tụ lại thì như một trận thế vững chắc, tản ra thì lại như tuyết bay đầy trời, hoặc là chính diện công kích, hoặc là thừa cơ đánh lén, bao phủ đầy trời, dày như mây khói.

Lôi Âm Điện Long nếu ở trong vòng mười bước thì khó có thể chống lại, nhưng ra ngoài mười bước thì ánh sáng mờ nhạt, uy lực giảm mạnh. Tả Phi Khanh biết rõ điều đó, thủy chung vẫn giữ khoảng cách ngoài mười bước khống chế bướm giấy, điện kinh của Ngu Chiếu không thể đánh tới, bất giác tức giận nói:

- Tả Phi Khanh, đây là loại chiến thuật hèn hạ gì vậy?

Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Người không biết giữ khoảng cách ư?

Ngu Chiếu cười dài, nhảy lên cao mấy trượng, điện kinh thế như rồng bay đánh ra, Tả Phi Khanh không dám ngạnh tiếp vội lùi lại phía sau. Ngu Chiếu nhảy lên tuy mạnh nhưng không thể bay lượn trên không lâu như hắn, trong khoảng khắc đã lại rơi xuống đất.

Cứ nhảy lên nhảy xuống giằng co một lúc, Tả Phi Khanh thừa dịp liếc nhìn chột biến sắc mặt, chỉ thấy bên cạnh Tiên Bích đã không còn thấy bóng dáng Cốc Chấn và Lục Tiệm nữa.

- Trúng kế rồi!

Tả Phi Khanh tâm thần hơi loạn, phất tay áo định bay về hướng hậu viện, Ngu Chiếu cười lớn nói:

- Muốn chạy ư? Để lại ít tiền mãi lộ đã.

Liền tung người nhảy lên, bắn ra hai đạo điện kinh buộc Tả Phi Khanh phải quay lùi về.

Lục Tiệm, Cốc Chấn thừa lúc hai người giao chiến đã chạy vào hậu viện, dọc đường Lục Tiệm kêu gọi:

- A Tình...

Gọi liền ba tiếng, bỗng nghe từ thiên phòng bên trái có giọng yếu ớt nói:

- Lục, Lục Tiệm, là, là anh sao?

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, ngăn người ra rồi run giọng nói:

- Là, là tôi, A Tình...

Chạy đến thiền phòng, thấy cửa đóng, y hết sức đẩy một cái, không ngờ cánh cửa đó bị một cổ đại lực từ bên trong chống lại. Lục Tiệm trong lúc cấp bách quên mất lời nhắc “Không thể mượn kiếp lực”, dùng “Đại Tu Di tướng” xô mạnh một cái, không ngờ cánh cửa đó chỉ rung lên, còn Diêu Tình lại kêu thảm một tiếng.

Lục Tiệm trong lòng gấp gáp, lại định xô tiếp, Cốc Chấn giữ y lại, trầm giọng nói:

- Không được lỗ mãng xô đẩy, nơi này có điều cổ quái.

Lục Tiệm ngạc nhiên thu thế, Cốc Chấn sờ cánh cửa đó, lộ ra thần sắc kỳ quái, nói:

- Người xem này.

Lục Tiệm đưa tay sờ vào, cảm thấy trên cánh cửa có một tiềm lực cực mạnh, hơi khẽ vận kinh thì ngón tay đã bị tiềm lực đó đẩy bật ra.

Cốc Chấn đảo một vòng quanh thiền phòng, nói:

- Tiềm lực đó bố trí khắp thiền phòng, không biết là từ ai phát ra? Chẳng lẽ trong phòng có người trông giữ?

Bỗng nghe Diêu Tình tức giận nhưng yếu ớt nói:

- Không, không có ai phòng thủ, tiềm, tiềm lực đó chính là chân khí của tôi.

Hai người ngoài phòng cả kinh, Cốc Chấn nói:

- Chẳng lẽ cô tự mình nhốt mình?

- Đó là thần thông của Phong bộ, gọi là Thanh Phong Tỏa – Diêu Tình yếu ớt nói – Tả Phi Khanh lấy chân khí của tôi dẫn ra khắp thiền phòng, bố

trí thành chướng ngại, anh nếu muốn cứu tôi, trước hết phải phá được chân khí của tôi, nhưng nếu chân khí của tôi bị phá thì tất phải chết. Cứ như vậy, Tả Phi Khanh không tốn một sợi dây một cái khóa cũng có thể khiến tôi tự nhốt mình. Lục Tiệm... anh là đồ ngốc, cái xô vừa rồi, hại chết tôi rồi...

Nói đến đó không đủ hơi sức, khẽ ho húng.

Lục Tiệm kinh hãi nói:

- A Tình, cô bị thương rồi ư?

Diêu Tình tức giận nói:

- Đều tại thằng ngốc là anh...

Lục Tiệm vừa then vừa gấp, vội nói:

- A Tình, cô muốn chửi tôi thế nào cũng được, nhưng hiện giờ làm thế nào để cứu được cô đây...

Diêu Tình phì một tiếng, nói:

- Nếu tôi biết thì đã sớm tự thoát ra, cần gì anh cứu...

Lục Tiệm không trả lời được, nhìn Cốc Chấn nói:

- Người nhất định có cách, phải không?

Cốc Chấn cười khỗ nói:

- Không phải ta nói ngoa, bất kể khóa sắt khóa đồng, khóa nổi khóa chìm, chỉ cần cái khóa đó có hình dạng thì ta có một sợi ô kim ti trong tay là đều có thể mở được hết. Nhưng cái “Thanh Phong Tỏa” này là khóa bằng chân khí, nhìn không thấy, sờ không ra, rõ ràng là một loại võ công, người cũng biết đấy, nói về võ công thì kiến thức của tiểu đệ rất hạn chế...

Bống nghe Diêu Tình cười nhạt nói:

- Lục Tiệm, anh đừng tin hăn, hăn đầu óc quỷ quyệt, chắc chắn có cách, trước hết anh phải đánh cho hăn một trận đến khi nào hăn khai ra mới thôi.

Lục Tiệm giật mình, Cốc Chấn ngược lại cười lớn nói:

- Lão bà nương ác độc lắm, cô định dùng việc công báo thù riêng.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người và A Tình còn chưa từng gặp gỡ, làm sao có thù riêng.

Cốc Chấn cười nói:

- Người còn chưa biết ư? Cô ta là...

Diêu Tình đột nhiên hét lên:

- Xú tắc câm miệng.

Cốc Chấn nói:

- Câm miệng cũng được, vậy cô còn muốn đánh ta nữa không?

Diêu Tình mắng:

- Coi như người lợi hại.

Cốc Chấn ngoài mặt cười cợt nhưng trong lòng rất khẩn cấp, thành công đã ở trước mắt, ai ngờ Tả Phi Khanh còn lưu lại hậu chước này, trong lúc buồn bực bống nghe có người cười khẽ nói:

- Muốn phá Thanh Phong Tỏa ư? Nói khó thì khó, mà nói dễ thì cũng dễ thôi.

Lục Tiệm, Cốc Chấn quay đầu nhìn lại, thấy Tiên Bích không biết từ lúc nào đã đến sau lưng hai người. Diêu Tình đột nhiên hậm hực nói:

- Là cô à?

Tiên Bích cười nói:

- Diêu sư muội khỏe chứ.

Diêu Tình hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhờ sự quan tâm của cô mà ta khỏe quá mức, hai con chó săn một Phong một Lôi đó của cô thật là trung thành, dù ta chạy cách nào cũng không thoát được.

Tiên Bích thở dài nói:

- Ngày đó ta chỉ mong tự bảo vệ, sử ra Tuyệt Trí Chi Thuật, làm loạn thần trí của cha cô, quả thật vẫn luôn hối hận, có điều nếu cô muốn báo thù thì cứ đến tìm ta, tại sao lại đả thương đồng môn, ăn trộm bí kíp, họa tượng?

Diêu Tình hừ lạnh một tiếng, nói:

- Như vậy chẳng phải đơn giản quá hay sao? Ta lấy trộm “Thái Tuế Kinh” là để học thần thông bên trong. Còn lấy trộm họa tượng tổ sư thì lại càng rõ ràng, tám họa tượng hợp nhất sẽ trở thành thiên hạ vô địch, chỉ cần ta lấy được cả tám họa tượng thì có thể trở thành vô địch trong thiên hạ, đem bọn cao thủ tám bộ các người giết sạch, rồi châm một mối lửa đốt hết Tây Thành, khiến các người được thưởng thức mùi vị hủy nhà diệt tộc.

Lời nói đó vô cùng oán độc, ba người ngoài phòng nghe mà dựng tóc gáy. Tiên Bích trầm mặc hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Diêu Tình, cô nhập ma rồi.

Diêu Tình phát ra một trận cười như tiếng chuông bạc:

- Đúng vậy, ta là ma nữ, cô là bồ tát, nếu không tại sao lại hảo tâm như vậy, cho ta giải độc, rồi cứu tính mạng ta? Nếu đổi lại là ta thì nhỡ cở tận gốc, ở Diêu gia trang đã đem ta giết luôn rồi. Tại sao? Cô hối hận rồi ư? Hiện giờ hối vẫn còn kịp, ngày hôm nay nếu không giết ta thì sẽ có ngày ta trước diệt Địa bộ, sau hủy Tây Thành.

Lục Tiệm không nhẫn nại được, nói:

- A Tình, cô tại sao lại nói như vậy?

Diêu Tình lạnh nhạt nói:

- Tôi nói sao nào? Có phải cứ nói Tiên Bích tỷ tỷ của anh một hai câu là anh đau lòng không?

Lục Tiệm vừa then vừa gấp, lật đật nói:

- Tôi, tôi...

Tiên Bích nhú nhú mày, bỗng nói:

- Lục Tiệm, đừng nói nữa, đệ hãy giải thoát cô ta trước đã.

- Nói nhăng nói càn – Diêu Tình hừ lạnh nói – Y là một thằng ngốc, làm sao cứu ta được?

Lục Tiệm cũng nói:

- Đúng vậy, đệ rất hồ đồ, làm sao cứu cô ấy được? Phải có Tiên Bích tỷ tỷ đại hiến thần thông mới được.

- Ta không làm được. – Tiên Bích lắc đầu nói – Trong bốn người ở đây, muốn phá Thanh Phong Tỏa đó nếu không có “Bổ Thiên Kiếp Thủ” của đệ

thì không thể làm được.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Bồ Thiên Kiếp Thủ?

Tiên Bích nói:

- Ta hỏi đệ, trời bổ sung như thế nào?

Lục Tiệm trầm ngâm chưa quyết, Cốc Chấn đã cười nói:

- Trời là hư không, không đi không đến, không tàn không khuyết, đã không khuyết thiếu thì bổ sung thế nào được?

- Chưa chắc – Tiên Bích lắc đầu nói – Trời cũng có chỗ hở, khuyết thiếu, chỉ là người thường không cảm nhận được.

Cốc Chấn ý lên một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ Lục Tiệm cảm nhận được?

Tiên Bích nói:

- Đúng vậy.

Rồi quay sang Lục Tiệm nói:

- Đạo lý của “Thanh Phong Tỏa” cũng gần giống đạo trời, nhìn thì kín đáo mà thực ra vẫn có kẽ hở. Đệ dùng hai tay ấn vào tường rồi lấy kiếp lực cảm nhận chân khí trên tường, tìm ra khe hở trong lưu chuyển của chân khí, sau đó xuất thủ đánh vào đó, nếu chân khí bị ngăn cản thì Thanh Phong Tỏa sẽ bị phá.

Lục Tiệm vui mừng, vừa định động thủ, bỗng nghe Diêu Tình lạnh nhạt nói:

- Lục Tiệm, anh đừng có trúng kế, nữ nhân đó lòng dạ ác độc, cô ta muốn mượn đao giết tôi đấy.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Sao?

Diêu Tình nói:

- Cô ta nói đến nước chảy mây trôi, nhưng ai biết khi chân khí bị cản trở thì sẽ có hậu quả gì? Nếu chân khí bị cản trở mà tôi chết thì sao?

Lục Tiệm nghe vậy giật mình, lại thấy Diêu Tình nói tiếp:

- Nếu tôi chết, cô ta tất nhiên sẽ nói là vì bản lĩnh của anh không đủ, chưa tìm được khe hở chân khí đã cố đánh vào, vì vậy mà khéo quá hóa vụng. Nếu như vậy, chẳng phải cô ta không đụng ngón tay cũng giết được tôi, hơn nữa nếu tôi chết về tay anh thì cho dù anh xuống suối vàng đền tội cũng không đủ.

Lục Tiệm nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói:

- Tiên Bích tỷ tỷ không phải loại người như vậy.

- Tiên Bích tỷ tỷ? – Diêu Tình hừ lạnh – Gọi thân thiết lắm nhỉ! Nói như vậy, anh thà tin vào lời quỷ quyệt của cô ta, nhất định hại chết tôi....

Nói đến đó cổ họng nghẹn lại, nho nhỏ khóc lên.

Lục Tiệm đột nhiên nghiêng răng, cao giọng nói:

- Cô yên tâm, cho dù cô sống hay chết ta đều theo cô.

Trong thiên phòng trầm lặng một chút rồi Diêu Tình từng chữ từng chữ nói:

- Được, nếu anh muốn xuất thủ thì phải đáp ứng trước với tôi một việc.

Lục Tiệm nói:

- Cô nói đi.

Diêu Tình rít giọng nói:

- Nếu tôi chết, anh phải giết con tiện nhân Tiên Bích đó để báo thù cho tôi.

Tiên Bích không chờ Lục Tiệm trả lời đã mỉm cười nói:

- Cô yên tâm, nếu cô chết thì ta cũng tự sát để tạ lỗi.

Lục Tiệm nghe vậy liền không ngần ngại nữa, hai tay để hờ lên cánh cửa, kiếp lực dồn ra, nháy mắt y đã nhìn rõ được chân khí khắp phòng giống như vô số dòng nước tung hoành giao thoa, trong đó thỉnh thoảng một số đạo chân khí giao nhau quả thực lộ ra một chút khe hở như có như không.

Trong chớp mắt, Lục Tiệm hai mắt nhắm nghiền, ngón trỏ tay phải điểm vào một khe hở trên cánh cửa bên trái. Một chỉ điểm vào tuyệt không bị đẩy bật ra, chân khí trên cửa đã bị ngón tay y cản trở, hoàn toàn đoạn tuyệt. Lục Tiệm đẩy nhẹ ngón trỏ, kết một tiếng cửa thiền phòng đã mở ra.

Cốc Chấn sờ vào tường, cười nói:

- Tuyệt diệu, Thanh Phong Tỏa đã biến thành Vô Phong Tỏa rồi.

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, phi thân lao vào, chỉ thấy trong phòng u tối, ẩn ước có thể thấy một nữ tử đang ngồi. Lục Tiệm nhìn hình ảnh mờ ảo của cô, mắt đỏ lên, run giọng nói:

- A Tình, cô, cô không sao chứ?

Lời chưa dứt lệ đã trào ra.

- Khóc cái gì. – Diêu Tình lạnh nhạt nói – Anh qua đây.

Lục Tiệm gạt lệ đi tới, Diêu Tình lại nói:

- Hai bàn tay tôi có ngân châm, anh rút ra đi.

Lục Tiệm theo lời cúi xuống, sờ vào hai bàn tay cô, quả thật có hai cái ngân châm dài khoảng một thốn, đều cắm vào yếu huyệt, đuôi châm buộc một sợi tơ nhỏ cắm vào lòng đất.

Lục Tiệm nhổ ngân châm, Diêu Tình liền đứng bật dậy, nhưng cô bị tù đã lâu, cơ thể hư nhược, hai chân mềm nhũn lại ngồi bệt xuống. Lục Tiệm đỡ cô dậy, cảm thấy cơ thể cô mềm mại như một khối ngọc ấm áp, yếu ớt dựa vào vai y.

- Anh ngăn người ra làm gì? – Diêu Tình đột nhiên khẽ quát – Còn không đỡ tôi ra đi?

Lục Tiệm hoàn hồn, chỉ cảm thấy cảnh vừa rồi, tình vừa rồi như mộng như mị, hận không thể cả đời cả kiếp đỡ cô như vậy vĩnh viễn không xa rời, nhưng đổi ý nghĩ tiếp thì bản thân là kiếp nô sống thừa, tính mạng bất quá chỉ còn hai năm, cho dù có mấy phần ái mộ thì cũng không thể cùng Diêu Tình sống cả đời.

Nghĩ đến đó, y thở dài một tiếng, đỡ cô bước đi, chợt nghe Diêu Tình nói:

- Anh thở dài gì vậy?

Lục Tiệm lòng như dao cắt, cười lớn nói:

- Không có gì? Nhiều năm không được gặp cô, trong lòng có nhiều cảm khái.

Diêu Tình rất tinh tế, nghe ra trong lời y vừa nói có lòng chán nản, bất giác hơi bực mình, vừa định chỉ trích thì bỗng thấy trước mắt sáng lên, đã ra đến ngoài cửa.

Mượn ánh mặt trời, Lục Tiệm nhìn lại giai nhân đang dựa trong lòng, nhiều năm không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp, giống như một bông mẫu đơn, không chỉ mỹ mạo hơn xưa mà còn thêm mấy phần phong vận khuynh đảo chúng sinh.

Lục Tiệm tim đập thành thịch, chỉ sợ không khắc chế được dục niệm, lửa tình bùng cháy nên chỉ nhìn một cái rồi quay đầu đi ngay, liền thấy Cốc Chấn đang nhìn mình cười hi hi đầy vẻ ranh mãnh, bất giác mặt đỏ đến mang tai, tựa hồ không dám ngẩng đầu lên nữa.

Tiên Bích nhìn hai người, ánh mắt lúc thì lảng lệ, lúc lại do dự, cuối cùng nhu hòa trở lại, nhẹ thở dài nói:

- Diêu sư muội, cô đem “Thái Tuế kinh” và họa tượng tổ sư để lại thì ta để cô rời đi, còn về gia mẫu ta sẽ tự lo.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Giả nhân giả nghĩa, ta không muốn nhận tình đó của cô. Lại nói, “Thái Tuế kinh” và họa tượng tổ sư đều không ở trên người ta, làm sao đưa được cho cô?

Tiên Bích biến sắc nói:

- Chẳng lẽ Tả Phi Khanh đã lấy rồi?

Diêu Tình lộ chút khinh bỉ nói:

- Nếu hắn lấy được thì còn giam ta làm gì? Chỉ sợ đã sớm tới tìm cô để khoe công.

Tiên Bích thở phào một hơi, nói:

- Ta cũng biết, với tâm cơ của cô tất không đem hai vật như vậy bên mình.

Diêu Tình không khẳng định cũng không phủ nhận, vén tóc mai thản nhiên nói:

- Lục Tiệm, tôi đứng không được, anh cẩn thận đỡ tôi, để tôi ngồi nghỉ trên bậc cửa một chút.

Lục Tiệm đỡ cô ngồi xuống, trong lúc cúi người bỗng nghe Diêu Tình thấp giọng nói vào tai y:

- Trong vạt áo trong bên trái của anh có một cái túi nhỏ, lấy ra đưa tôi.

Lục Tiệm đưa tay sờ, cảm thấy vạt áo bên trái gồ lên một khối, còn có một cái lỗ thủng dài khoảng một thốn, vừa đủ để đưa ngón trỏ vào.

Lục Tiệm kinh nghi bất định, đưa tay vào lỗ thủng lấy ra một cái túi lụa nhỏ, trong túi đầy những hạt châu nhỏ như hạt gạo. Lục Tiệm cảm thấy rất mơ hồ, đang định hỏi lại thì Diêu Tình đã nói:

- Đừng nói ra, âm thầm đưa cho tôi.

Lục Tiệm trước nay vẫn nghe lời cô, lập tức lấy thân mình che mắt Cốc Chấn, Tiên Bích rồi đưa cái túi đó vào lòng bàn tay Diêu Tình. Cốc Chấn thấy hai người ghé đầu ghé tai dính nhau như keo, bất giác nhú mày ngạc nhiên: “Vị lão huynh này ngày thường thành thực, tại sao bây giờ lại thiếu kiên nhẫn như vậy, thân tại hiểm địa mà vẫn còn lòng tâm tình?”

Còn chưa nghĩ hết, bỗng nghe một tiếng gầm lớn như thiên lôi chấn nộ, sấm sét nổ ra, không chỉ mọi người tim đập chân run mà phòng ốc cây cối cũng rung lên bần bật.

Tiên Bích biến sắc, quay đầu nhìn lại, trên không trung cát cuốn dày đặc như một cái sừng dê khổng lồ màu vàng, đột nhiên ầm một tiếng, ngôi tháp sáu mặt vốn đã cũ đổ, bị cái “sừng dê” đó xô đẩy liền đổ sập xuống.

- Trầm Sa Chi Trận!

Tiên Bích không quản tới Diêu Tình nữa, tung mình lao về phía tiền đình. Cốc Chấn cũng nói:

- Ngu lão ca có vấn đề rồi, ta đi xem xem, Lục Tiệm, người đưa cô ta chạy trước đi.

Nói xong cũng theo sau Tiên Bích chạy đi.

Lục Tiệm hơi ngần ngừ, nói:

- A Tình, tôi đưa cô ra khỏi chùa.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Ai nói là tôi muốn ra khỏi chùa? - Nói xong từ từ đứng dậy – Anh đỡ tôi ra tiền điện.

Lục Tiệm thất thanh nói:

- Sao vậy được?

Diêu Tình nói:

- Anh không đi ư, được, tôi tự đi.

Liền rời khỏi Lục Tiệm, hướng về phía tiền đình đi tới.

Lục Tiệm cả kinh, vừa định đưa tay kéo cô lại, không ngờ tay đưa ra một nửa thì đột nhiên có một đạo bạch quang bắn tới nhắm vào bàn tay y.

Bồ Thiên Kiếp Thủ tự phát động, Lục Tiệm chưa kịp nghĩ gì thì năm ngón tay đã cái co cái móc, chụp lấy bạch quang đó, thì ra là một đám tơ tằm. Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trầm Tú đứng ở đằng xa, ánh mắt lấp lóe có phần kinh hãi.

Lục Tiệm nhìn thấy người này vừa kinh hãi vừa tức giận. Diêu Tình lại nhú mày nói:

- Người đến đây làm gì?

Trầm Tú thu tơ tằm lại, cười hi hi nói:

- Tú Diệp sư muội, ha ha, không đúng, phải gọi là Diêu sư muội mới đúng, Diêu sư muội, ta tìm cô thật khổ sở.

Diêu Tình lạnh nhạt nói:

- Tìm ta làm gì?

Trầm Tú cười nói:

- Diêu sư muội có điều chưa rõ, đêm qua ta tự thả cô ra đã phải chịu trách nhiệm rất lớn.

- Điều đó với ta có gì liên quan.

Diêu Tình quay đầu định bỏ đi, Trầm Tú vội tiến hai bước đi bên mình cô. Diêu Tình bất giác tức giận nói:

- Người đi cùng ta làm gì?

Trầm Tú thở dài nói:

- Vì thả sư muội mà gia phụ trách tội, kẻ hèn hiện giờ có nhà mà không thể về được, ngoài việc đuổi theo đi cùng sư muội thật không còn chỗ nào

đi nữa.

Trong lúc nói, hai mắt ngưng thần nhìn mặt Diêu Tình, như cười như không.

Diêu Tình thấy y thần sắc ái mộ, bất giác hơi nhú mày, hờn nhẹ nói:

- Không sợ chết thì người cứ theo.

Trầm Tú a a cười nói:

- Nếu có thể chết dưới tay sư muội thì chính là phúc phận của kẻ hèn này.

Nói xong đưa mắt nhìn lại, thấy Lục Tiệm thần sắc trầm trọng đi theo phía sau, bất giác mắt xạ hàn quang cười nhạt nói:

- Sư muội, thằng nhà quê kia theo đuôi cô, thật là gai mắt. Để ta thay cô đánh hấn một trận.

Diêu Tình không nói tiếng nào, chân không dừng bước. Trầm Tú một là chưa được giai nhân đồng ý, hai là tự nghĩ đơn đả độc đấu chưa chắc đã thắng, đành trừng mắt nhìn Lục Tiệm rồi rảo bước bám kè kè bên cạnh Diêu Tình.

Lục Tiệm từ khi biết “Hắc Thiên Kiếp” không cách nào giải được đã một lòng muốn chặt đứt tơ tình, ai ngờ nhìn thấy Diêu Tình lòng lại kích động không thể kiềm chế, vì vậy nhìn Trầm, Diêu hai người sóng bước đi thật như rắn độc gặm nhấm tâm can, thống khổ khó mà chịu được. Lòng nghĩ nếu nam tử bầu bạn với Diêu Tình là người thông minh chính trực thì không nói làm gì, bản thân cho dù phải ôm hận nhưng dù sao trong lòng cũng không vướng bận gì, tìm một nơi thâm sơn cùng cốc để sống nốt kiếp tàn. Nhưng tên Trầm Tú này dâm tà ác độc, chẳng phải loại thiện lương, Diêu Tình nếu bị hấn bám lấy thì lành ít dữ nhiều.

Nghĩ đến đó, y không tự điều khiển được, bám theo hai người đi tới tiền đình, chỉ thấy cát bay mù mịt, mạnh như tên cứng, lấy Tả Phi Khanh làm trục, kêu lên ù ù kết thành một cơn lốc khổng lồ, từng trận từng trận cuốn tới Ngu Chiếu.

- A!

Ngu Chiếu lại gầm lên một tiếng, âm như sấm sét, cuồng sa bay đến bị tiếng quát của y như gặp phải bức tường vô hình, tản mát tán loạn.

Trầm Tú mặt trắng bệch, buột miệng nói:

- “Thiên Lôi Hồng” thật là ghê gớm, uy danh Lôi Đế Tử quả không ngoa.

Hắn một mặt phô trương kiến thức, một mặt lé mắt nhìn sang, chỉ thấy Diêu Tình ngưng thần nhìn đấu trường không nói năng gì, trong lòng nhất thời vô cùng thất vọng. Cốc Chấn nghe tiếng nhìn qua, thấy Diêu Tình, Trầm Tú liền tỏ vẻ kinh hãi, lại thấy Lục Tiệm thần sắc u phiền, tức thì nhíu chặt lông mày.

Lúc này đá bay cát chạy, sấm chớp gầm vang, Ngu Chiếu và Tả Phi Khanh đều hai mắt đỏ ngầu, Tiên Bích liên thanh hét dừng nhưng hai người như không nghe thấy. Tả Phi Khanh đánh lâu không hạ gục được, liên tục phát động “Trầm Sa Chi Trận”, kích khởi cuồng sa lốc xoáy đánh vào hệ thể điện long của Ngu Chiếu. Ngu Chiếu tuy liên tiếp phát ra “Thiên Lôi Hồng” muốn phá vỡ đạo lốc xoáy đó nhưng thủy chung vẫn chưa thành công, cát bị đánh văng ra lại tụ lại, càng lúc càng mãnh liệt.

Tiên Bích nóng lòng dậm chân, lòng biết “Trầm Sa Chi Trận” một khi phát động thì không chết không dừng lại, hoặc là Ngu Chiếu vong mạng, hoặc là Tả Phi Khanh kiệt sức mà chết, trong lúc nóng nảy bất giác hay tay ấn xuống đất, tiềm vận “Chu Lưu Thổ Kinh”, đột nhiên hai mắt sáng lên, cao giọng gọi:

- Dưới đất có mạch nước.

Câu đó vừa nói ra, Ngu Chiếu gầm lớn một tiếng, “Thiên Lôi Hồng” uy lực cực điểm, cát gió tán loạn, bỗng thấy hai tay y giao lại, tụ khởi điện kính. Tả Phi Khanh vừa định lùi lại, không ngờ Ngu Chiếu song chưởng tuyệt không đánh lên trên mà ngược lại tổng xuống dưới, đạo điện long đó xoẹt một tiếng đã chui vào lòng đất.

Tả Phi Khanh thầm kêu không hay, tai đã nghe được trong lòng đất có tiếng lách cách như đá va chạm nhau, nháy mắt mặt đất nứt ra, một dòng nước đầy bùn đất bắn vọt lên trời, cát gặp phải nước liền rơi xuống lịch bạch như mưa.

Tả Phi Khanh không có cát để dùng, bất đắc dĩ bay về phía sau. Ngu Chiếu dùng “Lôi Âm Điện Long” đánh xuyên đất trúng vào mạch nước, phá được “Trầm Sa Chi Trận”, không đợi Tả Phi Khanh lấy lại trận thế, đã hô hô đánh ra hai chưởng, đem đất bùn đánh văng lên đầy trời.

Tả Phi Khanh vội vã tránh né, bỗng thấy Ngu Chiếu cúi người ôm lên một đám bùn đất lớn, nước chảy rùng rùng rơi xuống đất. Tả Phi Khanh hoảng hốt vội tránh, nhưng bị Ngu Chiếu đoán trúng phương hướng, một nắm bùn đất chính diện bắn tới, đánh trúng vào áo bào trắng của Tả Phi Khanh. Tả Phi Khanh thấy trên áo có một vết bùn đất, tựa hồ tức muốn ngắt xiu, mặt đỏ bừng lên, vừa định trả đũa, không ngờ Ngu Chiếu chiếm được tiên cơ liền không tha người, trái phải ném ra, bùn đất từng nắm liên tục bắn đến. Tả Phi Khanh điên đảo tránh phải né trái, như một con quay chạy loạn khắp trời.

Tả, Ngu hai người từ nhỏ cùng lớn lên, Tả Phi Khanh vốn thích sạch sẽ, luôn dùng phong kinh hộ thân, không để một chút bụi bẩn bám vào áo bào. Ngu Chiếu từ nhỏ lại hay phá phách, quen thích trêu trời chọc đất, không có việc gì cũng gây chuyện, lúc nhỏ cùng Tả Phi Khanh chơi đùa chuyên tìm bùn đất về bôi lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, khiến hắn khóc âm lên,

vì vậy mà hai người từ nhỏ đã kết oán, ngoài vì Tiên Bích còn vì nguyên nhân đó. Lúc này Ngu Chiếu chiếm hết thượng phong, trong lòng đắc ý, a a cười lớn.

Tiên Bích thấy hai người vừa đấu ta sống người chết, nháy mắt đã chuyển thành trẻ con chơi nghịch, quả thực dở tức dở cười, vừa định mở miệng khuyên giải, đột nhiên dưới chân động đậy, hơn mười rễ cây lớn phá đất lao ra, xoát xoát bó chặt lấy cô.

Tiên Bích cả kinh, vận lực giật ra, còn chưa giật được đã nghe Diêu Tình lạnh nhạt nói:

- Cô muốn chết ư?

Tiên Bích tâm niệm chợt động, thất thanh nói:

- Cô luyện được “Hóa Sinh”?

Diêu Tình nói:

- Coi như cô có kiến thức.

Nói đến đó, đột nhiên cao giọng gọi:

- Ngu Chiếu, Tả Phi Khanh. Các người có muốn tính mạng nữ nhân này không?

Ngu, Tả hai người quay đầu nhìn lại đều biến sắc, Lục Tiệm cũng không nhẫn nại được, nói:

- A Tình, cô đừng làm loạn.

Diêu Tình trừng mắt nhìn y, quát lên:

- Không phải việc của anh.

Lục Tiệm bị cô ta trừng mắt quát liền không nói ra tiếng, Trầm Tú lại cười nói:

- Sư muội cao minh, cái Nghiệt nhân tử đó trông lúc nào, Trầm mỗ hoàn toàn không phát hiện ra.

Nói xong giơ ngón tay cái lên, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Ngu Chiếu nhú chặt mày, Tả Phi Khanh cũng hạ xuống đất, hét lên:

- Tình nha đầu, “Nghiệt Nhân Tử” của người đã bị ta thu hết, tại sao vẫn còn?

Diêu Tình lộ ra thần sắc khinh miệt, nói:

- Bản cô nương cũng không phải ngốc, làm sao có thể để hết Nghiệt nhân tử trên người được?

Nói chưa dứt lời, đã nghe Cốc Chấn cười nói:

- Vì vậy cô giấu trên người Lục Tiệm.

Diêu Tình trầm mặt, quát:

- Xú hồ ly lắm mồm.

Cốc Chấn cười cười, Lục Tiệm lại nghe mà hồ đồ, không kìm được nói:

- Cốc Chấn, tại sao lại ở trên người ta?

Cốc Chấn nói:

- Vừa rồi lúc người đỡ cô ta ngồi xuống, có phải đã đưa cho cô ta cái gì không.

Lục Tiệm nói:

- Ta đưa cho cô ấy một túi hạt, chỉ là kỳ quái, cái túi ấy không ngờ lại giấu sẵn trong vạt áo trong của ta.

Cốc Chấn cười nói:

- Đó là...

Diêu Tình ngắt lời nói:

- Người câm miệng.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu cô không muốn ta vạch trần chuyện đó ra thì phải thả Tiên Bích cô nương.

Diêu Tình ánh mắt thay đổi mấy lần, đột nhiên hừ lạnh nói:

- Người vạch trần thế nào, ta việc gì phải sợ?

Cốc Chấn giật mình, cười nói:

- Tốt lắm.

Chuyển qua Lục Tiệm hỏi:

- Áo trong của người là do ai đổi cho.

Lục Tiệm nói:

- Sau khi bị thương, là Sửu nô nhân đổi...

Nói đến đó, y nhìn Diêu Tình, đột nhiên dờ mắt há miệng. Diêu Tình hơi đỏ mặt, quay đầu đi.

- Hiểu rõ rồi chứ? - Cốc Chấn cười nói – Diêu Tình là Sứ nô nhân, Sứ nô nhân chính là Diêu Tình.

Lục Tiệm trong lòng đại loạn, thất thanh nói:

- Cô ấy, cô ấy vì sao phải giả dạng như vậy?

Cốc Chấn nói:

- Tâm tư của cô ta cũng giống như ta, đều trốn tránh tại nơi cửu lưu hạ đẳng đó, tự làm xấu mình thì mới có thể thoát khỏi được sự truy lùng của kẻ đối đầu. Đáng tiếc cô ta sinh ra quá xinh đẹp, nếu không dịch dung thì tại nơi trắng gió đó không chỉ bị bại lộ thân phận mà một chút không lưu tâm cũng sẽ bị kẻ khác lập kế hãm hại. Vì vậy cô ta đảo ngược lại hóa trang thành một nữ tử cực kỳ xấu xí, người nói xem, ai còn muốn nhìn một kẻ xấu kinh khủng như vậy? Mỹ nhân biến thành xấu xí như vậy đã ra ngoài ý liệu của mọi người, huống gì còn trở thành tiện tỳ hạ đẳng ở kỹ viện đó.

Hắn nói tới đây, thấy Lục Tiệm vẫn còn nghi hoặc, liền nói:

- Người đại khái đang nghĩ, cô ta tại sao gặp người vẫn không chịu bỏ ngụy trang mà lừa người như một con khỉ?

Lục Tiệm gật đầu, Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Duyên cớ đó ta cũng không biết rõ, hoặc là cô ta biết cừu nhân lợi hại, không muốn kéo người vào, Diêu đại mỹ nhân, ta nói có đúng không?

Diêu Tình trợn mắt nhìn hắn, không thừa nhận cũng không phủ nhận.
Cốc Chấn lại nói:

- Nha đầu này giáo hoạt vô cùng, sau khi cứu người, cô ta sợ vạn nhất rơi vào tay Phong quân hầu thì sẽ không còn cơ hội trốn thoát, liền đem cái

loại hạt cây gì đó chia ra một ít giấu lên người người. Hừ, cô ta tính kế không sai, bây giờ quả thật là đã đắc dụng.

Lục Ti

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Thoát Thân

Diêu Tình, Trầm Tú vào tới chợ trong thành thì đã gần hoàng hôn. Nhìn người mua bán đã tản mát, hàng quán cũng đóng cửa dần, Diêu Tình đột nhiên nói:

- Trầm sư huynh, người có ngân lượng không?

Trầm Tú nói:

- Sao không có.

Nói xong dương dương đắc ý, tay lấy ra một cái túi nặng trĩu, nhấc nhấc thử trong lòng bàn tay, tiếng vàng bạc kêu lên lục cục, phát sáng le lói.

Diêu Tình cười yêu kiều, dịu dàng nói:

- Trầm sư huynh, ta muốn chọn mấy bộ quần áo được chứ?

Trầm Tú nhìn nụ cười của cô bất giác thần trí như bay bổng, cười nói:

- Sư muội, xin cứ tự nhiên.

Diêu Tình cười rồi tiến vào một tiệm quần áo may sẵn, một hơi thử liền mười bộ quần áo hảo hạng, mười chiếc khăn tay thêu hoa, năm đôi khuyên tai quý giá, sau đó mắt vẫn không chớp, lại như một trận gió lao vào chỗ bày châu bảo, vui vẻ chọn dầu bôi, phấn sáp. Cô xuất thân giàu có, kiến thức hơn người, vì vậy châu bảo chọn ra đều là loại thượng phẩm, trâm cài

đầu, nhẫn đeo tay cũng tiện lấy một đôi, tay cầm không hết thì vắt lên người Trầm Tú.

Trầm Tú theo sau cô trả tiền, mắt thấy túi tiền dần trống rỗng, sắc mặt càng lúc càng khó coi, không kìm được ho một tiếng rồi cười nhỉnh nói:

- Hảo sư muội, muội đã mệt chưa? Đã muộn rồi, cũng nên tìm một tửu lâu ăn tối thôi?

Diêu Tình liếc hắt cười nói:

- Hay lắm, mua nốt cái vòng tay này rồi đi ăn.

Nói xong cầm lên một cái vòng đeo tay, trên chiếc vòng đó tròn châu viên nào cũng vừa to vừa sáng, tròn trịa đẹp đẽ, phía dưới lại cố một viên bảo thạch màu xanh to như hạt mơ, trắng như trắng rằm, chiếu sáng mê người.

Trầm Tú trong lòng biết chiếc vòng đó giá trị phi thường, đang cảm thấy kinh hãi thì chợt thấy Diêu Tình mỉm cười nhìn qua, đành ngoan ngoãn lấy tiền đưa cho chủ cửa hàng. Chủ quầy châu bảo và nhân viên không ngờ đến lúc đóng cửa lại có một khách hàng béo bở thế này, người nào cũng vui mừng điên cuồng, không ngớt vái chào, còn hận không thể lạy phục dưới chân hai người này không đứng dậy nữa.

Trầm Tú ngược lại trong lòng đau xót nhìn Diêu Tình đang cười tươi như hoa, nắn nắn cái túi tiền xẹp lép của mình quả thực muốn nghiến răng tức giận, đợi Diêu Tình quay người đi vội tìm người nhờ quay về nhà lấy thêm ngân lượng ứng cứu.

Hai người rời khỏi chợ, Diêu Tình chọn Phúc Lâm khách sạn sang trọng nhất Nam Kinh thành để nghỉ chân, việc trả tiền phòng tất nhiên là giao cho Trầm Tú. Diêu Tình vào phòng tắm rửa thay đồ, để Trầm Tú ở ngoài giữ cửa.

Trầm Tú không ngừng năn nì, gợi ý được cùng tắm, ai ngờ nói rồi miệng chỉ đổi lại được một nụ cười của giai nhân rồi bị đẩy ra khỏi cửa. Trầm Tú không nhìn được mò đến bên cửa sổ định lén vào, không ngờ Diêu Tình sớm đã bố trí “Nghịch nhân tử”, Trầm Tú lúc chui qua cửa sổ không để ý liền bị “Nghịch duyên đăng” giữ tay bám chân, trên đầu cũng bị hai cái rễ cây cuốn lấy, không động đậy được, nghe tiếng nước xối róc rách, giọng kiều ngâm nga mà tưởng tượng ra tình hình trong đó, quả thật trái tim như bị trăm lần cầu xé.

Vùng vẫy mấy lần, khó khăn lắm mới thoát khỏi đám rễ cây thối tha đó, vừa tiến được vào phòng thì thấy Diêu Tình nghiêm nhiên đã tắm rửa xong, cả người quần áo lụa là, châu ngọc rực rỡ, mày không vẽ mà vẫn sắc nét, phấn không bôi mà vẫn trắng trẻo, mắt sáng như sao, dáng vẻ yêu kiều trời sinh.

Trầm Tú nhìn đến trợn mắt há miệng, lại nhìn quần áo trang sức của cô vừa thấy kinh ngạc ham thích, lại thấy đau đớn trong lòng, tự nghĩ bình sinh quyến rũ vô số nữ tử, chưa từng thất thế như lần này, nếu không phải vì lo ngại thân thông của Địa bộ thì hẳn đã sớm dùng vũ lực ra mặt để đòi lại công bằng trên thân mình mỹ nhân này rồi.

Diêu Tình thấy Trầm Tú chui qua cửa sổ cũng không kinh hãi, cười hi hi nói:

- Trầm sư huynh, tối nay tới đâu ăn cơm?

Trầm Tú thấy cô trấn định như vậy, ngược lại tự cảm thấy kinh hãi, phải biết những nữ tử khác gặp việc như thế này ít nhiều đều kinh hoàng hổ thẹn. Trầm Tú đã biết tình trường như chiến trường, tin vào một câu trong binh pháp: “Giận dữ thì sẽ loạn, tự ti thì sẽ kiêu”, chỉ cần nữ nhân kinh hãi hổ thẹn hoặc hoan hỉ thì đó là cơ hội để hăn lợi dụng. Nhưng Diêu Tình tuy bộ dạng yếu đuối nhưng lại khiến hăn không có cách nào dùng được, bất

giác sinh ra mấy phần bội phục với nữ tử trước mắt này, sự hâm mộ cùng lửa dục trong lòng cũng tăng thêm mấy phần, lập tức cười nói:

- Bốn nơi mỹ diệu trên hồ thì Thái Hồ thuyền có tư vị riêng biệt, Càn Khôn hiên đồ ăn rất ngon, tay nghề của đầu bếp có thể gọi là tuyệt diệu...

Diêu Tình cười yêu kiều:

- Ăn ngoài đó thì có gì hay, chúng ta tới Tụy Vân lâu uống rượu được không?

Trầm Tú trợn mắt, ấp úng nói:

- Chỗ đó, chỗ đó...

Diêu Tình tiếp lời nói:

- Chỗ đó chẳng phải là kỹ viện sao? Chẳng lẽ người chưa từng tới đó?

Nói xong lộ ra thần sắc khinh bỉ.

Trầm Tú nghẹn lời không nói được gì, nếu nói đã từng tới đó thì tự làm xấu thanh danh của mình, còn nếu nói chưa tới thì lại bị coi thường, hơn nữa bảo mẫu, kỹ nữ nơi đó không ai là Trầm Tú không quen mặt, nếu tới đó tất sẽ lộ đuôi chồn.

Trong lúc trầm ngâm, Diêu Tình đã cười cười ra khỏi cửa, nhằm thẳng hướng Tụy Vân lâu đi tới. Trầm Tú thấy vậy tấm tắc khen kỳ, lòng nghĩ: “Cô ta đã không sợ thì ta sợ cái gì? Ở chốn gió trăng sắc đưa đường, rượu dẫn lối, chính hợp để hành sự.” Nghĩ đến đó liền vô cùng mừng rỡ, bám theo Diêu Tình cười nói đưa tình. Hai người nam nữ đều tuấn tú, khiến vô số người đi đường phải nhìn theo. Đi như vậy một lúc rồi lên thuyền trên sông Tần Hà, hai người ngắm cảnh chốc lát đã tới Tụy Vân lâu, gọi một căn phòng trang nhã uống rượu vui cười.

Bảo mẫu và cô nương ở Tụy Vân lâu thấy Trầm Tú dẫn theo một nữ tử tuyệt sắc đều cảm thấy kỳ quái, lén bàn luận liên hồi, phỏng đoán loạn xạ. Diêu Tình đảo mắt, cười nói:

- Kỳ quái, Hà Xảo Cô đâu, tại sao không tới?

Trầm Tú giơ ngón tay cái, tán thưởng nói:

- Sư muội giỏi thật, biết cả tên thật của Hà muội, chẳng lẽ muội đã tới đây... ha ha, ... tới đây tìm...

Hắn phải gắng gượng nuốt chữ “nữ nhân” vào trong cổ họng, khổ sở vô cùng.

- Tìm nữ nhân thì sao? – Diêu Tình nâng chén cười – Tiểu muội xuất thân nghèo hèn, làm gì có được nhã hứng đó? Ít khi có được cảnh đẹp trời trong như tối nay, lại có đồng môn rộng rãi như Trầm sư huynh bồi tiếp, tiểu muội bất tài cũng tiện phóng tay tìm nữ nhân một phen được không?

Trầm Tú nghe đến mấy chữ “đồng môn rộng rãi”, trong lòng chẳng có tư vị gì hay ho, nếu bà trẻ này mà mặt dày mày dạn cứ gọi danh kỹ ra thì mình chắc sẽ phá sản mất. Trong lúc phát sầu thì bỗng thấy Diêu Tình nâng chén uống rượu, lại vô cùng mừng rỡ: “Tuyệt lắm tuyệt lắm, chỉ cần người chịu uống rượu là được, ta chỉ cần đổ cho người say trước thì cho dù người có bản lĩnh gì cũng không thoát khỏi ta xử lý.” Lập tức uốn ba tấc lưỡi phóng xuất hết thủ đoạn nơi gió trăng, hết sức lừa Diêu Tình uống say.

Nhưng Diêu Tình miệng cứ mỉm cười, cho dù y mời mọc thế nào cũng chỉ uống chậm từng chén từng chén, ngược lại vừa uống vừa buông lời đùa đẩy khiến Trầm Tú thần hồn điên đảo, uống liền bảy tám chén, khuôn mặt tuần tú đã đỏ gay, trong lòng còn đặc chí đã thành kế, ngoác miệng cười không ngớt.

Trong lúc cười nói, Hà Xảo Cô nghe tiếng đã đi tới. Diêu Tình vòng tay cười nói:

- Chào mụ mụ, mời ngồi.

Hà Xảo Cô kinh nghi không ngừng, liếc cô rồi cười nói:

- Ôi, vị mỹ nhân này là cô nương nhà nào, mụ mụ ta mắt kém không nhận ra rồi.

Lập tức ỏn ẻn tới ngồi bên cạnh cô, đôi mắt tam giác đảo sùng sục trên người Diêu Tình, trong lòng thầm tán thưởng: “Nha đầu này yển chuyển nhẹ nhàng, đúng là hồ ly tinh trời sinh, nếu được ta dạy dỗ vài ngày thì chẳng hơn đứt đám cô nương kia ấy chứ?” Lại nghĩ đến những cô nương trong lâu của mình, quả thực vừa đổ kị vừa ham muốn.

Diêu Tình uống thêm hai chén rượu, hai má đã ửng hồng, lại càng câu hồn nhiếp phách, cô đưa bàn tay thon thả ra rót đầy một chén rượu rồi bưng hai tay đưa đến miệng Hà Xảo Cô, cười hi hi nói:

- Mời mụ mụ uống.

Hà Xảo Cô cười cười vừa định tiếp lấy, không ngờ tay Diêu Tình bỗng hất một cái, rượu đổ đầy lên cả mặt cả người bà ta. Hà Xảo Cô thất thanh kêu lên, Diêu Tình lại cười nói:

- Ái chà, xin lỗi nhé.

Liền đưa tay giúp Hà Xảo Cô lau vết rượu, nhưng lại thừa cơ phát lực ở đầu ngón tay, bấu mạnh một cái vào bộ ngực đầy đặn của Hà Xảo Cô.

Hà Xảo Cô kêu thảm một tiếng như lợn chọc tiết, xoay tay đẩy về hướng Diêu Tình, không ngờ Diêu Tình sớm có phòng bị, tay trái nhẹ

nhàng gạt tay bà ta, tay phải xoay tròn tát một cái nặng nề lên mặt Hà Xảo Cô, miệng quát:

- Tiện nhân giỏi thật, dám vô lễ với khách nhân ư?

Đáng thương Hà Xảo Cô là một nữ tử yếu đuối, không có sức mạnh, bị cái tát đó đánh cho ngã nhào ra ngất xỉu đi.

Trầm Tú vốn nhìn hai người giả cười giả nói, dục vọng khó kìm, chảy cả nước dãi, chén rượu cầm trên tay đổ cả ra quần mà không hay biết. Ai ngờ biến cố xảy ra trong khoảng khắc, Diêu Tình đột nhiên hành hung, không biết vì sao lại đánh Hà Xảo Cô. Trầm Tú lúc đầu thất kinh, sau đó vừa kinh hãi vừa tức giận, thầm nghĩ Hà Xảo Cô đó là chủ một thanh lâu, đối với mình lại có giao tình, Diêu Tình làm loạn như vậy thì bản thân mình về sau làm sao còn có thể tới đây vui vẻ được.

Nháy mắt, một đám quy nô đã hùng hổ chạy đến, nhưng thấy Trầm Tú ở đó liền vội vàng xẹp xuống. Những lâu quán phong lưu trong thành này chẳng nơi nào không nhận ra Trầm thiếu gia kia, đều biết hắn có võ công, lại biết quan phủ, vì vậy đám quy nô vừa xông đến lập tức tên nào tên đó cúi gằm mặt xuống, chỉ dám đứng ngoài cửa nhìn vào.

Diêu Tình lại tỏ ra như không có việc gì, cười rót một chén rượu đổ lên mặt Hà Xảo Cô. Hà Xảo Cô bị rượu lạnh làm cho tỉnh lại, vùng dậy định chạy trốn, nhưng lại bị Diêu Tình túm ngực áo giữ lại, cười cười kéo về bàn rượu nói:

- Mụ mụ thân ái, đắc tội đã nhiều, xin đừng để ý.

Hà Xảo Cô cả đời lặt mây làm mưa, đem nam nữ trong thiên hạ đùa giỡn trong lòng bàn tay, ai ngờ hôm nay lại gặp phải loại chủ nhân mừng giận bất thường thế này, đúng là chuột già gặp phải mèo già, bất giác mặt trắng bệch đầy vẻ sợ sệt, nắm vết ngón tay trên mặt từ hồng biến thành tím, từ tím biến thành xanh rồi sưng vù lên giống như bị bóng vậy

Diêu Tình cười cười ôm bà ta trong lòng, một mặt ép bà ta uống rượu, một mặt vuốt ve thân thiết, giả dạng đùa cợt chẳng khác gì nam nhân. Nếu đổi lại là nam tử thật sự thì cũng được, Hà Xảo Cô có thể nũng nịu khóc lóc để phát tiết chỗ hậm hực trong lòng, nhưng lúc này bị Diêu Tình đùa cợt như vậy, ngược lại khóc không dám, cười không nổi, cố nén tức giận uống hết một tuần rượu mà như phải uống hết ba ngàn tiệc rượu của Lã thái hậu.

Trầm Tú thấy Diêu Tình quái đản bất thường như vậy cũng không hiểu nguyên nhân, ngồi chờ ra đó quên cả nói năng.

Đột nhiên nghe tiếng cười nhẹ, hẩn nhìn ra thì thấy Cốc Chấn cười cười vén màn tiến vào. Trầm Tú nhú mày đứng bật dậy.

Cốc Chấn cười cười xua tay nói:

- Túc hạ yên tâm đừng sợ.

Nói rồi kéo áo ngồi xuống, trong mắt có vẻ cười nhìn Diêu Tình. Hà Xảo Cô thấy y liền như gặp cứu tinh, run rẩy nói:

- Cốc gia... cứu, cứu tôi với...

Cốc Chấn gật gật đầu với bà ta, cười nói:

- Diêu đại mỹ nhân, cô tát bà ta một cái, lại đùa giỡn bà ta một hồi, nổi hận ngày trước bị bà ta khinh rẻ đã tiết hết rồi chứ.

Hà Xảo Cô kinh hoảng nói:

- Cốc gia ngài sao lại đến đùa tôi? Vị cô nương này như hoàng hậu, cho dù tôi có một ngàn lá gan cũng không dám khinh rẻ cô ấy.

Cốc Chấn cười cười không nói, Diêu Tình lại sợ bị hẩn nói ra thân phận là Sứ nô nhân, đành cười nói:

- Mụ mụ thân ái, người mau biến đi.

Lập tức thả Hà Xảo Cô. Hà Xảo Cô như được đại xá, lập tức chạy mất.

Diêu Tình nhìn Cốc Chấn, lạnh lùng nói:

- Người tới làm gì?

Cốc Chấn cười nói:

- Đến để gọi cô tỉnh dậy.

Diêu Tình chỉ cười nhạt.

- Không tin ư? – Cốc Chấn cười nói – cô nhìn ra ngoài cửa đi.

Diêu Tình đảo mắt nhìn qua rèm cửa, chỉ thấy đằng xa trên nóc một tòa lầu cao, Tả Phi Khanh áo trắng hơn tuyết đang ngồi xếp bằng, ngẩng đầu ngắm trăng, phong thái siêu quần.

Diêu Tình mím môi son, mắt hiện sát cơ. Cốc Chấn tự rót tự uống, nhìn sắc mặt cô cười nói:

- Năm Phong Quân Hầu mười sáu tuổi, vì báo thù cho một cô gái chăn dê mà truy sát một đám mã tặc, từ chân núi phía bắc Thiên Sơn một mạch đuổi đến tận hồ Bối Nhĩ Gia. Đám mã tặc đó trên đường đổi ngựa, điên cuồng chạy suốt ngày đêm, chạy hết cả mười ngày mười đêm mà cuối cùng ba trăm người chỉ còn một tên sống sót. Nghe nói là vì tên này đói khát khiếp sợ mà phát điên nên Tả Phi Khanh không thèm giết hẳn, nhờ vậy mới giữ được tính mạng.

Việc này thực sự đã lưu truyền trên giang hồ, Diêu Tình, Trầm Tú tất nhiên đã từng nghe qua. Diêu Tình nói:

- Vậy thì sao?

- Còn chưa hiểu ư? – Cốc Chấn cười nói – Phong Quân Hầu khi còn thiếu niên, thần thông chưa thành đã có thể suốt mười ngày mười đêm không ngừng không nghỉ truy sát mã tặc, hiện giờ đương nhiên có thể bảy ngày bảy đêm không ngừng không nghỉ đuổi theo cô nương rồi.

Diêu Tình nâng một chén rượu lên, cười nhạt nói:

- Người tới chỉ để nói những lời thừa đó sao?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Tất nhiên là không phải rồi, chỉ vì ta có cách giúp cô thoát khỏi sự truy đuổi của Phong Quân Hầu.

Diêu Tình liếc hẳn, ánh mắt có chút tự mãn. Cốc Chấn cười khò:

- Cô không cần phải sung sướng như vậy, ta biết không hợp với cô. Chỉ cần cô gặp khó khăn, Lục Tiệm sẽ liều chết giúp đỡ, ta là bằng hữu của y, nếu muốn giúp y thì cũng phải giúp cô. Đáng hận là dù biết đó là thủ đoạn của cô nhưng vẫn chỉ còn cách lao vào.

Diêu Tình hừ lạnh một tiếng, nét mặt ẩn hiện một chút vui mừng nhưng ngoài miệng lại thản nhiên nói:

- Cô nương vốn cao minh hơn con xú hồ ly nhà người, người trúng kế cũng là đáng kiếp.

Cốc Chấn nhìn cô, chỉ khẽ cười nhạt. Trầm Tú thấy hai người bọn họ cứ nói chuyện, không thèm nhìn ngó gì đến mình, trong lòng bực bội không kìm được gào lên:

- Tiểu tử kia, đây là chỗ ông nội người ném tiền mua vui, người ngồi đây không sợ chướng mắt sao?

Cốc Chấn liếc hẳn, cười nói:

- Túc hạ tối nay mua vui, tổng cộng đã tiêu ba ngàn hai trăm mười sáu lượng bảy tiền năm phân bạc, đúng không?

Trầm Tú trong lòng chấn động, ngạc nhiên nói:

- Sao ngươi biết?

Cốc Chấn cười nói:

- Ta không chỉ biết số tiền ngươi tiêu tối nay, mà còn biết ở Nam Kinh ngươi có bốn ngôi nhà, ở Vô Tích, Hàng Châu mỗi nơi có hai toà nhà lớn, ở Tô Châu có một khu vườn. Chín ngôi nhà đó nuôi chín nữ nhân, ba người là do Oa khẩu dâng cho, ba người là dụ dỗ về, ba người còn lại là từ kỹ viện chuộc ra...

- Ngươi đánh rắm.

Trầm Tú mặt đỏ như gấc, đứng bất dậy, ánh mắt sát khí trùng trùng.

- Từ từ, từ từ, còn nữa mà. – Cốc Chấn xua tay nói - ở Nam Kinh ngươi còn có một toà nhà lớn, tích trữ ba vạn năm ngàn thạch lúa gạo, chắc là đầu cơ đợi đến năm đói kém thì đem ra ép giá. Ở Tô Châu có sáu xưởng dệt, dệt lụa thô đưa cho các hiệu may của Tô Châu để dệt ra gấm vóc bán cho các Man tộc ở tây bắc. Ngoài ra có một toà kỹ viện, hai sòng bạc, còn có hai vạn lượng bạc, hàng năm cho vay lấy lãi...

Trầm Tú lúc đầu còn mặt đầu sắc giận, càng về sau Cốc Chấn thùng thảng nói ra thì sắc mặt từ giận dữ chuyển sang kinh hãi, rồi từ kinh hãi chuyển sang âm trầm, ánh mắt long lên khiếp người, đột nhiên thấy Diêu Tình liếc nhìn qua bất giác rít giọng nói:

- Sư muội, muội đừng tin hản nói nhăng nói càn...

Diêu Tình môi son khẽ lộ chút tiểu ý:

- Vậy à, thế thì khiến người ta thật là thất vọng, nếu người thật sự có gia sản to lớn như thế thì có thể khiến người ta ngưỡng mộ.

Trầm Tú nhìn cô, nhất thời kinh nghi không ngừng, đột nhiên nhú mày rồi từ từ ngồi xuống.

Diêu Tình lại hỏi:

- Xú hồ ly, tổng số tài sản mà người vừa nói trị giá bao nhiêu ngân lượng?

Cốc Chấn bấm đốt ngón tay nói:

- Chỉ tính giá trị, không tính lợi tức thì gia sản của Trầm đại công tử tạm thời trị giá hai mươi vạn lượng bạc.

Diêu Tình thấy trong lời nói của hần có ẩn ý, không kìm được cười nói:

- Tại sao lại gọi là tạm thời?

Cốc Chấn nói:

- Gọi là tạm thời vì hôm nay có giá hai mươi vạn lượng nhưng qua mấy tháng nữa có khi không đáng một tiền.

Trầm Tú nghe vậy kinh nghi không ngớt. Cốc Chấn biết rõ của chìm của nổi của hần như lòng bàn tay, tính toán giá trị cũng sai lệch không nhiều, nên nghe hần nói tới “không đáng một tiền” bất giác tim đập thành thịch, có điều vì sao như vậy thì hần nghĩ mãi không hiểu rõ, thành ra không còn hứng chí uống rượu tìm vui nữa, nhìn Cốc Chấn không nhịn được thầm nghĩ: “Thằng cha này cuối cùng là ai chứ?”

Phải biết hần dương danh lập nghiệp là việc trong vòng hai năm trở lại đây, trước đó Cốc Chấn đã bị nhốt vào ngục đảo, vì vậy Trầm Tú không biết danh tiếng hần, lúc này đúng là đoán không ra nổi.

Cốc Chấn khoan thai đứng dậy, đi tới bên cửa thản nhiên nhìn ra, xa xa trên mặt sông đã từ từ sáng lên ánh đèn, ánh sáng rực rỡ như ánh trăng. Cốc Chấn quay người cười nói:

- Đại mỹ nhân, nên khởi hành thôi.

Diêu Tình cười đứng dậy, Trầm Tú vội nói:

- Sư muội sao lại đi?

Diêu Tình cười nói:

- Đã khiến sư huynh phải tốn kém, tiểu muội tạm thời cáo từ.

Trầm Tú tức giận, hung dữ trừng mắt nhìn Cốc Chấn. Cốc, Diêu hai người lại không thèm để ý, sóng vai ra khỏi phòng. Trầm Tú vừa hổ thẹn vừa giận dữ, đột nhiên uống cạn chén rượu, cười ha ha nói:

- Hảo sư muội, chẳng phải đã nói rồi sao? Ta vì muội mà đắc tội với gia phụ, có nhà không thể về, sư muội lại nhẫn tâm bỏ rơi ta không nhìn đến ư?

Diêu Tình nhú mày liếc, Trầm Tú lại không kể cô có tình nguyện hay không, rảo bước tiến tới chen vào giữa cô và Cốc Chấn. Diêu Tình bất giác thở dài nói:

- Trầm sư huynh, người thật biết bám lấy người khác.

Trầm Tú cười nói:

- Nếu muốn trách thì phải trách sư muội sinh ra đã có đôi mắt câu hồn đoạt phách, ngày đó chỉ nhìn một cái đã lấy mất ba hồn bảy phách của ta rồi. Ôi, hiện giờ sư huynh ta chỉ còn cái xác biết đi này, nhất định phải theo nàng đến chân trời góc biển, nửa bước không rời.

Diêu Tình nghe vậy khẽ cười, Cốc Chấn lại nói:

- Nói như vậy, ta có một cách để hoàn hồn, chỉ không biết có linh nghiệm hay không?

Trầm Tú tỏ tình đang hoan hỉ, đột nhiên bị hấn chen vào, tức thì trợn mắt tức giận nhìn sang. Diêu Tình lại cười nói:

- Cách gì? Mau chỉ cho ta.

Cốc Chấn nói:

- Trước hết dùng một bồn máu chó để vị Trầm sư huynh đây gội đầu rửa tay, lại đem y ngâm vào thùng phân ba ngày, đừng nói ba hồn bảy phách, cho dù là bảy hồn tám phách cũng chiêu hồi về được hết.

Trầm Tú còn chưa kịp nổi giận, Diêu Tình đã nhú mày nói:

- Xú hồ ly nhà người được lắm, người không chỉ rửa hấn trúng tà mà còn mắng ta thì triển tà pháp ư.

Cốc Chấn cười nói:

- Không dám không dám, đó chỉ là ta thuần túy có ý tốt mà thôi.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Người mà có lòng tốt thì thiên hạ chẳng có kẻ nào xấu ra rồi.

Cốc Chấn ha ha cười lớn, vòng tay nói:

- Được Diêu đại mỹ nhân tán thưởng, ta chắc sẽ sớm trở thành cái xác biết đi gì đó rồi.

Chợt thấy Trầm Tú trừng mắt nhìn, liền cười nói:

- Trầm huynh yên tâm, mấy chữ “xác chết biết đi” đó là để riêng cho huynh dùng, khắp thiên hạ là độc quyền không ai dám dính tới, tiểu đệ cho

dù có thèm muốn cũng không dám vợ vào, làm bẩn mỹ danh của Trầm huỳnh.

Hắn thùng thảng nói ra nhưng không chữ nào là không hiểm ác âm độc, Trầm Tú tức giận đến sắc mặt trắng bệch, trong lòng tuy hận không giết được Cốc Chấn nhưng lại ngại Diêu Tình nên không dám xuất thủ.

Đang lúc bức tức, chợt thấy ngoài cửa có một nhóm thương gia đi vào, chính giữa là một người bụng to như cái trống, miệng cười hề hề, những người xung quanh đang nịnh nọt như nước chảy. Trầm Tú hai mắt sáng lên, vội tiến lên hai bước, vòng tay cười nói:

- Hồng lão gia, may mắn được gặp.

Vị “Hồng lão gia” đó giương đôi mắt dài hẹp lên liếc hắn một cái nhưng không hoàn lễ, chỉ cười nói:

- Trầm tiểu ca đây ư? Đã lâu không được gặp, tối nay đến tìm vị cô nương nào vậy? Hồng mỡ mời giúp được không?

Trầm Tú cười nói:

- Ý tốt của Hồng lão gia, ai dám không nhận? Có điều Trầm mỡ có việc bên mình, đi trước một bước vậy. – rồi quay đầu nhìn Diêu Tình cười nói – Ta giới thiệu với cô một đại nhân vật kinh thiên động địa, vị Hồng lão gia này biệt danh là “Đầu Ngân Đoạn Giang” (ném bạc lấp sông), ngân lượng của ông ta nếu đổ xuống Trường Giang thì e rằng đường sông sẽ bị cắt đứt!

Diêu Tình cười thản nhiên nhưng không nói gì. Hồng lão gia đó nhìn cô, bộ mặt béo ú lộ ra thần sắc mê mẩn, rỏ nước dãi nói:

- Đây, đây là vị cô nương mới đến ư? Trầm tiểu ca thật may mắn...

Trầm Tú đắc ý vô cùng, vừa định nói mấy câu khách khí, bỗng nghe Cốc Chấn cười nói:

- Tiểu Hồng, người thật có lòng đấy nhỉ!

Hồng lão gia đó nghe tiếng, thân hình béo mập chấn động quay đầu nhìn lại, đột ngột nhìn thấy Cốc Chấn liền ngăn người ra, bộ mặt phì nộn co rút mấy cái rồi đột nhiên gạt những người hai bên ra, nhanh như một cục vàng lớn lăn long lóc bò đến dưới chân Cốc Chấn, luôn miệng kêu gọi:

- Chào Cốc gia, chào Cốc gia, tiểu nhân có mắt như mù, không nhìn thấy lão nhân gia, thật là đáng chết, đáng chết.

Nhất thời mọi người không ai là không trợn mắt. Vì Hồng lão gia đó vừa rồi oai phong vô cùng, ai ngờ vừa thấy Cốc Chấn liền quỳ ngay xuống. Trầm Tú lại càng kinh hãi, hẳn biết rõ Hồng lão gia này giàu có một phương, bản thân mình không thể sánh bằng, hiện giờ nghiêm nhiên kính trọng sợ hãi tiểu tử này, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Cốc Chấn đưa tay ra vuốt cái đầu to béo của Hồng lão gia, cười hi hi nói:

- Tiểu Hồng, nghe nói người đã đổi danh hiệu, gọi là “Đầu Ngân Đoạn Giang”, thật là uy phong nhỉ?

Hồng lão gia vội nói:

- Đó đều là bằng hữu giang hồ gọi lung tung, tiểu nhân sao có uy phong như vậy.

- Phải chứ? – Cốc Chấn cười nói – Người tuy không lập được Trường Giang nhưng sông Tần Hoài nhỏ nhoi này thì có dư một chút đấy.

Hồng lão gia cả người toát mồ hôi, thấm ướt hết quần áo, run rẩy nói:

- Tiểu nhân, tiểu nhân đến chỗ này chỉ là, chỉ là bồi tiếp mấy vị bằng hữu. Lần sau, lần sau không dám nữa.

Nói chưa dứt, bỗng nghe trên lầu có nữ tử cười khúc khích, Cốc Chấn ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Hạm Ngọc, Uyển Nương, Thu Ngân đang dựa vào lan can nhìn về phía này.

Cốc Chấn bất giác bật cười, thở dài nói:

- Tiểu Hồng đứng dậy đi, đừng để người ta cười cho.

Hồng lão gia đứng dậy, lau mồ hôi đầy mặt, nói:

- Cốc gia chẳng hay có muốn đến tệt xá uống mấy chén trà, kiểm tra sổ sách.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Ta có việc bên mình, mấy ngày nữa sẽ quá. Trước khi ta đến, người phải tự kiểm điểm một phen.

Hồng lão gia cười bồi nói:

- Không dám có lần thứ hai. Lần sau Cốc gia còn thấy tiểu nhân ở đây, xin cứ rút gân lột da tiểu nhân, chặt làm tám mảnh ném cho cá ăn.

Nói xong liền dạ một tiếng rồi cong lưng đứng sang một bên, ngay cả mắt cũng không dám ngước lên.

Cốc Chấn quay người, đột nhiên thấy ba nữ tử đó trên lầu đều đang cười với mình, đột nhiên một dải tiếng đàn vang lên, uyển chuyển du dương như say như mơ, chính là một khúc “Yêu Thiên” (“Bài thơ nhỏ” hoặc “Bài thơ đầu tiên”). Trong phòng mọi người không ai không kinh hãi, đều biết trong Tụ Vân lâu thì Tố Cầm người giống như tên, tài năng đánh đàn ở Tần Hoài không ai sánh nổi, nhưng lại tự coi mình thanh cao không dễ gì gây

đàn nắn phím. Vì vậy mà tiếng đàn tuy hay nhưng đến vương công quý tộc cũng ít khi được nghe, hôm nay đột nhiên lại đánh lên, không lạ có thể khiến mọi người đều phải kinh ngạc.

Cốc Chấn nghe tiếng đàn hiểu nhã ý, hơi mỉm cười rồi đột nhiên vỗ tay hát lên:

- Tưởng na đằng trần tục bối, khắp tiện tự phần thổ tường. Vương hoảng tham khách tại li biên vọng, lí bạch môn nguyệt tại giang tâm tang, lưu linh hà tráp tại phần đầu táng. Ngã tắc đài lãng ngâm phi quá đồng đình hồ, tu bất tăng diêu tiên ngộ nhập bình khang hạng (Tạm dịch: Nghĩ tới những kẻ trần tục giống như tự bơi bắn lên tường. Vương Hoảng nhìn theo khách bên bờ rào, Lý Bạch vỗ trắng trong đám tang Giang Tâm, Lưu Linh vác xẻng trước mộ người. Ta chỉ đợi ngâm vang trên Động Đình hồ, thẹn chưa từng vung roi lạc vào ngõ Bình Khang.)

Hắn hát xong khúc đó, ha ha cười lớn rồi vòng tay nói:

- Tổ Cầm cô nương dùng tiếng đàn để can ngăn, Cốc mỗ xin tâm lĩnh.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe tiếng đàn chợt tắt rồi truyền đến một tiếng thở dài ảo não.

Trầm Tú thấy vậy ngọn lửa đổ kị trong lòng nổi lên phùng phùng. Bốn đại danh kỹ của Tuy Vân lâu tuy hắn đã vung vô số ngân lượng mà cũng chỉ được thấy mặt vài lần, còn chưa được chạm vào, lúc này nhìn tình hình ở đây thì rõ ràng Cốc Chấn đã là khách quen của bốn nữ nhân đó rồi. Nếu không phải bao nhiêu con mắt nhìn vào thì Trầm Tú đã sớm dùng “Tinh La Tán Thủ” chân đâm tay đá đánh cho hắn nát bét ra rồi.

Cốc Chấn cười xong liền thân nhiên ra khỏi cửa, trên đường đi bất luận là nam hay nữ đều cúi đầu thông tay, thần sắc nghiêm trang kính cẩn. Trầm Tú bị cướp hết sự chú ý, trong lòng oán giận, đầu óc toàn nghĩ làm thế nào có thể làm nhục Cốc Chấn để tiết hận.

Lúc ra khỏi cửa trăng sáng trời trong, sao chiếu đầy trời, xa xa một chiếc đèn được treo cao trên không, đặc biệt thu hút ánh mắt. Cốc Chấn cười cười vừa định mở miệng nói, đột nhiên sắc mặt thắm biến, miệng há hốc ra mãi không ngậm lại được.

Trầm, Diêu hai người trong lòng vô cùng kinh ngạc, theo ánh mắt hần nhìn tới, chỉ thấy trên con đường ven đê có một thiếu nữ áo trắng tay cầm giỏ tre đi tới, xinh đẹp vô cùng, khó có thể mô tả được.

Trầm Tú vừa nhìn thấy thiếu nữ đó liền thấy lồng ngực nóng lên, trong lòng ngứa ngáy, nếu không phải có Diêu Tình đang nhìn thì chắc sẽ lập tức tiến lên dụ dỗ. Chỉ thấy thiếu nữ đó đến cách ba trượng liền dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm về hướng này, thần sắc vừa như đau thương vừa như tuyệt vọng.

Trầm Tú quay đầu sang, thấy ánh mắt của cô ta nhìn vào Cốc Chấn, trong lòng trầm xuống, dục vọng tắt ngấm, sự đổ kỵ lại nổi lên, chợt thấy Cốc Chấn thở hắt một hơi, cười hi hi nói:

- Diêu Diêu, thật trùng hợp, cô cũng tới nhà xí ư?

Thi Diêu Diêu nghe vậy giật mình, sau đó mặt đỏ bừng lên vội nói:

- Nói nhăng nói càn, nhà xí cái gì?

Cốc Chấn ngạc nhiên nói:

- Cô đã không đi nhà xí thì tới đây làm gì?

Thi Diêu Diêu hận không thể phát cuồng, quát lên:

- Ta chính đang muốn hỏi người, người tới đây làm gì?

- Nói ra thì dài lắm – Cốc Chấn thở dài nói – Vừa rồi ta đang đi trên đường, đột nhiên buồn đi tiểu. Cô xem, ta là người nho nhã, sao có thể tiểu

luôn trên đường được, vì vậy nhìn thấy chỗ này liền vội vàng chạy vào, đi tiểu một lúc rồi mới ra được.

Thi Diệu Diệu thấy hăn oang oang nói chuyện buồn tiểu nhà xí, nói toàn những lời khó nghe khiến người ta hổ thẹn không dám hỏi lại, đỏ mặt một hồi rồi lại hỏi:

- Quanh đây đều không phải nơi thanh tịnh, người tại sao lại không đi đường khác mà lại đi lại ở chỗ này?

Cốc Chấn trong lòng kêu khổ, nghĩ nha đầu này bình thường thành thật, không ngờ gặp phải những việc này lại trí như Gia Cát, kể vượt Trương Lương, nhưng hăn nhanh trí liền tiện miệng nói:

- Tại sao lại không thanh tịnh? Ta chỉ đi vội, không biết...

Nói xong liền nhìn phải ngó trái rồi đột nhiên í lên một tiếng, thất thanh nói:

- Nơi đây chẳng phải là chốn trăng gió sao? Đáng chết, đáng chết, tại sao ta lại lạc tới đây?

Hăn mồm miệng xoen xoét, khiến cho Thi Diệu Diệu không phân được thật giả, vẻ tức giận cũng dịu dần. Trầm Tú đột nhiên cười nhẹ, bữu mồm nói:

- Cô nương ngàn vạn lần đừng trúng kế của Cốc lão đệ, hăn là khách quen thuộc ở chỗ này, đừng nói Tụy Vân lâu kia, cho dù cả dải sông Tần Hoài này, trên cho tới bảo mẫu, dưới cho đến quy nô đều không ai không nhận ra hăn...

Cốc Chấn vừa kinh hãi vừa tức giận, đưa mắt nhìn liền thấy Thi Diệu Diệu mặt trắng bệch, mắt như phát ra lửa, tức thì lòng thầm kêu không hay.

Trong lúc nghĩ kế thì chợt thấy Thi Diệu Diệu hậm hực nhìn Trầm Tú quát lên:

- Nhìn người mặt trắng đầu bóng, cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Cốc Chấn trước đây vốn ngoan ngoãn, đều là bị đám băng hữu lang sói các người làm hư rồi.

Trầm Tú bị mắng câu đó chỉ biết ngớ người ra, Cốc Chấn lại thầm kêu: “Diệu Diệu ngoan, mắng hay lắm.”

Thi Diệu Diệu ánh mắt lại chuyển sang, nhìn thấy Diêu Tình quần áo diêm dúa liền cho rằng cô là gái giang hồ, hừ lạnh nói:

- Còn cả tiện nhân nhà người không biết liên sỉ, chỉ biết câu dẫn nam nhân.

Diêu Tình trầm mặt, cao giọng nói:

- Người mắng ai đấy?

Thi Diệu Diệu không ngờ con “tiện nhân” này dám cãi lại, càng tức giận mắng:

- Mắng người thì sao, ta còn muốn giết người nữa đấy.

Trong lúc nói đã lấy ra một cái vảy bạc.

Cốc Chấn vội gọi:

- Cẩn thận...

Tiếng nói chưa dứt, Thi Diệu Diệu đã vung ngọc thủ, trên không trung lấp lánh như có một trận mưa bạc.

Thiên Lân xuất ra phủ khắp bầu trời, ba người đối diện không kịp né tránh, người nào cũng biến sắc.

Đột nhiên một nhân ảnh từ bên cạnh lao tới, hai tay vung tròn, ánh bạc đầy trời lập tức biến mất.

Cốc Chấn kinh hãi một phen, định thần nhìn lại, từ dáng lưng người đó liền nhận ra chính là Lục Tiệm, chỉ thấy hai tay y xòe ra, giữa các ngón tay ánh bạc lấp lóe, đột nhiên mười ngón tay buông ra, vảy bạc liền rơi xuống đing đing đang đang.

Trừ Cốc Chấn, mọi người ở đó đều kinh hãi. Thi Diệu Diệu chưa từng nghĩ tới lại có người dùng tay không bắt được “Thiên Lân”, trong lòng trầm xuống, lại lấy ra ba cái vảy bạc, mím môi son trùng trùng nhìn Lục Tiệm.

Lục Tiệm một lòng nhường Cốc Chấn theo đuổi Diêu Tình, vì vậy Cốc Chấn bảo y tới đây, y cũng không muốn đi cùng mà chỉ âm thầm theo sau, đợi đến khi Thi Diệu Diệu xuất thủ mới bị bức bách phải ra mặt. Có điều “Bổ Thiên Kiếp Thủ” của y còn lâu mới đại thành, tiếp được một cái vảy bạc đã là miễn cưỡng rồi, nói gì tới việc đối phó ba chiếc vảy bạc. Cốc Chấn lại biết Thi Diệu Diệu tính khí cố chấp, lần này vì tức giận mình mà trút giận sang người khác, muốn trong nháy mắt mà xóa được sát cơ trong lòng cô thì vô cùng khó khăn, chính lúc đang phát sầu thì chợt nghe phía trên đầu có người cười nói:

- Thi cô nương vẫn khỏe chứ?

Thi Diệu Diệu đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy Tả Phi Khanh không biết từ lúc nào đã đứng trên mái nhà, nhìn mình cười nhẹ.

Thi Diệu Diệu trong lòng trầm xuống, cao giọng nói:

- Phong Quân Hầu, đợi ta giết mấy đứa vô sỉ này rồi sẽ đấu với ngươi.

Tả Phi Khanh lắc đầu nói:

- Cô muốn giết người thì ta cũng không quan tâm, nhưng cô muốn cướp vật của ta thì Tả mỗ không thể đáp ứng được.

Thi Diệu Diệu nhú mày nói:

- Vật gì?

Tả Phi Khanh nói:

- Trong bốn người đó có một người bảy ngày sau ta phải bắt sống, trong vòng bảy ngày ai động đến cô ta đều là kẻ địch của ta.

Cốc Chấn nghe vậy vui mừng nhìn ra ngoài, thấy chiếc đèn lúc này đã chiếu sáng mờ mờ gần bờ sông, lập tức không chờ Thi Diệu Diệu trả lời, kéo Lục Tiệm thấp giọng nói:

- Mau chạy thôi.

Lục Tiệm không biết nguyên nhân đã bị hấn kéo chạy đi, Diêu Tình, Trầm Tú cũng rảo bước theo sau. Thi Diệu Diệu vừa kinh hãi vừa tức giận liền vung tay lên, ba chiếc vảy bạc liền tán ra thành những điểm sáng đầy trời, bắn về phía bốn người. Tả Phi Khanh phất tay áo, bướm giấy phát sau mà đến trước, chặn vảy bạc lại. Trong nháy mắt, hai đại cao thủ đó liền không kể đến xung quanh, khởi đầu thần thông giữa đường lớn trước mắt mọi người, khiến người đi đường sợ đến té đái vãi phân, thi nhau chui vào kỹ lâu khoang thuyền, co ro không dám chui ra.

Cốc Chấn chạy đến chỗ chiếc thuyền có ngọn đèn kia liền chui tọt vào, Lục Tiệm, Diêu Tình cũng vội vào theo. Trầm Tú vừa định đặt chân lên tấm ván dẫn lên thuyền, không ngờ Cốc Chấn dẫm mạnh chân vào đầu bên kia làm cho tấm ván bật lên. Trầm Tú chỉ thấy kinh phong tạt vào mặt vội

nhảy lùi lại, chi dù như vậy vẫn bị tấm ván quét trúng vào má đau đớn vô cùng, không kìm được tức giận nói:

- Tiểu tử giỏi lắm, dám tính kế với ông nội ư?

Cốc Chấn nhắc chân cho tấm ván hạ xuống, cười ha ha nói:

- Đùa thôi, đùa thôi, mời Trầm huynh lên.

Trầm Tú thấy hăn tỏ ra rộng rãi, ngược lại cảm thấy hồ nghi không dám dẫm lên tấm ván đó nữa, tự thị vào khinh công của mình liền tung người nhảy lên thuyền. Cốc Chấn vỗ tay tán thưởng nói:

- Khinh công hay lắm.

Trầm Tú tuy hận đến nghiến răng nhưng không muốn để mất phong độ, đành cười nhạt rồi thản nhiên nói:

- Quá khen rồi.

Nói xong liền chui vào khoang thuyền, thấy Lục Tiệm và Diêu Tình đang sóng vai ngồi đó, bất giác trong lòng ghen ghét tiến tới ngồi cạnh Diêu Tình, ánh mắt như dao nhìn Lục Tiệm.

Bỗng nghe tiếng cười, Cốc Chấn mang theo rượu và thức ăn vén rèm tiến vào, bày xong cốc chén liền trước hết rót một chén rượu đưa cho Trầm Tú cười nói:

- Vừa rồi đắc tội đã nhiều, vậy kính Trầm huynh một chén.

Nói xong tự rót rồi tự uống một chén.

Trầm Tú nhìn rượu trong chén chỉ sợ có điều gian trá, trù trừ không quyết. Cốc Chấn cười nói:

- Hóa ra Trầm huynh không uống rượu?

Liền cướp lấy chén rượu đó một hơi uống cạn, sau đó rót ba chén cùng Lục Tiệm và Diêu Tình đối ẩm, không rót rượu cho Trầm Tú nữa. Trầm Tú bị hấn dễ dàng gạt sang một bên, tức giận vô cùng, nhưng trước đó mời rượu không uống, bây giờ không thể đòi uống được, nhìn ba người cười nói mà trong lòng như đao cắt.

Lại nghe Diêu Tình nói:

- Xú hồ lý, người tính có thoát được Phong Quân Hầu không?

Cốc Chấn cười nói:

- Còn sớm quá, cô cứ từ từ xem ta diễn trò lừa người.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Nếu phải nhảy xuống nước sông dơ bẩn để tắm rửa một phen thì bản cô nương kính tạ không theo.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu bắt đại mỹ nhân phải xuống nước chạy trốn thì chẳng phải thô thiển mất vui ư, những việc buồn chán như vậy bản nhân quyết nhiên không làm.

Diêu Tình trừng mắt nhìn hấn một lúc nhưng không tìm ra manh mối gì, đành hừ nhẹ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Tả Phi Khanh và Thi Diệu Diệu giao thủ hai hiệp, thắng bại chưa phân, y không có lòng chiến đấu, thấy chiếc thuyền kia đã đi xa liền bỏ rơi Thi Diệu Diệu, thi triển “Bạch Phát Tam Thiên Vũ” bay tới trên mặt sông, lẳng không nhìn theo. Thi Diệu Diệu tuyệt không có loại thần thông như vậy,

thấy y muốn đi là đi được, trừ việc giậm chân tức giận thật không còn cách nào khác.

Tả Phi Khanh ngưng thần nhìn chiếc thuyền, một chút động tĩnh cũng không bỏ qua, chỉ thấy chiếc thuyền đó đi được hơn hai dặm thì đột nhiên có tám chiếc thuyền khác trước mặt đi tới, đều treo một chiếc đèn giống hết, vây lấy chiếc thuyền của Diêu Tình ở giữa, ánh đèn hợp lại sáng như ban ngày.

Tả Phi Khanh thấy chín chiếc thuyền đó giống hệt nhau, đèn lửa sáng lòà, nhất thời vừa kinh hãi vừa buồn cười, thầm nghĩ: “Đây tất là quỷ kế của Tình nha đầu, định đem mắt cá giả làm ngọc, nhờ những chiếc thuyền đó làm loạn thị tuyến của Tả mỗ, để ta khó tìm được thị trên mấy chiếc thuyền giống hệt đó.” Nghĩ vậy liền ngưng thần nhìn tới, hai mắt khóa chặt vào chiếc thuyền mà đám người Diêu Tình đang ngồi, hoàn toàn không để những chiếc thuyền khác mê hoặc.

Đột nhiên, chín chiếc đèn sáng rực rỡ vụt tắt, mặt sông trở nên tối đen như mực, chỉ có bóng thuyền trùng trùng xuyên qua xuyên lại, chạy loạn cả lên như ngựa. Nhưng Tả Phi Khanh vận khởi thần thông, bất luận là sáng hay tối ánh mắt đều đóng chặt vào chiếc thuyền của Diêu Tình, còn tám chiếc thuyền kia y đều như không nhìn thấy.

Không lâu sau, chín chiếc đèn lại sáng lên, chín chiếc thuyền cũng phân tán ra, có cái đi về phía bắc, có cái đi về phía nam, cái đông cái tây. Chiếc thuyền Diêu Tình vẫn ngồi liên thừa cơ giữ theo đường cũ quay lại thượng lưu. Tả Phi Khanh thấy vậy cười thầm, nhẹ nhàng nhảy lên nóc một căn nhà rồi theo mái nhà rảo bước đuổi theo.

Chiếc thuyền đó từ từ đi được mười dặm, không bao lâu đã đến cuối sông Tần Hoài, Tả Phi Khanh vẫn nghi Diêu Tình nhất định sẽ phải lên bờ, không ngờ chiếc thuyền đó đột nhiên quay đầu rồi lại đi về phía hạ du.

Tả Phi Khanh trong lòng nổi lên nghi vấn, không tìm được bay đến đầu thuyền, lớn giọng quát:

- Tình nha đầu.

Nhưng không có người đáp. Tả Phi Khanh tiến lên vén rèm, chỉ thấy trong khoang thuyền trống rỗng không một bóng người.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Mê Cung

Cốc Chấn vừa đi trên phố vừa ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo trên không trung, đột nhiên cười lên thành tiếng. Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người cười gì vậy?

Cốc Chấn cười nói:

- Người đoán xem ta nhìn thấy vầng trăng sáng trắng kia liền nghĩ đến ai?

Lục Tiệm ngược mắt nhìn lên rồi cũng bật cười:

- Phong Quân Hầu ư?

- Đúng vậy. – Cốc Chấn vỗ tay cười lớn – Tả Phi Khanh tự phụ thông minh, trong mắt chỉ có thuyền mà lại quên mất người trên thuyền vẫn có chân, chỉ cố theo dõi thuyền mà không ngờ ta thừa cơ âm thầm nhảy sang thuyền khác, kẻ đó là giả dạng “Ngư mục hỗn châu” (Mắt cá lẩn vào ngọc trai), thực ra là “Thâu lương hoán trụ” (lấy cột gỗ đổi trụ đá), là kẻ trong kế, khiến y không thể phòng ngừa.

Diêu Tình thấy hãn khoa trương như vậy thì sinh bực mình, cười nhạt nói:

- Người làm trò lúc nào mà gọi tới được nhiều thuyền giống hệt nhau như vậy? Chẳng lẽ đúng như Trầm sư huynh nói, bảo mẫu, quy nô trên sông này đều quen biết người?

Cốc Chấn cười nói:

- Bọn họ tuy không quen biết ta nhưng quen biết ngân lượng của ta.

Diêu Tình tình ngộ nói:

- Hóa ra là người dùng tiền để thuê tới.

- Đùng cao hứng sớm quá. – Trầm Tú hừ lạnh một tiếng, đột ngột nói – Phong Quân Hầu có tài bắt được gió, đuổi được bóng, thiên hạ đều biết tiếng, nếu muốn nhờ chút trò vật của người mà có thể qua mặt được y thì chẳng qua là nằm mơ giữa ban ngày.

Cốc Chấn nhìn hẩn, cười nói:

- Nói như vậy, Trầm huynh tất đã có diệu kế thoát thân rồi ư?

Trầm Tú giật mình, hẩn tuy hận cốc Chấn chiếm hết uy phong của mình, nhưng nói đến lập kế thoát khỏi Phong Quân Hầu thì bản thân cũng không có cách nào, đành cau mày nhắm mắt tỏ vẻ đang trầm tư, không ngờ cốc Chấn một lòng muốn làm hẩn mất mặt, cứ nhìn hẩn cười hi hi, thấy hẩn mãi không nói gì liền hỏi tiếp:

- Trầm huynh không nghĩ ra ư?

Trầm Tú bị hẩn không ngớt cạnh khóe, dùng lời châm chọc nên trong lòng vừa thẹn vừa giận. Diêu Tình nhìn ra ẩn ý, không nhẫn nại được liền hỏi:

- Xú hồ ly, bây giờ không phải là lúc để chọc tức, có gì thì nói ra đi, đừng có vòng vòng vo vo nữa.

- Đại mỹ nhân đã có lệnh, tiểu tử sao dám không nghe? – Cốc Chấn mỉm cười – Nếu có một nơi có thể khiến Trầm Chu Hư cũng không tìm ra thì cô nói xem, liệu có thể thoát khỏi mắt thần của Phong Quân Hầu hay không?

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Nói nhăng nói càn, thiên hạ làm gì có chỗ nào như vậy?

Cốc Chấn cười nói:

- Đáng tiếc, nơi này lại có một chỗ như vậy.

Hắn dừng chân đứng lại, chỉ một tòa nhà đằng xa phía trước. Ba người còn lại nhìn theo, Lục Tiệm và Trầm Tú đều cả kinh, không ngờ tòa nhà mà hắn chỉ tới ngẫu nhiên có hai chữ biển hiệu “La trạch”, chính là nơi Oa khẩu ẩn trốn trước đó, cổng nhà đã bị niêm phong, lại có hai tên giáp sĩ đứng canh.

Trầm Tú nhíu mày nói:

- Nơi này lại có chỗ ẩn thân sao?

Cốc Chấn cười cười, quay sang Diêu Tình cười nói:

- Mời mỹ nhân giúp ta tiến vào.

Diêu Tình nói:

- Người không có chân sao?

Cốc Chấn nói:

- Ta không bằng các vị, khinh công không đủ.

Diêu Tình không còn cách nào, đành phóng ra một cái rế “Nguyệt duyên đăng” bám tường bò lên rồi lan vào phía trong. Cốc Chấn bám rế cây leo lên, Lục Tiệm cũng vội theo sau, còn Trầm Tú và Diêu Tình khinh công cao minh, tung mình nhảy qua tường vào trong.

Trong khu nhà tối đen âm u, Cốc Chấn không biết kiếm từ đâu ra một nến đốt lên, nghiêng đông ngó tây đầy vẻ hứng chí. Trầm Tú cười nhạt nói:

- Tường cột, cây cỏ ở nơi này đều bị Tiết Nhĩ nghe qua, tuyệt đối không có phòng kín, đường ngầm, người cũng khỏi cần phí công vô ích.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu như vậy thì tại sao lại không bắt được Từ Hải?

Trầm Tú ánh mắt lóe lên, lạnh giọng nói:

- Điều đó thì phải hỏi Lục lão huynh thôi.

Lục Tiệm mặt đỏ lên, may mà bóng đêm đen tối nên không ai nhìn thấy.

Cốc Chấn cười nói:

- Trầm Chu Hư làm việc cẩn thận, ông ta đã bố trí nhân mã để bắt người thì tất nhiên là trên trời dưới đất chỗ nào cũng phòng bị, làm sao để có người trốn thoát được? Nhưng vì sao tối qua rõ ràng vây chặt La trạch mà lại không thể bắt được Từ Hải. Đủ thấy Từ Hải tuyệt không ra khỏi nhà, chỉ là theo đường bí mật bên trong chạy đi, bất quá là Trầm Chu Hư không thể tìm ra mà thôi.

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Cứ cho là có đường bí mật, nhưng cha ta không tìm ra thì chẳng lẽ người tìm ra được ư?

- Trầm Chu Hư cũng không tìm ra nổi, có thể gọi là tuyệt hảo! – Cốc Chấn cười nói – Đường hầm bí mật mà chủ nhân Thiên bộ còn không tìm ra được thì Tả Phi Khanh chẳng phải sẽ bó tay hay sao?

- Sao? – Trầm Tú biến sắc, thất thanh nói – Người muốn mượn đường hầm bí mật của Oa khẩu để trốn tránh Phong Quân Hầu ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Không sai.

Kế này không ai có thể nghĩ tới, không chỉ Trầm Tú cả kinh mà Lục Tiệm cũng ngạc nhiên, Diêu Tình thì lại ngẩn người ra, không nhin được nắm lấy Lục Tiệm tra hỏi. Lục Tiệm đem đầu đuôi mọi việc kể ra, Diêu Tình liền biến thành kinh nghi, hỏi:

- Xú hồ ly, người chắc chắn có thể tìm ra đường hầm bí mật ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu biết chắc tìm được thì chẳng phải mất cả hứng thú sao?

Trong lúc nói chuyện, bốn người đã đi tới vườn sau, trong vườn đã lâu không có người chăm sóc, cỏ dại mọc đầy, góc tường còn có một cái giếng hình bát giác. Cốc Chấn đảo quanh vườn một vòng, đi tới bên giếng cúi đầu nhìn vào trong, chỉ thấy nước giếng in bóng trăng, lóng lánh xao động.

Cốc Chấn xem xét hồi lâu, đột nhiên cười nói:

- Là chỗ này rồi.

Hắn thấy mọi người nghi ngờ, liền nói:

- Các vị nhìn ròng rọc của giếng này, những cái giếng khác đều làm bằng gỗ, chỉ có cái ròng rọc này thì lại làm bằng sắt.

Trầm Tú nói:

- Ròng rọc bằng sắt cũng có gì là lạ.

Cốc Chấn nói:

- Nói như vậy thì dây kéo nước giếng làm bằng sắt cũng không lạ ư?

Nói xong dùng đầu ngón tay móc lấy một sợi của cái dây thùng kéo nước giếng, quả nhiên lộ ra đầu sợi rắn chắc, rỉ sắt bám đầy đúng là bằng sắt.

Trong mắt Trầm Tú thoáng qua vẻ kinh hãi, ngoài miệng vẫn nói:

- Như vậy thì sao, dây thùng bằng sợi gai dễ đứt, dùng dây sắt bền chắc hơn nhiều.

Cốc Chấn nói:

- Nếu đã như vậy thì tại sao ngoài dây sắt còn phải bọc sợi gai? Hơn nữa một gàu nước bất quá chỉ hai, ba mươi cân, dùng dây thùng bằng sợi gai là đủ chịu được. Cho dù thùng gai có đứt thì cũng phải mất mười năm tám năm. Nhưng nếu là thân người nặng cả trăm cân thì nếu không phải dây sắt tất sẽ không chịu nổi.

Trầm Chu Hư tuy trí tuệ cao xa nhưng nhược điểm ở chỗ chân không đi được, không thể tự mình đi quan sát mà chỉ có cách dựa vào kiếp nô. Kiếp nô tuy có kiếp lực nhưng khả năng quan sát lại rất tầm thường.

Trầm Tú thần sắc âm trầm bất định, đột nhiên lạnh nhạt nói:

- Nếu người đã chắc chắn đường hầm bí mật ở dưới giếng như vậy thì cứ xuống đi.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Nếu muốn xuống thì cả bốn người chúng ta đều phải xuống, nếu không sẽ không lừa được Tả Phi Khanh.

Trầm Tú vừa kinh hãi vừa tức giận, quay đầu nhìn sang thấy Diêu Tình đang trầm tư nhìn xuống giếng, hiển nhiên đã bị nói đến mức động tâm, nếu bản thân mình không theo mọi người thì không chỉ không giữ được trái tim của giai nhân mà chỉ sợ còn trở thành kẻ để mọi người cười cợt. Nghĩ đến đó, bất giác hối hận mê đắm nữ sắc đến mức bị cuốn vào việc này.

Cốc Chấn cười nói:

- Sao nào, xuống hay không xuống?

Trầm Tú lướt qua mấy ý niệm, liền thở ra một hơi, cười nhạt nói:

- Xuống thì xuống, nhưng miệng giếng này chỉ chứa được một người qua, người xuống trước rồi bọn ta sẽ theo sau.

Lục Tiệm trong lòng trầm xuống, nếu dưới giếng này đúng là chỗ ẩn thân của Oa khẩu thì người xuống trước tất nhiên sẽ phải gánh chịu gánh nặng, lập tức kêu lên:

- Không được.

Trầm Tú liếc y một cái, vừa định thừa cơ phản bác thì Cốc Chấn đã xua tay cười nói:

- Nếu tranh sau trước thì sẽ tổn thương hòa khí, không bằng chúng ta đấu bản lĩnh may mắn một phen.

Trầm Tú nói:

- Cách đấu thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Xin mượn cái dây chuyền bằng ngọc trai của đại mỹ nhân một chút.

Diêu Tình hơi nhú mào, cởi dây chuyền ngọc xuống. Cốc Chấn đón lấy giật mạnh làm đứt sợi dây nỏ, ngọc trai rời ra rơi cả xuống đất.

Trầm Tú nhìn mà đau lòng, không kìm được gào lên:

- Cái dây chuyền đó không phải họ Cốc thì người không biết quý trọng nó hay sao?

Cốc Chấn cười cười không đáp, đem viên đá quý màu xanh trả lại cho Diêu Tình, rồi nhặt ngọc trai lên bỏ đầy vào trong lòng bàn tay, nói:

- Chỗ này có ba mươi viên ngọc trai, mọi người nhìn cho rõ nhé.

Trầm Tú nói:

- Vậy thì sao?

Cốc Chấn nói:

- Ba người chúng ta dùng hai tay ném ngọc trai lên trời, rồi lại dùng lưng bàn tay đỡ lấy, ai đỡ được nhiều ngọc trai hơn thì xuống sau, ai đỡ được ít ngọc trai hơn thì xuống trước.

Diêu Tình đột nhiên nói:

- Đó chẳng phải là trò đỡ đá của trẻ con ư?

Cốc Chấn cười, gật đầu. Thì ra trẻ con nơi thôn xóm nhàn rỗi không có việc gì làm, thường tìm các viên đá về chơi, đầu tiên ném những viên đá đó lên rồi sau đó lấy lưng bàn tay hứng lại, người hứng được nhiều hơn là thắng cuộc. Có điều hòn đá thì vuông tròn không nhất định, chất liệu cũng thô ráp, vì vậy dễ hứng được, nhưng mấy viên ngọc trai này vừa to vừa

tròn, lại trơn nhẵn, hễ chạm vào là vọt ra ngoài, so với hứng đá sỏi thì khó hơn không chỉ mười lần.

- Chạm đã. – Trầm Tú nhú mào nói – Tại sao lại chỉ có ba người?

Cốc Chấn nói:

- Chúng ta đường đường là nam giới, sao có thể bắt nữ nhân xuống trước, vì vậy cuộc đấu này chỉ giới hạn trong nam giới, Điều đại mỹ nhân sẽ xuống cuối cùng.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Như vậy là đúng.

Trầm Tú không dám đôi co nhiều lời, nếu không sẽ biến thành người hẹp hòi, nhất thời giận quá hóa cười:

- Được, Trầm mỗ bắt trước.

Tiếp lấy ngọc trai, liếc mắt nhìn Lục Tiệm, thầm nghĩ: “Thằng cha này tay không tiếp được ‘Thiên Lân’, không phải tầm thường; họ Cốc kia lúc bám rễ cây qua tường cử động rõ ràng là không giỏi võ công.”

Tính toán xong, Trầm Tú hít một hơi dài, hai tay cầm ngọc trai, ngưng tụ tinh thần rồi đột nhiên ném ngọc trai lên. Phải biết hẳn luyện “Tinh La Tán Thủ”, công phu ở tay cao cường, đợi ngọc trai rơi xuống liền vận nội kình, ngọc trai vừa chạm vào da thịt thì cơ bắp của Trầm Tú lập tức co lại, sinh ra lực hút giữ chặt lấy ngọc trai. Lúc đầu còn trượt, sau một lúc vẫn hứng được hai mươi sáu hạt. Mọi người thấy vậy đều lộ vẻ kinh hãi thán phục.

Trầm Tú giả vờ thu hồi ngọc trai rơi trên mặt đất, âm thầm dùng thủ pháp khéo léo đem năm hạt ngọc trai giấu vào trong tay áo, rồi đem hai

mười năm hạt còn lại đưa cho Lục Tiệm, nói:

- Đến lượt người.

Hắn tự nghĩ cứ như vậy thì Lục Tiệm cho dù không bắt trượt hạt nào cũng vẫn thua. Kết quả chắc chắn Cốc Chấn xuống đầu tiên, Lục Tiệm thứ nhì, mình và Diêu Tình sẽ xuống sau, lúc đó chỉ cần tìm cơ hội chế ngự Diêu Tình, sau đó chặt đứt dây thừng, bịt chặt miệng giếng, lúc đó cho dù là Từ Hải cũng được, mà Cốc Chấn, Lục Tiệm cũng thế, chỉ cần dưới giếng không còn đường ra thì nhất định phải chết.

Trầm Tú trong lòng đã tính toán đầy đủ, lạnh nhạt nhìn Cốc Chấn, chỉ thấy hắn không hay biết gì, vẫn cười hi hi nói:

- Lục Tiệm, ngàn vạn lần không được thua nhé.

Trầm Tú âm thầm cười nhạt, dốc ngọc trai trong tay áo ra lòng bàn tay.

Lục Tiệm nhìn Trầm Tú, không biết vì sao trong lòng tự nhiên nóng lên, lòng cạnh tranh trỗi dậy, nghiêng răng một cái ném ngọc trai lên. Hai tay vừa vung lên, ngọc trai vừa rời ra thì cùng lúc đó Trầm Tú thừa cơ Cốc, Diêu hai người chăm chú nhìn Lục Tiệm liền âm thầm đem ngọc trai trong tay thả xuống đất, đợi đến lúc đếm số sẽ chỉ vào.

Thả xong ngọc trai, Trầm Tú ngược mắt nhìn lên, lập tức ngó người ra. Chỉ thấy hai tay Lục Tiệm lúc trên lúc dưới, lúc trái lúc phải, tạo nên trùng trùng ảo ảnh, như một tấm lưới lớn đem ngọc trai đầy trời hứng lấy trên lưng bàn tay, cho dù có rơi xuống nảy lên cũng không có hạt nào rơi được xuống đất. Dưới tình hình đó, năm hạt ngọc trai lăn lóc dưới đất lại trắng phong phóc, sáng lấp lóe, quả thật rất không thuận mắt.

Trầm Tú không ngờ Lục Tiệm lại có kỹ thuật thần kỳ như vậy, vừa kinh hãi vừa gấp gáp, lặc giọng nói:

- Vậy là thế nào? Có gì nhầm lẫn ư?

Cốc Chấn, Diêu Tình cúi đầu xuống nhìn hẵn, Cốc Chấn cười nói:

- Không ngờ Trầm huynh lại giấu mất ngọc trai.

Trầm Tú mặt nóng lên, ra sức biện hộ:

- Ai giấu, đó rõ ràng là y bắt trượt rơi ra, hừ, hẵn không để ngọc trai rơi xuống đất thì làm sao tính được?

Diêu Tình nhìn ngọc trai trên mặt đất, thản nhiên nói:

- Còn tính làm gì, chỉ cần y không để rơi hạt nào thì người đã thua rồi.

Trầm Tú giả như không nghe thấy gì, quay mặt đi chỗ khác.

Cốc Chấn cũng không ngờ Trầm Tú lại vô liêm sỉ như vậy, nhú mày đang nghĩ cách ứng phó thì Lục Tiệm đã nói:

- Không sao.

Nói xong một tay gạt một tay giữ, ngọc trai như nhảy vọt lên, xếp thành một hình tháp trên lưng bàn tay phải của y, tạo thành một cái tháp nhọn bằng ngọc trai sáng ngời. Cốc Chấn, Diêu Tình thấy vậy vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, đều rất vui mừng.

Trầm Tú nhìn mà mặt xám như tro. Cốc Chấn đếm ngọc trai, không nhiều không ít, vừa đúng hai mươi lăm hạt, bất giác cười nói:

- Lục Tiệm một tay hứng được hai mươi lăm viên thì hai tay có thể hứng được năm mươi viên. Năm viên trên mặt đất kia có đáng vào đâu? Trầm huynh thấy thế nào?

Trầm Tú dần bình tĩnh lại, thầm nghĩ: “Thua tiểu tử đó cũng đành chịu, nhưng họ Cốc kia nhất định không có năng lực như vậy, ta dù sao cũng xếp thứ hai.” Lại thấy Diêu Tình có vẻ khó chịu, chỉ sợ mất lòng giai nhân, đành tỏ vẻ rộng lượng nói:

- Lục huynh kỹ thuật tuyệt vời, Trầm mỗ thua tâm phục khẩu phục.
- Hay lắm – Cốc Chấn nhặt ngọc trai lên, cười nói – Để xem Trầm huynh xuống đầu tiên hay thứ hai đây?

Trầm Tú hừ lạnh nói:

- Nếu người có bản lĩnh thì cứ ép ta xuống đầu tiên.
- Như huynh mong muốn.

Cốc Chấn cười rồi quay người móc một nắm đất trong vườn lên, ép chặt ngọc trai vào thành một khối. Trầm Tú cả kinh nói:

- Người làm gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Chúng ta ước định là hai tay ném ngọc trai lên rồi sau đó dùng tay hứng lại, có đúng không.

Trầm Tú nói:

- Không sai.

Cốc Chấn nói:

- Có nói là không được dùng bùn đất để bọc lấy ngọc trai không?

Trầm Tú bất giác há hốc miệng, lưỡi cứng đờ, mắt nhìn Cốc Chấn chia khối đất sét đỏ làm đôi rồi một phải một trái ném lên, sau đó đưa lưng bàn

tay ra nhẹ nhàng hứng lại. Ngọc trai bị đất bùn giữ chặt, vì không thể chuyển động lung tung nên ba mươi viên ngọc trai chẳng có viên nào rơi xuống đất.

Với sự kiêu căng của Diêu Tình mà thấy tình hình này cũng phải che miệng cười, không thể không thừa nhận Cốc Chấn vô cùng tinh quái, có những ý tưởng đặc sắc.

Trầm Tú mặt đỏ bừng lên như máu, nghiêng rằng một hồi rồi đột nhiên thấp giọng hét lên:

- Như vậy không tính, đó là ăn gian.

Cốc Chấn cười nói:

- Ta ăn gian thế nào? Người thử nói xem.

Diêu Tình cũng nói:

- Trầm sư huynh, nên chịu thua đi, nếu không sẽ bị người ta coi thường.

Trầm Tú vội nói:

- Sư muội không biết rồi, bọn chúng muốn hại ta đấy.

Diêu Tình nói:

- Cho dù có Oa khẩu giữ đường hầm bí mật thì với năng lực của sư huynh thì cũng chẳng có gì khó khăn.

Trầm Tú nói:

- Nếu dưới giếng không có đường hầm bí mật thì sao? Hai tên tặc tử này hận ta và sư muội có giao tình thân mật, không ngừng đối chọi với ta. Nếu

ta xuống đó rồi, ai chắc bọn chung không cắt dây thừng, lấp miệng giếng, lúc đó Trầm mỗ chẳng phải biến thành con quỷ oan khuất hay sao.

- Làm gì có chuyện đó. – Diêu Tình nhú mày nói – Có ta ở trên này, bọn họ sao có thể làm loạn được.

Trầm Tú thở dài nói:

- Sư muội võ công tuy cao nhưng song quyền không địch được bốn tay...

Diêu Tình biết người này bản tính đa nghi, nói tóm lại là nhất định không chịu xuống, đang buồn bực thì bỗng nghe Cốc Chấn cười nói:

- Bỏ đi, để ta xuống trước.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Như vậy sao được, để ta xuống trước!

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Ta tự biết sức mình mà.

Lục Tiệm biết hăn lắm mưu nhiều kế, đã dám xuống trước thì chắc đã nắm chắc mấy phần, hơn nữa đây chính là cơ hội để hăn biểu lộ oai phong, áp chế Trầm Tú. Nghĩ vậy liền không ngăn cản nữa.

Cốc Chấn lấy trong tay áo ra một thanh chủ thủ, cười nói:

- Ta đầu tiên, Trầm huynh phải thứ nhì, nếu không thì Diêu đại mỹ nhân, Lục Tiệm, các vị ép hăn xuống cho ta.

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Người yên tâm, nếu quả thực có đường hầm bí mật thì Trầm mỗ quyết không đi sau kẻ khác.

Cốc Chấn gật gật đầu, miệng ngậm chủy thủ theo dây thừng tụt xuống. Ba người ở trên yên lặng chờ đợi, đã một lúc lâu mà vẫn không thấy động tĩnh gì, ba người trong lòng kinh nghi, mượn ánh trăng cẩn thận nhìn xuống nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cốc Chấn.

Lục Tiệm không nhẫn nại được nữa, nói:

- Ta xuống đó xem.

Xoay người vừa định xuống giếng thì bị Diêu Tình giữ lại, nói:

- Đừng gấp, có thứ tự trước sau.

Nói xong nhìn Trầm Tú, lạnh nhạt nói:

- Trầm sư huynh, đến lượt người rồi.

Trầm Tú không còn cố chần chừ, chỉ đành nghiêng răng chui xuống giếng, chỉ thấy khí lạnh dày đặc từ dưới chân tràn lên, buốt đến xương tủy, bất giác cả người run rẩy, trong lòng sinh ra khiếp sợ.

Hắn cố ý chậm chạp, từ từ trượt xuống hơn năm trượng, bỗng thấy dưới chân ướt lạnh, đã chạm tới nước giếng, nhưng không biết vì sao vẫn chưa thấy cửa vào đường hầm bí mật, có điều trong tình cảnh này hắn không thể tay không quay lên, đành phải tiếp tục hạ xuống, đồng thời dùng chân khua loạn bốn phương tám hướng. Đến lúc dò gần tới đáy thì dưới chân chợt nhẹ bỗng, đột nhiên dò ra một cái cửa động.

Trầm Tú tinh thần vô cùng phấn chấn: “Hóa ra đường hầm bí mật đó lại nằm sâu dưới giếng sáu trượng, thảo nào với năng lực của Tiết Nhĩ mà cũng không nghe ra được.” Lại nghĩ đến nếu có thể khéo léo bắt sống Từ

Hải thì chắc chắn sẽ được coi là một đại công, liền hạ quyết tâm, trầm người chui xuống.

Sau khi chui vào động mới phát hiện cái gọi là cửa động đó thực ra là một cái cửa nhỏ cao bằng người, trong cửa có bậc thang đi lên, nước lên rất thấp, mới đi được hai bậc thì đã lên khỏi mặt nước.

Trầm Tú sợ trong đường hầm bí mật có phục binh, vì vậy lúc còn trong nước đã vận công chờ phát động, ai ngờ sau khi lên khỏi mặt nước thì bốn phía xung quanh lại hoàn toàn vắng lặng, chỉ tối đến mức không nhìn thấy đầu ngón tay. Hắn sờ soạng đi được sáu bậc thang thì lên đến một đường hầm, đường hầm này cao hơn đầu người, trên tường có gạch vuông, suy đoán vị trí thì đã qua khỏi tường vây của La trạch, ra đến phía dưới con đường bên ngoài.

Lại nghĩ đến Cốc Chấn đã tiến vào đường hầm bí mật trước mình, Trầm Tú nảy sinh ý niệm độc ác: “Thằng cha đó quỷ kế tuy nhiều nhưng không giỏi võ công, hiện giờ trong đường hầm chỉ có hai người là ta và hắn, chính hợp để xuất thủ giết hắn rồi sau đó giả họa cho Oa khẩu...” Vừa nghĩ đến đó, trong lòng liền vui mừng như điên cuồng, nhưng lại thấy đây là cơ hội trời cho, không thể bỏ lỡ, lập tức yên lặng nghe ngóng, ai ngờ trong đường hầm tuyệt không có tiếng động, qua một lúc lâu không nhả nài được nữa, liền cố hạ giọng ngọt ngào kêu gọi:

- Cốc huynh đệ, ta đến tìm đây, người ở đâu?

Gọi liền hai lần vẫn không có người đáp, Trầm Tú bắt đầu nóng ruột, sợ Lục Tiệm và Diêu Tình tìm tới làm hỏng đại sự, bất giác đi tới mấy bước, đem lời ngon ngọt lại gọi thêm một tiếng. Tiếng gọi chưa dứt, chợt nghe vang lên tiếng đình nho nhỏ, giống như tiếng ngọc bội va vào vách tường.

Trầm Tú cười gằn:

- Cốc huynh đệ muốn chơi trốn tìm với ta ư?

Miệng thì cười nói, thân mình lại như gió lao tới chỗ có tiếng động. Chân trái vừa dẫm xuống, bỗng thấy một cơn đau kịch liệt thấu tim từ chân truyền lên, Trầm Tú rên thảm một tiếng, chân phải kìm lại giữa không trung, tay phải chống vào tường bên cạnh mong ổn định thân hình, không ngờ lại thêm một trận đau đốn xuyên vào lòng bàn tay.

Trầm Tú đau đốn tưởng chừng ngắt xiu, nhưng hăn dù gì cũng là thiếu chủ của Thiên bộ, từ nhỏ thường lo trí kế nên tuy gặp phải nguy hiểm như vậy mà trong lòng vẫn giữ được bình tĩnh. Hăn thầm nghĩ xung quanh tối đen không có ánh sáng, lại không biết còn bố trí những cơ quan lợi hại nào nên kể sách nhất thời không gì bằng lấy bất biến ứng vạn biến, im lặng chờ cứu viện. Nếu cứ vọng động thì bản thân chân tay đều bị thương, khó mà giữ được mạng.

Nghĩ đến đó, cho dù đau đốn khó mà chịu được nhưng hăn vẫn nghiêng rằng chịu khổ, có điều cảm thấy máu từ miệng vết thương liên tục chảy ra, khí lực suy giảm, chỗ chân tay bị thương run lên từng trận. Càng tệ hơn là Trầm Tú phát giác đầu mũi dao đó không ngờ còn có móc câu, móc vào da thịt, cho dù muốn rút ra cũng không rút được.

Thời gian chậm chạp trôi qua, tuy chỉ chốc lát mà Trầm Tú tựa như đã trải qua thiên thu vạn kiếp. Trong lúc nguy cấp hăn lại nghĩ được rõ ràng, nhớ lại tình cảnh lúc này, cảm thấy thời gian Cốc Chấn đi vào bí đạo rất ngắn, theo lý thì không thể kịp sắp đặt cơ quan. Nhưng nếu là cơ quan do Oa khẩu sắp đặt thì Cốc Chấn chắc chắn cũng không thoát được, vì sao lại không nghe thấy tiếng y kêu rên đau đốn, chẳng lẽ y trúng phải cơ quan lợi hại nên đã mất mạng.

Nghĩ tới việc kẻ đối đầu đã chết, Trầm Tú tuy đang đau đốn khốn khổ nhưng vẫn cảm thấy vui mừng, sau đó lại sinh ra khiếp sợ, chỉ e mình động đây sai lầm một chút là kích động cơ quan lợi hại, sẽ cùng chung số phận với Cốc Chấn.

Cứ nghĩ loạn, lo được lo mất như vậy một lúc, Trầm Tú tinh lực mất đi càng nhanh, máu chảy ướt cả người đầm cả quần áo, hận không thể điên cuồng kêu lên, nhưng lại sợ bị Oa khẩu phát hiện thì biến thành tự sát. Đúng lúc sức cùng lực kiệt thì chợt nghe tiếng nước vang lên, h lẫn đang trong cảnh hoảng sợ nên cảm quan linh mẫn dị thường, những âm thanh lọt vào tai đều như được phóng đại lên gấp mấy lần, vì vậy liền thấp giọng gọi:

- Cứu, cứu mạng.

Chỉ nghe một người kêu ý lên, chính là Lục Tiệm. Trầm Tú vừa nghe thấy đó là kẻ đối đầu thì bất giác im bật. Đồng thời lại nghe tiếng nước, rồi có tiếng Diêu Tình nói:

- Lục Tiệm, sao vậy?

Trầm Tú vui mừng điên cuồng, vội nói:

- Diêu sư muội, cứu ta.

Thì ra Lục Tiệm không giống như hai người Cốc, Trầm, sau khi xuống giếng phát hiện ra miệng đường hầm liền lớn tiếng gọi Diêu Tình. Diêu Tình sợ Phong Quân Hầu đuổi đến, liền không chậm trễ, cấp tốc xuống giếng, vì vậy hai người trước sau nối tiếp nhau, gần như đồng thời đi vào đường hầm bí mật. Lúc này nghe thấy tiếng kêu đều song song tiến đến.

Sắp đến gần thì đột nhiên thấy phía trước ánh lửa sáng lên, Cốc Chấn cười hi hi đốt lên một ngọn nến chiếu sáng cả đường hầm. Trầm Tú thấy y từ phía đối diện đi đến, miệng há hốc ra, run run nói:

- Người, người, ...

Cốc Chấn cười khanh khách nói:

- Trầm huynh thật giỏi chịu khổ, đó chẳng phải là luyện thể Kim kê độc lập ư!

Lục Tiệm và Diêu Tình nhờ ánh nến mà nhìn rõ tình trạng quái dị của Trầm Tú, chỉ thấy hắc chân trái dẫm trên mặt đất, chân phải co lên, đúng là có mấy phần giống thể “Kim kê độc lập”, nhưng định thần nhìn lại bất giác đều biến sắc. Chỉ thấy mặt đất và vách tường xung quanh chỗ hắc đứng đầy đặc những mũi dao dài nhỏ đầu có móc câu.

Trầm Tú thấy Cốc Chấn chẳng tổn thương gì, trong lòng đột nhiên sáng tỏ: “Đúng rồi, tất là thằng cha này trước đó thiết lập cơ quan rồi lợi dụng lừa ta vào để hãm hại.” Nghĩ đến đó, hắc đột nhiên bình tĩnh lại, hắc học nhìn Cốc Chấn, thần sắc vô cùng khiếp người.

Diêu Tình cũng đã đoán ra nguyên nhân bên trong liên nhú mào. Lục Tiệm bất nhẫn, tiến lên rút dao cứu Trầm Tú ra. Trầm Tú không ngờ đến lúc nguy nan thì lại được người này cứu, nhất thời vừa kinh hãi vừa hổ thẹn, ấp úng nói:

- Đa tạ.

Lục Tiệm vốn định giúp hắc rút dao ra, nhưng dao đó đã xuyên qua lòng bàn tay, hai bên đều có móc câu nên nếu muốn rút ra thì sẽ rời da đứt thịt. Đúng lúc cảm thấy khó khăn thì Diêu Tình bỗng nói:

- Người hãy tránh ra.

Cô lấy ra một cái hộp, từ trong đó lấy ra một mũi tên bạc nhỏ, giống như mũi tên bạc của Tiên Bích. Thì ra “Địa bộ” chủ về sinh mệnh, đệ tử trong bộ phải học cách cứu người trước rồi mới học cách đả thương người sau, tất nhiên mang theo y cụ trong người.

Mũi tên bạc đó sắc bén dị thường, mũi dao như gỗ mục, chạm vào mũi tên là gãy đoạn. Nhưng mũi dao cắm vào chân Trầm Tú lại đâm xuyên bấp

chân, móc chặt vào xương. Diêu Tình đổ lên trên mũi tên bạc một ít phấn màu xanh rồi bôi vào miệng vết thương. Trầm Tú lúc đầu cảm thấy đau đớn vô cùng, sau đó liền cảm thấy miệng vết thương phát tê rồi hoàn toàn mất cảm giác, lúc đó mới biết bột phấn đó là thuốc tê cực mạnh.

Trầm Tú thoát qua được kiếp nạn này nhưng cũng toát mồ hôi ướt hết quần áo. Trong lúc thở phào lại thấy dưới ánh nến Diêu Tình thần sắc chăm chú, càng lộ ra vạn phần xinh đẹp quyến rũ, khiến người ta phải mê đắm. Trầm Tú nhìn một chút đã không kìm nổi dục vọng nổi lên, lòng như có lửa đốt, liền quên cả đau đớn ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Ôn cứu giúp của sư muội, Trầm Tú đời này dù kết cở ngậm vành cũng không đủ báo đáp.

Nói tới đó, môi của hắn cố ý chạm vào vành tai của Diêu Tình. Diêu Tình tức thời hai má nóng lên, sợ hắn lại tiếp tục nói lời trăng gió liền vội vã rút mũi dao ra, băng bó qua loa miệng vết thương rồi lập tức đứng lên.

Mọi việc trước sau đều lọt vào mắt Cốc Chấn, hắn đang cười nhạt thì chợt thấy Diêu Tình trợn mắt nhìn qua hét lên:

- Trước đây ngươi đã tới nơi này, phải không?

- Nói gì vậy? – Cốc Chấn thản nhiên nói – Ta đến đây lần đầu.

- Mặt đầy dối trá. – Diêu Tình gằn giọng nói – Những mũi dao đó chắc là do ngươi sắp đặt rồi.

Cốc Chấn cười nói:

- Cô đừng có đổ oan cho người tốt, đó rõ ràng là cạm bẫy do Oa khẩu sắp đặt, có liên quan gì đến ta?

- Còn muốn chối ư? – Diêu Tình mắt thoáng sát cơ, nghiêng răng nói – Nếu không phải là do người bố trí trước thì tại sao Trầm sư huynh bị thương tay chân mà người lại tuyệt không gặp vấn đề gì?

- Ta cũng cảm thấy kỳ quái thật! – Cốc Chấn vẫn cười hi hi – Chẳng lẽ những mũi dao đó lâu ngày biến thành thông linh, chuyên trị kẻ xấu chứ không làm hại người tốt?

Trầm Tú vô cùng tức giận, vừa định chửi bới thì chợt thấy Diêu Tình cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Nói như vậy thì để ta ném người lên những mũi dao đó xem người là người tốt hay người xấu nhé.

Cốc Chấn tiếp lời, cười nói:

- Được lắm, sao không thử đi.

Lục Tiệm không ngờ hai người chỉ một lời không hợp đã bật kiếm giương cung, liền vội tiếng lên cách ly hai người, cao giọng nói:

- Mọi người đang ở chỗ nguy hiểm, phải giúp đỡ lẫn nhau.

- Giúp đỡ lẫn nhau? Có phải là đặt bẫy hại người không? – Đôi má trắng muốt của Diêu Tình đỏ bừng lên – Lục Tiệm người tránh ra, hôm nay ta không trừng trị con xú hồ ly này thì không được.

Cốc Chấn cười ha ha, ánh mắt tràn đầy vẻ trào phúng. Diêu Tình càng tức giận, tung mình xông tới thì lại bị Lục Tiệm giữ lại. Lục Tiệm đứng giữa hai người, đẩy phải kéo trái vô cùng khó xử. Y vốn chỉ muốn hai người hòa hợp với nhau để có thể yên tâm chết đi, vạn lần không ngờ đôi nam nữ này lại như oan gia trời sinh, thủy chung không hề nhường nhau.

Diêu Tình trừng mắt nhìn Lục Tiệm hồi lâu, thấy y tuyệt không có ý nhường đường, bất giác giậm chân hậm hực nói:

- Được lắm, ngươi là bằng hữu với hã, ta nhớ rồi.

Liền quay đi giúp Trầm Tú đứng lên. Trầm Tú thấy cô vì mình mà ra mặt, trong lòng sung sướng ngọt ngào, lại cố ý tỏ vẻ yếu ớt để dựa vào vai cô. Lục Tiệm nhìn thấy run lên, không nói ra lời.

Diêu Tình giúp Trầm Tú nhảy qua chỗ đặt dao rồi đi về phía trước. Lục Tiệm ngẩn ra một lúc rồi đi đến bên cạnh Cốc Chấn, thấp giọng nói:

- Ngươi đừng để ý, cô ấy trút giận một lúc là xong.

Cốc Chấn hừ lạnh một tiếng, lắc đầu nói:

- Ta vốn muốn bầy chết tên tặc tử họ Trầm đó, đáng tiếc là Diêm Vương gia không thu hã.

Lục Tiệm cả kinh, buột miệng nói:

- Cơ quan đó thật, thật sự là người bày ra ư?

- Còn nhớ lúc vào thành, ta và người chia nhau ra không? – Cốc Chấn nói – Lúc đó ta đã nghi ngờ trong La trạch này có đường hầm bí mật, vì vậy đã đến trước để tìm kiếm, không ngờ quả thật bị ta tìm ra.

Hã nói đến đó vô cùng đắc ý, a a cười nói:

- Có điều lần đó chỉ là tìm đường, còn lần này mới sắp đặt cạm bẫy.

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Nơi này đã là sào huyệt của Oa khẩu thì người một mình tới đây không phải nguy hiểm ư?

Cốc Chấn nói:

- Người không giỏi lừa người, nếu biết trước bí mật nơi này thì tất nhiên sẽ lộ ra ngoài mặt khiến người ta sinh nghi. Còn nếu nói hung hiểm, hù, người và ta lúc nào, nơi nào chẳng ở trong nguy hiểm, nếu sợ chết thì tốt nhất là kiếm một cái hang rùa đen trốn cho rồi.

Lục Tiệm chậm chậm gật đầu, nhìn đám dao đó nói với vẻ nghi ngờ:

- Lực tay của người bình thường, thời gian lại ngắn, làm sao có thể cầm nhiều mũi dao vào vách tường cứng như vậy?

Cốc Chấn cười nói:

- Còn nhớ lúc ở ngục đảo, ta đã vào phòng của Sa Thiên Hoàn không?

Lục Tiệm nói:

- Nhớ chứ.

- Lần đó ta tìm được không ít bảo bối – Cốc Chấn tỏ vẻ vui mừng – Trừ “Huyền Thận Yên” còn có một loại “Hóa Thạch Thủy”, nếu bôi lên gạch thì có thể khiến gạch đá mềm ra, đợi nước thuốc này bay hơi đi thì lại biến thành cứng. Năm xưa tiền bối của Đông Đảo đã dùng nước thuốc này để đào địa lao trên ngục đảo. Ta tìm ra đường hầm bí mật xong thì lúc quay lại đã đem theo loại nước thuốc đó, vừa vào bí đạo liền bôi lên tường gạch, đợi tường gạch mềm ra thì cầm dao vào rất dễ dàng, đợi đến lúc Trầm Tú tiến vào thì nước thuốc đã bay hơi hết rồi.

Lục Tiệm cảm thấy kinh hãi, trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Nói như vậy thì người vừa phát hiện đường hầm bí mật thì đã tính đến việc giết hắn?

Cốc Chấn cười nhạt, nói:

- Thằng cha Trầm Tú đó vừa vào đường hầm bí mật liền nảy ra ý giết người, ta không giết hẳn thì hẳn cũng giết ta thôi.

Lục Tiệm thở dài, nói:

- Cứ tranh đấu như vậy thì đến lúc nào mới kết thúc được.

Cốc Chấn cười nói:

- Lục Tiệm, người đã muốn ta theo đuổi Diêu Tình thì hãy nói ít nhìn nhiều, xem ta làm trò là được.

Nói xong ha ha cười lớn, dài bước đi tới. Lục Tiệm lắc đầu cười khổ, cũng đi theo luôn.

Đi được một lúc, bỗng thấy Diêu Tình và Trầm Tú đứng dựa vào tường nghỉ ngơi. Cốc Chấn tựa như không để ý, đi qua trước mặt hai người. Diêu Tình đột nhiên thò chân ra móc vào chân hắn rồi vận kinh nhắc lên, Cốc Chấn chân đứng không vững liền ngã dập mặt xuống, chảy cả máu mũi. Trầm Tú nhìn vậy vui mừng, vỗ tay cười lớn.

Cốc Chấn bò dậy, đưa tay áo lau máu mũi rồi cười nói:

- Năm nay đúng là không may, đi trên đường cũng bị chó cắn.

Diêu Tình mắt hiện sát cơ đứng dậy, vung tay hướng vào mặt hắn, không ngờ một cánh tay đột nhiên đưa ra vừa chụp vừa kéo, nắm chặt mạch môn của cô.

Diêu Tình vùng một cái mà không thoát ra được, vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

- Lục Tiệm, người vẫn muốn giúp hẳn?

Lục Tiệm cười khổ nói:

- Ta không giúp hắn, chỉ muốn mọi người hòa hoãn với nhau.

Diêu Tình nhìn y, nói liền mấy tiếng:

- Hay lắm.

Rồi rít giọng nói:

- Trước đây người giúp Tiên Bích, bây giờ lại giúp hắn, chỉ cần là kẻ đối đầu của ta thì đều là bằng hữu của người.

Lục Tiệm nghe vậy cả người run lên nhưng không biết phải nói sao mới được.

Trầm Tú cười nhạt rồi đột nhiên nói:

- Diêu sư muội, thằng nhà quê này ngu ngốc lắm, nói với hắn chỉ bần miện.

Diêu Tình đột nhiên quay đầu lại, lạnh nhạt nói:

- Ai là thằng nhà quê?

Trầm Tú giật mình, ấp úng nói:

- Sư muội, muội, muội làm sao vậy?

Diêu Tình nói:

- Trước đây hắn ở ven biển, cách nhà ta không quá năm dặm, y là thằng nhà quê thì ta là cái gì chứ?

Trầm Tú giật mình, cười nói:

- Sao có thể đem y so sánh với sư muội được?

Diêu Tình hừ nhạt một tiếng, quay người nói:

- Xú hồ ly, người vừa rồi muốn đi đâu?

Cốc Chấn nói:

- Ta muốn đi xem xem đường hầm bí mật này thông tới đâu?

Diêu Tình gật đầu nói:

- Người tới đỡ Trầm sư huynh, ta đi dò đường.

Trầm Tú nghe vậy vội nói:

- Hảo sư muội, chỉ có muội đỡ ta mới được, người này không tốt đẹp gì.

Diêu Tình nói:

- Nếu hấn hại người thì ta sẽ báo thù cho người.

Trầm Tú thầm nghĩ: “Nếu ta chết rồi thì báo thù làm cái rắm gì?” Chợt thấy Cốc Chấn đi tới thì trong lòng run lên, nhưng Cốc Chấn lại cười hi hi nói:

- Trầm huynh yên tâm, có Diêu đại mỹ nhân hộ mạng cho người thì ta có gan gấp mười lần cũng không dám giở trò đâu.

Nói xong quả thực đỡ hấn đứng dậy. Cánh tay Trầm Tú vừa đặt lên vai y liền nảy sinh ý niệm độc ác: “Ta chỉ cần mạnh tay một chút là có thể bẻ gãy cổ hấn.” Nghĩ đến đó thì bỗng nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, quay đầu nhìn lại thì thấy Lục Tiệm hai mắt trợn lên nhìn trừng trừng vào mình. Trầm Tú chỉ đành thu lại ý giết người, nhẫn nhịn để Cốc Chấn dìu đi.

Diêu Tình đón lấy cây nến, đi được hơn trăm bước thì bỗng nhiên dừng lại. Định thần nhìn qua thì chỉ thấy ánh nến chiếu rõ hai cửa động tối om,

chính là hai ngã rẽ.

Diêu Tình nhìn một lúc lâu, bỗng nói:

- Xú hồ ly, phải đi đường nào?

Cốc Chấn cười nói:

- Ta sao biết được?

Diêu Tình liếc hẳn, thầm nghĩ muốn đối phó người này mà không dùng vũ lực thì không có hiệu quả, vừa định động thủ thì bỗng nghe Lục Tiệm í lên một tiếng rồi nói:

- A Tình, cô nhìn dưới chân.

Diêu Tình cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt gạch phía trước có khắc một con rồng bay, vung tay múa đuôi bay lượn uyển chuyển. Diêu Tình nhìn một chút rồi bỗng nói:

- Trầm sư huynh, người hiểu biết nhiều, có biết ý nghĩa của đồ hình này không?

Trầm Tú cũng không biết gì, ngập ngừng nói:

- Có lẽ là hình trang trí trên mặt gạch.

Cốc Chấn phì cười, nói:

- Tại sao gạch trên đường đi chẳng có trang trí gì mà ở đây mới có?

Trầm Tú đuối lý, găm gù nói:

- Vậy người nói là gì?

Cốc Chấn nói:

- Còn phải nói ư? Đã ở chỗ ngã rẽ thì hình rồng bay này là mốc chỉ đường rồi.

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Vậy là mốc chỉ đường quái gì chứ?

Cốc Chấn nói:

- Người là thiếu chủ của Thiên bộ Tây Thành, chẳng lẽ chưa đọc qua “Dịch kinh” sao?

Trầm Tú trước nay tính tình phù phiếm, tham mua vui hưởng lạc, đối với học vấn thì không biết nhiều, nghe hỏi như vậy liền im bật.

Diêu Tình tỉnh ngộ nói:

- Trong bát quái thì quẻ Chấn là rồng, chẳng lẽ con rồng này là chỉ phương Chấn.

Cốc Chấn cười nói:

- Vẫn là đại mỹ nhân thông minh, dám hỏi phương Chấn là ở hướng nào?

Diêu Tình nói:

- Chấn ở đông bắc.

Cốc Chấn nói:

- Vậy thì đường hầm phía đông bắc chính là lối đi.

Diêu Tình nói:

- Nơi này tối đen, làm sao biết đâu là đông nam tây bắc?

Trầm Tú vừa chịu nhục một phen, đang bức tức, nghe vậy liền vội nói:

- Không sai, không sai.

Bỗng thấy Cốc Chấn mỉm cười rồi đưa tay vào ngực áo lấy ra một cái la bàn.

Diêu Tình thấy vậy không biết là vui mừng hay tức giận, cười mắng:

- Phì, người quả nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Cốc Chấn cười nói:

- Không dám, đây chỉ là đồ chơi lúc ngày thường mà thôi, đâu có đáng gì.

Diêu Tình tuyệt nhiên không tin, liền cười nhạt một tiếng rồi bỗng nhíu mày nói:

- Kỳ quái, Oa khẩu đào ra đường hầm bí mật này cũng đúng, nhưng có thể nghĩ ra loại mồi chỉ đường đó đủ thấy trong số Oa khẩu có kẻ có tài.

- Oa khẩu thì đã là cái gì mà có thể làm chủ nhân của đường hầm bí mật? - Cốc Chấn cười nhạt nói – Bọn chúng bất quá là may mắn phát hiện đường hầm bí mật rồi tiện tay chiếm lấy luôn, chỉ sợ là bọn chúng căn bản chẳng hiểu bí mật trong mồi chỉ đường đó mà toàn là nhắm mắt chạy bừa mà thôi.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, Cốc Chấn đột nhiên ngừng vẻ cười cợt, nghiêm mặt nói:

- Đường hầm bí mật này gọi là mê cung cũng đúng, rộng lớn vô cùng, đường lối không kể xiết, phủ khắp lòng đất thành Nam Kinh. Lục Tiệm, người có nhớ đường hầm dưới tửu lâu lúc trước không?

Lục Tiệm nói:

- Nhớ.

Cốc Chấn nói:

- Đó cũng là nhánh rẽ của mê cung, có điều so với đường hầm bí mật này thì khó đi hơn nhiều, có rất nhiều tử lộ mà lại không có mốc chỉ đường. Theo ta thấy thì đường hầm dưới tử lâu còn chưa hoàn thành, nhưng con đường trước mắt này thì là đường chính mà chủ nhân mê cung khổ tâm xây dựng, nếu cứ theo mốc chỉ đường mà đi thì nhất định có thể tìm ra bí mật của y.

Nói đến đó, ánh mắt hần lướt qua, chỉ thấy Lục Tiệm thần sắc ngơ ngẩn, Diêu Tình như có tâm sự, chỉ có Trầm Tú là ánh mắt lấp lóe lộ ra vẻ tham lam.

Cốc Chấn cười cười, chuyển động la bàn nói:

- Đường tốt ở bên trái.

Hắn đi trước mấy bước, sờ mó đường hầm phía trái rồi đột nhiên cười nói:

- Không ra ngoài dự đoán của ta.

Diêu Tình giơ cây nến tới gần, chỉ thấy góc phía dưới bên trái đường hầm có một mũi tên dùng đao khắc vào, liền hỏi:

- Đó là cái gì?

Cốc Chấn nói:

- Đó là mốc chỉ đường của Oa khẩu.

- Thế thì kỳ thật. – Diêu Tình nói – Oa khẩu làm thế nào tìm được đúng đường?

Cốc Chấn cười nói:

- Người nào thì có cách đó, bọn chúng nhiều người, mỗi lối rẽ đi một lần, nhiều khả năng có thể tìm ra đường.

Diêu Tình biết rõ phía trước nguy hiểm nhưng không thắng được sự hiếu kỳ trong lòng, liền đi trước tiến vào đường hầm bên trái. Bốn người đi được hơn hai trăm bước thì lại thấy một lối rẽ ba nhánh. Cốc Chấn tìm thấy ở góc tường bên trái một phù điêu trên gạch, eo thon người dài, chính là một con chó săn, liền nói:

- Chó là quẻ Cấn, đường đi ở phương Cấn, Cấn là tây bắc.

Hắn vừa chuyển la bàn, đưa mắt nhìn theo thì đã thấy Diêu Tình thản nhiên đứng ở ngã rẽ phía tây bắc, mặt lộ vẻ trào phúng.

Cốc Chấn giật mình, đứng dậy cười nói:

- Coi như cô lợi hại.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Tại sao?

Trầm Tú tiếp lời, cười nhạt nói:

- Vị Cốc huynh này chậm học, đã có mốc chỉ đường của Oa khẩu thì cần gì phải tìm rờng tìm chó nữa chứ.

Lục Tiệm đột nhiên tỉnh ngộ.

Đường hầm lần này rất dài, hai người đi một lúc thì đột nhiên thấy phía trước ánh lửa mờ ảo. Diêu Tình liền dập tắt cây nến rồi rón rén đến gần. Còn xa mới tới nơi đã nghe tiếng người nho nhỏ, đi thêm mấy bước nữa thì phía trước đột nhiên rộng ra, đối diện với đường hầm là hai cánh cửa sắt đang đóng chặt, ánh lửa tiếng người đều là từ trong cửa lọt ra.

Diêu Tình như một con linh miêu nhẹ nhàng tới gần, chỉ nghe có người nói:

- ...buổi tối xác định có một đạo quân Minh ra khỏi thành, đi đầu là Du Đại Du, hãnh cưỡi một con ngựa trắng, đi sau là một cỗ xe ngựa, Hồ Tôn Hiến chắc là ở trong xe...

Trong cửa trầm mặc một hồi lâu rồi có người khác nói:

- Theo lời Tử Đan nói thì vốn muốn trước khi trời tối sẽ phát binh, nhưng sáng sớm nay Trầm qua tử bao vây La trạch, tuy ta chạy thoát những đã khiến hãn nghị ngờ, khiến cho Hồ Tôn Hiến sớm xuất binh.

Lục Tiệm trong lòng chấn động, nghe giọng biết đó chính là Từ Hải.

Người lúc này cười âm trầm nói:

- Chủ công cứ yên tâm, người lên vào La trạch đã bị ta đánh trúng, cho dù Trầm qua tử có thần cơ diệu toán cũng không thể đoán ra được mưu kế của chủ công.

Lục Tiệm nghe vậy thầm lo lắng: “Người này đúng là ‘Thi Yêu’ Hoàng Trung Khuyết rồi.”

Lại nghe Từ Hải nói:

- Hoàn tiên sinh, sự việc quan trọng, người đó trúng chưởng, quả thật chết rồi chứ?

- Chắc chắn không sai. – Hoàn Trung Khuyết nói – Đầu vai của y trúng một chưởng của ta, “Âm Thi độc” đi vào cơ thể thì thần tiên cũng không cứu được. Đêm qua ta đã đi điều tra, cách La trạch nửa con đường quả thật có một người chết, nghe người xung quanh nói là thi thể đó da đen xám lại, chính là triệu chứng trúng thi độc.

Nói xong cười hắc hắc có vẻ đắc ý.

- Hay lắm! – Từ Hải chột cao giọng – Quan phủ đã bức mọi người đến bước này thì không còn đường thoái lui, chỉ còn cách cá chết phá lưới, thành bại chính là ở tối nay, chư vị, mời...

Nói xong chỉ nghe tiếng chén cụng nhau và tiếng uống rượu ừng ực.

Diêu Tình nghe đến đó vừa định rút lui thì bỗng thấy Cốc Chấn cười ha hả rồi lớn tiếng nói:

- Thành bại chính là ở tối nay hay lắm, Từ huynh đúng là có hào khí.

Lời này vừa nói ra, ba người ngoài cửa đều thất sắc, trong cửa đột nhiên im bật rồi sau đó truyền ra tiếng loảng xoảng của đồ gốm vỡ và tiếng leng keng của đao kiếm ra khỏi vỏ, tiếng lanh canh của áo giáp đập vào nhau, tiếng lịch bạch của chân chạy. Cốc Chấn nghe vậy liền vỗ tay cười lớn.

Diêu Tình chột hiểu ra quỷ kế của Cốc Chấn, tức giận đến mặt trắng bệch, chưa kịp phát tác thì đã nghe rầm một tiếng rồi cửa sắt bật mở, người bên trong lỗ nhổ tràn ra, gươm đao giáp trụ chói mắt, trong nháy mắt Oa khẩu đã tạo thành trận thế.

- Thú vị, thú vị. – Cốc Chấn cười hi hi nói – Đây lại là đạo đãi khách của Từ huynh sao?

Từ Hải lạnh giọng nói:

- Túc hạ là ai?

Cốc Chấn nói:

- Từ huynh năm xưa không ngại viết thư vu oan cho tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vạn phần, nhờ mỹ ý của huynh mà tiểu đệ sống được hai năm ở ngục đảo. Mấy hôm nay yên tĩnh phát chán, vì vậy đặc biệt đến cùng Từ huynh uống rượu nói chuyện xưa.

Từ Hải đột nhiên í lên một tiếng, nói:

- Người là Cốc...

Cốc Chấn tiếp lời cười nói:

- Chính là tiểu đệ.

Từ Hải hơi trầm mặc rồi đột nhiên a a cười lớn, cao giọng nói:

- Khách quý khách quý, người đi có một mình ư?

- Tiểu đệ còn có ba vị đồng bọn. – Cốc Chấn cười nói - Một người là Địa Mẫu mới của Tây Thành...

Còn chưa dứt lời, Hoàn Trung Khuyết đột nhiên gằn giọng nói:

- Địa Mẫu mới của Tây Thành? Ôn Đại chết rồi sao?

Diêu Tình tức giận, hung dữ trừng mắt nhìn Cốc Chấn. Cốc Chấn vờ như không thấy, lại cười nói:

- Người thứ hai là thiếu chủ của Thiên bộ.

Lời đó vừa nói ra, đám Oa khẩu liền xao động, lại có người hậm hực nói:

- Trầm Tú lão đệ, người đến rồi ư?

Trầm Tú mặt xám như đất, nghiêng răng nói:

- Tử Đan huynh, xin chào.

Trần Tử Đan hậm hực nói:

- Nhờ phúc của người mà ta muốn tốt cũng không được.

Cốc Chấn cười ha ha rồi lại nói:

- Còn người thứ ba chỉ là một kẻ làm ăn nhỏ mọn cùng với ta, tuyệt không có danh tiếng gì.

Từ Hải nói:

- Đông Đảo, Tây Thành thì không cùng tồn tại, người là thiếu chủ của Đông Đảo thì sao lại cùng người của Tây Thành tới đây?

Cốc Chấn cười nói:

- Đều nhờ huynh đài giúp cho, tiểu đệ không còn chỗ đứng chân ở Đông Đảo, chỉ còn cách đầu quân cho Tây Thành thôi.

Nói xong lại tiếp:

- Nếu huynh đài không chịu tiếp đón thì tiểu đệ chỉ còn cách theo đường cũ về phủ.

Nói xong liền định quay người bỏ đi.

- Chậm đã – Từ Hải quát lớn – Tránh đường cho hãn vào.

Đám Oa khẩu nghe lời liền tránh ra một lối đi. Cốc Chấn mỉm cười, thấp giọng nói với Lục Tiệm:

- Đeo mặt nạ vào.

Lục Tiệm gật gật đầu, lấy cái mặt nạ da người đeo lên.

Cốc Chấn rào bước qua cửa giống như nhàn bước du ngoạn, lúc đi qua đám người đó thì chào phải gọi trái, cười cười gật gật. Đám tặc khấu chưa từng gặp đối thủ như vậy bao giờ, từng tên một cầm chặt đao thương ngơ ngẩn nhìn nhau.

Lục Tiệm lại biết rõ Cốc Chấn chỉ là hư trương thanh thế, trong lòng cười khở, theo sát phía sau. Diêu Tình lúc này tiến thoái lưỡng nan, nếu rút lại lên mặt đất thì khó tránh khỏi Phong Quân Hầu truy lùng, còn nếu đi vào cửa thì tất sẽ có một trường ác chiến. So sánh hai bên thì Oa khấu dễ đối phó hơn, liền cũng theo vào. Trầm Tú tay chân bị thương, không thể tự mình chạy thoát, cũng đành tập tễnh tiến vào.

Trong cửa là một tòa sảnh bằng đá lớn, cao ba trượng, dài hơn mười trượng, bốn vách tường trơn nhẵn, khảm tám con thú hình hài quái dị, phía dưới còn có vòng treo đuốc khiến trong sảnh sáng như ban ngày.

Từ Hải ngồi trên một chiếc ghế thái sư, sắc mặt âm trầm, hai bên đều có người đứng. Lục Tiệm nhận ra bên trái là Trần Tử Đan, bên phải là một người từ đầu đến cổ bọc trong một cái túi, lộ ra miệng mũi và hai mắt, đang nhìn Diêu Tình với vẻ oán độc. Diêu Tình cảm thấy rất kỳ quái, bất giác cũng nhìn hẩn mấy lần, thầm tự vận công đề phòng.

Bốn người đã vào trong, đám Oa khấu liền đột nhiên kêu vang, hai tên lực sĩ nâng cánh cửa lên khép lại. Nhất thời đám tặc khấu vung đao giậm chân, hò hét diếc tai giống như quân binh ra trận, khí thế hung hãn.

Cốc Chấn lại như hổ vào bầy sói, vô cùng bình tĩnh, đi đến giữa đại sảnh thản nhiên ngồi xuống một chiếc ghế dài, cầm một hồ rượu giơ lên trời rồi ngửa cổ uống. Đám tặc khấu thấy vậy đều kinh hãi nghi hoặc, trong

nháy mắt tiếng hò hét đã im bật, thay bằng tiếng uống rượu ừng ực khoái trá.

Cốc Chấn uống xong liền đặt hồ rượu lên ghế, mở miệng cười nói:

- Từ huynh, chúng ta đã bao lâu không gặp rồi.

Từ Hải nhìn hần, miệng cười thâm hiểm nói:

- Ba năm rồi.

- Đáng tiếc, đáng tiếc. – Cốc Chấn cười nói – Năm xưa tiểu đệ phúc phận không đủ, không được trực tiếp nhìn thấy tôn nhan, chỉ có thể từ xa nhìn thấy sau lưng của huynh đài. Nhớ đến tài năng của Từ huynh tự mình chèo thuyền căng buồm chạy trốn lúc đó, tiểu đệ thật còn kém xa.

Câu này của hần như khen mà không phải khen, khiến người nghe thấy đều hồ đồ, bỗng thấy Từ Hải mặt tím bầm, gân xanh nổi lên, tay đặt vào chuôi đao như định đứng lên, nhưng chỉ chớp mắt đã lại bình tĩnh lại, cười nhẹ nói:

- Lão đệ nói quá rồi, năm xưa người đánh chìm bảo thuyền của ta, hại huynh đệ của ta, món nợ đó Từ mỗ khắc ghi trong lòng tuyệt không dám quên.

Mọi người nghe vậy đều ngẩn ra, Lục Tiệm ngược lại vui mừng đến điên cuồng không kìm chế được: “Cốc Chấn quả nhiên là địch chứ không phải bạn của đám đại Oa khẩu này. Vậy thì hần đúng là bị oan khuất rồi.” Nghĩ đến đó, trong lòng như trút được tảng đá nặng ngàn cân, thở phào một hơi dài, lưng đột nhiên thẳng lên. Diêu Tình phát giác ra được sự thay đổi trong tâm trạng của y, không kìm được liếc y một cái, thầm nghĩ: “Tiểu tử này lại có ý tưởng ngu ngốc gì đây? Tại sao đột nhiên lại hồi phục tinh thần?” Nhưng rồi lại thay đổi ý nghĩ: “Hần nghĩ gì thì có liên quan gì đến

ta? Tiểu tử ngốc toàn đối đầu với ta, khiến người ta tức chết, đời này kiếp này đừng mong ta ngó ngang gì đến hăn.”

Đang lúc tức giận, chợt nghe Cốc Chấn cười ha ha rồi nói:

- Từ huynh quá lời rồi. Có câu “Tài sắc động lòng người”, ai bảo huynh đòi cướp nhiều bảo bối như vậy rồi lại giống trống mớ cờ chuyển về Đông Doanh? Tiểu đệ thấy vậy cũng không dám can rờ, vốn chỉ muốn mượn mấy thuyền bảo vật xem xem, Từ huynh lại nghiêm nhiên không chịu, tiểu đệ không dám nài ép, chỉ đành dùng một chút xú vũ lực. Hơn nữa, Từ huynh giết bách tính, tiểu đệ giết Từ huynh, cũng đều là giết người đâu có gì khác nhau. Từ huynh tức giận như vậy thật là vô lý.

Lời này của hăn vô cùng quái đản, Từ Hải nắm chặt đao đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Cốc Chấn giây lát rồi đột nhiên lại từ từ ngồi xuống, cười nhạt nói:

- Lão đệ muốn khiến ta tức giận, ta lại không tức giận. Người tưởng ta không biết sao? Hiện giờ cao thủ Đông Đảo lật khắp thiên hạ để tìm người, cho dù hôm nay người còn sống rời khỏi đây thì cũng không thoát khỏi tay của Đông Đảo ngũ tôn. Từ mỗ chỉ khó tính với người sống chứ với người chết lại vô cùng khoan dung.

- Lời đó của Từ huynh chính xác lắm. – Cốc Chấn vỗ đùi cao giọng nói – Tiểu đệ lần này đến đây không vì cái gì khác mà chỉ cầu Từ huynh viết cho một bức thư, nói rõ thư lần trước gửi cho tiểu đệ là giả chứ không phải thật, đủ để rửa oan khuất cho tiểu đệ.

Từ Hải nhìn hăn, lạnh nhạt nói:

- Người nằm mơ ư?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Từ huynh không cần phải quyết liệt như vậy, tiểu đệ muốn giao dịch với huynh đài một phen.

Từ Hải nhú mày nói:

- Giao dịch thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Những bảo vật mất đi trên thuyền của Từ huynh ngày đó tối đa cũng chỉ một trăm năm mươi vạn lượng bạc, hiện giờ ta bồi thường gấp đôi, đổi lại huynh đài rửa oan cho ta, thế nào?

Câu này nói ra thì mọi người đều biến sắc, Oa khẩu không tên nào không lộ vẻ tham lam. Trầm Tú lại tuyệt đối không tin, Lục Tiệm thì nghi hoặc, nghĩ quanh nghĩ quẩn vẫn không đoán ra ý của Cốc Chấn, chỉ biết bất luận thế nào cũng sao có thể giao dịch với đại tên Oa khẩu này được.

Từ Hải cũng giật mình, đột nhiên cười nhạt nói:

- Ngân lượng nhiều thì đã sao? Người giết mất hai nghìn huynh đệ của ta, ngân lượng dù nhiều thì có thể mua được nhân mạng ư?

Nói tới đó liền giơ tay lên, đám Oa khẩu đều khom người rút đao, chăm chăm nhìn bốn người, chỉ đợi cánh tay Từ Hải hạ xuống là liền ra sức chém giết.

Lục Tiệm, Trầm Tú, Diêu Tình thấy vậy đều phải vận công giữ thế, Cốc Chấn ngược lại liên tục xua tay, cười nói:

- Từ huynh tính như vậy là hồ đồ rồi.

Từ Hải cười nhạt nói:

- Ta hồ đồ thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Có câu: “Người nhiều thì dễ hành sự, người ít thì dễ chia chác”.

Huynh đệ của Từ huynh đã chết rồi, đừng nói người chết không sống lại được, cho dù có thể sống lại thì cứ thêm một người là món tiền ba trăm vạn lạng bạc đó lại phải chia cho thêm một người. Nếu tự nhiên lò ra thêm hai nghìn người thì Từ huynh tính xem phải chia mất bao nhiêu lượng bạc?

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Phiên Phúc (Phản Phúc)

Lúc này tiếng phá cửa càng lớn, Cốc Chấn nói:

- Lục Tiệm, người đem thang cha này vào trước đi.

Lục Tiệm đem theo Từ Hải tiến vào đường hầm, Trầm Tú theo sau. Diêu Tình vừa định vào theo thì chợt thấy Cốc Chấn dập tắt hết toàn bộ đèn đuốc trong đại sảnh, bất giác tỉnh ngộ: “Đúng rồi, trong đường hầm tất có cơ quan để chuyển hình đầu thú về hồi phục cơ quan. Nếu không ai dập tắt đèn đuốc thì Oa khẩu phá cửa xong, những kẻ thông minh dựa vào chỗ sơ hở có thể nhìn ra bí ẩn bên trong. Chỉ có cách dập tắt hết ánh sáng thì mới có thể khiến đám tặc khẩu đó không đoán ra.”

Nghĩ đến đó thì rất hận bản thân mình lúc nào cũng nghĩ ra sau hăn, liền không kìm được thăm mắng một tiếng: “Xú hồ ly” rồi mới hậm hực tiến vào đường hầm. Cốc Chấn cũng tiến vào sau, lối vào tuy nhỏ nhưng vào trong rộng dần ra. Cốc Chấn sờ mó một lúc đã tìm ra được một cái vòng sắt, xoay bốn vòng liền nghe tiếng ken két rồi khối đá lớn đó lại lấp vào chỗ cũ.

- Cốc huynh lợi hại. – Trầm Tú đột nhiên âm trầm nói – Trầm mỗ dù không muốn bội phục cũng khó.

Cốc Chấn nghe trong lời nói của hăn có sự thù hận liền cười nói:

- Không biết thương thế của Trầm huynh thế nào, có cần tiểu đệ dìu đỡ nữa không?

- Không dám để Cốc huynh phí lực. – Trầm Tú lạnh nhạt nói – Trầm mỗ khá hơn nhiều rồi.

Trải qua việc này, hắn vô cùng úy kỵ với Cốc Chấn, chỉ sợ y mượn việc dìu đỡ để ám hại mình nên đành nhịn đau tự đi lấy.

Cốc Chấn lại càng nhẹ nhàng nhàn rồi, đi bên cạnh hắn, vừa đi vừa suy nghĩ, hỏi han chỗ chân tay bị thương của Trầm Tú. Trầm Tú lúc này rơi vào thế yếu, ngoài mặt chỉ cười nhạt, trong lòng thì lại âm thầm cay độc: “Tiểu tử thôi, đợi lên tới mặt đất sẽ cho ngươi biết ông nội đây lợi hại thế nào.”

Cứ đến lối rẽ lại tìm mốc chỉ đường như vậy, mọi người đi trong mê cung hết nửa giờ thì đột nhiên bị một bức tường chặn lối.

Diêu Tình vừa định tìm mốc chỉ đường thì đột nhiên thét lên một tiếng, cây nến rơi xuống đất, đường hầm trở nên tối đen. Lục Tiệm, Trầm Tú đồng thanh nói:

- Sao thế?

Diêu Tình toàn thân run bần bật, nói không ra lời.

Cốc Chấn cúi người sờ tìm cây nến đốt lên lại rồi đưa mắt nhìn tới thì thấy góc tường phảng phất có một cái xác người, chắc là chết đã lâu nên đã biến thành một bộ xương khô, mới liếc mắt nhìn thấy thì quả thật khiếp người.

Cốc Chấn quay đầu lại, thấy Diêu Tình mặt trắng bệch, sự khiếp sợ trong ánh mắt còn chưa tan hết, bất giác cười nói:

- Đại mỹ nhân cũng có lúc khiếp sợ sao? Ha ha, tuyệt lắm, tuyệt lắm.

Diêu Tình nghiêng răng nói:

- Xú, xú hồ ly, muốn, muốn chết ư?

Ngoài miệng tuy cứng cỏi nhưng thực ra vẫn đang khiếp sợ, hai chân run lên từng hồi cơ hồ không đứng vững.

Cốc Chấn cười lên mấy tiếng rồi đột nhiên ngừng lại, nhìn bộ xương khô đó có vẻ kinh hãi. Lục Tiệm cũng ngạc nhiên nói:

- Người này tại sao lại chết ở đây?

Cốc Chấn cúi người xuống nhặt lên một mảnh áo của bộ xương khô, chột nói:

- Mảnh áo này là của hoàng gia.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi, Cốc Chấn đưa mảnh áo đó lên nói:

- Các người nhìn xem, mảnh áo này vốn là màu vàng tươi, có thể nói không chỉ là vật của hoàng gia mà còn là quần áo hoàng đế thường dùng.

Mọi người càng kinh hãi, Lục Tiệm nói:

- Chẳng lẽ ông ta là hoàng đế?

Cốc Chấn không đáp, đưa tay dò tìm trên bộ xương khô một lúc, tìm được một cái túi màu vàng, lúc mở ra chỉ thấy một cái ấn ngọc, quai hình rồng, góc bít vàng, trong suốt đẹp đẽ, bị ánh lửa chiếu vào liền phát ra hào quang khắp đường hầm.

Cốc Chấn đảo ngược ấn, chữ trên chân ấn là chữ triện, bắt giắc đọc ra:

- Thụ mệnh vu thiên, kí thọ vĩnh xương... (Chịu lệnh của trời, sống lâu thịnh vượng – đây là dòng chữ thừa tướng Lý Tư đời Tần Thủy Hoàng

khắc lên ngọc tỷ truyền quốc).

Đọc đến đó, hần đột nhiên im bật, lộ ra vẻ chần động, lại nhìn lại cái túi đó thì là một cái bao toàn màu vàng, bề mặt nhẵn nhúm, có mấy chữ màu đen: “Nghịch thúc soán quốc, ác nô bội chủ, phục tích vô vọng, thiên thu hữu hận, khả hận, khả hận, ...” (Chú ruột phản nghịch cướp nước, gia thần phản bội chủ nhân, không còn hy vọng phục hồi, ôm hận nghìn thu, đáng hận, đáng hận...) Sáu chữ “đáng hận” liên tiếp nhau, lúc đầu thì còn rõ ràng, dần dần nét chữ tán loạn, viết đến cuối cùng thì gần như không còn nhìn ra được chữ nữa.

Lục Tiệm không tìm được, nói:

- Đó là cái gì?

Cốc Chấn thở dài nói:

- Đó là một bức huyết thư, người này trước khi chết đã viết ra, vì đã lâu năm nên máu biến thành màu đen rồi.

Lục Tiệm nói:

- Người này cuối cùng là ai? Tại sao lại chết ở đây?

Cốc Chấn nói:

- Di thư này đã nói rất rõ ràng, ông ta vốn là một vị hoàng đế, nhưng gặp chú ruột phản bội, đoạt lấy giang sơn của ông ta, sau đó thủ hạ của ông ta cũng phản bội, muốn hại ông ta. Trước lúc chết ông ta đã chạy trốn đến đây rồi cô độc chết đi.

Lục Tiệm kinh hãi nói:

- Có hoàng đế xúi quẩy như vậy ư?

- Có chứ. – Trầm Tú lạnh nhạt tiếp lời – Cháu nội của Chu Nguyên Chương là Kiến Văn hoàng đế Chu Doãn Văn lúc tại vị thì chú của ông ta là Yến vương Chu Lệ tạo phản, đánh vào Nam Kinh chiếm ngôi vua của ông ta, sau đó cung thành bị đốt cháy, vị Kiến Văn Đế đó không biết thất lạc ở đâu...

Nói đến đó, hắn ngưng thần nhìn cái ngọc ẩn trên tay Cốc Chấn, liên tục phát ra ánh mắt kỳ lạ.

Cốc Chấn lại mở long bào, nói:

- Trước khi ông ta tới nơi này đã bị trọng thương.

Mọi người định thần nhìn tới, chỉ thấy ngực trái của bộ xương khô đó có bốn xương sườn bị gãy cắm vào bên trong. Trầm Tú nói:

- Đó là vết thương của Thiết Sa chương.

Mọi người trong lòng đều có cảm xúc, đường hầm nhất thời trở nên im ắng, không khí âm sâm tràn đầy trong đường hầm khiến người ta dựng cả tóc gáy.

Qua một lúc, Cốc Chấn đột nhiên phá vỡ im lặng:

- Ông ta bị thương như vậy thì không cách nào đi xa được, lối ra của đường hầm này tất không xa ông ta đâu.

Hắn nhìn xung quanh nhưng không thấy dấu hiệu gì, trong lòng nghi hoặc ngưng thần nhìn thi thể đó, đột nhiên vòng tay nói:

- Hoàng đế lão ca, đặc tội, đặc tội.

Nói xong cúi người kéo hài cốt đó ra, góc tường dưới hài cốt quả nhiên lộ ra một cái vòng sắt.

Cốc Chấn cầm vòng sắt kéo về phía sau, kéo ra được ba thốn thì nghe tiếng ầm ầm nổi lên rồi bức tường bên trái chuyển động, lộ ra một cánh cửa. Một luồng uế khí liền ập vào, mọi người vội vàng lùi lại mấy bước, đợi uế khí tiêu tán rồi mới đi vào bên trong.

Cốc Chấn giơ nến soi đường, đột nhiên nói:

- Cần thận.

Mọi người nhìn tới thì trong cửa là một đoạn đường hầm, nhưng trên tường dưới đất đều cắm đầy mũi tên, gần cửa có một bộ hài cốt đang nằm, áo gấm giày mũi, trên người còn lộ ra mấy đầu mũi tên, trong tay nắm chặt một cuộn giấy.

Cốc Chấn lấy cuộn giấy đó, không ngờ người chết nắm rất chặt, dùng lực một chút thì mấy tiếng răng rắc vang lên, nắm đốt xương tay trắng hếu đã rơi xuống đất. Cốc Chấn cười nói:

- Tội quá, tội quá.

Rồi mở cuộn giấy ra xem, khoe miệng hiện lên nụ cười.

Lục Tiệm hiếu kỳ nói:

- Viết gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Đây là chiếu thư truyền quốc Chu Nguyên Chương viết cho cháu nội là Kiến Văn Đế.

Lục Tiệm nói:

- Có hữu dụng không?

- Rất rất hữu dụng. – Trầm Tú tiếp lời nói – Có đạo chiếu thư này là đủ để chứng minh Kiến Văn hoàng đế là chính thống, Thành Tổ hoàng đế là phản nghịch, vì vậy các hoàng đế Đại Minh tiếp nối Thành Tổ hoàng đế đều là kẻ phản nghịch cướp ngôi, không được quyền cai quản thiên hạ.

Lục Tiệm nghe mà kinh hãi, nhưng lại thấy Cốc Chấn cười nói:

- Đó chẳng qua là nói miệng thôi. Chu lệ cho dù phản nghịch nhưng chiếu thư này trải qua bao năm, cuối cùng cũng chỉ là một vật chết, sao có thể so được với trăm vạn quân ủng hộ thiên tử đương thời. Những năm đó ai có binh mã thì người đó làm hoàng đế.

Trầm Tú hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu thật như vậy thì vì sao Thành Tổ hoàng đế phải buộc Tam Bảo thái giám bảy lần tới Tây Dương để tìm tung tích của Kiến Văn hoàng đế? Phải ra công mất sức như vậy chẳng phải vì chiếu thư truyền quốc và ngọc tử truyền quốc kia sao?

- Ngọc tử truyền quốc gì vậy?

Cốc Chấn giả vờ ngạc nhiên. Trầm Tú cười nhạt nói:

- Bớt nói bừa đi, đừng tưởng ta chưa nhìn thấy, ngọc tử truyền quốc đó đang ở trong tay áo người.

Cốc Chấn cười cười, không hề phủ nhận, lại kiểm tra thi hài đó, tìm ra một tấm kim bài làm bằng gỗ tử đàn, trên đó viết: “Cấm y vệ đô chỉ huy sứ, thái tử thiếu bảo, Trung Thành bá Trương”.

Cốc Chấn bất giác cười nói:

- Tên thủ hạ phản chủ này lại là một viên quan lớn đây.

Mọi người thấy tình hình đó đều hiểu rõ ràng, nghĩ tới năm xưa thành phá nước mất, Kiến Văn Đế đem theo thị vệ thân tín định theo đường hầm bí mật này trốn khỏi cung thành, không ngờ tên thủ hạ phản bội này lâm trận thay đổi chủ ý, mưu đồ phản nghịch, muốn bắt Kiến Văn hoàng đế giao cho Chu Lệ. Nhất thời vị hoàng đế yếu đuối và tên thị vệ tấm lòng phản trắc đã đả đấu trong đường hầm tối tăm này, cuối cùng kẻ phản nghịch bị cơ quan trong đường hầm đả thương, nhưng Kiến Văn Đế cũng trúng một chưởng, tuy cố gắng phát động cơ quan ngăn kẻ phản nghịch phía sau nhưng cuối cùng thương thế quá nặng, chết một cách thê lương.

Nghĩ đến sự kinh hiểm thảm liệt lúc đó, mọi người không khỏi thương cảm, chỉ có Diêu Tình nhìn thấy xác chết thì lại nghĩ đến những sự việc đã qua, vô cùng phiền muộn liền hồi thúc:

- Bất kể là hoàng đế hay nô tài, đã là người chết thì có gì hay mà nhìn, còn không mau đi thôi?

Lục Tiệm nói:

- Nhưng mấy thi thể này xử lý thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Đế vương cũng được, phản nghịch cũng xong, một khi đã chết đều biến thành xương trắng. Mê cung này quy mô rộng lớn, không thua gì mộ của vua chúa, để làm phần mộ cho bọn họ cũng thích hợp.

Liền cầm nến đi tiếp, Diêu Tình chỉ sợ còn có thi hài nên không dám tranh đi trước với hắn.

Đi tiếp như vậy một lúc thì chợt có cầu thang bằng đá hướng lên gần như thẳng đứng. Đi được ba mươi bước thì chạm phải trần động, Cốc Chấn tìm được một cái then thô ráp to bằng cánh tay, đẩy lên thì trần động cũng mở ra, gió lùa vào mang theo không khí trong lành. Cốc Chấn ngừng đầu

nhìn lên thấy bầu trời thênh thang, tinh tú sáng ngời, trong lòng không kìm được trào lên hào khí vô biên.

Mọi người ra khỏi đường hầm bí mật, trừ Từ Hải thì ai cũng có ít nhiều vẻ vui mừng. Chỉ thấy xung quanh hoa cỏ ngập tràn, cây lay bóng động, xa xa cung điện chập chùng, tạo nên bóng đen trải dài dưới ánh trăng. Lục Tiệm không nhẫn nại được nói:

- Đây là chỗ nào?

Cốc Chấn nói:

- Đây là cung thành cũ của Nam Kinh.

Lục Tiệm cả kinh, Diêu Tình cũng nhú mày liếc, Trầm Tú thì cười hắc hắc nói:

- Hay lắm, chỉ cần kêu lên một tiếng là mọi người đều mất mạng.

Cốc Chấn liếc hẩn một cái, cười nói:

- Vậy sao người không thử xem.

Trầm Tú hừ một tiếng, ánh mắt vô cùng thâm trầm.

Cốc Chấn quay người lại, nhìn cửa lối ra kia, lắc đầu nói:

- Có câu: “Sáng suốt trông xa ngàn dặm nhưng không thể nhìn thấy việc ngay trước mắt, ánh nến chiếu khắp thiên hạ nhưng không soi sáng được dưới chân nến.” Chu Lệ vì tìm kiếm Kiến Văn Đế mà đã tìm khắp Trung Quốc, bảy lần tới Tây Dương nhưng không ngờ rằng kẻ đối đầu này lại ngấm ngầm nằm dưới lòng đất thành Nam Kinh.

Nói đến đó, hẩn ngừng lại một chút rồi lại nói:

- Đường hầm bí mật này là Chu Nguyên Chương lúc tu sửa Nam Kinh xây dựng nên, đáng tiếc ông ta không phải dùng đến mà lại phải dùng cho cháu nội của mình.

Nói xong đẩy móc đá chặn cửa động, dưới móc đá có cơ quan, móc vừa khớp lại thì then sắt cũng rút vào bên trong.

Lối ra nằm trong Ngự hoa viên, màn đêm tối đen, không thấy bóng người, chỉ có tiếng côn trùng rả rích từng hồi khiến người ta cảm thấy vui vẻ. Diêu Tình thấy Cốc Chấn đóng lối vào đường hầm bí mật liền hỏi:

- Xú hồ ly, hiện giờ làm gì?

Cốc Chấn nói:

- Cung thành này rất rộng lớn, chi bằng chúng ta tìm một chỗ cung điện vắng vẻ, ăn no ngủ đủ, trốn tránh vài ngày.

Diêu Tình lắc đầu nói:

- Thuật truy lùng của Tả Phi Khanh vô cùng đáng sợ, ở lâu một chỗ tất bị y tìm ra. Trong bảy ngày này ta muốn rời Nam Kinh, chạy càng xa càng tốt.

Trầm Tú đột nhiên cười nói:

- Nói như vậy, ta có một diệu kế “Nước đục mò cá”. Trước sáng sớm hôm nay, thành Nam Kinh sẽ có một trận đại chiến, lợi dụng lúc hỗn loạn sư muội có thể lẫn qua Phong Quân Hầu, dễ dàng rời khỏi Nam Kinh.

Diêu Tình ngạc nhiên nói:

- Đại chiến gì?

Trầm Tú nhìn Từ Hải nhếch mép cười nói:

- Hãn và Ưông Trực đã ước hẹn trong ngoài phối hợp để tấn công Nam Kinh, nhưng không ngờ gia phụ đã lường trước, tương kế tựu kế muốn đem đám Oa khấu một mẻ lưới vét sạch.

Diêu Tình mắt đẹp sáng lên, hỏi:

- Lúc nào?

Trầm Tú nhìn sắc trời, cười nói:

- Nhanh thôi, vào giờ Dần.

Diêu Tình vui mừng lộ ra ngoài mặt, nói:

- Hay lắm, vậy đi thôi.

Nói xong ngưng thần nhìn Lục Tiệm. Lục Tiệm còn chưa kịp do dự, Cốc Chấn đã cười nói:

- Mời hai vị, chúng ta chia tay ở đây, tha lỗi không tiễn.

Diêu Tình thấy Lục Tiệm lộ vẻ khó khăn thì trong mắt thoáng qua vẻ tức giận, mím môi son quay người bỏ đi. Trầm Tú nhìn Cốc Chấn cười hắc hắc, âm trầm nói:

- Kẻ thất phu vô tội nhưng cầm ngọc vào biến thành có tội. Cốc huynh nhớ cẩn thận nhé.

Nói xong co chân bị thương lên, lò cò nhảy theo sau Diêu Tình. Bỗng nghe Cốc Chấn phía sau lưng cười nói:

- Lục Tiệm, người nhìn xem, hãn nhảy lên nhảy xuống có giống con cóc không?

Lục Tiệm nói:

- Nói ra như vậy, quả thật thấy giống như vậy, nhưng đẹp hơn cóc nháy.

Trầm Tú vô cùng tức giận, trong lòng nghĩ ra mười loại cực hình để đem hai người tra tấn dần dần đến chết. Hắn vừa tưởng tượng vừa nghiêng răng, Diêu Tình lại ngại hắn quá chậm chạp, liền đỡ tay hắn chạy như bay, tránh qua cảnh vệ trong cung đi tới một bức tường cung điện. Diêu Tình trông xuống “Nghiệt nhân tử”, sinh ra một cái rẽ dài. Hai người theo rẽ leo qua đầu tường rồi dựa theo dòng nước rời khỏi cung thành. Diêu Tình đột nhiên cười nói:

- Trầm sư huynh, từ biệt được rồi chứ?

Trầm Tú cả kinh, vội nói:

- Sư muội nói gì vậy, ta rời sư muội thì còn biết đi đâu?

Diêu Tình nhìn hắn, đôi mắt trong như nước câu hồn đoạt phách, nhẹ cười nói:

- Sư huynh không nên cứng đầu, quay về nhà trị thương là cần thiết, nếu không thật sự biến thành tên què thì Trầm sư bá chẳng phải đau lòng sao?

Nói xong quay người định bỏ đi. Trầm Tú không chịu bỏ cuộc, kêu lên:

- Sư muội chậm hẵng đi...

Diêu Tình ứng tiếng quay đầu, chớp mắt cười nói:

- Đúng rồi, còn có một việc quên không nói.

Trong lòng Trầm Tú nổi lên một tia hy vọng, vội cười nói:

- Hảo sư muội, ta biết rồi, là muội không đành lòng rời xa ta phải không?

Diêu Tình cười hi hi, lắc đầu nói:

- Sư huynh đã què chân như vậy thì lần này cho dù ta đến đâu người cũng không thể bám theo được nữa rồi.

Nói xong đưa ngọc thủ vẫy vẫy với hắc rồi làm mặt quỷ, sau đó triển khai thân pháp biến vào trong bóng đêm mênh mông.

Trầm Tú nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng vừa yêu vừa hận, buồn bực thất vọng, bất giác nghiêng răng nói:

- Tiểu yêu tinh này, ngày nào rơi vào tay thiếu gia, xem ta dạy dỗ người thế nào.

Nói xong, miệng vết thương lại đau nhói, thầm nghĩ: “Tiểu yêu tinh nói đúng, trước mắt trị thương là quan trọng.” Lập tức tập tễnh đi về phía Tổng đốc phủ.

Đợi Trầm Tú đi xa, từ trong bóng đen của cùng thành có hai người chậm rãi bước ra, chính là Lục Tiệm và Cốc Chấn. Lục Tiệm vừa kinh ngạc vừa vui mừng:

- Cốc Chấn, lại bị người đoán trúng rồi, sao người biết A Tình sẽ rời bỏ Trầm Tú?

Cốc Chấn cười nói:

- Dựa vào ánh mắt cô ta nhìn người, nếu ta đoán không sai thì người mà Diêu Tình thích là người chứ không phải Trầm Tú.

Lục Tiệm ngăn người, nói vẻ không tin:

- Người nói cô ta thích ta ư?

Cốc Chấn nói:

- Vừa rồi cô ta hỏi người, rõ ràng là muốn người đi cùng cô ta, vì vậy ta liền muốn thử cô ta một chút. Nếu cô ta thích Trầm Tú thì sau khi rời khỏi cung thành tất sẽ đi cùng với hân, loại nữ nhân bạc bẽo như nước đó thì chẳng nên nhìn tới làm gì. Còn nếu cô ta thích người thì sẽ không chịu để Trầm Tú bám chặt lấy đâu.

Lục Tiệm nhìn hân, lộ ra vẻ cổ quái. Cốc Chấn đẩy y một cái, cười nói:

- Nhìn ta làm gì? Còn không đuổi theo cô ta?

Lục Tiệm nói:

- Nhưng, nhưng...

- Nhưng Hắc Thiên Kiếp phải không? – Cốc Chấn nói – Không cần vội vàng, ta đã bắt được Từ Hải thì oan khuất không lâu sẽ có thể rửa sạch. Sau đó ta sẽ xin cha ta phong bế ấn mạch của người. Huynh đệ tốt, đừng bắt ta theo đuổi Diêu Tình nữa, người không biết đấy thôi, lão hổ cái nhà ta mà ra uy thì cho dù là thần phật trên trời cũng phải cuốn gói chạy dài.

- Lão hổ cái nhà người?

Lục Tiệm lộ vẻ kinh ngạc. Cốc Chấn cười nói:

- Người chẳng phải đã tiếp qua ám khí của cô ấy sao?

Lục Tiệm tỉnh ngộ nói:

- Là vị cô nương đó ư, cô ta là...

Cốc Chấn tiếp lời nói:

- Là cô gái đã hứa gả cho ta.

Hắn nghĩ đến oan khuất có thể rửa sạch liền sung sướng không kể xiết, nhấc Từ Hải lên cười nói:

- Ta muốn đi thăm vấn thẳng cha này. Nếu người muốn tìm ta thì đến ngõ Thương Ba ở phía đông thành, nhà thứ hai bên trái.

Nói xong ha ha cười lớn, tay áo phất phơ, đầu đội trăng sao, chân bước ung dung đi mất.

Lục Tiệm bị lời hắn nói vừa rồi khiến cho tâm thần bất an, nhưng lo cho an nguy của Diêu Tình nên lập tức rảo bước đuổi theo.

Y chạy được một lúc nhưng không thấy ai, trong lòng khẩn cấp liền thi triển thuật Khiêu Ma, nhảy lên nóc một căn nhà nhìn ra xa, xuyên qua một dãy phòng ốc, chợt thấy đằng xa như có ánh lửa bốc lên. Lục Tiệm cả kinh:

- Hỏa hoạn rồi ư?

Y vừa thấy tai nạn liền quên mất cả bản thân mình, lập tức đạp mái ngói chạy tới, còn chưa đến gần đã nghe tiếng đao kiếm va chạm, kêu giết vang trời. Lục Tiệm nép xuống nhìn qua thì phía trước chính là “La trạch”, hơn hai trăm tên Oa khấu mình mặc áo giáp, tay cầm đao thương, đang huyết chiến trong ngõ với mấy trăm tên quân Minh.

Đám Oa khấu bị ép tới nước này đều là vì tình thế bức bách. Vừa rồi khó khăn lắm mới phá được cửa sắt, công nhập vào tòa sảnh bằng đá, ai ngờ chẳng thấy một ai, đám tặc khấu nghi thần nghi quỷ đều sợ sệt. Hoàn Trung Khuyết không nghĩ ra cách gì, liền trước hết cứu tỉnh Trần Tử Đan. Trần Tử Đan là kẻ có trí kế, đoán ra trong sảnh tất có đường hầm, có điều hắn tuy thông minh nhưng hiểu biết không đủ để tìm ra cơ quan. Mắt thấy thời điểm khởi sự đã tới gần, địch nhân lại theo đường hầm bí mật tẩu thoát, nếu cứ chần chừ thì tất biến thành mồi ngon, toàn quân bị tiêu diệt. Vì vậy lập tức hạ lệnh cho hai trăm quân Oa khấu ra khỏi giếng, từ La trạch đánh giết ra ngoài.

Trầm Chu Hư tuy không tìm ra đường hầm bí mật nhưng đoán ra sào huyệt của Oa khẩu chỉ ở gần đó, vì vậy đã đặt phục binh. Oa khẩu vừa xuất hiện thì đã gây động xung quanh, trong khoảng khắc liền có mấy trăm binh tướng tụ tập lại, hai bên ra tay chém giết lẫn nhau.

Đám Oa khẩu này là thủ hạ tinh nhuệ của Từ Hải, quân Minh dù là giáp sĩ do Trầm Chu Hư huấn luyện, tuy nói võ nghệ cao cường, mạnh hơn quan quân địa phương nhưng khí thế, kỷ luật so với đám tặc khẩu đã đánh trăm trận này thì chẳng thấm vào đâu.

Oa khẩu tụ lại thành một đoàn, trận thế như hình con rùa, phân ra hợp kích. Tiến thì như giáo nhọn xuyên giáp, không khiên nào không xuyên thấu. Lùi thì như chuột chui vào hang, ngăn địch không thể tấn công. Quân Minh cho dù bốn bề ra sức nhưng trận thế yếu kém, binh lực phân tán, số lượng tuy nhiều nhưng bị Oa khẩu chia ngang cắt dọc, kích phá từng phần. Trong thời gian Lục Tiệm chỉ đủ chớp mắt thì đã có bảy người ngã xuống.

Lục Tiệm trong lòng khẩn cấp, mắt thấy Hoàn Trung Khuyết và Trần Tử Đan đứng ở trung tâm trận, hò hét không ngừng, tức thì tung mình nhảy lên, cao giọng hét:

- Hoàn Trung Khuyết, xem ta là ai?

Hoàn Trung Khuyết vừa ngừng đầu lên bỗng thấy bóng đen như núi, gió từ trên đỉnh đầu áp xuống. Hai tay của hắn đã bị phế, không cách nào chống cự, liền liền chết co mình lăn xuống đất.

Lục Tiệm nhảy vào trung tâm trận, một chiêu “Đại Tu Di tướng” liền xô một tên Oa khẩu miệng phun máu. Trần Tử Đan cao giọng hét lên, hai tay cầm đao hung dữ chém tới. Lục Tiệm lách mình tránh qua, tay trái móc tới, rắc rắc hai cái, hai cổ tay hắn đã bị bẻ gãy.

Trần Tử Đan kêu thảm một tiếng, Oa đao rời tay rơi ra. Lục Tiệm thuận tay tiếp lấy, nháy mắt một cảm giác quen thuộc dội lên trong lòng, liền nhớ

đến khi xưa miếu thần đổ nát, trăng lạnh đêm vắng, Thiên Thần Tông giáp đá đao dài, mặt mũi hung dữ.

- A!

Hai thanh Oa đao, ba thanh thương dài đem theo mùi máu tanh cùng xốc tới.

Cán đao vào tay, Oa đao dài mà mỏng, vừa mềm vừa cứng, vừa nhẹ vừa nặng, Lục Tiệm như quên đi bản thân mình, biến thành thanh đao đó, giống như sống chết cùng một thể. Vì vậy liền theo đúng tính chất của thanh Oa đao đó, từ trái qua phải quay người quét một vòng tròn.

Tiếng đinh đang vang lên, đao thương rơi xuống đất, năm tên Oa khẩu đồng thời kêu thảm, hai cổ tay phun đầy máu, gân tay đều đã bị chặt đứt.

Lục Tiệm hai mắt mở tròn bình tĩnh, vung Oa đao xông vào trận địch, trường đao hướng tới chỗ nào thì Oa khẩu nơi đó cổ tay đầy máu, binh khí rơi xuống đất, tiếng kêu thảm vang lên.

Đám giáp sĩ vốn định giữ trận thế, không ngờ Lục Tiệm như thần tướng từ trên trời hạ xuống, từ trung tâm trận của Oa khẩu đánh giết ra khiến cho trận thế của địch hoàn toàn rối loạn, lập tức phản chấn hẳn lên.

Đám Oa khẩu đó đa phần là kẻ lang thang ở Nhật Bản, sùng bái võ sĩ đạo nên tuyệt không sợ chết, tuy rơi vào thế kém nhưng vẫn kiên cường chống lại. Có điều thanh đao của Lục Tiệm lại phiêu lãng đông tây chuyên cắt gân của đối thủ. Đám Oa nhân đao thương rời tay liền như rắn độc mất nanh, hồ dữ gãy vuốt, không còn một chút đấu chí, đành để cho người ta chặt chém. Không đầy một trận đã tử thương gần hết, còn lại vài chục người hoảng loạn, đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi bỏ chạy tứ phía. Quân Minh đuổi theo chặn đường, đám tặc khẩu hoặc là bị bắt sống, hoặc là bị loạn đao chém chết.

Lục Tiệm nhìn xác chết đầy mặt đất, đột nhiên trong lòng buồn thảm, hạ đao xuống nhìn quanh thì trong đồng thi thể lại không thấy Hoàn Trung Khuyết đâu. Y hơi ngạc nhiên, cẩn thận tìm qua nhưng không thấy được gì, đang lúc buồn bực thì bỗng thấy hai viên tướng quân rào bước đi tới, cung tay nói:

- May mắn được tráng sĩ tương trợ, dám hỏi đại danh...

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Tên tuổi hèn mọn không dám...

Còn chưa dứt lời, bỗng thấy đầu đường đằng xa có một người chạy như bay tới, y nhận ra là Yến Vị Quy. Thăm nghĩ người này đã tới thì Trầm Chu Hư tất nhiên cũng theo sau, nếu gặp gỡ biết đâu ông ta không nhắc lại chuyện cũ, muốn bắt y đi theo, những việc khác thì không nói nhưng nếu không đi tìm được Diêu Tình thì rất không ổn.

Vừa nghĩ đến đó, Lục Tiệm bỏ Oa đao xuống, quay người bỏ đi. Hai viên tướng quân cả kinh, vội nói:

- Tráng sĩ dừng chân...

Hai người càng kêu gọi, Lục Tiệm càng bước nhanh, chuyển qua góc phố đã biến mất. Y đột nhiên tới rồi lại đột nhiên đi, hai viên tướng quân nhất thời nhìn nhau, vạn phần nghi hoặc.

Lục Tiệm co căng chạy nhanh, tìm khắp các đường lớn ngõ nhỏ, chỉ mong trời rủ lòng thương tìm thấy Diêu Tình, ai ngờ Diêu Tình chẳng thấy đâu mà chỉ thấy xung quanh đều có quân Minh phòng thủ, cảnh vệ nghiêm ngặt.

Lục Tiệm thăm nghĩ đại chiến mà bắt đầu thì với hoàn cảnh của mình tất bị coi là gian tế cho Oa khẩu, chỉ đánh rón rén giấu tung tích đi tới phía

đông thành, tìm ngõ Thương Ba. Ngõ này nằm gần cửa Thương Ba của thành ngoài nên được đặt tên như vậy.

Lục Tiệm đến trước cửa tòa nhà thứ hai bên trái, bên cửa có hai ngọn đèn chiếu sáng xung quanh, trên cửa có hình một đôi thao thiết (người dịch: một loại ác thú trong truyền thuyết) làm bằng đồng vàng, miệng ngậm vòng đồng. Lục Tiệm dùng vòng gõ cửa, cánh cửa từ từ mở ra, có người thấp giọng nói:

- Xin chào Lục gia.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người nhận ra ta ư?

Người đó chờ y tiến vào rồi đóng cửa lại. Lục Tiệm nhìn thấy hán tử này khoảng bốn mươi tuổi, áo vải mũ nhỏ, tướng mạo bình thường, chỉ có hai mắt thỉnh thoảng sáng lóe lên, trông rất khác thường.

- Tôi tên Ngư Truyền. – người đó kính cẩn nói – Tối hôm đó ở Tụy Vân lâu đã được may mắn gặp Lục gia.

Lục Tiệm vỗ trán cười nói:

- Ta nhớ ra rồi, Cốc Chấn nhờ người đem ngân lượng cho những chiếc thuyền trên sông đó phải không.

Ngư Truyền nói:

- Lục gia nhớ giỏi lắm.

Hắn nói chuyện cũng như tướng mạo, tuy không thất lễ nhưng từ đầu tới đuôi đều vô cùng bình đạm.

Lục Tiệm nghiêm mặt nói:

- Ngự huynh, người đừng gọi Lục gia, ta nghe không quen.

Ngự Truyền lắc đầu nói:

- Tôi không phải tên Ngự huynh, tôi tên là Ngự Truyền. Lục gia là bằng hữu của Cốc gia, Ngự Truyền là thuộc hạ của Cốc gia, Ngự Truyền gọi Cốc gia là Cốc gia thì phải gọi Lục gia là Lục gia...

Lục Tiệm nghe muốn đau đầu, vội chuyển đề tài nói:

- Ngự... Ngự Truyền huynh, Cốc Chấn đang làm gì?

Ngự Truyền nói:

- Cốc gia đang nổi giận!

Lục Tiệm nói:

- Vì Từ Hải không chịu khai thật nên hấn tức giận ư?

Ngự Truyền lắc đầu nói:

- Từ Hải chết rồi, Cốc gia mới nổi giận.

Lục Tiệm kinh hãi như bị sét đánh, thất thanh nói:

- Từ Hải chết rồi? Ai giết hấn?

Ngự Truyền nói:

- Tiểu nhân không biết, Cốc gia và Từ Hải ở trong thư phòng, sai tôi ở đây đợi Lục gia. Bỗng nghe một tiếng súng vang lên, tôi chạy tới thư phòng thì Từ Hải đã chết rồi.

Lục Tiệm trong lòng hoảng loạn, thất thanh nói:

- Cốc Chấn có việc gì không?

Ngư Truyền lắc đầu nói:

- Cốc gia không sao, chỉ vô cùng giận dữ.

- Đưa ta đến gặp hân.

Lục Tiệm đi vào trong nhà, Ngư Truyền vượt lên trước dẫn đường. Chớp mắt đã tới thư phòng, Lục Tiệm vừa đẩy cửa đã ngửi thấy mùi máu, định thần nhìn lại thì trên mặt đất vương vãi sách vở rách nát, một cái nghiến mực vỡ làm nhiều mảnh, mấy cái bút lông cũng bị bẻ gãy đôi.

Lại ngừng đầu nhìn lên thấy Cốc Chấn đang thở phì phì ngồi trên ghế, hậm hực nhìn về phía trước. Lục Tiệm theo ánh mắt của hân nhìn qua, chỉ thấy Từ Hải chân tay bị trói, ngồi trên một cái ghế gỗ tử đàn, mặt ngửa lên trời mềm oặt rũ ra phía sau, máu thấm đầy tóc đã bắt đầu đông lại.

Lục Tiệm trong lòng trầm xuống, tiến lên xem xét. Thi thể đó mặt trắng bệch như giấy, hai mắt mở to, ở mi tâm có một lỗ thủng chảy ra chất màu trắng hồng.

- Không cần phải nhìn nữa. – Bỗng nghe Cốc Chấn thở dài nói – Là súng điều bắn vào.

Lục Tiệm quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có thể thấy nụ cười khổ trên mặt đối phương.

Lục Tiệm ngẩn ra một lúc lâu rồi hỏi:

- Cuối cùng đã xảy ra việc gì?

Cốc Chấn đứng dậy bước đi hai bước, từ từ nói:

- Ta đang tra hỏi thằng cha này trong thư phòng, hỏi ai là nội gian ở Đông Đảo và làm như thế nào hãm hại ta? Thằng cha này trước thì cứng đầu, thà chết không nói, sau đó bị ta dùng thủ đoạn cả cứng cả mềm mới dần dần chuyển động, đúng lúc đó thì tiếng súng điều vang lên...

Nói đến đó, hắn đi tới cửa sổ, chỉ vào một lỗ tròn nhỏ trên cửa sổ, xung quanh vết tròn đều có vết nứt có thể nhìn thấy rõ.

- Đó là vết thủng do đạn xuyên qua.

Cốc Chấn lại mở cánh cửa, Lục Tiệm đưa mắt nhìn qua, đối diện với cửa sổ là một tòa tiểu lâu, trên lầu tối đen, bất giác gật đầu nói:

- Hung thủ đó tất là phát súng ở trên lầu rồi.

Cốc Chấn nói:

- Nếu là như vậy thì thuật bắn súng của người này quả thật thần kỳ, chỉ dựa vào hình người lớn bằng hai ngón tay mà có thể trúng mi tâm của Từ Hải. Hồng Thư lúc đó thủ ở ngoài phòng, nghe tiếng súng chạy lên lầu thì không thấy ai.

Lục Tiệm trầm ngâm nói:

- Người có thể đoán ra kẻ đó không?

Cốc Chấn nói:

- Từ Hải là kẻ cầm đầu Oa khấu, Oa khấu tất sẽ cứu hắn, quan phủ tất sẽ bắt hắn. Chỉ có duy nhất một bên là không giết hắn không được.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Nội gian của Đông Đảo phải không?

Cốc Chấn gật đầu nói:

- Nhưng có một việc ta nghĩ không ra.

Hắn cúi đầu nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Nếu là nội gian của Đông Đảo thì theo lý phải giết ta mới đúng. Lưng ta hướng về cửa sổ, lại đứng gần tòa lầu đó hơn, giết ta dễ hơn nhiều. Tại sao lại không giết ta mà giết Từ Hải chứ?

Lục Tiệm cũng nghĩ mãi không ra, liền nói:

- Có lẽ hắn vốn muốn giết người, nhưng vì bóng người trên cửa sổ chuyển động nên bắn trượt trúng vào Từ Hải.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Nếu là ngộ sát thì không khỏi quá chính xác. Cho dù giữa ban ngày ban mặt, không có gì ngăn cách mà muốn một phát bắn trúng mi tâm cũng là cực khó rồi.

Nói đến đây, cả hai người đều cảm thấy mơ hồ. Trầm mặc hồi lâu, Cốc Chấn hỏi:

- Diêu Tình đâu? Không đi cùng với người tới ư?

Lục Tiệm nói:

- Ta tìm không được.

Cốc Chấn thần sắc ngạc nhiên, vỗ bàn cười lớn nói:

- Tìm không được? Thật là có khả năng.

Lục Tiệm mặt đỏ bừng, Cốc Chấn vỗ vỗ vai y, nói:

- Bỏ đi, nếu trong lòng cô ta có người thì người không tìm cô ta, cô ta cũng sẽ đến tìm người thôi.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Trong lòng cô ấy có ta thì đã sao? Từ Hải đã chết rồi...

Cốc Chấn đoán ra được ý của y muốn nói, lông mày nhú chặt, cười nói:

- Từ Hải chết rồi thì còn có Uông Trục mà!

Nói tới đó, vẻ buồn bực trên mặt hăn biến mất hết, thần sắc thay đổi, lại tràn đầy sự tự tin như xưa, cười hi hi nói:

- Lục Tiệm, người có biết Uông Trục đó không? Người này tên tự là Ngũ Phong, Oa khẩu gọi hăn là lão đảo chủ, quan phủ lại gọi hăn là Oa khẩu chi vương.

Nói tới đó, hăn kéo Lục Tiệm rời khỏi thư phòng, nói:

- Lão hồ ly đó so với Từ Hải giao hoạt hơn nhiều, bắt hăn vốn cực kỳ khó khăn, may mà hăn đã tới đánh Nam Kinh. Uông Trục là con trai, Trầm Chu Hư là con cò, trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Chúng ta lại là ngư ông.

Lục Tiệm nói:

- Người nói dễ dàng quá. Hai người đó không như vậy, theo ta thấy chẳng phải trai cò gì mà đều là mãnh hổ, không cần thận một chút là hai người chúng ta đều không khỏi bị họ ăn thịt.

Cốc Chấn nhìn y, cười nói:

- Người thông minh hơn nhiều rồi đấy. Hai người đó đúng là mãnh hổ, nhưng hai hổ tranh nhau sẽ có một chết một bị thương, chúng ta lần này tự

mình xông ra chiến trường, tùy cơ hành động.

Lục Tiệm nói:

- Người và ta đều là bình dân, làm sao có thể xông ra chiến trường?

Cốc Chấn nói:

- Việc đó dễ lắm.

Liền vỗ tay một cái, trong bóng tối có một người tiến ra, tuổi quá ba mươi, miệng nhọn tai rú, đôi mắt nhỏ tí sáng lên vẻ tinh minh. Cốc Chấn nói:

- Hồng Thư, người đi mua hai bộ áo giáp của quan quân, quan hàm càng cao càng tốt.

Người đó cúi mình rồi rào bước đi ngay.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Giáp trụ của quan quân mà cũng mua được ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Bất quá chỉ là hai bộ giáp trụ, lại không phải là long bào của hoàng đế thì có gì mà không mua được?

Lục Tiệm mặt đỏ bừng, bực tức nói:

- Có việc như vậy mà kẻ làm tướng quân đều không biết đến ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Bọn chúng chỉ biết đến ngân lượng thôi.

Hắn thấy Lục Tiệm vẫn có vẻ bất bình lại cười nói:

- Hiện giờ còn cách giờ Dần nửa giờ nữa, chúng ta chi bằng vừa ăn uống vừa chờ đợi.

Lục Tiệm buồn bực đi theo Cốc Chấn đến một căn thính đường, bên ngoài là một sân cỏ, tuy không phải vào mùa hoa nở nhưng không khí trong lành vẫn ùa vào người.

Ngoài thính đường có treo biển, chữ viết mờ mờ không nhìn rõ. Trong thính đường nền ngọc chấy dài, xà nhà làm bằng gỗ long não, chấn song làm bằng gỗ mun. Trên mặt đất có một cái bàn bằng gỗ bạch đàn, trên bàn bày hương án và một cái lư cổ kính, trên lưng ghế khắc hình con rắn đen. Bên cạnh ghế đặt một cái kỷ màu đen, trên kỷ có hai cái chậu đất lớn màu xanh trồng cây có treo tiền vàng. Trên tường chính diện có một bức tranh lớn giản dị, trong tranh là một ông lão đứng trên thuyền nhỏ, vẽ mặt siêu nhiên, một bên có đề lạc khoản (người dịch: dòng chữ chua thêm bên cạnh tranh): Si Di Tử Bì, chủ nhân Nhược Hư đường, ngày này năm này tháng này. Hai bên bức tranh còn có hai tấm thẻ bài làm bằng gỗ mun nạm bạc, bên phải ghi: “Xung doanh hư nhi quyền thiên địa chi lợi” (Lấp chỗ thiếu là quyền lợi của trời đất), bên trái ghi: “Thông hữu vô nhi nhất tứ hải chi tài” (Thông đầy với là cái tài trên bốn biển), nét bút hùng dũng, khí thế vĩ đại.

Hai người ngồi xuống, Cốc Chấn nói:

- Chỗ “Nhược Hư đường” này cùng cả tòa nhà đều là của ông lão đó. Ba bốn năm nay ta không qua đây, nhìn tình cảnh hiện giờ tuy cũng là chỗ tốt nhưng không thể ở lại lâu.

Lục Tiệm nói:

- Ngư Truyền, Hồng Thư đều là thuộc hạ của người à?

Cốc Chấn nói:

- Họ đều là ông lão đó lưu lại, trung thành tuyệt đối, tinh minh mẫn cán, chỉ đáng tiếc là không biết võ công.

Lục Tiệm nói:

- Còn chiếc nhẫn tài thần kia thì sao?

Cốc Chấn cười cười, đưa tay vào ngực áo lấy ra chiếc nhẫn phỉ thúy đó nói:

- Người nói cái này ư?

Lục Tiệm định thần nhìn kỹ, chiếc nhẫn đó màu xanh thẫm, ba vết màu đỏ máu bao quanh toàn bộ chiếc nhẫn, to nhỏ không đều, phẳng phất như lưu động không ngừng. Trên thân nhẫn còn có một góc vuông lớn giống như một cái ngọc ẩn khắc hình quanh co như chữ viết, bất giác ngạc nhiên nói:

- Đó là chữ gì?

- Đó là chữ triện cổ! – Cốc Chấn nói – Toàn bộ đọc là “Tài Thần thông bảo”, ý nói đây là tiền của tài thần trên trời, tiền bạc của nhân gian gặp nó thì giống như con cháu gặp ông cha, chỉ có cách ngoan ngoãn nghe ra lệnh.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Nói như vậy thì những người đó nói “Tài Thần thông bảo, hiệu lệnh thiên hạ” là việc có thật rồi.

- Người tin điều đó ư? – Cốc Chấn cười nói – Ta cho người cũng được.

Lục Tiệm hơi đỏ mặt, xua tay nói:

- Ta không cần.

Cốc Chấn nhìn hần chốc lát rồi chợt cười cười bỏ chiếc nhẫn đó vào lại trong ngực áo.

Lục Tiệm trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên thở dài nói:

- Cốc Chấn, bất luận thế nào thì ngày hôm nay ta đều rất vui mừng.

Cốc Chấn cười nói:

- Vì sao vui mừng?

Lục Tiệm nói:

- Không ngờ được người không những không câu kết với Oa khẩu mà còn đánh bại những đại hào kiệt của Oa khẩu, chỉ tiếc là cha người không có ở đó. Nếu ông ấy nghe được lời của Từ Hải thì người không còn bị oan nữa rồi.

- Người nghĩ sai rồi! – Cốc Chấn lắc lắc đầu – Ta chẳng phải là anh hùng hào kiệt gì, ta chỉ là một tên thương nhân. Ta đối phó với Oa khẩu chỉ vì bọn chúng không tuân theo quy củ.

Hần thấy Lục Tiệm có vẻ nghi hoặc liền đứng dậy, chỉ vào hai câu đối trên thềm bài nói:

- Người đã xem qua hai câu đối này chưa? “Xung doanh hử”, “Thông hữu vô” (Lấp chỗ thiếu, Thông đầy vơi) trong câu đối chính là đạo kinh doanh, cái gọi là đạo kinh doanh cũng là quy củ trên thương trường.

Hần nói đến đó liền nhìn lên bức tranh, trầm ngâm hồi lâu rồi chậm chậm nói:

- Người ta từ xưa vẫn khinh rẻ thương nhân, nhưng không hiểu rằng đạo kinh doanh chính là đạo của trời đất. Thánh nhân có nói: “Đạo của trời đất là lấy ở chỗ dư thừa bổ sung cho chỗ thiếu thốn”. Thương nhân vận chuyển

hàng hóa chính là vận chuyển cái có sang cái không để kiếm lợi dư ra. Ví dụ phương nam nhiều trà, phương bắc thiếu trà, ta mua trà ở phương nam vận chuyển đến phương bắc bán ra, lấy cái dư ở phương nam bổ túc cho cái thiếu ở phương bắc, chẳng phải là làm được việc rất tốt hay sao?

Lục Tiệm nói:

- Đúng vậy!

Cốc Chấn nói:

- Đáng tiếc là đạo kinh doanh tuy là đạo của trời đất nhưng thương nhân lại là người thường, vì cầu tài lợi mà không từ thủ đoạn, vì vậy trong đạo kinh doanh còn có đạo của người bôi lẩn vào. “Đạo của người là lấy chỗ thiếu bù vào chỗ thừa”, chuyên lấy của người nghèo đem lợi cho người giàu. Ví dụ bốn tỉnh Tô, Chiết, Mân, Quảng nhiều năm chịu loạn Oa khấu, nhân dân lưu tán, canh tác không được, quan lại liên tục đánh thuế thu tiền nên đã hoàn toàn khánh kiệt. Không quá sang năm tất sẽ có một trận đói trăm năm khó gặp...

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Thật như vậy ư?

Cốc Chấn cười lạng lẽ rồi nói:

- Việc đó không chỉ ta biết mà rất nhiều phú hộ cũng hiểu rõ. Nếu theo đúng đạo lý lấy chỗ thừa chuyển sang chỗ thiếu thì phải chuẩn bị trước, đến vùng Hồ, Quảng, Tứ Xuyên mua nhiều lương thực dư thừa để bổ sung cho chỗ thiếu của Tô, Chiết, Mân, Quảng. Nhưng theo ta biết thì đám người đó không những không đi xa mua lương thực mà ngược lại còn thu mua hết lương thực tại địa phương, đầu cơ lại để đợi đến lúc đói kém thì kiếm lợi một mẻ. Nếu như ta dự đoán đúng thì không tới năm sau là gạo sẽ quý như châu ngọc, không biết sẽ có bao nhiêu người dân chết đói.

Lục Tiệm cảm phần nói:

- Triều đình không có pháp luật ngăn cản bọn họ ư?

Cốc Chấn cười nhạt, nói:

- Gia Tĩnh lão nhân (người dịch: ý nói vua Thế Tông nhà Minh) đã tu đạo thành tiên, quan tâm quái gì đến việc sống chết của người dân. Còn những quan lại khác thì đều có quan hệ mật thiết với đám gian thương đó, như Trầm Tú nhờ vào thế lực của cha hấn cũng đã tích trữ rất nhiều lúa gạo.

Lục Tiệm hồ nghi nói:

- Trầm Chu Hư có vẻ, có vẻ không giống đám người đó.

Cốc Chấn nói:

- Ông ta tuy không phải loại người đó nhưng lại vì ngại mà dung túng. Nếu ta mà sinh loại con như Trầm Tú thì phải một gậy đánh chết luôn.

Hấn nói đến đó thì có mấy phần kích động, đi quanh mấy bước rồi cao giọng nói:

- Trong thương đạo thì nếu đạo của trời đất cao hơn đạo của người sẽ là chính đạo, còn nếu đạo của người cao hơn đạo trời đất tất sẽ thành tà đạo, sai lệch. Trong tà đạo đó thì đáng hận nhất không ngoài giết người cướp của, kinh doanh không vốn. Như bọn Oa khấu đó cướp sạch của người dân Trung Hoa chúng ta, lại đem tang vật chuyển về Đông Doanh rồi hoặc là tiện tay đem bán, hoặc là thản nhiên cho người. Cứ như vậy, Đông Doanh vốn thiếu vàng bạc ngọc ngà, dụng cụ đồ đạc thì lại trở thành đủ hết. Còn hàng hóa mà những thương nhân khác khó nhọc thu mua, chuyển đến Đông Doanh thì hoặc là không đáng một xu, hoặc là lỗ vốn nặng...

Lục Tiệm nghiêng răng nói:

- Triều đình chẳng phải có lệnh cấm đi biển sao? Tại sao vẫn có thể vận chuyển hàng hóa tới Đông Doanh?

Cốc Chấn phì cười nói:

- Cấm đi biển cái rắm gì, đều là chủ ý vớ vẩn của đám quan liêu đó. Hơn nữa bờ biển của Đại Minh dài vạn dặm, có thể cấm được ư?

Lục Tiệm tỉnh ngộ nói:

- Vậy thì là buôn lậu rồi.

Cốc Chấn miễn cưỡng nói:

- Dù là buôn lậu thì cũng là Gia Tĩnh lão nhân bức bách phải làm. Kinh doanh trên biển lợi nhuận rất cao, nếu không cấm đi biển thì ông ta có thể lập cơ quan thu thuế, ngân lượng kiếm được chắc xây mười tòa thành Bắc Kinh vẫn còn thừa. Gia Tĩnh lão nhân có tiền mà không biết kiếm, đúng là cực kỳ ngu xuẩn như mù đàn bà.

Cốc Chấn xưa nay lúc nào cũng cười hi hi, Lục Tiệm hiếm khi thấy hân tức giận. Lúc này bỗng thấy thấy hân đỏ mặt tía tai, bất giác bật cười.

Cốc Chấn tự biết mất phong độ liền trầm mặc hồi lâu rồi quay lại ngồi xuống, từ từ nói:

- Oa khấu chuyên làm chuyện đi buôn không vốn, lúc đầu chỉ là làm loạn nho nhỏ, về sau càng làm càng lớn, lúc nhiều nhất có tới hai vạn người đến Trung Hoa cướp phá. Cứ như vậy thì không nói Đông Doanh đầy đủ mà hàng hóa Tây Dương, Nam Dương cần mua của Trung Hoa cũng đều có thể mua từ tay của Oa khấu. Thương nhân trong thiên hạ ít nhiều đều có mua bán trên biển, có lệnh cấm đi biển thì việc làm ăn đã mười phần khó

khăn, Oa khẩu lại làm loạn thêm vào giống như ném đá xuống giếng vậy. Ta thấy tình hình đó liền suy nghĩ, quan phủ đã bắt lực như vậy thì chi bằng lập kế tự cứu, liền dùng nhiều tiền mua mười chiến hạm Hồng mao (người dịch: người phương Tây) rồi mai phục trên đường Oa khẩu quay trở về Đông Doanh. Người Oa vừa ngu vừa tham, lúc về nước thuyền chở đầy tang vật, ngấn nước rất sâu, đột nhiên bị tập kích thì đừng nói bỏ chạy mà muốn xoay thuyền cũng khó. Ta đem chiến hạm chia thành hai đội, luân phiên phát pháo vừa truy đuổi vừa chặn đường, mất ba giờ đã đánh chìm hết thuyền của Oa khẩu, chỉ có Uông Trục, Từ Hải chạy thoát.

Lục Tiệm nghe đến huyết khí dâng trào, vỗ bàn kêu lớn:

- Việc đó oanh liệt như vậy, cha ngươi lại không biết đến ư?

Cốc Chấn nói:

- Trận đó người Oa chết gần hết, đám Uông Trục bỏ người chạy giữ mạng, sau đó sợ gia đình người Oa hỏi tội nên nói dối là gặp phải bão tố, thuyền hủy người chết. Bọn chúng không nói ra thì ta cũng không có lòng khoe khoang. Ôi, người không biết đấy thôi, lần đó Oa khẩu tất nhiên bại vong, nhưng dân chúng bị bắt theo thuyền cũng chìm xuống biển, chẳng ai sống sót...

Nói đến đó, hăn chợt im bật, nhìn ra bóng đêm ngoài xa thở dài.

Lục Tiệm cũng ngăn người ra, nghĩ tới Oa khẩu và dân chúng bị bắt đều đi cùng thuyền, là giết hay cứu đều rất khó quyết. Nếu đổi lại là mình chắc không thể quả quyết như Cốc Chấn. Trong lúc trầm mặc, y nhìn Cốc Chấn, bỗng thấy người trước mắt mình trở nên có mấy phần xa lạ.

Lúc này Ngư Truyền đã đem đồ ăn đến, bày ra mấy món, là cá hấp rượu, thịt lợn hầm, đậu hũ sốt, lại có hai đĩa hoa quả. Cốc Chấn cười nói:

- Ta ăn uống chỉ cần tiện lợi, nếu người không ngại thức ăn nguội lạnh thì ăn tạm vài món.

Lục Tiệm cười nói:

- Ta từ nhỏ thường thường bị đói, những món ăn này dù là trong mơ cũng chẳng được ăn.

Y vốn đã đói rồi, liền lập tức xới cơm ăn như rồng cuốn.

Cốc Chấn nhìn Lục Tiệm chợt có chút buồn rầu, bỏ đĩa rót rượu, uống hết một chén lại rót tiếp. Cứ uống như vậy hết ba chén rượu mới lại cầm đĩa ăn tiếp.

Ăn xong cơm thì cũng vừa lúc Hồng Thư ôm hai bộ áp giáp về, đều là của chức quan nhỏ, lại còn thêm hai thanh yêu đao. Lục Tiệm không kìm được, hỏi:

- Những cái này tốn bao nhiêu ngân lượng?

Hồng Thư ứng tiếng đáp:

- Mỗi bộ ba trăm lượng, người bán quen với tôi nên ngoài giáp trụ còn cho thêm hai thanh yêu đao.

Lục Tiệm không biết nên cười hay nên khóc, lắc đầu nói:

- Đám quan quân đó thật là hoang đường, thảo nào cứ đánh là thua.

Cốc Chấn thấy y bất bình không yên liền cười thầm nói:

- Bọn chúng đã không hoang đường thì đã chẳng gọi là quan quân rồi.

Hai người mặc giáp cài đao rồi vững bước ra khỏi cửa. Dọc đường chỉ thấy quân binh yên lặng mai phục, không bóng người qua lại, đường xá tối

đen, ánh lửa ẩn hiện, xa xa nghe tiếng giày chiến lạo xa, lúc có lúc không.

Hai người trà trộn vào phía sau một đội quân sĩ, đi tới ngoài Tam Sơn môn. Đã thấy giữa nội thành và tường vây bên ngoài đã dựng một đài gỗ cao mười trượng, bốn phía chất đầy gỗ dễ cháy, không biết là để làm gì.

Hai người đi lên thành lầu, dọc theo tường thành, một nhóm người đang chuyển tới đó mấy chục khẩu hỏa pháo, chất thêm súng điểu, cung tên. Quân sĩ vận chuyển khí cụ đi qua đi lại, thỉnh thoảng thấp giọng nói mấy câu đều bị cuồng phong thổi qua cuốn đi xa mất.

Hai người chức quan không nhỏ nên đứng tại đó binh sĩ tầm thường không dám tra hỏi. Lục Tiệm bị khí thế nơi này hớp hồn, đang xuất thần thì chợt bị Cốc Chấn kéo vào tiểu lầu rồi leo lên tới tầng cao nhất. Cốc Chấn lấy ra một cái móc câu phóng lên nóc lầu rồi đu theo lên mái ngói. Lục Tiệm cũng tung mình nhảy lên, cả kinh nói:

- Người làm gì vậy?

Cốc Chấn cười nói:

- Lên cao nhìn xa, xem càng vui.

Lục Tiệm giật mình, đưa mắt nhìn ra xa thì thấy trăng sáng đã lặn về tây, sao trời cũng dần biến mất, gió từ phía đông thổi tới làm quần áo, đầu tóc tung tay, chân tay phát lạnh. Chỗ này là cao nhất ở Nam Kinh, bóng đêm chưa tan hết, vạn hộ im ắng. Sông lớn chảy về đông, phá đi màn đêm trầm lặng. Chung Sơn sương mù dày đặc, như tách rời trời đất ra khỏi vũ trụ.

Bỗng nghe tiếng người truyền tới, cúi đầu nhìn xuống thấy mấy tên quân sĩ đẩy một chiếc xe tới đầu thành. Trầm Chu Hư ngồi trên xe, tay cầm quạt lông chỉ ra xa, Hồ Tôn Hiến đứng bên cạnh, vẻ mặt nghiêm lạnh, không ngừng gật đầu.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Hồ Tôn Hiến chưa rời thành ư?

Cốc Chấn nói:

- Hư tất có thật, thật tất có hư, nói là Hồ Tôn Hiến rời thành chẳng qua là quỷ kế của lão Trầm què. (người dịch: Trầm qua tử là lão Trầm què, trước đây tớ không biết nên để nguyên là Trầm qua tử, từ bây giờ sẽ dùng từ đã dịch là lão Trầm què).

Nói tới đó, hăn trừng trừng nhìn Trầm Chu Hư, lộ ra vẻ hận thù sâu sắc.

- Cốc Chấn. – Lục Tiệm không tìm được, nói – Giữa người và Trầm Chu Hư cuối cùng có thù hận gì?

Cốc Chấn nhú mày, im lặng một lúc rồi từ từ nói:

- Thương Thanh Ảnh đó, người thấy rồi chứ?

Lục Tiệm nói:

- Thấy rồi.

Cốc Chấn thở ra một hơi, từng chữ nói:

- Bà ta là mẹ ruột sinh ra ta.

Lục Tiệm bất giác trợn mắt há miệng, nghĩ lại tối hôm đó trước phạt đường, lời Cốc Chấn nói rõ ràng là oán hận Thương Thanh Ảnh bỏ rơi mình, “xú bà nương” mà hăn nói tất là người đàn bà này không sai rồi.

Trong nháy mắt, bao nhiêu nghi hoặc trong lòng Lục Tiệm đều thông suốt, lại thấy Cốc Chấn cúi đầu không nói, muốn khuyên nhủ mấy câu

nhưng lại hận mồm miệng không khéo léo, không nghĩ ra được câu gì hay ho. Hai người nhất thời trầm mặc, chỉ có gió gào thét thổi qua người.

Trong lúc trầm mặc, dưới cái đài gỗ kia ánh lửa bật sáng rồi bắt đầu bùng lên, trên thành ngoài cũng nổi lên một trận huyên náo, kêu gọi cứu binh. Đài gỗ bị lưỡi lửa nuốt chửng, ánh lửa xung trời, từ xa mười dặm cũng có thể trông thấy.

Lục Tiệm cảm thấy rất kỳ quái, quay đầu lại nhìn thì trong thành cũng có năm chỗ lửa cháy, bất giác cả kinh nói:

- Có việc gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Lửa là Trầm Chu Hư đốt, Uông Trực ở ngoài thành, thấy lửa cháy lên, lại nghe tiếng kêu là tất nhiên sẽ tưởng là Từ Hải đang chiếm cửa thành...

Đột nhiên nghe rầm một tiếng rồi cầu thành hạ xuống, cửa thành mở ra, tiếng kêu cứu trên đầu thành lại càng gấp gáp.

Ngoài thành vẫn tối đen không có động tĩnh, bỗng ánh lửa chớp lên mấy đốm lửa sáng, rồi dần dần như lửa cháy tràn ra, lại như bệnh dịch lan nhanh, cả núi ánh lửa đều bốc lên mạnh liệt, dày đặc như sao trời, tụ lại thành dòng hướng vào trong thành ủa đến.

- Nhiều người như vậy ư?

Lục Tiệm nhìn mà phải hít một hơi khí lạnh. Cốc Chấn cũng kinh ngạc:

- Phiền phức lớn rồi. Số người của Oa khẩu trước đây không tới ngàn người, hiện giờ nhìn ở đây thì kẻ tới đâu chỉ có một vạn người?

Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Trầm, Hồ hai người đều thần sắc ngưng trọng, ghé tai nói chuyện, bất giác trong lòng vui sướng: “Lão Trầm què đặt

bầy bắt hồ ly, không ngờ kẻ tới lại là một con sư tử, không, hắc hắc, là một con voi lớn mới đúng. Hay lắm, hay lắm, để xem người bắt hắc hay là hắc ăn thịt người?”

Dòng thác lửa đó đến gần, theo gió truyền tới tiếng hò hét của Oa khẩu, lúc đầu chỉ như rừng đào xào xạc rồi dần trở thành khí thế như núi lở biển động. Quân Minh trên đầu thành thấy đều biến sắc, hai chân run run đứng không vững nữa.

Ánh lửa càng gần, đã có thể nhìn thấy những tên Oa khẩu đi đầu, có tên cả người mặc áo giáp nặng, đầu đội mũ góc; lại có tên mặc áo vải đeo mặt nạ quỷ, chạy như điên cuồng. Hàng trăm nghìn thanh trường đao chiếu sáng lạnh lẽo, hàn khí xung trời.

Trầm, Hồ đột nhiên im bật, thận trọng nhìn nhau, mặt đều hiện lên vẻ kiên nghị, ánh mắt song song chiếu tới ngoài thành. Cửa thành mở rộng, quân Oa chuẩn bị tiến vào thì đúng lúc này chợt nghe một người cao giọng gào lên:

- Có phục binh, mau lùi, mau lùi...

Giọng đó vừa cao vừa chói, như cương trùy đâm vào tai. Lục Tiệm ngừng đầu lên, chỉ thấy một người đứng ở tường ngoài, đầu tóc tung bay, trợn đôi mắt đỏ ngầu như một con sói hung dữ đang ngấn đầu kêu rú.

“Hoàn Trung Khuyết.” Lục Tiệm chút nữa đã buột miệng kêu lên. Bỗng thấy Trầm Chu Hư đưa quạt lông ra chỉ một cái, cờ lệnh phất theo, mưa tên liền bắn ra. Hoàn Trung Khuyết biến thành cái bao tập bắn tên, cả người trúng mấy chục mũi tên như kim châm, từ trên đầu thành nặng nề rơi xuống giữa trận tiền của Oa khẩu.

Biến cố chết người, những tên Oa khẩu đi đầu nhìn cái xác máu me trước mặt, kinh hãi đến ngẩn người, chưa kịp lùi lại thì Oa quân phía sau đã hung dũng tràn tới.

Theo kế của Trầm Chu Hư thì trước tiên trừ Oa khẩu trong thành, sau đó bố trí cạm bẫy giữa nội thành và tường ngoài rồi vờ mở cổng thành dụ Uông Trực xông vào. Ai ngờ Hoàn Trung Khuyết lại không sợ chết, gào thét phá kế mai phục. Trầm Chu Hư đành phải phát động sớm, quật lông lại chỉ ra, pháo súng lập tức cùng nổ, hơn trăm tên Oa khẩu đi đầu liền trúng đạn, kêu lên thảm thiết, máu phun đầy đất.

Lục Tiệm nhìn mà tâm thần loạn động, cơ hồ không hít thở được, Bổng nghe Cốc Chấn cười nhạt nói:

- Lão Trầm què chiến đấu cũng chỉ tầm thường.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Tại sao nói vậy?

Cốc Chấn nói:

- Oa nhân đi đầu nghe tiếng kêu của Hoàn Trung Khuyết, lại thấy thảm trạng của hãn nên đã sinh loạn, nếu để yên thì tất sẽ quay đầu bỏ chạy, nhiều loạn trận thế của quân Oa. Đó gọi là mượn lực đánh lực, lấy địch chế địch. Mọi việc trước mắt đang tốt thì lão Trầm què lại vì cái sướng nhất thời mà đem pháo bắn đám Oa khẩu đó không chết cũng bị thương, thay Uông Trực trừ đi được đại họa. Nếu ta là Hồ Tôn Hiến thì trước hết dựa vào tội “chỉ huy bất lực” đánh cho lão ba trăm côn.

Hãn khoe được trí kế liền nở mày nở mặt, phảng phất như thật sự đã đề được Trầm Chu Hư xuống đánh cho mấy trăm côn.

Bông nghe trong trận Oa khẩu tiếng thanh la vang lớn, tiếng cồng thu quân. Đám Oa khẩu này đa phần là chân Oa từ Đông Doanh tới, lại có ngư dân của đảo Đại

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Thất Toán

Người bịt mặt đang ngưng thần ngắm súng bỗng nghe tiếng kêu thì vô cùng kinh hãi, lách người tránh qua viên ngói ném tới. Liền nghe một tiếng nổ lớn, miệng khẩu súng ánh lửa lóe lên, nhưng vì đường ngắm đã mất nên viên đạn tròn bắn ra không trúng vào Trầm Chu Hư mà lại trúng vào một tên pháo thủ của quân Minh.

Người bịt mặt đó rất tức giận, quay người lại mắt lộ vẻ hung dữ, nhưng vừa nhìn thấy Cốc Chấn thì lại ngăn người ra.

Cốc Chấn tung người đứng dậy, hai tay nắm chặt tròng tròng nhìn đối phương, nhưng bỗng thấy ánh mắt kẻ kia thay đổi thì trong lòng lập tức chấn động, có vẻ hiểu ra điều gì.

Bỗng nhiên nơi sâu thẳm trong mắt của người bịt mặt kia thoáng qua một vẻ giễu cợt. Cốc Chấn thấy ánh mắt của hắn cổ quái thì trong lòng thầm nghĩ không hay, liên tiếp xoay chuyển ý nghĩ, còn chưa quyết định thì chợt thấy người kia ném súng đi rồi thân hình trượt xuống, bóng người biến mất.

Cốc Chấn vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, hư trương thanh thế kêu lớn:

- Chạy đâu?

Rồi tiến lên mấy bước cúi đầu nhìn xuống, nhưng chỉ thấy trên mái ngói có mỗi khẩu súng điểu đó, ngoài ra chẳng còn ai khác, ngay cả nửa cái chèo

áo cũng không.

Cốc Chấn trong lòng bắt đầu kêu khổ, vừa định quay người xuống lầu thì bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói rồi có người thấp giọng quát:

- Không được cử động.

Cốc Chấn cười khổ nói:

- Không động, không động đâu.

Người kia kêu í một tiếng rồi nói:

- Là người?

Huyệt Kiên Tĩnh của Cốc Chấn tê rần rồi bị người kia nắm lấy lật ngược lại, định thần nhìn kỹ thì người kia đầu to cổ nhỏ, râu tóc lưa thưa, bất giác cười nói:

- Mạc Ất Mạc đại tiên sinh, đã lâu không gặp.

Mạc Ất hung dữ trừng mắt nhìn hăn, hậm hực tức giận nói:

- Không lâu, không lâu, chẳng lâu chút nào cả. Tiểu tử thôi, xem người còn có cách nào lừa được Mạc Ất Mạc đại tiên sinh ta nữa không nhé?

Ông ta vấp ngã một lần thì đã khôn ra, liền điểm hết mấy chỗ đại huyệt của Cốc Chấn rồi mới cầm khẩu súng điều lên quát:

- Đi xuống!

Liền nhắc Cốc Chấn lên đi xuống dưới lầu rồi mới giải khai huyệt đạo của hăn, cao giọng nói:

- Chủ nhân, tiểu tử này cầm súng điều nấp trên lầu, mưu đồ xấu xa.

Nói rồi đạp hai cước vào sau đầu gối Cốc Chấn, quát:

- Quỳ xuống rồi nói.

Ai ngờ Cốc Chấn vừa quỳ xuống thì hai tay chống đất lại chậm chậm đứng lên. Mạc Ất rất tức giận, lại đá hai cái, nhưng Cốc Chấn vừa ngã xuống thì lại lần mò đứng lên. Mạc Ất giận dữ đưa tay nắm cổ hắn ấn xuống, không ngờ Cốc Chấn gân cổ hét ầm lên:

- Kẻ nào đứng trước mặt ta thì lấy vợ mọc sừng, sinh con không có lỗ đít.

Câu này cực kỳ độc ác, đám quan binh xông xáo né tránh, Hồ, Trầm hai người cũng vội vàng tránh đi, chỉ sợ chịu một vãi của hắn thì trúng phải lời nguyền rủa đó.

Mạc Ất tức giận đến hai mắt trợn tròn, vừa định vung quyền dằn cho tiểu tử này một trận thì bỗng nghe Trầm Chu Hư nói:

- Mạc Ất, trước hết người hãy đem hắn xuống đánh cho mấy trượng rồi lại đem ra tra hỏi.

Mạc Ất thu quyền vâng dạ rồi túm Cốc Chấn lên, thuận thế lại đá hắn hai cái. Cốc Chấn bị đá đến xiêu vẹo nhưng mặt vẫn cười hì hì nói:

- Lão trâm què, người làm thế là tự coi thường mình, coi thường người khác rồi, người nghĩ mấy trượng đó thì thật sự có thể làm được gì chứ?

Trầm Chu Hư liếc hắn lạnh nhạt nói:

- Người dám làm loạn lòng quân ta, đem ra chém đầu cũng không quá.

Cốc Chấn nói:

- Không dám, không dám. Theo ta thấy thì người đúng là kẻ có tài dùng thủ đoạn âm mưu, nhưng nói đến lâm trận dùng quân thì lại không phải là sở trường của người. Nếu mấy trượng đó mà đánh xuống thì e rằng đánh chó không được mà ngược lại còn bị chó cắn đấy.

Hồ Tôn Hiến biến sắc mặt, quát lên:

- Chém nó cho ta.

Mấy tên giám quân giữ chặt Cốc Chấn ấn xuống đất, một người rút đao ra vừa định chém xuống thì Trầm Chu Hư bỗng nói:

- Chậm đã.

Nói rồi đưa mắt nhìn Cốc Chấn, cười nói:

- Nói như vậy thì người có cách chiến thắng ư?

Cốc Chấn má trái chạm đất nhưng vẫn cười nói:

- Việc binh như nước chảy, thắng bại vốn không cố định, hai bên giao tranh làm gì có cách chắc thắng. Có điều ta có một điểm mấu chốt giúp người được thêm mấy phần khả năng thắng lợi.

Trầm Chu Hư nói:

- Người nói ra thử xem, nếu có lý thì ta tha cho khỏi chết.

- Chỉ tha mạng là không đủ! – Cốc Chấn nói – Chỉ có một giá, ta cho người biết điểm mấu chốt, người thả ta khỏi đây.

Trầm Chu Hư ánh mắt chuyển sang nặng nề, hừ mạnh một tiếng, tên quân sĩ cầm đao đó quát lớn một tiếng rồi cương đao xoay tròn hung dữ chém xuống.

Móc câu có mang nội lực của Kim Câu Liêm và thương kinh của Phàn Ngọc Khiêm mà chợt bị người kia đẩy ngược lại, hai người đều kinh hãi. Phàn Ngọc Khiêm không kịp nghĩ kỹ, đưa thương đẩy ra, mũi thương đẩy trúng thân móc câu, móc câu đó quay vù một tiếng rồi lại quét mạnh về phía Lục Tiệm.

Kinh lực trên thương của hắn đã ghê người, từng dùng hai thương đẩy bay tượng đồng hai con sư tử, một thương đâm xuyên qua đỉnh đá nặng trăm cân, vì vậy kinh lực vừa đánh vào móc câu thì hồ khẩu Kim Câu Liêm nóng ran, dây sắt suýt nữa rời khỏi tay.

Lục Tiệm dùng một chiêu “Bán sư nhân tướng” đẩy lùi móc câu đã cảm thấy cổ họng phát ngọt, mắt tóe sao sa, còn chưa kịp định thần thì móc câu lại bay vọt tới. Y không kịp chần chừ, liền dùng ra một chiêu “Đa đầu xà tướng” chụp lấy móc câu.

Không biết vì sao móc câu vừa vào đến tay thì các loại đặc tính của thứ binh khí kỳ lạ này Lục Tiệm đều lập tức nắm rõ. Còn chưa kịp kinh hãi thì một luồng gió mạnh đã tạt thẳng vào mặt, chính là thể thương của Phàn Ngọc Khiêm không dừng lại mà đâm thẳng tới.

Lục Tiệm lúc này không nghĩ ra được cách nào, chỉ mong giữ mạng, liền dứt khoát theo đặc tính của móc câu đẩy ngang ra, không ngờ cong một tiếng lại cản được mũi thương của Phàn Ngọc Khiêm.

Phàn Ngọc Khiêm một lần nữa kinh hãi, nhưng cây thương của hắn tự sinh ra kinh lực, Lục Tiệm đang giữ mũi thương liền thấy cảm giác vừa đau vừa tê buốt nổi lên, từ hồ khẩu truyền đến đầu cổ, chấn động khiến y suýt ngất đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trong lòng Lục Tiệm chợt xuất hiện một ý niệm quái dị là móc câu của Kim Câu Liêm lại thêm vào trường thương của Phàn Ngọc Khiêm móc vào một khối đã ngẫu nhiên biến thành một món

vũ khí, chỉ có điều hình dạng cổ quái, chẳng ra thể nào, từ xưa đến nay chưa bao giờ có.

Cảm giác kỳ lạ đó thoảng qua như điện chớp, Lục Tiệm bất giác đầu óc tỉnh táo, trong nháy mắt món “vũ khí” kỳ quái đó có đặc tính thể nào, sử dụng ra sao, các loại ý niệm đều như điện chớp liên tục hiện lên trong đầu. Thế là Lục Tiệm dựa vào sự chấn động của trường thương để nhẹ nhàng đảo mũi móc câu một vòng.

“Nửa phân thương” của Phàn Ngọc Khiêm là lấy thương vẽ thành vòng tròn, vì vậy kinh lực trên thương không ngừng sinh ra, không gì không xuyên thủng được. Ai ngờ cái đảo đó của Lục Tiệm không những không ngăn cản kinh lực trên thương mà ngược lại còn khéo léo bổ sung vào kinh lực, khiến cho vòng xoay của trường thương càng lúc càng nhanh, trong chớp mắt đã nhanh gấp mấy lần, khí thể như một con rồng sống động lắc đầu vẩy đuôi trong lòng bàn tay Phàn Ngọc Khiêm chỉ chực nhảy vọt ra.

Nhất thời Phàn Ngọc Khiêm sắc mặt từ trắng biến thành đỏ, từ đỏ biến thành tím rồi đột nhiên cong một tiếng chấn động màng nhĩ, trường thương của Phàn Ngọc Khiêm rời tay rồi bị Lục Tiệm đoạt luôn lấy.

Phàn Ngọc Khiêm mất món đồ này thì khiếp sợ đến ngây ngốc, hai mắt trợn tròn quên cả tiến lùi. Bỗng thấy Đồng Qua Chùy không nói không rằng lén đến sau lưng Lục Tiệm vung chùy đánh xuống. Phàn Ngọc Khiêm cả kinh, vừa định quát dừng lại thì đã thấy trường thương, móc câu dính vào một cục, giống như một món vũ khí cực dài cực to, vô cùng cổ quái quay tròn trên không, đuôi thương đã quét trúng quả chùy. Kinh lực của Phàn Ngọc Khiêm trên thương còn chưa tan, bị Lục Tiệm thêm vào rồi dẫn đường nên khí thể càng tăng gấp bội, hồ khẩu của Đồng Qua Chùy đau đớn rồi quả chùy to vù một tiếng rời khỏi tay, lại bị Lục Tiệm đoạt luôn lấy.

- Con bà người.

Đồng Qua Chùy tức giận gầm lên, đem quả chùy còn lại ném về phía Lục Tiệm. Thương, móc câu, chùy trong tay Lục Tiệm ngoằn ngoèo như hình Bắc Đẩu thất tinh, cái móc cái kéo lại nhẹ nhàng dính luôn quả chùy đó vào.

Bất quá mới có hai cái chớp mắt mà “Điểm Cường thương” thì mất thương, Đồng Qua Chùy thì mất chùy, Kim Câu Liêm thấy vậy chân tay cuống quýt, không nhịn nổi đưa tay kéo dây xích sắt một cái muốn đoạt móc câu về tự bảo vệ.

Bốn món vũ khí trong tay Lục Tiệm đều có bốn luồng lực lớn, kìm chế lẫn nhau rối loạn khó lường. Cái kéo đó của Kim Câu Liêm thật như trong tuyết lại thêm than hồng, khiến y mừng rỡ khó mà kìm chế được, lập tức vừa hất vừa tống dây sắt, đem bốn luồng đại lực đó thuận theo dây sắt truyền ngược lại. Vốn là Kim Câu Liêm nội lực có tăng gấp đôi cũng không chống lại được thương kinh của Phàn Ngọc Khiêm hay chùy kinh của Đồng Qua Chùy, lại thêm cả kinh lực của chính bản thân mình trả về, liền cảm thấy ngực đau đớn như trúng phải một chùy nặng, vừa định buông dây sắt thì bỗng cảm thấy trong tay nhẹ bỗng, ngược mắt nhìn lên thì chỉ thấy chùy đồng, trường thương đầy trời bay vọt tới hần.

Kim Câu Liêm khiếp sợ đến hồn phi phách tán, cố gắng tránh được móc câu, né được một chùy, trong lúc di động bỗng cảm thấy ngực trái lạnh buốt, bất giác lạc giọng kêu thảm, hai mắt trợn trừng, mang theo thanh trường thương xuyên thủng ngực đó lao đảo mấy bước rồi ngã ngửa ra đất.

Lục Tiệm chỉ một chiêu đã giết được Kim Câu Liêm thì nửa kinh hãi nửa mừng rỡ, dừng như đang trong mộng ảo. Liếc mắt nhìn ra thì Phàn Ngọc Khiêm, Đồng Qua Chùy đang trừng trừng nhìn mình, mặt mũi trắng bệch, ánh mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Lục Tiệm hít một hơi, cố ra vẻ hung dữ giơ móc câu trong tay lên rít giọng nói:

- Còn ai dám xông lên?

Phàn Ngọc Khiêm cả đời sở trường chỉ có thương pháp, vừa mất trường thương thì lập tức ngơ ngẩn không biết làm thế nào, còn Đồng Qua Chùy cho dù hung hãn nhưng mất chùy đồng thì cũng thấy nhụt chí. Hai người nhìn nhau rồi đột nhiên quay người ra sức bỏ chạy.

Việc này lại ngoài dự tính của Lục Tiệm, còn đang nghĩ nên đuổi theo hay không thì bỗng nghe quân Oa hoan hô ầm ĩ, đưa mắt nhìn qua thì thấy cờ quạt của quân Oa bỗng chốc đã gần lên tới đỉnh tường ngoài. Lục Tiệm cả kinh, đột nhiên nghĩ đến Cốc Chấn từng nói: “Ai chiếm được tường ngoài thì kẻ đó chiến thắng.” Trong lòng vội vã liền tung mình lao lên chạy thẳng về phía tường ngoài.

Mới chạy mấy bước thì chợt nghe một tràng tiếng cồng vang lên, năm tiếng nhỏ một tiếng lớn, liên tiếp đánh ba lần. Quân Oa trên đầu thành theo tiếng cồng lập tức nổi lên một trận xao động.

Thì ra tiếng cồng đó chính là hiệu lệnh lui quân. Quân Oa đổ máu chiến đấu, khó khăn lắm mới lên được tường ngoài thì bỗng bị rút về, tất nhiên vừa bức tức vừa ngạc nhiên, chỉ hận kỷ luật nghiêm ngặt, bề trên đã có lệnh chẳng ai dám không theo, đành phải ôm hận rút cờ lùi xuống dưới thành.

Ai ngờ lùi xuống mới được nửa đường thì tiếng trống lại vang lên, ba tiếng nhỏ một tiếng lớn, chính là hiệu lệnh tiến công. Đám Oa nhân chẳng hiểu gì cả, lại thi nhau hăm thế lùi, nhìn đông ngó tây rồi chạy lên đầu thành. Không ngờ vừa mới chạy tới thì tiếng cồng lại vang lên, đám Oa nhân không phân biệt thật giả, lại quay người chạy xuống thành. Ai ngờ tiếng trống lại vang lên, giục giã tiến công, nhưng chưa kịp tiến tới thì tiếng cồng lại rộ lên. Chỉ nghe tiếng con con thùng thùng thì nhau vang lên, mấy nghìn quân Oa như đám ruồi nhặng không đầu, lúc thì chạy lên lúc lại lao xuống đến quay cuồng chóng mặt, tức giận thở hồng hộc, bất giác ngoác miệng chửi ầm lên.

Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên hết mức, không nhin được dừng chân lại đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên mắt sáng lên, chỉ thấy một tên Oa khấu tay cầm công bằng đồng, eo lưng đeo trống trận, đi qua đi lại trong trận, tuy mặc quần áo của người Oa nhưng đôi tai to tướng lại không chịu nghe lời, cứ chực trời ra khỏi mũ đội đầu, ve vẩy hai bên. Lục Tiệm tuy đang đứng trên chiến trường ngập máu nhưng thấy tình hình đó cũng phải bật cười.

Tên “Oa khấu” đó không phải ai xa lạ mà chính là “Thính kỷ” Tiết Nhĩ, lão giỏi nghe âm luật, nghe qua rồi thì không bao giờ quên, nên nghe được hiệu lệnh tiến lùi của quân Oa liền nhớ kỹ trong lòng, sau đó ăn trộm quần áo của quân Oa, lấy cả công cả trống lẫn vào trong trận quân Oa.

Bình pháp có nói: “Người đánh trống, kẻ phát cờ chính là mắt là tai của mọi người.” Người xưa dùng binh lấy đánh trống để tiến, gõ công để lùi. Lại nói: “Đánh trận ban đêm nhiều lửa nhiều trống.” Chiến trận ban đêm không thể nhìn thấy cờ hiệu, tiếng trống tiếng công giống như mắt như tai của quân đội, giờ lại bị Tiết Nhĩ làm rối loạn như vậy, quân Oa có thể nói là mắt hoa tai điếc, nhìn không rõ, nghe không ra, tiến lùi đều khó khăn như đang diễn trò hề vậy.

Quân Oa cũng đã phát hiện ra gian tế, liền tức giận kêu lên oa oa, thi nhau múa đao vung thương xông tới.

Tiết Nhĩ tuy giỏi nghe âm nhưng võ công chỉ bình thường, “Táng tâm mộc ngư” lại bị Lục Tiệm hủy rồi, lúc này mắt thấy quân địch từ bốn phía xông tới thì đột nhiên trong lòng rối loạn, liền chạy như bay vào trong thành, vừa chạy vừa kêu:

- Ngưng nhi cứu ta, Ngưng nhi cứu ta...

Mới chạy được mấy bước bỗng bị một xác chết ngáng chân liền ngã lăn ra. Ba tên quân Oa tung mình nhảy tới, hung dữ vung đao chém xuống.

Đao mới ở giữa chừng không thì chợt có một tia trắng bạc lướt qua, bó chặt lấy thân đao, thanh cương đao đó bị kéo nghiêng đi chém sát xuống đầu mũi Cốc Chấn, choang một tiếng ngập vào mặt đất làm lóe lên mấy tia lửa.

Cốc Chấn cả người toát mồ hôi lạnh, ngoài miệng vẫn cười hi hi nói:

- Lão Trần què, chặt đầu thì chặt, sao lại mạo phạm đến cái mũi của ông đây? Thánh nhân có nói, mũi là gốc rễ của trời đất, là cửa của sự huyền ảo, nó vô cùng quan trọng, không được động đến đâu.

Trần Chu Hư thu lại nét cười, rút lại Thiên La nói:

- Tiểu tử nhà ngươi không sợ chết sao?

Cốc Chấn nói:

- Vừa sợ vừa không.

Trần Chu Hư nói:

- Vì sao lại nói như vậy?

Cốc Chấn nói:

- Ta chết chỉ một mình thì đường xuống suối vàng sẽ rất cô đơn, tất nhiên rất sợ rồi. Nhưng nếu có Hồ đại tổng đốc và toàn thể quân tướng của Nam Kinh cùng chết theo, mọi người cùng uống Mạnh Bà thang, qua cầu Nại Hà, náo nhiệt ồn ào, như vậy có gì mà phải sợ.

Hồ Tôn Hiến sắc mặt trầm xuống, đang định nổi giận thì Trần Chu Hư lại đưa mắt ra hiệu ngăn ông ta lại, xua tay nói:

- Thả hãn ra.

Cốc Chấn đứng dậy phui sạch bụi bẩn, nhìn Trầm Chu Hư cười cười không nói. Trầm Chu Hư lại ngồi ỳ ở đó, ánh mắt lấp lánh như đang nghĩ gì đó không để ý. Đột nhiên một trận gió thổi qua, trên đầu thành có thêm một người, chính là Yến Vị Quy công Du Đại Du trở về.

Hồ Tôn Hiến bất giác tiến lên đỡ lấy cánh tay Du Đại Du, thất thanh nói:

- Du lão tướng quân...

Du Đại Du trong hôn mê tỉnh lại, cố gắng mở mắt cười khố nói:

- Thuộc hạ bất lực, đáng chết... đáng chết...

Đột nhiên thở không ra hơi, lại ngất xỉu đi.

Hồ Tôn Hiến đứng dậy, vẻ mặt đau buồn, bỗng nhìn Trầm Chu Hư chầm chậm nói:

- Trầm tiên sinh, việc đến nước này, chỉ còn cách bỏ thành ngoài để giữ nội thành mới được.

Trầm Chu Hư nhú mày, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên kêu lên mấy tiếng “được lắm” rồi cao giọng nói:

- Cốc tiểu tử, Trầm mỗ đáp ứng người, nếu người có kế phá địch thì ta sẽ cho người yên ổn sống sót rời khỏi Nam Kinh.

Cốc Chấn cười nói:

- Lời này chắc chứ?

Trầm Chu Hư nói:

- Việc quân không nói đùa.

- Mặc cả xong

Cốc Chấn đưa tay ra, hai người vỗ vào tay nhau ba lần, Cốc Chấn mới cười nói:

- Mưu kế của ta lại rất đơn giản, chính là tiến cử một người thay người chỉ huy quân lính.

Trầm Chu Hư ánh mắt lóe lên:

- Ai?

Cốc Chấn cười nói:

- Người đó người cũng biết, hiện giờ đang ở trong đại lao của Nam Kinh.

Trầm Chu Hư và Hồ Tôn Hiến nhìn nhau, Hồ Tôn Hiến cả kinh nói:

- Người nói Thích Kế Quang ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Đại nhân tính toán như thần, chính là Thích tướng quân.

Hồ Tôn Hiến vô cùng tức giận nói:

- Nói lăng nhăng, hăc là tù nhân, làm sao điều quân được?

- Tù nhân thì sao? – Cốc Chấn cười nói – Quản Trọng là tù nhân mà nước Tề xưng bá, Lý Tịnh là tù nhân mà Đột Quyết phải bó tay, Quách Tử Nghi cũng là tù nhân mà phục hồi lại được nhà Đường. Có câu rằng: “Luận công không bằng luận việc”, nếu Thích tướng quân không lập được chiến công thì cứ chém ta không chậm trễ.

Hồ Tôn Hiến còn muốn phản đối, Trầm Chu Hư đã phe phẩy quạt lông, thản nhiên nói:

- Tiểu tử nhà người đảm bảo Thích Kế Quang có thể phá địch ư?

Cốc Chấn nhe răng cười:

- Không sai, ta dùng cái mạng nhỏ này đảm bảo, người dám đánh cuộc với ta không?

Trầm Chu Hư nhìn hẩn một chút, đột nhiên cười cười rồi đưa mắt ra hiệu cho Hồ Tôn Hiến. Hồ Tôn Hiến hơi ngần ngừ một chút, bỗng quay sang một tên quan binh bên cạnh quát:

- May đến đại lao Nam Kinh, đem Thích Kế Quang đến đây gặp ta.

Lúc Tiết Nhĩ gặp nguy thì Lục Tiệm còn cách đó hơn hai mươi trượng, cứu viện không kịp, trong lúc cấp bách liền quát lớn một tiếng ném móc câu ra móc lấy một cây chu thương. Móc câu và thương vừa chạm nhau, trong lòng Lục Tiệm lại sinh ra cảm giác kỳ lạ, móc câu và chu thương dính vào một chỗ rõ ràng hóa thành một món vũ khí kỳ quái, lập tức dựa theo bản chất của món “vũ khí” này để sử dụng và vận kinh lực vào, tên Oa khẩu đó ngực nóng đau nhói, chu thương liền đổi chủ.

Lục Tiệm lại chuyển cổ tay, móc câu kéo theo chu thương bay vụt ra, lại dính lên một cây chu thương khác, dễ dàng đoạt lấy. Chu thương dài khoảng hai trượng, hai cây nối vào nhau dài gần bốn trượng, giống như một con du long lướt về phía trước, lại dính lên một cây chu thương rồi đoạt lấy. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Lục Tiệm một hơi đạt được chín cây chu thương, kết thành một món “vũ khí” dài hai mươi trượng, loằng ngoằng cuốn qua đầu đám người đến bên mình Tiết Nhĩ, đình một tiếng đã chặn lại trường đao của một tên quân Oa.

Tên đó vốn đáng vung đao chém xuống, ai ngờ trong tay chợt nhẹ bỗng rồi trường đao rời khỏi tay nên sự kinh hãi không phải là nhỏ. Còn chưa kịp tỉnh lại thì trước mắt bóng đen lướt qua, lại nghe hai tiếng đình đình, trường đao của hai tên đồng bọn cũng bị đoạt lấy.

Ba người hai tay trống trơn, ngẩn ra ở đó trừng mắt nhìn trước mặt là chu thương, móc câu, trường đao móc nối vào nhau như rồng như rắn, đứng đưa qua lại. Tình hình quỷ dị như vậy ba người từ khi sinh ra cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Trong lúc kinh hãi, bỗng thấy Tiết Nhĩ dùng cả chân tay bò bò trốn đi. Ba người vừa kinh hãi vừa tức giận, thi nhau đưa tay ra tóm lại. Lục Tiệm vừa hay đến nơi, thấy vậy tách rời món vũ khí không lồ kia rồi chụp lấy một cây chu thương trong đó. Y chưa từng học qua thương thuật nhưng thương vừa vào tay thì trong lòng đã lập tức nắm rõ, một thương đâm vù ra, trước sau xuyên qua thắt lưng của ba tên Oa khấu. Ba tên này vốn vừa lùn vừa béo, bị chu thương tà tà xuyên thành một hàng nhìn lướt qua giống như ba củ khoai lang trên xiên thép vậy, chỉ biết lắc leo lắc mông kêu lên oa oa.

Lục Tiệm tiến thêm một bước, thấy Tiết Nhĩ nằm sấp trên mặt đất không hề động đậy, bất giác kinh hãi: “Chẳng lẽ đã chết rồi?” Bèn vội vỗ một cái vào vai lão, bỗng nghe Tiết Nhĩ kêu lên the thé:

- Đại gia tha mạng, đại gia tha mạng...

Vừa kêu vừa rụt đầu rụt chân, cuộn tròn lại một cục.

Lục Tiệm dờ khóc dờ cười, nói:

- Ông mở mắt ra xem ta là ai?

Tiết Nhĩ nghe giọng quen tai, hé mắt nhìn ra, bất giác vừa kinh hãi vừa mừng rỡ không kìm được, ôm chặt lấy Lục Tiệm mừng rỡ hết mức.

Lục Tiệm nói:

- Ông tự ra đây ư?

Tiết Nhĩ vẽ mặt sầu khổ nói:

- Là chủ nhân bảo ra, không ra không được.

Lục Tiệm ngẩn ra, trong lòng biết Trầm Chu Hư phái kiếp nô này ra trận chỉ mong ông ta kéo dài thời gian chứ tuyệt không cần ông ta sống sót trở về. Vừa nghĩ đến đó bỗng cảm thấy thê thảm, thở dài nói:

- Ông đi cùng với ta nhé.

Tiết Nhĩ nói:

- Đi đâu?

Lục Tiệm nói:

- Tới thành ngoài.

Tiết Nhĩ nghe vậy sắc mặt trở thành trắng bệch.

Bỗng nghe vù vù hai tiếng, hai thanh trường đao đã chém tới. Lục Tiệm quét ngang móc câu, trên móc câu như có lực hút đoạt lấy đao đó, biến thành hình chữ thập xoay chuyển tứ tung.

Tiết Nhĩ kinh hãi ngạc nhiên nói:

- Người biết làm ảo thuật ư?

Lục Tiệm cười cười, vừa định đi trước thì bỗng thấy Tiết Nhĩ thân mình run lên, sắc mặt trắng bệch, hai mắt trừng trừng nhìn về đằng xa.

Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên, theo ánh mắt ông ta nhìn tới thì bỗng thấy đằng xa Ninh Ngưng tay múa trường kiếm, bị một đám Oa nhân vây chặt. Đám Oa nhân thấy cô là con gái thì hi hi ha ha cười cợt suông sã không ngớt.

Chợt hai tên quân Oa kêu lớn, buông rơi đao thương đưa tay che mặt. Đám quân Oa kinh hãi, kêu thét quái dị xông lên. Ninh Ngưng tuy dùng “Đồng trung kiếm” liên tiếp đả thương mấy người nhưng kiếm thuật lại không giỏi, không bao lâu đã bị thương đầy mình, toàn nhờ kiếp thuật cứu mạng.

Lục Tiệm thấy vậy bỗng cảm giác một bầu máu nóng dâng lên trong đầu, không kìm chế được lớn tiếng hét dài, tay trái nhắc Tiết Nhĩ lên, tay phải cầm móc câu, không để ý đến cảnh báo của Tiên Bích nữa mà mượn kiếp lực tung mình nhảy qua đầu đám Oa khấu. Quân Oa thấy vậy đao thương đều đánh ra.

Lục Tiệm thân hình trên không đột nhiên biến tướng, từ “Thọ giả tướng” biến thành “Hầu vương tướng”, móc câu bị đại lực của y quay tròn vẽ thành nửa vòng cung rồi bay vọt ra trên không. Nhất thời tiếng đinh đang vang lên loạn xạ, dài như chu thương, ngắn như súng điều đều bị móc câu đoạt lấy, mấy chục món vũ khí thi nhau bay vọt lên không, cảnh tượng vô cùng hùng tráng.

Trong lúc Ninh Ngưng ngẩn ra thì Lục Tiệm đã vọt tới, móc câu như điên cuồng quét đông đẩy tây, chém giết đến máu bắn đầy trời, đầu người lăn long lóc.

Tiết Nhĩ chân còn chưa chạm đất đã kêu toáng lên:

- Ngưng nhi, Ngưng nhi...

Bỗng chốc giây giũa thoát khỏi tay Lục Tiệm chạy đến trước mặt Ninh Ngưng, mừng mừng rỡ rỡ nói:

- Ngưng nhi cô thật có nghĩa khí, ta gọi cô cứu ta, cô thật sự đến rồi.

Ninh Ngưng nhìn ông ta, kiểm chống xuống đất, ngực hơi nhấp nhô. Tiết Nhĩ bỗng thấy cô mặt hoa xơ xác thì kinh hãi nói:

- Cô bị thương rồi ư?

Nói xong không ngừng đi vòng quanh cô nhìn nhìn ngó ngó.

Ninh Ngưng nhìn Lục Tiệm, mày ngài hơi nhíu lại khẽ lắc đầu. Tiết Nhĩ lúc đó mới thở phào một hơi, bỗng lại gấp gáp túm lấy Lục Tiệm nói:

- Mau, mau đưa cô ấy trở về.

Lục Tiệm hơi do dự, quay đầu nhìn ra thì trong lòng lại trầm xuống. Không ngờ mới chỉ một chút ngăn ngại như vậy mà quân Oa lại đã đánh lên thành ngoài. Dưới thành quân Oa như nước triều tràn tới chân thành, định dựa kết hợp với thành ngoài để tạo thành trận thế không cho quan quân đến gần.

Nếu trận thế hình thành, mấy ngàn người tụ tập vào một chỗ thì Lục Tiệm cho dù có thần thông hơn người cũng đừng mong đến gần thành ngoài. Trong lúc khẩn cấp, y đảo mắt nhìn quanh, bỗng nhìn đến cái đài bằng gỗ kia bị đốt cháy đã lâu, biến thành một cột lửa xông trời chiếu rọi dưới thành sáng như ban ngày. Lúc bình thường không có gì nguy hiểm thì Lục Tiệm rất ôn hòa hiền hậu, không đủ cơ biến, nhưng mỗi khi gặp khó khăn nguy hiểm thì lại thường hay lộ rõ trí dũng phi thường. Lúc này vừa nhìn thấy đài gỗ đó thì trong lòng y chợt chuyển động, đột ngột cao giọng quát lên:

- Theo ta trước đã.

Rồi đi trước quay tròn móc câu, chạy về phía đài gỗ.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới, Cốc Chấn đưa mắt nhìn qua thì tên quân binh kia cung một hán tử áo vải đã bí mật đến dưới thành, nghiêng người nhảy xuống ngựa. Hán tử đó vẻ mặt rất tiều tụy nhưng thẳng người đứng vững, đầy đủ uy nghiêm. Cốc Chấn thấy vậy bất giác gật đầu: “Lục Tiệm nói không sai, Thích Kế Quang này đúng là có chút bản lĩnh.”

Hai người lên lầu đến trước mặt mọi người. Thích Kế Quang nhìn mọi người vẻ mặt mê hoặc, vừa định thi lễ thì Hồ Tôn Hiến đã nắm tay hất đến bờ tường nói:

- Không cần nghi lễ tầm thường, người nhìn xem có cách gì đối phó không.

Thích Kế Quang chẳng hiểu gì cả nhưng cũng định thần nhìn qua, lập tức mắt chăm chú, trầm ngâm nói:

- Tha cho tiểu tướng nhiều lời. Quân ta sợ chiến đấu, quân giặc lại dũng mãnh, rất khó phá được, hiện giờ khó giải quyết nhất chính là tình thế nguy kịch ở thành ngoài, nếu bị mất thì cho dù có đẩy lùi được quân địch cũng không cách nào tiêu diệt hết...

Hồ Tôn Hiến hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Đó chẳng qua là lễ thường, cũng có gì đáng nói đâu...

Thích Kế Quang lộ vẻ kinh ngạc, vòng tay nói:

- Đốc hiến minh xét, theo tiểu tướng thấy thì binh pháp chính là lễ thường, dùng binh nếu không theo lễ thường chắc chắn sẽ bại không nghi ngờ gì nữa.

Hồ Tôn Hiến không thèm nhìn hắt, chỉ liếc Trần Chu Hư, đột nhiên đưa mắt nhìn trời lạnh nhạt nói:

- Trầm tiên sinh, ngài xưa nay nhìn người rất chính xác, nhưng lần này thì nhầm rồi.

Trầm Chu Hư cười cười không nói, đưa tay vuốt râu nhìn về phía trước.

Thích Kế Quang dù cảm thấy bầu không khí có điều kỳ lạ nhưng lạ ở chỗ nào thì lại không nói rõ được, lại nhìn Trầm Chu Hư thì chính là văn sĩ tàn phế đã từng gặp, chỉ không hiểu sao y lại ở đây, đúng là kỳ quặc. Có điều những thứ đó chỉ là việc nhỏ, chiến sự dưới thành mới là khẩn cấp không thể trì hoãn một khắc, liền nghĩ một chút rồi kiên quyết vòng tay nói:

- Tiểu tướng bất tài, nguyện dẫn một đạo tinh binh liều mạng chiếm lại thành ngoài.

Hồ Tôn Hiến hừ lạnh một tiếng, nói:

- Liều mạng đoạt lại? Nói thì dễ nghe, người chết là dễ rồi, nhưng nếu thất bại thì phải làm thế nào?

Thích Kế Quang nghe vậy thì ngẩn người ra, thầm nghĩ: “Không sai, ta chết không đáng tiếc, nhưng nếu không may thất bại thì chẳng phải làm hỏng việc lớn ư. Ôi, Thích mỗ là tướng bại trận, không có tư cách nói lời hùng hồn, Đốc hiến không tin ta cũng chẳng có gì lạ.” Nghĩ vậy liền cười khổ. Cốc Chấn thấy thế trong lòng kêu khổ không ngớt, xoay chuyển mười mấy ý nghĩ nhưng đều không thể dùng được. Bỗng thấy Hồ Tôn Hiến phất tay áo lạnh nhạt nói:

- Áp giải Thích tham tướng về đại lao chờ nghe xử lý...

Tên quân binh đó nghe lời, vừa định tiến tới thì bỗng nghe dưới thành vang lên tiếng rầm rầm, mọi người đưa mắt nhìn qua thì cái đài gỗ đó bốn chân đã gãy mất một chân, lắc lư sắp đổ. Một tên quan nhỏ của quân Minh đứng dưới đài, trong tay ánh vàng lấp lánh, tiếng rầm rầm lại vang lên, chân đài gỗ lại gãy thêm một cái.

Mọi người còn chưa hiểu rõ thì cái đài gỗ đó đã như bị đại lực xô đẩy, ầm ầm đổ xuống thành ngoài, hàng trăm thanh gỗ cháy như sấm sét đầy trời rớt xuống trận thế của quân Oa. Quân Oa kêu thét nhảy nhót, liều mạng tránh né, vô tình làm lộ ra một lối đi.

Viên quan nhỏ đó hét dài một tiếng, kéo theo một đôi nam nữ theo chỗ sơ hở đó chạy thẳng tới thành ngoài. Tay y giờ cao, dây xích sắt trong tay khiến cho móc câu quay như bánh xe gió, gỗ cháy của cái đài kia còn chưa kịp rơi xuống đất đã bị móc lấy. Cũng không biết y dùng cách gì mà móc câu như có lực hút, gỗ cháy vừa rơi đến liền từng cây từng cây dính vào nhau liên miên không ngắt. Đến lúc y chạy tới thành ngoài thì đã kết thành một con “rồng lửa” dài mười trượng, lấy viên quan nhỏ kia làm trục vùng vẫy bốn phương.

Viên quan nhỏ đó không ngắt thét dài, con “rồng lửa” bốc cháy bùng bùng, uốn lượn mấy vòng rồi đột nhiên như mũi tên rời dây cung bắn vọt ra trúng vào bậc đá của thành ngoài, những tên quân Oa trên các bậc đá bị đập trúng đều cháy bùng lên rồi lăn long lóc xuống dưới. Bị đập bị lăn như vậy nên quân Oa hoặc là cả người bốc cháy, hoặc là vỡ đầu chảy máu. Viên quan nhỏ kia thừa cơ chạy lên bậc đá, lăn lộn lộn đánh giết tới đầu thành.

Thích Kế Quang nhìn mà kinh hãi, buột miệng nói:

- Người đó là ai mà ghê gớm như vậy.

Hồ Tôn Hiến cũng thầm kêu lạ lùng, hoàn toàn không nghĩ ra trong quân mình từ lúc nào có một nhân vật như vậy, chỉ có Trầm, Cốc hai người là nhận rõ được. Cốc Chấn cười nói:

- Thích tướng quân, người lạ thì không nói, nhưng huynh đệ kết bái của ông mà cũng không nhận ra ư?

Thích Kế Quang vẽ mặt kinh hãi nghi ngờ, định thần nhìn kỹ rồi đột nhiên thất thanh kêu lên:

- Ối chà, đúng là Lục Tiệm huynh đệ của ta rồi.

Hồ Tôn Hiến cũng vô cùng kinh hãi, hỏi:

- Người đó là huynh đệ kết bái của Thích tham tướng ư?

Thích Kế Quang vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vỗ tay nói:

- Không sai rồi, không sai rồi.

Hồ Tôn Hiến nhìn hẩn, lăm nhăm gật đầu, ông ta vốn có lòng hoài nghi với Thích Kế Quang này, nhưng lúc này cảm giác đã thay đổi, thầm nghĩ huynh đệ đã ghê gớm như vậy thì kẻ làm đại ca tất nhiên còn hơn một bậc. Trong lúc trầm ngâm, bỗng nghe Thích Kế Quang nói:

- Có huynh đệ Lục Tiệm của ta thì chắc chắn có thể giữ được thành ngoài, quân giặc không có chỗ hiểm yếu để dựa vào, chỉ còn cách quyết chiến với chúng ta trên đất bằng, cứ như vậy có thể lấy dài không chế ngắn, kích phá trận địa của quân địch.

Hồ Tôn Hiến nói:

- Thế nào là “lấy dài không chế ngắn”?

Thích Kế Quang chỉ tới dưới thành, khoa tay múa chân:

- Trường đao của quân giặc dài năm thước, dài hơn đao kiếm của quân ta. Chu thương dài hai trượng, dài hơn thương mâu của quân ta. Súng điều tầm bắn trăm bộ, dài hơn tầm bắn của súng điều bên ta.

Mọi người thi nhau gật đầu, Thích Kế Quang lại nói:

- Có câu rằng: “Một tắc dài là một tắc mạnh”, lấy dài áp chế ngắn chính là cách đánh của binh gia. Kế sách hiện giờ không ngoài lấy cái dài của quân địch biến thành cái ngắn của quân địch.

Hồ Tôn Hiến hơi nhú mày, ồ lên một tiếng.

Thích Kế Quang lại nói:

- Tinh kỳ trên đầu thành có cán cờ dài hơn hai trượng, chính hợp khắc chế chu thương của đối phương...

Hồ Tôn Hiến đột nhiên cao giọng nói:

- Truyền tướng lệnh của ta, hạ hết cán cờ trên đầu thành, lại tuyển năm trăm quân sĩ lập trận chờ lệnh.

Thích Kế Quang lại nói:

- Súng điều của quân địch tầm bắn tuy xa nhưng không xa bằng hỏa pháo Phật Lang Cơ, trên thành có hơn mười khẩu hỏa pháo Phật Lang Cơ, chi bằng chuyển pháo xuống dưới thành, dùng xe ngựa để kéo rồi kết thành trận pháo...

Hồ Tôn Hiến lại phát tướng lệnh, lệnh cho quan quân đem hỏa pháo khiêng xuống dưới thành, dùng xe ngựa ghép vào.

- Còn trường đao năm thước càng dễ đối phó. – Thích Kế Quang nói tiếp – Thương mâu của quân ta tuy ngắn hơn thương mâu của quân địch nhưng so với Oa đao thì lại dài hơn. Súng điều của quân ta tầm bắn mấy chục bộ, so với súng điều của quân địch là ngắn hơn nhưng lại dài hơn Oa đao. Theo ý của tiểu tướng nên lấy thương mâu để chống lại Oa đao, còn súng điều thì từ phía sau bắn lên, gần xa hỗ trợ sẽ có thể phá được trường đao của quân giặc.

- Chủ ý đó hay lắm. – Trầm Chu Hư đột nhiên vỗ tay – Cứ như vậy quân địch có ba loại trận thế thì chúng ta cũng có ba loại trận thế nhưng trận nào cũng dài hơn quân địch, lấy dài áp chế ngắn thì không thể thua được. Chỉ có điều tuy có thể trận tất thắng nhưng còn cần tướng tài chủ huy mới có thể điều khiển được. Thích tham tướng có người nào phù hợp không?

Thích Kế Quang ngẩn ra, đột nhiên nắm chặt song quyền, thở dài một hơi. Trầm Chu Hư nói:

- Thích tham tướng vì sao lại thở dài?

Thích Kế Quang vốn đang buồn bực, nghe vậy buột miệng nói ra:

- Thở dài vì thân này không may, chẳng thể vì quốc gia mà giết địch.

Hồ, Trầm hai người nhìn nhau cười, Hồ Tôn Hiến bỗng nói:

- Thích Kế Quang nghe lệnh.

Thích Kế Quang giật mình, phủ phục xuống đất.

Hồ Tôn Hiến chậm rãi nói:

- Ta lệnh cho người chỉ huy ba quân, đối địch với Uông Trực, nếu có thể phá được quân địch thì sẽ miễn cho người tội bại trận.

Thích Kế Quang nghe lệnh chỉ nghi ngờ còn đang trong mộng, cổ họng nghẹn lại gần như sắp sửa rơi lệ. Nhưng y là kẻ có nghị lực, trong chớp mắt đã có quyết định, liền hít một hơi dài rồi chậm rãi lên tiếng:

- Xin thứ cho tiểu tướng vô lễ, tiểu tướng là kẻ có tội, nếu chỉ huy ba quân thì sao có thể khiến bọn họ phục được? Xin đại nhân rộng lượng cho thuộc hạ quyền chém tướng.

Trầm Chu Hư bất giác bật cười:

- Khá lắm, gánh vác trọng trách đã không thêm khiêm nhường mà lại còn được đẳng chân lân đẳng đầu ư?

Thích Kế Quang nói:

- Lời này của tiên sinh sai rồi, vì nước vì dân thì có gì phải khiêm nhường?

- Vì nước vì dân thì có gì phải khiêm nhường hay lắm! – Hồ Tôn Hiến mỉm cười, lấy từ eo lưng ra một thanh trường kiếm, nói – Thượng Phương kiếm này là thánh thượng ban cho, bản tổng đốc cho người mượn, nếu có tướng lĩnh không theo lệnh điều khiển thì giống như ta tự lâm trảm chém ngay, không cần phải ân xá.

Thích Kế Quang trình trọng vái ba cái rồi tiếp lấy Thượng Phương kiếm, thẳng người đứng dậy rào bước đi xuống thành.

Sắc trời dần sáng, ẩn ước có tiếng gà gáy, mọi vật cũng rõ dần lên, núi non trải dài, màu xanh mát mắt, cây cỏ nở hoa như thật như ảo, một dải nước xanh quanh co vòng qua thành trì chảy về phía đông.

Thế nhưng trên thành ngoài Nam Kinh thì lại là cảnh kịch chiến điên cuồng. Lục Tiệm phòng thủ bậc đá, tay trái nắm chặt móc câu, tay phải giữ dây xích sắt, hoặc là móc câu bên trái đoạt binh khí, dây xích bên phải đánh người, hoặc là dây xích bên phải đoạt binh khí, móc câu bên trái đánh người. Kim Câu Liêm cho dù nằm mơ cũng không nghĩ tới món vũ khí của chính mình lại có thể phát huy uy lực như vậy.

Ninh Ngưng có Lục Tiệm bảo vệ, bao thương tên nổ đều không thể tới gần, liền lập tức đưa mắt nhìn quanh, hễ thấy súng ống là phát ra “Đồng trung kiếm”, quân hoa hoặc là nòng súng nổ tung, hoặc là ngòi lửa tự bốc cháy, còn có kẻ đang bỏ đạn sắt vào, nòng súng đang hướng thẳng vào mặt

thì đột nhiên tiếng nổ vang lên, kết quả thế nào khỏi cần nói cũng biết. Tiết Nhĩ theo cách cũ mà làm, tướng lĩnh bên quân Oa đánh công thì lão gõ trống, còn tướng lĩnh quân Oa gõ trống thì lão đánh công, quấy nhiễu khiến cho quân oa kêu khổ không ngớt, nhưng hiệu lệnh sớm đã tập luyện tinh thực, bây giờ thay đổi không kịp.

Ba người này chưa hề phối hợp nhưng lúc kết thành một đội thì lại như trời đất tạo thành, quân Oa cứ đánh lên đầu thành là lại hoàn toàn bị đẩy lùi xuống, lập đi lập lại vài lần như vậy cuối cùng đã chùn chân không tiến lên được. Trên thành ngoài quan quân bại trận vốn đã không thành đội ngũ, thấy tình trạng đó như được cổ vũ lớn, thi nhau giương cung cầm mâu lấy lại trận thế.

Quân Oa chiến đấu khốn khổ, quên chết liều mạng, nhưng không ngờ Lục Tiệm rơi vào chiến trường sinh tử thì chiến đấu càng dữ dội, “thuật đoạt binh khí” cũng lĩnh ngộ càng sâu, lúc đầu chỉ là đoạt vũ khí của người khác, đấu càng lâu thì không chỉ là đoạt vũ khí trong tay mà còn có thể điều khiển vũ khí của kẻ địch để đả thương chính kẻ địch. Lại đánh thêm một lúc y càng nghĩ ra điều kỳ diệu hơn, quân địch vốn tay cầm vũ khí, thật ra chính là liên kết với vũ khí, vì vậy đối thủ, vũ khí địch, vũ khí ta ba món dính liền chẳng phải biến thành một món “vũ khí” hoàn toàn mới sao.

Ý tưởng vừa nổi lên, Lục Tiệm liền thử nghiệm, móc lấy một thanh trường đao rồi tiềm vận kinh lực, cố gắng điều khiển đối thủ, liền thấy tên quân Oa cầm đao đó theo đúng ý muốn của mình, giống như say rượu không điều khiển được húc ngã vài người rồi lão đảo một cái lặn xuống dưới thành. Lục Tiệm thấy ý tưởng kỳ diệu trở thành hiện thực thì vui mừng không kìm được, thử lại vài lần càng cảm thấy hứng thú tràn trề, vô cùng thỏa thích.

Cứ như vậy quân Oa càng khó thủ thắng, sĩ khí giảm mạnh, đột nhiên một tiếng kêu vang liền như nước thủy triều rút hết xuống phía dưới.

Lục Tiệm ngao nghể đứng trên đầu thành, nhìn quân Oa rút lui, bất giác thở phào một tiếng. Lúc này y bỗng cảm thấy đùi, vai nóng ran rát, tùy ý đưa tay sờ vào thì không ngờ tay đầy những máu. Lục Tiệm vô cùng kinh ngạc, định thần lại thì chợt hiểu ra, bản thân mình cho dù kỹ thuật hơn người thì rơi vào cảnh hỗn chiến như vậy cũng khó có thể tránh khỏi bị thương, chỉ là trong lúc chiến đấu ác liệt không cảm nhận được thôi.

Nhưng đau đớn vừa phát ra thì lại không thể dừng được, Lục Tiệm nghiêng rặng ngồi xuống bên tường thành, xé ống quần định xem vết thương thì bỗng nghe tiếng tiếng bước chân nhẹ nhẹ rồi trước mắt có thêm một đôi tú hài, mũi giày bằng gấm tô điểm mấy bông hoa nhỏ trắng như tuyết. Lục Tiệm bất giác ngẩng đầu lên, chỉ thấy Ninh Ngưng mắt như thu thủy đang yên lặng nhìn mình.

Lục Tiệm vội che vết thương lại định đứng dậy thì Ninh Ngưng đã đưa tay nhẹ ấn y xuống, lấy từ trong tay áo ra một cái khăn tay cúi người lau hết máu trên miệng vết thương. Lục Tiệm then không kìm được, vội nói:

- Ninh cô nương, bắn, bắn lắm, tôi, tôi tự làm được.

Ninh Ngưng cúi đầu không nói, mặt lại hơi đỏ ửng lên giống như hoa sen ló lên khỏi mặt nước, đẹp dễ tự nhiên. Lau hết vết máu, cô lại vén áo xé áo trong trắng như tuyết băng bó vết thương. Trị xong vết thương ở chân lại trị đến vết thương ở vai, từ đầu đến cuối cô hoàn toàn không nói tiếng nào. Lục Tiệm định khéo léo từ chối nhưng cũng không biết lên tiếng thế nào, đành để mặc cô sắp đặt. Đến lúc băng bó xong thì y đã toát mồ hôi khắp người, so với trận chém giết sống chết vừa rồi thì còn hao tổn tâm lực nhiều hơn, lập tức ấp úng nói:

- Ninh, Ninh cô nương, đa, đa tạ...

Tiếng nói còn chưa dứt, Ninh Ngưng bỗng đứng dậy đi đến trước bậc đá, nhìn ra xa lẳng lặng xuất thần. Lúc này ánh sáng bình minh đã chiếu

đến đầu thành, bao bọc người con gái này khiến cho cả người như phát ra ánh sáng mờ ảo. Lục Tiệm nhìn thấy vậy bất giác đau thương không nén nổi: “Ta là một nam tử ngu ngốc thô lỗ thì không nói, nhưng một cô gái nhỏ như vậy tại sao cũng là kiếp nô chứ?” Nghĩ vậy ý tốt về Trầm Chu Hư hoàn toàn biến mất, lại sinh ra mấy phần thống hận.

Chợt nghe dưới thành quân Oa huyên náo, Lục Tiệm định thần nhìn ra thì mấy trăm tên quân Oa tay cầm chu thương đang xông lên. Lục Tiệm tung mình đứng dậy kêu lên:

- Ninh cô nương, mau đứng ra sau lưng tôi.

Ninh Ngưng đưa mắt nhìn qua, ánh mắt dịu dàng trong vắt nhưng bước chân lại không hề chuyển động.

Lục Tiệm vội nói:

- Cô không sợ ư?

Ninh Ngưng hừ khế nói:

- Anh đấy, anh mới không sợ ư?

Từ lúc hai người gặp nhau cô vẫn luôn im lặng, đột nhiên hỏi như vậy khiến Lục Tiệm vô cùng ngạc nhiên, liền nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi cũng sợ, nhưng bằng hữu đã nói ai chiếm được thành ngoài thì kẻ đó chiến thắng. Tôi sợ Oa khấu thắng nên dù sợ cũng vẫn phải cố gắng thôi.

Y nói hoàn toàn chính trực, vẻ mặt lại lộ ra mấy phần chất phác thật thà. Ninh Ngưng thấy vậy không khỏi bật cười, giống như nụ hoa hé nở, gương ngọc mới mài, đặc biệt rực rỡ động lòng người. Từ lúc Lục Tiệm gặp cô lần

đầu mới thấy cô vui vẻ như vậy, bất giác nhìn đến ngấn ngơ. Ninh Ngưng cũng tỉnh lại, hai má như bôi son, khề mắng:

- Anh, con người của anh thật là, thật là đáng ghét...

Lục Tiệm hoàn toàn không hiểu: “Ta sao lại đáng ghét!” Lúc này bỗng thấy quân Oa loạt xoạt dừng lại cách hai chục bước, một rừng cánh tay cầm hàng trăm cây thương mâu như cuồng phong rời ổ hung hãn ném tới.

Lục Tiệm tiến lên chặn trước mặt Ninh Ngưng, móc câu quay vòng, thương mâu đến gần đều bị đoạt lấy. Quân Oa ném hết thương mâu thì dừng lại một chút rồi sau lưng nhô ra hơn một trăm tên cung thủ, tên bắn như mưa lao tới.

Xích sắt trong tay phải của Lục Tiệm quét vòng rộng, móc câu trong tay phải quét vòng nhỏ, trong vòng có vòng lớn nhỏ hỗ trợ nhau, cho dù tên dài tên ngắn, tên cung tên nỏ cứ tiến vào gần là đều bị đoạt lấy.

Lục Tiệm cũng bị làm cho tức giận, đột nhiên cao giọng kêu lên:

- Bắn hết chưa? Xem ta đây.

Rồi cúi người cầm lên một cây chu thương, dùng “Ngã tướng” xoay chuyển thân hình, vù một tiếng chu thương đã đâm xuyên ngực một tên quân Oa, thể chưa hết lại đâm xuyên người một tên quân Oa đứng phía sau, liên tiếp xuyên qua năm người thì mới dừng lại.

Năm người kia bị xuyên thành một hàng, tuy đã chết mà vẫn đứng đó. Đám Oa khẩu đưa mắt nhìn nhau, trên bậc đá đột nhiên im bật. Lục Tiệm lại cầm lên một thanh trường mâu, vừa mới lấy thể thì quân Oa chột kêu lên một tiếng rồi quay người nửa lăn nửa bò chạy thẳng xuống thành.

Lục Tiệm nhìn theo bóng dáng Oa khẩu ngấn người ra rồi đột nhiên phá lên cười dài. Ninh Ngưng ngạc nhiên nói:

- Anh cười gì vậy?

Lục Tiệm cười nói:

- Tôi cười chính mình, tôi còn không nghĩ là bọn họ cũng sợ chết vậy.

Ninh Ngưng nghe vậy im lặng không nói, chỉ có thân mình run lên nhẹ. Lục Tiệm bất giác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cô một tay che miệng, mắt đầy nét cười, không ngờ Lục Tiệm quay đầu thì bất giác từ vui vẻ chuyển sang tức giận, hung dữ lườm y một cái.

Lục Tiệm thầm cảm thấy buồn bực: “Cô gái này đúng là rất kỳ quái, lúc thì đối xử tốt với ta, lúc thì lại cáu gắt với ta...” Trong lúc mê hoặc thì bỗng nghe một tiếng pháo vang lên, ngược mắt nhìn ra thì là một người ngựa từ trong nội thành như gió đánh ra, người đi đầu ngồi vững trên ngựa, giáp trụ sáng ngời, thẳng như một ngọn thương. Lục Tiệm nhìn rõ ràng thì vừa kinh hãi vừa vui mừng, buột miệng kêu lên:

- Thích đại ca.

Lúc này trời đã sáng tỏ, quân hai bên đối lập, trận thế rõ ràng. Quân Oa tinh kỳ phấp phới, mấy nghìn ngọn chu thương sáng ngời chình tề, dày đặc như rừng, trường đao múa may sáng loáng một dải. Quan quân không tới vài nghìn, trận thế cũng rất kỳ quái, có kẻ cầm cán cờ dài ngoằng, có kẻ cầm súng điều trường mâu, còn có mấy cỗ xe ngựa kéo theo hỏa pháo, nhìn cộc cạch không đều, chẳng ra hình thù gì. Kỳ lạ nhất là bên cạnh quan tướng lớn nhỏ đều có một tên đao phủ mũ đỏ trùm đầu, tay cầm đại đao, ánh mắt sáng ngời như mắt chim ưng.

Thích Kế Quang đảo ngựa một vòng rồi chột giờ cao cờ lệnh, tiếng ồn ào vang lên, quan quân cầm cán cờ liền xông ra ngoài trận, cứ hai người một cờ đâm loạn về phía trận chu thương của quân Oa. Cán cờ dài thì năm trượng, ngắn thì hơn ba trượng, trong nháy mắt hai bên giao chiến quân Oa đều bị đâm ngã.

Quân Oa lại sợ Tiết Nhĩ làm loạn nên trống không gõ, cũng không đánh, chỉ dám múa cờ lệnh. Chỉ thấy tinh kỳ vừa múa thì mấy đội súng điều tiến lên nạp đạn. Không ngờ Thích Kế Quang lại vung cờ lệnh, quân cầm cán cờ tách ra một lối để xe ngựa pháo tiến lên trước rồi quay ngược lại, hỏa pháo trên xe sớm đã đốt ngòi. Một tiếng nổ vang bắn thẳng vào trận súng điều, quân súng điều chết rất nhiều, loạn lên thành một khối.

Tinh kỳ quân Oa lại phất, hai đội trường đao bọc bên sườn đánh về phía quan quân. Cán cờ rất dài, vận chuyển khó khăn, nếu bị trường đao tiến vào gần thì chỉ có đường chết.

Thích Kế Quang cờ lệnh phấp phới, hai đội quân trường mâu trái phải xông ra lập thành trận thế bảo vệ hai bên quân cầm cán cờ, từ xa đâm tới rồi súng điều cung nỏ cũng thi nhau bắn ra. Nhất thời quân Oa trường đao rơi rụng, cả người đầm máu kêu lên thảm thiết rút về phía sau.

Thích Kế Quang lại vung cờ lệnh, hỏa pháo lại nổ, máu thịt bắn tung, ba loại trận thế biến hóa như thần, như một thanh trường kiếm đâm vào trận thế quân Oa, trong đó cán cờ, hỏa pháo giống như lưỡi kiếm, trường mâu, cung nỏ giống như mũi kiếm. Mấy chục tên đao phủ lại là cán kiếm, đầu bọc mũ đỏ, tay cầm đại đao đuổi theo quan tướng, chỉ lùi lại một chút là lập tức chém không tha. Đám quan tướng lúc bình thường lơ là chức trách, được nuông chiều nên lưỡi biếng, nhưng lần này sự việc quan hệ đến cái đầu trên cổ của chính mình, sống chết là việc quan trọng nên không dám sơ suất, vì vậy đều ra sức xông lên, liều mạng chém giết còn hơn cả sĩ tốt.

Quân Oa vốn chia thành ba phần tạo thành thế chân vạc, nhưng một nhóm năm nghìn người áp chế quan quân trọng nội thành lúc này bị đánh đến tán loạn.

Thích Kế Quang lại đem quân rối loạn đó đuổi giết ra đến tận cổng thành rồi đánh thẳng và đám quân Oa trước cổng thành.

Nhóm quân Oa này có hơn ba nghìn người, tuy dũng mãnh nhưng chống sao được tinh binh Du Đại Du lưu lại ngoài thành và quân lính Thích Kế Quang mới lập từ trong thành, đầu đuôi đều gặp địch nên trong khoảng khắc đã rối loạn. Năm nghìn quân như hổ báo từ ngoài thành đánh vào trong thành truy sát Oa khẩu bại trận giống như chặt rau thái dưa.

Thích Kế Quang không đợi diệt hết Oa khẩu đã lại phát cờ lệnh, chuyển tới dưới thành ngoài. Ở đây quân Oa không tới hai nghìn, nhiều lần bị Lục Tiệm cản trở nên sĩ khí đã sa sút, vừa đánh đã tan. Lục Tiệm thấy thời cơ liền cùng Ninh Ngưng, Tiết Nhĩ dẫn quan quân trên đầu thành đánh xuống, thế như chẻ gỗ mục giáp kích quân Oa.

Lục Tiệm tâm thần kích động, từ rất xa đã cao giọng kêu lên:

- Đại ra rồi ngục rồi ư?

Thích Kế Quang cũng run run nói:

- Hảo huynh đệ, gặp nhau trên chiến trường không thể nói kỹ càng, đợi ta phá địch xong sẽ cùng đệ nói chuyện.

Trong lúc nói chuyện hai người đã tiến tới gần nhau, một người trên ngựa, một người dưới đất nắm lấy tay nhau cùng cảm nhận được sự ấm áp trong bàn tay đối phương. Lục Tiệm nói:

- Đại ca, đệ không biết dẫn quân, đám quan quân này giao cho huynh được không?

Thích Kế Quang ngạc nhiên nói:

- Vậy còn đệ?

Lục Tiệm chỉ Ninh Ngưng, Tiết Nhĩ nói:

- Đệ đưa họ vào thành.

Thích Kế Quang gật đầu nói:

- Cũng được, đệ cứ đi đi.

Thích Kế Quang làm tan rã trận địa quân địch ở tiền phương, Trầm Chu Hư lại xua quân đằng sau tiến lên để đem quân Oa vốn phân tán bao vây chia cắt. Trên chiến trường tiếng hò hét, tiếng kêu thảm liên tục vang lên khó mà phân biệt. Lục Tiệm đi một lúc, chỉ thấy ánh đao vết máu, cũng không nhận ra được ai là Ưng Trục.

Vào đến trong thành, Lục Tiệm dừng bước vòng tay nói:

- Ninh cô nương, Tiết huynh, hai vị bảo trọng.

Nói rồi quay người định đi, bỗng nghe Ninh Ngưng kêu lên:

- Dừng bước.

Lục Tiệm quay đầu lại nhìn, Ninh Ngưng ánh mắt trong sáng, chăm chú nhìn y nói:

- Anh, anh đi đâu?

Lục Tiệm không ngờ lại bị hỏi như vậy, nhú mày nói:

- Tôi cũng không biết...

Ninh Ngưng giật mình, lại hỏi:

- Anh không có nhà ư?

Lục Tiệm nói:

- Có chứ, nhưng xa lắm.

Ninh Ngưng nhìn y định nói lại thôi, cuối cùng chỉ dậm chân rồi quay người bỏ đi. Tiết Nhĩ vội kêu gọi:

- Ngưng nhi, đợi ta một chút.

Rồi lắc lư chạy sát theo sau.

Lục Tiệm không hiểu vì sao Ninh Ngưng lại tra hỏi như vậy, nghĩ không ra liền cũng không nghĩ nhiều nữa, lập tức rảo bước bỏ đi. Đi được một lúc, đến khi tiếng chém tiếng dần dần nhỏ lại thì mới dừng chân, nhìn về phía lâu thành thầm nghĩ: “Đánh giết đã lâu, cũng không biết Cốc Chấn sao rồi, phải tìm cách thần không hay quỷ không biết đưa hản xuống thành thôi.”

Đang định quay lại thì chợt nghe có người hô hoán gọi mình, quay đầu lại nhìn thì Cốc Chấn đang đứng sau một bức tường đổ vẩy tay. Lục Tiệm không khỏi kinh ngạc, hỏi:

- Người tại sao lại ở chỗ này?

Cốc Chấn cười nói:

- Nói ra thì dài, mau mau đi.

Hai người tới một ngõ nhỏ, vừa cởi bỏ giáp trụ quan quân, Cốc Chấn vừa đem mọi việc kể lại Lục Tiệm nghe nói hản gặp thích khách thì vô cùng kinh hãi, lại nghe hản vì cứu Trầm Chu Hư mà để lộ dấu vết thì càng thấy bất ngờ, sau đó lại nghe nói Thích Kế Quang được hản tiến cử thì chỉ cảm thấy việc kỳ lạ trên thế gian cũng đến thế này là cùng, bất giác cười vang.

Cốc Chấn cũng cười nói:

- Ta vốn cũng là có bệnh uống thuốc tứ tung, đánh bạc với cái mạng nhỏ này một phen, nhưng không ngờ Thích đại tướng quân có bản lĩnh như vậy

nên ta thắng cuộc. Có điều lão Trầm què giữ lời thả ta ra cũng có chút khiến người ta bất ngờ.

Lục Tiệm cười xong thì lại hỏi:

- Uông Trực đã nắm chắc thất bại, bước tiếp theo phải làm thế nào?

Cốc Chấn trầm ngâm nói:

- Trước mắt chiến sự hỗn loạn, lão Trầm què lại cũng không tầm thường, thừa lúc quân sĩ rối loạn mà bắt hăn sợ là không dễ. Thích tướng quân đã có bản lĩnh như vậy thì chi bằng để ông ta bắt lấy Uông Trực trước lấy được công đầu, rồi chúng ta sẽ cướp hăn từ trong đại lao ra.

Lục Tiệm nghe vậy vui mừng đáp ứng. Cốc Chấn liền chọn một khách sạn gần đó cùng Lục Tiệm tắm rửa thay đồ. Khách sạn đó vốn là tài sản của hăn nên chương quỹ vừa thấy hai người thì đặc biệt ân cần.

Tắm rửa xong, hai người thay quần áo sạch sẽ rồi lại dùng qua mấy món điểm tâm tinh tế, tìm một gian phòng chính nghỉ lại. Lục Tiệm khổ chiến cả đêm, mệt mỏi vô cùng, vừa nằm ra đã ngủ quên cả thời gian.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, bỗng bị tiếng hoan hô làm tỉnh lại. Đứng dậy nhìn ra thì Cốc Chấn đã dựa vào cửa sổ căn hạt dưa đang xem cảnh náo nhiệt. Lục Tiệm cũng tiến tới, chỉ thấy hai bên đường người dân đứng đầy, giữa đường áp giải từng đội tù binh rùng rùng đi qua.

Trầm họ ở phía đông nam thù hận Oa khẩu đến tận xương tủy, mắt thấy quan quân chiến thắng thì vui mừng điên cuồng, thi nhau nhổ nước bọt vào đám tù binh, dấm đá sướng tay, không ít tù binh bị đánh cho thừa sống thiếu chết.

Nhìn một lúc, bỗng thấy Thích Kế Quang cưỡi ngựa từ xa đi tới, người đầy vết máu, vẻ mặt mệt mỏi. Cốc Chấn gọi tiểu nhị của khách sạn, dặn dò

mấy câu, tên tiểu nhị đó liền chạy như bay xuống lầu đến trước ngựa của Thích Kế Quang nói mấy câu.

Thích Kế Quang nghe xong liền xuống ngựa đi tới khách sạn. Nháy mắt đã lên lầu, Lục Tiệm rảo bước đến đón, hai người hô huynh gọi đệ, cầm tay cười lớn. Cốc Chấn cũng vòng tay cười nói:

- Thích huynh hôm nay vừa thoát tù ngục lại lập kỳ công, không lâu sau tất nhiên sẽ oai chấn thiên hạ rồi.

Thích Kế Quang từng gặp hãn trên đầu thành, lúc này thấy hãn ở đây cũng cảm thấy ngạc nhiên, lập tức cười nói:

- Túc hạ quá khen rồi, huynh đệ, vị này là ai, còn chưa giới

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chiến Thư

Đám quan binh rào bước như bay, một mạch xông tới, không ngờ vừa tới đầu núi thì mấy người đi đầu vấp một cái rồi ngã lăn ra đất. Trong nháy mắt rễ cây to dày lũ lượt mọc ra trói những người đó lại như mấy cái bánh chưng. Quan binh đằng sau thấy việc quái lạ như vậy đều kinh hãi ngạc nhiên, lúc đầu đều lùi lại mấy bước, sau đó nhảy tới vùng đao chặt rễ cây, không ngờ rễ cây cứ chặt đứt lại sinh ra thêm, những người chặt rễ lại biến thành bị rễ cây cuốn lấy, chỉ biết kêu loạn lên oang oang.

Trong chốc lát trước mắt mọi người lại hoa lên rồi xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc, áo trắng hơn tuyết, váy dài phấp phới, mắt trong như nước, má trắng như mỡ đông, cả người như phát ra ánh sáng mờ mờ đang bay lướt tới.

Đám quan binh chưa từng thấy người con gái đẹp như vậy bao giờ, bất giác ý loạn thần mê. Trong lúc ngẩn ngơ lại thấy nữ tử đó môi son vẫn khép kín nhưng lại chợt có âm thanh truyền tới:

- Ta là nữ quý núi này, các người dám xâm phạm và rừng núi của ta, làm nhơ bẩn cảnh đẹp. Lệnh cho các người phải mau chóng biến đi, kẻ nào trái lời tất phải chết...

Dáng vẻ cô uyển chuyển nhưng giọng nói lại trầm trầm như nam tử, đám quan binh vốn đã ngạc nhiên, bỗng lại nghe một tràng cười quái gở vang lên, tiếng cười đó vạm phần lạnh lẽo thấm thiết, như của nam giới

nhưng lại từ trên người nữ tử kia phát ra, vốn là như từ sau lưng cô rồi dần dần biến thành lúc bên đông lúc bên tây, lúc gần lúc xa, vang vọng trong núi mãi không dứt. Mặc dù đám quan binh đều chinh chiến từng trải cũng không khỏi lông tóc dựng đứng, tim đập như sấm. Lại nghe tiếng cười đột ngột dừng lại rồi nữ quý áo trắng cao giọng gào lên:

- Còn không chịu biến đi, vậy thì chết nhé.

Nói rồi khẽ vẫy tay, dưới đất lại sinh ra thêm một cái rễ cây dài cuốn tới mọi người. Trong nháy mắt đám quan binh khiếp sợ đến vỡ mật, kêu lên rầm rĩ rồi quay người bỏ chạy sạch.

Đám quan binh bị trói trên mặt đất không động đậy được sớm đã bị dọa đến dờ sống dờ chết, bỗng lại nghe nữ quý kia nói:

- Cút đi.

Rồi lại vẫy tay, rễ cây liền hóa thành tro bụi. Mọi người vừa được tự do thì vừa lăn vừa bò, chỉ mong giữ mạng bằng mọi giá.

Nữ quý đó thấy quan binh chạy đã xa chợt sầm mặt quát:

- Xú hồ ly, cút ra đây.

Âm thanh không những không trầm thấp khàn khàn mà giòn giã như tiếng vàng anh, mềm mại như chim hót. Chỉ nghe tiếng cười hi hi rồi Cốc Chấn từ trong đám cỏ chui ra, vỗ tay nói:

- Đại mỹ nhân trời sinh đã biết đóng kịch, bá phục, bá phục.

Diêu Tình mặt ngọc đỏ bừng, tức giận nói:

- Đừng có lắm chuyện. Ta hỏi ngươi, ai là nữ quý chứ? Dù là đóng kịch thì cũng cần gì phải cười khó nghe như vậy, khác, khác gì giết lợn chứ.

Thì ra hai người đã quy ước với nhau, Diêu Tình thì ra mặt, còn Cốc Chấn lên tiếng, dùng bộ dạng của nữ và giọng nói của nam để dọa đám quan binh đó bỏ chạy. Quan binh tuy bị dọa mà chạy nhưng Diêu Tình vẫn hậm hực Cốc Chấn thừa cơ giờ trò nên đợi việc vừa xong liền lôi hẳn ra trút giận.

Cốc Chấn thấy cô có vẻ muốn động võ, biết là không địch nổi nên vội cười nói:

- Đại mỹ nhân đừng giận, hai tên kia chạy cũng xa rồi, nếu không mau đuổi theo thì công sức này giờ đều uổng phí cả.

Diêu Tình ngấn ra rồi hậm hực nói:

- Được lắm, tạm để đó rồi sau này sẽ tính sổ với ngươi.

Đồng Qua Chùy đã bị thương, trên đường lưu lại vết máu. Ba người theo dấu đuổi theo, không bao lâu đã nghe phía trước truyền lại tiếng khóc, chính là Phàn Ngọc Khiêm. Khóc được mấy tiếng thì chợt nghe Đồng Qua Chùy yếu ớt nói:

- Lão tam, gạch ngói không khỏi vỡ trên miệng giếng, tướng quân tất phải chết trên chiến trường. Đại trượng phu đến lúc chết thì phải chết, có gì mà phải khóc chứ. Ta chết rồi ngươi hãy quay về cùng muội tử sống qua ngày, đừng làm những việc không đâu nữa. Người trước nay yếu lòng, giết người không nhiều, ông trời biết đâu cũng để ngươi sống thêm nhiều năm nữa...

Phàn Ngọc Khiêm ghen ngào nói:

- Không được, đệ dù có chết cũng phải đem huynh chạy đi.

Đồng Qua Chùy tức giận nói:

- Cút con mẹ đồ ngu dốt đi, chạy mau, chạy mau, chẳng lẽ còn chờ đám quan binh chó mà đó đuổi tới.

Cốc Chấn nghe đến đây thì cười hì hì.

- Ai?

Phàn Ngọc Khiêm rít lên, mũi thương vẽ thành vòng đỏ chót bằng cái đầu, như lá rơi từ trong rừng cây lao vụt ra.

Cốc Chấn sớm đã có phòng bị, trước khi cười lên đã nhanh chân lùi lại. Phàn Ngọc Khiêm đâm trượt một thương liền nhảy ra khỏi rừng cây, nhìn thấy ba người thì chỉ ngẩn ra, nhưng vừa nhận ra Lục Tiệm lập tức sắc mặt trắng bệch, rít giọng nói:

- Là người ư?

Vung thương định đâm, Lục Tiệm tránh khỏi, vừa định phản kích thì chợt nghe Cốc Chấn kêu lên:

- Chậm đã.

Phàn Ngọc Khiêm rất khiếp sợ Lục Tiệm, tự lượng có đánh thì cũng không có bao nhiêu phần thắng nên Cốc Chấn vừa quát thì hấn liền mượn đường cố nước, dừng lại nói:

- Người muốn nói gì?

Cốc Chấn cười nói:

- Quan binh đã rút đi rồi, nhất thời chẳng có ai tới đâu. Chúng ta đến đây là vì muốn hỏi túc hạ mấy câu thôi.

Phàn Ngọc Khiêm nửa tin nửa ngờ nói:

- Hỏi gì?

Cốc Chấn ánh mắt chăm chú, từng chữ từng chữ nói ra:

- Uông Trực chết rồi hay còn sống?

Phàn Ngọc Khiêm ngẩn ra, còn chưa kịp trả lời thì bỗng nghe có người khó khăn nói:

- Không được nói ra...

Trong tiếng nói, Đồng Quy Chùy từ trong rừng loạng choạng đi ra, một tay ôm bụng, sắc mặt trắng bệch. Cốc Chấn cười nói:

- Nói vậy người ta cũng đoán ra được. Nếu hắn chết rồi thì nói hay không nói cũng đều chẳng sao. Nhưng nếu không được nói ra thì Uông lão quý chắc vẫn còn sống rồi.

Đồng Qua Chùy cười nhạt nói:

- Còn sống thì sao? Người tưởng biết được tâm tích của Uông lão ư? Lão tử nhất định không nói cho người đấy.

Cốc Chấn hơi trầm mặc rồi thở dài nói:

- Có phải là các người lừa quan binh đuổi về phía bắc để Uông lão tặc thừa cơ thoát thân không?

Đồng Qua Chùy hừ một tiếng, dựa vào một cây cổ thụ ngồi xuống, trừng mắt nhìn Cốc Chấn thở phì phò. Cốc Chấn xoay chuyển ánh mắt, cười nói:

- Có câu nói rằng: “Kẻ biết thời thế mới là trang tuấn kiệt”. Người đã bị trọng thương, nếu không sớm chữa trị thì chết chắc. Còn vị lão huynh sử dụng thương kia thương pháp tuy giỏi nhưng chưa chắc đã thắng được vị bằng

hữu này của ta, ngày đó ở dưới thành Nam Kinh người cũng đã thấy rõ rồi. Vì vậy tình thế trước mắt rất bất lợi cho hai vị. Nếu muốn tốt thì nói ra tằm tích của Uông Trực, ta sẽ cho các người lối thoát, còn nếu không chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hòa khí đấy.

Hắn nói vậy có ý uy hiếp, Phan Ngọc Khiêm tính vốn nhu nhược chẳng có chủ ý gì, liền hướng Đồng Qua Chùy nói:

- Nhị ca, có nói cho bọn chúng biết không?

- Nói láo! – Đồng Qua Chùy ánh mắt hung dữ, khóe miệng thăm ra mấy vệt máu nhỏ - Uông lão đối với chúng ta ơn cao nghĩa nặng, chúng ta đã nhận lời với Uông lão đánh lừa kẻ địch cho ông ấy, đã như vậy làm sao có thể bán đứng ông ấy được?

Phan Ngọc Khiêm nghe vậy thì ngượng ngập không nói gì. Cốc Chấn hừ nhạt nói:

- Nếu hắn ơn cao nghĩa nặng với các người thì phải đem các người đi cùng chứ sao lại đem các người ra để nhử địch? Nhử địch chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao?

Đồng Qua Chùy hiên ngang nói:

- Việc dụ địch là lão tử tự nguyện chứ chẳng phải ai sai khiến cả.

Cốc Chấn đúng là dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Sớm nghe nói Uông lão quỷ rất giỏi mê hoặc lòng người, hiện giờ nhìn thấy đúng là sự thật chứ không sai. Thằng cha ngu ngốc này cũng không biết được hắn đối xử tốt thế nào mà lại một lòng bán mạng liều chết cho hắn như vậy?” Trong lúc trầm ngâm, lại nghe Đồng Qua Chùy nói:

- Lão tam, chết thì chết, cũng chẳng có gì không hay cả. Hai chúng ta thà chết cũng không thể bán đứng bằng hữu, người nói có đúng hay không?

Phàn Ngọc Khiêm thở dài nói:

- Nhị ca nói đúng lắm.

Cốc Chấn tức giận hừ một tiếng, đưa mắt ra hiệu cho Lục Tiệm có ý động thủ. Không ngờ Lục Tiệm trầm mặc một chút rồi lắc đầu nói:

- Hai người này trọng nghĩa giữ lời, nếu ta dùng sức mạnh để bức ép thì chẳng phải bắt người ta bán rẻ bằng hữu hay sao?

Cốc Chấn cảm thấy bất giờ, ngần ra một lúc lâu rồi nhú mày nói:

- Lục Tiệm, người đã nghĩ kỹ chưa? Nếu thả bọn chúng tất sẽ có hậu quả.

Lục Tiệm nói:

- Nhưng nếu vì an nguy của bản thân mà dẫm đạp lên tín nghĩa của người khác thì có gì khác biệt với Uông Trực, Từ Hải chứ?

Cốc Chấn không ngờ y bảo thủ như vậy, tức giận nói:

- Tín nghĩa cái rắm chó gì, được, được lắm, người muốn làm đại bồ tát, đại thánh nhân thì cứ làm theo ý người đi.

Rồi quay người đến ngồi trên một tảng đá, trừng mắt nhìn mọi người nghiêng răng cười nhạt. Đồng Qua Chùy và Phàn Ngọc Khiêm đưa mắt nhìn nhau, đều không đoán ra tâm tư của đối phương. Lục Tiệm cũng nhìn Cốc Chấn, trong lòng thầm than thở: “Nếu lấy vũ lực để bức bách thì hai người này thà chết không nói, cũng chỉ còn cách một đao giết đi. Nhưng giết người thì dễ, cứu người mới khó. Ngươi họa thượng đại sư từng căn dặn ta phải có lòng từ bi yêu thương mọi người. Hai người này tuy không phải người tốt nhưng cũng chẳng phải không thể cứu chữa được, nếu có thể bỏ

ác làm thiện thì cũng là một công đức to lớn. Cho dù Cốc Chấn có trách móc ta thì cũng chẳng có cách nào khác.” Nghĩ đến đó liền nói:

- Thả hai người các vị cũng dễ thôi, nhưng hai người phải hứa với ta một việc.

Đồng Qua Chùy cười nhạt nói:

- Vậy còn phải xem là việc gì đã. Nếu là việc liên quan đến Uông lão thì đừng hòng lão tử hờ ra một chữ.

Lục Tiệm nhìn vẻ mặt hắc cũng không hề có chút khó chịu, thản nhiên nói:

- Long Môn Tam Sát các người làm đủ việc xấu, về lý đáng phải chết. Nhưng ta thấy các người hành sự vẫn còn có đường lùi chứ không phải táng tận lương tâm. Ta muốn các người thề với trời đất, từ giờ về sau không được làm điều ác. Nếu lại làm điều ác thì chỉ cần lọt vào tai ta, cho dù ở ngoài vạn dặm ta cũng nhất định tìm tới lấy tính mạng các người.

Đồng Qua Chùy và Phàn Ngọc Khiêm nghe mà như lạc trong vạn dặm mây mù, chỉ cảm thấy người này nếu không phải bị điên hay ngu ngốc thì chắc phải có quỷ kế gì, chứ nếu không trong thiên hạ làm gì có việc tốt đẹp như vậy.

Phàn Ngọc Khiêm cân nhắc tình hình, biết nếu đối phương không buông tha thì dù tự mình có thể thoát thân nhưng cũng không thể mang theo Đồng Qua Chùy cùng chạy nên lập tức có quyết định, cao giọng nói:

- Được, cứ theo lời người, ta thề từ nay về sau sẽ không làm việc ác nữa, nếu không sẽ giống như cái cây này.

Trường thương múa lên, quét trúng một cái cây thân to bằng cái bát, rắc một tiếng cái cây đó đã gãy gục. Đồng Qua Chùy thấy Phàn Ngọc Khiêm

đã thề thì cũng đành hậm hực nói:

- Không làm ác thì không làm ác, nếu có sai lời thì để ta bị ngàn đao phân thân là được.

Lục Tiệm nghe xong thì gật đầu nói:

- Tốt lắm, các người đã giữ lời vì Uông Trực thì chắc cũng không tự phản bội lời của chính mình.

Nói rồi xua tay cao giọng:

- Đi đi!

Hai người thấy y quả thực buông tha thì đều ngẩn ra, Phàn Ngọc Khiêm xoay người đỡ Đồng Qua Chùy đi về phía trước. Cốc Chấn nhìn theo bóng hai người, quả là lòng lạnh như băng, phất tay áo quay người bỏ đi. Lục Tiệm nhìn theo bóng hắn tự cảm thấy hổ thẹn, thở dài một tiếng rồi đi theo xa xa. Diêu Tình cũng vẫn lạnh nhạt nhẹ nhàng theo sau hai người.

Im lặng đi được một lúc, bỗng nghe có người nói:

- Xin dừng bước!

Ba người quay lại, bỗng thấy Phàn Ngọc Khiêm cầm thương chạy tới. Cốc Chấn bực tức nói:

- Còn có việc quái gì nữa?

Phàn Ngọc Khiêm dừng lại cách cả trượng, lí nhí nói:

- Lục huynh, Phàn mỗ có một việc muốn cầu.

Lục Tiệm nói:

- Xin cứ nói:

Phàn Ngọc Khiêm nói:

- Đem qua dưới thành Nam Kinh Phàn mỗ hơi chủ quan nên chưa dùng hết được sở học nên bị thua có chút không phục. Hôm nay chia tay khó còn gặp lại, mong Lục huynh không vui lòng dạy bảo để xem rõ thấp cao.

Lục Tiệm thật sự kinh ngạc, lắc đầu nói:

- Dao thương không có mắt, bỏ đi là hơn.

Phàn Ngọc Khiêm thở dài nói:

- Sợ là không được. Em rể ta là Kim Câu Liêm chết trong tay Lục huynh, vừa rồi ta đã nghĩ kỹ, nếu không báo thù cho hãn thì chẳng có cách nào ăn nói với em gái được.

Cốc Chấn quá giận hóa cười:

- Thằng lùn nguời thật quá trớ tráo, lúc này thì không nói, bây giờ giấu kín đồng bọn rồi mới đến nói việc báo thù.

Phàn Ngọc Khiêm mặt đỏ lên, ấp úng nói:

- Ta có nghĩa kết bái với nhị ca, lại có tình anh em với em gái. Lục huynh là người nhân nghĩa, chắc hiểu rõ nỗi khổ của ta.

Lục Tiệm hơi trầm lặng một chút rồi thở dài nói:

- Đã nói như vậy thì chỉ còn cách đánh thôi.

Diêu Tình hồi lâu không nói gì, đột nhiên hét lên:

- Con sâu hồ đồ kia, anh phát điên rồi hả?

Lục Tiệm không ngờ cô đột nhiên nổi loạn nên vô cùng ngạc nhiên, nói:

- Hắn vì em rẻ mà báo thù, cũng hợp với tình lý.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Vậy anh bị hắn giết thì cũng hợp tình lý ư?

Lục Tiệm thấy cô tức giận như vậy thì bất giác im lặng. Phàn Ngọc Khiêm sợ y hối hận liền vội nói:

- Nghìn vạn lần mong Lục huynh giúp cho.

Lục Tiệm bất giác cười khổ, thở dài nói:

- A Tình, cô yên tâm, tôi không thua đâu.

Lại nói với Phàn Ngọc Khiêm:

- Túc hạ đợi một chút trước khi động thủ để ta chế tạo một món vũ khí vừa tay.

Phàn Ngọc Khiêm nói:

- Xin mời Lục huynh.

Lục Tiệm đi đến trước một cây bách, đưa tay về phía Cốc Chấn nói:

- Ta mượn chủy thủ một chút.

Cốc Chấn ném chủy thủ qua, Lục Tiệm đón lấy rồi tiện tay múa một cái, chặt xuống một cành cây dài bốn thước, ngồi xuống gốc cây gọt hết cành lá.

Cốc Chấn nhìn một chút rồi đưa mắt nhìn sang, Diêu Tình cũng đang nhìn Lục Tiệm, vẻ mặt như có ba phần bức tức, ba phần lo âu, còn lại ba phần chính là quan tâm vô tận. Cốc Chấn thầm ngạc nhiên: “Cô gái này lòng dạ thâm trầm, quả thật ít thấy lộ ra tình cảm thật như thế này. Diêu

Diệu cho dù hung dữ một chút nhưng hơn ở chỗ dám yêu dám hận, tấm lòng thẳng thắn...” Lúc này bỗng thấy Diệu Tình hai mắt sáng lên nhưng lại có vẻ kinh hãi.

Cốc Chấn trong lòng kỳ quái, quay đầu nhìn qua thì chỉ thấy Lục Tiệm tước hết lá cây thì lại tước đến vỏ cây. Cốc Chấn lúc đầu không hiểu gì, nhưng nhìn một lúc thì bỗng cảm thấy kỳ lạ, cây chủ thủ đó đưa lên đưa xuống đều có một sự hợp lý nào đó, nếu nhanh hơn một chút thì quá gấp, trễ hơn một chút lại quá chậm, qua bên này hay bên kia thêm một chút cũng đều sẽ lệch lạc. Có thể nói là không nhanh không chậm, không xiên không lệch, động tác mẫu mực thâm chứa huyền cơ.

Cốc Chấn trong lòng chuyển động, tựa như hiểu ra điều gì, nhưng truyền ra đến miệng thì lại không thể nói rõ được. Đưa mắt nhìn qua thì Phàn Ngọc Khiêm cũng đang ngơ ngẩn nhìn cây chủ thủ đó, tùy theo chuyển động của chủ thủ mà ánh mắt cũng lấp lóe không ngừng.

Không bao lâu, Lục Tiệm đã dừng chủ thủ từ từ đứng dậy, trong tay là một cây gậy gỗ cong cong, tròn trịa bóng loáng, nhìn liếc qua thì như vật do trời sinh, chẳng chút dư thừa.

Lục Tiệm cầm gậy gỗ tùy ý chỉ ra, nói:

- Xong rồi.

Phàn Ngọc Khiêm nhìn cây gậy gỗ vẻ mặt nửa mừng nửa lo, chột thờ dài nói:

- Túc hạ gọt cây thành vũ khí, thần ý hòa hợp, quả thật ngẫu hứng.

Nói xong lại thờ dài một tiếng, hướng trường thương xuống đất nói:

- “Ảo thần thương” của nhà ta có năm đường, nếu túc hạ có thể phá hết thì Phàn mỗ sẽ tự nhận thua.

Trong lúc nói thì trường thương đã bắt đầu rung lên, lá cây rụng trên mặt đất như sóng đổ về biển, hội tụ về hướng đầu mũi thương của hắn như thành một khối.

Phàn Ngọc Khiêm thét dài một tiếng, trường thương chọt vung lên, lá khô thành trận bắn tới Lục Tiệm như những mũi tên, chính là đường đầu tiên của Áo thần thương là “Tụ tán tinh đầu” (sao trời tụ tán). Chiêu này luyện đến chỗ đỉnh cao thì có thể khiến bụi đất cũng tùy theo mình sử dụng, lúc tụ lúc tán để phá địch.

Lục Tiệm nhanh nhẹn né sang một bên, gậy gỗ nghênh đón trận lá cây rồi thân nhiên vẽ một vòng tròn. Trên cây gậy gỗ như có lực hút, lá bay đầy trời từ tán chuyển thành tụ, đều bị dính hết trên đầu trường.

Đường “Tụ tán tinh đầu” này chia thành “Ngoại nhất thức” và “Nội nhất thức”. “Ngoại nhất thức” tụ tán vật bên ngoài như bụi đất, lá cây để mê hoặc đối thủ, còn “Nội nhất thức” chính là thương hoa của bản thân mình vốn theo sát lá khô, lúc nhỏ lúc lớn, lúc tán lúc tụ, nội ngoại tiếp ứng lẫn nhau biến hóa vô cùng.

Phàn Ngọc Khiêm còn chưa kịp triển khai “Nội nhất thức” thì “Ngoại nhất thức” đã bị Lục Tiệm dùng cách cướp thời cơ để phá mất nên thương đâm tới nửa đường liền vội biến thành đường “Bắc yển nam phi”, trường thương chỉ lên trời như chim hồng tung bay phóng khoáng xuất trần.

Lá khô trên đầu gậy của Lục Tiệm bị thương phong của Phàn Ngọc Khiêm kích vào làm cho tán loạn thì gậy gỗ liền đánh thẳng tới, nhẹ nhàng áp lên đầu mũi thương. Y có năng lực “Bổ thiên kiếp thủ”, vũ khí gì trong thiên hạ rơi vào tay y đều có thể tùy cơ biến hóa, đánh ra chiêu số phù hợp với tình cảnh, huống gì gậy gỗ này là y cố ý gọt ra để khắc chế với trường thương của Phàn Ngọc Khiêm. Phàn Ngọc Khiêm cũng cảm thấy gậy gỗ giữ chặt trường thương, hồ khẩu đau nhói giống như tình huống đêm qua

thì sinh ra khiếp sợ bị đoạt mất vũ khí, liền hoảng hốt thu thương, dùng ra một đường “Tăng diêu họa long”.

Lộ thương pháp này cực kỳ phóng túng, trong chớp mắt cánh rừng to lớn đã nổi gió thu ào ạt, khí lạnh khắp nơi, lá khô đầy trời còn chưa kịp rơi xuống đất đã lại bị cuốn thẳng lên trời, trong mắt người ngoài lá khô đã nghiễm nhiên sinh ra đầu đuôi móng vuốt, thế như một con cuồng long bay lượn cuốn lấy hai người. Diêu Tình thấy vậy không kìm được tiến lên, lấy “Nghịch nhân tử” ra kẹp giữa ngón tay.

Thời Nam Triều, đại họa sư là Trương Tăng Diêu đã từng vẽ rồng trên tường nhưng không vẽ mắt. Có người hỏi nguyên nhân, Trương Tăng Diêu đáp: “Vẽ mắt rồi tất sẽ bay mất”. Khi mọi người cố xin vẽ mắt, Trương Tăng Diêu chỉ đành đồng ý, nhưng vừa vẽ mắt thì sấm nổ vang trời, con rồng vẽ đó quả thật phá tường bay ra. Lộ thương pháp này của Phàn Ngọc Khiêm cũng gần theo cách đó, vẽ rồng là hư mà vẽ mắt là thật, thương thế múa loạn bất quá chỉ là hư chiêu để làm loạn mắt người, còn một thương vẽ mắt mới chính là sát chiêu đoạt lấy tính mạng của người ta.

Lúc này lá khô bay loạn, thương như điện chớp, người thường rơi vào tình huống này tất phải mất hồn hoa đầu nặng không phân biệt được đông tây. Nhưng Lục Tiệm lấy tay thay mắt nên không bị thanh thế làm khiếp sợ, không bị lá khô làm loạn mắt, gậy gỗ vẫn không rời khỏi đầu mũi thương của Phàn Ngọc Khiêm, giống như chim ưng bắt sẻ, cho dù mũi thương có lên cao xuống thấp thế nào cũng đều không thoát ra được, càng không thể ra được một thương vẽ mắt đó. Đã không vẽ được mắt thì con rồng vẽ đó cho dù tinh tế bất quá cũng chỉ là một con rồng chết mà thôi.

Phàn Ngọc Khiêm đánh lâu chẳng được gì, liền lại biến hóa thành đường “Thiên hoa loạn trụ”, từng đóa hoa thương lúc đông lúc tây tràn ngập như mây mù che mặt trời. Về lý mà nói thì loại thương pháp không rõ thực hư đó đúng là lợi hại, chỉ đáng tiếc là Lục Tiệm tuyệt không nhìn

thương hoa nên cho dù có bao nhiêu thương hoa thì chỉ cần giữ chặt mũi thương của hãn là hết chuyện.

“Tăng Diêu họa long”, “Thiên hoa loạn trụ” rất nhiều hư chiêu, hao tổn nội lực, hơn nữa còn lúc nào cũng phải phòng bị Lục Tiệm đoạt mất binh khí nên cho dù Phàn Ngọc Khiêm công lực thâm hậu thì đánh một lúc lâu cũng cảm thấy đan điền trống rỗng, gân cốt rã rời, bất đắc dĩ phải trầm giọng hét một tiếng rồi thương hoa biến mất, mũi thương chỉ xuống mặt đất. Lục Tiệm đưa gậy gỗ ra giao nhau với trường thương, bỗng cảm thấy cây thương đó lại tuyệt đối không chuyển động. Cách đoạt vũ khí của Lục Tiệm phải mượn lực của người khác, vì vậy trường thương của Phàn Ngọc Khiêm hoặc đánh tới hoặc rút về, hoặc múa ra thương hoa thì Lục Tiệm đều có thể dựa vào đó mà đoạt lấy. Nhưng hiện giờ cây trường thương này lại như mọc ra trên người Phàn Ngọc Khiêm, ngưng như thê, vững như đá, bất động như núi. Lục Tiệm dù có thần kỹ cũng cảm thấy không có kẽ hở nào để lợi dụng.

Phàn Ngọc Khiêm mồ hôi đổ ra ròng ròng, hô hấp cũng càng lúc càng gấp gáp. Đường “Ngoan thạch điểm đầu” (đá cứng gậy đầu) này hãn thật ra còn chưa luyện thành, và ngoại trừ vị tổ sư sáng tạo ra thương pháp này thì Phàn gia cũng chưa từng có ai luyện thành. Phàn Ngọc Khiêm tuy là kỳ tài, dễ dàng luyện thành bốn đường trước đó nhưng đường thương cuối cùng này vẫn một chút cũng không thông, không cách nào thành tựu được. Như tên của nó đã nói, “sinh công thuyết pháp, đến đá cứng cũng phải gậy đầu”, đường thương pháp này vốn ẩn chứa thiên cơ rất cao thâm. Cửa thiên khi sử dụng thì hoặc là im lìm bất động, hoặc là khê đẩy là mở, dấu hiệu bên trong chẳng thể nào biết được.

Phàn Ngọc Khiêm tuy giỏi thương pháp nhưng tính tình yếu đuối, lưu luyện hồng trần, đừng nói gì đến việc nhìn ra nhân tình thế thái, lập địa thành phật. Mà đường “Ngoan thạch điểm đầu” này lại xuất từ thiên đạo, nếu cơ duyên đến thì không khó một bước là thông, nhưng cơ duyên không

đến thì cả đời vẫn vô vọng. Vì vậy cho dù hăn dốc hết sức mà hai mươi năm cũng chỉ miễn cưỡng luyện đến mức “người và thương hợp nhất, im lìm bất động”, còn thừa cơ phát động thì vẫn chưa làm được. Nếu không phải như vậy thì năm xưa kẻ cường địch kia đến tấn công đã trở thành quỷ hồn dưới thương của hăn chứ chẳng phải nhà mất phái tan, lưu lạc chân trời góc biển.

Giờ này phút này Phàn Ngọc Khiêm tuy có thể của đá cứng nhưng lại không cách nào gạt đầu phản kích, không bao lâu thì cả người đã nóng bừng, mồ hôi chảy như suối, quần áo đều bị ướt đầm.

Cốc Chấn, Diêu Tình nhìn ra yếu điểm của hăn thì cùng lộ vẻ vui mừng. Lục Tiệm cũng hiểu rõ sự khó khăn của Phàn Ngọc Khiêm, nhưng y tấm lòng nhân hậu, không muốn cậy mạnh làm khó người khác nên mắt thấy Phàn Ngọc Khiêm sắc mặt từ hồng chuyển trắng, rồi từ trắng chuyển xanh thì biết nếu cứ giằng co như vậy người này tất sẽ kiệt sức mà chết. Lập tức y thở dài một tiếng rồi lùi lại, rút gậy gỗ về nói:

- Trận này tính là hòa, tuy ngươi không thua ta nhưng cũng chẳng cách nào thắng được ta, ngươi nói như vậy với em gái có được không?

Phàn Ngọc Khiêm lùi lại mấy bước, ngơ ngẩn đứng đó. Cốc Chấn càng nhìn càng tức giận, cười nhạt nói:

- Lại bị người chiếm tiện nghi, còn ngẩn ra cái gì lắm thế, còn không rút mau đi.

Phàn Ngọc Khiêm trừng trừng nhìn Lục Tiệm rồi đột nhiên vung trường thương vẽ mấy đường trên mặt đất, sau đó lặng lẽ quay người bỏ đi.

Cốc Chấn nhìn vết thương trên mặt đất, đột nhiên sáng mắt lên nhảy xổ tới, đọc từng chữ: “Huy Châu”, đọc xong bất giác mỉm cười thư thái nói:

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm.

Lục Tiệm nói:

- Những chữ đó có nghĩa gì?

Cốc Chấn nói:

- Huy Châu chính là quê của Uông Trực, là nơi hãn lớn lên.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ hãn chạy về quê rồi ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Rất có khả năng, đó gọi là “xuất kỳ bất ý”, còn gọi là “vào chỗ chết để tìm đường sống”. Huy Châu quan phủ thế lớn, nguy hiểm cũng lớn, nhưng Uông Trực sinh ra ở đó, biết rõ từng gốc cây ngọn cỏ thì muốn trốn tránh lại rất dễ dàng. Nếu đổi lại là ta thì có lẽ cũng đi nước cờ nguy hiểm này.

Nói đến đó, hãn trở nên thoải mái, vỗ tay cười nói:

- Thật là xấu hổ, xem ra dùng vũ lực ép buộc không bằng lấy đức để phục người, nếu dùng cách của ta chưa chắc đã khiến được tên họ Phàn đó chịu khuất phục. Người hai lần tha cho hãn, trong lòng hãn cảm kích nên cuối cùng cũng nói ra sự thật.

Diêu Tình bất giác cười tươi tỉnh trở lại, hừ khê nói:

- Người cũng có lúc nhận thua ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Còn phải xem là với ai, đối với Diêu đại mỹ nhân thì Cốc mỗ có chết cũng không nhận thua.

Diêu Tình biến sắc quát lên:

- Ai thèm chứ?

Thế là ba người tiếp tục hướng về phía tây, buổi tối thì xin ngủ lại ở một nhà nông. Lục Tiệm mấy hôm nay ngày đêm bồn ba, mệt mỏi vô cùng nên sau khi ăn cơm tắm rửa liền ngủ luôn.

Ngủ đang say thì bỗng nghe tiếng gõ cửa, Lục Tiệm mặc áo đứng dậy, cầm đèn ra xem thì ngoài cửa lại là Diêu Tình. Cô đã tháo bỏ trâm cài đầu vòng đeo tay và đang ngước mặt nhìn trời, so với lúc ban ngày thì có thêm vẻ trang nhã uyển chuyển. Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Cô, cô chưa ngủ ư?

Diêu Tình lờm y, lạnh nhạt nói:

- Nghĩ đến một số việc, không ngủ được.

Lục Tiệm nói:

- Việc gì?

Diêu Tình hậm hực nói:

- Tiểu tử ngốc, anh muốn tôi đứng đây nói chuyện sao?

Lục Tiệm lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng đưa cô vào phòng. Diêu Tình ngồi lên giường, vì nhà nông nghèo khổ nên chỉ có giường chứ không có ghế. Lục Tiệm treo đèn lên rồi đành phải đứng.

Diêu Tình nhìn y, trong mắt hiện lên vẻ ôn nhu dịu dàng, vỗ vỗ mép giường êm ái nói:

- Qua đây ngồi đi, người nào không biết sẽ cho ta tôi đang phạt anh đấy.

Từ lúc hai người gặp lại, Lục Tiệm chưa từng nhìn thấy thần sắc ôn nhu đó, bất giác trong lòng sinh ra kinh ngạc, y lời ngồi xuống.

Diêu Tình nhìn ngọn nến xuất thần một lúc rồi chợt yếu ớt nói:

- Những năm qua anh có được tốt đẹp không?

Lục Tiệm ngẩn ra rồi cười nói:

- Cũng không tồi tệ lắm, nói chung vẫn sống được.

- Anh muốn hỏi tôi nghĩ gì phải không? – Diêu Tình bình tĩnh ngồi đó, chậm rãi nói – Tôi đang nghĩ, anh tại sao lại biến thành kiếp nô? Tại sao lại quen biết Cốc Chấn? Vì sao muốn bắt Từ Hải, Uông Trực cho hãn? Cốc Chấn lại vì sao nói rằng nếu không bắt được Uông Trực thì anh sẽ không còn sống được lâu? Nếu hãn không nói như vậy thì tôi cũng không giúp hãn dọa đám quan binh đó bỏ chạy đâu.

Diêu Tình nói xong thì đưa mắt nhìn sang, trong đáy mắt ánh thu ba lưu chuyển, ngập tràn sự quan tâm. Lục Tiệm thầm trách móc Cốc Chấn không nên nói những việc đó với Diêu Tình khiến cô lo lắng, nhưng việc đã thế này thì chỉ đành ra vẻ cứng rắn nói:

- Những việc đó nói ra dài lắm.

Diêu Tình thở dài nói:

- Vậy anh cứ nói dài cũng được, kể lại từ lúc chúng ta chia tay, một chút cũng không được bỏ qua.

Giọng cô dịu dàng rót vào tai Lục Tiệm, không biết vì sao Lục Tiệm sống mũi cay cay, đưa mắt nhìn qua thì Diêu Tình cũng đang nhìn y, đôi mắt đen trắng rõ ràng, đen như đêm, trắng như ngọc, bên trong như ẩn chứa một làn sương khói mờ mờ.

Thần tình đó hai người đã từng biết đến, Lục Tiệm đã từng nhìn thấy trong thư phòng của nhà họ Diêu. Lúc đó sinh ly tử biệt, hai người cũng không biết sau trận chiến với Yên Chi Hồ sẽ sống hay chết, vì vậy đầu mày cuối mắt tự nhiên đều lộ cả ra.

Ký ức về tình hình ngày đó vẫn như mới, hiện lên rõ mồn một, Lục Tiệm cực kỳ xúc động, chỉnh lại những suy nghĩ rối loạn rồi chậm chậm kể lại những tao ngộ gặp phải trong ba năm: Hắc Thiên Thư, Ninh Bất Không, Chức Điền Tín Trưởng, A Thị, họa tượng tổ sư, Thiên Thần Tông, Ngự hòa thượng, Cốc Chấn, ... việc lớn việc nhỏ đều kể hết ra. Ngay cả y cũng cảm thấy bản thân mình quá lảm lòi, nhưng cho dù như vậy trong lòng vẫn không muốn giấu diếm Diêu Tình chút gì.

Diêu Tình thủy chung vẫn im lặng lắng nghe, chỉ có lúc nghe tới A Thị thì khẽ ừm một tiếng như có chút mê hoặc. Lục Tiệm trong lòng hoảng loạn, hé mắt liếc qua, nhưng thì thấy sắc mặt cô bình thản tuyệt không có vẻ tức giận, lúc đó mới yên tâm kể tiếp.

Cũng không biết đã nói bao lâu, ngọn đèn đã cháy hết, trong phòng một màu tối đen. Cho đến khi xa xa truyền lại tiếng gà gáy sáng, Lục Tiệm mới kể xong, trong phòng liền trở nên im lặng. Trong lúc trầm mặc, y bỗng cảm thấy một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lần tới nắm lấy tay y đặt trên đầu gối, hơi ấm như nước theo tay thấm tới khiến y toàn thân nóng bừng, bất giác ập úng nói:

- A, A Tình...

Còn chưa nói hết, bỗng cảm thấy từng giọt nước rơi xuống lưng bàn tay vẫn còn ấm áp. Lục Tiệm cả kinh buột miệng nói:

- Ôi, cô, cô khóc rồi ư?

Diêu Tình trầm mặc một chút rồi chột thờ ra một hơi, rít giọng nói:

- Ninh Bất Không, trước thì hại chết cha tôi, rồi lại biến anh thành kiếp nô, tôi, tôi có làm quỷ cũng không tha cho hẳn...

Lục Tiệm không ngờ cô lại nói câu đó, ngẩn ra rồi bỗng như quên hết tất cả, đưa ngón tay ra lướt qua bên tai cô, vén sợi sợi tóc mai, khẽ xoa bờ má nóng hổi, vành tai lung linh, tuy nói trong bóng đêm không nhìn thấy gì nhưng qua “Kiếp thủ” vẫn có thể phác lên trong lòng hình dáng như hoa lê trong mưa báo đó. Nhất thời trong lồng ngực Lục Tiệm nhu tình phơi phới, rì rầm nói:

- A Tình, A Tình, ba năm đó cô thì sao...

Diêu Tình thân mình khẽ run lên, cô tính cách cứng cỏi nên cho dù rơi lệ cũng không chịu khóc thành tiếng. Chỉ không biết vì sao lúc này cảm nhận được bàn tay ấm áp của Lục Tiệm, nghe giọng nói chất chứa quan tâm của y, Diêu Tình bỗng mềm nhũn ra, chợt khóe mắt cay xè rồi úp mặt vào ngực y ầm ức khóc òa lên.

Thật ra những giọt nước mắt này không chỉ vì những tao ngộ gian nan của Lục Tiệm mà còn vì sự cô đơn, vất vả, oán hận, khổ đau của cô trong suốt ba năm đó. Ngàn vạn chân tình đều theo dòng lệ mà trút cả ra.

Lục Tiệm thấy cô khóc lóc thương tâm đến vậy thì rất ngạc nhiên, luôn miệng nói:

- Sao, sao vậy...

Không ngờ y hỏi thêm mỗi câu thì đau thương trong lòng Diêu Tình lại tăng thêm mấy phần. Mẹ ruột của cô bị Yên Chi Hồ hại, bản thân mình kết đầy cừu địch, cả bước đi cũng phải thận trọng như đi trên làn băng mỏng, trong thời gian đó mừng giận yêu ghét không gì là không giấu kín tận sâu tâm hồn, trên đường lưu lạc cũng ít khi chân thật mà giả dối thì nhiều. Thế nhưng không hiểu vì sao, có lẽ tại oan nghiệt kiếp trước mà mỗi lần gặp Lục Tiệm cô đều không thể khống chế nổi tâm tình, điều đó khiến cô lúc thì

mê hoặc, lúc thì tức giận, vì vậy cố ra vẻ lạnh nhạt để không cho y nhìn ra tâm tư của mình. Có mấy lần cô cũng muốn chặt đứt tơ tình, nhưng mỗi chân tình này làm bảo người ta làm sao mà cắt đứt cho được.

Ngày hôm đó quả thật giống như ác mộng: lửa hồng quý nước, còn có người cha cả người bốc cháy lẫn lộn kêu la. Đến khi tỉnh lại thì nhà cửa, người thân, ... mọi thứ đều biến mất, trước mắt chỉ còn là khói đen đất vàng và bộ mặt thờ ơ của nữ tử Tây Dương kia. Tiên Bích thủy chung vẫn vô cùng lạnh nhạt với cô, còn cô đối với Tiên Bích cũng ôm đầy cừu hận, trên đường đi về phía tây hai người chẳng hề nói chuyện lấy một câu. Cô thì chịu nước độc khắp người, lẫn lộn trên giường sống không bằng chết, nhưng cũng chưa từng rên lên một tiếng chỉ vì có Tiên Bích đứng nhìn ở bên, cho dù thế nào cũng không thể để cô ta chê cười.

Đường đi quả thật vừa dài vừa xa, có núi cao sông sâu, lại có đầm lầy sa mạc, cuối cùng cũng đến được cái nơi gọi là “Tây Thành” đó. Tiên Bích tuy rất đáng ghét nhưng mẹ cô thì lại rất tốt bụng, không chỉ giải nước độc mà thấy cô không còn nhà để về thì cho cô làm đệ tử của Địa bộ. Vốn là tình hình như vậy thì thù hận trong lòng cô cũng giảm đi không ít, nhưng trải qua những thảm biến như vậy tính tình của cô lại càng cô độc, chưa từng mỉm cười mà cũng chẳng thích nói chuyện. Những cô bé đồng môn đều chán ghét cô, gạt bỏ cô, sai bảo quát mắng cô khi phụ đủ đường. Cô phải chặt gỗ, đun nước, nấu cơm, giặt áo, chẳng khác gì một đứa nô tỳ cực kỳ ti tiện, làm việc suốt ngày không nghỉ, cô vẫn im lặng nhẫn nhịn, nhưng âm thầm nghĩ rằng giống như một con rắn ngủ đông, ẩn nấp trong chỗ sâu bùn lầy chờ đợi năm qua xuân đến, băng tuyết tan chảy.

Núi Côn Luân bát ngát vô bờ, gió núi rất to, sao trời rất sáng. Cô thường thường ngồi một mình trên đỉnh núi, nghe tiếng cuồng phong gào thét, nhìn sao phủ kín bầu trời, cảm nhận nỗi cô quạnh vô biên. Có lúc cô nhớ lại ngày trước thì nhận ra từ khi mẹ chết đi thì bản thân luôn luôn sống trong bóng đêm mịt mù, cho dù áo gấm cơm ngon, người cha tự phụ, Yên Chi

Hồ thâm độc hay đám nô tỳ theo gió xoay chiều cũng đều chẳng khiến cô phải buông một tiếng thở dài. Cô có lúc cảm thấy chết còn tốt hơn là sống, cũng từng lấy lụa trắng treo lên xà nhà, chỉ vì lúc treo cổ lại nghĩ đến thảm trạng của mẹ mình nên mới bỏ đi ý nghĩ khinh thường mạng sống đó.

Đúng rồi, một mạch trải qua những khổ khó đó, cho đến một ngày Lục Tiệm xuất hiện ở bờ biển, vỗ tay khen hay. Sự chân thật lương thiện của y cô chưa bao giờ được thấy, còn sự nghèo khổ quê mùa của y lại khiến cô rất khinh thường, cô nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến mình có lúc lại thích y, càng không muốn nảy ra ý nghĩ đó. Nhưng ngồi trên núi Côn Luân, nhìn ánh sao nhấp nháy trên đầu, cô lại đột nhiên phát hiện ra người thiếu niên ngốc nghếch kia lại chính là tia sang duy nhất trong bóng đêm không bờ bến ấy. Chỉ khi ở bên y cô mới có thể vỗ tay cười lớn, mới có thể riu rít cười nói không ngừng. Mỗi lần nhìn thấy kiếm pháp của y tiến bộ, cô liền vô cùng vui vẻ, còn mừng rỡ hơn là chính bản thân mình tiến bộ. Chỉ cần y không chịu cố gắng là cô liền nổi giận, chỉ có điều lại vạ lần không thể để cho người thiếu niên nghèo khổ tận cùng đó vượt qua được mình.

Ba năm nói dài thì không dài, mà nói ngắn cũng không ngắn, cô cũng đã mấy lần gần như nhờ nhớ đến Lục Tiệm mà vượt qua được, trừ nhớ đến y thì cô cũng không biết còn có được hồi ức gì đáng kể nữa. Cái chết của cha mẹ, mối thù cần báo, còn có Diêu gia trang bốc cháy ngút trời, đó đều là những thứ ảm đạm biết bao, chỉ có nhớ đến Lục Tiệm thì cô mới không cảm thấy tuyệt vọng. Vì vậy ngày hôm đó khi cô gặp Lục Tiệm tại Tụy Vân lâu thì chút nữa đã kêu toáng lên, sau đó núp ở góc tường ngăn ngơ cả nửa ngày. Rồi sau Lục Tiệm bị Tả Phi Khanh đánh trọng thương, cô ôm y chạy cuồn trong thành Nam Kinh, hoặc trộm hoặc cướp tìm lấy đủ loại thuốc men, cũng không tị hiềm mà cởi quần áo y ra sức trị thương. Nhưng cũng lúc đó cô mới phát hiện ra bản thân mình đã không thể rời xa y, chỉ có đi cùng với y, nhìn y, nghe y nói, nghe y cười thì nỗi đau khổ trong lòng cô mới tiêu giảm, mới không cảm thấy cô độc khó chịu. Rồi sau nữa cô bị Tả Phi Khanh bắt sống, Lục Tiệm lại ngốc nghếch đâm đầu vào chỗ chết, điều

đó khiến cô gần như phát điên, kêu thét âm ỉ tự tìm cái chết, Tả Phi Khanh không còn cách nào đành phải nhốt cô lại.

Ở trong thiền phòng, cô không ăn không uống, lòng như tro lạnh quên cả thời gian, cũng quên cả thù hận. Cô đã từng nghĩ rằng mình sẽ ngồi mà chết như vậy, nhưng vạn lần không nghĩ tới Lục Tiệm lại đến tìm. Thời khắc đó nghe thấy tiếng gọi của y, cô chút nữa đã bật khóc, nếu như Tiên Bích không đến, nếu như y không giúp con tiện nhân đó thì cô nhất định sẽ nhảy vào lòng hăn nói rõ tâm tình của mình. Vì vậy, cô cố ý lạnh nhạt với y, cố ý thân cận với Trầm Tú chỉ muốn khiến y đau lòng, khiến y phải cầu xin mình. Cô quả thật đã làm hăn đau lòng, nhưng ai hiểu được rằng kẻ càng đau lòng hơn lại chính là cô, chỉ có điều muốn cô tha thứ cho sai lầm của hăn thì điều đó chắc chắn là không được.

Sau khi chia tay ở cung thành, thừa lúc hai bên giao chiến cô đã ra khỏi thành, đi trong hoang dã mê mông mà chẳng biết đi đâu về đâu. Cô cười con ngựa trộm được đi quanh thành Nam Kinh, hết vòng này đến vòng khác mà chẳng hiểu để làm gì. Cho đến khi nhìn thấy Lục Tiệm, cô mới hiểu ra là cô đang đợi y, đợi y từ trong thành đi ra. Chớp mắt ấy như có quý thần sai khiến, cô lại xuất hiện trước mặt y, tuy vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng trong lòng lại cực kỳ hoảng loạn, chỉ sợ bị y nhìn ra tâm tư nên liền bịa chuyện để nói dối. Thật ra Phong Quân Hầu thu lấy chỉ là “Nghịch nhân tử”, còn xá lợi thì vẫn nguyên vẹn trên người cô thôi.

Không biết khóc đã bao lâu, trong lòng Diêu Tình mới từ từ bình phục nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Cô bất giác thầm nghĩ: “Có lẽ những giọt nước mắt này tích lại đã ba năm nên cũng phải mất ba năm mới chảy ra hết được.” Qua một lúc, cô lại nghĩ: “Nếu có thể khóc trong lòng y như thế này ba năm thì có phải là tốt không...” Vừa nghĩ như vậy, Diêu Tình bất giác hai má đỏ bừng. Bốn bề im ắng, ngoài song cửa trời đã dần sáng lên, chợt vang đến vài tiếng chim kêu, kêu xong thì lại càng vắng lặng

đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của Lục Tiệm, từng tiếng từng tiếng mạnh mẽ hùng hồn.

- Trời sáng rồi.

Lục Tiệm chợt thở dài một tiếng. Diêu Tình từ từ thẳng người dậy, nửa thẹn nửa giận im lặng không nói. Lục Tiệm cũng trầm mặc một lúc rồi thở dài khẽ nói:

- A Tình, mấy năm qua cô chịu khổ nhiều rồi phải không?

- Nói nhăng. – Diêu Tình bực tức nói – Có gì khổ chứ?

Lục Tiệm nói:

- Nếu không khổ sở thì tại sao cô lại khóc lóc thương tâm như vậy chứ?

Diêu Tình trong lòng tức giận, lạnh nhạt nói:

- Tôi khóc hay không thì liên quan gì đến anh?

Nói xong dừng lại một chút rồi lại tiếp:

- Việc tôi khóc chỉ có anh biết, tôi biết, không được có người thứ ba biết đến, càng không được nói cho xú hồ ly, nếu hăn chê cười là tôi sẽ tìm anh hỏi tội đấy.

Lục Tiệm là người rất lương thiện nhưng cũng tuyệt không phải ngu đần, biết rõ Diêu Tình kiêu ngạo tự phụ, việc gì cũng muốn hơn người khác, nhưng ngay cả việc khóc hay không khóc mà cũng muốn tranh hơn thua thì thật khiến y phải lắc đầu cười khổ.

Trầm mặc hồi lâu, Diêu Tình bỗng nói:

- Anh nói trên họa tượng tổ sư có ẩn chữ viết, có phải thật thế không?

Lục Tiệm nói:

- Là thật.

Diêu Tình nói:

- Những chữ đó anh còn nhớ không?

Lục Tiệm nói:

- Nhớ chứ.

Diêu Tình đứng dậy ra khỏi cửa, không bao lâu đã lại đẩy cửa đi vào, tay trái cầm một chén nước trong, tay phải cầm một cái đèn dầu, sau đó lấy từ trên lưng xuống một cái gói màu xanh. Cái gói này cô chôn trong rừng ngoài thành Nam Kinh, sau khi rời thành mới đào lên, lúc mở ra thì ngoài ba quyển họa tượng tổ sư còn có một cái thước ngọc sáng bóng trong suốt như bị ánh đèn xuyên qua.

Diêu Tình khêu ngọn đèn dầu, y theo cách của Lục Tiệm tẩm ướt rồi hơ lửa, trên họa tượng của Địa bộ liền hiện lên chữ: “Trì cộng hòa nhược ủng hạ vu bạch.” Trên họa tượng của Lôi bộ là: “Hoàn điền hữu phi bính nhật tự chu.” Còn trên họa tượng của Phong bộ lại là: “Chu bạch hưởng chất ngâm tích chi căn.”

Diêu Tình nhìn ba bức họa tượng đó lo lắng mừng vui lẫn lộn. Mừng là vì chữ đã lộ ra, lo lại vì đoán không ra ý nghĩa bên trong. Cô nghĩ ngợi một lúc rồi lấy chiếc thước ngọc đó ra, tiện tay kéo một cái, chiếc thước ngọc chột dài ra, biến thành một trang sách mỏng dài. Thì ra cái thước ngọc đó vốn không phải là thước mà là một tập thẻ ngọc, chỉ là chế tạo tinh xảo nên mới nhìn qua quyết hiểu không rõ bí ẩn bên trong.

Diêu Tình lại lấy một cây cương châm đâm vào đầu ngón tay, ngón tay trắng như tuyết thấm ra một giọt máu hồng. Lục Tiệm lo lắng nói:

- Cô làm gì vậy?

Liền nắm lấy tay cô, vừa kinh hãi vừa đau lòng. Diêu Tình thấy vẻ mặt hân thì trong lòng vui sướng nhưng ngoài miệng lại mắng:

- Tiểu tử ngốc, đừng có làm loạn lên.

Rồi gạt tay y ra, nói:

- Anh đọc lại mấy câu trong bốn bức họa tượng của Ninh Bất Không cho tôi nghe.

Lục Tiệm ngẩn ra, đành nói:

- Trên họa tượng của Hỏa bộ là: “Chi thượng trường bạc đông quý ác huyết”.

Diêu Tình cứ thế hỏi rồi dùng châm thấm máu tươi viết lên thẻ ngọc. Nói ra cũng thật kỳ quái, vết máu vừa dính lên thẻ ngọc thì nhanh chóng biến mất, thẻ ngọc lại phục hồi vẻ sáng bóng.

“Sao lại như vậy?” Lục Tiệm rất kinh ngạc trong lòng. Diêu Tình nói:

- Thẻ ngọc này chính là “Thái tuế kinh”, trên đó ghi lại thần thông mà các đời Địa Mẫu ngộ ra, nếu không phải máu tươi thì không viết lên được, còn một khi đã viết lên thì nét chữ sẽ biến mất ngay.

Lục Tiệm nói:

- Vậy nếu muốn đọc thì sao?

Diêu Tình lườm y, mỉm cười nói:

- Anh từ lúc nào đã trở nên hiếu kỳ như vậy chứ?

Lục Tiệm bất giác ngượng ngùng, Diêu Tình lại cười nói:

- Được rồi, được rồi, để tôi nói cho anh biết, thẻ ngọc này dùng thuật “Hóa sinh” thúc đẩy thì có thể nhìn được vết chữ viết bằng máu.

Cô thấy Lục Tiệm không tin thì tay trái cầm thẻ, ngằm vận huyền công. Không bao lâu, trên thẻ ngọc chầm chậm hiện lên vết chữ bằng máu đỏ tươi, lời lẽ ngắn gọn, nét chữ khác nhau, hiển nhiên không phải là một người viết ra. Ở gần cuối rõ ràng có viết tám chữ nhỏ li ti “Chi thượng trường bạc đông quý ác huyết”. Diêu Tình lại nói:

- Từ xưa, cao thủ Địa bộ luyện thành “Hóa sinh” rất ít, hầu hết đều là Địa Mẫu. Vì vậy cũng chỉ có Địa Mẫu mới có thể xem được văn tự trên quyển kinh này, luyện thành thần thông mãnh liệt.

Lục Tiệm tấm tắc khen kỳ, nghĩ tới việc Diêu Tình lại có thể luyện thành thần thông “Hóa sinh” mà chỉ Địa Mẫu mới biết thì trong lòng hết sức khâm phục.

Sau đó Diêu Tình lại bảo Lục Tiệm đọc nốt ba câu còn lại rồi nhất nhất ghi lại trên thẻ ngọc, sau đó lại đem ba câu ẩn trong họa tượng của Địa, Phong, Lôi ba bộ đọc đi đọc lại, nhớ kỹ trong lòng.

Ghi nhớ xong, cô nghĩ ngợi rồi lấy ra chậu than, dùng đèn châm vào họa tượng của ba bộ rồi bỏ vào chậu than đốt cháy. Trong nháy mắt, ba quyển họa tượng lửa cháy bùng bùng, hóa thành tro bụi.

Lục Tiệm nhìn mà trợn mắt há miệng, thất thanh nói:

- Cô sao lại đốt...

Diêu Tình vội vã bịt chặt miệng y, thấp giọng trách móc:

- Anh muốn cả thế giới đều biết ư? Chẳng lẽ Ninh Bất Không chưa nói cho anh biết? Họa tượng tổ sư của tám bộ Tây Thành ẩn chứa bí mật rất lớn, từ xưa đã truyền lại “tám đồ hình hợp nhất thì thiên hạ vô địch”. Theo

tôi đoán trong những chữ đó có lẽ ẩn chứa tuyệt thế võ công của tổ sư Tây Thành, sau khi luyện thành sẽ trở nên thiên hạ vô địch.

Cô nói đến đó thì cặp lông mày đen nhánh liền giãn ra, chăm chú nhìn Lục Tiệm nửa giận nửa cười nói:

- Tôi đốt cháy ba bức họa tượng rồi thì trừ tôi sẽ không còn ai có thể kiểm đủ chữ ẩn trong tám bức họa tượng. Vậy thì hiện giờ trên đời cũng chỉ có tôi có thể luyện thành võ công trong đó... ừm, nếu tôi luyện thành sẽ dạy lại cho anh, biết đâu có loại võ công nào đó có thể khắc chế được “Hắc Thiên Kiếp” của anh.

Lục Tiệm nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói:

- A Tình, tạm thời đừng nói đến “Hắc Thiên Kiếp” của tôi. Những họa tượng tổ sư đó là đời đời truyền lại, nếu Ngụ đại tiên sinh và Tiên Bích tỷ tử làm mất thì sẽ rất rắc rối.

Diêu Tình hằm hằm trợn mắt nhìn y, giận dữ nói:

- Anh còn nghĩ đến con tiện nhân đó à? Hừ, dù có rắc rối thì cũng đáng đời.

Nói rồi tức giận quay đầu đi một lúc, khi len lén liếc lại thấy Lục Tiệm cúi đầu lo lắng thì nhất thời càng giận dữ, mắng:

- Đồ ngốc, anh chỉ nghĩ cho người khác, chẳng lẽ lại không nghĩ đến việc giải được “Hắc Thiên Kiếp”, luyện thành võ công vô địch thiên hạ, làm những việc lớn rung trời chuyển đất sao?

Lục Tiệm giật mình, lắc đầu nói:

- Tôi làm được việc lớn gì chứ? Lúc bận thì chèo thuyền, lúc rảnh thì uống trà, sống một cuộc sống bình thường là tốt lắm rồi.

Diêu Tình trừng mắt nhìn y cảm thấy chẳng thể thuyết phục được, bèn im lặng một lúc rồi bỗng lắc đầu nói:

- Sống như vậy thì có gì thú vị chứ?

Nói đến đó, hai người không nói gì nữa, lặng lẽ ngồi đối diện nhau, mỗi người đều có tâm sự riêng.

Bỗng nghe ngoài cửa truyền tới một trận cười đùa, Diêu Tình im lặng đứng dậy khẽ đẩy cửa sổ hé ra một chút thì thấy Cốc Chấn đang đùa nghịch với đứa con nhỏ của chủ nhà, lúc thì sờ mó cái đầu mập mạp của đứa trẻ, lúc thì búng búng cái má phính trắng bóc của nó, lúc thì kéo cái quần của nó xuống một nửa, đợi cho thằng bé đuổi theo thì hắc hắc ha ha quay người bỏ chạy. Thằng bé không buông tha, ra sức rượt đuổi đến mức khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng, đầu toát mồ hôi. Cốc Chấn thấy vậy thì bỗng quay người ôm nó lên, tung lên cao rồi lại đón lấy làm cho đứa trẻ vừa kêu toáng lên vừa vui vẻ sung sướng.

Diêu Tình thấy cảnh đó thì như bị chạm vào nơi mềm yếu nhất trong đáy lòng, như hòn đá ném xuống nước vô cớ làm gợn lên bao nhiêu ký ức tuổi thơ, những cảm xúc thơ ngây như dòng nước chảy qua trong lồng ngực, khiến cô bất giác ngơ ngẩn xuất thần.

- A Tình, cô nhìn xem. – Lục Tiệm không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh, vui vẻ nói – Trong cuộc sống bình thường cũng có nhiều điều vui vẻ chứ.

Diêu Tình bỗng kinh hãi, ngẩn ra rồi mỉm cười:

- Vui hay không vui cái gì, con hồ ly thối đó toàn chỉ biết bắt nạt đứa trẻ con.

Lục Tiệm khẽ cười khở, nhìn Cốc Chấn một lúc rồi chợt nói:

- A Tình, cô có tin Cốc Chấn bị oan uổng không?

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Hẳn oan uổng hay không thì có gì khác nhau chứ?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Khác nhau lớn lắm. Nếu hẳn bị oan thì tôi có mất mạng cũng phải rửa sạch cho hẳn. Còn nếu hẳn thực sự không điều ác gì không làm thì tôi...

Nói đến đó, cổ họng y nghẹn lại, trong ánh mắt hiện lên sự thống khổ.

Diêu Tình nhìn y, hừ khế nói:

- Nếu theo tôi quan sát thì tội danh đó đúng là có chỗ đáng ngờ, khiến người ta không hiểu được.

Lục Tiệm vội nói:

- Chỗ đáng ngờ gì?

Diêu Tình nói:

- Lúc xú hồ ly trốn ở Tụy Vân lâu, tôi cũng vừa khéo có ở đó. Đám danh kỹ kia cả ngày ở lẫn với hẳn thật như mỡ để miệng mèo. Xú hồ ly ngoài miệng thì hi hi ha ha nói đủ lời trắng gió nhưng mấy ngày liền tôi quan sát thì hẳn chưa từng thật sự động đến đám nữ nhân đó dù chỉ một ngón tay. Tụy Vân lâu là nơi rỗng rảnh lẫn lộn, nam tử vào đó không phải là loại háo sắc thì cũng là ngục quân tử, tôi ở đó mấy tháng mà kiểu cách như xú hồ ly cũng chỉ gặp lần đầu tiên. Hẳn đối với gái lâu xanh đã như vậy thì sao có thể hại em gái của mình được?

Lục Tiệm vô cùng mừng rỡ, vỗ tay nói:

- Đúng vậy, Cốc Chấn vốn không phải người xấu, vì sao cô cứ bức tức hăn như vậy?

Diêu Tình hậm hực nhìn hăn, tức giận nói:

- Anh còn nói giúp cho hăn nữa. Hăn không động đến tôi thì tôi để ý đến hăn làm gì, nhưng nếu hăn trêu chọc tôi thì tôi sao bỏ qua được...

Còn chưa dứt lời thì bỗng lại nghe ngoài phòng truyền đến tiếng nhạc, như tiếng sáo mà không phải sáo, uyển chuyển du dương. Diêu Tình liếc mắt nhìn qua thì thấy Cốc Chấn đang ngồi đối diện với cửa phòng, để đứa trẻ ngồi trên đầu gối, dùng một cái lá cây thổi sáo, thổi xong một khúc thì lại dạy cho đứa trẻ đó.

Diêu Tình bỗng nổi lên nghi ngờ: “Xú hồ ly chẳng lẽ biết ta ở trong phòng nên cố ý chặn cửa không cho ta ra?” Nghĩ vậy thì trong lòng oán hận, quay người nói với Lục Tiệm:

- Đợi tôi đi rồi anh mới được mở cửa. Nghìn vạn lần phải nhớ kỹ không được nói với xú hồ ly là tôi đã qua đây.

Rồi không đợi Lục Tiệm trả lời đã tung mình nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà, dỡ một mảng ngói chui ra.

Lục Tiệm chẳng hiểu gì cả, mắt thấy mái ngói được lắp lại thì mới mở cửa ra. Cốc Chấn thấy y thì chào hỏi rồi cười nói:

- Đêm qua cũng thật kỳ quái, ta nghe trong phòng người ê ê a a như có người đang khóc vậy.

Lục Tiệm trong lòng có điều xấu hổ nên mặt đỏ bừng, cười át đi nói:

- Làm, làm gì có người. Người, người nghe nhầm rồi.

Cốc Chấn mặt không đổi sắc nhìn y hồi lâu rồi bỗng cười nói:

- Nếu không có người thì chắc là chuột cắn nhau rồi. Người khóc lóc ta cũng từng nghe qua, nhưng chuột cắn nhau thì mới là lần đầu nghe thấy đấy.

Diêu Tình từ đằng xa nghe thấy thì tức đến nghiến răng, nhưng lại không cách nào bắt bẻ được nên trong lòng vô cùng bức bối. Bỗng nghe Lục Tiệm ấp úng nói:

- Người, người nói vậy không đúng, chuột, chuột làm sao khóc được?

Cốc Chấn cười nói:

- Con chuột đó không chỉ khóc được mà còn biết viết chữ.

Diêu Tình trong lòng thấp thỏm: “Chẳng lẽ ta đem chữ trong họa tượng viết lên ‘Thái Tuế kinh’ hẳn cũng trông thấy rồi ư.” Nghĩ đến đó, ánh mắt liền lạnh buốt, lòng nổi sát cơ.

Lục Tiệm cũng cảm thấy khó hiểu, lắc đầu nói:

- Làm gì có việc đó?

Cốc Chấn cười nói:

- Người không tin ư?

Liền đặt đĩa trề xuống, đi qua mấy gian phong cầm lên một tờ giấy, cười nói:

- Xem cái này trước đi.

Lục Tiệm tiếp lấy, thấy giấy trắng như tuyết, bên trên là một hàng chữ mạnh mẽ viết:

“Cốc huynh nhã giám. Người ta trí khôn có cao có thấp, vận mệnh có chỗ cùng chỗ thông, kẻ thấp trí muốn làm việc cao trí thì có thất bại cũng là lẽ thường tình. Túc hạ tự phụ có chút tài năng muốn tấy trầm oan, thật đáng khâm phục nhưng cũng không biết tự lượng sức. Người vốn là con sâu cái kiến, không chịu nổi một cái búng tay, nhưng ta có lòng từ bi cũng cho người một con đường sống. Hiện giờ Trần, Ma đã chết, Từ Hải cũng tiêu, may mà còn một Ưng chạy về quê cũ, ta mời người cùng thi rượt đuổi, kẻ thắng sẽ sống, kẻ thua phải chết. Chắc người hào phóng tất không phụ lòng.

Đông đảo nội gian bá thượng.”

Lục Tiệm nhìn kinh hãi, hồi lâu mới nói:

- Cái này sao lại ở đây?

Cốc Chấn cười nói:

- Không biết, ta vừa tỉnh lại thì nó đã ở trên bàn rồi.

Rồi nhìn Lục Tiệm nói với vẻ đầy hàm ý:

- Vậy là có người muốn khiêu chiến với ta rồi.

- Thật kỳ lạ. – Lục Tiệm nói – Người đó đã có thể vào phòng đặt thư thì tại sao không thuận tay làm hại người?

Cốc Chấn cười nói:

- Cái đó gọi là mèo vờn chuột, vờn trước rồi mới giết sau. Người này cuồng ngạo như vậy, nếu giết ta một cách dễ dàng thì chẳng phải sẽ mất đi rất nhiều hứng thú ư...

Bỗng nghe Diêu Tình cười nhạt rồi nói:

- Nói cả nửa ngày mới lòi ra người là một con chuột vừa gian ác vừa xấu xa.

Rồi đi tới đưa tay đoạt lấy bức thư, xem qua và thản nhiên nói:

- Đây là nam nhân viết.

Cốc Chấn nói:

- Tại sao nhìn ra được.

- Nữ tử viết thì mềm mại thành khăn, làm sao ngang ngạnh thế này được? – Diêu Tình chỉ nét chữ - Hơn nữa người nhìn xem, những nét chữ này mạnh mẽ có lực, chắc chắn là do nam tử viết ra.

- Đại mỹ nhân chỉ biết một mà không biết hai. – Cốc Chấn lắc lắc đầu, cười nói – Chỉ có vài dòng ngắn ngủi thì việc gì phải tự mình viết? Cho dù người đ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bất Lộ Hải Nhân

Dùng xong cơm sáng, ba người lại tiếp tục lên đường. Đứa bé đó vạn lần không chịu, nắm lấy tay áo Cốc Chấn nước mắt rùng rùng. Cốc Chấn xoa xoa đầu nó rồi đưa cho nó một khối bạc lớn. Đứa trẻ không hiểu, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái gì mà sáng lấp lánh vậy, có phải đường không?

Cốc Chấn cười nói:

- Không phải đường đâu. Đưa cho bố mẹ cháu để tương lai dùng cho cháu đọc sách.

Vợ chồng chủ nhà thấy vậy thì vui sướng mừng rỡ, từ chối mấy câu rồi cũng nhận lấy.

Ba người chào chủ nhà rồi quất ngựa thẳng tới Huy Châu. Ngựa của Diêu Tình chạy nhanh, ngựa của Lục, Cốc hai người lại chậm, cô vốn hiểu thẳng nên thường chạy trước rất xa rồi quay đầu lại bĩu môi, điệu võ giương uy với hai người, khiến Cốc Chấn thầm chửi mắng: “Con mụ đáng ghét, sớm biết thế này thì thà kiếm hai con lừa Sơn Tây cưỡi cho thoải mái.”

Ý nghĩ không vui này vừa hiện lên đã vụt tắt, nhìn cảnh đẹp trên đường Cốc Chấn vô cùng hứng chí, cười nói bình luận cảnh vật. Hẳn hiểu nhiều biết rộng đến kỳ lạ, địa lý, phong tục, truyền thuyết, thổ sản các nơi không

cái gì là không nói ra rành rẽ, khiến người ta mê say. Không chỉ Lục Tiệm nghe vui tai hứng thú mà Diêu Tình cũng quên cả khoe khoang sức ngựa để đi cùng một bên nghe ngóng đến nhập thần, cảm thấy có nhiều người nhiều việc còn chưa từng nghe nói tới.

Đi hai ngày dọc theo sông Tân An về hướng tây đến địa giới Huy Châu, mắt thấy núi non trùng điệp nhấp nhô xanh mướt, in bóng xuống dòng sông như muốn nhuộm cả mặt nước mờ ảo một màu xanh mênh mông.

Cốc Chấn xúc cảnh sinh tình, chỉ roi ngựa cười nói:

- Huy Châu xứng đáng với danh hiệu bảo vật của Trung Hoa. Phía tây bắc chính là Hoàng Sơn với bảy mươi hai ngọn núi chiếm hết cả cái đẹp trong trời đất. Dòng sông Tân An này chính là từ trăm ngọn suối của Hoàng Sơn tụ về, trong vắt như lụa, mát lạnh dịu người. Có câu nói rằng: “Ô Lai không có lão tùng thì Dịch Thủy chẳng có thợ khéo”. Cây tùng của Hoàng Sơn, nước của Tân An chế tạo thành loại mực Huy Châu đệ nhất thiên hạ. “Vàng ròng dễ kiếm, mực Huy Châu khó tìm”, từ xưa đều đã có danh tiếng vang dội. Gần đây “Đồng Tước ngõa” của nhà họ Phương, “Thanh Ngọc án” của nhà họ Trình đều không thua gì mực của cổ nhân. Còn có loại tơ tằm tắm nước cũng rất tốt, còn như cây sơn trà ở ba đầm, cây mộc nhĩ ở Hoàng Sơn cũng đều là vật quý khó có được...

Nói đến đó, ánh mắt hẩn chuyển đi, thấy bên đường có mấy gánh hàng rong bán hoa quả thì bất giác cười nói:

- Đúng rồi, ta quên mất cái này.

Liền nghiêng người xuống ngựa, chốc lát đã mua về một vốc hoa quả, cười nói:

- Loại hạt dẻ này là thổ sản nơi đây, lại đây lại đây, chúng ta chia nhau ăn thôi.

Diêu Tình đã từng ăn qua nên không ngạc nhiên, nhưng Lục Tiệm thì lại mới gặp lần đầu, thấy hạt dẻ này hình dáng bình thường nhưng bóc ra nếm thử mới biết mùi vị thơm ngọt. Cốc Chấn nói:

- Loại hạt dẻ này có thơ nói rất đúng: “Vị cam tuyền như quăn mật ong non, giòn hơn thạch nhũ của Ung thành, một chút mùi thơm lưu khỏa miệng, mười năm mơ lượn chốn giang hồ.” Ta thích nhất là câu cuối cùng “Mười năm mơ lượn chốn giang hồ”, nếu có thể tự do tự tại trên giang hồ, ngao du mười năm thì sung sướng biết bao.

Nói rồi vang giọng cười lớn, chí khí hào tình lộ hẳn ra ngoài mặt.

Huy Châu đã hiện ra trước mắt, tiến một bước là nguy cơ bốn bề, nhưng Cốc Chấn vẫn cười nói tươi tỉnh như chẳng có việc gì, khi độ tự nhiên phóng khoáng đó cho dù là Diêu Tình cũng cảm thấy không bằng, liền cười nói:

- Xú hồ ly, Huy Châu còn có một loại sản vật, người quen không nói rồi.

Cốc Chấn nói:

- Sản vật gì?

Diêu Tình nói:

- Uông Trực có tính là sản vật của Huy Châu không?

Cốc Chấn cười rồi thở dài nói:

- Tất nhiên là tính rồi. Nhưng Huy Châu không chỉ tạo ra Uông Trực mà còn tạo ra một nhân vật cực kỳ có danh tiếng, cô có biết là ai không?

Diêu Tình hừ nhạt nói:

- Là ai?

Cốc Chấn nói:

- Chính là tổng đốc Giang Nam Hồ Tôn Hiến Hồ đại nhân.

Lục, Diêu hai người đều kinh ngạc, Cốc Chấn vỗ tay thở dài nói:

- Trong châu này lại sinh ra hai nhân vật lớn thế như nước với lửa, cũng có thể coi là trước nay hiếm thấy.

Trong lúc cười nói thì đã đi đến cổng thành. Cốc Chấn dẫn theo hai người qua lại một lúc trong thành, đến một tòa nhà lớn. Trên cổng viết “Mặc Tiên phường”, trước cửa có một tấm bia đá ghi hai hàng chữ: “Tinh thông một nghề, vượt trên thiên cổ.”

Cốc Chấn nhìn thấy thì bật cười nói:

- Lão Trình này, công phu tự võ môn ngựa càng ngày càng cao rồi.

Vừa nói xong thì bỗng nghe có người đằng xa ứng tiếng nói:

- Tiểu Cốc kia, nói thật không thông. Lão phu là người chứ không phải ngựa, làm gì có môn ngựa. Đã không có môn ngựa thì làm thế nào tự võ được?

Ba người nghe tiếng nhìn qua thì thấy một ông lão áo dài mũ cao vác theo một hộp sách cười hì hì cười ngựa khoan thai đi tới. Cốc Chấn giơ tay ra cười nói:

- Lão Trình, ông khỏe chứ.

Ông lão đó nghiêng người nhảy xuống lừa, ôm lấy Cốc Chấn vỗ mặt mừng rỡ:

- Tiểu Cốc, mấy năm nay không gặp, người trốn ở chỗ nào vậy? Có phải là có vợ rồi liền quên mất bằng hữu cũ không?

- Nói gì thế? – Cốc Chấn cười nói – Vợ thì không có, chỉ gặp phải mấy con sâu thối tha đốt cho cả đầu sưng vù, bất đắc dĩ phải đến nhà ông trốn tránh, tiện thể mượn ông mấy thỏi mực.

Lão Trình nét cười biến mất, nghiêm mặt nói:

- Trốn tránh thì được, nhưng mực chỉ mua chứ không cho mượn.

Cốc Chấn cười khà khà, nói:

- Lão Trình, ba năm không gặp vẫn keo kiệt như vậy.

Lão Trình nói:

- Giao kết với Cốc thiếu gia người, nếu không keo kiệt một chút thì làm gì còn đường mà sống?

Hai người cùng nhau cười lớn rồi nắm tay vào nhà, sớm đã có người hầu tiến ra dắt ngựa dẫn đường.

Vào phòng ngồi xuống, Cốc Chấn liền giới thiệu hai bên, khi nói đến lão Trình thì cười nói:

- Vị Trình lão ca này giàu có giỏi giang, kế thừa tổ nghiệp làm nghề chế mực. Lúc trước ta nói loại mực nổi tiếng “Thanh Ngọc án” chính là chiêu bài của ông ta, đúng là xứng đáng với lời khen ngợi “Tinh thông một nghề, vượt trên thiên cổ”.

Trình Công Trạch không ngớt cười nói với Cốc Chấn, nhưng đối với hai người Lục, Diêu lại rất nghiêm chỉnh, nghe nói vậy bèn vội nói mấy câu khiêm nhượng. Cốc Chấn lại nói:

- Trên thế gian kẻ đối đầu với ta không ít, nhưng bằng hữu cũng chỉ có mấy người chứ không nhiều, lão Trình là một người trong đó.

Trình Công Trạch nghe vậy thì lộ ra vẻ mừng rỡ vô cùng.

Lúc này bên dưới đã dâng trà lên, Cốc Chấn hớp một hớp nhỏ thì bỗng thấy Trình Công Trạch mắt không chớp nhìn mình, vẻ mặt có hơi căng thẳng thì bất giác cười nói:

- Trà này uống vào nhẹ nhàng, dư vị trong trẻo, rất có khí thế cô ngạo lẫm liệt, có phải là trà hái từ đỉnh cao của Hoàng Sơn không?

Trình Công Trạch nở mày nở mặt, tấm tắc nói:

- Tinh tế thật, tinh tế thật, cũng là người phân biệt được...

Cốc Chấn cười nói:

- Lão Trình nhà ông, còn có bảo bối gì đừng có mà nuốt trọn, ngoan ngoãn lấy ra đây đi.

Trình Công Trạch cười ha ha đi vào phòng sau lấy ra mấy bức tranh ngọc và một cái hộp gỗ đàn chế tạo tinh xảo.

Cốc Chấn cầm từng thứ lên xem, lúc cầm đến tranh ngọc thì cười nói:

- Đây có phải là món đồ mới đặc ý của lão Hồng “Niễn Ngọc lâu” không? Mấy năm không gặp, lão Hồng cũng chẳng tiến bộ gì nhiều, hôm khác gặp ta sẽ chửi lão một trận.

Lại cầm lên một cuộn tranh, mở ra xem rồi tấm tắc nói:

- Tranh nuôi ngựa của Hàn Can, không phải chép lại mà là đồ thật, Không còn lẽ trời nữa sao?

Hắn dù cười nói mắng chửi nhưng lúc bình phẩm lại không chút hàm hồ. Trình Công Trạch vừa nghe vừa vuốt râu cười khẽ, liên tục gật đầu. Bỗng thấy Cốc Chấn cầm lên cái hộp gỗ, lúc mở ra thì lại là một thỏi mực.

Cốc Chấn ngấm ngía nhiều lần, lại dùng mũi ngửi, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì. Trình Công Trạch thấy vậy thần sắc có thêm mấy phần hồi hộp.

Cốc Chấn bỏ thỏi mực xuống rồi chột nói:

- Thỏi mực này chế tạo tinh tuyệt không cần phải nói nhiều, nhưng như thế này thì không bằng trước đây.

Trình Công Trạch thở dài nói:

- Đúng là bị người phát hiện ra rồi.

Cốc Chấn nói:

- Mùi thơm của thỏi mực này vì sao lại giảm đi nhiều?

- Nói ra thì phải trách Tiểu Cốc người. – Trình Công Trạch cười khổ nói –
– Năm nay không biết người biển đi đằng nào, con đường buôn bán Nam Hải đã bị đứt đoạn, hương liệu đặc biệt của Nam Hải không đến Trung Thổ nữa. Chỗ tuyệt diệu của mực Huy Châu một nửa ở màu mực, một nửa ở mùi mực. Không có hương liệu đặc biệt của Nam Hải thì chỉ có thể dùng hương liệu ở đây để bổ sung, mùi thơm tất nhiên kém xa rồi.

Cốc Chấn cười nói:

- Không cần vội vã, việc nhỏ đó ta sẽ có cách.

Trình Công Trạch mừng rỡ nói:

- Đều nhờ lão đệ rồi, có điều nói miệng không có bằng chứng...

Cốc Chấn trừng mắt nói:

- Ông biến đi, được đăng chân lân đăng đầu, muốn ta viết quân lệnh trạng ư?

Trình Công Trạch vò đầu cười gượng, ông ta chuyên về nghề chế mực, hễ nói đến chế mực là liền có mấy phần si ngốc.

Cốc Chấn lại nói:

- Chỉ có mấy thứ này à?

Trình Công Trạch cười nói:

- Còn có một loại bảo bối, nhưng là thứ Trình mỗ yêu thích nhất, người có đoán ra không?

Cốc Chấn đảo mắt rồi vỗ tay cười nói:

- Không cần nói nữa, đúng là con gái ông rồi.

Trình Công Trạch ha ha cười nói:

- Tuyệt Yên, ra đây đi.

Chỉ thấy một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi từ phòng sau đi ra, cúi đầu xuống yếu điệu vô cùng, hướng tới mọi người chúc vạn phúc rồi ngược mắt lên rụt rè nói:

- Xin chào Cốc thiếu gia.

Cốc Chấn ngăm ngía cô một lúc rồi cười nói:

- Người ta nói con gái biến hóa vô cùng, ba năm trước người còn nhỏ xíu, bây giờ đã hóa thành một mỹ nhân rồi. Nhưng hai chữ thiếu gia đó không đúng lắm, ta là huynh đệ với cha cô, cô phải gọi là Cốc thúc thúc mới đúng.

Trình Tiểu Yên mặt ngọc đỏ bừng, căn môi không nói gì. Cốc Chấn lại chuyển qua Trình Công Trạch cười nói:

- Cháu gái ngoan đã có mai mối gì chưa?

Trình Công Trạch nói:

- Vẫn chưa có. Tiểu nha đầu đòi hỏi cao, chẳng đồng ý ai cả, đều tại ta nuông chiều làm hư đi.

Cốc Chấn cười nói:

- Đám công tử nhà giàu, con cháu nhà dòng dõi ta cũng biết mấy kẻ, nhưng hầu hết đều chẳng ra gì, nếu không thì cũng làm ông mỗi một phen.

Diêu Tình đứng bên quan sát, thấy cô gái họ Trình mất hết hứng thú thì trong lòng sáng tỏ, liền nói:

- Xú hồ ly, nói ít đi mấy câu có chết đâu?

Cốc Chấn chớp mắt, cười hi hi nói:

- Được được, không nói nữa. Nhưng có một việc nghiêm chỉnh cần nhờ lão Trình.

Trình Công Trạch nói:

- Huynh đệ cứ nói.

Cốc Chấn nói:

- Ông là người đứng đầu thương nhân ở đây, tầm mắt bao quát, thử giúp ta kiểm tra một việc xem.

Nói rồi bảo ông ta ghé tai vào hạ giọng nói mấy tiếng, thần sắc Trình Công Trạch mấy lần biến đổi, gật gật đầu rồi xăm xăm đi mất.

Trình Tuyết Yên nói:

- Xin mời Cốc thiếu gia vào nhà sau dùng cơm.

Cốc Chấn cười nói:

- Hay lắm, hay lắm.

Ba người theo cô tới nhà sau, chỉ thấy đá nước quanh co, trúc tre rậm rạp, là một nơi thanh tĩnh.

Trình Tuyết Yên dẫn ba người tới một phòng nhỏ trong vườn rồi tự mình lo liệu đồ ăn. Cô nhìn thì mềm mại mà lúc điều khiển người hầu đầu bếp trong nhà lại rất tự nhiên, chẳng giống một thiếu nữ yếu đuối mà giống như bà chủ gia đình. Thế mà Cốc Chấn vẫn buông lời phóng đãng, trêu chọc không tha, mấy lần làm cô mặt đỏ tía tai, không đợi đồ ăn làm xong đã luống cuống chạy mất.

Dùng cơm xong, Cốc Chấn tự đến sương phòng ngủ. Lục, Diêu hai người lại ngồi nói chuyện, không lâu sau nha hoàn đến báo:

- Nước tắm đun xong rồi.

Diêu Tình thích sạch, tắm rửa xong thần khí nhẹ nhàng liền lập tức về phòng ngủ, không ngờ ngủ được một chút thì đã mơ thấy ác mộng, hoảng hốt tỉnh lại cả người toát mồ hôi.

Nhớ lại lửa đỏ xác cháy trong mơ, Diêu Tình run rẩy dao động, ngồi ngẩn ra hồi lâu. Đợi đến lúc cô chạy ra khỏi cửa phòng thì đêm đã khuya, mây che trăng mờ, trong vườn tĩnh lặng, chỉ có đăng xa ánh đèn như hạt đậu khiến người ta phải ưu tư.

Diêu Tình đến gần, nhìn qua khe cửa thấy bóng dáng thướt tha của người con gái. Cô biết đó chính là Trình Tuyết Yên, trong lòng không khỏi

ngạc nhiên: “Cô bé này nửa đêm không ngủ mà còn đang làm gì vậy?” Liền nhảy lên nóc phòng, dỡ ngói nhìn vào thì chỉ thấy Trình Tuyết Yên ngồi trước bàn viết thư. Diêu Tình định thần nhìn kỹ bất giác cả kinh, thì ra trên giấy chữ to chữ nhỏ viết toàn là hai chữ “Cốc Chấn”.

Viết kín cả giấy rồi, Trình Tuyết Yên lại ngẩn ngơ một hồi, sau đó châm giấy vào lửa ném vào chậu than, rồi thở dài một hơi ngồi bên mép giường, nhìn tro than ngơ ngẩn xuất thần. Diêu Tình không khỏi âm thầm than thở, tự nghĩ: “Xú hồ ly lại tạo nghiệt rồi, còn cô bé này, hừ, cũng thật ngớ ngẩn. Nước chảy đã vô ý thì hoa rơi cần gì phải có tình?” Tức thì hận Cốc Chấn khinh bạc vô vị, lại cũng rất coi thường Trình Tuyết Yên.

Vừa xếp lại gạch ngói định nhảy xuống thì đột nhiên liếc thấy dưới ánh trăng có một bóng đen lướt qua, nhẹ như làn khói bồng bênh bay đi.

Diêu Tình cả kinh tung mình đuổi theo. Người kia vô cùng cảnh giác, Diêu Tình vừa hành động thì hăn liền phát hiện ra có người đuổi theo nên chạy nhanh hơn, Diêu Tình cũng theo đó tăng tốc. Một trước một sau vượt qua tường nhà họ Trình rồi leo trèo chạy nhảy trên mái nhà trong thành, người đuổi ta chạy. Qua một lúc, hai người vẫn luôn cách nhau ba trượng, người kia không cách nào bỏ rơi Diêu Tình, Diêu Tình cũng không thể đuổi kịp hăn. Từ sau lưng nhìn lại thì người kia vai nhỏ eo thon, dáng dấp yếu điệu, rõ ràng là một nữ tử ít tuổi. Cứ như vậy Diêu Tình càng không chịu bỏ cuộc, đề khí khinh thân đuổi theo không rời.

Không bao lâu thân mình cô đã nóng bừng, hô hấp biến thành gấp gáp, lúc này bỗng thấy nữ tử kia nhảy vọt lên cao, tư thế đẹp đẽ rồi rơi xuống một nóc nhà co người lại nấp vào chỗ tối.

Diêu Tình chỉ sợ đối phương ám toán nên cũng đột ngột dừng bước, phục ở gần đó. Chỉ thấy hai mắt nữ tử kia ánh lên dưới trăng, phát sáng lấp lánh trong bóng tối, rồi cô ta chợt cười khẽ, tiếng cười quyến rũ thâu

xương, như một dải tơ nhảy múa trong đáy lòng người. Diêu Tình nghe mà ngửa ngáy trong lòng, liền nhặt một viên ngói ném tới.

Hai người cách nhau mấy trượng, viên ngói đó ném ra chỉ như đá chìm xuống biển. Nữ tử kia đôi mắt vẫn sáng rỡ, chỉ thêm vẻ châm biếm. Diêu Tình âm thầm kinh hãi, vừa định thi triển thần thông “Khôn Nguyên” thì bỗng thấy dưới đôi mắt kia bỗng nổi lên hai điểm lửa xanh chập chờn bất định.

Diêu Tình thấy tình hình quái dị như vậy thì tâm thần chấn động, thổ kình đã đủ mà quên cả phát ra. Bỗng nghe nữ tử kia cười khanh khách nói:

- Phấn Sư Tử, đừng có nghịch nữa, mày cù ta rồi đấy.

Diêu Tình chẳng hiểu gì cả, nữ tử kia lại cười nói:

- Còn người.

Nói rồi kình phong ào tới. Diêu Tình phát tay áo nhẹ nhàng đón lấy vật kia, chính là viên ngói lúc nãy. Vừa định phản kích thì bỗng cảm thấy không ổn, “Khôn Nguyên” liền tung ra đánh cho gạch ngói tung lên tạo thành một lá chắn trước mặt mình. Chỉ nghe tiếng đình đình dồn dập, trên gạch ngói lóe lên nhiều đốm lửa.

Diêu Tình thầm kêu nguy hiểm, thì ra nữ tử kia vô cùng xảo quyệt, đầu tiên ném trả viên ngói, Diêu Tình đón lấy cảm thấy kình lực của cô ta quá yếu ớt liền sinh lòng khinh thường, ai ngờ nữ tử kia ném ngói chỉ là để đánh lừa đối thủ, cùng với viên ngói còn đột ngột ném ra ám khí lợi hại, vừa nhiều vừa hiểm. Nếu không phải Diêu Tình cơ trí tất đã mắc bẫy.

Diêu Tình vung tay, tiếng lách cách vang lên, gạch ngói đầy trời như có linh tính lại rơi về chỗ cũ, không hề kinh động đến chủ nhà. Cô đưa mắt nhìn sang thì thấy phòng ốc trong thành trùng điệp vô tận, trải dài vào tận

bóng đêm. Mái ngói mà nữ tử kia ẩn nấp đã trống hoác, giống như chưa từng có ai ở đó.

Diêu Tình đón gió đêm trầm mặc đứng hồi lâu rồi xé một mảnh áo bọc lấy bàn tay, cúi người lần tìm được mấy mũi chùy nhỏ ba cạnh dài khoảng một phân, đưa ra dưới ánh trăng thì ánh lên màu xanh, hiển nhiên có tẩm chất kịch độc.

Diêu Tình vô cùng tức giận, thầm nghĩ tới sự hiểm độc của nữ tử kia thì đối thủ mà không phải là mình chắc chín phần mười sẽ mất mạng. Vừa định đuổi theo thì lại e ngại loại ám khí kia nên do dự hồi lâu rồi đành bất mãn trở về.

Về đến nhà họ Trình thì sắc trời đã dần sáng, từ xa thấy phòng Cốc Chấn ánh lửa sáng ngời, lúc đến gần thì nghe trong phòng có người nói chuyện. Đẩy cửa nhìn vào, Cốc, Lục hai người đang ngồi bên bàn, Cốc Chấn tay cầm một tờ giấy hoa tiên nhú mào.

Diêu Tình trong lòng trầm xuống, kêu lên:

- Lại có thư lưu lại?

Hai người thấy cô thfi đều có vẻ kinh ngạc, Cốc Chấn cười rồi gọi:

- Chào đại mỹ nhân, đêm qua ta nghe có động tĩnh, lúc tỉnh lại thì đã thấy cái này rồi.

Diêu Tình đón lấy xem xét, vết mực trên giấy còn chưa khô, xiêu vẹo viết tám chữ lớn: “Họa lớn sắp đến, mau rời Huy Châu”.

Cốc Chấn nói:

- Những chữ này xấu xí quá thể, ngoằn ngoèo như giun đất, uốn lượn như rắn bò, theo ta thấy chắc là dùng tay trái để viết ra. Người viết chắc là

người quen cũ, cố ý đổi tay viết chữ để khiến ta không đoán ra thân phận của y.

Diêu Tình cười nhạt, ném tờ giấy lại cho hắn rồi nói:

- Người quen cũ gì chứ, là nhân tình cũ mới đúng.

Lục, Cốc nhìn nhau, Lục Tiệp nói:

- A Tình, tại sao lại nói như vậy?

Diêu Tình đem việc gặp phải trong đêm kể lại, rồi đặt mũi chùy nhỏ kia lên bàn nói:

- Rõ ràng chính là nữ tử kia lưu thư, người thử nghĩ kỹ xem, bình sinh những người quen cũ có vị nào hảo tâm như vậy?

Cốc Chấn nhìn mũi chùy, ngẫm nghĩ một lúc rồi chợt nói:

- Cô nói giọng nữ tử đó vừa mềm mại vừa quyến rũ?

Diêu Tình nói:

- Mềm mại quyến rũ như các cô nương ở Tụy Vân lâu.

Trong mắt Cốc Chấn thoáng qua một tia hoảng hốt, trong lúc kinh hãi bỗng thấy Diêu, Lục hai người nhìn mình có ý muốn hỏi thì bất giác cười nói:

- Nhìn ta làm gì?

Lục Tiệp nói:

- Người đoán là ai vậy?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Có một người, nhưng chắc không phải.

Diêu Tình phì một tiếng, nói:

- Sao lại không phải? Nhiều tình nhân cũ quá hay sao?

Cốc Chấn cười khỗ nói:

- Chỉ vì người đó không giỏi võ công, mà còn đối đầu với ta.

Diêu Tình ngẩn ra rồi cũng không hỏi nữa.

Ba người ngồi ngơ ngẩn đến lúc trời sáng, Trình Tuyết Yên chuẩn bị xong đồ ăn sáng liền đến mời. Dùng xong cơm, ba người đang ngồi uống trà thì bỗng thấy Trình Công Trạch người đâm mồ hôi chạy vào, vẻ mặt rất mừng rỡ. Cốc Chấn nhìn thấy thì quên cả buồn phiền, cười nói:

- Chắc là có tin tức tốt lành rồi.

Trình Công Trạch chạy quá gấp gáp nên bưng chén trà một hơi uống cạn rồi cười nói:

- Ta tra tìm một đêm liền phát hiện ra hai việc có quan hệ với những gì người dặn dò. Việc thì nhất là nhà Lưu Chính Đức phú hộ Bách Thọ thôn phía tây nam Hoàng Sơn bị mất hai thạch gạo mới, hai con dê béo, hôm qua đã báo quan. Quan sai đến truy tìm thì thấy trên mặt đất có vết gạo rơi thành lối hướng vào trong núi, quan sợ là sơn tặc nên không dám đuổi vào theo. Việc thứ hai là ở Thái Quang trấn phía đông nam Hoàng Sơn, “Phúc Linh đường” trong trấn mất khá nhiều thuốc men, ta đã phái người đến hỏi thì thuốc đó là thạch tín. Tiểu Cốc người nói xem có quái lạ hay không?

- Thạch tín?

Cốc Chấn trầm ngâm một lúc suy nghĩ đủ kiểu mà không giải được, bèn vòng tay cười nói:

- Đã phiền đến Trình huynh rồi, tiểu đệ quấy rồi cả đêm, cũng xin phép cáo từ.

Trình Công Trạch cả kinh nói:

- Sao không ở thêm mấy ngày?

Cốc Chấn nói:

- Kẻ thù của ta rất nhiều, lại rất lợi hại, nếu còn ở lại sẽ đem đến tai họa lớn cho ông, càng đi sớm sẽ càng tránh được mối lo về sau.

Trình Công Trạch dù sao cũng không phải là người trong giang hồ nên nghe vậy mặt trắng bệch, run rẩy chẳng nói năng gì. Cốc Chấn lấy một ít lương khô rượu ngon và đổi hai con ngựa tốt. Trong lúc đó Trình Tuyết Yên không chịu xuất hiện, đợi đến lúc ba người lên đường thì mới ra tiễn, hai mắt hơi đỏ ửng, cúi đầu im lặng. Diêu Tình thấy vậy thì không khỏi liếc Lục Tiệm, thâm tự khen may: “Còn may y đầu óc chậm chạp, nói năng vô vị, không có bản lĩnh trêu hoa dặt cỏ.”

Nhanh chóng ra khỏi thành xong, Cốc Chấn bỗng ghìm ngựa lại, nói:

- Lục Tiệm, chuyến đi này có hai việc, một tốt một xấu, người muốn nghe việc nào trước?

Diêu Tình hừ lạnh nói:

- Còn cổ ra vẻ bí ẩn.

Lục Tiệm nghĩ một chút rồi nói:

- Nghe việc tốt trước.

Cốc Chấn cười nói:

- Uông lão quỷ tất nhiên trốn trong Hoàng Sơn, đó là việc tốt.

Lục Tiệm tỉnh thần phấn chấn, nói:

- Còn việc xấu thì sao?

Cốc Chấn nói:

- Việc xấu ư, đó là cao thủ Đông Đảo cũng đã đến Huy Châu rồi.

Lục Tiệm cả kinh, trầm lặng hồi lâu rồi nói:

- Có thật không?

Cốc Chấn nói:

- Chắc là đúng. Hiện giờ nếu muốn tẩy sạch oan khuất của ta thì phải ở lại Huy Châu, còn nếu muốn giữ mạng thì phải chạy càng xa càng tốt.

Lục Tiệm, Diêu Tình nhìn nhau một lúc, Lục Tiệm nhíu mày nói:

- Nếu bỏ chạy thì người và ta có thể sống sót không?

Cốc Chấn cười nói:

- Có thể sống thêm vài ngày cũng chưa biết chừng.

Lục Tiệm cũng cười cười, thản nhiên nói:

- Nói thế thì chạy hay không chạy cũng chẳng tránh khỏi chết. Đã như vậy, ta sẽ không chạy.

Cốc Chấn chăm chú nhìn y, nói:

- Người không hối hận chứ?

Lục Tiệm hơi ngần ngừ rồi quay lại nhìn Diêu Tình. Diêu Tình lộ vẻ miễn cưỡng, quay đầu đi nói:

- Nhìn tôi làm gì! Anh đi đâu, tôi cũng theo đến đó.

Lục Tiệm trong lòng kích động hồi lâu. Cốc Chấn bất giác thở ra một hơi, quất ngựa dẫn đầu tiến tới.

Đi chưa được lâu thì bỗng nghe tiếng vó ngựa. Chỉ thấy ven đường phía trước mặt có hai con ngựa trắng lao ra một phải một trái, lông bờm bóng loáng. Kỵ sĩ đều là thiếu niên anh tuấn, mặc quần áo một màu trắng như tuyết, kiếm đeo trên lưng dải tua đỏ rực phấp phới, hiên ngang mạnh mẽ. Họ thấy ba người thì đột nhiên quay đầu ngựa chạy ngược lại.

Cốc Chấn biến sắc, hừ một tiếng. Lại đi thêm một đoạn, bỗng thấy trước mặt có hai con ngựa đen đi thẳng tới, cả mình đen như than, người cười là hai thiếu nữ xinh đẹp, mặc quần áo màu xanh lục, lưng đeo một cây đàn tỳ bà sáng vàng rực rỡ, nhìn thấy ba người thì cũng quay đầu ngựa chạy ngược lại.

Diêu Tình ngạc nhiên nói:

- Máy kẻ này làm cái trò gì vậy?

Cốc Chấn chỉ cười cười không nói. Lại đi thêm một đoạn, bỗng thấy hai con ngựa vàng phi tới, ngồi trên ngựa là một đôi thiếu niên áo vàng, lưng đeo một cây đàn tranh cổ, vẫn chưa đến gần đã lập tức quay ngược lại. Lục Tiệm, Diêu Tình càng nhìn càng ngạc nhiên. Sau đó đi thêm một quãng, lại có thêm hai kỵ sĩ cưỡi ngựa hồng, bờm bay phấp phới như lửa bốc bùng, hai thiếu nữ áo đỏ một đeo tiêu ngọc, một đeo sáo ngọc nhìn thấy ba người thì cũng quay ngựa bỏ chạy.

Diêu Tình nhìn Cốc Chấn vẻ nghi ngờ nói:

- Xú hồ ly, người biết nguyên nhân phải không?

- Ta tất nhiên biết chứ. – Cốc Chấn cười nói – Cái đó gọi là “Tám con tuần mã đón người về”.

Lục Tiệm nói:

- Đón người về? Về đâu chứ?

Cốc Chấn tắt vệt nét cười, chậm rãi nói:

- Về Diêm La địa phủ, mười tám tầng địa ngục.

- Nói gì đấy? – Diêu Tình nhổ nước bọt, tức giận nói – Ta không đón nhận sự ngênh tiếp của hần thì hần sẽ làm gì?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Kẻ nào bị “Bất Lộ Hải Nhân” chấm phải thì nói chạy có thể chạy sao?

Lục Tiệm trong lòng chấn động, buột miệng nói:

- “Bất Lộ Hải Nhân”, là Diệp Phạm của Ngục đảo ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Không sai, Diệp lão Phạm thân chính đến Trung Thổ là rất coi trọng thể diện của Cốc mỗ rồi, nếu không đến gặp thì thật là thất lễ.

Diêu Tình hừ khê, nói:

- Mất lộ với không lộ cái gì (chữ “lộ” nghĩa là lộ), bản cô nương cứ không để hần khống chế đấy. Hần đón đường hướng tây thì ta cứ đi về

hướng bắc.

Liền vung roi đi về phía con đường bên cạnh. Vừa đi được mấy trượng thì chợt nghe vù một tiếng, con ngựa của Diêu Tình bỗng quy xuống. Cô phản ứng cực nhanh, tung mình lên nhẹ nhàng bay ra hơn trượng, quay đầu nhìn lại thì con ngựa đó đã ngã lăn trên mặt đất, bên tai có một lỗ thủng nhỏ máu phun như mưa, chính là một chiêu đánh thẳng vào não, lập tức mất mạng.

Diêu Tình ngẩn ra, tung mình tới vỗ vào đầu con ngựa. Kinh lực vừa vào, lỗ nhỏ liền rơi ra một quả tùng đẫm máu. Trong lòng cô trầm xuống, đưa mắt nhìn quanh thì bốn bề cây cối rậm rạp, mây khói mờ mịt, nơi sâu thẳm trong rừng nhìn không thấy rõ, giống như có vô số yêu quái ma quỷ đang ẩn nấp. Với lá gan trùm trời của Diêu Tình mà cũng cảm thấy run lên từng hồi.

Cốc Chấn cười lên khanh khách, cao giọng nói:

- Diệp thúc thúc, ông cần gì phải vội vàng đến hầu như vậy?

Tiếng nói còn chưa dứt đã lại có tiếng vù vù, con ngựa của Cốc Chấn lập tức ngã lăn ra hất hẳn xuống.

Lục Tiệm cũng không nhìn rõ được ám khí, nhưng thần thông của y ở tay, cho dù có nhìn thấy hay không cũng chẳng quan trọng. Tiếng gió vừa nổi lên thì y đã múa tay ra, bỗng cảm thấy lòng bàn tay đau nhói như bị xuyên thủng. Cũng cùng lúc đó, “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” ứng thể sinh ra, cơ tay lồm xuống, gân mạch lưu chuyển, nháy mắt đã làm giảm bớt lực bản. Lục Tiệm đưa tay lên nhìn thì trong lòng là một quả tùng nhỏ xanh lục, dư thể chưa hết vẫn đang quay vù vù không ngừng.

Bỗng nghe trong rừng bên trái có người khen ngợi:

- Ra tay hay lắm.

Chữ “lắm” vừa dứt thì đã im lặng trở lại. Cốc Chấn nghiêng tai nghe ngóng rồi cười nói:

- Diệp lão Phạm đó giấu đầu giấu đuôi, thật là hèn nhất.

Lục Tiệm hơi trầm ngâm rồi nhảy xuống ngựa, vỗ vào mông nó, con ngựa liền theo đường cũ chạy đi. Cốc Chấn nói:

- Tại sao không cưỡi ngựa nữa?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Súc vật vô tội, cần gì phải bắt nó mất mạng theo ta?

Cốc Chấn cười nói:

- Nói đúng lắm.

Rồi quay sang nhìn Diêu Tình, thấy mặt cô trắng bệch thì bất giác cười nói:

- Đại mỹ nhân, bây giờ rút chạy vẫn còn kịp đó.

Diêu Tình hai má đỏ bừng lên, mắng:

- Xú hồ ly còn nói láo nữa thì ta sẽ vặt tai người.

Cốc Chấn ha ha cười lớn, rào bước đi trước. Lục Tiệm nhìn bóng hắt, bỗng thở dài một tiếng. Diêu Tình giật giật tay áo y, nhỏ giọng nói:

- Anh có sợ không?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Sợ thì không sợ, nhưng lúc nào chỗ nào cũng bị người ta áp chế thì thật là buồn bực muốn chết.

Nói xong nhìn cô sâu nặng rồi bỗng đưa tay nắm lấy tay cô. Điều Tình trái tim nhảy lên, má hơi đỏ ửng, đột nhiên nhớ ra từ khi quen biết đến giờ đây là lần đầu tiên Lục Tiệm chủ động bày tỏ với mình, phút chốc trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, khuôn mặt cũng lộ ra nụ cười ôn nhu. Lục Tiệm cũng cười đáp lại, hai người nắm tay kề vai cùng đi theo Cốc Chân.

Đi được mấy dặm thì đằng xa trong núi nổi lên tiếng nhạc lớn như biển động mưa giông. Tiếng tiêu nứt nở, tiếng địch cao vút, tiếng đàn tranh chậm rãi như nước chảy lững lờ, tiếng tỳ bà hỗn loạn như tiếng ngọc rơi, trong đó còn lẫn tiếng đình đang như có người đấu kiếm.

Đi tới gần thì từ xa đã thấy trên mặt đất trống có trải một tấm thảm Ba Tư hoa văn sống động, rực rỡ chói mắt, bên trên đặt một cái giường thấp có một nam tử khoảng ba mươi tuổi đang nằm. Hắn ánh mắt sáng quắc, tóc dài tung bay, áo bào bằng tơ xanh như nước biển thêu cảnh rồng giỡn cá, theo cử động của hắn thì áo bào chuyển động, rồng bay cá lượn như vật sống.

Tám thiếu niên nam nữ đang ngồi ngay ngắn đánh đàn thối sáo gảy tỳ bà, hai tên thiếu niên áo trắng đang múa kiếm đấu võ, dáng điệu linh hoạt đẹp mắt như hai phiến lá ngọc nhẹ nhàng bay lượn.

Lục Tiệm thầm nghĩ: “Người áo bào xanh đó chắc là Diệp Phạm rồi.” Y nhớ tới việc dùng quả tùng bắn ngựa vừa rồi thì trong lòng tức giận, bỗng lắc người lao tới giữa hai thiếu niên áo trắng kia. Bọn chúng vừa đúng lúc đang múa kiếm đâm tới, thu lại không kịp nên mắt thấy sắp đâm xuyên ngực Lục Tiệm.

Lục Tiệm giơ ngón trỏ và ngón giữa lên, hai tay tách ra kẹp lấy mũi kiếm của hai người không thể chống cự. “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” vốn có từ “Bổ Thiên Kiếp Thủ”, tuyệt không cần phải có vũ khí mới có thể dùng ra được. Liền có tiếng coong coong rồi trường kiếm của hai thiếu niên rời tay, Lục Tiệm quát một tiếng “Đi”, cánh tay rung lên, hai đạo kiếm quang đã bay vọt lên, uốn lượn trên không rồi như điện lao xuống. Hai tên

thiếu niên chưa kịp nghĩ ngợi thì đã nghe xoẹt xoẹt hai tiếng, trường kiếm đã đồng thời chui tọt vào vỏ.

Chiêu đoạt kiếm trả kiếm này kinh lực khéo léo, động tác chuẩn xác đến mức kinh thể hãi tục. Hai tên thiếu niên mắt tròn, vẫn còn đang trong tư thế đâm kiếm ra, chưa kịp lùi lại, thời gian như cũng ngừng trôi. Tiếng nhạc cũng đột nhiên im bật, đám thiếu niên nhìn Lục Tiệm, kẻ nào mặt cũng không còn chút máu.

Lục Tiệm hai tay đoạt kiếm nhưng mắt vẫn không rời Diệp Phạm, thấy hăn từ đầu đến cuối mắt không chớp, đầu không ngẩng, nhàn nhã thoải mái, mặt đầy vẻ cười cợt thì bất giác vô cùng nghi hoặc, thầm nghĩ kẻ này hoặc là máu lạnh vô tình, hoàn toàn không quan tâm đến việc sống chết, hoặc là đã nắm rõ võ công của mình, việc đoạt kiếm trả kiếm đều nằm trong dự liệu của hăn nên không cần ra tay. Vừa nghĩ như vậy, y liền nắm chặt hai tay, lòng bàn tay bất giác toát mồ hôi lạnh.

Cốc Chấn khẽ cười, chột nói:

- Diệp lão Phạm, vẻ phô trương này của ông cũ quá rồi, không đổi mới được sao?

Diệp Phạm ngăm ngía hăn một chút, khẽ cười nói:

- Được lắm, người nói xem đổi mới thế nào?

Cốc Chấn cười nói:

- Chẳng hạn như nam đóng nữ, nữ đóng nam. Còn tám ngựa đón người về thì sao không đổi thành tám ngựa cười người về, người không cười ngựa mà là ngựa cười người.

Đám thiếu niên nghe vậy thì thầm kêu khổ rồi, kẻ nào cũng trừng mắt nhìn Cốc Chấn lộ vẻ căm tức.

Diệp Phạm thì hai mắt sáng lên, vỗ đùi đứng dậy cười nói:

- Con khỉ con nhà người tuy đáng ghét nhưng biện pháp quý quái cũng không tồi.

Nói đến đó thì lại sinh ra nghi ngờ, nhú mày nói:

- Chỉ có điều người cười ngựa thì dễ, nhưng ngựa cười người ư...

Bỗng lắc người đột ngột đem một con ngựa trắng bốn vó chổng lên trời, nhấc bổng lên. Lục Tiệm thấy vậy thì trợn mắt há miệng.

Con ngựa trắng đó vốn là ngựa tốt khó kiếm, dáng vẻ dũng mãnh, thân thể đầy đà, bỗng nhiên bị người nhấc bổng lên thì khiếp sợ bốn vó đạp loạn. Diệp Phạm không thèm tránh né mà sừng sững đứng bất động, rồi đột nhiên chân không chấm đất chạy như bay một vòng rồi mồi nhẹ nhàng đặt con ngựa xuống, vỗ vỗ tay gọi một tên thiếu niên áo trắng nói:

- Triệu Vũ, ngươi lại thử xem nào?

Triệu Vũ mặt trắng nhợt, run lên mấy cái rồi quỳ phệt xuống đất rơi lệ nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ bản lĩnh thấp kém, sao có thể gánh được trọng trách lớn như vậy?

Diệp Phạm nhú mày, hừ lên giận dữ rồi lại nói với một thiếu niên áo trắng khác:

- Tiền Gia, vậy ngươi qua đây.

Tiền Gia mặt vàng như đất, thân mình hướng tới nhưng hai chân vẫn như đóng đinh trên mặt đất. Diệp Phạm không chờ được liền cúi người lại vác con ngựa trắng lên rầm rập chạy qua.

Tiền Gia thấy con tuấn mã đó miệng sùi bọt mép, bốn vó đá loạn thì sợ chếp khiếp, kêu toáng lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy. Diệp Phạm đuổi theo sát nút, miệng vẫn gọi mời:

- Đừng sợ, đừng sợ...

Tiền Gia sao có thể không sợ được. Hắn chạy được hơn mười bước thì bỗng thấy sau lưng nổi lên tiếng gió, biết là Diệp Phạm đuổi tới thì bất giác hai chân mềm nhũn ra đổ gục trên mặt đất.

Diệp Phạm thấy Tiền Gia cuộn tròn trên mặt đất như một đồng bunn thì nhất thời cau mày, lại nhìn xung quanh thấy đám thuộc hạ co lại một chỗ, vẻ mặt khiếp sợ, thấy ánh mắt của hắn quét đến thì đều lùi lại. Diệp Phạm rất không vừa ý, liền buông con ngựa xuống hậm hực nói:

- Đáng tiếc, ý định thì hay nhưng đám nô tài này lại không dám ra sức.

Diêu Tình, Lục Tiệm vừa buồn cười vừa kinh hãi, Cốc Chấn thì lại cố nén cười, ra vẻ nghiêm chỉnh nói:

- Đừng trách người khác, có trách thì phải trách Diệp lão Phạm ông không biết linh hoạt. Trên đời này vốn có cách không cần tốn sức mà vẫn có thể lấy ngựa cười người được đấy.

Diệp Phạm nhìn hắn chăm chăm, cười nhạt nói:

- Tiểu tử lại muốn lừa người rồi, trên đời làm gì có cách nào hay ho như thế?

Cốc Chấn buông tay cười nói:

- Nếu ông không tin thì ta cũng chịu thôi.

Diệp Phạm rất thích khoe khoang, bình sinh thích nhất là những việc nổi trội làm người khác khiếp sợ hay ngạc nhiên bàn tán để tỏ ra khác người.

Lúc này nghĩ đến cảnh tám tên thuộc hạ vác ngựa mở đường để thiên hạ há mồm trợn mắt thì trong lòng ngựa ngáy, lập tức chuyển giận thành cười, ra vẻ hòa nhã hơn hờ nói:

- Hay lắm, người nói ra xem nào.

Cốc Chấn cười nói:

- Có câu rằng: “không làm việc vô ích”, muốn ta nói cách đó cho ông cũng được, nhưng ông cũng phải cho ta biết một việc, nếu không ta có chết cũng không nói.

Diệp Phạm nói:

- Việc gì?

Cốc Chấn nói:

- Ông nói trước xem, ông vì sao lại đến Huy Châu?

Diệp Phạm thản nhiên nói:

- Cái đó ư, là có người báo cho ta.

Cốc Chấn trong lòng chấn động, hỏi:

- Là ai?

Diệp Phạm cười cười rồi nói:

- Không nói không được ư?

Cốc Chấn nói:

- Không nói không xong!

Diệp Phạm ồ một tiếng rồi sắc mặt trầm xuống, nói từng chữ một:

- Đó là cha người Cốc Thần Thông.

Thân mình Cốc Chấn hơi run lên, buột miệng nói:

- Ông nói dối.

Diệp Phạm nhúm mày nói:

- Ta lừa người làm gì. Chiều tối hôm trước ta nhận được thư tay của ông ta, nói người đang ở chỗ này. Ta đi suốt cả đêm mới tới được.

Cốc Chấn đưa tay ra nói:

- Có đem thư đến không?

Diệp Phạm cười phá lên rồi nói:

- Người ngớ ngẩn rồi hả, quên mất quy định của Đông Đảo rồi à?

Cốc Chấn mới chợt nhớ ra theo quy định của Đông Đảo thì nhận được truyền thư xem xong phải hủy ngay.

Diệp Phạm thấy Cốc Chấn có vẻ nghi ngờ thì bất giác cười nói:

- Có câu rằng “Hổ dữ không ăn thịt con”, Cốc Thần Thông không nỡ tự ra tay bắt người nên mới nhờ đến ta. Khà khà, người nên ngoan ngoãn nghe lời, cùng ta trở về thì may ra được xử nhẹ, nếu không, hừ...

Cốc Chấn trầm ngâm hồi lâu rồi chợt cười ngắt lời, nói:

- Diệp lão Phạm, ông muốn biết bí quyết ngựa cười người ư?

Diệp Phạm nói:

- Tất nhiên.

Cốc Chấn nói:

- Tốt lắm. – Rồi vẫy tay gọi Triệu Vũ nói – Người cưỡi ngựa qua đây.

Triệu Vũ chẳng hiểu gì, nhưng chỉ cần không bị ngựa cưỡi thì thế nào cũng được, liền lập tức ngoan ngoãn lên ngựa. Diệp Phạm xoa cằm nhìn nó, nghi ngờ nói:

- Cái này vẫn là người cưỡi ngựa chứ ngựa cưỡi người ở đâu ra?

- Nhanh thôi, nhanh thôi! – Cốc Chấn cười nói – Phiền Diệp thúc thúc trồng cây chuối.

Diệp Phạm không nói nửa lời đã đầu dưới chân trên lộn ngược trồng cây chuối rồi hỏi:

- Phải làm gì nữa?

Cốc Chấn ha ha cười lớn, cao giọng nói:

- Diệp lão Phạm, dạy khôn cho ông biết, nhìn xuôi là người cưỡi ngựa mà nhìn ngược thì là ngựa cưỡi người, từ giờ về sau đừng có quên nhé.

Quả thật Diệp Phạm lộn người nhìn thì Triệu Vũ đúng là người dưới ngựa trên, chẳng phải là “ngựa cưỡi người” rồi sao? Hắn nghe vậy thì dùng dùng nổi giận, lộn người đứng dậy rồi rít giọng nói:

- Tiểu tử thôi, người dám lừa gạt bề trên ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Ai bảo ông không nói thật, vu oan cho cha ta.

Diệp Phạm nghe vậy thì ánh mắt chợt sáng quắc. Lục Tiệm thấy thế liền tiến lên ngăn trước mặt. Diệp Phạm liếc y cười nói:

- Người chắc là Lục Tiệm đó rồi?

Lục Tiệm không ngờ hẳn là thân phận Ngũ tôn mà cũng biết tên họ mình nên hơi ngạc nhiên, liền gật đầu. Diệp Phạm cười cười, gật đầu nói:

- Võ công của người cũng khá đấy.

Thân hình bỗng chộp lên, Diệp Phạm đã hai tay cầm hai kiếm trở về chỗ cũ. Triệu Vũ, Tiền Gia đưa tay sờ thì vỏ kiếm sau lưng đã trống rỗng.

Diệp Phạm nói:

- Người tới đoạt kiếm của ta thử xem.

Nói rồi hay tay vung kiếm chậm chậm đâm ra. Lục Tiệm xưa nay cẩn thận, thấy thân pháp của hẳn đã thăm lạnh mình, lúc này thấy hẳn xuất kiếm tuy chậm nhưng cũng không dám chủ quan, lập tức chăm chú nhìn mũi kiếm không hề chộp mắt. Y thấy kiếm càng lúc càng gần thì bỗng giơ hai ngón tay lên búng ra.

Chỉ và kiếm chạm nhau, Lục Tiệm liền cảm thấy một luồng nội kinh cực mạnh từ thân kiếm truyền tới, ngón tay đau nhói, liền lập tức vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” hóa giải kinh lực rồi sau đó phản kích.

Không ngờ kinh lực trên tay y vừa biến đổi thì nội kinh của Diệp Phạm cũng biến đổi theo, vừa đúng khắc chế kinh lực của Lục Tiệm. Lục Tiệm không còn cách nào, đành phải dùng “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” tùy tình hình mà biến hóa. Cứ như vậy, hai người dùng kinh lực khắc chế lẫn nhau như nước thủy triều lên xuống, kích cho thân kiếm đó đập chồm như sóng nước, rung lên không ngớt.

Lục Tiệm kinh hãi vô cùng, liền vận kiếp lực kiểm tra chân khí trong cơ thể Diệp Phạm, chỉ cảm thấy nó cuộn cuộn tuôn chảy, biến hóa khó lường, hoàn toàn không tìm được chỗ nào đình trệ. “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” dù đã phát huy đến cực điểm mà vẫn không chiếm được chút lợi thế nào. Không bao lâu, Lục Tiệm đã mặt đỏ bừng bừng, mồ hôi chảy thành dòng, hô hấp cũng dần trở nên nặng nề. Từ khi y ngộ ra phương pháp này thì luôn chiến thắng, nhưng chưa từng gặp đối thủ như thế này. Nội kinh của Diệp Phạm biến hóa kỳ lạ, có thể nói là “Địch không biến hóa thì ta cũng không biến hóa. Địch vừa biến hóa thì ta đã biến hóa trước”. Càng đấu lâu, Lục Tiệm càng cảm thấy có lòng mà không có sức.

Chính lúc Lục Tiệm rất tuyệt vọng thì bỗng nghe Diệp Phạm cười dài âm ỉ rồi nội kinh chợt thu lại. Áp lực trong tay Lục Tiệm bỗng giảm xuống, liền lách cách hai tiếng đoạt lấy song kiếm. Y chưa kịp vui mừng thì bỗng cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn, chưởng trái của Diệp Phạm đã chặn ngay trước ngực.

Lục Tiệm công phu ở tay, nhưng đã bị song kiếm kèm chế, Diệp Phạm bỏ kiếm dùng chưởng thì lập tức không kịp ngăn chặn, chỉ cảm thấy trong đầu như có tiếng gầm thét rồi trở thành trống rỗng.

Diêu Tình từ xa nhìn lại, cả người lạnh toát, miệng há ra muốn kêu thét mà tiếng kêu như bị chặn lại trong cổ họng không cách nào thoát ra được. Ai ngờ chưởng lực của Diệp Phạm không đánh ra, chỉ ngưng thần nhìn Lục Tiệm rồi bỗng khẽ cười nói:

- Kỳ quái, bản lĩnh của ngươi lại chỉ nằm ở hai tay, những chỗ khác thua kém rất nhiều. Khà khà, Diệp mỗ lại đánh giá ngươi quá cao mất rồi.

Lúc này bỗng nghe Cốc Chấn nói:

- Diệp lão Phạm, mấy cái chiến hạm Hồng Mao đó ông còn muốn hay không?

Ánh mắt Diệp Phạm lạnh đi, hừ lên giận dữ nói:

- Ta cũng đang muốn tra hỏi người đây. Ngoan ngoãn nói ra thì đỡ được khổ sở.

Cốc Chấn cười nói:

- Vậy thì ông rút chương về trước, rồi ta sẽ cho ông biết chỗ giấu chiến hạm.

Lục Tiệm trong lòng rất ngạc nhiên: “Chiến hạm Hồng Mao đã chìm xuống biển, còn có gì để nói nữa?” Nhưng thấy vẻ mặt Diệp Phạm biến đổi rồi bỗng rút chương về, lùi lại mấy bước nói:

- Được, người nói đi.

Diêu Tình không kìm được tung mình chạy tới, nắm chặt tay Lục Tiệm vội hỏi:

- Anh có sao không?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Tôi không sao.

Diêu Tình nói:

- Hít thở ba lần rồi thử xem có gì khác lạ không.

Lục Tiệm làm theo, vẫn nói không có việc gì, lúc đó Diêu Tình mới thở phào một hơi.

Cốc Chấn cười cười, vỗ tay nói:

- Năm năm không gặp, nội công Diệp lão Phạm càng cao minh, đúng là rộng như biển lớn, thu phóng tùy ý.

- Bớt nói loanh quanh đi. – Diệp Phạm không tìm được – Mau nói ra chỗ giấu chiến hạm Hồng Mao.

Cốc Chấn sờ cằm, nói:

- Nói ra cũng không sao, nhưng chiến hạm Hồng Mao đó phải đổi một chữ nho nhỏ.

Diệp Phạm nói:

- Chữ gì?

Cốc Chấn nói:

- Dem chữ Hồng đổi thành chữ Vô (= không).

- Chiến hạm Vô Mao?

Diệp Phạm cau mày.

- Đúng vậy, đúng vậy. – Cốc Chấn nghiêm mặt nói – Chiến hạm đó đã chìm xuống biển, đừng nói gì hồng mao (lông đỏ), ngay cả một cọng lông cũng không còn, vì vậy gọi là chiến hạm vô mao (không lông)

Diệp Phạm run lên mấy cái rồi bỗng giận quá hóa cười, nói:

- Cốc tiểu nhân, ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi ư?

Cốc Chấn cười nói:

- “Kình Tức công” của ông thiên hạ vô song, giết qua vô cùng dễ dàng. Những việc quá dễ dàng thì Diệp lão Phạm ông lại không làm rồi.

Diệp Phạm thích nghe nịnh nọt, nghe vậy thì tạm thời bớt giận, hừ lạnh nói:

- Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Cho dù không giết người thì cũng đánh gãy hai cái chân chó của người để báo thù cho thuyền quý của ta.

Liền đưa tay ra vậy, nói:

- Ngoan ngoan qua đây chịu phạt, nếu để ta ra tay thì ngoài hai chân còn chặt thêm hai tay nữa.

Lục Tiệm trong lòng chấn động, chợt xoay ngược trường kiếm xoay xoay đâm về hướng Diệp Phạm. Diệp Phạm mắt cũng không chớp, hừ khê một tiếng rồi hai chân đứng im bất động, tay phải đưa lên ấn vào sống kiếm bên tay trái của Lục Tiệm đẩy về phía trước.

Lục Tiệm vừa cảm thấy nội kinh tràn tới thì “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” lập tức vận chuyển, nhưng không ngờ cái đẩy nhẹ nhàng đó của Diệp Phạm đã dùng tới “Thao Thiên khí” (khí thể ngập trời) trong thần thông “Kình Tức” nên kinh lực trước sau nối nhau, ít nhất cũng có mười đợt. Lục Tiệm hóa giải được một đợt thì lại có một đợt tràn tới. Còn đang đối phó không ngừng thì Diệp Phạm lại đưa tay trái lên đẩy trường kiếm trong tay phải của y.

Hai cái đẩy đó kinh lực khác hẳn nhau, phương hướng cũng không giống, Lục Tiệm không khống chế được, song kiếm liền nghiêng đi rồi chợt đâm tới Diêu Tình.

Điều này Lục, Diêu hai người đều cảm thấy bất ngờ. Diêu Tình đứng gần ra đó mắt tròn tròn quên cả chống đỡ. Lục Tiệm trong lúc vội vã liền lấy kiếm bên trái ép lên kiếm bên phải, hai tay vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp”, kiếm trái giữ kiếm phải, kiếm phải giữ kiếm trái, cùng triệt tiêu thế đâm tới. Lập tức song kiếm đến cách Diêu Tình không đầy nửa thước đã nhanh chóng trầm xuống, xùy xùy hai tiếng đâm thẳng xuống đất.

Lục Tiệm tuy đẩy được thế kiếm nhưng thân thể vẫn không thể tự điều khiển được, hoa tay múa chân lao thẳng vào Diêu Tình. Diêu Tình định né tránh nhưng lại sợ y ngã đau, trong lúc do dự đã bị Lục Tiệm ôm chặt lấy. “Kình Túc công” của Diệp Phạm thế chưa hết nên Diêu Tình loạng choạng rồi cũng bị đẩy ngã. Hai người ôm nhau lăn một vòng rồi mới dừng lại được, mặt đỏ bừng lật đật buông nhau ra. Diệp Phạm thấy vậy thì hai tay chống eo ha ha cười lớn.

Diêu Tình nghiêng rằng chống hai tay xuống mặt đất, lập tức đất phá rễ mọc, bó chặt lấy hai chân Diệp Phạm. Vừa rồi cô thừa cơ Diệp Phạm đã sớm bố trí “Nghiệt nhân tử”, chỉ đợi thời cơ là phát động.

Diệp Phạm mắt thấy dây rễ cuốn lấy người thì hơi lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó cười nói:

- Yêu thuật “Hóa sinh” hay lắm, thoáng qua mấy năm mà yêu phụ Ôn Đại đó đã có người kế thừa rồi.

Miệng hân cười nói nhưng thân hình vẫn bất động mặc cho dây leo cuốn lấy, đến khi Diêu Tình đẩy thuật “Hóa sinh” lên mức cao nhất không cách nào cuốn thêm được nữa. Đám dây rễ đó cuốn quýt dọc ngang, đem Diệp Phạm bọc vào chính giữa lơ lửng trên không trung như một cái kén không lồ xám xịt.

Diêu Tình ngực phập phồng, mồ hôi toát ra như mưa, thở ra một hơi vừa định nghỉ thì bỗng nghe Diệp Phạm trong cái “kén” đó cười khẽ rồi vang giọng nói:

- Cuốn chặt chưa? Ta muốn ra rồi đấy.

Diêu Tình nghe vậy biến sắc, chỉ cảm thấy dưới tay co lại rồi đám dây rễ đồng thời căng ra. Cái “kén” đó hơi rút vào trong, sau đó nổ một tiếng “bùng” đình tai rồi đứt ra từng mảng, một cái bóng màu xanh lao vọt ra. Diệp Phạm cất tiếng cười dài, cao giọng nói:

- Mấy đứa tấu nhạc đi nào.

Đám thiếu niên thi nhau ngồi xuống cầm đàn sáo, Triệu Vũ hỏi:

- Tấu nhạc khúc nào, xin chủ nhân chỉ rõ.

Diệp Phạm thân pháp nhẹ nhàng lẳng không đảo lộn, cười nói:

- Trước hết tấu một khúc “Tần vương vui phá trận” để nâng thanh uy của ta.

Triệu Vũ “vâng” một tiếng rồi vung tay, đám thiếu niên kèn sáo cùng nổi lên, uy vũ hùng tráng như vó ngựa rầm rập, vạn người tung hô.

Diệp Phạm ha ha cười lớn, thân hình chưa rơi xuống đất đã xoay chuyển, hai đạo chưởng phong chia ra đánh vào Lục, Diêu hai người.

Lục Tiệm mượn lực sử ra một chiêu “Tước Mấu tướng”, kéo Diêu Tình nhảy lùi về phía sau. Diệp Phạm chưởng lực đánh hụt làm bụi bay mù bụi, miệng kinh ngạc nói:

- Tiểu tử khá lắm, vẫn còn bản lĩnh giấu kín.

Diêu Tình hít một hơi, nội kinh từ hai tay tràn ra, hai ngọn rễ cây nhô ra trên mặt đất cuốn về phía Diệp Phạm. Diệp Phạm cười nói:

- Hết trò rồi sao!

Liền phất tay áo, rễ cây bị kinh phong đánh vào chợt quay ngược lại quấn tới Diêu Tình.

Lục Tiệm chỉ sợ Diêu Tình bị thương nên không kể lợi hại, phi thân lao tới ra tay như gió chặn rễ cây lại, không ngờ rễ cây có thêm “Thao Thiên khí” của Diệp Phạm nên kinh lực trùng điệp, tuy bị Lục Tiệm giữ lại mà khí thế vẫn không giảm, đuôi rễ cây quay vù vù trên không như một sợi roi

quất bôm bốp vào má Lục Tiệm. Lục Tiệm đầu vầng mắt hoa, miệng tanh mùi máu, thầm nghĩ mặt chắc đã sưng vù lên rồi, nhưng sợ vượt tay thì Diêu Tình lại bị thương nên cố nén đau đớn, chết cũng không buông, có điều vẫn bị cái rễ dây đó đẩy lùi lại.

Trong lúc nguy cấp, Lục Tiệm bỗng chuyển động ý nghĩ, hai sợi dây rễ dài đó tuy là bằng gỗ nhưng chẳng phải cũng là một loại vũ khí sao. Đã là vũ khí thì “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” có thể khống chế được, liền một đẩy một kéo, sợi dây liền lao vút lên không quay một vòng rồi đổi hướng ngược lại.

Diệp Phạm hơi kinh ngạc, tay trái vừa định chặn đỡ thì không ngờ sợi “Trường sinh đằng” đó bỗng dài ra mấy thước, cuốn chặt lấy cổ tay hắn. Diệp Phạm chớp mắt liền lộ vẻ cười cợt, chưởng thế đánh thẳng ra về hướng Diêu Tình.

Lục Tiệm thân hình thành linh chuyển động, hai tay như đánh đàn, liên tục kéo đẩy sợi rễ cây. Diệp Phạm cổ tay trầm xuống, đột nhiên không tiếng động chưởng lực đánh chéo ra, nghe bình một tiếng bên cạnh Diêu Tình đất đá bay loạn, đã có thêm một lỗ thủng lớn.

- Hay lắm! – Diệp Phạm cười lớn – Như thế này mới thú vị chứ.

Liền co tay cổ đứt đứt sợi rễ rồi tung mình nhảy lên không vận chưởng, định phát kình lực. Lục Tiệm hai tay kéo một cái, hai sợi rễ bay lên gặp gió dài ra, soạt một cái lại cuốn lấy mắt cá chân Diệp Phạm, hai tay vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp”. Diệp Phạm đang ở trên không không có điểm tựa nên lập tức mất thăng bằng, chiêu “Thao Thiên khí” đánh lệch đi trúng phải một cây đại thụ cách cả trượng, ầm một tiếng cây đại thụ gãy làm đôi.

Tiếng đàn sáo càng nhanh càng dày, tiếng nhạc lên cao dần, tiếng sáo lại càng hiên ngang, lên đến tận trời xanh gọi gió hô mây, khí thế như một

người một ngựa xông phá trận địch, quét sạch mọi trở ngại. Trong tiếng nhạc, Diệp Phạm hoa tay múa chân, lảng không loạn chuyển, liên tục xuất chiêu nhưng chẳng trúng chiêu nào mà chỉ làm bụi đất bay mù trời. Đám thiếu niên vừa tấu nhạc đôi mắt vừa dõi theo hẩn quay chuyển loạn xạ, sự kinh ngạc trong lòng mỗi lúc một tăng thêm. Không ngờ bỗng có một chiêu đánh thẳng trước mặt chúng rầm một tiếng khiến cho những người tấu nhạc mặt mũi đầy đất cát, khí thế tiếng nhạc cũng không khỏi giảm mất vài phần.

Chu Lưu Thổ kinh từ tay chân Diêu Tình tràn ra xa khắp xung quanh, ùn ùn không dứt. “Trường sinh đằng” đứt rồi lại mọc, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dài. Sợi dây đó càng ngoằn ngoèo thì lại càng hợp ý Lục Tiệm, y cứ trái đẩy phải kéo, dùng “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” điều khiển dây. Sợi dây dài hơn mười trượng như một con quái xà quẫy loạn, theo sát Diệp Phạm cuốn chân níu tay, làm loạn chiêu thức.

Diệp Phạm võ công cao cường, ở Đông Đảo chỉ thua một người, nếu đấu một mình thì Lục, Diêu hai người còn xa mới địch nổi. Chỉ không ngờ thuật “Hóa sinh” kết hợp với “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” lại sinh ra hiệu quả kỳ diệu. Diệp Phạm lúc đầu khinh địch, lúc này càng đấu càng cảm thấy bó buộc chân tay, mấy lần bị Lục Tiệm dùng dây cuốn lại rồi lôi kéo đến mức hạ bàn không vững, chân tay không ổn định, bất giác trở nên sốt ruột, liền lấy tinh thần song chiêu múa như bay, “Qua Toàn kinh”, “Thao Thiên khí”, “Hãm Không lực”, “Âm Dương lưu”, “Sinh Diệt đạo”, “Tích Thủy kinh” các loại kinh lực kỳ diệu quái dị liên tục đánh ra, như răng nanh sắc bén của ác thú muốn xé nát vạn vật.

Lục Tiệm da thịt như bị dao cắt, hô hấp khó khăn, lại cảm thấy sợi rễ không ngớt bị chặt đứt, đứt rồi lại mọc ra càng lúc càng nhiều, dần dần khó mà điều khiển nổi. Diêu Tình chân khí có hạn, dây rễ càng nhiều thì khí lực cũng theo đó mà phân tán, liền kêu lên:

- A Tình, dây ít đi một chút tốt hơn.

Diệu Tình lĩnh hội liền bỏ bớt những sợi dây thừa, chỉ còn sáu sợi. Sáu đạo ánh sáng xanh như một con bạch tuộc khổng lồ vung múa cánh tay, lúc co lúc duỗi, lúc thẳng lúc vòng ngoằn ngoèo trên không, không chỗ nào là không đánh tới.

Rễ cây ít đi thì Lục Tiệm trái đẩy phải múa càng lúc càng thuận tay, đánh đến mức tự nhiên tiêu sái như gậy đàn đánh trống vậy. Cốc Chấn nhìn mà khâm phục, vỗ tay khen hay.

Diệp Phạm đánh lâu không giải quyết được, bỗng nghe Cốc Chấn kêu hay thì trong lòng tức giận, không kìm được cười dài một tràng nhất thời áp chế hết tiếng nhạc xuống.

- Các người. – Diệp Phạm cao giọng rít lên – Trước hết hãy bắt sống Cốc Chấn, đừng để hắn chạy thoát.

Tám tên thiếu niên nghe lệnh liền cùng nhảy tới Cốc Chấn. Cốc Chấn cười hi hi, làm mặt quỷ với tám người rồi quay mình bỏ chạy. Lục Tiệm trong lúc vội vàng liền chia ra hai sợi dây rễ trói ch

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Huỳnh Muội

Cây cối mây mù dày đặc, đá lạ đủ màu, suối trong tới đáy róc rách như tiếng đàn rơi vào tai Cốc Chấn khiến hần đầu óc tỉnh táo, chỉ cảm thấy chỗ bị huých trúng ở ngực hơi đau. Vừa mở mắt thì hơi nước nóng bùng bùng tạt vào mặt làm mắt Cốc Chấn cay xè phải nhắm lại một lúc rồi mới mở ra được, chỉ thấy không xa là một suối nước nóng hơi nóng nghi ngút, khói tỏa mịt mờ.

Một cô gái áo đen ngồi bên suối, trong lòng ôm một con mèo Ba Tư, tóc mây búi cao giống hình ốc biển, mặt phủ một làn sa xanh, lộ ra hai mắt có đồng tử đen sáng có thần, chớp chớp đầy vẻ quyến rũ câu hồn đoạt phách.

Cốc Chấn hừ một tiếng, lại nhắm chặt hai mắt. Cô gái che mặt đó cười khanh khách rồi bỗng hỏi:

- Anh không ngạc nhiên sao?

Cốc Chấn nói:

- Không ngạc nhiên.

Cô gái che mặt chớp mắt, lại nói:

- Người ta cứu tính mạng anh, anh cũng không cảm ơn một tiếng.

Cốc Chấn nói:

- Cảm ơn.

Cô gái che mặt như ngẩn ra rồi lắc đầu nói:

- Con người của anh đó, từ lúc nào lại biết nghe lời như vậy?

Cốc Chấn nói:

- Ta xưa nay đã biết nghe lời rồi.

Cô gái che mặt cười duyên:

- Cốc đại thiếu gia nhà anh mà biết nghe lời thì trên đời đã chẳng có kẻ nào không biết nghe lời rồi.

Cốc Chấn nói:

- Cô nói đúng lắm.

Hắn vẫn luôn nhắm mắt, cô gái che mặt nói một câu thì hắn đáp một câu, không lạnh nhạt cũng không nhiệt tình, không mặn mà cũng chẳng hề hững. Cô gái che mặt đó mất cả hứng thú, trầm mặc hồi lâu rồi mới thở dài nói:

- Em cũng biết, trong lòng anh oán hận em mà.

Cốc Chấn tiếp lời nói:

- Cô nói đúng lắm.

Cô gái che mặt mắt đỏ lên, nghiêng người đi hướng về dòng suối, bờ vai rung lên, lúc đầu thì không có tiếng động, rồi dần dần khóc thầm tức lên. Cốc Chấn nghe tiếng khóc thì trong lòng mềm ra, mở mắt thở dài nói:

- Có gì mà phải khóc? Rơi vào tay cô thì ta đây con mẹ nó mới phải khóc lớn lên ấy chứ.

Cô gái che mặt bằng quay người lại, tức giận phập phù nói:

- Ai khóc chứ, ai khóc chứ...

Tấm sa che mặt lại bị nước mắt làm ướt dính vào da mặt, bằng hiện ra gò má đầy đặn, mắt sáng môi son. Cốc Chấn ngăm ngăm một lúc rồi bỗng cười nói:

- Cốc Bình Nhi, cô đeo cái của nợ đó làm gì? Bộ dạng xấu xí của cô chẳng lẽ ta lại chưa thấy quá?

Cô gái che mặt liền đỏ mặt lên, lườm hăn một cái rồi nâng tấm sa xanh, lộ ra một khuôn mặt vui vẻ dễ thương. Cốc Chấn gật đầu nói:

- Người cũng biến thành xinh đẹp rồi, đứng dậy cho ta xem nào.

Cốc Bình Nhi lại cũng nghe lời, ứng tiếng đứng dậy. Cốc Chấn lại gật đầu nói:

- Người cũng cao lớn rồi, chỉ không biết lòng dạ có thay đổi không hay vẫn ác độc như vậy.

Cốc Bình Nhi được hăn khen ngợi thì vốn đầy lòng vui sướng, chỉ là nghe đến câu cuối cùng thì hai mắt lại đỏ lên. Cốc Chấn bắt lực nói:

- Nếu lại khóc thì xin miễn cho. Huyệt đạo của ta người có giải hay không, đừng có dựa vào võ công người mạnh mà bắt nạt anh trai.

Cốc Bình Nhi bất giác bật cười, đi đến gần Cốc Chấn ngồi xuống, dịu giọng nói:

- Em làm sao bắt nạt anh được chứ? Em chỉ sợ thôi.

Cốc Chấn nhú mày nói:

- Sợ cái gì?

Cốc Bình Nhi ngả đầu lên vai hân, yếu ớt nói:

- Em sợ một khi giải huyết đạo rồi, anh sẽ lại bỏ em mà đi. Nếu không giải huyết thì anh phải khó chịu một chút, nhưng, nhưng em có thể lúc nào cũng được nhìn anh, nghe anh nói.

- Nói lăng nhăng! – Cốc Chấn tức giận gào lên – Nếu không giải huyết thì từ giờ ta sẽ không mở mắt, cũng không nói chuyện với cô nữa.

Rồi lập tức giận dữ nhắm mắt, một chữ cũng không nói.

Cốc Bình Nhi lộ vẻ thất vọng, ngẩn ra một lúc rồi bỗng hừ khế, nói:

- Được lắm, muốn không nói là không nói ư?

Cô đứng dậy đi đến bên bờ suối nước nóng, thả con mèo xuống rồi bỗng dịu giọng cười nói:

- Người ta vác anh đến đây toát hết mồ hôi rồi, người cứ dính nhờn nhờn, phải tắm rửa mới được.

Cốc Chấn tìm đập đánh thịch một cái: “Tiểu yêu tinh này giả ngọc cả ngày, bây giờ hiện nguyên hình rồi.” Vừa định nói không được thì lại hận trước đó đã có lời nên không tiện lên tiếng. Lại nghe tiếng cười áo soàn soạt, không bao lâu liền nghe Cốc Bình Nhi cười khanh khách nói:

- Hảo ca ca, sao anh không mở to mắt ra mà nhìn, cứ phải hé mắt nhìn trộm như thế thật chẳng hay đâu nhé.

Tuy là vu cáo nhưng tiếng cười quyến rũ, giọng nói câu hồn, chữ chữ đoạt phách, Cốc Chấn nghe mà trong lòng ngứa ngáy, định chửi mấy tiếng “Nói láo”, nhưng lại nghĩ đến lời hứa nên đành phải khổ cực nhẫn nhịn.

Bỗng lại nghe Cốc Bình Nhi cười khẽ nói:

- Hảo ca ca, anh xưa nay dám làm dám chịu, chẳng coi trời đất phép tắc ra gì, tại sao đột nhiên biến thành một vị tiên sinh lễ giáo như vậy? Nói ra thì thân thể của Bình Nhi chẳng phải anh cũng đã nhìn thấy rồi ư? Hôm đó, hôm đó anh uống rượu say, càn rỡ biết bao, Bình Nhi trong lòng vừa sợ hãi vừa vui mừng...

Cốc Chấn chỉ cảm thấy một luồng khí giận hừng hực bốc lên, buột miệng nói:

- Nói nhăng nói càn, không biết hổ thẹn...

- Ái chà. – Cốc Bình Nhi cười nói – Anh biết nói rồi ư?

Cốc Chấn ngẩn ra, bất giác trong lòng tức giận: “Chỉ trách ta quá để ý đến việc đó, cuối cùng vẫn mắc bẫy.” Lại nghe Cốc Bình Nhi cười nói:

- Hảo ca ca, em còn có thể khiến anh phải mở mắt ra, anh có tin không?

Cốc Chấn nói:

- Đánh rắm của Bạch Tương Dao.

Bạch Tương Dao là mẹ đẻ của Cốc Bình Nhi, cũng là mẹ kế của Cốc Chấn nên Cốc Chấn mới chửi như vậy. Cốc Bình Nhi lại không tức giận, chỉ khẽ cười rồi bỗng nghe tiếng nước vang lên, chắc là cô đã nhảy xuống nước. Nước suối chảy qua, da thịt Cốc Bình Nhi được mơn man, không tự kìm được rên rỉ lên. Cô ta trời sinh quyến rũ, lại được mẹ dạy dỗ nên lớn lên trở thành một vưu vật tuyệt thế, cười nói hít thở đều quyến rũ vô song. Cốc Chấn cho dù định lực có cao cũng bị quấy nhiễu đến bực mình, không nhịn được nói:

- Tiểu quý cô cái gì tốt không học, lại đi học mẹ cô quyền rũ nam nhân, thật không biết hổ thẹn.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Người ta học cách quyền rũ thì sao nào, trên đời này em chỉ quyền rũ một mình anh, còn nam nhân khác ấy à, em không thèm để ý...

Cốc Chấn nghe vậy thì nuốt không được mà mắng cũng không xong. Nhưng phàm là nam tử thì ít nhiều đều có chút hư vinh, Cốc Chấn cũng không thể ngoại lệ, tuy biết rõ những lời đó rất bất thường nhưng sâu trong đáy lòng vẫn có ba phần sung sướng. Còn đang trầm mặc thì bỗng nghe Cốc Bình Nhi kêu thét lên giống như gặp điều gì rất đáng sợ.

Cốc Chấn trong lòng chấn động, không tự kiềm chế được mở mắt nhìn qua, nhưng chỉ thấy Cốc Bình Nhi ôm con mèo kia ngồi bên bờ suối, đang cười hi hi nhìn mình, quần áo vẫn nghiêm chỉnh chưa cởi, chỉ có hai chân trần lộ ra bấp chân trắng nõn đang nhè nhẹ nghịch nước.

“Trúng kế rồi”. Cốc Chấn tức giận hổ thẹn không chịu được, không khỏi trợn mắt tức giận.

- Hảo ca ca. – Cốc Bình Nhi hi hi cười nói. – Em biết anh có lòng xót em thích em, sợ em gặp phải nguy hiểm, có đúng không?

Cốc Chấn trừng mắt nói:

- Đúng cái con mẹ Bạch Tương Dao [người dịch: cái này là câu chửi riêng trong tiếng Trung, không dịch nguyên văn được, các bạn thông cảm.]

Cốc Bình Nhi cười cười, kéo ống quần sạch sẽ xuống, đi lại tú hài rồi đến gần nhìn Cốc Chấn một lúc, bỗng hôn một cái lên mặt Cốc Chấn. Cốc Chấn bị khổng chế huyết đạo không tránh né được, bất giác tức giận nói:

- Cô làm cái gì thế?

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Người ta, người ta trong lòng thích ánh mà.

Cốc Chấn nói:

- Quệt nước bọt lên mặt ta mà cũng coi là thích à?

Cốc Bình Nhi thu lại nét cười, nghiêng người ngồi xuống chầm chầm nói:

- Anh chẳng phải cũng quệt nước bọt lên mặt Diệu Diệu tỷ tỷ, chẳng lẽ anh không thích cô ấy?

Cốc Chấn nói:

- Cô ấy không giống như cô.

Cốc Bình Nhi vành mắt đỏ hoe, bỗng kêu lên:

- Không giống chỗ nào chứ? Em có chỗ nào không bằng cô ta?

Cốc Chấn nói:

- Cô là em gái ta, cô ấy thì không phải. Hơn nữa cô ấy cũng không vu cáo ta, hãm hại ta.

Cốc Bình Nhi chăm chú nhìn hẳn, ánh mắt lộ vẻ đau buồn, trầm mặc hồi lâu rồi chợt nói:

- Có một hôm em thấy anh ngồi với cô ta ở bậc đá ngầm, anh ôm cô ta, hôn lên mặt cô ta...

Cốc Chấn ngắt lời nói:

- Cái đó có quan hệ gì với cô?

Cốc Bình Nhi cười chua xót, nhìn hơi nước biển ảo bất thường trên mặt suối nước nóng, yếu ớt thờ dài nói:

- Nếu không nhìn thấy thì chẳng sao, chỉ là em lại cứ phải nhìn thấy, lúc đó trong lòng em thật sự rất khó chịu, hận không thể móc tim mình ra, hận không thể nhảy luôn xuống biển kết liễu mọi khổ đau. Sau đó em lại nghĩ, cho dù thế nào em cũng không làm em gái của anh, em muốn làm vợ anh, để anh cả đời hôn em ôm em như thế...

Cốc Chấn hậm hực nói:

- Vì vậy mà cô hãm hại ta, đúng không?

Cốc Bình Nhi khẽ cười, nói:

- Anh muốn lừa em nói ra, em lại không nói. Em mà nói rồi thì anh chẳng còn tính mạng đâu...

Cốc Chấn ngẩn ra, nói:

- Cái đó liên quan gì đến ta?

Cốc Bình Nhi nhìn hẩn sâu nặng, nói:

- Anh còn sống đến giờ quả thật vô cùng may mắn. Ở Nam Kinh, Từ Hải chết, anh vì sao vẫn còn sống? Ở chỗ nhà nông đó, anh vốn cũng không sống sót được...

Cốc Chấn bừng tỉnh ra, trừng mắt nhìn cô nói:

- Chẳng lẽ là cô...

Cốc Bình Nhi nói:

- Đó là một lời ước hẹn, nếu em không nói ra thì người ta cũng không giết anh...

Cốc Chấn trong lòng sáng tỏ, gật đầu nói:

- Chắc là cô đã nói, nếu hấn giết ta thì cô sẽ tố cáo hấn với cha ta, có đúng không?

Cốc Bình Nhi ôm con mèo đó chăm chú nhìn nước bốc hơi, chậm chậm nói:

- Em không biết anh đang nói gì, em cũng sẽ không trả lời anh.

Cốc Chấn như không nghe thấy, tự mình nói:

- Đã không thể tự mình đuổi ta giết ta, hấn liền hạ chiến thư. Hấn biết tính cách của ta, tất sẽ đến Huy Châu để nghênh chiến, vì vậy hấn liền để lộ ra ngoài, dẫn dụ Diệp Phạm đến Huy Châu. Ta trốn khỏi Ngục đảo thì trong Ngũ tôn tính ra “Bất Lậu Hải Nhân” là muốn bắt ta về nhất. Với võ công của hấn, ta cũng không có cách nào chạy thoát. Hừ, chiêu mượn đao giết người này dùng cũng hay lắm đấy...

Cốc Chấn vừa nói vừa theo dõi sắc mặt, nhưng Cốc Bình Nhi lại chỉ cúi đầu đùa nghịch với con mèo, cười cười không nói. Cốc Chấn nhìn hồi lâu vẫn không thấy manh mối thì không kìm được thở dài một tiếng rồi nói:

- Bình Nhi, ta đối đãi với cô thế nào?

Cốc Bình Nhi nghiêng người qua, tay chống cằm nhìn hấn cười nói:

- Anh đó, thật là hung dữ, còn giả bộ anh trai nữa, thật ra trong lòng thì lại rất yêu thích em. Lúc còn nhỏ ăn cam Phúc Kiến, quả cam nhỏ, trẻ con lại nhiều, mọi người đều giành giật mà ăn nhưng anh lại lấy phần của mình nhường cho em. Sau này anh quay về Đông Đảo, thấy cái khoen tai của em

sứt mẻ liền làm một đôi cực đẹp cho em. Còn nữa, năm đó em bị hàn tật, phải có năm loại vị thuốc quý hiếm, anh không quản gian khổ kiếm thuốc cho em, lại nghe nói da cáo trắng có thể trị bệnh đó liền đi hẳn tới cực bắc mua da cáo trắng cho em... anh đối xử với em tốt thế nào, em đều ghi nhớ cả trong lòng...

Cốc Chấn nhắc lại nghĩa cũ vốn là muốn kích động tình cảm để xúi giục Cốc Bình Nhi, nhưng không ngờ Cốc Bình Nhi nói đến việc xưa lại khiến hẳn phải nghìn vạn tơ lòng, trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói:

- Bình Nhi, cô không giống như Bạch Tương Dao. Ta tuy hận bà ấy nhưng đối với em gái trong nhà như cô...

Cốc Bình Nhi mặt hoa hơi nhả lại, bỗng quay đầu đi lạnh nhạt nói:

- Anh nói như thế, em không thích đâu...

Cốc Chấn nói:

- Cô không thích thì cũng chẳng có cách nào. Đời này nếu ta muốn cưới vợ thì cũng sẽ chỉ cưới một mình Diệu Diệu mà thôi.

Cốc Bình Nhi quay đầu lại, phút chốc lệ tràn đôi mắt, người khẽ run lên. Cốc Chấn lòng dạ kiên cường, đối mặt với cô. Cốc Bình Nhi mím môi, run giọng nói:

- Cho dù, cho dù xảy ra việc kia mà anh cũng muốn cưới cô ta ư?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Quá lắm thì ta không cưới cô ấy cũng sẽ không cưới cô, sống cô đơn cả đời.

Cốc Bình Nhi hậm hực nói:

- Hừ, anh cũng thật nhẫn tâm.

Cốc Chấn nói:

- Cô biết rồi thì tốt.

Cốc Bình Nhi ánh mắt thoáng sắc lạnh, thản nhiên nói:

- Nếu vậy, Diệu Diệu chết rồi thì sao?

Cốc Chấn trong lòng trầm xuống, rít giọng nói:

- Bình Nhi, cô điên rồi ư?

Cốc Bình Nhi lắc đầu nói:

- Anh yên tâm, em sẽ không giết cô ta, nhưng người khác muốn giết cô ta thì em cũng chẳng có cách nào.

Cốc Chấn nói:

- Ai muốn giết cô ấy?

Cốc Bình Nhi nói:

- Người muốn giết cô ta nhiều lắm, nào là Phong Quân Hầu ư, Lôi Đế Tử ư, Thiên Toán ư, Địa Mẫu ư. Cho dù không có nhân họa thì cũng có thiên tai, có khi thuyền cô ta ngồi không cẩn thận tiến vào xoáy nước trên biển, hay lúc ngủ không cẩn thận để lửa cháy thiêu chết, hoặc lúc lên núi không may bị rắn độc cắn chết, bao nhiêu cách chết như vậy, ai mà nói rõ được?

Dáng vẻ cô thản nhiên, nói ra tuy là việc đáng sợ mà chẳng khác gì nói chuyện vui cười cả.

Cốc Chấn nhìn cô một lúc rồi chợt ha ha cười lớn:

- Hay lắm, hay lắm, không then là con gái của Bạch Tương Dao?

Cốc Bình Nhi nhìn hắn, thở dài nói:

- Trong lòng anh oán hận em phải không? Em đã sớm nghĩ kỹ rồi, nếu không thể khiến anh yêu thương em thì cũng phải khiến anh hận em, oán em, nói tóm lại muốn anh cả đời này phải nhớ tới em, ngay cả lúc nằm mơ cũng không quên được.

Cốc Chấn bỗng trợn tròn hai mắt, quát lên:

- Nếu không phải là em gái ta thì ta nhất định sẽ nhổ nước bọt vào mặt cô.

Cốc Bình Nhi nghiêng nửa khuôn mặt yêu kiều ra, cười rúc rích nói:

- Anh hôn em là được, nhổ thì miễn cho.

Cốc Chấn trừng mắt nhìn cô hồi lâu rồi bỗng cười cười nói:

- Cô điểm huyết đạo của ta rồi, ta làm sao có thể hôn cô được.

Cốc Bình Nhi ngoẹo đầu nhìn hắn giây lát rồi khẽ cười nói:

- Em biết rồi, anh ngoài mặt cười hi hi nhưng trong lòng lại có ý đồ xấu xa. Nhưng em không sợ, ba năm nay võ công của em đã giỏi hơn nhiều, anh đó, thì vẫn như cũ. Em chỉ cần một đầu ngón tay cũng có thể đánh ngã được anh.

Nói rồi dí dí ngón tay vào trán hắn, lại hôn hắn một cái rồi mới giải khai huyết đạo của Cốc Chấn.

Cốc Chấn đứng dậy nhìn xung quanh rồi bỗng ngồi xuống một tảng đá, cười nói:

- Bình Nhi, năm xưa võ công của cô còn không bằng ta, mới chỉ hai năm tại sao đã thành cao thủ rồi?

Cốc Bình Nhi nói:

- Em cũng giống như anh ghét luyện võ, chỉ là hai năm nay em vì luyện võ công mà phải chịu nhiều khổ sở...

Cốc Chấn nói:

- Tại sao lại muốn khổ sở chứ, mọi người võ công ngang nhau là tốt, cô lại cậy mạnh hiếp yếu thế này thật quá bất công.

Cốc Bình Nhi hơi lộ vẻ đau buồn, thở dài nói:

- Anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao. Em khổ luyện võ công toàn là để đến Ngục đảo cứu anh...

Cốc Chấn thấy cô vừa nói mắt vừa đỏ lên thì không khỏi nảy lòng thương tiếc, nhưng lại tự cảnh tỉnh chính mình, cô gái này có phong cách của bà mẹ, giỏi che đậy dè pha, sở trường đóng kịch, nếu như cứ mềm lòng thế này thì cơ hội sẽ qua mất, liền cười nói:

- Nói như vậy thì ta chẳng phải rất có công trạng ư?

Cốc Bình Nhi nhìn hắn một chút rồi khe khẽ thở dài nói:

- Em biết mà, anh sẽ không tin đâu.

- Trước hết đừng nói chuyện đó nữa. – Cốc Chấn nói – Hiện giờ ta lạc vào tay cô, cô muốn đối xử với ta thế nào?

Cốc Bình Nhi nói:

- Anh không thể đứng chân ở Trung Nguyên, chúng ta chỉ bằng trốn tới Nam Hải hay Man Hoang hay tới Cửu Dịch tuyệt vực [người dịch: chín chỗ xa xôi hoang vắng ???] tránh đời mà sống, anh nói có được không?

Cô chăm chú nhìn Cốc Chân đầy vẻ mong đợi.

- Không được! – Cốc Chân lắc đầu nói – Nếu ta bỏ chạy thì chẳng phải có lợi cho đám muốn hại ta sao?

Cốc Bình Nhi nói:

- Nếu anh không chạy thì hoặc là chỉ có một con đường chết, hoặc là lại bị nhốt vào Ngục đảo.

Cốc Chân nói:

- Việc có liên quan đến Bạch Tương Dao, cô trước sau đều gặp khó, nếu không chịu nói ra sự thật thì ta cũng không trách cô. Nhưng ta muốn rửa sạch oan khuất, sao cô lại ngăn cản ta? Thế này đi, cô và ta đánh cuộc một phen được chứ?

Cốc Bình Nhi nói:

- Đánh cuộc thế nào?

Cốc Chân nói:

- Võ công cô tiến mạnh, ta còn thua xa, vậy chúng ta đấu võ. Nếu ta thắng thì cô để ta đi bắt Ưng Trực, nếu cô thắng thì ta cùng cô tới Cửu Dịch tuyệt vực.

Cốc Bình Nhi giật mình, trong lòng nổi lên một trận mừng vui điên cuồng, võ tay nói:

- Ồi chà, anh nói thật đấy chứ?

Cốc Chấn nói:

- Tuyệt không đùa cợt.

Cốc Bình Nhi nghĩ ngợi rồi lắc đầu nói:

- Anh nhất định có quỷ kế, nếu thực sự đấu võ thì anh nhất định sẽ thua.

Cốc Chấn cười nói:

- Ta có quỷ kế gì? Chỉ có điều chúng ta xuất thân từ gia đình có tiếng tăm về võ học, nếu như quyền qua cước lại, đao đâm kiếm chém thì chẳng khác gì kẻ mãi võ bên đường, làm mất thể diện của tổ tông.

Cốc Bình Nhi khẽ cười, nói:

- Em biết anh định nói gì rồi. Cha thường nói người học võ thì loại hàng đầu thắng ở khí độ lòng dạ. Loại hạng hai thắng ở nội công chân khí, còn loại thấp kém nhất mới đấu quyền cước chiêu thức. Chẳng lẽ anh muốn đấu lòng dạ khí độ với em ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Lòng dạ khí độ cho dù muốn đấu cũng không biết phải đấu thế nào. Chúng ta đành phải đấu kiểu hạng hai, đấu nội công chân khí thôi.

Cốc Bình Nhi nghe vậy bỗng gặp người cười khanh khách. Cốc Chấn nói:

- Cô cười gì vậy?

Cốc Bình Nhi khó khăn lắm mới nén được cười, nói:

- Nếu nói đấu quyền cước thì em còn tin được vài phần, nhưng nói đến nội công chân khí thì thật buồn cười quá. Ca ca anh từ nhỏ tính đã như con

khí, muốn anh ngồi xếp bằng luyện công còn khó hơn là lên trời. Cha đã đánh anh vô số lần mà anh vẫn không nghiêm túc, lại còn nói những gì: “Võ công chỉ là trò vật. Gia Cát Lượng không biết võ nhưng vẫn cầm quân thắng trận như thường. Người là đảo vương của Đông Đảo cũng chưa chắc đã lợi hại bằng Gia Cát Lượng đâu.” làm cha tức giận đến mức tát anh ngay tại chỗ khiến mặt anh sưng vù cả lên.

Cốc Chấn bị cô nói đến việc xấu hổ thì bất giác xoa xoa mũi, lúng túng cười nói:

- Đó là việc đã qua rồi, ta bị nhốt hai năm ở Ngục đảo, không có gì để làm nên luyện hai năm nội công, có khi không thua cô đâu.

Cốc Bình Nhi nhìn hắn nửa tin nửa ngờ, nói:

- Vậy đấu như thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Đấu nội công rất nguy hiểm, chúng ta là anh em việc gì phải đánh nhau sống chết, tất nhiên là đấu văn rồi.

Cốc Bình Nhi gật đầu nói:

- Là đấu nội kinh phá đá hay là ngắt lá phi hoa?

Cốc Chấn trong lòng kinh hãi nghi ngờ, thầm nghĩ: “Con bé này chắc là ăn được loại linh dược cấp tốc nào rồi, chứ nếu không làm sao trong thời gian ba năm có thể luyện đến mức nội kinh phá đá, ngắt lá phi hoa được?” Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt không tỏ vẻ gì, lại lắc đầu cười nói:

- Như thế thì tầm thường quá, chúng ta đấu ngâm mình trong nước nóng được chứ?

- Ngâm mình trong nước nóng?

Cốc Bình Nhi lộ vẻ nghi ngờ, lòng thầm nghĩ nội kinh phá đá, ngắt lá phi hoa là tầm thường thì chẳng lẽ ý tưởng ngâm mình trong nước nóng đó lại không tầm thường sao?

Cốc Chấn nhìn ra lòng ngực vực của cô, liền cười rồi nói:

- Ngâm mình này tuyệt không phải là tắm rửa, mà là đem toàn thân chìm vào trong nước nóng, không được nhô đầu lên để hít thở, ai ngâm càng lâu thì người đó thắng.

Cốc Bình Nhi hai má hơi đỏ lên, mím môi rồi mỉm cười nói:

- Ý tưởng đó của anh... chẳng thành thật gì cả.

Cốc Chấn biết cô nói là mình muốn thừa cơ để xem cô tắm, nhưng cũng không giải thích mà chỉ cười cười, cầm lên một cành cây cắm xuống mặt đất, sau đó vẽ các vạch giờ xung quanh, nói:

- Lấy cái này để đo bóng mặt trời tính thời gian, bây giờ là giờ Mão một khắc, ai xuống nước trước?

Cốc Bình Nhi thầm nghĩ: “Nếu mình xuống nước trước thì không dám đảm bảo ca ca không thừa cơ làm trò, lấy mất quần áo của mình, lúc đó thì thật là hỏng bét. Nhưng nếu ca ca xuống nước trước, mình ở trên bờ xem trước xem ca ca có thật có nội công cao mình không, nếu nội công chỉ bình thường thì mình điểm huyết đạo của anh ấy rồi lại xuống, như thế có thể tránh được sơ xuất. Còn nếu ca ca quả thật nội công cao mình thì mình cũng có thể phòng bị.” Nghĩ mấy lần rồi liền cười nói:

- Anh xuống trước đi.

Cốc Chấn nói:

- Được, vậy cô quay người đi.

Cốc Bình Nhi nghi ngờ nói:

- Để làm gì?

Cốc Chấn nói:

- Cởi quần áo chứ gì, cô muốn xem mộng đít nam nhân sao?

Cốc Bình Nhi hừ khế, nói:

- Ai biết anh có thừa cơ muốn chạy trốn không?

Cốc Chấn nói:

- Bản lĩnh ta thế này còn chạy đi đâu được nữa? Cô nghe tiếng nước vang lên thì lập tức quay người lại, chắc thời gian cũng không lâu đâu.

Cốc Bình Nhi tuy cảm thấy nghi ngờ nhưng nhất thời vẫn chưa tìm ra chỗ nào sơ hở, chỉ đành quay người đi. Cốc Chấn một mặt nhìn cô, một mặt nhanh chóng cởi quần áo, lấy một ống quần buộc vào thắt lưng, rồi lấy đầu kia thắt lưng buộc vào một ống tay áo thắt nút lại, như vậy quần áo dính liền vào nhau đã dài hơn một trượng, lại đặt đầu ống quần còn lại xuống bờ suối, dùng một khối đá lớn nặng trăm cân giữ chặt, dưới khối đá trăm cân lại chèn thêm một khối đá nhỏ để khối đá lớn lắc lư sắp rơi xuống nước. Bố trí xong cơ quan, Cốc Chấn lại nắm chặt ống tay áo còn lại, rón rén chuồn vào rừng tùng bên suối, vừa lùi vừa cười nói:

- Ta muốn xuống nước đây, không được nhìn trộm nhé.

Cốc Bình Nhi hừ một tiếng, nói:

- Câu đó chút nữa sẽ y nguyên nói lại với anh...

Cốc Chấn cẩn thận chui vào rừng tùng, sau khi nín thở thì bỗng cầm ống tay áo ra sức kéo mạnh. Nút thắt tuột ra, áo, quần cũng tách rời, nhưng đủ để chuyện động tảng đá lớn cách một trượng. Bỗng một tiếng, tảng đá lớn lăn xuống nước làm hoa nước bắn lên tung tóe. Cốc Bình Nhi sợ hãi giờ trò nên lập tức quay người, mắt thấy quần áo giày mũ tán loạn khắp nơi thì lập tức bật cười, thầm nghĩ: “Nam nhân đều lôi thôi nhếch nhác thế này cả.”

Cô tuyệt không ngờ tới Cốc Chấn lại có thể đứng trong rừng tùng cách hơn trượng đẩy khối đá trăm cân nên cẩn thận thu dọn quần áo gấp lại cẩn thận rồi đến bên bờ suối nước nóng định thần nhìn xuống, nhưng chỉ thấy khí nóng phủ đầy mặt nước lúc tụ lúc tán, trong suối có vật gì cũng mờ mờ chẳng rõ, ẩn hiện thấy trong đám đá vụn có một cái bóng đen to lớn thì đoán là Cốc Chấn, liền thầm nghĩ: “Anh tất nhiên không chịu được lâu rồi.” Liền ngồi xuống bên suối, vân vê tóc mai nựng nịu con mèo, đôi má trắng như tuyết khẽ mỉm cười, chìm trong hơi nước của suối nước nóng, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện như tiên nữ trong rừng.

Cốc Chấn trần như nhộng cuộn tròn trong rừng tùng, nín thở nhìn Cốc Bình Nhi, trong lòng phập phồng lo lắng. Không ngờ trong núi lạnh lẽo, từng trận gió lạnh đổ tới thổi khiến y cả người run lên bần bật, mấy lần muốn nhảy căng lên, chỉ hận Cốc Bình Nhi đang ngồi cách một trượng, nếu có động tĩnh tất sẽ bị phát hiện nên phải cuộn thành một cục nghiến răng chịu khổ. Bỗng thấy con mèo ba tư trong lòng Cốc Bình Nhi lười nhác mở mắt, đôi mắt xanh lè chuyển động nhìn sang phía này. Cốc Chấn bị nó nhìn vào thì thân thể như bị kim châm, trong lòng rất không thoải mái, thầm nghi ngờ nghĩ: “Con súc sinh này chẳng lẽ đã nhìn thấy mình rồi?”

Cốc Bình Nhi thì tập trung vào suối nước nóng, hoàn toàn không ngờ Cốc Chấn lại nấp trong rừng tùng sau lưng. Ngồi được một lúc, cô nhìn cái đồng hồ mặt trời bỗng cảm thấy có chút không hợp lý, liền đứng dậy đánh ra mấy chưởng xua tan hơi nóng trên mặt nước, định thần nhìn kỹ thì dưới

đáy nước chỉ thấy đá to đá nhỏ chứ chẳng thấy người đâu. Cốc Bình Nhi thân mình run lên kêu không hay rồi đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy dòng suối nước nóng đỏ từ cái hồ sâu này chảy ra, chảy qua một đoạn suối nhỏ rồi xuyên qua vô số đám cây uốn lượn chảy ra xa.

- Ôi chà, ta quên mất cái này rồi.

Cốc Bình Nhi giậm chân rồi chạy vội mấy bước, bỗng nghĩ ra điều gì liền quay trở lại nhặt đồng quần áo trên mặt đất lên, hấp tấp triển khai thân pháp chạy dọc theo con suối nhỏ đó đi mất.

Cốc Chấn nghĩ rằng Cốc Bình Nhi thông minh có thừa nhưng không đủ tinh tế nên cố ý bày ra bộ dạng như vậy để khiến cô cho là mình đã theo dòng nước chạy trốn. Cốc Bình Nhi trong lúc vội vã tất sẽ men theo suối đuổi theo, lúc đó hẳn sẽ có thể ra khỏi rừng tùng chinh lại quần áo rồi nhẹ nhàng bỏ đi. Nhưng không ngờ tâm tư Cốc Bình Nhi đều dồn lên người hẳn, sợ Cốc Chấn sau khi ra khỏi mặt nước bị rét nên nhất thời nhiều chuyện lại ôm theo cả quần áo chạy đi.

Cốc Chấn cả người trần truồng đỏ ửng lên, kêu khổ không ngớt, nhưng cũng không dám chờ lâu, đành phải hai tay ôm ngực chui vào một cánh rừng. Gió núi tạt thẳng vào mặt, sương lạnh thấu vào da thịt rét đến mức cả người hẳn run lên cầm cập, trong lòng chỉ biết nói: “Con... con bà nó chứ, nếu... nếu lúc này mà có một con... con hổ nhảy ra thì... thì thật là tiện lợi, lão... lão tử cả người nhẵn nhụi, có... có thể làm con gà dút lông bỏ chạy luôn...” Chạy quá vội vàng nên hơi không để ý liền đâm phải một cái gai, lòng bàn chân đau nhói lên đành phải ngồi phệt xuống, đưa tay lần mò nhổ gai, còn đang nghĩ làm thế nào kiếm ít lá cây che mấy chỗ kín thì bỗng nghe tiếng cười rúc rích yêu kiều rồi từ trên trời rơi xuống một đồng quần áo giày mũ.

Cốc Chấn ngẩn ra, nhúu nhúu mày rồi chậm chậm mặc lại quần áo, đưa mắt nhìn lên thì chỉ thấy Cốc Bình Nhi ôm con mèo Ba Tư đứng trên một

cây cổ thụ chọc trời, giẫm lên một nhánh cây nhỏ nhún lên nhún xuống chơi đùa. Cô thấy hần nhìn đến thì cười hi hi nói:

- Hảo ca ca, lần này tính là ai thắng đây?

Cốc Chấn nói:

- Tất nhiên là ta thắng rồi. Cô không đợi ta từ suối nước nóng trời lên đã tự bỏ đi, rõ ràng là thấy công phu nín thở của ta ghê gớm, tự biết không thắng được nên lâm trận bỏ chạy.

Cốc Bình Nhi nhẹ nhàng nhảy xuống, đưa ngón tay phết phết vào mặt, nói:

- Không biết xấu hổ. Anh còn chưa xuống nước mà chỉ làm trò linh tinh.

Da mặt cô nồn nà, đầu ngón tay lướt qua liền lưu lại mấy vết hồng hồng. Cốc Chấn thì lại hoàn toàn ngược lại, hơn ở chỗ da mặt dày cui, chỉ cười khà khà nói:

- Cô không nhận thua thì ta còn có cách nào nữa đây?

Cốc Bình Nhi nói:

- Đã như vậy thì đấu lại được không?

Cốc Chấn đảo mắt, cười nhạt nói:

- Có đấu nữa cô cũng chỉ thua chứ không thắng được. Thế này vậy, chúng ta lại đấu khinh công được chứ?

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Anh lại có quỷ kế gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Ta tự có thần thông, việc gì phải dùng quỷ kế. Cô nhìn thấy ngọn cây tùng nghiêng nghiêng đằng xa kia không? Ai đến dưới cái cây đó trước thì coi như người đó thắng.

Cốc Bình Nhi nói:

- Được rồi, đấu lại một lần, anh không được giở trò nữa đấy.

- Ai giở trò chứ. – Cốc Chấn phì một tiếng, nói – Ta đếm đến ba, hai người chúng ta đồng thời cất bước. Một, hai, ba...

Cốc Bình Nhi tung mình lên liền trôi đi như làn khói nhạt, nhẹ nhàng như chim hồng, chốc lát đã lướt đi mười trượng rồi ghé mắt nhìn lại thì thấy Cốc Chấn mới chạy được hai trượng, bất giác cười thầm rồi lại phi thân thêm mấy trượng nữa, quay đầu lại nhìn thì bỗng không thấy bóng dáng Cốc Chấn đâu nữa. Cốc Bình Nhi trong lòng trầm xuống nhưng tuyệt không lập tức đuổi theo mà lại tung mình nhảy lên ngọn một cây đại thụ, như một con chim lớn đen xì lảng không tìm kiếm, phạm vi mấy dặm đều thu vào tầm mắt. Chỉ thấy Cốc Chấn đang rón rén chui vào trong một lùm cây tùng.

Cốc Bình Nhi khẽ cười, triển khai khinh công điểm nhẹ mũi chân, rơi xuống một cây đại thụ khác, chỉ mấy lần tung mình như vậy đã đến trên đầu Cốc Chấn, nhẹ nhàng như tiên nữ giáng trần rơi xuống trước mặt Cốc Chấn.

Cốc Chấn bỗng bị giật mình thì không tự chủ được đánh ra một quyền. Cốc Bình Nhi cười nói:

- Hay lắm, vẫn là muốn đấu quyền cước ư?

Rồi một tay ôm mèo, một tay dùng “Tuyệt Hồng trảo” chặn quyền của Cốc Chấn, chân quét nửa vòng định khiến hắn vấp ngã, chỉ là vừa xuất cước thì lại không nổi, lập tức thu chân lại dùng ra “Thiên Lãng Thiên Điệp

thủ” chuyển đến sau lưng Cốc Chấn, trong chớp mắt đã đưa tay đập khê lên đầu vai và lưng hăm mười cái.

Cốc Chấn như chưa nhận ra, lại quay người lại vùng quyền đánh. Cốc Bình Nhi lắc đầu nói:

- Ca ca, điểm đến là dừng, anh đã thua rồi.

Cốc Chấn nghe mà như không nghe, vẫn tay đâm chân đá chẳng thành phương pháp nào.

Cốc Bình Nhi trong lòng hơi tức giận, dùng một chiêu “Vô Định cước” làm Cốc Chấn lộn một cái ngã lăn, sống mũi đập vào một hòn đá máu tươi chảy ra. Cốc Bình Nhi thấy vậy thì trong lòng hoảng loạn, cúi người đỡ dậy nhưng bị Cốc Chấn xoay tay đánh một quyền mạnh vào thắt lưng, tuy có nội kình hộ thể, không đau đớn nhiều nhưng trong lòng Cốc Bình Nhi như bị dao cắt vô cùng khó chịu. Đang định mở lời thì bỗng thấy Cốc Chấn bò dậy, trợn mắt nghiêng răng mặt đầy máu, hoa tay múa chân như điên như cuồng.

Cốc Bình Nhi thấy vậy phần thì sợ hãi, phần thì buồn rầu, cố gắng đỡ mười mấy chiêu, mỗi lần định nặng tay thì lại cảm thấy mềm lòng, chột nháy lùi lại hơn trượng kêu lên:

- Em, em không đánh với anh nữa...

Rồi đưa tay ôm mặt ngồi phệt xuống đất khóc òa lên.

Cốc Chấn ngăn người rồi bỗng ngã lăn ra, trừng mắt thở hồng hộc mắng chửi:

- Nha đầu thối, bảo người đánh với ta, bảo nha đầu thối người đánh ta...

Chợt cảm thấy mắt mũi cay xè liền dụi dụi mắt đến lúc nước mắt tràn ra.

Cốc Bình Nhi khóc một lúc rồi lau nước mắt, đứng dậy kêu lên:

- Được, anh nhất định muốn tẩy hết oan khuất gì gì, em sẽ để anh làm.

Liền không nói không rằng dắt Cốc Chấn dậy chạy vào trong núi. Cốc Chấn tức giận nói:

- Cô làm gì thế?

Vừa định vùng vẫy thì lại bị Cốc Bình Nhi nhắm chặt “Khúc Trì huyết” không cách nào dùng lực. Đưa mắt nhìn thì Cốc Bình Nhi sắc mặt trắng bệch, vệt nước mắt vẫn còn ướt, miệng mím chặt chỉ cố chạy tới trước.

Chạy được một lúc, bỗng nghe Cốc Bình Nhi nói:

- Đến rồi!

Cốc Chấn định thần nhìn thì phía trước cây tùng tảng đá chen lẫn, ôm lấy một một tòa thạch thất do thiên nhiên tạo thành, trên thạch thất có chữ “Hiên Viên động”. Thì ra nơi này là đỉnh Quang Minh trong Hoàng Sơn, tương truyền đỉnh Quang Minh là nơi Hiên Viên hoàng đế đắc đạo bay lên trời nên cái thạch thất này cũng được tiếng lây, coi là nơi hoàng đế tu tiên.

Cốc Bình Nhi lại nói:

- Uông Trực chắc là ở chỗ này.

Cốc Chấn nửa tin nửa ngờ, liếc cô một cái. Cốc Bình Nhi quay đầu đi, không chịu nhìn mặt hắn.

Cốc Chấn biết cô tâm tình phức tạp, bất giác khẽ than. Cốc Bình Nhi bỗng đẩy hắn đến gần cửa thạch thất thăm dò bên trong. Tình cảnh đập vào mắt khiến hai người đều cả kinh, chỉ thấy trên mặt đất ngổn ngang có khoảng mười cái thi thể, đồng lửa bên trong đã cháy hết, than bụi tung tóe, một cái nồi lớn lật úp, thịt dê trong nồi đổ đầy mặt đất.

Cốc Chấn thấy trong thạch thất không còn người sống thì lập tức kiểm tra thi thể, chỉ thấy mặt người nào cũng xanh đen, vè mặt nhăn nhó, khóe miệng chảy ra những dòng máu đen, dựa vào vũ khí mặt mũi thì chính là Oa khẩu không sai. Cốc Chấn trong lòng chấn động, thầm nghĩ: “Đây rõ ràng là hiện tượng trúng độc, nhưng là ai hạ độc thủ chứ?” Lại nghĩ đến việc mất trộm thủy ngân mà Trình Công Trịch đã nói đến, trạng thái chết này đúng là ăn phải thủy ngân mà ra, hai việc này tất có liên quan. Lại nhìn mặt mũi đám Oa khẩu nhưng không có Uông Trực trong đó.

Cốc Chấn đầy lòng nghi hoặc, quay người ngồi xuống một tảng đá lớn trầm tư. Cốc Bình Nhi lại không lên tiếng mà ôm con mèo Ba Tư lặng lẽ đứng ở cửa. Không bao lâu, bỗng thấy Cốc Chấn đứng dậy, cầm một thanh Oa đao ra khỏi cửa, đến đằng xa đào một cái hố to rộng hơn trượng, đào xong thì đã mồ hôi đầm đìa. Cốc Bình Nhi ngạc nhiên nói:

- Anh làm gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Không thể để người Oa làm vậy bắn thẳng cảnh của tổ tiên ta để lại được.

Nói rồi đem thi thể của người Oa nhất nhất kéo ra ném xuống hố rồi chôn lại. Cốc Bình Nhi im lặng trông hẩn, ánh mắt lấp lóe như có điều gì nghĩ ngợi.

Cốc Chấn chôn xong thi thể thì chợt hỏi:

- Cô làm sao biết bọn chúng trốn ở đây?

Cốc Bình Nhi nói:

- Em nghe nói vậy.

Cốc Chấn nói:

- Nghe ai nói?

Cốc Bình Nhi lắc đầu nói:

- Cái đó, em không thể nói được, nhưng bọn chúng mất mạng chẳng liên quan gì đến em đâu.

Cốc Chấn hừ một tiếng, trừng mắt nhìn cô đầy vẻ tức giận. Cốc Bình Nhi thấy vẻ mặt của hắn thì trong lòng chua xót, mấy lần muốn nói thật ra nhưng lời nói ra đến cửa miệng lại nuốt vào.

Cốc Chấn còn đang cảm thấy mù mờ thì bỗng nghe một nữ tử nói:

- Chắc là ở quanh đây thôi.

Rồi một nữ tử khác tiếp lời nói:

- Phu nhân có nắm chắc không?

Hai người đồng thời biến sắc, còn chưa kịp tránh đi thì hai nữ tử đã từ trong rừng đi ra. Vừa gặp mặt, những người kia cũng rất kinh hãi, trong đó một người là “Ngân Lý” Thi Diệu Diệu, người còn lại là một phụ nữ xinh đẹp mặc toàn đồ trắng, diêm dúa đẹp đẽ, cử động đều lộ vẻ quyền rũ.

Cốc Bình Nhi đến gần Cốc Chấn, kéo tay áo hắn rồi cười hi hi nói:

- Chị Diệu Diệu, mẹ, các vị sao lại đến đây?

Thi Diệu Diệu trừng mắt nhìn hai người, mặt trắng nhợt như người chết. Còn người phụ nữ xinh đẹp kia thì lại nửa giận nửa cười:

- Còn không phải là vì con quý nhỏ bướng bỉnh người sao, không nói tiếng nào đã chạy loạn khắp chỗ, hại ta và Thần Thông lo lắng hết mức.

Người phụ nữ xinh đẹp này chính là mẹ kế của Cốc Chấn, Bạch Tương Dao.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Con cũng lớn rồi, mẹ còn lo cái gì? Hơn nữa, có Chấn ca ca cùng đi với con, ngày đêm bảo vệ thì trong thiên hạ chỗ nào mà không đến được chứ?

Cốc Chấn thấy cô ra vẻ thân mật, ngôn từ ẩn giấu tình tứ thì trong lòng rất tức giận, lại thấy Thi Diệu Diệu mắt hạnh trũng lên có vẻ cực kỳ oán hận thì Cốc Chấn thầm kêu khổ trong lòng: “Con bé ngốc nghếch này suốt ngày làm ra những việc tuyệt tình, nói những lời tuyệt tình rồi bây giờ lại đòi hận ta. Ta cũng việc gì phải ra sức tình nguyện tốt đẹp với cô ta?” Nghĩ đến đó thì vẻ mặt lạnh nhạt, đã không giải thích cũng không nhìn Thi Diệu Diệu thêm lấy một cái.

Bạch Tương Dao thấy vẻ mặt Cốc Chấn thì ánh mắt lộ ra nghi ngờ, lại nghe Cốc Bình Nhi nói:

- Mẹ, sao mẹ lại đi cùng chị Diệu Diệu vậy?

Bạch Tương Dao nói:

- Vốn là đi cùng với Thần Thông, đâu ngờ trên đường gặp phải một việc nên ông ấy phải đi lo trước, lại sợ con một mình đơn độc, gặp chuyện không may nên bảo Diệu Diệu cùng ta đi tìm con.

- Thần Thông? Thần Thông! – Cốc Chấn hừ một tiếng, nói – Bà làm thế nào tìm đến được nơi này?

Bạch Tương Dao cười nói:

- Mẹ con chúng ta tất nhiên tự có những dấu hiệu bí mật để thông báo tin tức. Bình Nhi trên đường đã để lại dấu hiệu, ta theo đó tìm tới cũng không được sao?

Cốc Chấn cho dù không tin nhưng liên quan đến việc riêng của mẹ con người ta thì cũng không tiện hỏi nhiều. Cốc Bình Nhi lại nói:

- Cha gặp phải việc gì vậy?

Bạch Tương Dao nói:

- Cao thủ Tây Thành đã thương chú Doanh Vạn Thành của con, Thần Thông là đảo vương nên không thể ngồi im được.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Lâu rồi không được thấy cha ra tay, đáng tiếc lần này không được may mắn chứng kiến rồi.

Thi Diệu Diệu thấy Cốc Chấn không thèm nhìn mình thì mắt tối sầm, cổ họng đắng ngắt, bỗng loạng choạng thân mình phải dựa vào thân cây bên cạnh, mắt cơ hồ rơi lệ, chỉ không ngừng nhắc nhở chính mình: “Đừng khóc, đừng khóc, nếu mình mà khóc thì sẽ chỉ khiến hân chê cười...” Cho dù như vậy nhưng mắt vẫn nhòe đi.

Cốc Chấn tuy cố ý ra vẻ nhưng khóe mắt thì vẫn không ngừng liếc Thi Diệu Diệu, thấy cô đáng vẻ hoảng hốt, người run run thì trong lòng mềm ra đến bảy phần, liền định tiến tới thì không ngờ eo lưng tê đi, đã bị Cốc Bình Nhi khống chế huyết Khí Hộ, không thể động đậy được. Cốc Chấn vô cùng tức giận, liếc mắt qua thì thấy Cốc Bình Nhi vẻ mặt buồn bã, ánh mắt nhìn ra xa xăm.

Bạch Tương Dao nhìn thấy rõ ràng, liền đảo mắt một cái rồi dịu dàng nói:

- Diệu Diệu, cô không khỏe ư?

Thi Diệu Diệu được hỏi thì cố gắng trấn tĩnh tâm tình, lắc đầu nói:

- Tôi không sao mà.

Bạch Tương Dao cười nói:

- Không sao thì tốt, đúng rồi, cô là một trong Ngũ tôn của Đông Đảo, địa vị cao hơn ta và Bình Nhi, mọi việc nơi này nhờ cô quyết định vậy.

Thi Diệu Diệu nói:

- Phu nhân quá lời rồi, Diệu Diệu còn nhỏ tuổi, kiến thức ít ỏi, liệt vào trong Ngũ tôn cũng đã miễn cưỡng rồi, Mọi việc nên do phu nhân quyết định mới được.

Bạch Tương Dao cười nói:

- Diệu Diệu à, cô muốn làm khó ta phải không? Ta và tiểu tử này xưa nay bất hòa, nếu ta bắt hãn thì người khác sẽ nghi ngờ ta có lòng riêng. Bình Nhi lại không hiểu chuyện. Xử trí Chấn nhi thế nào ta còn chưa tìm ra cách...

Cốc Chấn vô cùng tức giận, thầm nghĩ: “Lão bà xảo trá người khá lắm, miệng lưỡi quanh co để bức bách Diệu Diệu bắt ta.” Liền lập tức cười nhạt, lớn tiếng nói:

- Bạch Tương Dao, bà bớt nói dối lảng nhãng đi. Hôm nay rơi vào tay mẹ con bà thì coi như ta xúi quẩy. Thi cô nương, cô cũng không cần phải lịch sự, muốn đánh muốn giết Cốc mỗ quyết không nhúu mày đâu.

Thi Diệu Diệu nghe vậy thì trái tim đau nhói, trong lòng bi thương vô cùng: “Hãn lại gọi ta là Thi cô nương, lại gọi ta là Thi cô nương rồi ư?” Vành mắt liền đỏ hoe, lại hiện ra ánh lệ trong vắt.

Cốc Bình Nhi nghe thế thì nóng vội kêu toáng lên:

- Như vậy không được, Chấn ca ca nói thế nào cũng là kẻ phạm tội nặng, phải do cha tự mình xét hỏi thì mới có thể quyết định được. Chị Diệu Diệu, chị nói có đúng không?

Thi Diệu Diệu hít vào một hơi, thở dài nói:

- Bình Nhi nói đúng lắm, cho dù hãn phạm phải loại tội ác nào thì cũng phải do đảo vương quyết định.

Bạch Tương Dao lắc lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm cúi đầu xuống. Thi Diệu Diệu không nhin được hỏi:

- Phu nhân sao vậy?

Bạch Tương Dao cười khổ nói:

- Ta chỉ khó chịu thay cho Thần Thông. Ông ấy chỉ có một đứa con trai, tuy xấu xa nhưng nếu ông ta phải tự tay xử tội thì chịu sao nổi?

Thi Diệu Diệu còn chưa kịp đáp lời thì Cốc Bình Nhi đã cười nói:

- Mẹ, sao mẹ lại nói vậy? Phải nói mấy câu tốt đẹp giúp Chấn ca ca, để cha không phạt nặng anh ấy chứ.

Bạch Tương Dao bỗng ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua vẻ sắc lạnh rồi chợt chậm chậm cười nói:

- Ta chỉ là một người đàn bà, làm sao tham dự công việc trong đảo được? Thần Thông tài trí hơn người, sẽ tự có quyết định.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Cha đã tự có quyết định, vậy thì đi gặp cha rồi nói cũng không muộn.

Hai mẹ con mỉm cười nhìn nhau, Bạch Tương Dao bỗng mềm giọng nói:

- Bình Nhi, mấy ngày không gặp, miệng lưỡi con ngày càng linh hoạt đấy.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Đúng mà, con tốt xấu gì cũng là con gái của mẹ, nếu không có mấy phần miệng lưỡi thì chẳng phải tốn công mẹ nuôi con rồi.

Bạch Tương Dao như ngẩn ra rồi đưa tay che miệng cười khanh khách cả người rung lên. Cốc Bình Nhi cũng cười, hai mẹ con đối diện với nhau như muốn tranh xinh đua đẹp vậy. Cốc Chấn bất giác thầm chửi: “Đúng là rồng sinh ra rồng, phượng sinh ra phượng, hồ ly tinh sinh ra hồ ly tinh.”

Bạch Tương Dao cười một lúc má đào ửng đỏ, ánh mắt lưu chuyển có vẻ không nén được tình cảm, liên tục xua tay nói:

- Ổi chà chà, không đùa nghịch với con nha đầu này nữa. Chúng ta nghỉ một lúc rồi lại đi tìm cha con thôi.

Nói rồi tìm một tảng đá lớn nhẹ nhàng ngồi xuống. Ba người còn lại cũng có tâm sự riêng, đều ngồi cả xuống.

Cốc Bình Nhi lại hỏi:

- Cha đi đâu rồi?

Bạch Tương Dao nói:

- Ta cũng không biết, ông ấy đuổi theo cao thủ Tây Thành đi mất, có thể hướng tây mà cũng có thể hướng nam, nhưng vẫn lưu lại dấu hiệu để giúp chúng ta tìm kiếm.

Cốc Bình Nhi nói:

- Cha xưa nay lười biếng, chắc gì đã cẩn thận như vậy.

Bạch Tương Dao nói:

- Ông ấy nói rồi, nếu không tìm được ông ấy thì về Đông Đảo trước.

Hai mẹ con trò chuyện với nhau, còn Cốc Chấn và Thi Diệu Diệu thì lại im lặng khác thường, ánh mắt đều lay động, ngẫu nhiên bốn mắt gặp nhau là lập tức phân ra. Cốc Chấn bình tĩnh lại, có lòng muốn giải thích nhưng thấy Thi Diệu Diệu vẻ mặt lạnh nhạt thì trong lòng cũng nguội lạnh quá nửa, chỉ biết thầm than: “Cô bé ngốc trong lòng đúng là hận ta đến chết rồi. Ôi, cũng tại ta quá coi thường thế tục, cử chỉ không bình thường nên hay bị chê trách. Ông già Thi Hạo Nhiên thì lại quá đứng đắn, dạy con như dạy tiên sinh học đạo vậy. Hừ, chắc là Nguyệt lão uống rượu say rồi buộc nhầm dây tơ hồng rồi. Nếu không thì sao ta lại thích cái con bé ngốc nghếch này chứ?”

Trong lòng hăn yêu giận giao nhau, không kìm được hậm hực trừng mắt nhìn Thi Diệu Diệu. Thi Diệu Diệu nhìn thấy thì vô cùng tức giận, thầm nghĩ: “Cái tên xấu xa không biết tự trọng này, còn dám trừng mắt nhìn ta như thế ư? Hừ, ta lại không thể trừng mắt với người chắc?” Liền cũng trừng mắt nhìn lại, ánh mắt hai người đối chọi với nhau, tranh giành một lúc. Cốc Chấn đối mặt với cô gái mình yêu thì khí giận liền như nước chảy mây trôi, không cách nào giữ được. Khí giận vừa biến mất thì lại bất giác lòng yêu thương lại bùng lên, chốc lát liền lé mắt méo miệng, liên tục làm ra bộ dạng quái đản buồn cười. Thi Diệu Diệu vừa bực mình vừa buồn cười, không nhịn được mắng vài câu khiến mẹ con Bạch Tương Dao liếc mắt nhìn qua. Thi Diệu Diệu vội nghiêm sắc mặt, cố gắng ra vẻ thận trọng. Cốc Bình Nhi lại đoán ra được những việc bên trong thì thầm buồn bực, hừ khê một tiếng.

Bạch Tương Dao cười cười rồi chột nói:

- Bình Nhi, con nuôi mèo từ lúc nào thế?

Cốc Bình Nhi nói:

- Đây vốn là một thuộc hạ của Diệp thúc thúc, nhưng nó vừa thấy con thì liền rất thân thiết. Diệp thúc thúc nói con có duyên với nó nên liền cho con luôn.

Bạch Tương Dao ồ lên một tiếng, nói:

- Nghe nói Địa Mẫu của Tây Thành nuôi một con mèo Ba Tư gọi là Bắc Lạp Sư Môn, tuổi thọ cực cao, thần kỳ vô cùng, con mèo này xem ra có mấy phần giống như vậy.

Cốc Bình Nhi cười yêu kiều một hồi rồi nói:

- Đó là bảo bối của Địa Mẫu nương nương, làm sao lạc đến chỗ con được? Con đặt tên cho nó là Phấn Sư Tử, mẹ bảo có được không?

Bạch Tương Dao nói:

- Nếu nó là mèo thường thì cái tên đó cũng hợp lắm.

Cốc Bình Nhi nhoẻn miệng cười, vuốt ve lông con mèo nhỏ đầy vẻ yêu thương.

Bạch Tương Dao lại cười cười, nói:

- Ôm qua đây cho mẹ xem nào.

Cốc Bình Nhi định đi qua, nhưng nhìn Cốc Chấn lại sinh ra do dự. Bạch Tương Dao cười nói:

- Con sợ hăn chạy ư? Đừng sợ, hăn có chạy thoát được hai mẹ con ta cũng không chạy thoát được “Thiên Lân” đâu. Diệu Diệu, ta nói có đúng không?

Nói xong liền dòm ngó Thi Diệu Diệu. Thi Diệu Diệu nhìn nhìn Cốc Chấn, hơi chút do dự rồi gật đầu nói:

- Cái đó là đương nhiên.

Cốc Chấn biết rõ Bạch Tương Dao lúc nào cũng khiêu khích để khiến Thi Diệu Diệu và mình chia rẽ tương tàn. Trông bà ta chỉ ngồi đó cười nói nhưng có thể nói lòng người độc ác trong thiên hạ đến thế này là cùng. Hăn tuy hận đến nghiến răng nhưng không dám thật sự vọng động, chỉ sợ Thi Diệu Diệu nhất thời kích động thì thật sự sẽ bắn cho mình thùng ra lỗ chỗ.

Cốc Bình Nhi cũng biết vậy nên cười hình hích ôm con mèo qua. Bạch Tương Dao đón lấy, nhẹ nhàng đùa giỡn một lúc rồi bỗng đứng dậy cười nói:

- Đi thôi!

Cũng không hề có ý định trả lại con mèo.

Cốc Bình Nhi hơi biến sắc mặt, kêu lên:

- Mẹ, mẹ...

Bạch Tương Dao cười nói:

- Ta sao nào? Còn không đưa Chấn ca của con lên đường đi?

Cốc Bình Nhi giậm chân nói:

- Mẹ...

Bạch Tương Dao sắc mặt hơi trầm xuống, thản nhiên nói:

- Con không nghe lời ta sao?

Nói rồi ngón cái, ngón trỏ ấn trên cổ con mèo. Thì ra hiểu con không ai bằng mẹ, Cốc Bình Nhi từ nhỏ đã yêu thích mèo con chó con, nếu chó mèo mà không may chết đi thì sẽ khóc đến chết đi sống lại. Bạch Tương Dao thấy cô thích con mèo Ba Tư này liền cô ý lừa lấy để khống chế cô, bức bách cô không dám dễ dàng buông tha Cốc Chấn.

Cốc Bình Nhi biết rõ tính tình của mẹ ruột nên trong lòng rất khó chịu, một bên là con vật yêu thích, một bên là người đàn ông mình yêu, lúc này chẳng khác gì nem công tay gấu, không thể cùng lúc có được, bất giác ngấn ra đó vành mắt đỏ lên. Bỗng nghe Cốc Chấn ha ha cười, đứng dậy nói:

- Lên đường thì lên đường, bà già thối tha, sợ bà thì ta sẽ làm con bà đẻ ra.

Nói rồi phất tay áo rào bước đi trước, miệng lớn giọng ca hát:

Đại giang đông khứ lãng thiên diệp, dẫn trứ giá sở thập nhân, giá giá tiểu chu nhất diệp. Hựu bất bỉ cửu trọng long phượng khuyết, khả chánh thị thiên trượng hổ lang huyết. Đại trượng phu tâm biệt, ngã thứ giá đan đao hội tự tái thôn xã...

[Tạm dịch: Trường Giang ngàn đợt sóng cuộn về đông, dẫn theo mấy chục người lên con thuyền nhỏ. Chẳng phải lâu rồng gác ngọc nơi Cửu Trùng mà chính là hang hổ sói ngàn trượng. Đại trượng phu lòng đã quyết, ta cầm cây đơn đao này báo đáp xóm làng...]

Lời này lấy từ “Quan đại vương một người một đao dự hội” chuyên kể về việc Quan Vân Trường một đao tới hội. Cốc Chấn hát lên bỗng xuống trầm như tình huống lúc đó, không coi nguy hiểm trước mắt vào đâu. Bạch Tương Dao trong lòng thầm tức hận, ngoài miệng vẫn cười nói:

- Quan Vân Trường nghĩa khí cao hơn mây trời, coi chị dâu như mẹ, đâu có giống người ta cưỡng bức em gái, giết mẹ, đại nghịch bất đạo.

Cốc Chấn liếc bà ta, thản nhiên nói:

- Ai là mẹ ta chứ? Mẹ ta họ Thương, không phải họ Bạch. Bà muốn làm mẹ ta thì phải tu thêm mười đời rồi hẵng nói.

Bạch Tương Dao nghe hắn nói vậy đã quen tai nên cười rồi bỏ qua, nhưng Thi Diệu Diệu thì lại tức tối bất bình, hét lên:

- Cốc Chấn, anh, anh thật quá vô lễ...

Cốc Chấn cười nói:

- Cô thử nói xem, ta vô lễ thế nào?

Thi Diệu Diệu nói:

- Có câu rằng: “con dê ngàn dặm tất có lỗ thủng”, lúc bình thường anh không rèn việc nhỏ, không kính trọng người trên, chỉ thích miệng lưỡi chiếm lấy tiện nghi, về sau lại càng ương bướng khó bảo, làm điều lầm lỗi lớn lao...

Trong lúc nói lại nghĩ đến chỗ đau lòng, mắt liền đỏ hoe, cổ họng cũng nghẹn lại. Cốc Chấn nhíu mày nhìn cô, lòng thầm chửi mắng: “Con bé gốc ghêch này, tương lai rơi vào tay ta thì trước hết sẽ phết vào mông một trận.” Lại thấy Bạch Tương Dao mỉm cười nhìn ngó thì hừ một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Bốn người đi bộ ra khỏi núi đã thấy đằng xa có người ngựa, hai đệ tử Đông Đảo tiến đến đón tiếp, thấy không chỉ tìm được Cốc Bình Nhi mà còn bắt được Cốc Chấn thì hai người lại càng mừng rỡ. Cốc Bình Nhi nói:

- Mọi người đều ngồi xe ư? Chấn ca ca thì thế nào?

Bạch Tương Dao cười nói:

- Hắn cũng ngồi xe, nhưng phải có chút phòng bị.

Nói rồi lấy từ trong tay áo ra một cuộn dây thừng trong suốt nhỏ bé bằng ngón tay, nói:

- Tiểu tử này giỏi mở khóa, các loại dây khóa bình thường không giữ được hắn. Sợi “Ngọc Giao tác” này tương truyền là dùng gân giao long chế thành, bảo đao cũng không thể cắt được. Diệu Diệu, cô xem có nên trói hắn hay không?

Thi Diệu Diệu nếu trả lời là không thì chắc chắn sẽ tự thừa nhận tình cảm với Cốc Chấn còn chưa dứt, nhưng nếu trả lời là có thì lại không nỡ lòng. Còn đang chần chừ thì Cốc Bình Nhi đã cười nói:

- Vậy thì để con trói nhé.

- Không được! – Bạch Tương Dao kiên quyết nói – Người này giao hoạt ác độc, con thì lại lòng dạ mềm yếu, dễ bị lừa dối, tốt nhất là tránh xa hắn ra.

Cốc Bình Nhi vừa định nhõng nhẽo thì bỗng thấy Bạch Tương Dao ánh mắt lạnh lẽo, lại mân mê cổ con “Phấn Sư Tử” kia thì lập tức khí thế xù xuống, bấu môi không hài lòng.

Thi Diệu Diệu hơi do dự một chút rồi đón lấy sợi gân giao. Cốc Chấn nhìn mà bức tức, đưa tay ra cười hi hi nói:

- Thi đại tiểu thư, xin mời.

Thi Diệu Diệu thấy bộ dạng hắn châm chọc thì lòng như dao cắt, nghiến răng trói hai tay hắn lại, bỗng lại nghe Cốc Chấn hậm hực nói bên tai:

- Trói hay lắm, dựa vào bản lĩnh trói người này có thể làm phu nhân đảo chủ của Ngục đảo được rồi.

Thi Diệu Diệu vốn trong lòng lo lắng không yên, nhưng nghe câu đó thì lo lắng đầy ruột đều hóa thành tức giận, hung dữ xiết chặt sợi gân giao đó rồi buộc lại khiến Cốc Chấn đau đến há miệng, hít vào một hơi khí lạnh.

Trên đường đi, Cốc Bình Nhi cười khúc khích nói chuyện với Cốc Chấn. Cốc Chấn cũng từng câu từng câu tùy theo trả lời. Thi Diệu Diệu thì co lại một góc khoang xe, hai tay ôm gối tơ lòng rối loạn, không dám nhìn thẳng vào Cốc Chấn, nhìn trộm hắn bị trói chân trói tay thì bất giác vừa buồn vừa lo, thầm nghĩ: “Vừa rồi có lẽ mình làm hắn bị đau rồi, trói như vậy lâu chẳng phải sẽ bị thương chân tay ư?” Liên thấp thỏm không yên, rồi dần bắt đầu hối hận.

Cứ đi như vậy một lúc, Bạch Tương Dao bỗng bảo dừng lại, nói:

- Trời tối dần rồi, nghỉ lại thị trấn này một đêm rồi nói tiếp.

Mọi người xuống xe, Cốc Chấn tay chân bị trói hành động khó khăn, toàn dựa vào hai tên đệ tử Đông Đảo đó, liền cười nói:

- Hay quá, hay quá, “Ngồi kiệu nhàn nhã, khênh kiệu khổ”, phải phiên hai vị sư huynh rồi.

Đến lúc này mà hắn vẫn còn không quên uốn lưỡi chiến tiện nghị, lại còn cố ý lắc lư khụy xuống để tăng sức nặng của mình.

Trong khách sạn có không ít người, liếc thấy ba nữ tử xinh đẹp ung dung tiến vào thì đều sáng mắt lên, lại thấy một người tiến vào thì càng ngạc nhiên. Tiểu nhị trong khách sạn lưu tâm chăm chỉ, liền dọn ra một cái bàn trống. Cốc Chấn ngồi xuống liền lớn giọng nói:

- Đầu bếp ra gọi món ăn.

Bạch Tương Dao biết hẳn lại có trò gì liền khẽ mỉm cười, tuyệt không ngăn lại. Tiểu nhị thấy hẳn thân phận tù nhân thì giả như không nghe thấy, khom mình gật đầu chào ba nữ tử. Cốc Chân tức giận nói:

- Người cắt tai tên tiểu nhị chó chết đó ngâm rượu cho ta, ông đây gọi hẳn mà không nghe ư?

Tiểu nhị vô cùng tức giận, vừa định chửi lại thì Cốc Bình Nhi đã cười nói:

- Bỏ đi, anh ấy đã muốn gọi món ăn thì người cứ làm theo là được...

Tiểu nhị không còn cách nào, đành phả

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Tuyệt Vọng

Lục Tiệm đột ngột tỉnh lại, ảo ảnh xung quanh đã biến mất, cảnh vật trước mắt dần dần sáng tỏ, bên tai như có người đang lay gọi mình. Y lắc đầu, lại tỉnh ra thêm một chút, liền đưa mắt nhìn qua thì Diêu Tình đang chăm chăm nhìn mình, khóe mắt còn lưu lại vài giọt lệ.

Lục Tiệm thấy cô sống lại thì mừng rỡ điên cuồng không kìm chế nổi, định vùng dậy thì lại cảm thấy không có sức, liền sung sướng nói:

- A Tình, cô thật sự khỏe rồi chứ, tôi không phải đang nằm mơ phải không?

Diêu Tình lắc đầu nói:

- Không phải mơ, cũng không biết anh đã dùng cách gì mà lại có thể áp chế được “Thổ kình” trong cơ thể tôi. Bây giờ tôi thật sự khỏe rồi.

Cô nhìn Lục Tiệm, ngập ngừng nói:

- Anh sao vậy? Vừa rồi mặt trắng nhợt, ngay cả hô hấp cũng không có nữa.

Lục Tiệm biết rõ trong người đã có biến động rất lớn, cảm chế bị phá rồi thì ngày chết không còn xa, nhưng lại sợ Diêu Tình lo lắng nên cũng không nhiều lời mà chỉ cười cười rồi nói:

- Tôi không việc gì, nói chung là dùng sức quá nhiều nên nhất thời ngất đi thôi.

Diêu Tình chăm chăm nhìn y hồi lâu rồi bỗng nói:

- Anh nhìn vào mắt tôi...

Lục Tiệm cùng cô bốn mắt nhìn nhau, y bỗng chợt dạ, vội đưa mắt qua chỗ khác.

Diêu Tình khẽ hừ một tiếng, nói:

- Từ nhỏ anh đã không biết lừa gạt, miệng nói lời dối trá mà ánh mắt vẫn không giả được. Cuối cùng là anh có việc gì quan trọng giấu tôi?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Không, không có việc gì cả.

Diêu Tình hơi lộ vẻ tức giận, cười nhạt nói:

- Vậy thì tốt, anh đứng lên cho tôi xem nào.

Nói rồi buông y ra.

Lục Tiệm gật gật đầu, hít dài một hơi rồi định đứng dậy, nhưng người lại mềm ra như bùn, không cách nào dùng lực được, phải từng chút một lần tới bờ tường rồi dựa vào bờ tường chăm chăm chống người lên. Nhưng chống liên mấy lần mà đều không đủ khí lực, chống được một nửa lại phải ngồi xuống. Y đưa mắt nhìn qua thấy Diêu Tình đang chăm chú nhìn mình thì biết rõ nếu mình không thể đứng dậy tất sẽ khiến cô lo lắng, vừa nghĩ đến đó thì cũng không biết sức lực từ đâu tới mà ra sức chống một cái, lại có thể run rẩy đứng dậy, hai tay dựa vào tường, đôi chân run lên từng chập nhưng miệng thì vẫn cười nói:

- A Tình, cô xem, tôi chẳng phải đứng dậy rồi sao?

Diêu Tình ngẩn ngơ nhìn y, bỗng vành mắt đỏ lên rồi nhẹ thở dài, nói:

- Con người của anh đó, trông thì ngốc nghếch mà thật lại quá quật cường,,,

Rồi đến gần đỡ y ngồi xuống bên bàn, cúi đầu không nói năng gì. Lục Tiệm thấy vẻ mặt cô chột do dự chột tức giận thì cũng không hiểu cô đang nghĩ những gì.

Hai người đều có tâm tư, ngồi một lúc thì bỗng nghe một tràng tiếng bước chân hướng vào trong miếu. Diêu Tình không biết người tới là bạn hay địch, bản thân mình tuy đã thoát chết một mạng nhưng tu vi còn chưa khôi phục được, còn Lục Tiệm thì cả người không có sức, liền nghĩ một chút rồi đỡ Lục Tiệm nấp vào sau điện thờ.

Tiếng bước chân đó càng lúc càng gần, nghe ra như có hai người, chốc lát đã tiến vào miếu rồi một giọng nói:

- Cha, mưa núi thật là kỳ quái, bên này núi thì tiết trời vẫn tốt đẹp, vừa qua đỉnh núi thì liền mưa xuống ngay rồi.

Lục Tiệm nghe rất quen tai, còn chưa kịp nghĩ kỹ thì đã nghe một giọng nói già nua ậm ừ, nói với vẻ không yên tâm:

- Trận mưa này thật là không đúng lúc, nghỉ một lát rồi phải đi ngay không chậm trễ.

Hai người ngồi xuống, người trẻ tuổi lại nói:

- Cha, con chỉ ngạc nhiên, chúng ta liệu chết con mẹ nó phá vây vào biển là được, có gì phải đảo một vòng lớn, sang tây rồi lại về nam, trên

đường còn phải bố trí trận thế nghi binh nữa.

- Hải Phong à, con có điều không biết! – Người già nua kia thở dài nói – Lần này đối thủ không thể xem thường, lão Trầm què đã bố trí cạm bẫy ven biển, chúng ta nếu dùng sức để vào Đông Hải thì chính là trúng vào gian kế của lão, hơn nữa ta còn một mối lo khác rất lớn...

Nghe câu này, Lục, Diêu hai người đều kinh hãi, ẩn ước đoán ra thân phận của những người kia.

Lại nghe người trẻ tuổi hơn nghiêng răng ken két nói:

- Cha nói đến kẻ đó...

Ông già kia nói:

- Không sai, kẻ đó mượn lệnh của Mạc Phủ [người dịch: Mạc Phủ là triều đình ở Nhật Bản], vừa dụ vừa bức ta và Từ Hải đánh lên Nam Kinh, thực ra là một kế sách mượn đao giết người. Con nghĩ xem, chúng ta cho dù công phá được Nam Kinh, trừ được lão Trầm què thì chắc chắn cũng tổn thương nghiêm trọng, do đó có thắng cũng thế mà có thua cũng vậy, quân bên chúng ta sẽ yếu đi rất nhiều, lúc đó hãn thừa cơ tiêu diệt chúng ta, chẳng phải đỡ tổn công sức sao?

Người trẻ tuổi hồi lâu mới nói:

- Hãn vì sao lại làm như vậy?

Ông già kia cười nhạt nói:

- Thăng cha đó dã tâm rất lớn, chúng ta chết rồi thì hãn dựa vào danh nghĩa của Mạc Phủ có thể chiêu mộ tất cả người Oa sinh hoạt trên biển. Người khác gọi Uông Trục ta là “Vua của Oa khẩu” nhưng thật ra không phải, Trần Đông, Ma Diệp, Từ Hải và ta bên ngoài thì kết hợp mà bên trong

thì chia lìa, đều có địa bàn riêng. Nhưng nếu bốn người bọn ta đều chết cả rồi thì Đông Hải rộng lớn đó chẳng phải sẽ thuộc về hãn sao? Lúc đó hãn mới thực sự là “Vua của Oa khấu”. Có câu rằng: “Ngày không thể không có mặt trời, nước không thể không có vua”, vì lý do đó mà hãn không thể để ta sống sót trên đời.

Lục Tiệm và Diêu Tình nghe được một phen đối đáp đó thì tim đập thình thịch. Thì ra hai người này một là Uông Trực, người còn lại chính là con nuôi của hãn Mao Hải Phong. Đúng là đi mòn giày sắt không tìm thấy, gặp được chẳng tốn chút công phu. Lục Tiệm ra sức đề tụ kinh lực, nhưng cảm thấy kinh mạch cả người trống rỗng, nửa điểm khí lực cũng không có, bất giác trong lòng nóng nảy, trán toát ra mồ hôi to bằng hạt đậu.

Trong miếu trầm mặc hồi lâu rồi Uông Trực bỗng nói:

- Hải Phong, con đang nghĩ gì vậy?

Mao Hải Phong thở dài nói:

- Không giấu cha, con đang nghĩ đến những anh em chết ở “Hoàng Sơn”, bọn họ đối với chúng ta trung thành như nhất, chết như vậy thật là oan uổng.

Uông Trực im lặng một chút rồi chậm rãi nói:

- Nếu chúng ta muốn giữ mạng thì người đi theo càng ít càng tốt, người biết hành tung của chúng ta càng ít càng tốt. Ta cũng là bất đắc dĩ mới phải hạ độc chết bọn chúng, rốt cuộc thì trên đời này người chết mới là kín tiếng nhất...

Còn chưa dứt lời thì bỗng nghe ngoài miếu vọng vào một tiếng cười dài rồi có người dùng tiếng Hoa một cách cứng nhắc nói:

- Hai vị thì ra là ở chỗ này.

Cha con Ônng Trực đồng thanh a lên một tiếng rồi sau đó vang đến tiếng kim loại va chạm, tiếng gió vù vù lúc qua lúc lại mấy lượt rồi đột nhiên choang một tiếng như có đao kiếm gãy đứt, sau đó Mao Hải Phong kêu dài thảm thiết, tiếng kêu lạnh buốt vô cùng khiến người ta lông tóc dựng đứng.

Chợt nghe Ônng Trực kinh hãi kêu lên:

- Hải Phong, Hải Phong...

Nhưng không nghe ai đáp lại. Ônng Trực bỗng đau đớn kêu lên:

- Nó chết rồi, nó chết rồi...

Người kia ha ha cười nói:

- Tất nhiên là chết rồi, người bị chặt thành hai đoạn mà còn không chết ư? Ônng tiên sinh, chủ nhân của chúng ta bảo ta lưu lại tính mạng của ông, ông ấy chút nữa sẽ đến. Ông nên thông minh một chút, ông cũng biết làm chém người làm hai mảnh thì dễ nhưng ráp lại làm một thì khó lắm.

Ônng Trực im lặng một lúc rồi chợt nói:

- Đề Tả tiên sinh, nếu ông tha cho ta một lần thì vàng bạc châu báu ông muốn bao nhiêu cũng được.

Người kia chỉ cười hi hi nhưng không đáp lại.

Lục Tiệm nghe đến hai chữ “Đề Tả” thì trong lòng bất giác chấn động, lại nghe ngữ điệu của người kia thì chợt nghĩ tới một người. Nhưng suy nghĩ thì lại cảm thấy rất khó tin, thậm tưởng: “Hắn đến Trung Nguyên làm gì? Sao lại biết Ônng Trực?” Trong lúc trầm ngâm thì lưng bỗng như bị kim châm, lông tóc dựng đứng lên, cảm giác quái dị này đã từng gặp phải ở thành Nam Kinh, có thể nói là ghi vào tậm xương cốt. Nhưng cảm giác lúc

này so với khi đó còn mạnh hơn ba phần, liền ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy trên xà nhà có một quái nhân thân thể vừa gầy vừa nhỏ, mặc một cái áo ngắn màu vàng, trên da thịt như mọc ra lông vàng dài cả phân, đang trừng đôi mắt nhỏ bé xanh loang loáng hung dữ nhìn mình.

Diêu Tình lúc đầu không phát hiện ra nhưng bỗng thấy Lục Tiệm có vẻ quái dị thì bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy người kia không khỏi mặt hoa biến sắc, một là vì người kia hình dạng quái dị, hai là vì người kia như ma quỷ, đến trên đầu mà cô hoàn toàn không phát hiện ra.

Quái nhân kia đảo mắt, thân hình bỗng co lại, bóng vàng chuyển động lằng không bỏ nhào về phía hai người. Diêu Tình muốn né tránh, nhưng người đó thể tới quá nhanh, mình dù có thể tránh được nhưng Lục Tiệm cũng khó thoát, trong lúc nóng vội liền đánh vù ra một chưởng.

Người kia thể tới nhanh nhẹn dũng mạnh, nhưng bị chưởng phong đánh trúng thì ra ngoài ý nghĩ của người ta lại kêu chỉ một tiếng lẩn ra, soạt một cái đã ôm một cây cột nhà, chân tay đều dùng ra nhanh như một cơn gió chớp mắt đã lại trở lên xà nhà, nhìn hai người nghiêng răng kèn kẹt.

Diêu Tình cũng không ngờ kẻ kia lại kém cỏi như thế, hơi cảm thấy kinh hãi rồi chợt nghe có người ồm ồm nói:

- Thử Đại Thánh, người bò lên bò xuống làm gì thế?

Quái nhân áo vàng kia kêu lên the the”

- Bàng Giải quái, có người, có người!

Giọng nói ồm ồm kia kêu lên:

- Thật chứ?

Tiếng nói chưa dứt đã nghe rắc một tiếng rồi bụi đất bay mù, điện thờ không biết bị vật gì đánh trúng mà đứt ra làm đôi. Diêu Tình vội vã đỡ Lục Tiệm nháy ra, bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu nổi gió liên vùng tay áo quét ra. Vật kia bị gió cuốn bay ra ra dính vào trên tường, nhìn kỹ thì ra là một bãi đờm. Thử Đại Thánh kia thì co vào một góc xà nhà cười khàn khạch. Diêu Tình trong lòng bức bối hết mức, mắng:

- Con chuột thối tha, có bản lĩnh thì đừng dùng loại chiêu thức vô liêm sỉ đó.

- Quả nhiên là có người à!

Một giọng vang lên như chuông đồng. Diêu Tình theo tiếng nói nhìn qua thì phía trước có một quái nhân áo xám, to lớn dũng mãnh, tướng mạo đường đường, không khác gì người thường, chỉ có đôi tay là cực to cực dài, dài quá đầu gối rủ xuống tận bàn chân giống như đôi càng của con cua.

Diêu Tình thấy hãn hình dạng quái dị thì càng kinh hãi, chột nghe Lục Tiệm nói khẽ bên tai cô:

- Cẩn thận, bọn chúng đều là kiếp nô.

Diêu Tình trong lòng trầm xuống, ánh mắt chuyển đi liền thấy trên mặt đất có một cổ thi thể, eo lưng đã bị chặt đứt, máu tuôn đầy đất. Trong vũng máu có hai nam tử đang đứng, một người khoảng sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, vẻ mặt đau thương, chắc là Uông Trực. Người kia là một thiếu niên quần áo lờ lợt, thân thể gầy nhỏ, hai mắt trừng trừng nhìn Lục Tiệm, da mặt từ trắng chuyển thành đỏ, từ đỏ chuyển thành tím.

- Thương binh vệ! – Lục Tiệm nhú mày nói – Quả đúng là người, người đến Trung Thổ khi nào vậy?

Thiếu niên quần áo lờ lợt kia chẳng phải ai xa lạ mà chính là thiếu niên nước Oa đã từng làm người hầu cho Lục Tiệm, Đề Tả Thương Binh

Vệ.

Sự si nhục lớn nhất trong đời của Thương Binh Vệ chính là phải làm người hầu cho Lục Tiệm. Hàng ngày hăn oai phong lẫm liệt, người xung quanh đều gọi là “tiên sinh”, lúc này bỗng nghe Lục Tiệm gọi ra tên riêng của mình thì một cảm giác nhục nhã hổ thẹn trào lên trong lòng, liền xua tay quát:

- Giết nam tử đi, còn nữ tử cho các người xử lý.

Bàng Giải Quái nghe vậy thì miệng cười quái dị, tay trái đánh vù ra. Diêu Tình đã bố trí “Nghiệt nhân tử”, thấy thế liền vận khởi thần thông, ai ngờ rễ cây mới mọc ra mấy phân thì đã hóa thành bụi phấn. Diêu Tình thầm kêu không hay, biết rằng thần thông của mình chưa khôi phục, không thể dùng thuật “Hóa sinh” như lúc bình thường nên trong lúc không còn cách nào đành phải đỡ Lục Tiệm nhảy lùi về phía sau.

Tay trái Bàng Giải Quái đánh trượt liền ầm một tiếng đánh trúng mặt đất, giống như một cái búa lớn xuyên đá phá đất, để lại một cái hố khổng lồ. Diêu Tình kinh hoàng còn chưa tỉnh lại thì bỗng cảm thấy sau lưng nổi gió, biết là Thử Đại Thánh kia đánh lén sau lưng liền vội quay chưởng đánh ra.

Thử Đại Thánh thân pháp nhanh nhẹn quỷ dị nhưng lá gan lại rất nhỏ, không dám va chạm với người khác nên lần này chỉ là phá quấy, mắt thấy Diêu Tình đánh lại thì liền co người bỏ chạy, nhảy lên xà nhà bò lui bò tới cười khàn khạch để nhiễu loạn tâm thần. Bàng Giải Quái thì lại nâng đôi tay quái dị như làm bằng thép lên, quét ngang chặt dọc đến mức cả phòng tràn đầy cuồng phong. Diêu Tình không dám va chạm trực tiếp nên phải liên tiếp lùi lại, đồng thời còn phải phòng bị Thử Đại Thánh đánh lén nên được bên này mất bên kia, cảm thấy vô cùng rối loạn. Đánh được mấy chiêu thì đã bị bức đến góc tường, tai nghe Thử Đại Thánh cười lên the thé quái dị, Bàng Giải Quái cánh tay giơ cao rồi nặng nề đập xuống.

Diêu Tình nghiêng rằng đẩy Lục Tiệm ra, dồn lực vào hay tay định chống đỡ. Lục Tiệm trông thấy vậy thì nghiêng người đưa tay trái ra ấn lên cổ tay Bàn Giải Quái rồi đẩy khễ. Cái đẩy đó nhìn thì nhẹ nhàng bình thường nhưng thực ra có ẩn chứa “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp”. Bàn Giải Quái không tự chủ được, cánh tay đánh lệch đi rầm một tiếng xuyên thủng tường, bụi đất bắn tung. Diêu Tình thấy cánh tay Bàn Giải Quái mắc kẹt trong tường không cách nào nhổ ra được thì thừa cơ xuất chỉ đâm vào huyết “Thiên Trung” của hắn, ai ngờ như trúng vào tấm sắt, ngón tay đau nhói.

Diêu Tình nhịn đau co tay lại thì thấy Bàn Giải Quái như chẳng có việc gì, rút mạnh tay ra rồi quay người lại ánh mắt lóe lên hung dữ. Diêu Tình trong lòng kinh hãi: “Người này chẳng lẽ có cơ thể như sắt thép hay sao?” Trong lúc suy nghĩ đã đỡ Lục Tiệm chạy đi mấy bước, rút tới chỗ rộng rãi thì mới khễ thở ra. Bỗng nghe Lục Tiệm nói khễ vào tai cô:

- A Tình, người này để tôi đối phó, cô để ý tới Uông Trực.

Diêu Tình ngẩn ra, nhưng thấy y thân thể tuy yếu ớt mà ánh mắt lại sáng ngời, dáng vẻ cứng rắn dứt khoát thì lập tức xoay chuyển ý nghĩ như điện chớp rồi gật đầu nói:

- Nghìn vạn lần phải cẩn thận nhé.

Rồi buông Lục Tiệm ra, lùi lại mấy bước thăm vận chân khí để hồi phục thần thông.

Lục Tiệm quay người đi tới một cây cột gỗ chầm chậm đứng thẳng lên, mắt thấy Bàn Giải Quái đang rảo bước như bay muốn truy đuổi Diêu Tình thì liền cao giọng gọi:

- Bàn Giải Quái, ngươi có dám cùng ta phân thắng thua một lần không?

Bàng Giải Quái nghe vậy liền quay đầu lại có vẻ hứng chí nhìn y chốc lát rồi bỗng ha ha cười lớn. Lục Tiệm nói:

- Người cười cái gì? Không dám đánh với ta sao?

Bàng Giải Quái cười nhạt nói:

- Nhìn người ảo lá thế kia chẳng khác gì đàn bà, đừng nói chịu nổi một hai chiêu của ta mà cho dù một trận gió cũng có thể thổi bay nhà người rồi... Con mẹ nó, Thử Đại Thánh, còn bắt chước lão tử thì ta sẽ lột bộ da chuột của người ra đấy.

Thì ra hẳn nói câu nào là Thử Đại Thánh trên xà nhà lại học nói theo câu đó, chỉ đến hai câu cuối cùng mới biến thành:

- Con mẹ nó, Bàng Giải Quái, còn bắt chước lão tử thì ta sẽ bóc cái vỏ cua của người ra đấy.

Người này nhút nhát nhưng một chút cũng không chịu thua.

Bàng Giải Quái tức giận gầm lên như sấm, nhưng hẳn dù thân thể như thép cứng, cánh tay mạnh ghê người nhưng nhảy nhót lại không phải sở trường, Thử Đại Thánh trốn trên xà nhà khiến hẳn không làm gì được. Thử Đại Thánh rất đặc ý, nhảy nhót trên xà nhà cười khành khạch không ngừng.

Lục Tiệm nhú nhú mày, thản nhiên nói:

- Thì ra hai người các người chỉ dám đấu miệng, không dám đấu võ à.

Bàng Giải Quái không cách nào tóm được Thử Đại Thánh thì nhất thời bao nhiêu khí giận liền đổ cả lên người y, cơ mặt co loạn lên, rít giọng nói:

- Được, trước hết ta đập người ra thành bùn đất rồi bắt con mẹ kia chơi cho sướng.

Lập tức tay trái múa lên vù vù chụp tới Lục Tiệm.

Lục Tiệm trong lúc nói chuyện đã vận dụng phương pháp Định mạch để đem kiếp lực tán loạn hội tụ lại Kiếp Hải ở hai tay. Lúc này thân thể tuy yếu ớt nhưng cũng chẳng mềm oặt không có sức như lúc đầu, chỉ là vẫn chưa thể chạy nhảy phi thân nên mới cố ý lại gần cột gỗ để ổn định thân hình. Y thấy Bàn Giải Quái quét tới liền đưa hai tay lên nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay khổng lồ đó, liền trở thành một cây vũ khí, vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” vừa đẩy vừa kéo. Bàn Giải Quái lập tức cảm thấy cánh tay đau đớn, không tự chủ được chuyển vọt lên trên, sượt qua trán Lục Tiệm rồi đánh vào khoảng không.

Bàn Giải Quái không hiểu nguyên nhân, ngẩn ra đó rồi gầm lớn một tiếng, tay phải lại vung ra đập xuống. Lục Tiệm vẫn dùng “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” để đối phó, chỉ là chuyển đẩy thành gạt, cánh tay phải của Bàn Giải Quái liền trầm xuống tà tà đập xuống đất, rầm một tiếng đánh vào mặt đất bên mình Lục Tiệm làm cho gạch ngói tung tóe, bụi đất mù trời.

Bàn Giải Quái gãi gãi đầu, kêu lớn có ma quỷ. Thử Đại Thánh cũng ngừng cười, trừng đôi mắt nhỏ xíu quan sát xem đã xảy ra việc gì. Bàn Giải Quái nghiêng rằng, bỗng vung cả hai tay ra cùng lúc, trong lòng cáu giận: “Người động vào tay phải ta thì lão tử dùng tay trái đập người. Người động vào tay trái lão tử thì lão tử dùng tay phải đập người. Tóm lại là chặt người ra làm hai đoạn.”

Lục Tiệm không tỏ vẻ gì, nhìn kỹ thế tới rồi hai tay bỗng như vén hoa rẽ liễu, tay trái phất vào tay phải của hắn, còn tay phải lại phất vào tay trái của hắn. Hai tay của Bàn Giải Quái đều vọt lên va vào nhau giữa không trung, bình một tiếng rầm rĩ. Cho dù hai tay của hắn có cứng như sắt thì lấy cứng đấu cứng như vậy vẫn cảm thấy đau đớn thấu xương, kêu ầm lên nhảy lùi lại ba thước rồi trừng mắt nhìn Lục Tiệm nói:

- Người, người biết tà pháp?

Thủ Đại Thánh cũng kêu lên:

- Người, người biết tà pháp?

Kêu rồi lại ôm bụng cười lớn, nói:

- Vô dụng, vô dụng, con của chết dẫm thật là vô dụng.

Bàng Giải Quái mặt lúc xanh lúc đỏ, ánh mắt lấp lóe hung dữ. Phải biết từ lúc hấn luyện thành “Thiên Quân ngao” này thì ít gặp đối thủ, vừa rồi mới ba hiệp đã chặt đôi Mao Hải Phong, uy lực rất ghê gớm. Nhưng lúc này thì lại chẳng hiểu gì cả, liên tục thất bại, cục tức quả thật không cách nào nuốt trôi được, liền chửi:

- Lão tử lại không tin tà ma.

Rồi hai tay múa loạn bổ loạn, nhắm vào Lục Tiệm.

Kình lực trên tay Lục Tiệm rất ít, để chống lại đôi tay sắt của Bàng Giải Quái toàn nhờ vào kiếp lực vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp”, nhưng chỉ có kiếp lực mà không có nội lực, dùng cách này để chống lại thần lực của Bàng Giải Quái thì như tảng đá ngàn cân treo trên sợi tóc, vạn học lương chớ trong cái đấu, nguy hiểm vô cùng, chỉ hơi mất thận trọng thì kình lực của đối phương sẽ dồn ra truyền lên người Lục Tiệm, với thân thể yếu đuối của Lục Tiệm lúc này thì chỉ có con đường chết mà thôi. Lúc này Bàng Giải Quái như điên cuồng bổ loạn, Lục Tiệm xuất thủ cũng theo đó nhanh dần, thể lực cũng theo đó mà mất đi nhanh chóng, dần đến lúc trước mắt mờ ảo, hai chân nhũn ra.

Thương Binh Vệ đứng ngoài quan sát, nhìn ra mấu chốt bên trong thì bỗng lớn tiếng nói:

- Bàng Giải Quái, người chặt đứt cột gỗ thì hẳn nhất định không đứng vững được.

Bàng Giải Quái bưng tỉnh ra, ứng tiếng chuyển đến sau lưng Lục Tiệm, cánh tay như búa lớn kích dài muốn chặt đứt cột gỗ. Lục Tiệm không để hấn dễ dàng đạt được mục đích, Bàng Giải Quái vừa chuyển động thì y cũng chuyển theo, hai tay múa lên lại phá giải được thế đánh tới.

Bàng Giải Quái một chiêu không được thì lại lén đến sau lưng Lục Tiệm. Lục Tiệm bị hấn không chế, chỉ đành lấy cột gỗ làm trục, không ngừng chuyển động trước sau vẫn đối mặt với hấn, không để hấn tìm được cơ hội chặt gãy cột. Chỉ là như vậy thì thể lực của Lục Tiệm tiêu hao càng nhanh, không bao lâu đã cảm thấy hai mắt tối sầm, tai kêu oong oong.

Thương Binh Vệ trong lòng đắc ý liền ha ha cười lớn, tiếng cười chưa dứt thì bỗng thấy Diêu Tình mắt hạnh bắn ra hàn quang. Thương Binh Vệ hơi kinh hãi, bỗng cảm thấy dưới chân động đập rồi hai sợi rễ cây phá đất chui ra cuốn chặt hai chân hấn lại. Thương Binh Vệ chưa từng gặp việc quái dị như vậy bao giờ liền kinh hãi kêu toáng lên, bỗng thấy Diêu Tình tung người nhảy tới thì rút trường đao ra, quát lớn một tiếng rồi nhắm mắt chém thẳng xuống. Diêu Tình nhẹ nhẹ nhàng nhàng lắc người tránh qua rồi một chưởng đánh trúng đầu vai hấn. Thương Binh Vệ đau đớn kêu lên ối chà rồi trường đao rơi xuống đất.

Diêu Tình vốn thấy hấn điều khiển hai kiếp nô thì nếu không phải kiếp nô tất nhiên sẽ có công lực kỳ lạ khác, vì vậy cố gom đủ thần thông rồi mới dám ra tay, ai ngờ Thương Binh Vệ lại kém cỏi như vậy, một chiêu đã bị đánh bay trường đao thì bất giác ngẩn ra rồi cảm thấy dở khóc dở cười, lập tức xuất chỉ điểm trúng huyệt “Thiên Trung” của hấn. Ưông Trực thấy vậy mừng rỡ quá cả mong đợi liền quay người định chạy. Diêu Tình vừa muốn đuổi theo thì bỗng nghe Lục Tiệm hừ khê một tiếng, đưa mắt nhìn qua lại thấy y ra tay chậm hơn rất nhiều, một phần kinh lực của Bàng Giải Quái đã vượt qua “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” truyền lên người y, cột gỗ sau lưng cũng rung lên bần bật. Lục Tiệm cổ họng tanh tanh rồi phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt biến thành xám như tro tàn.

Diêu Tình kinh hãi khiếp sợ, rít lên:

- Dừng tay.

Rồi giơ trường đao lên kề vào cổ Thương Binh Vệ. Bàng Giải Quái đôi càng đã giơ cao, vốn định một phát kết liễu Lục Tiệm thì nghe tiếng quát, quay mắt nhìn lại đã thấy Thương Binh Vệ cổ mọc thêm đao. Bàng Giải Quái không những không kinh hãi mà còn vui mừng, cười đắc ý nói:

- Tiểu quỷ người dựa vào thế lực của chủ nhân, một mực quát tháo sai bảo lão tử, đắc ý lắm phải không? Lần này để xem người làm sao sống được?

Diêu Tình nghe mà nghi ngờ, nhúu mày nói:

- Người không sợ ta giết hắn ư?

Bàng Giải Quái chưa kịp đáp thì đã nghe Thử Đại Thánh cười chít chít cười quái dị nói:

- Người giết hắn cũng chẳng có tác dụng gì. Chủ nhân của hắn lại không phải chủ nhân của bọn ta.

Diêu Tình biến sắc mặt, giơ đao lên quát:

- Ai nói đùa với các người, ta sẽ giết hắn thật đấy.

Tiếng nói còn chưa dứt thì bỗng nghe sau lưng có người giọng buồn thảm nói:

- Người cứ thử xem.

Diêu Tình chỉ cảm thấy âm thanh đó đột nhiên cất lên như ở bên tai thì không khỏi kinh hãi vùng đao chém ngang ra, bỗng mũi đao bị cuốn lấy rồi bị người kia giữ chặt, sau đó chuôi đao biến thành nóng bỏng ghê gớm.

Diêu Tình lật đặt buồng trường đao lùi ra mấy thước, đưa mắt nhìn lại thì thất thanh kêu lên:

- Ninh Bất Không!

Ninh Bất Không cả người mặc áo đơn màu trắng, dáng vẻ thản nhiên, tay cầm một cây quả trượng, ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải đang kẹp mũi đao của cây trường đao kia, thân đao màu hồng đậm như bị lửa thiêu. Lão bỗng quay thân đao ghé sát vào người Thương Binh Vệ đảo một vòng, đám rễ cây đó liền thi nhau đứt gãy biến thành bụi phấn. Lão thản nhiên nhẹ nhàng như vậy tựa như chẳng tốn chút sức lực nhưng người dùng thuật “Hóa sinh” đều hiểu rõ chỗ khó khăn bên trong. Nghiệt duyên đang đứng rồi lại mọc, tuyệt không thể có chuyện một đao là đứt. Ninh Bất Không dễ dàng chặt hết như vậy chính là đã phá đi chân khí bên trong rễ cây.

Diêu Tình mặt trắng bệch, ngẩn ra nhìn lão ra tay, trong lòng bỗng bùng lên cảm giác tuyệt vọng, nghĩ đến mình khổ sở luyện thành thần thông nhưng so với kẻ cừu địch này vẫn còn kém xa như trời với đất.

Ninh Bất Không lại phất tay áo giải khai huyết đạo của Thương Binh Vệ rồi mới quay người, hốc mắt sâu hoắm hướng tới Diêu Tình âm trầm nói:

- Địa Mẫu Ôn Đại có quan hệ thế nào với ngươi?

Diêu Tình mím môi, lạnh nhạt nói:

- Chẳng có quan hệ gì cả.

Ninh Bất Không trầm ngâm nói:

- Không thể như vậy, ngươi biết thuật “Hóa sinh”, nhất định là đệ tử giỏi của Địa bộ rồi.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Ta họ Diêu, chắc người cũng biết chứ.

Thân mình Ninh Bất Không hơi run lên rồi ồ một tiếng. Thương Bình Vệ nói:

- Bất Không tiên sinh, cô ta là bằng hữu của Lục Tiệm.

- Thật chứ? – Ninh Bất Không khẽ mỉm cười, nói – Lục Tiệm cũng ở đây à?

Lục Tiệm nhìn thấy Ninh Bất Không thì biết rằng mọi việc thế là hết, liền thở dài nói:

- Ninh tiên sinh, Lục Tiệm ở đây.

Ninh Bất Không gật đầu nói:

- Hay lắm, hay lắm!

Lục Tiệm nói:

- Tiên sinh về Trung Thổ lúc nào vậy?

Ninh Bất Không khẽ cười nói:

- Về mấy ngày rồi, thuận tay đã làm xong mấy việc.

Lúc này bỗng nghe một tiếng cười quái dị rồi từ ngoài cửa có một người tiến vào, tay còn vác một người khác. Lục Tiệm liếc mắt liền nhận ra người kia chính là tổng quản của Ngục đảo Sa Thiên Hoàn, còn người trong tay hắn chính là Ưông Trực.

Sa Thiên Hoàn bỏ Ưông Trực xuống đất, a a cười nói:

- Ninh sư đệ, người đúng là tính toán không sai, đoán ra hắn chắc chắn sẽ chạy trốn theo con đường này.

Ninh Bất Không mặt chẳng tỏ vẻ gì, chỉ gật gật đầu nói:

- Đã phiên đến Sa lão đệ rồi.

Uông Trực giận dữ nói:

- Ninh Bất Không, ta đã làm theo lời người đánh lén Nam Kinh, kết quả là tổn quân chết tướng, rơi vào bước đường này, người vì sao còn muốn làm hại ta?

Ninh Bất Không cười cười rồi thuận miệng đáp:

- Ta bảo người đánh lén Nam Kinh là người liền đánh lén Nam Kinh ư? Người biết nghe lời vậy à? Nói cho cùng thì vẫn là người cảm thấy mưu kế của Ninh mỗ có thể thực hiện được, lại có thể nhổ được cái gai Hồ Tôn Hiến trong lòng đó nên mù quáng lao vào để phải chịu thất bại.

Uông Trực im lặng một hồi rồi lớn tiếng nói:

- Người muốn sao đây?

Ninh Bất Không cười nói:

- Ta muốn hai việc. Thứ nhất là người viết một lá thư bảo đám thuộc hạ trên đảo Hậu Phong, Đại Ngung của người từ giờ nghe lệnh của ta. Thứ hai là bao năm nay người cướp bóc các tỉnh đông nam, thu hoạch quá nhiều, đồng vàng bạc châu báu đó ta cũng rất muốn có.

Uông Trực không còn cách nào, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Nếu ta làm hai việc đó thì người sẽ thả ta ra phải không?

Ninh Bất Không cười nói:

- Cái đó là đương nhiên.

Uông Trực suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được, lấy giấy bút ra đây.

Thương Binh Vệ đem giấy bút tới, Uông Trực viết một lá thư, lại vẽ một cái bản đồ, nói:

- Thế này đã được chưa?

Sa Thiên Hoàn cầm xem qua một lượt rồi cười nói:

- Không sai, xong việc rồi.

Ninh Bất Không gật gật đầu:

- Tốt lắm.

Rồi bỗng đẩy thanh trường đao bắn tới, kêu khẽ một tiếng đã xuyên qua cổ họng Uông Trực.

Mũi đao đâm vào cổ họng, Uông Trực nhất thời lại không hề cảm thấy đau đớn, trừng trừng nhìn Ninh Bất Không khóe miệng run lên, ánh mắt lộ ra vẻ ngỡ ngàng. Ninh Bất Không rút đao ra, cười chửi mắng:

- Đồ ngu, đến nông nỗi này rồi mà vẫn còn mong sống sót. Vua của Oa khấu bất quá cũng chỉ đến thế.

Uông Trực lúc này đã nói không ra lời, máu tươi từ miệng phun ra, ngã quỵ xuống đất rồi không động đậy gì nữa.

Ninh Bất Không đột nhiên ra tay, trước đó chẳng có biểu hiện gì, đến lúc Uông Trực mất mạng thì Lục Tiệm mới kịp tỉnh ra chăm chăm nhìn thi thể Uông Trực, liền như rơi vào hầm băng, cả người toát mồ hôi đầm dề. Nghĩ tới những ngày qua Cốc Chấn và mình trải qua bao nhiêu gian khổ,

chín phần chết một phần sống, vậy mà chỉ một đao của Ninh Bất Không đã đem bao nhiêu gian khổ và hy vọng trong đó quét sạch không còn chút gì.

Lục Tiệm muốn khóc mà không có nước mắt, mặt đỏ ửng lên, bỗng gập người về phía trước phun òa ra một ngụm máu tươi, cây cột gỗ bên mình cũng chầm chậm đổ gục xuống. Diêu Tình thấy vậy cả kinh, tiến tới nói:

- Anh sao rồi.

Lục Tiệm vốn muốn nói: “Tôi không sao” nhưng hơi thở yếu ớt, câu nói đó chỉ đảo đi đảo lại trong đầu mà không thể nói ra lời.

Diêu Tình đoán được ý nghĩ của y, khước mắt liền đỏ lên, run giọng nói:

- Đến lúc này mà anh còn muốn nói “Tôi không sao” nữa ư///

Nói rồi bật khóc.

Lục Tiệm hít một hơi, cố gắng mỉm cười rồi đưa tay ra lau nước mắt cho cô rồi chợt nói khẽ vào tai cô:

- Cô, cô đừng lo cho tôi nữa, mau, mau chạy đi...

Diêu Tình nghiêng răng trềng mắt nhìn y nhưng không nói tiếng nào.

- Sinh ly tử biệt quả thật làm người ta cảm động. – Ninh Bất Không thờ dài nói – Kẻ mù như ta mà cũng cảm động muốn hét lên, ừm, Lục Tiệm à, sớm biết có ngày hôm nay thì cứ gì lúc trước, lúc trước nếu người không phản bội ta thì chẳng phải sẽ không có việc gì sao?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Việc phản bội ông, ta... chưa từng bao giờ hối hận.

Ninh Bất Không hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống, chống mạnh cây gậy trong tay tiến lên một bước, từ từ nói:

- Người đã chết không ân hận thì ta cũng giúp cho người vậy.

Diêu Tình trong lúc cấp bách liền sinh cơ trí, kêu lên:

- Ninh Bất Không!

Ninh Bất Không cười đắc ý nói:

- Diêu đại tiểu thư, cô gọi ta ư, đừng vội, đừng vội, ta xử lý xong thằng bé Lục Tiệm này rồi sẽ nói chuyện với cô.

Diêu Tình lớn tiếng nói:

- Người có bốn tấm họa tượng tổ sư, đúng không?

Ninh Bất Không nhíu mày, nói:

- Cả việc đó y cũng nói với cô à? Thằng bé này thật không hiểu việc, chẳng lẽ nó không biết là nếu cô biết việc đó thì không thể không chết hay sao?

Diêu Tình hừ lạnh nói:

- Đáng tiếc, người dù thế nào cũng không thể lấy được bốn tấm họa tượng còn lại nữa.

Ninh Bất Không nói:

- Vì sao?

Diêu Tình nói:

- Vì họa tượng của Phong, Lôi, Địa ba bộ đều bị ta đốt cháy hết rồi.

Ninh Bất Không thân mình hơi run lên, trầm mặc một chút rồi bỗng a a cười lớn, âm trầm nói:

- Tiểu nha đầu, người nói láo cũng phải nhìn đối tượng, chẳng lẽ người không biết lão phu là ai?

Diêu Tình nói:

- Ai nói láo chứ? Nếu người không tin thì có thể hỏi Phong Quân Hầu, Lôi Đế Tử, ... để xem họa tượng của bọn họ ở trong tay ai?

Ninh Bất Không lạnh nhạt nói:

- Ta vẫn không tin.

Vừa định vung đao thì chợt nghe Sa Thiên Hoàn vội vã nói:

- Ninh sư đệ chậm đã! Nếu không may nó nói thật thì sao?

Ninh Bất Không nói:

- Làm gì có khả năng đó? Một con bé gái cũng có thể lấy được họa tượng trong tay chủ nhân Phong, Lôi hai bộ và Địa Mẫu ư? Sa sư huynh, người quá hồ đồ rồi.

Sa Thiên Hoàn ho khẽ một tiếng, gượng cười nói:

- Nghe thì đúng là khó mà tin được, nhưng nếu trong vạn phần lại có một phần đúng thì chẳng phải hỏng bét ư. Ninh sư huynh, lần này ta phản bội Ngục đảo, cùng người đến Trung Thổ toàn là vì số họa tượng tổ sư đó, nếu có gì sơ xuất thì công lao của mọi người đều uổng phí cả.

Ninh Bất Không nghe vậy thì hơi trầm mặc rồi thở dài nói:

- Cũng được, Diêu tiểu thư người nói đã đốt họa tượng, tại sao lại làm như vậy?

Diêu Tình nói:

- Vì ta đã nhớ kỹ câu đố trong ba bức họa tượng đó nên đốt họa tượng đi để trên đời này chỉ có một mình ta biết những câu đố đó mà thôi.

Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nói láo, Ninh mỗ dựa vào cái gì có thể tin được người?

Diêu Tình khẽ cười nhạt, bỗng cao giọng nói:

- Trì cộng hòa nhược ủng hạ vu bạch.

Ninh Bất Không ngẩn ra, bỗng nhướng mày lên thấp giọng quát:

- Người nói cái gì?

Diêu Tình nói:

- Đó là câu đố trong họa tượng của Địa bộ, còn có câu đố của Phong, Lôi hai bộ, người có muốn nghe không? Phong bộ là “Chu bạch hưởng chất...”

Ninh Bất Không bất giác nín thở lắng tai nghe ngóng, không ngờ Diêu Tình nói đến chữ “Chất” thì đột ngột cười nhạt rồi nói:

- Người muốn nghe ư? Bản cô nương lại không muốn nói đấy.

Ninh Bất Không nhướng mày, trên mặt bùng lên một luồng sát khí, hai ngón trỏ và giữa nắm góc áo khẽ vãn vê, qua một hồi lâu thì vẻ mặt chợt hòa hoãn trở lại, a a cười nói:

- Được rồi, Diêu tiểu thư, người có yêu cầu gì thì nói ra đi, chúng ta sẽ tính toán.

- Như vậy mới được chứ! – Diêu Tình gật đầu nói – Thứ nhất là người phải thả Lục Tiệm ra, từ giờ về sau không được làm khó y nữa.

Ninh Bất Không cười nhạt một tiếng, từ từ nói:

- Nếu ta không chấp nhận?

Diêu Tình sắc mặt trắng nhợt, nghiêng răng cao giọng nói:

- Nếu người không chấp nhận thì ta sẽ lập tức tự sát, người cả đời cũng đừng mong biết được câu đố trong họa tượng.

Lục Tiệm cả kinh biến sắc, vội nói:

- Không được...

Y vốn yếu ớt, lúc này trong lòng gấp gáp nên bất giác phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất xỉu đi.

Ninh Bất Không sắc mặt âm trầm như mây đen mà không mưa, hai hốc mắt mù lòa như hai cái giếng nhỏ, sâu hoắm tối đen, còn đang do dự chưa quyết thì bỗng nghe Sa Thiên Hoàn khẽ giọng nói:

- Ninh sư huynh, thà tin là có chứ đừng tin là không, cứ chấp nhận cho nó cũng có thiệt hại gì đâu. Nếu không chấp nhận... thì tương lai có thể sẽ hối hận.

Ninh Bất Không nhíu nhíu mày, thầm nghĩ Lục Tiệm thủy chung không chịu khuất phục mình, nếu không thể tự tay hành hạ y đến chết thì khó mà phát tiết được lửa giận trong lòng. Nhưng nghĩ kỹ thì tiểu tử này cũng là kẻ sắp chết, bây giờ không giết y thì cũng chỉ tăng thêm cho y mấy ngày thống

khổ mà thôi. Cân nhắc trong chốc lát, Ninh Bất Không lộ vẻ châm biếm rồi từ từ nói:

- Điều tiểu thư liều mạng cứu người yêu, mối tình si đó Ninh mỗ khâm phục vô cùng, khả khà, được lắm, ta sẽ thả Lục Tiệm ra, giúp cho cô hoàn thành ý tốt.

Diêu Tình khẽ cười nhạt, lại nói:

- Việc thứ hai là y là kiếp nô của người, hiện giờ Hắc Thiên Kiếp bỗng nhiên phát tác, người phải truyền cho y chân khí để giữ tính mạng cho y.

Ninh Bất Không cười nói:

- Cái đó không khó.

Rồi đến bên người Lục Tiệm ấn xuống đỉnh đầu y truyền chân khí vào. Diêu Tình đứng bên theo dõi, chỉ sợ Ninh Bất Không thừa cơ giở trò nên dốc hết tinh thần, nhưng nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Lục Tiệm dần dần hiện lên một chút hồng hào thì biết rằng chân khí của Ninh Bất Không đã có hiệu quả, lúc đó mới dám thở phào một hơi.

Qua một lúc lâu, Ninh Bất Không rút tay về, nói:

- Chân khí ta truyền cho y đủ để duy trì trong thời hơn một tháng, như thế được chứ?

Diêu Tình tuy cảm thấy hơn thời gian một tháng là quá ngắn, nhưng tình thế bây giờ phải nhẫn nhịn nên cũng không còn cách nào, dù thêm một ngày là cũng tốt rồi nên đành nói:

- Được rồi.

Ninh Bất Không nói:

- Vậy thì cô đem câu đó viết ra đi.

Diêu Tình lắc đầu nói:

- Ta mà viết ra rồi thì chẳng phải người sẽ lập tức giết bọn ta sao, ta không đi theo vết xe đổ của Uông Trực đâu.

Ninh Bất Không cười nói:

- Vậy thì cô muốn thế nào?

Diêu Tình nói:

- Ta đi cùng với người, ba ngày sau sẽ cho người biết câu đố bí mật.

Thầm nghĩ nếu có thời gian ba ngày thì Lục Tiệm chắc đã chạy xa rồi, Ninh Bất Không có muốn giết y thì cũng không thể tìm thấy ngay được.

Ninh Bất Không hơi trầm tư rồi bỗng gật đầu nói:

- Ba ngày cũng không phải là dài, làm theo lời cô là được.

Nói rồi chống gậy nhẹ nhàng ra khỏi miếu bỏ đi.

Diêu Tình lòng dạ trăm mối tơ vò, đau thương buồn bã không xiết, liền cúi người đưa ngón tay thon thon khẽ vén những sợi tóc rối loạn trước trán Lục Tiệm, thăm thiết nhìn khuôn mặt tiều tụy của y rồi nhắm hai mắt lại, biết rằng đời này kiếp này chỉ sợ không còn có thể được nhìn y như thế này nữa rồi. Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, cô liền cảm thấy trong lòng chua xót khó mà kìm nén được, chỉ mong cái nhìn này càng lâu càng tốt, trong lòng thầm cầu khẩn: “Tiểu tử ngốc, anh phải sống cho tốt nhé, cho dù thế nào cũng phải sống cho tốt, nếu anh chết đi thì tôi nhất định không tha thứ cho anh...”

Sa Thiên Hoàn thấy vậy không nhẫn nại được nữa, chột rít giọng quát lên:

- Lèo nhèo cái gì, còn không đi mau?

Diêu Tình nghiêng răng nén đau thương đứng dậy đi ra khỏi cửa miếu rồi theo đám người đi xa dần.

Miếu hoang lạng lẽ, mưa từng giọt còn lại trên mái ngói rơi xuống bậc đá, tí tách tí tách rõ mồn một. Mấy con chim yến riu rít bịn rịn dưới mái ngói, nường theo những cơn gió mát sau cơn mưa nhớn nhơ bay lượn.

Bỗng chốc gió nổi lên, bầy chim kinh hãi, một đạo nhân ảnh nhanh như điện chớp xuyên vào trong miếu, nhìn thấy thi thể Uông Trực trên mặt đất thì kêu lên: “Hồng rồi.” Sau đó thấy Lục Tiệm đang dựa vào cột gỗ thì lại cả kinh đưa tay ra dò hơi thở của y, thấy hơi thở yếu ớt nhưng vẫn chưa ngừng hẳn.

Bỗng nghe ngoài cửa truyền tới một tràng tiếng vó ngựa bánh xe, rồi có người cao giọng nói:

- Vị Quy, có tin tức gì không?

Người đến đầu tiên kính cẩn nói:

- Bẩm chủ nhân, Uông Trực cũng đã chết rồi.

Tiếng bánh xe vang lên, rồi một văn sĩ đẩy xe nhẹ nhàng tiến vào.

Văn sĩ đó chính là chủ nhân của Thiên bộ, Trầm Chu Hư. Ông ta thấy xác Uông Trực thì bất giác thở dài nói:

- Cuối cùng vẫn chậm một bước, có nhìn thấy hung thủ không?

Người đến đầu tiên chính là “Vô Lượng túc” Yến Vị Quy, nghe vậy liền nói:

- Không thấy, nhưng thấy người này.

Nói rồi đưa tay chỉ Lục Tiệm.

Lúc này lại có bốn người tiến vào, trừ Ninh Ngưng, Tiết Nhĩ, Mạc Ất còn có một hán tử trung niên người cao gầy, dưới đôi mắt dài hẹp mọc ra một cái mũi cực lớn, hình dạng như mỏ chim ưng, trên cánh mũi có mạch máu nổi lên màu xanh đen.

Bốn người thấy tình hình đó thì đều lộ vẻ kinh hãi. Ninh Ngưng trong lòng nóng nảy, không tự kìm chế được rảo bước tiến đến cúi người kiểm tra Lục Tiệm, vành mi đen nhánh khẽ run lên. Trầm Chu Hư đẩy xe tới, thăm mạch của Lục Tiệm rồi lắc đầu nói:

- Y vẫn còn chưa chết!

Ninh Ngưng thở phào một hơi lộ vẻ yên tâm. Trầm Chu Hư chăm chú nhìn Lục Tiệm, nghĩ ngợi một chút rồi đẩy một luồng chân khí vào tử huyệt Ngọc Châm. Không bao lâu, chợt nghe Lục Tiệm kêu ối một tiếng rồi mở to mắt kêu lên:

- A Tình, A Tình...

Y đầu váng mắt hoa không phân biệt được rõ ràng, trong lúc mơ hồ nhìn thấy bên mình có một cô gái nhỏ tuổi thì bèn cho là Diêu Tình, hai tay liền giang ra ôm chặt Ninh Ngưng vào lòng, khóc lớn nói:

- A Tình, A Tình...

Ninh Ngưng không để ý bị y ôm lấy thì vừa then thùng vừa kinh hãi, định đẩy y ra nhưng nghe giọng y rất đau thương thì lại cảm thấy mềm

lòng, ngẩn ngơ thầm nghĩ: “A Tình là ai? Là nam hay là nữ...” Nghĩ đến đó thì lòng bỗng lạnh ngắt: “Nếu là nữ thì là người thế nào với y đây?” Cô vừa nghĩ vậy thì bỗng kinh hoảng, vội đẩy ltm ra.

Lục Tiệm tâm thần hơi ổn định hơn, vừa bị đẩy ra thì liền phát hiện người trong lòng tuyệt không phải là Diêu Tình mà lại là Ninh Ngưng, lập tức đỏ bừng mặt, nói:

- Ninh cô nương, tôi, tôi...

Ninh Ngưng hậm hực trừng mắt nhìn y rồi lặng lẽ đứng dậy lùi ra sau lưng Trần Chu Hư. Trần Chu Hư nhìn Lục Tiệm khẽ cười, nói:

- Tiểu huynh đệ, người vì sao lại ở chỗ này? Uông Trực kia là ai giết vậy?

Lục Tiệm thành thật nói:

- Ninh Bất Không.

Trần Chu Hư hai mắt nhướng lên, im lặng một hồi rồi chậm rãi nói:

- Vì sao hắn lại muốn giết Uông Trực?

Lục Tiệm mơ hồ cũng không hiểu rõ lắm những việc quỷ quái bên trong, chỉ bằng suy luận mà đoán ra một chút, liền nói:

- Nghe hắn nói là muốn giết Uông Trực để lấy quân lính và vàng bạc của Uông Trực...

Mọi người nghe vậy không ai không biến sắc. Lục Tiệm nhìn xung quanh không thấy Diêu Tình đâu thì lại hoảng hốt, không nhin được hỏi:

- Các vị, các vị có thấy A Tình không?

Trầm Chu Hư nói:

- Ai là A Tình?

Lục Tiệm nói:

- Cô ấy là một cô gái nhỏ tuổi rất xinh đẹp, khoảng mười bảy mười tám tuổi, cả người mặc đồ trắng, đầu đeo vòng vàng, cổ tay còn có một cái vòng phỉ thúy...

Ninh Ngưng thấy vẻ mặt và giọng nói lo lắng của y thì trong lòng chua xót, thầm nghĩ: “Thì ra y sớm đã có người trong lòng rồi ư? Thảo nào ngày đó y đối xử lạnh nhạt với ta, hỏi y quê hương ở đâu y cũng không chịu nói.” Cô nghĩ đến đó thì một cảm giác chua cay dồn thẳng lên hai mắt, mi mắt bất giác đỏ hoe.

Trầm Chu Hư nhìn Lục Tiệm hồi lâu, thấy y không có vẻ nói dối thì lắc đầu nói:

- Bọn ta đuổi theo Uông Trực mà đến đây, không thấy cô gái nào cả.

Lục Tiệm cả kinh, thất thanh kêu lên:

- Hông rồi, cô ấy, cô ấy chắc là bị Ninh Bất Không bắt đi rồi.

Liên đột ngột vùng dậy, ai ngờ nội thương chưa khỏi nên vùng một cái thì lồng ngực đã đau nhói, phun ồa ra một ngụm máu tươi.

Ninh Ngưng vốn đang chìm đắm trong tình cảm bi thương, bỗng nhìn thấy Lục Tiệm thổ máu thì trong lòng hoảng hốt, buột miệng nói:

- Anh, anh đừng vội vã chứ...

Rồi lấy khăn tay trong tay áo ra, vừa định bước tới nhưng lại bị Trầm Chu Hư đưa tay ra cản lại, liếc cô hừ khê một tiếng rồi lấy khăn tay của cô

đưa cho Lục Tiệm. Ninh Ngưng biết rõ vị chủ nhân này trí tuệ ngang trời, tất nhiên đã nhìn ra tâm tư của mình nên lập tức hổ thẹn không xiết, mặt đỏ bừng bừng lùi vào một góc, hồi lâu vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên.

Lục Tiệm đón lấy khăn tay vẫn không kìm được ho, máu tươi cũng không ngừng trào ra ướt cả khăn tay. Trầm Chu Hư nhú mày, nói:

- Văn Hương, còn có mấy cây Tử Linh Hoàn Hồn hương nữa?

Người mũi chim ửng kia nói:

- Hai cây.

Trầm Chu Hư nói:

- Người này bị thương vào tim gan, đốt cho y một cây.

Quái nhân kia gật gật đầu, từ trong ngực áo lấy ra một cái hộp gấm dài, lúc mở ra thì trong hộp đầy các nén hương đủ loại màu sắc. Hắn lấy trong đó ra một cây hương màu tím, cắm trên mặt đất rồi đốt lên. Tùy theo đốm lửa cháy dần, hương thơm cũng ngào ngạt thấm nhập vào tận tim gan Lục Tiệm.

Nói cũng kỳ quái, Lục Tiệm ngửi một lúc thì đau đớn dần biến mất, máu cũng dần dần ngừng chảy, liền nhìn cái khăn tay đó ân hận nói:

- Ninh cô nương, thật là có lỗi, làm bẩn khăn tay của cô rồi. Đợi tôi giặt sạch rồi trả lại cho cô có được không?

Trong tình hình này Ninh Ngưng đã không thể nói được mà cũng không tiện nói không được, chỉ biết cúi đầu không nói tiếng nào.

Trầm Chu Hư lại hỏi:

- Ninh Bất Không vì sao muốn bắt A Tình đó?

Lục Tiệm nói:

- Ninh Bất Không có bốn tấm họa tượng tổ sư, A Tình đốt ba tấm họa tượng rồi nhớ kỹ câu đố bí mật trong lòng, Ninh Bất Không nếu muốn tập hợp hết câu đố trong họa tượng thì nhất định phải ép A Tình nói ra ba câu đố bí mật, vì vậy mới bắt A Tình...

Nói đến đó, mắt y liền đỏ lên, nghiến răng nắm chặt hai bàn tay lại.

Lục Tiệm miệng lưỡi bình thường, nói rất không rõ ràng, nhưng Trầm Chu Hư thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ một chút liền hiểu được sự việc, sự kinh hãi trong lòng trước nay thật chưa từng có, bất giác liên tục chớp mắt lăm nhăm nói:

- Lại có bảy bức họa tượng tổ sư ra mặt rồi ư?

Lục Tiệm nói:

- Đúng vậy, hiện giờ chỉ còn thiếu họa tượng của Thiên bộ thôi.

Trầm Chu Hư hứ một tiếng rồi bỗng cười cười, thản nhiên nói:

- Xem ra không thể quay về Nam Kinh ngay được rồi. Văn Hương, người thử kiểm tra xem có manh mối gì không?

Quái nhân mũi chim ửng đỏ gật gật đầu rồi cúi người xuống, cánh mũi to tướng phập phồng, như loài chó dấn mũi xuống đất đánh hơi lần đi.

Lục Tiệm thấy vậy rất ngạc nhiên, không nhịn được bèn hỏi:

- Vị huynh đài đó không phải đang tìm manh mối sao, làm như vậy để làm gì?

Mạc Ất tiếp lời cười nói:

- Hân đang ngủ rằm thôi đấy.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Rằm cũng ngủ được sao?

Trong lòng thầm nghĩ nếu mà có rằm thì tất nhiên bịt mũi còn không kịp, làm gì có chuyện ngủ ngủ.

Không ngờ quái nhân mũi chim ưng Tô Văn Hương đó bò dậy, nói với vẻ nghiêm túc:

- Nếu có hơi rằm thì cũng còn tốt.

Mạc Ất nói:

- Phì phì phì, đồ bỉ ổi, ngủ cái gì không tốt, lại muốn ngủ rằm.

Tô Văn Hương vẫn không tức giận, nói:

- Con mọt sách người không biết rồi, rằm của mỗi người mùi vị mỗi khác nhau, ngủ qua mùi rằm thì lập tức có thể tìm ra chủ nhân của nó.

Mạc Ất đảo mắt, cười nói:

- Có rằm của một người mà cho dù người có ngủ rồi cũng không tìm ra chủ nhân của nó.

Tô Văn Hương nói:

- Là ai vậy?

Mạc Ất nói:

- Tô Văn Hương.

Tô Văn Hương sững sờ, nhúu mày nói:

- Tô Văn Hương?

Mạc Ất nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, người người mùi rắm của Tô Văn Hương, lại đi tìm Tô Văn Hương thì có thể tìm ra sao?

Tô Văn Hương lẩm nhẩm nói:

- Ta người rắm của Tô Văn Hương, lại đi tìm Tô Văn Hương. Tô Văn Hương chính là ta, ta tìm Tô Văn Hương chính là tìm ta, ta tìm ta, ta là ai, ai là Tô Văn Hương? Ai là Tô Văn Hương, ta là ai...

Hắn lẩm bẩm tự nói, đem câu “Ai là Tô Văn Hương, ta là ai...” đọc đi đọc lại mấy lần, càng đọc càng nhanh, ánh mắt cũng dần trở thành ngơ ngẩn, chăm chăm nhìn lên tường như biến thành kẻ điên dại.

Trầm Chu Hư nhúu mày, chột quát lớn một tiếng:

- Người là Tô Văn Hương, Tô Văn Hương chính là người.

Tiếng quát đó ẩn chứa nội kinh vô thượng, thân hình Tô Văn Hương chấn động mạnh rồi hai chân nhũn ra ngã xuống đất, thở hồng hộc nói:

- Đúng rồi, đúng rồi, ta là Tô Văn Hương, Tô Văn Hương chính là ta, ta chính là Tô Văn Hương...

Vừa nói vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ mặt mệt mỏi, bộ dạng yếu ớt.

Ninh Ngưng không nhịn được oán trách:

- Mạc Ất, ông đã biết hắn dễ trở thành ngơ ngẩn, sao còn cố nói những câu ngoắt ngoéo làm khó hắn.

Tiết Nhĩ vốn là kẻ chuyên nịnh bợ Ninh Ngưng nên thấy Ninh Ngưng lên tiếng thì cũng ra vẻ trách móc Mạc Ất, nói:

- Con một sách, người thật là độc ác, lần trước xúi giục ta nghe tiếng đánh rắm của người đi đường rồi lại chỉ mặt người đánh rắm ra, kết quả làm người ta phát cáu đánh cho ta một trận. Lần này lại lừa Tô Văn Hương ngửi rắm, trong số kiếp nô người là kẻ xấu xa nhất...

Mạc Ất nghe trách mắng thì cũng không nghĩ ngợi gì, ngược lại còn ngoác miệng ra cười, bộ dạng vô cùng đắc ý.

Trầm Chu Hư xua xua tay, nói:

- Văn Hương, có thể tìm ra đám người đó không?

Tô Văn Hương nói:

- Có thể được.

Trầm Chu Hư gật đầu nói:

- Tốt lắm, tốt lắm, người đi trước dẫn đường, nhất thiết phải đuổi kịp Ninh Bất Không.

Ninh Ngưng hơi ngần ngừ rồi chột nói:

- Y thì sao?

Trầm Chu Hư nhíu mày nói:

- Ai?

Nhưng thấy Ninh Ngưng hai tai đỏ bừng, ánh mắt như vô tình như cố ý hướng tới Lục Tiệm thì bất giác hừ lạnh một tiếng, nói:

- Y cũng đi cùng chúng ta. Đây, Vị Quy, người công hãn đi.

Yến Vị Quy gật đầu, đỡ Lục Tiệm lên lưng rồi ra khỏi miếu. Trước miếu có một cỗ xe và ba ngựa tốt. Lục Tiệm cùng Trầm Chu Hư ngồi xe, Mạc Ất đánh xe, còn Ninh Ngưng, Tiết Nhĩ, Tô Văn Hương ba người cưỡi ngựa. Yến Vị Quy thì chạy bộ phía trước, rảo bước như đuổi sao xua trăng còn nhanh hơn cả ngựa phi.

Tô Văn Hương ngồi trên ngựa, đầu quay qua quay lại hít bên phải ngửi bên trái. Lúc hắt ngửi hít thì hô hấp cũng rất kỳ quái, thở ra rất ngắn nhưng hít vào lại rất dài, cứ như cái hít đó muốn đem không khí xung quanh hít sạch không để lại chút nào. Sau đó hắt liền chỉ phương hướng, nhưng có nhiều mùi vị đã bị gió thổi nước cuốn trôi nên Tô Văn Hương truy theo cũng thỉnh thoảng sinh ra sai sót nên đi nhầm đường, may mà sai rồi có thể quay lại, về tổng thể phương hướng thì vẫn không sai.

Cứ như vậy ngựa không dừng vó, lúc đông lúc nam đi hết mấy ngày trời cũng đã về chiều. Tô Văn Hương bỗng bảo mọi người dừng bước rồi đến rừng cây bên đường, nằm bẹp ra đất ngửi hít một lúc, sau đó vể mặt ngờ ngàng quay lại bấm báo:

- Bấm chủ nhân, đám người này rất kỳ quái, đã chia nhau ra ở trong rừng, có một người đi về phía chính nam, còn những người khác lại đi về phía tây nam.

Trầm Chu Hư xuống ngựa đẩy xem vào trong rừng cây, xem xét hồi lâu rồi đưa ngón tay khều lên mẫu đất. Mẫu đất đó màu tím đen, Trầm Chu Hư đưa lên mũi ngửi ngửi rồi nhú mày nói:

- Chỗ đất này có mùi máu.

Lại hỏi Tô Văn Hương:

- Người đi về hướng nam là nam hay nữ?

Tô Văn Hương nói:

- Từ mùi vị thì là nữ rồi.

Trầm Chu Hư hơi chút trầm ngâm rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, vị cô nương A Tình đó có lưu lại vật gì cho người không?

- Đồ vật?

Lục Tiệm hơi ngẩn ra. Trầm Chu Hư nói:

- Ví dụ như khăn tay, khuyên tai gì đó, tóm lại là vật bên người của cô nương đó.

Lục Tiệm trầm nghĩ Diêu Tình chưa từng đưa cho mình vật bên người gì cả, đang định nói không thì chợt sáng mắt lên, lấy từ ngực áo ra cái túi gấm đựng xá lợi, nói:

- Cái túi gấm này A Tình đã từng đeo khá lâu, không biết có dùng được không?

Tô Văn Hương đón lấy, ngửi ngửi rồi nói:

- Không sai, vị cô nương đi về phía chính nam đúng là có mùi vị này. Mùi vị đó trong rừng lúc đông lúc tây, lúc nam lúc bắc khiến người ta rất khó theo dấu, đúng là rất thú vị.

Nói rồi trả lại túi gấm cho Lục Tiệm.

Trầm Chu Hư nghe vậy thì khẽ cười nói:

- Tiểu huynh đệ, xin chúc mừng, vị A Tình đó có lẽ đã thoát thân rồi.

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, khuôn mặt trắng nhợt cũng chợt hồng hào lên, ho một trận rồi vội nói:

- Trầm, Trầm tiên sinh, vì sao ông lại nói vậy?

Trầm Chu Hư nói:

- Ninh Bất Không trên đường đã nghỉ lại trong rừng này. Chắc là trong lúc nghỉ ngơi vị cô nương A Tình đó đột nhiên trở mặt, đánh với đám người Ninh Bất Không một trận rồi sau đó bố trí trận thế nghi binh lừa đám người Ninh Bất Không đuổi theo về hướng tây nam, còn cô ta thì lại đi về phía chính nam.

Lục Tiệm mở to mắt, hỏi:

- Trầm tiên sinh, thật sự như vậy chứ?

- Chắc không sai đâu. – Trầm Chu Hư từ từ nói – Cái này là Văn Hương từ mùi vị ngửi ra, đúng đến tám chín phần mười.

Tô Văn Hương cũng gật đầu nói:

- Mắt nhìn có thể bị lừa, nhưng mùi vị không bao giờ lừa người cả. Cái vị, cái vị cô nương A Tình đó trên người có một mùi thơm rất dễ ngửi, trong mấy chục vạn người ta cũng khó gặp được một người như vậy, có lẽ không thua gì Ngưng Nhi đâu. Những chỗ mà cô ta đi qua chỉ cần ngửi là biết ngay.

Ninh Ngưng bỗng phì một tiếng, mắng:

- Tô Văn Hương, người nói nhảm nhí gì vậy? Mùi hương của cô ta dễ ngửi hay không thì có liên quan gì đến ta? Tại sao lại đem ta ra nói?

Tô Văn Hương nhú mày nói:

- Ta, ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi...

Ninh Ngưng nói:

- Thuận miệng nói cũng không được. Ta là ta, việc gì phải đem so sánh với người ta...

Nói đến đó thì vành mắt đỏ hoe, quay đầu đi.

Tô Văn Hương không ngờ cô lại tức giận như vậy, cảm thấy rất khó hiểu liền gãi gãi đầu, ngưng ngập nói:

- Ngưng nhi đừng giận, ta, ta sẽ không nói đến cô nữa là được.

Ninh Ngưng hừ một tiếng, cũng không trả lời.

Lụ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đồng Hành

Diệp Phạm nhìn thấy Lục Tiệm thì ánh mắt lấp lóe, hiên ngang ngồi xuống gọi lấy một bình trà rồi chậm rãi thưởng thức, nhưng hai mắt trước sau vẫn không chớp lấy một cái chăm chăm nhìn Lục Tiệm. Ninh Ngưng nhìn thấy, lại trông Lục Tiệm vẻ mặt rất không tự nhiên thì biết có điều không hay, liền vội vàng trả tiền rồi đỡ Lục Tiệm ra khỏi quán trà. Xe ngựa chuyển động rồi Ninh Ngưng mới hỏi:

- Lục Tiệm, anh biết người vừa rồi ư?

Lục Tiệm nói:

- Tôi biết chứ, hắn tên là Diệp Phạm.

Mọi người đồng loạt biến sắc, Mạc Ất thất thanh nói:

- Bất Lậu Hải Nhân?

Tiếng nói còn chưa dứt, thân xe bỗng kêu lách cách rồi đột ngột dừng lại. Phu xe quất ngựa đen đét, hai con ngựa ra sức chồm tới gần như bốn chân vọt cả lên mà xe ngựa vẫn hoàn toàn bất động.

Những người trên sẽ đều mặt trắng bệch, lại nghe có người cười nói:

- Xuống cả đi.

Bốn người nhìn nhau một chút rồi xuống xe ngựa, chỉ thấy Diệp Phạm đứng bên cạnh xe cười hề hề nắm chặt bánh xe, cho dù hai con ngựa có lồng lên thế nào thì bánh xe vẫn không hề động đậy.

Hắn ra tay uy hiếp trước, lộ ra một chút thần công, mọi người đều phải khiếp sợ. Lục Tiệm nghiêng răng cao giọng nói:

- Diệp tiên sinh, người đắc tội là tôi, chẳng liên quan gì đến bọn họ cả.

Diệp Phạm hừ một tiếng, chậm rãi nói:

- Cốc Chấn đâu?

Lục Tiệm nghe câu này thì càng nắm chắc Cốc Chấn đã thoát thân, trong lòng ổn định liền lắc đầu nói:

- Tôi không gặp hắn.

Diệp Phạm ánh mắt trở nên lạnh lẽo, cười nhạt nói:

- Còn đứa truyền nhân của Địa Mẫu đâu?

Lục Tiệm nói:

- Tôi lạc mất cô ấy rồi.

Diệp Phạm trợn hai mắt, vẻ độc ác bốc lên trên mặt, chợt cười dài rồi kêu lên:

- Hay lắm.

Bàn tay hơi trầm xuống, rầm một tiếng cái xe ngựa đó liền như tờ giấy mỏng gãy làm hai đoạn. Kinh lực vẫn không ngừng lại, dồn theo dây cương đến thẳng thân ngựa, hai con ngựa kia kêu lên thảm thiết rồi lao đảo lắc lư chạy mấy trượng rồi bỗng cùng quỵ xuống, mõm mắt tai mũi ứa máu ra.

Mọi người đều biến sắc, tên phu xe lại càng khiếp sợ, hai chân nhũn ra ngã lăn xuống đất. Diệp Phạm một tay chống eo, ngửa mặt cười nhạt nói:

- Tiểu tử thôi, ta hỏi một lần nữa, Cốc Chấn và truyền nhân của Địa Mẫu ở đâu?

Lục Tiệm thấy tên phu xe kia nước mắt ròng ròng, cả người run rẩy thì trong lòng vô cùng bất bình, thầm nghĩ Diệp Phạm một chương giết mình thì cũng coi như xong, nhưng lúc này vì muốn lập uy mà phá xe giết ngựa, chẳng phải đập vỡ bát cơm của người ta hay sao. Nghĩ đến đó thì máu nóng bùng bùng, bất kể Ninh Ngưng đang kéo tay áo cứ lớn giọng kêu lên:

- Đừng nói tôi không biết, cho dù có biết cũng đừng mong tôi thốt ra một tiếng.

Diệp Phạm chăm chăm nhìn y rồi đột ngột cười nói:

- Tiểu tử, người có biết ta vì sao lại làm chủ nhân Ngục đảo không?

Lục Tiệm lắc lắc đầu, Diệp Phạm cười âm trầm, từ từ nói:

- Chỉ vì trong Ngũ tôn thì thủ đoạn hành hạ người của Diệp mỗi là cao nhất, cho dù là hán tử đúc bằng sắt mà rơi vào tay ta thì Diệp mỗi cũng có thể khiến hán mềm ra như nước.

Nói rồi quát một tiếng tiến lên, năm ngón tay xò ra chụp tới Lục Tiệm.

Mạc Ất biết rõ Lục Tiệm không có sức chống cự nên nghiêng răng đánh hờ quyền phải ra, chương trái lại từ dưới khuỷu tay đánh xuyên qua, còn chưa đánh tới nơi thì cổ tay Diệp Phạm xoay chuyển, nhẹ nhàng chụp ngang ra giữ chặt lấy cổ tay Mạc Ất. Mạc Ất kiến thức tuy rộng nhưng công lực lại bình thường không có gì kỳ ảo, nói đến đánh nhau thì chỉ có thể bắt nạt loại như Cốc Chấn mà thôi. Lão bổng cảm thấy cổ tay bị xiết

chặt đau đớn vô cùng rồi cách một tiếng, tay trái đã bị đẩy trật khỏi khớp bả vai.

Mạc Ất kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn ngược ngất xỉu đi. Tiết Nhĩ rất thân thiết với Mạc Ất, thấy vậy thì hét lớn múa quyền xông tới Diệp Phạm. Diệp Phạm thả Mạc Ất ra, đưa tay tóm lấy cái tai to tướng của Tiết Nhĩ rồi nhấc lên khiến lão hai chân lơ lửng trên không. Tiết Nhĩ bất giác gào khóc thảm thiết, Diệp Phạm thì ha ha cười nói:

- Tiểu quái vật nhà người, có tin là ta sẽ vặt cái tai chó của người xuống không.

Tiết Nhĩ đau không chịu nổi, Diệp Phạm nói một câu là lão lại kêu thảm một tiếng, nước mắt không cầm được rơi xuống.

Lục Tiệm cảm tức buồn bực, bất giác kêu lên:

- Diệp Phạm, ông là cao thủ thành danh, bắt nạt kẻ yếu có gì là bản lĩnh? Nếu có khả năng thì hành hạ tôi là được rồi.

Diệp Phạm cười nhạt, nói:

- Ta cứ muốn hành hạ hấn đấy, Hừ hừ, biết điều thì nói ra tung tích của Cốc Chấn và truyền nhân Địa Mẫu đi.

Lục Tiệm không làm thế nào được, liền nghĩ thầm: “Đến chết là cùng” rồi chột nghiêng rằng thấp đầu xuống ra sức húc về phía Diệp Phạm. Diệp Phạm thấy y dùng đến chiêu thức quyết liệt như vậy thì lập tức thu lại nét cười, múa tay lên tóm lấy cổ Lục Tiệm quát:

- Quỳ xuống.

Lục Tiệm thân thể không có sức lực, liền theo tiếng ngã quy xuống.

Diệp Phạm vốn có chút e sợ “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” của y, vạn lần không ngờ chỉ một chiêu là khống chế được người này nên lập tức vô cùng đắc ý ngửa mặt cười lớn. Đúng lúc đó chợt cảm thấy hai tay đau đớn như bị lửa đốt, Diệp Phạm biến sắc mặt thả hai người ra rồi đảo mắt nhìn về phía Ninh Ngưng. Ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, Diệp Phạm vội vã quay đầu đi, khoe mắt vẫn bị đau một chút.

Diệp Phạm một chút bất cẩn suýt nữa đã bị “Đồng Trung kiếm” làm hai mắt bị thương nên kinh hãi tức giận không xiết, rít giọng nói:

- Tiệm nhân muốn chết ư?

Chỉ vút một cái đã đến trước mặt Ninh Ngưng, hai ngón tay như trùy đâm vào hai mắt cô. Lục Tiệm trong lúc nóng vội cũng không biết lấy khí lực từ đâu ra liền nhào về phía trước ôm chặt lấy bắp chân Diệp Phạm. Diệp Phạm vừa rồi kiểm tra kinh mạch Lục Tiệm, biết rõ y bị nội thương không khác gì phế nhân nên không để ý đến y, không ngờ y nóng vội liền liều mạng, lại có thể ôm chặt lấy mình thì bất giác hơi kinh hãi, sợ y giở trò nên dồn chân khí vào chân, tay trái lại đập xuống lưng Lục Tiệm. Lục Tiệm hai tay mềm nhũn chầm chậm buông ra, lập tức hét lớn một tiếng rồi há to miệng cắn một phát vào mắt cá chân Diệp Phạm.

Diệp Phạm có chân khí hộ thể, hoàn toàn không sợ y cắn nhưng tình hình đó quả rất bất tiện, không khỏi tức giận dữ nói:

- Đồ chó chết, có tin lão tử đã chết người không?

Lục Tiệm vốn có lòng liều chết nên hai mắt đỏ ngầu không chịu nhả ra. Diệp Phạm giơ chân định đá, nhưng lại sợ một cước đá chết y làm mất đi tin tức về Cốc Chấn và Diêu Tình. Còn đang do dự thì Ninh Ngưng lại phát “Đồng Trung kiếm”. Diệp Phạm rít lên một tiếng, múa chưởng chặn lại. Ninh Ngưng không làm thế nào được, đành tung mình lao tới cầm cuộn tranh trong tay ra sức đánh đập. Diệp Phạm giơ tay cản, Ninh Ngưng chỉ

cảm thấy luồng đại lực tràn tới, thân mình không điều khiển được bay ra hơn trượng va vào một thân cây, đầu văng mắt hoa ngất xỉu đi.

Diệp Phạm đánh ngất Ninh Ngưng rồi cúi người chụp Lục Tiệm lên đi xuống bùn, lạnh nhạt cười nói:

- Người cắn à, cắn à, ha ha, bùn đất ăn có ngon không, gạch đá ăn có ngon không?

Diệp Phạm trấn thủ ngực đảo, quanh năm quản thúc tù nhân nên đã luyện được lòng dạ như gỗ đá, hành hạ người rất tàn nhẫn. Lục Tiệm khí giận không phát ra được, vùng vẫy vài cái rồi ngất xỉu đi.

Tên phu xe kia nhìn thấy Diệp Phạm hành hung thì khiếp sợ đến hai chân mềm nhũn, cả người run lên cầm cập, ngay cả dũng khí để bỏ chạy cũng không có. Tiết Nhĩ vốn nhát gan, thấy vậy đã không dám xông lên giúp bạn nhưng cũng không chịu bỏ rơi mọi người chạy trốn, chỉ co ro một góc hu hu khóc lên.

Khóc được mấy tiếng thì đôi tai lão rất thính, bỗng nghe đằng xa truyền đến tiếng bước chân cồm cộp, khí thế kinh người. Lúc Tiết Nhĩ nghe được thì còn cách xa hai dặm, còn đang suy nghĩ thì đã đến gần tới nơi. Tiết Nhĩ đang muốn quay đầu nhìn thì bỗng nghe vù một tiếng như có mũi tên cứng vọt qua trên đầu rồi bắn thẳng tới Diệp Phạm.

Diệp Phạm nghe tiếng gió liên vung chưởng quét ra, vật kia va vào chưởng lực của hắn liền bốp một tiếng vỡ ra tung tóe, hóa ra là một cục đất bùn. Diệp Phạm cánh tay phát tê, trong lòng thầm kinh hãi vừa định quay người thì bỗng nghe một tiếng quát lớn như sấm động. Hắn không kịp suy nghĩ, liền thả Lục Tiệm ra rồi xoay lại đánh vù một chưởng tới người kia.

Bùng một tiếng, hai luồng kinh lực giao nhau trên không, ở giữa như có ánh sáng trắng vọt ra. Diệp Phạm thất thanh nấc lên, lùi lại mấy bước. Tiết Nhĩ hơi kinh hãi ngạc nhiên, định thần nhìn qua thì chỉ thấy trước mặt có

một người cao lớn khôi vĩ, ánh mắt nghiêm nghị, chẳng phải “Lôi Đế Tử” Ngu Chiếu thì là ai.

Ngu Chiếu chưởng trái đẩy lùi Diệp Phạm, tay phải chụp Lục Tiệm lên ném về phía sau, quát lớn:

- Cô để ý đến y.

Tiết Nhĩ vừa định kêu lên thì bỗng thấy một cái bóng đỏ phá không lao tới, nhẹ nhàng đỡ lấy Lục Tiệm, lúc rơi xuống đất thì lại hiện rõ là một Di nữ áo hồng.

Di nữ đó chính là Tiên Bích, cô thấy Lục Tiệm mặt đầy máu, khí tức yếu ớt thì vừa kinh hãi vừa tức giận cao giọng nói:

- Ngu Chiếu, đừng buông tha cho thằng cha đó, Lục Tiệm y, y sắp chết rồi.

Nói đến đó sống mũi cay cay, hai mắt đỏ hoe.

Ngu Chiếu mày rậm nhíu lên, khí giận bùng bùng trên mặt, chửi mắng:

- Con rùa chó chết họ Diệp kia, trước hết hãy đỡ ba trăm chưởng của ta rồi nói tiếp.

Rồi không chờ giải thích đã đánh luôn mấy chưởng. Diệp Phạm tránh qua rồi vận chưởng phản kích, nói:

- Họ Ngu kia, người đánh lên sau lưng, có gì là hảo hán.

Ngu Chiếu phì một tiếng, nói:

- Đồ chó chết nhà ngươi cũng đòi luận hảo hán với ta ư?

Hai người vốn là đối thủ cũ trên đời, trước đây đã đánh nhau mấy lần khó phân thắng bại. Mấy năm nay hai người một thì làm báo ẩn ở Côn Luân, một người thì làm rồng nấp ở Đông Hải, đã lâu không gặp nên lần này đối mặt đều có tiến bộ. Ngu Chiếu luyện thành “Lôi Âm Điện Long”, điện sấm cùng hợp công thủ tự nhiên. “Kình Tức công” của Diệp Phạm cũng đạt đến chỗ siêu phàm, sáu loại kình lực kỳ diệu phân hợp theo ý muốn. Hai môn kỳ công này uy lực đều rất lớn, giơ tay nhắc chân không gì không phá được. Người ngoài chỉ thấy trên đường có hai bóng người một xanh một xám thể như cuồng phong cuốn lấy nhau, khuấy động đến mức cuồng sa bốc mù trời, chưởng phong giao nhau chấn động ầm ầm. Mặt đất nơi chưởng lực đánh vào lưu lại vô số lỗ thủng như bị dùng xẻng đào lên vậy.

Người qua đường thấy tình hình bên này thì trong lòng khiếp sợ, nào dám đến gần mà thi nhau đứng cách mấy dặm xa xa nhìn lại, trong đó có mấy kẻ hiếu sự muốn theo dõi hình ảnh của hai người, nhưng chỉ nhìn giây lát đã cảm thấy mắt hoa lên, lồng ngực nghẹn lại, phải chuyển ánh mắt đi thì mới thoải mái một chút.

Ngu Chiếu đột nhiên cao giọng hét lên:

- Diệp Phạm, chỗ này là đường lớn làm người ta khiếp sợ. Người dám cùng ta tìm một chỗ núi sâu đánh con mẹ nó ba ngày ba đêm không?

Diệp Phạm cười nhạt nói:

- Diệp mỗ chính là có ý đó, không phân sống chết thì quyết không dừng tay.

Ngu Chiếu nói:

- Hay lắm, hay lắm.

Diệp Phạm nói:

- Đi, đi nào.

Hai người vừa đấu vừa nói giống như tán gẫu, vừa nói vừa xoay xoay vòng vòng chui vào cánh rừng bên đường, tiếng lách cách vang lên không ngớt, cây cối cản đường đều đổ sập xuống như quân cờ vậy.

Tiên Bích nhìn hai người xa dần, trong lòng lo lắng cho thắng bại an nguy của Ngu Chiêu cau mày buồn rầu. Lại nhìn Lục Tiệm thì nỗi buồn càng dâng lên trong lòng, lập tức lấy trong túi đồ tùy thân ra mấy bình thuốc trộn vào với nhau rồi cho Lục Tiệm uống, đồng thời vận chân khí dồn vào cơ thể Lục Tiệm để thúc đẩy sức thuốc.

Trong bát bộ thì Địa bộ chủ về “Sinh”, từ Địa Mẫu trở xuống đều giỏi y thuật. Tiên Bích theo bệnh cho thuốc, chân khí lại rất thuần hậu nên lưu chuyển một vòng là hơi thở của Lục Tiệm đã mạnh dần, mạch đập cũng vững lên. Chỉ là Tiên Bích đẩy khí vào lại phát hiện ra trong cơ thể Lục Tiệm có biến cố lớn, lập tức nhường mày vẻ mặt nghiêm trọng. Trong lúc trầm ngâm thì chợt nghe tiếng rên rỉ, chính là Mạc Ất đã tỉnh lại.

Tiên Bích đứng dậy tiến tới, tiếp lại xương tay cho Mạc Ất rồi dùng cành cây băng bó, lại cho lão mấy loại thuốc giảm đau, Mạc Ất liên thanh cảm tạ. Tiên Bích lại đến bên người Ninh Ngưng cúi mình quan sát. Tiết Nhĩ trong lòng lo lắng, tiến đến hỏi han:

- Ngưng nhi có sao không?

Tiên Bích thấy hai tai lão kỳ quái thì ý nghĩ chuyển động, mỉm cười nói:

- Ông là Tiết Nhĩ phải không?

Tiết Nhĩ cả kinh nói:

- Cô biết ta ư?

Tiên Bích gật đầu nói:

- Ông là Tiết Nhĩ thì vị cô nương này chắc là Ninh Ngưng, người đầu to kia là Mạc Ất...

Rồi nhìn tên phu xe có vẻ không đoán ra, ngần ngừ nói:

- Hắn... là Tần Tri Vị ư?

Tiết Nhĩ lắc đầu nói:

- Hắn không phải là Tần lão đầu, hắn là người rong xe thôi.

Tiên Bích ngẩn ra, tự cười chính mình rồi nói:

- Tôi là Tiên Bích, đến từ Địa bộ.

Tiết Nhĩ nghe câu này thì vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó lộ vẻ tôn kính, nói:

- Thì ra là Tiên Bích tiểu thư, lệnh tôn vẫn khỏe chứ?

- Đã phiền ông phải lo lắng cho người rồi. – Tiên Bích cười nói – Cha tôi vẫn khỏe, ông ấy rất nhớ mong ông, thường nói giang hồ hiểm ác, sợ ông không thể tự bảo vệ.

Tiết Nhĩ lộ vẻ cảm động, khịt khịt mũi nói:

- Lần trước ta gặp lệnh tôn thì tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng ông ấy đối xử rất tốt với ta...

Tiên Bích thấy khóe mắt lão ươn ướt thì bất giác thở dài nói:

- Ông đừng buồn, tương lai nhất định có thể gặp lại mà.

Tiết Nhĩ gật đầu, trấn tĩnh tâm tình, lại hỏi:

- Ngưng nhi có sao không?

Tiên Bích nói:

- Diệp Phạm có nường tay, cô ấy chỉ bị nghệt thở thôi.

Nói rồi ôm Ninh Ngưng lên xoa bóp một hồi, Ninh Ngưng phì ra một hơi trọc khí rồi mở to hai mắt, bỗng nhận thấy mình nằm trong lòng một nữ tử xa lạ thì hơi thẹn thùng, nói:

- Cô, cô là...

Tiết Nhĩ tiếp lời nói:

- Cô ấy là Tiên Bích tiểu thư.

Tiên Bích có danh tiếng rất lớn trong đám kiếp nô của Tây Thành, Ninh Ngưng tuy chưa từng gặp gỡ nhưng đã nghe tên từ lâu, liền lập tức vùng dậy khom người thi lễ rồi nhìn nhân vật có tính huyền thoại này ánh mắt có chút hiếu kỳ. Tiên Bích cũng nhìn cô, đột nhiên cười nói:

- Sớm đã nghe nói “Huyền Đồng” Ninh Ngưng là một vị mỹ nhân, hôm nay gặp mặt đúng là tiếng đồn không sai.

Ninh Ngưng hai má đỏ bừng, thẹn thùng nói:

- Tỷ tỷ mới xinh đẹp đấy.

Rồi ánh mắt chuyển đi, thấy Lục Tiệm mặt đầy vết máu hôn mê bất tỉnh, cũng không biết y bị thương thế nào thì bất giác trong lòng nóng nảy, lại sợ bị Tiên Bích nhìn ra nên không dám hỏi han, nhưng ánh mắt vẫn dính lên người Lục Tiệm.

Tiên Bích qua cửa tình đã lâu nên hiểu rõ tình ý nam nữ, chỉ hơi lưu ý đã nhìn ra tâm tư của Ninh Ngưng, lập tức mảy liễu nhường lên, thầm tự

buồn rầu: “Cô bé này quan tâm đến Lục Tiệm không phải bình thường, chỉ là hai người bọn nó đều là kiếp nô, theo điều luật thứ tư thì sao có thể kết hợp được? Ôi, đệ đệ Lục Tiệm này của ta, vận may thật là không đủ.”

Cô nghĩ đến đó liền than một tiếng rồi nói với Tiết Nhĩ:

- Ông qua ôm Lục Tiệm đệ đệ.

Rồi lại lấy trong túi ra một số ngân lượng đưa cho tên phu xe kia, nói:

- Số bạc này coi như để bồi thường cho xe ngựa của người.

Người phu xe đón lấy ngân lượng nửa kinh hãi nửa mừng rỡ, cảm tạ một tràng rồi đi.

Tiên Bích và mọi người tạm đến một nhà gần đó nghỉ ngơi, nghỉ chưa bao lâu thì Lục Tiệm đã tỉnh lại, thấy Tiên Bích thì mới biết lần này may được cô và Ngu Chiếu cứu giúp, lại càng cảm kích, hỏi:

- Ngu tiên sinh và tỷ tỷ sao cũng đến đây?

- Còn không phải vì A Tình đó của đệ ư. – Tiên Bích thở dài nói – Bây giờ ước hẹn bảy ngày đã qua, họa tượng tổ sư nhất định phải lấy về rồi.

Lục Tiệm cười khỏ nói:

- Tỷ tỷ không cần phải phí tâm nữa. A Tình hiện giờ đối mặt với cường địch, ngay cả sống chết cũng còn chưa biết nữa.

Tiên Bích hỏi nguồn cơn, Lục Tiệm liền kể lại. Tiên Bích nghe nói Ninh Bất Không, Sa Thiên Hoàn quay về Trung Thổ thì mày liễu nhú lên, lại nghe nói Diêu Tình rơi xuống khe sâu, sống chết khó biết thì lắc đầu nói:

- Người yên tâm, cô ta nhất định còn sống.

Lục Tiệm sững sờ, trong lòng bùng lên một trận vui mừng điên cuồng, thất thanh nói:

- Tỷ tỷ gặp cô ấy rồi ư?

- Ta chưa gặp. – Tiên Bích nói – Nhưng có đệ tử Địa bộ hôm qua đã phát hiện ám ngữ của Địa bộ do Diêu Tình lưu lại trên tường một khách sạn, đại ý nói rằng gặp phải cường địch, muốn đến Thiên Trụ sơn trốn tránh.

Lục Tiệm mừng rỡ rồi lại nghi ngờ, trầm ngâm nói:

- Cô ấy vì sao lại ghi lời nhắn cho đệ tử Địa bộ?

Tiên Bích khẽ cười nhạt, nói:

- Ta lúc đây cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ là nghe đệ nói thì liền hiểu rõ ngay. Ninh Bất Không muốn bắt cô ta, Tả Phi Khanh, ta và Ngu Chiếu cũng muốn bắt cô ta. Hai bên cường địch đều khó đối phó. Vì vậy cách tốt nhất chính là khiêu khích để bọn ta và Ninh Bất Không đánh nhau một trận đến mức cả hai bên đều thiệt hại. Chỉ không ngờ rằng cả Thiên bộ cũng bị lôi cuốn vào.

- Tỷ tỷ. – Ninh Ngưng không nhịn được, hỏi – Cô nương A Tình đó vì sao không đến chỗ nào khác mà lại đến Thiên Trụ sơn chứ?

Tiên Bích lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết. Tâm tư của cô gái đó thật khó mà đoán ra được.

Cô chăm chú nhìn Ninh Ngưng, bất giác thầm nghĩ: “So với Diêu Tình thì cô bé này dễ thương hơn nhiều, nếu cô ta không phải là kiếp nô thì chính là lương duyên của Lục Tiệm...”

Lục Tiệm nghe vậy thì cũng trầm tư một phen: “Ta muốn đưa xá lợi đến Thiên Trụ sơn, việc đó A Tình cũng biết. Cô ấy tiết lộ ra đến Thiên Trụ sơn, chẳng phải là ngầm dẫn ta sau khi khỏi vết thương thì đến đó gặp gỡ hay sao?” Nghĩ vậy tim liền đập mạnh, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, nói:

- Tỷ tỷ cũng đến Thiên Trụ sơn ư?

Tiên Bích nhìn y, lắc đầu cười khổ rồi nói:

- Đệ vừa nghe đến cô ta liền nóng ruột muốn đi ư?

Lục Tiệm cười không đáp. Ninh Ngưng im lặng nhìn y, thầm nghĩ: “Ngày y tìm được cô nương A Tình thì cũng là lúc y và ta chia tay ư?” Cô tự thương xót cho chính mình, vẻ mặt đau buồn, rồi lại thầm nghĩ: “Đã nhất định phải chia tay thì sớm còn hơn muộn.” Liền nói:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ đi cùng với Lục Tiệm, tôi và Mạc Ất, Tiết Nhĩ còn muốn đuổi theo chủ nhân, giúp ông ấy đối phó với Ninh Bất Không.

Tiên Bích thân mình run lên, chăm chăm nhìn cô nói:

- Trầm Chu Hư muốn cô đối phó với Ninh Bất Không?

Ninh Ngưng nói:

- Chủ nhân bảo tôi đến, ngoài việc đối địch với Ninh Bất Không thì còn để làm gì nữa?

Tiên Bích hai mắt chăm chú nhìn cô, vẻ mặt lúc thì thương tiếc, lúc thì phẫn nộ, giây lát đã biến hóa mấy lần rồi đột ngột nắm chặt bàn tay ngọc nhỏ nhắn của Ninh Ngưng, nghiêm nghị nói:

- Ninh Ngưng, cô nghe lời tỷ tỷ, cho dù thế nào cũng không được đến gặp Trầm Chu Hư, càng không thể đối địch với Ninh Bất Không.

Ninh Ngưng không hiểu, nói:

- Câu đó của tỷ tỷ là có ý gì?

Tiên Bích cười thâm, thở dài nói:

- Về nguyên nhân bên trong thì ta không tiện nói nhiều, nhưng cô phải nghe lời ta, nghìn vạn lần đừng đi.

Lại thấy Ninh Ngưng thần sắc bướng bỉnh có vẻ không phục, đang định khuyên nhủ thì bỗng nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng thở dài. Tiên Bích ý nghĩ chuyển động, kêu lên:

- Phi Khanh phải không?

Liền rảo bước ra khỏi cửa, chỉ thấy vỏ cây đại thụ ngoài cửa đã bị lột một miếng, lộ ra ruột cây trắng bóc, trên khắc mấy hàng chữ nhỏ: “Cốc Thần Thông đã đến Trung Thổ. Báo cho Ngu Chiếu mau mau quay lại, đừng cố sính cường.”

Tiên Bích thần sắc biến đổi mạnh, nhìn quanh bốn phía rồi lại kêu lên:

- Là Phi Khanh phải không?

Không ngờ bốn bề vắng lặng, chẳng có ai trả lời. Tiên Bích hơi cảm thấy thần thờ, bỗng nghe sau lưng có tiếng động liền quay đầu lại nhìn thì thấy các kiếp nô thi nhau ra khỏi cửa, ngay cả Lục Tiệm cũng được Ninh Ngưng nâng đỡ tiến ra.

Tiên Bích cũng không kịp nói kỹ, liền thúc giục:

- Hiện giờ không tốt rồi, tình thế khẩn cấp ta muốn báo cho Ngu Chiếu. Các người nhất định phải ở đây chờ ta, không được đến Thiên Trụ sơn trước.

Nói rồi không hề quay đầu, như một cơn gió mát nhẹ nhàng bay đi.

Lục Tiệm thấy Tiên Bích đầy vẻ hoảng hốt thì vô cùng nghi hoặc, nhìn mấy câu khắc trên cây rồi hỏi:

- Cốc Thần Thông lợi hại lắm sao?

Nhưng y chẳng thấy ai trả lời cả, liền quay đầu lại thì ba người kia đều đang trừng trừng nhìn mình, mặt hơi trắng nhợt ra.

Trầm mặc hồi lâu, Mạc Ất mới nhú mào thở dài nói:

- Chủ của Tây Thành, vua của Đông Đảo. Sau khi Vạn Quy Tàng thành chủ mất đi thì thiên hạ đệ nhất cao thủ chính là “Cốc Thần Bất Tử” Cốc Chấn đó.

- Cốc Thần Bất Tử? – Lục Tiệm ngạc nhiên nói – Là có ý gì vậy?

Tiết Nhĩ tiếp lời, nói:

- Cái đó ta biết, chính là vì lão đã ba lần thoát khỏi sự truy sát của Vạn thành chủ.

Lục Tiệm hít một hơi khí lạnh, thầm nghĩ: “Ngư hòa thượng tiếp Vạn Quy Tàng ba chiêu đã bị thương không trị nổi, cha Cốc Chấn lại có thể ba lần thoát khỏi sự truy sát của Vạn Quy Tàng, vậy thì là loại nhân vật gì đây?”

- “Cốc thần bất tử, huyền tấn chi môn” (Thần hang bất tử, cánh cửa của âm dương) vốn là câu nói trong “Đạo Đức kinh” – Mạc Ất nói – Năm xưa Vạn thành chủ trong lần thứ hai truy sát Cốc Thần Thông không được đã từng nói một câu: “Cốc thần bất tử, Đông Đảo bất vong” (Cốc thần mà không chết thì Đông Đảo cũng không mất được). Câu này lan truyền ra nên Cốc Thần Thông liền có danh hiệu đó. Chủ nhân cũng đã từng nói, Đông

Đảo nếu không có Cốc Thần Thông thì sớm đã mất rồi, may mà có ông ta nên Đông Đảo mới từ chỗ chết sống lại được. Vốn sau khi Vạn thành chủ chết mọi người đều cho rằng ông ta sẽ phản công Tây Thành, nhưng không biết vì sao hơn mười năm nay ông ta không rời khỏi Đông Đảo lấy nửa bước. Lần này bỗng nhiên đến Trung Nguyên đúng là vô cùng đáng sợ.

[người dịch: câu đầy đủ trong Đạo Đức kinh là: “Cốc thần bất tử, thị vị huyền tần. Huyền tần chi môn, thị vị thiên địa căn. Miên miên nhược tồn, dụng chi bất cần” (Thần hang bất tử, đó là Huyền Tần; cửa Huyền Tần là gốc của trời đất, Miên man trường tồn, dùng không bao giờ hết). Thần hang tượng trưng cho đạo; thể của nó là hư vô nên gọi là hang, dụng của nó vô cùng nên gọi là thần. Huyền là dương, tần là âm, Huyền Tần là Thái cực.]

Lục Tiệm biết rõ lần này Cốc Thần Thông đến Trung Nguyên tất có liên quan đến Cốc Chấn. Nghĩ đến hai người là cha con nhưng lại có cừu hận, tạo thành bi kịch trên đời thì bất giác lắc đầu thở dài. Ninh Ngưng nghĩ ngợi giây lát rồi bỗng nói:

- Mạc Ất, Cốc Thần Thông sẽ gây bất lợi cho chủ nhân phải không?

Mạc Ất vẻ mặt khổ sở, nói:

- Còn cần phải hỏi nữa ư? Ông ta và chủ nhân có cừu hận rất lớn đấy.

Ninh Ngưng cả kinh nói:

- Cừu hận gì vậy?

Mạc Ất ngập ngừng nói:

- Cái đó ư, chủ nhân không cho ta nói đâu.

- Không nói thì thôi – Ninh Ngưng hừ lạnh một tiếng, nói – Đã là kẻ đối đầu với chủ nhân thì chúng ta phải báo với chủ nhân để ông ấy có phòng bị.

Mạc Ất nói:

- Tuy nói là như vậy nhưng có gánh nặng, chúng ta có ngựa không dừng vó cũng không đuổi kịp chủ nhân đâu...

Nói rồi bữu bữu môi về phía Lục Tiệm.

Ninh Ngưng thấy vẻ mặt của Mạc Ất thì hơi tức giận, nói:

- Con mọt sách, ai là gánh nặng chứ, ông hãy nói rõ ra.

Mạc Ất nói:

- Còn có ai nữa, chính là tên họ Lục đó rồi. Hắn bản lĩnh thấp kém, kẻ thù lại nhiều, vừa rồi gần như đã hại chết chúng ta. Còn nữa, Tiết Nhĩ người nói xem, chủ nhân nói về y thế nào?

Tiết Nhĩ tính tình ngây thơ, không biết Mạc Ất đang muốn đồ vạ nên ngoác miệng ra nói:

- Chủ nhân nói y là một phế nhân, chẳng còn sống được mấy ngày.

Mạc Ất nói:

- Đúng vậy, đem theo một kẻ dở sống dở chết đi đường chẳng phải là một gánh nặng sao?

Những câu này vẫn nằm trong dự liệu của Lục Tiệm, sau khi y nghe được thì tự thương xót chính mình chứ cũng không cảm thấy quá đau khổ. Ninh Ngưng thì lại lòng như dao cắt, nước mắt trào ra rưng rưng trên khóe mắt rồi đột nhiên vùng vung quyền ra sức đánh Tiết Nhĩ và mắng:

- Ông nói lăng nhăng, ông mới không còn sống mấy ngày nữa đây.

Tiết Nhĩ bị đánh mấy cái vào đầu thì kêu lên oa oa, trốn vào sau lưng Mạc Ất xoa đầu kêu lên:

- Ngưng nhi, đó đều là chủ nhân nói ra, sao cô lại đánh ta...

Bỗng thấy Ninh Ngưng ngây ngốc đứng đó, dải lông mày dài khe khẽ rung lên, hai giọt nước mắt theo gò má chảy xuống.

Tiết Nhĩ thấy vậy thì vô cùng hối hận, vội nói:

- Ngưng nhi, cô đừng khóc mà, coi như ta nói nhầm là được chứ gì? Cô muốn đánh thì cứ đánh, ta quyết không tránh né đâu.

Nói rồi quả thật bước ra, nhắm chặt hai mắt.

Lục Tiệm thấy Ninh Ngưng lại vì mình mà rơi lệ thì vừa cảm động lại thấy khó hiểu, thầm nghĩ cô gái này kết bạn với mình không sâu, nói chuyện chưa tới hai chục câu, vì sao lại đối xử tốt với mình như vậy, liền nói:

- Ninh cô nương, Lục mỗ hèn kém, không đáng để cô quan tâm như vậy. Các vị sao không báo tin cho chủ nhân trước, tôi sẽ ở nhà dân này từ từ dưỡng thương đợi Tiên Bích tỷ tỷ.

Ninh Ngưng nhìn y, hai má đỏ bừng lên, lông mày hơi rung lên rồi chột cao giọng nói:

- Ai quan tâm đến anh chứ? Anh sống hay chết thì có liên quan gì đến tôi.

Rồi phất mạnh tay áo quay người bỏ đi. Mạc Ất cười hi hi nói với Lục Tiệm:

- Người dưỡng thương ở đây cho tốt, đợi bọn ta làm xong việc rồi quay lại gặp người.

Nói xong cùng Tiết Nhĩ theo Ninh Ngưng đi mất.

Lục Tiệm nhìn ba người đi xa thì hơi cảm thấy thần thờ, nghĩ ngợi giây lát rồi quay lại hỏi chủ nhà, biết được đường đến Thiên Trụ sơn không chỉ có một lối. Đường mà ba người Ninh Ngưng đi là đường gần nhất, ngoài ra còn hai lối khác đất đai hoang dã lại xa hơn nhiều. Y lập tức hỏi rõ đường đi rồi cảm ơn chủ nhân, thầm nghĩ: “Ta có ở lại chỗ này thì cũng là chờ chết mà thôi. A Tình đến Thiên Trụ sơn chính là mong ta đến gặp gỡ. Ta sắp chết đến nơi, không dám hy vọng có thể kề vai nắm tay, nhưng trước khi chết có thể thấy cô ấy được bình yên thì quả thực có chết cũng không hối hận.” Nghĩ đến đó liền phấn chấn tinh thần, rảo bước tiến về phía Thiên Trụ sơn.

Y yếu ớt vô cùng, cứ đi được vài dặm lại phải nghỉ ngơi hồi lâu. Cứ đi đi nghỉ nghỉ như vậy, mặt trời đã lặn về tây, sắc trời tối dần, bóng cây lay động như yêu ma ẩn nấp, núi non trung điệp nhấp nhô như có vô số hung thú rình mò, dưới ánh trăng chiếu thành những hình bóng quỷ dị. Trong rừng tiếng kêu quái lạ không ngừng vang lên, giống như chim cú mà cũng như chim quạ, còn có nhiều âm thanh không mô tả được, âm trầm khủng bố khiến người ta dựng cả tóc gáy. Sâu trong rừng từng có vô số vết lửa xanh chập chờn vô định, như có vô số quái vật đang dòm ngó nơi này.

Lục Tiệm vừa mệt vừa đói, xung quanh lại càng lúc càng tối dần, dày đặc che cả ánh trăng đến mức không nhìn thấy đầu ngón tay đâu cả. Y lần sờ cây cối đến bên một tảng đá lớn ngồi xuống, không tìm được lại ho lên, trong cổ họng trào lên một luồng chất lỏng tanh nóng.

“Chắc là không tới được Thiên Trụ sơn rồi? – Lục Tiệm tự nghĩ “Tạo hóa thật trêu người, không ngờ ta lại chết ở đây.” Nghĩ vậy liền tự cười khổ chính mình, ngả xuống một viên đá thở khò khè một lúc rồi sự mệt mỏi bùng lên, bất giác ngủ đi mất.

Trong lúc hôn mê thì bỗng cả người phát run như phát hiện ra điều gì. Lục Tiệm cố gắng mở mắt nhìn ra thì không xa có hơn mười điểm sáng xanh đung đưa không ngớt. Lục Tiệm dựng cả tóc gay, hai tay sờ loạn trên mặt đất, chỉ sờ được một cành cây nhỏ mềm.

Ánh sáng xanh đó càng lúc càng gần, mùi tanh hôi tạt vào mũi, trong đêm tối bóng đen chập trùng, chính là mấy con sói hung ác. Lục Tiệm nín thở nằm chặt cành cây nhỏ, vừa định vùng lên thì bỗng cảm thấy tay chân yếu ớt không có lực, không cách nào nhấc lên được. Mắt thấy con sói đi đầu chân trước cào mặt đất, gầm gừ u u. Nó thấy Lục Tiệm yếu đuối thì co mình vừa định nhảy tới, nhưng trong bóng tối bỗng ánh lửa chớp lên rồi lông con sói đó bỗng nhiên bốc cháy. Nó hoảng hốt không nhìn được kêu thảm u u rồi lẫn lộn mấy cái dập tắt lửa, quay người bỏ chạy. Bầy sói cả kinh lùi lại, trong chốc lát ánh lửa lóe lên, lại có hai con sói thân thể bốc lửa, tức thì một trận u u ngào ngào rồi bầy sói rống lên cụp đuôi chạy mất vào trong rừng.

- Ninh cô nương?

Lục Tiệm bất giác thở dài. Trong bóng tối có tiếng hừ khẽ, rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng đến bên người y, một đôi tay mềm mại nhỏ nhắn đỡ y dậy. Lục Tiệm cười khổ nói:

- Tôi lại nợ cô một mạng nữa rồi, thật không biết báo đáp thế nào.

Ninh Ngưng im lặng không nói, đỡ y xuyên rừng vượt đá, đi lại quanh co như đi giữa ban ngày vậy. Hồi lâu mới dừng lại, Lục Tiệm chỉ nghe một tràng tiếng động nhỏ rồi chợt ánh lửa bùng lên, đốt cháy một đồng lửa chiếu sáng bốn phía, chính là một cái động. Ninh Ngưng ngồi xuống, cúi đầu cời lửa không nói lấy một tiếng.

Lục Tiệm ngượng ngập nói:

- Ninh cô nương, cô không đi cùng với Mạc huynh, Tiết huynh sao? Vì sao lại đến nơi này?

Tiếng nói còn chưa dứt, Ninh Ngưng đã cầm cành cây trong tay đập mạnh một cái làm cho tàn lửa bay tứ tung. Lục Tiệm cho dù có ngu ngốc thêm chục lần thì cũng nhận ra sự giận dữ trong lòng cô, lập tức ngậm tăm không nói gì nữa.

Hai người ngồi đối diện qua đống lửa hồi lâu, Lục Tiệm lại bắt đầu một mối ngu thiếp đi. Trong lúc mơ hồ bỗng nghe tiếng rên rỉ, Lục Tiệm giật mình mở mắt nhìn ra thì chỉ thấy Ninh Ngưng đang cuộn tròn trên mặt đất, hai tay ôm mắt, cả người run rẩy như đang rất đau đớn.

Lục Tiệm vô cùng kinh hãi, lần theo bờ tường đến bên cạnh Ninh Ngưng hỏi:

- Ninh cô nương, cô sao vậy?

Ninh Ngưng run giọng nói:

- Anh, anh đừng qua đây.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Cô bị đau ở chỗ nào ư?

Ninh Ngưng không nói tiếng nào, thân thể càng lúc càng run mạnh nhưng lại cô gắng chịu đựng chứ không chịu rên rỉ tiếng nào nữa.

Lục Tiệm cúi người nhìn cô đau đớn nhưng bó tay không có cách nào. Còn đang lo lắng không yên thì Ninh Ngưng đã dần bình phục trở lại, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống, đầu tóc quần áo đều ướt sũng, hồi lâu mới ngừng đầu lên thì hai mắt vừa đỏ vừa sưng vù như hai quả hồ đào.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Mắt, mắt của cô.

Ninh Ngưng dựa vào vách động, cười thê thảm nói:

- Tôi xấu xí lắm phải không?

Lục Tiệm ngẩn ra rồi bất giác bật cười, thầm nghĩ cô cuối cùng vẫn là một thiếu nữ, tình cảnh thế này mà lo đến đầu tiên vẫn là dung mạo của mình, liền lập tức nói:

- Làm gì có chuyện đó, cô đẹp lắm mà, có chỗ nào xấu xí đâu.

Ninh Ngưng mím môi, hừ khẽ nói:

- Anh nói dối, mắt tôi vừa đỏ vừa sưng, nhất định là rất xấu xí rồi.

Lục Tiệm nói:

- Đúng là có hơi bị sưng, chắc là bị bệnh mắt đỏ, dùng nước sạch rửa đi là được mà.

Nói rồi đứng dậy đi ra ngoài động, bỗng nghe Ninh Ngưng kêu lên:

- Anh, anh đi đâu?

Giọng nói vô cùng hoảng hốt. Lục Tiệm nói:

- Tôi đi tìm nước sạch để cô rửa mắt.

Ninh Ngưng vội nói:

- Anh đừng đi, bên ngoài tối đen, anh có nhìn thấy gì không?

Lục Tiệm nói:

- Cô vừa đau mắt nên cũng không nhìn thấy rồi, để tôi lần mò đi cũng được.

- Anh ngốc thế? – Ninh Ngưng khẽ thở dài, nói – Kiếp lực của tôi ở hai mắt, có thể nhìn trong bóng đêm, dù ban ngày hay ban đêm đối với tôi có gì khác nhau.

Lục Tiệm bưng tỉnh, thầm nghĩ: “Thảo nào vừa rồi cô ta đi trong bóng tối như bình thường.” Liền nói:

- Không sao đâu, tôi đi một chút là về ngay.

Vừa định cất bước thì Ninh Ngưng nóng ruột, thất thanh kêu lên:

- Anh, anh đừng đi, tôi, tôi chẳng nhìn thấy gì cả.

Lục Tiệm lúc này mới sững sờ, dừng bước quay đầu lại nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, nghi hoặc nói:

- Mắt của cô rốt cuộc bị gì vậy?

Ninh Ngưng thở gấp một hồi rồi cười khổ nói:

- Đau lắm, mỗi tháng nói chung có khoảng hai ba lần thế này, qua một lúc là lại bình thường.

Lục Tiệm nói:

- Tại sao như vậy?

Ninh Ngưng mím môi, yếu ớt nói:

- Sau khi luyện thành “Đồng Trung kiếm” thường thường bị như vậy, có lẽ không quá mấy năm nữa tôi sẽ biến thành bị mù.

Lục Tiệm cả kinh, vội nói:

- Cô đừng nói lời thất vọng như vậy.

- Cái đó chẳng phải là thất vọng. – Ninh Ngưng lắc đầu nói – Kiếp nô tu luyện “Đồng Trung kiếm” đều biến thành kẻ mù, không có ngoại lệ.

Lục Tiệm thất thanh nói:

- Vì sao như vậy?

Ninh Ngưng lắc đầu cười khổ, khẽ nói:

- “Đồng Trung kiếm” tuyệt không phải là kiếp thuật của bản thân tôi mà là năm xưa một vị cao thủ của Thiên bộ nghĩ ra, uy lực rất lớn. Có một số kiếp nô độc ác sau khi luyện thành có thể một chiêu là đốt cháy hai mắt của đối thủ.

- Không phải vậy đâu. – Lục Tiệm tiếp lời, nói – Tôi đã thấy cô dùng ra mấy lần, đâu có đốt cháy mắt người khác.

Ninh Ngưng lắc đầu nói:

- Mỗi lần tôi đau mắt, không nhìn thấy gì thì trong lòng rất khó chịu. Huống gì tôi cũng sẽ sớm biến thành kẻ mù, chủ mẫu thường nói: “Cái gì mình không muốn thì đừng đổ lên người khác”, cứ gì tôi lại dùng để hại người đây. Hôm nay tôi vốn muốn đốt cháy mắt của Diệp Phạm, chỉ là đến lúc đó lại không hạ thủ nổi.

Lục Tiệm chăm chú nhìn Ninh Ngưng, khuôn mặt cô xinh đẹp tuyệt trần, ánh lửa chiếu rọi vào hiện lên dáng vẻ nhu hòa điềm đạm, vô số sợi tóc mây cũng bị ánh lửa chiếu vào phảng phất như được phủ lên một lớp sáng vàng rực rỡ. Qua hồi lâu, Lục Tiệm thở ra một hơi dài, nói:

- Ninh cô nương, chẳng lẽ cô không có kiếp thuật nào khác, nhất định phải dùng chiêu “Đồng Trung kiếm” đó.

Ninh Ngưng lắc đầu nói:

- Chẳng phải đã nói rồi ư, “Đồng Trung kiếm” không phải là kiếp thuật của bản thân tôi, những kiếp nô thuộc “Ngũ thần thông”, kiếp lực tụ ở mắt đều có thể tu luyện. Kiếp lực của bản thân tôi vốn gọi là “Sắc Không Huyền Đồng”, có thể nhìn trong bóng đêm, phân biệt màu sắc, nhận ra đồ vật, nhưng không có khả năng làm bị thương người khác, không có cách nào tự bảo vệ mình, vì vậy chủ nhân liền bảo tôi tu luyện “Đồng Trung kiếm”. Môn này rất bá đạo, bị phản ngược lại cũng rất nặng nề, có thể khiến người ta đau đớn đến chết đi sống lại cho đến khi mù hắc mới dừng.

Lục Tiệm đầy giận dữ nói:

- Đã nguy hiểm như vậy thì tại sao còn luyện.

Ninh Ngưng khẽ cười thảm, nói:

- Chủ nhân bảo tôi luyện thì còn có cách nào khác.

Lục Tiệm tức giận nhảy chồm chồm, không kìm được lại ho sù sụ, hồi lâu hơi thở mới bình thường lại, buột miệng nói:

- Lão Trầm Chu Hư đó... khục khục... đúng là... khục... đúng là đồ vô lại khốn kiếp.

Ninh Ngưng cả kinh nói:

- Anh, sao anh lại mắng chửi chủ nhân của tôi?

Lục Tiệm nói:

- Cho dù... khục khục... cho dù mắng chửi lão... lão đáng ghét cực độ... rõ ràng... khục khục... rõ ràng không coi cô là con người.

Ninh Ngưng tim đập thình thịch một lúc rồi lắc đầu nói:

- Tôi do chủ nhân nuôi lớn, chủ mẫu lại đối xử với tôi như con đẻ. Cho dù mắt tôi có mù thì cũng tốt thôi, coi như tôi đã báo đáp ân tình của họ.

Lục Tiệm tức giận nói:

- Cô, cô... thật là kẻ hồ đồ. Bọn họ nuôi cô dạy cô chính vì muốn lợi dụng cô.

Ninh Ngưng nghe vậy thì trong lòng tức giận, lớn tiếng nói:

- Anh chẳng phải cũng là kẻ hồ đồ hay sao? Bệnh đến mức này mà còn muốn đến Thiên Trụ sơn, nghỉ lại giữa chốn hoang dã đã không tốt rồi, lại không thềm đốt lửa, suýt nữa đã bị sói ăn thịt. Anh nói tôi hồ đồ, anh, anh còn hồ đồ hơn tôi nhiều.

Lục Tiệm thấy vẻ mặt cô phần nỡ nhưng lại không có chút hung dữ nào mà ngược lại còn có chút khả ái thì bất giác cười phá lên. Ninh Ngưng tuy không nhìn thấy gì nhưng tâm tư vẫn linh hoạt, liền nghi hoặc nói:

- Anh, anh lại cười gì thế?

Lục Tiệm không muốn đối trá, liền nói:

- Không có gì, nhìn cô thì muốn cười.

Ninh Ngưng im lặng hồi lâu rồi hậm hực nói:

- Tôi biết rồi, anh cười mắt tôi xấu xí phải không?

Lục Tiệm ngẩn ra, nói:

- Làm gì có chuyện đó?

Ninh Ngưng bỗng quay mặt vào vách động, tức giận nói:

- Anh ngồi xa ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Lục Tiệm khẽ cười khở rồi lùi ra nửa thước. Ninh Ngưng biết liền kêu lên:

- Ngồi xa ra chút nữa, càng xa càng tốt.

Lục Tiệm ừm một tiếng lại lùi mấy phân, nhưng vẫn không cách xa Ninh Ngưng.

Lửa cháy bùng bùng vang lên tiếng lộp độp, nhưng hai người trước đồng lửa thì lại im lặng chẳng nói tiếng nào. Thời gian chậm chậm trôi đi, bóng đêm cũng dần biến mất, trời sáng dần. Lục Tiệm chớp mắt một lúc, khi tỉnh ra thì trời đã sáng tỏ, từ ngoài động rọi vào chiếu lên một đồng tro tàn. Lục Tiệm quay đầu không thấy Ninh Ngưng thì lập tức cả kinh, loạng choạng chạy ra ngoài động kêu gọi:

- Ninh cô nương, Ninh cô nương...

Tiếng gọi chưa dứt bỗng nghe tiếng loạt xoạt, Lục Tiệm giật mình quay đầu nhìn thì thấy Ninh Ngưng dắt theo một con trâu nước lớn ung dung tiến lại. Lục Tiệm định thần nhìn kỹ thì thấy hai mắt Ninh Ngưng đã bớt đỏ bớt sưng, nhưng lòng trắng vẫn đều tia máu liền lập tức trách móc:

- Ninh cô nương, mắt cô còn chưa lành, sao đã chạy loạn lên thế?

Ninh Ngưng trừng mắt nhìn y, nói:

- Chẳng phải anh muốn đến Thiên Trụ sơn sao?

Lục Tiệm nói:

- Đúng vậy.

Ninh Ngưng nói:

- Anh đi bộ đến?

Lục Tiệm nói:

- Đúng thế.

Ninh Ngưng cười nhạt, nói:

- Anh có đi bộ được không chứ?

Lục Tiệm giật mình, bất giác im lặng, lại nghe Ninh Ngưng lạnh nhạt nói:

- Anh cười con trâu này mà đi.

Lục Tiệm ngần ngừ nói:

- Con trâu này...

Ninh Ngưng nói:

- Là tôi mua về từ một nhà nông.

Rồi lại lấy từ trên lưng con trâu một cái bao bằng vải bông, lúc mở ra thì mùi lúa mì tạt vào mũi, chính là mấy cái bánh bao trắng. Ninh Ngưng đưa cho Lục Tiệm rồi lại từ trên cổ trâu lấy xuống một vại tương gạo, đều là mua từ nhà nông về.

Lục Tiệm đón lấy bánh bao, tương gạo, ngần ra một hồi rồi đột nhiên nhai nuốt ngẫu nhiên. Ninh Ngưng thấy y ăn rất ngon miệng thì bất giác cười nói:

- Ngon thế cơ à?

Lục Tiệm mắt đỏ hoe, miệng đầy thức ăn, ấp úng nói:

- Đây, đây là món ngon nhất mà tôi đã từng ăn, sơn hào hải vị gì gì cũng không bằng được.

Ninh Ngưng ngẩn ra, mắt chợt đỏ lên, thở dài một tiếng rồi quay đầu đi, chỉ thấy xa xa núi cao xanh mướt chọc thẳng lên trời, rừng núi rộng rãi hoang sơ như gắn liền với bầu trời, mấy đám mây trắng như được vẽ lên bầu trời trong xanh sâu thẳm.

Đang nhìn đến xuất thần thì chợt nghe Lục Tiệm nói:

- Ninh cô nương, cô không ăn ư?

Ninh Ngưng lắc đầu nói:

- Tôi đã ăn lúc trên đường rồi.

Lục Tiệm cười nói:

- Tôi cũng ăn no rồi.

Ninh Ngưng nhìn y chăm chú rồi cười nói:

- Đã ăn no rồi thì ngồi lên lưng trâu, tôi sẽ dắt cho anh đi.

Lục Tiệm lắc lắc đầu, thẳng người lên nói:

- Không được. Tôi là nam tử hán, sao có thể để cô dắt đi được.

Ninh Ngưng phì một tiếng, nói:

- Bị bệnh rồi thì không tính là nam tử hán nữa.

Lục Tiệm a a cười nói:

- Chẳng phải thơ cổ đã nói, sống là nam tử hán, chết cũng là nam tử hán hay sao, nói gì đến bị bệnh.

Ninh Ngưng nói:

- Anh lừa người ta đấy à, ở đâu có loại thơ như thế?

Lục Tiệm nói:

- Nhất định là có, chỉ là nguyên gốc chưa chắc đã như vậy thôi:

Ninh Ngưng nghĩ ngợi rồi bật cười nói:

- Có phải là “Sinh làm người kiệt xuất, chết quở anh hùng” không?

Lục Tiệm gãi gãi đầu, nói:

- Đúng, đúng rồi, chính là câu đó, nghe giống giống nhưng tôi mãi không nhớ ra.

Ninh Ngưng phì cười nói:

- Lần này anh tính sai rồi, câu thơ đó là do nữ tử bọn tôi làm ra đấy.

Lục Tiệm cả kinh, nói:

- Thật chứ?

Rồi bất giác nghẹn lời, hồi lâu mới nói:

- Vậy thì thế này đi, chúng ta thay nhau ngồi trên lưng trâu, chứ một mình tôi ngồi thì khó mà chấp nhận được.

Y khẳng khẳng giữ ý, Ninh Ngưng không biết làm thế nào cũng phải miễn cưỡng chấp nhận. Lục Tiệm lại kiên quyết đòi cô ngồi lên trước, Ninh Ngưng không tranh được với y, đành leo lên lưng trâu, thật là dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Trăm mưu nghìn kế tìm vật cười cho y để rồi lại bắt mình ngồi.” Có điều không biết vì sao mà cô ngồi trên lưng trâu, nhìn Lục Tiệm phía trước thì sâu thẳm trong lòng lại có một cảm giác ngọt ngào không thể nói rõ, càng ngày càng nhiều.

Lục Tiệm thân thể yếu ớt, đi chưa bao lâu đã lại bắt đầu ho. Ninh Ngưng vội nhảy xuống đỡ y lên lưng trâu, còn mình thì dắt trâu đi. Lục Tiệm hơi thở ổn định lại thì rất hồ thẹn áy náy, nói:

- Ninh cô nương, thật có lỗi với cô.

Ninh Ngưng nói:

- Anh ngoan ngoãn ngồi đó là tốt với tôi lắm rồi.

Lục Tiệm nói:

- Tôi cứ ngồi thế này thật không thoải mái. Cô cho tôi việc gì để làm đi, nếu không tôi thật biến thành phế nhân mất.

Ninh Ngưng bất giác bật cười, nói:

- Anh đã không hiền lành như vậy thì kể lại mấy câu truyện để tôi tiêu khiển đỡ buồn đi.

Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Kể truyện ư, tôi có sở trường rồi.

Liên thao thao bất tuyệt đem những việc kỳ lạ ở hải ngoại mà Lục Đại Hải từng kể cho mình để kể cho Ninh Ngưng nghe. Đáng tiếc là miệng lưỡi y bình thường, không biết thổi phồng như Lục Đại Hải nên những truyện kỳ quái ảo dị đó được y kể ra thì lại biến thành nhạt nhẽo vô vị, chẳng cảm thấy chỗ nào thần kỳ cả.

Ninh Ngưng nghe mấy truyện thì nói:

- Những cái đó có gì hay đâu? Sao không kể những việc anh đã trải qua đi?

Lục Tiệm gãi gãi đầu, nói:

- Những việc tôi đã trải qua lại càng không hay đâu.

Ninh Ngưng nói:

- Anh chưa nói thì làm sao biết được không hay?

Lục Tiệm nghĩ ngợi rồi nói:

- Những ngày tháng khi tôi còn nhỏ rất bình thường, chỉ đánh nhau với người khác có hai lần, đáng tiếc là đều thua cả.

Ninh Ngưng ngạc nhiên nói:

- Vì sao anh lại đánh nhau với người ta?

Lục Tiệm nói:

- Lần thứ nhất là lên thị trấn mua cá, có mấy tên vô lại nhỏ tuổi cướp cá của tôi, tôi tức giận nên đánh nhau với bọn chúng. Bọn chúng người nhiều, ấ tôi vào vũng bùn làm tôi gần sặc chết.

Ninh Ngưng ồ một tiếng, cảm phẫn nói:

- Những kẻ đó thật đáng ghét, sau đó thì sao?

Lục Tiệm nói:

- Sau đó ông nội tôi ra mặt, đánh một đứa trong đó bị thương nên bị giam trong nhà môn mấy ngày liền.

Ninh Ngưng trầm mặc hồi lâu rồi lại hỏi:

- Còn lần thứ hai?

Lục Tiệm nói:

- Lần thứ hai cũng là vì mua cá. Lúc đó ở thị trấn có một tên ác bá họ Hoàng ức hiếp ngư dân, mọi người đều gọi hắn là Đại Hoàng ngư. Hắn thấy con cá của tôi thì muốn ép mua, trả giá rất thấp. Tôi không chịu bán, hắn liền đánh tôi một cái bạt tai. Lúc đó tôi vừa khéo đang cầm đòn gánh, máu nóng bốc lên liền đánh mạnh, khiến cho Đại Hoàng ngư vỡ đầu chảy máu. Có điều tay chân của hắn đông đảo, chúng rống lên rồi nhảy tới đấm đá, nếu không phải ông nội tôi đến kịp thì tôi chắc đã bị đánh chết rồi. Sau đó ông nội tôi phải bồi thường rất nhiều, mở tiệc rượu, lại mời những hộ có máu mặt ra nói khéo thì mới làm việc đó lắng xuống được, nhưng từ đó về sau ông nội không cho tôi đi mua cá nữa mà mắng tôi là giống hòn đá trong nhà xí, vừa cứng đầu vừa thối, chỉ biết gây rắc rối phiền phức cho ông.

- Ông nội anh thật không biết lý lẽ. – Ninh Ngưng hừ một tiếng, nói – Rõ ràng là bọn kia không đúng, vì sao lại cứ mắng anh chứ?

Lục Tiệm nói:

- Ông nội tôi nói là người nghèo trên đời rất nhỏ bé, không nhẫn nại thì không thể sống được. Có điều tôi cứ không nhẫn nại được, bị bắt nạt liền cảm thấy trong lòng bất bình, đã cảm thấy bất bình liền muốn đối chọi với người ta, sống cũng được mà chết cũng xong, nói tóm lại không chịu dễ dàng khuất phục. Ông tôi nói tính cách đó của tôi nếu không sửa thì chắc sẽ không sống được lâu. Ôi, thật không ngờ ông nói đúng.

Rồi ngửa mặt lên trời từ từ thở dài một tiếng.

Ninh Ngưng trong lòng đau đớn, im lặng đi trước. Qua một lúc lâu, Lục Tiệm lại chậm rãi nói:

- Sau này tôi gặp A Tình, liền phát sinh nhiều việc rất kỳ quái mà người thường cả đời cũng chẳng gặp được.

Ninh Ngưng thân thể run lên, bước chân không tự khống chế được trở thành chậm dần.

Lục Tiệm phảng phất như tự nói với chính mình, liên miên kể lại gặp Diêu Tình thế nào, luyện kiếm thế nào, trừ gian thế nào... không chỉ nói việc cũ mà còn kể lại cả những mừng vui sướng khổ lúc luyện kiếm với Diêu Tình, đau khổ lúc phải chia tay với cô, những khốn khó lúc lưu lạc Đông Doanh sau khi biến thành kiếp nô, lằng nhằng với A Thị, còn cả sự thương tâm tuyệt vọng lúc Ngư hòa thượng chết, vui mừng khi thoát khỏi Ngục đảo cùng với Cốc Chấn, ... Những loại tâm tình đó tuyệt không phải bịa đặt kể ra mà đều là bản thân y đã phải trải qua nên lúc này rủ rủ nói ra đều rất tự nhiên, cảm động lòng người. Có lẽ tự biết không còn sống lâu nên Lục Tiệm nói đến những việc đó trong lòng bỗng sinh ra cảm giác kỳ diệu, phảng phất như những việc đã gặp phải đang trải qua trước mắt, chẳng khác gì người khi hấp hối nhớ lại cuộc đời.

Cứ như vậy một người nói, một người nghe, hai người một trâu lẻ loi xuyên qua con đường nhỏ ruột dê, đi vào đồng bằng mênh mông. Mây trắng xa xa, truyền tới tiếng mục đồng thổi sao, vi vi vu vu du dương uyển chuyển. Ninh Ngưng lắng nghe, không biết vì sao nước mắt bỗng chảy ra.

Mưa bụi ở Giang Nam có thể đến bất kỳ lúc nào, lúc trời sắp tối thì mưa đến bất ngờ, nhỏ như tơ, nhẹ như khói, bao phủ cả trời đất, dãy núi cánh đồng đều như thêm mấy phần sắc thái thương tâm.

Xung quanh không có nhà ở, Ninh Ngưng đành phải kiếm một chỗ mỏm đá tránh mưa. Mưa gió trong đêm mờ mịt, tiếng sấm lâm lâm. Nội thương của Lục Tiệm nặng nề, lại gặp phải gió lạnh nên lập tức không kìm được ho, mấy lần ngắt đi, sắc mặt càng lúc càng tiêu tụy, mi mắt hiện lên một luồng khí tím đen. Ninh Ngưng cực kỳ buồn bã, mấy lần muốn khuyên y dừng đến Thiên Trụ sơn, có điều nghĩ đến tình ý khắc cốt của y với Diêu Tình thì đều không khỏi im bật, trong lòng ngổn ngang trăm mối khó nói ra được có tư vị gì.

Ngày hôm sau mưa tạnh gió ngừng, hai người lại lên đường. Lục Tiệm không đi bộ nổi, có muốn khoe khí khái nam tử cũng thành có lòng mà không có sức, chỉ còn cách nằm trên lưng trâu ho không ngừng, thỉnh thoảng lại ho ra máu.

Đi chưa bao lâu, bỗng nghe Ninh Ngưng kinh hãi kêu lên. Lục Tiệm đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy con đường trước mắt một dải xám ngoen ngoét, mượt như nhung, định thần nhìn kỹ thì bất giác kinh hãi. Thì ra lớn lớn nhỏ nhỏ toàn là chuột, như sông như suối đều chạy cả về phía này. Từ đồng ruộng hai bên đường thỉnh thoảng còn có chuột nhảy ra thêm, nhập vào đám này.

Lục Tiệm sững sờ đưa mắt nhìn, thấy Ninh Ngưng nắm chặt thùng trâu, hai má trắng bệch, đôi mắt mở to thì biết cô dù sao cũng là cô gái nhỏ tuổi, sợ những động vật nhỏ bé nên vội gọi:

- Lên lưng trâu đi.

Câu đó như đánh thức người trong mộng, Ninh Ngưng trong lúc vội vã cũng không để ý đến thẹn thùng nữa, tung người nhảy lên lưng trâu nhìn cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, cả người run lên.

Lục Tiệm nói:

- Nghe nói chuột đều là quý về địa lý, có thể dự báo thiên tai, tránh họa tìm chỗ tốt. Quanh đây có lẽ đã sinh ra tai họa gì rồi.

Nói đến tai họa, Ninh Ngưng bất giác nghĩ đến bệnh tình của Lục Tiệm, nhìn y không giấu nổi ưu phiền, hỏi:

- Vậy phải làm thế nào?

Lục Tiệm nói:

- Chuột đã tránh tai họa thì chúng ta đi theo chúng, có thể được bình yên.

Ninh Ngưng hơi ngần ngừ một chút rồi gật đầu nói:

- Cũng được.

Hai người cùng cưỡi một con trâu, có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau, tim đều đập thành thịch, lập tức đi theo đàn chuột xa xa, chậm chậm tiến tới.

Đi được khoảng nửa giờ thì bỗng nghe sơn cốc phía trước truyền tới tiếng kêu ồ ồ quái dị. Hai người nghe mà trong lòng buồn bực, xa xa nhìn lại chỉ thấy ngọn núi đỏ đá nhiều cây ít, lởm chởm đá trọc. Ninh Ngưng trong lòng cảm thấy quái dị, đỡ Lục Tiệm xuống lưng trâu rồi giấu kỹ con trâu nước, vượt qua sườn núi lên đến đỉnh núi, cúi mình nhìn xuống.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì cả hai người đều kinh hãi. Chỉ thấy trong sơn cốc đen đen vàng vàng đều là chuột, đầu đuôi dính liền với nhau chen chúc đến giọt nước cũng không lọt. Có vẻ như chuột trong vòng mười dặm đã không hện mà gặp, cùng tập trung về đây.

Ninh Ngưng kinh tởm vô cùng, quay đầu đi không nhìn nữa. Lục Tiệm gan dạ có thừa, định thần nhìn kỹ thì giữa bầy chuột có một quái nhân áo vàng vừa gầy vừa nhỏ, lông vàng tóc vàng đang kêu ồ ồ quái dị không ngớt. Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Thì ra là hăn.

Ninh Ngưng nói:

- Anh biết hăn ư?

Lục Tiệm nói:

- Người ta gọi hắn là “Thử Đại Thánh”, cũng là một kiếp nô.

Ninh Ngưng ồ lên một tiếng, nói:

- Vậy thì chẳng trách, xem hắn có thể phát âm thanh quái dị để điều khiển chuột thì chắc là “Ngự Thú nô” trong “Ngũ thần thông” rồi.

Bỗng nghe Thử Đại Thánh ngừng tiếng kêu rồi cười hềnh hệch nói:

- Bàng Giải Quái, người có phúc hay không? Còn chống cự là người phải đổi tên đấy.

Chỉ nghe có người phì một tiếng rồi bực bội nói:

- Đổi tên cái rắm con mẹ ngươi, đổi thành tên gì?

Lục, Ninh hai người theo tiếng nói nhìn đến nhưng không thấy ai, trong lòng rất kinh ngạc.

Thử Đại Thánh cười hi hi nói:

- Đổi thành Bàng Giải Xác (vỏ con cua). Còn thịt ư, đều bị các con ngoan của ta ăn sạch rồi.

Người kia im lặng một lúc rồi bỗng tức giận nói:

- Con mẹ nó, coi như tiểu tử ngươi có khí phách, lão tử nhận thua. Nhưng có làm lão đại được không thì không phải ta nói là được.

Thử Đại Thánh cười nói:

- Người nhận thua là được.

Rồi lại kêu lên ồ ồ mấy tiếng, bầy chuột lùi lại một góc, lộ ra một người khấp mình đầy vết thương, tung mình đứng dậy, thì ra là một hán tử cường tráng, hai tay vừa dài vừa to chạm tới mặt đất, vẻ mặt vô cùng chán nản.

Lục Tiệm biết người này chính là Bàng Giải Quái, bất giác thầm nghĩ: “Hai người này đã ở đây thì Ninh Bất Không tất nhiên cũng không xa.

Bỗng thấy Thử Đại Thánh ngẩng đầu kêu lên quái dị:

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Kiếp Trong Kiếp

Trầm Chu Hư thấy cánh tay không lồ đó quét đến thì mặt lộ vẻ cười cợt ngồi im bất động. Chỉ nghe bên mình ông ta vang lên một tiếng quát lớn, âm thanh như sấm động rồi bóng người loáng lên, Yến Vị Quy đã lao tới sau lưng Bàn Giải Quái, tung mình bay lên một cước quét vào sau gáy Bàn Giải Quái.

Bàn Giải Quái cảm thấy hơi gió quét vào đầu như lưỡi đao bổ xuống thì không dám chậm trễ, rút tay về quét ra đằng sau.

Một tiếng nổ vang như tiếng da bọc, Bàn Giải Quái văng ra hơn trượng, hai tay chống xuống đất. Âm một tiếng, mặt đất hiện lên hai cái hố lớn. Bàn Giải Quái đảo người đứng lên, sắc mặt đã đỏ như say rượu, lắc lư loạng choạng mấy bước bỗng phun ồ ra một ngụm máu tươi. Yến Vị Quy lại như một con chim lớn lướt ra mấy trượng, lộn một vòng rồi nhẹ nhàng rơi xuống cây đại thụ, chân giẫm lên chạc cây như chim sẻ đứng trên ngọn cây, không hề động đậy. Lần giao thủ này của hai người, “Vô Lượng túc, “Thiên Quân ngao” đã phân rõ cao thấp, Bàn Giải Quái nói chung vẫn kém hơn một bậc.

“Vù!” Hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước, một cái bóng nhỏ phá không bắn tới. Yến Vị Quy lòng thầm kinh hãi lắc người tránh qua, đưa mắt nhìn lại nhưng vẫn không biết ám khí từ chỗ nào bắn tới. Thì ra trong nháy mắt đó Thạch Thủ Cung đã lặng lẽ ẩn thân vào giữa đá núi rừng cây,

biến mất không còn thấy được nữa. Hãn không những leo núi trèo cây như trên mặt đất bằng mà còn ẩn nấp rất khéo léo.

“Vù!” tiếng rít lại nổi lên, lần này đến từ sau lưng Yến Vị Quy, một cái bóng bắn thẳng tới sau lưng hãn. Yến Vị Quy không kịp tránh né, đúng lúc này ánh lửa bốc lên, “Linh Thiệt phiêu” như bị vật gì đánh trúng, chớp mắt đã rụt lại.

Tiết Nhĩ, Mạc Ất đồng thanh hoan hô:

- Ngưng nhi đến rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn qua thì thấy Ninh Ngưng đang đỡ Lục Tiệm từ một đám cỏ dại nhẹ nhàng đứng dậy, cao giọng nói:

- Hướng đông bắc.

Yến Vị Quy nghe tiếng quay người, lúc này Thạch Thủ Cung đang bò trong bóng râm của một cây đại thụ hướng đông bắc, nghe vậy thì vội chuyển mình lúi đến một khe sườn núi bên phía tây, im lặng phục xuống bất động. Hãn đem theo các mảnh vải đủ màu, lúc ẩn trong bóng cây thì lên dùng màu xanh lục che lên mình, nếu trong đám loạn thạch lại dùng màu xám để ngụy trang. Khi xuống mặt đất thì dùng vải thô màu đất ngụy trang, tóm lại là trăm kiểu biến hóa khiến người ta rất khó phát hiện ra được.

“Sắc Không Huyền Đồng” của Ninh Ngưng rất nhạy bén đối với nhan sắc, Thạch Thủ Cung cho dù ngụy trang nhưng trong mắt cô vẫn rất khác biệt với màu sắc môi trường xung quanh, liền liếc mắt ra rồi tiến tới cầm một hòn đá lên ném vù về hướng Thạch Thủ Cung. Thạch Thủ Cung bị cô nhìn ra thì cả kinh vội vã tránh né. Chỉ chút hoảng loạn, Yến Vị Quy từ trên cao nhìn xuống đã thấy thân hình hãn động dậy liền phi thân tới một chân đá ra.

Thạch Thủ Cung vội vã ngựa đầu, bắn “Linh Thiệt phiêu” vù ra. Yến Vị Quy lắc người tránh qua rồi cời mũ lá tung ra trên không, cuốn cái “Linh Thiệt phiêu” đó lại. Định thần nhìn kỹ thì là một sợi dây thép cực dài cực nhỏ, một đầu móc một cây lăng trùy nhỏ dài, một đầu nối vào trong miệng Thạch Thủ Cung.

Yến Vị Quy xoay chuyển ý nghĩ, nhẹ nhàng nhảy lùi lại cầm sợi dây thép đó kéo thẳng ra. Thạch Thủ Cung kêu thảm một tiếng, ra sức chạy theo Yến Vị Quy. Thì ra dây sắc của “Linh Thiệt phiêu” buộc vào lưỡi hăn, bị Yến Vị Quy kéo mà không ra sức chạy theo thì tất bị hăn dứt đứt cả đầu lưỡi ra.

Yến Vị Quy đã biết điều này nên cố ý lên cao xuống thấp. Hăn tung mình nhảy lên cây thì Thạch Thủ Cung cũng đành phải lên cây. Hăn xuống cây Thạch Thủ Cung cũng đành nhảy xuống theo, hăn chạy vòng vòng trên mặt đất Thạch Thủ Cung cũng chạy vòng vòng, chẳng khác gì mục đồng dắt trâu cả. Cho dù như vậy lưỡi Thạch Thủ Cung vẫn vô cùng đau đớn, hai mắt trợn trắng, chạy được mấy vòng thì suýt nữa ngất đi. Người của Thiên bộ thấy vậy bèn thi nhau cười lớn, Sa Thiên Hoàn lại hồ thẹn giận dữ vạn lần, vẻ mặt âm trầm không nói tiếng nào.

Yến Vị Quy chạy đang nhanh thì bỗng cảm thấy trên đầu có tiếng gió, đưa mắt nhìn lên thì ánh mặt trời đã bị che mắt, chính là Xích Anh Tử điều khiển con hạc mỡ tới, hai trảo của con hạc lớn cũng chụp thẳng tới mặt quả thật mạnh mẽ ác liệt. Yến Vị Quy lắc người tránh qua, bỗng nghe Ninh Ngưng kêu lên:

- Không được nhìn vào mắt hăn.

Tiếng nói còn chưa dứt thì hai mắt Yến Vị Quy đã bị hai mắt Xích Anh Tử hút chặt, liền cảm thấy đầu óc trầm xuống rồi chột trong lòng trở nên trống rỗng, ối chà một tiếng đã ném mũ lá đi đứng ỳ ra đó, vẻ mặt ngây dại. Thạch Thủ Cung khó khăn lắm mới lấy lại được “Linh Thiệt phiêu” liền

vội vĩa thu vào trong miệng. Hãn hận Yến Vị Quy nên lập tức há mồm vừa định bắn mũi tiêu độc ra thì không ngờ trước mắt bóng trắng loáng lên, đã bị một cái võng lớn màu trắng trối chặt.

Trầm Chu Hư nường tay thì không hạ thủ, đã hạ thủ thì không nường tay, lưới tơ vừa trối chặt Thạch Thủ Cung thì thiên kinh cũng dồn tới, “Thiên La Nhiều Chỉ kiếm” vù vù đâm vào thất khiếu của Thạch Thủ Cung. Thạch Thủ Cung hai mắt trợn tròn, máu chảy ồ ộc ra khỏi thất khiếu. Trầm Chu Hư vung tay ngắt đứt lưới tơ, Thạch Thủ Cung thân hình rũ ra như bùn đất, bộp một tiếng đổ lăn ra.

Sa Thiên Hoàn mắt thấy kiếp nô mất mạng thì lòng đau như cắt, rít lên:

- Lão Trầm què đánh lén ư?

Rồi đánh vù vù mấy chưởng qua. Trầm Chu Hư khẽ cười triển khai “Thiên La Nhiều Chỉ kiếm”, vô số sợi tơ tằm lúc nhả ra lúc rút vào, lúc thẳng lúc cong, lưu chuyển liên miên bất tuyệt. Sa Thiên Hoàn phí sức múa loạn song chưởng nhưng không cách nào phá được kiếm thể của ông ta. Tiết Nhĩ, Mạc Ất thừa cơ xông lên đoạt lại Yến Vị Quy rồi tát một chưởng cho tỉnh lại.

Ninh Bất Không thủy chung vẫn lắng tai nghe ngóng, lúc này bỗng cười nhạt rồi tung người xông lên, đột ngột đẩy cây gậy trong tay ra ép lên đám sợi tơ tằm. Hỏa kinh vừa tới, “Thiên La Nhiều Chỉ kiếm” liền hóa thành tro than đầy trời. Ninh Bất Không lắc người lướt tới trước mặt Trầm Chu Hư, cây gậy chống như điện chớp đâm thẳng xuống.

Lúc này tiếng kêu ồ ồ quái dị lại vang lên, Thử Đại Thánh khom người ngoác miệng kêu thét. Không bao lâu vô số chuột từ xung quanh như thủy triều đen tràn tới, kêu lên chi chít rồi bổ nhào về phía người của Thiên bộ.

Ninh Ngưng mặt hoa biến sắc, đỡ Lục Tiệm quay người định chạy. Tô Văn Hương thì nhú mày, lấy từ cái hộp đầy que hương trong ngực áo ra,

trong đó chọn lấy một nén hương màu vàng nhạt đốt lên rồi cắm dưới chân. Trong nháy mắt một mùi hương kỳ dị xộc vào mũi rồi tản dần ra, bầy chuột lập tức hỗn loạn, kêu rít lên rồi thi nhau quay đầu bỏ chạy.

Thử Đại Thánh vừa kinh hãi vừa tức giận, miệng càng kêu thét gấp gấp hơn, nhưng cho dù như vậy bầy chuột vẫn không có ý quay lại, trong khoảng khắc đã chạy không còn bóng dáng đâu nữa. Thử Đại Thánh thấy tình hình đó thì bất giác ngẩn ra.

Ninh Ngưng thở phào một hơi, ngạc nhiên nói:

- Đó là loại hương gì?

Tô Văn Hương nói:

- Đó là “Ngũ Quỷ Khu Thử hương”.

Tiếng nói chưa dứt thì tiếng hạc kêu lại vang lên, con hạc lớn đó hai cánh như bánh xe, trảo cong lại như cái móc câu phá không chụp tới. Tô Văn Hương nhanh chóng lấy trong hộp ra một nén hương màu xanh, chớp mắt đã đốt lên, khói hương vẫn vít nghênh đón con hạc đó. Đôi móng vuốt của con hạc cách đầu Tô Văn Hương không tới hai thước thì bị khói hương hun trúng, bỗng nhiên kêu rú lên một tiếng rồi hai cánh vỗ liên tục, xiêu xiêu vẹo vẹo giữa không trung, lượn mấy vòng rồi đột nhiên phạch một tiếng rơi xuống đất.

Xích Anh Tử ngồi trên lưng hạc nên cũng bị kéo ngã theo, trán sừng lên một cục, đầu vầng mắt hoa vô cùng thảm hại. Con hạc đó rất dũng mãnh, vừa ngã xuống thì lại vùng vẫy, cựa nhắc cựa nhắc đập cánh định bay lên, có điều bị loại hương kia khống chế nên gân cốt mềm nhũn, chỉ có thể lòng vòng trên mặt đất mà không có sức bay cao lên.

Ninh Ngưng nhìn mà hiếu kỳ, hỏi:

- Còn cái này là loại hương gì?

Tô Văn Hương nói:

- Cái đó gọi là “Kinh Cầm Chiết Vũ hương”, có thể khống chế các loại chim chóc.

Lúc này Xích Anh Tử đã bò dậy, hai mắt chăm chăm nhìn Tô Văn Hương phát ra ánh sáng kỳ dị. Tô Văn Hương tâm thần mê loạn, quên mất tiếp theo định làm gì, giật mình đứng ngẩn ra, hoảng hoảng hốt hốt, nén hương cầm trong tay rơi cả xuống đất.

- Chén rượu quý mười ngàn một đấu, món ngon mâm ngọc giá muôn tiền... [người dịch: đây là bài Hành lộ nan kỳ của Lý Bạch]

Mạc Ất bỗng lắc lư đầu, miệng ngâm thơ, bước chân không ngừng tiến tới chặn trước mặt Tô Văn Hương, vừa đúng ngăn được ánh mắt của Xích Anh Tử. Tô Văn Hương ối chà một tiếng rồi ngồi bệt xuống đất, hai mắt trợn trừng vẫn có vẻ trống trải.

- Chén quăng đĩa liệng không ăn nổi... Mọi người đau đớn đều nhắm mắt... Rút kiếm nhìn quanh lòng ngơ ngác... lòng ngơ ngác... lòng ngơ ngác...

Mạc Ất lông mày nheo lại, hai mắt như ngọn lửa đối chọi với ánh sáng kỳ dị trong mắt Xích Anh Tử, miệng vẫn ngâm thơ không ngừng “lòng ngơ ngác, lòng ngơ ngác...”

Tô Văn Hương lúc này cũng đã tỉnh lại, hai mắt nhắm chặt không dám mở ra, miệng kêu lớn:

- Các vị cẩn thận, người đó là “Tuyệt Trí nô” trong “Ngũ thần thông”, nhất định không được đối mắt với hắn.

Gọi được mấy tiếng thì lại nghe Mạc Ất đọc lại ba chữ “lòng ngơ ngác” bảy tám lần thì trong lòng lo lắng, không nhìn được hô hoán:

- Con một sách, có chống đỡ nổi không?

Mạc Ất hai mắt không chớp, miệng vẫn lẩm nhẩm:

- ... lòng ngơ ngác, ai sợ ai chứ, ha ha, hănh là Tuyệt Trí nô, ta là Bất Vong Sinh, ... muốn vượt Hoàng Hà sông đóng giá, định lên đỉnh Thái tuyết triều miên...

Ninh Ngưng, Lục Tiệm, Tô Văn Hương, Tiết Nhĩ nghe lão nói hai câu phía sau thì đều thở phào một tiếng.

Kiếp thuật của Xích Anh Tử đúng là thuật “Tuyệt Trí”, nếu đối thủ không có định lực rất lớn thì tiếp xúc với ánh mắt của hănh nhất định sẽ tạm thời mất ký ức, trở nên ngây ngây ngốc ngốc. Như thế Xích Anh Tử có thể thừa cơ lợi dụng để làm theo ý mình, hoặc là để con hạc lớn mổ chụp, hoặc lấy dao đâm vào người, đối thủ từ từ chết đi cũng vẫn hồ đồ không biết tại sao lại như vậy.

Kiếp thuật của Mạc Ất thì lại hoàn toàn ngược lại, gọi là thuật “Bất Vong”, “Kiếp Hải” ẩn vào trong não nên sự vật gì nhìn qua cũng đều không quên. Hai loại kiếp thuật này đều có chỗ huyền diệu, khắc chế lẫn nhau. “Bất Vong sinh” Mạc Ất là văn nhân của các kiếp nô, Xích Anh Tử từ lâu đã nghe danh tiếng nên thấy lão chủ động tiến lên thì đã đoán ra lai lịch, nhất thời ngưng thần vào hai mắt không dám coi thường chút nào.

Hai người một thì ra sức mong đối thủ mất ký ức, một thì ra sức mong tự bản thân mình không quên, bao nhiêu tâm lực đều dồn cả lên bài thơ Đường mà Mạc Ất đang tụng. Bài thơ đó là bài đầu tiên trong ba bài “Hành lộ nan” của Lý Bạch, trước sau không quá mười bốn câu. Mạc Ất chia đi chia lại, mất thời gian tàn hai nén hương mới đọc được một nửa, cho dù là học sinh vỡ lòng cũng còn nhanh hơn lão gấp mấy lần. Từng câu từng chữ

Mạc Ất thường phải đọc nhiều lần mới có thể khó khăn đọc tiếp được câu sau. Nhưng vì hai người ra sức tranh đấu, kiếp lực xung đột với nhau nên đọc thơ có trôi chảy hay không đều biểu hiện sự mạnh yếu tăng giảm kiếp lực của mỗi người. Nếu ngừng lại không đọc tới thì chính là “Tuyệt Trí” của Xích Anh Tử chiếm được ưu thế, còn đọc được câu tiếp theo thì chính là “Bất Vong” của Mạc Ất giành được phần hơn.

Thời gian khá lâu, Mạc Ất đã đổ mồ hôi như mưa, mắt đã hơi co giập, nửa nhắm nửa mở khổ sở vô cùng. Xích Anh Tử cũng cả người ướt đẫm, da mặt lúc đỏ lúc xanh, hai chân phát run. Phải biết thuật “Tuyệt Trí” nếu không phá được địch thì sẽ phản lại, vì vậy cũng không dám buông lỏng chút nào.

Chỉ nghe Mạc Ất lại đọc:

- ... tuyết triền miên... Tiết Nhĩ Tiết Nhĩ phải tiến lên... phải tiến lên...

Tiết Nhĩ và lão rất giỏi hiểu ngầm lẫn nhau, nghe câu đó thì ý nghĩ chuyển động, tuy lão không dám mở mắt nhưng hai tai lại rất tinh tường, nghe tiếng hô hấp của Xích Anh Tử để nhận vị trí chẳng khác gì mắt nhìn thấy vậy, liền lập tức dựa vào tiếng động để đến gần Xích Anh Tử.

Xích Anh Tử khóe mắt liếc thấy, kiếp thuật của hắn tuy mạnh nhưng cơ thể lại yếu đuối, lúc này tâm lực đã cạn kiệt, nếu bị Tiết Nhĩ đánh cho một quyền, đá cho một cước thì nhất định tinh lực sẽ tiêu tan, thua thiệt nặng, vì vậy lập tức đưa tay chậm chậm lấy từ trong tay áo ra một cây chủy thủ. Tiết Nhĩ đi đến bên mình hắn, quả nhiên vung quyền lên. Xích Anh Tử không có sức mà đâm, chỉ giơ chủy thủ hướng thẳng tới đầu quyền của Tiết Nhĩ, nếu lão đánh quyền tới tất sẽ bị chủy thủ làm bị thương.

Mạc Ất nhìn thấy thì vội nói:

- ... định lên đỉnh Thái tuyết triền miên... chủy thủ chủy thủ ở trước mặt... ở trước mặt...

Tiết Nhĩ nghe vậy tình ngộ, liền rút quyền về, một cước quét ra trúng vào bắp chân Xích Anh Tử. Xích Anh Tử kêu thảm một tiếng, hai mắt trợn trừng ngả lăn ra đất.

Mạc Ất thở ra một hơi rõ dài, cười lớn đầu lắc lư, sang sảng ngâm:

- Chén rượu quý mười ngàn một đấu, Món ngon mâm ngọc giá muôn tiền. Chén quăng đĩa liệng không ăn nổi, Rút kiếm bốn phương lòng ngơ ngác. Muốn vượt Hoàng Hà sông đóng giá, Định lên đỉnh Thái tuyết triền miên. An nhàn câu cá ngồi bên suối, Mộng tưởng trời mây lướt chiếc thuyền. Đường đi khó! Đường đi khó! Nhiều ngõ lạ! Sao yên đây? Đúng lúc gió vù đè sóng dữ, Biển xanh thẳng tiến cánh buồm mây.

Lúc trước lão bị người ta kiềm chế, ngâm thơ ngắt quãng nên bức bối vô cùng, bây giờ trút được khổng chế thì lập tức đem cả bài thơ một hơi đọc ra, trút được một hơi ác khí trong lồng ngực.

Tiết Nhĩ túm chặt Xích Anh Tử, đoạt lấy chủ thủ của hãn nói:

- Giết hãn chứ?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lục Tiệm nói:

- Mọi người đều là kiếp nô, có gì phải tàn sát lẫn nhau. Người này cũng là một kẻ đáng thương, tha cho hãn thì tốt hơn.

Mạc Ất gật đầu nói:

- Tha hãn cũng được, nhưng phải trói chặt chân tay và bịt mắt lại.

Tiết Nhĩ liền cười thắt lưng trói chặt hai tay hãn, rồi xé mảnh áo bịt hai mắt Xích Anh Tử.

Bỗng nghe một tiếng nổ lớn, mọi người đưa mắt nhìn qua thì Yến Vị Quy đỡ Trầm Chu Hư đang lúi lại như điện. Hai tay Trầm Chu Hư liên tiếp

phát ra “Thiên La Nhiều Chỉ kiếm”, sợi tơ ngập trời liên miên như mưa không chỗ nào là không có, không góc ngách nào không vào được, vây chặt lấy Ninh Bất Không, Sa Thiên Hoàn vào bên trong, muốn ra cũng không được.

Thần thông của Trạch bộ phải có địa thế đặc thù mới có thể biểu hiện tác dụng kỳ diệu, lúc này không có đầm lầy nên trong ba người Sa Thiên Hoàn yếu nhất, mấy lần bị khốn. May mà “Chu Lưu Hỏa kinh” của Ninh Bất Không chính là khắc tinh của “Thiên La” nên mấy lần cứu được Sa Thiên Hoàn ra, nhưng cũng vì lý do đó mà bị vướng chân vướng tay. Ninh Bất Không khí chịu phiền muộn, bỗng lấy ra cái nỏ nhỏ, nghe tiếng bắn ra “Mộc Phích Lịch”, chỉ thấy lửa cháy bùng bùng bốc thẳng lên trời tạt vào tơ tằm, liếc nhìn qua đúng là cảnh tượng hiếm thấy.

Trầm Chu Hư chống đỡ vài hiệp thì bỗng cười dài rồi để Yến Vị Quy nhảy lùi lại sau về đến chỗ các kiếp nô đang đứng, ngồi xuống xe lăn. Ninh Bất Không tiến lên vừa muốn bắn tên ra thì Trầm Chu Hư đột nhiên quát lớn:

- Chậm đã.

Ninh Bất Không lập tức dừng lại không bắn nữa, cười nhạt nói:

- Sao?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Mộc Phích Lịch của Ninh sự đệ quả thật lợi hại, nếu đấu thêm nữa Trầm mỗ nhất định không phải là đối thủ.

Ninh Bất Không đứng yên, nghe vậy thì nhếch mép cười, lạnh nhạt nói:

- Người muốn xin tha ư? Thế thì lạ thật, tuyệt chẳng giống tác phong của lão Trầm què người chút nào.

Trầm Chu Hư cũng cười cười, nói:

- Ninh sư đệ nói đùa rồi, Trầm mỗ xin tha lúc nào chứ.

Ninh Bất Không nhượng mày, cười nhạt nói:

- Đã như vậy thì cứ đấu sống chết trước, cần gì phải nói nhảm.

Trầm Chu Hư lắc đầu cười nói:

- Ninh sư đệ, người vội vã như vậy làm gì. Ta bảo người dừng tay là có lòng tốt đấy.

Ninh Bất Không ồ lên một tiếng, thản nhiên nói:

- Người mà cũng có lòng tốt ư?

Trầm Chu Hư nói:

- Người có bản “Mộc Phích Lịch” sang thì vốn cũng không làm bị thương nổi Trầm mỗ, chỉ có điều nếu làm bị thương nhầm một người thì Ninh sư đệ chắc sẽ phải hối hận cả đời rồi.

Ninh Bất Không nhíu nhíu mày, cười nhạt nói:

- Người nói bí hiểm gì thế?

Trầm Chu Hư cười cười rồi bỗng chậm rãi nói:

- Ngưng nhi, người bao nhiêu tuổi rồi?

Ninh Bất Không nghe câu này thì sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, lông mày nhíu chặt lại. Ninh Ngưng cũng sửng sờ, đáp:

- Thưa chủ nhân, Ngưng nhi năm nay mười sáu tuổi, qua hai tháng nữa sẽ đủ mười bảy tuổi.

Trầm Chu Hư khẽ cười, nói:

- Ninh Bất Không, người thấy thế nào?

Vẻ mặt Ninh Bất Không thoáng qua chút ngỡ ngàng rồi đột nhiên rít lên:

- Lão Trầm què, người cũng tính là một kẻ đại trí, mưu chủ của Tây Thành, sao dám dùng ra loại quỷ kế hạng ba này chứ? Phương Ngưng ôm theo con đã chết ở Lạc Nhạn hạp, chẳng lẽ người hết cách rồi nên muốn dùng mưu kế ngay cả người chết cũng không buông tha.

Trầm Chu Hư thở dài, từ từ nói:

- Việt Phương Ngưng, Việt sư muội đúng là đã qua đời rồi. Năm đó Hỏa bộ của người sủng ống hùng mạnh, giết chóc tràn lan muốn thống nhất bát bộ, kết quả là kéo bảy bộ cùng hợp sức giết Hỏa bộ toàn quân chết hết...

Ninh Bất Không nghiêng răng, âm trầm nói:

- Toàn nhờ Trầm sư huynh ban cho...

Trầm Chu Hư lắc đầu nói:

- Hỏa bộ sớm đã có con đường thất bại rồi mới thực sự thất bại về tay người ta. Nếu lúc đó người không nổi dã tâm, lạm sát đồng môn Tây Thành, muốn dùng vũ lực thống nhất Tây Thành thì đâu có khiến bảy bộ liên thủ. Bảy bộ nếu không hợp sức thì với võ công kém cỏi, mưu kế nhỏ nhặt của Trầm mỗ làm thế nào có thể tiêu diệt cả Hỏa bộ lớn như vậy. Bây giờ người nhất định muốn quy tội cho Trầm mỗ thì cũng tùy người thôi.

Ninh Bất Không tức giận hừ một tiếng nhưng không thể đáp lại được.

Trầm Chu Hư lại nói:

- Ngày đó trong Lạc Nhạn hạp đá bay như mưa, người chết bừa bộn, đường ra vào hiệp cốc đều bị chặn đứng. Trong bảy bộ thì Địa Mẫu lòng dạ mềm yếu nhất, trong lòng nguội lạnh, sau khi quay về Tây Thành thì từ đó không ra mặt nữa. Còn cao thủ Phong, Lôi, Thủy, Sơn, Trạch năm bộ vì báo cừu hận trước đó mà dốc toàn lực ra truy sát đám tàn quân Hỏa bộ của Ninh sư đệ. Ta hành động khó khăn, lại sợ trong cốc còn có đệ tử của Hỏa bộ sống sót nên nghĩ rằng trong Lạc Nhạn hạp không có gốc cây ngọn cỏ, chẳng có lương thực nước uống, chỉ cần lạng lẽ chờ vài ngày, người trong cốc cho dù chưa chết thì cũng chỉ còn thoi thóp, vì vậy liền dẫn đệ tử Thiên bộ vây chặt bốn ngày rồi mới vào cốc xem xem. Lần xem đó tình hình trong cốc quả thật thê thảm, tuy nói Hỏa bộ làm việc độc ác nhưng dù sao cũng là đồng môn Tây Thành của ta...

- Câm miệng! – Ninh Bất Không rít lên, mặt tái xanh – Bớt giả dạng người tốt đi, ngày hôm đó trong Lạc Nhạn hạp có một phần tư là người nhà đệ tử của Hỏa bộ...

Trầm Chu Hư vẻ mặt hơi ảm đạm, chầm chậm thở dài nói:

- Trầm mỗ được người ta gọi là “Thiên Toán” nhưng tuyệt chẳng phải thật trí kế bằng trời cao, vì vậy khi Trầm mỗ dùng kế thì giống như trời xanh mờ mịt vô tư vô tình, người thân cũng không nhận. Đã quyết ý diệt Hỏa bộ của người thì tất nhiên sẽ nhổ cỏ tận gốc, không để lại họa sau này. Ninh sư đệ cũng là người sáng suốt hiếm có, nếu người đổi vào vị trí của ta, người thắng ta thua thì liệu người có thả người nhà của ta không?

Ninh Bất Không âm trầm nói:

- Tất nhiên là không rồi.

Hai người một phen đối đáp, những người bên cạnh nghe được đều kinh hãi run rẩy, cả người toát mồ hôi lạnh. Ninh Ngưng lại càng thấp thỏm

không yên, lơ mờ nhận ra có một việc lớn sắp giáng xuống đầu mình, thân thể không tự kìm chế được run lên.

Lại nghe Trầm Chu Hư tiếp tục nói:

- Ta dẫn người vào kiểm tra bên trong cốc, tuyệt không tìm thấy một người sống nào. Đang định mai táng thi thể rồi rút đi thì bỗng nghe tiếng trẻ con khóc, tuy yếu ớt nhưng rất rõ ràng. Trầm mỗ theo tiếng động tìm tới thì chỉ thấy Việt sư muội lưng dựa vào vách đá và đã chết rồi, hai chân gãy đoạn, hai tay đầy vết dao cắt, bộ dạng rất đáng sợ. Còn tiếng khóc lại phát ra từ sau lưng cô. Ta bảo người rời thi hài Việt sư muội ra thì lại thấy sau lưng cô có một cái hố rất nhỏ, trong hố giấu một đứa trẻ chưa tới hai tuổi, mặt trắng bệch chỉ còn thoi thóp...

Nói tới đó, Trầm Chu Hư hơi ngừng lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy Ninh Bất Không mặt tái mét, trán nổi gân xanh, tay phải nắm chặt cây nỏ run lên từng chập, tay trái thì xiết chặt bàn tay, đầu ngón tay bấm sâu vào da thịt. Hắn thấy ông ta dừng lại thì không kìm được, tiến lên rít giọng nói:

- Sau đó, sau đó thì thế nào?

Trầm Chu Hư thở dài, kể tiếp:

- Lúc đó ta rất ngạc nhiên, mọi người trong cốc đều đã mất mạng, vì sao con bé đó vẫn còn sống. Nhìn kỹ thì mới biết nguyên nhân là Việt sư muội không then là tinh anh trong Hỏa bộ, thần thông không phải tầm thường, lúc đó trên cốc pháo, đá cùng bắn xuống thì cô không lập tức mất mạng mà chỉ bị đá bay chặt đứt hai chân. Đứa bé đó thân thể nhỏ bé, giấu trong hố nên lại thoát được một mạng. Lúc đó đệ tử Hỏa bộ trong cốc nếu không lập tức mất mạng thì cũng bị trọng thương cũng sớm chết thôi, trong mọi người chỉ có thương thể của cô là nhẹ nhất, có điều Hỏa bộ bị tập kích đột ngột, trước đó cũng chẳng chuẩn bị lương thực nước uống gì nên trong cốc toàn là đá tảng, chẳng có nước hay thức ăn. Việt sư muội lúc đầu còn có thể lấy

sữa nuôi đứa bé, nhưng ngày trôi qua thân thể cô bị trọng thương, lại không ăn uống gì nên sữa cũng mất dần. Đứa bé đói nên khóc không ngừng. Việt sư muội trong lúc nóng ruột lại nghĩ ra một cách phi thường là dùng chủy thủ cắt mạch máu, lấy máu của mình để nuôi con...

Nói đến đó mọi người đồng thanh kêu lên, Ninh Ngưng mặt lại càng trắng bệch như tờ giấy. Ninh Bất Không mặt vẫn âm trầm, cơ mặt co giật mấy cái rồi bỗng ngửa mặt lên trời cười khăng khặc, sự oán độc trong tiếng cười lan tỏa khắp nơi khiến người ta không rét mà run.

- Cho dù Việt sư muội nội lực tinh thâm nhưng việc cắt máu nuôi con đó cũng là hành động chết người. – Trầm Chu Hư vẫn không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói – Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà cô lại có thể chống chọi hết bốn ngày, chỉ đến khi nghe tiếng gỗ đá chặn cửa cốc bị dời đi thì mới tắt hơi, chắc là trong lúc hấp hối đầu óc không được sáng suốt, lại sợ bọn ta làm hại con gái mình nên trong lòng do dự, kiệt sức chuyển động thân mình chặn lấy cửa hồ. May mà đứa bé đói quá nên khóc âm lên, mới bị Trầm mỗ phát hiện. Lúc Việt sư muội chết hai tay đầy vết dao cắt, có mấy vết cắt còn mới nhưng chỉ trắng nhợt chứ chẳng chảy ra được giọt máu nào. Có thể nói Việt sư muội tuyệt không phải chết vì đá rơi mà chết vì mất máu quá nhiều, nếu không với tu vi nội lực của cô thì muốn chống chọi qua bốn ngày tuyệt không phải là việc khó. Ôi, nói ra thì cả đời Trầm mỗ thực sự bội phục cũng chỉ có hai người, một là Vạn Quy Tàng Vạn thành chủ, còn thứ hai chính là Việt Phương Ngưng Việt sư muội.

Nói đến đó, ông ta quay người chăm chăm nhìn Ninh Ngưng, từng câu từng chữ nói:

- Xả thân cứu con, đại nghĩa cảm động lòng người, Ngưng nhi, nếu không có lệnh mẫu liều chết cứu giúp thì đứa trẻ bé xíu như người đã sớm chết trong Lạc Nhạn hạp rồi.

Ninh Ngưng mặt trắng bệch như tờ giấy, miệng há hốc rồi bỗng loạn choạng ngã ra. Lục Tiệm đứng bên cạnh cô liền vội đỡ lấy. Ninh Ngưng chăm chăm nhìn Trầm Chu Hư, yếu ớt nói:

- Chủ... ông, ông nói cái gì?

Trầm Chu Hư chỉ Ninh Bất Không, cười nói:

- Còn chưa hiểu rõ ư? Vị Ninh tiên sinh này chính là cha ruột người. Tên người là Ninh Ngưng chính là vì muốn kỷ niệm lệnh mẫu đó.

Ninh Ngưng thân mình run lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ninh Bất Không mặt xám như tro, trên đôi mắt mù lòa mi mắt liên tục giật giật, trong lòng hiển nhiên kích động đến cùng cực. Sa Thiên Hoàn chăm chú nhìn Ninh Ngưng một lúc rồi chợt thở dài nói:

- Ninh sư đệ, đôi mắt của con bé này, đúng là rất giống Việt sư muội...

Ninh Bất Không nghe đến đó thì thân thể khẽ động, muốn bước tới mà cuối cùng lại dừng bước, thở ra một hơi dài, cái nỏ cũng từ từ hạ xuống, lạnh nhạt nói:

- Lão Trầm què, người... luyện nó thành kiếp nô?

Trầm Chu Hư cười khẽ, nói:

- Việc gì tính trước cũng tốt, không tính trước tất sẽ hỏng. Giao thủ với Ninh sư đệ, Trầm mỗ sao có thể không lưu kế sách đằng sau?

Ninh Bất Không biết rõ đạo lý “Vô chủ vô nô”, hôm nay cho dù chiếm được ưu thế nhưng nếu giết Trầm Chu Hư thì cũng chẳng khác gì giết con gái mình. Kế sách này của Trầm Chu Hư ác độc đến tận cùng, khiến mình có thù mà không thể báo được, ngược lại còn bị không chế. Cho dù hãn có

trí kế gấp trăm lần thì lúc này nội tâm cũng rối loạn như tơ vò khó mà chịu được, mặt lúc xanh lúc trắng bất định, người cứng đờ ra như gỗ đá.

Lục Tiệm chỉ cảm thấy Ninh Ngưng thân thể giá lạnh, run lên từng trận thì biết rằng sự đau khổ, kích động trong lòng cô không có ngôn từ nào mô tả được, bất giác cũng lây giận, đưa mắt tức giận nhìn Trầm Chu Hư trong lòng chán ghét con người này vô cùng. Hành động này của Trầm Chu Hư vốn chỉ là muốn nhiễu loạn tâm thần Ninh Bất Không, nhưng âm mưu đó lại không thương tiếc đẩy Ninh Ngưng vào đường cùng. Phải biết hơn mười năm nay Ninh Ngưng ngày càng kính trọng, yêu quý vợ chồng Trầm Chu Hư, cam chịu làm kiếp nô để báo đáp ơn nuôi nấng. Ai ngờ cái kẻ gọi là ân nhân đó lại chính là kẻ đại cừu địch giết hại mẹ đẻ, khiến mình phải xa rời người thân. Điều đó như trời nghiêng đất lật, cho dù là ai cũng khó mà chịu đựng nổi.

Đột nhiên Lục Tiệm cảm thấy Ninh Ngưng ra sức vùng vẫy, đẩy y ra. Lục Tiệm giật mình, chỉ thấy cô loạn choạng lảo đảo điên cuồng chạy vào trong núi. Lục Tiệm vội và kêu lên:

- Ninh cô nương...

Rồi không quản gì thương thế, ra sức đuổi theo.

Trầm Chu Hư nhíu mày quát lên:

- Chặn bọn chúng lại.

Bốn kiếp nô còn lại trước nay với Ninh Ngưng là bạn bè, bỗng gặp biến cố này thì trong lòng đã kinh hãi mà còn hơi bất bình thay cho cô, vì vậy nghe hiệu lệnh xong đều đứng im không động đậy, mắt nhìn Ninh Ngưng, Lục Tiệm một trước một sau biến mất không còn thấy đâu nữa.

Lục Tiệm vừa đuổi theo vừa kêu gọi, Ninh Ngưng vẫn không hề quay đầu. Cứ đuổi theo như vậy mấy dặm, đường núi càng lúc càng hiểm trở, đi

lại rất khó khăn. Lục Tiệm tim đập gấp gáp, máu dồn lên đầu, hai chân như đeo thêm đất cát, vừa nặng vừa đau, đột nhiên vấp phải một cái rễ cây liền đau đớn ngã lăn ra. Lúc bò dậy thì đã không còn thấy bóng dáng Ninh Ngưng đâu nữa.

Lục Tiệm lòng như lửa đốt, thầm nghĩ: “Ninh cô nương đau lòng tuyệt vọng, chẳng lẽ lại tự tìm cái chết?” Ý nghĩ đó vừa xuất hiện thì không biết tìm được khí lực từ đâu, liền đột ngột chống dậy rồi lao vào một cánh rừng, nhưng chỉ thấy núi non vắng lặng, mây trắng vẫn vờ, chim thú ẩn nấp nhưng chẳng thấy bóng người, cả một ngọn Thiên Trụ sơn khổng lồ cũng không biết Ninh Ngưng đã chạy tới đâu rồi.

Lục Tiệm thân mình mềm nhũn ra, chống vào thân cây liên tiếp bật ho, trong lòng thầm oán hận mình thân thể yếu ớt: “Cũng không biết ta còn sống được bao nhiêu ngày nữa. Ôi, đáng hận là chết cũng chẳng sao, nhưng còn có nhiều việc chưa xong, khiến người ta thật không cam lòng.” Nghĩ vậy rồi ho một trận, lại ho ra máu. Lục Tiệm cười thảm, bất giác thầm tham: “Ta tự lo cho mình còn chưa được, người khác thế nào ai mà quản được nhiều đến thế?” Nhưng lại nghĩ lại: “Nếu không có Ninh cô nương thì xương cốt ta đã lạnh rồi. Hiện giờ cô gặp phải biến cố như thế, ta sao có thể bỏ cô mà đi được? Cho dù không có sức giúp cô báo thù nhưng nói mấy câu an ủi cũng là tốt rồi.” Nghĩ vậy liền phần chấn tinh thần, chống vào cây cối đá núi mà tiến tới.

Cứ đi khắp nơi không mục đích như vậy một lúc, chân Lục Tiệm đã nặng như chì, trên đường ho ra mấy ngụm máu lớn, đầu óc dần dần mơ hồ, chỉ có một ý nghĩ cứ quanh quẩn không ngừng: “Ta chết rồi ư? Chết rồi, chết rồi...” Lúc này một tràng tiếng chuông vang lên chấn động rừng núi, ngân nga không ngớt. Lục Tiệm đầu óc liền tỉnh lại một chút, không kìm được đi theo tiếng chuông, xuyên qua một sơn cốc thì bỗng thấy dãy núi xanh biếc, suối nước phun châu, cảnh núi non tôn lên một ngôi chùa cổ nguy nga.

Lục Tiệm thấy nước thì bỗng cảm thấy miệng khô khốc, đi đến bên suối vừa định cúi người xuống thì bỗng nhiên trước mắt hoa đi, rồi đầu sụp xuống suối, sau đó không còn tri giác gì nữa...

Không biết đã qua bao lâu, tiếng chuông đó lại ngân dài chấn động màng nhĩ. Lục Tiệm thần trí hơi sáng ra, mở hai mắt thì đập vào mắt lại là một bộ mặt xấu xí, đầu trọc lóc, lông mày dài đến tận gò má, sống mũi vốn thẳng và đầy thì hiện giờ chỉ còn một nửa, một vết đao đỏ hỏn như con chạy từ mũi đến miệng, cả khuôn mặt cũng bị kéo nghiêng sang một bên.

Quái nhân đó thấy y tỉnh lại thì mừng rỡ vô cùng, ngoác miệng ra cười làm bộ mặt lại càng xấu xí quái dị. Lục Tiệm cả kinh nói:

- Ông, ông là ai?

Người đó lại không trả lời, hai tay múa loạn lên mặt mày mừng rỡ. Lục Tiệm thấy cử chỉ ông ta quái dị thì bất giác giật mình, lại thấy ông ta đầu trọc áo xám, mặc đồ của tăng nhân thì nghĩ đến trước khi hôn mê đã nhìn thấy mái chùa, chắc là người này là tăng lữ trong miếu, có lẽ mình ngất ở bên suối được ông ta cứu về, liền lập tức nghiêm chỉnh nói:

- Đa tạ đại sư cứu giúp.

Vị lão tăng đó chăm chăm nhìn miệng y mấp máy, vẻ mặt ngờ ngàng nghĩ ngợi một chút rồi lấy từ bên cạnh ra mấy cái bánh ngô đen nhẻm, đưa đến miệng Lục Tiệm. Cái bánh ngô đó ba phần là mặt bánh, bảy phần còn lại dính đầy trấu, vốn đã rất khó ăn. Lục Tiệm sau khi bị thương bụng lại rất yếu, ăn được một nửa thì liền nôn ra.

Vị lão tăng đó ngăn người, khua khua tay rồi bỗng như một trận gió chạy ra khỏi cửa. Lục Tiệm chẳng hiểu gì cả, trầm ngâm giây lát rồi định đứng dậy, nhưng lại cảm thấy thân thể yếu ớt không có lực, đành phải nằm xuống.

Không bao lâu bỗng người thấy mùi hoa quế, đưa mắt nhìn ra thì vị lão tăng đó đã rảo bước tiến vào phòng, tay bê một bát cháo nóng bốc hơi nghi ngút đến bên giường, dùng thìa múc đưa đến miệng Lục Tiệm. Lục Tiệm nếm thử một miếng cảm thấy mùi vị ngon ngọt, trộn lẫn gạo và hạt sen giã nhỏ, trong cháo còn có nước đường làm bằng hoa quế chế biến đặc biệt, bên cạnh vị ngọt còn có mùi thơm ngào ngạt.

Vị lão tăng đó thấy Lục Tiệm nuốt xuống thì há miệng ra cười. Lúc này Lục Tiệm bỗng nhận ra trong miệng vị lão tăng lưỡi chỉ còn một nửa, lập tức tỉnh ngộ: “Thảo nào ông ấy không nói năng gì, thì ra lại bị câm.” Thầm nghĩ vị lão tăng này không biết vì lý do gì lại bị đứt lưỡi, bất giác nổi lòng thương xót.

Vị lão tăng đó hoàn toàn không biết tâm sự của Lục Tiệm, chỉ cố múc cháo đưa vào miệng Lục Tiệm. Lục Tiệm bụng không tốt, ăn một nửa bát nhỏ đã thấy no, liền nói:

- Đại sư, đệ tử no rồi.

Vị lão tăng cầm đó đảo mắt, vẫn múc cháo đưa vào miệng y. Lục Tiệm không tiện từ chối, lại ăn vài thìa nữa thì bụng đã căng lên, thật không ăn được tiếp nữa, đành phải nói lại:

- Đại sư, tại hạ no rồi mà.

Vị lão tăng cầm kia vẫn như không nghe thấy, cười hề hề lại múc cháo đưa tới. Lục Tiệm đành phải ngậm miệng không ăn. Vị lão tăng cầm không cách nào đưa vào được liền xoay cổ tay, như gió cuốn mây tàn ăn hết chỗ cháo còn lại rồi quay người đi ra khỏi cửa.

Lục Tiệm nằm một lúc thì bỗng nghe tiếng răng rắc. Lúc này sức lực của y đã hồi phục được một chút, liền đứng dậy ra đến bên cửa thì thấy vị lão tăng cầm đang chặt củi ngoài cửa. Lục Tiệm thầm nghĩ nơi này thì ra là phòng chứa củi, thảo nào đơn giản như vậy, liền đưa mắt nhìn lại thì gần đó

mái ngói trùng điệp, khí thế tôn nghiêm, bóng cây che rợp như những đám mây xanh.

Lục Tiệm nhìn một lúc rồi ngồi xuống bậc cửa, trầm tư những việc đã gặp trong mấy ngày qua, trong lòng buồn phiền bất giác khẽ thở dài. Trong lúc thương cảm thì bỗng nghe tiếng bước chân rầm rập. Lục Tiệm ngẩng đầu lên thấy bốn tăng nhân vẻ mặt âm trầm tiến tới, một người trong đó xông vào chộp lấy mất dao bổ củi của vị lão tăng cầm kia rồi một chưởng đánh ngã ông ta. Bốn tăng nhân quyền cước đánh xuống vào da thịt ông kêu lên bôm bốp.

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa tức giận, cúi người cầm lên hai thanh củi rồi đánh trúng lưng hai tăng nhân, cho dù bị trọng thương không có sức nhưng hai tăng nhân kia vẫn cảm thấy đau đớn, lập tức quay người nhìn Lục Tiệm tức giận quát lên rồi song song lao tới. Lục Tiệm nhiều lần gặp địch, tâm chí ngày càng kiên cường, gặp nguy vẫn không loạn, hai tay đưa ra đặt lên cổ tay hai tăng nhân vận chuyển “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp”. Hai tăng nhân đó một phải một trái bật lùi ra, rầm rầm đụng vào cánh cửa, kêu ầm lên.

Hai tăng nhân còn lại nghe tiếng kêu thét thì buông vị lão tăng cầm ra xông tới. Lục Tiệm đứng yên bất động, dựa vào thế tấn công đưa hai tay đẩy trái gạt phải trúng vào khuỷu tay hai người. Hai tăng nhân lập tức biến thành con quay, quay mấy vòng rồi phịch một tiếng ngã ra đất.

Bốn tăng nhân vô cùng nhếch nhác bò dậy, một người tức giận nói:

- Người là ai, tại sao lại đánh người?

Lục Tiệm một tay chống eo, cao giọng nói:

- Câu đó do ta hỏi mới đúng, các người tại sao lại đánh người?

Tăng nhân kia mặt đầy vẻ tức giận, phì một tiếng rồi bỏ đi. Ba tăng nhân còn lại cũng đồng thanh chửi một câu rồi theo sau chuồn mất.

Bốn tăng nhân chợt đến chợt đi, Lục Tiệm chẳng hiểu gì cả, nhìn lão tăng cầm kia lại cả kinh, chỉ thấy ông ta người đầy bụi đất nhưng như chẳng có việc gì, cầm dao chặt củi lên lại rằng rắc chặt củi. Lục Tiệm không nhịn được, hỏi:

- Lão nhân gia, ông không bị thương chứ?

Lão tăng cầm đó phớt lờ không để ý, con dao chặt củi bằng thép đen lúc lên lúc xuống, chặt củi không ngừng. Lục Tiệm thấy cử chỉ của ông ta như thường chẳng có vẻ bị thương thì thầm nghĩ: “Đây là chùa miếu gì chứ? Họa thượng trong chùa hoặc là đánh người loạn xạ, hoặc là bị đánh cũng không lên tiếng?”

Còn đang ngạc nhiên thì bỗng nghe tiếng ồn ào, đưa mắt nhìn thì thấy hơn mười tăng nhân tay cầm gậy gộc đang rào bước đi đến vây chặt lấy Lục Tiệm. Tăng nhân trung niên mặt đỏ hồng dẫn đầu rít giọng nói:

- Người là ai? Tại sao trốn vào trong chùa?

Lục Tiệm thật thà nói:

- Tôi bị bệnh ngất ở ven suối, vị đại sư này cứu tôi về.

Tăng nhân trung niên kia thấy y da mặt vàng vọt, đồng tử không có ánh sáng, lông mày có một luồng khí đen tụ lại không tan đi, đúng là đáng về bệnh nặng không đường cứu chữa thì ngẩn ra, vẻ mặt cũng dịu lại. Lại nghe một tăng nhân trẻ tuổi nói:

- Tâm Ngộ sư huynh, cái lão điên này thật là chẳng hiểu biết gì. Lần trước đã đem một con sói hoang què chân vào chùa, kết quả cắn bị thương

Tâm Tàng sư đệ, lần này lại đem người lạ vào chùa, thật là không biết tốt xấu gì cả.

Lục Tiệm cười nhạt nói:

- Các người đánh một ông lão thì là tốt hay xấu?

Tâm Ngộ nhú mày, quay đầu nói:

- Tâm Duyên, các người lại đánh lão điên điên làm gì? Trụ trì chẳng phải đã căn dặn không được đánh lão hay sao?

Tâm Duyên chính là thủ lĩnh của bốn tăng nhân lúc trước, bây giờ khí giận còn chưa tiêu hết, liền lớn tiếng nói:

- Tâm Ngộ sư huynh có điều không biết, mấy ngày trước ở nhà bếp có trộm, mất tám món ăn của phương trượng, trà Tuyết Nha và bánh Phương Thị của Tính Trí sư bá, đáng ghét nhất là thân thể Tính Hải sư thúc trước nay không khỏe, phải có sáu thang nhân sâm để điều dưỡng. Thang thuốc đó sáu lần chưng bảy lần lọc, sắc được cũng không dễ dàng mà lại bị người ta uống cạn sạch tới đáy. Vì vậy các sư huynh đệ ở nhà bếp đều bị Tính Minh sư bá trách phạt, mỗi người đánh một trăm gậy. Bọn họ tức giận không phục, cả đêm trông chừng mà không những không thu được gì, điểm tâm, chè thuốc vẫn mất như cũ. Vì vậy mọi người đều nghi thần nghi quỷ, có người nói là do hồ ly đại tiên, có người nói là quỷ oan quấy phá. Đệ có chút nghi ngờ, chùa Tam Tổ là tổ đình của Thiên Tông, làm sao lại có yêu tà...

Tâm Ngộ gật đầu nói:

- Câu đó nói đúng lắm.

Tâm Duyên được hân tán thưởng thì giọng điệu lại càng xúc động:

- Sư huynh cũng biết, lão đàn độn này vẫn luôn lén lút mờ ám. Đệ vốn có chút lòng nghi ngờ với lão, chỉ khổ vì không có chứng cứ, thì vừa may Tâm Thông sư đệ tận mắt nhìn thấy lão tiến vào nhà bếp trộm lấy canh hạt sen hoa quế của Tính Hải sư thúc chuẩn bị. Lần này bắt được cả người lẫn tang chứng, lão hại bọn họ bị đánh đau, bọn họ có đánh lão thì cũng có gì là không đúng?

Nói rồi tiến tới mấy bước, cầm một cái bát sứ trắng lớn trên mặt đất lên, đưa đến mũi Tâm Ngộ, cười nhạt nói:

- Tang vật ở đây, mời sư huynh xem.

Tâm Ngộ ngửi ngửi, mùi hương hoa quế trong bát vẫn còn, lập tức cười nhạt nói:

- Quả nhiên là canh hạt sen hoa quế, lão đàn độn đúng là trộm rồi, phải báo cho Minh Tuệ sư thúc biết để người định đoạt.

Lục Tiệm trong lòng không khỏi kinh hãi: “Thật là trùng hợp, ta lại đến đúng chùa Tam Tổ ư?” Liền liếc vị lão tăng cầm kia, trong lòng lại trầm xuống: “Sớm biết là vật trộm về thì mình cũng không ăn rồi. Ông lão này ăn trộm toàn là vì mình, làm sao để ông ấy chịu phạt được?” Liền cao giọng nói với Tâm Ngộ:

- Vị đại sư này, có thể thương lượng không?

Tâm Ngộ nói:

- Thương lượng cái gì?

Lục Tiệm nghiêm mặt nói:

- Canh hạt sen là vị đại sư kia trộm về nhưng là do tôi ăn. Ông ấy lớn tuổi rồi không chịu được hành hạ. Nếu muốn trách phạt thì cứ phạt tôi đây.

Tâm Ngô ngấm nghĩa y đầy vẻ nghi ngờ rồi bỗng cười nhạt nói:

- Con người của người thật là quá tốt bụng. Theo quy định trong chùa thì kẻ phạm tội ăn trộm trước hết đánh ba mươi giới côn. Xem người bệnh hoạn thế này, đừng nói ba mươi côn mà hai, ba côn cũng không chịu nổi. Hơn nữa có trách phạt hay không ta không quyết định được, phải do Giới Luật viện làm chủ.

Lục Tiệm nói:

- Vậy thì xin để tôi thương lượng với đại sư ở Giới Luật viện.

Đám tăng nhân thấy y cố chấp như vậy thì đều lộ vẻ kinh ngạc. Tâm Ngô nhú mày nói:

- Cũng được, các người trông chừng hai người bọn y, ta đến Giới Luật viện bẩm báo.

Đám tăng nhân cầm côn vây quanh trông chừng. Vị lão tăng cầm kia như không phát hiện ra, lại vung đao chặt củi. Tâm Duyên cười nhạt nói:

- Lão đàn độn, còn chặt củi nữa à? Cứ dần ra đó, qua một trận nữa cho lão biết tay.

Nhưng thấy lão tăng cầm đó vẫn chặt củi không ngừng thì trong lòng tức giận, vung côn lên quét vào khối gỗ mà ông ta mới đặt lên. Ai ngờ khối gỗ đó nhìn thì nhỏ bé mà như mọc lên từ mặt đất, Tâm Duyên quét liền mấy cái mà nó vẫn chẳng hề động đậy. Vị lão tăng cầm đó lại ngẩng đầu lên nhìn hẩn ngoác miệng ra cười.

Tâm Duyên vốn trong đám tăng nhân nấu bếp, không tu thiền lý nên tính tình thô鄙, chỉ cho rằng lão tăng cầm kia chế nhạo mình nên lửa giận bùng bùng, chửi mắng:

- Lão đàn độn, dám cười ông nội người ư?

Rồi một gậy quét qua. Lục Tiệm đứng gần bên cạnh liền đưa ngón tay chéo qua đẩy trúng gậy gỗ. Hồ khẩu Tâm Duyên đau nhói, cây gậy lập tức bay khỏi tay. Hắc chẳng hiểu gì, kinh hãi kêu lên:

- Quân khốn kiếp làm loạn, mọi người sóng vai tiến lên.

Đám tăng nhân gầm lên rồi vung côn múa gậy đập tới. Lục Tiệm vừa định chống đỡ thì bất ngờ cảm giác mệt mỏi bùng lên rồi thân thể mềm nhũn ra, mắt trừng trừng nhìn gậy gỗ đánh tới mà mình thì không nhấc nổi tay, không thể động đậy, trúng liền mấy gậy ngã lăn ra đất.

Tâm Duyên thấy đánh ngã được y thì mừng rỡ vô cùng, kêu lên:

- Lão đàn độn này hại chúng ta bị đòn đau, phải đập lão để hả giận.

Đám tăng nhân lại gầm lên theo lệnh, gậy đập loạn ra. Vị lão tăng cầm trúng mấy bổng nhưng khổ là không thể kêu hét được gì, chỉ còn cách hai tay ôm đầu lăn loạn lên.

Lục Tiệm trợn muốn rách khóe mắt, cũng không biết từ đâu sinh ra một luồng kinh lực, đột ngột vùng lên đưa tay ngăn trước người vị lão tăng cầm diếc đó. Nháy mắt gậy đập như mưa đều rơi lên đầu lên vai y. Lòng ngực Lục Tiệm máu trào lên, một ngụm máu tươi dồn lên cổ họng.

Đúng lúc này y bỗng cảm thấy Đan Điền ở bụng hơi nóng ấm rồi chuyển thành một luồng khí nóng như lửa bùng lên, như núi lửa phun trào tản ra khắp người. Đám tăng nhân sau lưng không biết có điều không bình thường, gậy gỗ vẫn đập xuống đánh trúng lưng Lục Tiệm thì bỗng nhiên tiếng kêu la vang lên, hồ khẩu đám tăng nhân đau đớn rồi gậy gỗ như chim rời tổ, thi nhau bay vọt lên không trung. Đám tăng nhân như điều đứt dây bay ra hơn trượng, vùng vẫy không đứng lên nổi.

Gậy gộc đập lên người nhưng Lục Tiệm không cảm thấy đau đớn, trong lòng kinh hãi ngạc nhiên quay người lại nhìn, chỉ thấy đám tăng nhân nằm trên mặt đất ngoác miệng rên rỉ. Y cũng không biết đã phát sinh việc gì, quay đầu lại nhìn thì thấy lão tăng cầm điếu kia khoanh tay ngồi ở góc tường, ngoác miệng ra cười lớn ung dung như xem kịch.

Lục Tiệm còn đang ngơ ngác thì trên cây cổ thụ cách mấy trượng truyền tới một tiếng ho khẽ như có người nào. Lục Tiệm chạy đến dưới gốc cây thì lại trống rỗng chẳng có gì, bất giác thầm nghĩ: “Chẳng lẽ có cao nhân trốn trên cây, ra tay giúp đỡ?” Trong lúc còn kinh nghi thì bỗng nghe sau lưng có tiếng quát:

- Xảy ra việc gì vậy?

Lục Tiệm quay đầu lại nhìn, Tâm Ngộ cùng một tăng nhân ít tuổi mặc áo bào trắng đã rảo bước như bay tiến tới.

Tâm Duyên không đợi Lục Tiệm lên tiếng đã giành nói trước:

- Tâm Ngộ sư huynh, thằng giặc này kéo lão đàn độn bỏ chạy, mọi người cản không được y.

Lục Tiệm thấy hăn ngang nhiên đổi trắng thay đen thì tức giận không kìm được. Tâm Ngộ thì lại tin là thật, trừng mắt nhìn Lục Tiệm rồi chột lì lại, chường trái che trước ngực, tay phải rũ xuống làm thành một thế quyền.

Vị tăng nhân áo bào trắng kia nhìn đám người trên mặt đất, chấp tay nói:

- Ăn trộm đã là tội lớn, sau đó lại bỏ chạy, đánh bị thương người trông giữ, tội tăng thêm hai lần.

Lục Tiệm cực kỳ tức giận, kêu lên:

- Đại sư, tôi...

Còn chưa dứt lời, vị tăng nhân áo bào trắng đó chợt lật tay chụp vào ngực y.

Chiêu này đột nhiên phát ra, vô cùng độc ác, nhưng Lục Tiệm cũng không phải loại chậm chạp, liếc mắt một cái đã nhìn rõ thể trào của hắn, vừa định phá giải thì không ngờ cảm giác đau yếu kia lại không sớm không muộn trào ra lần thứ hai. Lục Tiệm đưa tay lên nửa chừng thì cảm thấy không có sức, bị tăng nhân áo bào trắng kia một trào khổng chế yếu huyết, cả người đau nhức không thể động đậy.

- Chiêu “Điều Long trào” hay lắm.

Tâm Ngộ bỏ thể quyền, cười ha ha nói:

- Tâm Không sư đệ tiến bộ thần tốc, thật là đáng mừng.

- Sư huynh quá khen rồi.

Tăng nhân áo bào trắng đánh lén thành công nhưng trong lòng lại rất ngạc nhiên. Vừa rồi hắn thấy tình hình đám tăng nhân trên mặt đất thì cho rằng Lục Tiệm tất có bản lĩnh ghê người, vì vậy chiêu “Điều Long trào” đó ẩn chứa rất nhiều biến hóa kỳ diệu đằng sau, lúc này một trào liền trúng ngay thì ngược lại ra ngoài dự đoán. Tâm Không vô cùng kinh hãi ngạc nhiên, hơi cảm thấy lạc lõng, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Tâm Ngộ sư huynh, nếu chỉ là ăn trộm đồ ăn thì Giới Luật viện trừng trị là đủ. Hiện giờ đánh bị thương nhiều đồng môn như vậy thì phải thông báo cho trụ trì mới được.

Tâm Ngộ biết vị sư đệ này tuy nhỏ tuổi nhưng là đệ tử đặc ý của thủ tọa Giới Luật viên, rất được bề trên coi trọng nên lập tức có ý lấy lòng, liền cười nói:

- Bần tăng tuân lời sư đệ.

Tâm Không liếc hẳn, khẽ cười nói:

- Người khác tự xưng bần tăng còn được, Tâm Ngộ sư huynh quản lý nấu ăn trong chùa, vốn liếng riêng nhiều nhất, cần gì phải tự hạ thấp mình.

Tâm Ngộ đỏ mặt, cười khố nói:

- Sư đệ sao lại trêu chọc bần tăng?

Tâm Không cười nói:

- Trêu chọc gì chứ? Tháng trước xuống núi mua nhân sâm...

Tâm Ngộ vội tiếp lời cười nói:

- Vụ đó đã qua rồi mà. Thế này đi, hảo sư đệ, ngày khác ta chuẩn bị mấy chén rượu ngon, chúng ta cùng thưởng thức.

Tâm Không cười cười, thầm nghĩ: “Còn coi như người biết điều.” Lập tức không nói nhiều nữa mà cúi người xuống xem tình hình đám tăng nhân nhưng thấy kẻ nào cũng gân cốt mềm nhũn, chẳng có khí lực thì suy đoán không ra, lại kinh hãi nghi ngờ nhìn Lục Tiệm nói:

- Người đã dùng võ công gì vậy?

Lục Tiệm nói:

- Tôi không dùng võ công, vốn là bọn họ đánh vị lão nhân gia này, tôi không đứng nhìn được nên dùng thân mình chịu giúp mấy gậy, nhưng vì sao bọn họ biến thành bộ dạng thế này thì tôi cũng không biết.

Tâm Không bất giác phá lên cười, hỏi:

- Nói như vậy thì bọn họ đánh người, ngược lại chính mình bị thương?

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Vừa rồi tôi nghe trên cây này có người ho, có lẽ là người đó ra tay.

Tâm Không, Tâm Ngộ nhìn nhau cười, đều có cùng suy nghĩ: “Người này nhìn thì bộ dạng hiền lành nhưng lại bịa ra những lời nhảm nhí để lừa người khác.” Sau đó Tâm Không gọi vài đệ tử Giới Luật viện tới, dùng dây sắt khóa Lục Tiệm rồi lại gọi người dìu đỡ những đệ tử bị thương, áp giải lão tăng cầm điếu cùng đến gặp phương trượng. Về mặt vị lão tăng cầm điếu thủy chung vẫn hồ đồ, nhìn phải ngó trái chẳng hiểu gì.

Đến chỗ phương trượng, Tâm Không vào trước bẩm báo rồi mới đưa mọi người vào. Trong phòng phương trượng tường vách trống trải, vồn vện chỉ đặt một cái giường và một cái kỷ. Trên cái kỷ bằng gỗ đàn đốt một lò hương, pha một bình trà, mài một nghiên mực, trái một quyển kinh. Phía sau kỷ có một vị lão tăng đang ngồi, râu tóc đã hơi bạc, gầy gò hiền hòa. Bên trái ông ta cũng có một lão tăng đang ngồi, dáng người to lớn, ánh mắt mãnh liệt.

Tâm Không trước hết đem đầu đuôi mọi việc kể ra, tất nhiên là kể lại theo những gì mà Tâm Duyên đã nói. Lục Tiệm từ lời của hắn liền nghe ra vị lão tăng gầy gò là Tính Giác, trụ trì của chùa Tam Tổ, còn vị lão tăng to lớn là Tính Minh, thủ tọa của Giới Luật viện.

Tính Giác không tỏ vẻ gì, im lặng nghe xong rồi chợt nói:

- Đưa người bị thương vào đây.

Tâm Ngộ đưa Tâm Duyên đến trước mặt ông ta. Tâm Duyên nước mắt chạy quanh, miệng mắt sưng vù, bộ dạng vô cùng đáng thương. Tính Giác đặt tay lên kinh mạch hắn, nghĩ ngợi rồi lại đưa chưởng ấn lên đỉnh đầu hắn. Tâm Duyên cảm thấy huyết Bách Hội chợt nảy lên rồi một luồng nhiệt lưu chảy khắp toàn thân, lập tức đau đớn không chịu nổi, kêu lên ối chà rồi nhảy dựng lên.

Tính Minh tính nét nghiêm khắc, thấy vậy quát lớn:

- Nghiệt chương, trước mặt trụ trì mà cũng dám càn rỡ ư?

Tâm Duyên sợ đến mức mặt vàng như đất, lại quên mất là thân thể đã có thể cử động, hai chân bỗng nhũn ra quỳ phịch xuống đất.

- Đừng trách hăn. – Tính Giác lắc lắc đầu, từ từ nói – Hăn bị người ta dùng lực lớn dồi dào đánh vào ngũ tạng, chấn động kinh mạch, vì vậy liệt bại không đứng lên được. Ta lấy nội lực dẫn đạo kinh mạch cho hăn, động đến ngũ tạng nên mới giật mình như vậy, cũng chẳng có gì là lạ.

Tính Minh mặt liền dần ra. Tính Giác lại nói:

- Tâm Ngộ, người đưa những người bị thương còn lại đến chỗ Tính Trí sư đệ ở Dược Sư viện, truyền lời của ta nhờ ông ấy chữa trị.

Tâm Ngộ nghe lời đi ra. Tính Giác đưa mắt nhìn Lục Tiệm, hồi lâu không nói. Tính Minh thì không nhìn được, cao giọng nói:

- Trụ trì, việc này phải xử lý thế nào, xin hãy ra lệnh.

Tính Giác khẽ cười, nói:

- Sư huynh chính là thủ tọa Giới Luật viện, chấp chương về hình phạt, huynh thử nói trước nên xử lý thế nào.

Tính Minh nói:

- Theo lão nạp thấy thì hòa thượng cam điếc nhiều lần phạm lỗi ăn trộm, theo lý phải phạt nặng ba mươi giới côn để khuyến răn. Còn người thiếu niên này dám lớn mật hành hung, đánh bị thương tăng nhân của chúng ta, nhưng vì không phải là người trong chùa nên phải dùng dây thừng trói lại, giao cho quan phủ xử lý.

Phán quyết của ông ta vô cùng nghiêm khắc, chẳng giống gì tấm lòng từ bi của người xuất gia. Lục Tiệm trong lòng bất bình muốn tranh luận, nhưng lại cảm thấy việc này quá cổ quái, muốn nói cũng không có lời nên rất buồn bực. Tính Giác thì cười cười, lắc đầu thở dài nói:

- Tính Minh sư huynh, huynh thật hồ đồ.

Tính Minh ngẩn ra, nói:

- Xin trụ trì giải thích câu nói đó.

Tính Giác nói:

- Việc mất trộm ta đã biết rồi. Ăn trộm cũng có nguyên tắc, từ vật mất trộm có thể biết được tính tình của kẻ trộm. Tám món ngon, trà Tuyết Nha, bánh Phương Thị, canh sen ngọc, thang nhân sâm sáu loại đều là những món quý báu. Tên trộm này chỉ ăn trộm những loại đó, đủ thấy về mặt ăn uống rất là tinh vi, chính là một tên trộm tao nhã.

- Tên trộm tao nhã?

Tính Minh mày rậm nhướng lên, có hơi kinh ngạc.

- Không sai! – Tính Giác nói – Nào chỉ là trộm tao nhã mà chắc là một vị thiên kim tiểu thư ăn uống rất kén chọn. Mọi người đều biết hòa thượng cam điếc không thể ngu xuẩn hơn được, nên cho dù có vào nhà bếp lấy trộm đồ ăn thì cũng chỉ thấy cơm ăn cơm, thấy cháo ăn cháo chứ làm gì kén chọn như vậy? Vì vậy theo lão nạp thấy, có thể canh hạt sen hoa quế là hòa thượng cam điếc lấy trộm, nhưng mấy loại thức ăn trước thì chưa chắc đã là do ông ta.

Tính Minh trầm ngâm nói:

- Theo ý kiến trụ trì thì chẳng lẽ kẻ trộm là người khác ư?

Tính Giác nói:

- Lão nạp cũng chỉ đoán mò thôi, nhưng có điểm nghi ngờ thì không thể vội vã định tội.

Tính Minh gật đầu nói:

- Lời trụ trì rất có lý.

Lục Tiệm bất giác âm thầm gật đầu, lòng nghĩ vị Tính Giác này thân là trụ trì quả thật có chỗ hơn người, phân tích kết luận rất hợp tình hợp lý. Lại đưa mắt nhìn thì vị hòa thượng cầm điếu vẫn không nhận ra gì, chỉ đưa tay vào ngực áo lôi ra một con rắn, bóp chết vứt trên mặt đất. Lục Tiệm bất giác thầm than: “Thì ra hòa thượng này không chỉ cầm mà còn điếc, qu

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thiên Sinh Tháp (Tháp Trời Sinh)

Trong lúc mơ hồ mũi người thấy mùi thuốc, bên tai có tiếng người thì ào, từng chữ từng chữ lọt vào tai. Lục Tiệm thần trí hơi tỉnh lại, mở mắt nhìn ra thì xung quanh tối đen, tường đá âm u loang loáng ánh nước, kẽ đá mọc rêu vàng vọt, hơi ẩm dày đặc bao bọc quanh người, từng chút từng chút thấm vào da thịt lạnh lẽo thấu xương, bất giác run lên cầm cập. Trong lúc run rẩy bỗng cảm giác thấy trên người có vật nặng, định thần nhìn kỹ thì trên người đang đeo một cái gông sắt rất nặng nề.

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng không biết rốt cuộc đã xảy ra việc gì, liền định thần nghe ngóng. Tiếng người nói đó rất quen tai, chính là Tính Trí, trong giọng nói âm ức còn có mấy phần tức giận:

- ... đều ở đây cả, người còn muốn gì nữa?

Chợt nghe một người khác hừ lên rồi nói:

- Đây mà là mười sáu thân tướng? Người không sợ khinh nhờn Phật Tổ ư?

Trong giọng nói ôn hòa còn thêm vào mấy phần uy nghiêm, hiển nhiên chính là Tính Giác.

Lục Tiệm trong lòng rất ngỡ ngàng, lại nghe Tính Trí phì một tiếng, hậm hực nói:

- Người bốt nói Phật với Tổ gì gì với lão tử đi. Lão tử không tin cái đó.

Tính Giác nói:

- Tội quá tội quá, cẩn thận Phật Tổ bắt tội, lấy mất tiền hương hỏa năm nay của người đấy.

Tính Trí ha ha cười nói:

- Người định lấy tiền hương hỏa của ta để đến sau núi nuôi bà góa họ Lý ư?

Giọng Tính Giác chột trầm xuống, quát lên:

- Bốt cái cọ với ta đi, cẩn thận xuống địa ngục A Tỳ đấy.

Tính Trí hừ lạnh, nói:

- Muốn xuống địa ngục thì người còn đi trước ta.

Lục Tiệm nghe mà tâm thần chấn động, mấy lần nghi ngờ còn đang trong mơ, mấy câu đối đáp của hai vị “cao tăng” này chẳng có lấy nửa điểm giọng điệu của người xuất gia. Trong lúc kinh hãi lại nghe Tính Giác trầm giọng nói:

- Bức tranh này loạn xạ lung tung, chẳng ai nhìn rõ được, tiểu tử đó rốt cuộc làm cái trò gì vậy?

Tính Trí nói:

- Y đang ở đây, hỏi là biết ngay.

Tính Giác cười nhạt, nói:

- Tiểu tử đó mặt thì thật thà mà thực ra vô cùng xảo quyệt. Rõ ràng biết Đại Kim Cương thần lực mà lại tỏ vẻ bệnh tật, ngay cả ta cũng không nhìn

ra. Rõ ràng biết ba mươi hai thân tướng nhưng lại nói chỉ biết mười sáu tướng. Bảo y vẽ mười sáu tướng thì y liền giả điên giả ngốc, vẽ cái bức quỷ quái này, thật là chẳng còn đạo lý gì nữa.

Tính Trí im lặng hồi lâu rồi ngần ngừ nói:

- Tính Giác, năm xưa Ngự hòa thượng cũng đã cứu tính mạng người và ta, còn truyền “Trần Ma Lục Tuyệt” của hàng chữ Tính, đối với chúng ta cũng tính là có ơn, đối xử với truyền nhân của lão thể này có chút quá đáng.

- Nói người chẳng biết gì, người còn không chịu nhận. – Tính Giác âm hiểm nói – Nếu người và ta biết “Đại Kim Cương thần lực” thì cần gì Ngự hòa thượng lão cứu mạng? Còn “Trần Ma Thất Tuyệt” gì đó bất quá chỉ là vỏ ngoài của “Đại Kim Cương thần lực” thôi. Hừ, nghĩ lại thật đáng hận, thần thông của phái Kim Cương đó lợi hại mà cứ muốn mỗi đời truyền một người. Hơn nữa, cho dù có truyền thì cũng phải truyền cho ta và người, lão Ngự hòa thượng đó lại có mắt không trông, truyền cho thằng giặc con Bất Năng đó, kết quả là tự làm tự chịu, vấp ngã trong tay thằng giặc con đó...

Tính Trí a a cười, nói:

- Ta vừa nhìn thấy thằng giặc con đó là biết ngay chẳng ra gì. Ngự hòa thượng lại coi hân như hòn ngọc, thật là ngu xuẩn cùng cực...

Lục Tiệm nghe đến đây thì quả thật không nhịn nổi nữa, chột quát lên:

- Nói láo.

Còn chưa dứt lời đã nghe két một tiếng, tường đá hở ra một khe, Tính Giác, Tính Trí tay cầm nến đi vào. Tính Trí cười hềnh hếch, hai mắt như hai kẻ hở dài, lấp lóe ánh sáng. Tính Giác thì lại giữ vẻ trang nghiêm, chấp tay nói:

- Lục thí chủ tỉnh lại rồi ư?

Lục Tiệm thấy lão vẫn còn giả bộ thì sự tức giận trong lòng không kìm chế nổi, nhổ một bãi nước bọt, chỉ hận sau khi bị thương không nhổ được xa, chỉ đến trước chân Tính Giác. Tính Giác khẽ cười, thông thả thở dài nói:

- Trước mặt người đắc đạo không thể nói lời dối trá. Việc đã đến bước này, Lục thí chủ cũng đã hiểu rõ ý tứ của lão nạp. Chỉ cần người ngoan ngoãn nói ra bí quyết của “Đại Kim Cương thần lực” thì lão nạp bảo đảm sẽ lập tức thả người ra.

Trong lòng Lục Tiệm một luồng khí giận như lửa cháy bùng bùng, thân mình nóng bừng như muốn nổ tung ra, nghe vậy thì phì một tiếng, cao giọng quát:

- Đừng nói ta không biết “Đại Kim Cương thần lực”, cho dù có biết người cũng đừng mong nghe được nửa chữ.

Tính Giác lắc lắc đầu, cười nói:

- Thí chủ còn nói dối với lão nạp ư? Nếu người không biết Đại Kim Cương thần lực thì làm sao có thể chấn văng gậy gộc của đám Tâm Duyên rồi lại phong bế huyết đạo của bọn chúng?

Việc đó Lục Tiệm cũng nghĩ trăm lần không ra, bây giờ bị hỏi thì bất giác há mồm trợn mắt.

Tính Giác chăm chú nhìn y, tự cho rằng mưu kế thành công, mặt liền lộ nét cười, ôn tồn nói:

- Thí chủ cũng nên nghĩ lại. Phật của ta phổ độ chúng sinh, Đại Kim Cương thần lực đã là pháp lực của Phật môn thì phải không chia nội ngoại thân sơ, truyền cho tất cả mọi người. Ngươi hòa thượng giữ lại dùng riêng là phạm vào giáo lý của Phật...

Lục Tiệm trong lòng tức giận, lạnh nhạt nói:

- Hai người các người sử dụng gian kế nhốt ta vào đây thì phù hợp điều nào trong giáo lý của Phật chứ?

Tính Giác cười cười, thản nhiên nói:

- Vốn là lão nạp cũng không muốn thế này, có trách thì chỉ trách thí chủ quá cố chấp, chỗ nào cũng giả dối không chịu nói ra bí quyết thần thông. Lão nạp cũng là bất đắc dĩ mới phải làm. Thí chủ yên tâm, Ngự hòa thương có ơn với bốn tọa, bốn tọa tuyệt không làm hại thí chủ, chỉ xin thí chủ nói ra bí quyết...

Lục Tiệm ngắt lời nói:

- Nếu ta không nói thì sao?

Tính Giác thở dài, nói ra từng chữ một:

- Nếu không nói ra thì mời thí chủ ở lại chùa này. Mười năm không nói thì ở lại mười năm, một trăm năm không nói thì ở lại một trăm năm là được.

Nói rồi phất tay áo cùng Tính Trí song song đi ra rồi đóng cửa đá lại.

Lục Tiệm cực kỳ tức giận, hét lớn một tiếng định lao tới cửa, không ngờ chân tay bị xiết lại tiến tới không được. Lúc này y mới phát hiện ra những sợi dây sắt to lớn thô ráp ở gông cùm tay chân lại dính chặt vào tường đá sau lưng, đừng nói y bị “Thiên Kiếp” bám theo người, bệnh tật không chịu được mà cho dù có khỏe mạnh như thường cũng đừng mong thoát thân. Chắc là Tính Giác, Tính Trí không hiểu rõ về y, sợ y thật sự có thần lực của Phật môn nên đặc biệt có lòng dùng dây sắt này để giữ chặt.

Như thế Lục Tiệm càng không có hy vọng chạy thoát, chỉ còn cách há miệng mắng chửi. Đáng tiếc từ nhỏ y đã không chửi người khác nên chửi đi chửi lại đều không ngoài mấy chữ: “Tặc hòa thượng, xú hòa thượng, cầu hòa thượng...” Chửi mắng một hồi thì lồng ngực lại đau đớn không chịu nổi, bất giác thân thể kiệt sức nằm lăn ra đất, mê man muốn ngủ.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, bỗng nghe tiếng cửa mở ken két. Lục Tiệm mở mắt nhìn ra thì cửa đã mở ra một khe hở, Tính Trí tay bê một cái mâm cười hi hi tiến vào, mấy cái bát lớn trên mâm có cơm có thức ăn, còn có một bình rượu trắng. Tính Trí cười nói:

- Lục thí chủ, suy nghĩ thế nào rồi.

Lục Tiệm nhắm mắt không thèm để ý. Tính Trí vẫn cười nói như thường:

- Lục thí chủ, người không thể trách bần tăng. Bắt người giam người đều là ý của Tính Giác. Lão trông thì bộ mặt hiền lành nhưng thật ra bụng dạ quanh co. Lão có ám hiệu với bần tăng, nếu nói “nhất định phải chữa trị tốt cho ai đó” thì đó là có ý bảo bần tăng đánh thuốc giữ lại. Bần tăng tuy cũng không muốn nhưng đáng hận vì thân là người trong chùa, không dám chống lại trụ trì, vì vậy có chỗ đắc tội mong thí chủ thứ lỗi cho.

Nói rồi trình trọng chắp tay bái.

Hòa thượng này vừa rồi còn a dua với Tính Giác, chớp mắt đã toàn nói xấu Tính Giác. Lục Tiệm lúc đầu nửa tin nửa ngờ, nhưng vấp ngã một lần thì khôn ra một ít, ngưng thần suy nghĩ liền đoán ra hòa thượng này định gièm pha Tính Giác để lừa mình có ấn tượng tốt, âm mưu trong đó vẫn nhắm vào “Đại Kim Cương thần lực” thì bất giác trong lòng sinh ra khinh bỉ, cười nhạt không nói.

Tính Trí nhìn vẻ mặt y liền biết mưu kế không thành, trong lòng rất thất vọng nhưng ngoài mặt lại không lộ ra, thầm nghĩ ngày sau còn dài, liền

cười đắc ý định lùi ra khỏi phòng đá thì đột nhiên một luồng kinh phong từ sau lưng xộc tới đánh thẳng vào chỗ hiểm sau lưng lão.

Tính Trí kinh hãi hơi lách người tránh qua chỗ hiểm, bả vai trúng một đòn đau đớn tận đầu não, thân thể ngã thẳng về phía trước hơn trượng, suýt xô vào người Lục Tiệm. Lục Tiệm giương mắt nhìn thì trước cửa phòng đá bóng người chớp lên, một người bị mặt tiến vào, dưới khăn che mặt là đôi mắt sáng lấp lóe.

Tính Trí khoe miệng rớm máu, tức giận gầm lên rồi thân mình xoay chuyển, một chưởng đánh vù về phía người kia. Người đó vẩy tay trái gạt chưởng của lão đi, quyền phải đánh thẳng ra. Tính Trí chỉ cảm thấy quyền phong kỳ lạ liền hạ chưởng xuống chặn đỡ. Quyền chưởng giao nhau, sắc mặt Tính Trí biến thảm, trừng mắt nhìn người kia ấp úng nói:

- Người, người...

Còn chưa dứt lời thì đã không tự chủ được lịch bịch lùi ba bước, lưng chạm vào tường, xương kê lách cách như tiếng rang đậu. Người bịt mặt thở ra một hơi, quyền chưởng lại tổng đến. Tính Trí phun ra một ngụm máu như tên bắn, thân mình nhũn ra như bùn, dựa theo vách tường trượt xuống.

Biến cố quá nhanh, Lục Tiệm còn chưa hiểu là phúc hay là họa, còn đang thấp thỏm thì bỗng thấy người bịt mặt đó cúi người lấy chìa khóa trên người Tính Trí ra, rào bước đến mở cùm sắt rồi đặt Lục Tiệm lên lưng chạy ra khỏi phòng đá.

Bóng đêm tối đen, ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ lơ mờ chiếu sáng từng đồng thuốc thang, thì ra ngoài phòng đá chính là phòng chứa thuốc của Dược Sư viện, thảo nào Lục Tiệm luôn ngửi thấy mùi thuốc. Y bất giác âm thầm phàn nộ: “Thuốc là vật để cứu người, ai ngờ đằng sau thuốc lại là phòng giam để giữ người. Đám Tính Giác, Tính Trí này thật là đáng ghét cùng cực...”

Trong lòng y nghĩ ngợi nhưng người bịt mặt kia thì bước chân không ngừng, chạy thẳng ra khỏi phòng chứa thuốc. Lục Tiệm không nhìn được, hỏi:

- Túc hạ là ai?

Người kia xuyt một tiếng, có ý bảo Lục Tiệm im lặng.

Lục Tiệm ngó nghiêng bốn phía, chỉ thấy thiền phòng nhấp nhô, đen xì xì chẳng thấy đầu đuôi thì bất giác trong lòng cũng khiếp sợ, không nói gì nữa. Người kia công y chạy quanh co trong chùa hoàn toàn không ngừng lại, hiển nhiên rất quen thuộc với địa hình trong chùa. Không bao lâu đã vượt qua tường của chùa, lại chạy thêm mấy chục dặm, bò lên một sườn dốc cao rồi mới thả Lục Tiệm xuống, hai tay chống đất ho lên sù sụ, lưng run lên không ngớt, mười đầu ngón tay bấu chặt xuống đất.

Lục Tiệm ngẩn ra, hỏi:

- Ông vẫn khỏe chứ?

Người kia xua xua tay, chân tay chống đất bò đến dưới một cây đại thụ rồi dựa vào thân cây chậm chậm ngồi xuống, thở mấy tiếng nặng nề đưa tay lên bỏ khăn che mặt xuống.

Nhờ vào ánh trăng mờ lung, Lục Tiệm nhìn rõ mặt người đó liền chấn động trong lòng, thất thanh kêu lên:

- Tính Hải đại sư.

Người che mặt kia chính là Tính Hải, nghe vậy thì lộ vẻ từ ái, chậm rãi thở dài nói:

- Chùa này không may thu nạp bọn xấu, làm liên lụy đến thí chủ chịu khổ rồi.

Lục Tiệm kinh hãi mừng rỡ, cảm động vô cùng, chấp tay nói:

- Ôn đại sư cứu vớt Lục Tiệm xin ghi tạc.

Tính Hải lắc lắc đầu, nói:

- Tính Giác, Tính Trí là đồng môn với ta, bọn chúng gây nghiệt chướng, bần tăng cứu người, công bù lấy tội, có gì là ơn huệ?

Nói rồi lại ho một trận.

Lục Tiệm thấy ông ta ho khố sở thì không kìm được, nói:

- Đại sư bị bệnh ư?

Tính Hải thở dài nói:

- Bệnh tuổi già thôi mà.

Lục Tiệm gật gật đầu, lại nghĩ ngợi rồi hỏi:

- Vị, vị Tính Trí đó thì sao rồi?

Tính Hải nói:

- Lão chịu một chiêu của ta, trong vòng ba tháng quyết không thể động võ. Chỉ có điều vừa rồi bị lão phát hiện được võ công của ta nên có chút phiền phức.

Lục Tiệm bưng tỉnh nói:

- Đại sư vừa rồi dùng võ công bản môn ư?

- Không phải. – Tính Hải lắc đầu nói – Tính Trí người tuy không tốt nhưng võ công lại không kém, nếu đấu võ học của bản môn thì bần tăng

chưa chắc đã thắng dễ dàng. Vừa rồi võ công mà bần tăng dùng ra thí chủ vốn cũng biết mà.

- Tôi cũng biết?

Lục Tiệm lộ vẻ nghi hoặc, lại thấy Tính Hải chậm rãi đứng dậy, hai tay đan chéo, tay trái đề lên nách phải, tay phải nắm đầu gối phải, thân thể uốn éo cổ quái. Lục Tiệm lại cảm thấy quen mắt, vừa nghĩ một chút chợt thất thanh kêu lên:

- Ngã tướng?

- Thì ra chiêu đó gọi là “Ngã tướng”!

Tính Hải như nhận ra điều gì, chậm chậm thu thế rồi hai mắt nhìn trời, lẩm nhẩm nói:

- Vậy còn cái này thì sao?

Nói rồi chân trái đã ngược ra sau đây, tay phải chụp lấy mắt cá chân trái. Lục Tiệm nói:

- Cái đó gọi là Nhân tướng, có điều...

Tính Hải thu thế quay đầu lại, chăm chú nhìn y nói:

- Có điều làm sao?

Lục Tiệm hơi do dự rồi nói:

- Hai loại thân tướng đó của đại sư tuy nói chung gần giống nhưng có một số chỗ rất không ăn khớp, ví dụ như “Ngã tướng” tay trái ấn nách còn phải lùi về hai phân, tay phải phải nằm dưới đầu gối ba phân, đại sư lại ấn trên đầu gối.

Tính Hải gật đầu nói:

- Quả nhiên như vậy, quả nhiên như vậy.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Đại sư cũng biết không đúng ư?

Tính Hải nói:

- Bần tăng chỉ đoán như vậy chứ không dám chắc chắn. Hai câu của thí chủ đã giải khai những nghi ngờ bao năm của bần tăng.

Ông ta thấy Lục Tiệm vẻ mặt ngờ ngàng thì khẽ cười rồi nói:

- Không giấu thí chủ, ba mươi hai thân tướng đó chính là năm xưa bần tăng nhất thời tham lam học trộm, không ngờ trúng phải cạm bẫy của đối phương nên hơn mười năm nay bệnh tật đeo bám, gần thành phế nhân.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Đại sư học trộm của ai? Ngươi hòa thượng đại sư ư?

Tính Hải lắc đầu nói:

- Không phải.

Lục Tiệm lại càng cảm thấy nghi hoặc: “Đại Kim Cương thần lực mỗi đời chỉ truyền một người, còn có ai nữa...” Nghĩ đến đó trong đầu lóe lên ý tưởng, buột miệng nói:

- Chẳng lẽ là Thiên Thần Tông?

- Thiên Thần Tông?

Tính Hải hơi ngờ ngàng, Lục Tiệm nói:

- Chính là Bất Năng hòa thượng, Thiên Thần Tông là danh hiệu sau này của ông ta.

Tính Hải khẽ cười khố, gật đầu nói:

- Thí chủ nói đúng lắm, thân tướng của ta chính là học trộm của hã.

Nói đến đây, Tính Hải lộ vẻ hồi tưởng, nhìn bóng đêm đen sịt chậm rãi nói:

- Hơn mười năm trước đây có một đêm vào cuối giờ Sửu, ta trong lòng có tâm sự nên đến cánh rừng sau chùa đi bộ để khuây khỏa, ngẫu nhiên nghe có tiếng người thở phì phò. Ta không biết đã xảy ra việc gì bèn len lén tìm tới, từ sau thân cây nhìn ra. Chỉ thấy Bất Năng đang uốn éo thân mình trên bãi đất trống giữa rừng, bộ dạng rất cổ quái. Thầy trò Ngự hòa thượng lúc đó đang nghỉ lại chùa của ta, ngày thường ta rất quen với Bất Năng hòa thượng, biết hã là truyền nhân của Kim Cương môn, thấy bộ dạng của hã như vậy thì bất giác nghĩ đến ba mươi hai thân tướng trong truyền thuyết. Bần tăng một lòng ngưỡng mộ uy lực thần kỳ của “Đại Kim Cương thần lực” nhưng vì Kim Cương môn chỉ truyền cho một người nên không có duyên tập được. Lúc đó bần tăng trông thấy Bất Năng luyện công thì bất giác bị ma quỷ mê hoặc đầu óc, cũng không lên tiếng mà ở trong bóng tối học trộm. Vì vậy bây giờ nghĩ lại thì lúc đó ta cho rằng đã ẩn nấp rất kỹ mà thật ra sớm đã bị Bất Năng hòa thượng phát hiện ra. Nhưng hã tâm tính quỷ quyệt, sau khi phát hiện cũng không kêu lên mà ngược lại tương kế tựu kế, cố ý biến hóa sai thân tướng để dẫn dụ bần tăng đi vào sai lầm. Hơn mười năm nay bần tăng khổ không thể nói được, nhiều lần tính mạng nguy hiểm, có điều học trộm tuyệt kỹ của người khác rốt cuộc vẫn là điều cấm kỵ trong võ lâm nên bần tăng cho dù khổ sở cũng không dám nói nguyên nhân bị bệnh cho người khác.

Nói đến đó, ông ta thở một hơi dài, mắt nhìn Lục Tiệm chậm chậm nói:

- Lục thí chủ, hôm nay kể lại cho thí chủ việc này cũng coi như kết thúc được một mối tâm sự của bản tăng.

Lục Tiệm nhất thời im lặng, thầm nghĩ Tính Hải học trộm tuyệt kỹ của người khác tất nhiên là không đúng, nhưng con người ai cũng có lòng cầu tiến, người học võ trông thấy võ công cao minh thì khó mà không nghĩ đến việc tập luyện. Còn Thiên Thần Tông cũng lòng dạ độc ác hiểm thấy, phát hiện có người nhìn trộm lại không vạch trần mà ngược lại dùng thân tướng sai chỉ vẽ cho người ta, rõ ràng là rắp tâm lấy tính mạng của Tính Hải.

Cùng có bệnh nặng trên người, Lục Tiệm thấy Tính Hải ho húng khỗ sở như chính mình phải chịu thì nảy lòng thông cảm, không kìm được hỏi:

- Tính Hải đại sư, chẳng lẽ không có cách nào giải cứu được ư?

Tính Hải hơi trầm ngâm rồi lắc đầu nói:

- Cũng có một cách, chính là tập luyện ba mươi hai thân tướng chính xác không có chỗ nhầm lẫn. Đúng sai khắc chế lẫn nhau, có lẽ có thể trị được nội thương của bản tăng.

Lời này chính hợp với điều Lục Tiệm vẫn nghĩ, liền nói:

- Những thân tướng đó tôi có biết một chút, đại sư thử đem thân tướng sai lầm thì triển ra cho tôi xem thử.

Tính Hải ngẩn ra rồi bỗng lộ vẻ tha thiết cảm kích, râu tóc rung lên hồi lâu mới chấp tay nói:

- Lúc đầu ở trước phòng chứa củi bản tăng trông thấy thí chủ xả thân che đỡ cho hòa thượng cam điếc thì đã biết thí chủ đầy lòng từ bi, chính là người cùng đường với bản tăng.

Lục Tiệm nghe vậy kinh hãi, buột miệng nói:

- Người ở trên cây chính là đại sư sao?

Tính Hải gật đầu nói:

- Bần tăng ngẫu nhiên đi qua.

Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Vậy thì ra tay cứu tôi, không chế bọn Tâm Duyên hòa thượng cũng là đại sư sao?

Tính Hải ngẩn ra, chăm chăm nhìn Lục Tiệm giây lát rồi lắc đầu nói:

- Nhưng người đó chẳng phải là Lục thí chủ đánh bị thương ư?

Lục Tiệm cực kỳ mơ hồ, thầm nghĩ: “Tính Hải đại sư đã làm thì vì sao lại không chịu thừa nhận. Đúng rồi, chắc ông ấy là người khiêm tốn, làm việc tốt nhưng không chịu để người khác biết ơn. Như vậy ông ấy quả nhiên là một vị cao tăng, khác hẳn với Tính Giác, Tính Trí.” Nghĩ đến đó thì ấn tượng tốt đối với Tính Hải lại tăng thêm một tầng, cũng không vạch trần ra mà khẽ cười rồi nói:

- Đã như vậy thì xin đại sư biến hóa thân tướng để tiểu tử xem.

Tính Hải nhún nhường mấy câu rồi đem thân tướng học sai nhất nhất sử ra, trong đó quả nhiên đầy rẫy sai sót. Lục Tiệm quen thuộc mười sáu biến tướng đầu, liền lập tức nhất nhất sửa lại. Nhưng thấy lúc Tính Hải biến tướng, giơ chân nhắc tay đều có kinh lực dồi dào, Lục Tiệm nhìn một lúc bất giác bình tĩnh, thì ra cho dù thân tướng có sai nhưng Tính Hải theo đó tập luyện vẫn luyện thành một thân thần thông. Chỉ có điều thần thông tăng lên một phần thì nội thương trong người cũng tăng lên một phần, hai cái cùng mạnh lên nên cuối cùng tích lại nặng nề không chữa được.

Không bao lâu, Tính Hải biến đến “Hùng Trư tướng”, thân tướng đó lấy chân trái móc vào bắp chân phải, tay trái vòng quanh eo, tay phải sờ bụng, thân thể nghiêng về phía trước. Tính Hải lại dùng ngược lại, chân phải móc bắp chân trái, tay phải sờ bụng, thân mình không nghiêng về phía trước mà ngược lại hơi ngửa ra sau.

Lục Tiệm trông thấy, đang định sửa lại thì bỗng thấy vệt cỏ sau lưng Tính Hải động đây rồi không một tiếng động có một người tiến ra. Lục Tiệm cả kinh, định thần lại thì nhìn rõ người kia chính là hòa thượng cầm điếu, bất giác kinh hãi mừng rỡ kêu lên:

- Đại sư.

Tính Hải chỉ cho là gọi mình, liền ngẩn ra rồi hỏi:

- Thí chủ muốn nói gì vậy?

Lục Tiệm vừa định nói ra thì bỗng thấy hòa thượng cầm điếu uốn éo thân mình, làm ra một tư thế nghiêng nhiên chính là “Hùng Trư tướng”, thân tướng biến hòa không sai chút nào. Lục Tiệm giật mình, trợn mắt há miệng trừng trừng nhìn hòa thượng cầm điếu.

Tính Hải thấy vẻ mặt cổ quái của Lục Tiệm, còn chăm chăm nhìn mình thì bất giác ngạc nhiên, cúi đầu nhìn ngó bản thân nhưng không thấy gì khác lạ. Tính Hải hơi trầm ngâm rồi đột ngột quay đầu lại nhìn, không ngờ hòa thượng cầm điếu tùy theo ông tay quay đầu mà thân tướng không thay đổi nhưng thân hình vẫn như một phiến lá khô theo gió bay lượn, dịch sang mấy thước chuyển đến sau lưng Tính Hải. Tính Hải không thấy gì liền quay đầu về, hòa thượng cầm điếu thấy ông ta quay đầu thì thân hình lại chuyển động, vẫn ở ngoài tầm mắt của ông ta.

Tính Hải trở nên mơ hồ, chăm chăm nhìn Lục Tiệm nói:

- Thí chủ nhìn gì vậy?

Lục Tiệm cũng như trong đám sương mù, vừa định mở lời thì lại thấy hòa thượng cầm điếu liên tục xua tay với y. Lục Tiệm trong lòng rất ngạc nhiên: “Ông ta từ đầu vẫn ngây dại, lúc này sao lại chẳng hồ đồ chút nào? Thủ thế của ông ta chẳng phải là bảo ta không lên tiếng hay sao?” Thầm nghĩ hòa thượng cầm điếu làm như vậy chắc có nguyên nhân, liền im lặng không nói nữa.

Tính Hải chăm chú nhìn Lục Tiệm hồi lâu, thấy vẻ mặt y lúc kinh ngạc, lúc ngỡ ngàng rồi lại như hiểu ra điều gì thì Tính Hải hết sức kinh ngạc, không nhìn được lại nhìn ra sau lưng mấy lần nhưng chẳng thấy gì, mới yên tâm nói:

- Thí chủ lưu ý nhé, xem thân tướng này của bản tăng thế nào?

Lục Tiệm nghe tiếng thì như từ trong mộng tỉnh ra, thấy Tính Hải biến hóa ra “Đại Tự Tại tướng” nhưng tay trái lại đưa lên quá cao, tay phải hạ xuống quá thấp, hai đầu gối khuỳnh quá nhiều, đầu lại ngẩng quá cao, nói chung là sai sót không ít. Đúng lúc ông ta biến tướng thì hòa thượng cầm điếu cũng theo đó biến hóa, thân tướng giống hệt như Ngự hòa thượng truyền dạy không sai chút nào.

Lục Tiệm hơi giật mình, lại đem những sai lầm trong biến tướng của Tính Hải nói ra. Tính Hải mừng rỡ không kìm được, phần chấn tinh thần đem các thân tướng còn lại nhất nhất biến hòa ra. Nhưng ông ta biến ra loại thân tướng sai lầm nào thì hòa thượng cầm điếu lại biến ra loại thân tướng chính xác tương ứng. Hai người một trước một sau như bóng với hình, chỉ là đúng sai khác nhau nên tư thế cũng không giống. Những thân tướng ban đầu Tính Hải biến ra Lục Tiệm đều đã học, nhưng sau mười sáu tướng thì Lục Tiệm lại trở nên lạ lẫm. May mà hòa thượng cầm điếu vẫn biến tướng, Lục Tiệm biết thân tướng của ông ta không sai sót gì nên liền nhìn kỹ rồi so sánh, chỉ điểm cho Tính Hải.

Tính Hải theo lời Lục Tiệm biến tướng, gân xương mạch máu toàn thân trở nên hòa bình thông suốt, hoàn toàn không còn ứ đọng đau mỗi như trước kia. Biến xong ba mươi hai thân tướng thì trên người mờ hời như tắm, như lột da đổi thịt, thoát thai hoán cốt vậy. Tính Hải kinh hãi mừng rỡ cùng cực, lại một lượt đem các biến tướng luyện thêm một vòng, tinh lực trong người càng trở nên dồi dào, cuộn cuộn sục sôi như muốn phá người chui ra. Tính Hải trong lòng vênh váo tự đắc, chợt cười dài âm ỉ, tiếng cười chấn động rừng cây làm chim chóc bay loạn.

Cười xong, Tính Hải quay đầu lại, mỉm cười nói:

- Đa tạ Lục thí chủ chỉ điểm.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Đại sư đừng cảm ơn tôi, phải cảm ơn người khác mới đúng.

Tính Hải giật mình rồi cười cười, nói:

- Không sai, không sai, phải cảm ơn Ngự hòa thượng, nếu không có ông ấy truyền thụ thần thông thì Lục thí chủ sao có thể truyền lại cho ta được.

Lục Tiệm vừa định nói ra việc của hòa thượng cầm điếu thì bỗng thấy hòa thượng cầm điếu đứng sau lưng Tính Hải xua tay, lập tức ngừng lời. Lúc này bỗng thấy Tính Hải mắt liếc chéo qua, mặt lộ vẻ kinh hãi. Lục Tiệm bất giác theo ánh mắt ông ta nhìn sang, còn chưa nhìn rõ có việc gì thì bụng đã đau đớn, lập tức ngã lảo ra. Lục Tiệm kinh hãi tức giận khó nén nổi, ngược mắt nhìn lên thì chỉ thấy Tính Hải mắt không chớp nhìn mình, nụ cười quỷ quyệt lộ ra trên khuôn mặt.

Lục Tiệm trong lòng trầm xuống, kinh hãi tức giận nói:

- Đại sư, đại sư... tại sao...

Tính Hải cười nói:

- Thí chủ đã là truyền nhân của Kim Cương môn thì chắc đã biết một quy định.

Lục Tiệm nói:

- Quy định gì?

Tính Hải nói:

- Kim Cương thần lực chỉ truyền một người, từ xưa tới nay chưa từng thay đổi.

Lục Tiệm nói:

- Cái đó tôi đã nghe qua. Nhưng đại sư vì sao ám toán tôi?

Thí chủ còn chưa hiểu ư? - Tính Hải ha ha cười, vuốt râu nói - Đã là chỉ truyền cho một người thì nhất định chỉ có một truyền nhân. Bây giờ truyền nhân Kim Cương môn lại có hai người, người nói thế nào mới được?

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Hai người?

- Không sai. - Tính Hải gật gật đầu, chỉ Lục Tiệm rồi lại chỉ chính mình, cười nói- Một người là thí chủ, một người là bần tăng, như thế có coi là làm hỏng quy định của Cửu Như tổ sư, Hoa Sinh đại sĩ lưu lại không?

Lão nói đến đó thì mắt lóe lên hung dữ, mặt dần dần nổi lên sát khí dày đặc.

Lục Tiệm cho dù không muốn nghĩ xấu về người khác thì lúc này cũng vẫn hiểu rõ tính toán của Tính Hải: hiện giờ Ngự hòa thượng đã chết, Thiên

Thông Tông bị tru diệt, nếu mình chết đi thì trên đời này người biết “Đại Kim Cương thần lực” chỉ còn một mình Tính Hải, sau đó lão dựa vào thần thông thì có thể làm theo ý mình, chẳng ai khống chế được. Lòng dạ độc ác của người này quả thật ít có. Lục Tiệm rất hận mình có mắt không trông, nhất thời cảm động lại đem thần thông của Phật môn truyền cho loại ác độc thể này, bất giác hối hận không kịp, lớn tiếng nói:

- Ngươi hòa thượng đại sư chưa từng thu ta làm học trò, ta không tính là truyền nhân Kim Cương môn.

Tính Hải lắc lắc đầu, cười nói:

- Người học được ba mươi hai thân tướng thì chính là người của Kim Cương môn. Không nói nữa, đành phải để thí chủ chịu oan ức rồi. Thí chủ yên tâm, người truyền cho ta thần thông, ơn huệ không nhỏ, bản tăng quyết không để người phải chịu nhiều đau khổ.

Nói rồi từ từ giơ tay phải lên nhắm thẳng vào đỉnh đầu Lục Tiệm.

Lục Tiệm cảm uất ngược mắt nhìn lên, trăng sáng treo cao, xung quanh yên ắng, hòa thượng cầm điếu im lặng đứng sau lưng Tính Hải, lúc ẩn lúc hiện trong bóng đêm, cho dù hai mắt ông ta điếu đặc nhưng hai mắt vẫn trong sáng, thể mà thân hình lại như gỗ đá vô tri, không hề động đậy.

Phút chốc một trận gió cuốn tới, cỏ cây rạp xuống, chướng của Tính Hải bỗng lật lên rồi như điện đập xuống. Lục Tiệm thở dài trong lòng: “Hết rồi!”

Lúc này, Tính Hải bỗng cảm thấy một luồng lực đạo hùng hồn từ quần áo truyền tới, bàn tay bị kéo lại dừng giữa không trung. Luồng đại lực đó như nước thủy triều tràn tới, kéo lão thân hình không tự chủ được lộn nhào bay vọt ra, đầu hướng xuống đất ngã mạnh, lưng lại càng tê dại hơn.

Tính Hải vội vã biến hóa, sử ra “Đảo Tọa Liên Hoa tướng”, hai khuỷu tay chống về phía sau chặn thế rơi, eo lưng uốn vào phía trong, hai chân liên tục đá ra. Không ngờ mắt cá chân bị xiết chặt như đeo khóa sắt đau đớn không chịu nổi. Tính Hải bất giác kêu thảm, bị luồng lực khổng lồ đó kéo vòng trên không trung rồi đập bùng một cái xuống lún sâu vào trong lòng đất, từ đầu đến chân không chỗ nào là không đau đớn.

Tính Hải liên tục bị thua thiệt nhưng vẫn không thấy được mặt mũi đối thủ thì trong lòng kinh hãi đến cùng cực, người vừa rơi xuống đất lại uốn mình, thi triển “Đại Tự Tại tướng” muốn thoát khỏi người kia. Người kia lại không bị cuốn theo lão mà buông tay để lão lăn lộn. Tính Hải lăn mấy vòng rồi tung người đứng dậy, ngoảnh đầu tứ phía nhưng chẳng thấy ai, còn đang khiếp sợ thì sau lưng lại nổi kinh phong, Tính Hải vội sử ra “Nhân tướng” xoay chân đá ngược lại. Không ngờ chân mới đá được một nửa thì bắp chân bỗng trầm xuống, bị một luồng lực lớn thuận thế tổng tới, bùng một tiếng đánh trúng sau gáy.

Tính Hải đầu muốn nứt ra, sống mũi cay xè, mấy lần suýt ngất đi, chân còn lại nhún hai cái mới có thể mượn được lực của một chân để nhào về phía trước, dùng ra “Tước Mẫu tướng” thân thể cuộn tròn như quả trứng chim sẻ lăn tròn trên mặt đất. Thì ra lão tự biết không phải đối thủ của người kia liền muốn trước khi thất bại cũng nhìn được mặt mũi đối thủ thì thua cũng cam lòng.

Không ngờ người kia chuyển động theo lão, trước sau vẫn ở ngoài tầm mắt. Tính Hải quay liên mấy vòng nhưng chỉ thấy bóng dáng lay động chứ không thể thấy được mặt mũi người kia, trong lúc kinh hãi tức giận thì đầu vai lại ăn thêm một cước. Lực lượng khổng lồ đánh vào, Tính Hải như quả bóng da xuyên phá không khí bắn vù ra, răng rắc một tràng đã đập gãy ba cây đại thụ. Lúc rơi xuống đất tay chân Tính Hải đã mềm oặt, hai mắt trợn trắng, giãy giụa vài cái rồi hết động đậy.

Tính Hải ở trong cuộc không phát hiện ra nhưng Lục Tiệm ở một bên lại nhìn rất rõ ràng. Người đuổi đánh Tính Hải tất nhiên là hòa thượng cầm điếu rồi, ông ta ra tay nhẹ nhàng mà như đùa nghịch với trẻ con, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều khiến Tính Hải bay đi bay lại, bị nghịch đến xoay vòng vòng.

Lục Tiệm mắt thấy thần thông như vậy thì trợn mắt há miệng, trong lòng càng cảm thấy cực kỳ nghi hoặc, không biết hòa thượng cầm điếu này từ lúc nào đã biến thành lợi hại đến thế, so với trước đây như hai người khác nhau.

Hòa thượng cầm điếu một cước đá ngất Tính Hải rồi quay đầu lại ngoác miệng cười, ánh trăng chiếu xuống, cái lưỡi đứt lúc ẩn lúc hiện thật là khiếp người. Hòa thượng cầm điếu cười rồi nhắc chân một cái đã đến bên người Lục Tiệm, khoảng cách mấy trượng chỉ như một thước.

Lục Tiệm quá đổi kinh hãi vui mừng, kêu lên:

- Đại sư...

Hòa thượng cầm điếu lắc lắc đầu, giải khai huyết đạo của y rồi công trên lưng, rảo chân chạy băng băng.

Gió núi đập vào tai sinh ra cảm giác mát mẻ. Cảnh vật hai bên được ánh trăng nhuộm đầy, như một dòng sông dài phủ đầy sương mù nhẹ nhàng trôi đi. Lục Tiệm như ở trong mơ, nghĩ lại những điều gặp phải trong mấy ngày qua thật là quái dị kỳ lạ, bình sinh chưa từng gặp. Ngược mắt nhìn tới thì phía trước tối đen như mực, như mê cung trùng điệp không cách nào nắm được, cũng không thể biết trước. Y nghĩ tới nghĩ lui, bất giác trở nên mơ hồ.

Hòa thượng cầm điếu chạy nhảy trên sườn núi như sao bay. Lục Tiệm tuy lờ mờ đoán ra lai lịch của ông ta nhưng vẫn có nhiều nghi ngờ chưa giải được, định hỏi thì lại nghĩ tới hòa thượng này vừa cầm vừa điếu, đã không

nghe được cũng chẳng trả lời được, hỏi cũng chỉ tốn công nên đành thở dài rồi tùy ông ta đưa đi.

Chạy được khoảng mấy chục dặm đường núi thì trời đã sáng dần, núi non cây cối cũng hiện rõ ra. Đột nhiên trái tim Lục Tiệm nhảy vọt lên, còn thân mình thì lại chột tụt xuống, y quay đầu nhìn bất giác thất thanh kêu toáng lên.

Thì ra hòa thượng cầm điếu đang như bay giữa không trung, trước sau đều là vách núi dựng đứng cao nghìn thước sừng sững đối vào nhau, phía trên là một khe ánh sáng mặt trời đang dần sáng tỏ, phía dưới là hang sâu không lồ, tối đen không thấy đáy.

Lục Tiệm không hiểu hòa thượng này vì sao lại từ đỉnh núi nhảy xuống, tự tìm đường chết, còn đang kinh hoàng thì thân thể bỗng dừng lại, trái tim như nhảy vọt lên cổ họng. Định thần lại thì bỗng thấy họa thượng cầm điếu nắm chặt một cái rễ cây to dài, chân phải đạp vào vách đá, như đu dây dịch sang mười trượng rồi không sai không lệch chui tọt vào một cửa động trên vách đá.

Cửa động đó cao bằng một người, rộng không tới năm thước, càng vào sâu bên trong lại càng chật hẹp, khí lạnh dày đặc từ sâu trong động tràn ra, da thịt Lục Tiệm bất giác nổi gai ốc.

Đang lúc lạnh run thì trước mắt bỗng sáng lên, hai người xuyên qua động chui ra. Hai mắt Lục Tiệm bị ánh sáng chiếu lóa gần như không mở ra được, phải hé mắt hồi lâu mới nhìn rõ được cảnh vật phía trước. Nơi này chính là lòng núi cách mặt đất cả trăm trượng, trên dưới đều là đá núi trắng xanh bóng loáng như ngọc, đáy hang rộng mấy chục trượng, dần dần thu hẹp lên trên, cho đến đỉnh thì có một cái khe nhỏ khoảng một tấc thông thẳng lên trời, một tia sáng xuyên qua khe chiếu vào ánh xạ nhiều lần trên các vách đá sáng như gương, ánh sáng giao thoa đủ loại màu sắc khiến

người ở trong hang như đứng trong một thế giới làm bằng ngọc lưu ly, hoa mắt mê mẩn.

Hòa thượng cầm điếu đặt Lục Tiệm xuống rồi đến trước một vách đá. Trên vách đó có gắn nhiều vòng đá, phía trên vòng đá một trượng viết tám chữ to bằng cái dấu: “Ba mươi hai tướng chính là phi tướng”, nét chữ khắc sâu trong đá cả phân vô cùng mảnh mai cứng rắn.

Lục Tiệm tuy không biết tám chữ đó lấy từ “Kim Cương kinh” có ngụ ý tinh vi, ẩn chứa giáo lý của Phật nhưng chỉ nhìn những nét chữ đó liền cảm thấy lông ngực nóng lên, cảm giác trang nghiêm tự nhiên sinh ra, lập tức chống vào vách đá run run đứng lên, hai tay chấp lại hết sức kính cẩn.

Hòa thượng cầm điếu cũng chấp hai tay, hướng tới vách đá đứng trầm lặng hồi lâu rồi chợt lấy từ ngực áo ra một cái túi gấm nho nhỏ. Lục Tiệm nhìn rất rõ ràng, thất thanh kêu lên:

- Xá lợi của Ngự hòa thượng đại sư...

Hòa thượng cầm điếu hai tai điếc đặc, tiếng kêu của Lục Tiệm vang vọng trong hang mà ông ta vẫn không phát hiện ra, chỉ từ từ đưa tay cầm một cái vòng đá rồi âm âm kéo ra một cái hộp đá vuông vức dài hai thước, trong hộp lại có hộp, trong to có nhỏ, hộp nhỏ thì dài rộng chỉ năm phân. Hòa thượng cầm điếu bỏ xá lợi vào trong hộp nhỏ, im lặng hồi lâu, hơi hé miệng như có ý than thở, sau đó đẩy tay về phía trước, hộp đá chui vào, vách đá lại trở về như trước.

Hòa thượng cầm điếu lại lấy trong tay áo ra một cây cương trùy khắc xoèn xoẹt phía dưới hộp đá, bột đá rơi lả tả hiện ra ba chữ “Ngự hòa thượng”. Lục Tiệm lúc đó mới kinh ngạc nhận ra bên phải cái hộp đá lưu giữ xá lợi của Ngự hòa thượng còn năm cái vòng đá khác phía dưới đều có khắc chữ, từ phải sang trái lần lượt là: “Cửu Như tổ sư”, “Hoa Sinh đại sĩ”,

“Uyên đầu đà”, “Đại Khổ tôn giả”, “Xung đại sư”. Danh hiệu của Ngự hòa thượng nằm ở vị trí thứ sáu.

Lục Tiệm bưng bình, cái hang núi đặc biệt này không phải nơi nào khác mà chính là nơi yên nghỉ của sáu đời thiền sư của Kim Cương môn.

Nghĩ đến đó, Lục Tiệm nhiệt huyết bừng bừng, quỳ hai gối xuống hướng tới vách đá đó vái ba cái.

Vái xong đứng dậy ngược mắt lên, Lục Tiệm bỗng phát hiện phía trên cái hộp đá của “Cửu Như tổ sư” dường như có vết tích gì. Y sinh ra hiếu kỳ liền tiến tới chăm chú nhìn, thì ra là một bức tranh tăng nhân nhỏ giờ tay phất áo, hé miệng mỉm cười. Bức tranh tuy nhỏ nhưng nét bút lại mạnh mẽ khác thường, dưới thì quyết phá đất, trên thì quyết xua mây, nuốt chừng trăng sao, coi thường chúng sinh.

Lục Tiệm nhìn hai lượt thì trong lòng điên cuồng nhận nhận, bất giác thầm nghĩ: “Bức tranh này chẳng phải là Cửu Như tổ sư sao? Quả nhiên không tầm thường.” Ánh mắt chuyển đi, lại thấy phía trên hộp đá của “Hoa Sinh đại sĩ” cũng có một bức tranh nhỏ, nét vẽ thô sơ vụng về, nhìn lướt qua thì như trẻ con vẽ vậy, nhưng nhìn thật kỹ thì lại tràn ngập sinh cơ, vô cùng hồn nhiên, giống như người này từ khi sinh ra vẫn chưa từng bị nhiễm chút xấu xa của trần thế, trước sau vẫn giữ được tấm lòng như của đứa bé mới sinh.

Lục Tiệm nhất nhất xem hết, trên bốn hộp đá còn lại không cái nào là không có bức tranh nhỏ, chỉ là dáng điệu khác nhau, phong độ bất đồng. Tranh của “Uyên đầu đà” nét bút sâu sắc, ý nghĩa sâu xa, nghèo mà trong sạch, thâm thúy vô cùng. Tranh “Đại Khổ tôn giả” thì lại chậm chạp lơ lơ, như dùng mũi trùy nhọn chọc vô số lỗ thủng trên vách đá rồi nối với nhau mà thành hình, trong dáng vẻ như tro than gỗ mục chẳng có sinh khí. Bức tranh của “Xung đại sư” thì nét bút phóng khoáng, tròn trịa trong sáng, không giận không cười, hệt như một pho người ngọc. Còn đến chỗ “Ngự

hòa thượng” thì ý tứ lại biến đổi, thật thà chất phác, ổn định như núi cao, mắt mũi đều lộ vẻ từ bi.

Lục Tiệm vốn có Phật tính nên xem xét một hồi bỗng bất giác sinh ra cảm ứng với sáu bức tranh người đó, cảm thấy người trong mỗi bức giờ tay nhắc chân, hoặc cười hoặc giận đều rất huyền bí ảo diệu, ý tứ sâu sắc. Hồi lâu y đắm mình vào trong đó, đưa tay bước chân lại học theo hình người trong tranh trên vách đá, mặc sức nhảy múa lên.

Vừa bắt đầu nhảy múa thì Lục Tiệm liền cảm thấy ngũ tạng đảo lộn, hít thở khó khăn, cơ bắp kinh mạch cả người như chỗ nào cũng tê liệt. Lục Tiệm thầm kêu hồng bét, muốn dừng lại nhưng ai ngờ tay chân người ngợm tự bị một loại lực lượng nào đó dẫn dắt, tự chuyển động chứ đâu có dừng lại được.

Lục Tiệm cực kỳ kinh hãi, đang kêu khổ thì bỗng cảm thấy sau gáy nóng lên, một bàn tay lớn áp vào, lòng bàn tay có hơi nóng mãnh liệt truyền vào. Y chưa kịp hiểu đã xảy ra việc thì thì chợt cảm thấy trong đầu nổ ầm một tiếng rồi không biết gì nữa.

Lần ngất đi này rất nhanh, chỉ trong giây lát đã lại hồi phục được thần chí. Lục Tiệm vừa định vùng dậy nhưng lại cảm thân thể cứng như đá. May mà sau gáy cảm giác ấm nóng đó vẫn chuyển động không ngớt, khiến y dần dần buông lỏng ra, quay đầu lại thì hòa thượng cầm điếu đang nhìn mình, vẻ mặt nghiêm khắc.

Lục Tiệm chẳng hiểu gì cả, bất giác hỏi:

- Đại sư, xảy ra việc gì vậy...

Lời vừa nói ra thì bỗng tỉnh ngộ, tăng nhân thần bí trước mắt vừa cầm vừa điếu, làm sao nghe được lời mình nói, nghĩ vậy bất giác cười khổ.

Hòa thượng cầm điếu nhìn y một hồi rồi lấy ra cương trùy, vẽ loạt soạt trên mặt đá dưới chân. Lục Tiệm định thần nhìn kỹ thì thấy trên mặt đất có một hàng chữ: “Bản tướng của tổ sư, không học được, không học được...”

Lục Tiệm trong lòng kinh hãi ngạc nhiên, nghĩ ngợi rồi đón lấy cương trùy, khắc ra: “Bản tướng của tổ sư là cái gì?”

Hòa thượng cầm điếu viết lại: “Chính là tranh người trên vách đá.”

Lục Tiệm vẫn không hiểu rõ, lại viết: “Đây là chỗ nào vậy?”

Hòa thượng cầm điếu lại vung tay, viết loạt soạt ba chữ: “Thiên Sinh tháp”. Lục Tiệm ngẩng đầu nhìn lên, bất giác bừng tỉnh: “Nơi này phía dưới rộng tròn, phía trên nhỏ nhọn, rất giống một tòa bảo tháp do thiên nhiên tạo ra. Ông trời sáng tạo sự vật quả là thần kỳ.” Liền viết: “Xin hỏi tôn hiệu của đại sư.”

Hòa thượng cầm điếu lại viết: “Hồn hòa thượng”. Lục Tiệm âm thầm ngạc nhiên: “Vị đại sư nay thật là kỳ quái, ‘Hồn’ chẳng phải là lời để chửi mắng người ta ư, sao ông ta lại dùng làm pháp hiệu.” [người dịch: “hồn” nghĩa là vẫn đục] Lập tức lại viết: “Đại sư cũng là truyền nhân Kim Cương môn ư?”

Hồn hòa thượng nhìn rồi lắc lắc đầu. Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên, viết: “Đại sư không phải là truyền nhân Kim Cương môn, tại sao lại biết ba mươi hai loại thân tướng?” Hồn hòa thượng quay người lại, chỉ vào tám chữ lớn trên vách đá: “Ba mươi hai tướng chính là phi tướng”.

Tám chữ đó rất khó hiểu, Lục Tiệm đoán không ra, nghĩ ngợi một hồi rồi lại viết: “Xin hỏi đại sư có quan hệ gì với Ngự hòa thượng đại sư?” Hồn hòa thượng viết: “Ông ấy là chủ, ta là người hầu.”

Lục Tiệm ngẩn ra, lại viết: “Đã như vậy, vì sao đại sư không cùng Ngự hòa thượng đến Đông Doanh?” Hồn hòa thượng lắc lắc đầu, viết: “Ông ấy

thân bị trọng thương, sợ không thể quay lại Trung Thổ nên để ta lại đây đón truyền nhân của Kim Cương môn”. Viết đến đó, ông ta chỉ mấy chữ “truyền nhân của Kim Cương môn” rồi lại chỉ Lục Tiệm, mặt lộ nét cười.

Lục Tiệm giật mình, nói: “Đại sư nói tôi là truyền nhân Kim Cương môn ư?” Hồn hòa thượng liền viết: “Người đưa xá lợi của chủ nhân về chính là truyền nhân của Kim Cương môn.” Lục Tiệm nhìn đến đó thì tỉnh ngộ: “Thảo nào Ngự hòa thượng đại sư bảo ta sớm đến chùa Tam Tổ, thì ra sớm đã sắp đặt.” Nghĩ đến đó thì vẻ mặt nét cười của Ngự hòa thượng lại hiện ra trước mắt, y hết sức đau lòng liền thở dài một hơi, viết: “Tiểu tử không phải là người trong Phật môn, không làm nổi truyền nhân Kim Cương môn đâu.”

Hồn hòa thượng lắc lắc đầu, viết: “Xem tính mà thành Phật chứ không câu nệ trong hay ngoài Phật môn.” Lục Tiệm khẽ cười khổ, bỗng nghĩ tới những rắc rối trên người thì lòng như lửa đốt, ho mấy tiếng rồi viết: “Tôi muốn đi tìm hai cô gái, mong đại sư mau đưa tôi rời khỏi đây.”

Hồn hòa thượng nhìn ngó chữ viết trên mặt đất rồi lại nhìn Lục Tiệm, vẻ mặt có phần ngờ ngàng, qua một lúc mới lắc lắc đầu viết: “Hồng phấn khô lâu, khô lâu hồng phấn”. [người dịch: theo bạn longCT cho biết thì câu này có thể liên quan đến câu "Hồng phấn khô lâu, vương hầu bạch cốt. Ý nói cho dù xinh đẹp thế nào khi chết đi cũng chỉ là một bộ xương khô, cho dù giàu có quyền quý đến đâu khi ra đi cũng chỉ còn lại một nắm xương tàn. Rất cảm ơn bạn longCT đã giúp đỡ.]

Lục Tiệm giật mình, liếc Hồn hòa thượng rồi hơi trầm ngâm: “Hòa thượng này ở chùa Tam Tổ giả điên giả ngốc như thật ra lòng lại rất sáng tỏ. Nhưng dựa vào câu vừa rồi mà nói thì ông ta có thành kiến với nữ tử trong thiên hạ. Chẳng lẽ ông ta đứt lưỡi điếc tai chính là do bị nữ tử hãm hại...” Y đoán loạn trong lòng nhưng không nỡ hỏi ra để tránh nhắc lại việc cũ đau lòng của Hồn hòa thượng, chỉ viết: “Tình hình cấp bách, xin đại sư giúp cho.”

Hồn hòa thượng mi dài hơi nhướng lên, lắc lắc đầu lại viết: “Hồng phấn khô lâu, khô lâu hồng phấn”. Lục Tiệm thấy ông ta thật cố chấp thì hơi tức giận, đoạt lấy cương trùy nặng nề viết xuống: “Xin đại sư giúp cho.”

Hồn hòa thượng lộ vẻ giận dữ, hai mắt trợn trừng nhìn Lục Tiệm. Lục Tiệm cũng trợn mắt không chớp lấy một cái. Cứ đối mặt như vậy một lúc, trong ánh mắt Hồn hòa thượng lướt qua một chút tiếc nuối rồi cũng Lục Tiệm lên đi ra khỏi động. Một cái rễ cây già to lớn treo trước cửa động, Hồn hòa thượng bám rễ treo, cho đến sườn núi thì dậm chân nhảy lên. Lục Tiệm chỉ cảm thấy gió tạt vào mặt, lúc gió ngừng lại thì đã lên đến sườn núi.

Hồn hòa thượng thả Lục Tiệm xuống, cúi người dùng ngón tay viết xuống đất: “Tới đâu bây giờ?” Lục Tiệm cũng viết: “Tôi cũng không biết.” Hồn hòa thượng mày dài nhíu lại, viết: “Lúc trước ta cứu người bên suối, đưa người về lại đó nhé?” Lục Tiệm suy nghĩ giây lát rồi viết: “Tốt quá.” Hồn hòa thượng trừng mắt nhìn y, khịt mũi rồi lại cũng Lục Tiệm rên rảo bước chạy đi.

Chạy chưa bao lâu bỗng nghe tiếng người nho nhỏ. Hồn hòa thượng đột nhiên dừng bước, không một tiếng động chui vào đám cây cối. Lục Tiệm nhìn qua đầu vai ông ta, đột nhiên mừng rỡ vô cùng. Thì ra từ cánh rừng trước mặt Ninh Ngưng và Tô Văn Hương đang sóng vai đi tới hướng này.

Một đêm không gặp, Ninh Ngưng mặt buồn ảm đạm, mày liễu u sầu, đi mấy bước thì bỗng khẽ thở dài nói:

- Tô huynh, huynh nắm chắc y đi theo lối này ư?

- Không sai đâu! - Tô Văn Hương hít hít cái mũi to - Vẫn còn mùi của y mà.

Ninh Ngưng do dự nói:

- Nhưng y, y thân thể yếu ớt, đi hai ba dặm còn được, chứ từ chùa Tam Tổ đến chỗ này mấy chục dặm đường núi, làm sao đi nổi? Hơn nữa, nơi này âm u rậm rạp, nếu gặp phải dã thú thì y làm sao chống cự được?

Nói đến đó, mắt cô hơi đỏ lên, run giọng nói:

- Đều tại tôi không tốt, vừa buồn bã liền bỏ chạy... nếu y có gì không may thì tôi, tôi...

Lục Tiệm có ngu ngốc gấp mười lần thì cũng biết “y” trong lời Ninh Ngưng chính là mình. Nghĩ tới cô vì mình mà đau buồn thì trong lòng hết sức cảm động.

- Ngưng nhi đừng lo. - Tô Văn Hương hít hít mũi, lại nói - Ngoài mùi vị của y còn có một mùi vị khác, vừa chua vừa thối, lẫn cả mùi củi khô nữa. Cái vị Lục... Lục...

Ninh Ngưng nói:

- Lục Tiệm.

- Đúng đúng! - Tô Văn Hương nói - Vị Lục Tiệm đó nhất định không sao đâu, còn đang ở cùng chỗ với người vừa chua vừa thối kia nữa.

Lục Tiệm hít một hơi, quả nhiên phát hiện ra Hồn hòa thượng thân mình chua thối, chắc là nhiều ngày chưa tắm rửa. Nhưng Lục Tiệm không quan tâm đến những điều nhỏ nhặt, nếu đối phương là người quen thì thường chỉ nhìn thấy điểm tốt chứ không thấy chỗ xấu của họ, lại càng không để ý đến đối phương là xấu xí hay thối tha. Tô Văn Hương mà không nhắc đến thì chỉ sợ tám năm mười năm y cũng không phát hiện ra việc này.

Ninh Ngưng nhìn Tô Văn Hương cười thê thảm rồi khẽ giọng nói:

- Tô huynh, xin đa tạ, không ngờ vào lúc này mà huynh vẫn chịu giúp tôi.

- Nói gì thế, nói gì thế. - Hai tay Tô Văn Hương xua xua liên tục, lớn tiếng nói - Kiếp nô của Thiên bộ cùng chịu sướng khổ, cho dù lúc nào chúng ta cũng giúp cô mà.

Ninh Ngưng sững sờ hồi lâu rồi bất giác rơi lệ, lắc đầu nói:

- Tô huynh, từ hôm qua tôi đã không phải là kiếp nô của Thiên bộ nữa rồi. Chỉ sợ trong tương lai lúc chúng ta gặp lại nhau thì không phải là bạn bè mà là cừu địch.

Vừa nói vừa nước mắt như mưa không ngừng lăn xuống.

Tô Văn Hương cũng bất giác lộ vẻ mâu thuẫn, đi lại vòng quanh Ninh Ngưng, ra sức gãi đầu nói:

- Ngưng nhi, Ngưng nhi, đừng khóc, đừng khóc. Con một sách, đồ chân chó, đồ tai lợn và ta bốn người đã bàn bạc kỹ rồi, cho dù thế nào cũng không làm khó Ngưng nhi cô, quá lắm thì mọi người đều phạm vào Hắc Thiên kiếp chết cả một lượt thôi.

Ninh Ngưng gục đầu nhìn lá khô trên mặt đất, trong lòng lúc vui lúc buồn, lúc nóng lúc lạnh lên xuống bất định, cho dù nước mắt chảy như suối cũng khó mà trút hết được tình cảm trong lòng, đột nhiên hé miệng hai tay che mặt khóc òa lên.

Tô Văn Hương tính tình khờ dại nên đỡ con gái đang khóc tuyệt chẳng phải sở trường, thấy vậy thì chẳng biết làm gì, hai tay nắm chặt lẫn nhau nóng nảy nói:

- Ngưng nhi, cô đừng khóc mà, đừng khóc mà... cô, cô còn khóc nữa thì ta cũng muốn khóc...

Chưa dứt lời đã thật sự méo miệng quệt mắt khóc âm lên.

Lục Tiệm đang ở trên cây, thấy tình cảm giữa các kiếp nô đó thì vừa cảm động lại cũng buồn rầu, lệ mờ hai mắt, không kìm được cao giọng gọi:

- Ninh cô nương, tôi ở đây này...

Còn chưa dứt lời thì thân thể bỗng chấn động rồi đảo một cái từ trên cây rơi xuống, lúc chạm đất từ phía trên bỗng có luồng lực lớn kéo lại khiến thể rơi của y chậm hẳn, vì vậy mà thân thể chạm đất không hề đau đớn. Lúc bò dậy thì đã thấy Ninh Ngưng, Tô Văn Hương rảo bước chạy đến. Ninh Ngưng mặt hoa vẫn còn ngấn lệ, thần sắc vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, đỡ Lục Tiệm dậy không đợi y lên tiếng đã mở đầu hỏi han:

- Ngã có đau không?

Lục Tiệm nói:

- Không sao.

Ninh Ngưng lại lộ vẻ tức giận, trách móc:

- Không sao cái gì? Thân thể anh yếu ớt, sao lại bò lên cao như thế?

Lục Tiệm ngẩn ra, nói:

- Tôi...

Rồi quay đầu lại thì thấy trên cây trống không, Hồn hòa thượng chẳng biết đã đi đâu rồi. Lục Tiệm biết ông ta không muốn ra mặt gặp người khác nên bất giác khẽ thở dài.

Ninh Ngưng chăm chú nhìn Lục Tiệm, những thay đổi trên vẻ mặt đó không qua được mắt cô. Thấy y rầu rĩ thở dài thì liền hỏi:

- Anh thở dài gì vậy?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Không có gì, có thể gặp được cô, trong lòng tôi rất vui mừng.

Ninh Ngưng trái tim nhảy lên, hai má đỏ bừng, vừa định mỉm cười nhưng chẳng biết vì sao ngược lại lạnh nhạt nói:

- Có gì mà vui mừng chứ?

Lục Tiệm nói:

- Tôi sợ cô quá đau lòng mà tự làm khổ chính mình. Bây giờ thấy cô bình yên thì tất nhiên là vui mừng rồi.

Ninh Ngưng nhìn y, trong lòng vừa tức giận vừa đau khổ: “Thì ra anh chỉ vì vậy mà vui mừng? Sớm biết như vậy chi bằng mình nhảy xuống núi tự tử, khiến y đau buồn còn hơn.”

Thì ra Ninh Ngưng nghe tin dữ thì đau lòng thất vọng, mơ hồ không phân biệt phương hướng, chỉ co cẳng chạy như điên, thẳng lên đỉnh một ngọn núi cao, nhìn biển mây mênh mông thì tình cảm trong lòng cũng như cảnh vật trước mắt, cuộn cuộn nhấp nhô. Đủ loại hối hận, hổ thẹn, đau khổ trào lên trong lòng, cô bất giác buông tiếng khóc lớn, tiếng khóc theo gió đi xa vắng đặc đong đưa rồi biến mất trong mây trời.

Ninh Ngưng khóc đến mềm người, nhìn những giọt nước mắt biến mất trong đáy vực nghìn thước thì tình cảm càng nặng nề: “Mẹ vì mình mà chết, mình lại nghe lệnh của kẻ thù, ƠN CỜ KHÔNG PHÂN BIỆT ĐƯỢC, ĐÚNG LÀ ĐƯA CON GÁI BẤT HIỂU NHẤT TRONG THIÊN HẠ. Lão tặc tử Trầm Chu Hư đó hại chết mẹ, mưu hại cha hai mắt mù lòa, lưu lạc đến nước ngoài, lại đem mình luyện thành kiếp nô để đối phó với cha, đúng là con người đáng hận nhất thiên hạ. Nếu mình không giết được lão thì thề không làm người...” Trong

nháy mắt, lần đầu tiên trong lòng cô tràn đầy oán độc, móng tay trắng bệch đâm sâu vào lòng bàn tay bặt cả máu. Nhiều năm nay tuy cô là kiếp nô nhưng chưa từng tự oán hận, có điều giờ này phút này lại thống hận nặng nề chính bản thân mình, hận không thể để một luồng gió mạnh cuốn cái thân thể đáng buồn đáng khinh này thối thành tro bụi ngập trời, rải khắp chân trời góc biển vĩnh viễn không kết tụ lại nữa.

Chỉ là trời lại không chiều lòng người, gió thổi nhu hòa như một đôi tay mềm mại phất mái tóc mây của cô loạn như tơ, lướt qua mặt mát lạnh có chút ẩm ướt. Trong nháy mắt, tâm thần Ninh Ngưng kinh động, lướt qua một bóng dáng xinh đẹp ấm áp dịu dàng.

“Chủ mẫu...” Ninh Ngưng trái tim như bị giáng một đòn, “Ôi không, Thương Thanh Ảnh đó cũng biết thân thể của mình ư? Bao nhiêu năm nay ơn tình của bà ấy đối với mình cũng là giả ư...” Ninh Ngưng ánh mắt mơ hồ, bóng dáng Thương Thanh Ảnh lúc ẩn lúc hiện, trong đêm lạnh người đàn bà đó đã kéo chăn cho mình, lúc đói khát cũng là bà đem tới cơm ngon trà ngọt. Quần áo mà mình mặc là bà tự tay khâu, lần đầu tiên mình vẽ lông mày cũng là bà tự tay tô cho. Chữ đầu tiên đọc, bài đầu tiên hát, đóa hoa đầu tiên thêu, bức tranh đầu tiên vẽ không cái nào là không đến từ người đàn bà hiền dịu đó. Từ khi biết việc thi Ninh Ngưng đã coi bà ta như mẹ đẻ của mình, yêu bà kính bà, làm nũng trêu đùa, nói nói cười cười, dắt tay vui chơi, thậm chí trong đêm nằm mơ cũng mơ thấy bóng dáng của bà ta...

“Mẹ con... kẻ thù...” Ninh Ngưng tim như muốn đứt ra từng mảnh, mắt tối sầm lại, cổ họng phát tanh. “Ta thật sự muốn báo thù ư? Giết Trầm Chu Hư rồi thì chỉ khiến bà ta đau lòng, nhưng không giết Trầm Chu Hư thì mẹ trên trời có linh thiêng, làm sao có thể yên nghỉ được?” Nghĩ đến đó, cô ngược mắt nhìn trời, nơi sâu thẳm trong những đám mây trắng như có một khuôn mặt xinh đẹp hiệ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Bắc Lạp Sư Môn

Đêm đó, Cốc Chấn bị Cốc Bình Nhi điểm huyết, nhìn Thi, Cốc hai cô gái giao đấu thì cảm thấy rất buồn cười, thầm nghĩ ông trời có lẽ đã phát điên rồi nên mới đem mọi việc đảo lộn hết cả lên. Cô gái mà mình thích thì muốn bắt mình, còn cô gái đã hại mình thì lại dùng đủ cách để bảo vệ mình, đúng là điên điên đảo đảo chẳng ra kiểu cách gì nữa.

Cốc Chấn nghĩ vậy rồi liếc con mèo Ba Tư bên mình, bất giác thầm than: “Mèo ơi mèo, nếu có kiếp sau ta sẽ thỉnh cầu Diêm Vương lão nhân để được làm mèo, tránh được bao nhiêu phiền não...” Vừa nghĩ như vậy, đôi mắt xanh lét của con mèo chăm chú nhìn tới không hề chớp mắt. Cốc Chấn từ trước tới nay chưa từng bị một con vật nào nhìn như vậy, bất giác trong lòng phát run: “Con mèo quái quỷ này nhìn ta làm gì vậy? Ta có phải chuột đâu...” Còn chưa nghĩ hết thì cong mèo bỗng tung mình nhảy lên chân hắc, ngửi ngửi ống tay áo hắc rồi sau đó đưa một chân trước ra gãi gãi vào eo lưng Cốc Chấn.

Tuy cách mấy lớp quần áo nhưng Cốc Chấn vẫn cảm thấy chỗ vuốt mèo cào qua ngứa ngáy khó chịu, nhưng muốn cười lại không cười nổi, một luồng khí đột ngột trào lên trong lồng ngực rồi ngực nóng lên, một tiếng “ha” vuột ra khỏi miệng.

Cười mới nửa tiếng, Cốc Chấn đã lập tức nín bật, chăm chăm nhìn con mèo cực kỳ kinh hãi. Thì ra hắc bị Cốc Bình Nhi điểm huyết không lên

tiếng được, nhưng lúc này không chỉ cười ra tiếng mà từ tay tới chân đều có thể cử động.

Cốc Chấn giỏi ứng biến, chỉ ngẩn ra một chút rồi ôm con mèo đứng dậy. Đưa mắt qua thì Thi Diệu Diệu và Cốc Bình Nhi đang đánh nhau đến chỗ quyết liệt, không để ý đến hẳn.

Cốc Chấn thầm bật cười: “Ta đường đường là nam nhân, lại trở thành vật đánh cuộc của mấy bà mụ này ư? Con bà nó, cần gì ai thắng ai thua, ta cứ quất ngựa chạy trước đã.”

Lòng đã quyết, Cốc Chấn nín thở chạy hơn chục bước, nhìn con mèo trong lòng lại thầm nghĩ: “Con mèo quái quỷ này lại giải được huyết đạo của ông đây? Tốt lắm, tốt lắm, con nha đầu Bình Nhi đó hại ta không ít, ta bắt cóc con mèo của ả, để ả lo lắng buồn rầu cũng là báo ứng thôi.” Nghĩ vậy lại càng yên tâm ôm con mèo Ba Tư rảo bước bỏ chạy.

Con mèo Ba Tư đó chính là Bắc Lạp Sư Môn, ngày trước lạc mất Lục Tiệm trên biển, sau mấy lần chuyển chủ thì đến tay một thị nữ của Diệp Phạm rồi cùng cô ta đến Trung Thổ, sau đó lại bị Diệp Phạm tặng cho Cốc Bình Nhi.

Bắc Lạp Sư Môn rất thông minh, một lòng tìm kiếm chủ cũ là Tiên Bích, vì vậy mới làm ngược lại thói quen mà đi cùng Lục Tiệm. Ngày về đến Trung Thổ ý muốn tìm chủ của nó lại càng mạnh mẽ, nếu có thể tìm được Tiên Bích là tốt nhất, còn nếu đã không tìm được thì lại muốn trước hết tìm Lục Tiệm rồi từ y tìm đến Tiên Bích. Cốc Chấn đi cùng Lục Tiệm đã lâu, trong lúc không để ý trên quần áo cũng lưu lại mùi vị của Lục Tiệm. Bắc Lạp Sư Môn ngửi thấy thì giống như thấy đầu mối để tìm chủ nhân, nên lập tức thi triển năng lực kỳ dị giải khai huyết đạo của Cốc Chấn.

Cốc Chấn lại không biết mình đang ôm con linh thú của Tây Thành, vừa thoát nạn lớn thì mừng rỡ vô cùng, luôn mồm gọi Bắc Lạp Sư Môn là

“Miêu huynh” hết sức thân thiết. Bắc Lạp Sư Môn vốn trọng nữ khinh nam, đi cùng với nam tử rất là bất đắc dĩ, nghe thiếu niên này nói bừa nói ẩu thì trong lòng rất buồn bực, liền nhắm mắt giả ngủ, không thèm để ý nữa.

Cốc Chấn sợ sau lưng đuổi đến nên chạy đến mức kiệt sức thì mới ngồi phệt xuống, thầm nghĩ: “Lão tử lần này như cá về biển lớn, chim xông lên trời, dù là Đông Đảo ngũ tôn gì gì đó đều ngửi rắm của ta.” Nghĩ vậy thì mừng rỡ vô cùng, lăn lộn mấy cái trên mặt cỏ, thấy Bắc Lạp Sư Môn bộ dạng lười biếng thì bất giác cười nói:

- Mèo con đều ngủ ngày thức đêm, bây giờ nửa đêm gà gáy mà còn ngủ cái gì nữa? Còn không dậy bắt chuột sao?

Nói rồi nổi lòng tinh nghịch, liền nắm lấy gáy của nó, không ngờ Bắc Lạp Sư Môn hai mắt trợn lên, vuốt chụp vù tới, lưng bàn tay Cốc Chấn đau đớn rồi xuất hiện thêm năm vết máu, bất giác tức giận nói:

- Còn mèo quý quái, cào ông nội người à?

Rồi múa chưởng định đập xuống thì thấy Bắc Lạp Sư Môn lạnh nhạt nhìn tới, ánh mắt rất âm trầm.

Cốc Chấn sững sờ, chốc lát liền chuyển giận thành cười, mắng:

- Mèo quý, dám trừng mắt nhìn lão tử à?

Rồi bàn tay khua khua trên đầu Bắc Lạp Sư Môn nhưng không thật sự đánh xuống. Bắc Lạp Sư Môn vốn định đợi tay hấn đánh xuống thì cào cho một phát nhớ đời, nhưng không ngờ Cốc Chấn khôn ngoan lại không đánh thật, nó nhìn một lúc rồi cảm thấy buồn chán, liền nhắm mắt ngủ.

Cốc Chấn hưng phấn một hồi thì cảm giác mệt mỏi xông lên, liền nghĩ: “Phải kiếm một chỗ ngủ mẹ nó cái.” Liền lập tức chậm rãi tiến lên tìm nhà xin ngủ nhờ.

Không ngờ vừa rồi hắc vôi chạy giữ mạng nên toàn chọn chỗ hoang vu mà chạy, bất giác đã chạy vào sâu trong núi. Bóng đêm tối đen, hắc sớm đã lạc mất phương hướng, đi mấy chục dặm cũng chẳng thấy đèn lửa gì, chân tay mỏi mệt liền tìm một tảng đá lớn ngồi xuống nghỉ ngơi. Ngồi chưa ấm chỗ thì bỗng một cơn gió nổi lên, lờ mờ ẩn chứa mùi tanh hôi.

Cốc Chấn giật mình lông tóc dựng đứng, quay đầu nhìn lại thì cả kinh, chỉ thấy một con mãnh hổ trán trắng đứng sừng sững sau lưng, đôi mắt to như chuông đồng lộ vẻ hung dữ.

Cốc Chấn tuy có mưu kế thay trời đổi đất nhưng lại không có năng lực hàng long phục hổ, gặp phải kẻ độc ác toàn dựa vào mưu kế để làm trò, nhưng bây giờ gặp phải một con mãnh hổ thì thật sự chẳng có cách nào. Trong chớp mắt tuy hắc không đến nỗi nhào ra như bùn nhưng chân tay cũng cứng đờ, không nhúc nhích nổi.

Tiếng hổ gầm trầm động, con hổ đó giơ chân trước định nhảy tới thì Cốc Chấn bỗng cảm thấy trong lòng động dậy rồi Bắc Lạp Sư Môn chui ra, đôi mắt xanh lè nhìn thẳng vào mắt ác hổ.

Con hổ đó vốn chăm chú nhìn Cốc Chấn, lúc này chợt bị con mèo nhỏ thu hút thì lập tức dừng lại, đi đi lại lại, mũi khịt khịt có vẻ hơi quẫn bách.

Bắc Lạp Sư Môn vẫn có vẻ nhàn hạ, đứng yên trên mặt đất liền chân gãi gáy, phút chốc chợt đứng dựng người lên, lông dài trắng như tuyết xù ra bốn phía. Con hổ bất giác kinh hãi lùi lại nửa thước trầm giọng gầm rống. Bắc Lạp Sư Môn lại kêu meo một tiếng rồi đột nhiên uyển chuyển bước đi vòng quanh con hổ đó.

Dã thú con nào yếu sẽ bị con mạnh hơn ăn thịt, thường sống bên bờ vực sống chết nên trực giác nhạy bén hơn hắc con người. Con hổ đó cảm thấy rất không ổn, bất giác mất tự chủ, theo nhịp vòng quanh của Bắc Lạp Sư

Môn lại cứ đứng yên, hai mắt trước sau vẫn không rời đôi mắt của con mèo, không ngớt gầm gừ.

Cốc Chấn cứng đờ đứng một bên, vừa kinh hãi lại vừa cảm thấy thú vị. Hai con thú đó một thì to lớn hung ác, hoa văn loang lổ, một con thì nhỏ bé diêm tĩnh, trắng mượt dễ thương, một lớn một nhỏ đối diện như vậy thật là cực kỳ quái dị.

“Đúng rồi.” Ý nghĩ Cốc Chấn chuyển động như chớp: “Mèo quý khổng chế lão hổ chính là cơ hội để ta chạy giữ mạng.” Hắn vừa định quay người thì lại thầm nghĩ: “Không được, không được, con mèo quý hai lần cứu ta, ta lại bỏ nó mà chạy thì chẳng phải không có nghĩa khí ư?” Nghĩ tới đó thì trong lòng bất giác buồn cười: “Lão tử chẳng lẽ điên rồi ư? Với mèo với chó mà cũng nói chuyện nghĩa khí sao?” Tuy trong lòng tự chế nhạo chính mình nhưng cũng không bỏ đi nửa bước.

Chỉ thấy bước chân ngăn ngui của Bắc Lạp Sư Môn càng lúc càng nhanh, đi đến vòng thứ ba thì một cơn gió thổi tới, cây lay lá rụng kêu lên xào xạc, rồi đột nhiên một tiếng hổ gầm rung chuyển trời đất vang lên. Trước mắt Cốc Chấn tối sầm lại, con hổ đó đã nhảy vọt lên không, như một hòn núi bay tới che hết cả ánh trăng sao.

Bóng trắng loáng lên, Bắc Lạp Sư Môn rút về bên trái rồi bỗng tung mình chuyển sang bên phải, bóng hổ dáng mèo chập vào nhau giữa không trung.

- Meo!

Một tiếng mèo kêu lạnh lẽo vô cùng khiến cho người ta tê buốt tim gan.

- Mèo quý...

Cốc Chấn trong lòng chấn động buột miệng kêu lên, sau đó một tiếng hổ gầm đinh tai, cỏ hoa ngã rạp, lá cây rơi rụng, con hổ trán trắng đó bốn

chân đứng trên mặt đất, như điên như cuồng lắc đầu vẩy đuôi, chồm lên nép xuống, hai hàng máu tươi từ mắt nó trào ra rơi lộp bộp xuống đất.

Cốc Chấn kinh hãi nghi hoặc không ngừng, định thần nhìn qua thì thấy Bắc Lạp Sư Môn cuộn lại như một quả cầu lông màu trắng, bốn chân như móc câu móc chặt vào đầu hổ, cho dù con hổ dữ có nhảy nhót vùng vẫy thế nào nó cũng không động đậy.

Tiếng răng rắc vang lên, đầu hổ nứt ra, đỉnh đầu con hổ đó bị Bắc Lạp Sư Môn xé vỡ, lộ ra não tủy bốc hơi nghi ngút. Con hổ như sa rượu, lắc lư chạy mấy bước rồi cuối cùng ngã rầm xuống không động đậy gì nữa.

Cốc Chấn nhìn xác hổ giật mình hồi lâu, lại nhìn con mèo Ba Tư kia sớm đã đứng sang một bên, cẩn thận liếm láp vết máu dính trên móng vuốt, chốc lát đã liếm xong rồi quay lại. Cốc Chấn nhìn con mèo nhỏ bé đó bỗng cảm thấy tim nhảy thon thót, vòng tay cười nói:

- Miêu huynh, ơn cứu mạng xin đa tạ, đa tạ.

Vừa nói vừa không tự chủ được lùi lại từng bước.

Bắc Lạp Sư Môn thấy hăn co co rúm rúm thì rất buồn bực, bóng trắng loáng lên, Cốc Chấn đã cảm thấy trên đầu vai có thêm một vật lông mềm mượt thì lập tức toát mồ hôi lạnh, chân tay cứng đờ ra. Phải một lúc, không cảm thấy con mèo đó có hành động gì khác lạ thì mới yên lòng, cười khố nói:

- Xưa có Võ Tòng, giờ có miêu huynh, Cốc mỗ kiến thức kém cỏi rồi. Ngày sau còn mong được lão gia chỉ bảo, nếu có chỗ nào đối đãi không tốt xin bỏ qua cho.

Hăn không biết con mèo này nghe có hiểu hay không, tóm lại là nói càn nói bậy một hồi để cho nó vui lòng, tránh khỏi mặt “mèo” giận dữ, cào mình một cái thì thật là hồng phúc.

Đã có mèo thần trên vai, Cốc Chấn đi lại trong rừng dững cảm hơn nhiều, sang ngang chạy dọc chẳng sợ sệt gì, không bao lâu đã tìm được một cái sơn động, trái lá khô lăn ra ngủ.

Nghỉ ngơi nửa đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy thì bỗng cảm thấy tức ngực, định thần nhìn lại thấy Bắc Lạp Sư Môn đang cuộn tròn trên ngực mình ngủ say. Cốc Chấn thầm mắng: “Con mèo quý lại đòi hưởng phúc, lấy lão tử đây làm giường cơ à?” Nhưng lại không dám ngang nhiên chửi mắng, chỉ cẩn thận ôm nó lên đi ra ngoài động, bỗng thấy trước cửa động đặt hai con thỏ hoang đều bị móc mắt cắn cổ, mới nhìn đã nhận ra ngay là tác phẩm của Bắc Lạp Sư Môn.

Cốc Chấn vừa đúng lúc bụng đói ùng ục, lập tức mặt mày mừng rỡ kiểm một khối đá nhọn, tìm khe suối làm sạch mấy con thỏ hoang rồi nướng chín vàng bên bờ suối, lựa lấy một ít ngon mềm cho con mèo ăn, còn lại thì như hổ như sói chén cả vào bụng.

Ai ngờ ở sâu trong núi, mùi thịt thơm tỏa ra bốn bề lại dụ đến một con sói xám. Bắc Lạp Sư Môn ăn no uống đủ, đang muốn thư giãn gân cốt liền tung mình nhảy lên cổ con sói cắn vào gáy nó kêu u u.

Con sói như hóa điên, nhảy lên chồm chồm muốn hất con mèo xuống, nhưng vẫn đi vào vết xe đổ của con mãnh hổ tối qua, hao tổn khí lực mà vẫn bị kiềm chế, không bao lâu thì dựng đuôi kêu lên thảm thiết xin tha mạng. Lúc này Bắc Lạp Sư Môn mới nhảy xuống. Con sói đó cũng rất xảo trá, sau gáy vừa nhẹ đi lập tức quay người bỏ chạy.

Bắc Lạp Sư Môn lao vù tới trước mắt, nhảy phải vọt trái lại nhào lên cổ con sói xám. Con sói vùng vẫy một lúc lại xin tha mạng. Bắc Lạp Sư Môn lại thả nó ra, sói xám lại chạy, Bắc Lạp Sư Môn lại dùng cách cũ bắt nó lại. Cứ bắt rồi thả như vậy mấy lần chẳng có vẻ gì buồn chán.

Cốc Chấn đứng bên xem kịch, nhìn ra con Bắc Lạp Sư Môn tuy thông minh nhưng vẫn khó thoát khỏi bản tính của loài mèo. Có câu rằng: “Mèo vờn chuột, nghịch rồi mới ăn.” Nó lại biến con sói xám thành vật chơi đùa, thoải mái nghịch ngợm. Nhìn như vậy một lúc, Cốc Chấn bỗng nhận ra, thì ra con mèo Ba Tư này đem qua phục hổ, bây giờ bắt sói đều dùng một loại kỹ thuật. Trước hết vọt về bên trái để thu hút tâm thần đối thủ rồi sau đó lại vọt về bên phải, nhảy lên đầu cổ đối thủ, móc mắt và phá các lỗ thủng khác. Đầu não bị phá thì cho dù là đối thủ gì cũng phải thất bại.

Điều đó nhìn thì đơn giản mà thực ra lần nào cũng hiệu quả. Cốc Chấn nảy lòng hiếu kỳ, lưu ý quan sát, chỉ cảm thấy con mèo Ba Tư lúc vọt sang trái thì không nhanh lắm, nhưng lúc vọt sang phải thì chuyển sang gấp gáp, đến lúc tung mình vọt lên không thì lại biến thành chậm, nhằm đúng vị trí đối thủ rồi hạ xuống. Trái phải bay hạ, bốn loại cử động đó liên lạc như một, trong đó còn chứa nhịp điệu rất tinh vi.

Cốc Chấn nhận ra điều này thì bỗng nảy hứng chí, bắt đầu học theo Bắc Lạp Sư Môn trái phải nhảy hạ, nhưng cảm thấy thân pháp đó lại rất đơn giản, chỗ kỳ diệu đều nằm cả ở nhịp điệu. Lúc Cốc Chấn nhảy nhót chuyển tốc độ quá gấp, bỗng không cẩn thận hai chân vướng vào nhau ngã lăn ra. May mà da mặt hăn dày, không những không xấu hổ mà lại vui vẻ, nằm trên mặt đất cười hi hi.

Bắc Lạp Sư Môn bị cử động của Cốc Chấn hấp dẫn, liền thả con sói xám ra ngưng thần chăm chú nhìn, đôi mắt xanh lè dần dần sáng lên. Cốc Chấn bò dậy, vòng tay cười nói:

- Xin miêu huynh lão gia chỉ giáo cho.

Rồi lại cất bước nhảy trái vọt phải. Nhưng trước nay hăn làm việc gì cũng đều không thích tuân theo quy luật, lúc còn nhỏ đọc sách rõ ràng nhớ kỹ không sai một chữ nhưng lúc đọc lên thì lại cố ý tăng thêm câu chữ, bổ sung cách giải thích của mình, thầy dạy trên đảo đều phải đau đầu. Sau đó

học võ cũng vẫn như vậy, không thích một chiêu thức nào cả, chiêu thức luyện được một nửa thì bỗng vô cớ tạo thêm động tác màu mè vào đó, đem những môn tuyệt học cực hay luyện thành tùy tiện nhố nhăng. Cốc Thần Thông hết sức tức giận, bắt hắc thay đổi, ai ngờ Cốc Chấn không những không chịu đổi tính mà ngược lại còn ỷ vào trí thông minh, coi thường võ lực, lại ngại tập võ khổ sở nên không chịu chuyên tâm luyện võ nữa.

Cho đến thời gian gần đây, do võ công thấp kém, liên tục bị thua thiệt, nhất là sau khi gặp Cốc Bình Nhi thì Cốc Chấn mới học được từ thất bại, sinh ra lòng hướng võ. Lúc này hắc học bộ pháp của mèo, mới bắt đầu đã dần phát bệnh cũ, lại tự ý thay đổi loạn lên, sửa chữa tứ tung, thêm vào đủ loại màu mè như quay eo lắc hông, lại biến một đòn sát thủ của linh thú thành kiểu múa hát nhảy nhót, khoe khoang lá lơi.

Thân pháp này của Bắc Lạp Sư Môn vốn là trong khi đánh giết cầm thú mà luyện thành, toàn lấy việc giết đối thủ làm chính yếu, hoàn toàn không có những động tác náo loạn như vậy. Cốc Chấn quấy rối đang vui thì đầu vai bỗng trầm xuống, Bắc Lạp Sư Môn đã nhảy lên đưa móng vuốt ra cào trên mặt hắc. Cốc Chấn đau quá vội kêu lên:

- Miêu huynh, có gì cứ nói, có gì cứ nói...

Bắc Lạp Sư Môn kêu khê một tiếng rồi nhảy xuống chạy vào rừng, không bao lâu đã bắt về một con cáo, thả rồi lại bắt, bắt rồi lại thả. Con cáo quỷ quyệt hơn xa sói xám nên không mắc bẫy dương đông kích tây, nhưng Bắc Lạp Sư Môn vẫn dùng thân pháp kỳ diệu đó, con cáo kia cho dù chạy thế nào thì vẫn luôn một chiêu là bị bắt lại.

Cốc Chấn trông thấy liền biết con mèo này biểu diễn chiêu thức trước mặt là có ý dạy cho mình, bất giác vừa kinh hãi vừa hổ thẹn, liền thu lại tính cợt nhả, ngưng thần chăm chú quan sát.

Hắn nếu có lòng muốn học thì tốc độ nắm bắt hơn xa người thường. Không bao lâu đã học hết thuật di chuyển tấn công của Bắc Lạp Sư Môn, chỉ đáng tiếc là thể lực không đủ nên lúc thi triển ra chỉ được một nửa, kém nhanh nhẹn. Lại nghĩ Bắc Lạp Sư Môn lợi hại như vậy thì không phải là thần tiên trong loài mèo mà phải là vua trong loài mèo. Ngày trước Đông Đảo có võ công gọi là “Tiên Vị công” chiếm mất chữ “Tiên” rồi, bây giờ chỉ bằng dùng luôn chữ “Vương”, gọi là “Miêu Vương bộ” thì còn gì hay bằng.

Rồi cả ngày tập luyện hơi thành thực. Sáng sớm hôm sau, Cốc Chấn mới vừa tỉnh lại thì bỗng nghe tiếng dã thú gầm gừ, hắn ngái ngủ chưa hết, mở mắt nhìn ra thì thấy trước động có một con sói hung dữ phục sẵn, chân trước cào cào mặt đất, mắt như bó đuốc, khoe miệng dài chảy ròng ròng.

Cốc Chấn vô cùng sợ hãi nhảy dựng lên, lúc nhìn lại thì Bắc Lạp Sư Môn cuộn thành một cục đang bám trên gáy con sói thì Cốc Chấn mới thở phào một hơi. Không ngờ Bắc Lạp Sư Môn bỗng nhiên nhảy xuống, con sói đó phát ra tiếng gầm lớn, như một mũi tên nhảy vọt tới. Cốc Chấn bỗng gặp đánh lén suýt nữa đã bị trúng vào người, liền vội sử dụng “Miêu Vương bộ” lén ra sau lưng con sói, chạy ra ngoài động rồi dùng cả tay lẫn chân leo lên một cây đại thụ.

Mới leo lên một nửa thì bỗng cảm thấy lưng bàn tay đau nhói, ngược mắt nhìn lên đã thấy Bắc Lạp Sư Môn đang ở phía trên, móng vuốt cào cào, kêu lên u u. Vuốt mèo tuy nhỏ nhưng lực lại mạnh, mặt Cốc Chấn bị trúng mấy phát thì mắt mờ cả đi, lập tức rơi từ trên cây xuống.

Cốc Chấn lúc này mới tỉnh ngộ, con sói hung dữ đó chính là Bắc Lạp Sư Môn đem tới để đối phó với mình thì lập tức vừa kinh hãi vừa tức giận, chửi “Mèo quỷ” ầm lên, nhưng chỉ hận có sói dữ tại đó nên không chửi được lâu, chỉ còn cách nghiêng răng dùng “Miêu Vương bộ” để tự bảo vệ mình. Một người một sói cứ đuổi nhau vòng tròn, tranh giành sống chết, làm bụi đất bay mù mịt.

Ác đấu một lúc thì Cốc Chấn đợi có sơ hở liền lén ra sau lưng con sói, nhào lên như hổ rồ bẻ mạnh, rắc một tiếng đã gãy cổ con sói.

Trong rừng yên tĩnh, cành lá khe khẽ rung rinh, ánh mặt trời chiếu xuống đất như rải vàng lá. Cốc Chấn nằm trên xác con sói, mệt mỏi muốn chết, lại cảm giác từ khi sinh ra đến giờ chưa từng vất vả thế này, nhất thời chỉ cố thở phì phò. Chân tay người ngợm hăn đều bị cào, quần áo cũng rách ra từng mảnh, lộ ra đầy vết cào rách da thấu thịt máu chảy ròng ròng.

Hơi thở dần ổn định, Cốc Chấn bò dậy ngược mắt nhìn thì Bắc Lạp Sư Môn đang nằm trên cây, liếm láp tay chân lông lá đầy vẻ an nhàn. Cốc Chấn trong lòng rất oán hận, hai tay chống eo cứ “Mèo thối, mèo quỷ” chửi ầm lên. Bắc Lạp Sư Môn cũng không thèm để ý, chỉ nhắm mắt nằm sưởi nắng.

Cốc Chấn chửi một hồi rồi cũng chẳng làm được gì, liền đem tức giận trút lên người con sói, lột da nướng thịt rồi ngoạm rào rào. Trong lòng lại tưởng tượng đó là Bắc Lạp Sư Môn, cứ chửi một tiếng “Mèo quỷ” lại cắn một miếng, cho đến khi no rồi mới hậm hực ngừng lại. Lúc đó nhìn ngó xung quanh lại không thấy Bắc Lạp Sư Môn đâu nữa.

Cốc Chấn còn chưa hết tức giận, thầm tự suy tính: “Con mèo quỷ quái đó thật đáng ghét, xưa nay chỉ có ta lập kế lừa người mà hôm nay lại bị con súc sinh đó lừa, không được, không thể để như vậy được. Nhất định phải tìm cách nào để báo thù.” Còn đang nghiền răng hung dữ thì chợt ngửi thấy một mùi hương lạ, như rượu mà không phải rượu, thấm vào tận gan ruột. Mấy hôm nay Cốc Chấn chưa được uống rượu, tức thì nuốt nước bọt đưa mắt nhìn qua, thấy Bắc Lạp Sư Môn ngậm một cây linh chi màu tím lạng lẽ đến gần, tới bên chân Cốc Chấn thì nằm khoanh tròn lại ngủ mất.

Cốc Chấn kinh hãi nghi hoặc, liền cầm cây linh chi màu tím đó lên ngắm nghía, thấy lá linh chi to bằng lòng bàn tay, sáng bóng trong suốt, trên thân cây như có ánh sáng màu tím lưu chuyển. Càng kỳ diệu là cây

linh chi màu tím này thơm phưng phức, mùi như rượu ngon khuấy động con sâu rượu trong bụng hẳn, liền lập tức cắn một miếng, thấy ngọt như đường, xộp như bơ, vào miệng liền tan ra, trôi xuống bụng hóa thành một luồng hơi ấm tụ lại mà không tan ra.

Cốc Chấn ăn mấy miếng hết sạch, cả người sáng khoái, dư vị còn chưa phai, liếc con Bắc Lạp Sư Môn thì lòng oán giận cũng tiêu tan gần hết, thầm nghĩ: “Coi như con mèo quỷ mày có lương tâm, đem cho ta món ngon, chúng ta tạm thời thanh toán xong.” Vừa nghĩ như vậy thì bỗng cảm giác buồn ngủ dâng lên, mi mắt nặng nề. Cốc Chấn trong lòng ngạc nhiên, liên tục lắc đầu nhưng sao cũng không thể xua tan cảm giác buồn ngủ. Hắn thông minh biết bao, liền trừng mắt nhìn Bắc Lạp Sư Môn, thấy cái bóng trắng nhỏ bé đó dần dần mờ đi. Cốc Chấn trong lòng kinh hãi giận dữ, bất giác lầm nhảm nói:

- Mèo quỷ, mày khá lắm, khá lắm, lại bày kế lừa lão tử...

Tiếng chửi còn chưa ra khỏi miệng thì mi mắt đã sụp xuống rồi không biết gì nữa.

Giấc ngủ đó không lo không nghĩ, lúc tỉnh lại Cốc Chấn cảm thấy đầu óc thoải mái, liền lập tức đứng dậy đi lại mấy bước, bỗng cảm thấy miệng vết thương đau nhói. Cúi đầu xuống nhìn thì không biết vì sao vết thương trên người đều đã khép miệng, chỉ còn lại vết máu mờ mờ.

Cốc Chấn kinh ngạc rồi hiểu rõ đó là công hiệu của cây linh chi màu tím kia, lập tức vô cùng mừng rỡ, kêu lên:

- Miêu huynh, miêu huynh.

Rồi chạy ra khỏi động. Bước chân còn chưa kịp dừng lại thì cây cối rung lên xào xạc rồi hai con sói lớn chui ra, nhe nanh múa vuốt nhào tới.

Lòng vui sướng tràn ngập của Cốc Chấn hóa thành một cục tức giận, không còn cách nào đành phải thi triển “Miêu Vương bộ” chống đỡ. Nhưng lần này có thêm một con sói nữa nên ứng phó nguy hiểm hơn nhiều. Khổ sở chiến đấu một hồi rồi cũng không chế được hai con sói, ai ngờ Bắc Lạp Sư Môn không cho hẳn kịp thở đã lại lần lượt đem đến ngày càng nhiều sói hoang, chó hoang, thậm chí cả báo đốm lớn để đánh với Cốc Chấn. Cốc Chấn nếu bị thương thì nó lại ngậm linh chi màu tím đến. Cốc Chấn ăn xong liền ngủ lả ra như chết, chỉ là mỗi lần tỉnh lại thì vết thương đã lặn, thể lực cũng hồi phục hơn xa trước đó.

Trong rừng kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, vốn là đua tranh võ lực để giành thắng lợi. Cốc Chấn bình thường thông minh xảo trá nhưng đối mặt với đám mãnh thú này lại chẳng dùng được chỗ nào, chỉ còn cách đem hết dũng khí, sức lực ra để mong toàn mạng. May mà tính hăng thích khiêu chiến, ưa mạo hiểm nên càng đến lúc sống chết thì lại càng kích phát được tiềm lực của bản thân, vì vậy lúc đầu thì tức giận nhưng đánh giết vài lần rồi ngược lại sinh ra vô cùng hứng thú, nhịp điệu thần kỳ trong “Miêu Vương bộ” nắm được cũng ngày càng sâu, chế phục ác thú xong vẫn còn dư sức. Đặc biệt là sau khi ăn linh chi màu tím xong thì ngày càng cảm thấy người khỏe thân nhẹ, tinh lực dâng tràn, nhảy cao hơn, chạy nhanh hơn, múa quyền vung cước đều rất mạnh mẽ. Chỉ khổ cho hổ báo lang sói trong núi này chỉ trong vài ngày ngắn ngủi bị chết không ít. Cho dù không chết thì cũng bị Cốc Chấn đâm đá cho sưng đầu mờ mắt, cụt đuôi bỏ chạy.

Một ngày kia, Cốc Chấn ra sức hồi lâu rồi cũng đuổi được một con mãnh hổ, thân thể đã cực kỳ mệt mỏi, nhìn quanh không thấy Bắc Lạp Sư Môn đâu thì liền ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngồi được một lúc, bắt đầu buồn ngủ thì trong lòng Cốc Chấn chợt chấn động. Mấy ngày này hẳn phải đối diện tranh đấu với thú hoang nên đã dần dần sinh ra cảm giác linh hoạt khác thường với nguy cơ trong rừng, liền lập tức mở bừng mắt, lại thấy Bắc Lạp Sư Môn đứng cách hơn một trượng, miệng ngậm một cây linh chi màu tím, ánh xanh trong mắt vô cùng âm trầm.

- Mèo quý. - Cốc Chấn thở phào một hơi, cười nói - Lại đem tới để ăn à?

Còn chưa dứt lời thì tim bỗng đập dồn dập, một cơn ớn lạnh chạy khắp toàn thân. Cốc Chấn vội quay đầu thì liền nghe một tiếng rít dài nghe như gà con mới nở mà cũng như tiếng xé lụa. Chớp mắt từ trong đám cây cỏ cách mười trượng chui ra một cái đầu rắn to như cái đầu, phía sau là thân rắn uốn éo như nước chảy, cả người toàn vảy tím dài tới bảy trượng.

Cốc Chấn không tin thiên hạ lại có con vật ghê gớm như vậy, cho dù y có trấn tĩnh hơn người cũng không khỏi hai mắt trợn trừng nín thở, mắt thấy con rắn khổng lồ đó thở phì phì, cuộn tròn lại cao tới hai trượng, mắt rắn đỏ ngầu chăm chăm nhìn Bắc Lạp Sư Môn.

Bắc Lạp Sư Môn bỗng há miệng, chân trước móc một cái, cây linh chi tím đỏ bay vọt ra xa. Xù một tiếng, cái đầu rắn bỗng chớp lên đớp về phía linh chi.

Bắc Lạp Sư Môn e ngại đầu rắn quá cao không dễ nhảy lên nên ném cây linh chi tím ra để dụ con rắn khổng lồ đó chúc đầu. Đầu rắn vừa cúi xuống thì nó liền dùng thân pháp kia để nhảy lên đầu rắn, vừa định chụp xuống thì cuồng phong chợt rít lên, đuôi rắn to tướng đã quét nhanh tới. Bắc Lạp Sư Môn còn chưa đứng vững, liền bị lực nặng ngàn cân hất văng ra ra. Nó vẫn rất ghê gớm, lộn người giữa không trung rồi nhẹ nhàng rơi xuống, cong mình lên như cây cung cất tiếng gào sấm nhọn, hai mắt lóe lên hung dữ.

Đúng lúc này, con rắn bỗng quay đầu chăm chăm nhìn Cốc Chấn, lưỡi rắn thò ra thụt vào thở phì phì có vẻ phẫn nộ.

Cốc Chấn tuy không biết con rắn này vì sao lại tìm đến gây sự nhưng nghĩ trong thoáng chốc đã biết là nhất định có liên quan đến Bắc Lạp Sư Môn và linh chi tím, bất giác liền trừng mắt nhìn con mèo lòng thằm chửi mắng.

Thì ra linh chi tím mà Cốc Chấn ăn vốn là một vật quý trong trời đất, đón linh khí của sông núi, tinh hoa của mặt trời mặt trăng, trải qua mấy trăm năm mới thành hình, có thể bổ khí lợi người, nâng cao sức lực, trị những bệnh không thể trị được, chữa những vết thương không thể chữa được. Cũng vì nó thần kỳ mà ngày linh chi thành hình có rất nhiều cầm thú muốn chiếm đoạt, sau một hồi tranh đấu cuối cùng bị con rắn khổng lồ này chiếm lấy.

Bắc Lạp Sư Môn cũng là linh thú, vừa đến nơi này liền biết có linh chi tím ở đây, nó liền dựa vào trí khôn tiểu xảo để thừa lúc con rắn này ra ngoài tìm thức ăn để xông vào hái trộm. Con rắn lúc đầu không phát hiện ra, ai ngờ Bắc Lạp Sư Môn tham lam không chán, không chỉ tự mình ăn mà còn lấy về cho người khác. Linh chi tím vốn là vật quý, không đầy mấy ngày đã chẳng còn lại bao nhiêu. Con rắn sau khi biết được thì tức giận vô cùng, không ăn không uống cả ngày ẩn nấp ở gần hang, chờ Bắc Lạp Sư Môn lại đến thì lập tức xông ra.

Con rắn sống đã ngàn năm, thông minh vô cùng. Bắc Lạp Sư Môn dùng hết đủ mọi cách vẫn không thắng được, nhưng con mèo này rất ngang ngược, không giành phần hơn thì quyết không ngừng lại, vì vậy đã không thể thắng được thì liền chui vào hang rắn trộm lấy một cây linh chi tím. Con rắn không chịu buông tha, rời khỏi hang một mạch đuổi tới. Cốc Chấn cũng đã ăn linh chi tím nên có mùi thơm của nó, con rắn ngửi thấy thì tức giận điên cuồng, cái miệng khổng lồ ngoác to lộ ra đôi nanh nọc lớn như trường kiếm rồi bỗng lắc đầu như điện lao tới.

Cốc Chấn vội dùng “Miêu Vương bộ” tránh được một đòn, lắc người nhảy lên cổ rắn hét lớn một tiếng vung quyền định đánh xuống, không ngờ đầu rắn chợt vẩy một cái, khắp người Cốc Chấn tê buốt, mấy trăm khớp xương như muốn rời cả ra, bay vọt lên không ngã ra mấy trượng. May mà hắn trải qua mấy ngày rèn luyện nên đã nhanh nhẹn hơn nhiều, vừa rơi

xuống đất liền lăn đi, tránh khỏi đuôi rắn quét đến. Còn chưa kịp đứng dậy thì miệng rắn lại đớp tới, khí độc gió tanh khiến người ta phát nôn.

Trong lúc nguy cấp, Bắc Lạp Sư Môn lắc người nhảy lên lưng rắn, cào mạnh vào người nó, nhưng vảy rắn rất chắc chắn, chỉ lưu lại năm vết trắng mờ mờ. Có điều so với Cốc Chấn thì con rắn này e ngại con mèo Ba Tư đó nhiều hơn, lập tức bỏ Cốc Chấn rồi đầu đuôi cùng quét tới. Bắc Lạp Sư Môn không dám chống đỡ, đành phải nhảy tránh.

Hai bên nhanh như gió giạt, tranh qua đấu lại. Con rắn khổng lồ vô cùng mạnh mẽ, công thủ linh động, lấy một chọi hai mà vẫn không rơi vào thế yếu. Còn trong ba kẻ này thì Cốc Chấn là yếu nhất, liên tiếp bị nguy hiểm, bất giác trong lòng chuyển động, thầm nghĩ: “‘ Binh pháp Tôn Tử’ có nói: ‘người dẫn quân đội hình phải như con rắn, đầu bị đánh thì đuôi cứu, đuôi bị đánh thì đầu cứu, còn bị đánh ở giữa thì cả đầu lẫn đuôi đều cứu.’ Con rắn này nói chung cũng theo kiểu ‘dẫn quân’ như vậy, hợp với xà trận trong binh pháp, đầu đuôi tiếp ứng lẫn nhau khó mà công phá được. Vì vậy việc trước mắt là phải phá xà trận của nó.” Vừa nghĩ như vậy, lại chợt thấy cây linh chi tím kia vẫn ở một bên, con rắn khổng lồ kia đang tập trung vào đối thủ nên không để ý đến được. Lại đảo mắt thấy đằng xa có một cây cổ thụ chọc trời to ba người ôm, cao vượt lên khỏi cánh rừng, có khí thế xuyên mây.

Cốc Chấn lập tức phát động, dùng “Miêu Vương bộ” lướt đến nhặt cây linh chi tím lên rồi chạy thẳng tới cây cổ thụ kia. Con rắn phát ra tiếng phì phì giận dữ rồi trườn nhanh như gió đuổi theo. Không ngờ Bắc Lạp Sư Môn từ bên cạnh đánh lén, con rắn khổng lồ vừa đánh vừa đuổi, đuổi đến dưới cây cổ thụ thì Cốc Chấn sớm đã leo lên giữa cây. Con rắn cuốn vào thân cây nhanh chóng trườn lên, chớp mắt đã đến sau lưng Cốc Chấn. Cốc Chấn đang trèo thì tiếng rắn rít phì phì càng lúc càng gần, gắt giắc tay chân mềm nhũn không có sức leo trèo nữa. Lúc này bỗng nghe tiếng mèo kêu rồi

Bắc Lạp Sư Môn nhảy lên đầu rắn, cào một cái mắt trái con rắn liền đổ máu.

Thì ra con rắn này cuốn lấy thân cây, trên thì không tới trời, dưới thì không tới đất nên đầu đuôi không thể giúp đỡ lẫn nhau, xà trận tự nhiên bị phá. Xà trận bị phá thì đã không thể lắc đầu hất rơi đối thủ mà cũng không thể quét đuôi công địch, những chỗ yếu hại đều lộ ra dưới móng vuốt của Bắc Lạp Sư Môn. Lúc này mắt trái của nó bị đánh trúng, nhất thời đau không chịu nổi, đảo ngược thân hình định lúi lại xuống đất thì không ngờ Bắc Lạp Sư Môn bỗng hướng miệng thẳng vào vết thương trên mắt con rắn, thân thể phồng lên to gấp mấy lần, lông dựng đứng lên rồi chuyển về kích cỡ như cũ. Lúc phồng lên lúc thu lại, nó bỗng chốc đã thối không khí vào trong vết thương của con rắn. Trong nháy mắt trên đầu rắn nổi lên một cái u lớn càng lúc càng phồng to. Con rắn khổng lồ kêu rít không ngừng, thân thể ra sức vặn vẹo có vẻ nhưng đang đau đớn ghê gớm.

Cốc Chấn trông thấy thì âm thầm khen tuyệt. Thì ra con rắn đó sống đã lâu năm, vậy giấp chắc chắn, Bắc Lạp Sư Môn dù có bản lĩnh dứt gân bẻ xương những cũng khó mà làm nó bị thương được. Lần này nó có thể chọc thủng mắt con rắn toàn là vì xà trận bị phá, trong lúc bất ngờ mà thôi. Nếu con rắn nhắm mắt xuống lại mặt đất thì chắc chắn sẽ khó làm nó bị thương tiếp. Không ngờ Bắc Lạp Sư Môn lại chột xuất quái chiêu, thối không khí vào miệng vết thương nhỏ bé, lại có thể khiến con rắn này trong chốc lát da thịt rách nát, bị trọng thương như vậy.

Nhất thời Bắc Lạp Sư Môn như một cái ống bễ đột lò, không đợi con rắn trườn xuống cây đã thân thể lúc phồng lúc thu, không ngừng thối khí vào cơ thể con rắn. Mắt con rắn càng lúc càng sưng lên, nháy mắt đã buông khỏi thân cây nặng nề rơi xuống làm bụi đất tung lên mù mịt. Bắc Lạp Sư Môn được thế thì không buông tha, bất kể con rắn có lăn lộn thế nào nó trước sau vẫn bám chặt đầu rắn, ra sức thối khí. Thân thể con rắn càng lúc càng phồng to lên, cho dù đã rơi xuống đất vẫn không thể uốn lượn trườn

bò như trước nữa, trong cơ thể đau đớn không chịu nổi, hận không thể chết quách cho xong, càng nói gì đến xa trần nữa.

Không bao lâu, con rắn đã phồng lên gấp đôi, bụng to như cái trống, mắt muốn lọt ra ngoài. Lúc này Bắc Lạp Sư Môn mới nhảy ra, cuộn lại một bên thở phì phò. Cốc Chấn lại sợ con rắn trước khi chết cắn lại nên không dám xông tới, qua một giờ không thấy động đậy thì mới leo xuống cây, dẫm đá thân mình con rắn, nhưng nó chết đã lâu rồi.

Cốc Chấn thở phào một hơi, nhìn con rắn chết bất giác suy nghĩ: mấy ngày qua sống cùng cầm thú, lánh xa trần thế lại có cái vui của người ở ẩn. Có điều oan khuất chưa tẩy được, Lục, Diêu hai người sống chết chưa rõ, đúng là không phải lúc yên vui du ngoạn. Hiện giờ “Miêu Vương bộ” đã có chút thành tựu, lại có con mèo này hỗ trợ, ngay cả rắn độc từ thời thượng cổ mà còn có thể tiêu diệt được thì các loại cường địch có gì mà phải sợ.

Nghĩ đến đó, Cốc Chấn bỗng sinh hào khí, nghỉ ngơi chốc lát rồi đặt Bắc Lạp Sư Môn trên đầu vai rồi bước đi về phía nam.

Đi được một đêm, khi bình minh gà báo sáng, Cốc Chấn đứng trên sườn núi đôi mắt nhìn ra xa, thấy rừng núi tĩnh mịch, mây mờ đan dệt, nhà tranh khói bếp như tranh thủy mặc, trên vòm trời điểm vài ngôi sao sáng, bờ ruộng dọc ngang như bàn cờ, chia đồng bằng thành vô số khối vuông nhỏ, nhìn không thấy bờ bến.

Cốc Chấn mấy ngày rồi mới nhìn thấy cảnh tượng nơi trần tục, trong lòng bỗng sinh cảm giác bùi ngùi: “Thế giới rộng lớn này chẳng phải là một bàn cờ khổng lồ, bao nhiêu chúng sinh trong đó chẳng qua là những con cờ của tạo hóa, để mặc cho ông trời sắp đặt...” Nghĩ đến đó thì lại xoay chuyển ý tưởng: “Tạo hóa thì sao nào? Vận mệnh của Cốc Chấn ta chỉ nằm trong tay của chính mình, cứ không cho ông trời sắp đặt đấy.” Hắn nghĩ đến đó thì bỗng tiếng cười dài, tiếng cười đi xa vang vọng trong dãy núi sau lưng.

Sau khi xuống núi, Cốc Chấn sờ mó quanh người chẳng có lấy một xu, thì ra sau khi bị bắt thì những vật bên người đều bị Bạch Tương Dao lấy mất. May mà hắn sớm có phòng bị, đem ngọc tỷ truyền quốc và chiếc nhẫn Tài thần giấu ở chỗ khác nên mới thoát được. Liền hỏi đường, được biết Đồng Thành ở không xa, bất giác thăm nghi: “Mấy năm nay Triệu Thủ Chân, Giang Thuyền Chi, Diêu Trung Hành ở Đồng Thành kẻ nào cũng rất giàu có, lão từ nếu không làm tiền bọn chúng thì còn gì là nghĩa khí nữa.”

Nghĩ vậy thì ha ha cười lớn rồi cất bước, không bao lâu đã vào Đồng Thành, hỏi rõ đường rồi đến cửa hàng lụa “Chân Tụ” ở phía đông thành. Cửa hàng này là do nhà giàu nhất ở Đồng Thành là Triệu Thủ Chân mở ra, từ tơ sống đến hàng thêu cái gì cũng có mua đi bán lại, các hộ nuôi tằm dệt lụa quanh phạm vi mấy trăm dặm đều biết đến danh tiếng của Triệu đại quan nhân. Lúc này trước cửa đông như chợ, người buôn bán ra vào tấp nập, rơi vào mắt Cốc Chấn thì đám người buôn bán đó rõ ràng không phải là người mà là từng cục vàng lớn lẫn lộn cộc vào trong cửa hàng. Cốc Chấn đứng một bên nhìn, trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Đúng một lúc rồi Cốc Chấn tiến vào, trước cửa sớm đã có người làm thuê trông thấy. Chúng thấy hắn quần áo rách nát thì lập tức cản lại, nói:

- Đồ ăn mày, làm gì vậy?

- Còn làm gì nữa? - Cốc Chấn cười nói - Tất nhiên là mua gấm mua lụa rồi.

Tên người làm đó nghi ngờ, nhìn Cốc Chấn rồi nói:

- Cửa hàng này chỉ mua bán lớn, các món hàng dưới một trăm cân tơ sống hay năm mươi súc lụa thì không làm. Nếu muốn mua vài lụa làm quần áo mũ giày thì khuyên người đi thẳng theo phố này rồi chuyển qua góc phố, nhà thứ ba bên trái chính là một cửa hàng quần áo đấy.

Cốc Chấn thấy tên người làm đó có vẻ bợ đỡ thì cười cười, nói:

- Mắt chó nhìn người, người làm sao biết được ông nội đây không mua bán lớn? Chỉ sợ là ta mua được mà người không bán được thôi.

Tên người làm đó hừ mũi một tiếng, bộ dạng lười biếng không thêm để ý nữa. Cốc Chấn nhìn hẳn rồi đi thẳng vào. Tên người làm đưa tay ra cản lại, Cốc Chấn lắc người một cái thì tên người làm chặn vào không khí. Cốc Chấn đã đến sau lưng hẳn, rảo bước xuyên qua đám người rồi tới ngồi lên quầy hàng, gọi:

- Chưởng quỹ, chưởng quỹ.

Cả phòng đều kinh hãi, một đám chưởng quỹ, người làm chửi mắng ầm ĩ rồi đồng loạt xông lên. Cốc Chấn gác một chân đầy bùn đất lên mặt quầy, cao giọng gọi:

- Sao nào, chỗ này là cửa hàng bán gấm vóc hay là võ quán để đánh người?

Mọi người đều ngẩn ra, chưởng quỹ thì rẽ đám người tiến đến nói:

- Các hạ muốn mua gấm vóc ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Không sai, trước hết mua năm vạn súc lụa để lau chân.

Chưởng quỹ đó mặt lộ sắc giận, hét lên:

- Người vô lễ quá vậy? Đừng nói cửa hàng này không có năm vạn súc lụa trữ sẵn mà cho dù có thì cũng là gì có chuyện bán cho người lau chân.

- Tóm lại là kinh doanh nhỏ xít. - Cốc Chấn cười nói - Cũng được, vậy không làm khó người nữa. Thế này đi, ta mua một súc lụa, người nhất định phải bán cho ta nhé.

Chưởng quỹ đó không nhẫn nại được đành nói:

- Được rồi, được rồi, người làm, cho hắn một cuộn rồi đánh đuổi hắn ra khỏi cửa.

Quả thật có người làm cầm một súc lụa màu đến, Cốc Chấn nhìn cũng không thèm nhìn, ném sang một bên, cười nói:

- Đánh đuổi kẻ ăn mày ư? Lụa mà ông đây muốn mua không giống như kẻ khác đâu.

Chưởng quỹ đó thấy quần áo hắn rách rưới nhưng ngôn ngữ cử chỉ lại không như loại phạm tặc thì hơi cảm thấy kỳ quái, nói:

- Có gì không giống?

Cốc Chấn nói:

- Súc lụa mà ta cần dài năm trượng, rộng bốn thước, nặng nửa lạng, cửa hàng của người có không?

Chưởng quỹ hơi biến sắc mặt, ánh mắt lấp lóe một lúc rồi lắc đầu nói:

- Làm gì có loại lụa dài năm trượng rộng bốn thước. Dù có thì cũng phải nặng một cân, nếu nói nặng nửa lạng thì cửa hàng này kém cỏi, không có loại bảo bối đó.

Cốc Chấn cười cười nói:

- Người không có nhưng Triệu Thủ Chân có đấy.

Chưởng quỹ lại biến sắc mặt, ngần ngừ nói:

- Xin hỏi túc hạ là...

Cốc Chấn cười nói:

- Người không cần biết ta là ai, chỉ cần bảo Triệu Thủ Chân là có người đòi lấy “Thiên Tôn cấm” của hã, nếu không đưa ra thì phải đưa hai vạn lượng bạc ra.

Chương quỹ đó lòng phập phồng, hết sức ngờ vực. Thì ra Triệu Thủ Chân quả thật có một tấm lụa “Thiên Tôn cấm” dài năm trượng, rộng bốn thước, chất liệu tơ đặc biệt nặng không tới nửa lượng, dệt rất tinh vi khéo léo. Triệu Thủ Chân coi như là vật báu giữ nhà, người biết đến nó rất ít, người này lại ngang nhiên đến đòi lấy thì hoặc là kẻ thù, hoặc chính là bằng hữu rất quen thuộc của Triệu Thủ Chân. Hã lập tức không dám sơ suất, đành nói:

- Túc hạ nếu không báo thân phận thì tôi làm sao báo lại với chủ nhân được?

Cốc Chấn cười nói:

- Người chỉ cần nói với hã là có ông nội đến đây.

Chương quỹ hơi giật mình, ánh mắt có vẻ giận dữ nhưng hã từng trải đã nhiều, không biết thực lực của Cốc Chấn thì cũng không dám làm loạn, liền tìm một tên người làm nhả lại hai câu.

Tên người làm chạy đi rồi, Cốc Chấn vẫn gác chân trên quầy cười hi hi ha ha. Trong ngoài cửa hàng mọi người đều thấp hơn hã một cái đầu, giống như là trên mặt quầy có thờ một pho tượng bồ tát để mọi người ngắm nhìn vậy.

Cốc Chấn quấy nhiễu một trận thì lòng nghịch ngợm cũng giảm sút, đang cảm thấy buồn chán thì bỗng thấy ngoài cửa có ba người tiến vào, già trẻ khác nhau. Ba người thấy Cốc Chấn ngồi trên mặt quầy thì cũng kinh ngạc, hơi nhú mào rồi người đi đầu gọi:

- Chủ cửa hàng, bán cho ta sáu mươi súc lụa loại tốt.

Cốc Chấn tinh mắt, ba người vừa đến thì đã nhìn thấy trên eo lưng bọn họ đều thêu ba đường chỉ bạc, chính là hình quẻ “Kiền” trong tiên thiên bát quái. Cốc Chấn nhận ra hình đó là tiêu chí của Thiên bộ trong Tây Thành, đã là đệ tử của Tây Thành thì từ người đứng đầu trở xuống chia thành vàng bạc tím xanh bốn cấp. Ba người này thêu chỉ màu bạc thì địa vị không nhỏ, xuất hiện ở đây tất là có mục đích.

Trong lúc suy nghĩ thì chương quỹ đã mang lựa đến, ba tên đệ tử Thiên bộ kia trả tiền rồi đem lựa đặt lên xe ngựa chạy đi.

Cốc Chấn trong lòng hiếu kỳ: “Thiên bộ từ lão Trầm quẻ trở xuống chẳng có kẻ nào tốt cả. Lén lén lút lút thế này chắc cũng chẳng có việc gì tốt đẹp.” Nghĩ rồi nhảy xuống khỏi quầy đi ra ngoài cửa, bỗng thấy một người phi ngựa như bay tới, nhìn thấy hăn liền cao giọng gọi:

- Cốc gia, Cốc gia.

Cốc Chấn cười nói:

- Ông mà còn kêu như thế, chỉ sợ con gái yêu không vui lắm đâu.

Thì ra người kia giọng không chuẩn, chữ Cốc lại đọc không cao nên nghe ra như “Cô gia” (Con rể) vậy.

Người kia dờ khóc dờ cười, nhảy xuống ngựa mắng:

- Con người của người thật đúng là kẻ cướp trời sinh ra, đã đòi vật báu, ngân lượng của ta, bây giờ lại còn có ý lấy cả con gái ta nữa. Đáng tiếc là ý định đó hỏng rồi, Triệu mỗ sinh liền ba đứa con đều là con trai.

Nói rồi ha ha cười lớn.

Chương quỹ người làm trong cửa hàng đều từ trong nhà chạy ra hành lễ với người này. Người đó chính là chủ nhân của cửa hàng vải gấm, Triệu

Thủ Chân.

Cốc Chấn khẽ cười, nói:

- Vật báu, ngân lượng tạm thời đừng nói vội, trước hết mượn con ngựa quý của ông dùng một lát.

Nói rồi đoạt lấy dây cương, tung người nhảy lên ngựa cười nói:

- Hai vạn lượng bạc tạm ghi lại đó đã, đợi ta đi đặng này một chút rồi quay lại lấy nhé.

Triệu Thủ Chân trợn mắt há miệng, định lên tiếng hỏi thì Cốc Chấn sớm đã vung roi quất ngựa, nhanh hơn tên bay, như một làn khói nhẹ vọt ra khỏi cửa, thấy đặng xa cỗ xe ngựa kia đang chạy gấp. Cốc Chấn đi theo đặng xa, được khoảng năm chục dặm thì xe ngựa dừng lại ven đường. Hai bên đường cây tùng xanh biếc, rừng cây rậm rạp, trước rừng có khoảng hai, ba mươi đệ tử Thiên bộ tụ tập, người dẫn đầu chính là Trầm Tú. Hắn đầy vẻ trang nghiêm, mũ áo thông dong, chắc là chân bị thương chưa khỏi nên tay trái cầm gậy, tay phải phe phẩy một cái quạt lông, chỉ trỏ trái phải nói năng gì đó.

Cốc Chấn từ xa đã xuống ngựa, lẩn vào trong rừng, thấy vậy thì xì khẽ một tiếng, thầm mắng chửi: “Con rùa đen nhỏ đó toàn học ông già rùa đen của hắn, quạu lông chít khăn coi mình là Gia Cát Khổng Minh ư?” Rồi lại nghĩ: “Thằng cha này trước nay không chịu yên thân, lần này triệu tập người trong bộ không biết là có âm mưu gì.” Còn chưa nghĩ hết thì bỗng thấy một đệ tử Thiên bộ nhanh như ngựa phi chạy theo đường cái đến trước mặt Trầm Tú rồi nói mấy câu. Trầm Tú xua tay, đệ tử Thiên bộ liền tản vào rừng tùng hai bên đường. Lập tức đường lớn trống trơn chẳng còn một ai.

Cốc Chấn đang ngạc nhiên thì bỗng nghe tiếng nhạc ngựa vang lên. Hắn đưa mắt nhìn ra thì đặng xa có một đoàn người ngựa, trong đó xe ngựa phủ

gầm rức rờ, hai nam tử đánh xe đều là đệ tử Đông Đảo. Thi Diệu Diệu, Cốc Bình Nhi đều cười ngựa trắng đi hai bên bảo vệ xe ngựa.

Cốc Chấn lập tức hiểu ra, Trầm Tú phục sẵn ở đây tất là nhằm vào đoàn người của Đông Đảo đó. Nhìn tình hình thì đám người Thi Diệu Diệu hoàn toàn không phát hiện ra.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Cốc Chấn liền hết sức nóng nảy, thầm nghĩ nếu ra mặt cảnh báo thì chẳng khác gì tự chui vào rọ, còn nếu viết thư cảnh báo thì thời gian không cho phép. Tuy nói Thi Diệu Diệu vô tình, Cốc Bình Nhi vô nghĩa nhưng muốn hấn mở to mắt nhìn hai người rơi vào cạm bẫy của Trầm Tú thì hoàn toàn không nỡ.

Mắt thấy xe ngựa đến gần, Cốc Chấn chợt đem Bắc Lạp Sư Môn đặt sang một bên, khẽ giọng nói:

- Mèo quý, nấp ở đây, không được chui ra nhé.

Con mèo nhìn hẩn rồi cuộn tròn trong đám cỏ, díp mắt ngủ luôn.

Cốc Chấn thấy nó nghe lời thì thở phào một tiếng rồi bỗng nhảy xuống ruộng nước bên cạnh, lặn một cái để cả người toàn là bùn đất, rồi lại xoa tung đầu tóc cho dính bột lên mặt, sau đó chạy tọt ra giữa đường khóc òa lên, vừa khóc vừa lăn lộn, bụi cát bám đầy càng bẩn thỉu khó nhận ra.

Đám người Đông Đảo cả kinh, một đệ tử Đông Đảo quát lên:

- Đồ ăn mày thối tha, người điên rồi à?

Cốc Chấn đầu tóc rối bù, cả người bùn đất giống như một tên ăn mày thấp kém, nghe tiếng mắng chửi thì lại khóc lóc lăn lộn, từ phải sang trái rồi lại từ trái sang phải, trước sau vẫn chặn đường không cho người của Đông Đảo đi qua.

Tên đệ tử kia rất tức giận, nhảy xuống ngựa vùng roi định quất xuống thì bỗng nghe Thi Diệu Diệu nói:

- Dừng tay.

Rồi cô tung người nhảy xuống ngựa, nhìn ngó Cốc Chấn nhú mày nói:

- Người khóc gì vậy?

Trong giọng nói đầy vẻ thương xót.

Cốc Chấn nghe vậy thì trong lòng ấm lại, giả vờ điên cuồng gào lên:

- Ta không sống nữa, ta không sống nữa.

Thi Diệu Diệu ngạc nhiên nói:

- Đang yên đang lành, sao người lại không muốn sống nữa?

Cốc Chấn nói:

- Cha mẹ ta chết rồi, vợ và người nhà cũng bỏ đi, em gái không cho ta cơm ăn, đuổi ta đi, ta không sống nữa, không muốn sống nữa...

Nói rồi lại khóc lên hu hu. Lúc đầu chỉ là làm trò nhưng ai ngờ trận khóc đó lại khơi ra tâm sự, khiến hắn nhớ lại những khổ sở đã phải trải qua trong mấy năm vừa rồi, bất giác tự thương xót chính mình nên thật sự nước mắt như suối khóc ầm lên đau buồn.

Thi Diệu Diệu nghe mà xót xa, thở dài rồi lấy ra một khối bạc đưa vào tay Cốc Chấn, dịu dàng nói:

- Nam tử hán đại trượng phu sao có thể dễ dàng nói đến cái chết được. Ngoan nào, đừng khóc nữa.

Cốc Chấn tay trái cầm bạc, tay phải xì mũi, ngừng khóc nói về ngây ngô:

- Tỷ tỷ, cái này sáng óng ánh, nhà tôi cũng có, có thể đổi được nhiều hoa quả bánh kẹo ăn...

Thi Diệu Diệu thấy hăn ngớ ngẩn ngẩn ngẩn thì không khỏi bật cười. Lại nghe Cốc Bình Nhi cười nhạt nói:

- Người này rõ ràng là một tên ngốc. Thảo nào mất cả vợ, còn bị em gái đuổi ra khỏi nhà. Hừ, nếu hăn mà cũng tính là nam tử hán đại trượng phu thì ta phải là Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai Phật Tổ.

Thi Diệu Diệu nghe vậy đầy lòng khó chịu, quay người lại nói:

- Bình Nhi, hăn đáng thương như vậy, cô lại còn cười hăn nữa sao?

Cốc Bình Nhi bĩu môi nói:

- Tự hăn ngớ ngẩn, trách được ai? Chị Diệu Diệu, chị tốt bụng, chứ đối lại là em á, trước hết tát cho hăn mấy cái để hăn tỉnh ra.

Thi Diệu Diệu trong lòng hơi tức giận, cao giọng nói:

- Bình Nhi, trong lòng cô tức giận thì đổ lên mình ta là được, tại sao lại trút lên đầu người lạ?

Cốc Bình Nhi đang cười bỗng trầm mặt, cao giọng nói:

- Đúng vậy, tôi tức giận thì sao chứ? Hừ, anh ấy, anh ấy mà có việc gì thì tôi có làm quỷ cũng không tha cho chị...

Thi Diệu Diệu trừng mắt nhìn cô, mặt trắng bệch, môi run lên, hàng lông mi dài bỗng rung rung rồi ứa ra hai giọt lệ.

Bỗng nghe trên xe có nữ tử dịu dàng nói:

- Được rồi, được rồi, có gì mà tranh giành chứ, nhân lúc còn sớm lên đường tìm người còn hơn.

Cốc Bình Nhi vẫn tức giận nói:

- Đi đường nào bây giờ? Tìm mất ba bốn ngày mà ngay cả bóng người cũng chẳng thấy...

Nói đến đó thì cổ họng nghẹn lại, cũng rơi nước mắt.

Bạch Tương Dao vén rèm xe, đỡ Cốc Bình Nhi xuống ngựa ôm vào lòng rồi khẽ thở dài nói:

- Có lẽ hăn chạy vào sâu trong núi, sợ có người đuổi theo nên không dám đi ra...

Cốc Bình Nhi được bà ta đỡ dành thì lại càng khóc to hơn, phục trên vai Bạch Tương Dao người run lên, nghẹn ngào nói:

- Trong núi, trong núi bao nhiêu thú hoang như thế, anh ấy không có bản lĩnh...

Thi Diệu Diệu nghe vậy trong lòng chua xót, bỗng tức giận nói:

- Loại người đó à, bị thú hoang ăn thịt cũng đáng đời...

Cốc Bình Nhi quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn cô. Thi Diệu Diệu cũng không chịu lùi bước, bốn mắt nhìn nhau như có lửa tóe ra.

Bạch Tương Dao hơi lộ nụ cười nhạt, thở dài nói:

- Bình Nhi, đừng tức giận nữa, chúng ta lại tìm thêm một ngày, nếu vẫn không tìm ra thì cũng là ý trời thôi, con cũng đừng trách ai nữa.

Thi Diệu Diệu nghe vậy thì buồn rầu cúi đầu xuống. Cốc Bình Nhi lại trợn mắt nhìn mẹ, mày liễu nhướng lên, môi nhỏ bĩu ra vẻ mặt rất bướng bỉnh.

Bồng nghe một tên đệ tử Đông Đảo tức giận nói:

- Đồ ăn mày thối tha, cầm bạc rồi còn không mau lăn đi.

Cốc Chấn nói:

- Được.

Rồi lại lăn qua lăn lại, vẫn chặn đường đi. Tên đệ tử kia giận dữ nói:

- Bảo người lăn đi cơ mà.

Cốc Chấn nói:

- Đó chẳng phải là lăn ư?

Tên đệ tử Đông Đảo đó tức giận đến mặt trắng bệch, quát lên:

- Ai bảo người lăn như thế? Bảo người lăn sang một bên, nhường đường cho ông đây.

Cốc Chấn dừng lại, cười hi hi nói:

- Người muốn đến rừng cây đằng kia phải không? Người cũng đến đó chơi giấu trốn tìm với mèo à?

Tên đệ tử đó lại càng tức giận, chửi:

- Trốn tìm cái ông nội người...

Cốc Chấn cười nói:

- Ông nội ta trốn bên dưới một đồng đất tròn tròn, người mà cũng trốn ở đó thì chẳng ai tìm ra đâu.

Tên đệ tử Đông Đảo nhú mày nói:

- Đồng đất tròn tròn cái gì?

Một tên đệ tử khác cười nói:

- Dương Thanh, đó là tên ngốc này rửa người chết đấy, đồng đất tròn tròn chính là năm mộ, ông nội hắn chết rồi mà. Người trốn phía dưới đồng đất tròn tròn, ha ha, hay thật, hay thật...

Dương Thanh then quá hóa giận, giơ chân định đá thì Thi Diệu Diệu bỗng đưa tay ra kéo vai hắn lại. Dương Thanh cả người cứng đờ, chân ở trên không nhưng không đá ra nổi.

Thi Diệu Diệu nói với Cốc Chấn:

- Vị đại ca này, người tránh đường đi, bọn ta phải đi qua.

Cốc Chấn nói:

- Cô cũng chơi trốn tìm với mèo ư?

Thi Diệu Diệu thấy hắn quấy rầy không buông thì có hơi khó chịu, nhú mày nói:

- Chúng ta không trốn mèo, người đừng có nhảm nhí.

Cốc Chấn ối chà một tiếng, nói:

- Các người không chơi thì qua đó làm gì? Nhưng người đằng đó đang trốn hay lắm, các người mà tới đó thì họ không trốn được nữa rồi.

Đám đệ tử chẳng hiểu gì cả, nhưng mẹ con Bạch Tương Dao thì lại đầy cơ mưu, nghe vậy thì đều run lên. Cốc Bình Nhi lau nước mắt, mỉm cười nói:

- Vị ngốc... ừm, đại ca này, người nói phía trước có người chơi trốn tìm, trông bộ dạng thế nào...

Còn chưa dứt lời thì Cốc Chấn lại sợ cô ta đến gần sẽ nhìn ra sơ hở nên cố ý giả điên, lại lẩn lộn lộn lộn khóc khóc kêu kêu. Cốc Bình Nhi hỏi liền mấy câu cũng chẳng biết thêm được gì, trong lòng hơi tức giận liền quay đầu lại trao đổi ánh mắt với Bạch Tương Dao rồi chột cao giọng nói:

- Phía trước là các vị đồng đạo phương nào, cứ gì phải giấu đầu lộ đuôi. Nếu có gan dạ thì sao không ra đây gặp mặt.

Người của Thiên bộ nhẩn nại không ra, phía trước vẫn một dải im lặng. Cốc Bình Nhi khẽ cười nhạt, lại lớn tiếng nói:

- Mẹ, có câu rằng: “gặp rừng chớ đi vào”, phía trước có cánh rừng to như vậy thật là khiếp quá, chi bằng chúng ta đi vòng qua...

Còn chưa dứt lời, bỗng nghe Trầm Tú ha ha cười rồi người của Thiên bộ từ trong rừng chạy tới, vài lụa cũng thi nhau được trải ra đủ loại màu sắc, rực rỡ chói mắt trong ánh mặt trời.

Người của Đông Đảo đồng thời biến sắc, Cốc Bình Nhi trông thấy Trầm Tú thì liền nhớ đến “Ngũ Cốc Thông Minh tán”, lập tức nhếch mép cười:

- Ối, lại là người à?

Trầm Tú thấy cô ta da dẻ trắng như tuyết, dáng vẻ quyến rũ thì trong lòng ngứa ngáy: “Ta gặp vô số nữ tử nhưng cô gái lẳng lơ thế này thì thật ít thấy. Diêu sư muội cũng tính là một người đẹp, nhưng nói đến chữ “quyến rũ” thì con bé này còn hơn một bậc.” Hắn lập tức phe phẩy quạt, cười nói:

- Tiểu tử Trầm Tú, hồ thẹn là thiếu chủ của Thiên bộ. Cốc phu nhân và tiểu thư quốc sắc thiên hương, tiểu tử rất ngưỡng mộ, chỉ hận phúc duy

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tâm Toái (Tim Vỡ)

Bạch Tương Dao thấy hai người đi xa rồi thì định quay người lại, bỗng cảm thấy có người giật giật vạt áo của mình, liền cúi đầu xem thì chính là tên ăn mày kia. Tay hắn đầy bùn đất, bám vào áo của Bạch Tương Dao liền lưu lại một vết bàn tay đen xì. Bạch Tương Dao cau mày, nhẫn nại không nổi nóng, nói:

- Người làm gì vậy?

Cốc Chấn ngây ngô nói:

- Ta muốn nói.

Bạch Tương Dao ngạc nhiên, hỏi:

- Nói gì?

Cốc Chấn nói:

- Cái gì ta cũng nói được cả. Giọng người, giọng chó, giọng lợn, giọng chim, loại nào cũng nói được.

Người của Thiên bộ đều cười lớn, cùng nghĩ: “Thằng ngốc này trả lời hay thật.”

Trầm Tú trong đời thích nhất là trêu chọc kẻ yếu đuối, hắn liền cười nói:

- Người nói được giọng lợn giọng chó, vậy có biết bò như chó không?

Cốc Chấn ngây ngô cười nói:

- Biết chứ, biết chứ, ta bò cho người xem nhé...

Nói rồi quả thật đặt chân tay trên mặt đất, như chó con bò về phía Trầm Tú, vừa bò vừa cười.

Mọi người thấy vậy thì đều phì cười. Trầm Tú rất đặc ý, tìm được thằng dở hơi này thì có ý muốn mua vui, liền phe phẩy quạt cười nói:

- Hay lắm, cho con, gọi ta một tiếng ông nội, ta sẽ cho người đường mà ăn.

Cốc Chấn cười hi hi nói:

- Ông nội ta vừa già vừa xấu, công tử ca ca lại rất dễ coi, giống như mẹ ta...

Trầm Tú lúc đầu nghe tên ăn mày ngu ngốc này khen mình dễ coi thì rất đặc ý, nhưng nghe đến câu sau thì lại ngẩn ra, xung quanh cũng im bật. Người của Thiên bộ đều không nén nổi, phá lên cười lớn. Trầm Tú mặt trầm xuống, giận dữ nói:

- Tên ăn mày thối, người muốn chết ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Ta không muốn chết, ta muốn cười ngựa. Công tử ca ca, ta mượn người cười có được không?

Trầm Tú tức giận bừng bừng, định đá chết Cốc Chấn thì không ngờ Cốc Chấn bỗng tránh về bên trái. Trầm Tú đá trượt thì thâm kêu không hay, ánh mắt chưa kịp chuyển sang thì “thằng ăn mày” đó đã như biến thành người

khác, thân mình như điện chớp tung mình về bên phải. Đệ tử Thiên bộ hai bên không ngăn lại kịp, lúc ngược mắt lên thì Cốc Chấn đã cười lên cổ Trầm Tú, tay trái bóp chặt yết hầu Trầm Tú, hai ngón tay phải như móc câu giữ trước hai mắt Trầm Tú.

Trầm Tú hai mắt đau đớn, tai nghe Cốc Chấn cười hề hề nói:

- Công tử ca ca, không được động đây. Nếu người động đây thì sẽ biến thành thẳng mù đấy.

Mấy cây này Cốc Chấn không che giấu giọng nói nữa. Trầm Tú nghe rất quen tai, nghĩ ngợi giây lát rồi buột miệng kêu lên:

- Là, là người ư.

Cốc Chấn cười nói:

- Là ta, là ta đây.

Tiếng nói còn chưa dứt, huyết “Thiên Đột” của Trầm Tú bỗng đau nhói rồi thân mình tê dại, trong lòng hồi hận đan xen, lại cảm thấy bất ngờ, không biết Cốc Chấn từ đâu tới và vì sao giả dạng như vậy, lừa qua được mình.

Đòn này Cốc Chấn chuẩn bị đã lâu, năm thời cơ lại càng chuẩn xác, chính là lúc Trầm Tú đắc ý, tâm thần buông lỏng rồi sau đó lại giả điên giả dại, chọc cho Trầm Tú nóng nảy không yên rồi mới đột nhiên dùng ra “Miêu Vương bộ”. Trầm Tú chưa từng nhìn thấy quái chiêu như vậy nên ứng phó không kịp, liền bị khống chế.

Cốc Chấn ha ha cười lớn, Thi Diệu Diệu, Cốc Bình Nhi cũng nghe ra là hấn, liền cực kỳ mừng rỡ kêu lên, một người kêu “Đồ xấu xa”, một người kêu “Chấn ca ca”. Cốc Chấn cười cười với hai người rồi nói với Trầm Tú:

- Trầm huynh, còn không thả người ư?

Trầm Tú tức giận nói:

- Thả rắm thì được đấy.

Cốc Chấn sớm đã hiểu rõ con người này, biết hăn tuy cứng miệng nhưng bên trong thì lại vô cùng tham sống sợ chết, liền cười nói:

- Đã như vậy thì trước hết hãy mượn của Trầm huynh một con mắt nhé.

Trầm Tú bất giác run lên bần bật, giận dữ nói:

- Mắt mà cũng mượn được à?

Cốc Chấn cười nói:

- Không cần phải nóng nảy thế, ta chỉ mượn xem chơi rồi sẽ trả lại cho Trầm huynh là được mà.

Trầm Tú mặt trắng bệch đi, lồng ngực nhấp nhô gấp gáp, thở phì phò một lúc rồi hừ lên giận dữ, nói:

- Ta thả hai nữ tử kia, người phải thả ta ra.

Cốc Chấn cười nói:

- Hoặc là thế này. Ta mượn hai mắt người xong, lúc nào người thả người thì lúc đó ta cũng trả lại người. Thả một người ta sẽ trả một mắt, thả hai người ta sẽ trả lại hết. Trầm huynh, như vậy cũng công bằng đấy chứ?

- Cút con mẹ người đi...

Trầm Tú mất hết cả phong độ, ngoác miệng ra chửi, ngôn từ bần thiêu tuôn ra không ngớt miệng, người của Thiên bộ không kẻ nào là không nhúu mày. Cốc Chấn lại mặc kệ hăn chửi, cứ cười hi hi không lên tiếng. Trầm Tú

chửi mắng một hồi, chẳng thấy phản ứng gì thì khí thế tiêu tan hết cả, hậm hực nói:

- Nếu ta thả người thì người sẽ đối xử thế nào với ta.

Cốc Chấn cười cười, nói:

- Ta bảo đảm người không chết.

Trầm Tú hơi im lặng rồi chợt nghiêng răng nói:

- Được, thả người.

Đệ tử Thiên bộ không dám sai lệnh, hơi ngần ngại một chút rồi thả Thi Diệu Diệu và Cốc Bình Nhi ra. Cốc Bình Nhi tiến tới đoạt lại kiếm “Phân Triều” rồi vung tay định đâm vào ngực Trầm Tú. Cốc Chấn cản lại, nói:

- Ta đã đồng ý không giết hân.

Cốc Bình Nhi miệng nhỏ bĩu ra, hừ giận dữ nói:

- Với loại người này mà còn giữ tín nghĩa gì nữa.

Cốc Chấn cười nói:

- Tín nghĩa chỉ là thứ yếu, nhưng nếu cô giết hân thì ai có thể phá được trận “Thiên Cơ Vân Cầm” đó?

Nói rồi quay đầu cười nói:

- Bạch Tương Dao, “Ngọc Giao tác” của bà có còn không?

Bạch Tương Dao nửa giận nửa mừng, chăm chú nhìn hân giây lát rồi lấy từ trong tay áo ra “Ngọc Giao tác” ném qua.

Cốc Chấn đón lấy, trối gô tay chân Trầm Tú lại vút lên lưng ngựa rồi cười nói:

- Có câu rằng “Việc tốt làm cho đến cùng, đưa Phật đưa tới Tây Thiên”, huynh đệ đây xưa nay vốn biết Trầm huynh là người tốt hiếm có, rất thích lấy việc giúp đỡ người khác làm niềm vui. Chỉ đáng tiếc huynh đệ đây chỉ là một người bình thường, không có duyên làm Phật, vì vậy Trầm huynh cũng không cần phải đưa đến Tây Thiên, nhưng đưa ba trăm năm trăm dặm thì ta cũng đã vui mừng không hết rồi.

Trầm Tú giận dữ trợn mắt, Cốc Chấn thì cười cười rồi gọi:

- Mèo quý, ra đi.

Chỉ nghe trong rừng tùng bên đường có tiếng kêu meo meo rồi Bắc Lạp Sư Môn nhảy ra. Cốc Chấn đưa tay ôm lấy, không ngờ Bắc Lạp Sư Môn bỗng dùng “Miêu Vương bộ” lách qua hăn rồi nhảy vào lòng Cốc Bình Nhi. Cốc Bình Nhi hết sức mừng rỡ, vuốt ve bộ lông rối loạn của nó liên tục nói:

- Phấn Sư Tử, Phấn Sư Tử.

Bắc Lạp Sư Môn kêu khê hai tiếng rồi liếm gò má mềm mại của Cốc Bình Nhi làm cô cười lên khanh khách.

Cốc Chấn thì rất hậm hực, thầm chửi mắng: “Con mèo quý này thật không biết xấu hổ, bắt nạt ta đủ rồi, thấy con gái liền giả làm mèo ngoan ngay à?” Hăn tức tối bất bình trong lòng, liền hừ một tiếng rồi dắt ngựa đi trước dẫn đường. Mẹ con Bạch Tương Dao ngồi trên xe ngựa, Thi Diệu Diệu thì lại nói với một đệ tử Thiên bộ:

- Đem giỏ tre trả lại cho ta.

Sau khi cô bị bắt thì giỏ tre cũng bị lấy mất. Người kia đành phải đem giỏ tre trả lại, các đệ tử khác thì bày vải lụa ra, phòng bị cẩn thận, sợ rằng một khi cô lấy được ám khí sẽ trở mặt đánh người.

Thi Diệu Diệu vốn có ý định đó, nhưng nhớ lại vừa rồi Trầm Tú muốn vô lễ đối với mình, đệ tử của Thiên bộ vẫn trượng nghĩa buông lời giúp đỡ nên chỉ khẽ cười nhạt, thu lại vảy bạc rồi nhảy lên lưng ngựa.

Bốn người Cốc Chấn đi được trăm dặm, đệ tử Thiên bộ trước sau không rời nửa bước. Thi Diệu Diệu quay đầu lại nhìn ngó rồi nói:

- Đám người này đi theo lâu quá, thật là đáng ghét.

Cốc Chấn cười nói:

- Vị Trầm huynh này nếu chết rồi thì lại tốt, bọn chúng có thể phóng chân phóng tay, báo thù cho hãn. Hiện giờ vẫn còn sống thế này thì bọn chúng tất nhiên là trăm mưu nghìn kế tìm cách cứu hãn thoát nạn, nếu không thì làm sao quay về được.

Cốc Bình Nhi nói:

- Anh tìm cách bỏ rơi chúng lại đi.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Không được, không được.

Cốc Bình Nhi ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại không được?

Cốc Chấn nói:

- Sau lưng có người đuổi theo thì các người còn phải e ngại. Mất cái gánh nặng đó đi rồi thì các người toàn lực đối phó với ta, như thế thì sẽ hồng bát.

Cốc Bình Nhi nhú nhú mày, không nói gì nữa. Thi Diệu Diệu thì lại rối loạn trong lòng. Lúc cô gặp nguy hiểm thì gặp lại Cốc Chấn rồi được hân cứu giúp nên mừng rỡ hết sức, trên đường đi vẫn chìm trong vui sướng. Nhưng lúc này cô nghe Cốc Chấn nói vậy thì mới nghĩ tới hân vẫn là tù vượt ngục của Đông Đảo, bản thân mình là Ngũ tôn trước sau vẫn là nước lửa không thể kết hợp được. Nghĩ đến đó thì những sướng vui trong lòng liền nhạt đi gần hết.

Khi đêm đến, bốn người vào nghỉ ở khách sạn. Cốc Chấn đưa Trầm Tú giao cho ba người kia, còn mình tự đi tắm rửa thay đồ. Lúc quay lại đã thấy Trầm Tú mặt mũi sưng vù bầm tím, Cốc Chấn cố ra vẻ kinh ngạc nói:

- Mặt Trầm huynh làm sao vậy? Ai mà lớn mặt như vậy, dám bắt nạt Trầm huynh chứ? Nói ra đi, ta sẽ giúp người trút giận.

Trầm Tú cúi đầu nghiêng rằng, vẻ mặt âm trầm. Cốc Bình Nhi thì lại cười khanh khách nói:

- Là em đánh thì sao? Xem anh trút giận thế nào nào?

Cốc Chấn liếc cô rồi bỗng đưa tay ra rút mất cái trâm ngọc cài đầu của cô, quay người bỏ chạy. Cốc Bình Nhi hờn dỗi đuổi theo, hai người đuổi quanh cái bàn nhận nhạo cả lên.

Trầm Tú trông thấy thì tức muốn nổ bụng. Thi Diệu Diệu lại cảm thấy chua xót trong lòng, mím mím môi quay đầu đi không thèm nhìn nữa. Chỉ có Bạch Tương Dao ngồi bên bàn mỉm cười nhìn.

Cốc Chấn bỗng đứng lại, Cốc Bình Nhi đâm sầm vào lòng hân, đoạt lại trâm ngọc rồi lại nhân tiện dựa luôn vào, cầm cái trâm cười nói:

- Ca ca, anh rút xuống thì phải cài lên lại cho em.

Cốc Chấn liếc Thi Diệu Diệu, thấy cô vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng tức giận liền cười nói:

- Được rồi, cài thì cài.

Nói rồi cài trâm ngọc lên cho Cốc Bình Nhi.

Thi Diệu Diệu thấy hai người cử chỉ thân mật, ý tứ dịu dàng chẳng còn lấy nửa phần dáng vẻ anh em thì bất giác đứng bật dậy hét lên:

- Các người, các người...

Còn chưa dứt lời thì mắt đã đỏ lên. Cốc Chấn bất giác mềm lòng, buông Cốc Bình Nhi ra rồi thở dài nói:

- Diệu Diệu, cô đừng cho là thật...

Nói rồi định lau nước mắt cho cô, nhưng Thi Diệu Diệu oán hận chưa hết nên gạt tay hăn ra, quát:

- Đừng cho là anh làm chút việc tốt thì có thể xóa được lỗi lầm trước đây...

Cô nói đến đó thì lòng tủi thân chất chứa đầy trong lồng ngực chột bùng ra, nước mắt như vỡ đê chảy ào xuống.

Cốc Chấn nhìn Thi Diệu Diệu, lòng lúc buồn lúc giận, bất giác ngẩn ra. Lúc này chột lại nghe tiếng khóc nức nở, quay đầu lại thấy Cốc Bình Nhi miệng méo xệch, mặt đầy nước mắt thì bất giác nhú mày nói:

- Bình Nhi, cô lại khóc gì thế?

Cốc Bình Nhi ghen ngào nói:

- Em, em cũng không biết vì sao lại, lại muốn khóc...

Cốc Chấn âm thầm cau mày, bỗng thấy Trầm Tú liếc mắt nhìn mình, mặt đầy vẻ vui mừng trên nỗi khổ của người khác thì lập tức xoay tay tát cho hẵn một cái. Trầm Tú mắt hoa lên, tức giận nói:

- Họ Cốc kia...

Cốc Chấn cười nói:

- Trầm huynh đừng ngạc nhiên, vừa rồi ta thấy trên mặt người có một con nhặng vừa to vừa đen, rất khó coi nên không nhìn được nên đuổi nó hộ người... ối chà, không được rồi, nó lại bay lên mặt người...

Rồi giơ tay lên tát xuống. Trầm Tú má trái đau đớn nhưng biết đang ở trong tay đối thủ, không thể khoe tài nên lập tức cúi đầu tiu nghỉu, không nói gì nữa.

Cốc Chấn trút giận lên người Trầm Tú xong thì lại đưa mắt nhìn Bạch Tương Dao, thấy bà ta vẫn ung dung cầm chén trà thông thả thưởng thức. Cốc Chấn chòng chọc nhìn bà ta giây lát rồi chợt cười nói:

- Bạch Tương Dao, ta biết miệng bà không nói ra nhưng bên trong lại rất hài lòng. Nhưng bà nên nhớ lấy một câu này, lão tử nhất định có thể tẩy được oan khuất, về lại Đông Đảo đấy.

Nói đến câu cuối cùng thì mắt lóe lên hung dữ giống như có tia điện lướt qua.

Bạch Tương Dao cười thản nhiên, chậm rãi nói:

- Ta cũng chẳng hiểu người nói gì cả? Bất kể người có ơn oán gì trước đây thì hôm nay người cũng đã cứu ta một mạng, Tương Dao xin cảm ơn.

Nói rồi uyển chuyển đứng lên thi lễ với Cốc Chấn. Cốc Chấn nhú nhú màu, quay đầu đi xì một tiếng.

Lúc này bỗng nghe tiếng gõ cửa. Hai cô gái Thi, Diệu kinh hãi vội lau nước mắt. Cốc Chấn ấn tay trái vào yếu huyệt sau gáy của Trầm Tú rồi cười nói:

- Vào đi.

Cửa mở, thì ra là một đệ tử Thiên bộ tay cầm một cái ống trúc, không tiến vào mà cũng không lùi ra. Cốc Chấn nói:

- Người có việc gì?

Đệ tử đó nói:

- Bộ chủ gửi thư cho thiếu chủ.

Cốc Chấn cười rồi nói:

- Người đưa đây, để ta chuyển cho là được.

Tên đệ tử đó nhìn Trầm Tú, thấy hấn gật đầu thì lập tức lấy trong ống ra một mẫu giấy rồi vung tay, mảnh giấy bị chưởng phong đẩy đến trước mình Cốc Chấn rồi treo lơ lửng trên không, hồi lâu không rơi xuống.

Người của Đông Đảo đều ớn lạnh, không ngờ một đệ tử nhỏ nhoi của Tây Thành lại có chưởng lực như vậy. Cốc Chấn lại không để ý đến, đưa tay đón lấy mảnh giấy đọc lên:

- Kẻ phản bội của Địa bộ đã lấy được bảy bức tranh của tổ sư. Ninh Bất Không quay lại Trung Thổ, sự việc phi thường, mau dẫn đệ tử đến Thiên Trụ sơn hội họp với ta, không được chậm trễ.

Cốc Chấn đọc xong thì thầm nghĩ: “Kẻ phản bội của Địa bộ chắc là Diêu đại mỹ nhân không nghi ngờ gì nữa rồi. Nói như vậy thì cô ta ở Thiên Trụ sơn ư? Cô ta ở Thiên Trụ sơn thì Lục Tiệm chắc cũng không xa đó. Ninh Bất Không là kiếp chủ của Lục Tiệm, cũng là nguyên nhân gây họa loạn của bảy bức tranh, lại thêm thằng cha Diệp Phạm đó nữa thì lại khó khăn, Lục Tiệm nguy rồi. Bằng hữu gặp nạn, Cốc Chấn ta sao có thể ngồi nhìn được.” Hắn trầm ngâm giây lát rồi ngược mắt nhìn lên, thấy tên đệ tử Thiên bộ đó vẫn ở trong phòng, ánh mắt lấp lóe thì bất giác cười nói:

- Người báo cho Trầm Chu Hư biết là Trầm huynh sẽ lập tức tới Thiên Trụ sơn.

Tên đệ tử kia ngẩn ra, nhìn ngó Trầm Tú rồi nghiêng răng quay người định bỏ đi. Cốc Chấn chợt cười nói:

- Chậm đã.

Rồi quay người lại, nói:

- Bạch Tương Dao, mượn cái vòng tay của bà dùng một chút.

Bạch Tương Dao cười rồi kéo tay áo lên, lộ ra cổ tay trắng như ngọc, trên cổ tay có một cái vòng ngọc Dương Chi, trắng như sữa như tuyết, không có một điểm khác màu nào, chính là một vật quý. Bạch Tương Dao lấy ra rồi đưa cho Cốc Chấn, Cốc Chấn cười nói:

- Bà không đau lòng ư?

Bạch Tương Dao cười nói:

- Đưa cho con trai dùng thì có gì mà phải đau lòng?

Cốc Chấn cười nhạt nói:

- Ai là con trai của người chứ?

Rồi nói với tên đệ tử Thiên bộ kia:

- Đón lấy.

Sau đó ném cái vòng tay qua, tên đệ tử Thiên bộ kia đón lấy rất ngỡ ngàng. Cốc Chấn cười nói:

- Đêm tiết Hàn Lộ lạnh lẽo, những vị huynh đệ trên nóc nhà này và các nhà xung quanh đợi đã lâu rồi, thật là khổ sở. Cầm cái vòng này đi mua vài vò rượu ngon uống cho ấm người.

Tên đệ tử Thiên bộ há miệng trợn mắt, mặt đỏ bừng lên. Thì ra lần này y đến đưa tin mà thật ra là thừa cơ cứu Trầm Tú về. Y ở trước cửa thu hút sự chú ý của đám người Cốc Chấn, còn hơn mười cao thủ hai cấp vàng, bạc khác thì mai phục trên dưới, xung quanh, chỉ đợi người trong phòng buông lỏng thì lập tức một lượt xông vào phòng cướp lại Trầm Tú. Nhưng Cốc Chấn nhìn có vẻ như không để ý mà thật ra phòng bị rất cẩn thận, không có sơ hở nào có thể lợi dụng, lúc này hắn nói toạc quỷ kế ra, lại còn tiện tay cho vòng quý. Tên đệ tử kia bất giác rối loạn trong lòng, nhìn bộ mặt cười của Cốc Chấn thì bàn tay cầm cái vòng hơi phát run, cho đến khi Cốc Chấn xua tay nói:

- Đi đi, đi đi.

Thì mới tỉnh lại, hậm hực bỏ đi.

Người đó vừa đi, Cốc Bình Nhi đã không nhịn được kêu lên:

- Ca ca, anh điên rồi ư? Anh không biết cái vòng đó à? Nếu đổi lấy bạc thì mua mười cái khách sạn như thế này vẫn còn thừa đấy.

Cốc Chấn thản nhiên nói:

- Chẳng phải chỉ là một cục đá thôi sao? Có gì mà phải làm ầm lên chứ.

Cốc Bình Nhi bĩu môi dậm chân đầy vẻ hờn dỗi. Cái vòng đó là vật tổ truyền của Bạch Tương Dao, cô thích nó đã lâu, mấy lần đòi lấy nhưng Bạch Tương Dao vẫn không chịu đưa cho. Cốc Chấn lại đòi lấy đưa cho người ta, khiến cô hết sức buồn bực, kêu lên:

- Mẹ, vừa rồi sao mẹ lại đưa cho anh ấy?

Bạch Tương Dao cười cười, nói:

- Chấn nhi nói đúng lắm, cái vòng đó bất quá chỉ là một cục đá, có gì ghê gớm đâu. Mẹ không đưa cho nó thì nó lại cho mẹ là nhỏ nhen, chỉ bằng đưa luôn cho nó để đỡ bị nó chê cười.

Cốc Chấn vỗ tay cười nói:

- Nén giận giỏi lắm.

Bạch Tương Dao cười hờ hững, tuyệt không nói gì.

Thi Diệu Diệu thì lại khẽ cau mày ngài như có gì suy nghĩ, rồi bỗng ngược mắt lên chăm chăm nhìn Cốc Chấn, ngờ vực nói:

- Sao anh biết trên nóc nhà và xung quanh có người ẩn nấp? Chẳng lẽ anh quả thật đã gặp may, công lực tiến bộ lớn, tai thính hơn trước nhiều ư?

Phải biết cô tu luyện ám khí nên tai rất thính nhưng vừa rồi cũng chỉ nghe thấy có chút tiếng động nhỏ, đủ thấy bên kia đều là cao thủ hàng đầu, với năng lực của Cốc Chấn thì khó mà nghe thấy được.

Cốc Chấn cười nói:

- Ta không nghe thấy nhưng đoán ra được.

Thi Diệu Diệu cười nhạt nói:

- Dọa người đấy à?

Cốc Chấn nói:

- Giương đông kích tây để thừa cơ cứu người chỉ là loại mánh khéo rất tầm thường, cần gì phải nghe tiếng động mới đoán ra được. Đều tại cô lúc bình thường không chịu học hỏi, chỉ biết làm bừa nên mới thường chịu thua thiệt.

Hắn thấy Thi Diệu Diệu mắt đẹp tròn tròn thì liền xua tay nói:

- Bỏ đi, cô nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải lên Thiên Trụ sơn đấy.

Thi Diệu Diệu phì một tiếng, nói:

- Ai lên Thiên Trụ sơn chứ? Tôi không đi đâu.

Cốc Chấn cười nói:

- Như thế không được, các vị không đi không được.

Thi Diệu Diệu tức giận nói:

- Anh nói cái gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Hôm nay tôi đã cứu cô, có phải không?

Thi Diệu Diệu ngẩn ra rồi hậm hực nói:

- Phải, rồi thì sao?

Cốc Chấn nói:

- Ta cứu cô, tức là với cô có ơn. Cha cô Thi Hạo Nhiên đã từng nói chưa? Chịu ơn một giọt nước của người thì phải báo đáp bằng cả dòng suối, có đúng không?

Thi Diệu Diệu lờ mờ cảm thấy lại rơi vào cạm bẫy của Cốc Chấn, trong lòng nóng nảy nhưng lại không có cách nào, đành hậm hực nói:

- Không ngờ anh lại là loại tiểu nhân làm ơn để đòi báo đáp.

Cốc Chấn hi hi cười nói:

- Không sai, không sai, ta chính là tiểu nhân, làm ơn để đòi báo đáp. Chẳng lẽ vị đại quân tử như cô lại muốn quên ơn phụ nghĩa hay sao?

Thi Diệu Diệu giận dữ nói:

- Anh láo... láo... hừ, ai quên ơn phụ nghĩa chứ?

Cốc Chấn lại không để cô kịp hồi hận, đã cười nói:

- Vậy cô báo đáp tôi thế nào đây?

Thi Diệu Diệu nói:

- Tôi, tôi...

Rồi chợt nghiêng răng, nói:

- Tôi trả cho anh bằng tính mạng là được chứ gì.

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Cô chết rồi thì Thiên Lân chẳng phải sẽ thất truyền sao?

Thi Diệu Diệu tức giận nói:

- Vậy anh nói làm thế nào?

Bỗng thấy Cốc Chấn cười vẻ quỷ quyệt thì vội nói:

- Nếu anh muốn những việc không đứng đắn thì tôi thà chết cũng không chịu đâu.

Cốc Chấn ngạc nhiên nói:

- Muốn việc không tốt gì chứ? Ta còn ít tuổi, chẳng hiểu gì cả.

Còn chưa dứt lời thì Cốc Bình Nhi đã cười phá lên. Thi Diệu Diệu hồ thẹn tức giận không chịu được, giậm chân định chạy đi, nhưng lại nghe Cốc Chấn nói:

- Cô mà chạy đi là quên ơn phụ nghĩa đấy.

Thi Diệu Diệu chợt dừng bước, tức giận nói:

- Anh muốn tôi báp đáp thế nào thì nói ra đi, lắm lời như thế làm gì?

- Nói đúng lắm. - Cốc Chấn cười nói - Ta trước nay không tham lam, đã báo đáp thì việc đầu tiên chính là theo ta lên Thiên Trụ Sơn.

Thi Diệu Diệu không còn cách nào, đành nói:

- Còn có việc thứ hai nữa ư?

- Không sai. - Cốc Chấn cười nói - Thứ hai là không được coi ta là tội phạm phản nghịch chết tiệt gì đó, động tí lại nghiêng rãng nữa.

Thi Diệu Diệu hừ một tiếng nhưng lại thở phào trong lòng: “Như vậy cũng tốt, ta có thể mượn lời này để không tự tay bắt hãm. Còn người khác thế nào thì ta cũng chẳng quản được nhiều như thế...”

Cốc Chấn thấy Thi Diệu Diệu ngơ ngẩn xuất thần, vẻ mặt lúc mừng lúc lo thì lập tức đoán ra điều cô đang suy nghĩ, bất giác thăm vui mừng: “Cô bé ngốc này còn chút lương tâm.” Sau đó lại nói:

- Còn việc thứ ba...

- Cái gì? - Thi Diệu Diệu kêu lên - Đồ xấu xa, anh còn chưa đủ ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Còn điều thứ ba thì ta chưa nghĩ ra, đợi ta nghĩ ra rồi sẽ nói lại với cô.

Thi Diệu Diệu hết sức tức giận, hé miệng định mắng nhưng lại bị đôi mắt của hắn nhìn chăm chú, giống như những bí ẩn trong lòng đều bị lộ hết cả ra thì lập tức như đụng phải đá, xì một tiếng rồi hấp tấp quay người đi vào phòng.

Cốc Bình Nhi bĩu môi nói:

- Ca ca, em cũng muốn đi Thiên Trụ sơn.

Cốc Chấn xoa tay nói:

- Biển đi, biển đi, con nhóc người về đảo mà nghịch.

Cốc Bình Nhi đứng bật dậy trợn mắt nhìn hắn, nước mắt chạy quanh. Cốc Chấn mềm lòng, lại liếc Bạch Tương Dao, cười nói:

- Bạch Tương Dao, bà có muốn đi không?

Bạch Tương Dao cười cười, nói:

- Mẹ con ta yếu ớt, nếu không có Diệu Diệu bảo vệ thì khó tránh khỏi bị người ta khống chế. Hơn nữa nghe nói Thiên Trụ sơn phong cảnh độc đáo, lại là tổ đình của Thiên Tông, đi xem một lần cũng tốt thôi.

Cốc Chấn khẽ cười nhạt, biết rằng người đàn bà này đợi thời cơ để tìm kế hại mình. Nhưng trước mắt mình đã chiếm hết ưu thế, tuyệt không sợ bà ta. Hơn nữa trên đường có thêm một đối thủ để đấu trí cũng là chuyện vui đỡ buồn. Chỉ có điều thêm hai mẹ con này thì mình không thể đi riêng với Thi Diệu Diệu, cũng chẳng phải là hoàn toàn tốt đẹp. Hắn liền cười nói:

- Bỏ đi, đã như vậy thì sáng sớm mai mọi người cùng đi là được rồi.

Đưa mắt sang lại thấy Cốc Bình Nhi vẫn cúi đầu ảm ức không vui thì cười nói:

- Đã chấp nhận cho cô rồi, còn chưa hài lòng sao?

Cốc Bình Nhi im lặng không nói, ngược đầu nhìn y vẻ u oán rồi đi vào trong phòng.

Bạch Tương Dao cũng từ từ đứng dậy, mỉm cười nói:

- Trời đã tối rồi, người cũng sớm đi nghỉ đi.

Cốc Chấn nhìn bà ta cười nói:

- Loại tình cảm giả dối này thu lại sớm thì hơn.

Mắt Bạch Tương Dao lướt qua một chút mờ tối rồi cười cười quay mình bỏ đi.

Cốc, Trầm hai người ở riêng phòng ngoài. Trầm Tú tay chân bị trói, máu chảy không thông, vừa đau vừa nhức. Những chỗ bị anh em Cốc Chấn đánh lại càng âm ỉ đau, liền nhắm mắt giả vờ ngủ, chờ đến sau khi Cốc Chấn ngủ say thì sẽ tìm cách thoát thân. Không bao lâu bên cạnh người đã vang lên tiếng ngáy, Trầm Tú mừng rỡ trong lòng mở mắt nhìn ra thì lại sững sờ, thì ra Cốc Chấn đang cười hi hi nhìn hắn, vẻ mặt tỉnh táo chẳng có chút gì buồn ngủ.

Trầm Tú biết là trúng kế thì trong lòng thầm oán hận, lại giả ngủ một lúc, nghe tiếng thở của Cốc Chấn nhẹ dần, rõ ràng là đã ngủ sau thì lập tức mở mắt ra, nhưng lại thấy Cốc Chấn đang nhìn mình thì bất giác tức giận nói:

- Thăng đầy tớ nhà người không ngủ sao?

Cốc Chấn cười nói:

- Trầm huynh không ngủ thì tiểu đệ đâu dám ngủ.

Trầm Tú mím môi nghiêng răng, lại nhắm mắt lại, sau đó nghe tiếng thở của Cốc Chấn lúc thì dài đều, lúc thì khò khò ngáy to, nhưng mỗi lần hắt nghe tiếng mở mắt ra nhìn thì Cốc Chấn vẫn đều cười hề hề nhìn hắt, hai mắt không chớp lấy một cái. Trầm Tú không lừa gạt được thì bất giác vứt bỏ ý niệm chạy trốn, cho dù nghe thấy loại âm thanh nào cũng đều nhắm mắt, cuối cùng mơ mơ hồ hồ rồi ngủ đi mất...

Ở phòng trong, Bạch Tương Dao nằm riêng một giường, Diệu, Bình hai người cùng nằm một giường. Thi Diệu Diệu trở mình qua lại, trong đầu thường xuyên hiện ra khuôn mặt nét cười của Cốc Chấn: vẻ ngây thơ bướng bỉnh lúc còn nhỏ, tình cảm quyến luyến lúc mỗi tình chớm nở, và cả cái đêm như ác mộng đó, đôi mắt phẫn nộ và tuyệt vọng trên khuôn mặt dính đầy máu đó... tất cả đều rõ ràng như mới, phảng phất như đã in rất sâu trong nơi sâu thẳm của linh hồn, cứ mỗi lần nhớ tới đều đau đớn không chịu nổi.

Thi Diệu Diệu bất giác ngồi dậy, người đầy mồ hôi, lại có mấy phần trống rỗng. Ngồi ngẩn ra hồi lâu, cô bỗng cảm thấy Cốc Bình Nhi bên cạnh khẽ run lên. Thi Diệu Diệu đưa tay sờ, đặt lên bờ trán trơn nhẵn mềm mại của Cốc Bình Nhi thì thấy nóng hầm hập. Thi Diệu Diệu cả kinh, khẽ giọng gọi:

- Bình Nhi, cô sao vậy?

Còn chưa dứt lời, Cốc Bình Nhi đột ngột quay người, trong tay sáng loáng, kiếm “Phân Triều” dí lên cổ Thi Diệu Diệu, kiếm khí lạnh toát khiến cho da thịt Thi Diệu Diệu run lên, kinh hãi nói:

- Cô, cô sao vậy...

Cốc Bình Nhi răng cắn vào môi, trong mắt chập chờn ánh lệ, lưu chuyển tình ý cực kỳ phức tạp.

Hai người im lặng nhìn nhau, đêm lạnh thâm trầm, nghe được cả tiếng tim đập. Cốc Bình Nhi nước mắt rơi như ngọc, từng giọt từng giọt lớn tuôn ra.

- Chị Diệu Diệu. – Giọng Cốc Bình Nhi cực nhỏ - Chị nói xem, nếu chị chết rồi thì ca ca có yêu em không?

Thi Diệu Diệu trong lòng trống rỗng, nhìn Cốc Bình Nhi không nói được câu nào. Vẻ mặt Cốc Bình Nhi trở nên đau thương buồn bã, lại nói:

- Chị Diệu Diệu, chị nói đi.

Lồng ngực Thi Diệu Diệu ngậm đau đớn, cười thảm nói:

- Chẳng lẽ cô thực sự yêu Cốc Chấn ư?

Cốc Bình Nhi nước mắt như mưa, gật gật đầu. Thi Diệu Diệu lại sững ra, lẩm nhẩm nói:

- Có điều, có điều hắn là anh trai cô mà.

Cốc Bình Nhi buồn rầu nói:

- Đừng nói không phải là cùng cha mẹ sinh ra, cho dù là cùng đi nữa thì em yêu anh ấy, cũng còn có cách nào nữa đâu.

Thi Diệu Diệu khẳng định được những điều nghi ngờ trước đó thì bất giác nhắm chặt hai mắt, trái tim trong lồng ngực như có trăm ngàn cây cương châm đâm vào.

- Chị Diệu Diệu. – Giọng Cốc Bình Nhi chợt trở nên êm dịu như đang mơ ngủ - Nếu em giết chị thì chị có trách em không?

Thi Diệu Diệu giật mình, mở mắt nhìn qua, chỉ thấy tròng mắt Cốc Bình Nhi tán loạn, dần dần trở nên mơ hồ thì kinh hãi rồi sau đó lòng nguội lạnh kiệt quệ, cười khổ nói:

- Nếu cô thật sự muốn giết ta thì cứ giết đi.

Cốc Bình Nhi chăm chăm nhìn cô, vẻ mặt vô cùng mờ mịt, qua một hồi mới thở dài, buồn rầu nói:

- Nếu giết chị mà có thể khiến ca ca yêu em thì cũng tốt...

Nói rồi từ từ buông đoản kiếm xuống, nước mắt rùng rùng.

Thi Diệu Diệu trong lòng hết sức rối loạn, thấy thiếu nữ trước mắt này đã rơi vào biến tình không tự thoát ra được, còn người mà cô ta yêu lại chính là nam tử mà mình yêu thương. Ngày trước Cốc Chấn xảy ra chuyện Thi Diệu Diệu trước sau vẫn cho là Cốc Chấn phóng đảng vô liêm sỉ, vì vậy rất thương tiếc cho Cốc Bình Nhi. Mà càng thương tiếc thì lại càng căm hận Cốc Chấn, càng căm hận Cốc Chấn lại càng cảm thấy thiếu nữ này đáng thương. Nhưng nhìn tình hình bây giờ thì mọi việc lúc đó chỉ sợ đã không phải như vậy. Nếu là Cốc Bình Nhi yêu Cốc Chấn rồi tự mình đồng ý thì những việc cường gian gì đó sẽ không còn đúng nữa mà chỉ có thể có thể nói là hai người tâm đầu ý hợp, ngầm làm chuyện riêng với nhau thôi. Còn những gì tên xấu xa kia đối xử với mình thì toàn là loại tình cảm giả vờ cả.

Nghĩ đến đó, ruột gan Thi Diệu Diệu như bốc lửa, trong lòng bùng lên một sự căm hận, hận không có Cốc Chấn ở ngay trước mắt để lập tức dùng “Thiên Lân” bắn cho hắn thùng ra lỗ chỗ.

Cốc Bình Nhi cúi gằm mặt, nắm chặt chéo áo khóc hu hu. Không biết vì sao trong lòng Thi Diệu Diệu lại sinh ra thương xót, cố nén sóng gió đang dậy lên trong lồng ngực, ôm Cốc Bình Nhi vào lòng khẽ thở dài nói:

- Bình Nhi, đừng khóc nữa, tỷ tỷ hiểu rồi, cô là cô bé tốt, từ nhỏ tới lớn chưa từng giết cả con kiến thì làm sao mà giết ta được? Những việc đó không thể trách người, nếu có trách thì chỉ trách Cốc Chấn hạ lưu vô sỉ...

Cốc Bình Nhi bỗng đẩy cô ra, tức giận nói:

- Chị, chị thật là đáng ghét...

Thi Diệu Diệu sửng người, nhú mày nói:

- Bình Nhi, cô nói gì vậy, ta không hiểu.

Cốc Bình Nhi trừng mắt nhìn cô, hậm hực nói:

- Cái gì chị cũng không hiểu, uống phỉ tẩm lòng của ca ca đối với chị. Chị xưa nay chưa từng hiểu anh ấy, thật, thật là khiến người ta không chấp nhận được.

Thi Diệu Diệu cũng hơi tức giận trong lòng, nói:

- Ta không hiểu Cốc Chấn thì chẳng lẽ cô hiểu chắc.

Cốc Bình Nhi hậm hực nói:

- Em hiểu anh ấy, anh ấy cũng hiểu em, chỉ có điều anh ấy rõ ràng hiểu lòng em mà vẫn cứ muốn đi với chị, khiến em thật căm hận...

Nói đến đó thì cô lộ ra vẻ đau buồn không cam chịu.

Thi Diệu Diệu nghe đến đó thì trong lòng bỗng lay động, như mừng rỡ như nghi ngờ. Mừng là Cốc Bình Nhi tự miệng nói ra tình ý của Cốc Chấn đối với mình. Nghi ngờ là Cốc Chấn đã có tình cảm với mình thì vì sao lại cường gian Cốc Bình Nhi, và Cốc Bình Nhi vốn rất yêu Cốc Chấn, nếu Cốc Chấn muốn hành động xấu xa thì cô ta cũng sẽ không chống lại, vì sao ngày đó ở Đông Đảo Cốc Bình Nhi lại đưa ra bộ mặt đau khổ oan ức như vậy.

Trùng trùng điệp điệp các câu đố dồn lên trong đầu, Thi Diệu Diệu bất giác trở nên mơ hồ. Lúc này bỗng nghe Bạch Tương Dao lười biếng nói:

- Bình Nhi, Diệu Diệu, sáng mai còn phải lên đường, muộn thế này rồi mà các người còn rù rì gì thế?

Cốc Bình Nhi thân mình khẽ run lên, ừm một tiếng rồi quay người ngủ đi. Thi Diệu Diệu tuy cũng nằm xuống nhưng không cách nào ngủ được nữa.

Lúc Trầm Tú tỉnh lại thì gà gáy đã ba lần, phương đông dần sáng. Hắn đưa mắt nhìn thấy Cốc Chấn nằm ở trên ghế dài, đang ngủ rất ngon lành. Trầm Tú âm thầm mừng rỡ, vừa định dùng kinh lực chuyển động thân mình thì không ngờ một chân Cốc Chấn quét ngang trên không rồi đập vào mặt hắn.

Trầm Tú vừa giận vừa sợ nhưng không dám động dậy. Qua một hồi lâu, Cốc Chấn mở mắt ra, cười nói:

- Trầm huynh, đêm qua ngủ ngon chứ?

Trầm Tú đem tổ tiên mười tám đời Cốc Chấn ra chửi trong lòng, nhưng ngoài miệng thì vẫn thản nhiên nói:

- Nhờ phúc của Cốc huynh nên ngủ không thể ngon hơn được nữa.
Khục, xin Cốc huynh bỏ cái chân quý ra đi.

Cốc Chấn í một tiếng rồi cười nói:

- Thất kính, thất kính, ta đang mơ thấy giơ chân đá vào tường thành, đầu ngón chân đau nhói, không ngờ lại là đá vào da mặt của Trầm huynh.

Nói rồi đưa tay sờ sờ mặt Cốc Chấn, cười khàn khạch nói:

- Quả nhiên, quả nhiên so với tường thành còn cứng hơn nhiều. Trầm huynh trời sinh đã khác người, thật là bội phục.

Trầm Tú vô cùng tức giận trong lòng nhưng ngoài mặt lại không tỏ vẻ gì, lạnh nhạt nói:

- Cốc huynh quá khen rồi.

Cốc Chấn cứ câu này câu khác trêu chọc Trầm Tú cho đến lúc trời sáng, ba nữ tử ở phòng trong tiến ra. Cốc Chấn nhìn rồi cười nói:

- Cốc Bình Nhi, cô mua quả hạch đào không?

Cốc Bình Nhi ngạc nhiên nói:

- Ở đâu có hạch đào chứ?

Cốc Chấn cười nói:

- Sao không có, mắt trái một quả, mắt phải một quả, không nhiều không ít vừa đúng hai quả.

Cốc Bình Nhi vội lấy gương tay ra soi thì quả thật hai mắt sưng đỏ, tức thì kêu ầm lên:

- Mẹ, hỏng rồi hỏng rồi, mau tìm cách đi.

Bạch Tương Dao nhú mày nói:

- Có chút việc nhỏ mà cũng nhảy chồm chồm lên.

Rồi lấy nước sạch rửa mắt cho cô, lúc đó mới bớt sưng. Cốc Bình Nhi lại ngại tóc mây rồi loạn, hai má trắng nhợt nên lại giục mẹ sửa lại đầu tóc, bôi lại phấn son cho mình.

Cốc Chấn cười đứng nhìn, lại thấy Thi Diệu Diệu đứng một bên thỉnh thoảng nhìn mình, sau đó mày liễu nhú chặt như có điều suy nghĩ thì bất giác nảy lòng tình nghich, liền cười nói:

- Diệu Diệu ngoan, cô cứ nhìn ta làm gì vậy? Chẳng lẽ là muốn lấy làm chồng?

Thi Diệu Diệu mắt đẹp trợn lên vung tay định đánh, nhưng tay đưa đến nửa đường thì chợt buông xuống, quát:

- Anh bớt lắm điều đi, biết tôn trọng một chút.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu cô dịu dàng một chút thì ta cũng sẽ tôn trọng một chút.

Thi Diệu Diệu thấy ánh mắt hằn có vẻ cười cợt thì biết nếu lại tiếp lời chắc chắn hẳn sẽ nói ra nhiều lời trêu ghẹo hơn, tốt nhất là không để ý đến nữa. Lập tức cô biến thành vẻ mặt lạnh nhạt, ngồi nghiêm chỉnh ở đó. Cốc Chấn mất hết hứng thú, quả nhiên im miệng.

Trang điểm xong thì lập tức lên đường. Cốc Chấn thích có người bên cạnh, không thích im lặng nên không ngớt buông lời phóng túng liên tục chọc Thi Diệu Diệu, không ngờ Thi Diệu Diệu trước sau cứ lạnh nhạt, đã không then thùng cũng chẳng tức giận, có lúc rõ ràng đã giận dữ nhưng chỉ nóng mặt lên hung dữ trừng mắt nhìn hằn. Cốc Chấn mất hết cả hứng thú

liền chuyển sang nhắm vào Bạch Tương Dao, dốc hết khả năng châm biếm mỉa mai. Nhưng Bạch Tương Dao lại hiểu rất rõ tính cách của hắn nên cho dù bị nói lời ác ý thế nào cũng chỉ thản nhiên cười, trước sau không đáp một lời.

Cốc Chấn không thể thoải mái cả tình lẫn cừu thì vô cùng buồn bực, lại đem tức giận trút hết cả lên người Trầm Tú. Trầm Tú biến thành cái cố để hắn xả xui, đi chưa được ba mươi dặm thì đã ăn không dưới mười cái tát, hai má sưng vù lên giống như đầu lợn. Nhưng Trầm Tú rất giỏi nín nhịn, bị đánh chửi thế nào vẫn im lặng không lên tiếng, chỉ có ánh mắt là thỉnh thoảng hiện ra vẻ căm giận trùng trùng. Người của Thiên bộ thấy thiếu chủ chịu nhục thì đều dám giận mà không dám nói ra, chỉ đi theo xa xa tìm cơ hội cứu người.

Vào lúc nghỉ giữa trưa, Thi Diệu Diệu bỏ ra một góc xa, tay mân mê tóc mai cúi đầu trầm tư. Cốc Chấn từ xa nhìn khuôn mặt rạng ngời như hoa của cô thì lòng như lửa đốt hết sức khó chịu. Qua một lúc, Thi Diệu Diệu khẽ gật đầu như có ý cắt đứt rồi bỗng đứng dậy nói:

- Cốc Chấn, ta có lời muốn nói.

Cốc Chấn nghe vậy thì rất mừng rỡ, liền cười nói:

- Nói gì?

Thi Diệu Diệu nói:

- Chỗ này không tiện nói nhiều, chúng ta tìm một nơi vắng vẻ để thương lượng.

Cốc Chấn cười nói:

- Hay lắm.

Rồi lập tức đứng dậy, hai người đi được mấy bước thì Cốc Bình Nhi bỗng đứng dậy lớn tiếng nói:

- Có gì mà không thể nói ở đây mà phải cứ lén lén lút lút chứ.

Cốc Chấn vừa định châm chọc thì Thi Diệu Diệu đã nói:

- Bình Nhi, cô đừng lo lắng, ta với hân hoàn toàn trong sạch, không có gì đâu.

Cốc Chấn cũng cười nói:

- Cô ngoan ngoãn giữ chặt vị công tử ca ca đó, hân là vật báu giữ mạng của chúng ta đấy, không thể để mất được. Mẹ cô võ công bình thường, ứng phó không nổi đâu.

Cốc Bình Nhi vừa giận dữ vừa nóng vội, liền giậm chân rồi bĩu môi ngồi xuống.

Cốc, Thi hai người sóng vai mà đi, vượt qua một cánh rừng thì thấy suối chảy róc rách như tấu nhạc, ở chỗ bằng phẳng bên bờ suối có một dải hoa dại đỏ tím chen lẫn, giống như gấm vóc đan xen. Cốc Chấn đưa tay hái một bông hoa dại màu vàng to bằng miệng bát cầm giữa các ngón tay rồi khẽ cười nói:

- Diệu Diệu, bông hoa này rất hợp với cô.

Nói rồi thản nhiên cài lên búi tóc mây của Thi Diệu Diệu. Thi Diệu Diệu không hề né tránh, ánh mắt dán chặt vào dòng suối, nhìn hình ảnh ngược trên mặt nước, bóng hóa mặt người đều thấp thoáng chuyển động, vẻ buồn rầu trên mặt tưởng như có thể múc lấy được.

Thi Diệu Diệu nhìn mãi, nước mắt chảy ra như suối, theo gò má chảy xuống suối làm gợn sóng lăn tăn rồi theo nước suối chảy đi mất.

Cốc Chấn thở dài, mặt không còn vẻ đùa nghịch nữa, chăm chú nhìn ngọn núi xa xa chậm rãi nói:

- Diệu Diệu, còn nhớ không? Lần đó chúng ta còn nhỏ, nhặt vỏ sò bên bờ biển, đấu xem của ai đẹp hơn. Lần nào ta cũng thua, nhưng thua rồi lại đấu chứ không chịu phục.

Thi Diệu Diệu cười khố nói:

- Đó là vì Bình Nhi làm trọng tài, nó vẫn cứ thiên vị tôi.

Cốc Chấn khẽ cười, nói:

- Con quỷ nhỏ đó, mùa hè chang chang lại ẩm ỉ đòi băng để ăn, chúng ta đến “Phong Huyệt” lấy băng, ta suýt chút nữa bị gió thổi bay xuống vách núi, may mà có cô kéo lại nên mới không chết.

Thi Diệu Diệu lộ vẻ hồi tưởng, buồn rầu nói:

- Nhớ lại lúc đó anh gan thì to, người lại bướng bỉnh, thử bao nhiêu lần rồi cũng lấy được băng.

Cốc Chấn nhìn cô, cười nói:

- Đều nhờ cô giúp ta. Nhưng điều cô đối xử tốt với ta, ta vĩnh viễn đều ghi nhớ.

Thi Diệu Diệu ánh mắt tán loạn, vẻ mặt hơi hoảng hốt, lẩm nhẩm nói:

- Anh cũng vậy mà, sau khi bà tôi chết đi, trên đời chỉ còn lại một mình tôi, lúc đó tôi rất đau lòng, thường trốn sau dải đá ngầm khóc. Nhưng mỗi lần anh đều tìm được tôi, chộc cho tôi vui cười.

Cốc Chấn im lặng giây lát rồi từ từ nói:

- Diệ Diệ, trên đời này người khác không tin ta cũng chẳng sao, ta đều không quan tâm. Nhưng chỉ có cô không tin ta thì sẽ khiến ta hết sức đau lòng.

- Tôi tin anh thì sao nào? – Thi Diệ Diệ lộ vẻ buồn rầu – Có lẽ đời này kiếp này, chúng ta đã định trước là không có duyên với nhau rồi.

Cốc Chấn đột ngột biến sắc, chột năm chặt hai vai Thi Diệ Diệ, kéo cô đối mặt với mình. Thi Diệ Diệ đưa mắt nhìn ra xa, nhất định không chịu nhìn vào mắt hắn.

- Diệ Diệ. – Cốc Chấn rít giọng nói – Ta không tin có duyên với không có duyên chết tiệt gì, việc gì ta quyết định thì chắc chắn sẽ làm được. Ta muốn cô làm vợ ta thì nhất định sẽ cưới cô.

Thi Diệ Diệ quay đầu lại, ngưng thần nhìn hắn, nói:

- Vậy còn Bình Nhi thì sao? Anh sẽ làm thế nào?

Cốc Chấn sững ra, nhú mày nói:

- Ta coi cô ấy là em gái...

Thi Diệ Diệ ngắt lời nói:

- Nhưng nếu nói về sự thật thì các người là vợ chồng, huống gì cô ấy vốn cũng yêu anh.

Ngực Cốc Chấn như trúng một chùy nặng, lùi lại mấy bước rồi hai mắt trợn to lên, lộ vẻ đau khổ.

Thi Diệ Diệ khe khẽ thở dài, nói:

- Cốc Chấn, Bình Nhi từ nhỏ đã quyến luyến với tôi, gọi tôi là tỷ tỷ. Tôi cũng rất yêu quý nó, tôi chỉ muốn nó được vui vẻ, không phải chịu đau khổ.

Trước đây tôi không biết tình cảm của nó nên thấy nó bị anh bắt nạt thì vô cùng tức giận. Bây giờ thì tốt rồi, nó có tình cảm sâu nặng với anh, các người, các người vừa hợp kết thành một đôi uyên ương...

Cô nói xong bỗng thấy Cốc Chấn ánh mắt tức giận, trán nổi gân xanh thì bất giác cổ họng hơi nghẹn lại, gắng sức nén sự kích động trong lòng tiếp tục nói:

- Anh có tội cũng được, vô tội cũng xong, nể mặt Bình Nhi từ bây giờ tôi không truy đuổi anh nữa. Anh đưa nó theo chạy thật xa, về cực tây cũng tốt, Nam Hải cũng được, sống cho tốt...

Cốc Chấn bỗng xì một tiếng, giận dữ nói:

- Nhảm nhí, nhảm nhí, đều là nhảm nhí...

Chợt thấy mắt Thi Diệu Diệu loang loáng ánh lệ rưng rưng muốn khóc thì lại cảm thấy trong lòng không nở, khí giận tiêu tan gần hết, chỉ cười khổ nói:

- Diệu Diệu, cô thật sự muốn đem tôi đưa cho người khác sao?

Thi Diệu Diệu quay mặt đi, im lặng hồi lâu rồi nói từng chữ một:

- Tình này đắng đặc, hận này miên man. Ván đã đóng thuyền, tình đoạn nghĩa tuyệt.

Mặt Cốc Chấn phút chốc không còn chút máu, sững sờ nhìn Thi Diệu Diệu hồi lâu rồi chợt lớn giọng cười vang, nói:

- Được được, ván đã đóng thuyền, tình đoạn nghĩa tuyệt hay lắm.

Nói rồi phất tay áo, lại cười thăm rồi lướt qua cánh rừng quay về chỗ cũ im lặng ngồi xuống. Cốc Bình Nhi thấy vẻ mặt hằn đau khổ thì ngạc nhiên trong lòng, muốn hỏi nguyên nhân nhưng lại không biết phải mở lời thế

nào. Sau đó lại thấy Thi Diệu Diệu buồn rầu quay về, mặt trắng bệch, hai mắt đỏ hoe. Cốc Bình Nhi vừa hiểu kỳ mà lại cảm thấy ghen tị, khẽ hừ một tiếng bĩu môi không vui.

Sau đó Cốc Chân vẻ mặt mệt mỏi không nhiều lời nữa, chỉ cúi đầu suy nghĩ, trên đường tự nhiên trở nên thanh tịnh hơn nhiều. Nhưng không có hẳn chộc phá pha trò thì mọi người ngược lại cảm giác đường đi trống vắng thật không quen.

Ngày hôm sau đến được Thiên Trụ sơn thì xuống ngựa đi bộ. Vào núi chưa bao lâu bỗng nghe thấy phía trước truyền tới tiếng quát tháo. Cốc Chân hiểu kỳ, liền nói:

- Ta đi xem xem.

Rồi theo tiếng động tìm đến, chuyển qua một cánh rừng thì chỉ thấy Diệp Phạm chặn trước một cửa động, tám tên thủ hạ đang chất gỗ chất củi trước cửa động. Diệp Phạm một tay chống eo, cười nhạt nói:

- Người trong động mà còn không ra thì cẩn thận Diệp mỗ đốt lửa đấy nhé.

Còn chưa dứt lời thì bỗng nghe trong động có một giọng trong trẻo cười nhạt nói:

- Họ Diệp kia, người cũng được coi là Ngũ tôn của Đông Đảo ư? Không dám quang minh chính đại tấn công vào mà toàn sử dụng những thủ đoạn hạhạng ba.

- Tiên Bích, người bớt nói những lời thừa đi. – Diệp Phạm cười nhạt nói – Chút bản lĩnh đó của người có đánh nữa cũng chỉ đến thế thôi. “Loạn Thần”, “Tuyệt Trí” của cha người đúng là lợi hại, nhưng người chỉ học được năm phần. Diệp mỗ cẩn thận giữ thần khí thì người làm được gì nào? Còn thuật “Hóa sinh” của yêu phụ Ôn Đại người chưa học được, thuật

“Khôn Nguyên” chỉ là thứ vớ vẩn. Nếu không phải người may mắn, gặp được “Huyền Đồng”, “Quỷ Tị” của Thiên bộ, một đứa dùng “Đồng Trung kiếm”, một đứa dùng hơi thổi chết tiệt gì đó...

Liên nghe trong động có một giọng lí nhí nói:

- Không phải hơi thổi, là “Tán Phách hương” ...

- Tên như rằm thổi, thật ra chắc gì đã được như vậy. – Diệp Phạm ngạo nghễ nói - Nếu thật có thể hóa tán hồn phách của người ta thì sao lão tử đây vẫn mạnh khỏe chứ?

Lại nghe Tiên Bích lạnh nhạt nói:

- “Bất Lộ Hải Nhân” phải đổi danh hiệu rồi đây.

Diệp Phạm nói:

- Danh hiệu gì chứ?

Tiên Bích nói:

- Phải đổi là “Bất Lộ Hải Khẩu” (miệng biển không lọt) mới đúng, nếu không tại sao lại toàn khoe khoang miệng lưỡi, không dám vào tấn công?

- Sai rồi, sai rồi. – Trong động có một giọng ồm ồm nói – Phải đổi là “Bất Lộ Thỉ Nhân” (mắt rằm không lọt), bụng hăn đầy rằm chó, toàn đánh ra bằng miệng...

Cốc Chấn nghe tiếng thì hết sức vui mừng, thầm nghĩ: “Đó chẳng phải là Ngu huynh ư? Sao y lại ở đây?” Lại nghe Ngu Chiếu không ngừng thờ hớn hển, hiển nhiên trung khí không đủ thì lòng bất giác ngạc nhiên.

Diệp Phạm chợt trầm mặt, lạnh nhạt nói:

- Ngu Chiếu, ta kính người là một nhân vật đáng kể, vốn muốn cho người được toàn thân, nhưng bây giờ chỉ trách người tự mình không biết điều thôi.

Ngu Chiếu phì một tiếng, nói:

- Quả nhiên là miệng toàn đánh rắm. Có gan thì người không được mượn sức đám người kia, chính đại quang minh thắng ta một trận xem. Nếu như vậy thì may ra Ngu mỗ còn kính trọng người một chút.

Diệp Phạm ánh mắt âm trầm, chột cao giọng nói:

- Châm lửa.

Đám tùy tùng liền châm lửa vào củi gỗ, khói bốc lên dày đặc. Diệp Phạm đánh vù vù mấy chưởng đẩy khói cuộn cuộn trôi vào động. Trong động truyền ra một trận ho húng rồi đột nhiên nhảy ra bốn bóng người. Diệp Phạm buông tiếng cười dài, song chưởng đẩy ngang, mấy luồng gió mạnh liền quét tới.

Bóng đỏ loáng lên, Tiên Bích vận thuật “Khôn Nguyên”, đất bùn dựng lên thế như trường kiếm đâm tới Diệp Phạm. Diệp Phạm phất tay áo, nội kình ào tới, “Thổ kiếm” vỡ vụn ra. Tiên Bích theo sau lao tới đánh soạt một chưởng về hướng Diệp Phạm. Chưởng thế của Diệp Phạm khẽ nhả ra định chống đỡ thì chưởng lực của Tiên Bích lại hơi rút lại, nhanh như mèo lướt về bên phải rồi yêu kiều quất lớn:

- Lên.

Trước sau trái phải Diệp Phạm đất bùn theo lệnh nhảy dựng lên, như những bức tường từ bốn phía ép tới. Diệp Phạm biết trong đám bùn đất này có chứa “Chu Lưu Thổ kình” liên miên không ngừng, sinh ra không hết nên nếu bị bám vào thì khó mà thoát ra được, liền cười dài rồi phi thân nhảy lên, chưởng như sấm sét từ trên không đánh xuống.

Tiên Bích vận “Khôn Nguyên”, tường đất bốn phía thoáng chốc đã tụ vào, bùng một tiếng đã cuộn lại dày đặc như một mũi tên xô vào chướng lực của Diệp Phạm. Tiên Bích mượn lực như gió lao ra.

Diệp Phạm ha ha cười, kinh lực rút vào, từ “Thao Thiên thế” chuyển sang “Hãm Không lực”. Bùn đất đầy trời bị kinh lực của hắn hút lại, đến lúc Diệp Phạm rơi xuống đất thì đã tụ thành một quả cầu đất tròn trịa to bốn thước. Diệp Phạm quát lớn một tiếng, đẩy quả cầu như gió lốc bắn về phía Tiên Bích.

Trong quả cầu đất có thêm “Hãm Không lực” của Diệp Phạm, trong lúc lăn đi không ngừng hút thêm bùn đất lá khô trên mặt đất, như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, khi đến trước mặt Tiên Bích thì đã to không dưới một trượng.

Tiên Bích không ngờ Diệp Phạm dùng ra kỳ chiêu như vậy, lập tức liên tục lùi lại rồi đồng thời thúc đẩy “Khôn Nguyên” kết thành tường đất. Không ngờ Diệp Phạm muốn khoe khoang, định dùng bùn đất đánh bại cao thủ Địa bộ để ngày sau trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng trong võ lâm nên đã đẩy thêm “Qua Toàn kinh” vào đó, khiến quả cầu đất lúc chạy ngang lúc chạy dọc, lúc thì quay tròn tại chỗ. Nhưng nơi nó chạy qua tiếng động như sấm, đất cát bay mù, tường đất do Tiên Bích dựng lên đụng phải nó liền bị cuốn đi mất. Tiên Bích mấy lần muốn dùng thần thông “Khôn Nguyên” để đánh vỡ quả cầu đất nhưng trong quả cầu kinh lực rất mạnh, kết cấu vững chắc nên sao cũng không đánh vào được.

Trong năm loại thần thông của Đông Đảo thì các bộ của Tây Thành e ngại nhất chính là Kinh Tức công vì môn võ công này so với “Chu Lưu Lục Hư công” thì cùng gốc mà khác nhánh, có rất nhiều chỗ giống nhau. Năm xưa “Tây Côn Luân” Lương Tiêu đến tạm trú ở đảo Linh Ngao, xây dựng lại Thiên Cơ cung rồi truyền cho em vợ là Hoa Kính Viên. Từ Hoa Kính Viên trở đi các đời tu luyện đều nhiều lần cải tiến, đến ngày hôm nay sự biến hóa kỳ ảo và uy lực của môn võ công đó còn hơn thời của Lương Tiêu.

Nhưng vì không dễ tu luyện nên ở Đông Đảo người luyện thì nhiều mà người thành công lại ít. Nhưng sau khi luyện thành nội kinh hết sức mạnh mẽ, biến hóa tùy theo ý muốn, thường có thể khắc chế được “Chu Lưu bát kinh” của Tây Thành. Bát kinh là gốc rễ thần thông của Tây Thành, một khi bị khống chế thì tất cả các kỹ năng kỳ diệu của Tây Thành liền bị suy giảm mạnh.

Vì vậy Diệp Phạm dựa vào môn thần thông đó lấy đất khống chế đất lại có thể áp chế được cả “Khôn Nguyên”. Qua lại một lúc, quả cầu đất lại to thêm gấp đôi, cao hơn hai trượng, trông như một tòa núi nhỏ nhưng lần thì lại càng lúc càng nhanh, tạo ra từng trận gió lớn quét vào mặt Tiên Bích đau rát, chỉ có thể né tránh chứ không còn sức mà đánh lại.

Ngu Chiếu mặt vàng như nghệ, được Ninh Ngưng, Tô Văn Hương đỡ đứng xem, nhìn đến lúc này thì mây rậm cau lại lắc người một cái, Ninh, Tô hai người không tự chủ được bị đẩy lùi ra mấy thước.

Ngu Chiếu như say rượu, nghiêng phải ngã trái chậm chậm đi tới phía Diệp, Tiên hai người. Tám tên tùy tùng thấy vậy thì cầm vũ khí đồng loạt đánh tới. Ngu Chiếu hai tay tách ra, tay trái chụp một cây đàn tỳ bà, tay phải tóm chặt một ống sáo ngọc, rắc rắc hai tiếng đàn tỳ bà gãy nát, sáo ngọc vỡ vụn, hai thiếu nữ ngã lăn ra mặt trắng bệch không ngồi dậy được nữa.

Tay phải Ngu Chiếu vung ngang ra, tiếng tanh tanh vang lên, dây của hai cây đàn tranh đứt phụt, hơn mười cái dây đàn bị kinh lực đẩy tách ra năm hướng rồi bắn vụt lại, quét trúng trán của năm kẻ nam nữ. Năm người đó không kịp kêu lên một tiếng đã ngất xỉu đi.

Ngu Chiếu thoáng chốc đã đánh bại bảy người, thân hình chột chững lại, mặt nổi lên một luồng khí xanh đen. Tên thiếu niên còn lại vốn đã khiếp hãi định bỏ chạy, lúc này thấy vậy thì kinh hãi mừng rỡ vung kiếm đâm thẳng vào ngực Ngu Chiếu. Kiếm chưa đến người thì thân hình Ngu Chiếu

bồng nghiêng đi, trường kiếm xuyên qua dưới nách y. Ngu Chiếu hạ tay xuống kẹp chặt trường kiếm, tên thiếu niên đó rút không ra được liền vùng quỳen trái đâm vào ngực Ngu Chiếu. Không ngờ Ngu Chiếu nhướng mày lên, mắt như gương sáng, hét lớn một tiếng giống như sấm động vang trời nổ ngay bên tai tên thiếu niên đó. Đầu quỳen của hắn dừng lại giữa chừng, hai mắt trợn tròn, thân thể co giật mấy cái rồi bỗng mềm nhũn ngã lăn ra, miệng sùi bọt mép trắng xóa.

Ngu Chiếu làm tên thiếu niên ngất đi rồi lại choáng váng một lúc. Y cầm thanh kiếm dưới nách chống cho vững thân mình rồi đưa mắt nhìn ra, không ngờ chỉ mới chốc lát đó mà Tiên Bích đã bị Diệp Phạm dồn tới dưới một vách núi, không thể tiến lùi được.

Ngu Chiếu hơi dựng lông mày, cao giọng nói:

- Diệp Phạm, lão tử còn chưa chết đâu. Người bắt nạt đàn bà con gái thì có gì là hảo hán.

Diệp Phạm nghe tiếng thì dừng lại, quả cầu đất còn cách Tiên Bích không tới nửa thước. Tiên Bích lưng ép vào vách đá, mặt đỏ bừng bừng liên tục thở mạnh.

Diệp Phạm quay người lại, vỗ tay cười nói:

- Lôi Đế Tử vẫn là Lôi Đế Tử, đến bước này rồi mà vẫn chưa quy hàng, thật là bội phục.

Ngu Chiếu lại không thèm nhìn hắn mà cao giọng nói với Tiên Bích:

- Cô còn đứng đó làm gì? Còn không biến mau đi, lão tử nhìn cô liền cảm thấy bức mình.

Tiên Bích hơi nhăn mặt, hét lên:

- Đồ điên nhà anh lại phát điên gì thế.

Ngư Chiếu nói:

- Lão tử có tay có chân, cần gì cô quản tới? Huống gì đại trượng phu da ngựa bọc thây, mất mạng nơi chiến trường, chết về quyền cước người khác còn hơn là chết trong lòng đám đàn bà...

Tiên Bích tức giận đến mặt mũi trắng bệch, quát lớn:

- Toàn nói lời điên rồ.

- Lão tử điên thì đã sao. – Ngư Chiếu cười nhạt nói – Còn hơn cô lắm tình nhiều kẻ, ba lòng hai dạ...

Tiên Bích sững người ra, buột miệng nói:

- Anh... anh nói nhảm.

Ngư Chiếu lạnh nhạt nói:

- Cô tưởng ta không biết sao? Cô ba lòng hai dạ, ôm phải nép trái, lúc thì theo Tả Phi Khanh, lúc thì theo ta, quay hai người bọn ta mòng mòng còn cô thì đứng giữa hưởng lợi. Lão tử chẳng phải kẻ ngốc, sao không biết quỷ kế của cô chứ, chưa vạch trần ra toàn là nể mặt Địa Mẫu mà thôi.

Lời này của y rất quyết liệt, Tiên Bích vừa kinh hãi vừa tức giận, bất giác trợn tròn hai mắt, đôi mi dài cánh bướm giương ra rung động không ngớt.

Diệp Phạm thấy hai người tranh chấp nội bộ thì vui như xem kịch, chỉ cười cười khoanh tay đứng ngó. Lại thấy Tiên Bích mặt lúc đỏ lúc trắng, nói từng chữ một:

- Ngư Chiếu, điều anh vừa nói có thật không?

Ngũ Chiếu nói:

- Còn giả được ư?

Tiên Bích phì một tiếng, nói:

- Anh tự cho mình là thông minh ư? Anh ngốc như lợn, có thể nghĩ ra được cái gì hay ho chứ? Hừ, anh định đuổi tôi đi để tự mình tìm cái ch

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Bác Dịch (Đánh Cờ)

Diệp Phạm kinh nghiệm đầy mình, tuyệt không phải loại như Trầm Tú nên vừa đánh trượt thì lập tức thu thế, vung tay áo lên phất về phía sau. “Miêu Vương bộ” của Cốc Chấn còn chưa kịp đổi hướng thì đã cảm thấy một luồng kinh khí quét vọt tới, hần liền ối chà một tiếng rồi thay đổi nhịp bước, lại nhắm về bên trái Diệp Phạm đánh tới.

Diệp Phạm người không chuyển, chân không bước, hai chân như đóng đinh trên mặt đất, ống tay áo bên trái phất phơ, có kinh lực ẩn vào nên mép áo choàng trở nên sắc như đao kiếm, cuốn thẳng tới Cốc Chấn. Cốc Chấn không chống đỡ được, vội sử dụng “Miêu Vương bộ” trốn đi, không ngờ ống tay áo bên phải của Diệp Phạm cũng nhẹ nhàng phất tới, kinh lực khiến tay áo như một con rắn lớn, nửa đường thì đổi hướng cuốn một cái trên không đẩy Cốc Chấn trở về chỗ cũ.

Cứ như vậy, hai tay áo của Diệp Phạm hoặc là phất bên phải, hoặc là kéo bên trái, chỗ nào tay áo quét đến đều như có xiềng xích vô hình chặn đứng mọi thứ. Cốc Chấn chưa kịp biến đổi bước chân thì lần nào cũng bị tay áo xô đẩy, phải tránh phải né trái, dần dần từ sau lưng Diệp Phạm lại chuyển thành ra trước mặt hần.

Cốc Chấn diệt được con rắn khổng lồ, bắt được Trầm Tú thì không khỏi đắc ý, tự cho rằng “Miêu Vương bộ” đó tuy không thể là có thể hoành hành thiên hạ nhưng cũng có thể khiến cho đối thủ bất kỳ phải đau đầu trong một lúc, không ngờ đến trong kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn, bây giờ lại bị đem

ra đùa nghịch như vậy. Diệp Phạm thì lại rất đặc ý, hấn bị Cốc Chấn tránh được một trào thì trong lòng canh cánh, cố ý không quay người lại chống đỡ mà dùng tay áo chặn đường để ép Cốc Chấn phải xoay ra trước mặt hấn rồi sẽ ung dung bắt lấy.

Tiên Bích thấy tình thế không hay thì phi thân tới nắm bả vai Cốc Chấn đẩy mạnh về phía trước, xô thẳng vào vai trái Diệp Phạm, không xiên không lệch mà chính vào góc chết mà tay áo Diệp Phạm không thể quét tới. Diệp Phạm nếu không chống đỡ thì tất bị Cốc Chấn xô phải, tuy chưa chắc đã bị thương nhưng lại rất mất mặt.

Diệp Phạm tính nết ngoan cố, không chịu mất dù chỉ một chút thể diện nên đầu vai chỉ hơi trầm xuống, tay áo bên trái phất tới vai phải, còn chưởng phải lại đánh tới Tiên Bích.

Tiên Bích dẫn quân vào chỗ hiểm, ép được Diệp Phạm phải ra tay bảo vệ vai thì kế mưu đã thành, lập tức kéo Cốc Chấn nhẹ nhàng nhảy lùi lại.

Lần tiến lùi này đều nhanh như điện, thân thể Cốc Chấn lúc nhảy lên lúc rơi xuống, đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng vẫn cảm thấy sống lưng lạnh thoát, mồ hôi lạnh chảy dài.

Chợt có tiếng kêu chói tai rồi trước mắt tối sầm, Diệp Phạm xuất cả chỉ lẫn chưởng vọt người lên ép tới. Hấn bị Cốc Chấn trêu chọc nên lần này không lẩn quả cầu đất nữa mà chỉ dựa vào “Kình Tức công” để giành phần thắng. Kình lực lúc mạnh lúc yếu, lúc mạnh thì như voi dẫm, lúc yếu thì như gió mát, tinh tế kỳ ảo, biến hóa khó lường.

Tiên Bích một mình tiếp xong mấy chiêu thì liên tiếp gặp nguy hiểm, bỗng thấy Cốc Chấn tung mình lao tới, thi triển “Miêu Vương bộ” lượn đông vòng tây, thỉnh thoảng lại tìm sơ hở để tấn công. Tiên Bích âm thầm khen ngợi tiểu tử này dũng khí đáng khen, lại cảm thấy loại thân pháp đó rất quen thuộc, nhưng đánh nhau đang gấp nên nhất thời không nhớ ra

được. Lại thấy hần tiến thì như gió lốc, lùi thì như điện xẹt, tuy không thể gây thương tích cho kẻ địch nhưng cũng ép được Diệp Phạm phải phân tâm chút ít. Tiên Bích kêu hay rồi phẫn chấn tinh thần, bên dưới thì dùng “Khôn Nguyên”, bên trên thì dùng chưởng chỉ, cát bay đá chạy vòng quanh không ngớt.

Lại đánh thêm mấy chiêu, Diệp Phạm bỗng lớn tiếng hú dài rồi vù một chưởng, đánh ra rồi lại hút vào, chính là kỹ xảo của “Sinh Diệt đạo” để cuốn lấy nội kinh của Tiên Bích rồi chưởng trái chọt đánh ra, một luồng “Thao Thiên khí” bắn thẳng tới Cốc Chấn.

Diệp Phạm đầu tiên có ý muốn bắt sống Cốc Chấn nên mấy lần ra tay không hết mức, nhưng lúc này đấu lâu mà không hạ được nên đã thật sự tức giận, quyết ý trước hết khiến Cốc Chấn bị thương rồi tính tiếp.

Chưởng kinh vừa đánh ra thì sau lưng có tiếng gió nổi lên mang theo tiếng rít phá không khí.

Diệp Phạm thầm cảm thấy không ổn, kinh lực mạnh mẽ đánh tới Cốc Chấn liền quay ngoặt lại, quét về phía sau. Đinh đinh mấy tiếng, ám khí đó bị chân khí xô đẩy nên va vào nhau trong không trung rồi rơi xuống như mưa. Diệp Phạm liếc mắt ra thì lại là vô số lăng trùy nhỏ tí. Hần biết rõ lai lịch của loại ám khí này nên cả kinh, không kịp lùi lại thì Tiên Bích đã tung người lao tới vùng chưởng đánh ra. Diệp Phạm múa chưởng định đỡ thì lại cảm thấy sau gáy nổi gió. Loại ám khí này lại càng đột ngột, trước đó chẳng thấy có dấu hiệu gì, may mà Diệp Phạm động tác rất nhanh chóng, vào lúc đã hết đà mà vẫn ra sức di chuyển sang ngang cả thước. Chỉ thấy bóng trắng chớp lên, gân cổ Diệp Phạm hơi đau, đã bị cái bóng trắng đó làm bị thương một vết. Hần liền lập tức tung người lướt ra, ngưng khí vào trước ngực để đề phòng đối phương tấn công tiếp. Cái bóng trắng đó lại nhanh như điện chớp, nhảy thẳng vào lòng Tiên Bích. Tiên Bích bất giác kêu lên một tiếng kinh ngạc, Diệp Phạm định thần nhìn kỹ thì chỉ thấy

trong lòng Tiên Bích ôm một con mèo Ba Tư trắng như tuyết, mắt mèo xanh lè như nước biển lúc bầu trời quang đãng.

Tiên Bích mừng rỡ phát khóc, liên tục nói:

- Bắc Lạp Sư Môn, Bắc Lạp Sư Môn...

Nói rồi nước mắt bỗng tràn ra. Con mèo đó trải qua đủ loại kiếp nạn rồi cũng về được vào lòng chủ cũ nên cũng sung sướng nhảy nhót, thấy Tiên Bích rơi lệ thì kêu khê một tiếng rồi nhảy lên vai Tiên Bích, liếm hết nước mắt cho cô. Tiên Bích bị nó làm nhột nên lại cười lên khanh khách.

Diệp Phạm nghe đến tên của con mèo này thì cũng kinh hãi. Từ lúc hắc có hiểu biết đến nay thì đã từng nghe nói đến con linh thú của Tây Thành này, chỉ đáng tiếc là cơ duyên không đủ nên chưa từng gặp được. Hắc vừa nghĩ đến đó thì trong lòng chợt bùng lên một sự kiêu ngạo, thầm nghĩ bản thân có thần thông đầy mình, tung hoành bốn biển trừ đảo vương thì chẳng còn sợ ai cả, nếu lại sợ cái con mèo nhỏ nhoi này và việc đó truyền ra thì chẳng phải để người ta chê cười hay sao.

Hắc nghĩ nhanh như điện, bên tai lại truyền tới tiếng kêu gọi gấp gáp:

- Phấn Sư Tử, mau về đây...

Diệp Phạm quay đầu lại nhìn thì thấy mẹ con Bạch Tương Dao và Thi Diệu Diệu áp giải một nam tử trẻ tuổi sổng vai đứng đó. Cốc Bình Nhi nhìn con mèo Ba Tư, vẻ mặt kinh hoàng, liên tục giậm chân. Bạch Tương Dao thì lại thở dài một tiếng, nói:

- Bình Nhi, đừng gọi nữa, con mèo đó không quay lại đâu.

Cốc Bình Nhi nước mắt rùng rùng, hết sức không vui.

Diệp Phạm vừa mừng rỡ vừa tức giận, trước hết thi lễ với Bạch Tương Dao rồi nháy mắt lại trầm mặt nói:

- Bình Nhi, vừa rồi cháu dùng “Vô Tướng trùy” bắn ta à?

Cốc Bình Nhi và mẹ cùng Thi Diệu Diệu chờ lâu không thấy Cốc Chấn quay về thì hơi lo lắng, liền áp giải Trầm Tú đến nơi. Bỗng thấy Diệp Phạm nặng tay muốn làm Cốc Chấn bị thương thì Cốc Bình Nhi vội vã liền ném ám khí ra. Lúc này cô bị hỏi đến thì mới nghĩ tới hậu quả, lại thấy Diệp Phạm tay chống eo, khí thế hung ác thì bất giác hơi khiếp sợ. Bỗng nghe Thi Diệu Diệu nói:

- Diệp Phạm, “Vô Tướng trùy” là tôi phát đất, không liên quan gì đến Bình Nhi cả.

Tim Cốc Bình Nhi nhảy dựng lên, len lén nhìn cô, nhưng thấy Thi Diệu Diệu cũng đưa mắt tới, ngấm bảo Cốc Bình Nhi không được giải thích.

Cốc Bình Nhi vô cùng cảm kích, Diệp Phạm thì lại lộ vẻ bưng bít, liền cười nhạt nói:

- Ta cũng cảm thấy ngạc nhiên, Bình Nhi sao có thể động thủ với ta được? Thì ra là nha đầu nhà người, hừ, chẳng lẽ người còn chưa dứt tình với thằng súc sinh đó hay sao?

Thi Diệu Diệu mặt đỏ bừng lên, cao giọng nói:

- Ai có tình với hần chứ? Tôi chỉ sợ ông một chương đánh chết hần thì đảo chủ có hỏi đến cũng khó trả lời đấy.

Vẻ mặt Diệp Phạm dịu lại, gật đầu nói:

- Mong rằng lòng người cũng thật như lời nói.

Sau đó nhìn lướt ba người, lại nói:

- Gặp được các vị, hay lắm, hay lắm...

Câu nói của hắc quái dị khiến người ta chẳng hiểu gì cả. Bạch Tương Dao nghĩ ngợi rồi cười nói:

- Diệp tôn chủ, có tin tức của Thần Thông chưa?

Diệp Phạm nói:

- Đảo vương biết được phu nhân và tiểu thư gặp phải nguy hiểm thì không nói không rằng đã tự đi tìm hai vị rồi. May mà trời có lòng thương, các vị đều an toàn không sao cả, khiến người ta được thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tương Dao đảo mắt rồi chột cười nói:

- Diệp tôn chủ, ông có biết điều khiến Thần Thông đau đầu nhất hiện giờ không?

Diệp Phạm nhú nhú mày, lắc đầu nói:

- Lòng đảo vương như núi cao sông dài, Diệp mỗ ngu độn, há có thể đoán biết được.

Bạch Tương Dao khẽ thở dài, nói:

- Thần Thông bản tính ngay thẳng, lại rất quan tâm đến người thân, vì vậy trong lòng khó cả đôi đường, mâu thuẫn không giải quyết được.

Diệp Phạm chuyển động ý nghĩ, liền cười nói:

- Ý của phu nhân là...

Bạch Tương Dao nói:

- Người biết, ta biết là được, không cần phải nói ra.

Diệp Phạm gật đầu nói:

- Cũng được, tôi trực tiếp đem hãn về Ngục đảo rồi trông giữ chặt chẽ, nhưng việc vừa rồi coi như chưa từng xảy ra.

Bạch Tương Dao cười cười, không đồng ý cũng không phản đối rồi quay mắt lại, thấy Cốc Bình Nhi chăm chú nhìn mình, ánh mắt hiện ra vẻ nóng nảy căm hận.

- Cốc tiểu nhân! - Diệp Phạm quay người lại, cười vang nói - Người là người thông minh, còn cần ta phải ra tay không?

Ý tứ trong lời của Diệp, Bạch hai người Cốc Chấn tất nhiên hiểu rõ, hãn liền cười nói:

- Diệp lão Phạm, ta có một điều thắc mắc, xin ông cho biết.

Diệp Phạm nói:

- Cứ nói đi.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu “Kình Túc” đấu với “Thiên Lân” thì có mấy phần thắng?

Diệp Phạm không ngờ hãn gặp họa đến nơi mà bỗng lại hỏi như vậy, trong lòng ngạc nhiên nhưng cũng thuận miệng nói:

- Năm đại thần thông của Đông Đảo vốn không phân cao thấp, toàn do người luyện tập quyết định. Ba trăm năm nay năm đại phái đều có đại cao thủ danh tiếng, trong đó “Quy Kính” là nhiều nhất, “Kình Túc”, “Long Độn” đứng thứ hai, còn “Thiên Lân”, “Nhất Túc” hai nhánh cũng từng có nhiều người đặc biệt, ngang dọc một thời...

- Nói những lời vô ích đó làm gì. Cốc Chấn nói - Ta chỉ hỏi một câu, nếu ông đấu với Diệu Diệu thì ai thắng ai thua?

Diệp Phạm hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ kiêu ngạo. Cốc Chấn cười nói:

- Ta hiểu rồi, tất là Diệu Diệu thắng.

Sắc mặt Diệp Phạm trầm xuống, tức giận nhìn Cốc Chấn. Thi Diệu Diệu cũng đỏ bừng cả tai, quát lên:

- Cốc Chấn, người đừng có khiêu khích ly gián, trong Ngũ tôn thì “Bất Lậu Hải Nhân” được công nhận là đứng đầu.

- Xấu hổ. - Cốc Chấn cười nói - Chẳng có triển vọng gì cả.

Thi Diệu Diệu phì một tiếng, nói:

- Thực lực như vậy, có gì mà triển vọng hay không chứ?

Cốc Chấn nói:

- Hai người các người đã đấu với nhau chưa?

Thi Diệu Diệu nói:

- Chưa.

- Vậy thì đúng rồi. - Cốc Chấn nói - Có câu rằng “Người lành nghề vừa ra tay thì mới biết đúng sai.” Còn chưa ra tay sao biết được ai hơn ai kém?

Diệp Phạm bất giác cười phá lên:

- Cốc Chấn, ta vốn cho rằng người là người thông minh, nhưng hôm nay cách khiêu khích ly gián này đúng là quá ngu xuẩn.

- Việc này không liên quan đến người. - Cốc Chấn cười nói - Diệu Diệu mắc nợ ơn của ta, còn chưa trả hết đấy.

Thi Diệu Diệu nhú mào nói:

- Người lại giở quỷ kế gì vậy...

Cốc Chấn cười nói:

- Cô còn thiếu ta ơn cứu mạng. Bây giờ người có ơn là ta đang gặp nạn, có nên báo đáp hay không.

Thi Diệu Diệu bất giác mặt đỏ bừng lên, lồng ngực nhấp nhô muốn nổi giận, nhưng nghĩ lại Cốc Chấn nếu bị bắt thì không chỉ sẽ phải chịu khổ lao tù mà Cốc Bình Nhi cũng không thể chấp mộng ước với hắn nữa.

Từ khi biết tấm lòng của Cốc Bình Nhi đối với Cốc Chấn, chỉ trong mấy ngày Thi Diệu Diệu đã phải trải qua đủ loại giày vò trong nội tâm, cuối cùng xác định tâm tư, quyết ý hy sinh bản thân mình để giúp cho hai người. Nghĩ đến đó, cô liền nghiêng răng nhìn Diệp Phạm rồi chậm rãi nói:

- Diệp tôn chủ, nếu hôm nay ông thả hắn một lần thì Diệu Diệu cảm ơn không hết...

Mắt Diệp Phạm phát ra tia sáng sắc lạnh, nhìn kỹ Thi Diệu Diệu hồi lâu rồi chợt thản nhiên nói:

- Nếu ta không thả hắn thì sao?

Thi Diệu Diệu mặt trắng bệch, trên ngón tay đã có thêm sáu con cá chép phát ra khí lạnh mù mịt:

- Diệp tôn chủ, Diệu Diệu không có ý muốn làm kẻ địch của ông, mong tôn chủ không cưỡng ép.

Cốc Chấn, Tiên Bích thấy thời cơ thì đều chiếm lấy một góc, chặn đàng xa vây chặt Diệp Phạm.

Diệp Phạm cười cười rồi bỗng bước sang trái một bước, mặt hướng về phía "Đồng Nhân", tay áo bên trái rủ xuống chỉ hướng "Đại Hữu", chưởng phải đưa ngang, thẳng về hướng "Cách", Đỉnh". Thi Diệu Diệu biết tư thế này chính là "Đại Ngự Thiên thức" trong thần thông "Kinh Tức", một khi đánh ra thì bên trái chống đỡ phía trái, bên phải nghênh đón phía phải, cho dù xung quanh như gió đập mưa dồn thì vẫn có thể ứng phó bình thường. Nhất thời Thi Diệu Diệu nhìn Diệp Phạm, mê mẩn những con cá chép trong tay, muốn đánh ra lại thôi, trong lòng rất khó xử.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách yêu kiều rồi Bạch Tương Dao tay ngọc bỗng nghiêng đi, lấy ra một thanh chủy thủ dúi vào cổ họng Trần Tú, cười nói:

- Đệ tử Thiên bộ, toàn bộ ra hết đi.

Im lặng giây lát rồi từ trong rừng cây đám cỏ xung quanh lóc cóc tiến ra mấy chục người, chính là đám cao thủ của Thiên bộ. Diệp Phạm tuy cũng biết có người ẩn nấp nhưng hẳn xưa nay tự cao tự đại, tuyệt không coi người phục kích vào đâu, lúc này trông thấy thì cũng chỉ cười nhạt một tiếng. Lại nghe Bạch Tương Dao nói:

- Bắt lấy Thi Diệu Diệu, không được để cô ta chạy thoát. Nếu không thì chuẩn bị nhận xác thiêu chủ của các người đi.

Người của Thiên bộ đồng loạt biến sắc, nhưng không dám không nghe theo, liền thi nhau bày vải lụa ra vây chặt lấy Thi Diệu Diệu. Thi Diệu Diệu sững người, nhìn Bạch Tương Dao nói:

- Phu nhân... sao bà lại làm như vậy?

Bạch Tương Dao ánh mắt lưu chuyển, cười khanh khách rồi nói:

- Diệu Diệu, ta cũng biết cô còn chưa quên tình cảm với Chấn nhi, bị hấn nói hai ba câu là lập tức bị lôi kéo. Bây giờ đành phải để cô chịu uất ức trong trận "Thiên Cơ Cầm Vân" đó một chút, đợi bắt được Cốc Chấn rồi sẽ thả cô ra ngay.

Cốc Chấn vốn định để Thi Diệu Diệu chặn Diệp Phạm lại rồi thừa cơ thoát thân, không ngờ Bạch Tương Dao lại lấy Trầm Tú làm con tin để ra lệnh cho đệ tử Thiên bộ. Hấn thấy vẻ mặt Thi Diệu Diệu chán nản, cá chép bạc rời tay rơi xuống thì lập tức thầm kêu không hay. Bỗng nghe Diệp Phạm cười dài chói tai rồi một cái bóng xanh lao vọt lên không, như một con chim ưng đánh tới như sấm sét.

Cốc Chấn không kịp né tránh nhưng sau lưng bỗng bị nắm lấy rồi một luồng lực lớn kéo hấn lùi về sau, mắt thấy Diệp Phạm xoay người trên không, bỏ qua mình để đánh về chỗ trống bên trái. Cốc Chấn đang ngạc nhiên thì Diệp Phạm bỗng lộn nhào ngã lăn ra mấy trượng, vẻ kinh hãi tức giận tràn đầy trên mặt, ngoác miệng rộng lên:

- Yêu thuật Loạn Thần à?

Có tiếng kêu meo meo cao vút rồi Tiên Bích có con mèo Bắc Lạp Sư Môn trên vai, thân mình bỗng xà thấp xuống, quát một tiếng "Lọt". Đất đá xung quanh Diệp Phạm vụt xoay tròn, dưới chân liền hẫng xuống. Diệp Phạm quát lớn một tiếng, nhảy vọt lên cao vừa định xuất chiêu thì không ngờ ánh mắt hấn lại chạm vào ánh mắt Tiên Bích, đầu chột mê loạn đi.

May mà tu vi của hấn đã đến trình độ siêu phàm, định lực hơn người nên vừa hơi thất thần thì trong lúc nguy cấp đã gắng sức hồi phục được thần trí, phất tay áo ngang ra như điện chớp, ầm một tiếng kinh lực đánh vào, trên mặt đất đã bị đào thành một cái hố tròn dài hơn một trượng, đất đá bắn tung tóe.

Tiên Bích tránh được một cái phất tay áo đó thì lại quát lên một tiếng "Sập", đất đá liền bắn vọt tới còn nhanh hơn tên bay. Diệp Phạm vội vận chân khí chống lại, nhưng bị thuật "Loạn Thần" của Tiên Bích làm cho nhiều loạn nên đã lộ ra sơ hở, mấy lần bị mũi tên đất bắn trúng, tuy có thần công hộ thể những vẫn ngấm ngấm đau.

Diệp Phạm cực kỳ kinh hãi tức giận, không biết vì sao mà trong nháy mắt thần thông của Tiên Bích lại tăng gấp mấy lần. Trong lúc nghi hoặc thì lại nghe một tiếng mèo kêu, định thần nhìn qua thì hai con mắt của Bắc Lạp Sư Môn lúc nở to lúc thu nhỏ, lúc mở lúc nhắm, không ngừng thay đổi hình dạng.

Diệp Phạm trong lòng chấn động: "Linh miêu giúp sức, thay đổi cả thần thông, chẳng lẽ truyền thuyết đó lại là thật ư?" Bất giác phải quét sạch ý nghĩ khinh địch, nghiêng người rơi xuống đất chăm chú nhìn con mèo trên vai Tiên Bích, vẻ mặt vô cùng kinh hãi nghi ngờ.

Tiên Bích chăm chăm nhìn đối thủ, cũng cảm thấy kinh hãi. Có được sự giúp đỡ của Bắc Lạp Sư Môn, thần thông của cô tăng vọt, tuy chỉ trong chốc lát nhưng "Loạn Thần", "Tuyệt Trí", "Khôn Nguyên" đều đã phát tụy đến mức độ cao nhất, ai ngờ đều bị Diệp Phạm hóa giải hết. Tiên Bích bất giác thầm nghĩ: "Nghe nói thần thông 'Kình Tức' luyện đến tối cao thì tâm thần có thể tự hay tán tùy ý, tán ra thì như rồng bay, tụ lại thì như gỗ chắc, mưa gió xâm phạm cũng không ảnh hưởng gì. Tên họ Diệp này nếu đã luyện được tới mức đó thì thật là khó đối phó."

Hai người đều có chỗ e ngại nên chỉ giằng co từ xa. Tiên Bích nhiều lần thi triển thuật "Loạn Thần", "Tuyệt Trí" nhưng đều không có tác dụng, tuy vậy vẫn ép được Diệp Phạm phải chia một phần tâm lực ra để chống cự, không dám tùy tiện tấn công nữa.

Bỗng nghe tiếng choang choang, mọi người theo âm thanh nhìn qua thì cây chủ thủ của Bạch Tương Dao đã rơi xuống đất, Cốc Bình Nhi đang

nắm Trầm Tú trong tay, kêu lên:

- Đệ tử Thiên bộ nghe lệnh, hủy bỏ trận thế, thả chị Diệu Diệu ra.

Đệ tử Thiên bộ nghe vậy thì rất tức giận, có một người nói:

- Vậy bắt cũng do các người, thả ra cũng do các người, muốn đùa nghịch với người khác chắc?

Cốc Bình Nhi khẽ cười nhạt, lấy ra một cây cương chùy nhắm vào yết hầu Trầm Tú, nói:

- Thả hay không thả?

Đệ tử Thiên bộ đưa mắt nhìn nhau rồi đành phải lùi sang một bên. Bạch Tương Dao mặt đỏ bừng kiêu diễm như một bông hoa nhưng ánh mắt lại như tóe điện, nói từng chữ một:

- Bình Nhi, con thật sự muốn làm việc ngu ngốc ư?

Cốc Bình Nhi cười thê thảm rồi chăm chú nhìn Thi Diệu Diệu, lẩm nhẩm nói:

- Chị Diệu Diệu, chị đem theo anh ấy chạy đi, chạy càng xa, càng xa càng tốt...

Tới câu cuối cùng thì đã nhỏ đến mức không nghe thấy được nữa, mặt đỏ hoe như sắp khóc òa lên.

Cốc Chấn thấy vậy thì cau mày. Thi Diệu Diệu lại cả kinh, nói:

- Bình Nhi...

Cốc Bình Nhi không đợi cô dứt lời đã quay mặt đi. Trầm Tú đứng gần nhất, chợt thấy những giọt lệ lớn trong mắt cô lăn ra rồi rơi xuống mặt cỏ,

động lại trong vắt như những giọt sương mai.

Trong lòng Trầm Tú chợt bùng lên một cảm giác chua chát, thầm nghĩ rằng: "Tên họ Cốc đó có gì ghê gớm mà khiến cho đám con gái này lúc khóc lúc lúc cãi cọ, đòi chết đòi sống chứ? Phì, đợi lão tử thoát được xiềng xích rồi thì nhất định bắt các người phải khóc một tiếng..." Trong lòng hằn ghen tức như muốn phát cuồng, chợt nghe Bạch Tương Dao thở dài, yếu ớt nói:

- Bình Nhi, con thật sự không nghe lời ư?

Cốc Bình Nhi vành mắt đỏ hoe, vẻ mặt lại hết sức cứng rắn. Bạch Tương Dao nhìn cô một lúc rồi mặt ngọc trở nên trắng bệch, cười khổ nói:

- Bỏ đi... Diệp tôn chủ, thiếp thân mệt rồi, đi tìm chỗ nào nghỉ thôi.

Diệp Phạm thầm đánh giá tình thế: Tiên Bích thần thông quý dị kỳ quái, Thi Diệu Diệu lại bị Cốc Chấn dùng kế bắt giúp đỡ, ngoài ra còn có cao thủ Thiên bộ chăm chăm soi mói. Hơn nữa Bạch Tương Dao không biết võ công, nếu hỗn chiến mà không may bà ta bị thương thì không biết ăn nói với Cốc Thần Thông thế nào. Nháy mắt hắn đã cân nhắc tình thế xong, liền từ từ rút lại thần công, lùi tới bên mình Bạch Tương Dao rồi lạnh nhạt nói:

- Nghe nói phía trước có một cái am Quan Âm, phu nhân nếu muốn đến nghỉ thì Diệp mỗ tất nhiên phải hộ tống rồi.

- Phiền ông vậy. - Bạch Tương Dao liếc Trầm Tú - Trầm Chu Hư lòng dạ độc ác, bắt ép mẹ con ta để uy hiếp Thần Thông, việc này chưa thể coi là kết thúc được.

Diệp Phạm mày dài nhướng lên, cao giọng nói:

- Phu nhân nói đúng lắm...

Chữ lăm vừa ra khỏi miệng thì thấp thoáng lao ra, chỉ nghe mấy tiếng kêu thảm, hai tên đệ tử Thiên bộ đã miệng phun máu, bay đi như điều đứt dây.

Biến cố chợt phát sinh, người của Thiên bộ vừa kinh hãi vừa tức giận, liền giơ vải lụa lên bố trí thành trận thế. Ai ngờ Diệp Phạm như ma quỷ, lúc tới lúc lui, trong chốc lát lại có ba tên đệ tử Thiên bộ đã phun đầy máu tươi, xem ra không sống được nữa rồi.

Người của Thiên bộ đồng thanh hò hét, trận "Thiên Cơ Cầm Vân" liền chuyển động, vải vóc phấp phới, màu sắc bay lượn. Diệp Phạm cười dài một tiếng, hai tay chia ra xé rách tấm lụa gần nhất. Xoạt xoạt mấy tiếng, tấm vải đã đứt tung, tên đệ tử cầm vải lao đảo ngã ra, miệng ứa máu tươi nằm bẹp xuống đất.

Thi Diệu Diệu thấy vậy hết sức kinh hãi. Tấm vải lụa đó có đủ cả cứng mềm hỗ trợ lẫn nhau, đến nỗ cứng cũng khó phá được, ai ngờ rơi vào tay Diệp Phạm liền trở nên mỏng manh như tờ giấy. Trong nháy mắt tiếng xé vải vang lên không ngớt, Diệp Phạm xông pha trái phải, lại phá thêm hai tấm vải và đánh bị thương bốn tên đệ tử Thiên bộ. Thi Diệu Diệu thấy tình hình đó thì ý nghĩ lướt qua rồi bưng tỉnh.

Thì ra trận "Thiên Cơ Cầm Vân" đó ngoài trận pháp kỳ diệu thì phần lớn uy lực nằm ở "Chu Lưu Thiên kinh" trên tấm vải, có kinh lực dồn vào vải lụa thì không thua gì thần thông "Thiên La". Có điều vải gấm thì không bằng tơ tằm có nghìn tơ vụn sợi, chân khí của một đệ tử Thiên bộ không cách nào trải khắp được mặt vải, chỉ có cách là hai người hợp lực, âm dương hỗ trợ thì mới có thể khiến "Chu Lưu Thiên kinh" dày đặc khắp tấm vải, phát huy được uy lực.

"Kinh Tức công" của Diệp Phạm rộng lớn phi thường, không chỗ nào là không tới được, còn có khả năng mượn vải lụa để truyền tới. Hắn chạm vào vải lụa liền phát hiện ra điều bí mật bên trong, vì vậy bèn đẩy kinh lực

truyền vào, xuyên qua vải lụa để trước hết làm tên đệ tử cầm vải bị thương, khi đó tấm vải tự nhiên cũng chẳng khác gì loại vải lụa bình thường. "Chu Lưu Thiên kinh" cho dù kỳ diệu nhưng nói đến nội công hùng mạnh thâm hậu thì ở đây chẳng có đệ tử nào bằng được Diệp Phạm. Vì vậy Diệp Phạm xông vào trong trận chỉ đông đánh tây, đến đâu là ở đó tan tác. Hắn đánh đến mức hưng phấn thì chụp lấy đoạn giữa một tấm vải, dùng "Hãm Không lực" hút hai tên đệ tử cầm vải vào hai đầu tấm vải, lập tức biến thành một đôi Lưu Tinh chùy múa lên vù vù. Đám đệ tử muốn phản kích thì lại sợ gây thương tích cho kẻ đồng môn, trong lúc lo được lo mất thì đôi "Lưu Tinh chùy" đó sớm đã xông đến, vừa đập vào người thì "Hãm Không lực" lập tức biến thành "Thao Thiên khí", người bị đập phải không chết cũng tàn phế. Nhất thời tiếng kêu thảm, tiếng xương gãy vải rách thì nhau nổi lên, một trận thế kỳ diệu của Thiên bộ đã bị Diệp Phạm đánh cho rối loạn không còn gì nữa.

Tiên Bích biết rằng nếu vẫn không cứu giúp thì đám đệ tử Thiên bộ không thể may mắn thoát được. Cô lập tức yêu kiều quát lên rồi xông tới soạt soạt mấy chưởng đánh về phía Diệp Phạm.

Diệp Phạm có chút e ngại cô, liền ha ha cười lớn rồi tung mình ra hơn trượng, "Lưu Tinh chùy" trong tay như cầu vồng vờn khắp bầu trời, từ xa ném ra. Hai tên đệ tử cầm lụa bị nội kinh của hắn không chết không tự điều khiển được thân mình, rầm một tiếng đâm vào nhau trên không trung, xương cốt gãy nát, máu tươi văng tung tóe.

Diệp Phạm lại cười dài, xoay mình trên không trung chuyển đi hơn trượng, lúc vượt qua bên cạnh người Cốc Bình Nhi chợt đưa tay ra cướp lấy Trầm Tú. Cốc Bình Nhi hồ khẩu nhói lên, người trong tay đã nghiêng nhiên đổi chủ, trong vô thức liền vùng kiếm chém tới, nhưng bị Diệp Phạm dùng ngón tay bắt trúng sống kiếm, tiếng vang chói tai, đoàn kiếm bắn vọt đi theo hướng ngược lại, lướt qua bên thái dương Cốc Bình Nhi cắt đứt mất mấy sợi tóc mây. Cốc Bình Nhi kinh hãi khiếp sợ, tim đập thình thịch,

ngước mắt nhìn qua thì Diệp Phạm đã quay về bên cạnh Bạch Tương Dao, phát tay áo cười nói:

- Phu nhân vừa ý rồi chứ?

Chiến trường ngổn ngang, đệ tử Thiên bộ chết gần hết, người chết mặt mũi dữ tợn, người bị thương lăn lộn tàn phế. Mọi người thấy thảm cảnh đó đều kinh hãi. Bạch Tương Dao thì cười cười, dịu giọng nói:

- Diệp tôn chủ thần uy, thiếp thân vô cùng khâm phục.

Rồi lại nói với đệ tử Thiên bộ:

- Các người nói lại với Trầm Chu Hư, nếu lão muốn con trai thì đúng giờ Ngọ ngày mai ta và chồng ta sẽ chờ ở đỉnh núi Thiên Trụ.

Những đệ tử Thiên bộ may mắn sống sót đều nắm chặt bàn tay, vẻ mặt đau buồn tức giận. Bạch Tương Dao lại cười nói với Cốc Bình Nhi:

- Con còn muốn ở lại đây không?

Cốc Bình Nhi thấy đám đệ tử Thiên bộ đó kẻ nào hai mắt cũng đỏ ngầu chỉ muốn tìm người cắn xé thì hơi khiếp sợ, hừ một tiếng rồi đi tới bên cạnh Bạch Tương Dao. Thi Diệu Diệu hơi ngần ngừ rồi cũng đi theo Cốc Bình Nhi.

Bạch Tương Dao nhìn Cốc Chấn, như cười mà chẳng phải cười. Cốc Chấn cũng trừng mắt làm mặt quỷ với bà ta, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt. Bạch Tương Dao ánh mắt lạnh toát rồi chột cúi đầu cười, gót sen chậm rãi dẫn người của Đông Đảo đi mất.

Mọi người nhìn theo bóng dáng Diệp Phạm đều thở phào một hơi. Một tên đệ tử màu vàng của Thiên bộ đến ra mắt Tiên Bích, Ngu Chiêu, trước hết cảm ơn Tiên Bích ra tay giúp đỡ rồi sau đó kể lại đầu đuôi việc Trầm

Tú bị bắt, trong lúc nói chuyện vẫn trừng trừng nhìn Cốc Chấn có vẻ tức giận ghê gớm, hậm hực nói:

- Đều là tại thằng tiểu quỷ này làm hại, bắt lấy thiếu chủ, kết quả đem đến bao nhiêu rắc rối. Hai vị vốn đồng lòng với Thiên bộ của ta, nhất định các vị phải giúp cho, đem tên tiểu quỷ này lột da rút gân để báo thù cho các đồng môn đã chết.

Tiên Bích còn chưa đáp thì Ngu Chiếu đã hừ lạnh rồi nói:

- Ai làm thì người đó chịu, lão Trầm què không biết xấu hổ, đánh không lại Cốc Thần Thông thì bắt cóc vợ con người ta. Loại quỷ kế hạ lưu đó các đời tổ sư của Thiên bộ ở dưới lòng đất mà biết được thì chắc phải tức giận mà chết thêm lần nữa. Địa bộ tuy là con gái nhưng người nào cũng trong sạch, sao có thể cùng một giuộc với loại nhơ bẩn như lão Trầm què được?

Người của Thiên bộ nghe vậy thì vừa thẹn vừa giận, còn tên đệ tử màu vàng kia lại càng mặt mũi tím ngắt, chỉ vì sợ uy danh của đối phương nên không dám nổi nóng, hai mắt bèn chăm chăm nhìn Tiên Bích mong đợi. Tiên Bích cũng khinh thường hành động của Trầm Chu Hư, hơn nữa Cốc Chấn biết rõ không địch nổi Diệp Phạm mà vẫn xả thân giúp đỡ, mình sao có thể lấy oán báo ơn nên lập tức khẽ lắc đầu. Tên đệ tử đó rất thất vọng, lạnh giọng nói:

- Việc hôm nay sẽ đem y nguyên báo lại cho bộ chủ.

- Muốn tố cáo ư? - Ngu Chiếu cười nói - Lão Trầm què mà có bản lĩnh thì cứ tìm lão tử mà trút giận. Ngu mặc dù chỉ có một mình cũng quyết không lùi bước.

Tên đệ tử đó hậm hực quay về trong trận, thấp giọng nói với đồng bọn mấy câu rồi căm hận nhìn về phía này, sau đó ôm các đồng môn bị chết bỏ đi.

Ngu Chiếu nhìn đệ tử Thiên bộ khuất dần rồi quay lại nhìn Tiên Bích, định nói rồi lại thôi. Tiên Bích thì không để ý đến y, quay người giải huyết đạo cho Ninh, Tô hai người. Ngu Chiếu cau mày, chợt nghe Cốc Chấn hỏi:

- Ngu huynh bị Diệp Phạm đả thương ư?

Ngu Chiếu hừ lên giận dữ, nói:

- Tên khốn kiếp họ Diệp đó mà cũng làm Ngu mỗ bị thương được sao?

Cốc Chấn thấy vẻ mặt y thì chợt nghĩ ra, nhíu mày nói:

- Chẳng lẽ là ông ấy?

Ngu Chiếu không thừa nhận cũng không phủ nhận, ngẩng đầu suy nghĩ giây lát rồi chợt ha ha cười lớn. Cốc Chấn ngạc nhiên nói:

- Ngu huynh cười gì vậy?

Ngu Chiếu nhìn hẩn, đắc ý nói:

- Ta cười việc đời thật quá hoang đường, vừa mới đánh nhau với ông bố rồi lại kết bạn với ông con, như vậy chẳng phải buồn cười ư?

- Vậy thì có gì đáng cười chứ. - Cốc Chấn cười nói - Ông ta đánh là việc của ông ta, đệ kết bạn là việc của đệ, chẳng liên quan gì đến nhau, cũng chẳng có gì không được cả.

- Đánh là việc của ông ta, kết bạn là việc của ta hay lắm. - Ngu Chiếu vỗ tay khen ngợi - Người khác nghe vậy thì sẽ nói người là kẻ phản nghịch không biết đạo lý, nhưng Ngu mỗ nghe được thì lại khoan khoái trong lòng.

Cốc Chấn cười nói:

- Đã khoan khoái thì phải uống cho say rồi.

Chỉ một câu đã lôi được con sâu rượu trong bụng Ngu Chiếu ra, y lập tức nuốt nước bọt, liên tục gật đầu nói:

- Đúng, đúng lắm.

Còn chưa dứt lời thì đã nghe Tiên Bích hừ lạnh, tiếng hừ tuy nhỏ nhưng Ngu Chiếu lại biến sắc mặt, đưa mắt nhìn qua thì thấy Tiên Bích quay người muốn bỏ đi. Ngu Chiếu vội kêu lên:

- Cô đi đâu vậy?

Tiên Bích cười nhạt nói:

- Anh là đại trượng phu da ngựa bọc thây, chết trên chiến trường, còn tôi là đàn bà hai lòng ba dạ, lắm tình nhiều kẻ, đúng ra phải đi thật xa, khỏi phải ngó ra ở đây khiến người hảo hán phải bực mình.

Ngu Chiếu cười khố nói:

- Lời ta nói vừa rồi chỉ là mưu kế nhất thời, cô đừng coi là thật...

Còn chưa dứt lời thì bước chân của Tiên Bích lại càng nhanh hơn. Ngu Chiếu nóng nảy kêu lên:

- Chậm đã.

Rồi đuổi theo mấy bước, nhưng thấy Tiên Bích không chịu dừng chân thì bất giác một luồng khí giận cũng xông thẳng lên đầu, liền hét lên:

- Được, cô muốn đi thì cứ đi đi...

Thân mình Tiên Bích run lên rồi quay đầu lại, ánh lệ loang loáng trên đôi mắt xanh. Ngu Chiếu thấy vẻ mặt cô thì lồng ngực nghẹn lại, há miệng trợn mắt nói không ra lời.

Tiên Bích cười thê thảm rồi chậm chậm nói:

- Họ Ngu kia, hôm nay coi như tôi hiểu rõ anh rồi. Được, tôi đi, từ nay về sau chúng ta một đao cắt đứt, không liên quan gì nữa.

Ngu Chiếu nghe vậy lòng như dao cắt, bao nhiêu lời lẽ quanh quẩn trong cổ họng mà không nói ra được.

Mắt thấy một lời không hợp đã tách rời một đôi tình nhân thì Cốc Chấn đảo mắt rồi bỗng cười nói:

- Tiên Bích cô nương, nếu cô đi rồi thì nhất định sẽ hối hận.

Tiên Bích cười nhạt, nói:

- Người thử nói xem sao ta phải hối hận chứ?

Cốc Chấn nói:

- Ngu huynh nói những lời nhảm nhí đó làm ảnh hưởng lớn đến danh dự của cô nương, nếu không giải thích rõ ràng thì khi truyền ra giang hồ, mọi người sẽ đều nói là Lôi Đế Tử nói: “Con gái Địa Mẫu là Tiên Bích ba lòng hai dạ, lắm kẻ nhân tình...” Cô nương cũng biết rồi đấy, trên giang hồ lời đồn đáng sợ, cứ thế truyền đi rồi sai lại sai thêm, có khi cuối cùng lại biến thành “Đám con gái Địa bộ của Tây Thành người nào cũng đều lắm nhân tình, ba lòng hai dạ, chuyên môn dụ dỗ nam nhân”. Nếu như vậy thì thật là hỏng bét.

Tiên Bích mặt hoa biến sắc, tức giận nói:

- Ai dám nói lăng nhăng như vậy, ta sẽ rút lưỡi hăn ra.

Tuy cô nói như vậy nhưng trong lòng cũng rất không yên tâm: “Lời của Ngu Chiếu vừa rồi cả Đông Đảo, Tây Thành đều có người nghe thấy. Nếu như đúng là truyền bá ra giang hồ thì làm hỏng thanh danh của ta cũng là

chuyện nhỏ, nhưng làm hỏng danh dự của Địa bộ sẽ rất không hay.” Rồi lại liếc Ngu Chiếu, thấy vẻ mặt y lo lắng, ánh mắt lộ vẻ hồ thẹn thì bất giác lửa giận trong lòng cũng giảm bớt, thầm nghĩ: “Đồ đốn mạt này cũng có lúc hối hận, đủ thấy còn chưa mất hết lương tâm.”

Chợt nghe Cốc Chấn lại cười nói:

- Tuy nói như vậy nhưng ta có một cách có thể chặn đứng những lời đồn thổi xấu xa đó, Tiên Bích cô nương có muốn nghe không?

Tiên Bích bị hấn dăm ba câu làm cho lòng rối bủ lên, đành nói:

- Người nói đi.

Cốc Chấn nói:

- Lời đồn thổi là từ Ngu huynh mà ra thì cũng do Ngu huynh kết thúc. Vì vậy tốt nhất không gì hơn là hai vị xóa hết hiềm khích, trở lại tốt đẹp, làm một đôi vợ chồng thần tiên thì tiếng tốt truyền khắp giang hồ. Như vậy cho dù có đồn thổi xấu xa gì thì không đánh cũng tự bị phá thôi.

Tiên Bích trừng mắt nhìn Cốc Chấn dờ khóc dờ cười rồi chợt mắng:

- Tên tiểu tử vô lại nhà người lại nghĩ ra ý định thổi tha gì thế? Họ Ngu này vô cùng đáng hận, chưa trừng phạt thì thôi, lại còn muốn ta đối xử tốt với y, làm vợ chồng gì gì nữa? Chẳng lẽ y sỉ nhục người khác thì là việc tốt lớn lao trong thiên hạ, còn ta vì thế mà tức giận thì lại biến thành không đúng sao?

- Trừng phạt thì nhất định phải có rồi. - Cốc Chấn cười nói - Trước đó Ngu huynh phải nhẫn lỗi với cô nương, rút lại những lời đã nói.

Nói rồi liên tục đưa mắt ra hiệu cho Ngu Chiếu. Ngu Chiếu ngó ra, thờ dãi một hơi rồi vòng tay nói:

- Tiên Bích muội tử, những gì ta vừa nói đều là nhảm nhí, thối không thể ngửi được, cô nghìn vạn lần đừng để trong lòng. Ngày sau nếu có kẻ nào dùng những lời thối tha đó làm nhục danh dự của cô hay Địa bộ mà Ngu mỗ nghe được thì cho dù có cách xa vạn dặm cũng nhất định lấy được tính mạng của hắn...

Nói rồi mắt lóe lên như điện lướt qua mọi người ở đó. Hồ bệnh vẫn còn uy phong, tuy y bị thương nặng nhưng thần quang trong mắt vẫn khiếp người, mọi người bị y nhìn tới thì không khỏi ớn lạnh.

Tiên Bích dù sao cũng có tình cảm với Ngu Chiếu, thấy y nhận thua thì sự tức giận cũng giảm bớt hầu hết, rồi lại nghĩ tới vừa rồi phải đối mặt với kẻ địch, Ngu Chiếu nói ra những lời đó bất quá chỉ là muốn đẩy mình đi, ngôn ngữ tuy là tuyệt tình nhưng ý định thì lại rất tốt đẹp, mình đối xử với y như vậy cũng có phần quá nghiêm khắc. Cô nghĩ đến đó thì trong lòng lại tha lỗi cho y thêm mấy phần nữa, chỉ là tuy trong lòng đã thoải mái rồi nhưng ngoài mặt thì vẫn không thay đổi gì, giữ nguyên bộ mặt lạnh băng không thấy rõ mừng hay giận.

Ngu Chiếu thấy người đẹp vẫn lạnh nhạt thì thấp thỏm lo âu, nhìn Cốc Chấn lộ ý xin giúp đỡ. Cốc Chấn cười thầm trong lòng nhưng ngoài miệng thì lại trầm mặt nói:

- Vừa rồi đã nói rồi, trước hết là dùng lời để xin lỗi, sau đó là chịu phạt nặng. Ngu huynh, huynh có nhận phạt hay không?

Ngu Chiếu rất do dự, nhìn ngó Tiên Bích rồi chợt nghiêng răng nói:

- Được rồi, Ngu mỗ nhận phạt.

Còn chưa dứt lời bỗng thấy thần sắc Cốc Chấn có vẻ quỷ quyết thì trong lòng thấp thỏm, thầm kêu không hay: “Tiểu tử này xưa nay tinh quái, không biết sẽ dùng loại phương pháp quái đản nào để đối phó với lão tử đâu. Ta tốt xấu gì cũng là chủ của một bộ, nếu phải làm ra bộ dạng xấu xí gì

đó trước mặt mọi người thì từ nay về sau làm sao còn dám chường mặt ra giang nồ nữa.” Nghĩ vậy rồi hơi cảm thấy hối hận, nhưng y không coi thường lời hứa, nói ra là giữ lời không có chuyện cãi xóa. Còn đang lo âu thì chợt nghe Cốc Chấn cười nói:

- Ngu huynh đã nhận phạt thì ta sẽ thay Tiên Bích cô nương nghĩ ra một cách để phạt nặng huynh, ừm, ờ, à...

Hắn tỏ vẻ này nọ thừa nước đục thả câu, Ngu Chiếu thì tính tình lại như lửa, không thích vòng vo, cứ dây dưa như vậy thì so với đem ra lột da róc thịt luôn còn khó chịu hơn gấp mười lần. Y liền lập tức quát lớn:

- Muốn phạt cái gì thì nói ra mau đi.

- Có rồi. - Cốc Chấn vỗ tay, cười nói - Vừa rồi lúc ta vào núi có thấy một quán rượu, rượu ngon rất nhiều, bây giờ phạt huynh phải đến đó uống liền ba trăm chén lớn, thiếu một chén cũng không được.

Ngu Chiếu hết sức mừng rỡ, thầm kêu lên: “Quả nhiên là huynh đệ tốt, hiểu rất rõ tâm tư của ta.” Y lập tức làm ra bộ mặt đầy vẻ khó khăn, thở dài nói:

- Thôi thôi, trừng phạt như thế tuy nặng nhưng đã nhận phạt thì làm sao chối từ được. Huynh đệ yên tâm, ngu huynh cho dù có say chết thì cũng sẽ uống không thiếu một chén đâu...

Còn chưa nói xong thì Tiên Bích đã không nhịn được, mắng:

- Anh tưởng hay lắm nhỉ? Nếu đã muốn phạt thì phải phạt anh trong vòng ba năm không được động đến một giọt rượu nào.

Ngu Chiếu hơi biến sắc mặt, im lặng giây lát rồi nhú mày nói:

- Tiên Bích muội tử, trừng phạt như thế nặng quá, đổi thành ba tháng, không, ba ngày có được không...

Tiên Bích lạnh nhạt nói:

- Là phạt anh hay là phạt tôi đây?

Ngu Chiếu ngẩn ra, cúi đầu không nói. Tiên Bích thấy y nản chí như vậy thì đúng là vừa tức giận vừa buồn cười, liền hừ lạnh rồi nói:

- Được rồi, ba tháng thì ba tháng, thiếu một ngày cũng không được...

Ngu Chiếu mừng rỡ lộ ra ngoài mặt. Tiên Bích lại nói:

- Vui sướng cái gì, đó mới là cái thứ nhất, còn trừng phạt cái thứ hai là...

Ngu Chiếu lập tức trầm lòng xuống, lại thấy Tiên Bích đưa ngón tay ra chỉ, thản nhiên nói:

- Đóa hoa kia, anh hái về cho tôi.

Ngu Chiếu nhìn qua, chỉ thấy trong đám cỏ có một bụi hoa đỏ không tên đang nở rộ rực rỡ, gặp gió thổi vào liền như có lửa cháy bốc lên. Ngu Chiếu hái một bông đưa vào tay Tiên Bích, Tiên Bích nhìn ngắm rồi cài lên búi tóc, sau đó cười tươi tắn. Màu da cô trắng như tuyết, cười lên liền như băng sương tan đi lộ ra sen trắng, cùng với bông hoa đỏ ấy tôn lẫn nhau lên, màu sắc rực rỡ, lại càng thêm xinh đẹp.

Ngu Chiếu nhất thời nhìn đến ngẩn người ra. Lại nghe Tiên Bích nói:

- Đần ra nhìn cái gì. Tôi lại hỏi anh, tôi có đẹp không?

Nếu đổi lại là lúc bình thường thì Ngu Chiếu rõ ràng cảm thấy đẹp nhưng cũng phải bối mớ mấy câu, nhưng lúc này đang ở thế yếu nên

không dám chọi lại, đành nói:

- Đẹp, đẹp lắm...

Tiên Bích ngáy y một cái rồi chợt chống eo cười lên khanh khách. Cốc Chấn cũng cười, không ngờ Tiên Bích lại giơ ngón tay chọc vào trán hắn thành một vết đỏ, nửa trách mắng nói:

- Cười cái gì? Con khi thối tha nhà người bụng đầy gian trá, lúc nào cũng đùa cợt lòng người.

Nói rồi lại cười mãi không ngừng.

Lúc này Ngu Chiếu trong lòng mới cất được tảng đá nặng, thấy hai người cười không ngớt thì cũng bất giác phá lên cười.

Đột nhiên Tiên Bích liếc mắt thấy Ninh Ngưng, Tô Văn Hương quay người định bỏ đi thì vội nói:

- Hai vị đi đâu vậy?

Ninh Ngưng ngần ra không nói. Tô Văn Hương thì lại chẳng nghĩ ngợi gì, nói luôn:

- Ta tìm ra được dấu vết của Diêu Tình rồi, phải quay lại báo cho chủ nhân.

Tiên Bích vui mừng nói:

- Người tìm được Diêu Tình rồi à.

Bỗng thấy Ninh Ngưng vẻ mặt kỳ quái thì trong lòng chuyển động, lại hỏi tiếp:

- Ngưng nhi, sau khi chia tay hôm đó ở nông xá, cô không đi cùng với Lục Tiệm ư?

Ninh Ngưng mặt trắng bệch ra, khẽ lắc đầu, nhưng Tô Văn Hương thì lại buột miệng nói:

- Y đi cùng với Diêu Tình mà.

Tiên Bích và Ngu Chiếu nhìn nhau, đều có vẻ lo lắng buồn rầu. Tiên Bích nhíu mày nói:

- Văn Hương huynh, người có thể dẫn ta đi tìm y không?

Tô Văn Hương hơi do dự, lén nhìn Ninh Ngưng rồi nói:

- Cái cô, cái cô Diêu Tình đó hung dữ lắm đấy.

- Cái đó phải bất chấp thôi. - Tiên Bích thở dài nói - Nếu ta tính toán không sai thì trong mấy ngày nữa Hắc Thiên kiếp của Lục Tiệm sẽ phát ra. Trước khi y gặp kiếp nạn, ta muốn gặp y một lần để không phụ công quen biết của chúng ta.

Mọi người đều kinh hãi. Cốc Chấn nửa tin nửa ngờ, Ninh Ngưng thì mặt không còn chút máu, thất thanh nói:

- Có thật vậy không?

- Cái đó còn giả ư? - Tiên Bích nghiêm mặt nói - Ngày đó ở nông xá, ta đã phát hiện ra cấm chế trong cơ thể y sắp bị phá vỡ, vì vậy tìm được Ngu Chiếu rồi thì cùng nhau đi gặp Cốc Thần Thông.

Cô nói đến đó, Cốc Chấn liền hơi biến sắc.

Tiên Bích đoán ra những kinh hãi nghi ngờ trong lòng hắn thì khe khẽ gật đầu rồi nói:

- Năm xưa Vạn thành chủ đánh Đông Đảo, cha người rơi vào tình thế khó chạy thoát, cha mẹ ta thương ông ấy một mình nên đã từng mở một phía vòng vây để thả ông ấy chạy thoát. Ta vốn cho rằng dựa vào một chút ơn tình từ cha mẹ đó mà có thể xin ông ta ra tay bao bọc Tam Viên Đế mạch của Lục Tiệm lại. Ai ngờ cha người vì việc Tả Phi Khanh làm Doanh Vạn Thành bị thương mà tức giận bọn ta, tuy không lập tức giết chết nhưng nói là cứu người cũng được, có điều hai người bọn ta phải tự phế võ công, rời khỏi Tây Thành.

Cốc Chấn nhú mày nói:

- Điều kiện đó có chút quá đáng.

Tiên Bích khẽ cười khố, gật đầu nói:

- Đừng nói Ngu Chiếu là chủ nhân của một bộ, cho dù là đệ tử bình thường thì những việc khi sư diệt tổ đó sao có thể làm được? Ta vốn còn muốn dựa vào thể diện của cha mẹ để dùng lời ngọt ngào cầu xin, nhưng Ngu Chiếu bản tính vốn cứng rắn, bị ông ta dùng lời kích động liền nổi nóng, mấy câu không hợp thì bắt đầu đánh nhau...

Tiên Bích nói đến đó thì trong lòng vẫn còn sợ hãi, im lặng chốc lát rồi mới nói tiếp:

- Lúc đầu Ngu Chiếu liên tục phát Lôi Âm Điện Long, Cốc Thần Thông chỉ né tránh để y tấn công mười lăm chiêu, đến chiêu thứ mười sáu mới trả lại một đòn...

Cốc Chấn bỗng nói:

- Hồng rồi.

Tiên Bích nhìn y rồi lặng lẽ gật đầu. Ninh Ngưng nói:

- Hông gì chứ?

Tiên Bích còn chưa kịp trả lời, Ngu Chiếu đã tím mặt, phất tay áo nói:

- Thua thì cũng đã thua rồi, có gì hay mà nói chứ?

Tiên Bích cười nhạt nói:

- Thua thì cũng đã thua rồi, còn sợ người ta nói gì nữa?

Ngu Chiếu hừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Ninh Ngưng trong lòng lo lắng, không nhìn được nói:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó còn làm sao nữa? - Tiên Bích cười khố nói - Ngu Chiếu đánh mười lăm chiêu không chạm được vạt áo đối phương, nhưng Cốc Thần Thông chỉ một chiêu thì đã phá được Lôi Âm Điện Long, đánh Ngu Chiếu bị trọng thương.

Nói rồi chăm chú nhìn Cốc Chấn, như cười mà không phải cười:

- Võ công cha ngươi kỳ quái, không biết nguồn gốc thế nào.

Ánh mắt Ngu Chiếu cũng ngưng đọng nhìn qua.

Cốc Chấn cười cười, thản nhiên nói:

- Các vị có nghe nói tới: “nhìn mặt vua chúa, vừa cười nói vừa giết người” không?

Tiên Bích, Ngu Chiếu nhìn nhau. Cốc Chấn cũng không nói nhiều, lại hỏi:

- Sau khi Ngu huynh bị thương, hai vị thoát thân như thế nào?

Tiên Bích nói:

- Ngu Chiếu thua rồi thì hai người bọn ta vốn không có chuyện may mắn, ai ngờ vào đúng lúc quan trọng thì Trầm sư huynh phái người bắt vợ con ông ta. Cốc Thần Thông nghe xong thì lập tức dừng tay bỏ đi, chỉ lệnh cho Diệp Phạm đuổi theo chúng ta, như vậy chúng ta mới chạy được đến chỗ này.

Cốc Chấn nghe mà tình cảm xao động, thầm khen Tiên, Ngu hai người rất có nghĩa khí, Lục Tiệm có được bạn tốt như vậy thật là có phúc ba đời. Hắn lại nghĩ đến Lục Tiệm tính mạng không còn dài thì trong lòng lo buồn, nheo đôi mày dài đen nhánh khổ sở nghĩ kế. Nhưng “Hắc Thiên thư” đã thiết lập mấy trăm năm, Cốc Chấn có mưu trí hơn gấp mười lần thì cũng chẳng nghĩ ra được cách nào.

Trong lúc suy nghĩ thì bỗng thấy Ninh Ngưng kéo Tô Văn Hương thấp giọng trao đổi. Tô Văn Hương lúc đầu do dự, nhưng Ninh Ngưng nói thêm mấy câu thì mới gật gật đầu rồi cao giọng nói:

- Được, ta dẫn các vị đi tìm Lục Tiệm.

Nói rồi hít hít người người, đi trước dẫn đường.

Mọi người rất mừng rỡ, đi theo hắn hồi lâu, bỗng nghe tiếng gọi của Lục Tiệm thì Cốc Chấn không tự kìm chế được bước nhanh đến ngôi nhà lá rồi xông vào. Hai người trải qua kiếp nạn mới gặp lại nhau thì đều hết sức vui mừng. Cốc Chấn thấy Lục Tiệm gầy yếu như vậy thì ngoài sự vui mừng còn càng lúc càng khó chịu đứng nổi. Nhưng cho dù như vậy hắn vẫn cố ý nói những lời vui vẻ để chọc cho y cười, lớn tiếng cười vang xong thì mới đỡ y ra khỏi cửa. Lục Tiệm trông thấy mọi người thì lại càng mừng rỡ.

Tiên Bích thấy Lục Tiệm còn có thể đi lại thì hơi yên tâm, lại thấy y cô đơn một mình thì nghi hoặc nói:

- Diêu Tình không đi cùng với đệ sao?

Lục Tiệm nói:

- Cô ấy bảo đệ chờ ở đây để cô ấy đem cách cứu mạng về.

- Cách cứu mạng? Tiên Bích ngạc nhiên nói - Cô ta có cách phá được Hắc Thiên kiếp ư?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Lúc cô ấy bỏ đi chỉ nói chừng đó, đệ hỏi cô ấy cách gì thì cô ấy không nói.

Cốc Chấn mày rậm giương lên rồi chột nói:

- Không ổn rồi.

Mọi người đều biết Cốc Chấn nhiều trí kế nên ánh mắt đều dồn cả vào hắn. Lục Tiệm vội hỏi:

- Sao lại không ổn?

Cốc Chấn thở dài nói:

- Nếu ta đoán không sai thì cô ta nhất định là đi tìm Trầm Chu Hư rồi.

Mọi người thi nhau biến sắc. Lục Tiệm thất thanh nói:

- Cô ấy tìm Trầm Chu Hư làm gì?

Cốc Chấn nói:

- Ta xem qua một bức thư của Trầm Chu Hư, trên thư có nói: tám bức họa tượng tổ sư thì Diêu Tình đã được bảy bức, còn lại một bức chắc là họa tượng của Thiên bộ.

Lục Tiệm nói:

- Không sai.

- Vậy thì đúng rồi. - Cốc Chấn nói - Từ xưa đã truyền rằng “Tám bức họa hợp lại thì thiên hạ vô địch”. Diêu Tình có lẽ cho rằng trong tám bức họa có ẩn giấu thần thông tuyệt thế của tổ sư Tây Thành, có đủ tám bức họa thì không chỉ thiên hạ vô địch mà còn có thể phá được “Hắc Thiên kiếp” ...

Tiên Bích nói:

- Theo ta biết thì “Tám bức họa hợp lại, thiên hạ vô địch” tuyệt đối không phải nói về thần thông.

Cốc Chấn nói:

- Không phải là thần thông thì là cái gì?

Tiên Bích thấy vẻ mặt hiếu kỳ của hắn thì thầm sinh ra cảnh giác, không chịu nói rõ mà chỉ thản nhiên nói:

- Đó là suy đoán của mẹ ta, không nói ra cũng được.

Ngư Chiếu cũng nói:

- Đừng nói không phải là thần thông, mà cho dù là thần thông thì có thể thế nào chứ? Trên đời này thần thông càng lợi hại thì tu luyện càng khó khăn. Cho dù Tình nha đầu gom đủ tám bức họa, tìm ra bí quyết võ công bên trong thì làm sao có thể luyện thành trong vài ngày được. Cho dù có luyện thành thì cũng chắc gì đã phá được Hắc Thiên kiếp chứ.

Lục Tiệm im lặng hồi lâu rồi bỗng nói:

- Cốc Chấn, Trầm Chu Hư có hại A Tình không?

- Khó nói lắm. - Cốc Chấn nói - “Tám bức họa hợp lại” vô cùng hấp dẫn, lão Trầm què nếu muốn xưng bá Tây Thành thì nhất định phải moi dấu vết bảy bức họa còn lại từ miệng Diêu Tình. Ngược lại, Diêu Tình cũng muốn dùng bảy bức họa đó để lừa lấy họa tượng của Thiên bộ ra. Hai người gặp nhau thì tất có một phen tranh đấu, ai thắng ai thua vô cùng khó nói.

Lục Tiệm sững ra rồi đột ngột nắm chặt bàn tay, lớn tiếng nói:

- Cốc Chấn, ta có một việc nhờ ngươi.

Cốc Chấn cười khố nói:

- Đi tìm Diêu Tình ư?

Lục Tiệm gật đầu.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Tiên Bích nhú mày nói:

- Lục Tiệm đệ bộ dạng như thế, dù tìm được cô ta thì có thể làm được việc gì chứ?

Lục Tiệm nói:

- Đệ là người chờ chết, tất nhiên là không làm được gì. Nhưng tám bức họa hợp lại đã không có tác dụng gì với Hắc Thiên thư thì có gì phải để cô ấy mạo hiểm vì đệ?

Tiên Bích nói:

- Dù không có việc của đệ thì nha đầu đó cũng sẽ sớm tìm đến Trầm Chu Hư vì họa tượng của Thiên bộ thôi. Đệ ngăn cô ta được một lần chứ có thể ngăn cô ta cả đời không?

Lục Tiệm cúi đầu im lặng. Cốc Chấn biết y bên ngoài ôn hòa nhưng bên trong cứng rắn, tính cách rất quật cường nên nếu mình không giúp y thì ngược lại còn khiến y một mình xông vào chỗ nguy hiểm. Hắn liền hơi trầm ngâm rồi cười nói:

- Tô đạo huynh, bọn ta muốn gặp chủ nhân của huynh, xin hãy dẫn đường.

Tô Văn Hương gật gật đầu, vừa định cất bước thì Ninh Ngưng bỗng kêu lên:

- Không được.

Mọi người nghe vậy nhìn qua thì chỉ thấy hai má cô đỏ bừng, so với hoa còn đẹp hơn, ánh mắt thì mê man nhìn qNinh Ngưng kêu xong thì cũng phát hiện ra lỗ lòi, màu đỏ liền lan ra đến mang tai, càng khiến da thịt như ngọc mềm. Cốc Chấn đoán ra manh mối nên liếc Lục Tiệm lộ vẻ cười cười. Lục Tiệm thì lại ngạc nhiên, hỏi:

- Ninh cô nương, vì sao không được?

Ninh Ngưng cúi đầu, ngón tay bắt chéo vào nhau nhưng vì dùng sức quá mạnh nên ngón tay biến thành màu trắng như muốn gãy ra.

Tiên Bích thấy vẻ mặt cô thì trong lòng thương xót: “Cô bé này thân thể rất đáng thương, lại bất hạnh yêu phải Lục Tiệm... ông trời trên người đến thế là cùng.” Nghĩ nghĩ rồi chợt trong lòng chợt chuyển động, nảy ra một ý tưởng khiến bản thân cô cũng cảm thấy kinh hãi.

Lục Tiệm thấy Ninh Ngưng không trả lời thì lại hỏi:

- Ninh cô nương?

Ninh Ngưng tâm hồn thiếu nữ rồi như tơ vò, bị y hỏi han như vậy thì lại càng hoảng loạn, ngẩn ngơ không đáp được.

Tiên Bích thấy thế vội cứu vãn, nói:

- Ninh cô nương là thấy thân thể đệ không khỏe, không nên đi xa, hơn nữa Ngu Chiếu cũng bị thương trên người. Lục Tiệm sững lại, thấy Ngu Chiếu vẻ mặt mệt mỏi, chỉ vì tính cách cứng rắn nên cho dù bị thương nặng cũng không chịu tỏ ra yếu đuối nên ra sức áp chế vết thương đi cùng mọi người không chịu tụt lại.

Lục Tiệm trước nay vẫn quên mình vì người, liền lập tức không yên lòng, đành nói:

- Vậy thì thương thế của Ngu huynh quan trọng hơn...

- Đệ cũng không cần phải lo lắng cho yên nguy của Diêu Tình. - Tiên Bích chợt lấy từ trong tay áo ra một cái thẻ gỗ mộc đàn toàn màu vàng thoang thoang mùi hương giao cho Tô Văn Hương:

- Người đem cái “Ất Mộc lệnh” này giao cho chủ nhân, xin ông ấy nể mặt mẹ ta đối xử tốt với Diêu Tình. Nếu không sẽ tổn thương tới tình cảm giữa hai bộ Thiên, Địa.

Tô Văn Hương ngần ngừ đón lấy, đi mấy bước rồi quay đầu lại buồn buồn hỏi:

- Ngưng nhi, cô thật sự không quay về sao?

Ninh Ngưng mặt trắng bệch, gật đầu không nói. Tô Văn Hương thở dài rồi tự bỏ đi.

Mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên. Tiên Bích lại nghĩ đến một việc, trong lòng kinh hãi nghi ngờ liền quay lại nhìn Ngu Chiếu, thấy y mày rậm

run lên, mặt tím bầm, hiển nhiên đang khổ sở áp chế vết thương. Tiên Bích tuy biết y tính nết cứng rắn nhưng cũng không nhìn được đưa tay ra định đỡ, không ngờ Ngu Chiếu phất tay áo đẩy cô ra. Tiên Bích nóng giận, đang định trách móc thì bỗng nghe Ngu Chiếu cao giọng nói:

- Tiên Bích muội tử, linh dược của Địa bộ quả thật thần kỳ, chỉ một lúc là thương thể của ta đã khỏe rồi...

Âm thanh vang vọng đầy sinh lực, chẳng có vẻ yếu ớt bị thương gì cả.

Tiên Bích rõ ràng thấy vết thương của y nặng hơn nhưng lại tự nói là khỏe rồi thì trong lòng rất ngạc nhiên, đang định tra hỏi thì chợt thấy Ngu Chiếu thò tay ra hút một cái, cách không hút một viên đá nhỏ vào lòng bàn tay. Tiên Bích thấy y sau khi bị trọng thương mà lại vận chuyển thần công, chưa kịp hỏi thì đã nghe vù một tiếng, viên đá đó còn nhanh hơn điện bắn tới một cây tùng đằng xa.

Có tiếng kêu thảm, cây tùng đó kh

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Đệ Tứ Luật (Điều Luật Thứ Tư)

Ninh Ngưng cũng không biết vì sao Tiên Bích lại hỏi điều đó nên gật mình nhìn cô. Tiên Bích khẽ cười nói:

- Chẳng lẽ cô chưa nghe nói tới ư?

- Không có. – Ninh Ngưng đỏ mặt lên, khẽ giọng nói – Lúc còn nhỏ tôi sống ở ven Tây Hồ, mỗi lần đi chơi trên hồ, lướt qua Đoạn Kiều thì hay thích bám lấy chủ mẫu... Thương Thanh Ảnh kể câu chuyện đó cho tôi nghe, có điều mỗi lần nghe xong thì tôi đều không nhin được mà rơi lệ. Lúc đó còn nhỏ, nghĩ tới việc Bạch Xà nương nương bị giam dưới tháp Lô Phong thì liền vác cuốc cùng với Mạc Ất, Tiết Nhĩ đi đào chân tháp, kết quả là bị hòa thượng trông coi tháp phát hiện ra, cầm gậy đuổi đánh. Sau này lớn thêm mấy tuổi mới biết đó đều là truyền thuyết chứ không phải sự thật.

Tiên Bích thấy Ninh Ngưng nhỏ giọng triền miên, đôi mắt trong veo, nước da nhuộm một chút rắng chiều lại càng trơn tru bóng loáng như châu như ngọc thì bất giác lại càng thương tiếc, thầm nghĩ: “Cô bé này lòng như tờ giấy trắng, tính tình lại khờ khạo, cách đó của ta chỉ đối phó được việc trước mắt, tuy rằng không ảnh hưởng gì tới cô ta nhưng cũng không thật ngay thẳng.”

Nhất thời lời ra đến cửa miệng nhưng lại không nói ra được nữa.

Ninh Ngưng thấy mặt Tiên Bích hơi đỏ lên, nhìn xuống ngón chân như có tâm sự gì, cô đang cảm thấy kỳ quái thì bỗng nghe Lục Tiệm ho húng trong phòng. Ninh Ngưng sinh ra lo lắng trong lòng, nếu không phải có Tiên Bích bên cạnh thì nhất định sẽ đứng dậy tới xem. Lúc này, cô bỗng cảm thấy người Tiên Bích run lên rồi từ từ nói:

- Ngưng nhi, cô có nhớ trong câu chuyện đó Bạch Xà nường nường vì cứu Hứa Tiên mà cam chịu mạo hiểm ăn trộm linh chi, rồi lại để gặp được y mà không tiếc mất đi công phu tu luyện ngàn năm, dùng nước ngập tràn Kim Sơn phạm vào tội lớn, bị giam dưới tháp vĩnh viễn không thoát ra được. Có thể thấy tình là một thứ hại người không ít.

Ninh Ngưng cũng có lòng đồng cảm, nghĩ đến kết quả đáng buồn của Bạch Xà thì lại thêm thương tiếc. Lại nghe Tiên Bích nói tiếp:

- Ngưng nhi, cô có biết luật thứ tư trong “Hữu Vô tứ luật” không?

Ninh Ngưng chăm chú nhìn cô, lắc đầu nói:

- Tôi đã hỏi Trầm Chu Hư nhưng ông ta chưa từng nói ra. Hỏi nhóm Mạc Ất thì cũng không chịu cho tôi biết, sau này tôi cũng không hỏi nữa.

Tiên Bích im lặng chốc lát rồi cười khở nói:

- Xem ra Trầm sư huynh tự biết tội nặng, lương tâm không yên nên xấu hổ không cho cô biết. Ôi, chỉ là như vậy chính là chẳng phải bắt ta làm người ác hay sao.

Nói đến đó, Tiên Bích chăm chú nhìn Ninh Ngưng, ánh mắt ẩn chứa sự buồn rầu rồi nói từng chữ một:

- Trong bốn luật có – không thì điều luật thứ tư là độc ác nhất, gọi là “Có qua có lại”.

Ninh Ngưng hơi ngẩn ra, lẩm nhẩm nói:

- Có qua có lại ư?

Tiên Bích thở dài nói:

- Cái gọi là “Có qua có lại” chính là nếu cha mẹ là kiếp chủ thì con cái cũng là kiếp chủ. Cha mẹ là kiếp nô thì con cái cũng là kiếp nô. Tuy nói kiếp lực đời sau suy giảm, cha mẹ là kiếp nô mà truyền đến con cái đời sau thì kiếp lực đã mất quá nửa, lại đến đời con cháu thì chín phần mười là có thể thoát khỏi kiếp nạn. Nhưng dù thế nào thì “Hắc Thiên thư” đó lưu họa đến ba đời, đúng là phương pháp độc ác nhất từ xưa đến nay. Đã là kiếp nô thì đều rất coi luật đó là một sự sỉ nhục, chắc là cô hỏi bọn họ nhưng bọn họ không nói là vì nguyên nhân này...

Nói đến đó, cô thấy Ninh Ngưng miệng trương ra, mặt không còn chút máu thì trong lòng đã hồ thẹn lại cũng thương xót, khẽ thở dài vuốt ve má Ninh Ngưng rồi dịu dàng nói:

- Người trong Tây Thành gọi ta là một nửa kiếp nô, cô có biết nguyên nhân không?

Ninh Ngưng định thần một chút rồi nói:

- Nghe nói, nghe nói...

Cô nói đến đó thì mặt đỏ bừng lên. Tiên Bích khẽ cười khở, nhìn nhà tranh sau lưng một chút rồi nói:

- Cô đừng sợ, ta không để ý đâu. Nhưng Ngụ Chiếu lại thường tức giận người khác nhắc đến chuyện đó để vạch ra khuyết điểm của mẹ ta. Vì vậy nếu y có mặt thì sẽ không cho người khác nói chuyện đó. Có điều chuyện đó mẹ ta đã làm rồi thì sao có thể không cho người ta nói được. Lúc đó bà còn nhỏ tuổi không biết gì, lỡ đem cha ta luyện thành kiếp nô, sau đó duyên

phận trùng hợp nên kết thành vợ chồng rồi sinh ra ta. Theo luật thứ tư thì ta kế thừa chân khí của kiếp chủ mà cũng kế thừa cả kiếp lực của kiếp nô. Chân khí và kiếp lực trung hòa lẫn nhau nên ta mới không bị làm hại. Hơn nữa còn được phúc trời cho, đã có thần thông của mẹ ta lại có cả kiếp thuật của cha ta, một mình kiêm cả sở trường của hai bên. Vì vậy luật thứ tư đó đối với người khác thì là nỗi thống khổ cực lớn, nhưng đối với ta mà nói thì lại là may mắn trên trời rơi xuống.

Cô nói đến đó thì chăm chú nhìn Ninh Ngưng rồi nói:

- Vì luật thứ tư đó mà còn có thể suy ra một điều cấm kỵ rất lớn, cô có muốn biết không?

Ninh Ngưng mặt trắng nhợt, ánh mắt mơ hồ, gật đầu rồi lại lắc đầu, vẻ mặt vô cùng mờ mịt. Tiên Bích cố rắn lòng nói:

- Chân khí và kiếp lực sinh khắc hỗ trợ lẫn nhau nên kiếp chủ và kiếp nô kết hợp thì đời sau có thể không bị vấn đề gì. Nhưng nếu là kiếp nô cưới kiếp nô thì đứa con sinh ra có kiếp lực của cha và mẹ giao hợp sẽ tạo ra một kiếp lực hoàn toàn mới, loại kiếp lực đó có một không hai, chẳng có chân khí nào có thể cứu được cả. Vì vậy trong vòng ba giờ đứa trẻ chắc chắn sẽ bị “Hắc Thiên kiếp” phát ra mà chết thảm...

Tiên Bích nói đến đó thì chỉ cảm thấy thân mình Ninh Ngưng run bần lên, khi cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy cô đang nhắm chặt hai mắt, trên hàng lông mi dài treo đầy nước mắt. Tiên Bích nhất thời không nỡ nói tiếp. Qua một hồi lâu, bỗng nghe Ninh Ngưng lẩm nhẩm nói:

- Thì ra giữa kiếp nô không thể cưới nhau được, cũng giống như Bạch Xà nương nương, cho dù biến hóa linh hoạt thế nào thì luôn luôn vẫn là khác loài, nếu kết hợp với người thường tất sẽ bị trời phạt. Có điều vì sao biết rõ như vậy mà Bạch Xà nương nương vẫn không hề hối hận, trước sau vẫn yêu cái kẻ người phạm phụ tình bạc bẽo đó, tình nguyện hủy đi công

phu tu luyện, chịu kiếp trầm luân, nghĩ lại thì bà ấy thật là ngốc nghếch quá...

Cô giống như tự nói với chính mình, nói ra là việc Bạch Xà si tình nhưng Tiên Bích lại biết là cô mượn việc đó để so sánh với bản thân nên buồn vui lập tức lẫn lộn trong lòng, những lời định nói nghẹn lại trong cổ họng không nói ra được, phải im lặng hồi lâu rồi mới nói:

- Có một việc vốn không nên nói với cô, nhưng tính mạng Lục Tiệm nguy rồi nên không thể chậm trễ được nữa... ừm, cô có biết sau khi Vạn Quy Tàng thành chủ mất đi thì Tây Thành từng nổ ra một lần đại chiến không?

Ninh Ngưng cúi đầu nói:

- Có phải lần mẹ tôi mất đi không?

Thân mình Tiên Bích run lên, mặt không còn chút máu, lẩm nhẩm nói:

- Thì ra cô đã biết rồi ư?

- Đúng vậy. – Ninh Ngưng cười cười thâm trầm – Ninh Bất Không là cha tôi, Việt Phương Ngưng là mẹ tôi, còn Trầm Chu Hư thì lại là kẻ thù không đội trời chung của tôi...

Cô nói đến đó thì cho dù đã hết sức áp chế nhưng nước mắt vẫn trào ra.

Tiên Bích hết sức đau đầu, nhú mày nói:

- Cái đó cũng không thể hoàn toàn trách Trầm sư huynh được. Lúc đó Hỏa bộ hùng mạnh, Tây Thành không ai sánh bằng, sáu bộ còn lại nếu không ra sức phản kích thì tất sẽ lần lượt bị nuốt chửng...

Cô nói đến đó, bỗng thấy Ninh Ngưng mắt tròn có vẻ tức giận thì đành nói:

- Bỏ đi, việc đã qua rồi có nói nhiều cũng vô ích. Nhưng Lục Tiệm chính là kiếp nô mà cha cô luyện ra, nghe nói ông ta đã quay về Trung Nguyên, có thật vậy không?

Ninh Ngưng chợt nghĩ ra liền buột miệng nói:

- Cô muốn tôi xin ông ấy cứu Lục Tiệm ư?

Tiên Bích lắc đầu nói:

- Tính nóng của Ninh sư huynh ta cũng biết được mấy phần, đừng nói chưa chắc ông ấy chịu cứu mà cho dù ông ấy có chịu cứu thì Lục Tiệm cũng không chấp nhận đâu. Nếu không thì y có gì phản bội kiếp chủ để phải chịu kiếp nạn lớn chứ. Chỉ có điều, ngoài việc tìm kiếp chủ cứu thì ta còn nghĩ đến một cách khẩn cấp nữa...

Ninh Ngưng không nhịn được, nói:

- Cách gì vậy?

Tiên Bích nặng nề nhìn cô rồi chậm rãi nói:

- Theo điều luật thứ tư thì cô là con gái duy nhất của Ninh Bất Không, kế thừa chân khí đặc trưng của ông ta, nếu có thể đem kiếp lực trong cơ thể biến thành chân khí thì có thể cứu Lục Tiệm những lúc nguy hiểm. Chỉ có điều “Hắc Thiên kiếp” của Lục Tiệm tụ lại đã lâu, một khi phát ra thì không thể giải quyết được. Nếu muốn ngăn chặn thì kiếp lực cần mượn sẽ rất nhiều. Mà theo điều luật thứ hai: “Có mượn có trả” thì nếu cô mượn kiếp lực quá nhiều sẽ khiến “Hắc Thiên kiếp” phát ra. Còn “Hắc Thiên kiếp” của cô thì ngoài Trầm sư huynh không ai áp chế được...

Ninh Ngưng đứng bật dậy, tức giận nói:

- Cô muốn tôi đi cầu xin kẻ độc ác đó ư...

Tiên Bích thở dài nói:

- Trải qua việc này nói không chừng còn có thể hòa giải được những oán của đời trước...

Ninh Ngưng mặt đỏ bừng bừng, ngắt lời nói:

- Lão đã hại mẹ tôi chết thảm, tôi, tôi có chết cũng không buông tha cho lão...

Tiên Bích ngẩn ra rồi cười khố nói:

- Nhưng ông ta là kiếp chủ, nếu cô giết ông ta thì cô cũng mất mạng. Nếu cô chết rồi thì còn ai cứu Lục Tiệm nữa đây? Vừa rồi chẳng phải đã nói tới Bạch Xà nương nương ư? Bà ta vì người mà mình yêu đã không tiếc hủy đi công phu tu luyện nghìn năm, vĩnh viễn bị chôn vùi. Vì Lục Tiệm chẳng lẽ cô không thể chịu đựng một thời gian, cúi mình để mong việc được trọn vẹn ư?

Ninh Ngưng bất giác dừng lại, trong nháy mắt đủ loạn cù hện tình ái tràn lên đảo lộn trong đầu, lúc thì mối thù của mẹ chiếm ưu thế, lúc thì lại tình cảm chứa chan, hai loại tình cảm xung đột dao động khó mà phân giải được. Ninh Ngưng bỗng cảm thấy tâm tư sức lực kiệt quệ, mắt tối sầm rồi ngất đi.

Tiên Bích vội tiến đến đỡ lấy cô rồi đẩy chân khí vào, mới thấy Ninh Ngưng vừa hé mắt ra lại nhắm lại, lệ theo khóe mắt chảy xuống chốc lát đã làm tay áo của Tiên Bích ướt đầm.

Tiên Bích đang cảm thấy lúng túng hoảng hốt thì bỗng nghe có người nói:

- Thật ra còn có một cách nữa.

Tiên Bích đưa mắt qua thấy Cốc Chấn dựa vào cửa thì biết những lời vừa rồi tất đã bị hắn nghe hết rồi, cô lập tức biến sắc quát lên:

- Tiểu tặc thối tha, con gái bọn ta nói chuyện mà ngươi cũng dám nghe lén ư?

- Tỷ tỷ tha cho lần này – Cốc Chấn vội vòng tay.

Tiên Bích cũng không rảnh rồi để lăm chuyện, cô thấy Lục Tiệm chưa xuất hiện thì cũng hơi yên tâm, liền hỏi:

- Người nói còn có cách khác ư? Là gì vậy?

Cốc Chấn nói:

- Theo điều luật thứ tư thì Trầm Tú là con trai Trầm Chu Hư nên cũng là kiếp chủ của Ninh cô nương phải không?

Tiên Bích gật đầu. Cốc Chấn nói:

- Nói như vậy, chân khí của hắn cũng có thể giải được “Hắc Thiên kiếp” của Ninh cô nương chứ?

Tiên Bích như hiểu ra, nói:

- Theo người thấy thì...

Cốc Chấn nói:

- Trầm Chu Hư rất khó đối phó, nhưng đứa con trai rùa đen của lão lại rất ăn hại vô cùng, chỉ cần bắt được hắn thì cũng chẳng cần phải lựa lời khuyên nhủ, chỉ cần dí dao vào cổ hắn, tin rằng hắn không dám không cho chân khí. Nhưng đáng tiếc là thằng cha Diệp Phạm đó lăm chuyện, lại bắt hắn đưa đi, thật là đáng hận.

Tiên Bích vừa bực mình vừa buồn cười:

- Cách đó của người đứng là vô dụng, người đã rơi vào tay Diệp Phạm rồi, nếu không thắng được Diệp Phạm thì làm sao cướp người về được?

Cốc Chấn mày dài cau lại, vừa định nói thì bỗng nghe một tiếng hú dài vang lên xa xa, tiếng hú như rỗng gầm vang vọng khắp núi. Ba người chấn động tâm thần, đưa mắt nhìn ra thì thấy một cái bóng xanh uốn lượn như điện lao xuống từ sườn núi đối diện. Diệp Phạm áo xanh tóc dài đứng lại trước trận.

Thì ra tên tùy tùng bị thương chạy về, Diệp Phạm nghe nói vết thương của Ngu Chiếu đã khỏi thì rất bất ngờ, thầm nghĩ Tiên Bích đã là một đối thủ đáng kể, lại thêm cả Ngu Chiếu thì khó mà chống được. Hẳn do dự hồi lâu rồi bỗng lại cảm thấy đòn đó của Cốc Thần Thông lợi hại biết bao, Ngu Chiếu chỉ trong thời gian ngắn làm sao mà hồi phục được, trong đó nhất định có điều gian trá. Hắn liền gọi tên tùy tùng lại kiểm tra vết thương thì phát hiện ra hòn đá đó tuy xuyên vào chân ba phân nhưng xương ống chân vẫn còn nguyên. Dựa vào thần thông ngày trước của Ngu Chiếu thì với đòn đó cái chân trái của tên tùy tùng chắc chắn đã phải gãy đoạn.

Nghĩ đến đó thì Diệp Phạm lại càng chắc chắn là Ngu Chiếu chỉ hư trương thanh thế, ngoài miệng nói là khỏi rồi nhưng thật ra vết thương còn nặng hơn. Bây giờ nếu hắn bố trí tốt cho Bạch Tương Dao, không còn vướng bận gì nữa thì chính hợp ra tay truy sát, cho dù không giết được Tiên Bích nhưng thừa cơ Ngu Chiếu bị thương nặng để giết y thì ngày sau “Luận Đạo Diệt Thần” cũng sẽ bớt đi một kẻ kình địch.

Hắn nghĩ rồi làm ngay, bắt đầu truy đuổi. Hắn vốn cho rằng nhóm của Ngu Chiếu nhất định đã chạy xa rồi, vạn lần không ngờ là những kẻ đối đầu này lại rất to gan, không những không chạy trốn mà còn ngồi đó chuyện phiếm. Diệp Phạm kinh hãi nghi ngờ không dám chắc chắn nên ngừng thần quan sát, liền phát hiện ra địa hình xung quanh ngôi nhà tranh đó rất quý

quyết, chỉ sợ là mưu kế của đối phương để dụ địch nên hẩn đứng trên sườn núi đối diện nghiên cứu hồi lâu, tìm ra đầu mối xong mới hú dài xuất hiện.

Tiên Bích thấy hẩn đứng lại bên ngoài trận thì thầm kêu hồng bét, biết là trận pháp này đã bị nhận ra rồi. Lại thấy Diệp Phạm giậm chân rồi chột lướn tới một gò đất bên trái.

Tiên Bích lắc mình biến mất không thấy đâu nữa. Trận “Hậu Thổ nhị tượng” vốn có hiệu quả ẩn giấu thân hình, chỉ cần hiểu rõ trận pháp rồi kết hợp với thần thông của Địa bộ thì mỗi gò mỗi hố đều có thể ẩn giấu thân hình được.

Diệp Phạm phát hiện ra cái gò đất đó chính là mấu chốt của trận, vừa định ra tay phá hủy thì bỗng cảm thấy bên trái nổi lên gió mạnh, hẩn bất giác quát lớn rồi vung chưởng đánh ra nhưng lại đánh trượt. Chỉ chậm lại một chút thì Tiên Bích đã di chuyển đất đá, cảnh vật xung quanh Diệp Phạm liền xảy ra biến hóa tinh tế, gò đất biến thành bằng phẳng, mấu chốt của trận đã chạy tới chỗ khác.

Diệp Phạm không ngờ trận pháp này có thể di chuyển nên cả kinh, ngưng thần nhìn lại thì chỉ thấy đất trời đá dựng, cành lá rậm rạp, xung quanh chẳng thấy bóng người, im lặng không một tiếng động. Diệp Phạm trông thì kêu ngạo nhưng bản thân chính là hậu duệ của Thiên Cơ cung năm xưa, tinh thông Dịch số nên thấy vậy thì càng không dám cử động loạn xạ mà im lặng xem hình thế của trận để tìm cách phá.

Tiên Bích lại không để cho hẩn được suy nghĩ. Cô dựa vào trận pháp che chắn, thân mình như gió lúc trước lúc sau, lúc trái lúc phải không ngừng tập kích. Diệp Phạm không cẩn thận một chút là sườn trái đã bị chưởng lực lướn qua vừa đau vừa nhức, vội dùng song chưởng bảo vệ người, vù vù mấy tiếng quét cho cây cối gãy đổ, đất đá bắn văng tứ phía.

Hắn đánh bừa như vậy làm cho các cấm chế trong trận bị đụng đến, đất đá lại càng cuộn trào mãnh liệt. Nhưng “Kình Túc công” gặp mạnh lại càng mạnh thêm, Diệp Phạm bị tình cảnh bất lợi kích động nên cũng dùng ra bản lĩnh toàn thân. Tiên Bích ở cách mấy trượng mà vẫn cảm thấy chưởng phong quét vào mặt sắc như dao cắt. Lúc này cô và Diệp Phạm đều ở trong trận, một người ngoài chỗ sáng một người trong chỗ tối, cô có thể nhìn thấy Diệp Phạm nhưng Diệp Phạm lại không nhìn thấy cô. Cốc Chấn, Ninh Ngưng đứng ngoài trận nên ngược lại có thể nhìn rõ toàn cảnh, xa xa trông cát bụi mịt mờ, gạch đá bắn tung, bọc lấy hai bóng người màu đỏ màu xanh như hai luồng cầu vồng lúc chia lúc hợp. chói lọi thần tốc không cho phép có chút sơ hở. Đất dưới chân hai người còn bị “Khôn Nguyên” thúc đẩy làm xao động như sóng nước, biển ảo nhấp nhô.

Đột nhiên Tiên Bích quát lên một tiếng “Trúng!” rồi hai bóng màu xanh màu đỏ liền lùi lại như điện chớp. Ninh, Cốc hai người trông thấy đều mừng rỡ: “Họ Diệp bị thương rồi...” Còn chưa nghĩ hết thì bóng đỏ lại vọt tới, bóng xanh chột nhanh vọt lên cũng xông tới trước. Hai bóng người va vào nhau, Bắc Lạp Sư Môn phát ra tiếng kêu chói tai. Cái bóng đỏ kia như ngọn lửa theo gió bốc lên, bay ra ba trượng rồi rơi xuống dưới một gốc cây không động đậy nữa. Diệp Phạm thì chỉ lắc người một cái rồi chột vượt qua trận thể rảo bước tiến về phía ngôi nhà tranh.

Thắng thua bỗng đảo ngược, Ninh, Cốc hai người đều cảm thấy khó hiểu, càng không ngờ Diệp Phạm đánh lâu không thắng được thì chột ra chiêu quái quỷ, cây nội công hùng hậu nên vận kình vào ngực chịu một chưởng của Tiên Bích rồi giả bị thương lùi lại. Tiên Bích tự cho rằng đang thuận lợi nên đuổi theo, không ngờ Diệp Phạm sớm đã dừng không lùi nữa rồi đột ngột phản kích.

Tiên Bích vừa cảm thấy chưởng lực của đối phương mạnh mẽ thì liền biết đã trúng kế, nhưng trong lúc gấp gáp không kịp lùi lại, chỉ còn cách đỡ thẳng. Võ công của Diệp Phạm vốn mạnh hơn Tiên Bích, Tiên Bích có thể

kéo dài đến lúc này toàn là nhờ vào trận thế che giấu, tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Đến lúc này cô phải đỡ thẳng thì lập tức lộ rõ chỗ kém, tuy không bị “Hãm Không lực” tức thì cuốn lấy nhưng vẫn bị chân khí của Diệp Phạm xâm nhập vào kinh mạch, nửa người mềm nhũn, nội tạng sôi sục, một luồng khí ngược nghẹn lại trong cổ họng không thể phun ra được.

Diệp Phạm cố chịu một chưởng thì chân khí bảo vệ người suýt bị đánh vỡ, ngực lăm lăm đau cũng rất không dễ chịu. Hắn thấy Tiên Bích chiến đấu khổ sở như vậy mà Ngu Chiếu trước sau vẫn ẩn náu không ra thì càng chắc chắn rằng vết thương của y rất nặng. Hắn liền lập tức ép huyết khí xuống, vừa suy tính chỗ ảo diệu trong trận pháp vừa tiến tới ngôi nhà tranh.

Trận Hậu Thổ nhị tương không có người chủ trì thì uy lực giảm đi gần hết. Tiên Bích mắt thấy Diệp Phạm tiến thẳng tới ngôi nhà tranh thì quả thật lòng như lửa đốt, liên tục vận chuyển nội công để hóa giải chân khí xâm nhập. Ai ngờ cô càng nóng ruột thì luồng chân khí quái dị đó lại càng ngoan cố, mắt thấy Diệp Phạm đã tới gần nhà tranh mà suýt nữa đã rơi lệ.

Lúc này cô bỗng thấy Diệp Phạm bưng bước lại cách nhà tranh mười trượng, hai mắt nhìn chòng chọc vào thạch trận phía trước, vẻ mặt có hơi cổ quái.

Tiên Bích nhận ra thạch trận đó chính là trận mà Cốc Chấn thiết lập bên trong. Cô vốn thấy trận thế đó chẳng có đường lối nào nên nghĩ Diệp Phạm tấn công là phá được ngay, ai ngờ lại nghiêm nhiên chặn được hắn. Tiên Bích ngạc nhiên trong lòng, vội dùng Tiên Thiên Dịch số, kỳ môn độn giáp thử vào trận đó nhưng trước sau vẫn chẳng có loại đạo lý nào phù hợp với nó cả, bất giác lại càng ngạc nhiên. Nhưng cô thấy đối thủ dừng bước thì dù sao cũng là việc tốt, liền lập tức nhân cơ hội này nhắm mắt ngưng thần, toàn lực hóa giải chân khí xâm nhập.

Diệp Phạm đã chịu khổ trong trận “Hậu Thổ nhị tương”, khó khăn lắm mới đến được chỗ này nên phải hết sức cẩn thận. Hắn thấy thạch trận này

phía đông một gò, phía tây một cụm, kết cấu loạn xạ, đã không phải cửu cung bát quái cũng chẳng phải tam tài ngũ hành, nếu nói là hợp với bắc đẩu thiên cương, tinh tú trên trời thì cũng không giống. Tóm lại là cho dù hần vất óc suy nghĩ vẫn không sao tìm ra điều ảo diệu bên trong. Nhưng hần đã có ý nghĩ trước trong đầu, cho rằng thạch trận này đã nằm ở đây thì tất nhiên là một phần của trận “Hậu Thổ nhị tượng”. Trận trước đã lợi hại biết bao thì trận này chắc sẽ càng ghê gớm hơn. Có điều trận trước lợi hại mà còn có đạo lý để lần ra, nhưng thạch trận này lại quý quái vô cùng, nếu không thể tìm ra được điều ảo diệu bên trong mà cứ xông bừa vào thì chắc chắn sẽ bị vây chặt lại.

Nghĩ đến đó, Diệp Phạm cười nhạt, lớn tiếng nói:

- Ngu Chiếu, người tự xưng là hảo hán mà sao toàn trốn trong nhà làm con rùa đen rụt đầu thế? Có bản lĩnh thì ra mặt đi.

Hần gọi xong vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, còn đang tự nhủ mày thì bỗng nghe một tiếng cười phì khe khẽ rồi Cốc Chấn cười hề hề đi ra khỏi cửa.

Nếu là Ngu Chiếu ngênh chiến thì vẫn nằm trong dự định của Diệp Phạm. Nhưng Cốc Chấn ngang nhiên bước ra thì lại khiến hần hết sức kinh hãi nghi ngờ. Diệp Phạm hiểu rất rõ thực lực của tiểu tử này, hần đã dám ra mặt thì tất nhiên là dựa vào trận pháp trước cửa nhà này rồi. Nhất thời Diệp Phạm lại càng cẩn thận, càng không dám cử động xằng bậy.

Cốc Chấn đi mấy bước đến giữa trận rồi hi hi cười nói:

- Diệp lão Phạm, ta biết rồi, người xưa nay không làm rùa đen rụt đầu mà chỉ làm rùa đen lộ đầu thôi. Có bản lĩnh thì qua đây.

Hần học theo giọng điệu của Diệp Phạm, khi nói đến hai chữ “lộ đầu” thì lại càng nhấn mạnh. Diệp Phạm dùng dùng nổi giận muốn xông tới nhưng lại thầm nghĩ: “Tiểu tử này cố ý kích động ta xông vào trận nhất

định là có quỷ kế. Trận này quái dị, nếu bước chân vào thì rút ra e rằng sẽ khó đây.” Hãn ngược mắt nhìn, bỗng phát hiện chỗ Cốc Chấn đang đứng cách mình không tới bốn trượng, ra sức nhảy một cái chắc là tới được. Diệp Phạm bất giác lộ nụ cười nhạt, thầm nghĩ: “Đám nam nữ chó chết này tự cho là thông minh, nhưng không biết lão tử đây lợi hại, cứ cho là trốn trong trận thì ta không cách nào bắt được, nhưng lại không biết lão tử chân không chạm đất, có thể bắt sống hãn để trút giận.”

Suy nghĩ xong, hãn liền ngửa mặt cười dài, tiếng cười chưa dứt thì thân mình còn nhanh hơn tên bắn, lướt qua bốn trượng chụp thẳng vào mặt Cốc Chấn.

Hãn cười dài để đánh lạc hướng kẻ địch rồi đột ngột ra tay để gây bất ngờ. Nhưng Cốc Chấn tinh quái biết bao, Diệp Phạm vừa cử động thì hãn cũng nhảy lùi về phía sau, không ngờ Diệp Phạm ra tay nhanh như điện chớp, dù hãn lùi rất nhanh nhưng trước mắt vẫn thấy năm ngón tay của Diệp Phạm tiến gần tới, đầu ngón tay tạo ra năm luồng kinh phong như năm cây cương trùy cắt vào da mặt đau nhói. Cốc Chấn liền lập tức thuận theo thế trào ra sức ngửa về phía sau. Nếu đổi lại là trước đây thì vẫn khó mà thoát được, nhưng sau khi Cốc Chấn luyện được “Miêu Vương bộ” thì đã nhanh nhẹn hơn nhiều, đầu ngón tay của Diệp Phạm vẫn cách hơn một phân thì thế nhảy đã hết. Hãn hổ thẹn tức giận trong lòng, trầm giọng quát một tiếng chân trái điểm xuống mặt đất đang định tiến thêm nửa thước bắt lấy Cốc Chấn thì bỗng cảm thấy dưới chân hụt đi rồi thân mình đột ngột tụt xuống.

Diệp Phạm cả kinh, vội vận thần công bảo vệ thân thể nhưng không ngờ cái hố bẫy đó lại chẳng có cơ quan gì, mà cũng không sâu lắm. Nháy mắt chân hãn đã chạm đất, vừa định mượn thế tung người lên thì bỗng nghe Cốc Chấn kêu gọi:

- Ngu huynh chậm đã...

Diệp Phạm chột kinh hãi kìm tư thế lại, thầm nghĩ: “Lôi Đế Tử quả nhiên vết thương đã khỏi, phục ở một bên đợi thời cơ đánh lén. Bây giờ ta đang ở trong hố, còn y ở trên mặt đất chiếm hết cả địa lợi, kể cả hãn chưa khỏi hãn mà chỉ cần được bằng bảy, tám phần ngày thường thì cũng đủ áp chế được ta rồi.

Tu vi của Diệp, Ngu hai người vốn hơn kém nhau không bao nhiêu, lúc này Diệp Phạm rơi tọt xuống hố, về địa thế hết sức không tốt, nếu Ngu Chiêu thủ ở bên hố mà Diệp Phạm cứ xông bừa lên thì ở giữa không trung không dựa được vào đâu, tất sẽ bị đánh trọng thương. Nhưng nếu để Tiên Bích nghỉ ngơi một lúc rồi đến hợp sức thì Diệp Phạm lại càng khó mà sống sót rời khỏi đây.

Trong nháy mắt trong đầu Diệp Phạm xoay chuyển vô số ý nghĩ, hãn hoảng hốt nhận ra đã rơi vào kế hiểm. Tuy cái hố đất này chỉ hơn một trượng, nhảy một cái là lên được nhưng không dám đảm bảo không phải địch nhân cố ý đào nông như vậy để dụ cho mình nhảy lên rồi bên địch từ trên cao đánh xuống bằng đòn sát thủ độc ác.

Diệp Phạm càng nghĩ càng kinh, bất giác cúi người co gối nhìn ngó lên trên, mồ hôi lạnh đổ ra đầm đìa trên trán.

Tiên Bích vận công mấy vòng, hóa giải được chân khí xâm nhập rồi lập tức đứng lên phi thân qua, vừa đứng lúc thấy Diệp Phạm trúng kế rơi xuống hố thì bất giác cả kinh. Sau đó cô lại nghe Cốc Chấn gọi lớn Ngu Chiêu thì lại càng ngạc nhiên. Nhưng cô là nhân vật thông minh, giây lát đã hiểu rõ quỷ kế của Cốc Chấn, liền nghĩ thầm: “Tiểu tử này trước hết lập trận kỳ lạ để khiến Diệp Phạm nghi ngờ khiếp sợ không dám đi bộ vào trong trận, rồi lại cười nói chửi mắng, khích tướng để dụ hãn xảy chân rơi xuống hố, mất hết lợi thế về địa hình. Sau đó hãn lại mượn uy danh của Ngu Chiêu để dọa cho Diệp Phạm không dám liều lĩnh nhảy lên, trong đó tuyệt diệu nhất chính là một câu “Ngu huynh chậm đã...” đó. Với tính tình nóng như lửa của Ngu Chiêu thì tuyệt không có việc ra tay chậm chạp, vì vậy nếu nói

“Ngu huynh ra tay đi” thì lại thành thừa, không hợp với tính cách của y. Nhưng nói “Ngu huynh chậm đã” thì lại vừa đúng tỏ ra Ngu Chiêu vội vã định ra tay, nhưng vị bị Cốc Chấn gọi dừng nên chuyển sang phục kích trên miệng hố, đợi thời cơ để đánh kẻ địch. Cứ như vậy thì lại càng khiến Diệp Phạm không đoán ra được. Ừm, đúng rồi, hẳn cố ý đào hố nông cũng là vì muốn làm Diệp Phạm dậy lên lòng nghi ngờ. Nếu đào một cái hố sâu mười trượng thì Diệp Phạm tất nhiên sẽ cho rằng chúng ta không đủ võ lực nên phải dùng cạm bẫy để giữ chân hắn, như vậy sẽ khó tránh khỏi nguy hiểm. Nhưng đào một cái hố nông thì ngược lại tỏ rõ bên ta chẳng sợ gì cả, nếu không thì với loại cao thủ như hắn cho dù có cái hố sâu cả trăm trượng cũng chẳng làm khó được...”

Nghĩ đến đó, Tiên Bích nhìn Cốc Chấn thầm sinh lòng cảnh giác: “Tiểu tử này trí dũng đều ghê gớm, sinh ra đã có năng lực để trở thành đại cao thủ. Hiện giờ chỉ kém cỏi về võ công, hẳn vốn là thiếu chủ của Đông Đảo, trước mắt hình như phạm phải điều gì nên bị cao thủ trên đảo truy đuổi, không thể thoải mái tự do. Nhưng ngày sau nếu Đông Đảo buông tha cho, võ công lại có thành tựu thì chẳng phải sẽ trở thành kẻ địch trước nay chưa từng có của Tây Thành chúng ta sao?”

Cốc Chấn thấy Tiên Bích chăm chú nhìn mình, vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ khó hiểu, nhưng cũng không biết cô lại nảy ra những ý nghĩ đó nên chỉ cười nói:

- Tiên Bích cô nương...

Tiên Bích gật đầu không nói. Diệp Phạm ở dưới hố nghe thấy thì lại càng buồn bực, oán trách mình nhất thời lưỡng lự nên lại có thêm một kẻ kình địch nữa. Nếu chỉ có một mình Ngu Chiêu thì liều mạng một phen vẫn còn có cơ hội thắng, nhưng thêm cả Tiên Bích nữa thì đúng là hồng bét rồi.

Hắn chỉ cố do dự buồn rầu mà hoàn toàn không ngờ rằng trước mặt chỉ là một kẻ không thành. Cốc, Tiên hai người đều biến tình hình hiện giờ vì

diệu, dù sao cũng không phải là kế sách lâu dài nên lập tức đưa mắt ra hiệu rồi đồng thời lùi vào trong nhà bàn luận xem sau đó phải làm thế nào.

Vừa tới trước cửa thì Tiên Bích tim bỗng nhảy vọt lên, một luồng sát khí tạt thẳng vào mặt. Sát khí này đến rất đột ngột, tuy không sắc bén ghê gớm nhưng lại như bao phủ khắp nơi không chỗ nào là không tới được.

Tiên Bích không kịp nghĩ ngợi, liền kéo Cốc Chấn tung mình nhảy lùi lại. Trong giây lát trước mắt bóng vàng loang loáng, tai nghe tiếng cách cách không ngớt rồi căn nhà nhỏ bằng tranh lá dó đã bị chặt đứt ngang lưng, ngay cả nóc nhà cũng đổ ầm xuống. Nhưng ở trên không trung thì luồng sáng vàng kia bỗng lại vòng lại như điện, cuốn hết mảnh vụn của căn nhà lôi lôi kéo kéo ép xuống đầu hai người.

Tiên, Cốc hai người chấn động. Tiên Bích vung chưởng nghênh đón, rầm một tiếng đồng mảnh vụn dó đã vỡ tung ra, hóa thành gỗ đá bay đầy trời. Trong bụi đất mù mịt, ánh vàng lại loáng lên phá không phóng tới. Cốc Chấn chỉ cảm thấy cả người bị gió cuốn đi giật lại, bỗng nghe Tiên Bích quát khẽ một tiếng rồi luồng sáng vàng đó đột ngột rút lại.

Bụi đất lắng xuống, Cốc Chấn định thần nhìn qua thì chỉ thấy giữa căn nhà tranh có một nam tử áo vàng mặt ngọc mũi khoằm, ống tay áo bên trái của hắn xếp trên cánh tay tầng tầng lớp lớp, còn ống tay áo bên phải thì lại như một con rắn bắn ra hơn ba trượng, đầu kia của ống tay áo bị Lục Tiệm dùng tay không bắt được. Nam tử áo vàng đó chăm chú nhìn Lục Tiệm, vẻ mặt có phần kinh ngạc.

“Cửu Biến long vương”. Tiên Bích trong lòng hơi rối loạn, hô hấp cũng trở nên gấp gáp, hoàn toàn không hiểu ngoài căn nhà có trận pháp chặt chẽ như vậy mà vì sao Dịch Hy vẫn vào được trong nhà. Ống tay áo dài dó của Dịch Hy vốn là đánh tới Ngu Chiếu. Ngu Chiếu vốn đang vận công tới chỗ quan trọng, khó mà thoát được thì không ngờ Lục Tiệm đột nhiên ra tay, dùng “Bổ Thiên Kiếp thủ” lại chặn đứng được cái tay áo dài dó.

Bóng vàng lướt qua, thân hình Địch Hy chợt biến mất. Lục Tiệm bỗng cảm thấy trên ống tay áo có kinh lực rất mạnh dồn tới thì không tự chủ được, thân mình bay ra hơn trượng, hồ khẩu đau nhói rồi ống tay áo đã vượt đi. Nhưng tay áo tuy bị đoạt lại mà luồng kinh lực trước đó vẫn chưa bị tiêu diệt, nó truyền theo hai tay đánh vào tận gan ruột. Lồng ngực Lục Tiệm thắt lại, máu chực trào lên cổ họng, trước mắt bóng vàng nhẹ nhàng như ánh sáng, sắc bén như thủy triều ào tới.

Địch Hy vừa đoạt lại được tay áo thì liền dùng ra đòn sát thủ, ống tay áo hất bay ra nhanh như chớp. Tiên Bích vừa định kêu lên thì chợt thấy bóng trắng loáng lên rồi một luồng khói trắng bay như phi kiếm đến va chạm vào ánh sáng vàng, phát ra tiếng nổ như sấm động.

Bóng vàng rút lại, thân hình Địch Hy xuất hiện ngoài ba trượng, mặt có vẻ kinh hãi. Lục Tiệm cũng đồng thời hạ xuống đất, lúc hạ xuống thì hai chân đã mềm nhũn ra sắp ngã xuống thì bỗng cảm thấy một bàn tay từ đằng sau đỡ lại. Y quay đầu nhìn thì Ngu Chiếu đã thu lại công lực, mày rậm nhướng lên đứng thẳng ngạo nghễ.

Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa vui mừng, đang định lên tiếng thì bỗng nghe bên tai có một tiếng nói như muỗi kêu:

- Đừng động đây.

Lục Tiệm ngẩn ra, lại thấy miệng Ngu Chiếu mấp máy rồi âm thanh đó lại nói tiếp:

- Chiêu vừa rồi đã động tới chỗ nội thương, bây giờ ta không còn sức, phải cần đệ đỡ cho.

Lục Tiệm bừng tỉnh, tiếng nói bên tai chính là Ngu Chiếu dùng nội lực để truyền âm. Thì ra y vì cứu mạng mình mà đã dùng vận công sớm hơn nên nội thương vẫn chưa khỏi. Lục Tiệm chỉ cảm thấy bàn tay to lớn đỡ trên khuỷu tay mình hơi trầm xuống thì biết rằng Ngu Chiếu đang hết sức

đấu tranh với nội thương, nhưng đưa mắt nhìn thì lại thấy vẻ mặt y như bình thường, mày rậm khê kheo lại, khóe miệng vẫn treo một chút vẻ điều cợt khinh miệt.

Địch Hy lòng dạ sâu xa, thấy vậy thì từ từ thu tay áo lại, ánh mắt xanh biếc lưu chuyển ngằn ngừ trên mặt Ngu Chiếu.

Lục Tiệm đã từng thua thiệt, biết là Địch Hy quỷ quyết nên lập tức hít một hơi dài đứng thẳng người lên. Nhưng y chịu khổ của “Hắc Thiên kiếp” đã lâu, thân thể hết sức yếu đuối, vừa rồi lại bị kinh lực trên tay áo đánh phải nên lồng ngực đau đốn, chỉ cảm thấy tay Ngu Chiếu ấn xuống càng nặng thêm thì hai chân bất giác phát run lên.

Bỗng nghe Ngu Chiếu nói:

- Tay áo của họ Địch gọi là “Thái Bạch kiếp tụ” vô cùng lợi hại, thêm vào thân pháp “Long Độn” thì chính là khắc tinh của Tiên Bích. Nếu hãn biết nội thương của ta chưa khỏi thì mọi việc sẽ tiêu tan hết...” Trong lúc y nói chuyện, Địch Hy mắt không chớp nhìn chòng chọc vào hai mắt y, hiển nhiên đã phát hiện ra việc truyền âm nhưng không hiểu rõ nội dung thế nào. Lục Tiệm biết rằng đã đến lúc quan trọng sống chết nên cũng không biết lấy được sức lực từ đâu mà nghiêng chặt răng, dùng chí khí quật cường để đứng thẳng bất động.

Lúc này theo Tiên, Cốc, Ninh ba người trông thấy thì Ngu Chiếu chẳng có vẻ gì bị thương mà ngược lại còn giống như y đang đỡ cho Lục Tiệm. Ba người tất nhiên đều rất mừng rỡ, cho rằng vết thương của Ngu Chiếu khỏi rồi thì thêm được một đồng minh mạnh mẽ, cho dù là Diệp Phạm, Địch Hy liên thủ thì cũng chưa chắc đã thua.

Địch Hy nhìn ngó hồi lâu rồi chợt cười nói:

- Lôi Đế Tử trước nay quang minh lỗi lạc, sao hôm nay lại nói những lời lén lút như thế, không dám nói ra cho mọi người biết?

Mọi người nghe vậy thì mới biết rằng vừa rồi Ngu Chiếu đã dùng thuật “Truyền âm nhập mật”. Cốc Chấn suy nghĩ nhanh nhất, lại thấy Lục Tiệm mồ hôi ròng ròng rất khổ sở thì lập tức đoán ra tình cảnh khó khăn hiện giờ. Hắn bỗng thấy Địch Hy mắt lộ đầy vẻ nghi ngờ thì lập tức hi hi cười nói:

- Địch thúc thúc, sao ngươi lại đến đây?

Địch Hy bị hỏi thì tâm thần hơi lạc đi, thản nhiên nói:

- Ta đuổi theo một kẻ địch, thuận đường mà tới đây.

Cốc Chấn cười nói:

- Kẻ địch nào vậy?

Địch Hy ngấm ngấm hắc hắc rồi cười nói:

- Người gặp họa đến nơi mà còn có lòng lo những việc nhàn rỗi của người khác ư?

Cốc Chấn cười nói:

- Tiểu đệ là một kẻ nhàn rỗi. Người nhàn rỗi lo việc nhàn rỗi chính là điều hoàn toàn đúng đắn. Nhưng Địch huynh lại là người rất bận rộn, không biết nghề buôn sùg điệu của Đông Doanh thế nào rồi?

Ánh mắt Địch Hy lạnh đi rồi chợt cười cười, thản nhiên nói:

- Nhờ phúc nên vẫn tốt...

Còn chưa dứt lời thì ống tay áo đã bắn ra như điện. Cốc Chấn kinh hãi, chưa kịp nó tránh thì ống tay áo đó lại đột ngột đổi hướng quét vù về phía Tiên Bích.

Tiên Bích biết rõ “Thái Bạch kiếm tỵ” có thêm chân lực của Địch Hy thì sắc như đao kiếm, uy lực lớn lao nên vừa định né tránh thì ống tay áo đó lại rút vù về. Địch Hy khẽ cười, nói:

- Quả nhiên là như vậy...

Cốc Chấn thầm kêu không hay, rồi nghe Địch Hy cười nói:

- Từ lâu đã nghe Ngu huynh và Tiên Bích cô nương là một đôi uyên ương, rất quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Bây giờ Ngu huynh thấy ta đánh Tiên Bích cô nương mà lại vẫn không hề động đậy, vì sao thế?

Ngu Chiếu không ngờ người này lại lợi hại đến vậy, chỉ thử một chút đã hiểu ra tình hình của mình thì không biết đáp lại thế nào. Địch Hy chăm chăm nhìn y rồi cười nói:

- Nói như vậy thì nội thương của Ngu huynh quả nhiên chưa khỏi ư?

Nói rồi hai tay áo đều rũ hết ra, mặt vẫn cười cười nhưng ánh mắt lại dần dần lạnh buốt như băng tuyết.

Bỗng nghe một tiếng cười dài trong trẻo khác thường. Tiên Bích trong lòng mừng rỡ ngược mắt nhìn lên thì chỉ thấy trên ngọn cây đằng xa, Tả Phi Khanh đang đứng thẳng đón gió, áo trắng phấp phới như muốn mọc cánh thành tiên bay lên.

Tiên Bích bất giác hé miệng mấy lần định kêu gọi. Ngu Chiếu thấy cô mừng rỡ lộ ra ngoài mặt thì lập tức mặt tím lại rồi cau mày.

Tả Phi Khanh cười xong thì sang sảng nói:

- Cửu Biễn long vương, chúng ta chưa phân thắng thua mà đã muốn thay đổi thủ sao?

Địch Hy cười cười, chậm rãi nói:

- Quân Hầu biến hóa như thần, Địch mỗ đuổi bắt không được, không còn cách nào đành phải tìm Lôi Đế Tử để đòi thay vậy.

Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Tả mỗ cần gì phải trốn tránh người. Chỉ có điều Đông Đảo của người có Cốc Thần Thông dẫn đầu, dựa vào số đông mà thắng. Tả mỗ ít không địch được nhiều, tất nhiên là không cần khoe cái dũng của bọn thất phu lỗ mãng rồi. Bây giờ đồng bọn của người không có ở đây, chúng ta một chọi một có phải tốt không.

Ngu Chiếu hừ lạnh, nói:

- Bớt tự dất vàng lên mặt đi, Cốc Thần Thông mà muốn trừng trị người thì cần gì phải lấy số đông mà thắng. Lão chỉ thò mặt ra là cái loại pháp thuật giả thần tiên của người lập tức nát bét.

Tả Phi Khanh nói:

- Tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu vốn là điều quan trọng trong võ học. Tả mỗ kỹ thuật không bằng người, tất nhiên là sẽ không kiêu căng ngạo mạn lấy trứng chọi đá khiến khắp người thương tích, cuối cùng còn phải cần nữ nhân giúp đỡ rồi.

Ngu Chiếu bị hấn nói trúng nỗi đau thì thẹn quá hóa giận, trợn mắt quát lên:

- Thà làm ngọc vỡ chứ không làm viên sỏi lành. Đừng nói Ngu mỗ bị thương, cho dù tan xương nát thịt cũng còn hơn loại hèn nhát cạp đất chạy trốn nhà người.

Tả Phi Khanh sầm mặt xuống, vừa định nổi nóng thì Tiên Bích đã hét lên:

- Đủ chưa? Kẻ địch trước mặt mà còn lăm chuyện cái gì?

Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Tiên Bích muội tử đã có lời, Tả mỗ đâu dám không theo. Hừ, trước hết đánh lùi kẻ địch rồi sẽ nói tiếp.

Sau đó cả đầu tóc trắng chột xõa ra, bướm giấy từ trong tay áo như đám mây bay ra chụp tới Địch Hy.

Địch Hy tung mình bay lên cả trượng, ống tay áo trái phóng thẳng ra phất một cái trên mặt đất tạo phản lực trên tay áo đẩy hần bay vọt lên, lại có thể đối diện với Tả Phi Khanh, đồng thời ống tay áo trái bắn vọt ra theo vòng tròn quét rồi bướm giấy, rồi vù một cái đâm tới ngực Tả Phi Khanh.

Tiên Bích trông thấy thì bưng tỉnh: “‘Thái Bạch kiếm tų’ có thể mượn lực của tay áo dài để biến hóa giữa không trung, thảo nào tên này không sợ trận ‘Hậu Thổ nhị tương’, thì ra là hần lướt qua trên trời để vào nhà tranh.”

Trong lúc suy nghĩ thì ống tay áo dài của Địch Hy càng múa càng nhanh, hai đạo ánh sáng vàng vô cùng chói mắt, biến hóa quả thật hết sức nhanh nhẹn, chột ống tay áo bên phải phất xuống đất, ống tay áo trái tấn công kẻ địch, lúc thì ngược lại. Thậm chí có lúc người giữa không trung, cả hai ống tay áo cùng xuất ra, khí thế như cầu vòng giữa trời uốn lượn như ý, cây cối gỗ đã bị quét trúng lập tức đứt rời ra như cắt đậu hũ. Với thực lực của Tả Phi Khanh mà cũng không dám trực tiếp đỡ vào mũi nhọn, chỉ có thể điều khiển bướm giấy đánh vào những chỗ sơ hở. Không ngờ tay áo rộng đó chất liệu rất đặc biệt, lúc cuốn lại thì như đao thương sắc bén vô cùng, còn khi tỏa ra thì lại biến thành một tấm giáp mềm, vây trời bọc đất rất khó đánh vào.

Lục Tiệm nhìn đến hoa mắt, bất giác lòng sinh bội phục: “‘Thái Bạch kiếm tų’ đó quả thật lợi hại, thảo nào ngày đó Địch Hy từng nói là nếu hần dùng tay áo thì ta không đỡ nổi ba chiêu.” Y lại nhìn Tả, Địch hai người

vốn đều rất phong lưu tuấn tú, võ công cũng đều nhẹ nhàng linh hoạt đẹp mắt, chỉ thấy tay áo rộng đón gió, bướm giấy như mây, bay qua bay lại giống như hai vị tiên một vàng một trắng như gió giật điện chớp chứ chẳng giống người thường. Rõ ràng là đánh nhau sống chết nhưng ở trong mắt người khác thì lại đẹp để không gì sánh được, khiến người ta phải bái phục.

Đấu không bao lâu thì trời đã chuyển tối, gió núi dần mạnh lên, rít lên vù vù như kèn hiệu. Hai người trên không trung càng đấu càng nhanh, cho đến khi hình ảnh mờ ảo, thấp thoáng như hai luồng sáng vàng, trắng xuyên qua xuyên lại. Có điều thân pháp hai người càng nhanh thì bướm giấy cũng bay lượn càng nhanh, chỉ có ống tay áo dài của Địch Hy là biến thành hết sức chậm chạp, vừa phát ra đã phải thu lại như bị loại lực lượng vô hình nào đó ngăn trở không thể dùng hết chiêu thức ra được.

Lục Tiệm đang cảm thấy khó hiểu thì chợt nghe Ngu Chiêu cười nhạt nói:

- Họ Địch dám tranh đấu với Tả Phi Khanh trên không, thật là không biết tự lượng sức. Chẳng lẽ hẳn không biết thần thông của Phong bộ là phối hợp với gió trời, gió càng lớn thì thần thông càng mạnh ư?

Lục Tiệm nghe vậy rồi định thần nhìn kỹ thì lập tức hiểu ra. Thì ra “Chu Lưu Phong kinh” tuyệt không tách rời khỏi gió, lúc này gió núi nổi to lên nên Tả Phi Khanh có được gió thì giống như cá được nước, thần thông chợt mạnh lên, không chỉ thân pháp càng nhanh mà còn có thể điều khiển cuồng phong khống chế tay áo của đối thủ, nhiễu loạn chiêu thức của Địch Hy.

Loại chiêu thức tay áo này của Địch Hy vốn là “Vân Long biến” trong chín loại biến hóa của “Long Động”, từ khi dùng được ra thì chưa bao giờ không thắng lợi. Ai ngờ thần thông của Tây Thành một khi có được thiên thời thì uy lực tăng vọt, một trận gió loạn thổi cho hai ống tay áo của hắn lắc lư lư lư không thể nào không chế được, suýt bị bướm giấy thừa cơ đánh thẳng vào. Phải biết cao thủ đấu nhau thì không cho phép sai sót lấy

một chút, Địch Hy trong lúc trong lúc cấp bách đành phải thu lại “Thái Bạch kiếm tủy”, dùng thân pháp tránh né. Thân pháp “Long Độn” đứng đầu thiên hạ, nếu không cần đánh địch mà chỉ cần tự bảo vệ mình thì dù thần thông của Tả Phi Khanh có mạnh vẫn chẳng làm gì được hẳn.

Lại đâu thêm mấy chiêu, Địch Hy tự tính không thắng được thì liền thay đổi ý nghĩ, chột ha ha cười nói:

- Diệp huynh, còn đợi đến bao giờ mà không ra mặt chứ?

Tiên Bích trong lòng lạnh toát, cô tỏ vẻ chăm chú theo dõi trận chiến trên không mà thật ra hầu hết tâm tư đều dành để phòng Diệp Phạm. Ai ngờ cái hố đất trước sau vẫn im phăng phắc chẳng có động tĩnh gì. Tiên Bích trong lòng vốn mơ hồ nhưng nghe Địch Hy kêu gọi thì bất giác vẫn thầm tự vận công chăm chú nhìn hố đất, ai ngờ trong hố vẫn im lặng như trước.

Địch Hy gọi liên mấy tiếng mà chẳng ai trả lời, cực chẳng đã liền phát tay áo nhẹ nhàng lướt qua bên trên hố đất rồi nhìn xuống, bất giác vô cùng kinh hãi, không ngờ trong hố lại trống rỗng chẳng có lấy một bóng người.

Địch Hy rõ ràng nhìn thấy Diệp Phạm rơi tọt xuống hố nhưng lúc này lại chẳng thấy ai thì rất ngỡ ngàng, lập tức hai tay áo liên tục phát xuống mặt đất, mỗi lần phát là lùi lại được năm trượng, giống như hai đôi chân dài lấp lánh ánh vàng rảo bước chạy nhanh. Phát đến cái thứ năm thì Địch Hy đã ra ngoài trận “Hậu Thổ nhị tượng” rồi cười dài nói:

- Phong Quân hầu, Địch mỗ hôm nay đơn độc nên tạm phải dừng tay. Đảo vương đã hẹn với lão Trầm què vào chính Ngọ ngày mai ở trên đỉnh Thiên Trụ, nếu người có gan thì lên đó, chúng ta sẽ “Luận Đạo Diệt Thần” sớm mấy tháng.

Tả Phi Khanh tóc trắng thu lại, phát phơ hạ xuống rồi cười nhạt nói:

- Người bất quá dựa vào uy phong của Cốc Thần Thông mà thật sự cho rằng Tả mỗ không dám đến ư? Được, ngày mai thì ngày mai, trên đỉnh Thiên Trụ, một trận quyết sống mái.

Địch Hy ánh mắt lóe lên, ha ha cười lớn rồi quay người bỏ đi, bước chân nhìn thì nhẹ nhàng mà thoáng một cái đã qua mấy trượng, chỉ trong chốc lát bóng dáng đã từ lớn chuyển sang nhỏ dần, từ rõ chuyển sang mờ rồi biến thành một điểm sáng vàng biến mất.

Tả Phi Khanh mắt nhìn Địch Hy đi xa thì nhướng mày, vẻ mặt hết sức nặng nề. Bỗng nghe một tiếng vang chói tai rồi từ cánh rừng đằng xa bắn tới một vật màu xanh thẳng tới Ngu Chiếu.

Tiên Bích đưa tay định chặn lại thì Tả Phi Khanh đã sớm phát tay áo, bướm giấy như mây như bông nhẹ nhàng đỡ lấy món ám khí đó. Ngu Chiếu đón lấy xem thì là một mảnh vỏ cây to bằng lòng bàn tay, tước ra chưa lâu, bên ngoài xanh bên trong trắng, trên lớp vỏ xanh có vật sắc nhọn khắc thành hai hàng chữ: “Giờ Ngọ ngày mai, trên đỉnh Thiên Trụ, Hải Nhân Lôi Đế, sống chết theo lòng trời.” Phía dưới đề “Đông Đảo Diệp Phạm”.

Ngu Chiếu cười nhạt ngược mắt nhìn qua thì trong rừng như có một bóng xanh biến mất. Cốc Chấn tiến tới nhảy xuống hố đất xem qua một lượt thì thấy trên vách hố có một cái động có thể chui lọt một người, trong động ẩm ướt khó chịu, tối đen không biết đi tới nơi nào. Cốc Chấn nghĩ lướt một chút liền bất giác ha ha cười lớn.

Hắn leo lên miệng hố, Tiên Bích hỏi thì Cốc Chấn kể lại rồi cười nói:

- Diệp lão Phạm từ nhỏ đã rất sĩ diện, hắn bị ta dùng kế phải trốn trong hố không dám xông ra. Vốn là không bao lâu hắn đã phát hiện trúng kế, định nhảy lên thì vạn lần không ngờ Địch Hy lại đột nhiên xuất hiện. Trong Ngũ tôn thì Diệp Phạm đứng đầu, Địch Hy thứ hai. Diệp lão Phạm vẫn luôn

tự phụ hơn xa Cửu Biến long vương, nếu bị Địch Hy phát hiện hãn trốn trong hố không dám ra thì còn mặt mũi gì nữa. Vì vậy Diệp lão Phạm biết rõ bị trúng kế mà cũng nhất quyết không chịu xuất hiện, chỉ cố nghĩ xem làm thế nào để cho giấu việc xấu này. Hãn liền dùng huyền công nhanh như chớp ra sức đào một đường hầm trong hố thẳng ra tới cánh rừng bên cạnh. Như vậy không chỉ Địch Hy không trông thấy hãn mà sau này khi nói đến Diệp lão Phạm tất nhiên cũng nhất định không chịu nhận để phủi sạch tất cả. Chỉ có điều trong thời gian ngắn mà hãn đào xong cái đường hầm này thì tất nhiên tiêu tốn không ít chân nguyên nên ngày hôm nay đã không thể đánh tiếp được nữa. Khà khà, Diệp lão Phạm là nhân vật hiếu thắng biết bao, ăn phải quả cay đắng này khí giận tất nhiên khó mà bớt được. Hãn thấy Địch Hy và Phong Quân Hầu ước hẹn chiến đấu thì cũng học theo khiêu chiến với Ngu huynh để ra sức lấy lại mấy phần thể diện.

Nói đến đó, hãn tưởng tượng ra bộ dạng túng quẫn cả người đầy bùn đất của Diệp Phạm thì lập tức ha ha cười không ngớt.

Tiên Bích bỗng nói:

- Cốc Chấn, trận pháp mà người lập lúc này cuối cùng là có gì bí ẩn chứ.

Cốc Chấn cười nói:

- Bí ẩn gì cũng chẳng có.

Tiên Bích mắng:

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta. Cái trận quái quỷ đó đều là người lập bừa ra để lừa người thôi.

- Không chỉ có thể lừa người mà còn chuyên lừa người giỏi. - Cốc Chấn cười đắc ý nói - Diệp Phạm học nhiều biết rộng, trận pháp trong thiên hạ

chẳng có cái nào hăn không nhận ra được. Chỉ có trận pháp mà không phải trận pháp thì mới dọa hăn dừng bước được.

Tiên Bích trừng mắt nhìn hăn, chẳng phải tức giận mà cũng chẳng phải vui mừng, cuối cùng thì thở dài nói:

- Tiểu tử nhà ngươi thật quá gian trá, ngày sau ai làm vợ ngươi thì đúng là xui xẻo thật.

Cô nói không cố ý nhưng lại chạm đến nỗi đau trong lòng Cốc Chấn, bất giác vẻ cười của hăn biến mất rồi trở nên trầm mặc.

Tả Phi Khanh khẽ nhú lông mày trắng, trầm ngâm giây lát rồi chợt cười nhạt nói:

- Ngu Chiếu, Diệp Phạm khiêu chiến, ngươi có dám đến không?

- Sao không dám? - Ngu Chiếu lạnh nhạt nói - Ngu mỗ thua Cốc Thần Thông chứ không sợ hăn.

Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Sắp chết rồi mà vẫn còn cứng mồm.

Ngu Chiếu tức giận trợn mắt, nhưng Tả Phi Khanh lại xua tay nói:

- Ta không muốn lãng nhăng với ngươi. Bộ dạng hiện giờ của ngươi thì ngay cả đứa trẻ con dùng một đầu ngón tay cũng đánh ngã được. Việc cần làm gấp bây giờ là tìm một chỗ kín đáo thi triển phép “Phong Lô chuyển sinh”

Ngu Chiếu lộ vẻ kinh hãi nghi ngờ, Tiên Bích thì lại mừng rỡ nói:

- Anh chịu dùng phép “Phong Lô chuyển sinh” ư?

Tả Phi Khanh cười khố nói:

- Tiên Bích muội tử, chẳng lẽ trong mắt cô thì ta thực sự quá quắt thế sao?

Tiên Bích đỏ mặt, lẩm nhẩm nói:

- Tôi, tôi nói thế chỗ nào chứ?

Tả Phi Khanh nghiêm mặt nói:

- Tả mỗ cho dù tính nết có cổ quái thì vẫn còn hiểu rõ đúng sai. Trận chiến ngày mai liên quan đến danh dự của Tây Thành chứ không phải vì vinh nhục của một mình ta. Lão nát rượu mà không đến thì thôi, nhưng nếu muốn đến thì phải náo loạn cho nó oanh liệt chứ không thể bệnh tật yếu đuối như thế được, còn chưa đánh thì đã khiến người ta mất tinh thần.

Ngu Chiếu mặt tím lại, tức giận nói:

- Người nói đến hoa rơi nước chảy, nhưng thật ra cũng chỉ là sợ Cốc Thần Thông...

Tả Phi Khanh rất tức giận, mắt trợn tròn trừng trừng nhìn y lạnh nhạt không nói. Tiên Bích bất giác cười khố nói:

- Hai người các người, ngày mai có muốn đến hay là không?

Ngu Chiếu nói:

- Ngu mỗ không làm kẻ hèn nhát sợ chết rồi.

Tả Phi Khanh cũng nói:

- Nam nhân đã nói ra lời thì tuyệt không bao giờ hối hận.

Tiên Bích mím môi, chầm chậm nói:

- Đã như vậy thì còn tranh giành chuyện đâu đâu làm gì?

Hai người nhìn nhau, không khỏi trầm lặng. Qua một lúc, Tả Phi Khanh chợt nói:

- Phía trước có một cái động kích thước rất phù hợp.

Nói rồi đi trước dẫn đường, qua mấy dặm quả nhiên thấy trên sườn núi có một cái sơn động. Tiên Bích nói:

- Hai người các vị vận công, tôi làm hộ pháp.

Rồi lại nói với ba người còn lại:

- Tình hình cấp bách, phải dùng phép “Phong Lôi chuyển sinh” để trị thương cho Ngu Chiếu, đối phó với ước hẹn ngày mai. Đợi chút nữa ta phải đóng chặt cửa động, không thể quấy rầy...

Nói tới đó, cô chợt im bặt, nhìn Ninh Ngưng ánh mắt đầy hàm ý. Ninh Ngưng giật mình, cúi đầu xuống mười ngón tay xiết lại.

Tiên Bích biết sống chết của Lục Tiệm chỉ phụ thuộc vào suy nghĩ của Ninh Ngưng nên trong lòng rất thấp thỏm, nhưng cô biết lúc này nói cũng vô dụng nên đành chờ dài một tiếng rồi quay người dùng túi da đem theo lấy đầy nước sạch đến uống trong lúc vận công, sau đó vận thần thông “Khôn Nguyên” biến đất thành tường đóng chặt cửa động lại. Khi sắp đóng chặt thì ba người còn lại nhìn qua khe hở như thấy Ngu Chiếu và Tả Phi Khanh ngồi đối diện, bàn tay áp vào nhau. Cùng lúc cửa động đóng lại thì trong động cũng phát ra tiếng động ầm ầm vù vù quái lạ.

Lục Tiệm kinh hãi nói:

- Phép “Phong Lôi chuyển sinh” đó là thần thông gì vậy?

Cốc Chấn nghĩ ngợi rồi nói:

- Trong “Kinh Dịch” có câu: “Cứng mềm ma sát, bát quái giao hòa, dùng sấm sét mà gõ, dùng mưa gió mà gọt”, nói về việc gió sấm đi cùng với nhau thì đủ cả cứng mềm, có thể đủ âm dương tạo hóa sinh thành vạn vật. “Chu Lưu Điện kinh” cứng rắn ngay thẳng, “Chu Lưu Phong kinh” mềm mại phóng khoáng, nhìn thì tương khắc mà thật ra là tương sinh với nhau. Phép đó gọi là “Phong Lưu chuyển sinh”, dựa vào tên gọi thì chính là phối hợp chân khí của hai bộ Phong, Lôi để đủ thay đổi sống chết, tạo thành kỳ công.

Ba người vừa nói vừa đi, xa xa thấy khe núi xa xa rừng xanh nước biếc, đình đài phóng khoáng, đến gần xem thì là do đạo sỹ mở ra một quán trà để đón khách hành hương.

Ba người lấy ba chén trà xanh thường thức nói chuyện, kể lại tình hình. Trong lúc nói chuyện bỗng nghe tiếng lộc cộc giống như tiếng gậy trúc điểm xuống mặt đất. Lục Tiệm đưa mắt nhìn qua lập tức biến sắc mặt, chỉ thấy Ninh Bất Không mũ cao áo dài chống gậy đi tới, vào trong quán ngồi xuống lấy một chén trà rồi trầm ngâm cầm uống.

Lục Tiệm lại nhìn Ninh Ngưng thì thấy cô ngẩn ra nhìn Ninh Bất Không, vẻ mặt ngỡ ngàng. Cốc Chấn và Ninh Bất Không tuy chưa từng gặp mặt nhưng trông vẻ mặt Lục Tiệm và hình dáng của Ninh Bất Không thì cũng đoán ra, lập tức chấm nước trà viết lên mặt bàn ba chữ “Ninh Bất Không”.

Lục Tiệm vừa định trả lời thì bỗng thấy Cốc Chấn xua tay. Lục Tiệm tỉnh ngộ, cũng dùng nước trà viết một chữ “Đúng”. Cốc Chấn lại viết: “Ba mươi sáu kế chạy là hay nhất”. Lục Tiệm chưa kịp đáp, Ninh Ngưng đã viết: “Tôi nói với ông ấy mấy câu”. Rồi cô đứng lên, còn chưa kịp lên tiếng thì Ninh Bất Không chợt thở dài nói:

- Ngưng nhi, ta tìm con thật khổ sở.

Ninh Ngưng cả kinh, Cốc Chân trong lòng cũng hết sức nghi hoặc, nhìn
Lục

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Lục Thức (Sáu Loại Nhận Thức)

Lục Tiệm kêu lớn rồi mắt trợn trắng ngã lăn ra đất. Ninh Ngưng hết sức sợ hãi, ngược mắt nhìn lên thì chỉ thấy Ninh Bất Không lông mày trợn ngược, mặt toát ra đầy vẻ độc ác tàn bạo. Ninh Ngưng kinh hãi nói:

- Ông, vừa rồi ông làm gì vậy?

- Làm gì ư? - Ninh Bất Không hừ một tiếng, lạnh giọng nói - Con chó nô tài này cậy thế con lừa ngốc Ngư hòa thượng, bằng mấy đạo cấm chế nhỏ nhoi mà cũng đòi chống lại luật sắt của Hắc Thiên thư, quả là không biết tự lượng sức. Hôm nay ta đã phá hết cấm chế đi, để xem nó ra sao nào? Con chó nô tài này chẳng phải cứng đầu không sợ chết ư, nhưng để xem biết mùi vị của Hắc Thiên kiếp rồi thì nó sợ hay không nhé.

Ninh Ngưng không ngờ cha mình lại độc ác đến như vậy, đã không cứu người mà còn phá nốt đạo cấm chế còn lại của Lục Tiệm. Trong nháy mắt cô cảm thấy mắt tối sầm, cổ họng phát tanh suýt ngất xỉu đi. Trong lúc hoảng hốt chỉ thấy bộ mặt âm trầm băng lạnh của Ninh Bất Không đầy vẻ méo mó hung ác dữ tợn.

Lần kiếp nạn này tới thật quá nhanh, Lục Tiệm không kịp tranh đấu gì thì đã ngất xỉu đi. Hắc Thiên kiếp tuy vẫn chuyển động nhưng không còn giấc mộng kỳ lạ như trước mà chỉ có sự đau đớn và trống rỗng không cách nào tưởng tượng được ủa tới, cho dù đang trong cơn mê sảng vẫn cảm thấy được rất rõ ràng. Tuy miệng không nói được, mắt không mở được nhưng sự

đau đớn vẫn khiến y nước mắt nước mũi giàn giụa, cả người co giật, bên tai oang oang rầm rập như có đàn ngựa chạy qua.

Phải biết rằng “Hắc Thiên kiếp” sở dĩ lợi hại vì tuyệt không phải cứ phát ra là chết ngay mà sau khi phát tác phải trải qua mấy giờ liền bị giày vò hành hạ rồi mới dứt hơi. Trong thời gian đó cho dù là đâm vào tim, cắt vào đầu cũng không thể lập tức khiến kiếp nô chết ngay được, chỉ cần đầu não còn nguyên, kiếp nô vẫn còn tri giác thì đau khổ của “Hắc Thiên kiếp” vẫn cảm nhận rất rõ ràng. Ngoài ra nếu mượn kiếp lực càng nhiều thì đau đớn càng lớn, cho dù chỉ một giờ mà người chịu kiếp nạn cũng như đã trải qua trăm nghìn năm tháng. Có thể nói là đau khổ trên thế gian này chẳng có gì hơn được nó.

Lúc Ninh Ngưng còn nhỏ đã từng thấy Trầm Chu Hư trừng phạt một kiếp nô phạm tội, bắt phải trải qua thiên kiếp mà chết. Tình trạng thảm khốc khi đó bao năm nay Ninh Ngưng vẫn nhớ kỹ trong lòng, thường bị ác mộng mà choàng tỉnh, khi tỉnh lại thường khiếp sợ lệ chảy đầy mặt. Lúc này cô thấy tình hình của Lục Tiệm thì chợt nhớ lại khi đó, đau khổ của Lục Tiệm cũng như chính mình phải trải qua khiến cho trái tim cô như vỡ vụn ra đau đớn vô cùng. Trong chớp mắt, gò má trắng như tuyết như ngọc của Ninh Ngưng ửng lên, trong lòng đã có quyết định, liền cúi người xuống một tay ấn lên huyệt Thiên Trung, một tay ấn lên Đan Điền của Lục Tiệm.

Ninh Bất Không như phát hiện ra, mày rậm rung lên rồi cao giọng nói:

- Ngưng nhi, con làm gì thế?

Ninh Ngưng nghe mà như không nghe, chỉ chăm chú nhìn mặt Lục Tiệm, tập trung toàn bộ sự chú ý vào căn thận duy trì trạng thái, cả người phát ra ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt, kiếp lực trong ấn mạch không ngừng hóa thành chân khí truyền qua bàn tay ngọc ngà thon thả vào người Lục Tiệm.

Ninh Bất Không trong lòng ngờ vực, liên tục nhướn mày rồi chột sầm mặt, quát lên:

- Con điên rồi sao?

Nói rồi nghiêng người lao tới điểm về phía Ninh Ngưng. Lúc này bỗng cảm thấy sau lưng nổi gió vừa nhanh vừa mạnh, Ninh Bất Không bất giác quát lớn một tiếng, thể tiến tới vẫn không dừng lại mà chỉ quét ngược tay áo về phía sau.

Cốc Chấn thấy cấm chế của Lục Tiệm bị phá thì cũng cực kỳ kinh hãi tức giận, nhưng “Bốn luật có - không” tuyệt không phải dùng trí mưu mà phá được nên với mưu kế chông chốt của Cốc Chấn mà lúc này cũng phải bó tay. Hắn thấy Ninh Ngưng muốn truyền chân khí thì nhớ tới lời Tiên Bích đã nói liền hiểu rõ, luật thứ tư “Có qua có lại” cả kiếp chủ lẫn kiếp nô đều có thể di truyền. Chân khí của Ninh Ngưng thừa hưởng tính chất của Ninh Bất Không, nhưng cô là kiếp nô nếu muốn dùng chân khí thì phải mượn kiếp lực, theo luật thứ hai “Có mượn có trả” thì cô cứu Lục Tiệm xong cũng phải chịu kiếp nạn, vì vậy hành động này của Ninh Ngưng rõ ràng là có ý liều mạng xả thân.

Cốc Chấn trong lòng cảm động lại vừa mâu thuẫn, tuy nhiên việc đến bước này rồi thì Lục, Ninh hai người sống chết khó có thể cùng toàn vẹn. Mắt thấy Ninh Bất Không ra tay ngăn cản, Cốc Chấn không nhịn được liền thi triển “Miêu Vương bộ” lao tới vòng ra sau lưng Ninh Bất Không, vừa định ra tay thì chợt có một luồng sức nóng tạt thẳng vào mặt. Cốc Chấn chưa kịp suy nghĩ thì đã cảm thấy người nóng lên, quần áo bị ngọn lửa tấp vào rồi cháy lên bùng bùng.

Cốc Chấn không ngờ “Chu Lưu Hỏa kinh” lợi hại đến vậy, liền lập tức ngã ra lăn lộn mấy vòng thì lửa mới tắt, nhưng da thịt nhiều chỗ đau đớn, đã bị lửa làm bị thương. Hắn ngược mắt nhìn qua thì thấy Ninh Bất Không đã điểm vào ngực Ninh Ngưng, Ninh Ngưng ngã lăn ra đất. Cốc Chấn nóng

lòng vừa định xông tới liều mạng thì bỗng cảm thấy trên đầu tối sầm lại rồi một bóng xám nhanh như chim ưng, mang theo một luồng gió mạnh vọt thẳng về phía Ninh Bất Không.

Ninh Bất Không phát hiện ra kinh phong của người này khác lạ nên í lên một tiếng rồi lùi lại một bước vung chưởng đón đỡ. Kinh lực hai người giao nhau, quần áo của người áo xám bốc lửa nhưng chỉ cháy rất ngắn rồi đã tắt phụt.

Chưởng lực vừa giao nhau, Ninh Bất Không liền nhận ra lai lịch của đối phương, lập tức biến sắc hét lên:

- Ngươi hòa thượng? Người chưa chết ư?

Lão vừa nghĩ như vậy liền hiểu rằng Chu Lưu Hỏa kinh tất không làm khó được đối thủ, lập tức nhảy lùi về phía sau định bắn “Mộc Phích Lịch” ra, nhưng chợt nhớ tới Ninh Ngưng huyết đạo bị khống chế, không động đậy được, nếu “Mộc Phích Lịch” mà nổ thì gỗ vụn bắn tung tóe khó tránh khỏi đánh nhầm vào cô.

Lão hơn ngàn năm thì đã mất tiên cơ. Người áo xám chuyển động như điện, tay trái tạt qua chụp Lục Tiệm lên, tay phải ôm Ninh Ngưng lên, vừa định quay người đến tóm nốt Cốc Chấn thì Ninh Bất Không đã tức giận nạt một tiếng, múa song chưởng đánh tới. Người áo xám trong lúc vội vã liền vắt Lục Tiệm lên vai rồi đưa một tay ra đánh ngược lại một chưởng.

Bốp một tiếng, Cốc Chấn phục gần đó chỉ cảm thấy phía trước gió nóng cuồn cuộn tràn đầy sức mạnh ép cho hần không hít thở được. Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, chợt nhảy lùi về phía sau rít giọng nói:

- Người không phải là Ngươi hòa thượng, rốt cuộc là ai?

Lúc này người áo xám quần áo bốc lửa, phải xoay hai vòng thì mới tắt, nhưng trong lúc dập lửa thì chân vẫn như lắp thêm cánh chạy như bay. Cốc

Chấn bò dậy từ đằng sau nhìn thấy người áo xám đỏ áo sư đầu trọc, chính là một vị hòa thượng. Ninh Bất Không vừa kinh hãi vừa tức giận, quát lên:

- Chạy đâu?

Rồi phi thân đuổi theo, đánh vù một chưởng ra. Hòa thượng kia chân không dừng bước nhưng vẫn đánh ngược lại một chưởng nghênh đón. Chưởng lực giao nhau trên không, “Chu Lưu Hỏa kinh” bị chân lực vô tận của hòa thượng bọc lấy rồi đẩy ngược lại. Ninh Bất Không tức giận hừ một tiếng, song chưởng hợp lại cùng múa nửa vòng tròn rồi tổng về phía trước. Hỏa kinh kia chưa kịp tản mát thì đã bị bọc thành hình cầu rồi tổng ngược lại, bên ngoài còn thêm vào hai tầng kinh lực dày đặc xô tới vạt áo sau của hòa thượng. Xùy một tiếng, vạt áo sau dính lửa, ánh lửa bùng lên. Hòa thượng xoay ngược tay đánh một quyền hóa giải hỏa kinh rồi kinh lực thu hồi lại dập tắt luôn lửa cháy trên quần áo, bước chân cũng nhanh vọt lên như chim yến vượt tường, bỏ Ninh Bất Không phía sau hơn một trượng.

Hỏa kinh của Ninh Bất Không ba lần bị phá thì trong lòng ớn lạnh, lão quát lớn một tiếng rồi nhanh hơn tên bắn chớp mắt đã tiến lại gần năm thước, đuổi sát theo sau lưng hòa thượng không tha không rời.

Hai người một chạy một đuổi đều như sao băng, chớp lên là biến mất. Cốc Chấn ra sức đuổi theo qua một sườn núi thì trước mắt sáng lên rồi trở nên thoáng đặng, núi non xanh mướt, mây trôi vùn vụt, dưới sườn núi xanh tươi rậm rạp, khe núi vắng lặng yên tĩnh chẳng thấy bóng dáng ai.

Cốc Chấn biết rõ thân pháp thua xa hai người, tất nhiên không đuổi theo được nên ngẩn ra một lúc rồi mới thở dài một hơi, bỏ đi ý định đuổi theo mà chậm bước đi dạo theo con đường núi. Núi Thiên Trụ vốn phong cảnh đẹp đẽ, trên đường đi biển mây sóng từng, gió hú rừng reo, trời xanh biêng biếc, mây tía lừng lờ, chốc lát lại có một dòng suối xanh từ trong đá phun ra, rơi xuống trăm thước trắng sáng như tuyết như bạc, va vào đá biến thành vạn giọt châu ngọc rải khắp trời, thấm vào da thịt mát tới gan ruột.

Bên suối là một vách đá rộng lớn bằng phẳng, khắc đầy nét chữ. Chữ lớn thì đến mấy trượng, chữ nhỏ cũng vuông mấy thước, trong đó không thiếu gì bút tích để lại của Lý Bạch, Tô Đông Pha, phóng khoáng tràn trề hơn người.

Cốc Chấn không biết mình đi dạo chơi lại đến “vách đá khắc chữ bên suối trên núi” ở phía tây chùa Tam Tổ mà nhiều đời văn nhân thời Đường thời Tống đã đều đến đề thơ khắc lại. Cốc Chấn thường thức rất tinh tế, dưới cho đến lựa là phấn sáp, trên cho đến đồ cổ tranh vẽ không cái nào là không hiểu biết kỹ càng. Hắn thấy văn thơ trên vách đá đều thanh cao đẹp đẽ thì chợt cảm thấy bao nhiêu buồn bực đều tan biến, lặng lẽ nhập thần nhìn tám chữ “Một trụ chống trời, vạn núi hướng về” khổng lồ cao chọc trời, trong lòng không khỏi bùng lên một cảm giác hùng tráng, buột miệng khen ngợi:

- Không then là phong độ chống trời.

Tiếng khen chưa dứt thì chợt nghe có người cười nói:

- Thế nào là phong độ chống trời.

Thung lũng vắng truyền âm vang vọng không ngớt.

Cốc Chấn trong lòng trầm xuống, đưa mắt nhìn qua thấy Trầm Chu Hư đẩy xe lăn đang từ một con đường mòn vắng vẻ thông dong đi tới. Cốc Chấn biết câu hỏi đó của lão có ý kiểm tra đánh giá nên lập tức cười khẽ, ngâm lên:

- Khi có mây trắng tới khép cửa, càng không trăng gió rải bốn phương.

Trầm Chu Hư đẩy xe đến càng gần:

- Thế nào là đạo?

Cốc Chấn nói:

- Mây trắng che núi xanh, chim chóc dạo vườn hoa.

Trầm Chu Hư nói:

- Thế nào là chỗ hòa thượng giúp người?

Cốc Chấn nói:

- Mưa giăng khắp chốn, trời đất nở hoa.

Trầm Chu Hư nói:

- Thế nào là người trong núi Thiên Trụ?

Cốc Chấn chỉ cười, khoan thai nói:

- Một mình dạo bước trên đỉnh núi ngang trời, an nhàn nơi dòng suối chín khúc.

Trầm Chu Hư nói:

- Thế nào là mục đích đến Tây Phương?

Cốc Chấn cao giọng sang sảng nói:

- Vượn trắng ôm con đến núi xanh, ong bướm ngậm hoa trong nhụy biếc.

[người dịch: đoạn trên đơn thuần là dịch chữ, còn nghĩa tứ không dịch được, mong các bạn thông cảm]

Hỏi đáp đến đó, hai người đập tay nhau cười lớn. Trầm Chu Hư khen ngợi:

- Hảo tiểu tử, nhớ khá lắm.

Mạc Ất cũng vừa hay theo đến nơi, nghe vậy thì cười nhạt nói:

- Đó là công án của Sùng Tuệ thiền sư, tiểu tử này may mà nhớ được vài câu, cũng có gì là ghê gớm đâu. [người dịch: công án đối với nhà Phật là chỉ một phương pháp tu tập thiền định đặc biệt. Công án có thể là một đoạn kinh, một kinh nghiệm giác ngộ, một câu chuyện về một vị sư, một cuộc đàm thoại, vấn đáp hay một cuộc pháp chiến. Nhưng chúng có chung một điều là đề cập đến thể tính của vạn vật. Đặc trưng của công án là thường thường nghịch lí, "nằm ngoài phạm vi của lí luận". Công án không phải là "câu đố" thông thường vì nó không hề được giải đáp bằng lí luận, muốn hiểu nó phải nhảy qua một cấp độ khác của nhận thức. (nguồn: wikipedia.org)]

Cốc Chấn cười nói:

- Nhắc đến trí nhớ thì “Mạc đại tiên sinh” trên đời số một, kẻ hèn này thẹn không bằng.

Mạc Ất nghe vậy thì rất vui mừng, ngoác miệng ra cười.

Thì ra Trầm, Cốc hai người hỏi đáp vốn là một đoạn công án của cửa Thiền do cao tăng của núi Thiên Trụ là Sùng Tuệ thiền sư lưu lại, vốn là lời sâu sắc từ ngàn xưa lưu lại của cửa Thiền, ý tứ sâu xa. Trầm Chu Hư vốn tưởng dùng lời lẽ sắc bén để làm khó Cốc Chấn, ai ngờ Cốc Chấn hiểu nhiều biết rộng, lại có thể ứng đối không sai sót. Trầm Chu Hư tuy là kẻ địch nhưng cũng không khỏi phải vỗ tay khen ngợi.

Cốc Chấn quét ánh mắt qua, thấy Mạc, Tiết, Yến, Tô bốn đại kiếp nô đứng thành nửa vòng tròn sau lưng Trầm Chu Hư. Lại nhìn thấy những đám cỏ gần đó rung rinh nhấp nhô rõ ràng có người ẩn nấp thì bất giác cười nói:

- Lão Trầm què, ông huy động số đông đối phó với Cốc mỡ chẳng phải là lấy núi Thái Sơn ép quả trứng mọn sao?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Trầm mỡ xưa nay gan bé cẩn thận, nếu có thể lấy núi Thái Sơn ép trứng thì còn gì bằng.

Cốc Chấn nói:

- Vậy ông muốn gì?

- Chẳng muốn gì. - Trầm Chu Hư nói - Chỉ mời các hạ đến quá Gia Bình đánh cờ vây một ngày để bớt nỗi buồn trong núi vắng vẻ thôi.

Cốc Chấn cười nói:

- Người đâu có ít, có gì cứ phải tìm ta?

Trầm Chu Hư nói:

- Người thường quá nhiều nhưng người am hiểu lại quá ít.

Cốc Chấn phì một tiếng, cười nói:

- Lão tử đánh cờ vây kém cỏi thì gọi gì là người am hiểu chứ? Lão Trầm què, người muốn bắt ta thì cứ nói rõ ra, có gì phải quanh co như vậy. Đông Đảo bắt Trầm Tú nên người muốn bắt ta để có thể trao đổi với Đông Đảo, nhưng lại không biết rằng lão tử là kẻ xấu xa ở Đông Đảo, bọn chúng còn hận không giết được ta thật nhanh ấy chứ. Người muốn ta làm con tin thì thật sự đã tính sai rồi.

Trầm Chu Hư lắc đầu nói:

- Cha người nếu muốn giết người thì năm xưa người phạm tội vì sao ông ta lại không giết mà cứ giam người vào Ngục đảo? Đủ thấy tình cha con sâu đậm, khó tránh khỏi cũng hành động như người thường.

Đồng tử trong mắt Cốc Chấn thu lại, lạnh nhạt nói:

- Người cũng biết việc của ta sao?

Trầm Chu Hư thản nhiên nói:

- Biết người biết mình, trăm trận trăm thắng.

Vẻ mặt Cốc Chấn dịu lại rồi chợt nói:

- Đến quán Gia Bình đánh cờ vậy ư?

Trầm Chu Hư nói:

- Đúng vậy.

Cốc Chấn khẽ cười rồi bỗng lớn tiếng nói:

- Không hay rồi, lão tử có công việc, không muốn đến đâu.

Mạc Ất hét lên:

- Người quyết định được ư?

Rồi chợt xông tới một trảo đánh ra, không ngờ thân hình của Cốc Chấn chuyển động liền biến mất. Mạc Ất cả kinh, chưa kịp biến chiêu thì sau gáy đau nhói lên, đã bị khống chế.

Mạc Ất kinh hãi đến mức hồn phách bay biến, bên tai nghe một tiếng quát vang rồi bóng xám chớp lên, Yến Vị Quy đã như gió lướt tới. Mũi chân còn chưa kịp nhấc lên thì Cốc Chấn đã cười hi hi rồi chui qua dưới nách Mạc Ất chuồn đi. Yến Vị Quy nếu không thu chân lại thì nhất định sẽ

đá trúng Mạc Ất, nên hắn đành phải rút chân về. Mạc Ất vừa được tự do thì kêu ối một tiếng rồi định tránh đi, không ngờ Cốc Chấn chuyển động như điện, lão vừa chạy sang bên trái thì cổ đau nhói, đã bị bắt lại. Yến Vị Quy lắc người lao qua, tay chop chân đá đánh cả trên lẫn dưới, nhưng Cốc Chấn lại không chống đỡ, lắc người một cái đã lại chạy ra sau lưng Mạc Ất. Yến Vị Quy sợ đánh vào Mạc Ất nên lại phải thu thế, chậm trễ giây lát đã lại để Cốc Chấn thoát khỏi tay.

Nói thì chậm nhưng hành động thì nhanh, trong mắt người ngoài Cốc Chấn vốn đang ở trước mặt bỗng lại ra sau lưng, chạy vòng quanh Mạc Ất. Yến Vị Quy đuổi sát theo sau, nhìn rõ ràng là nhanh hơn Cốc Chấn nhưng không biết vì sao mà trước sau vẫn không bắt được hắn. Chỉ có Trầm Chu Hư nhìn rất rõ ràng, thân pháp của Cốc Chấn quỷ dị, co eo thu người dùng cả chân lẫn tay không giống như võ công của người mà lại giống như chim bay thú nhảy, đột nhiên tăng tốc ở những chỗ không có khả năng nên đều ra ngoài dự đoán của Yến Vị Quy. Ngoài ra tiểu tử này lá gan cũng lớn trùm trời, lại dám biến Mạc Ất thành lá chắn, mượn thân người lão để tránh thế đánh của Yến Vị Quy.

Mạc, Yến hai người ở trong cuộc cũng có nỗi khổ mà chỉ mình mới biết. Huyệt đạo của Mạc Ất hoàn toàn chưa bị khống chế, mấy lần muốn giúp Yến Vị Quy bắt Cốc Chấn nhưng ai ngờ chụp tới chụp lui vẫn không chụp được cái chéo áo của Cốc Chấn mà ngược lại mỗi cái giơ tay nhắc chân của lão đều bị Cốc Chấn lợi dụng làm lá chắn ngăn cản Yến Vị Quy. Yến Vị Quy đuổi mấy vòng chợt nhận ra điều này, liền rút lên:

- Con một sách, rút ra ngay.

Mạc Ất sớm cũng đã có ý đó, nghe vậy thì tránh ra nhưng không ngờ Cốc Chấn như bóng theo hình, tùy theo lão tiến lùi mà bám sát trước sau không rời. Yến Vị Quy lại càng nóng nảy, hét lên:

- Con một sách thói tha, còn không mau cút đi, cứ vướng chân vướng tay làm gì?

Mạc Ất suýt phát khóc lên, nói:

- Thằng nhãi này cứ bám lấy, lăn cũng không lăn ra được mà.

Yến Vị Quy tức giận mắng chửi:

- Không lăn thì bò, tóm lại là đừng có cản trở...

Mạc Ất nghe vậy thì chột nhanh trí ngồi xổm xuống rồi chui qua dưới háng Yến Vị Quy, dùng cả chân tay bò ra ngoài. Vừa rồi lão đứng thẳng thì mới thành lá chắn bằng thịt cho Cốc Chấn, một khi sụp xuống thì Cốc Chấn lập tức mất người cản trở giúp. Yến Vị Quy hết sức mừng rỡ, vừa định ra tay thì không ngờ thân hình của Cốc Chấn chột nhanh hẫng lên, tưởng sang trái mà lại sang phải, trước mắt hoa lên rồi đầu vai trầm xuống, hai mắt chột đau nhói, đã bị hai ngón tay của Cốc Chấn dí vào.

Cốc Chấn trước sau vẫn tránh né chạy trốn, Yến Vị Quy vẫn có lòng khinh thường, tuyệt không nghĩ rằng hẫng lại dám phản kích. Không ngờ “Miêu Vương bộ” vốn rất đặc biệt, Bắc Lạp Sư Môn dùng loại thân pháp kỳ lạ này để khiếp phục bầy thú, cười ngạo núi rừng, có thể lấy yếu thắng mạnh, lấy nhỏ chọi lớn. Yến Vị Quy bất ngờ gặp phải liền bị thua thiệt. Trong lòng hẫng kinh hãi tức giận nhưng chỗ yếu hại đã bị khống chế nên không dám hành động bừa, người cứng ra như gỗ đá sững ra đó, mồ hôi lạnh chảy dài.

Lúc này bỗng nghe Cốc Chấn ha ha cười lớn rồi đầu vai nhẹ đi, đối thủ đã nhảy xuống. Yến Vị Quy không nhịn được đưa mắt nhìn qua thì chỉ thấy Cốc Chấn cười hi hi đứng một bên, trên cổ có ánh sáng bạc lấp lánh, nhìn kỹ mới thấy là một chùm tơ tằm nối tới tay Trầm Chu Hư. Yến Vị Quy lúc này mới biết là chủ nhân đã ra tay, dùng “Thiên La” khóa vào cổ Cốc Chấn để buộc hẫng phải dừng tay. Vừa nghĩ đến cả chủ lẫn nô ba người phải hợp

lực mới bắt được người này thì Yến Vị Quy hai má đỏ bừng lên, thầm kêu hổ thẹn.

Cốc Chấn thản nhiên như không, a a cười nói:

- Trong võ lâm nói tới “Thiên Toán” Trầm Chu Hư, không kẻ nào không khen ngợi trí kế của túc hạ, nhưng bây giờ giao phong với một kẻ ít tuổi như ta mà không đấu trí tuệ, lại đấu võ lực. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng phải làm xấu đi tiếng tăm người đứng đầu về trí kế của Tây Thành là người ư?

Trầm Chu Hư cũng cười, biết rằng hăn hiểu rõ dùng võ công không địch lại nổi nên muốn dùng lời nói để làm khó mình. Lão liền thu lại tư tưởng, khẽ cười nói:

- Nói đến đấu trí thì đánh cờ vậy có tính trong đó không?

- Tính chứ sao không tính? - Cốc Chấn cười nói - Có điều đã là đấu thì phải có vật đánh cược.

Trầm Chu Hư gật đầu nói:

- Cái đó dễ lắm. Nếu người thắng thì để cho người thoát đi, còn nếu ta thắng thì người đánh cờ với ta đến chính Ngọ ngày mai.

Cốc Chấn cười nói:

- Tuyệt lắm, chỉ có điều người giỏi đánh cờ vậy, còn ta thì lại ở lâu trong ngục tối, chẳng hiểu gì về kỹ thuật đánh cờ vậy. Chúng ta đối địch như vậy rất không công bằng, sao không đổi loại cờ khác được chứ?

Trầm Chu Hư nói:

- Cờ gì?

Cốc Chấn nói:

- Đánh song lục, đánh chín ván ăn năm ván là thắng.

Trầm Chu Hư liếc hắt, khóe miệng lộ vẻ cười cợt cổ quái rồi gật đầu nói:

- Hay lắm, thì đánh song lục, nhưng không cần chín ván mà một ván là đủ.

Cốc Chấn thấy vẻ mặt lão thì trong lòng trầm xuống, thầm kêu hồng bét: “Lão đã biết việc xưa của ta thì nhất định cũng biết ta thích đánh song lục, theo tâm tính của lão tất nhiên sớm đã có chuẩn bị, thiết lập cạm bẫy rồi sau đó lại nói là muốn đánh cờ vây. Ta vốn cho rằng cờ vây là sở trường của lão, địch mạnh ta yếu nên nhất định không chịu, chín phần mười là sẽ đòi đổi sang đánh song lục. Đến lúc đó lão không tốn chút sức nào mà chỉ cần nhẹ nhàng đáp ứng. Như vậy chẳng phải là ta tự mình lao vào bẫy ư?”

Vừa mới chạm trán đã rơi vào thế yếu, ngoài mặt Cốc Chấn thì mỉm cười mà trong lòng lại rất buồn bực, hắt thấy Trầm Chu Hư quay xe lăn đi về phía quán Gia Bình thì liền chậm bước đi cùng một bên. Hai người đều ung dung sáng sủa, chỉ tỏ rắng chiều bóng núi, suối chảy mây bay cười nói vui vẻ không ngớt, người ngoài nếu không biết cừu hận giữa hai người thì nhìn vẻ tự nhiên đó còn cho là hai người bạn vong niên, kết bạn dạo chơi núi non thưởng thức cảnh vật.

Núi sông đầy đặc, chốc lát đã đến trước một động phủ bằng đá, đá lớn trùng trùng, cây cổ thụ âm u, rêu xanh mọc đầy sắc sỡ, hoa thơm cỏ lạ tỏa hương quyến rũ, đẹp đẽ tự nhiên. Trên mấy cây tùng già trước động có mấy con hạc trắng, bị tiếng bước chân của mọi người làm cho kinh hãi hót lên mấy tiếng rồi bay vụt đi.

Trầm Chu Hư cười, chỉ tay nói:

- Năm xưa Lục tổ Huệ Năng truyền pháp cho Hoài Nhượng ở Nam Nhạc đã từng nói: “Túc hạ sinh được một con ngựa khỏe, đạp giết hết người thiên hạ”. Sau này Hoài Nhượng thu Mã Tổ Đạo làm học trò, quả nhiên ứng vào lời dự báo của Huệ Năng. Mã Tổ Đạo lời nói sắc bén vô song, tinh thông Phật pháp, Phật môn lúc đó đều coi Thiền tông đứng đầu chính là vì những nhân vật hậu duệ vĩ đại của Lục tổ. Quán Gia Bình này chính là nơi tu đạo của Mã tổ, là động tiên cửa Thiền, cảnh đẹp nơi cõi Phật. Chúng ta đến nơi này cũng thấm được chút linh khí của tiên thánh.

Cốc Chấn lặng lẽ gật đầu, mắt nhìn di vật trước mặt, nghĩ tới phong thái năm xưa Mã tổ cầm Tâm Đăng, dùng lời nói sắc bén rảo khắp thiên hạ không ai cản được thì bất giác lòng thầm không ngớt bá phục.

Sắc trời tối dần, hoàng hôn dâng lên, xung quanh bao phủ một cảm giác mơ hồ chập chờn. Đi đến gần động phủ thì chỉ thấy quán nối tiếp quán như bày nhận, trước quán có hai hàng đệ tử Thiên bộ, “Thường Vi” Tần Tri Vị cũng khom người đứng đó, trông thấy Cốc Chấn thì liên tục nhượng mào có vẻ tức giận.

Cốc Chấn trong lòng rất thoải mái, thầm nghĩ tính tình sở thích của bản thân đối phương đều nắm rõ, trong khi mưu kế của đối thủ thì mình lại hoàn toàn không biết gì, cho dù đã vắt óc hết sức những cũng không đoán ra bước tiếp theo của Trầm Chu Hư. Từ khi thoát ra khỏi Cửu U tuyệt ngục đến nay, lần đầu tiên Cốc Chấn sinh ra cảm giác trí lực không đủ.

Lại đi mấy bước thì trong chỗ tối tăm phía trước chợt hiện ra một cái bàn tròn bằng đá xanh và một hàng ghế nhỏ bằng đá tròn. Trong chỗ tối của động phủ như có một cô gái ngồi xếp bằng, cứng nhắc như nặn bằng đất chứ không giống như người sống.

Ánh lửa chợt sáng lên, vách động trái phải đều đốt lên hai cây đèn bão chiếu cho trong động sáng ngời. Cốc Chấn định thần nhìn kỹ thì cả kinh, thì ra cô gái ngồi xếp bằng đó lại chính là Diêu Tình. Chỉ thấy hai mắt cô

nhắm lại, miệng cũng khép chặt giống như đeo một cái mặt nạ bằng ngọc, chẳng biểu lộ chút tình cảm gì.

Cốc Chấn trong lòng hơi rối loạn, mắt nhìn Diêu Tình dùng hết sức tưởng tượng mà cũng không đoán ra trên người cô đã xảy ra việc gì. Trầm Chu Hư thì lại cười như chẳng có việc gì, đẩy xe lăn chậm chậm đến bên bàn đá. Cốc Chấn trầm ngâm giây lát rồi cũng tiến tới ngồi xuống ghế đá, cười nói:

- Diêu đại mỹ nhân sao vậy?

Trầm Chu Hư khẽ cười, nói:

- Nếu ta nói là tĩnh tọa tham Thiền để nhận rõ những tội lỗi trước đây thì người có tin không?

- Tin chứ sao không tin? - Cốc Chấn cười nói - Giống như ăn cơm thì phải đại tiện, uống gió thì phải đánh rắm, những việc đó ta đều tin hết.

Trong mắt Trầm Chu Hư như có một tia điện lạnh lèo lướt qua nhưng vẫn im lặng không nói.

Trong mắt Trầm Chu Hư lướt qua một tia sắc lạnh như điện nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Một tên đệ tử Thiên bộ vẽ mặt cung kinh, cẩn thận dâng lên một bàn cờ song lục. Bàn cờ này dùng thủy tinh mài thành, một nửa trong suốt, mặt trên bàn cờ rục rờ đủ loại màu sắc, ánh sáng chói lọi, như có vẽ một bức tranh màu nhưng nhìn kỹ thì bức tranh đó đã không phải vẽ người vật chim chóc, thần tiên quỷ quái mà cũng không giống sông núi cây cỏ, mặt trăng mặt trời hay các vì sao mà lại như một đám khói màu trôi nổi ẩn hiện như có như không.

Quân cờ và con xúc xắc cũng có màu sắc, sáng loáng trơn bóng, các quân cờ hình dáng khác nhau, chỉ có điểm duy nhất để phân biệt là trong các quân cờ của bên Cốc Chấn có khảm những điểm sáng vàng.

Cốc Chấn cầm một quân cờ lên xem xét tỉ mỉ một lúc rồi cười nói:

- Đây là pha lê vàng đã chế luyện của Đại Tần ở Tây Phương phải không? Hay thật, lại có thể thấy ở Trung Thổ.

- Kiến thức khá lắm. – Trầm Chu Hư vỗ tay nói – Năm ngoái Trầm Tú đi biển may mắn gặp một người thợ thủ công Đại Tần liền mời về nhà, đúc thành ít quân cờ pha lê, tuy có thú vị nhưng bất quá cũng chỉ là vật nghịch chơi tầm thường, không đáng kể.

Cốc Chấn cười hi hi nhưng trong lòng lại thầm chửi:

- Vật nghịch chơi tầm thường ư? Hừ, tầm thường cái rắm.

Hắn định thần nhìn lại thì cảm thấy đám khói màu trên bàn cờ tùy theo ánh đèn chập chờn mà cũng phun lên xẹp xuống. Hắn nhìn thêm một lúc thì bỗng cảm thấy váng đầu, ngược mắt lên thấy con người sâu hoắm của Trầm Chu Hư đang ngưng thần nhìn qua, trong đó có chút thích thú đánh giá thì bất giác trong lòng nhảy lên:

- Ra tay trước sẽ được lợi, ra tay sau phải gặp họa.

Liền lập tức nhặt con xúc xắc lên, cười hi hi nói:

- Xin lỗi nhé, tiểu tử đi trước...

Trầm Chu Hư còn chưa kịp trả lời thì bỗng có người nói:

- Không khí trong động phủ ẩm thấp, trước hết hãy để tiểu nô đốt lên một lò hương thơm trừ tà xua khí lạnh, tẩy rửa bụi trần.

Trong lúc nói chuyện, Tô Văn Hương bê một lò hương chậm chậm tiến vào.

Lò hương đó có hình dáng như lò Bác Sơn thời Hán, chất đồng cực tốt, dát vàng dát ngọc óng ánh sáng lò, trên lò còn khắc núi non sông nước, người vật thần thú sống động như thật, tinh xảo vô cùng. Cốc Chấn nhìn mà mê thích, buột miệng khen ngợi:

- Tế dã thiên chủng thụ, xuất một vạn trọng sơn, thượng lữ tần vương tử, giá hạc thừa tử yên... [tạm dịch: Che ngàn cây hoang dại, ẩn hiện vạn núi cao, trên khắc vương tử nhà Tần, cưỡi hạc đạp khói tím...]

Hắn đọc đến đó thì chợt cảm thấy thất lễ, vừa định dừng lại thì Trầm Chu Hư đã tiếp lời cười nói:

- Hạ khắc bàn long thế, kiêu thủ bán thừa liên. Bàng vi y thủy lệ, chi cái xuất nham gian. Phục hữu hán du nữ, thập vũ lộng dư nghiên. [tạm dịch: Dưới khắc thế rồng cuộn, lắc đầu nửa cười sen. Về bên dòng nước cũ, mũ năm mọc khe đá. Lại có cô gái Hán, nhật lông vẻ xinh tươi.]

Cốc Chấn bất giác bật cười, nói:

- Lão Trầm què, chúng ta đấu cờ hay là thi Trạng Nguyên đây? Nếu là thi Trạng Nguyên thì lão tử võ ngựa chạy liền, quyết không để người đùa cợt đâu.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Trầm mỗ nhất thời hứng chí, nói thừa mấy câu, bất quá bài thơ vịnh đó đúng là lò Bác Sơn, còn cái lò hương này thì lại có chút không giống.

Cốc Chấn nhú mày định thần nhìn kỹ, xuyên qua kẽ hở trên hoa văn lò mờ thấy ở trung tâm lò hương treo một quả cầu động, trên quả cầu tạc chín cái lỗ lung linh sâu thẳm.

Tô Văn Hương đốt than gỗ trầm hương dưới quả cầu đồng, ánh lửa xanh bốc lên. Không bao lâu, quả cầu đồng theo thế lửa đã tự chuyển động từ từ xoay vòng, cứ quay được một vòng thì trong chín lỗ trên quả cầu lại có một lỗ phun ra một luồng khí, hoặc đậm hoặc loãng, hoặc thuần hậu hoặc thanh tịnh, hoặc sáng khoái hồn phách hoặc trong sáng tâm thần. Mỗi vòng quay của quả cầu đồng lại có thể mang lại cho người ta những cảm thụ khác nhau.

Các loại lò quý Cốc Chấn đã thấy không biết bao nhiêu mà kể, nhưng sự tinh xảo trong kết cấu, sự tuyệt diệu trong mùi hương của cái lò này thì cả đời chưa từng gặp được, hẳn bất giác nhắm mắt thưởng thức mùi hương rồi hồi lâu mới cười nói:

- Xạ hương, hàng chân hương, đàn hương, ... ồ, tô hợp hương, một được, đỉnh hương... đúng rồi, còn một loại hương, là loại gì nhỉ? Mộc hương, không phải, úc kim hương, cũng không đúng...

Hắn tinh thông về hương liệu, càng đánh giá lại càng cảm thấy trong mùi hương đó có kết hợp các loại hương liệu biến ảo vô cùng, nhất thời không nhìn được mở to mắt ngưng thần nhìn cái lò hương đó lộ ra một chút kinh ngạc.

Trầm Chu Hư mỉm cười gật đầu rồi từ từ nói:

- Lò hương này gọi là “Cửu Khiếu hương luân”, quả cầu đồng trong lò chia thành hai tầng. Tầng bên trong chứa nước, tầng bên ngoài chia làm chín ngăn, mỗi ngăn chứa một loại hương liệu, hoặc là trầm hương, đàn hương, hoặc là xạ hương, đỉnh hương. Khi đốt lên thì nước ở tầng bên trong bị bốc thành hơi nước làm chuyển động quả cầu đồng khiến cho chín ngăn ở tầng bên ngoài cũng nóng lên. Hương liệu trong ngăn bị nóng bốc lên rồi được ống dẫn trong quả cầu kết hợp lại rồi từ các lỗ phun ra mới biến thành mùi hương khác lạ. Chính vì thời gian đốt nóng dài ngắn khác nhau nên hương liệu bốc lên cũng lúc nhanh lúc chậm, vì vậy mùi hương

khi đậm khi nhạt, mỗi lần quả cầu đồng chuyển một vòng thì lại có mùi hương khác nhau kết hợp tạo thành đủ loại biến hóa.

Cốc Chấn im lặng nghe xong thì cười nói:

- Chút kỹ xảo nhỏ nhặt cũng có gì là ghê gớm đâu. Lão Trầm què người là người đọc sách, không học đạo lớn của thánh nhân Khổng Tử mà lại một lòng nghiên cứu mấy thứ hơi thối đó, đúng là chẳng có đạo đức gì cả. Tương lai người chết rồi sợ chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt tiên sư thánh hiền nữa.

Mấy câu này của hắn ép người một cách quái đảm nhưng Trầm Chu Hư lại không nổi nóng, chỉ xua tay cười nói:

- Các hạ nói vậy sai rồi. Mạnh Tử có câu: “Mùi thơm là thứ ai cũng mong muốn”, đủ thấy thích thơm ghét thối chính là bản tính trời sinh của con người, thánh nhân cũng chẳng tránh được. Trầm mỗ chỉ là một kẻ yếu đuối, sao tránh khỏi chứ?

Cốc Chấn không ngờ đối phương lại ứng biến tốt như vậy, nhất thời không tìm được lời nào để phản bác, chỉ ngửa mặt cười ha ha nhưng trong lòng lại nghi ngờ, thầm nghĩ lần này Trầm Chu Hư đưa ra “Cửu Khiếu hương luân” nhất định là có gì gian trá, nhưng gian trá ở đâu thì hắn đoán không ra.

Khổ sở nghĩ ngợi một lúc rồi Cốc Chấn ném con xúc xắc ra. Con xúc xắc đó cũng là pha lê, rơi xuống bàn cờ liền kêu lên đình đình đang đang, quay tròn nhanh như điện làm bắn ra nghìn vạn màu sắc giao nhau với khói màu khắc trên bàn cờ lại càng thêm sặc sỡ. Đầu óc Cốc Chấn vô cơ mê đi, cảnh vật xung quanh hơi tối lại rồi biến thành mơ hồ.

Cốc Chấn cả kinh, vội hít một hơi dài, ổn định tâm thần, mắt thấy con xúc xắc đó càng quay càng chậm như đã hòa vào cùng với bàn cờ thủy tinh, màu sắc rối loạn, hào quang tứ tán, cho dù Cốc Chấn có trợn mắt nhìn kỹ

thế nào cũng không nhìn rõ được điểm số của nó, như năm, sáu điểm mà cũng giống ba, bốn điểm. Hắn càng muốn chăm chú nhìn thì lại càng nhìn không rõ được.

Loại tình hình này Cốc Chấn chưa từng gặp phải, hắn liền vội chuyển ánh mắt ra khỏi bàn cờ, nhưng cho dù như vậy vẫn cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tim đập thành thạch, thầm nghĩ: “Thấy quý rồi, rốt cuộc là do bàn cờ hay là do “Cửu Khiếu hương luân” gây ra? Đúng rồi, Tô Văn Hương cũng giống như Tần Tri Vị, một kẻ dùng mùi vị để làm người ta điên đảo, một kẻ dùng hương thơm để mê loạn con người, chẳng lẽ trong số hương liệu của cái lò này lại có loại dược vật mê hồn có thể tạo ra ảo giác?”

Trong lúc hắn trầm ngâm thì bỗng nghe Trầm Chu Hư cười nói:

- Túc hạ đã giành được quyền đi trước thì sao còn chưa đi quân cờ?

Cốc Chấn thấy vẻ mặt lão vẫn bình thường thì trong lòng lại càng kinh hãi nghi ngờ: “Lão tặc cũng xem cờ, ngửi hương như ta, nếu trên bàn cờ hay lò hương có gì quý quái thì sao lão lại tránh được? Chẳng lẽ lão vốn đã uống thuốc giải nên không sợ mê hương?” Hắn suy đoán không ra liền cảm thấy tình hình hôm nay vực kỳ quỷ dị, cho dù tính toán thế nào cũng không tìm ra đầu mối.

Trong lúc suy nghĩ, Trầm Chu Hư đoán ra ý nghĩ của hắn liền cười nói:

- Các hạ đã không chịu đi trước thì để Trầm mỗ đi trước được chứ?

Cốc Chấn hơi nhú mày, thầm nghĩ: “Biết mình biết người, trước hết hãy xem lão ứng phó thế nào đã?” rồi lập tức cười nói:

- Được được, mời đi trước đi.

Trầm Chu Hư cười rồi hai ngón trỏ và giữa dài trắng cầm con xúc xắc lên tiện tay ném ra. Điều kỳ lạ là lão vừa cầm đến xúc xắc thì lập tức khói

màu trên bàn cờ dừng lại, mọi thứ đều rõ ràng, lúc con xúc xắc quay cũng hết sức rõ rệt, đúng vào sáu điểm. Trầm Chu Hư khẽ cười nói:

- Cám ơn đã nhường.

Nói rồi đưa quân cờ tiến lên.

Cốc Chấn trong lòng rất ngạc nhiên: “Lão cũng nghĩ một loại mùi hương, cũng dùng một loại bàn cờ để đánh, vì sao lão chẳng bị gì mà ta cứ gặp phải vô số việc quái dị?” Ý nghĩ đó vừa xuất hiện thì lòng tranh thắng cũng nổi lên, hăn nghĩ ngợi rồi cầm xúc xắc lên ném ra. Ai ngờ xúc xắc vừa rơi xuống thì cái bàn cờ đó lại phát ra ánh sáng rực rỡ, màu sắc tán loạn. Mắt Cốc Chấn hoa đi, trong giây lát đầu óc mê loạn, lơ mơ nhìn thấy điểm của con xúc xắc là một điểm, liền lập tức không do dự cầm quân cờ lên đẩy tới một bước.

Trầm Chu Hư thấy vậy thân nhiên ném một lần, Cốc Chấn lại ném một lần, cứ một bên nhanh một bên chậm như vậy, sau khoảng mười lần thì cũng không biết vì sao mà cứ Trầm Chu Hư ném xúc xắc thì khói màu trên bàn cờ thu lại, trong sáng rõ ràng. Nhưng chuyển sang Cốc Chấn thì mấy khói đùn đùn, biến hóa tứ tung, mọi vật trên bàn cờ lập tức hợp lại thành một mảng hỗn loạn. Cốc Chấn chỉ cảm thấy mắt hoa lòng loạn, tay không theo điều khiển nữa, trong lòng muốn đi một bước thì lúc ném xúc xắc ra lại là hai bước, còn muốn đi hai bước thì ném ra lại là một bước.

Song lục vốn là loại cờ đơn giản nhất, trên bàn cờ trái phải đều có biên giới, quân cờ của bên nào qua biên giới bên kia trước là thắng. Cốc Chấn thấy quân cờ của Trầm Chu Hư không ngừng vượt sang biên giới bên mình nhưng quân cờ của mình lại chỉ lòng vòng trong biên giới, điểm số trên xúc xắc rõ ràng là đủ để đi sang nhưng con cờ thì lại không tự chủ đi theo hướng khác. Cái biên giới mỏng manh trước mặt Trầm Chu Hư đó như một cái bình phong vô hình chặn qua chặn lại. Cốc Chấn bấm ngón tay bắn ra cũng vậy, dùng lực ném mạnh cũng thế, dùng hết các cách mà con cờ vẫn

không thể nào vượt qua biên giới lấy nửa bước, giống như người đang ở trong mơ, những thứ trước mắt rõ ràng giơ tay ra là lấy được nhưng lại vẫn không thể chạm tới cái chéo áo của đối phương.

Cứ như vậy Cốc Chấn rơi vào tình cảnh chỉ có thua không có thắng. Hắn không biết là thần chí của bản thân đã bị màu sắc ánh sáng trên bàn cờ không chế, mắt thấy sắp thua thì trong lòng lại càng nóng nảy, nhưng càng nóng nảy thì lại càng lún sâu vào ảo giác không tự thoát ra được. Trong lúc không để ý thì mùi hương từ cái “Cửu Khiếu hương luân” đó chợt biến đổi, lúc đầu còn dễ ngửi, như linh chi như phong lan thơm ngát, nhưng trong lúc lo âu thì đã nhẹ biến đổi, có lúc như mùi hương thoang thoảng của thiếu nữ trong sáng đẹp đẽ, nhưng mùi u hương đó không giữ được lâu mà chợt trở nên vẩn đục, giống như hơi ẩm của người đàn bà, trong sự mềm mại còn có chút mùi vị ngậy ngậy khác thường. Loại mùi vị ngậy ngậy đó cuốn quýt quanh mũi không rời, càng lúc càng đậm rồi dần dần chọc vào mũi hơi hám giống như mùi cơ thể của kẻ nam nhân thô lỗ. Từ đó về sau mùi càng lúc càng biến thành thối tha hơn, giống như vào cửa hàng bán mắm hơi thối xung trời, lại như mùi vị của hồ ly khiến người ta buồn nôn...

Nhất thời các mùi vị khó ngửi trên thế gian lần lượt xộc vào, Cốc Chấn trong lòng buồn bực, đang cảm thấy khó chịu thì mũi bỗng bị che kín rồi mọi mùi hương biến mất, không ngửi thấy gì nữa.

Cốc Chấn đang cảm thấy kỳ quái thì khói màu trên bàn cờ lại tràn ra, ánh sáng vàng tán loạn, các con cờ tự múa lên như vật sống. Loại tình cảnh quái dị đó không phải bình thường mà nghĩ ra được, Cốc Chấn ngơ ngẩn nhìn rồi trong lòng chợt cảm thấy kỳ quái: “Về lý mà nói thì trận cờ này sớm phải kết thúc rồi, tại sao cứ vô cùng vô tận mãi mà không xong?” Ý nghĩ vừa hiện lên thì một cảm giác mệt mỏi buồn ngủ bùng lên trong cơ thể, người như chìm trong một nơi ấm áp mơ hồ muốn ngủ đi. May mà ở sâu trong nội tâm hắn cảm thấy có một việc vẫn chưa kết thúc, mỗi lần gần ngủ thiếp đi thì lại giật mình chấn động, mở to hai mắt khổ sở chống cự.

Lặp lại như vậy vài lần, chợt nghe Trầm Chu Hư cười nói:

- Túc hạ thử uống một chén “Bát vị hồn nguyên thang” này để tinh thần tỉnh táo xem.

Trong lúc nói thì Tần Tri Vị đã cầm tới một cái bình ngọc, đưa một cái chén sứ đến trước mặt Cốc Chấn rồi nghiêng miệng bình, một loại nước đặc như ngọc trắng chảy ào ào vào trong chén.

Cốc Chấn thần chí mơ hồ, cũng không phản đối mà mơ màng cầm chén sứ đưa lên mũi ngửi ngửi. Đó vốn là thói quen ăn uống của hắn, trước khi ăn uống nhất định phải ngửi mùi vị của đồ ăn. Ai ngờ lần này ngửi thì cảm thấy loại nước đó nhạt nhẽo chẳng có chút mùi vị gì. Cốc Chấn không biết là “tị thức” (cảm giác ngửi) đã bị “Cửu Khiếu hương luân” bịt kín mà lại cho rằng chất liệu dùng làm loại nước đó kỳ quái không có mùi gì, nên cũng không nghi ngờ một hơi uống cạn.

Nước vừa vào miệng thì rất ngon rất ngọt. Cốc Chấn đang cảm thấy thoải mái thì vị ngọt đột ngột biến mất, hóa thành vô số mùi vị quái dị, chua, ngọt, đắng, cay, mặn, nhạt, chát, tê, tám thứ vị trộn lẫn vào nhau hết sức kỳ quái, cái nào cũng ra sức theo đầu lưỡi của hắn truyền khắp toàn thân. Trong đầu Cốc Chấn kêu lên oong oong như thần hồn rời khỏi khiếu rồi cả người như lơ lửng bay lên. Loại cảm giá kỳ dị này tiếp diễn trong thời gian uống một chén trà rồi thân thể mới từ nhẹ chuyển sang nặng, trở về mặt đất, nhưng miệng thì vẫn cứng đờ chẳng có mùi vị gì.

Bỗng lại nghe Tiết Nhĩ ngậy ngô nói:

- Nước đã uống rồi, lại nghe “Ô lí oa lạp” của ta để nâng cao tinh thần nhé.

Trong lòng Cốc Chấn lại càng hoảng hốt, bất giác thầm nghĩ: “Ô lí oa lạp là cái quái gì?” Tiết Nhĩ lại không đợi hắn đáp ứng đã đi tới đối diện, trong lòng ôm một cái nhạc cụ đen xì u ám, hai đầu nhỏ nhọn, ở giữa phình

lên, có dây nhưng không phải đàn tỳ bà, có da nhưng không phải chiêng trống, có lỗ nhưng không phải tiêu sáo, tóm lại là chẳng ra thế nào, cực kỳ cổ quái.

Cốc Chấn trong lòng hiếu kỳ, định hỏi nguồn gốc nhạc cụ thì không ngờ vừa định mở miệng bỗng cảm thấy đầu lưỡi cứng đờ không chịu nghe điều khiển. Thì ra chén “Bát vị hỗn nguyên thang” đó của Tần Tri Vị đã khóa chặt “Thiệt thức” (cảm giác lưỡi) của hắn.

Tiết Nhĩ gảy cái “Ô lí oa lạc” đó lên, chỉ nghe một tràng tiếng thối tiếng đập cao vút du dương nổi lên, giống như tiếng sáo nhưng không bao lâu đàn, trống, thanh la, tiêu, tỳ bà, tù và đủ loại nhạc cụ cũng gia nhập tấu lên, các âm thanh khác nhau hợp lại lên xuống mấy lần rồi đột ngột biến thành một loại âm thanh kỳ quái khó mà hiểu được, cũng không bị hạn chế trong âm nhạc tầm thường mà như mưa gió sấm sét, chinh chiến sát phạt, nhỏ như tiếng côn trùng ra rích, chim hót véo von, tuy lớn nhỏ khác nhau nhưng nếu im lặng lắng nghe thì có thể hiểu được từng loại một.

Cùng theo tiếng nhạc, bàn cờ trước mắt Cốc Chấn lại sinh ra biến đổi đột ngột, vốn bằng phẳng như gương thì dần dần gợn sóng lăn tăn như đang sôi lên rồi sau đó mây khói ùn ùn, ánh sáng tán loạn rồi nhòe đi thành một đám màu sắc chói lọi, tùy theo mức độ của âm nhạc mà mây đi mù tối, hóa thành mây gió sấm sét, sông núi kỳ quan, ngựa sắt nơi chiến trường, chim bay trong rừng rậm... đủ loại ảo ảnh chỉ loáng lên một cái rồi lại vỡ vụn ra, hóa thành từng đạo mây khói. Cứ sinh ra rồi lại biến đi như vậy, đám khói màu đỏ chợt nhanh chóng xoay tròn rồi hóa thành một dòng suối phát sáng rực rỡ. Cốc Chấn không tự điều khiển được, luồng ánh sáng đó quay tròn càng nhanh thì hắn chợt váng đầu phải nhắm mắt lại. Đợi đến lúc mở mắt ra thì cảnh vật xung quanh đã đột ngột biến đổi:

Vách đã cao trăm thước xuyên vào trong mây, dựng đứng đen xì, rừng cây như những thanh kiếm sắc bén, nước biển cuộn trào không ngớt làm

dâng lên bọt trắng ngất trời, xô vào vách đá liền vỡ vụn ra như châu như ngọc rải khắp đất trời.

- Mẹ!

Bên tai truyền tới một âm thanh dịu dàng. Cốc Chấn theo âm thanh nhìn đến thì thấy một bãi cát trắng như tuyết, trắng khuyết như khảm trên mặt biển xanh như ngọc, kéo dài bao la bát ngát.

Trên bãi cát, một nữ tử rất xinh đẹp chân trần trắng muốt nhìn xa xăm nơi biển rộng, lông mày xanh mượt như đỉnh núi mùa xuân mênh mang nỗi buồn, áo lụa bị gió cuốn lên phấp phới bay lượn rực rỡ như ráng chiều.

- Mẹ?

Đứa con trai nhỏ bên chân người đàn bà xinh đẹp đang nhặt vỏ sò cười hi hi. Đứa trẻ rất nhỏ, bất quá mới năm tuổi, mặt hồng da trắng, môi mắt to vừa đen vừa sáng đảo vu vu, gọi liên mấy tiếng nhưng thấy người đàn bà xinh đẹp vẫn không để ý thì nó trở nên bướng bỉnh nghịch ngợm, liền ra bờ biển múc lên một vốc nước rồi hắt về phía người đàn bà. Hoa nước lấp lánh sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời chói chang, rơi lên tóc người đàn bà như những mẩu vàng vụn.

Người đàn bà xinh đẹp khẽ giật mình, phúi những hạt nước trên tóc rồi cười khỏ nói:

- Chấn nhi, lại nghịch rồi?

Rồi tiến tới ôm đứa trẻ vào lòng. Đứa bé cười lên khanh khách, chui ra khỏi lòng bà ta rồi đem những cái vỏ sò nhặt được đưa đến trước mặt mẹ, nói:

- Mẹ nhìn này, cái này hình dạng đẹp nhất, còn cái này màu sắc tươi nhất, cái này trơn tru nhất, có thể làm chén uống rượu...

Người đàn bà xinh đẹp im lặng lắng nghe rồi đột nhiên khóe mắt rung lên nước mắt thuận theo gò má chảy xuống rơi lên mặt đứa trẻ.

- Mẹ, mẹ khóc gì vậy?

Đứa trẻ ngẩn ra. Người đàn bà xinh đẹp không nói tiếng nào, nước mắt trào ra như vỡ đê, đôi tay mềm mại càng ôm chặt hơn. Đứa trẻ không chịu được kêu lên:

- Mẹ, mẹ làm đau con rồi.

- Mẹ chẳng còn cách nào, Chấn nhi, mẹ chẳng có cách nào...

Cổ họng người đàn bà xinh đẹp phát ra tiếng khóc nho nhỏ, nước nở âm u, hiển nhiên đã ra sức nén nỗi đau khổ lớn lao. Đứa bé có vẻ bị làm cho khiếp sợ, nó nắm chặt vỏ sò trong tay mở to mắt bất động.

Ở nơi rất xa biển xanh trời rộng, chim hải âu tung tăng bay về phía tây, kêu vang trong trẻo.

Người đàn bà đó bộ dạng rất quen thuộc, đứa trẻ kia cũng như đã từng gặp qua. Cốc Chấn vừa định nghĩ kỹ thì cảnh vật chợt tan chợt hợp rồi lại sinh ra vánh đầu. Tai nghe một tiếng nổ như sấm rền, định thần nhìn ra thì xung quanh tối đen như mực, mưa rơi như trút, rồi soạt một tiếng, nơi chân trời có một tia điện lướt qua, ánh sét ngoằn ngoèo chiếu sáng một ngôi miếu đổ.

Trong đại điện vang tiếng khóc, một đám ăn mày nhỏ tuổi rúc vào góc tường run lên cầm cập. Nước mưa từ lỗ thủng trên mái ngói rơi xuống bắn tung tóe dưới chân một đứa con gái ăn mày nhỏ tuổi, đầu tóc rối bù không giấu được khuôn mặt đẹp đẽ của nó. Đứa bé nhìn cửa điện, trên mặt khắc lên vẻ khiếp sợ, hai mắt thất thần, nước mắt từng hàng rơi xuống không tiếng động.

- Con mẹ nó, chỉ có biết khóc.

Trong góc nhà, một đứa ăn mày nhỏ chột nhảy chồm chồm lên, mặt nó đen xì toàn là bùn đất nhưng đôi mắt to lại đen nhánh sáng ngời, giống như hai ngôi sao trong đêm tối.

- Lão tử nói rồi, Độc Giác Quỷ dám đến đây thì ta sẽ khiến cho hắn chết cả trăm lần...

Tiếng nói chưa dứt thì ngoài điện ánh sét lại lóe lên, chiếu rõ khuôn mặt nhỏ của đứa ăn mày, trên mặt lại có một vẻ hung dữ không hợp với tuổi tác.

Một tiếng sấm rền vang trên nóc điện, mang theo một tiếng kêu đau đớn.

Trong điện chột im bật, rồi đám ăn mày con co lại thành một cục, rúm vào một chỗ trờng mắt nhìn bóng đêm tối đen bên ngoài điện, mắt mở to hết cỡ. Đứa ăn mày mắt to kia lại vểnh tai ra ngoài chăm chú nghe ngóng, giây lát liền nghe bên ngoài truyền tới một tiếng quát giận dữ:

- Đồ chó đẻ này, dám ám toán lão tử nhà ngươi à...

- Con mẹ nó, thằng chó này mạng cứng thật. - Đứa ăn mày đó chửi một câu – Mọi người theo kế hành động, Vương Tiểu Ất, cầm gậy trốn dưới hương án. Hồ Yêu Nhi, ra cửa sau...

Đang nói nói thì bỗng cảm thấy sau lưng chẳng có động tĩnh gì, nó đưa mắt nhìn lại thì từ đứa ăn mày nữ đó trở xuống, cả đám ăn mày đều trợn hai mắt nhìn cửa lớn như mất cả hồn phách.

- Hồ Yêu Nhi, lão tử gọi ngươi đấy.

Đứa ăn mày nhỏ rất tức giận, hung dữ đá về phía một đứa ăn mày. Đứa ăn mày đó mặt lộ vẻ khiếp sợ, vừa tránh đòn vừa ra sức co rút vào trong

đám người.

Ngoài điện tiếng bước chân vang lên lộp cộp nặng nề. Đứa ăn mày nhỏ chột giậm chân rồi chạy đến trước hương án, chụp lấy một cây nến rút phần sáp còn lại đi, lộ ra đầu cắm sắc nhọn rồi ném lên mặt đất, sau đó nghiêng người ngồi xuống phía trước.

Trước cửa bóng đen loáng lên, một tên ăn mày dáng vóc mạnh mẽ khập khiễng đi qua cửa điện, cả người ướn sững, trên trán có một cái u lớn do vật cùn đập vào máu chảy đầy mặt, càng làm vẻ mặt thêm dữ tợn.

Tên ăn mày hung ác đó nghe răng nhếch mép rít giọng nói:

- Ai chôn chông tre trước cửa miếu, ai đặt đá trên cửa miếu?

Trong điện im phăng phắc chẳng có tiếng động nào. Ánh mắt tên ăn mày hung ác quét qua mọi người rồi rơi lên mặt đứa ăn mày nữ kia, trên mặt chột lộ vẻ dâm ác. Hắn thuận tay xé một mảnh áo ngồi xuống băng lại vết thương ở chân, ánh mắt vẫn không rời thân thể đứa ăn mày nữ, hi hi cười nói:

- Con bé con, lão gia nói tối nay đến ngủ với người thì nhất định là tối nay, người cho rằng mưa gió sấm sét thì ông nội đây không đến nữa sao? Cho người biết, mỗi khi đến lúc lão gia đều hết sức cao hứng, đảm bảo người sung sướng vô tận, khà khà, không khoe khoang trước, qua một lúc là người biết ngay thôi...

Con bé ăn mày bị ánh mắt của hắn làm cho khiếp sợ rút về phía sau, nhưng không ngờ đứa ăn mày mắt to kia từ bên cạnh đưa tay ra nắm lấy góc áo của nó. Xoẹt một tiếng, áo con bé ăn mày đó vốn đã rách nát liền bị xé mất một mảnh, lộ ra da thịt trắng mềm.

Con bé ăn mày thất thanh kêu rú lên, tên ăn mày hung ác thì hai mắt phát sáng, chòng chọc nhìn chỗ da thịt lộ ra nuốt một ngụm nước bọt lớn

rồi cười quái dị nói:

- Không sai, không sai, ông nội đây mắt không tời, người quả nhiên không phải con gái tầm thường. Ông nội đây có phúc rồi, có phúc rồi...

Bỗng nghe đứa ăn mày mắt to kia cười hềnh hếch nói:

- Cái đó là đương nhiên rồi, Liên Nhi tỷ tỷ trước đây là tiểu thư nhà quan, mềm mại trắng như tuyết, đảm bảo lão gia sẽ thích thú.

Tên ăn mày hung ác chăm chăm nhìn nó, ánh mắt lộ vẻ hung ác nhưng thấy đứa ăn mày kia cười rất ngây thơ thì trong lòng cảm thấy thích thú, chợt cười nói:

- Con chó con nhà người, người thì nhỏ mà quỷ quyết thì lớn, dưng đồ tốt cho ông nội đây là muốn được cái gì nào?

Đứa ăn mày nhỏ cười nói:

- Đi cùng với đám con gái trẻ nhỏ này toàn là ăn phân uống gió, không chỉ đói meo mà còn bị bắt nạt. Tôi đã sớm muốn nương nhờ lão gia rồi, được ăn ngon uống say, lại có đàn bà để chơi chằng phải sung sướng ư.

Tên ăn mày hung ác kia trong lòng đắc ý, khà khà cười nói:

- Thằng bé biết thời thế lắm. Được, sau này mày theo tao, bảo đảm cho mày ăn uống no say. Còn chơi gái ấy à, ha ha, lông mày còn chưa dài lấy một sợi thì khoác lác cái gì chứ.

Đứa ăn mày nhỏ cười nói:

- Ai nói tôi khoác lác chứ.

Rồi nó đột nhiên đưa bàn tay đen xì ra lại xé roạt ống quần của đứa con gái ăn mày, lộ ra bắp chân thon dài trắng như tuyết. Đứa con gái ăn mày đó

thân mình run lên, trừng trừng nhìn đứa ăn mày con, ánh mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tên ăn mày hung ác trông thấy bắp chân lộ ra nửa chừng kia thì lửa dục bốc lên bùng bùng, đứng bật dậy khắp khiêng đi tới chỗ con bé ăn mày, miệng ha ha cười nói:

- Bé con, tối nay sẽ cho mày được mở mắt ra, thêm phần kiến thức, xem thế nào gọi là chơi gái nhé...

Con bé ăn mày vùng dậy định chạy nhưng lại bị đứa ăn mày con nhào tới giữ chặt lại. Tên ăn mày hung ác cười quái dị lao tới nắm chặt con bé ăn mày vừa định làm nhục thì bỗng cảm thấy một cơn đau nhói đâm xuyên qua sườn chạy thẳng vào bụng dưới. Hắn đột nhiên bị đánh lén thì đau đớn gào lên rồi xoay người hung dữ huých khuỷu tay ra. Đứa ăn mày con không kịp rút để nện đã bị một khuỷu tay đánh văng ra hơn trượng không bò dậy được.

Tên ăn mày hung ác nghiêng nghiêng ngả ngả đứng dậy, bộ mặc dùm dó như ác quỷ, hai mắt trợn trừng chầm chậm đi tới phía đứa ăn mày con. Đứa ăn mày con ngửa mặt ho không ngừng, máu tươi từ miệng chảy ra, sắc mặt trắng như tờ giấy, vùng vẫy vài cái vẫn không đứng lên được.

Con bé ăn mày lúc đầu cảm hận đứa bé kia đến tận xương tủy, đến lúc này mới hiểu ra liên kinh hãi kêu lên:

- Tiểu Cốc nhi, tiểu Cốc nhi, người làm sao thế...

Rồi định đứng dậy, ai ngờ quá khiếp hãi nên hai chân nhũn ra không sao đứng dậy nổi.

- Đồ chó con...

Tên ăn mày hung dữ lão đảo đi đến trước mặt đứa bé ăn mày, nghiêng răng trợn mắt rồi chọt gào lên một tiếng rút cái đế nện ở eo lưng ra, miệng vết thương liền chảy máu như suối. Tên ăn mày hung ác đau đến nhúu chặt lông mày rồi bỗng cầm đế nện hung dữ đâm tới.

Vù, tiếng động chói tai, tên ăn mày hung dữ lạng người đi như bị người ta đánh thẳng một quyền vào mặt, rồi bay vọt về phía sau, bay quá một trượng mới rơi xuống đất giãy một cái rồi không động dậy nữa.

Nước mưa chảy róc rách như trút xuyên qua những lỗ thủng trên mái ngói xuống người tên ăn mày hung dữ, bọt nước bắn tứ tung, từ trán và eo lưng hắt chảy ra hai dòng máu như suối, chớp mắt đã đọng thành vũng.

Đứa ăn mày con vùng vẫy định đứng dậy thì bỗng nghe một giọng ôn hòa nói:

- Đừng động dậy.

Một bàn tay gầy cứng lạnh buốt đưa qua sờ nắn trên ngực nó rồi người kia thở dài nói:

- Còn tốt, chỉ gãy hai cái xương sườn thôi.

Một ánh chớp lóe lên sáng trắng chiếu rõ khuôn mặt người kia lạnh như băng tuyết. Nhìn nét mặt y thì là một hán tử khoảng bốn mươi

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Thiên Trụ (Cột Chống Trời)

Ầm một tiếng, tia sáng vàng bắn tán loạn như điện chớp, trước mắt Cốc Chấn bỗng sáng lên rồi dần trở nên rõ ràng, lộ ra ánh lửa sáng ngời và người vật rõ nét. Trầm Chu Hư mặt trắng bệch đang chăm chăm nhìn hắn, lông mày co giật, trong ánh mắt đầy vẻ không dám tin nổi.

Người Cốc Chấn ẩm ướt lạnh lạnh, đã toát đầy mồ hôi. Hắn vừa định cười lớn mấy tiếng thì chợt thấy cơ mặt không nghe điều khiển, muốn đứng dậy cũng cảm thấy tay chân nặng nề không nhúc nhích nổi đầu ngón tay, định nói nhưng lại cảm thấy đầu lưỡi cứng như đá không thể phát âm được, chỉ có hai mắt vẫn sáng, hai tai vẫn tinh, trong lòng cực kỳ nghi hoặc với đủ loại tình hình kỳ quái đó.

Sắc mặt Trầm Chu Hư từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang đỏ rồi chợt đưa tay vào ngực áo lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một viên thuốc cho vào miệng. Tần Tri Vị không nhìn được, hỏi:

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Trầm Chu Hư nhắm mắt lắc đầu, im lặng một lúc rồi chợt giương mày mở mắt kêu lên:

- Cửu U tuyệt ngục, nhất định là Cửu U tuyệt ngục...

Mạc Ất tiếp lời nói:

- Có phải là Cửu U tuyệt ngục của Ngục đảo ở Đông Hải không?

Trầm Chu Hư thở dài, gật đầu nói:

- Nơi đó rất sâu rất tối, chắc chắn là ngục tù khổ ải âm u nhất trên thế gian. Người thường bị nhốt mười ngày nửa tháng thì không điên cũng trở nên ngây dại. Còn tiểu tử này lại ở đó hơn hai năm, chẳng những không điên không dại mà còn luyện thành định lực tuyệt vời, thảo nào trận “Ngũ uẩn giai không” đó có thể đánh bại hết kẻ trí trong thiên hạ nhưng lại không khống chế được tên tiểu tử trẻ tuổi này.

Lão dừng một chút, chăm chú nhìn Cốc Chấn rồi khẽ cười nói:

- Ta biết người nghe được, nhìn được, tâm lý cũng vẫn sáng suốt thì ba loại nhận thức “mắt, tai, ý” vẫn còn, chỉ có điều “thân thể, miệng, mũi” ba loại nhận thức kia đã bị khóa chặt, vậy ván này coi như hòa...

Nói đến đó, lão nhướng mày lên nói:

- Có lẽ người ngạc nhiên, đã nói rõ là đấu trí mà tại sao còn bày ra những cạm bẫy đó? Nhưng nếu người hiểu rõ căn bản của trí mưu thì cũng sẽ chẳng lấy làm kỳ. Kẻ dùng binh, đạo quý dĩ đều giương đông kích tây, làm được mà giả như không được, còn đấu trí cũng vậy thôi. Người biết ta sẽ không thật thà đấu trí với người, nhưng người vạn lần không ngờ rằng bản thân việc đấu trí cũng là một quân cờ của Trầm mỗ, mượn tiếng là đấu trí để dùng trận “Ngũ uẩn giai không” này khóa chặt sáu loại nhận thức bẩm sinh của người, đó mới là ý định của ta. Người không đoán ra được ý định của ta thì trận này người đã thua rồi, chỉ đáng tiếc là ta trăm việc kín đáo vẫn sơ hở một việc, lại quên là người đã ở hai năm trong “Cửu U tuyệt ngục”, tâm chí hơn xa người thường nên đến lúc quan trọng vẫn có thể ở chỗ thất bại mà tấn công được.

Đúng như Trầm Chu Hư đã nói, ván song lục này chỉ là danh nghĩa, còn vị trí bàn ghế, ánh sáng đèn lửa trong quán Gia Bình, không khí nhân vật,

thậm chí cả bàn cờ quân cờ đều là do lão dày công bố trí nên, trong đó ẩn chứa vô số đạo lý huyền diệu. Cái bàn cờ kia gọi là “Đại ảo ma bàn”, mây khói màu sắc trên bàn cờ chính là Ninh Ngưng dùng thuật “Sắc không huyền đồng” lấy châu ngọc màu sắc dày công tạo thành, trong đó bao hàm những biến hóa về màu sắc rất tinh tế, một khi có ánh sáng thích hợp thì có thể ảo hóa thành đủ loại hình dạng làm mê man tâm thần.

Trầm Chu Hư thường nhân lúc đối thủ đang vui mừng mà biến hóa ánh sáng xung quanh, khiến cái bàn cờ đó ảo hóa thành đủ loại bàn cờ vây, cờ tướng, song lục rồi thừa cơ đối thủ lún sâu trong ván cờ mà hút lấy tâm thần của hắn. Mà uy lực hút hồn này với song lục là cao nhất. Đánh song lục nhất định phải dùng xúc xắc, con xúc xắc bằng pha lên quay tròn sẽ kết hợp ánh sáng với “Đại ảo ma bàn” nên rất dễ gây ra ảo giác. Vì vậy lần đầu tiên Cốc Chấn gieo xúc xắc đã cảm thấy không ổn, nếu dừng tay ngay lúc đó thì có lẽ thoát được nạn, nhưng hắn ít tuổi xốc nổi, không chịu dễ dàng nhận thua nên lần thứ hai gieo xúc xắc liền lập tức sinh ra ảo giác, rơi vào cạm bẫy của Trầm Chu Hư.

Sáu loại nhận thức là cách nói của Phật môn, chỉ “mắt, tai, mũi, lưỡi, thân thể, ý niệm”, cũng chính là sáu giác quan lớn trên cơ thể con người. Nếu con người chết đi thì sáu loại nhận thức tự nhiên cũng biến mất, nhưng nếu muốn người ta chưa chết mà không dùng đến sáu loại nhận thức thì sẽ rất khó khăn. Mắt mù tai điếc, mũi lưỡi mất hết cảm giác có thể khóa chặt mũi lưỡi nhưng cảm giác sờ chạm trên thân thể, ý niệm trong lòng cũng chưa chắc vì thế mà bị tiêu diệt, nếu bị tác động tới thì sẽ phát hiện ra. Vì vậy trận “Ngũ uẩn giai không” tuy ghê gớm nhưng vẫn bắt buộc phải nhân lúc đối thủ không để ý mới có thể tấn công vào.

Trầm Chu Hư vì có một âm mưu nên quyết định không giết Cốc Chấn mà khóa chặt sáu loại nhận thức của Cốc Chấn, nhưng chỉ sợ hắn đoán ra ý định của mình nên giả vờ nói là đấu cờ. Cốc Chấn đoán không ra nên một lòng tập trung vào việc thắng thua trên bàn cờ, bị trúng mai phục mà cũng

không tự biết. Đợi đến lúc thần trí hấn vừa hỗn loạn, ảo giác sinh ra thì Tô Văn Hương lập tức thừa cơ xông vào dùng “Cửu Khiếu hương luân”, Tần Tri Vị cũng đưa lên “Bát vị hỗn nguyên thang” trước sau khóa hai nhận thức ở mũi và lưỡi của hấn. Sau đó Tiết Nhĩ lại đánh “Ô lý oa lạp”, thứ nhạc cụ nay cũng là vật báu kỳ lạ như “Táng tâm mộc ngư”. “Táng tâm mộc ngư” có thể phát ra âm thanh không có tiếng động, còn “Ô lý oa lạp” lại có thể phát ra tất cả các âm thanh có tiếng động, mô phỏng lại đủ loại âm thanh kỳ quái trong thiên hạ, cùng với “Đại ảo ma bàn” hỗ trợ lẫn nhau, dùng âm thanh để phát ra ảo ảnh, rồi lại dùng ảo ảnh để tăng ma lực trong âm thanh. Cứ như vậy cả hai cùng phát động, một mặt khóa hai nhận thức “mắt, tai” của Cốc Chấn, một mặt đem những ký ức bí ẩn nhất trong lòng hấn kéo ra. Đến lúc đó, Trầm Chu Hư mới ra tay, lấy thần thông của bản thân chui vào nội tâm của Cốc Chấn để khóa nốt hai nhận thức về thân thể và ý niệm của hấn.

Phải biết người thông minh trên đời đa số đều mang hai loại mâu thuẫn lớn, một là có cảm giác sắc bén với âm thanh hay, mùi vị ngon, hương thơm, sắc đẹp hơn xa người thường, vì vậy gặp phải những thứ quyến rũ về âm thanh, mùi vị, sắc đẹp thì càng khó khống chế và dễ bị mê loạn hơn kẻ ngu ngốc. Ví dụ như thời Đông Tấn, danh tướng Tạ An không nuôi ca kỹ, tự ra lời răn dạy chính là sợ bản thân quá quan tâm đến âm nhạc mà vì thế mê mết bỏ mất chí khí của bản thân. Mâu thuẫn thứ hai là hay suy đoán về người khác, phân tích mổ xẻ việc của người ta, nhưng vì quá quan tâm đến việc của người khác mà ngược lại bỏ qua những chỗ thiếu sót của bản thân, thường hay tính hết mưu kế nhưng quên đi chính mình.

Những mâu thuẫn đó thì càng thông minh càng khó tránh, nếu không phải là người có đức như thánh nhân thì không thể khắc phục được. Vì vậy nhà Phật có thuyết “Bản lai bản tướng”, nhà Nho có lời răn “ngày tự hỏi lòng mình ba lần”, nhà Đạo cũng có tâm pháp “Tồn thần nội chiếu”, đều là các phương pháp cao nhất của thánh hiền để quên sự vật bên ngoài mà nhận rõ bản thân. Còn trận “Ngũ uẩn giai không” này thì lại hoàn toàn

ngược lại, chuyên nhằm vào hai loại mâu thuẫn lớn đó để trước hết dùng thần thông của kiếp nô ảo hóa các loại âm thanh, mùi vị, sắc đẹp khóa chặt “mắt, tai, miệng, mũi” của đối thủ khiến cho tinh thần và thể xác bị tách rời, không biết đến sự tồn tại của bản thân nữa rồi từ đó rơi vào ảo ảnh không bờ bến. Đến lúc đó, người bị trúng thuật này cho dù có nhìn thấy những việc bản thân mình đã trải qua vẫn cảm thấy hoàn toàn mù mờ, ngộ nhận là do người khác làm. Thời gian đó càng lâu thì tự nhiên ý thức cũng phai mờ, coi như bản thân không còn tồn tại nữa và hai loại nhận thức “Thân thể, ý niệm” cũng vì thế mà bị khóa nốt. “Sáu loại nhận thức” cũng hoàn toàn không còn nữa.

Cốc Chấn cũng suýt bị rơi vào, nhưng hấn ở trong “Cửu U tuyệt ngục” hai năm, chịu hết những đau khổ về văng vể yên tĩnh, cũng vì sau vách đá chính là biển rộng nên dựa vào ý chí cực mạnh để một lòng đào xuyên qua tường đá chạy trốn. Vì ký ức đó ghi khắc quá sâu trong lòng, cũng chính là sự từng trải đen tối nhất trong đời của hấn nên vừa thấy người tù trong ngục tối đó thì lập tức sinh ra cộng hưởng với ý niệm về “bản thân” trong lòng, tình cảm cũng trở nên xao động rồi đột ngột nhớ tới: thì ra tất cả những ảo ảnh đó đều là ký ức của bản thân mình.

Một khi Cốc Chấn nhận rõ bản thân, lĩnh ngộ được bản thể của mình thì phép thuật của Trầm Chu Hư lập tức bị phá, tinh thần lão phải chịu công kích rất lớn, suýt nữa tự đào hố chôn mình, bị trận “Ngũ uẩn giai không” khống chế ngược lại. Chỉ đáng tiếc là Cốc Chấn rơi vào mê loạn quá sâu, cho dù đã lấy lại được ba nhận thức “mắt, tai, ý niệm” nhưng “mũi, lưỡi, thân thể” vẫn bị khống chế, tuy có thể nghe, nhìn, suy nghĩ nhưng không thể nói, cử động hay động đậy được.

Nghĩ tới đó, Cốc Chấn bừng tỉnh ra là Diêu Tình chắc cũng bị trận “Ngũ uẩn giai không” đó khống chế, khóa chặt sáu loại nhận thức, thảo nào cứng đờ ra như gỗ đá giống như cái xác vậy.

Trầm Chu Hư thi triển trận “Ngũ uẩn giai không” tổn rất nhiều tâm lực, lão nói một hồi rồi liền nhắm mắt điều dưỡng. Đèn đuốc trong động dần tắt hết, rơi vào bóng đêm im ắng. Cốc Chấn cực kỳ tức giận, đem Trầm Chu Hư ra chửi trăm ngàn lần trong lòng không ngừng nghĩ, lời chửi cũng hết sức biến ảo chẳng lặp lại câu nào.

Cứ như vậy qua mấy giờ thì ngoài động đã có tiếng chim hót, trời dần sáng lên. Cốc Chấn trải qua một mẻ cả đêm cũng cảm thấy buồn ngủ không chịu được rồi mơ hồ ngủ đi mất.

Không biết đã ngủ bao lâu, bên tai hắt bỗng truyền tới tiếng hú trong trẻo như gió đùa sóng vang vọng liên hồi. Cốc Chấn đột nhiên tỉnh lại mở mắt nhìn ra thì cảnh vật xung quanh đã biến đổi, trời đã giữa trưa, mây đã ngừng trôi, cảnh vật thoáng đặng, suối đá sáng choang, không xa là một ngọn núi cao đứng lẫm liệt như cột đá chống trời, xuyên vào trong mây trắng không biết đi tới tận đâu.

Trầm Chu Hư đang ngồi trước gió, nhắm mắt như lão tăng ngồi thiền, năm đại kiếp nô kê ngồi người đứng sau lưng lão, còn có mấy chục tên đệ tử Thiên bộ cũng đứng thành mấy hàng vòng tay cung kính.

Tiếng hú kia càng lúc càng gần rồi đột ngột dừng lại, bóng vàng lướt qua trong rừng rồi Dịch Hy xuyên rừng xuất hiện, tay xách một người chính là Trầm Tú. Dịch Hy nhảy lên một tảng đá lớn, một tay chống eo sang sảng cười nói:

- Nhiều năm không gặp Trầm Thiên toán, vẫn khỏe chứ?

Trầm Chu Hư mở hai mắt, trông thấy Trầm Tú thì có vẻ ngạc nhiên rồi cũng khẽ cười nói:

- Dịch Long vương phong độ như xưa, thật là đáng mừng.

Cốc Chấn nghe vậy thì cả kinh, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta ngủ hết một ngày một đêm, tỉnh lạ thì đã là lúc hai bên tử đấu?” Thì ra nhận thức về “thân thể” của hắn bị khóa lại nên lắc lư nghiêng ngả cũng chẳng biết gì. Nhận thức ở miệng bị khóa nên cũng không cảm thấy đói, ngủ một ngày một đêm mà chẳng biết gì thời gian trôi qua.

Bỗng cảm thấy có ánh mắt chiếu tới, hắn đưa mắt nhìn qua thì thấy Địch Hy đang chăm chăm nhìn mình, lông mày chột nhướn lên rồi dùng chưởng giải khai huyết đạo cho Trầm Tú, rút lên:

- Cút đi!

Trầm Tú nhìn Trầm Chu Hư mặt đầy vẻ hổ thẹn, cúi đầu do dự không tiến lên.

Trầm Chu Hư nhú mày nói:

- Địch Long vương làm vậy là có nguyên nhân gì?

Địch Hy cười nói:

- Đảo vương bảo ta đến trước một bước, báo cho túc hạ rằng: “Cốc Thần Thông một đời lỗi lạc, chưa từng bắt vợ con người khác để ép buộc người ta.”

Ánh mắt Trầm Chu Hư biến đổi, cặp mắt xuống im lặng giây lát rồi chột cười hăng hắc, lạnh nhạt nói:

- Cốc Thần Thông khá lắm, chỉ một câu nhỏ nhoi mà còn lợi hại hơn trăm nghìn câu mắng chửi.

Rồi lão ngẩng đầu nhìn lướt Trầm Tú một cái, thản nhiên nói:

- Người qua đây đi.

Trầm Tú nghe câu đó thì như được đại xá, chạy tới bên mình Trầm Chu Hư rồi chột khê giọng nói:

- Tên họ Địch này một mình đến trước, giết hẳn chính là lúc này.

Trầm Chu Hư cười nhạt rồi nói:

- Cửu Biến long vương là loại nhân vật nào chứ? Cho dù là một mình đến thì người có thể giết được chắc?

Lão ngang nhiên nói ra, Địch Hy hơi ngẩn người mà Trầm Tú thì cả mặt đỏ bừng, trong lòng vô cùng hổ thẹn tức giận. Trầm Chu Hư phất tay áo, lạnh nhạt nói:

- Cốc Thần Thông cố làm ra vẻ hào hiệp, khác gì chửi Trầm mỗ âm hiểm nhỏ nhen. Cũng được, hẳn trả con cho ta thì ta cũng đem thằng hề con hẳn trả lại. Vị Quy, đưa tiểu tử họ Cốc này cho hẳn.

Yến Vị Quy vâng một tiếng rồi nhắc Cốc Chấn lên chạy tới, lúc đến gần thì chột nói:

- Đón lấy.

Rồi ném Cốc Chấn lên ra, sau đó giơ chân ra hất như đá cầu, đẩy Cốc Chấn bay qua.

Địch Hy thấy thế bay tới của Cốc Chấn mạnh mẽ, rõ ràng có ẩn chứa cước lực ghê người của “Vô Lượng túc” thì lập tức khê cười rồi chân trái cũng hất ra cho Cốc Chấn ngồi thẳng lên rồi lại đưa chân phải hất Cốc Chấn lên ba lần, sau đó mới hi hi cười mà đặt hẳn xuống đất.

Cốc Chấn nổi giận, chửi lớn trong lòng: “Phản rồi, phản rồi, hai con rùa đen lại dám đem ông nội các người làm quả cầu đá? Sau này cái chân chó

của các người nhất định sẽ thối rửa ra đến tận dạ dày...” Đáng tiếc là hắn chỉ có thể chửi thầm chứ không lên tiếng được.

Địch Hy thấy vẻ mặt của hắn quái dị, cả người cứng đờ thì bất giác sinh ra ngạc nhiên, ấn chưởng vào sau gáy Cốc Chấn dùng nội lực đảo một vòng qua kinh mạch mà không phát hiện thấy trạng thái huyết đạo bị khống chế. Hắn nghĩ ngợi một chút rồi chợt cười nói:

- Trầm Chu Hư, người làm trò gì vậy? Xin cho biết một chút để Địch mỗ mở mang kiến thức.

Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Mọi người chỉ đối người, một mạng đổi một mạng, người còn sống là được, còn những cái khác không phải là việc của Trầm mỗ.

Địch Hy nheo cặp lông mày đen, ánh mắt lưu chuyển rồi chợt cười nói:

- Lão Trầm què khá lắm, cũng chỉ có người không những không chịu thua thiệt lấy một chút mà còn đòi chiếm phần hơn. Không chỉ đòi chiếm phần hơn mà còn đòi phải có lý, khả khả, làm người như vậy thật đáng khinh bỉ.

Nói rồi đặt Cốc Chấn xuống một bên, sau đó ngồi xuống im lặng dưỡng thần.

Trầm Tú hiểu rõ các thủ đoạn của Trầm Chu Hư, trông thấy tình hình của Cốc, Diêu hai người thì đã đoán ra nguyên nhân bên trong. Hắn thấy Diêu Tình ở ngay bên cạnh mà lại không thể đưa tay ra được thì trong lòng bưng bưng tức giận, mạch máu căng lên, nếu không có cha già trước mặt thì nhất định đã ôm lấy cô gần gũi để thỏa lòng hiếu sắc.

Hắn đang nhìn người đẹp lòng hươu ý vượn triền miên, thần trí ở tận đâu đâu thì bỗng nghe một tràng tiếng đàn êm tai từ xa truyền tới. Đưa mắt

nhìn qua thì trong rừng rậm bỗng có một người tung mình lên cao hơn cả cánh rừng, áo xanh lấp lánh, tóc dài phấp phới, không phải Diệp Phạm thì là ai. Lại thấy sau khi hắt tung mình lên thì lại không hề rơi xuống mà ngồi ổn định giữa không trung, chân tay không động đậy nhưng thân mình thì như gió giật điện chớp bay thẳng về phía này.

Trầm Tú nhìn mà trợn mắt há miệng. Phải biết rằng trong các cao thủ hiện nay trừ Tả Phi Khanh thì không ai có thể bay trên không mà không rơi xuống. Cho dù là thần thông của Phong bộ cũng phải kết tóc thành dù để dựa vào sức gió. Như Diệp Phạm bây giờ không có chỗ nào để dựa mà bay thẳng trên không thì thật là quá đáng sợ, giống như người trời vậy.

Diệp Phạm tiến tới rất nhanh, chốc lát đã ra khỏi rừng, hiện rõ cả người. Trầm Tú vừa nhìn rõ thì bất giác bừng tỉnh, thầm mắng bản thân ngu xuẩn. Thì ra phía dưới Diệp Phạm lại có bốn thiếu niên nam tử cùng đi cà kheo, cà kheo đi rất nhịp nhàng, cùng lên cùng xuống, mỗi bước đi được mấy trượng. Bốn người chân đi cà kheo, vai khiêng một cái xe kéo đỏ chót. Diệp Phạm ngồi trên xe ngó nghiêng trái phải vênh vang đắc ý. Bốn thiếu nữ còn lại cười ngựa theo sau, đánh đàn đập phách, tấu nhạc để giúp oai. Chỉ vì có rừng cây che tầm mắt nên vừa rồi mọi người không thấy người khiêng kiệu mà chỉ thấy Diệp Phạm, nhìn lướt qua thì cho rằng hắt quả thật bay trên không mà tới nên đều cả kinh. Lúc này họ biết rõ nguyên nhân thì đều cười phá lên. Lại thấy bốn thiếu niên khiêng xe bước chân đồng thời như một, đi lại rất vững vàng, cho dù là nhảy nhót thì cái xe trên vai cũng không nghiêng ngả, Diệp Phạm ngồi ngay ngắn trên đó hoàn toàn không nhấp nhô lên xuống gì cả. Đủ thấy chỉ một mảnh khố nhỏ xíu này nhưng cả chủ nhân lẫn tùy tùng đã phải phí vô số tâm tư.

Trông thấy Trầm Chu Hư, Diệp Phạm cười nhạt rồi cao giọng nói:

- Lão Trầm què, lá gan của ngươi không nhỏ, không những đến mà còn đến sớm cơ đấy.

Trầm Chu Hư thản nhiên nói:

- Trầm mỗ tuy là kẻ tàn phế yếu đuối nhưng cũng không phải là kẻ vô học hèn nhát. Cốc Thần Thông võ công tuy cao nhưng cũng chỉ là một người trần mắt thịt bình thường, như vậy thì có gì mà không dám đến chứ?

Diệp Phạm tính tình cuồng ngạo, chỉ coi Cốc Thần Thông như thần linh nên nghe vậy thì sầm mặt hét lên:

- Dừng lại.

Bốn người phía dưới đột nhiên dừng bước. Diệp Phạm ngăm vận nội kình truyền tới đầu dưới của cà kheo, sục sục mấy tiếng, tám cây cà kheo đã đồng thời cắm xuống đất như tám cái cọc gỗ dài nhỏ, đỡ năm người ổn định đứng yên.

Diệp Phạm thấy mọi người đều có vẻ khiếp sợ thì trong lòng đắc ý, ha ha cười nói:

- Lão Trầm què người có gan hay không có gan thì đảo vương đến là sẽ biết ngay. Ha ha, chỉ có điều Vạn Quy Tàng vừa chết là Tây Thành chẳng còn ai nữa. Tám bộ mười bộ gì chứ, đều là một đám ăn hại không đáng bỏ vào trong mắt. Chẳng hạn như lão Trầm què người, nếu không có xe lăn là chẳng thể đi đường, ngay cả đứa trẻ lên ba cũng chẳng đến thế. Ngu Chiếu danh hiệu là Đế Tử nhưng chẳng giống con trai hoàng đế gì mà chỉ như một thằng ăn mày, ngay cả quần áo cũng chẳng có chút nào giống. Tả Phi Khanh cũng có chút đáng kể, chỉ đáng tiếc là cô độc một mình hết sức thê lương. Còn con mu Tiên Bích đó lại càng không đáng nhắc đến. Cả người toàn áo đỏ quê mùa cũ kỹ, giống như một con nha đầu ngu ngốc ở nông thôn vậy. Đâu có như quần hùng Đông Đảo của ta thần thông hơn người, oai phong tám hướng. Người nhìn cái kiêu này xem, ha ha, từ xưa đến nay ngay cả hoàng đế lão tử cũng chưa bao giờ được ngồi.

Trước hết hắn đem các cao thủ nghênh chiến của Tây Thành mặc sức chế giễu một lượt, vòng vo một hồi lâu rồi cuối cùng vẫn là tự thối phòng chính mình. Còn đang chửi mắng đến tung bọt mép thì trong cánh rừng phía Tây bỗng ào ra một dải trắng xóa như mây, lướt đến gần thì chính là trăm ngàn con bướm giấy.

Diệp Phạm cười hăng hắc vùng chưởng quét ra, trước hết dùng “Hãm Không lực” rồi lại một chiêu “Qua Toàn kình”, bầy bướm đó bị chân khí của hắn lôi kéo quay tròn quanh người hắn. Diệp Phạm lại quát một tiếng, đang định phát ra “Thao Thiên công” đập nát đám bướm giấy đó thì không ngờ đàn bướm bỗng từ một bầy chia thành hai, một bầy đảo quanh Diệp Phạm, còn một bầy lại lao tới hướng bốn tên thiếu niên khiêng kiệu. Diệp Phạm vội dùng chưởng lực chặn lại, không ngờ những con bướm giấy đó lúc đông lúc tây, chưởng lực của Diệp Phạm vừa đến thì liền chạy tản ra, khi chưởng lực đi qua thì lại thừa cơ xông vào, nhưng tuyệt không cắt vào bốn tên thiếu niên cho bị thương mà chỉ cào vào những chỗ ngứa ngứa như sau gáy hay dưới nách.

Bốn người đó để tránh cổ kiệu lắc lư nên phải đứng thẳng người, khí dồn vào hai chân không dám động dấy chút nào. Lúc này bọn chúng cảm thấy ngứa ngứa khó mà chịu được nên tên nào cũng trợn mắt méo miệng, ngoeo đầu ngoeo cổ khổ sở chống đỡ. Chống đỡ được một lúc thì một người trong đó dần dần không chống đỡ được, mũi phì ra một hơi rồi chân khí tiết hết ra. Một người nữa cũng theo sát ngay sau cười lên ha ha. Hai người còn lại bị nhiễm bệnh luôn, tuy không đến mức hắt xì hay phát cười nhưng cũng co chân giật tay làm cho cái kiệu đó nghiêng đông ngả tây, lắc lư lên xuống như thuyền trên biển vậy.

Mọi người vốn cho rằng chỗ ngồi của Diệp Phạm không ổn thì chắc sẽ ngã xuống kiệu. Không ngờ hắn lại như đóng đinh trên kiệu, cho dù cái kiệu đó dập dềnh thế nào thì trước sau vẫn không hề chuyển động. Người không biết nguồn cơn tất nhiên kinh hãi ngạc nhiên, nhưng người có chút

kiến thức sẽ nhận ra Diệp Phạm đang dùng “Hãm Không lực” hút chặt cái kiệu, chỉ cần cái kiệu còn ở trên không trung thì hãm sẽ không rơi xuống phía dưới.

Bỗng nghe vù một tiếng rồi một viên đá trong rừng bắn ra còn nhanh hơn tên bay, thẳng tới Diệp Phạm. Địch Hy thấy vậy liền phất tay áo dài đẩy khối đá đó ra. Ai ngờ hãm vừa phất tay áo thì trong rừng bóng đen loáng lên rồi một cục bùn bắn ra sau mà đến trước, đập vào viên đá.

Địch Hy không ngờ rằng viên đá đó chỉ để dụ địch, còn cục bùn mới là sát chiêu nên bất giác biến sắc mặt, tay áo trái vội phóng ra. Ai ngờ tay áo còn chưa đến nơi thì trong cục bùn lại như có dấu sẵn chất nổ, bộp một tiếng liền nổ tung ra. Địch Hy quét vào khoảng không, chỉ thấy vụn bùn như những mũi tên như mưa bắn thẳng tới mấy cây cà kheo. Trong chớp mắt, tiếng cà kheo gỗ vỡ vụn vang lên liên tục rồi tám cây cà kheo đều gãy gục. Bốn tên thiếu niên cũng không thể duy trì được nữa, liền vứt kiệu hét lớn nhảy đi.

Diệp Phạm rất trọng thể diện, cho dù rơi vào tình cảnh khốn khổ thế này rồi mà vẫn không chịu để mất phong độ, lại dựa vào một hơi chân khí để ra sức hút chặt cái kiệu để nó không đến nỗi rơi rầm xuống đất mà không ngừng biến hóa vị trí trên không trung, lơ lơ lửng lửng như một cái lá khô nhẹ nhàng hạ xuống.

Tuy không lộ ra vẻ xấu xí nhưng ý tưởng sáng tạo cực hay là đi cà kheo khênh kiệu đã bị khá phổng. Diệp Phạm cực kỳ tức giận, trợn mắt lên gân cổ hú dài làm vang lên âm thanh u u oang oang quái dị, khác hẳn tiếng nhạc tiếng người, tiếng chim tiếng thú. Âm thanh đó cũng không lớn lắm nhưng truyền ra xung quanh rất ra, núi non bốn phía oong oong dội lại rồi như cũng theo đó mà lung lay.

Không bao lâu, những người tu vi thấp kém liền cảm thấy âm thanh quái dị đó càng lúc càng cao rồi trở nên sắc nhọn như cương trùy đâm

thẳng vào đầu, liền không nhận được bịt chặt hai tai rên rỉ, mặt lộ vẻ đau khổ. Trong đó Cốc Chấn là khó chịu nhất, nội công của hắn vốn tầm thường khó mà chống cự âm thanh quái dị đó, hơn nữa nhận thức về thân thể đã bị khóa chặt không thể đưa tay bịt tai nên chỉ cảm thấy âm thanh đó xuyên phá màng tai đập thẳng vào óc, quả thật là đau đớn không muốn sống nữa.

Lúc này bỗng nghe một tiếng quát chột vang lên giống như sấm nổ giữa trời quang vang vọng khắp núi non. Tiếng quát này nhằm thời cơ rất chính xác đúng vào lúc Diệp Phạm đổi hơi nên âm thanh quái dị kia liền bị đánh tan ra, ngắt mất một lúc. Đầu óc Cốc Chấn lập tức tỉnh lại, cảm giác khó chịu cũng nhẹ bớt quá nửa. Bỗng nghe Trầm Chu Hư khẽ thở dài rồi nói:

- Kinh ca, Thiên lôi cùng nguồn mà khác nhánh. Tổ sư “Tây Côn Luân” ở dưới đất mà có biết, trông thấy màn tranh đấu này thì chẳng biết sẽ nghĩ gì?

Kinh Túc công vốn là mô phỏng theo sự hô hấp của cá voi rồi từ đó biến hóa thành “Thần Kinh ca” rất giống tiếng cá voi hát, kinh tâm động phách áp chế tâm trí con người, có oai phong vượt gió lướt sóng. Còn “Thiên Lôi hồng” lại là thần thông của Lôi bộ, hoàn toàn dựa vào một ngụm nguyên khí. Lúc tu luyện chân tay bất động, chỉ bằng một tiếng quát như sấm sét mà phá thủng đồng thời được chín tờ giấy vàng treo giữa không trung thì mới tính là luyện thành. Vì vậy trong khi đánh nhau mà đột nhiên dùng môn thần thông này ra thì rất có thể quát một tiếng là làm thủng màng nhĩ của đối phương khiến cho hắn trở nên điên cuồng.

Hai môn thần thông này đều do “Tây Côn Luân” Lương Tiêu sáng tạo rồi chia ra truyền cho Đông Đảo và Tây Thành. Hai trăm năm nay cao thủ hai bên dựa vào hai môn thần thông này đánh nhau không biết đã bao nhiêu lần. Vì vậy Trầm Chu Hư nhớ lại nguồn gốc rồi lại nhìn tình cảnh trước mắt thì bất giác hết sức cảm khái. Dịch Hy nghe vậy thì cười nói:

- Tây Côn Luân võ công ty mạnh nhưng chỉ là một kẻ tiểu nhân không giữ lời, luôn lật lọng tráo trở, chẳng thể coi là nhân vật ghê gớm gì cả. Trên dưới Tây Thành lại đem hăn ra thờ phụng như thần linh, quả thật đáng cười.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Nói như vậy thì Địch Long vương mới là người quân tử đại nhân đại nghĩa giữ vững lời hứa ư?

Địch Hy thản nhiên nói:

- Hai chữ quân tử hồ thẹn không dám nhận, nhưng cũng chẳng phải kẻ tiểu nhân không giữ lời.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Vậy Đỗ Nhược Nguyên, Đỗ tiểu thư cũng cho là như vậy ư?

Địch Hy ngạc nhiên rồi cười nói:

- Ai là Đỗ Nhược Nguyên? Có thể nói rõ ra không?

Trầm Chu Hư thản nhiên nói:

- Đỗ Nhược Nguyên là tiểu thư nhà Đỗ gia ở Thanh Hà, hai năm trước không kết hôn mà có thai, bị cha mẹ trách mắng đánh đập nên nhảy xuống nước tự tử, thà chết chứ không chịu nói ra gian phu là ai, người nói có kỳ lạ hay không?

Địch Hy nói:

- Cái đó có liên quan gì đến ta?

Trầm Chu Hư mặt không đổi sắc, nhìn hăn cười nói:

- Địch Long vương nói vô can thì là vô can vậy.

Địch Hy hừ một tiếng quay mặt đi.

Trong lúc nói chuyện thì “Thiên Lô hồng” đã phát ra ba lần, “Kình Túc công” cũng bị đánh tan ba lần. Diệp Phạm hú hét không được thoải mái nên bực bội thu tiếng hú lại rồi quát lớn:

- Họ Ngu kia, mau rút ra đây cho ta.

Một tiếng cười dài vang lên rồi trong rừng có ba người sóng vai bước ra. Ngu Chiếu rảo bước như bay, mắt hổ phóng ra như điện. Tả Phi Khanh vẫn ung dung như cũ, quần áo chẳng nhiễm bụi trần. Tiên Bích thì áo đỏ sáng ngời, thướt tha duyên dáng, ôm con Bắc Lạp Sư Môn lông trắng như tuyết, áo đỏ hơn lửa, trắng đỏ giao nhau hết sức bắt mắt.

Cốc Chấn thấy phong thái của Ngu Chiếu như vậy thì biết vết thương của y đã khỏi, trong lòng rất vui mừng cho y.

Ngu Chiếu chưa đến gần thì đã ha ha cười nói:

- Diệp huynh thần thông hơn người, tiếng tăm lừng lẫy, không chỉ bản lĩnh ngời kiệu không giống người thường mà tư thế xuống kiệu cũng khác người. Người khác xuống kiệu đều là hai chân chạm đất, nhưng người thì lại mông dít chạm đất kêu bôm bốp, tiếng động vang đồn, oai phong tám hướng, đừng nói là hoàng đế lão tử mà cho dù là ông nội của ông nội lão cũng chẳng bằng được. Ha ha, nhưng sợ là đưa lên quá cao nên rơi xuống quá nặng, cái xuống đó chắc mông dít nở hoa, thật là khó coi...

Tả Phi Khanh thản nhiên nói:

- Nhảm nhí, mông dít mà cũng nở hoa được sao?

- Sao không nở được? – Ngu Chiếu cười nói – Nếu không tin thì cứ để Diệp huynh tụt quần ra cho mọi người xem xem. Nếu hã không dám tụt thì đúng là chột dạ rồi...

Tả Phi Khanh nói:

- Hã là người chứ chẳng phải súc vật, làm sao có thể tụt quần lung tung được?

Ngu Chiếu cười nói:

- Đúng vậy, hã là người, cũng là súc vật. Ôi không, không phải, hã không phải người mà là súc vật. A ha, lại nói sai rồi, phải thế này, hã không phải là người cũng chẳng phải là súc vật. Í, vậy thì là gì chứ?

Tả Phi Khanh lạnh nhạt nói:

- Còn phải nói nữa ư, tất nhiên là hã không bằng súc vật rồi.

Hai người bọn họ một người thì cười hì hì, một người thì lạnh nhạt thản nhiên, một nóng một lạnh đều dốc hết khả năng chế giễu ra. Mặt Diệp Phạm lúc đỏ lúc trắng rồi hã chợt nhảy chồm chồm lên tức giận nói”

- Khua môi múa mép thì có gì là bản lĩnh chứ? Có thực tài thì lấy quyền cước ra phân cao thấp đi.

Ngu Chiếu cười nói:

- Người đã muốn tìm cái chết cũng không dễ đâu. Đợi ta làm xong một việc rồi sẽ đùa nghịch với người.

Nói rồi y quay người qua nhìn Cốc Chấn, lạnh nhạt nói:

- Định Hy, người làm gì hã vậy?

Địch Hy cười nói:

- Không phải ta, đều là việc tốt do lão Trầm què làm.

Ngu Chiếu hơi ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía Trầm Chu Hư thì lại thấy tình hình của Diêu Tình cũng gần giống như Cốc Chấn, bất giác nhú mày nói:

- Trầm Chu Hư, người làm gì vậy?

Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Sư đệ trước nay tự cao tự đại, thông minh vô cùng, chẳng lẽ lại không biết tự mình đến xem hay sao?

Ánh mắt Ngu Chiếu lộ vẻ tức giận, hừ mạnh một tiếng rồi lướt tới phía Cốc Chấn. Địch Hy khẽ cười, hai ống tay áo phóng ra như hai thanh trường kiếm sắc vàng chặn Ngu Chiếu lại. Ngu Chiếu trợn mắt quát lớn, lòng bàn tay có ánh sáng xanh chằng chịt.

Chợt bóng người nhoáng lên chặn trước mặt Địch Hy rồi nghe Diệp Phạm rít lên điếc tai:

- Lôi Phong Tử, đối thủ của người là lão tử đây, đừng có nhầm chứ.

Rồi hăn quát lên một tiếng ra tay đánh tới. Hai bóng người chập vào một chỗ, tiếng lốp bốp vang lên, đấu liền hơn hai mươi chiêu như gió lốc, tia điện chân khí bắn ra tứ tung.

Tả Phi Khanh thấy vậy lông mày hơi nhú lại, khẽ lắc người đã bỗng bèn lướt về phía Diêu Tình, đưa tay ra nắm lấy cô. Trầm Tú tức giận nói:

- Đồ chó chết nhà người dám...

Hắn còn chưa dứt lời thì ống tay áo của Tả Phi Khanh phất lên, một luồng gió mạnh ụp vào miệng mũi Trầm Tú, Trầm Tú lập tức không nói ra tiếng được, nhưng câu phía sau đều bị đẩy tụt vào. Tả Phi Khanh lại phất tay áo nhẹ nhàng lùi về phía sau rồi lạnh nhạt nói:

- Tiểu tử thôi, Trầm Chu Hư không dạy người lễ phép ư?

Trầm Tú trừng mắt nhìn Diêu Tình rồi nghiêng chặt răng, mặt đỏ hằm hằm. Trầm Chu Hư chột khẽ cười:

- Không cần phải vội, để hắn đoạt lấy cũng chẳng làm được gì.

Trầm Tú lúc đầu thấy Diêu Tình bị bắt thì vốn mừng rỡ điên cuồng, ai ngờ được rồi lại mất thì tức giận đến nghiêng răng, vẻ giận dữ lộ hẳn ra ngoài mặt. Hắn nghe Trầm Chu Hư nói thì mới cảm thấy thất lễ. Tuy hắn rất hiếu sắc nhưng cũng không dám biểu lộ quá mức trước mặt cha nên lập tức hừ một tiếng rồi cúi đầu không nói, trong lòng chỉ vội suy nghĩ làm thế nào để đoạt lại Diêu Tình.

Tiên Bích đưa tay nắm Mạch Môn của Diêu Tình kiểm tra hồi lâu rồi bất giác trong lòng nghi hoặc: “Không phải điểm huyết, cũng chẳng phải trúng độc, trong cơ thể mọi thứ vẫn bình thường, vậy thì vì lý do gì chứ?” Cô đoán không ra nên không nhận được, hỏi:

- Trầm sư huynh, đây là kiểu gì vậy?

- Cũng đâu có gì. – Trầm Chu Hư thản nhiên nói – Bất quá là khóa sáu loại nhận thức của nó thôi.

Tiên Bích biến hẳn sắc mặt, cẩn thận theo dõi Diêu Tình thì quả nhiên là biểu hiện sáu loại nhận thức bị khóa chặt, cô bất giác lại hỏi:

- Vậy Cốc Chân thì sao?

Trầm Chu Hư khẽ cười gật đầu, tuyệt không nói gì.

Tiên Bích bất giác cảm thấy rối loạn. Cô đã từng nghe mẹ mình nói rằng Trầm Chu Hư là một kỳ tài ngang dọc, tự sáng tạo ra một phương pháp kỳ lạ có thể dùng thần thông của kiếp nô để khóa sáu loại nhận thức của đối thủ lại, vô cùng huyền diệu. Cốc, Diêu hai người đều có ý chí kiên cường, về lý mà nói đáng lẽ không thể bị trúng tà thuật được, không ngờ lại cùng trúng phải độc thủ của Trầm Chu Hư. Chỉ là phương pháp này vốn phụ thuộc vào tinh thần của người thi triển nên một khi thành công thì chỉ có người dùng thuật này mới có thể giải khai được, người khác cho dù võ công có cao hơn, kiến thức có rộng lớn hơn thì cũng vẫn vô dụng, nghĩ lại thì cũng giống như việc luyện nô vậy.

Nghĩ đến đó, cô liền nghiêng răng lạnh nhạt nói:

- Trầm sư huynh, huynh đã nhận được Ất Mộc lệnh của tiểu muội chưa?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Nhận rồi.

Tiên Bích nghiêm mặt nói:

- Huynh đã nhận được Ất Mộc lệnh mà còn khóa sáu loại nhận thức của cô ta, chẳng phải là không coi Địa bộ vào đâu ư?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Cô ta lại coi Thiên bộ của ta vào đâu chắc, vừa đến đã đòi họa tượng tổ sư của Thiên bộ ta, hết sức ngang ngược. Nếu không phải là nể mặt Địa Mẫu thì ta đã trước hết buộc cô ta giao ra họa tượng của bảy bộ rồi lại lấy nốt tính mạng cô ta. Bây giờ chỉ khóa sáu loại nhận thức của cô ta lại bất quá chỉ là sợ cô ta nói năng lung tung làm lộ bí mật của Tây Thành chúng ta thôi.

- Người cũng tốt bụng thế ư? – Tả Phi Khanh chợt lạnh nhạt nói – Chỉ sợ là muốn độc chiếm cả tám bức họa mà thôi. Hiện giờ sáu loại nhận thức đó chỉ có người mới giải được, bất kỳ ai khác cướp được con bé này đều cũng như cướp được một vật chết, chẳng có tác dụng gì. Như vậy thì cả thiên hạ trừ mỗi Trầm Chu Hư nhà người sẽ chẳng còn ai có được bí mật trong tám bức họa rồi. Hừ, kẻ sách tuy hiểm độc nhưng lại có một sơ hở rất lớn đấy.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Sơ hở gì vậy?

Tả Phi Khanh phất tay áo ẩn lên đầu Diêu Tình, ánh mắt bùng lên sát khí, lạnh nhạt nói:

- Nếu ta cho một chương giết chết nó thì người làm thế nào?

Ánh mắt Trầm Chu Hư lóe lên, cười nói:

- Người dám chắc?

Tả Phi Khanh nói:

- Sao không dám chứ. “Tám bức họa hợp lại, thiên hạ vô địch” là cái gì, Tả mỗ không thèm quan tâm.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Vậy thì Tiên Bích sư muội vì cớ gì phải dùng Ất Mộc lệnh ngăn ta làm nó bị thương chứ?

Tả Phi Khanh hơi sững lại, cặp lông mày trắng nhú lại nhìn Tiên Bích.

Tiên Bích thầm nghĩ: “Sáu loại nhận thức của Diêu Tình bị khóa, không biết đói khát nên sẽ không biết ăn uống. Không biết sáng tối nên sẽ không

biết ngày giờ. Không biết suy nghĩ nên không thể nói năng. Nếu ta giữ cô ta lại thì hoặc là đói khát mà chết, hoặc là vĩnh viễn mê man, mất hồn mà chết. Cô ta không chỉ là người mà Lục Tiệm yêu thương mà trong lòng còn ẩn giấu bí mật trên họa tượng tổ sư, nếu chết rồi thì bí mật trên họa tượng bị thất truyền, không chỉ là có lỗi với Lục Tiệm mà còn có lỗi với các đời tổ sư của Tây Thành.”

Cô do dự một lúc rồi lắc người ôm Diêu Tình đưa đến trước xe của Trầm Chu Hư, nghiêm mặt nói:

- Trầm sư huynh, xin nhớ lời của huynh vừa rồi, nể mặt mẹ ta đừng hại cô ấy.

Trầm Chu Hư cười rồi gật đầu, vừa định trả lời thì bỗng nghe Diệp Phạm quát lớn một tiếng, nhảy vọt ra rồi cao giọng nói:

- Họ Ngu kia, chúng ta đánh nhau không dưới mười lần, chẳng ai chiếm được phần hơn. Quyền qua cước lại chẳng còn hứng thú gì nữa, hôm nay chi bằng đổi cách đấu.

Ngu Chiếu nói:

- Đấu thế nào?

Diệp Phạm hừ lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn qua rừng cây ngút trời, xanh um tươi tốt. Trong núi Thiên Trụ hầu hết đều là cây tùng cổ thụ nghìn năm, cành lá xum xuê như những đám mây xanh. Diệp Phạm chỉ rừng tùng đó nói:

- Chúng ta dùng thần thông để lấy mục tiêu là chặt những cây gỗ đó, lập thành hai tòa lô đài, dài rộng mười trượng, đài cao một trượng, bề mặt lô đài phải bằng phẳng, trên cọc gỗ không được lưu lại vỏ cây cành lá. Ai lập xong trước là thắng. Kẻ thua phải tự vung chưởng tự sát, người thấy thế nào?

Ngũ Chiếu cười phá lên, nói:

- Người lúc nào cũng có ý tưởng kỳ quái, lúc trước thì đi cà kheo, bây giờ lại đòi Ngũ mỗ đi chặt gỗ với người sao?

Diệp Phạm nói:

- Người không dám à?

- Nhảm nhí. – Ngũ Chiếu cười nhạt nói – Trên đời này còn chưa có việc gì mà Ngũ mỗ không dám làm đâu.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời chạy đi, mỗi người tìm một cây tùng cổ thụ để ra tay. Diệp Phạm tay trái dùng “Thao Thiên công”, tay phải dùng “Hãm Không lực” trái đẩy phải kéo, cây tùng lớn bằng người ôm đó không chịu được hai luồng lực lớn kéo đẩy liền kêu lên răng rắc rồi gãy làm đôi.

Mọi người thấy vậy đều kinh hãi. Diệp Phạm lại quát lớn một tiếng, nâng thân cây lên dùng “Sinh Diệt đạo”, hai tay xoắn lại, vỏ cây tùng cổ thụ cứng như giáp sắt bị chưởng lực của hắn cuốn tới đâu thì bong ra tới đó, những cành cây nhỏ rơi xuống như mưa. Trong chớp mắt cả cây tùng cổ trăm năm đã biến thành một khối gỗ tròn sáng bóng như tuyết.

- Đây!

Diệp Phạm lại hét một tiếng, đập mạnh khối gỗ tròn xuống đất, “Qua Toàn kinh” được triển khai khiến cho cây cột gỗ đó giống như một mũi dùi khổng lồ cắm thẳng xuống đất làm đất đá tung bay, chớp mắt đã ngập xuống đất hơn sáu thước, phía trên mặt đất chỉ còn lộ phần gỗ dài gần trượng thẳng đứng sáng loáng.

Chặt gỗ, làm cọc, cắm xuống đất, trước sau chỉ bằng thời gian uống một chén trà. Nhanh chóng mạnh mẽ như vậy quả thật khiến mọi người khiếp sợ.

Một tiếng trầm trầm vang lên như sấm, bóng trắng loang loáng trên không rồi một cây cột gỗ tùng như sấm sét từ trên trời giáng xuống, rầm một tiếng đã cắm xuống cách đó mấy trượng ngập sâu năm thước.

Diệp Phạm hơi biến sắc mặt, đưa mắt nhìn sang thì thấy Ngu Chiếu vỗ tay cười lớn, cây cột gỗ đó là do y ném lên không rơi xuống. Bỗng lại thấy y xoay người múa chưởng, tay phải bắn ra một luồng ánh sáng trắng như rồng như rắn cuốn lên một cây tùng cổ trăm năm, chỗ ánh sáng đi qua thân cây tùng chớp mắt đã cháy đen. Chưởng trái của Ngu Chiếu chợt đánh ra trúng vào thân cây đến rắc một tiếng trầm đục, cây tùng đã gãy gục rồi cành lá, vỏ cây như bị lửa đốt, giây lát đã khô rũ xuống, bị Ngu Chiếu xoay chưởng vượt một cái thì rơi xuống lả tả, làm lộ ra một đoạn thân cây trắng bóc.

Thì ra “Lôi Âm Điện Long” cũng chia thành hai loại âm và dương, âm thì tĩnh, còn dương thì động. Dương long chính là đạo ánh sáng như rồng vừa rồi, đi đến như chớp, hủy hoại mọi thứ không khác gì vật thật, khí thế hùng mạnh. Âm long thì lại kín đáo vô hình, ẩn vào trong cơ thể người, trong vòng mười bước có thể cảm ứng từ xa với Dương long, chi phối hướng đi của Dương long không để cho sai lạc. Có điều “Âm long” ẩn vào trong cơ thể người không thể rời khỏi chủ nhân, nhưng uy lực lại rất lớn, khí vận lên tay thì có thể đốt gỗ phá đá còn hơn cả đao búa, ngoài ra còn có thể dùng theo ý muốn, chỉ đốt vỏ cây cành lá chứ không làm ảnh hưởng tới thân cây.

Tức khối gỗ tròn xong, Ngu Chiếu nhấc thân gỗ lên quay mấy vòng rồi quát “Đi”. Khối gỗ mấy trăm cân đó bị ném lên cao mười trượng, đảo một vòng tròn trên không rồi đâm thẳng xuống đất, cách cây cột gỗ đầu tiên khoảng một trượng, đối diện với nhau.

Mọi người thầm thì khen ngợi. Ngu Chiếu tuy không có loại thần thông để cắm gỗ xuống đất như “Qua Toàn kinh” nhưng có Âm long hỗ trợ cơ thể

nên lực mạnh vô cùng, có thể ném thân cây tòng lên rất cao rồi mượn trọng lượng của bản thân nó để cắm thẳng xuống đất.

Hai người đều biểu lộ năng lực khác thường, cột gỗ liên tục được cắm xuống, không bao lâu lôi đài hai bên đã gần thành hình, cọc gỗ dày đặc vuông vắn, chỉ cần lót phản gỗ lên trên là xong.

Hai người lấy chuyện sống chết ra để đánh cuộc nên đều đẩy nội lực lên mức cao nhất, sau khi cắm xong cọc gỗ thì vẫn ngang bằng với nhau, liền cùng vận chưởng như rìu chặt cây xẻ gỗ, biến thân cây thành phản gỗ rồi đóng từng khối từng khối gỗ lên mặt cọc.

Diệp Phạm thấy Ngu Chiếu vận chuyển thần thông nhẹ nhàng, trước sau không hề thua kém thì trong lòng không khỏi nóng nảy, hăn đột ngột nhổ một cây cột gỗ lên hết sức ném tới, ầm một tiếng cái lôi đài do Ngu Chiếu xây dựng đã bị sập đi một góc.

Ngu Chiếu vừa kinh hãi vừa tức giận liền hét lên:

- Con rùa chó chết dở trò à?

Rồi cũng nhổ một cây cột gỗ ném ra. Diệp Phạm đã có chuẩn bị liền giơ tay đón lấy cây cột gỗ đó, ha ha cười nói:

- Cám ơn, cám ơn.

Hăn vừa nhổ một cây cột gỗ lên nên lôi đài bị thiếu mất một cây, Ngu Chiếu ném tới thì vừa đủ bổ sung lại số lượng trước đó.

Hăn còn đang đặc ý thì không ngờ Ngu Chiếu ra tay rất nhanh, cây gỗ thứ nhất vừa ném ra thì mỗi tay lại nhổ thêm một cây gỗ tròn nữa ném vù vù tới, so với cây đầu tiên còn nhanh hơn nhiều. Ngoài ra một cây ném về phía đông, một cây ném về phía tây, Diệp Phạm không thể phân thân ra được, mới chặn được một cây phía đông thì đã nghe tiếng rầm rầm rồi đóng

cột gỗ phía tây đã sập mất một góc lớn. Diệp Phạm hết sức tức giận, cây gỗ trong tay liền ném ra như sấm sét, vừa khéo đập trúng cây gỗ thứ tư mà Ngu Chiếu ném ra. Hai cây gỗ tròn va vào nhau trên không trung tiếng động như sấm rền cùng gây thành bốn đoạn.

Hai người tính nóng như lửa, một khi đã nổi giận thì ném luôn ý định ban đầu đi đâu mất, còn nghĩ gì đến lôi đài với không lôi đài nữa. Cả hai thi nhau nhổ cọc gỗ ném về phía đối phương, trên không trung nhất thời gỗ bay loạn xạ có phần hùng tráng, tiếng động ầm ầm ngoài mây dậm vẫn còn nghe thấy.

Tả Phi Khanh đứng nhìn giây lát rồi đưa mắt nhìn Địch Hy, thản nhiên nói:

- Xem kịch không bằng diễn kịch, hai người chúng ta đứng xem không thể này chẳng có hứng thú gì.

Địch Hy cười nói:

- Xin Quân Hầu ra đề, Địch mỗ nhất định sẽ theo.

Tả Phi Khanh nói:

- Cửu Biển long vương cũng là người văn nhã, phải đối mặt với loại đánh nhau trâu bò kia chắc cũng khinh thường.

Địch Hy liếc nhìn chiến trường rồi bật cười nói:

- Nói như vậy thì Quân Hầu đã có ý sẵn rồi.

Tả Phi Khanh khẽ hé mắt ngửa mặt nhìn ngọn núi trong mây, nói:

- Một cột chống trời, vạn núi cúi đầu. Núi Thiên Trụ rộng lớn có đỉnh Thiên Trụ này là cao nhất, sao chúng ta không lấy nó làm mục tiêu, người nào lên trước là thắng, được không?

Địch Hy cười nói:

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Hai người miệng thì đối đáp hòa nhã nhưng thân hình sớm đã bốc lên, hai luồng ánh sáng vàng, trắng như gió cuốn mây bay lao vút về phía đỉnh Thiên Trụ. Tả Phi Khanh còn chưa đến dưới chân núi thì bỗng tóc trắng xõa ra đón gió bốc lên rồi hai tay áo phất về phía sau, thân pháp chuyển sang nhanh chóng lướt thẳng về phía đỉnh núi.

Y nhẹ nhàng phấp phới bay lên được mấy trượng thì ánh sáng vàng chợt lóe lên trong mắt rồi như điện bắn tới. Tả Phi Khanh lắc người tránh qua rồi phóng ra một đàn bướm giấy. Ánh sáng vàng đó sớm đã rút lại phất lùi bướm giấy rồi tai nghe Địch Hy cười dài vang dội, một cái bóng vàng đã từ bên cạnh lướt vút lên.

Tả Phi Khanh định thần nhìn kỹ thấy tay áo dài của Địch Hy múa lên vun vút, cuốn lấy thân cây móm đá trên vách núi, cứ cuốn một cái là bay lên được cả trượng. Hai tay áo cứ thay nhau như vậy liên giống như thần lăn leo tường, phi vọt lên trên, chỉ trong chớp mắt đã bỏ Tả Phi Khanh lại sau mấy trượng.

Loại bản lĩnh leo núi này chính là “Ỗ Thiên biến” trong chín biến hóa của Long Độn, cho dù là vách đá chọc trời nào Địch Hy cũng có thể dùng đôi tay áo dài đó để leo trèo như bay. Tả Phi Khanh thấy vậy thì lòng hiếu thắng bùng lên, phát ra một tiếng hú trong trẻo rồi vận phong kinh lên, tóc trắng trên đầu thẳng ra như bút giống như một đám mây bay, thân thể còn thẳng hơn cả ngọn núi, chân đạp vách đá như đi trên mặt đất, đồng thời cũng điều khiển bướm giấy như một đám mây tung hoành cuốn quít quanh người Địch Hy. Địch Hy chia tay áo ra đối địch nhưng tốc độ leo trèo vẫn không giảm sút.

Càng leo cao thì thể núi càng hiểm ác, đá cứng lô nhô cây cỏ không sống được. Dựa vào vách đá xám như sắt, hai đại cao thủ như hai viên đạn bắn thẳng tới đỉnh núi, vô cùng cheo leo như lúc nào cũng có thể rơi vào nguy hiểm. Những người phía dưới ngửa mặt nhìn theo đều không khỏi run lên.

Lúc đầu Địch Hy nhờ vào lực của hai tay áo mà leo như tên bắn, nhưng thể núi càng cao thì gió càng mạnh, quét cho thân hình của Địch Hy lắc lư, tốc độ cũng chậm lại. Còn thân thông của Phong bộ thì gió càng mạnh uy lực sẽ càng lớn, vừa có gió thì Tả Phi Khanh đã mượn thể gió để vượt lên Địch Hy.

Địch Hy thấy vậy thì quát vội một tiếng rồi ồng tay áo dài co lại đâm tới phía trước như mũi thương. Tả Phi Khanh tránh được hết và không ngừng phóng ra bướm giấy ép xuống khiến cho Địch Hy không thể toàn lực leo lên. Hai người một thì lao lên, một thì chậm lại, như vậy Địch Hy dần bị bỏ lại đằng sau, Tả Phi Khanh thì lại nhân một trận gió lốc mà thân hình như con quay vù vù bay lên trên tới gần đỉnh núi.

Bỗng sau lưng có tiếng gió mạnh nổi lên, Tả Phi Khanh không kịp quay đầu lại mà quét chưởng về phía sau, bốp một tiếng đã quét trung một hòn đá to bằng nắm tay. Xương tay của Tả Phi Khanh muốn gãy, nửa người cứng như gỗ, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Địch Hy chụp lấy một hòn đá nhọn trên vách đá, thân hình uốn éo, lưng cong như cánh cung, ồng tay áo kéo căng ra như dây cung, gộp lại liền giống như một cây cung mạnh đã kéo căng. ồng tay áo dài chọt phóng ra, viên đá nhọn đó như mũi tên vù một cái bắn tới.

Tả Phi Khanh đã nếm mùi đau khổ nên không dám chủ quan liền vội vã tránh đi, viên đá nhọn lướt qua đem theo một luồng gió mạnh tạt vào mặt đau nhói. Địch Hy được thể thì không ngừng cong người lại như cây cung bắn ra tên đá, nhanh mạnh vô cùng rất khó chống đỡ. Chiêu này chính là “Khuyết Nguyệt biến” trong chín biến hóa, dựa vào ý “cung cong như mặt

trắng”. Tả Phi Khanh đối phó vất vả, phải gọi bướm giấy về bảo vệ quanh người. Địch Hy giảm được áp lực liền nhanh chóng lao lên, dần dần đuổi kịp.

Hai người vừa đấu vừa chạy tới gần đỉnh núi, nhất thời mây trôi cuốn quýt, mù trắng mịt mờ, mở mắt vẫn không nhìn rõ cảnh vật, chỉ nghe xung quanh gió mạnh gào rú như thiên quân vạn mã cùng hò hét, trong đó còn lơ lơ nghe được tiếng đối thủ phá không khí lao lên. Bọn họ nhất thời cũng không lo cản đối phương được nữa mà tự vận đủ thần thông ra sức lao lên trên.

Mây càng dày, gió càng mạnh, hai người chợt thấy trong đám khí mờ phía trước ẩn hiện có bóng người thấp thoáng. Trong chớp mắt cả hai người đều tưởng là đối thủ của mình ở trước mặt, lúc này đã đến gần đỉnh núi nên thắng bại sống chết đã ở ngay trước mắt, vì vậy đều không suy nghĩ nhiều, “Thái Bạch kiếm tỵ và “Phong điệp chi thuật” đồng thời đánh ra về phía người kia.

Chợt nghe “í” một tiếng, người phía trước đột nhiên bị đánh lén nên ngạc nhiên mà lên tiếng. Tả, Địch hai người nghe giọng nói đó rất thuận hậu chứ không phải đối thủ của mình thì trong lòng cùng có một ý nghĩ: “Trên đỉnh núi còn có người khác ư?” Lại nghe người kia ồ một tiếng như chưa hề bị thương, hai người bất giác kinh hãi: “Đây là nhân vật nào vậy?” Chớp mắt gió mạnh xua tới, cảnh vật xung quanh chợt trở nên sáng tỏ, cây cối đá núi nhìn được rõ ràng. Tả Phi Khanh thấy đỉnh núi ở phía trước thì tung mình nhảy lên, liếc mắt qua thì thấy Địch Hy cũng gần như cùng lúc chạm tới, liền bất giác thầm nghĩ: “Đấu một hồi lâu lại chỉ hòa...” Ánh mắt y chuyển đi, chợt thấy trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi có một hán tử áo bào rộng đứng yên, tuổi hơn bốn mươi, lông mày dựng như kiếm, dáng vẻ tài hoa kiết xuất nhưng mặt lại có vẻ hết sức thờ ơ.

Tả Phi Khanh tâm thần chấn động vội lùi về phía sau, bướm giấy vù một tiếng rời từ hai tay áo tràn ra, như hai đám mây lớn hợp lại chụp tới

người kia.

Hán tử đó mảy kiếm giường lên, phất tay áo rộng làm nổi lên một cơn gió lốc nhỏ như cái sừng dê, làm bụi cát bay lên lơ lửng. Đàn bướm giấy va phải luồng gió đó thì vốn đang bay tới rất mạnh lại bị luồng gió lốc làm rối loạn, chớp mắt đã dừng lại, theo luồng gió bướm giấy chỉ quay vòng vòng trên không mà không thể tiến thêm nửa phân.

Người áo bào rộng thò tay ra từ trong ống tay áo. Dáng vẻ ông ta cương nghị nhưng bàn tay lại thon dài trắng trẻo giống như tạc bằng ngọc, ngón trỏ bỗng đưa ra búng nhẹ vào con bướm giấy gần nhất. Con bướm giấy khê rung lên rồi bộp một tiếng đã hóa thành bụi phấn. Liên sau đó giống như bệnh dịch tràn ra, từ một con bướm giấy khởi đầu rồi bướm giấy xung quanh cũng lần lượt nát vụn. Chỉ trong nháy mắt mấy trăm con bướm giấy đã hóa thành vô số vụn trắng bị gió núi cuốn đi hết sạch.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cốc Thần

Tả Phi Khanh đứng trên không mặt không còn chút máu, vừa rồi trong lúc khẩn cấp hắn đã đem toàn bộ bướm giấy trên người phóng hết ra không để lại con nào, ai ngờ lại bị người này một chiêu phá hết, với sự kiêu ngạo của Tả Phi Khanh mà cũng không khỏi kinh hồn bạt vía.

Địch Hy cười dài khom lưng nói:

- Thần công của đảo vương ai có thể địch lại được chứ?

Người áo bào rộng kia chính là Cốc Thần Thông, y nghe vậy thì chỉ cười không nói gì. Địch Hy lại nói tiếp:

- Sao đảo vương lại ở đây?

Cốc Thần Thông thản nhiên nói:

- Từ xa thấy hai người các người lên núi có vẻ hứng thú nên ta đến xem thử xem.

Tả Phi Khanh nghe vậy lại càng kinh hãi. Cốc Thần Thông trông thấy rồi mới lên núi, vậy mà vẫn có thể đi sau tới trước, lên đến đỉnh núi trước. Vừa hai người bọn họ đồng thời tấn công vào y cũng bị y hóa giải dễ dàng. Hắn vừa nghĩ tới đó thì bất giác lưng toát mồ hôi lạnh, quay người định xuống núi.

Thân hình Tả Phi Khanh vừa chuyển động thì cổ tay phải chợt bị xiết lại rồi tai nghe Cốc Thần Thông cười nói:

- Đã xuống núi thì chi bằng cùng đi luôn.

Tả Phi Khanh tự phụ thân pháp của mình nhanh nhẹn linh hoạt, trên đời có một nhưng không ngờ Cốc Thần Thông lại như ma như quỷ, chớp mắt đã tiến đến gần mà mình hoàn toàn không hề phát hiện ra. Trong lúc nóng vội, chưởng trái của Tả Phi Khanh nhẹ nhàng đánh ra, tóc trắng cũng uốn đi đâm thẳng tới mặt của Cốc Thần Thông. Cốc Thần Thông miệng thì cười nói:

- Cần gì phải làm vậy?

Còn chưởng và tay áo đồng thời múa lên hóa giải hơn ba mươi chưởng của Tả Phi Khanh, gạt số tóc trắng vẫn liên tục quấy nhiễu, tay trái thì trước sau vẫn nắm chặt cổ tay phải của Tả Phi Khanh không chịu buông ra.

Tả Phi Khanh biến tóc trắng thành vũ khí rồi nên “Bạch Phát Tam Thiên Vũ” không cách nào thi triển ra được, trong chớp mắt hai người đã như sao băng rơi vụt xuống phía dưới. Chưởng pháp, cước pháp, tóc trắng và các thủ đoạn khác của Tả Phi Khanh dùng hết ra nhưng đều bị Cốc Thần Thông nhẹ nhàng hóa giải toàn bộ. Từ khi sinh ra đến giờ lần đầu tiên Tả Phi Khanh sinh ra cảm giác bó tay hết sức, mắt thấy vách núi cây cỏ rút lại đằng sau như tên bắn, mặt đất phía dưới thì càng lúc càng lớn dần lên, chớp mắt một cái cự ly đã còn không tới trăm trượng, một tràng tiếng kêu, tiếng hô hoán từ dưới núi truyền tới, trong đó như có tiếng kêu của Tiên Bích. Tả Phi Khanh đưa mắt nhìn qua thì thấy một bóng đỏ nhanh như điện chớp đang chạy về phía này.

“Trong lòng cô ấy rốt cuộc vẫn có ta.” Trong chớp mắt, trong đầu Tả Phi Khanh chợt chưa xót, như buồn như vui. Tính cách hãn xưa nay vẫn lạnh nhạt, nhưng lúc này không biết vì sao trong tấm lòng sáng như gương

lại hiện ra đủ loại hình ảnh buồn vui ly biệt như mơ như ảo, chớp lên rồi biến mất ngay, làm cho hẩn nhất thời lại càng thêm thương cảm. Đưa mắt nhìn lên, trời cao như một khối pha lê xanh ngắt, trong suốt lung linh tỏa sáng, mây trắng như dẹt từ bông chậm rãi trôi qua trên vòm trời. Im lặng nghe tiếng gió thổi, ngồi ngắm mây trôi vốn là những điều bình thường y rất thích, nhưng giờ này phút này nhìn gió nhìn mây thì bất giác lại buồn rầu.

Chợt nghe Cốc Thần Thông khẽ cười rồi nói:

- Người muốn kéo theo ta chết cùng ư?

Tả Phi Khanh giật mình, còn chưa kịp suy nghĩ thì đã cảm thấy một luồng khí ấm từ lòng bàn tay của Cốc Thần Thông thấm vào kinh mạch. Tả Phi Khanh vận không ngăn lại, không ngờ “Chu Lưu Phong kinh” gặp phải luồng hơi nóng đó liền như băng tuyết gặp lửa, hoàn toàn tan chảy hết. Trong nháy mắt, luồng hơi ấm đó chạy nhanh như tên, giống như một ngọn lửa rơi vào đám củi khô, Đan Điền Tả Phi Khanh bùng lên một luồng khí nóng rồi phong kinh mà hẩn luyện bị kích động, không theo điều khiển tự động chạy theo kinh mạch lên đỉnh đầu. Đầu Tả Phi Khanh chấn động rồi tóc trắng trên đầu tự xõa ra đỡ Cốc, Tả hai người lại.

Tả Phi Khanh vốn có ý liều chết muốn kéo Cốc Thần Thông chết chung để trừ cho Tây Thành một kẻ địch hùng mạnh, ai ngờ không biết Cốc Thần Thông dùng cách gì mà không chỉ hiểu rõ được ý định của hẩn mà còn dùng cách vận hành chân khí kỳ lạ, với thần thông tuyệt đỉnh đẩy chân khí vào cơ thể Tả Phi Khanh biến khách thành chủ, ép buộc kéo “Chu Lưu Phong kinh” ra khiến Tả Phi Khanh không tự chủ được dùng đến “Bạch Phát Tam Thiên Vũ”.

Hai người lơ lơ lửng lửng cầm tay sóng vai nhẹ nhàng rơi xuống, không giống kẻ địch mà như hai người bạn thân. Tiên Bích trước đó nhìn thấy vẻ mặt của Tả Phi Khanh thì trong lòng lo lắng không yên, ngầm hiểu ra ý

định của hắn nên trong lúc nóng nảy lao vội tới. Lúc này cô thấy tình hình đó thì hơi ngạc nhiên định chạy qua nhưng chợt thấy Cốc Thần Thông cười lớn rồi thả cổ tay Tả Phi Khanh ra, vang giọng nói:

- Cụ Mộng Trần có con trai như thế này thật sự có thể ngậm cười nơi chín suối.

Tả Phi Khanh sững lại, nói:

- Túc hạ đã gặp cha ta ư?

Cốc Thần Thông gật gật đầu, thở dài nói:

- Khi ta còn nhỏ đã từng có duyên gặp mặt ông ấy một lần, phong thái tuyệt vời của ông khiến người ta phải bái phục. Năm đó ông vốn có lòng muốn hóa giải ơn oán giữa Đông Đảo và Tây Thành nên đã tự mình đến Đông Đảo nói chuyện với bác ta, vốn đã thành công. Ai ngờ về đến Tây Thành thì lại bị trúng kế của Vạn Quy Tàng mà ôm hận chết đi.

Tả Phi Khanh nghe vậy, nhớ lại chuyện cũ bất giác im lặng. Thì ra Đông Đảo, Tây Thành tranh đấu hàng trăm năm, thương vong nặng nề, những người hiểu biết của hai bên đều dần có cảm giác lấy oán báo oán sẽ vĩnh viễn không ngừng lại được. Vì vậy càng về sau thì càng xuất hiện phái chủ hòa. Cha Tả Phi Khanh là Tả Mộng Trần chính là người tích cực nhất trong phái chủ hòa, sau khi được chọn làm thành chủ thì liền ngừng chiến với Đông Đảo để tỏ ý định tốt. Lại vừa đúng lúc bác của Cốc Thần Thông là Cốc Nguyên Dương lên ngôi vị đảo vương cũng là người coi trọng đàm phán hòa bình, sau khi biết được ý định của Tả Mộng Trần thì liền mời ông ta đến Đông Đảo một phen.

Lúc đó hai phái muốn đánh và muốn hòa của Tây Thành đã từng có tranh luận. Tả Mộng Trần gạt hết lời phản đối của mọi người để đến Đông Đảo, vừa gặp Cốc Nguyên Dương thì đã như người thân thiết từ lâu, cùng bàn chuyện cả đêm rồi quyết định kết thúc cừu hận trăm năm, đổi kiếm để

kết bạn. Tả Mộng Trần đem một thanh kiếm bằng ngọc trắng do Lương Tư Cầm lưu lại tặng cho Cốc Nguyên Dương. Cốc Nguyên Dương cũng đem báu vật trấn đảo là “Thái A cổ kiếm” do “Kính Thiên” Hoa Kính Viên lưu lại đem tặng. Người của Đông Đảo thấy mối ơn oán trăm năm giữa hai bên đã đến hồi kết thì đều như buông được gánh nặng mà mừng rỡ cổ vũ, lấy trăm con thuyền lớn toàn đảo rầm rầm rộ rộ tiễn Tả Mộng Trần quay về Trung Thổ.

Mong muốn bao năm của Tả Mộng Trần đã được toại nguyện nên ông ta mừng rỡ vô cùng, đem kết quả đàm phán quay về Tây Thành. Ai ngờ trong lúc ông ta đi rồi quay về thì trong Tây Thành đã phát sinh biến động lớn. Vạn Quy Tàng đã lĩnh hội được đạo trời, thần công có thành tựu lớn nên thừa cơ liên kết ba bộ muốn đánh là Thủy, Hỏa, Trạch để dùng các biện pháp cả cứng lẫn mềm một mạch áp chế bốn bộ Địa, Phong, Lôi, Sơn. Trong lúc Tả Mộng Trần còn đang trên đường thì Tây Thành đã đổi chủ, nhưng Tả Mộng Trần vẫn mù mờ không biết gì, sau khi về đến Tây Thành thì lập tức mở đại hội tám bộ tuyển bố việc hòa bình.

Cũng trong đại hội, Vạn Quy Tàng đột nhiên trở mặt, mắng chửi Tả Mộng Trần phản bội tổ tiên, bán đứng Tây Thành. Tả Mộng Trần lúc đầu rất ngạc nhiên, cố ý không quan tâm đến Vạn Quy Tàng mà chỉ hỏi bảy bộ còn lại, không ngờ bọn họ hoặc là phản đối, hoặc là im lặng không nói gì, chẳng có bộ nào ủng hộ hòa bình. Lúc đó Tả Mộng Trần mới biết thế lớn đã mất, nhưng trong lòng vẫn không cam chịu. Ông ta quyết định chém rắn thì phải chém đầu, trước hết dùng võ lực để khống chế kẻ đứng đầu, còn những kẻ theo đuôi đối phó dễ thôi. Tả Mộng Trần vốn là kỳ tài hiếm thấy của Phong bộ, ít có đối thủ, nhưng ông ta có tính thế nào cũng không thể ngờ được Vạn Quy Tàng lại nghiêm nhiên lĩnh hội được “Chu Lưu Lục Hư công”, đánh với hắn chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chưa đầy năm chiêu đã bị giết chết. “Chu Lưu Lục Hư công” lại xuất hiện ở Tây Thành chấn động cả tám bộ, mọi người không ai dám ra mặt chống đối, đều cùng nhau tôn Vạn Quy Tàng tiếp nhận địa vị thành chủ.

Sau khi Tả Mộng Trần chết đi, mẹ, chú bác cho đến hai người anh của Tả Phi Khanh đều bị Vạn Quy Tàng mượn cớ giết đi. Tả Phi Khanh một là còn nhỏ, hai là được Địa Mẫu Ôn Đại có lòng thương ra sức xin Vạn Quy Tàng nên mới giữ được tính mạng cho hẵn. Tả Phi Khanh mất hết người thân, cô độc không nơi nương tựa, Ôn Đại lại nhận hẵn về nuôi dưỡng. Tả Phi Khanh năm xưa đã tự mắt trông thấy cha mình chết thảm, trong lòng phải chịu một chấn động rất nặng nên từ đó thường không vui cười, không thích nói chuyện, ngoài Tiên Bích, Ngu Chiếu thì cũng không có bạn bè nào khác. Nhưng năng lực võ học của hẵn cực cao, lại có lòng báo thù nên khổ luyện không ngừng nghỉ. Sau khi Vạn Quy Tàng chết đi, thần thông của hẵn đã có chút ít thành tựu, sau đó liền xây dựng lại Phong bộ, thực lực hơn hẵn đồng môn nên trở thành chủ nhân của Phong bộ.

Những việc xưa này ghi sâu vào trong lòng, nhớ lại khó mà chịu nổi. Tả Phi Khanh sóng lòng sôi đảo, đang định mở miệng thì chợt nghe một giọng nói yêu kiều vang lên:

- Thần Thông, ông bỏ chúng ta không ngó tới ư?

Mọi người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Bạch Tương Dao yếu điệu rực rỡ đang chậm chậm đi đến, bên trái là Thi Diệu Diệu đáng người như ngọc, áo trắng ngời ngời, cả người như phát ra ánh sáng nhàn nhạt, bên phải là Cốc Bình Nhi đã đổi sang một bộ quần áo màu đen nhạt, đang cười nói uyển chuyển đầy vẻ quyến rũ.

Tiên Bích trông thấy ba nữ tử này sóng vai đi tới, rực rỡ sáng bừng chiếm hết cả vẻ đẹp trong thiên hạ thì không khỏi thầm khen ngợi.

Cốc Thần Thông nghe nói liền cười hiền từ rồi nói với vẻ áy náy:

- Có Doanh bá bá và Minh Di huynh đệ bảo vệ rồi, ta không có mặt chắc cũng chẳng sao mà.

Doanh Vạn Thành đáng vẻ mặt mỗi run run chống gậy, được Minh Di dìu đỡ đứng bên cạnh ba nữ tử đẹp rực rỡ lại càng lộ vẻ già nua yếu đuối, giống như tinh thần đều đã mất hết chỉ còn lại cái xác khô. Lão cười khổ nói:

- Đảo vương đề cao lão già này mất rồi. Cái bộ xương già này mà không phải bỏ lại ở núi Thiên Trụ thì đã may mắn lắm rồi.

Cốc Thần Thông cười, đang định lên tiếng thì Cốc Bình Nhi đã nhanh chân chạy đến gần, níu tay áo ông ta cười khanh khách nói:

- Đúng đấy, Doanh gia gia đã già như vậy rồi, Minh thúc thúc thì lại lạnh như băng, đâu có giống cha người thì đẹp trai, tính tình lại tốt, võ công còn vô địch thiên hạ. Có người đi cùng bọn con thì mới oai phong chứ.

Cốc Thần Thông cười khổ nói:

- Con chỉ biết nịnh bợ. Ta đâu có được tốt đẹp như con nói.

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Con nói còn chưa được hết đâu, cha còn tốt đẹp gấp mười lần con nói ấy chứ.

Cốc Thần Thông bất giác bật cười, bẹo cái mũi trắng bóc của cô, nói:

- Con nha đầu này học võ mông ngựa từ lúc nào thế?

Cốc Bình Nhi cười nói:

- Cha mà không phải ngựa thì con cũng không võ mà.

Cốc Thần Thông giả vẻ tức giận, vừa trừng mắt lên thì lại không nhịn được bật cười. Lúc này Bạch Tương Dao cũng chậm bước đi đến, nắm tay áo Cốc Thần Thông nửa giận nửa cười, oán trách:

- Thần Thông, tuổi ông cũng đâu còn nhỏ, sao cứ dọa người ta như thế, vừa rồi nhảy từ trên núi xuống làm người ta sợ đến không thở được.

Cốc Bình Nhi đưa ngón tay ra quạt vào mặt, cười nói:

- Không biết thẹn, mẹ lớn tuổi như vậy rồi mà còn nhõng nhẽo với cha.

Bạch Tương Dao lườm cô rồi cười nói:

- Mẹ già rồi, còn không nhõng nhẽo thì cha con quên cả mẹ mất, chỉ nhớ được con gái cứng thôi, một lòng thương con mà quên mất còn có một bà vợ nữa chứ.

Cốc Bình Nhi che miệng cười, Cốc Thần Thông lại lộ vẻ lúng túng, tránh khỏi ánh mắt hớp hồn của Bạch Tương Dao, quay đầu sang nói:

- Diêu Diêu, Minh Di.

Thi Diêu Diêu và Minh Di đồng thanh vâng dạ rồi tiến tới. Cốc Thần Thông thản nhiên nói:

- Hai người các người bảo vệ phu nhân, tiểu tử và Doanh bá, đợi ta làm xong mấy việc nhỏ này.

Cốc Bình Nhi bĩu môi nói:

- Cha muốn giải quyết việc mà Bình Nhi lại không giúp được người ư?

Cốc Thần Thông cười cười, vuốt mái tóc dài đen nhánh của cô, thở dài nói:

- Ngoan nào, đứng một bên xem thôi, đừng để bị đánh nhảm.

Cốc Bình Nhi còn muốn làm nũng nhưng thấy nét cười của Cốc Thần Thông dần biến mất, ánh mắt trở nên sắc bén thì trong lòng lập tức lạnh

buốt, bèn biết điều buông tay ra rồi cùng với Bạch Tương Dao lùi sang một bên. Hai mẹ con nhỏ giọng cười đùa với nhau, Cốc Bình Nhi miệng thì cười nói nhưng ánh mắt như vô ý như cố tình không ngừng nhìn về Cốc Chấn đằng xa.

Cốc Thần Thông cười nói:

- Tả Phi Khanh, vừa rồi ta từ đằng sau ra tay khống chế người, chắc trong lòng người không phục phải không.

Tả Phi Khanh khẽ hừ một tiếng. Cốc Thần Thông nói:

- Cụ Mộng Trần vốn là một người phóng khoáng, rất được Đông Đảo chúng ta tôn trọng. Người là con trai duy nhất của ông ấy, nếu ta làm người bị thương thì cũng không nên. Tiên Bích là con gái của Địa Mẫu, ngày trước Cốc mỗ gặp khó khăn vợ chồng bà ấy đã từng mở lưới thả cho ta một mạng, Cốc mỗ ghi khắc trong lòng ngày đêm tìm cách báo đáp. Còn Ngu Chiếu thì người trong Lôi bộ ghét kẻ ác như thù, đều là những hảo hán đường đường, nghe nói lần này hắn đi về phía tây đã thay trời trừng phạt, nhiều kẻ xấu xa phải mất đầu, ngay cả Nguyên Long Tử mà tên hôn quân phái đi kiếm hoa cũng chết trong tay hắn rồi bị treo lên ngọn cờ ở giáo trường tại Nam Kinh...

Còn chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng cười dài cất lên rồi Ngu Chiếu cao giọng nói:

- Kẻ nào lời ông tiếng ve sau lưng ta đấy?

Trong lúc nói chuyện, hắn đã đánh vù một chưởng đẩy Diệp Phạm ra rồi như một trận gió lướt tới, hai tay chống eo lớn tiếng noi:

- Cốc Thần Thông, mấy hôm trước thua ông, lão tử trong lòng rất không phục. Ông đến là tốt lắm, hôm nay phải đánh lại một trận, không chết không dừng tay.

Cốc Thần Thông lắc đầu nói:

- Cốc mỗ mà muốn giết người thì cần gì phải nói nhiều thế này. Ba người các người đều là những nhân vật hàng đầu trong lớp trẻ của Tây Thành, con đường phía trước rộng mở không biết thế nào mà kể, nếu có thời gian tất sẽ trở thành kẻ địch lớn của chúng ta. Đạo trời luôn thay đổi, nếu đến lúc đó mà Cốc mỗ không còn thì chẳng phải là lưu lại mối họa ghê gớm cho con cháu hay sao?

Tả Phi Khanh lạnh nhạt nói:

- Vậy đảo vương có ý gì hay?

Cốc Thần Thông khẽ cười, nói;

- Ý của ta là chỉ cần ba người các người tự phế võ công thì ngay sau trên dưới Đông Đảo nhất định không làm khó cho các người. Còn nếu cảm thấy tự phế võ công là quá khó khăn thì Cốc mỗ ra tay một chút cũng được.

Tả Phi Khanh và Ngu Chiếu nhìn nhau rồi Ngu Chiếu chợt gập người lại cười hô hố. Tả Phi Khanh cũng bật cười, một chút nét cười ngưng đọng trên khóe miệng như có như không, tuy là nam tử nhưng vẫn có một vẻ đẹp dễ kỳ lạ.

Hai người một thì cười điên cuồng, một thì cười hờ hững. Cốc Thần Thông vẫn như không hay biết gì, chắp tay sau lưng mỉm cười nhìn một con kiến trên mặt đất như hết sức say mê. Con kiến đó vừa nhỏ vừa bé nhưng lại kéo xác một con ruồi to gấp mấy lần, con kiến hết sức lôi kéo, đi đi dừng dừng, tiến lên rất chậm.

Mọi người thấy vẻ mặt ông ta kỳ quái thì đều cảm thấy ngạc nhiên. Ngu Chiếu cũng thu lại giọng cười, nhìn kẻ địch lớn trong đời này lộ ra vẻ hiếu kỳ. Cốc Thần Thông chăm chú nhìn giây lát rồi chợt thở dài nói:

- Một con kiến nhỏ nhoi tham sống sợ chết nhưng lại vì một con ruồi chết mà phải lao lực khổ sở, ôi, trời sinh vạn vật tàn nhẫn đến thế là cùng.

Ông ta nói rồi cúi người nhẹ nhàng nhắc con ruồi chết trên lưng con kiến lên. Con kiến đột nhiên mất vật mà nó đang tha đi thì hoảng hốt chạy vòng quanh, mấy cái chân nhỏ cùng chuyển động bò đi mất. Cốc Thần Thông chậm chậm đứng thẳng người dậy, khẽ thở dài nói:

- Thật ra con kiến đó cũng quá ngu ngốc, đã khổ sở như vậy sao không bỏ xuống, chẳng phải tốt hơn sao?

Nói đến đó, ông ta nhìn ba người Ngu, Tả, nét mặt đầy vẻ chán chường mệt mỏi:

- Con kiến bắt quả chỉ công một con ruồi chết, còn những người học võ chúng ta thì cái công chết lưng lại chính là võ công. Nói ra thì võ công có gì khác với con ruồi đó? Một khi có võ công rồi liền phải tranh thắng bại, muốn tranh thắng bại thì phải làm người khác bị thương, đã làm người khác bị thương thì sẽ có cừ hận, đã có cừ hận thì phải có báo thù. Kiếp phù du trăm năm nháy mắt đã trôi qua, một khi có võ công thì liền có thêm bao nhiêu gánh nặng, so với con kiến công ruồi đó còn mệt mỏi hơn nhiều. Đã mệt mỏi như vậy thì tại sao không bỏ nó xuống chứ?

Tiên Bích bất giác bật cười, yêu kiều nói:

- Đảo vương nói vậy sai rồi. Ông khuyên người khác bỏ xuống nhưng bản thân mình thì sao không bỏ?

Cốc Thần Thông lộ một nét cười khổ, ngửa mặt nhìn trời lẩm nhẩm nói:

- Người khác không bỏ xuống thì ta làm sao dám bỏ được?

Tả Phi Khanh thản nhiên nói:

- Nếu chẳng ai bỏ xuống thì cũng chẳng có cách nào.

- Không sai. - Ngu Chiếu cũng nói - Cừu hận cũng được, báo thù cũng xong, đã luyện võ công rồi thì có muốn tránh né cũng không được. Muốn đến thì mặc nó đến, Ngu mỗ quyết không để trong lòng.

Cốc Thần Thông hơi nhú mày, nhìn trời giây lát, vẻ mặt lo âu rồi chợt nói:

- Sắp nổi gió rồi.

Câu nói đó như cơn gió chợt thổi tới đột ngột vô cùng. Ngu, Tả, Tiên ba người ngẩn ra rồi chợt cảm thấy mát mẻ, một trận gió nhẹ đã thổi tới.

Cốc Thần Thông chỉ vào một cây đại thụ gần đó, thở dài nói:

- Cây đại thụ này sẽ bị thổi rụng sáu phiến lá.

Ông ta vừa dứt lời thì gió nhẹ chuyển sang mạnh, lá cây kêu xào xạc nhấp nhô rồi rơi xuống sau phiến lá xanh. Ba người cả kinh, Tả Phi Khanh khiếp sợ thầm nghĩ: “Người này luyện được loại thần thông nào mà có thể hiểu rõ được đạo lý huyền diệu của trời đất? Nếu thực sự để ông ta nói đúng thì sẽ vô cớ làm mất hết oai phong của bên chúng ta.” Y liền lập tức thầm vận công thi triển phép gọi gió, muốn đẩy gió lay cây làm lá cây rơi xuống, không để lời nói của Cốc Thần Thông trở thành sự thật.

Không ngờ tâm pháp vừa mới chuyển động thì Cốc Thần Thông đã quay đầu lại, ánh mắt có vẻ cười rồi chợt đưa một ngón tay lên từ từ điểm ra. Không biết vì sao Tả Phi Khanh cảm thấy một chỉ đó tuy chậm nhưng lại trúng thẳng vào chỗ yếu nhất của “Chu Lưu Phong kinh”. Tả Phi Khanh liền tiếp vận phong kinh hai lần mà đều không thể tránh được chỗ sơ hở, nhất thời không kịp nghĩ nhiều phải lắc người lùi về phía sau.

Cốc Thần Thông cười một tiếng rồi bước dài tới, một chỉ đó chợt chuyển sang nhanh, chỉ trong chớp mắt đã cách mi tâm Tả Phi Khanh không đầy mấy phân.

Ánh sáng trắng lóe lên, tiếng mèo kêu sắc nhọn. Đất đá dưới chân Cốc Thần Thông bật lên biến thành một bức tường đất tròn cuộn chặt lấy hai chân ông ta.

Cốc Thần Thông ừm một tiếng, không thềm quay đầu lại mà xoay tay chụp hờ một cái, lại nghiêng nhiên chụp trúng đạo rồng điện vô hình kia. Đạo ánh sáng trắng đó giống như vật sống, vùng vẫy trong tay ông ta một lúc rồi chợt biến mất.

Cốc Thần Thông nhẹ nhàng tung mình lên, thân nhiên đập lên đầu tường. Bức tường đất đó còn chưa kịp mọc lên cao thì bỗng tụt vù xuống rồi trở lại bằng phẳng như trước, giống như bị một cước của ông ta đập bằng.

- Meo.

Bắc Lạp Sư Môn kêu thảm, chân khí Tiên Bích hỗn loạn như bị cước đó đập vỡ, khuôn mặt nháy mắt đã trắng bệch, hai chân phát run. Cô bỗng cảm thấy đầu vai đau nhói rồi Tả Phi Khanh tóc trắng bay bay, kéo cô bốc lên không trung.

- Xuống đây.

Cốc Thần Thông quát khê một tiếng, Tả Phi Khanh còn chưa nhìn rõ động tác của ông ta thế nào thì Cốc Thần Thông đã xông tới nơi, cánh tay dài ra nắm chặt chân trái Tả Phi Khanh. Một luồng chân khí mạnh vô cùng thấu vào kinh mạch, thế như chẻ tre thẳng tới Đan Điền. Tả Phi Khanh hai má đỏ bừng lên như sắp vọt ra máu.

- Đi!

Lại có tiếng quát vang như sấm, Ngu Chiếu đã chụp lấy gót chân phải của Tả Phi Khanh.

Trong giây lát tóc trắng của Tả Phi Khanh dựng ngược cả lên, hổ khẩu Cốc Thần Thông chấn động mạnh rồi ông ta chợt bị vượt tay phải kêu lên ngạc nhiên.

Tả Phi Khanh bay lên kéo theo Tiên Bích, Tiên Bích đập trên đầu vai Ngu Chiếu, Ngu Chiếu lại nắm gót chân phải Tả Phi Khanh. Ba người nổi thành vòng tròn giống như đang làm xiếc vậy. Tiên Bích chợt khẽ giọng nói:

- Cẩn thận, thần thông của người này kỳ quái, như có thể nhìn ra chỗ mạnh yếu trong chân khí của chúng ta. Ngu Chiếu, anh còn nhớ không, Cốc Chấn đã từng nói võ công của cha hắn gọi là “Thiên tử xem khí, cười nói giết người”.

Cốc Thần Thông chấp tay sau lưng lặng lẽ nhìn ba người, vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt vẫn không hề tan biến. Võ công của ông ta như thần, trong vòng trăm trượng có thể nghe được tiếng lá rơi, nghe câu nói đó thì bất giác khẽ cười, thở dài nói:

- “Thiên tử xem khí, cười nói giết người”, nói vậy là đề cao con người của Cốc mổ quá rồi.

Nói rồi nhấc chân tiến tới một bước. Bước đó rất thản nhiên nhưng lại vượt hơn một trượng.

Trong nháy mắt Ngu Chiếu theo bước ông ta tiến tới thì cũng lùi lại hơn trượng. Tư thế của ba người như cũ, chỉ có hơi chút biến đổi. Nét đỏ trên mặt của Tả Phi Khanh đã dần bớt đi, dần dần khôi phục lại sắc mặt trắng như ngọc.

Cốc Thần Thông nhìn ba người rồi chợt cười nói:

- Phong lôi tương hổ, lấy đất làm trụ. Chân khí chủ nhân hai bộ Phong, Lôi kết hợp lại có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, thêm vào thổ kinh của Địa bộ làm then chốt chuyển hóa hai kinh lực Phong, Điện, loại bỏ những chỗ xung đột tạp nham, kết nối thành vòng hòa hợp như vậy quả thật khó mà không chế được.

Ông ta vừa nói vừa nhìn ba người, mặt lộ nét cười nhàn nhã giống như xem hoa ngắm trăng vậy.

Ba người ngược lại mồ hôi như mưa, không biết vì sao ánh mắt thờ ơ của Cốc Thần Thông nhìn tới lại như xuyên thẳng vào những chỗ thâm sâu trong tâm hồn.

Cốc Thần Thông từ từ cười nói:

- Lôi Đế Tử tình tình cứng rắn rõ ràng nhưng lại lỗ mãng, còn võ công thì hùng mạnh có thừa mà không đủ tinh tế. Phong Quân Hầu tính tình lạnh nhạt nhưng lại lưu luyến những điều nhỏ nhặt, không đủ chí tiến thủ nên mạnh về đánh vào chỗ yếu của kẻ địch nhưng không thể tìm chiến thắng trong nguy hiểm. Còn Tiên Bích tóm lại là việc gì cũng cầu toàn, cái gì cũng lo lắng nên không thể quyết đoán đúng lúc, thua thiệt kém người. Con người ta sinh ra có tính cách, tính cách hóa tinh thần, tinh thần hóa khí. Ba người các người có tình tình thế nào thì chân khí luyện ra cũng có tính tình như thế. Vì vậy đánh vào tâm thì phá được khí, mà đánh vào khí thì phá được tâm...

Ông ta tuyệt không liếc nhìn ra tay mà chỉ miệng cười nói, chân bước tới, ba người đối diện thì lại phải lùi từng bước mà không dám thay đổi tư thế. Ba người bọn họ đều là cao thủ thời nay, kiến thức rất rộng, vừa mới giao đấu thì đã phát hiện ra mấy phần bí ẩn bên trong. Thì ra thuật “Thiên tử xem khí” của Cốc Thần Thông rất ảo diệu thần kỳ, có thể dựa vào tính tình của đối thủ để khắc chế chân khí, lại có thể dựa vào chân khí của đối

thủ để đánh vào những điểm yếu trong tính cách, cứ lặp lại như vậy cho đến khi cả chân khí lẫn tâm chí của đối phương đều bị phá vỡ hết.

May mà chân khí, tính cách của Ngu, Tả đều có thể hỗ trợ lấp chỗ trống cho nhau, còn Tiên Bích lại giỏi về đứng giữa điều phối, vừa may có thể hóa giải được những chỗ xung đột trong chân khí và tính cách của hai người kia. Vì vậy ba người trước sau vẫn dính liền thành một khối, tính cách chân khí đều tạo thành vòng tuần hoàn bổ sung hỗ trợ cho nhau. Nhưng nếu tư thế biến đổi, khí thể khác đi thì với sự lợi hại của Cốc Thần Thông lập tức sẽ rơi vào thế thất bại.

Trong ba người thì Ngu Chiêu vừa phải chịu trọng lượng của hai người, lại vừa phải di chuyển chống lại Cốc Thần Thông nên rất tốn sức lực tâm trí, lùi được chục bước thì với sức lực khiếp người của y mà cũng đã phải khễ thở phì phò.

Bỗng nghe tiếng tụng kinh du dương truyền tới, Cốc Thần Thông chợt dừng chân thân nhiên quay đầu nhìn qua. Chỉ thấy trên con đường xa xa một đám hòa thượng có già có trẻ đang đi tới, một lão tăng cao lớn trong số đó bỗng chạy như bay đến gần trừng mắt nhìn Diêu Tình rít giọng nói:

- Con nữ yêu quái được lắm, quả nhiên là người.

Ông ta hét xong, thấy Diêu Tình nhắm mắt bất động thì chỉ cho rằng cô cố ý lơ đi nên trong lòng lại càng tức giận, gầm lên:

- Yêu quái, ngươi đã đánh người bị thương mà tưởng rằng không lên tiếng là xong ư?

Nói xong thấy Diêu Tình vẫn không thèm để ý thì lập tức giận dữ hết sức, xoay tay đánh tới một chưởng.

Cốc Chấn đằng xa nhìn thấy thì kinh hãi, Diêu Tình bị khóa sáu loại nhận thức, chẳng khác gì một cái xác không, chắc chắn không cách nào

chống lại được sự tấn công từ bên ngoài. Hắn đang hốt hoảng thì chợt thấy bóng xanh loáng lên rồi Trầm Tú vượt qua mọi người tiến tới đánh ra một quyền.

Quyền chưởng gặp nhau, thân thể hòa thượng đó rung lên, mặt nổi lên màu máu. Trầm Tú thì lùi lại hai bước, níu vào cây cối để dừng lại rồi rít giọng kêu lên:

- Người có phải là hòa thượng không? Sao dám làm loạn đánh người?

Vị lão tăng đó tiếp xong một quyền thì cũng cảm thấy kinh hãi, liền thẳng người dậy nói:

- Lão nạp là Tính Minh, giám tự ở chùa Tam Tổ, người là kẻ tiểu bối từ đâu đến? Có thể tiếp được một chưởng của ta, bản lĩnh cũng không phải thấp kém, sao không báo tên hiệu ra.

- Thì ra là con lừa ngốc của chùa Tam Tổ. – Trầm Tú cười nhạt nói – Tiểu gia họ Trầm, tên là Tú, danh hiệu là tổ tông của người.

Diêu Tình đã làm loạn một trận ở chùa Tam Tổ, dùng “Ác Quỷ thứ” làm bị thương không ít tăng nhân. Loại gai đó vốn có chất độc đặc biệt, không phải chính cô thì không giải cứu được. Đám người Tính Giác không làm thế nào được nên căm hận Diêu Tình đến cùng cực, liền hạ lệnh cho tăng nhân trong chùa tìm kiếm khắp núi, nếu còn sống phải tìm ra người, nếu chết rồi phải tìm thấy xác. Đúng lúc vừa rồi Trầm Chu Hư từ quán Gia Bình tới đây, bị tăng nhân trong chùa Tam Tổ nhìn thấy, phát hiện ra trong nhóm người lại có “yêu nữ” đã từng đến chùa đánh người thì vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội vàng về chùa bẩm báo. Tính Giác được tin thì lập tức dẫn các cao thủ trong chùa đuổi tới.

Tính Minh tính nết nóng nảy, vừa thấy kẻ địch thì mắt đỏ ngầu lên, không chịu nói chuyện mà đã dùng võ lực. Ông ta nghe Trầm Tú nói vậy thì dùng dùng nổi giận, tay trái dùng “Điều Long trảo”, tay phải dùng

“Nhất Thần quyền” đánh ra. Thân hình ông ta cao lớn, lúc này quyền cước cùng đánh tới khí thế ghê người.

Mấy ngày vừa rồi Trầm Tú phải chịu đủ thứ khổ nhục nên đang bức mình vì bao nhiêu oán độc trong lòng chưa tìm được chỗ để trút giận, hẳn thấy vậy thì kêu lên “Hay lắm” rồi triển khai “Tinh La tán thủ” nhắm vào chỗ yếu của đối thủ, đánh riết vù vù khiến cho Tịch Minh không kịp chống đỡ.

“Trấn Ma lục tuyệt” của chùa Tam Tổ vốn từ “Đại Kim Cương thần lực” hóa thành nên lực mạnh đánh vững, nhưng không sở trường về biến hóa linh hoạt nên đấu với “Tinh La tán thủ” thì lập tức hiện ra chỗ yếu kém. Tịch Minh hờ đông lộ tây, đánh được một lúc chợt nghe Trầm Tú quát lên một tiếng “Trúng” rồi ngực trái đau đớn, đã bị dính một chỉ. Tịch Minh vừa kinh hãi vừa tức giận nhảy lùi lại, không ngờ Trầm Tú đã lén ra sau lưng, bốp một tiếng lưng lại bị trúng một chưởng. Cổ họng Tịch Minh phát ngọt ngã về phía trước, lúc nhào tới thì chợt sử ra một chiêu “Hổ Vĩ cước” như gió đá ngược lại. Trầm Tú kêu lên một tiếng rồi đột nhiên nhảy ra ngoài.

Tịch Minh thừa thế quay người lại, những chỗ bị trúng chỉ trúng chưởng đau đớn không chịu nổi, may mà ông ta có thần công hộ thể mạnh mẽ nên còn chưa bị thương nặng. Tịch Minh lập tức không dám chậm trễ giờ chưởng ngang ngực chăm chăm nhìn Trầm Tú, nhưng lại thấy hắn ôm đầu gối bên trái khập khà khập khiễng, mặt lộ vẻ đau đớn thì biết rằng bản thân mình trong lúc nguy hiểm đã giành được thắng lợi, đá trúng đầu gối hắn. Nhìn tình hình đó thì nếu đầu gối chưa vỡ nát cũng không thể vận dụng như bình thường nữa rồi.

Tịch Minh mừng rỡ vô cùng, liền quát lớn một tiếng rồi cong người lao tới chụp ra một trảo. Mắt thấy sắp thành công thì chợt thấy trên mặt Trầm Tú hiện ra nụ cười quỷ quyệt, Tịch Minh giật mình chưa kịp biến chiêu thì thân pháp của Trầm Tú chợt nhanh vọt lên, tay trái gạt trảo của Tịch Minh,

ngón trỏ và ngón giữa tay phải hợp lại điểm và huyệt Kỳ Môn dưới ngực ông ta.

Võ công Tính Minh tuy cũng khá nhưng sống lâu trong chùa, không biết đến những điều dối trá quỷ quyệt nói trần thế nên vạn lần không ngờ Trầm Tú đột ngột dùng kế giả bị thương để dụ địch. Ông ta chỉ cảm thấy chỗ trúng chỉ đau nhói rồi cả người chột mềm nhũn ra.

Trầm Tú đã ra tay thì tuyệt không nhẹ nhàng, một tay hấn điểm huyệt còn một tay chột múa lên đập vào đỉnh đầu Tính Minh. Lúc này chột nghe có người quát vội một tiếng:

- Tránh mau.

Rồi gió mạnh tạt vào mặt. Trầm Tú ngạt thở mờ mắt, chỉ biết lắc người tránh đi rồi định thần nhìn lại thì đã thấy một lão tăng gầy đét đứng cạnh Tính Minh, đang chăm chú nhìn mình về mặt kinh hãi nghi ngờ. Trầm Tú bất giác tức giận nói:

- Lão tặc ngu xuẩn, ngươi là ai?

Vị lão tăng đó nhú nhú mày rồi từ từ nói:

- Ta là Tính Giác, trụ trì chùa Tam Tổ.

Ông ta không như Tính Minh, mắt thấy ở đây người nào cũng oai phong không phải tầm thường thì trong lòng đã sớm nghi ngờ, sau đó trông thấy võ công của Trầm Tú thì lại càng kinh hãi. Ông ta có con mắt lão luyện giỏi nhìn người, trông thấy khí độ của Trầm Chu Hư liền biết rằng địa vị của lão càng lớn hơn Trầm Tú nên lập tức chấp tay thi lễ, cười nói:

- Xin hỏi danh hiệu của túc hạ?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Tại hạ là Trầm Chu Hư, đến quấy nhiễu nơi này thật là hổ thẹn.

Mặt Tính Giác biến sắc, kinh hãi nói:

- Thiên Toán tiên sinh ư?

Trầm Chu Hư lại cười, chỉ tay nói:

- Vị này là “Bất Lộ Hải Nhân”, vị kia là “Cửu Biến Long Vương”, mặc áo xám là “Lôi Đế Tử”, áo trắng là “Phong Quân Hầu”, vị cô nương áo đỏ là Tiên Bích của Địa bộ, còn vị mặc áo bào rộng tay áo lớn đó chính là vua của Đông Đảo, Cốc Thần Thông.

Tính Giác càng nghe mặt lại càng trắng bệch, ấp úng nói:

- Thiện tai, thiện tai, Đông Đảo và Tây Thành hội họp ở đây, thật khiến bản tăng không thể tưởng được.

Ông ta nói rồi lại nhìn Diêu Tình, nhíu mày nói:

- Thiên Toán tiên sinh, tăng nhân trong chùa chúng tôi bị cô nương đó đánh độc, tình trạng rất thê thảm, nếu không cứu chữa thì sợ rằng chỉ có chết mà thôi.

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Bọn họ sống hay chết thì có liên quan gì đến chúng ta? Thần tiên đánh nhau, người thường gặp vạ. Các cao thủ đương thời giao chiến ở đây, nếu người biết điều thì mau mau rút đi, nếu không lúc đánh nhau làm bị thương nhầm đám con cháu của người thì chẳng dễ coi đâu.

Tính Giác đảo mắt nhìn lướt xung quanh, thấy Cốc Thần Thông chấp tay đứng giằng co với Ngu Chiếu, Tả Phi Khanh thì bất giác thầm nghĩ: “Hay lắm, Đông Đảo và Tây Thành tuy lợi hại nhưng hai hổ cắn nhau tất có một con bị thương. Ta hay ngồi xem thắng bại, chỉ cần tình thế trở nên

hỗn loạn là có thể cướp lấy con yêu nữ kia để bỏ chạy.” Ông ta vừa nghĩ như vậy thì liền cười nói:

- Lão nạp lâu nay ở trong nơi hoang dã, kiến thức lạc hậu khó gặp được cao nhân. Hôm nay may mắn gặp được lần tụ hội của các cao thủ thì chẳng phải là phúc cả đời ư? Bần tăng không dám tham lam, chỉ xin từ xa quan sát một chút là được.

Ông ta nói đến đó bỗng thấy ánh mắt của Trầm Chu Hư chiếu đến như có ý nghĩa sâu xa, tuy ánh mắt không sắc bén nhưng ý đồ của Tính Giác như bị nhìn thấu hết cả, tim nhảy liên dưng lên rồi cười gượng một tiếng định kéo đám tăng nhân lùi sang một bên. Không ngờ Diệp Phạm chưa phân được thắng thua với Ngu Chiêu thì đối thủ đã bỏ đi, bản thân mình lại không thể tranh giành đối thủ với đảo vương nên đang cảm thấy buồn bực, hân bỗng thấy đám hòa thượng này lén lén lút lút thì trong lòng không ưa, liền quát lên:

- Có gì mà xem chứ? Đây là chỗ hai phái chúng ta giải quyết thù oán cũ, người không liên quan không thể ở lại. Nếu muốn ở lại thì trước hết phải tiếp của Diệp một chưởng, tiếp được thì có thể đứng lại, tiếp không được thì, ha ha, phải tự cầu có phúc lớn thôi.

Tính Giác nhíu mày, cố tỏ vẻ kinh hãi nói:

- Diệp thí chủ là một cao thủ, bần tăng nghe tiếng đã lâu, cần gì phải ngang ngược như vậy?

- Ta ngang ngược thì sao? – Diệp Phạm cười nhạt nói – Đại hòa thượng, hoặc là ở lại, hoặc là tiếp một chưởng của ta, phải chọn một trong hai điều đó, người tự quyết định đi.

Tính Giác hết sức lúng túng, “Bất Lộ Hải Nhân” danh động tám phương, võ công hùng mạnh đến mức nào ông ta đã từng nghe nói tới, tự

biết nếu hết sức đối phó thì cũng có thể tiếp được một chưởng của hắn, nhưng các tăng nhân khác thì tuyệt không có cái khả năng đó.

Tính Giác thay đổi ý nghĩ mấy lần, thầm nghĩ: “Bị con yêu nữ kia làm loạn, thương vong đã nhiều, nếu lại động đến Bất Lậu Hải Nhân thì chỉ sợ chùa Tam Tổ chẳng còn lấy một mạng.” Ông ta nghĩ rồi thở dài, nói:

- Đi thôi.

Tính Giác quay người định bỏ đi thì chợt nghe một người cười nhạt nói:

- Quả thật tầm thường, Tính Giác nhà người cũng tính là một nửa đệ tử Kim Cương môn, lại bị thằng trẻ con Đông Đảo này dọa cho cúp đuôi bỏ chạy, làm mất hết cả oai danh của các đời tổ sư.

Diệp Phạm nghe vậy thì mày rậm nướng lên đưa mắt nhìn qua, thấy đằng xa có một lão tăng áo đen, cao lớn gầy nhom đi đến, hai má hõm sâu nhìn rất yếu ớt, nhưng ánh mắt thì lại sáng rực lấp lóe khiếp người.

Tính Giác biết người đó chính là Tính Hải thì bất giác ngạc nhiên: “Mấy ngày không gặp lão này, sao vừa thò mặt ra đã to mồm?” Ông ta lập tức thản nhiên nói:

- Tính Hải sư đệ, mấy ngày nay người không ở trong chùa mà đi đâu vậy? Rồi chùa không báo cáo chính là phạm vào quy định trong chùa đấy.

Tính Hải cười nói:

- Bần tăng rời chùa không báo cáo bất quá chỉ bị nhốt một ngày. Phương trượng sư huynh có thù không báo, thả cho kẻ địch đi thì sẽ phải xử như thế nào đây?

Tính Giác thấy vẻ mặt ông ta rạng rỡ tươi cười, không như dáng điệu bệnh tật ngày trước thì sự nghi ngờ trong lòng lại tăng thêm mấy phần, nói:

- Ta có thù không báo, thả kẻ cừu địch thế nào chứ?

Tính Hải nói:

- Con yêu nữ này làm loạn chùa Tam Tổ, đánh đệ tử chúng ta bị thương thì có tính là kẻ địch không?

Tính Giác nói:

- Tất nhiên tính là kẻ địch rồi.

Tính Hải nói:

- Đã là kẻ cừu địch mà người lại để mặc kẻ địch không quan tâm tới, dẫn người bỏ đi thì có coi là có thù không báo, cố ý thả địch không?

Tính Giác lắc đầu nói:

- Việc có lúc tiến lúc lùi, thế có lúc mạnh lúc yếu. Hôm nay là lúc Đông Đảo và Tây Thành giải quyết ơn oán cũ, chùa Tam Tổ chúng ta không nên chen vào, đợi họ xong việc rồi sẽ lại đuổi bắt con yêu nữ đó không chậm trễ.

Cặp lông mày xám trắng của Tính Hải giương lên rồi chợt cười dài âm ỉ, tiếng cười trầm hùng chấn động tai mọi người lên oong oong. Đám tăng nhân chùa Tam Tổ đều biến sắc, Diệp Phạm cũng hơi nhú mày, nặng nề hừ một tiếng.

Tính Hải cười xong thì lớn tiếng nói:

- Đông Đảo thì sao? Tây Thành thì sao? Chỉ cần Kim Cương nổi giận thì trước lật nhào Đông Đảo, sau phá hủy Tây Thành.

Lời này vừa nói ra thì xung quanh liền im bật, mấy chục ánh mắt cùng nhìn vào Tính Hải, có người kinh hãi, có người tức giận, lại có người ít

nhiều ngổ ngàng.

Tính Giác trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận: “Lão Tính Hải này hàng ngày có bệnh đeo đẳng trên người nên lá gan nhỏ tí, sao mới vài ngày không gặp mà không chỉ không còn vẻ bệnh tật, nội công tiến xa mà còn như biến thành một người hoàn toàn khác, từ trên xuống dưới đều lộ vẻ đáng ghét.” Ông ta hơi trầm ngâm rồi chợt cười nói:

- Tính Hải sư đệ, các đại cao thủ của Đông Đảo và Tây Thành ở đây, người buông lời cuồng vọng có dựa vào gì không? Nếu không có gì làm căn cứ thì chỉ sợ hôm nay khó mà rời được khỏi nơi này.

- Muốn có căn cứ thì có gì là khó? – Tính Hải khẽ cười, bước đi thoải mái đến gần Tính Giác, mỗi bước chân đều lưu lại trên mặt đất dấu vết sâu ba phân rõ nét chính tề như dùng đao khắc xuống.

Tính Giác hơi biến sắc mặt, hòa thượng Tâm Không đứng bên cạnh thấy các tăng nhân ai cũng lộ vẻ sợ hãi thì bất giác thầm nghĩ: “Lúc nguy hiểm mới biết kẻ anh hùng, nếu lúc này ta ra mặt thì ngày sau phương trượng nhất định sẽ nhìn ta bằng con mắt khác.” Hắn nghĩ đến đó thì bị lợi lộc làm mờ mắt, liền đột ngột quát lên:

- Tính Hải sư thúc, cho dù người võ công cao hay thấp thì cũng không thể phạm tới kẻ bề trên, vô lễ với phương trượng được.

Nói rồi tung mình xông lên hung dữ đánh ra một chưởng về phía Tính Hải.

Tính Hải nhìn hắn đánh tới thì cười hề hề không né tránh, thân hình hai người vừa giao nhau liền nghe rắc một tiếng, cơ thể Tâm Không giống như tờ giấy nhẹ nhàng văng ra cả trượng, không kịp kêu tiếng nào đã ngất đi.

Đám tăng nhân chùa Tam Tổ đều rất kinh hãi ngạc nhiên, tim đập thành thịch loạn lên, xông lên thì không được mà không xông lên cũng không

xong. Cho dù có đứng im bất động cũng không thể vì Tính Hải đã tiến thẳng tới, các tăng nhân đứng đầu va vào người lão đều bắn văng ra nghệt thở ngất xỉu.

Trong chốc lát Tính Hải đi liền năm bước, hất văng năm người, đám tăng nhân bất giác không tự chủ được phải lùi ra tránh đường. Tính Trí thấy lòng người dao động thì hết sức nóng nảy, liền cao giọng nói:

- Triêm Y Thập Bát diệt (mười tám thế nắm quần áo để ném văng đi) thì có gì đáng khoe khoang chứ?

Ông ta đem thần thông của Tính Hải bôi thành “Triêm Y Thập Bát diệt” có ý muốn ổn định lòng người. Nhưng tăng nhân có chút hiểu biết sẽ lập tức phát hiện ra võ công của Tính Hải chắc chắn không giống như “Triêm Y Thập Bát diệt”. Môn ném người kia là môn mượn lực đánh người, dùng lực của người khác để ném đi, còn Tính Hải thì lại toàn dựa vào thần lực của bản thân để dùng sức huých văng đám tăng nhân. Số tăng nhân này hầu hết đã tập võ từ nhỏ, thế đứng vững vàng nhưng đối mặt với Tính Hải thì đụng vào là bay mất, còn thua đứa trẻ con mới học bước đi.

Tính Hải cười nói:

- Đã không đáng khoe khoang thì sư huynh thử một chút được chứ?

Nói rồi đi về phía Tính Trí. Đừng nói Tính Trí nội thương chưa khỏi mà cho dù khỏe mạnh bình thường cũng không dám va chạm với lão, có điều đã lớn tiếng nói rồi thì không thể nuốt lại. Trong lúc hoảng hốt Tính Trí liền xoay cổ tay rút ra một cây chủy thủ đâm vào ngực Tính Hải.

Tính Hải không thêm động đậy, để mặc ông ta đâm tới. Chủy thủ của Tính Trí đâm vào ngực như đâm vào tấm sắt, hồ khẩu chấn động đau nhói. Ông ta vội chuyển ý nghĩ, kêu lên:

- Có chút Thiết Bố Sam mà cũng đem ra diễn trò.

Lòng dạ ông ta vốn độc ác, đã làm thì không nường tay, liền xoay chủ thủ chém vào mắt trái Tính Hải.

Trên đời này cho dù có thần công tuyệt kỹ thế nào thì cũng không thể luyện cho hai mắt cứng như sắt đã được. Đám tăng nhân thấy Tính Hải vẫn đứng yên bất động thì đều thất thanh kêu rầm lên, trông thấy đao vừa chém vào mắt thì mắt trái của Tính Hải chột nhắm lại. Cây chủ thủ đó vừa bị cản trở liền dừng hẳn lại không thể tiến tới nữa. Cổ tay Tính Trí chuyển động ấn đẩy, vẻ mặt khổ sở mồ hôi toát ra ròng ròng.

Mọi người thấy tình hình đó thì đều ngạc nhiên, sau khi nhìn kỹ liền đồng thanh kêu lên kinh hãi. Thì ra cây chủ thủ đó chưa kịp đâm vào mắt thì đã bị mi mắt trên dưới của Tính Hải giữ chặt lại không thể đâm tới được.

Tính Hải mặt vẫn giữ nét cười, đưa một ngón tay ra búng lên trên, liền nghe choang một tiếng rồi cây chủ thủ gãy đôi. Tính Trí hồn bay phách tán nào còn dám khoe mẽ, liền cầm thanh chủ thủ gãy nhảy vội về phía sau. Tính Hải cầm lấy mũi chủ thủ rồi vung tay ra, biến thành một vệt sáng trắng bắn thẳng vào mặt Tính Trí.

Tính Trí không kịp tránh né nhưng gió mạnh nổi lên rồi một ống tay áo rộng lẳng không quét tới cuốn lấy mũi chủ thủ đó. Không ngờ trên chủ thủ có ẩn chứa kình lực rất mạnh, soạt một tiếng đã đâm thủng tay áo bắn ra. Người kia ngạc nhiên kêu lên, chưa kịp biến chiêu thì Tính Hải chột lao tới còn nhanh hơn cả mũi chủ thủ kia rồi vỗ vào không khí một chưởng. Tính Trí bỗng cảm thấy một luồng lực lớn nhẹ nhàng đẩy tới khiến thân thể không tự chủ được bay vụt về phía sau. Chỉ nghe phập một tiếng, mũi chủ thủ đó đã cắm xuống trước mũi chân, sáng lên lấp lóe.

Tính Trí sợ hãi tới mức cả người toát mồ hôi lạnh, đưa mắt nhìn ra thì Tính Hải đã đứng cách Tính Giác mấy thước đối diện với nhau.

Người phất tay áo chính là Tính Giác, ông ta không cần được chủ thủ thì bất giác nóng mặt lên. Có điều đã cười lên lưng hổ thì khó xuống, hôm nay nếu không dùng võ công áp chế được Tính Hải thì nhất định sẽ mất hết uy tín. Ông ta lập tức chấp tay cười nói:

- Võ công sư đệ tiến bộ nhiều, thật là đáng mừng, đáng kính. Tính Giác bất tài, xin được chỉ giáo mấy chiêu.

Tính Hải cũng cười nói:

- Nói hay lắm, hay lắm, sư huynh không cần phải khách sáo.

Tính Giác thấy lão cười hì hì thì trong lòng tức giận, lập tức hít dài một hơi rồi tư thế trầm xuống, từ từ đánh ra một quyền. Tính Hải khẽ cười rồi cũng trầm người xuống vùng quyền đánh ra.

Hai người đều dùng ra “Nhất Thần quyền”, chiêu thức như nhau nhưng quyền phong lại mạnh yếu khác xa. TÍNH GIÁC chỉ cảm thấy quyền phong phía đối diện như một bức tường đá lừng không ép tới, quả thật không có khe hở nào có thể lợi dụng thì bất giác trong lòng chấn động mạnh, liền lấy chân trái làm trục đột ngột co người lách qua quyền phong rồi chụp tới dưới nách TÍNH HẢI.

Chiêu đó là sát thủ trong “Điều Long trảo”, có thể đánh ra từ góc độ không thể đánh, trước đây Ngự hòa thượng cũng chỉ truyền cho một mình TÍNH GIÁC, đó chính là tuyệt kỹ độc môn của TÍNH GIÁC, không chỉ góc độ khéo léo mà chỉ kinh cũng sắc nhọn, chuyên phá các loại chân khí hộ thân.

Không ngờ ông ta vừa chuyển động thì TÍNH GIÁC cũng chuyển động thân mình co lại y hệt, lách qua trảo rồi lại vùng trảo chụp tới dưới nách TÍNH GIÁC. TÍNH GIÁC kinh hãi, trảo bên phải ông ta chụp ra, trảo bên trái phòng thủ đánh tới. TÍNH HẢI thấy vậy cũng đưa trảo trái đánh ra. Trong chớp mắt trảo trái người này đối chọi với trảo phải người kia và ngược lại, mười ngón tay va vào nhau liền nghe tiếng lách cách vang lên, TÍNH GIÁC

kêu lên đau đớn rồi rút tay lại, phất một chiêu “Đại Phạm thiên” về phía Tính Hải.

Tính Hải khẽ cười, cũng thu trao phất tay áo ra, hai ống tay áo cuốn vào nhau. Tính Giác vận kinh lực kéo một cái thấy đối phương không hề động đậy, trong lúc nóng nảy ông ta cũng không kể gì đến thân phận nữa, liền giậm dữ quát một tiếng rồi tung chân lên, một chiêu “Hổ Vĩ cước” đá thẳng vào hạ âm đối thủ.

Không ngờ vừa mới tung chân ra thì Tính Giác chợt thấy trước mặt bóng chân loang loáng, Tính Hải cũng đã đá ra. Hai chân đấu nhau, bấp chân Tính Giác chợt truyền ra cảm giác đau đớn rồi rắc một tiếng đã gãy làm đôi.

Tính Giác đau đớn gào lên một tiếng, chống một chân còn lại nhảy lùi về phía sau. Cái chân gãy quả thật hết sức đau đớn, người vừa rơi xuống đất đã lăn lộn kêu la, hai mắt trừng trừng nhìn Tính Hải mồ hôi toát ra đầm đìa. Tính Hải cũng không đuổi theo mà thu thế chấp tay, mặt lộ vẻ cười cười.

Tăng nhân chùa Tam Tổ im bật, trong lòng kinh hãi không biết bao nhiêu mà kể. Phải biết vừa rồi chiêu thức của hai người hoàn toàn giống hệt nhau, kết quả Tính Giác gãy tay gãy chân, còn Tính Hải lại chẳng việc gì. Sự chênh lệch về công lực thật sự khó tính ra được.

Tính Giác mặt xám như tro, miệng run rẩy rồi chợt run giọng nói:

- Người, người thật sự đã luyện được rồi ư?

Tính Hải cười nói:

- Không sai.

- Không thể. – Hai mắt Tính Giác trợn lên rồi chột rít lên the thé – Ngươi hòa thượng, Ngươi hòa thượng đã chết rồi mà.

Tính Hải cười nói:

- Người tuy đã chết nhưng ý niệm, phương pháp vẫn còn. Theo đúng cách tập luyện vẫn có thể thành chính quả.

Tính Giác da mặt co giật dữ tợn như quỷ, rít lên:

- Không thể, không thể như vậy được...

- Sư huynh cố chấp quá rồi. – Tính Hải cười cười nhìn đám tăng nhân, cao giọng nói – Tiên sư Ngươi hòa thượng bất hạnh mất ở Đông Doanh, lúc còn sống đã từng đem phép Đại Kim Cương truyền thụ cho tiểu tăng. Tiểu tăng tuân theo ý nguyện của tiên sư, từ giờ về sau chính là truyền nhân đời thứ bảy của Đại Kim Cương môn.

Câu này vừa nói ra đi các tăng nhân náo loạn, còn Tính Giác thì ngơ ngẩn trừng trừng nhìn Tính Hải một hồi rồi chột biến hăn sắc mặt, phun ồa ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn trắng rồi ngất xỉu đi.

Xung quanh im lặng một hồi rồi chột có người lớn tiếng nói:

- Phật Tổ phù hộ, Kim Cương môn cuối cùng đã có người kế thừa. Từ giờ về sau, chùa Tam Tổ chúng ta có thể tạo thế chân vạc với Đông Đảo, Tây Thành, oai chấn vô lâm rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy Tính Trí chấp tay, dáng vẻ trang nghiêm, vừa nói vừa tiến tới trình trọng thi lễ với Tính Hải, kính cẩn nói:

- Tiểu tăng Tính Trí, xin ra mắt phương trượng đại sư.

Vừa rồi ông ta còn múa may chủy thủ, bây giờ đã ra vẻ hết sức ân cần. Đám tăng nhân vừa kinh hãi vừa tức giận nhưng cũng không chịu thua kém

người khác, liền thi nhau cúi người thi lễ, đồng thanh nói:

- Tiểu tăng xin ra mắt phương trượng đại sư.

Tính Hải đưa mắt quét ra, thấy dưới ánh mặt trời đầu trục lỗ nhố sáng bóng, trong nháy mắt lão cảm thấy những oán hận ngày trước đều biến mất cả, một cảm giác mừng vui cuồng dại bùng lên trong lòng, bất giác đặc ý buông tiếng cười dài ầm ỹ.

Còn chưa cười dứt thì chợt nghe một tiếng hừ khế rồi có người lạnh nhạt nói:

- Trước lật nhào Đông Đảo, sau phá đổ Tây Thành, có phải là do người nói không?

Tính Hải thu lại nét cười, chăm chú nhìn Diệp Phạm thản nhiên nói:

- Lão nạp nói đấy, vậy thì sao?

Diệp Phạm phì một tiếng, tức giận nói:

- Con mẹ con lừa ngốc nhà người lão toét thật. Trước hết chưa nói con lừa già ngu ngốc nhà người có bao nhiêu bản lĩnh, riêng câu đó của người cũng đã có vấn đề rồi. Vì sao lại trước lật Đông Đảo sau phá Tây Thành? Nếu người không đảo ngược câu đó, đổi thành “trước phá Tây Thành, sau lật Đông Đảo” thì, hừ hừ, Diệp mỗi hôm nay sẽ dần người nát ra như bùn.

Mọi người nghe vậy thì đều dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Lật trước với lật sau thì có gì khác nhau?” rồi đưa mắt nhìn qua thì thấy Tính Hải vẻ mặt âm trầm, hiển nhiên vô cùng tức giận. Phải biết đêm hôm đó lão lừa Lục Tiệm biết được ba mươi hai thân tướng một cách chính xác, đem “Đại Kim Cương thần lực” khổ luyện bao năm nay đưa vào con đường đúng thì trong vài ngày võ công đã tiến bộ vượt bậc, ngày đi ngàn dặm. Tuy lão bị Hồn hòa thượng đùa nghịch một phen, trong lòng vẫn canh cách nhưng trải qua

mấy ngày khổ luyện, có được sự tiến bộ lớn lao thì tự cho rằng người bí mật đêm đó có quay lại cũng có thể dễ dàng đối phó được.

Mấy chục năm nay vì bị tẩu hỏa nhập ma nên Tính Hải co đầu rút cổ, tự coi thường chính mình, vẫn nghĩ rằng vĩnh viễn không có ngày ra mặt oai phong. Ai ngờ đột nhiên lại có thần thông khoác lên người, giống như từ thăng ăn mày trải qua một đêm biến thành nhà giàu nên lập tức tính tình biến đổi lớn, trở nên tự cao tự đại, coi thiên hạ không có đối thủ, ngay cả các đại cao thủ của Đông Đảo, Tây Thành cũng không thèm coi vào đâu. Nhưng không ngờ lão đã cuồng vọng mà Diệp Phạm lại còn cuồng vọng hơn. Tính Hải mới lên địa vị phương trượng đã bị mắng chửi thì cảm thấy mất hết cả thể diện, liền trợn mắt cười nhạt nói:

- Tây Thành ư, bần tăng còn nghe tiếng, chứ còn Đông Đảo thì nghe nói sớm đã bị Vạn Quy Tàng quét sạch rồi. Hắc hắc, đã bị quét sạch rồi thì cần gì bần tăng phải động thủ nữa.

- Được lắm! – Diệp Phạm giận quá hóa cười – Tên hòa thượng cứng mồm khá lắm. Đến đây, đến đây, tiếp ông nội ngươi ba trăm chưởng rồi nói tiếp.

Dứt lời đánh vù một chưởng tới.

Tính Hải vốn muốn trước hết bắt Diêu Tình để các tăng nhân trong chùa kính phục, không ngờ Diệp Phạm lại phá rối nên trong lòng rất tức giận, thấy hắc đánh tới thì thầm kêu một tiếng: “Tới đúng lúc lắm.” rồi vung quyền đánh ra. Không ngờ chiêu thức chưa chạm vào nhay thì chưởng của Diệp Phạm chột nghiêng đi, đánh trúng vào cánh tay Tính Hải. Tính Hải tự phụ vào thân công nên để mặc hắc đánh trúng, không ngờ kinh lực trong chưởng của Diệp Phạm xộc vào đau đến tận xương, chân lực hộ thân giống như mất hết.

Tính Hải trong lòng rất kinh hãi: “Từ lâu đã nghe danh tiếng ‘Kình Tức công’, còn cho là lời đồn sai sự thật, không ngờ đúng là lợi hại thế này.” Lão nghĩ tới đó thì phần chấn tinh thần, dốc sức thi triển ba mươi hai thân tướng ra, mỗi cái giờ chân nhắc tay đều có kình lực vô tận ầm ầm tràn tới.

Diệp Phạm kinh nghiệm đầy mình, nội kình quý quái, lúc đầu còn ngại oai danh của “Đại Kim Cương thần lực” không dám dốc sức thi triển ra, nhưng đánh được mấy chiêu liền phát hiện thần lực của Tính Hải tuy đáng kể nhưng chỉ là đánh thẳng đỡ thẳng, ít có biến hóa nên lập tức yên tâm, song chưởng kéo ngang hất dọc, sáu loại kình lực biến hóa lẫn lộn. Đấu đến khoảng mười chiêu thì Tính Hải cảm thấy quanh người có kình lực mạnh mẽ xoay chuyển cuồn cuộn, nếu mình không động đậy thì còn đỡ, vừa động đậy thì kình lực ở tay chân liền bị kình lực quanh người tóm lấy rồi đảo ngược lại áp chế lên chính mình, kình lực của bản thân càng lớn thì kình lực đảo ngược cũng càng lớn. Cho dù như vậy Tính Hải vẫn không dám buông tay vì nếu không dùng ra kình lực thì Diệp Phạm lập tức áp sát, nhưng nếu dùng đủ kình lực ra thì lại giống như người rơi xuống nước, nếu không vùng v

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Chương Phá Bích (Phá Vách)

Cảm giác trống rỗng càng lúc càng mạnh, thân thể như đang tan chảy ra từng chút một, sự đau đớn khi tan chảy có thể cảm nhận được rõ mồn một. Lục Tiệm đã từng nghe nói tới ngàn đao lóc thịt nhưng tin rằng nỗi đau khổ của mũi đao cắt xương lóc thịt đó quyết không bằng một phần vạn đau đớn bây giờ.

Đang cảm thấy khó mà chịu nổi thì nỗi khổ tan chảy đó chợt biến mất, rồi cơ thể Lục Tiệm đột nhiên thu nhỏ lại, xương cốt lún vào, da gân đổi chỗ, các loại cảm giác cổ quái thật không thể dùng lời mà mô tả được. Không bao lâu, nỗi khổ chuyển xương đổi mạch cũng chợt biến mất rồi trong mênh mông chợt lóe lên ánh sáng trắng trước mắt. Lục Tiệm định thần nhìn kỹ thì kinh hãi phát hiện ra bản thân mình không biết từ bao giờ đã biến thành một đứa trẻ sơ sinh nhỏ tí, trần như nhộng đỏ hồng. Y ngẩng đầu nhìn thì lại đã đến thế giới đen trắng kia, ánh sáng trắng trải dài vạn trượng chói lóa vô cùng, ra sức xâm lấn, chèn ép nơi tăm tối. Còn nơi u tối thì lại dần trở nên dày đặc, bóng đen chập chờn như muốn nhảy vọt ra. Trong nơi u tối đó ngàn vạn tinh thần phát ra ánh sáng chói mắt, đột nhiên một tiếng nổ vang lên như núi băng đổ sập rồi các ngôi sao lay động, kêu lên diếc tai. Sao giăng đầy trời chợt như vạn mũi tên cùng bắn ra, hóa thành muôn đạo sáng lòa bắn vào Lục Tiệm.

Tên sao xuyên qua cơ thể đau đớn thấu xương, vượt xa những gì con người có thể chịu đựng được. Hơn nữa sao bay vô số không tài nào đếm xuể, thi nhau bắn xuống vô cùng vô tận. Lục Tiệm đau khổ không muốn

sống nữa nhưng muốn chết lại không thể. Cực hình này tiếp diễn không biết đã bao lâu, cho đến khi Lục Tiệm đau đến đờ đẫn ra thì ánh sáng trắng trước mặt mới dần dần dịu xuống rồi xung quanh rơi vào đêm đen không nhìn thấy cả ngón tay, bên người lại như có sức nặng nghìn cân tầng tầng lớp lớp ép xuống. Lục Tiệm mấy lần nghệt thở ra sức vùng vẫy nhưng càng cựa quậy thì áp lực lại càng lớn, cho đến lúc không thể chịu đựng nữa trước mắt lại có ánh sáng lóe lên. Y ngẩng đầu nhìn thì trong bóng đêm cực kỳ đen tối đó chợt xuất hiện một điểm sáng lấp lánh.

Trong nháy mắt Lục Tiệm không biết đã tìm được sức lực từ đâu để chịu đựng áp lực khổng lồ kia rồi dùng cả tay lẫn chân bò về phía điểm sáng đó. Bò đi như nhanh mà cũng như chậm, lúc này thời gian hình như đã hoàn toàn biến mất. Điểm sáng đó giống như đưa tay ra là với được, mà lại như ở nơi hư không xa xăm trong vũ trụ, làm gì cũng không thể chạm vào. Lục Tiệm mấy lần tuyệt vọng nhưng ý niệm muốn sống thì lại mạnh mẽ vô cùng, thôi thúc y ngo ngoáy lồm ngồm bò đi dưới áp lực nặng nề đó. Không biết vì sao mà cứ tiến tới được một phần thì áp lực lại giảm đi một phần, sức lực trên người Lục Tiệm cũng tăng thêm một phần. Cứ bên tăng bên giảm như vậy, Lục Tiệm bò càng lúc càng nhanh, thân thể cũng càng lúc càng nhẹ, tay chân càng lúc càng khỏe, giống như không còn là một đứa trẻ đỏ hỏn nữa. Y bò càng lâu thì ước muốn tìm đường sống trong lòng cũng càng mãnh liệt. Cũng không biết trải qua bao lâu, điểm sáng đó chợt rực rỡ lên rồi Lục Tiệm đột ngột phát hiện ra nơi đó không phải là một ngôi sao sáng mà là một cái lỗ nhỏ xíu, bản thân mình giống như đang dưới hố sâu vạn trượng, còn cái lỗ đó giống như miệng hố để thoát ra ngoài.

Lục Tiệm hận không thể nhảy nhót hò reo, liền bò thêm một lúc thì đầu óc chợt mát lạnh, thân thể chưa kịp tiến vào ánh sáng, còn chưa kịp mừng rỡ thì bên tai đã nghe tiếng động như sấm nổ, trước mắt sáng lên rồi cảnh vật xung quanh cũng dần trở nên rõ ràng.

Đập vào mắt y đầu tiên là một khuôn mặt xinh xắn, mắt đẹp nhắm hờ, dáng vẻ mê man. Còn chưa hiểu rõ đã xảy ra việc gì thì Lục Tiệm chợt nghe một tiếng nổ trầm trầm như tiếng sấm, giống như phát ra từ rất xa rồi vượt qua nhiều tầng ngăn cách, đến nơi này chợt bùng lên chấn động khiến cho vách đá xung quanh rung lên u u.

Tiếng nổ điếc tai, Lục Tiệm giật mình rồi dần lấy lại được cảm giác, những đau khổ trong thế giới huyền ảo hoàn toàn không còn, chỉ có một cảm giác mệt mỏi rã rời như chết.

Chợt khiến mày liễu của thiếu nữ kia rung lên rồi khuôn mặt dúm lại lộ ra sự đau khổ cùng cực. Lục Tiệm thấy vậy thì đầu óc bỗng sáng tỏ ra, những ký ức trước đó từng điểm từng điểm tụ tập lại dần.

- Ninh cô nương.

Lục Tiệm kêu lên một tiếng nhưng phát hiện ra giọng nói nhỏ yếu đến mức không nghe thấy được. Cảm giác từ hai mắt, từ tâm mở rộng ra ngoài, Lục Tiệm dần phát hiện ra mình đang ngồi trong một đáy động hình tròn, phía trên là một lỗ nhỏ như hạt đậu. Ánh sáng hoàng hôn từ từ chiếu vào rọi lên vách đá sáng loáng xung quanh tạo thành những khối cầu vòng kỳ diệu, từ trên xuống dưới tím sẫm, hồng rực, trắng xóa, xanh mướt các màu sắc rõ ràng, tầng tầng lớp lớp đan xen lẫn nhau, cùng với bóng tối dần tan thì ánh sáng cũng sinh ra biến hóa, màu tím biến thành màu hồng, màu hồng biến thành màu trắng, màu trắng biến thành màu xanh, màu xanh biến thành màu đen, giống như loại ngọc tím Đại Phương lóng lánh sáng rực, lộng lẫy lạ thường.

“Tháp ‘Thiên Sinh’?” Lục Tiệm bừng tỉnh ra, tiếng nổ nơi xa dần dần chuyển đi, lúc đầu thì như sấm rền rồi sau đó dịu dần, biến thành tiếng lép lép giống như tiếng pháo hoa.

Lục Tiệm không biết âm thanh đó do “Mộc Phích Lịch” phát ra, lại càng không biết Hồn hòa thượng và Ninh Bất Không đang đánh nhau sống chết bên ngoài tháp Thiên Sinh, cũng không biết tiếng nổ đó càng lúc càng xa chính là do Hồn hòa thượng đang dụ Ninh Bất Không đi xa dần. Y ngây người lắng nghe cho đến khi tiếng nổ biến mất hẳn, xung quanh lại rơi vào tĩnh lặng vô biên thì mới chợt bừng tỉnh, lúc này bỗng cảm thấy thân mình Ninh Ngưng mềm nhũn ngã ra vào đầu vai mình, cách mấy lần áo vẫn cảm thấy thân thể đẹp đẽ nóng bừng đang run lên từng chập.

Lục Tiệm cả kinh đưa tay ra, bỗng cảm thấy cơ thể có thể động đậy liền kêu lên một tiếng “Ninh cô nương” rồi ôm Ninh Ngưng lên, nhưng chỉ cảm thấy thân thể cô mềm oặt như không xương, nhẹ như xác ve, run rẩy từng hồi liên tục, vẻ đau đớn trên mặt càng lúc càng nhiều.

“Cô ấy bị bệnh ư?” Lục Tiệm ra sức nhớ lại những việc trước đó, điều cuối cùng nhớ được là bị Ninh Bất Không điểm một cái vào ngực rồi sau đó chính là đau đớn vô biên, ngoài ra những việc khác y hoàn toàn không hay biết.

Lục Tiệm định thần lại, thấy mặt Ninh Ngưng đỏ rực như bên trong có một đám lửa chỉ muốn cháy bùng ra, y liền không nhịn được lớn tiếng gọi cô, nhưng Ninh Ngưng sớm đã rơi vào “Hắc Thiên kiếp”, mắt không thể thấy, tai không thể nghe, miệng không thể nói, những gì còn cảm nhận được trong lòng chỉ là sự trống rỗng đau đớn, những gì tinh thần còn thấy được chỉ là ảo giác về không gian đen ngòm kia (Hắc Thiên).

Lục Tiệm vốn không phải là người sáng dạ, gặp phải những việc kỳ quái thế này lại càng khó hiểu ra, nhất thời y nghĩ muốn vỡ óc cũng không hiểu đã xảy ra việc gì. Y không nghĩ ra được cách nào thì bất giác thầm tính: “Ninh cô nương chắc là bị bệnh rồi. Ngày trước ta đã từng dùng ‘Đại Kim Cương thần lực’ cứu sống A Tình, hôm nay thử lại một phen xem có thể cứu sống Ninh cô nương không.”

Y vừa nghĩ đến việc cứu người thì liền hoàn toàn quên mất nỗi khổ của “Hắc Thiên kiếp”, liền lập tức đứng dậy nhớ lại ba mươi hai thân tướng một mạch sử ra. Trên người y có kiếp lực nên một khi biết được mười sáu thân tướng cuối cùng thì mượn kiếp lực sử ra hết sức dễ dàng. Sử ra một vòng thì trong lòng Lục Tiệm chợt sáng tỏ, đột nhiên hiểu ra không cần phải biến tướng mà vẫn có thể dùng phép vận kinh, y lập tức mừng rỡ điên cuồng đỡ Ninh Ngưng dậy ngồi đối diện với mình rồi đưa hai tay nắm chặt bàn tay của cô. Lục Tiệm cảm thấy trong tay mềm mại nhỏ nhắn trơn tru như đúc bằng sứ thì bất giác nhớ đến Diêu Tình, tâm thần liền lay động, không nhìn được ngược mắt nhìn lên thấy sắc chiều đã hết, trăng sao dần hiện lên, ánh sáng trong trẻo chiếu xuống vách đá xung quanh xanh biếc như băng, quầng sáng màu xanh phác lên khuôn mặt Ninh Ngưng khiến vẻ xinh xắn lại càng thêm nổi bật.

Lục Tiệm tâm thần hơi hoảng hốt, lẩm nhẩm nói: “A Tình, A Tình...” Trong cơn hôn mê Ninh Ngưng lại nghe được, mày liễu hơi cau lại, thân mình khẽ run lên. Lục Tiệm chợt kinh hãi phát hiện ra người đẹp trước mắt không phải là Diêu Tình thì bất giác thầm cười khổ: “Ta điên rồi ư? Lúc này mà còn suy nghĩ lung tung gì nữa.” Y lập tức gạt bỏ hết suy nghĩ, mượn kiếp lực sinh ra “Đại Kim Cương thần lực” liên tục đẩy vào trong cơ thể Ninh Ngưng.

Qua một hồi lâu, nét đau khổ trên mặt Ninh Ngưng dần giảm đi, khuôn mặt cũng dần giãn ra rồi chợt mở mắt, buột miệng kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Cô chưa dứt lời thì bỗng thấy Lục Tiệm nhú chặt lông mày, mặt mũi nhăn nhó. Thì ra vừa rồi y mới thoát khỏi thiên kiếp đã lại mượn kiếp lực nên khiến “Hắc Thiên kiếp” phát ra, lại rơi vào kiếp nạn.

Vẻ mặt đó Ninh Ngưng đã quá quen thuộc, cô không dám nghĩ nhiều liền dùng cách mượn kiếp lực mà Trầm Chu Hư truyền cho để áp chặt bàn

tay với tay Lục Tiệm, chuyển hóa kiếp lực không ngừng đẩy vào trong người y. Nhưng mượn kiếp lực càng nhiều thì lại phát sinh tác dụng của luật Hắc Thiên thứ hai “Có mượn có trả”, cảm giác trống rỗng lại tràn tới. Ninh Ngưng đang cảm thấy khó chịu thì chợt cảm thấy một luồng chân khí nóng bừng từ lòng bàn tay truyền vào, chốc lát đã tràn ngập khắp người tạo ra cảm giác thư thái. Nhưng không bao lâu Lục Tiệm đã mượn hết kiếp lực, lại rơi vào kiếp số. Ninh Ngưng thì tinh lực đã đủ, lại vội mượn kiếp lực chuyển hóa thành chân khí đẩy vào cơ thể Lục Tiệm.

Cứ qua qua lại lại như vậy, Lục, Ninh hai người cứu giúp lẫn nhau, lúc thì trống rỗng đau khổ, lúc thì thư thái vô cùng, giống như nước với lửa tranh nhau, đông qua xuân tới, cảm giác kỳ diệu này trừ hai người thì từ xưa tới giờ chưa có ai đã từng trải qua.

Trăng lên giữa trời, ánh sáng như thủy ngân từ lỗ hồng trên đỉnh đầu chiếu vào, trong tháp “Thiên Sinh” ánh sáng như băng, dưới vách đá màu bạc là màu xanh trầm trầm. “Hắc Thiên kiếp” sinh ra càng lúc càng nhanh, đau khổ thư thái thay đổi cũng càng lúc càng nhanh. Lục Tiệm, Ninh Ngưng hết sức kinh hãi, đều muốn dừng lại hỏi han đối phương để hiểu rõ đã xảy ra việc gì, nhưng không biết vì sao mà kiếp lực trong cơ thể hai người tự phát động muốn dừng lại cũng không nổi, đã không còn do hai người không chế nữa mà tự chuyển hóa thành chân khí không ngừng truyền vào cơ thể đối phương. Kiếp lực hóa thành chân khí, rồi chân khí lại hóa thành kiếp lực, truyền qua bốn tay của hai người qua qua lại lại, mượn mượn trả trả đã nghiễm nhiên tự biến thành một vòng tuần hoàn.

Hai người càng kinh hãi, muốn tách rời tay ra nhưng không biết vì sao mà bốn lòng bàn tay giống như bị một sức lực vô hình gắn chặt vào nhau, hai người càng cố gắng thì lực kết hợp cũng càng lớn, vì vậy hai người đã dốc hết sức ra mà cũng không thể tách rời, muốn mở miệng thì nổi đau khổ trống rỗng kia như bị ảnh hưởng cũng lập tức tràn tới khiến hai người nói không ra lời.

Thời gian trôi đi, trăng lặn về phía tây, ánh sáng bàng bạc như băng cũng biến đi, màu xanh phủ đầy trong tháp nhiễm lên đầu tóc quần áo hai người giống như ở trong mộng ảo, tất cả mọi thứ đều không còn là thật nữa. Xung quanh im ắng, chỉ nghe tiếng đập của hai trái tim, một thì mạnh mẽ đầy sức lực, một thì nhẹ nhàng tinh tế. Tất cả mọi đau đớn trống rỗng, thứ thái tràn trề cũng biến mất khỏi cơ thể rồi không còn cảm thấy gì nữa, thân thể tâm hồn của hai người đều được bao phủ trong một sự tĩnh lặng trước nay chưa từng có, thần trí dần trở nên mơ hồ, trước Trong im lặng, tâm thần của Lục Tiệm chợt chấn động rồi một cảm giác khoan khoái tràn trề từ sâu thẳm trong lòng bùng lên. Phút chốc y đã tỉnh lại, chợt thấy đôi mắt đen nhánh của Ninh Ngưng cũng đang chăm chú nhìn mình, cô thấy y nhìn tới thì hai má chợt đỏ bừng lên cúi đầu xuống.

Lục Tiệm sững sờ đưa mắt nhìn lên thì trên lỗ thủng là một bầu trời trong xanh rực rỡ. Lục Tiệm buột miệng nói:

- Ninh cô nương, đã xảy ra việc gì vậy?

Lời vừa ra khỏi miệng thì y mới chợt nhận ra mình lại có thể lên tiếng, những đau đớn trống rỗng sớm đã biến mất không còn thấy gì nữa, lại nhìn hai tay thì không biết từ lúc nào đã rời khỏi hai tay của Ninh Ngưng.

Ninh Ngưng ngẩng đầu lên nhìn y sâu sắc, vẻ mặt như khóc như cười. Lục Tiệm lại càng cảm thấy ngạc nhiên, nhú mày nói:

- Ninh cô nương, cô làm sao vậy? Không được khỏe ư?

Ninh Ngưng im lặng một lúc rồi nhìn sắc trời, chợt nói:

- Đây là chỗ nào?

Lục Tiệm nói:

- Đây là nơi chôn cất của Kim Cương môn, Hồn hòa thượng gọi nó là tháp Thiên Sinh.

- Hồn hòa thượng? – Ninh Ngưng trầm ngâm nói – Có phải là vị lão hòa thượng đó không? Ông ấy cứu chúng ta từ tay của cha tôi. Cha đuổi theo tới nơi, ông ấy liền rời động để cản lại, cũng không biết thắng thua thế nào?

Trong lòng cô thấp thỏm, đã không hy vọng cha mình bị thương tổn mà cũng không muốn cha mình làm vị lão tăng tốt bụng đó bị thương.

Trong lúc mâu thuẫn, cô bỗng thấy Lục Tiệm đứng dậy co duỗi chân tay rồi chợt kêu í một tiếng, mặt lộ vẻ kinh hãi ngạc nhiên. Ninh Ngưng nói:

- Sao vậy?

Lục Tiệm gãi gãi đầu nói:

- Kỳ lạ thật, cơ thể tôi quái dị thế nào ấy, có một cảm giác không nói ra được.

Ninh Ngưng nói:

- Kỳ quái thế nào.

Lục Tiệm nói:

- Giống như không có gì mà cũng giống như đầy tràn, kiếp lực đi vào hiển mạch biến thành chân khí, còn chân khí lại đi vào ẩn mạch hóa thành kiếp lực. Cứ biến qua biến lại như vậy giống như vĩnh viễn không dừng lại.

Ninh Ngưng im lặng kiểm tra cơ thể thì đúng là như Lục Tiệm đã nói, kiếp lực và chân khí trong cơ thể tự cung cấp lẫn nhau, ẩn mạch và hiển mạch đã nối thành một thể thống nhất, tự tạo thành vòng tuần hoàn, cũng không có cảm giác trống rỗng khó chịu sau khi mượn kiếp lực. Ninh Ngưng

hơi suy nghĩ một chút liền hiểu ra nguyên nhân, trong lòng buồn vui lẫn lộn, mắt cay lên không kìm được.

Lục Tiệm thấy mắt cô đỏ hoe thì không nhịn được hỏi:

- Có việc gì ư?

Ninh Ngưng im lặng giây lát rồi chợt khẽ thở dài nói:

- Tôi đang nghĩ, có lẽ “Hắc Thiên kiếp” đã bị chúng ta phá mất rồi.

Lục Tiệm nghe mà giật mình rồi chợt thi triển biến tướng, đem ba mươi hai thân tướng lần lượt biến ra, biến hết một vòng lại biến thêm vòng nữa, chỉ cảm thấy thoải mái tự nhiên, trong lúc hít thở kiếp lực hóa thành chân khí như vô cùng vô tận. Lục Tiệm dùng ba mươi hai thân tướng đến chỗ cực kỳ thuần thực cũng không thấy hiện tượng “Hắc Thiên kiếp” phát tác mà ngược lại chân khí càng lúc càng mạnh mẽ, tràn lên trong cơ thể không có chỗ nào tiết ra được. Lục Tiệm bất giác buông tiếng hú dài, tiếng hú hùng hồn cao vút, vang vọng trong tháp giống như những cơn sóng lớn đập dồn chấn động làm cho đá vụn rơi xuống từng trận.

Ninh Ngưng đứng bên nghe chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo khó chịu, không tự chủ được bịt chặt hai tai, nhưng tiếng hú đó giống như không phải vật chất, xuyên qua hai tay đập vào màng tai. Nếu Ninh Ngưng mà chưa thông được ẩn mạch và hiển mạch, tu vi tăng mạnh thì nhất định đã bị tiếng hú đó chấn động làm ngất đi, nhưng dù sao tim cô vẫn đập mạnh, máu sôi lên, vách tháp xung quanh cũng như rung chuyển. Cô bất giác kêu lớn:

- Lục Tiệm đừng hú nữa, hú thêm thì cái động này sẽ sập mất.

Nhưng tiếng gọi của cô chìm vào tiếng hú như đá ném xuống biển hoàn toàn mất tăm tích, nào còn nghe thấy được.

Lục Tiệm hú dài hồi lâu vẫn không thể tiết hết chân khí đang bành trướng trong cơ thể. Y chợt khép miệng tung mình nhảy lên, lại nghiêng nhiên nhảy cao đến bốn trượng. Lục Tiệm nào ngờ mình có thể nhảy cao đến vậy nên kinh hãi, trong lúc hoảng loạn y vội biến tướng, dùng ra “Phù Diêu tướng” vừa luyện thành, hai tay giang ra giống như đại bàng giang cánh, nhẹ nhàng quay một vòng hóa giải thế rơi rồi lại biến thành “Long Vương tướng”, chân như đuôi rồng quét vào vách đá bên trái, mượn lực nhảy lên thêm mấy trượng, lại biến thành “Trường Thủ Túc tướng” vung cả tay lẫn chân chống vào vách đá bên phải, lại nhảy lên cao hơn, giữa đường biến thành “Thần Ngư tướng” nhẹ nhàng bay lượn, rồi dùng “Hùng Trư tướng” bật vào vách đá bên trái để co người nhảy lên sang phải.

Cứ biến tướng giữa không trung như vậy nhẹ nhàng như chim bay, lúc phải lúc trái càng lúc càng lên cao, Ninh Ngưng ngược mắt nhìn theo quả thật thót tim, chỉ đến lúc thấy Lục Tiệm bay nhảy tự nhiên không hề có vẻ chậm chạp thì mới hơi yên tâm lại.

Tháp Thiên Sinh dưới rộng trên hẹp, đỉnh tháp chỉ vừa một người. Lục Tiệm biến hóa tự nhiên nhảy tới đỉnh tháp thì hai chân chống vào vách tháp, đưa tay ra sờ mó, chỉ cảm thấy đỉnh tháp không phải thông suốt mà khảm một khối đá như cái cối xay, gắn liền với thân tháp như một vũng chắc khác thường. Thảo nào tuy có ánh sáng chiếu vào như không có nước mưa bụi bặm rơi vào trong tháp.

Lục Tiệm xem xong thì theo đường cũ nhảy xuống chân tháp, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy sự hùng mạnh của tiếng hú, thần thái trong lúc biến tướng vừa rồi giống như trong mơ chứ chẳng phải sự thật.

Trong lúc còn đang giật mình thì bỗng cảm thấy Ninh Ngưng hoàn toàn im lặng, y đưa mắt nhìn quanh thì thấy cô đang chăm chú nhìn bản tướng sáu đời tổ sư trên hộp đá, nhú mày chỉ ngón tay vào bức tranh trên tường đá. Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Ninh cô nương, cô làm gì vậy?

Ninh Ngưng nói:

- Mấy bức tranh này cái nào cũng có một thần khí rất đặc biệt, tôi muốn vẽ theo mà không thể vẽ được, cũng không biết lúc đó người vẽ đã dùng cách vẽ gì nữa?

Lục Tiệm cười nói:

- Hồn hòa thượng từng nói đó là bản tướng mà sáu đời tổ sư của Kim Cương môn sau khi đắc đạo thì lưu lại, còn bản tướng là gì thì tôi cũng không biết.

Ninh Ngưng nghĩ ngợi một chút rồi vuốt nhẹ bức tranh bản tướng của “Cửu Như tổ sư”, khẽ cười nói:

- Gọi là bản tướng, có lẽ chính là thứ giống như phong cách vậy. Anh xem bức tranh nhỏ này xem, oai phong mạnh mẽ trên đời hiếm có...

Lục Tiệm chăm chú nhìn theo tay cô chỉ, trong lòng chợt chấn động, một cảm giác kỳ quái tự nhiên nảy sinh ra, giống như bản thân mình chính là Cửu Như tổ sư trên vách đá, mà Cửu Như tổ sư cũng chính là mình.

Cảm giác kỳ quái đó vừa sinh ra thì Ninh Ngưng liền cảm thấy một khí thế oai nghiêm không gì sánh được từ sau lưng truyền tới. Cô kinh hãi đưa mắt nhìn thì thấy Lục Tiệm giương mày giương mắt, mắt to như chuông, khóe miệng có một nụ cười kinh động lòng người, nghiêm nhiên coi thường thiên hạ, cười ngạo thế gian, lật trời đổi đất, chỉ có mình ta là chí tôn.

Ninh Ngưng không ngờ Lục Tiệm lại biểu hiện ra phong thái như vậy, nào giống chàng trai trẻ ngượng ngập thành thật kia. Cô đang cảm thấy ngạc nhiên thì chợt bắt gặp ánh mắt của y, chỉ cảm thấy ánh mắt đó như đao

như kiếm, xuyên qua hai mắt nhìn chiếu thẳng vào nội tâm. Ninh Ngưng trong lòng chấn động, trái tim thiếu nữ như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực.

Lúc này ánh mắt của Lục Tiệm lại biến đổi, khí phách hiên ngang hoàn toàn biến mất mà trở thành hết sức chân thật hồn nhiên, giống như đứa bé chưa hề nhiễm bụi trần vô tư dễ thương. Ninh Ngưng nhìn theo ánh mắt y, thì ra Lục Tiệm đang nhìn bức tranh bản tướng của “Hoa Sinh đại sĩ” mà xuất thần. Ánh mắt của y nhìn đến bức tranh bản tướng nào thì khí chất của bản thân cũng theo đó mà biến đổi, xem hết sáu bức tranh bản tướng thì cũng thay đổi sáu loại khí độ, hoặc cuồng ngạo, hoặc chân thật, hoặc trầm lặng hoặc phóng khoáng, cái nào cũng hết sức kỳ diệu bao gồm mọi điều.

Lục Tiệm hoàn toàn không biết đến biến hóa của bản thân. Y xem hết bản tướng thì trong lòng dào dạt hồi lâu khó ổn định lại. Phải hồi lâu Lục Tiệm mới bình tĩnh được, y liếc mắt thấy Ninh Ngưng đang chăm chăm nhìn mình, vẻ mặt hết sức ngỡ ngàng thì bất giác hỏi:

- Ninh cô nương, cô nhìn tôi làm gì vậy?

Ninh Ngưng đỏ mặt lên, không dám nhìn nữa mà quay đầu đi, thấp giọng trách móc:

- Ai nhìn anh chứ?

Lục Tiệm đỏ mặt vội đổi chủ đề, ấp úng cười nói:

- Lạ thật, “Hắc Thiên kiếp” có vẻ thực sự bị hóa giải rồi. Vừa rồi tôi dùng bao nhiêu chân khí như vậy mà nó chẳng phát tác chút nào. Ninh cô nương, cô có biết là nguyên nhân gì không?

Ninh Ngưng nhìn y định nói lại thôi, cô chợt lắc lắc đầu hai mắt đỏ lên, nước mắt trào ra. Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Cô khóc gì vậy?

Ninh Ngưng nước mắt rờn rờn, nhìn y một cái thì chợt bực mình hung dữ phất tay áo, tức giận nói:

- Anh thật là đồ ngốc, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu...

Trong lòng cô hết sức đau khổ, bỗng ngồi phịch xuống đất ôm gối khóc òa lên.

Lục Tiệm đã không hiểu gì mà còn cảm thấy oan ức, thấy Ninh Ngưng khóc rất thương tâm thì trong lòng cho dù đầy rẫy nghi vấn nhưng cũng không dám hỏi nữa. Y cuống quýt chân tay, hì hì nói:

- Ninh cô nương, cô không biết đấy thôi, con người tôi trước nay vẫn ngớ ngẩn ngẩn ngẩn, cũng không biết đã nói sai điều gì mà khiến cô tức giận. Có điều cô rộng lòng, nghìn lần đừng cho là thật nhé.

Ninh Ngưng nghe vậy liền mềm lòng, không nữa thấy y lo lắng nên lau nước mắt, hồi lâu mới trấn tĩnh lại tinh thần, chầm chầm nói:

- Thật ra không phải tôi giận anh đâu.

Lục Tiệm nói:

- Nếu không giận tôi thì tại sao lại khóc?

Ninh Ngưng hung dữ lườm y một cái, lớn tiếng nói:

- Tôi bực chính mình, chẳng lẽ không được ư?

Lục Tiệm ngẩn ra rồi cười xòa nói:

- Ông tôi thường nói: “tức giận mệt người”, cho dù là tức giận chính mình thì cũng không tốt đâu. Ái chà, cô nhìn tôi nhé.

Nói rồi y méo miệng hếch mũi, ra sức làm ra các bộ dạng buồn cười, miệng thì nói:

- Đây là gấu, đây là khỉ, còn cái này là hồ ly...

Mấy cái bộ dạng đó đều là năm xưa Lục Đại Hải bày ra để chọc cho Lục Tiệm vui, chỉ là Lục Tiệm tính nết trầm lặng, không thích những thứ này nên ngày hôm nay hết đường hết cách mới phải lần đầu tiên dùng ra. Ninh Ngưng biết y muốn làm cho mình vui, lại thấy y nhảy như chơi chơi, toát hết mồ hôi thì muốn bật cười mà cũng không sao cười lên được. Cô chột đứng dậy, lạnh nhạt nói:

- Bộ dạng ngớ ngẩn như thế có gì mà xem chứ?

Không biết vì sao Lục Tiệm thấy cô khó chịu thì trong lòng cũng rất không vui, hậm hực nói:

- Ninh cô nương, tôi làm sai điều gì mà cô ghét tôi như vậy chứ.

Ninh Ngưng trợn mắt nhìn y, vành mắt bỗng đỏ hoe rồi hậm hực nói:

- Tôi không chỉ ghét anh mà còn muốn hận anh nữa đấy.

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Câu đó rất không ổn, hận thì cứ hận, sao lại còn muốn với không muốn chứ.

Ninh Ngưng nhìn y, trong lòng thâm tâm:

- Anh cũng không ngốc, còn biết được điều đó. Ôi, đúng vậy, tuy tôi rất muốn hận anh mà không sao hận cho được.

Trong lòng cô rối như tơ vò, đảo lộn trăm hồi rồi hai mắt lại đỏ lên rơi lệ, chỉ có điều sợ bị Lục Tiệm trông thấy nên quay người đi về phía lối ra.

Lục Tiệm ra vẻ dũng cảm nói:

- Ninh cô nương, tôi mở đường cho.

Nói rồi thi triển biến tướng chạy lên trước, chui vào con đường hầm thiên nhiên đó. c khi bình minh tìm đến thì đã rơi vào không gian trống vắng không suy nghĩ không mộng寐.

Đi chưa bao lâu thì đã đến bên vách đá. Lục Tiệm thò đầu ra nhìn bất giác kinh hãi, thì ra trên hai bên vách đá đều có vết lửa cháy, hai sợi rễ cây già kia đều đã bị đốt thành than, không thể dùng được nữa. Bây giờ trên không tới trời, dưới không tới đất, nếu không có dây để tụt xuống thì hai người tất sẽ bị giam ở đây.

Lục Tiệm hơi trầm ngâm rồi chột nói:

- Ninh cô nương...

Ninh Ngưng đột ngột lạnh nhạt ngắt lời:

- Ai là Ninh cô nương của anh?

Lục Tiệm nói:

- Không, không gọi là Ninh cô nương thì biết gọi cô là gì bây giờ?

Ninh Ngưng hừ một tiếng, nói:

- Tôi tên Ninh Ngưng, anh gọi tên tôi là được rồi.

Lục Tiệm cười nói:

- Gọi như vậy chẳng phải xa lạ quá hay sao? Tốt nhất là tôi học theo bọn Mạc Ất, gọi cô là Ngưng nhi nhé.

Ninh Ngưng tức giận nói:

- Anh dám gọi tôi như vậy, tôi, tôi sẽ...

Nói rồi cô đưa tay đẩy đầu vai Lục Tiệm, quát lên:

- Có tin không, tôi sẽ đẩy anh xuống đấy...

Không ngờ cô mới dùng lực một chút thì Lục Tiệm đã kêu thảm một tiếng ối chà, ngã về phía trước, chân tay chới với rồi rơi xuống.

Ninh Ngưng hết sức kinh hãi, tự nghĩ mình đưa tay ra tuy mạnh nhưng lúc chạm vào lại rất nhẹ, làm sao có thể thật sự đẩy Lục Tiệm xuống được. Chẳng lẽ sau khi thông được ấn mạch và hiển mạch thì động tác đều rất mạnh hay sao. Cô đau lòng đứt ruột nhào đến bên vách đá đau đớn gọi:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm...

Gọi được mấy tiếng thì cổ họng đã nghẹn lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Trong đáy sâu mây khói mờ mịt không nhìn thấy gì, tiếng gọi của Ninh Ngưng hóa thành từng hồi tiếng vọng du dương không ngớt. Ninh Ngưng nước mắt rùng rùng, ngây ngốc nhìn đáy vực thăm nghĩ: “Mình giết anh ấy rồi, giết anh ấy rồi. Mình thật là ngốc, vốn không liên quan đến anh ấy thì có gì phải oán hận anh ấy. Nếu không oán hận anh ấy thì cũng sẽ không đẩy anh ấy rơi xuống. Cho dù đó không phải là ý định của mình nhưng anh ấy vẫn vì mình mà chết...” Cô nghĩ đến đó thì hối hận vô cùng, trong lòng ngội lạnh đứng dậy nhìn xuống đáy vực, thăm nghĩ: “Cũng được, đời này mình đã không còn hy vọng với anh ấy, sống không thể chung chăn thì chết cùng mộ cũng tốt.” Nghĩ rồi cô tung người nhảy xuống dưới vực.

Bên tai gió thổi vù vù, mây khói mờ mịt, trong lúc đang rơi nhanh xuống thì eo Ninh Ngưng chợt thắt lại, đã bị người ta ôm lấy. Cô cả kinh quay đầu lại thì thấy Lục Tiệm một tay níu chặt một mỏm đá nhô ra, một tay ôm chặt eo mình, mặt đầy vẻ kinh hãi ngạc nhiên.

Ninh Ngưng cả kinh nói:

- Anh, anh chưa chết ư?

Lục Tiệm lộ vẻ lúng túng ngượng ngập, ấp úng nói:

- Tất nhiên tôi chưa chết rồi. Cô, sao cô lại nhảy xuống chứ?

Ninh Ngưng bừng tỉnh, thì ra tiểu tử này ra vẻ rơi xuống vực nhưng thật ra là dùng biến tướng chụp lấy mỏm đá lồi ra trên vách núi, dán mình vào vách đá để dọa mình.

Ninh Ngưng vừa then vừa giận, song quyền cùng đánh ra như mưa trên người Lục Tiệm, mắng:

- Đồ xấu xa, đồ xấu xa.

Lục Tiệm để mặc cho cô đánh, vẻ mặt khổ sở nói:

- Tôi vốn muốn giả vờ ngã xuống vực để dọa cô một chút, đợi cô sốt ruột rồi sẽ nhảy lên để làm cô vui mừng, chứ vạn lần không ngờ cô cũng nhảy xuống. Nếu không phải tôi nhanh tay thì hỏng bét rồi.

Ninh Ngưng nghe đến đó thì bỗng nhiên dừng tay, miệng méo xệch khóc òa lên. Lục Tiệm cả kinh, dồn lực vào tay hét “Lên” rồi tung mình nhảy lại lên vách đá, sự nhẹ nhàng linh hoạt đó ngay cả bản thân y cũng cảm thấy ngạc nhiên, giống như là lúc nào việc nào chỉ cần nghĩ đến là thân thể đã làm được ngay, nói là lòng nghĩ việc xong cũng không phải là quá.

Y còn đang kinh ngạc không hiểu thì Ninh Ngưng đã lại từ sau lưng vùng quyền đánh tới. Đại Kim Cương thần lực của Lục Tiệm đã thành công, Ninh Ngưng đập đập như vậy chẳng khác gì gãi ngứa cho y. Nhưng cho dù thế nào thì trước đây thiếu nữ này vẫn đối xử rất tốt với mình, bây

giờ lại như có thù sâu như biển, biến hóa đột ngột như vậy khiến Lục Tiệm trong lòng hết sức khó chịu, liền phùng mặt nói:

- Vì sao cô lại hận tôi như vậy.

Ninh Ngưng lệ rơi như mưa, tức giận nói:

- Anh, sao anh cứ phải sống chứ, nếu sinh ra là chết ngay có phải tốt không.

Lục Tiệm nghe vậy thì tức giận, buồn bực nói:

- Cô đã mong tôi chết không được thì tại sao lại còn cứu tôi?

Ninh Ngưng nói:

- Lúc đó tôi còn chưa biết...

Cô nói đến đó thì lộ vẻ thâm trầm, lắc đầu rồi lại rơi lệ.

Lục Tiệm sốt ruột nói:

- Cô thật là, đã không nói nguyên nhân mà cứ khóc khóc la la. Nếu có việc gì đau lòng mà tôi không biết thì làm sao khuyên nhủ cô được đây?

Ninh Ngưng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ai cần anh khuyên nhủ chứ?

Lục Tiệm trong lòng tức giận, nói:

- Không khuyên thì không khuyên. Việc bây giờ là làm sao lên được.

Ninh Ngưng nói:

- Tôi không lên đâu.

Lục Tiệm chăm chăm nhìn cô, ngạc nhiên nói:

- Cô không lên thì chẳng lẽ chết đói ở đây sao?

Ninh Ngưng nói:

- Chết được cũng tốt, sống trên đời này có gì là hay. Cứ như vậy thì thà chết ở chỗ này luôn.

Lục Tiệm thấy cô mặt hoa ảm đạm, mắt đẹp buồn rầu, không có vẻ gì là nói đùa thì giật mình hồi lâu rồi gãi đầu nói:

- Cho dù cô không lên nhưng tôi không lên thì không được.

Ninh Ngưng nghiêng răng, cười nhạt nói:

- Đúng rồi, trên đó còn có cô nương A Tình, anh làm sao bỏ được.

Câu nào của cô cũng ngầm chứa dao thương, Lục Tiệm vô cùng bối rồi, liền nói:

- Cô cũng còn có cha cơ mà? Ninh Bất Không lòng dạ không tốt nhưng đối xử với cô cũng không tệ...

Y bỗng thấy Ninh Ngưng mặt nặng như nước, ánh mắt sắc lạnh, Lục Tiệm bắt gặp ánh mắt của cô thì chỉ cảm thấy lạnh tới tim gan mất cả hứng thú, liền khép miệng nhìn lên trên rồi chột cõng Ninh Ngưng lên. Ninh Ngưng cả kinh:

- Ối, anh làm gì vậy?

Lục Tiệm nói:

- Đưa cô lên.

Ninh Ngưng tức giận nói:

- Tôi không lên.

Lục Tiệm không thềm nói nhiều với cô, liền hít một hơi rồi vận kinh giậm chân tung mình lên mười trượng, cho đến vách núi bên kia mới biến tướng đưa chân ra đập vào vách núi lại nhảy về bên này, quần áo phá gió kêu vù vù, thân hình di chuyển như điện vẽ thành hình chữ “chi” (之) trên không trung.

Ninh Ngưng nóng vội kêu lên:

- Anh bỏ tôi xuống ngay.

Lúc này Lục Tiệm toàn bằng một hơi chân khí, dùng cách nhảy nhót trong tháp Thiên Sinh để leo vách đá nên nghe vậy cũng không thể trả lời được. Ninh Ngưng không có sức vùng ra khỏi cánh tay của Lục Tiệm, cô vừa tức giận vừa nóng vội liền ra sức cắn một cái lên vai y. Lục Tiệm đau đến rớt cổ, suýt nữa thì mất cả chân khí, may mà trong lúc nguy hiểm thì âm mạch lại sinh ra kiếp lực chuyển thành chân khí trong lúc hiển mạch rối loạn để đưa chân khí chạy lại bình thường.

Lục Tiệm ổn định chân khí rồi phất tay áo, một luồng nội kinh ngưng đọng như vật chất thực sự đập vào vách đá sau lưng, từ chỗ khựng lại đã vọt tiếp đi hóa giải được thể rơi. Nhưng y phát hiện Ninh Ngưng vẫn cắn chặt không rời giống như phát điên muốn cắn đứt cả miếng thịt của mình ra vậy.

Lục Tiệm vừa kinh hãi lại vừa cảm thấy khó hiểu, thầm nghĩ: “Trước nay cô ấy vẫn là người thông minh dịu dàng, sao bây giờ có mấy câu không vừa ý đã biến thành một người khác hẳn.” Y lập tức nghiêng răng chịu đau, coi như miếng thịt đó không còn ở trên mình nữa mà giữ chặt Ninh Ngưng vận đủ một hơi chân khí, lên lên xuống xuống rồi chột lộn vòng rơi xuống đỉnh vách đá, lại chạy thêm trăm bước rồi mới buông Ninh Ngưng ra.

Lúc này Ninh Ngưng mới nhả ra, nhìn vết đỏ ửng trên vai Lục Tiệm vừa đau lòng lại vừa tự trách chính mình, khóc nói:

- Sao anh cứu tôi lên làm gì? Sao không để tôi chết đi cho yên ổn?

Đầu vai Lục Tiệm vẫn chưa hết đau đớn, trên cánh tay vẫn còn đầy vết cào nhói đau, y nghe vậy thì bất giác giật mình, thở dài lau nước mắt cho cô rồi cười khổ nói:

- Tôi cũng không biết cô đau lòng vì việc gì? Bao nhiêu nguy hiểm như vậy còn không làm khó được chúng ta thì trong thiên hạ còn có việc gì cản trở được chúng ta chứ? Cô yên tâm đi, cho dù là lúc nào nơi nào, chỉ cần có tôi là bất cứ ai cũng không thể bắt nạt được cô đâu.

Ninh Ngưng nghe y dịu giọng khấn khoản thì lòng chợt mềm ra, cô ngẩng đầu lên thấy ánh mắt y dịu dàng thì trong chớp mắt người nóng bừng lên, cừu oán buồn khổ gì gì cũng đều hóa thành không, cô đưa tay ra ôm chặt lấy eo Lục Tiệm, khẽ áp mặt lên đầu vai y, môi run lên hôn nhẹ lên tai y.

Lục Tiệm như bị lửa đốt, đột ngột nhảy vọt ra, lùi lại mấy bước, hai má đỏ bừng lên ấp úng nói:

- Ninh cô nương, cô, cô làm gì vậy?

Ninh Ngưng nhìn y, đôi mắt đẹp rơi xuống hai hàng nước mắt rồi sau đó cười cười thê thảm, đứng dậy đi về phía xa. Lục Tiệm theo sau, nửa mặt vẫn còn nóng bừng, cảm giác đôi môi mềm mại ngát hương của thiếu nữ đó đảo qua đảo lại khiến tim y đập như sấm, đầu óc rối như mớ bòng bong, một chút ý nghĩ cũng chẳng có.

Ninh Ngưng đi hơn chục bước rồi chậm chậm ngồi xuống, thản nhiên nói:

- Tôi khát rồi.

Lục Tiệm nghe Ninh Ngưng nhắc đến thì mới nhớ ra những ngày vừa rồi không ăn cơm uống nước nhưng trước sau vẫn rất sung mãn, nước bọt tuôn ra bất giác cũng cảm thấy hơi đói khát. Lúc này lòng y rối loạn, may mà có cơ hội chuồn đi để điều chỉnh lại ý nghĩ nên lập tức nói:

- Cô ngồi đây một chút nhé, tôi đi lấy nước về.

Nói xong nhắm loạn một hướng chạy vù đi.

Y chạy một hồi lâu thì nghe đằng xa có tiếng nước, Lục Tiệm đến gần thì là một khe suối. Lục Tiệm cúi người xuống bên suối lấy nước rửa mặt. Nước lạnh như băng thấm vào, thần trí Lục Tiệm chợt tỉnh táo ra nhưng cảm giác kỳ lạ trong lòng đó trước sau vẫn quanh quẩn không biến mất. Lục Tiệm nhìn bóng hình trên mặt nước rồi chợt mắng:

- Người quên mất A Tình rồi ư? Bây giờ cô ấy lành dữ thế nào còn chưa biết, sao người có thể làm bừa với cô gái khác, cho dù là Ninh cô nương cũng không được...

Miệng y tự nói tự nghe nhưng trong lòng cảm giác mềm mại ấm áp đó vẫn cuộn quýt vẫn vờ hồi lâu. Tuy y quen với Diêu Tình đã lâu nhưng cũng chưa từng trải qua cảm giác như vậy.

Y càng nghĩ lòng càng rối loạn, liền đưa tay đập xuống, hình ảnh trong suối tan ra biến thành một dải ánh sáng lấp lánh. Lục Tiệm ngẩn ngơ một lúc rồi bỗng nhớ ra mình chạy đi vội vàng quá nên quên cả tìm đồ để đựng nước đem về. Y quay đầu tìm kiếm, thấy bên suối có một tảng đá lớn to như cái cối thì lập tức bê lên, cảm thấy khối đá đó nhìn thì to lớn mà ôm trong lòng chỉ giống như một cái bát đá chứ chẳng có gì nặng nề. Có điều y không biết là tảng đá đó nặng tới ba trăm cân, vài hán tử cũng chẳng thể lay động nổi, nhưng thần lực của y đã thành công nên mới cảm thấy như vậy.

Lục Tiệm lập tức rửa rạch bùn đất bên trong, hứng đầy nước sạch ôm vào trong lòng rồi rảo bước chạy về.

Y về đến chỗ Ninh Ngưng ngồi thì bỗng thấy tảng đá trống trơn chẳng thấy bóng dáng một ai. Lục Tiệm hơi kinh hãi, chỉ sợ đã đi sai đường nhưng nhìn ngó xung quanh thì đúng là chỗ Ninh Ngưng đã ngồi nghỉ. Trong lòng y tràn lên một trận hoảng loạn, bất giác kêu lên:

- Ninh cô nương...

Y gọi liền mấy tiếng mà trong rừng chỉ có tiếng vọng lại chứ chẳng ai trả lời. Lục Tiệm đang tìm kiếm thì bỗng thấy tảng đá Ninh Ngưng ngồi có vết bùn đất mới, nhìn kỹ thì là một hàng chữ: “Lục Tiệm, tôi không muốn gặp anh nữa, anh cũng đừng tìm tôi, coi như chúng ta chưa từng gặp nhau...” Bên cạnh hàng chữ còn có mấy vết sẫm như nước mắt.

Lục Tiệm nhìn dòng chữ đó chột hai tay nhũn ra, tảng đá rơi xuống đập trúng chân nhưng y vẫn không cảm thấy đau đớn.

Đứng ngẩn hồi lâu rồi Lục Tiệm thần thờ bỏ đi, trong lòng trước sau vẫn không hiểu nổi vì sao Hắc Thiên kiếp của mình bị phá, rồi vì sao tính tình của Ninh Ngưng lại biến đổi im lặng bỏ đi. Y nghĩ muốn vỡ óc cũng không thể tìm ra nguyên nhân bên trong nên bất giác oán hận bản thân mình quá ngu ngốc, lại nghĩ đến Cốc Chân: “Nếu hắc ở đây thì nhất định có thể đoán ra lý do. Ôi, cũng không biết đến đâu mới tìm được hắc, nếu tìm được rồi thì phải hỏi mấy câu cho rõ ràng.” Y nghĩ vậy rồi đi một lúc chẳng có mục đích gì, bỗng nghe mấy tiếng kêu sắc nhọn, tiếng kêu chưa dứt đã lại truyền tới mấy tiếng hét khàn khàn. Lục Tiệm nhận ra là tiếng hạc hét liền theo âm thanh tìm tới, từ xa thấy một con hạc lớn như hòn đá núi đang hướng mỏ lên trời kêu lên rin rít. Trên không trung hai con ưng xám đang bay vòng trong gió, kêu lên oang oang, hiển nhiên là trên dưới đang đối địch lẫn nhau.

Con hạc đó thân thể cực lớn, hết sức nổi bật, Lục Tiệm vừa nhìn đã nhận ra chính là vật cưỡi của Xích Anh Tử, nhưng không hiểu sao lại lạc đến đây. Con hạc đập hai cánh tán loạn nhưng không có sức lại rơi xuống, giống như đã bị trọng thương không thể bay lượn nữa.

Bỗng nghe tiếng ửng kêu buốt tai rồi một con ửng xám phía đông biến thành một luồng điện chớp giờ trao sắc nhọn chụp tới con hạc lớn. Con hạc khổng lồ kêu lên quái dị, cái cổ dài mảnh giống như một con rắn lách qua vuốt ửng rồi cái mỏ hạc dài ngoằng hung dữ mổ về phía phải con ửng xám. Cổ và mỏ của nó rất dài, lại uốn lượn linh hoạt, cái mổ đó uy lực rất lớn nên móng vuốt con chim ửng chưa kịp tới thì đã bị mổ trúng, nó liền bắt giắc kêu lên đau đớn rồi giang cánh bay ra xa.

Con hạc khổng lồ rụt mỏ dài về, bỗng cảm thấy gió mạnh ầm ầm từ sau lưng thốc tới, một con ửng xám khác lao vọt đến, hai vuốt như móc câu bầu chặt lấy cái cổ dài của con hạc lớn, cái mỏ sắc nhọn của chim ửng mổ mạnh vào đầu hạc. Con hạc không lẽ không ngờ hai con ửng xám lại gian xảo giương đông kích tây như vậy, nó chỉ cảm thấy cổ đau đớn không chịu nổi, hít thở khó khăn, không kịp quay đầu đành liều chết xoay cái cổ dài mang theo cả con ửng xám trên cổ đập vào tảng đá lớn sau lưng.

Chim ửng chưa kịp mổ vào con hạc thì đã bị đập vào đá, lông bay loạn xa, miệng kêu rít không ngừng. Con ửng xám còn lại rít lên một tiếng rồi từ trên trời chụp xuống, cũng chụp lấy một đoạn cổ con hạc. Móng vuốt của chim ửng cắt cổ bẻ xương rất mạnh mẽ, những con vật săn bình thường vốn bị chụp lấy là chết ngay, nhưng con hạc khổng lồ này vốn là kẻ hùng mạnh trên không trung, lúc nó chưa bị thương thì mạnh mẽ chuẩn xác xưa nay vô địch, không chỉ thân thể to lớn mà sức lực cũng rất ghê gớm. Lúc này nó không chịu chờ chết, vừa vung mỏ chống lại mỏ chim ửng, vừa vung lắc cái cổ dài đập ửng xám vào đá, tuy lông bay tung tóe nhưng bốn bộ móng vuốt trước sau vẫn bám chặt không rời. Con hạc khổng lồ hết sức hết cách,

no chột gân cổ hót dài, tiếng hót ần chứa sự tức giận đau buồn, có ý của kẻ anh hùng đến bước đường cùng.

Lục Tiệm nghe thì thương xót, chột nhặt lên hai viên đá nhỏ co tay búng ra, vụt vụt hai tiếng viên đá lướt qua cánh chim ưng làm rụng xuống mấy cái lông cánh. Ưng xám kinh hãi đồng thời vọt lên lượn vòng trên không trung, phát ra tiếng rít tức giận.

Lục Tiệm không muốn đánh giết, chỉ muốn bọn chúng khiếp sợ bỏ đi. Y thấy chim ưng vẫn lượn tròn trên không thì lại nhặt lên hai viên đá nhỏ mềm, thầm nghĩ: “Bắn vào lông vũ trên cánh trái của bọn chúng.” Ý nghĩ vừa xuất hiện thì Lục Tiệm bỗng sinh ra cảm giác kỳ lạ, hai mắt tuy không nhìn thấy nhưng trong lòng lại hiện lên rõ ràng từng sợi lông của ưng xám. Lục Tiệm thầ kinh hãi ngạc nhiên rồi chột nổi lòng đùa nghịch: “Đã như vậy thì thử bắn cái lông thứ ba bên cánh trái của bọn chúng.” Y lập tức nhắm chuẩn cái lông đó rồi bắn đá ra, vụt vụt hai tiếng vang lên, trên người hai con ưng xám đề rơi ra hai cái lông dài, không nghiêng không lệch chính là cái lông thứ ba trên cánh trái.

Hai con ưng xám chắc là biết lợi hai nên đồng thời rít lên rồi giang cánh quay đầu bay về phía xa. Lục Tiệm lại vẫn chìm đắm trong cảm giác kỳ lạ, hồi lâu vẫn chưa bình tĩnh lại được. Y bỗng nghe mấy tiếng hót vang, đưa mắt nhìn qua thì con hạc khổng lồ đó đang rú đầu xuống, trên cánh máu tươi đỏ lôm từng giọt rơi xuống. Lục Tiệm biết con hạc lớn đó cho dù dùng mạnh cũng không chống được hai con chim ưng cùng tấn công nên đánh một trận đó đã bị trọng thương. Y lập tức tiến đến định xem vết thương, không ngờ hai tay chưa kịp đưa đến thì con hạc lớn đó đã đột ngột ngóc đầu lên hung dữ mỗ tới.

Lục Tiệm đưa hai ngón tay ra giữ chặt cái mỏ dài. Con hạc khổng lồ cho dù dùng hết sức cũng không thoát ra được, đôi mắt đen của nó đảo loạn vòng vòng rất sợ hãi. Kiếp lực của Lục Tiệm vừa truyền vào liền biết cánh trái con hạc lớn đã gãy sừng động lại, chắc là hôm đó trúng phải mùi hương

lạ của Tô Văn Hương nên từ trên trời rơi xuống bị gãy cánh. Cổ, chân nó cũng bị vuốt ưng cào thương, không chỉ vết thương bên ngoài nặng nề mà một chỗ xương chân cũng bị trật khớp, Lục Tiệm mà chậm trễ giây lát thì cái cổ dài của con hạc khổng lồ đó chắc sẽ bị vuốt ưng bẻ gãy.

Đã biết vết thương, Lục Tiệm liền nói:

- Anh bạn lớn, đừng làm loạn lên.

Nói rồi y đẩy một luồng chân khí vào cơ thể con hạc lớn. Con hạc gân cốt mềm oặt ra ngã phịch xuống đất, phát ra tiếng kêu đau đớn. Lục Tiệm trước hết đẩy xương cổ về chỗ cũ, lại nối liền đoạn xương cánh gãy, nhặt một hòn đá sắc nhọn lên tìm chỗ gãy chọc lấy máu đọng ra. Sau đó y vận khí, dùng “Đại Kim Cương thần lực” hùng hậu di chuyển mấy vòng trong cơ thể con hạc. “Đại Kim Cương thần lực” vốn là thần thông hàng ma, cũng chứa sự từ bi của Phật môn. Thần thông truyền vào liền khiến chỗ máu đọng vết sưng của con hạc lớn biến mất, đau đớn cũng không còn, toàn thân sức lực tràn trề, nó không nhịn được ngửa cổ lên trời phát ra mấy tiếng hót trong trẻo, hai cánh đập loạn như muốn bay lên.

Lục Tiệm thấy nó nóng vội như vậy thì bất giác cười nói:

- Anh bạn lớn, còn chưa xong mà.

Con hạc khổng lồ có chút thông minh, nó hiểu rõ ý tốt của Lục Tiệm nên rút hết vẻ hung dữ, hạ cánh cúi đầu tỏ ra thần phục. Lục Tiệm nói:

- Người chờ một chút, ta đi rồi về ngay.

Con hạc hót khê mấy tiếng như đồng ý, Lục Tiệm bất giác bật cười. Từ nhỏ y đã nghèo khổ, khi bị thương bị bệnh không có tiền đi khám, hầu hết đều là Lục Đại Hải tự tìm lá thuốc về chữa trị. Sau nhiều lần thì Lục Tiệm cũng biết được một ít cây cỏ lá thuốc giúp ngừng máu giảm sưng, y lập tức đi vào chỗ cỏ cây rậm rạp, vệt lá rẽ cành kiểm lấy mấy loại lá thuốc, dùng

một viên đá nghiền nát rồi đắp lên vết thương của con hạc lớn, sau đó xé áo băng lại rồi cười nói:

- Anh bạn lớn, xong rồi đấy.

Nói rồi quay người đi mấy ngược, bỗng nghe sau lưng có tiếng lạch bạch, y quay đầu lại nhìn thì thấy con hạc lớn có đang khập khiễng đi theo.

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Anh bạn lớn, ta còn có việc, người đi theo ta làm gì?

Con hạc vươn cổ hót dài, ánh mắt dịu dàng đầy vẻ lưu luyến. Lục Tiệm thấy vậy thì thầm nghĩ: “Đúng rồi, vết thương của nó chưa khỏi, nếu gặp loài chim dữ khác thì vẫn khó chống được. Cứu người phải cứu đến nơi, cứu chim phải cũng như vậy.” Y liền vỗ vỗ lưng con hạc khổng lồ, cười nói:

- Anh bạn lớn, mày đi theo ta nhé, đợi vết thương khỏi rồi thì mày bay đến cùng trời cuối đất cũng chẳng sao.

Con hạc lớn chớp đôi mắt đen nhìn Lục Tiệm rồi chột ngựa cổ lên trời phát ra một tiếng kêu dài.

Lục Tiệm ha ha cười lớn:

- Anh bạn lớn kiêu ngạo lắm.

Con hạc kêu xong thì chột xòe lông xòe cánh, vênh ngực uốn cổ bay lượn múa may. Lục Tiệm không biết loại hạc nhảy múa chính là thần phục mình, cam chịu cho điều khiển, nhưng y nhất thời nhìn thấy thích thú nên cũng theo con hạc múa mà vỗ tay mỉm cười. Con hạc múa xong thì đến bên Lục Tiệm cọ cọ quệt quệt rất thân mật. Lục Tiệm vuốt ve lông cánh sáng bóng của nó rồi nhìn kỹ, chỉ thấy khoe mắt, ngực, chân con hạc đó đều có

vết thương, không giống như bị chim dữ cào mà giống như bị tên bắn, trên đôi chân dài cũng có nhiều vết thương lâu năm đóng vảy, nhưng nhìn kỹ vẫn nhận ra là vết đao kiếm chém.

Lục Tiệm âm thầm hổ thẹn: “Thảo nào con hạc này thấy ta là mỗ là cào, thì ra nó nhiều lần bị con người làm hại nên hết sức cẩn thận. Ôi, nói ra thì trên thế gian này chim thú giết nhau là ác, nhưng cũng chỉ vì muốn no bụng sống còn. Còn con người thì vì muốn vui sướng cho bản thân mình mà chém giết lung tung, như thế mới thực sự là đáng ghét.” Y nghĩ vậy rồi mất hết cả hứng chí, liền đi trước, con hạc đó không thể bay lượn nên đành rảo đôi chân cao dài theo sát một bên. Nó cao gần một trượng, ưỡn ngực vênh đầu oai phong lẫm liệt, so về hình dáng thì Lục Tiệm lộ rõ gầy yếu nhỏ bé, ngoài ra còn rất tầm thường.

Đi một hồi lâu, con hạc chợt phát ra tiếng kêu sắc nhọn, trong tiếng kêu có sự khẩn nộ. Lục Tiệm phần nào phát hiện ra, liền nói:

- Anh bạn lớn, người kêu gì vậy?

Y nói rồi chân không dừng bước, vẫn tiến về phía trước. Con hạc lớn chợt đưa mỏ ra giữ tay áo y lại. Lục Tiệm giật mình, còn chưa hiểu đã xảy ra việc gì thì đã nghe xa xa vọng tới tiếng người rồi sau đó từ sườn núi đằng xa xuất hiện ba người, hai cao một thấp bộ dạng rất tức cười.

Lục Tiệm nhận ra đó chính là Xích Anh Tử, Bàng Giải Quái và Thử Đại Thánh. Ba người cũng nhìn thấy Lục Tiệm thì đều ngẩn ra. Nếp nhăn trên mặt Xích Anh Tử co lại, cười quái dị nói:

- Hạc nhi ngoan ngoãn quả là ở đây, Thử Đại Thánh người không lừa ta thật.

Thì ra Xích Anh Tử bị Mạc Ất bắt rồi giam trong quán Gia Bình. Thử Đại Thánh điều khiển bầy chuột chui vào quán tìm ra, lại thừa lúc nhóm người Trầm Chu Hư không có ở đó nên cùng với Bàng Giải Quái giết mấy

tên đệ tử Thiên bộ trông giữ để cứu Xích Anh Tử ra. Xích Anh Tử vừa thoát được liền tìm con hạc lớn để cưỡi. Hôm đó con hạc lớn bị thương rồi bị Sa Thiên Hoàn vớt lại trong rừng rậm ở đây sống chết chẳng biết thế nào. Xích Anh Tử ra sức đi tìm, hẳn thấy con hạc khổng lồ không bị làm sao thì hết sức vui mừng.

Con hạc lớn bị kiếp thuật của Xích Anh Tử khống chế để hẳn điều khiển nên hận hẳn thấu xương. Lúc này gặp phải thì nó hết sức tức giận, đập cánh định xông tới. Xích Anh Tử mắt bắn ra ánh sáng kỳ dị, con hạc lớn vừa gặp phải ánh mắt đó liền rũ cánh cúi đầu phát ra tiếng kêu đau đớn. Lục Tiệm thấy vậy tiến lên chặn trước người con hạc lớn, phất tay áo rồi ánh mắt như điện nhìn vào Xích Anh Tử.

Xích Anh Tử không ngờ y chen vào nên hết sức tức giận, hẳn lẳng lẳng đẩy kiếp thuật lên mức cao nhất, ánh sáng kỳ lạ trong mắt lại càng mạnh hơn bắn về phía Lục Tiệm. Nhưng không ngờ ánh mắt hẳn sáng thêm một phần thì ánh mắt Lục Tiệm cũng sáng thêm một phần. Giao đấu như vậy chỉ trong chốc lát ngực Xích Anh Tử như bị trúng một quyền, máu dồn lên đỉnh đầu, bất giác lùi mấy bước mặt tím bầm lại. Hẳn định thần nhìn tới thì Lục Tiệm vẫn thản nhiên vô sự, hai mắt trong sáng chẳng có biểu hiện gì mất trí nhớ cả. Xích Anh Tử trong lòng không phục, lại dùng thuật “Tuyệt Trí”, nhưng vừa gặp phải ánh mắt Lục Tiệm thì ngực lại như trúng phải một đòn nặng hết sức khó chịu. Trong chớp mắt hẳn dùng kiếp thuật ba lần liền như bị ba quyền, chột lùi lại mấy bước lão đảo ngã xuống rồi phun ồa ra một ngụm máu tươi.

Lục Tiệm vốn không có ý làm kẻ địch bị thương, chỉ muốn xả thân bảo vệ con hạc lớn, nhưng vạn lần không ngờ Xích Anh Tử nhìn vào mắt mình liền lùi bước phun máu nên trong lòng hết sức ngỡ ngàng. Y nào biết mấy phen duyên trời may mắn đã thông được ẩn mạch hiển mạch, bản thân mang hai loại thần thông lớn là Hắc Thiên và Kim Cương, tu vi đó từ khi khai thiên lập địa đến nay chưa từng ai có được, tâm trí y cũng biết thành

hết sức thông minh kiên cố, thần quang chiếu rọi, trí như ngọc sáng, đừng nói là thuật “Tuyệt Trí” mà cho dù loại ảo thuật mê hồn nào trên thế gian dùng vào Lục Tiệm đều chỉ như trứng chọi đá, không chỉ không thể làm y bị thương mà ngược lại Xích Anh Tử tự gây chuyện thì tự chịu hậu quả, trong đầu hẫng oang oang như sấm, trống rỗng nhẹ bỗng chẳng nghĩ được gì, bất giác lại phun ra một ngụm máu tươi nữa rồi hai mắt trợn ngược ngất xỉu đi. Bàn Giải Quái thấy vậy thì kêu lên oa oa, múa đôi tay không lồ đập về phía Lục Tiệm. Lục Tiệm đã chịu đau khổ với hẫng, thấy đòn đánh mãnh liệt thì không dám chủ quan, liền dùng ra “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” móc lấy cánh tay của Bàn Giải Quái rồi dùng kinh lực đẩy đi. Bàn Giải Quái lập tức kêu lên rồi thân thể như con quay văng đi đập vào một vách núi. Mắt thấy sắp bị va đập, Bàn Giải Quái chột gằm lên quát dị rồi dùng hết sức lực đẩy tay vào vách núi. Chỉ nghe cách một tiếng, cánh tay không lồ đã bị trật khớp, Bàn Giải Quái đập rầm lên vách đá, may mà “Thiên Quân ngao” đã hóa giải được phần lớn sức đập nên không đến nỗi vỡ đầu chảy máu, nhưng cho dù như vậy Bàn Giải Quái vẫn cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo đau ê ẩm, hai mắt trừng trừng nhìn Lục Tiệm lộ ra vẻ khiếp sợ.

Lục Tiệm không ngờ cái đẩy đó có uy lực ghê gớm như vậy, sự kinh hãi trong lòng y cũng không thua kém gì Bàn Giải Quái, lại nhìn Thử Đại Thánh định cất tiếng. Thử Đại Thánh thấy ánh mắt của y nhìn tới thì lập tức mặt vàng như đất, hai chân run lên quỳ phệt xuống đất, đập đầu như giã tỏi.

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Người đừng sợ, ta không đánh người, chỉ hỏi một việc thôi.

Thử Đại Thánh run giọng nói:

- Xin đại nhân cứ nói, tiểu nhân mà biết nhất định sẽ không dám giấu.

Lục Tiệm nói:

- Đông Đảo và Tây Thành ước hẹn gặp nhau ở đỉnh Thiên Trụ là vào lúc nào?

Thử Đại Thánh vội trả lời:

- Chính vào hôm nay, tôi chính mắt nhìn thấy Trầm Chu Hư ra khỏi quán Gia Bình đi về phía đỉnh Thiên Trụ rồi.

Lục Tiệm cả kinh, sau đó lại ngỡ ngàng: “Chẳng lẽ ta và Ninh cô nương đã ở trong tháp Thiên Sinh tận hai ngày ư? Tại sao lại cảm thấy chỉ như vài giờ?” Y không sao hiểu được, liền trầm ngâm một chút rồi lại hỏi:

- Lúc các người tới đây có thấy “Huyền Đồng” Ninh cô nương không?

- Ngài nói là cô “Sắc không huyền đồng” đó ư? - Thử Đại Thánh gãi đầu nói - Trên đường chúng tôi không gặp cô ấy.

Lục Tiệm hết sức thất vọng, liền gật gật đầu tiến tới đẩy một luồng chân khí vào cơ thể Xích Anh Tử. Chân khí hùng mạnh vô song, chỉ một vòng là Xích Anh Tử đã tỉnh lại, hẩn nhìn thấy Lục Tiệm thì lộ vẻ khiếp sợ. Lục Tiệm vỗ vỗ vai hẩn rồi lại đi qua gần lại tay cho Bàn Giải Quái, sau đó nói:

- Ba người các người từ giờ về sau phải làm điều tốt. Nể mọi người đều là kiếp nô nên tha cho các người lần này, trong tương lai nếu lại giúp Sa Thiên Hoàn làm điều ác mà bị ta gặp phải thì tuyệt sẽ không được may mắn đâu.

Ba người đều gật đầu, Lục Tiệm nhìn họ thở dài trong lòng rồi cùng con hạc lớn đi về phía đỉnh Thiên Trụ.

Lục Tiệm nghĩ đến trận chiến ước hẹn đó thì trong lòng nóng nảy, bất giác càng chạy càng nhanh. Con hạc lớn cũng chạy nhanh theo y, vết thương liền thấm ra những vệt máu li ti. Lục Tiệm sợ nó bị thương không

chống chọi được liền chậm bước lại, không ngừng đẩy chân khí vào cơ thể nó. Con hạc lớn bẩm sinh đã khác thường, lại thêm Kim Cương Phật lực nên lập tức mệt mỏi hoàn toàn tan biến, phần chấn tinh thần rảo bước theo sát Lục Tiệm.

Chạy được mấy chục dặm thì một người một hạc dừng lại uống mấy ngụm nước suối, ăn một chút quả d

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hồ Đấu

Lục Tiệm nghiêng người hạ xuống đất, sang sàng nói:

- Cước đó là đá vì Mạc Ất.

Mạc Ất kinh hãi mừng rỡ, lão nhớ đến mối hận bị Diệp Phạm bẻ tay thì trong lòng hết sức vui sướng vỗ tay khen hay, không ngờ vừa mới mở miệng thì Diệp Phạm đã hung dữ trừng mắt nhìn tới. Lúc này tóc hăn rối bù, mặt đầy máu tươi, thân thể lảo lảo đảo giống như ma quỷ vậy. Có điều dù sao hăn vẫn còn oai phong cũ nên Mạc Ất bị hăn trừng mắt thì khiếp sợ cúi đầu không dám lên tiếng nữa. Nhưng Tiết Nhĩ thì không biết lợi hại, vẫn lớn tiếng nói:

- Lục Tiệm người thiên vị à, người giúp Mạc Ất đá hăn thì sao không giúp ta? Hăn còn vận tai ta mà.

Lục Tiệm rất hận Diệp Phạm, y lục hết đầu óc chỉ muốn tìm vài cái có đánh hăn thêm mấy quyền. Tiết Nhĩ kêu như vậy chính hợp với mong muốn nên nói ngay:

- Được, quyền này sẽ tính cho người.

Tiết Nhĩ mừng rỡ lộ ra ngoài mặt.

Lục Tiệm cất bước tiến thẳng đến Diệp Phạm. Diệp Phạm liên tục xoi đòn nặng nề, xương cốt toàn thân như đã gãy rời ra, huống gì trước đó hăn

dốc hết bản lĩnh cũng không địch nổi Lục Tiệm, bây giờ người bị thương rồi thì càng khó chống đỡ. Nhưng hấn rất cao ngạo, dù rơi vào tình trạng này mà trong lòng vẫn hết sức quật cường: “Khả năng không bằng người thì chết cũng đáng. Chỉ có điều thua tên tiểu tử ăn bunn này thật phải khiến người ta tức giận.” Diệp Phạm liền dốc hết tàn lực mắt hồ chăm chăm nhìn Lục Tiệm, ống tay áo trái rủ xuống, chưởng phải đưa ngang, dùng ra “Đại Ngự Thiên thức”, chỉ đợi Lục Tiệm xuất quyền là hấn sẽ liều chết tấn công, nếu không thể kéo theo chết cùng thì cũng phải phân định rõ sống chết.

Cốc Bình Nhi nhìn mà tim đập thình thịch, nói:

- Cha, Diệp lão Phạm hỏng rồi.

Cốc Thần Thông hơi nhú mày, thầm nghĩ: “Thiếu niên này thần thông ghê gớm, nhưng mấy quyền đó đều đã nường tay, tuyệt không muốn lấy tính mạng của Diệp Phạm. Diệp Phạm kiêu ngạo cuồng đại bảo mãi không sửa được, hôm nay chính hợp để hấn biết thế nào là lợi hại.” Ông ta liền không nói tiếng nào, chỉ đứng bên ngó nghiêng.

Diệp Phạm thấy Lục Tiệm từng bước ép tới thì trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác khốn khổ thấp hèn, hô hấp chợt ngừng lại rồi không nhin được chưởng trái xoay tròn đánh vù ra. “Đại Ngự Thiên thức” vốn là chiêu thức phòng thủ, kẻ địch mạnh thì nó cũng mạnh theo, phát ra sau mà không chế được người. Nhưng sau khi đại bại thì Diệp Phạm đã rối loạn cả chiêu thức, chủ động đánh ra đi ngược lại bản chất của chiêu thức này. Lục Tiệm thấy vậy thì tay phải chuyển động “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” đẩy thế chưởng của Diệp Phạm ra, quyền trái đánh thẳng tới ngực trái của hấn.

Diệp Phạm nghiêng rằng đang định chịu đòn thì eo lưng chợt bị xiết chặt rồi một luồng lực lớn tràn tới, bất giác bị kéo văng về phía sau. Lục Tiệm đánh trượt một truyền, trước mắt ánh sáng vàng chói mắt rồi kiếm tỵ của Địch Hy như điện đâm thẳng tới. Lục Tiệm vội vã cúi đầu, nhưng kiếm tỵ đó bắn đến rất nhanh, lướt qua tóc y làm đứt một mẩu tóc bay đi tứ phía.

Tay áo trái của Địch Hy kéo Diệp Phạm ra, tay áo phải hóa thành kiếm tấn công kẻ địch, nhanh nhẹn linh hoạt công thủ tự nhiên. Hẳn biết rõ Lục Tiệm lợi hại nên vừa chiếm được lợi thế thì không tha người, hai tay áo liên tục xuất ra chiêu số, khí thế như biển rộng sông dài phủ khắp trời đất, hoàn toàn vây bọc lấy Lục Tiệm.

Lục Tiệm tay không đối địch vốn đã bất lợi, Địch Hy lại cũng tinh quái, ống tay áo dài vừa đánh ra đã thu lại chứ tuyệt nhiên không chạm tới hai tay của Lục Tiệm. Lúc đầu còn có chiêu thức cuốn bọc, càng đấu về sau Lục Tiệm ra tay càng nhanh thì hẳn múa tay áo cũng càng nhanh, dần dần chỉ còn hai thế quét và chém, thì ra rút vào không để bị nắm lấy.

Lục Tiệm chợt gặp phải loại võ công quý quái như vậy thì có lực mà không đánh ra được, mấy lần gặp phải chiêu thức hiểm ác. Quần áo trên người y vốn đã rách rưới, bây giờ liên tục bị ống tay áo dài đó lướt sát người, cho dù Lục Tiệm có thể dựa vào thần thông hóa giải kinh lực nhưng quần áo thì không chống nổi kiếm tụ sắc nhọn nên bị cắt đi từng mảnh như bướm bay đầy trời.

Ngư Chiếu bị nội thương phải đứng một bên xem chiến đấu, y thấy Lục Tiệm luyện thành thần thông như vậy thì hết sức kinh hãi vui mừng. Lúc này thấy Lục Tiệm bị “Thái Bạch kiếm tụ” vây lấy thì lập tức nhú mày rậm, cao giọng nói:

- Lục lão đệ cẩn thận, chiêu thức tay áo của hắn có ẩn chứa kiếm pháp đấy.

Ống tay áo dài của Địch Hy gọi là “Thái Bạch kiếm tụ”, trong chiêu thức của tay áo vốn có ẩn chứa chiêu kiếm, nếu hai ống tay áo cùng phát ra thì chính là chiêu số về song kiếm hết sức lợi hại. Ngoài ra hai kiếm tụ đó lúc cứng lúc mềm, lúc dài lúc ngắn, lúc thẳng lúc cong, lúc co lúc duỗi linh hoạt quỷ dị hơn xa kiếm thường. Địch Hy dựa vào nó tung hoành thiên hạ ít có đối thủ, chỉ có điều bụng dạ hắn thâm trầm chứ không ngông cuồng như

Diệp Phạm nên uy danh tuy nhỏ nhưng tài năng thật sự lại không thua gì Diệp Phạm.

Lục Tiệm được Ngu Chiếu chỉ bảo thì ngưng thần nhìn kỹ, quả nhiên trong bóng tay áo đó phát hiện ra có chiêu kiếm, y lập tức nghĩ thầm: “Cứ chịu đòn thế này chỉ sợ sẽ thua.” Lục Tiệm liền nhìn quanh, chợt thấy sau lưng có mấy thân cây trúc đón gió lắc lư thì trong lòng chuyển động nhảy lùi về phía sau, khi lướt qua bụi trúc liền vung chưởng chặt ngang, cây trúc đó liền đứt đôi. Lục Tiệm nắm cây trúc dài vận thần lực đâm vù ra, Đại Kim Cương thần lực truyền vào khiến trăm nghìn lá trúc như một đám khổng lồ các phi kiếm nhỏ xíu bắn về phía Địch Hy.

Địch Hy không dám chủ quan, một tay áo vẫn tấn công như cũ, tay áo còn lại thì nhẹ nhàng rút về chặn đỡ đám lá trúc đó. Lục Tiệm lại nhân cơ hội này đâm vù cây trúc ra. Ngày trước thần thông của y chưa thành tựu đã có thể dùng một đám trúc quét sạch trăm nghìn tên Oa khấu. Bây giờ thần thông đã thành rồi thì cây trúc dài múa lên chỉ thấy xanh biếc như biển rộng nổi sóng dạt dào, đôi kiếm tụ của Địch Hy chợt trở thành hai đạo cầu vồng trên sóng biển.

Ánh sáng vàng co duỗi như chớp, bóng trúc xanh tràn ngập không trung, hai người chiêu thức mạnh mẽ, ra tay nhanh nhẹn khiến người ta không kịp theo dõi. Lúc đầu Lục Tiệm dùng cây trúc còn ngượng nghịu, nhưng “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” của y đã thành thì binh khí nào vào tay cũng đều có thể dựa theo hình dạng đặc tính mà tạo ra chiêu thức. Đánh đến khoảng ba mươi chiêu thì Lục Tiệm càng thuận tay hơn, ba mươi hai thân tướng cũng hòa vào chiêu thức bay lượn vùng vẫy, đột ngột khác thường, thu phóng tự nhiên phóng khoáng mạnh mẽ, có thể quét đủ mười trượng khiến những người đứng xem không đứng vững được phải liên tục lùi lại.

Địch Hy có phép “Long Độn” nên tiến lùi như chớp, chiêu thức quỷ dị. Lục Tiệm thu chiêu thì hấn tiến, còn xuất chiêu thì hấn lại lùi, đi đến không

ai hay biết giống như thiên ma biến hóa ra, không bóng dáng không hình ảnh. Kiếm chiêu cũng càng dày đặc hơn, chỉ xoay chuyển trong khoảng không rất nhỏ, chiêu thức của Lục Tiệm hơi kém một chút là hẫng lập tức xuyên vào, thế như thủy ngân rơi xuống đất. May mà Lục Tiệm ngộ ra thần thông, muốn vuông muốn tròn đều được, có thể chống lại trăm thứ kiếp nạn của trần gian, vì vậy mỗi lần đều có thể tránh được sát chiêu không thể tránh của Địch Hy, ngoài ra lại còn phản công rất lợi hại.

Địch Hy thấy Lục Tiệm đánh với Diệp Phạm trước rồi sau đó giằng co với mình cả trăm chiêu mà khí lực tuyệt nhiên không yếu đi chút nào, thậm chí càng đánh càng mạnh hơn thì trong lòng rất kinh hãi. Hẫng lại thấy cây trúc dài đó mềm mại nhiều cành, bao phủ rất rộng, trong lúc công thủ rất ít sơ hở, kết hợp với thần lực của Lục Tiệm trở nên rất khó công phá thì lập tức thầm nghĩ: “Xem ra việc gấp hiện giờ chính là đoạt lấy binh khí của y.” Vừa nghĩ như vậy, ống tay áo trái của Địch Hy liền chộp lên, dự cho Lục Tiệm quét cây trúc sang bên phải thì ống tay áo phải liền chặt ra nhanh hơn tên bắn vào cổ tay Lục Tiệm.

Hai chiêu đó nói thì đơn giản nhưng thực ra đã dốc hết tuyệt học cả đời của Địch Hy, từ thân pháp, chiêu kiếm đến thời cơ, nhịp điệu đều hết sức tài tình. Lục Tiệm không tránh né được, cây trúc dài liền tuột tay biến thành một bóng xanh trên không bay đi mười trượng rồi biến mất trong rừng cây.

Địch Hy mừng rỡ trong lòng, còn chưa kịp thu chiêu thì chợt cảm thấy ống tay áo bên phải xiết lại, hẫng ngưng thần nhìn kỹ thì ống tay áo phải đã bị Lục Tiệm tóm lấy. Địch Hy hết sức kinh hãi, hét một tiếng rồi ống tay áo trái như rồng bay lên quét vào mặt Lục Tiệm. Không ngờ Lục Tiệm đưa tay ra lại tóm nốt cả ống tay áo trái của hẫng.

Cốc Thần Thông nhìn đến lúc này thì hơi biến sắc:

- Đó là thủ pháp gì vậy?

Tiên Bích bị ông ta khống chế, không thể động đậy được nên bức tức vô cùng. Cô thấy Lục Tiệm biểu lộ oai thần thì trong lòng vui sướng như chính mình làm được vậy, cô nghe câu nói của Cốc Thần Thông liền cười nhạt nói:

- Ông nghe nói tới Bồ Thiên kiếp thủ chưa?

Cốc Thần Thông ồ một tiếng, gật đầu nói:

- Thảo nào.

Tiên Bích thấy vẻ mặt ông ta lạnh nhạt, hiển nhiên không sợ hãi gì thì bất giác lại cảm thấy hối hận: “Không tốt rồi, ta nhất thời cao hứng nói lộ ra kiếp thuật của Lục Tiệm. Người này thâm sâu không lường được, chỉ sợ trong lòng đã nghĩ ra cách phá kiếp thuật của y.”

Trong lúc cô suy nghĩ thì tình thế trận chiến đã thay đổi lớn, Lục Tiệm lấy hai chân làm trục, nắm chặt tay áo dài vận thần lực rồi như chơi ném đĩa, đem Địch Hy quay vù vù đi. Địch Hy không ngờ y lại dùng chiêu quái dị như vậy, nhất thời thân thể không điều khiển được, bị thần lực của y quay quay trên không, quay được mấy vòng thì ngay cả người cũng biến thành một vòng ánh sáng vàng. Địch Hy dù có năng lực thông trời thì vẫn cảm thấy đầu váng mắt hoa rất khó chịu. Chợt nghe một tiếng quát lớn, Lục Tiệm đã di chuyển rồi quay hăn đập vào một vách núi.

Cốc Thần Thông từ xa trông thấy vậy thì mày rậm nhướng lên, quần áo không gió mà phấp phới. Lúc này bỗng thấy cái áo vàng đó bay vọt lên rồi trong tay Lục Tiệm nhẹ bỗng, cái áo vàng đập vào đá núi chỉ thấy mềm nhũn không có lực. Đưa mắt nhìn kỹ thì Địch Hy người chỉ còn áo trong đã đứng cách đó mười trượng, vẻ mặt hết sức lúng túng. Thì ra trước khi hăn bị quật vào vách đã dùng ra “Kim Thiên biến” trong chín biến hóa của Long Độn, làm ve sầu thoát xác để tụt cái áo vàng đó, tránh khỏi nỗi khổ bị

gãy xương đứt da. Nhưng hăn mất đi áo vàng như vậy thì thần thông cũng mất đi gần hết.

Bỗng nghe một tiếng quát yêu kiều:

- Xem chiêu.

Rồi hai tay của Thi Diệu Diệu múa lên, bắn ra hai đám mưa bạc. Cô không chịu đánh lén sau lưng nên hét lên trước rồi mới ra tay. Lục Tiệm thấy vậy thì cái áo vàng trong tay vung lên vẽ thành một vòng tròn trên không trung, mưa bạc đầy trời chớp mắt đã biến mất.

Thi Diệu Diệu trong lòng hoảng loạn, lại giơ tay bắn ra sáu con cá chép bạc. Lục Tiệm vứt bỏ áo vàng, hai tay chụp loạn trên không giống như sinh ra trăm nghìn cánh tay vậy, đã chụp hết sạch vảy bạc đầy trời vào trong lòng bàn tay. Thi Diệu Diệu từ lúc sinh ra đến nay chưa từng thấy thần thông như vậy bao giờ nên trái tim như muốn nhảy tọt lên cổ họng. Cô thấy Lục Tiệm cất bước tiến đến thì trong lúc kinh hoàng vội cầm lên mấy con cá chép bạc ném bừa ra.

Cá chép bạc vừa mới tản ra thì Lục Tiệm đã tung người vọt tới, hai tay chia ra rồi tiếng đình đình vang lên không ngớt, mấy ánh sáng bạc đó đã biến mất tiêu. Lục Tiệm nắm chặt tay lại, lòng bàn tay vang lên mấy tiếng răng rắc, lúc y mở bàn tay ra thì mấy trăm cái vảy bạc đã lại tụ thành bốn con cá chép bạc. Thi Diệu Diệu mặt trắng bệch, bỗng thấy Lục Tiệm nhìn mình khẽ cười, vẻ mặt hết sức thân thiện rồi vung tay ném trả mấy con cá chép bạc đó. Thi Diệu Diệu chẳng hiểu gì cả, ngẩn ngơ đón lấy rồi nói:

- Người, người tại sao...

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Cô là vợ chưa cưới của Cốc Chấn, tôi không đánh với cô đâu.

Thi Diệu Diệu vừa thẹn vừa giận, hoảng hốt nhìn xung quanh rồi tức giận nói:

- Người, người nói nhảm nhí gì vậy, ai, ai là vợ chưa cưới của hửn chứ.

Lục Tiệm bị cô mắng thì cũng cảm thấy khốn khổ, liền gãi đầu nói:

- Tự hửn nói đấy, không tin, không tin cô cứ hỏi hửn.

Rồi y quay đầu lại nhìn Cốc Chấn, thấy hửn ngồi xếp bằng, hai mắt đảo loạn nhưng không lên tiếng.

Lục Tiệm trong lòng ngạc nhiên, đi về phía Cốc Chấn nói:

- Sao người lại ngồi đó bất động. Mau đứng lên đi, ta còn có điều muốn hỏi người đấy.

Y đưa tay ra đỡ thì bỗng cảm thấy cơ thể Cốc Chấn cứng đờ, mới biết bên trong nhất định có điều cổ quái, liền ngậm vận thần thông đem “Đại Kim Cương thần lực” đẩy vào cơ thể Cốc Chấn, chuyển liền mấy vòng mà như đá ném xuống biển hoàn toàn mất tăm tích.

Lục Tiệm hơi ngạc nhiên, chỉ cho là chân khí không đủ nên lại dốc thêm chân lực. Cốc Chấn chỉ cảm thấy chân khí của Lục Tiệm như rồng như rắn vùng vẫy khắp kinh mạch trong người, đau ngứa vô cùng, không nhịn được nước mắt nước mũi giàn giụa, mắt lại đảo vu vu.

Lục Tiệm thấy vẻ mặt hửn kỳ quái cũng cảm thấy không ổn, liền dừng tay hỏi:

- Người sao vậy?

Cốc Chấn không rơi lệ nữa nhưng hai mắt vẫn lúc trái lúc phải, lúc lên lúc xuống chuyển động không ngừng.

Lục Tiệm còn đang ngơ ngác thì bỗng nghe Tính Giác nói:

- Lục đạo hữu, vị thí chủ này có lẽ muốn báo cho đạo hữu một số sự việc.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Miệng hăn không thể nói chuyện thì làm sao có thể báo cho ta việc gì được?

Tính Giác cười nói:

- Miệng không nói ra nhưng mắt cũng có thể nói chuyện được.

Lục Tiệm nói:

- Mắt chỉ dùng để nhìn chứ đâu phải để nói.

Tính Giác mỉm cười nói:

- Mắt không thể nói nhưng có thể viết được. Lúc còn nhỏ tiểu tăng ngồi thiền lòng không ổn định nhưng vì có lão sư phụ trước mặt nên không dám nói năng cử động. Sau một thời gian liền nghĩ ra cách, dùng chuyển động của mắt để viết ra từng chữ, nói chuyện với đồng bọn. Cách đó ta và các bạn đều biết, chỉ có lão sư phụ trông coi là không biết gì. Không ngờ ngẫu nhiên vị thí chủ này lại cũng biết thuật “chữ mắt” này. Đạo hữu xem, tròng mắt hăn sang ngang chính là một nét ngang, tròng mắt đi xuống chính là một nét dọc, chuyển sang trái là nét phẩy, chuyển sang phải rồi xuống dưới là nét móc...

Cốc Chấn nghe vậy thì hai mắt chuyển động lại càng nhanh. Lục Tiệm nhìn kỹ thì quả nhiên đúng như Tính Giác nói, liền hỏi:

- Tính Giác sư phụ, ông có thể hiểu được hăn viết chữ gì không?

Tính Giác nói:

- Xin cho tiểu tăng thử xem.

Dứt lời liền nhặt một cành trúc chăm chú nhìn vào hai mắt Cốc Chấn, dựa vào chuyển động của mắt hấn mà dùng cành trúc viết ra một hàng chữ trên mặt đất. Lục Tiệm thấy viết rằng: “Lục Tiệm thối tha, võ công giỏi thì có gì ghê gớm chứ, còn đẩy loạn chân khí vào người lão tử nữa thì cẩn thận ta sẽ cạo trọc đầu ngươi tống vào chùa Tam Tổ làm con lừa ngốc đấy.”

Tính Giác viết đến đó thì mặt đỏ lên hết sức ngượng ngập. Lục Tiệm thì lại bật cười, thầm nghĩ: “Đó đúng là giọng điệu của Cốc Chấn, không thể giả được.” Y liền cười nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, vậy người nói xem, vì sao lại biến thành bộ dạng như khúc gỗ ngớ ngẩn vậy?

Cốc Chấn lại viết: “Ta và đại mỹ nhân bị trúng kế của lão Trầm.” Lòng Lục Tiệm trầm xuống, quay đầu trông thấy Diêu Tình cũng ngồi như khúc gỗ giống hệt Cốc Chấn thì bất giác gằn giọng nói:

- Trầm Chu Hư, người đã làm gì hai người bọn họ?

Trầm Chu Hư cười cười không nói. Lục Tiệm giương mày đi về phía lão, bỗng thấy bóng xám loáng lên rồi Yến Vị Quy phi thân xông tới, giơ chân định đá. Lục Tiệm giơ tay ra liền bắt ngay được gót chân hấn, Yến Vị Quy chưa kịp đá nốt chân phải thì thân thể đã nhẹ bỗng rồi bị ném ra xa. Thân pháp hấn linh hoạt, lắt người hạ xuống định xông lên tiếp thì bỗng cảm thấy một luồng kinh lực hùng mạnh từ gót chân bùng lên thẳng tới lồng ngực, lập tức hai chân nhũn ra không đứng dậy nổi. Thì ra lúc Lục Tiệm nắm chân hấn thì “Đại Kim Cương thần lực” trong tay tự nhiên tràn ra, chỉ có điều hai người giao tranh quá nhanh nên bây giờ mới phát hiện được.

Lúc này Mạc Ất song song tiến ra chặn đường của Lục Tiệm. Lục Tiệm cao giọng nói:

- Hai người các người cũng muốn cản đường ta ư?

Mạc Ất lớn tiếng nói:

- Người muốn hại chủ nhân thì họ Mạc này chết cũng không chịu.

Tiết Nhĩ cả người rung rẩy, nước mắt chảy ròng ròng nhưng miệng cũng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Lục Tiệm vốn có quan hệ cùng chung hoạn nạn với hai người bọn họ nên không nỡ ra tay, có điều trong lòng y Diêu Tình nặng như trời biển, trong chớp mắt trời và người đem so, Lục Tiệm đành thở dài một tiếng:

- Đắc tội rồi.

Rồi song chưởng chia ra ấn trên đầu vai hai người. Vai hai người như có trời sập xuống, hai chân mềm nhũn rồi cũng ngã lăn ra đất.

Lục Tiệm mượn cái ấn đó tung người lướt tới phía Diêu Tình. Đệ tử Thiên bộ đều nghĩ nếu bị y dễ dàng cướp người đi như vậy tất sẽ bị người trong thiên hạ chê cười nên lập tức thi nhau xông tới. Lục Tiệm trợn mắt quát lớn, chụp một tên đệ tử quét một vòng, đệ tử Thiên bộ liền có sáu người ngã lăn. Các đệ tử đồng loạt kêu lên rồi thi nhau lùi lại. Tô Văn Hương thấy vậy thì đốt lên một cây “Tán Hồn hương”, loại mê hương này một khi hít phải, nặng thì sẽ ngủ mất mấy, nhẹ thì cũng tâm thần hoảng hốt. Tô Văn Hương dùng thủ pháp tay phải cầm hương, tay trái phe phẩy, khói mờ từ đầu cây hương hóa thành một sợi trôi về phía Lục Tiệm. Ai ngờ Lục Tiệm như sau lưng có mắt, liền xoay chưởng đánh ngược lại, đám khói đó

chưa kịp đến gần đã bị đánh tán loạn rồi bay ngược lại về phía Tô Văn Hương.

Tô Văn Hương thể chất kỳ lạ nên hít phải khói đó thì cũng chỉ đầu vầng mắt hoa, nhưng Tần Tri Vị đứng bên cạnh không kịp phòng bị đã hít vào một hơi lớn, lập tức trời đất quay cuồng ngất xỉu đi. Lục Tiệm lại phất tay áo, mùi hương còn lại tản ra tràn tới đệ tử Thiên bộ xung quanh, nhất thời tiếng lịch bạch vang lên không ngớt, hơn chục tên đệ tử hít phải mê hương lăn ra ngất. Tô Văn Hương cả kinh biến sắc, vội tắt cây hương. Những tên đệ tử còn lại tuy đã thoát khỏi kiếp nạn nhưng người nào cũng bó tay nhìn Lục Tiệm ôm Diêu Tình lên mà không ai dám cản trở. Trầm Tú bất giác oán hận đầy lòng, thầm nghĩ: “Tiểu tử này gặp được may mắn gì mà vài ngày không gặp đã biến thành lợi hại như vậy. Từ giờ về sau chẳng phải ta sẽ thua xa y sao?”

Lục Tiệm quay người lại, vang giọng nói:

- Trầm tiên sinh, ông vì dân mà ra sức, tiêu diệt Oa khấu, tiểu tử vốn hết sức khâm phục.

Trầm Chu Hư cười nói:

- Được ngài khen ngợi, Trầm mỗ rất vinh hạnh.

Lục Tiệm hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nhưng ông vì thù riêng mà đem Ninh cô nương luyện thành kiếp nô, cái đó lại vô cùng đáng ghét.

Trầm Chu Hư bất giác im lặng, Ninh Bất Không thì gương mày rít giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi gặp Ngưng nhi ư?

Lục Tiệm nói:

- Có gặp, cô ấy vẫn khỏe.

Ninh Bất Không nói:

- Nó đang ở đâu?

Lục Tiệm nói:

- Tôi cũng không biết.

Ninh Bất Không lộ vẻ giận dữ, hét lên:

- Nô tài chó má, người không sợ Hắc Thiên kiếp ư?

Lão không nhắc đến “Hắc Thiên kiếp” còn tốt, vừa đề cập đến chuyện đó Lục Tiệm lập tức nhớ đến vô số đau khổ dẫn vật ngày trước, y bất giác cao giọng nói:

- Sợ thì sao, không sợ thì sao?

Mặt Ninh Bất Không căng lên rồi chợt giơ tay bắn ra một cành cây khô. Lục Tiệm chân không cất bước, đợi cành cây đó đến gần thì tiện tay phất một cái, cái phất đó đã dùng đến “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” khéo léo vô cùng, “Chu Lưu Hỏa kinh” trong cành cây khô chưa kịp phát động đã chợt quay đầu bắn ngược lại về phía Ninh Bất Không. Ninh Bất Không ra tay rất nhanh, vừa phất ra “Mộc Phích Lịch” thì lại phất thêm một cây nữa. Hai cành cây khô va vào nhau trên không trung nổ ầm ầm. Ninh Bất Không cực kỳ kinh ngạc lùi lại nửa bước rồi quát khê, hai tay cùng vung lên vù vù bắn ra hai cành cây khô, nhưng lại bị Lục Tiệm phất một cái tiếp tục đẩy ngược lại. Ninh Bất Không nghe tiếng gió liền vội phất ra cành khô cản lại, bốn cành cây khô nổ tung trước mặt lão, sóng khí cuồn cuộn, gỗ vụn tứ tung bắn vào người đau đớn vô cùng.

Ninh Bất Không tính nết ngoan cố, hai mắt lại mù nên càng không cam chịu thua tên kiếp nô ngày trước, trong lúc kinh hãi tức giận lão liên tục gào thét, “Mộc Phích Lịch” bắn ra vù vù. Nhưng “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” của Lục Tiệm thần kỳ ảo diệu, lại thêm cả “Đại Kim Cương thần lực” có thể lấy địch để đánh địch, không gì không thắng được. Thần thông của Ninh Bất Không càng mạnh thì phải chịu phản ngược lại cũng càng mạnh, nhất thời đứng vào câu cổ ngữ “châm lửa tự đốt mình”. Xung quanh tiếng nổ ầm ầm, quần áo của Ninh Bất Không rách tứ tung, vỡ đầu chảy máu, phải tránh đông né tây nhếch nhác vô cùng.

Lục Tiệm phải chịu kiếp nạn Hắc Thiên nên vốn đã muốn cho người này một bài học nặng nề để phát tiết oán hận trong lòng, nhưng y thấy bộ dạng đó của Ninh Bất Không thì lòng lại hơi mềm đi: “Lão dù sao cũng là cha của Ninh cô nương. Ta chịu ơn huệ của Ninh cô nương mà lại đánh cha cô ấy thì thật không ổn.” Y liền đưa tay ra bắt gọn một cây “Mộc Phích Lịch” rồi đẩy kiếp lực vào. Y đã biết tính chất mạnh yếu của hỏa kinh nên “Đại Kim Cương thần lực” theo đó dồn tới, đem hỏa kinh trong đó dập tắt ngúm.

Chiêu này ngày trước Ngự hòa thượng đã từng dùng ra. Thần thông của Lục Tiệm lúc này giống như Ngự hòa thượng lúc mạnh nhất, thậm chí so về ra tay nặng nhẹ khéo léo thì còn vượt hơn. Ninh Bất Không liên tục phát ra mấy cây “Mộc Phích Lịch” đều như đá ném xuống biển chẳng thấy tăm tích gì, bất giác trong lòng chấn động khiếp hãi, lão ngừng thể tấn công để lắng tai nghe ngóng nhằm tìm ra nguyên nhân bên trong. Nhưng Lục Tiệm không thèm để ý, y ném cành cây khô xuống rồi cao giọng nói:

- Ninh Bất Không, nể mặt Ninh cô nương nên hôm nay dừng lại ở đây.

Nói rồi cũng không nhìn về mặt của Ninh Bất Không mà quay sang Trầm Chu Hư nói:

- Cốc Chân có mối thù cướp mẹ với ông, ông ra tay trước để chiếm lợi thế cũng được.

Trầm Chu Hư cười nhạt, nói:

- Mối thù cướp mẹ? Hừ, người thì biết gì chứ?

Lục Tiệm nói:

- Coi như tôi không biết cũng được, nhưng A Tình có thù oán gì với ông mà ông phải đối xử như vậy với cô ấy?

Trầm Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Trầm mỗ trước nay vẫn làm theo ý mình, không hỏi nguyên nhân.

Lục Tiệm tức giận nói:

- Ông không chịu nói lý ư?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Thì ra tức hạ đến để nói lý chứ không phải đến để đánh nhau.

Lục Tiệm ngăn ra rồi quát lên:

- Vậy thì đặc tội rồi.

Rồi tay phải vẫn ôm Diêu Tình, tay trái giờ hờ lên đánh tới Trầm Chu Hư. Tay áo Trầm Chu Hư phồng lên, bắn ra một chùm tơ bạc như mây khói bao phủ bắn thẳng tới những chỗ yếu hại khắp người Lục Tiệm. Lục Tiệm co tay trái lại, năm ngón tay xòe ra rồi chọt quét một vòng, còn chưa quét xong thì tơ bạc xung quanh đã nhập lại, đều bị y cuốn lấy trên tay.

Trầm Chu Hư cả kinh, quát khê một tiếng rồi tơ bạc trong tay áo lúc thẳng lúc vòng liên miên không ngớt, lách tránh hai tay Lục Tiệm mà đâm

vào yếu huyết khắp người y. Không ngờ “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” của Lục Tiệm chính là khắc tinh của “Thiên La nhiều chỉ kiếm”, vừa phát động ra thì tay trái giống như một cái sào không ngừng vẽ thành vòng tròn, tơ bạc bất kể đã đến gần người hay chưa đều bị cuốn lấy cả. Lúc đầu Trầm Chu Hư còn có thể khống chế tơ tằm, nhưng tay trái Lục Tiệm càng quét càng nhanh, càng lúc càng lớn, những kén tằm trong tay áo vù vù hóa hết thành tơ tằm nhanh chóng bị cuốn đi. Trầm Chu Hư dùng kinh lực cản trở thì ngược lại bị “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” xô đẩy, song chưởng lắc lư không thể điều khiển được nữa. Trong nháy mắt tơ tằm đã cuốn trên tay Lục Tiệm thành một cục to tướng, phát ra ánh sáng lấp lánh. Lục Tiệm chợt vung tay, tơ bạc đứt rời rồi nhẹ nhàng chụp tới Trầm Chu Hư.

Tơ loạn rối mắt, trước mặt Trầm Chu Hư vừa hoa lên thì kinh lực mạnh mẽ của Lục Tiệm đã tràn tới. Trầm Chu Hư đưa tay lên chống đỡ, chỉ nghe tiếng răng rắc rồi cái xe lăn đã gãy vụn, Trầm Chu Hư ngồi phệt xuống đất. Lục Tiệm rảo bước tới thì bỗng thấy bóng người loáng lên, Yến Vị Quy đã lao tới. Lục Tiệm quát lớn:

- Tránh ra.

Đôi mắt của Yến Vị Quy không hề chớp dưới cái mũ tre, bộ dạng coi chết như về. Lục Tiệm thấy hấn trung thành như vậy thì cũng cảm thấy bội phục, không nỡ ra tay đánh hấn, đang định tìm cách trợn vụn cả đôi đường thì bỗng nghe Trầm Chu Hư khẽ thở hắt ra một tiếng rồi chậm rãi nói:

- Vị Quy, người tránh ra, để xem hấn làm sao giết được ta.

Yến Vị Quy ngần ngừ một chút rồi từ từ tránh ra. Trầm Chu Hư nhìn Lục Tiệm miệng cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ châm chọc.

Lục Tiệm thấy vẻ mặt lão thì lại càng tức giận, thù cũ thù mới tràn lên trong đầu, chân khí bất giác cũng dồn lên hai tay. Y vừa định ra tay thì bỗng nghe Tính Giác nói:

- Lục đạo hữu, xin dừng tay.

Lục Tiệm nói:

- Sao vậy?

Tính Giá nói:

- Xin đạo hữu xem này.

Lục Tiệm cúi đầu nhìn xuống thì trên mặt đất viết: “Ta và Diêu Tình trúng phải cấm chế chỉ có Trầm Chu Hư mới giải được. Nếu lão chết thì hai người chúng ta cũng không thể sống.” Lục Tiệm buồn bực nói:

- Vậy phải làm sao?

Cốc Chấn lại viết: “Tám bức tranh hợp lại, thiên hạ vô địch. Diêu Tình bị khổ sở toàn là vì điều đó.” Lục Tiệm nhìn những chữ đó liền cười khở lắc đầu:

- Sớm biết như vậy thì ta đã không cho cô ấy biết những câu bí ẩn trên bốn bức họa tượng rồi.

Mắt Cốc Chấn đảo liên tục, lại viết: “Người cũng biết những câu bí ẩn trên họa tượng ư?” Lục Tiệm nói:

- Biết được một ít.

Cốc Chấn viết: “Tốt lắm, nếu Trầm Chu Hư không giải cấm chế thì người công khai đọc những câu đó ra.” Lục Tiệm hơi trầm ngâm rồi gật đầu nói:

- Được...

Câu phía sau còn chưa kịp nói ra thì Trầm Chu Hư đột ngột kêu lên:

- Chậm đã.

Lục Tiệm đưa mắt sang thấy Trầm Chu Hư mặt nặng như nước, ánh mắt lấp lóe thì bất giác hỏi:

- Ông muốn nói gì?

Trầm Chu Hư cười nhạt nói:

- Ta có thể mở lại sáu loại nhận thức cho cô gái đó, nhưng phải có lời nói trước.

Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Nói gì?

Trầm Chu Hư thở ra một hơi dài:

- Những câu bí mật đó người phải giữ kỹ trong lòng, một chữ cũng không được nói ra.

Lục Tiệm hơi ngần ngừ, Trầm Chu Hư liền lạnh nhạt nói:

- Nếu không cô gái đó bị khóa chặt sáu loại nhận thức, vài ngày là chết.

Lục Tiệm nóng lòng, liền nói:

- Được, ta nhận lời với ông.

Trầm Chu Hư nói:

- Nếu sai lời thề thì sẽ thế nào?

Lục Tiệm nói:

- Nếu sai lời thề thì bị chặt ra ngàn mảnh.

- Được.

Trầm Chu Hư chột giương hai mắt, con người bắn ra ánh sáng kỳ lạ. Lục Tiệm bỗng cảm thấy thân thể cô gái trong lòng mình run lên, y cúi đầu nhìn xuống thì hàng mi dài của Diêu Tình khê rộng rồi chột mở đôi mắt đẹp nhìn Lục Tiệm đầy vẻ ngỡ ngàng. Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- A Tình, cô không sao chứ?

Sáu loại nhận thức của Diêu Tình bị khóa đã lâu, ý thức còn hỗn loạn, cô nghe câu đó thì các loại tri giác mới dần dần phục hồi, liền nhìn Lục Tiệm mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Anh, anh, sao, sao lại ở đây?

Cô đã lâu không nói nên bây giờ lên tiếng từng chữ nói ra đều rất ấp úng. Lục Tiệm nhìn cô, không biết vì sao trong lòng chua xót rồi nước mắt rơi rơi.

Diêu Tình chột nhăn mặt, đưa tay trái lên vuốt mặt Lục Tiệm, lau nước mắt cho y rồi nói:

- Anh khóc cái gì, tôi, tôi không phải nằm mơ đấy chứ?

Lục Tiệm lắc lắc đầu, ghen ngào nói:

- Không phải nằm mơ...

Diêu Tình giật mình, quay đầu nhìn sang mọi người thì trong lòng hơi kinh hãi, định vùng dậy nhưng lại yếu ớt không chịu được. Nhất thời từng điểm ký ức trở lại trong lòng, cô bất giác hung dữ trừng mắt nhìn Trầm Chu Hư rồi nói:

- Lục Tiệm, sao lại lừa người đáng ghét như vậy, tôi không muốn nhìn nữa.

Lục Tiệm trải qua kiếp nạn mới gặp lại được Diêu Tình, trong lòng buồn vui lẫn lộn, y nghe vậy thì gật đầu:

- Được rồi, không gặp bọn họ là được.

Rồi ôm Diêu Tình lên định cất bước thì chợt trong lòng run lên, lắc đầu nói:

- Không được. A Tình, tôi còn phải cứu Cốc Chấn rồi mới đi được.

Diêu Tình nhìn y hơi cười hơi giận rồi chợt lộ vẻ đành chịu:

- Anh muốn cứu ái thì cứ đi đi, cần gì phải hỏi tôi?

Lục Tiệm gãi gãi đầu, nói:

- Cô là người con gái tôi thích nhất, còn hấn là huynh đệ tốt nhất của tôi, cho dù ai gặp nguy hiểm tôi đều không thể không quan tâm.

Diêu Tình thấy trước mặt mọi người y nói ra mình là “cô gái yêu thích nhất” thì đáy lòng tràn lên một tình cảm ngọt ngào, cô liền đưa tay chỉnh lại mớ tóc mai rối loạn của Lục Tiệm rồi nhẹ nhàng nói:

- Bệnh của anh đã khá hơn chưa?

Lục Tiệm cười nói:

- Hoàn toàn khỏe rồi.

Diêu Tình thấy y tinh hoa lộ ra ngoài, thần khí trong sáng, so với người thường còn khỏe mạnh hơn thì sớm nghĩ rằng bệnh của y đã biến mất, lúc này cô nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ cười nói:

- Vậy thì tốt quá. Có điều đối thủ lợi hại, anh phải cẩn thận đấy.

Nói rồi cô đưa tay khe khẽ nắm lấy tay Lục Tiệm. Lục Tiệm cảm thấy bàn tay mềm mại thì lồng ngực dạt dào, gật đầu nói:

- Cô yên tâm, tôi đi chút là quay lại.

Hai người bọn họ dụi dụi nói chuyện giống như người chồng đi xa, người vợ căn dặn vậy. Diêu Tình nó xong mấy câu, huyền công cũng chuyển động được mấy vòng, cơ thể sinh ra khí lực liền đứng sang một bên. Lục Tiệm quay người nói với Trầm Chu Hư:

- Trầm tiên sinh, ông làm người tốt thì làm đến cùng. Đã thả A Tình thì cũng nên thả Cốc Chấn ra.

Trầm Chu Hư cười nhạt:

- Câu đó của người không đúng rồi.

Lục Tiệm nói:

- Sao lại không đúng?

Trầm Chu Hư nói:

- Thứ nhất là Trầm mỗ tuyệt chẳng phải người tốt gì cả. Thứ hai là con nha đầu của Địa bộ này có thể cứu, nhưng con chó con nhà học Cốc thì không thể cứu được.

Lục Tiệm tức giận nói:

- Tại sao không thể cứu được?

Trầm Chu Hư nói:

- Việc này liên quan đến thịnh suy của Tây Thành chúng ta. Tiểu tử, cho dù người cắt Trầm mỗ ra thành từng mảnh thì ta cũng sẽ không cứu hẳn.

Lục Tiệm suy nghĩ nhanh chóng nhưng cũng không nghĩ ra Cốc Chấn có liên quan gì đến thịnh suy của Tây Thành thì biết cho dù có mười Lục Tiệm cũng không bằng lòng dạ của đám mưu sĩ này. Y liền không suy nghĩ nữa mà lớn tiếng nói:

- Ta không quan tâm đến việc khác. Nếu không giải cấm chế thì hôm nay người của Thiên bộ đừng ai mong rời khỏi đây.

Đệ tử Thiên bộ đều có vẻ tức giận. Trầm Chu Hư thì cười khẩy rồi nhắm mắt lại, bộ dạng như để mặc người ta muốn cắt muốn mổ tùy ý. Lục Tiệm thấy tình hình đó thì ngược lại cảm thấy do dự. Lúc này bỗng nghe Cốc Thần Thông từ từ nói:

- Trầm Chu Hư, ngươi muốn sao?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Đảo vương nói đùa rồi. Trầm mỗ là một kẻ tàn phế, nào dám đòi hỏi gì.

Cốc Thần Thông lạnh nhạt nói:

- Người khỏi cần phải rào trước đón sau. Ta có chuyện cần nói với đứa con hư đốn này, ngươi muốn gì thì mới mở sáu loại nhận thức cho hắn?

Trầm Chu Hư vỗ tay ba cái, ha ha cười nói:

- Đảo vương quả nhiên là người hiểu biết. Trầm mỗ cũng chẳng có ý nghĩ cao xa gì, chỉ muốn hỏi rõ đảo vương một câu: hôm trước trên Ngâm Phong các hai bên đã ước hẹn, ngày mùng chín tháng chín tiến hành Luận Đạo Diệt Thần. Hôm nay là ngày nào tháng nào?

Cốc Thần Thông lắc lắc đầu:

- Cốc mỗ lần này đến Trung Thổ chính là vì đứa con khốn nạn này chứ tuyệt không phải để đánh với Tây Thành. Nhưng Phong Quân Hầu làm Doanh bá bị thương, không khỏi coi thường người ta quá.

Trầm Chu Hư thản nhiên nói:

- Tả sư đệ, điều đó đúng không?

Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Không sai, nhưng sao người không thử hỏi xem lão họ Doanh đó đã làm những việc xấu xa gì?

Cốc Thần Thông nhìn Doanh Vạn Thành, khuôn mặt già nua của Doanh Vạn Thành đỏ lên, ánh mắt lấp lóe. Tả Phi Khanh cười nhạt nói:

- Người không dám nói ư, vậy ta nói cũng được. Lão già này chuyên tìm những nhà giàu để ra tay, giả thần giả quỷ, xưng là hồ ly thần tiên để dọa già trẻ lớn bé cả nhà người ta. Đợi cho đối phương bị quấy nhiễu không chịu được thì lại giả làm cao nhân đạo đức đến để trừ yêu ma rồi lấy tiền lấy bạc thỏa mãn lòng tham. Doanh Vạn Thành, ta nói đúng chứ.

Mặt Doanh Vạn Thành đỏ lên, tức giận nói:

- Vậy thì sao, ngân lượng của đám nhà giàu đó là từ đâu tới, chẳng phải là cướp của người nghèo ư? Ông đây cướp của người giàu cho người nghèo...

Lão nói đến đó thì chợt im bặt. Tả Phi Khanh bất giác cười phá lên, nói:

- Cướp của người giàu cho người nghèo ư? Tả mỗ theo dõi người mấy ngày, chính mắt trông thấy người lừa ba nhà phú hộ. Cướp của người giàu thì đúng là có, còn cho người nghèo ư, Tả mỗ chả thấy bao giờ. Thế này đi,

Doanh lão con rùa, nếu người chịu đem toàn bộ tài sản ra phân phát cho dân chúng thì Tả mỗ lập tức nhận sai, tùy người xử lý.

Mọi người nghe vậy đều kinh hãi. Doanh Vạn Thành mặt tím bầm lại, trừng trừng nhìn Tả Phi Khanh miệng co giật một hồi rồi chột giậm mạnh gậy trúc, hậm hực nói:

- Lão phu không đôi co với thằng trẻ con nhà người...

Tiên Bích thấy Tả Phi Khanh lập lời thề độc như vậy thì vốn lo lắng, lúc này bất giác trong lòng thư thái, không nhịn được cười lên khanh khách. Ngu Chiếu cũng cười lớn nhưng do động đến nội thương nên vừa cười vừa ho, mặt đỏ bừng bừng.

Cốc Thần Thông lộ vẻ bất đắc dĩ. Ông ta hiểu rõ Doanh Vạn Thành tham của như tham mạng, để kiếm tiền đã làm đủ mọi chuyện. Trông điệu bộ của lão thì những điều Tả Phi Khanh nói mười phần đến chín là không sai. Ông ta lập tức thở dài, rút lại ngón tay để trước yết hầu Tiên Bích, thả Bắc Lạp Sư Môn ra rồi nói:

- Trầm Chu Hư, hôm nay dừng tay ở đây. Mừng chín tháng chín, Cốc mỗ chờ các vị ở Linh Ngao đảo, chỉ mong lúc đó anh hùng Tây Thành không để Cốc mỗ phải thất vọng.

Giọng điệu ông ta tuy bình thản nhưng cao thủ Tây Thành đều lạnh lòng, với thần thông mà ông ta biểu lộ ra hôm nay thì cho dù chủ nhân của cả tám bộ cùng có mặt cũng chưa chắc đã thắng được người này.

Trầm Chu Hư khẽ cười, thản nhiên nói:

- Một lời của đảo vương nặng như chín đỉnh, Trầm mỗ rất tin tưởng. Nhớ lại năm xưa đảo vương đã thề không đánh Tây Thành, hơn mười năm nay quả nhiên chỉ ở Đông Đảo không vào Trung Thổ một bước. Chỉ một điểm đó đã đủ để Trầm mỗ bội phục.

Người của Đông Đảo nghe vậy đều kinh hãi. Cốc Thần Thông có thần thông tuyệt thế trên người nhưng hơn mười năm nay trước sau vẫn chưa từng đánh Tây Thành, người trên đảo vốn vẫn cảm thấy khó hiểu. Không ngờ hôm nay mới biết Cốc Thần Thông không rời đảo tiến đánh chính là vì sớm đã có ước hẹn với Trầm Chu Hư. Nhất thời người nào cũng phỏng đoán mò mẫm, chỉ có Bạch Tương Dao là nghiêng rằng chỉ cười nhạt.

Cốc Thần Thông chấp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời rồi chợt thở dài nói:

- Thanh Ảnh vẫn khỏe chứ?

Trầm Chu Hư cười nói:

- Bà ấy khỏe hay không thì ông tự đi mà hỏi.

Cốc Thần Thông lắc đầu nói:

- Duyên phận đã kết thúc rồi, gặp mặt cũng bằng không.

Rồi chuyển sang nhìn Cốc Chấn, ánh mắt chợt lạnh buốt, thản nhiên nói:

- Trầm Chu Hư, điều người muốn ta đã làm rồi. Điều ta muốn, người thấy thế nào?

Trầm Chu Hư cười cười rồi hai mắt nhắm lại mở ra, ánh sáng kỳ lạ bắn ra ngoài. Tâm thần Cốc Chấn chấn động rồi cả người có thể động đậy, nhưng chân tay đau nhức phải co duỗi một hồi rồi mới đứng dậy được. Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, chưa kịp lên tiếng thì Cốc Chấn đã xiết chặt vai y, ngăm ngúa từ trên xuống dưới. Con mắt của hắn sáng rực nhìn thấu lòng người, Lục Tiệm bị hắn nhìn thì nhột nhạt, liền cười nói:

- Người nhìn ta làm gì, chưa từng gặp hay sao?

Cốc Chấn cười cười, nói:

- Lục Tiệm như thế này quả thật ta chưa từng gặp.

Lục Tiệm nói:

- Dạng này dạng nọ cái gì. Ta vẫn là ta, có gì khác đâu?

Cốc Chấn cười nói:

- Không sai, người vẫn là người, cho dù lúc nào nơi nào vẫn là một.

Lục Tiệm cũng cảm thấy vui mừng, nắm tay hắc khê giọng nói:

- Cha người chịu cứu người, đủ thấy cha con tình thâm. Người qua nói mấy câu tốt đẹp với ông ấy, giải thích rõ đầu đuôi để rửa sạch oan khuất đi.

Cốc Chấn cười nói:

- Cha con tình thâm? Bốn chữ đó nghe ra có chút ý nghĩa.

Hắc chỉ Trần Chu Hư rồi lại chỉ Trần Tú:

- Người nhìn cặp cha con này xem, không chỉ tình thâm mà còn như từ một khuôn rập ra, hèn hạ bỉ ổi như nhau.

Trần Chu Hư lạnh nhạt nói:

- Trần mỗ cho dù hèn hạ bỉ ổi cũng chẳng bằng được loại súc sinh giết mẹ hiếp em...

Còn chưa dứt lời thì Cốc Chấn bỗng quay đầu lại rít giọng quát lên:

- Lão Trần què, người ngậm cái mỏ lại.

Hắc hét xong thì ánh mắt bắn ra sát khí mãnh liệt.

Trầm Chu Hư tự cho là thanh cao nên khi tranh luận với người khác đa phần đều là dùng lý để người ta khuất phục, chưa từng bị chửi mắng như vậy bao giờ. Nhưng bụng dạ lão thâm trầm, cũng chỉ ngạc nhiên rồi không chịu để mất phong độ, liền ra sức nén khí giận chỉ cười cười. Cốc Chấn cũng cười nhạt nói:

- Cười cái gì? Người khác còn cho là ngươi là chủ nhân Thiên bộ, túi khôn Tây Thành gì đó, nhưng trong mắt Cốc mỗ thì ngươi bất quá chỉ là một thằng què công danh không với tới, đúng là một cặp trời sinh với con dâm phụ Thương Thanh Ảnh đó hợp thành một đôi.

Trầm Chu Hư hai chân tàn phế nên cho dù tài như biển rộng nhưng theo luật lệ của Đại Minh cũng không thể nào làm quan kiếm công danh, chỉ có thể đứng bên phù trợ. Điểm đó đúng là nỗi đau trong lòng Trầm Chu Hư, Cốc Chấn một đao đâm thẳng vào đem chỗ đau khổ đó nói toạc ra, với bụng dạ thâm trầm của Trầm Chu Hư mà cũng phải biến sắc, râu cằm rung lên, hai tay nắm chặt lại trắng bệch.

- Nhảm nhí!

Chợt nghe một tiếng quát như sấm nổ rồi Cốc Thần Thông mắt hồ phóng ra ánh sáng chói lọi chiếu vào mặt Cốc Chấn. Cốc Chấn cười nói:

- Sao vậy, ta chửi con dâm phụ đó, ông không vừa ý ư?

Còn chưa dứt lời thì thân hình Cốc Thần Thông loáng lên, bóp một tiếng Cốc Chấn đã ngã lăn ra đất, má trái sưng vù, khóe miệng rớm máu. Cốc Thần Thông lại trở về bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Ngươi nói Thanh Ảnh là gì?

Cốc Chấn cười hi hi đứng dậy, vẻ mặt vẫn tỉnh bơ, nhổ ra một bãi nước bọt lẫn máu:

- Bà ta không phải là dâm phụ thì là gì?

Hắn còn chưa dứt lời thì má phải đau đớn, lại ăn thêm một cái tát nữa, lần này còn nặng nề hơn khiến hắn ngã văng ra cả trượng, lăn lộn mấy cái rồi mới bò dậy được, má trái cũng đã biến thành màu tím bầm, chỉ có ánh mắt là hết sức bừng bừng nhìn Cốc Thần Thông, nghiến răng nói từng chữ một:

- Bà ta không phải là dâm phụ thì là cái gì...

Ánh mắt Cốc Thần Thông lạnh buốt, giơ tay trái lên, nhưng Cốc Chấn vẫn trợn to hai mắt không chớp lấy một cái đối diện với ông ta. Hai cha con nhìn nhau một hồi rồi Cốc Thần Thông chột thờ ra một hơi, lộ vẻ mệt mỏi buông tay xuống nói:

- Lần này ta tới đây là muốn tự mình hỏi người một câu.

Cốc Chấn cười nói:

- Vậy thì nói ra đi.

Cốc Thần Thông nói:

- Vì sao người lại muốn trốn khỏi Cửu U tuyệt ngục?

Cốc Chấn cười nói:

- Cái chỗ quỷ quái đó vừa tối vừa ẩm, thiếu gia ta đây ngồi chán quá rồi, ra ngoài đón gió hít thở, uống rượu ngon dạo kỹ viện thôi. Sao, ông không hài lòng à?

Cốc Thần Thông thở dài nói:

- Người biết hậu quả chứ?

- Hậu quả? - Cốc Chấn cười nói - Đúng rồi, Đông Đảo có quy định, cũng chẳng biết thằng chết tiết nào đưa ra một điều là...

Cốc Thần Thông trầm giọng nói:

- Là Vân Hư đảo vương...

- Đúng, đúng. - Cốc Chấn cười nói - Thằng cha Vân Hư đó nói: “Kẻ trốn khỏi Cửu U tuyệt ngục mà bị bắt lại thì giết ngay tại chỗ.” Cốc Thần Thông ông mặt sắt vô tư, chắc là cũng không nường tay ra ngoài luật lệ đâu nhĩ.

Ánh mắt Cốc Thần Thông lộ ra vẻ đau khổ:

- Lúc Cốc mỗ ít tuổi võ công chưa có thành tựu, liên tục đánh thua. Sau lại gặp phải Vạn Quy Tàng, thua liền ba lần phải chạy chối chết, nhưng những thất bại đó gộp lại cũng chẳng đáng gì so với thất bại hôm nay.

Cốc Chấn cười cười, chỉ vào mũi mình nói:

- Thất bại lớn nhất của ông chính là nuôi dạy ra đứa con chẳng ra gì như tôi ư?

Cốc Thần Thông gật đầu nói:

- Người là đứa con trai do chính ta sinh ra, do ta nuôi dạy. Cũng vì người là con trai ta nên lần này ta rời đảo chính là không muốn người chết về tay người khác.

Câu đó nói ra mọi người đều kinh hãi. Cốc Chấn cũng lộ vẻ cổ quái:

- Cốc Thần Thông, ông thật sự muốn tự tay giết ta ư?

Cốc Thần Thông nói:

- Không sai.

Cốc Chấn cười nói:

- Nếu ta thật sự bị oan uổng thì sao?

Mây rậm của Cốc Thần Thông rung lên:

- Có chứng cứ không?

Cốc Chấn lắc đầu:

- Không có.

Cốc Thần Thông nhìn y rồi tiến tới một bước, ống tay áo phất phơ không gió mà bay.

Lục Tiệm nghe mà tâm thần dao động, gần như không dám tin vào đôi tai của chính mình. Y vạn lần không ngờ rằng Cốc Chấn trốn khỏi ngục đảo nếu không thể rửa được oan khuất thì lập tức bị khép vào tội chết. Thảo nào ngày trước ở trên Tụy Vân lâu hăn đã căn dặn việc hậu sự. Mắt thấy hai cha con tàn sát lẫn nhau, Lục Tiệm lòng như dao cắt, liền lắc người ra chặn trước mặt Cốc Chấn.

Cốc Thần Thông nhíu mày nói:

- Túc hạ có gì dạy bảo?

Lục Tiệm trong lòng tự nhiên gấp gáp, nhưng miệng thì không biết nói thế nào mới được, đành nói:

- Cốc Chấn là người tốt, ông, ông không được đổ oan cho hăn.

Cốc Thần Thông nói:

- Nó là người tốt có bằng chứng gì không?

Lục Tiệm suy nghĩ lướt qua cũng không tìm ra được chút chứng cứ nào, bất giác trợn mắt há miệng.

Cốc Thần Thông lắc đầu nói:

- Túc hạ đã không có bằng chứng thì xin nhường đường đi.

Lục Tiệm sóng lòng dào dạt, không biết vì sao lại buột miệng nói:

- Nói chung ông không thể giết hẳn được.

Cốc Thần Thông nói:

- Đây là việc nhà của Đông Đảo chúng ta, túc hạ cũng muốn chen vào ư?

Lục Tiệm chỉ cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, giọng nói cũng cao lên:

- Đó là việc nhà của Đông Đảo các vị, nhưng Cốc Chấn cũng là bằng hữu của ta.

Cốc Thần Thông giật mình, chợt nghe Cốc Chấn cười nói:

- Bằng hữu cái gì, rõ ràng là anh em mà.

Lục Tiệm quay người lại, thấy Cốc Chấn bộ dạng nhếch nhác nhưng khí phách vẫn hiên ngang, miệng treo nét cười như có như không, chẳng khác gì lúc nói cười ngày trước.

Lòng Lục Tiệm nóng lên, liền cao giọng nói:

- Không sai, chính là anh em.

Cốc Chấn đưa tay ra, hai người nắm chặt tay nhau. Cốc Chấn cười nói:

- Người là anh, ta là em.

Lồng ngực Lục Tiệm máu nóng bùng bùng:

- Ta là anh, ngươi là em.

Rồi hai người nhìn nhau cười lớn. Lục Tiệm cười xong thì chột cao giọng nói:

- Người anh em tốt, chỉ cần Lục Tiệm ta còn một hơi thở thì đừng ai mong hại được ngươi.

Câu đó trầm trọng rần rỏi, người nghe đều phải chấn động trong lòng. Cốc Thần Thông bất giác hơi hé mắt chăm chú nhìn Lục Tiệm:

- Người thật sự muốn bảo vệ cho nó ư?

Lục Tiệm lớn tiếng nói:

- Không sai.

Cốc Thần Thông không nói tiếng nào, nhưng áo bào rộng bay tung, hai mắt cũng giương lên. Trong chớp mắt Lục Tiệm chột sinh ra cảm giác kỳ lạ, chỉ thấy trên người Cốc Thần Thông bùng lên một luồng khí thể như núi như đồi, cao lớn vô cùng, so với đỉnh Thiên Trụ sau lưng ông ta thậm chí còn cao hơn một bậc. Bản thân mình đứng trước ông ta càng như một con côn trùng nhỏ bé không đáng kể.

Cảm giác quái dị này trước nay chưa từng có, trong chốc lát Lục Tiệm đã toát mồ hôi như mưa, hai chân run rẩy, chẳng còn ý chí chiến đấu, chỉ cảm thấy khí thể của Cốc Thần Thông càng lúc càng mạnh, chống trời dựng đất cao đến vạn trượng, bất giác hít thở cũng trở nên khó khăn, gần như chỉ muốn quy gối ngã xuống.

Những người đứng xem chỉ thấy hai người đối diện giằng co với nhau, cũng không thấy Cốc Thần Thông có động tác thể nào mà Lục Tiệm đã

biến hẳn sắc mặt, cả người phát run nên trong lòng họ đều kỳ quái. Chỉ có Ngu Chiếu đã đánh với Cốc Thần Thông hai lần, biết một chút bí ẩn bên trong nên vừa suy nghĩ một chút liền đột ngột quát lên:

- Lục Tiệm, có thể thua người nhưng không được thua về khí thế.

Tiếng quát đó của y đã dùng “Thiên Lô hồng” phát ra chấn động cả rừng núi. Đầu óc Lục Tiệm hơi tỉnh táo ra, trong đầu cũng chợt nảy ra ý nghĩ, liền quát lớn một tiếng “Đi” rồi lắc người một cái, khí thế chợt tăng vọt.

Cốc Thần Thông hơi ngạc nhiên, ông ta không có cảm giác xấu về Lục Tiệm nên không muốn ra tay đánh y bị thương, vì vậy đã dùng ra “Thiên Tử Pháp Tướng” để khiến y không đánh mà thua. Môn “Pháp Tướng” này vừa dùng ra thì ý chí chiến đấu của đối thủ nào cũng đều suy sụp, cho dù không nhận thua thì cũng chẳng thể có chuyện dùng khí thế để phản công như vậy. Ông ta còn đang cảm thấy khó hiểu thì Lục Tiệm lại quát một tiếng “Đi” rồi thân thể lại lắc một cái, khí thế càng tăng lên.

Cốc Thần Thông bất giác kêu í lên một tiếng. Chợt nghe Lục Tiệm lại quát một tiếng, nắm chặt tay trợn to mắt, khí thế càng tăng cao, trên lên tận mây xanh, dưới cho đến đất sâu, chỉ trong nháy mắt lại có thể ngang hàng với “Thiên Tử Pháp Tướng” của Cốc Thần Thông khó phân cao thấp. Cốc Thần Thông nhận ra nguồn gốc của khí thế đó thì trong lòng kinh hãi ngạc nhiên, thất thanh khen ngợi:

- Hóa thân của Như Lai, chỉ có mình ta là đáng tôn kính hay lắm.

Trong lúc khen ngợi, khí thế của hai người lại tăng vọt, mọi người xung quanh đều phát hiện ra, bất giác phải thi nhau lùi lại, người nào cũng ngạc nhiên kinh hãi: “Cốc Thần Thông là cao thủ đứng đầu võ lâm hiện nay, có được khí thế như vậy cũng bình thường, nhưng cậu bé họ Lục này tuổi còn nhỏ sao đã có khí thế này?”

Lục Tiệm đang dùng ra chính là bản tướng của Cửu Như tổ sư. Cửu Như hòa thượng sáng lập ra Kim Cương môn, quát mắng Phật Tổ, gầm thét mười phương, rảo bước cửa Thiên chẳng ai đối chọi được, vì vậy bản tướng ông ta lưu lại cũng đầy phong thái coi thường vạn vật, chỉ có mình ta là độc tôn, quyết không khuất phục bất kỳ người, vật nào trong thiên hạ. Do đó bản tướng này được các đệ tử đời sau gọi là “Duy Ngã Độc Tôn chi tướng”.

Hắc Thiên kiếp có tính chất rất đặc biệt, có thể chuyển hóa thành bất kỳ loại thể lực, nội lực, tâm lực nào trên thế gian, thậm chí là biến hóa thành khí thể, thay xương thịt hóa thành một người khác. Chỉ là biến đổi khí thể phải dùng rất nhiều kiếp lực, hơn xa so với biến thành thể lực, nội lực, tâm lực, vì vậy các kiếp nô tằm thường bị điều luật thứ hai bó buộc, kiếp lực ít ỏi nên về lý tuy có thể biến đổi khí thể nhưng gần như chẳng có ai có đủ kiếp lực để làm như vậy.

Lục Tiệm tính tình chất phát hiền hậu, so với tính tình của Cửu Như thì khác xa như trời với đất, vốn là vĩnh viễn không thể học theo bản tướng của vị tổ sư đó. Lúc đầu y gặp bản tướng của tổ sư, vì kiếp lực không đủ nên chút nữa đã bị tẩu hỏa nhập ma. Sau này may mắn phá được “bốn luật có không”, luyện thành công phu xưa nay chưa từng có, không cần kiếp chủ hỗ trợ vẫn có thể đem kiếp lực vận dụng thoải mái.

Kiếp lực đã đủ thì việc biến đổi khí thể đương nhiên chỉ là việc nhỏ nhặt.

Cốc Thần Thông thi triển “Thiên Tử Pháp Tướng” gần như có khí thể ngang tầm trời đất, nhưng khí thể của ông ta cao thêm một phần thì khí thể của Lục Tiệm cũng cao thêm một phần, giống như một con chim ưng dũng mãnh giang cánh đua cao giữa trời mây, giằng co không chịu thua kém.

Cốc Thần Thông nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng thầm ngạc nhiên: “Người này nguồn gốc thể nào mà tuổi còn nhỏ như vậy nhưng khí thể đã không thua gì tông sư của một đời. Đủ thấy trong rừng sâu núi thẳm vẫn có

rồng phục hổ nằm. Cốc mõ ở hoang đảo đã lâu, không khỏi coi thường anh hùng thiên hạ.” Ông ta nghĩ vậy liền nhận ra sự thật, cười dài một tiếng rồi chưởng trái nhẹ nhàng đánh ra.

Lục Tiệm đối mặt với Cốc Thần Thông giống như trèo thang lên trời, hết sức khổ cực, chỉ cảm thấy bất kể nỗ lực thế nào nhưng khí thế của đối phương nói chung vẫn cao hơn một chút khó mà đuổi được. Mấy lần y chỉ muốn buông xuôi nhưng nghĩ tới chỉ cần lơ là một chút Cốc Chấn nhất định sẽ phải chết thì lại lập tức xốc lại ý chí mạnh mẽ. Lúc này y thấy Cốc Thần Thông múa chưởng đánh tới như nhẹ mà nặng, như nhanh mà chậm, cũng không thể nhận ra được tốc độ sức mạnh góc đánh của chưởng. Trong lòng Lục Tiệm mê hoặc, còn hơi cảm thấy hoảng loạn.

Cốc Thần Thông có thuật “Thiên tử xem khí” gần như đã vô địch trong thiên hạ. Lục Tiệm khí thế tuy đủ nhưng không phải là khí thế của bản thân mình nên cho dù mạnh mẽ mà vẫn thiếu sự đầy đủ, không giống như Cửu Như hòa thượng có thể phát có thể thu, ung dung thoải mái. Vì vậy Cốc Thần Thông vừa nhìn liền hiểu rõ bản chất, một chưởng đó nhìn thì bình thường nhưng đối với Lục Tiệm chính là đã nhìn bệnh mà bốc thuốc, chuyên khắc chế khí thế của y.

Lục Tiệm không nghĩ được cánh nào, không né tránh vào đâu được, trong lúc cấp thiết thì khí thế đáng vẻ lại sinh ra biến hóa, biến thành phong thái thuần chất, vẻ mặt có ba phần vui vẻ, bảy phần trong sáng, đầy sự tự nhiên không nhiễm bụi trần, chính là “Cực Lạc đồng tử chi tướng” của Hoa Sinh đại sĩ.

Hoa Sinh hòa thượng duyên do trời định, một đời trải qua vô số ma kiếp nhưng trước sau vẫn giữ được tấm lòng trong sáng, vì vậy bản tướng của ông ta như một đứa trẻ không già, hồn nhiên tự do. Khí thế của Lục Tiệm vừa biến đổi thì chưởng của Cốc Thần Thông lập tức mất chỗ đánh vào, trong lòng hết sức kinh hãi ngạc nhiên. Chỉ nghe Lục Tiệm quát lớn một tiếng rồi vung quyền tổng ra.

Quyển chương hai người giao nhau, Lục Tiệm dùng đến “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” biến quyền thành chương, vận kinh đẩy đi. Không ngờ Cốc Thần Thông nắm rõ đạo lý huyền diệu, biết được biến hóa của địch nên khí thế của Lục Tiệm vừa thay đổi thì ông ta cũng thay đổi theo, dựa vào tình t

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tấy Oan

Lục Tiệm nhìn các tăng nhân đi xa thì chợt nghi ngờ nói:

- A Tình, thuốc giải mà cô độc là thật đấy chứ?

Diêu Tình lờm y, nói:

- Là giả đấy, phải cho đám khốn đó chết vì độc thì tôi mới hài lòng.

Lục Tiệm kêu ối một tiếng nhưng thấy vẻ mặt Diêu Tình lạnh nhạt, như cười mà chẳng phải cười, đầy vẻ ranh mãnh thì lập tức hiểu ra là cô trêu chọc mình, thuốc giải đó tất nhiên là không sai rồi.

Giải quyết xong việc đó, Lục Tiệm lại bất giác nghĩ tới Cốc Chấn, lòng đau không chịu được liền đau buồn thở dài rồi nói:

- A Tình, cô không biết đấy thôi, Cốc Chấn đúng là rất đáng thương. Từ nhỏ mẹ đã bỏ đi với người khác, lớn lên lại bị kẻ xấu hãm hại rồi cuối cùng chết về tay cha ruột. Tôi nghĩ đến thì lòng lại đau như dao cắt.

Diêu Tình nghĩ tới Cốc Chấn chết đi thì ngày sau mất đi một kẻ đấu trí đấu mỏ nên cũng cảm thấy cô độc, liền khuyên nhủ:

- Người chết rồi không thể sống lại được, anh có khóc cả đời thì cũng chẳng thể khiến hãn sống lại. Hơn nữa hãn chết về tay cha ruột thì anh có đau lòng hơn nữa cũng đâu có thể báo thù cho hãn...

Cô nói đến đó thì chợt nhớ tới những điều gặp phải trong đời mình. Khi xưa Diêu Giang Hàn vì Yên Chi Hồ mà muốn giết đứa con gái do mình sinh ra, tuy không thành công nhưng lòng dạ độc ác cũng không thua gì Cốc Thần Thông. Đó vốn là nỗi đau lớn nhất của Diêu Tình, cô nhớ lại thì bất giác mắt đỏ hoe, trong lòng thầm cảm hận: “Nam nhân trong thiên hạ đều chẳng có gì tốt đẹp cả, đừng nói đối xử bạc bẽo với vợ mà ngay cả con ruột cũng không buông tha...” Cô quay đầu nhìn Lục Tiệm thì lòng lại mềm ra: “May mà y còn có tình có nghĩa, không uổng ta đối xử như vậy với y. Nhưng nếu y dám phụ lòng ta, hừ, ta không giết y mới là lạ.”

Lục Tiệm lại thở dài một tiếng, nói:

- Đúng vậy, Cốc Chấn đi rồi thì không thể quay lại nữa. A Tình, nếu không có cô thì tôi không biết làm thế nào mới phải.

Y nói rồi nắm lấy hai tay Diêu Tình. Diêu Tình đỏ bừng đến mang tai, rút tay lại猛的:

- Đang đứng đắn, nói những lời đó không sợ đỏ mặt ư?

Lục Tiệm ngẩn ra, nói:

- Đó đều là những lời thật lòng của tôi...

Diêu Tình không cho y nói hết đã ngắt sang chuyện khác:

- Tôi đói đến bủn rủn rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi thì hơn.

Lục Tiệm gật gật đầu vừa định cất bước thì chợt nghe một tiếng hét quái dị rồi một cái bóng trắng lướt tới. Diêu Tình cả kinh định xuất chiêu nhưng Lục Tiệm lại ngăn cô lại, nói:

- Anh bạn lớn, người cũng tới rồi à.

Diêu Tình định thần nhìn kỹ thì cái bóng trắng đó là một con hạc khổng lồ, thân thể to lớn, hai mắt chăm chú nhìn Lục Tiệm cổ họng phát ra tiếng ồ ồ. Thì ra nó căm ghét con người nên thấy có nhiều người thì trốn trong rừng ngó nghiêng, đợi đến lúc mọi người đi hết thì mới chạy ra. Chỉ có điều nó ra quá đột ngột nên suýt bị Diêu Tình coi là kẻ địch.

Diêu Tình trông thấy con hạc lớn như vậy thì thâm ngạc nhiên, liền liếc Lục Tiệm rồi nói:

- Bằng hữu của anh đúng là nhiều thật, nam, nữ, người hay không phải người đều là bằng hữu của anh sao?

Lục Tiệm khẽ cười khở, vuốt con hạc lớn nói:

- Anh bạn lớn, vết thương của người chưa khỏi, đi cùng ta mấy ngày chờ khỏe rồi sẽ bay đi không chậm trễ.

Con hạc ồ ồ mấy tiếng, hiển nhiên là đồng ý. Nó thấy Lục Tiệm quay người định đi thì vội vỗ cánh cản lại. Diêu Tình ngạc nhiên nói:

- Con chim này không biết bay sao?

Lục Tiệm nói:

- Nó bị thương ở cánh.

Diêu Tình cười nói:

- Thì ra là vậy. Bộ dạng của nó thể này giống một loài chim quái dị ở Tây Phương, không thể quay lượn mà chỉ chạy được bằng chân.

Lục Tiệm cho dù không có hứng chí nhưng nghe vậy thì cũng sinh ra hiếu kỳ, liền nói:

- Có việc đó ư?

Diêu Tình nói:

- Địa bộ có một cái vườn lớn nuôi rất nhiều loại thú lạ chim quý, trong đó cũng có loài chim kỳ quái kia, hai chân nó nhỏ dài nhưng chạy còn nhanh hơn ngựa. Nghe nói là lấy về từ sa mạc ở phía tây nam, rất là hiếm có.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Lại có những việc kỳ lạ đến thế ư, cũng không biết có duyên được xem một lần không.

- Cái đó cũng không khó. – Diêu Tình khẽ cười – Nếu có thể thu đủ tám bức họa tượng, tìm ra phương pháp vô địch thiên hạ thì tương lai phá xong Tây Thành, chim lạ nào mà chẳng xem được.

Lục Tiệm vẫn còn chìm đắm trong đau thương, nghe vậy thì trong lòng hết sức không vui, nhưng cũng không muốn làm Diêu Tình mất hứng nên nhất thời chỉ im lặng. Diêu Tình thấy y không đáp thì không hài lòng, nói:

- Anh có một thân võ công thần kỳ như vậy, nếu không thể xưng hùng võ lâm, oai chấn thiên hạ thì chẳng phải lãng phí vô ích sao?

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Nếu tôi thật sự có bản lĩnh thì Cốc Chấn đã không phải chết rồi.

Diêu Tình hừ lạnh một tiếng, nói:

- Hôm nay tuy anh không địch nổi Cốc Thần Thông nhưng chỉ mấy năm nữa chưa chắc đã thua ông ta. Nếu lại có được họa tượng của Thiên bộ, tám bức tranh hợp lại thì trong tương lai cho dù Tư Cầm tiền sinh có sống lại, Vạn Quy Tàng xuất hiện thì chắc gì đã thắng được anh. Hừ, đều tại anh vừa

rồi khóc lóc xịt xịt, nếu không lúc đó phải ép lão Trầm què giao họa tượng của Thiên bộ ra rồi...

Nhớ tới việc Trầm Chu Hư bày kế thì lòng tức giận của Diêu Tình khó mà tiêu bớt được, mày liễu liền giương lên, nói:

- Đúng rồi, chỉ trong chốc lát đó lão Trầm què chưa đi được xa đâu. Chúng ta đuổi theo lão ép lão giao ra họa tượng, nếu lão dám không đồng ý thì đánh lão hoa rơi nước chảy luôn.

Cô nói rồi kéo tay áo của Lục Tiệm, nhưng không ngờ kéo không được, liền đưa mắt nhìn thì chỉ thấy Lục Tiệm vẻ mặt ngơ ngác thì bất giác hơi tức giận, hét lên:

- Anh sao thế, không nghe tôi nói sao?

Lục Tiệm thở dài một tiếng. Diêu Tình mắng:

- Suốt ngày than thở, chẳng giống một hảo hán gì cả.

Lục Tiệm nói:

- Nếu là hảo hán thì những việc cướp đồ của người tôi không làm vẫn hơn chứ?

Diêu Tình biến sắc nói:

- Anh nói vậy là có ý gì?

Lục Tiệm nói:

- Họa tượng tổ sư truyền đã nhiều đời, vốn là vật của Thiên bộ. Nếu chúng ta dùng sức mạnh cướp đoạt thì chẳng phải trở thành kẻ cướp giữa ban ngày ư?

Diêu Tình mặt tím bầm lại, trách mắng:

- Anh, anh mắng tôi là kẻ cướp ư?

Lục Tiệm bị cô trợn mắt nhìn thì hơi khiếp sợ, nhưng miệng vẫn không chùn lời:

- Bây giờ cô chưa phải, nhưng nếu cướp họa tượng của Thiên bộ thì trở thành kẻ cướp rồi. Xưng hùng võ lâm, oai chấn thiên hạ thật ra có gì hay chứ? Có đáng để phải làm như vậy không.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Tôi có thể xưng hùng võ lâm, oai chấn thiên hạ hay không cũng chẳng sao, nhưng chồng tôi nhất định phải là nhân vật số một số hai trong thiên hạ. Nếu anh thật sự yêu thích tôi thì phải nghe lời tôi.

Lục Tiệm sững người rồi xua tay một cái, ngớ ngàng bỏ đi. Diêu Tình cực kỳ tức giận giậm chân thành thịnh, cô bỗng nghe tiếng ồ ồ thì đưa mắt nhìn sang, con hạc lớn chính đang nhìn mình không ngừng thấp giọng kêu, tiếng kêu rơi vào tai Diêu Tình chẳng khác gì tiếng cười nhạo. Cô lập tức giận dữ nói:

- Con chim thối tha, có gì mà cười chứ.

Rồi vung tay đánh chưởng ra. Con hạc lớn vội vã tránh né, nhưng vẫn bị chưởng phong quét rơi mất mấy cái lông cánh. Con hạc đó tính nết kiêu ngạo, làm sao chịu nhục như thế được, nó liền kêu quác một tiếng rồi xông nhanh tới. Diêu Tình cười nhạt một tiếng, song chưởng chặn trước ngực định cho nó một trận thì chợt nghe Lục Tiệm gọi:

- Anh bạn lớn, đừng tức giận nữa.

Con hạc đó như thông minh hiểu tiếng người, nó liền hậm hực dừng bước, kêu lên o o mấy tiếng rồ đi về phía Lục Tiệm với vẻ bất mãn.

Diêu Tình tuy đang tức giận nhưng thấy bộ dạng con chim đó thì cũng cảm thấy khôi hài buồn cười, giảm được mấy phần giận dữ. Cô liền lườm Lục Tiệm, thầm nghĩ: “Y đang đau lòng vì thằng cha Cốc Chấn đó nên đầu óc hồ đồ, đợi qua một hồi rồi ta sẽ từ từ mở lối cho y. Chỉ cần y thực lòng yêu ta thì nhất định sẽ hiểu lòng tốt của ta.” Cô nghĩ vậy rồi bữu môi thi triển khinh công, tung người chạy trước Lục Tiệm. Lục Tiệm thấy vậy chỉ sợ rút lại sau nên cũng rảo bước theo sát Diêu Tình. Diêu Tình chạy một hồi rồi quay đầu lại thấy con hạc lớn đó rảo bước như bay, không tụt lại chút nào thì bất giác trong lòng kinh hãi ngạc nhiên: “Con chim lớn này chạy tốt thật, không thua gì loài chim quái dị ở Tây Phương kia.” Cô lại nhìn Lục Tiệm, thấy y thoải mái tự nhiên như chẳng hề hấn gì thì bất giác vừa mừng vừa giận, thầm nghĩ: “Tiểu tử ngốc này luyện thành thần thông, nếu không thể ra mặt oai phong trên thế gian thì chẳng phải khiến người ta phải bức mình ư.” Bản tính của cô hiểu thẳng nên cũng không thêm quan tâm Lục Tiệm có muốn hay không mà cứ một lòng sắp đặt tương lai cho y.

Hai người một chim chạy một hồi, đến lúc trời trở chiều thì đến một ngôi nhà nông bỏ hoang, trong nhà bụi đóng đầy hết sức bẩn thỉu. Lục Tiệm thấy vậy đang định lùi ra nhưng Diêu Tình lại nói:

- Không sao, dọn dẹp một chút là được.

Lục Tiệm nói:

- Chi bằng tìm một nơi đền chùa sạch sẽ hơn nhiều.

Diêu Tình nói:

- Tôi không muốn ở cùng chỗ với đám hòa thượng, ni cô.

Cô thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Lục Tiệm thì bất giác âm thầm trách móc: “Đồ ngốc, nếu có người ngoài thì chúng ta làm sao ở riêng với nhau được? Một tên Cốc Chấn đã đủ rồi, lại thêm một lũ đạo sĩ, ni cô chẳng phải khiến người ta bức mình muốn chết sao?” Lại nghe Lục Tiệm nói:

- Nơi này chẳng có gạo nước rau cá gì cả, làm sao ăn cơm được?

Diêu Tình nói:

- Tôi tự có cách, anh đi tìm trước vài món dân dã về đây.

Lục Tiệm do dự một chút rồi ra khỏi cửa, con hạc cũng đi theo sát y. Diêu Tình cởi áo ngoài rồi xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng như ngọc rồi lấy nước lau rửa quét dọn. Cô làm việc nhanh nhẹn, lại rất khéo léo cẩn thận, như một cơn gió quét qua trong nhà nên không đầy một giờ là đã sắp xếp gọn gàng ngay ngắn. Lúc này Lục Tiệm cũng quay trở về tay cầm mấy con gà rừng, con hạc lớn đi theo miệng ngậm một con cá lớn. Diêu Tình không khỏi cười nói:

- Các người một người một chim, đúng là một đôi.

Lục Tiệm trông thấy nhà cửa chớp mắt đã như mới thì hết sức ngạc nhiên. Diêu Tình lại bảo y chặt củi châm lửa, còn mình đi đến khe núi gần đó kiếm một chút hoa quả gia vị rồi quay về ngôi nhà, trước hết lột hết da gà rừng, sau đó lọc mỡ ra, rồi lại đem con cá làm sạch, bỏ thêm hương liệu hoa thơm vào khiến người ta thèm nhỏ dãi. Tiếp đó cô đem hoa quả nghiền nát, trộn với thịt gà hầm thành một nồi canh, lấy rau dại dùng nước sôi chần qua cho hết nước đắng và tạp chất rồi lại dùng mỡ gà xào lên có màu xanh mát mắt, mùi thơm say người. Cô vừa nấu nướng vừa rúc rích nói chuyện với Lục Tiệm, kể lại những việc đã xảy ra trong mấy ngày chạy trốn, vừa nói vừa cười coi những việc nguy hiểm đó giống như chuyện phiếm hàng ngày. Tuy miệng nói chuyện nhưng tay chân vẫn nhanh nhẹn hiệu quả như thường.

Lục Tiệm im lặng lắng nghe rồi chợt thở dài nói:

- A Tình, cô thay đổi rồi.

Diêu Tình xoay eo thon lại, nửa giận nửa cười:

- Tôi thay đổi thế nào, đẹp lên hay xấu đi? Nếu không nói rõ ra được thì đừng trách tôi nổi nóng nhé.

Lục Tiệm nói:

- Cô xinh đẹp hơn nhiều, nhưng cũng nói nhiều hơn.

Diêu Tình ngẩn ra rồi hừ khẽ nói:

- Anh không thích tôi nói chuyện à? Được rồi, từ giờ trở đi tôi không thêm nói một câu nữa.

Lục Tiệm nói:

- Làm gì có chuyện đó, cô nói chuyện hay như chim oanh hót, tôi có nghe cả đời cũng không thấy đủ mà.

Diêu Tình má đỏ lên, mắng:

- Đồ ba hoa, lại học mấy câu trăng gió ở đâu đấy, càng nói càng đáng ghét.

Tuy miệng cô nói ghét nhưng trong lòng lại rất vui mừng. Còn Lục Tiệm nghe vậy hoảng hốt, không biết phải thanh minh thế nào, liền vò đầu bứt tai mặt đỏ bừng lên, may mà Diêu Tình không nhắc lại nên mới yên tâm một chút.

Lúc ăn cơm, Lục Tiệm cảm thấy tất cả các món ăn đều ngon ngọt thơm phức, dễ ăn vô cùng, tuy không có muối nhưng còn hơn là có muối, giống

như từ khi sinh ra chưa từng được ăn ngon thế này. Tuy là như vậy nhưng sự thương cảm trong lòng y vẫn không vơi bớt, ăn qua một chút rồi cũng không còn lòng dạ nào ăn nữa.

Ăn cơm xong, hai người ngồi dựa vào nhau ngắm trăng, Diêu Tình ngả vào vai Lục Tiệm rì rầm nói:

- Lục Tiệm à, tôi còn chưa hỏi anh, sao anh lại biến thành lợi hại như vậy, có thể trở thành đối thủ của Cốc Thần Thông?

Lục Tiệm nói:

- Chuyện đó hết sức kỳ lạ, tôi cũng không hiểu nguyên nhân thế nào.

Diêu Tình hừ khê, nói:

- Tu luyện võ công như cá uống nước, nóng hay lạnh đều tự biết. Võ công anh tự luyện mà bản thân lại không biết sao?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Tôi giống như mơ một cơn ác mộng, đến lúc tỉnh lại thì cả người đều đã thay đổi rồi.

- Mơ thấy ác mộng? – Diêu Tình ngạc nhiên nói – Anh định nói đùa với tôi sao?

Lục Tiệm đành phải đem việc Hắc Thiên kiếp phát tác, Ninh Ngưng cứu giúp kể lại, rồi nói:

- Đều nhờ có Ninh cô nương thì tôi mới còn sống sót. Nhưng không biết cô ấy bỏ đi đâu, làm người ta hết sức lo lắng...

Đối với việc nam nữ y có chút chậm chạp nên chỉ lo nói mà hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của Diêu Tình, lại tiếp tục nói:

- Thân thể của Ninh cô nương cũng rất đáng thương, lúc nhỏ mẹ cô ấy vì muốn cứu con mà chết rất thảm, cha ruột thì bị ép chạy đi, bản thân lại bị kẻ thù nuôi lớn luyện thành kiếp nô...

Diêu Tình chợt sinh ra nghi ngờ, liền hỏi:

- Cha ruột cô ta là ai?

Lục Tiệm im lặng một lúc rồi ấp úng nói:

- Là Ninh Bất Không...

Diêu Tình biến hẳn sắc mặt, đứng bật dậy hét lên:

- Anh lại đi cùng với con gái của Ninh Bất Không ư?

Lục Tiệm vội nói:

- Cô đừng hiểu nhầm, cô ấy, cô ấy từ lúc còn là đứa trẻ đã lạc mất Ninh Bất Không rồi.

Y nói đến đó lại bóp tay, nói:

- Đứa trẻ nhỏ như vậy thì biết gì đâu...

Diêu Tình cười nhạt rồi nói:

- Anh cũng thân mật nhỉ, ra sức biện hộ cho cô ta. Đúng rồi, thân thể của Cốc Chấn đáng thương, thân thể của Ninh cô nương đó lại càng đáng thương, chỉ có tôi là không đáng thương thôi. Tôi là đứa chỉ có cha dạy không có mẹ thương, ngay cả cha tôi cũng hận không giết được tôi, mọi người cũng coi tôi là gánh nặng, nếu tôi chết đi thì các người, các người mới vui phải không...

Vẻ mặt cô lạnh băng, nói một hồi thì cổ họng nghẹn lại rồi hai hàng lệ lặng lẽ chảy trên gò má.

Lục Tiệm nghe vậy thì đau lòng vô cùng, liền nói:

- A Tình...

Y đưa tay ra định ôm cô vào lòng, nhưng lại bị Diêu Tình đẩy ra, cười nhạt nói:

- Anh làm gì thế? Sao không đi ôm cái Ninh cô nương vừa dịu dàng vừa đáng thương của anh đi. Tôi đã không đáng thương thì cũng không cần anh vờ vĩnh làm người tốt đâu.

Nói rồi phất tay áo đứng bật dậy rảo bước bỏ đi.

Lục Tiệm ngẩn ra, ngồi nhìn bóng đêm trầm trầm hồi lâu rồi thở dài quay vào trong phòng tìm một cái bàn nằm ngủ.

Tâm tình y buồn phiền rối loạn nên cảnh trong mơ cũng lộn xộn lung tung, lúc thì mơ thấy Cốc Chấn nhìn mình cười, lúc thì mơ thấy Diêu Tình hờn mát giận dữ, lúc thì mơ thấy Lục Đại Hải mặt mày tươi tỉnh ba hoa kể chuyện. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh thì phía trước mây khói nổi lên rồi trong đám khói mù cuồn cuộn hiện ra một bóng người mờ ảo, khi rõ dần lên thấy áo xanh da trắng, hai mắt mơ màng nhìn mình, vẻ mặt đau thương tuyệt vọng. Lục Tiệm trong lòng chấn động, kêu lên:

- Ninh cô nương, cô đi đâu vậy...

Y đưa tay ra với nhưng không cách nào với tới được. Đột nhiên mây khói tan biến, người đẹp biến mất, Lục Tiệm quay đầu lại thì thấy Cốc Chấn đứng bên cạnh mình, miệng mỉm cười nhưng máu tươi lại từ trên đầu chảy ra như suối.

Lục Tiệm kêu lớn một tiếng rồi bưng tỉnh dậy, chỉ cảm thấy trên người lạnh lẽo, gió đêm luồn vào qua cửa sổ lành lạnh thì bất giác nổi gai ốc. Y quay đầu lại bỗng thấy bóng dáng thướt tha thấp thoáng bên cửa như có nữ tử ẩn nấp. Lục Tiệm trong lòng thấp thỏm, cũng không biết nghĩ thế nào mà lại kêu lên:

- Ninh cô nương...

Rồi nhảy xuống chạy ra khỏi cửa, thấy xa xa có một cô gái áo trắng eo thon người dài, quay lưng về phía Lục Tiệm, thân hình xinh đẹp đang khẽ run lên.

Lục Tiệm ối chà một tiếng hết sức lúng túng rồi ngập ngừng nói:

- A Tình, cô, cô chưa ngủ ư?

Diêu Tình quay đầu lại, trên mặt đọng hai giọt nước mắt lấp lánh phản chiếu ánh trăng lành lạnh hết sức thê lương.

- Anh nằm mơ vẫn gọi tên cô ta. – Diêu Tình vẻ mặt hoảng hốt, lẩm nhẩm nói – Anh nằm mơ cũng gọi con họ Ninh đó ư?

Lục Tiệm đỏ bừng mặt lên, vội nói:

- Không phải đâu, cô ấy một mình cô độc rất đáng thương. Hơn nữa, hơn nữa tôi cũng nằm mơ thấy cô mà.

Diêu Tình cười nhạt nói:

- Đứa con gái này có tài đức gì mà đòi đi vào giấc mơ đẹp của Lục đại hiệp chứ?

Thấy cô mặt mày lạnh lẽo, nước mắt chảy dài, Lục Tiệm bất giác trở nên hoảng loạn, nói:

- A Tình, cô nghe tôi nói đã...

Diêu Tình cười nhạt ngắt lời:

- Tôi họ Diêu, sao anh không gọi tôi là Diêu cô nương. Còn hai chữ A Tình đó trừ cha mẹ tôi thì ngoài chồng sẽ cưới của tôi còn ai khác cũng không được quyền gọi.

Lục Tiệm nghe vậy lòng lạnh buốt, lời mờ cảm thấy mình đã gây ra một hiểu nhầm cực lớn nên mới khiến Diêu Tình lạnh nhạt như vậy, y đành nói:

- Tôi nghĩ tới Ninh cô nương chỉ vì cô ấy có ơn cứu mạng với tôi thôi.

Diêu Tình cười thê thảm:

- Đúng rồi, cô ta có cách cứu anh, còn có cách khiến anh luyện thành võ công tuyệt đỉnh. Còn tôi chỉ là một đứa con gái không cha không mẹ, cũng không nơi nương tựa, làm sao cũng không giúp đỡ gì được anh, đem so ra thì sao bằng cô ta được.

Lục Tiệm lòng như dao cắt, cười khổ nói:

- A Tình... sao cô lại nói như vậy? Trong lòng tôi chẳng ai bằng được cô mà...

Mây liễu của Diêu Tình rung lên, mặt thoáng qua một chút ảm áp, liền gật đầu nói:

- Đã như vậy thì anh phải làm một việc vì tôi, mà cũng vì anh nữa.

Lục Tiệm nói:

- Việc gì?

Diêu Tình nói từng chữ một:

- Cướp lấy họa tượng của Thiên bộ.

Lục Tiệm trong lòng chấn động sững người hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- A Tình, tuy tôi yêu thích cô nhưng không thể vì cô mà đi cướp của người khác được.

Diêu Tình nhìn y, đôi mắt sáng ngời lại như phủ thêm một tầng nước mắt, qua một hồi lâu cô chợt quay đầu đi về phía xa. Lục Tiệm nói:

- Cô đi đâu vậy?

Diêu Tình thản nhiên nói:

- Tôi khó chịu trong lòng, muốn đi dạo một chút.

Lục Tiệm nói:

- Trong rừng tối tăm mù mịt, lại nhiều thú hoang, tôi đi cùng với cô tốt hơn.

Diêu Tình cười nhạt, nói:

- So với đàn ông trên thế gian thì thú hoang cũng còn tốt hơn nhiều. Anh đừng có đi theo, đi chỉ thêm bức mình thôi.

Lục Tiệm nhìn bóng dáng cô xa dần rồi biến mất trong màn đêm, trong lòng rất tủi thân oan ức hận không thể khóc lớn một trận, nhưng nhớ tới lời Diêu Tình sáng nay lại sợ cô sẽ mắng mình kém cỏi nên đành hậm hực quay về dựa cửa ngồi chờ.

Ngồi hai giờ vẫn không thấy Diêu Tình quay về, Lục Tiệm trở nên nóng ruột liền đứng dậy hú dài một tiếng rồi cất bước chạy dài. Lúc này võ công của y hiếm có trong thiên hạ, một khi dùng ra toàn lực thì như gió cuốn tên bay, cây cỏ phía trước bị chân khí vô hình của y ép tới liền rẽ ra như luồng

nước, hồ báo nghe tiếng liền trốn biệt, sài lang trông thấy phải ẩn nấp, gió núi lạnh buốt phía trước cũng bị cắt làm đôi.

Lục Tiệm chạy ngang chạy dọc, đến khi trời sáng đã tìm khắp trong phạm vi trăm dặm mà vẫn không thấy Diêu Tình. Y bất giác nóng nảy buông tiếng hú dài rồi gọi tên Diêu Tình. Nội lực của y hùng mạnh, tiếng gọi truyền xa mười dặm, núi cao khe sâu đều vang vọng âm thanh nhưng chẳng có tiếng trả lời. Lục Tiệm lòng như lửa đốt, thầm nghĩ: “Cô ấy gặp phải kẻ địch ư? Hay là gặp phải thú dữ? Với thần thông và sự cẩn thận của A Tình thì người có thể khống chế cô ấy trong thiên hạ cũng chẳng nhiều, còn nói đến thú dữ lại càng không phải đối thủ của cô ấy. Ồi chà, chẳng lẽ trong lúc ta tìm cô ấy mà cô ấy lại quay lại, nếu không thấy ta thì chẳng phải sẽ tức giận ư?”

Y nghĩ vậy liền vội vàng quay trở lại ngôi nhà nông cấy cửa tiến vào. Con hạc lớn không thấy chủ nhân đang buồn bực rảo đôi chân dài đi qua đi lại, nó thấy Lục Tiệm liền mừng rỡ chạy tới. Lục Tiệm ôm cổ hạc dài, buột miệng hỏi:

- Anh bạn lớn, A Tình có quay lại không?

Con hạc nhìn y kêu lên o o. Lục Tiệm thở dài, chán nản tự nói với mình:

- Ta cũng hồ đồ mất rồi, người có thông minh hơn nữa thì cũng không phải con người, làm sao nhận ra được A Tình.

Y nói rồi tìm khắp trong phòng, cảnh vật như cũ nhưng người đẹp chẳng thấy đâu, chỉ thấy im lặng trống vắng. Lục Tiệm nhìn bất giác hóa ngơ ngẩn.

Ngồi ngẩn một hồi rồi Lục Tiệm lại ra ngoài tìm kiếm, gần như đã tìm khắp Thiên Trụ sơn, đến lúc trời về chiều mới dúi lả quay về thì thấy trên bàn đặt đầy cá lớn quả ngon, còn con hạc thì đã xếp cánh khoanh cổ ngủ mất từ lâu. Lục Tiệm nhìn ngôi nhà trống rỗng lòng chột chua xót, đem rau

cá nấu lên, lại ăn một chút hoa quả. Trái cây vốn ngon ngọt nhưng vào miệng Lục Tiệm lại chẳng còn mùi vị gì. Trong lòng y rồi bủ lên, nghĩ đến Diêu Tình một hồi lại nghĩ đến Ninh Ngưng một hồi, hình ảnh của hai cô gái trộn lẫn vào nhau càng lúc càng nhanh, Lục Tiệm không nhịn được hú dài một tiếng khiến cho con hạc kinh hãi tỉnh dậy, chăm chăm nhìn y ngỡ ngàng không hiểu gì.

Lục Tiệm hai tay ôm đầu, trong lòng hết sức đau khổ: “Ta đã thích A Tình thì tại sao còn nghĩ tới Ninh cô nương chứ...” Nhưng y càng nghĩ như vậy thì bóng dáng Ninh Ngưng xuất hiện trong đầu càng nhiều, hình ảnh cũng càng lúc càng rõ nét. Lục Tiệm không nhịn được vọt ra khỏi ngôi nhà nông điền cuồn cuộn chạy một hồi, tìm đến một con suối nhỏ gục đầu vào trong nước suối lạnh toát.

Khí lạnh xông lên đầu, thần trí Lục Tiệm hơi sáng suốt lại nhưng trong lòng vẫn một dải mơ hồ. Ánh trăng trên đầu đang sáng tỏ như tuyết rơi nhẹ nhàng hạ xuống, mặt nước phản chiếu hình ảnh mờ ảo, hai mắt đã trũng sâu, miệng má mọc đầy râu ngắn, nhìn lướt qua có mấy phần hung dữ.

Lục Tiệm không ngờ chỉ một ngày một đêm mà mình đã biến thành bộ dạng thế này, y thần thờ nhìn ảo ảnh đó quên cả động đậy. Đột nhiên ánh sáng tán loạn, bóng trăng hóa thành vô số điểm trắng xóa. Lục Tiệm kinh hãi quay đầu nhìn thì thấy con hạc đó đang đưa cái mỏ dài cúi xuống khe suối uống nước, uống xong thì ưỡn ngực vươn cổ, oai phong lẫm liệt ngạo nghễ ngó nghiêng.

Lục Tiệm cười khổ thở dài nói:

- Anh bạn lớn, Ninh cô nương đi rồi, Cốc Chân chết rồi, A Tình cũng bỏ ta rồi. Bây giờ chỉ còn mày đi cùng ta thôi. Ôi, đợi cánh mày khỏi rồi thì chắc cũng muốn bỏ đi.

Y nghĩ vậy thì hết sức đau buồn, ngơ ngẩn rơi lệ.

Một người một hạc ngồi gần bên khe suối nửa đêm đến lúc phương đông dần sáng. Lục Tiệm lại ra đi, hôm nay y tìm hết hang sâu núi thẳm nhưng chỉ tìm thấy mấy cái xác khô, có người bị thú dữ hại, cũng có thi thể người tu đạo, ngoài ra chẳng tìm thấy gì khác. Lục Tiệm nóng nảy không chịu được liền vận thần thông rồi buông tiếng hú dài, tiếng hú truyền ra cách mấy ngọn núi vẫn nghe thấy được. Nhưng y chưa từng nghĩ rằng nếu Diêu Tình thực sự muốn tránh y thì Lục Tiệm càng lên tiếng như vậy càng khiến cô biết tin tức, nghe tiếng y mà tránh né, sớm đã bỏ đi xa rồi.

Mặt trời lặn về tây, ráng chiều ảm đạm. Lục Tiệm ngỡ ngác trở về ngôi nhà nông, trong lòng vẫn nghĩ đẩy cửa ra sẽ thấy Diêu Tình áo trắng như tuyết cười đứng trong phòng, nổi nóng một trận rồi cuối cùng cũng tha thứ cho mình. Tuy y tưởng tượng như vậy nhưng sâu thẳm trong lòng vẫn lơ mơ hiểu rằng ý nghĩ đó chẳng qua chỉ là một hy vọng mà thôi. Càng đến gần cửa, tim Lục Tiệm đập càng nhanh, y chậm chậm đẩy cửa lớn định bước vào thì chợt lòng sinh cảnh giác lùi lại mấy bước rồi cao giọng quát lên:

- Ai đó? Ra đi.

Chợt nghe trong nhà có tiếng ho rồi bóng người chuyển động, Doanh Vạn Thành đã cười hi hi tiến ra, nói:

- Túc hạ thính tai thật.

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Ông đến đây làm gì?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Lần này Doanh mỗ đến là muốn đòi người một vật.

Lục Tiệm nói:

- Vật gì?

Đôi mắt ti hí của Doanh Vạn Thành phát ra ánh sáng, chăm chăm nhìn Lục Tiệm cười nói:

- Chiếc nhẫn tài thần ở trên mình người phải không?

Lục Tiệm ngẩn ra, lắc đầu nói:

- Đó là vật của Cốc Chấn, sao lại ở trên người ta được?

Doanh Vạn Thành cười nhạt, nói:

- Người lừa ai thế? Trước khi chết Cốc Chấn đã nói rất rõ ràng, sự giàu sang sau này của lão phu đều ở trên mình người. Nếu người không có nhẫn tài thần thì sao hắn lại nói như vậy?

Lục Tiệm nhìn vẻ tham lam lộ ra trên mặt lão thì bất giác hết sức căm ghét, liền lắc đầu nói:

- Đừng nói ta thật sự không biết nhẫn đó ở đâu mà cho dù có biết cũng sẽ không đưa cho ông.

Doanh Vạn Thành hết sức tức giận nhưng tự biết dùng võ công để ép buộc thì không phải là đối thủ của Lục Tiệm nên lão lập tức ép khí giận xuống, a a cười nói:

- Thăng bé con, người đừng có cứng đầu. Ta có một đề nghị đảm bảo người không thể từ chối đâu.

Lục Tiệm nói:

- Sao?

Doanh Vạn Thành cười hắc hắc:

- Lão phu giúp Cốc Chấn tẩy được oan khuất, người giao nhân tài thần cho lão phu. Trao đổi như vậy cũng coi là công bằng đấy chứ.

Lục Tiệm trong lòng chấn động, buột miệng nói:

- Ông cũng biết là Cốc Chấn oan khuất ư?

Doanh Vạn Thành cười âm trầm:

- Người đừng quên môn thần thông của lão phu chứ.

Lục Tiệm trầm ngâm nói:

- Thần thông của ông là Quy Kính, có thể biết được ý nghĩ của đối thủ.

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Vậy không phải sao, tiểu tử ngốc, người còn chưa hiểu rõ ư?

Lục Tiệm suy nghĩ rồi đột ngột tỉnh ngộ ra:

- Chẳng lẽ ông đã sớm dùng thần thông “Quy Kính” tìm ra ai là nội gian ở Đông Đảo sao?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Tuy không dám nói chắc nhưng cũng có chút đầu mối.

Lục Tiệm cũng cảm thấy tim đập mạnh, máu dồn lên đỉnh đầu, y đột ngột lắc người chụp thẳng vào mặt Doanh Vạn Thành. Doanh Vạn Thành cả kinh đưa gậy quét ngang, không ngờ mắt hoa lên rồi ngực bị xiết chặt, lão đã bị Lục Tiệm nắm lấy ngực áo giơ lên, hai chân chơi vơi trên không trung. Doanh Vạn Thành tuy biết không đấu lại Lục Tiệm bây giờ nhưng dễ dàng bị bắt như vậy thì vẫn cảm thấy hổ thẹn tức giận, lão ngoác miệng chửi bới:

- Tiểu tử thôi, người không biết đạo tôn trọng người già sao?

Lục Tiệm thấy lão đầu tóc bạc phơ thì cũng cảm thấy không nỡ, liền ném lão ra xa, tức giận nói:

- Ông đã biết Cốc Chấn bị oan uổng thì sao không bênh vực cho hắn?

Doanh Vạn Thành nghiêng người hạ xuống, hừ lạnh nói:

- Ai khiến tên tiểu tử đó không biết cân nhắc, không chịu đưa nhẫn cho lão phu.

Lục Tiệm hét lên:

- Chỉ vì một cái nhẫn mà ông quên cả đạo nghĩa, thân nhiên nhìn Cốc Chấn mất mạng ư?

Doanh Vạn Thành cười nhạt nói:

- Tiểu tử người nói vậy sai rồi, chẳng phải Cốc Chấn cũng vì một cái nhẫn mà tự chịu mất mạng ư. Ta đã cho hắn hai cơ hội, lần đầu tiên là trước khi hắn bị nhốt vào Ngục đảo, lão phu đã ngầm bảo hắn đem tiền tài tặng lão phu thì ta sẽ rửa oan cho hắn. Ai ngờ hắn ngoan cố không chịu, thà ngồi tù chứ không chấp nhận. Lần thứ hai là lúc rời Hải Ninh, ta cũng đòi hắn giao nhẫn tài thần. Tiểu tử đó lúc bình thường không việc gì là không dám làm, lúc đó thì lại giả vờ quân tử giữ lời với lão phu, nói những gì “Nhận lời của người thì phải lo việc cho người”, hắn có thể đưa tiền bạc cho ta nhưng chỉ có cái nhẫn đó là không thể đưa. Phì, cái đó gọi là “chim chết vì tài, người chết vì ăn”. Hắn tự mình tìm cái chết thì còn trách được ai?

Lục Tiệm nghe vậy sững ra hồi lâu rồi thở dài nói:

- Ông vừa tham lam vừa độc ác, tiền tài đó nếu đưa cho ông thì chẳng phải sẽ gây hại cho người đời ư? Cốc Chấn xả thân giữ đạo nghĩa, thật

khiến người ta kính trọng.

- Phì phì. – Doanh Vạn Thành tức giận nói – Nhảm nhí, nhảm nhí, tiểu tử đó việc nhỏ thì thông minh mà việc lớn lại hồ đồ, chết cũng đáng đời. Thằng bé họ Lục kia, người có học theo hẫu không biết điều, hay là giao nhẫn ra để ta rửa oan cho hẫu đây?

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Cốc Chấn chưa từng nói với tôi về tằm tích của cái nhẫn đó.

Doanh Vạn Thành chăm chăm nhìn y nghi ngờ không dứt. Lục Tiệm nói:

- Chẳng phải ông nhìn được ý nghĩ của người khác sao? Nếu tôi nói lão thì ông sẽ biết ngay.

Doanh Vạn Thành phì một tiếng, mặt đỏ bừng bừng hậm hực nói:

- Nếu lão phu có thể nhìn thấu ý nghĩ của người thì sớm đã làm rồi, cần gì người phải chỉ dạy.

Lục Tiệm nói:

- Chẳng lẽ thần thông Quy Kính là giả sao?

Doanh Vạn Thành lắc đầu nói:

- Thần thông Quy Kính cũng chẳng phải cái gì cũng biết được, không phải là ý nghĩ của ai cũng nhìn thấu được. Người xưa có nói “Tâm tư nghìn mối”, ý nghĩ của con người biến đổi rất nhanh, rất khó nắm bắt được, với tu vi của lão phu vẫn có ba loại người không dễ nắm bắt được ý nghĩ. Loại thứ nhất là người thông minh, giống như Cốc Chấn lắm mưu nhiều kế, giỏi về che giấu ý nghĩ của mình, thậm chí có thể bịa đặt ý nghĩ vào lúc quan trọng để lừa lão phu trúng kế. Loại thứ hai chính là cao thủ Đông Đảo như ngũ

tôn vậy. Cho dù là người nào của Đông Đảo mà muốn lên ngôi vị ngũ tôn thì đều phải trải qua “Kim Quy tam quan” của lão phu là ngầm che đậy, giấu vật và đoán số lượng. Hai bài đầu người đã thấy rồi, còn đoán số lượng chính là đoán về số lượng vật được ẩn giấu. Những người vượt qua được ba bài kiểm tra đó thì hầu hết lão phu cũng không đoán ra ý nghĩ của bọn họ. Quy định đó vốn là vì Quy Kính quá mạnh nên đảo vương đời trước muốn đề phòng cao thủ Quy Kính quá phát triển nên cố ý lập ra truyền cho các đời sau. Vì lý do đó mà trong năm phái của Đông Đảo đều có tâm pháp nhằm tránh bị Quy Kính đoán được ý nghĩ, nếu không luyện Quy Kính đến đỉnh cao thì rất khó phá giải được tâm pháp của bọn họ...

Lục Tiệm tiếp lời nói:

- Nói như vậy thì Quy Kính của ông chưa luyện đến đỉnh cao rồi.

Doanh Vạn Thành hung dữ trừng mắt nhìn y rồi mắng:

- Lão tử luyện đến mức nào thì liên quan gì đến người.

Lục Tiệm nói:

- Nhưng nếu nội gian là người trong ngũ tôn thì ông không biết được ý nghĩ của hắn, làm sao xử lý được?

Doanh Vạn Thành cười nhạt nói:

- Lão phu tự có cách.

Nói đến đó, lão ngừng lại một chút rồi nói:

- Ý nghĩ của hai loại đó tuy nói là khó đoán ra nhưng cũng không phải tuyệt đối không có khả năng. Còn loại thứ ba thì cho dù Doanh mỗ có bản lĩnh thế nào cũng không thể nhìn thấu ý nghĩ của họ.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Người như thế nào?

Doanh Vạn Thành nói:

- Đó là cao thủ luyện thần.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Cao thủ luyện thần ư?

Doanh Vạn Thành nói:

- Từ xưa, người luyện thần thông đều không nằm ngoài bốn cảnh giới lớn. Thứ nhất là luyện tinh hóa khí, thứ hai là luyện khí hoàn thần, thứ ba là luyện thần phản hư và thứ tư là luyện hư hợp đạo. Hầu hết cao thủ trong thiên hạ đều dừng lại ở hai loại cảnh giới luyện tinh và luyện khí, luyện được một thân chân khí thần lực cho dù mạnh đến đâu cũng chỉ là loại hạng hai thôi, gặp phải cao thủ luyện thần thì chín phần mười là thua. Chỉ có điều gần trăm năm nay số cao thủ đạt đến được cảnh giới luyện thần đếm ra chỉ có bốn người.

- Cao thủ luyện thần? – Lục Tiệm trầm ngâm nói – Vạn Quy Tàng chắc được tính là một người. Cốc Thần Thông, Ngự hòa thượng cũng chiếm một suất, còn lại một người là ai mà khiến người ta không thể đoán ra được?

Doanh Vạn Thành nhìn y, dáng vẻ cổ quái rồi chợt đưa tay chỉ vào mũi Lục Tiệm, ha ha cười nói:

- Thăng bé nhà ngươi là hồ đồ thật hay giả đây. Một kẻ còn lại chẳng phải chính là ngươi sao?

Lục Tiệm giật mình, kinh hãi nói:

- Tôi là cao thủ luyện thần ư? Sao lạ vậy.

Doanh Vạn Thành trợn mắt nói:

- Người cũng ngạc nhiên thì người khác càng không hiểu được. “Quy Kính” vốn là thần thông nhìn lén thần trí con người, người là cao thủ luyện thần nên thần trí, ý nghĩ biến hóa vô cùng, gặp thần thông của lão phu thì lập tức phản công. Lão phu không chỉ nhìn không được ý nghĩ của người mà sơ sẩy một chút thì ngược lại còn bị thiệt hại nặng nề. Loại buôn bán lỗ vốn đó lão phu vạn lần không làm đâu.

Lục Tiệm nói:

- Kỳ lạ thật, sao tôi lại trở thành cao thủ luyện thần chứ.

Doanh Vạn Thành nói:

- Trước đây người là kiếp nô phải không?

Lục Tiệm nói:

- Đúng vậy.

Doanh Vạn Thành nhíu mày trầm ngâm một hồi rồi gật đầu nói:

- Có lẽ có chút quan hệ.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Luyện thần cũng có quan hệ với kiếp nô sao?

Doanh Vạn Thành nói:

- Không sai, chỉ vì trừ bốn người các người thì đã là kiếp đều tính là luyện thần, chỉ có điều đó đều là tà đạo không chính thống nên tuy có năng lực kỳ diệu nhưng cả đời bị “bốn luật có – không” khống chế không giải thoát được.

Lão thấy Lục Tiệm có vẻ nghi ngờ liền nói tỉ mỉ:

- Vừa rồi ta nói có bốn loại cảnh giới lớn là luyện tinh hóa khí, luyện khí hoàn thần, luyện thần phản hư, luyện hư hợp đạo. Trước hết luyện tinh, sau luyện khí, rồi luyện thần, cuối cùng là luyện hư...

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ còn có cao thủ luyện hư sao?

Doanh Vạn Thành bị y ngắt lời làm mất hứng thì trừng mắt nhìn rồi lạnh giọng nói:

- Tất nhiên là có, chỉ có điều đã chết rồi.

Lục Tiệm nói:

- Là ai vậy?

Doanh Vạn Thành thở dài một hơi, nhìn ra xa xăm, mặt có chút sợ hãi chậm chậm nói:

- Là chủ nhân của Tây Thành, Vạn Quy Tàng.

Lục Tiệm ồ một tiếng, nói:

- Thảo nào. Luyện hư thì như thế nào?

Doanh Vạn Thành lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết rõ lắm. Lão phu may mắn, chạy đủ nhanh nên không gặp phải tên sát tinh đó.

Lục Tiệm bừng tỉnh ra:

- Thảo nào ông sống được đến giờ, thì ra là con quỷ sợ chết lắm trần chạy trốn.

Doanh Vạn Thành tức giận nói:

- Sợ chết thì sao? Đám đại anh hùng, đại hào kiệt không sợ chết đó gặp phải Vạn Quy Tàng có kẻ nào còn sống không. Cốc Thần Thông ba lần gặp phải Vạn Quy Tàng cũng đều không đánh bỏ chạy, ông ta tính là quỷ sợ chết ư?

Lục Tiệm thấy mặt lão dày như vậy thì trong lòng khinh bỉ, liền nói:

- Nếu đổi lại là tôi thì chiến đấu chết cũng được chứ quyết không bỏ rơi đồng môn tự mình chạy trốn.

Doanh Vạn Thành lườm ỵ, cười nhạt nói:

- Cái dũng mãnh của kẻ ngu dốt, cũng chỉ là một kẻ ngu xuẩn mà thôi.

Nói rồi xua tay, lại tiếp:

- Lão phu tuy chưa đấu với Vạn Quy Tàng nhưng Cốc Thần Thông đã từng đánh trực tiếp với hắn, sau đó từng kể lại với ta, thần thông của người đó không giống như thuật luyện thần bình thường mà chỉ sợ đã tiến vào cảnh giới luyện hư rồi.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Tu vi của ông ta tuy cao nhưng hung hãn hiếu sát, cũng không đủ để người sau kính trọng.

Doanh Vạn Thành lạnh nhạt nói:

- Tuy không đủ để kính trọng nhưng đủ để khiến người ta khiếp sợ. Bớt nói lăng nhăng đi, chúng ta nói tiếp về kiếp nô, “Hắc Thiên tư” vốn là một

loại phương pháp luyện thần, chỉ là mong đi đường tắt chứ không giống cao thủ bình thường trước thì luyện tinh, sau luyện khí rồi mới luyện thần, ngày ngày tích lũy mà thành. Kiếp nô thì lại nhảy qua tinh, khí hai cửa để trực tiếp luyện thần, như vậy tinh khí của bản thân không đủ, nhất định phải mượn tinh khí của người khác để luyện khí hoàn thần. Phương pháp đó giống như xây lâu đài trên cát, lâu gác trống rỗng, không có nền móng nên lúc nào cũng có cái họa đổ sụp, kiếp nạn của “Hắc Thiên” cũng vì thế mà sinh ra, còn việc mượn khí thành ần mạch chỉ là một mối hại của cách đi đường tắt đó mà thôi.

Lục Tiệm nghe tới đó mới hiểu rõ nguyên lý của “Hắc Thiên kiếp”, trong lòng hết sức xúc động: “Thảo nào ông nội thường nói: ‘ngày mượn một đấu vàng không đủ giàu, đêm phải trả lãi trăm lần’. Tuy ông hay mượn tiền đánh bạc nhưng mỗi lần mượn đều trả lại, cho dù nghèo một chút nhưng cũng không ai đánh đập đòi nợ. Thật ra võ học chẳng phải cũng như vậy y, tinh khí bản thân không đủ mà cứ đòi mượn kiếp lực thì kết cuộc cũng không tránh khỏi chịu thiệt hại lớn.” Y nghĩ vậy liền nhớ tới sáu bản tướng của tổ sư liền hơi cảm giác có gì không ổn, còn đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Doanh Vạn Thành nói:

- Theo nguyên tắc đó thì có thể suy luận ra được năm xưa lúc Kính Thiên và Phong Hậu sáng lập ra Hắc Thiên thư thì chắc là Phong Hậu là kiếp nô mà Kính Thiên là kiếp chủ.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Vì sao?

Doanh Vạn Thành nói:

- Theo ghi chép của đảo chúng ta thì khi đó “Kính Thiên” đã đạt tới cảnh giới luyện thần, không cần phải luyện thêm “Hắc Thiên thư” nữa,

nhưng Phong Hậu thì không được như vậy nên ai luyện “Hắc Thiên thư” thì không hỏi cũng có thể biết được.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Ta mượn “Hắc Thiên thư” để luyện thần, vì sao lại có thể thoát được khỏi “bốn luật có - không”?

Doanh Vạn Thành vuốt râu nói:

- Điều đó lão phu không biết, mà sau đó đảo vương nói đến chuyện này cũng cảm thấy không sao hiểu nổi. Không biết mấy ngày này người có gặp may mắn đặc biệt gì không?

Lục Tiệm ngưng thần suy nghĩ, nhưng trừ việc Ninh Ngưng cứu giúp thì chẳng có gì đặc biệt đáng nói, mà nếu thật sự có điều may mắn gì thì cũng đều xảy ra trong lúc hôn mê vì “Hắc Thiên kiếp” phát tác, nên y đành phải lắc đầu. Doanh Vạn Thành rất thất vọng, lão phí không ít nước bọt chính là muốn tìm ra nguồn gốc võ công của Lục Tiệm để từ đó sắp đặt cạm bẫy bắt sống y, lúc đó từ từ hành hạ tra khảo thì lo gì không tìm được tung tích chiếc nhẫn tài thần. Không ngờ Lục Tiệm cũng hết sức mù mờ về việc này chẳng hiểu đầu đuôi ra sao nên Doanh Vạn Thành có tính hết nước hết cái cũng thành uổng phí.

Doanh Vạn Thành hết sức thất vọng, thầm nghĩ: “Thế này xem ra cách tốt nhất không thể dùng được rồi, vậy dùng cách bình thường thử xem. Tiểu tử này không bằng Cốc Chấn, nó thành thật hồn nhiên dễ lừa hơn nhiều.” Lão lập tức đảo mắt, cười nói:

- Tiểu tử Cốc Chấn đó cũng quá cố chấp, ta vốn định đẩy nó đến đường cùng để nó phải quay đầu lại cầu xin ta, ngoan ngoãn dâng ra cái nhẫn, không ngờ tiểu tử đó chẳng hiểu thời thế, tự lao vào chỗ chết. Ôi, tuy vậy dù sao ta cũng đã nhìn nó lớn lên, thất nó mất mạng trong lòng cũng có chút đau buồn.

Nói đến đó lão chớp chớp mắt, lại nghiêm nhiên rút ra được mấy giọt nước mắt như bắn.

Lục Tiệm nhìn mà dở khóc dở cười, mắng:

- Ông bớt làm trò đi.

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Kệ nó khóc giả cũng được, mà khóc thật cũng xong. Thằng bé con, chỉ cần người làm theo lời lão phu thì lão phu sẽ có cách khiến kẻ nội gian kia phải lộ mặt.

Lục Tiệm nói:

- Cách gì?

Doanh Vạn Thành cười hềnh hếch nói:

- Cách đó mà nói ra thì mất cả hiệu nghiệm. Nếu người muốn lão phu giúp Cốc tiểu tử giải oan thì phải lập một cam kết với ta.

Lục Tiệm nói:

- Cam kết gì?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Ta đã viết hết rồi, người đóng dấu tay lên là được.

Nói rồi lão lấy từ trong ngực áo ra một tờ giấy và một hộp mực đóng dấu tay.

Lục Tiệm đón lấy tờ giấy, trên đó viết ngay ngắn rõ ràng: “Lục Tiệm của Kim Cương môn và Doanh Vạn Thành của Đông Đảo giao hẹn, nếu Doanh Vạn Thành có thể giúp Cốc Chấn rửa sạch oan khuất thì khi nào Lục

Tiệt nắm được chiếc nhẫn tài thần sẽ phải chuyển tặng cho Doanh Vạn Thành. Lập giấy này làm chứng, ai vi phạm sẽ bị trời tru đất diệt.” Phía dưới ghi họ tên hai người.

Lục Tiệt nhíu chặt lông mày:

- Ta tuyệt không có nhẫn đó, làm cam kết này thì có tác dụng gì đâu?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Tiểu tử Cốc Chấn đó rất quý quyết, nó đã nói những lời đó với ta thì tất nhiên là đã có bố trí sẵn rồi. Cái nhẫn đó không sớm thì muộn cũng có cách nào đó giao được đến tay ta, lúc đó người theo cam kết đưa cho ta là được.

Lục Tiệt hơi do dự, Doanh Vạn Thành thấy vậy liền cười nhạt quay người bỏ đi. Lục Tiệt nói:

- Ông đi đâu vậy?

Doanh Vạn Thành nói:

- Đã không giao hẹn được thì ở lại làm gì?

Trong nháy mắt các ý nghĩ cuộn lên trong đầu Lục Tiệt từng đợt từng đợt, tất cả đều là những việc mà Cốc Chấn và mình đã cùng gặp phải, những tình huống mà hai người cùng chung hoạn nạn. Nghĩ đến cái chết thảm của Cốc Chấn, Lục Tiệt chợt nghiêng răng nhẫn tay vào hộp dấu rồi ấn mạnh lên tờ cam kết, sau đó ném cho Doanh Vạn Thành quất lên:

- Đón lấy.

Doanh Vạn Thành như được vật cực kỳ quý báu, lão cẩn thận đón lấy xem kỹ rồi nhét lại vào ngực áo, cười nói:

- Thằng bé nhà ngươi là người quân tử thực sự, trung thành giữ lời, tương lai nhất định sẽ không phản bội ta. Tốt lắm, tốt lắm, cam kết đã xong, chúng ta hãy cùng đi xem diễn kịch nào.

Lục Tiệm hết sức nghi ngờ, thấy Doanh Vạn Thành chống gậy chậm chậm bước đi thì cũng nghiêng răng gác việc của Diêu Tình lại, cùng đi với Doanh Vạn Thành. Đi được một lúc thì chợt nghe tiếng niệm kinh trầm bổng, qua mấy góc quanh thì nghiễm nhiên đã đến trước chùa Tam Tổ. Lục Tiệm còn đang ngạc nhiên thì bỗng nghe Doanh Vạn Thành vỗ tay liên ba cái rồi thấp giọng kêu:

- Ra đây.

Lục Tiệm cho rằng lão có mai phục nên bất giác thân hình căng ra, tụ đầy nội lực, lúc này chợt nghe tiếng loạt soạt từ trong đám cây bên vệ đường rồi một người đà bà hơi già chui ra, thân thể nhỏ gầy nhưng ánh mắt linh hoạt, trên người còn dính mấy phiến lá khô trông rất nhếch nhác. Trong tay bà ta cầm một cái túi vải hoa, vật ở trong túi vừa cứng vừa thẳng, khiến cái bao biến thành hình dài ngoẵng.

Lục Tiệm thấy bà ta không có vẻ biết võ công thì thở phào, chỉ thấy bà lão đó vẻ mặt căng thẳng, thấp giọng nói:

- Ông nội của tôi ơi, sao bây giờ ông mới tới. Chỗ thì hoang vắng, trời thì tối đen, qua một lúc nữa chắc tôi không chịu nổi phải bỏ về trước mắt.

- Muốn về thì về đi! - Doanh Vạn Thành tỏ vẻ đành chịu, nói - Năm lượng bạc trắng ngần đó sợ gì không có người muốn lấy?

Bà lão giật mình, hoảng hốt nói:

- Không phải đã nói rõ là mười lượng ư?

Doanh Vạn Thành trợn hai mắt, cười nhạt nói:

- Ai nói mười lượng, lão phu chưa từng nói như vậy.

Bà lão vội nói:

- Ông, ông rõ ràng đã nói mà.

Doanh Vạn Thành lạnh nhạt nói:

- Chắc là bà tuổi cao, tai đã điếc rồi. Chỉ nói một lời thôi, năm lượng bạc, nếu không lão phu đi kiếm người khác.

Bà lão không ngờ người này lại gian manh như vậy nên vừa kinh hãi vừa tức giận, liền đứng ngẩn hồi lâu rồi thở dài nói:

- Thôi được thôi được, người đến bước đường cùng thì cũng chẳng còn ý chí gì, năm lượng thì năm lượng, đều là ông nói ra nhé, mong rằng đừng có lại nuốt lời.

Vẻ mặt Doanh Vạn Thành dịu lại, gật đầu nói:

- Điều đó là đương nhiên, xưa nay lão phu nói gì là giữ lời. Đợi chút nữa gọi người ra thì đừng có nấp nấp né né đấy nhé, chỉ cần tỏ ra tự nhiên một chút là được.

Bà lão cười nói:

- Những việc đó so với sinh con còn kém hơn nhiều lắm, ông chỉ cần xem thủ đoạn của bà lão này là được.

Doanh Vạn Thành hừ một tiếng rồi đi trước, bà lão đó theo sát phía sau. Lục Tiệm hết sức kinh ngạc nghi ngờ liền theo hai người đi tới trước chùa, tiếng chuông tiếng khánh tiếng tụng kinh lại càng vang động hơn, hiển nhiên là đang cúng bái hành lễ. Doanh Vạn Thành nói:

- Thằng bé, người có vật gì để che mặt không? Đừng để người khác nhận ra.

Lục Tiệm đưa tay vào ngực áo lấy ra một cái mặt nạ da người, chính là do Trầm Chu Hư tặng cho ngày trước ở trong thành Nam Kinh. Lục Tiệm đeo vào rồi nói:

- Thế này được không?

Doanh Vạn Thành cười nói:

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm.

Lục Tiệm nói:

- Họ Doanh kia, rốt cuộc là ông đang làm trò gì vậy?

Doanh Vạn Thành cười quỷ dị:

- Đến lúc đó sẽ biết.

Ba người vào chùa, vượt qua Đại Hùng bảo điện, từ xa thấy trắng xóa toàn xe giấy ngựa giấy sống động như thật bao quanh một cỗ quan tài đen xì, trước quan tài là một đám hòa thượng đang làm lễ cũng, sau quan tài có bàn thờ, thờ một cái linh vị. Lục Tiệm định thần nhìn kỹ thì trong lòng chấn động cái linh bài đó ghi rõ: “Linh vị của đứa con bất hiếu là Cốc Chấn”.

Lục Tiệm nhìn cái linh bài lòng chua xót khó kìm nổi: “Đứa con bất hiếu ư? Cốc Chấn đã chết rồi mà vẫn không thoát khỏi được tiếng xấu.” Ý nghĩ vậy thì lòng muốn tẩy oan cho Cốc Chấn càng mạnh hơn. Doanh Vạn Thành đi được mấy bước, thấy Lục Tiệm ngẩn ra nhìn linh đường thì không khỏi thấp giọng quát: “Tiểu tử, đi mau”. Thân mình Lục Tiệm run lên, không những không đi mà còn tiến tới linh đường, thấp một nén hương trước điện rồi lầm rầm khẩn vái: “Huynh đệ tốt, hồn thiêng của người chưa

rời xa. Đại ca ta xin thề với trời, cho dù phải trải qua bao nhiêu gian khổ cũng nhất định sẽ giải được oan khuất cho người, bắt được kẻ hãm hại người.”

Y khấn xong thì cúi người vái, sau đó quay người định bỏ đi, bỗng nghe có người nói:

- Túc hạ là bằng hữu của con ta ư?

Lục Tiệm giật mình đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy dưới một cái hành lang dài xa xa Cốc Thần Thông áo trắng hơn tuyết, đầu cũng chít khăn trắng, vẻ mặt lạnh lẽo, ánh mắt hết sức trầm tĩnh.

Tim Lục Tiệm đập thành thịch, y nhớ tới lời Doanh Vạn Thành thì trong lúc khẩn cấp sinh ra nhanh trí, liền lầu bầu nói:

- Thấy việc tang mà không thắp hương thì chẳng phải không kính trọng người chết sao?

Cốc Thần Thông nhìn y rồi gật đầu nói:

- Nếu như vậy thì Cốc mỗ xin thay cho con trai cảm ơn túc hạ.

Lục Tiệm cố ép tim xuống, đi về phía Doanh Vạn Thành đã qua, y đi qua một cánh cửa tròn thì bỗng bị người ta nắm lấy tay áo, nhìn lại thì chính là Doanh Vạn Thành. Doanh Vạn Thành trán nổi gân xanh, thấp giọng mắng chửi:

- Tiểu tử thói tha, người thắp hương cái chết tiệt gì chứ, nếu bị Cốc Thần Thông nhận ra thì chẳng phải phiền phức sao?

Lục Tiệm nói:

- Cốc Chấn là anh em với ta, nhìn thấy quan tài của hã làm sao có thể bỏ mặc được?

Doanh Vạn Thành phùng râu lên:

- May mà Cốc Thần Thông không nhận ra, hừ, mà cũng chưa chắc...

Nói rồi lão nghiêng nghiêng ngó ngó về phía linh đường, nhưng thấy Cốc Thần Thông nhìn về phía linh cữu im lặng xuất thần thì bất giác cười nhạt nói:

- Sớm biết có ngày này thì còn ra tay làm gì? Người đã chết rồi, hồi hận thì có tác dụng quái gì chứ?

Lục Tiệm tức giận nói:

- Ông biết rõ Cốc Chấn bị oan mà không chịu ngăn cản mới thật sự là kẻ đáng ghét đấy.

Doanh Vạn Thành cười gượng, nói:

- Có câu: “Hổ dữ không ăn thịt con”, ta cũng không ngờ tiểu tử Cốc Thần Thông đó lại nhẫn tâm như vậy, muốn ngăn cản mà cũng chậm rồi.

Lục Tiệm cười nhạt nói:

- Ông rõ ràng muốn ép Cốc Chấn vào đường cùng để dâng nhẫn cho ông, chỉ không ngờ rằng hãn thà chết cũng không chịu khuất phục thôi.

Doanh Vạn Thành cố ra vẻ không nghe thấy, chỉ nhìn phải ngó trái rồi cười nói:

- Việc chính quan trọng hơn, những lời đó sau này hẵng nói.

Lục Tiệm cố nén sự giận dữ trong lòng, lại hỏi:

- Cái linh đường đó là thế nào?

Doanh Vạn Thành nói:

- Tiểu tử đó tốt xấu gì cũng là thiếu của của Đông Đảo, Cốc Thần Thông muốn lập đàn để niệm kinh siêu độ cho hắn, giải thoát những tội ác hắn đã làm khi còn sống...

Lục Tiệm tức giận không nhịn được, hét lên:

- Tội ác gì chứ?

Rồi túm áo Doanh Vạn Thành giơ tay lên định đánh. Doanh Vạn Thành vội nói:

- Người không muốn rửa oan nữa sao?

Lục Tiệm nghe vậy thì nuốt hận rút tay lại, nghiến răng căm giận nói:

- Nếu không thể rửa oan thì ta sẽ đập nát cái bộ xương già của ông.

Doanh Vạn Thành không dám cự lại, liền cười hèn hếch rồi đi trước. Lục Tiệm nuốt giận theo sau lão một lúc, bỗng thấy tường vôi trắng xóa, cành lá xum xuê, vây lấy một ngôi nhà tĩnh mịch.

- Bé con. - Doanh Vạn Thành chỉ lên một cây hòe lớn nói - Người lên đó đi.

Lục Tiệm thấy lão giấu giấu điểm điểm thì trong lòng không vui, định nói mấy câu nhưng Doanh Vạn Thành lại ra dấu im lặng. Lục Tiệm chỉ đành nhảy lên cây hòe đứng từ trên cao nhìn xuống bao trọn tình hình trong ngôi nhà, chỉ thấy trong nhà sạch sẽ, ngọn đèn nhỏ như hạt đậu lập lờ không ổn định.

Chợt nghe trong tròng có một giọng mềm mại nói:

- Mẹ, con muốn ca ca...

Giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt, còn pha chút vẻ nũng nịu. Lục Tiệm nghe rất quen tai nhưng nhất thời không nhớ ra được. Trong lúc y đang kinh ngạc thì lại có một giọng nữ trầm trầm thờ dài nói:

- Bình Nhi ngoan, chẳng phải đã nói rồi sao, nó quay về đảo rồi...

Lục Tiệm đã từng gặp Bạch Tương Dao nhưng chưa từng nghe bà ta nói chuyện, có điều nghe ba chữ “Bình Nhi ngoan” liền đoán ra ngay người nói đầu tiên chính là Cốc Bình Nhi không nghi ngờ gì nữa. Y còn đang suy đoán loạn xạ thì bỗng lại nghe Cốc Bình Nhi yêu kiều nói:

- Mẹ, con cũng muốn về nhà chơi trốn tìm với ca ca, còn muốn anh ấy làm ngựa cho con cưỡi nữa cơ.

Bạch Tương Dao thờ dài nói:

- Chỗ này xa nhà lắm, làm sao lập tức quay về được?

Cốc Bình Nhi nhõng nhẽo nói:

- Cong không biết đâu, con cứ muốn ca ca chơi với con, nếu anh ấy không chơi con sẽ cắn xem anh ấy sợ hay không sợ.

Bạch Tương Dao nói:

- Nó tất nhiên là sợ rồi, cho dù nó có lá gan to bằng trời cũng chẳng dám làm mất lòng Bình Nhi ngoan của ta đâu.

Cốc Bình Nhi im lặng một lúc rồi chợt khóc lên oa oa. Bạch Tương Dao nói:

- Lại sao nữa?

Cốc Bình Nhi sụt sịt nói:

- Con nhớ ca ca lắm, mẹ, con đang ngủ ngon trên Thiên Uyên các, sao lúc tỉnh lại thì đang ở đây rồi? Con muốn về nhà, con muốn ca ca...

Bạch Tương Dao nói:

- Con gái ngoan, đừng khóc, ngày mai chúng ta sẽ về mà...

Cốc Bình Nhi ghen ngào nói:

- Về nhà rồi con muốn ăn dưa hấu ướp băng...

Bạch Tương Dao nói:

- Được rồi, về đến nơi sẽ nhờ cha con đến Phong Huyết lấy băng...

Cốc Bình Nhi nói:

- Ừ đầu, con muốn băng do ca ca lấy cơ, băng mà ca ca lấy mới ngon.

Bạch Tương Dao thở dài nói:

- Con bé ngốc, băng do ai lấy chẳng như nhau?

Cốc Bình Nhi nói:

- Không, con muốn băng do ca ca lấy.

Nói đến đó, cô lại cười lên khanh khách.

Bạch Tương Dao nói:

- Con cười gì vậy?

Cốc Bình Nhi nói với vẻ thần bí:

- Mẹ, con cho mẹ biết, ở phía tây đảo có một cái động đá, trốn ở đó chẳng ai tìm được cả. Mã

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Tài Thần (Thần Tài)

Lục Tiệm nhìn xác Bạch Tương Dao chợt cảm thấy lòng trống rỗng, thầm nghĩ: “Người đàn bà này đúng là đáng chết, nhưng bà ta chết rồi thì sao chứ? Cho dù có chết thì Cốc Chấn cũng đâu có sống lại được.” Ý nghĩ vậy lòng liền nguội lạnh, thở dài một tiếng rồi quay người bỏ đi, sau lưng bỗng vang lên tiếng Cốc Bình Nhi kêu gọi:

- Mẹ, mẹ đâu rồi? Bình Nhi sợ lắm, mẹ đâu rồi, Bình Nhi sợ lắm mà...

Tiếng gọi thảm thiết rạch nát màn đêm trầm lặng, trong lòng Lục Tiệm chua xót không chịu nổi, y vừa đi vừa đột ngột rơi lệ.

Ra khỏi cổng chùa đi được một lúc bỗng nghe phía trước có tiếng nam nữ thì thầm. Lục Tiệm định tránh qua thì bỗng nghe nam tử kia nói:

- Diệu Diệu, sao lại khóc, nén đau thương thì tốt hơn đấy.

Lục Tiệm trong lòng chấn động liền tung người tiến tới, vạch cành lá định thần nhìn qua thì thấy Thi Diệu Diệu ngồi trên một tảng đá lớn đang ngẩn ngơ rơi lệ, còn Dịch Hy đứng một bên, lấy trong ngực áo ra một cái khăn tay trắng muốt đưa tới má Thi Diệu Diệu có vẻ muốn lau nước mắt cho cô. Thi Diệu Diệu vội đưa tay đón lấy, miệng nói:

- Cám ơn Dịch tôn chủ.

Lúc hai người trao khăn tay, Địch Hy đưa ngón trỏ và ngón giữa ra thân nhiên vuốt lên ngón tay Thi Diệu Diệu.

Thi Diệu Diệu như bị lửa tạt phải, vội giật cái khăn tay về lau nước mắt, nhưng lại cảm thấy cái khăn tay đó mang theo mùi thơm mờ ảo thấm vào tim gan. Cô ngược mắt nhìn lên thì Địch Hy mặt ngọc rục rờ đang chăm chú nhìn mình đây vẻ thu hồn đoạt phách. Lòng Thi Diệu Diệu loạn lên, liền nói:

- Địch tôn chủ, ngài, ngài đừng lo cho tôi nữa. Nghe ngài khuyên nhủ mấy ngày, lòng tôi cũng ổn định hơn nhiều rồi, sẽ không làm những việc ngốc nghếch nữa đâu. Nghĩ kỹ lại thì ngài nói cũng đúng, Cốc Chấn hại nước hại người đúng là đáng chết, tôi đau lòng vì hẳn thật cũng không phải. Có điều, ôi, có điều không biết vì sao mỗi lần tôi nhớ đến bộ dạng của hẳn trước khi chết thì lại muốn khóc. Ôi, tôi đúng là vô dụng. Địch tôn chủ, ngài thay tôi nói với đảo vương là tôi không làm Ngũ tôn nữa được không?

Địch Hy khẽ cười, dịu dàng nói:

- Nha đầu ngốc, ngoài nàng ra thì Đông Đảo còn có truyền nhân của Thiên Lân nữa sao?

Thi Diệu Diệu nhất thời im lặng. Địch Hy cầm bàn tay thon thả của cô lên, thở dài nói:

- Diệu Diệu, nàng yên tâm, trong tương lai bất kể gặp phải việc khó khăn gì thì đều có ta giúp đỡ nàng mà.

Thi Diệu Diệu tim đập thình thịch, vội rút tay về, nói:

- Địch tôn chủ...

Địch Hy cười nói:

- Sao cứ gọi ta là tôn chủ mãi thế, thật là xa cách quá. Ta gọi nàng là Diệu Diệu, nàng không thể gọi ta là Địch Hy ư?

Hai má Thi Diệu Diệu đỏ bừng lên, cúi đầu nói:

- Địch, Địch tôn chủ, tôi, lòng tôi đang rối loạn, ngài để tôi ngồi đây một mình được không?

Địch Hy gật gật đầu, mềm mỏng nói:

- Vậy ta theo lời nàng, đừng làm việc đại dột nhé, ta đi đây.

Thi Diệu Diệu vội gật đầu liên tục, nhưng không ngờ Địch Hy lại nói mà không làm, vẫn hai mắt cười cười chăm chăm nhìn vào mặt cô. Thi Diệu Diệu bị nhìn đến không có chỗ nào mà chui xuống, liền khẽ giọng nói:

- Ngài, ngài còn không đi đi, nhìn tôi làm gì chứ?

Địch Hy thờ dãi nói:

- Diệu Diệu, thật ra có mấy lời ta muốn nói với nàng.

Thi Diệu Diệu nói:

- Mấy lời gì, sau này nói không được ư?

Địch Hy lắc đầu nói:

- Không được, sau tối nay có lẽ ta sẽ không còn can đảm để nói ra nữa.

Thi Diệu Diệu nghe vậy thì bất giác mềm lòng, liền nói:

- Vậy cũng được, ngài cứ nói đi, tôi nghe là được rồi.

Địch Hy chậm rãi nói:

- Diệu Diệu nàng có biết không, bao năm nay trong lòng ta luôn có một người con gái, nhưng trong lòng cô ấy lại không có ta, thật khiến người ta khó mà chịu đựng được.

Thi Diệu Diệu ngạc nhiên nói:

- Định tôn chủ người thì đẹp trai, lòng dạ lại tốt, võ công càng không cần phải nói thì còn lo gì không có người yêu?

Địch Hy mắt không chớp nhìn cô giây lát rồi chợt thở dài nói:

- Chỉ vì trong lòng cô gái đó có một người khác. Kẻ đó tuy xấu xa nhưng lại có cách khác, vẫn chiếm được trái tim cô ấy, cho dù đang ở trong ngục tối nhưng vẫn có thể khiến cô gái đó mất ăn mất ngủ, soi gương khóc thầm. Ta trông thấy cô ấy như vậy thì lòng rất khó chịu, nhưng lại chẳng biết giúp cô ấy bớt buồn như thế nào. Ôi, ta vẫn nghĩ rằng chỉ cần cô gái ấy còn nghĩ tới kẻ kia ngày nào thì ta sẽ phải chịu đau khổ thêm ngày đó. Cô ấy nhớ đến hắn một năm thì ta phải khổ một năm, nếu là, nếu là nhớ hắn cả đời thì ta chỉ còn biết chịu khổ cả đời này mà thôi...

Thi Diệu Diệu nghe mà tim đập dồn dập, cô vịn lần không nghĩ tới người Địch Hy nói lại chính là mình nên nhất thời kinh hoàng luống cuống, nhìn Địch Hy mà không biết phải nói thế nào mới được. Địch Hy cười vẻ ấm áp, đưa ngón tay ra khẽ vuốt ve khuôn mặt ngọc của cô, không chạm vào da thịt mà chỉ lướt qua mấy sợi tóc mây, miệng thì lầm nhảm nói:

- Diệu Diệu, nàng quả thật muốn ta chịu khổ cả đời ư?

Thi Diệu Diệu chưa từng gặp phải tình huống như thế này bao giờ, bất giác người cứng đờ ra, né tránh cũng không được mà không né tránh cũng không được. Cô đang hoảng loạn thì bỗng nghe một người hét lên:

- Cửu Biến long vương, người mới là kẻ xấu xa đấy.

Ánh mắt Địch Hy lóe lên quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Lục Tiệm rẽ cây cỏ tiến ra hai mắt tròn tròn trừng trừng nhìn mình. Địch Hy bất giác cười nói:

- Ta đang tâm sự với Diệu Diệu, vì sao tức hạ lại xúc phạm người ta?

Lục Tiệm hừ lạnh, lớn tiếng nói:

- Thi cô nương, Cốc Chấn vẫn luôn yêu cô, xác hắc còn chưa lạnh mà cô đã đưa đẩy với người khác, thật quá vô tình.

Thi Diệu Diệu mặt đỏ bừng lên, cau mày lại vừa thẹn vừa giận nói:

- Người, người nói ai?

Lục Tiệm cười nhạt nói:

- Tôi nói cô.

Thi Diệu Diệu giận dữ muốn phát cuồng, còn chưa kịp nghĩ xem nên nói gì thì Địch Hy đã nói:

- Cốc Chấn tự gây tội ác, không thể sống sót được. Chẳng lẽ hắc chết rồi mà còn liên lụy đến Diệu Diệu ư?

Lục Tiệm phì một tiếng, nói:

- Ai nói Cốc Chấn làm việc ác? Vừa rồi mọi việc đã sáng tỏ, Cốc Chấn bị Bạch Tương Dao làm cho oan uổng. Âm mưu của Bạch Tương Dao bị lộ, đã uống thuốc độc trước mặt Cốc Thần Thông tự sát rồi.

Hai người kia đều kinh hãi, Thi Diệu Diệu thất thanh nói:

- Người, người nói thật chứ?

Lục Tiệm tức giận nói:

- Đến lúc này mà cô vẫn còn không tin Cốc Chấn ư? Cốc Chấn yêu loại đàn bà vô tình như cô, ta thật cảm thấy không đáng thay cho hân.

Mặt Thi Diệu Diệu trắng bệch, loạng choạng lùi mấy bước rồi đột ngột quay người chạy như bay về phía chùa. Dịch Hy kêu lên:

- Diệu Diệu...

Hân vừa định đuổi theo thì nghe Lục Tiệm quát lớn:

- Kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nếm quyền của ta đây.

Lục Tiệm có ý muốn trút giận cho Cốc Chấn nên dùng “Duy Ngã Độc Tôn chi tướng” tổng ra một quyền, khí thế bao trùm khắp xung quanh. Dịch Hy phất tay áo dài ra, quyền và tay áo va chạm, mặt Dịch Hy liền đỏ bừng lên rồi bỗng mượn kinh lực của Lục Tiệm để nghiêng người nhảy lên một cây cổ thụ, cười nhạt nói:

- Tiểu tử, hãy đợi đấy.

Rồi hân lắc người biến mất.

Lục Tiệm thu pháp tướng lại, nhưng quyền thế hồi lâu vẫn chưa ngừng lại, cây cỏ xung quanh đều rung lên bần bật. Lục Tiệm nhìn lại chùa Tam Tổ rồi chợt thở dài, cất bước quay về ngôi nhà nông.

Y đi được một lúc thì đã nhìn thấy căn nhà đó. Bỗng thấy trong nhà có một điểm sáng nhỏ chập chờn như có như không. Lục Tiệm mừng rỡ điên cuồng: “A Tình trở về rồi ư?” Y liền dốc sức chạy như sao băng về tới trước nhà rồi lớn tiếng gọi:

- A Tình, là cô phải không...

Tiếng gọi còn chưa dứt thì y đã sững người lại, chỉ thấy trên bàn đặt một cây đèn lồng màu tím chiếu sáng một nam tử quần áo xa hoa, phe phẩy một cây quạt lông ngỗng, tay trái đang nghịch một vật gì. Hắn nhìn thấy Lục Tiệm thì hi hi cười nói:

- Diêu sư muội tính toán như thần, Lục huynh quả nhiên vẫn còn ở đây.

- Trầm Tú? – Lục Tiệm vừa kinh hãi vừa giận dữ - Người đến đây làm gì? Không muốn sống nữa à?

Trầm Tú cười nhạt nói:

- Võ công cao thì có gì ghê gớm chứ? Nếu chẳng phải Diêu sư muội nhờ vả thì thiếu gia ta đây cũng chẳng thêm tới đâu.

- A Tình nhờ vả? – Lục Tiệm túm chặt vai Trầm Tú – Người định lừa ai chứ?

Y dồn sức vào ngón tay nên không thua gì đao kiếm sắc bén, Trầm Tú đau đớn đến nhăn nhó mặt mày nhưng hắn không vùng vẫy gì, chỉ cười hi hi nói:

- Người không tin ư, xem cái này đi...

Nói rồi giơ tay trái lên. Lúc này Lục Tiệm mới phát hiện ra vật mà Trầm Tú nghịch là một cái vòng cổ làm bằng vỏ sò.

Lục Tiệm kinh hãi biến sắc đưa tay đoạt lấy cái vòng đó. Mỗi cái vỏ sò trên vòng đều là tự tay y chọn lựa mài dũa, chắc là Diêu Tình quanh năm đeo bên người nên đã thấm khí thể của người đẹp, trở thành tròn trịa sáng bóng như châu như ngọc.

Lục Tiệm sững người một lúc rồi trừng mắt nhìn Trầm Tú nói:

- Cái vòng này, cái vòng này lấy ở đâu ra?

Trầm Tú chẳng có vẻ gì là khiếp sợ, cứ hi hi cười nói:

- Là Diêu sư muội đưa cho, nàng nói là đem vòng này trả lại cho người, giữa người và nàng coi như đã kết thúc. Chẳng phải người thích Ninh Ngưng ư, vậy thì đi mà thích cô ta ấy.

Lục Tiệm tức giận nói:

- Nhảm nhí.

Rồi vùng quyền định đánh. Trầm Tú vội nói:

- Đó đều là lời mà Diêu sư muội đã nói, chẳng có lấy nửa chữ bịa đặt, nếu không dù ta có gan to bằng trời cũng chẳng dám một mình đến đây phạm tới oai hồ.

Thế quyền của Lục Tiệm khựng lại, trong lòng hết sức hoảng hốt, lăm lăm nói:

- Người nói láo, A Tình ở đâu, ta muốn gặp cô ấy.

Trầm Tú cười nói:

- Nếu nàng muốn gặp người thì cần gì phải bảo ta đến đây. Nàng đã nói rồi, từ giờ về sau không muốn gặp người nữa. Người sống hay chết, lấy vợ sinh con đều chẳng liên quan gì đến nàng cả. Người cứ nghĩ xem, nếu chẳng phải Diêu sư muội nói ra thì làm sao ta biết được cái vòng cổ bằng vỏ sò này là vật ước hẹn của các vị, cũng làm sao biết được người lại thích Ninh Ngưng muội tử đó của ta. Ha ha, chúc mừng, xin chúc mừng, Ninh Ngưng muội tử đáng vẻ xinh đẹp, tính tình dịu dàng, chỉ đáng tiếc cô ấy là một kiếp nô, nếu không thì tiểu đệ quả thật hâm mộ đến chết mất.

Tuy miệng hân nói chúc mừng ngưỡng mộ nhưng vẻ mặt lại đầy vẻ chế nhạo châm chọc. Lục Tiệm lòng rồi như tơ vò, y đứng sững ra đó, thì thầm

nói:

- Cô ấy thật sự không muốn gặp ta sao?

Trầm Tú cười nói:

- Nếu không tin thì người cùng ta đi tới chỗ nàng, để xem nàng có chịu gặp người không.

Lục Tiệm biết tính cách của Diêu Tình rất quyết liệt, một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi lại. Hơn nữa đúng như Trầm Tú vừa nói, cái vòng cổ bằng vỏ sò và việc của Ninh Ngưng đều là những điều bí ẩn chỉ có y và Diêu Tình biết, nếu không phải tự Diêu Tình nói ra thì Trầm Tú nhất định không thể biết mà nói được. Y nghĩ tới đó thì bất giác lòng lạnh như tro tàn, thở dài nói:

- Cô ấy, vì sao cô ấy lại muốn người tới gặp ta?

Trầm Tú cười nói:

- Đó là vì Trầm mỗ có thể vì Diêu sư muội mà một là không sợ chết, hai là không sợ khổ, tình cảm sâu nặng chứ không sinh lòng khác. Trầm mỗ lòng dạ chân thành như vậy, dù Diêu sư muội có là tảng đá cũng phải động lòng. Ha ha, huống gì Lục huynh đa tình nhiều mối làm đau lòng Diêu sư muội, hại nàng mấy ngày nay khóc thành con người bằng nước mắt mất rồi. Trầm mỗ thấy vậy cũng phải đau lòng, vì vậy tự lấy dũng cảm đến để kết liễu tình cũ, giải mối lo buồn.

- Ai đa tình nhiều mối chứ. – Lục Tiệm vội nói – Cô ấy trách nhầm ta thôi.

Trầm Tú cười nói:

- Là đúng hay sai thì người tự nói với Diêu sư muội đi, Trầm mỗ quyết không ngăn cản đâu.

Rồi hần vẩy tay tỏ vẻ rộng lượng. Lục Tiệm thấy vậy thì ngược lại trở nên ngần ngừ. Trầm Tú đảo mắt, cười hi hi nói:

- Chẳng lẽ trong lòng Lục huynh không hề nghĩ tới Ninh Ngưng muội tử chút nào ư?

Lục Tiệm bất giác rối loạn trong lòng, thầm nghĩ: “Đúng là ta từng nghĩ tới Ninh cô nương, trong mơ cũng gọi tên cô ấy, trong lòng cũng thường có hình dáng của cô ấy. Ôi, nghìn vạn lần sai trái cũng đều là tại ta cả. A Tình có hận ta oán ta thì cũng là đáng thôi.

Y nghĩ vậy thì lòng chùn xuống rồi buông áo Trầm Tú ra.

Trầm Tú trong lòng đắc ý, liền phúi phúi quần áo rồi ha ha cười lớn cầm đèn nhẹ nhàng đi mất. Lục Tiệm nhìn theo những muồn đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn chôn chân tại chỗ, chỉ ngơ ngẩn đứng đó quên cả bản thân mình đang ở chỗ nào.

Mặt trăng lặn dần, bình minh ló lên, sương mai thấm vào quần áo, bóng đêm như nước từ từ tan biến. Lục Tiệm như pho tượng đất, mắt không chớp lấy một cái. Con hạc lớn thấy tình hình đó thì không biết y còn sống hay đã chết, nó nóng vội liền giơ cánh ra đập, phải đập đến cái thì Lục Tiệm mới lắc lư cúi người phun ra một ngụm máu tươi lớn, buồn bã nhìn con hạc lớn rồi cất bước đi ra khỏi núi.

Tâm trí y để đâu đâu, chỉ cố đi về phía trước mà hoàn toàn không biết đang đi về đâu. Con hạc kiếm về nào cá nào quả, y cũng bất kể sống hay chín cứ thấy là cầm ăn. Lại qua mấy ngày nữa, vết thương của con hạc gần khỏi, dần có thể bay cao lên, chắc là thêm mấy ngày nữa sẽ có thể bay lượn trên trời xanh.

Một ngày kia trong lúc Lục Tiệm mơ hồ thì bỗng nghe tiếng kêu sắc nhọn. Lục Tiệm nhận ra trong tiếng kêu của con hạc lớn có ẩn chứa sự phần nộ rất lớn thì bất giác mở mắt nhìn qua, chỉ thấy trên cổ con hạc lớn đã tròng một cái dây thừng lớn, bốn người đi săn đang vây lấy nó vùng múa xiên thép, miệng hò hét vẻ đe dọa.

Lòng Lục Tiệm như đã chết, nhưng y thấy tình hình đó thì bất giác máu nóng lại bùng lên, quát lớn:

- Dừng tay.

Trong tiếng quát có chân lực hùng hậu nên bốn tên thợ săn như muốn rách màng tai, chẳng khác gì bị đập một gậy nặng nề vào đầu, liền thi nhau vứt xiên buông thừng lăn quay ra đất miệng sùi bọt mép.

Lục Tiệm tiến tới cời trói cho con hạc lớn rồi nhìn bốn người không nói tiếng nào. Bốn người kia đều lộ vẻ khiếp sợ, luôn mồm xin tha mạng. Lục Tiệm trải qua việc này thì thần trí cũng tỉnh táo lại một chút, liền nhìn quanh hỏi:

- Đây là đâu?

Một tên thợ săn miễn cưỡng đứng dậy nói:

- Đây là núi Tử Kim, bốn người chúng tôi thấy con hạc đẹp đẽ, chỉ cho là vật vô chủ nên lỡ xúc phạm, xin hảo hán tha cho.

Lục Tiệm nhú mày, xua tay nói:

- Tất cả biến đi.

Bốn người như được đại xá, liền ôm đầu cụp đuôi chạy mất.

Lục Tiệm thầm nghĩ: “Núi Tử Kim chẳng phải là ở ngoài thành Nam Kinh ư? Ta lại đến nơi này rồi.” Nghĩ đến đó, y chợt giật mình: “Ồi chà, ta

chỉ cố đau buồn lấy mình mà quên mất một việc lớn.” Lúc này y mới đột ngột nhớ tới ngày trước ở bên sông Tần Hoài, trên lầu Tụy Vân Cốc Chấn đã từng nhờ mình một việc, liền phẫn chấn tinh thần nói với con hạc lớn:

- Anh bạn lớn, ta phải vào thành làm một việc. Lòng người tham lam, tốt nhất người ở yên trên cây đừng có xuống nhé.

Con hạc lớn thấy y phẫn khởi trở lại thì cũng mừng rỡ, nghiễm nhiên hiểu Lục Tiệm nói gì nên vỗ cánh nhảy lên một cành cây kêu lên o o. Lục Tiệm vào thành Nam Kinh, chờ đến đêm mới lén vào cửa Đông An của cung thành cũ. Lúc này võ công của y siêu phàm, giống như ảo ảnh của ma quỷ, lính bảo vệ trong cung dù gặp chính diện cũng chỉ cảm thấy một trận gió thoảng qua chứ chẳng nhìn được bóng người.

Lục Tiệm tìm đến con sư tử đá giữ cửa phía bên trái rồi đi một trăm hai mươi bước về phía đông nam, quả nhiên trông thấy một cây hòe già. Lục Tiệm thấy vật thì nhớ đến người, nghĩ đến Cốc Chấn nên trong lòng hết sức đau buồn. Y nhìn quanh không thấy ai liền cúi người đếm số rễ cây hòe, quả nhiên có sáu cái rễ cây già to lớn lộ ra trên mặt đất. Lục Tiệm bắt đầu đếm từ cái rễ ngoài cùng phía nam vào, đến cái rễ thứ ba thì dùng tay moi phía dưới rễ, chỉ cảm thấy đất mềm nhẹ, không bao lâu đã chạm vào một vật cứng cứng. Y lấy lên thì đó là một cái hộp sắt vuông mỗi chiều khoảng một thước.

Lục Tiệm cầm chiếc hộp trong tay, chỉ thấy một cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo theo lòng bàn tay thấm vào lồng ngực, mắt cay xè muốn khóc. Trong lúc thương cảm, y chợt nghe thấy tiếng bước chân lính bảo vệ vang lên đằng xa, liền lập tức ổn định tâm tình, tung người theo nóc nhà lướt ra khỏi cung thành, rồi lại tiếp tục vượt qua nội thành, ngoại thành. Thân pháp y nhẹ nhàng như đi trên mặt đất bằng, ngẫu nhiên có quân sĩ thủ thành trông thấy cũng chỉ thấy một cái bóng đen chớp lên là biến mất, chỉ cho rằng đó là ma quỷ hóa thành nên khiếp sợ đến trợn mắt há miệng không dám động đậy nữa.

Lục Tiệm về đến cái cây mà con hạc lớn ẩn náu liền gọi nó rồi cùng đi tới một căn nhà nông, thấp đèn kiểm tra hộp sắt. Bên ngoài hộp không có khóa, trong hộp có một lớp vải bọc dày chắc là để chống lửa chống nước. Lúc mở ra thì ánh sáng chói mắt, một cái ấn và một cái nhẫn nghiêm nhiên hiện ra trước mắt. Lục Tiệm hết sức kinh hãi, không hiểu từ lúc nào Cốc Chấn đã đem ngọc tỷ truyền quốc và nhẫn thần tài giấu vào trong hộp này.

Lại thấy ngọc tỷ chặn lên một bức thư, mở ra xem chỉ thấy trên thư viết: “Cầm cái nhẫn này đến chỗ đó, báo cho người đó là Cốc mỗ đã chết, xin ông ta lập chủ nhân mới. Bản đồ chỗ người đó ở có vẽ trên thư này, theo bản đồ là đến được. Ngoài ra ngọc tỷ truyền quốc sẽ chuyển tặng cho người. Đây là báu vật từ nghìn xưa, nhiều người soi mói, mong người giữ lấy đừng để rơi vào tay kẻ ác.” Từ chỗ nói về ngọc tỷ truyền quốc trở về sau nét mực mới hơn, chắc là sau đó mới viết thêm vào.

Lục Tiệm nhìn bút tích của Cốc Chấn bất giác rơi lệ, hồi lâu mới ổn định lại tâm tình, gạt lệ bỏ ngọc tỷ và nhẫn thần vào ngực áo rồi lật bức thư, quả nhiên thấy vẽ một cái bản đồ rất cụ thể rõ ràng.

Lục Tiệm xem kỹ bản đồ thì thấy trong dãy núi ở Tô Bắc, cách Nam Kinh quãng đường mấy trăm dặm. Y liền cầm hộp sắt dẫn con hạc lớn đi theo hướng bản đồ chỉ dẫn.

Trước đó Lục Tiệm đang đau buồn nên chẳng chú ý đến bất cứ thứ gì. Lúc này y thoát ra khỏi sự thương tâm nên quán sát xung quanh, liền phát hiện ra không ít người dân già trẻ tràn về phía Nam Kinh, bất kể nam nữ già trẻ gì đều mặt mũi buồn rầu xanh xao yếu ớt.

Lục Tiệm thầm ngạc nhiên, nhưng da mặt y rất mỏng nên không dám hỏi thăm. Y đi đến giữa trưa thì thấy có người nằm bất động bên đường liền vội chạy tới đỡ lên thì đó là một ông già da thịt quắt queo, hai mắt trợn trừng, khóe miệng chảy dài nước bọt chẳng biết đã chết từ bao giờ. Lục Tiệm giật mình sững sờ hồi lâu rồi đào hố mai táng rồi lại lên đường. Rồi

Nam Kinh càng xa thì người dân lưu lạc càng nhiều, giống như nước thủy triều tràn về các thành thị. Trên đường đi liên tục thấy người đói ngã, hầu hết đều là người già yếu bệnh tật. Lục Tiệm trên đường mai táng thi thể, trong lòng hết sức ngỡ ngàng, y suy nghĩ hồi lâu rồi đột ngột nhớ tới điều Cốc Chấn đã dự báo ngày trước ở ngô Thương Ba thì chợt toát mồ hôi lạnh khắp người, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nạn đói lớn đã thực sự diễn ra rồi ư?” Y đưa mắt nhìn quanh thì hầu hết đồng ruộng đều bỏ hoang đầy cỏ dại chẳng có bóng dáng một ai. Lục Tiệm càng lúc càng buồn bực, thầm nghĩ mưa thuận gió hòa, không có hạn hán lũ lụt thì đáng lẽ không thể có tình cảnh này. Theo đó mà thấy thì nhiều năm binh đao, nạn Oa khẩu thật sự đã khiến đồng ruộng hoang vu, dân không sống được nữa.

Lục Tiệm vốn không có kiến thức nên gặp phải tai họa thế này cũng không nghĩ được cách nào. May mà vết thương của con hạc đã khỏi nên nó giang cánh bay vút lên trời mất tích, có điều mỗi khi trời tối thì cho dù Lục Tiệm đang ở chỗ nào nó cũng bay về bên cạnh, lúc về luôn mang theo trăm cân cá biển, hoa quả của cả cây to, thậm chí cả con hươu non cũng chẳng biết đã bắt được về từ mấy trăm dặm nữa. Vì vậy tuy Lục Tiệm đi trong vùng có nạn mà cũng không bị đói. Có điều sau lần ở núi Thiên Trụ thì tinh khí của y đã tự cung cấp được, ăn uống rất ít nên mỗi ngày chỉ uống mấy ngụm nước suối, ăn mấy quả cây là đã đủ sức lực tràn trề, Lục Tiệm liền đem đồ ăn con hạc lấy về phát cho dân đói, cho dù chỉ như muối bỏ biển nhưng cũng khiến y được yên lòng.

Trên đường đi không gặp rắc rối gì, Lục Tiệm nhớ tới trận chiến ở núi Thiên Trụ liền ra sức luyện tập sáu bản tướng của Kim Cương môn, dần dần hiểu ra điều kỳ diệu bên trong. Thì ra cùng là một môn “Đại Kim Cương thần lực” nhưng thi triển ra bản tướng khác nhau thì cũng sinh ra những biến hóa khác nhau, giống như sáu môn võ công khác nhau, môn nào cũng có uy lực cực lớn. Chỉ có điều sáu bản tướng này dùng riêng ra thì không sao, nhưng nếu dùng lẫn vào nhau thì Lục Tiệm liền cảm thấy đầu váng lên, tim đập mạnh, thần trí trở nên mơ hồ. May mà tính cách của y

không hiểu thẳng nên đã cảm thấy không hợp thì cũng bỏ qua, không ngờ như vậy lại rất hợp với yếu quyết không minh của Phật môn, nếu không y cố gắng kết hợp sáu bản tướng thì nhất định sẽ như ngày trước rơi vào tẩu hỏa nhập ma trở nên điên cuồng.

Hôm đó Lục Tiệm đang đi trên đường thì bỗng nghe có tiếng khóc. Y nghe tiếng khóc rất thảm thiết liền theo tiếng khóc tìm tới. Còn ở xa đã ngửi thấy mùi cháo, đến gần thì thấy mấy trăm nông phu vây thành một đám, quần áo rách rưới, mặt mày vàng vọt. Lục Tiệm chen vào thì thấy giữa đám người có một cái nồi lớn, trên miệng nồi hơi bốc nghi ngút, trước nồi có mấy chục tên người hầu áo xanh tay cầm đao thương vẻ mặt hung dữ.

Tiếng khóc là của một người đàn bà trung niên, bà ta nửa quỳ nửa nằm, ôm trong lòng một đứa bé trai khoảng bốn, năm tuổi. Đứa bé đó đầu to người gầy, xương nhô ra ngoài, hai mắt nhắm chặt, mặt hiện lên một luồng khí màu xanh. Người đàn bà đó nước mắt ròng ròng, run giọng nói:

- Dịch lão gia, xin bố thí cho thằng bé một thìa cháo, ba ngày nay nó không được ăn rồi, nếu bị đói thêm nữa thì chỉ sợ không...

Bà ta chưa dứt lời thì đã nghe một giọng lười biếng nói:

- Muốn ăn cháo ư, được thôi. Ký vào giấy bán đất thì muốn ăn bao nhiêu được bấy nhiêu.

Lục Tiệm nhìn theo hướng âm thanh thì thấy trên một cái ghế bành đằng xa có một hăn tử to béo đang ngồi, hai bên hăn có hai nha hoàn, một người che lọng, một người phẩy quạt hết sức lờ lợt. Kẻ béo ú đó đang cầm một chén trà thối ngúi bốc, nhìn người đàn bà và thằng bé cười hề hề đầy vẻ thản nhiên.

Người đàn bà đáng vẻ khiếp sợ không dám nhìn thẳng vào tên béo đó, chỉ ấp úng nói:

- Ký giấy bán đất ư, tôi, tôi làm sao quyết định được?

Dịch lão gia cười nói:

- Người không quyết định được thì chồng người làm được. Ôi chà, thằng bé này cũng thật đáng thương. Người là mẹ nó mà thì hãy khuyên chồng người đừng có cứng đầu nữa, viết xong giấy, bán xong đất thì mọi việc tốt đẹp cả, có gì cứ phải bướng bỉnh như vậy chứ?

Người đàn bà đó đau buồn nói:

- Dịch lão gia, nhà tôi chỉ dựa vào mấy mẫu đất căn đó mà kiếm sống, không có đất thì sau này biết sống làm sao?

Dịch lão gia đặt chén trà xuống, chồm người về phía trước, trên bộ mặt béo múp xuất hiện một nét cười nham hiểm:

- Sau này không có đất không thể sống nổi, còn bây giờ có đất có sống được không?

Người đàn bà đó chấn động thân mình, há hốc miệng nhưng không biết nói thế nào. Bỗng thấy đứa trẻ đó như bị ác mộng khốc âm lên, mắt vẫn nhắm nhưng miệng không ngừng gào khóc. Tiếng khóc của nó càng lúc càng yếu đi, người đàn bà nghe mà lòng như dao cắt, vừa định khóc theo thì bỗng nghe một giọng khàn khàn nói:

- Đừng khóc nữa, chỗ đất đó, chúng ta chịu bán.

Đám người nhao nhao lên một hồi rồi một người nông dân gạt mọi người từ từ tiến ra. Mặt ông ta đen xạm, hai mắt vô thần, đi đến trước mặt tên béo thì chậm chạp nói:

- Dịch lão gia, mười mẫu ba phân ruộng nước ở dốc Thạch Đầu phía nam thôn, ông trả bao nhiêu tiền?

Dịch lão gia hi hi cười rồi đưa ra hai ngón tay. Người nông dân nói:

- Hai mươi gánh thóc ư? [người dịch: “gánh” = 50kg]

- Nhảm nhí! – Dịch lão gia phì một tiếng – Hai gánh thóc, thêm một hạt cũng không được.

- Hai gánh thóc?

Khuôn mặt đen xì của người nông dân bừng lên vẻ giận dữ, trán nổi gân xanh, hai tay bóp chặt vào mép bàn thân thể run lên từng đợt.

- Dịch lão gia, trời đất còn có lương tâm, mười mẫu ruộng nước vào năm được mùa có thể thu được một trăm gánh, một trăm gánh đấy.

Dịch lão gia lộ vẻ đành chịu, hăn co một đốt ngón tay lại lạnh nhạt nói:

- Một gánh rưỡi...

Người nông dân sững lại, nước mắt trào ra nghiêng rằng nói:

- Họ Dịch kia, người, người thật không có lương tâm, sẽ bị trời trừng phạt...

Y thấy miệng tên béo mấp máy thì chỉ sợ hăn lại giảm giá nữa, đành phải nuốt giận chấm tay vào mực rồi nhấn mạnh lên tờ giấy bán đất. Lúc y nhấc ngón tay ra chỉ cảm thấy tinh thần sức lực kiệt quệ, hự một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

- Tốt lắm, tốt lắm. – Dịch lão gia cầm tờ giấy bán đất ha ha cười lớn – Cứ theo giá đó, mười mẫu là một gánh rưỡi, hai mươi mẫu là ba gánh, ai bán đất thì nhanh chân lên, còn chờ nữa thì, ha ha, giá sẽ giảm tiếp đấy...

Hăn nói tới đó thì buông tiếng cười điên cuồng. Nông dân xung quanh vẻ mặt ảm đạm rồi lục tục có người đi tới ấn tay bán đất.

Lục Tiệm có gốc hơn mười lần thì cũng hiểu rằng tên phú hộ họ Dịch này nhân năm đói kém mà ép mọi người bán đất đai, bất giác lửa giận của y bốc lên bùng bùng, liền gạt mọi người ra đi tới trước bàn. Dịch lão gia thấy y lạ mặt thì kêu lên:

- Tiểu tử, người thuộc nhà nào? Muốn bán đất ư, xếp hàng trước đã...

Lục Tiệm không nói tiếng nào mà cầm những tờ giấy bán đất trên bàn lên, hai tay vung ra, mấy chục tờ giấy bán đất liền hóa thành vô số vụn giấy bị gió thổi bay loạn đầy trời.

Dịch lão gia vừa kinh hãi vừa tức giận kêu lên oa oa:

- Phản rồi, làm phản rồi. Người đâu, đánh chết nó cho ta.

Đám tay sai vâng dạ găm lên rồi vung thương múa gậy như một đàn ong ủa tới. Lục Tiệm thấy đám tay sai này chẳng có võ nghệ gì thì không muốn làm người khác bị thương, y thi triển “Thiên Kiếp Ngự Binh pháp” ra, hễ đao thương đến gần là đưa tay ra cướp lấy. Đám tay sai chỉ cảm thấy tay hụt đi rồi vũ khí đã đổi chủ. Lục Tiệm lúc cướp lúc ném giống như làm xiếc, đám tay sai chỉ biết trợn mắt há mồm. Dịch lão gia thấy tình hình không ổn liền đứng dậy định chạy trốn, nhưng Lục Tiệm đã tung mình tới nhẹ nhàng nắm lấy ngực áo hắt quát một tiếng: “Lên” rồi giơ cao cái xác to béo đó lên trên miệng nôi cháo, cười nhạt nói:

- Đồ chó má, xuống tắm nhé.

Rồi xoay cổ tay, thân thể của Dịch lão gia hạ xuống cách mặt cháo còn có mấy phân.

Hơi nóng tạt vào mặt đau rát, Dịch lão gia mất cả hồn phách kêu lên như lợn bị chọc tiết rồi bỗng nghe phụt một tiếng, mùi thối dần lan ra. Lục Tiệm đưa mắt nhìn, thì ra thằng cha đó khiếp sợ quá đã vãi cả ra quần. Lục

Tiêm chỉ sợ chất bắn rơi xuống làm hỏng cháo nên vung tay ném hũ sang một bên, quát lớn:

- Cút đi, còn áp bức người lương thiện thì người sẽ biết tay.

Dịch lão gia cả người run bần bật không nói ra tiếng, được đám tay sai dìu đỡ vấp chân lên cổ chạy mất. Lục Tiêm tiến tới múc một thìa cháo, thổi nguội rồi đưa tới miệng đưa trẻ. Người đàn bà kia kinh hãi ngờ ngàng cảm ơn không ngớt. Đám nông dân đều đói đã lâu, thấy vậy thì ào tới hỗn loạn giành giật cháo húp, vì tranh giành trước sau nhiều ít mà dẫn tới đánh nhau.

Lục Tiêm nhìn mà giật mình, định ra tay ngăn lại nhưng lại sợ bọn họ không chịu nổi, y nghĩ ngợi rồi đưa hai tay chống eo, dùng ra “Duy Ngã Độc Tôn chi tướng”, trầm giọng quát lên:

- Tất cả lui ra.

Pháp tướng lộ ra liền có bá khí ngang dọc, mọi người bất giác ngừng đánh nhau, nhìn Lục Tiêm với vẻ kinh hoàng. Lục Tiêm lớn tiếng nói:

- Mọi người xếp hàng ăn cháo, trẻ con phụ nữ xếp đầu, người già tiếp theo, còn nam tử khỏe mạnh xếp cuối cùng.

Mọi người bị khí thế của y làm cho khiếp sợ nên không dám trái lời, thi nhau xếp hàng lấy cháo. Chỉ có điều người thì nhiều mà cháo thì ít, mắt thấy cháo trắng đã cạn mà người đói nghe lời đồn đồn tới lại càng lúc càng nhiều, nháy mắt đã không dưới cả ngàn người. Nhiều người chưa được miếng nào, nhìn cái nồi rỗng khóc ầm lên.

Lục Tiêm nhìn đám người lỗ nhố đen xì cảm thấy bất lực thâm nghĩ: “Một mình ta sức lực có hạn, không thể giúp cho nhiều người. Nếu có Cốc Chấn ở đây thì tốt rồi.” Y nghĩ đến Cốc Chấn thì hết sức buồn rầu, trong lúc đau lòng thì bỗng chấn động trong lòng: “Ta hồ đồ thật rồi, tuy Cốc Chấn không có ở đây nhưng chẳng phải vẫn còn vật đó ư?” Y lấy chiếc

nhấn thần tài ra nắm trong lòng bàn tay, thầm nghĩ: “Chiếc nhấn tài thần có thể ra lệnh cho thiên hạ. Doanh Vạn Thành từng nói thương gia trong thiên hạ đều phải theo điều khiển của cái nhấn nhỏ nhoi này. Bây giờ tình thế khẩn cấp, phải thử một phen.” Y liền hỏi một người lớn tuổi:

- Trong vòng trăm dặm quanh đây có thương gia giàu có nào không?

Ông già đó nói:

- Nói đến thương gia giàu có thì không ai hơn người buôn muối. Thành Dương Châu cách đây không tới trăm dặm, thương gia buôn muối vùng Lưỡng Hoài đều ở trong thành.

Lục Tiệm nói:

- Thương gia buôn muối giàu nhất là ai?

Ông lão đó chẳng cần suy nghĩ:

- Cái đó còn phải hỏi nữa ư, tất nhiên là Đinh đại quan nhân ở phía đông thành rồi.

Lục Tiệm khẽ gật đầu rồi cao giọng nói:

- Các vị đợi ở đây, ta đến Dương Châu kiểm lương thực

Rồi cũng không đợi mọi người đáp lời thì y đã rảo bước, đến chỗ không có người mới thi triển khinh công như gió giạt điện chớp, quãng đường năm mươi dặm chớp mắt đã vượt qua. Đến Dương Châu, y vào thẳng cổng phía đông hỏi đường rồi tìm đến phủ nhà họ Đinh. Từ xa thấy cửa son đồ sộ, mái ngói rợp trời, trên bức tường cao hai trượng treo hàng trăm cái đèn lồng đủ màu sắc lung linh trong gió. Trước cửa có mấy người nam nữ, tuy là người hầu nhưng kẻ nào cũng áo gấm giày hoa, khí thế oai phong, người, xe ra vào như nước chảy. Lục Tiệm thấy khí thế vậy thì ngỡ như đã đến

hoàng cung, y ngần ngừ một lúc rồi mới cất bước tiến vào. Vừa đến cửa thì đã có một người hầu nam đưa tay cản lại, cười dài nói:

- Các hạ có thiệp không?

Thiệp là thứ mà đời sau gọi là “danh thiệp”, ngày xưa chốn quan trường, thương trường hỗn loạn nên không có thiệp thì không vào được. Khi muốn gặp kẻ quyền quý thì trước hết phải đưa thiệp để thông báo. Lục Tiệm là một kẻ dân đen nào biết loại quy định đó, y nghe vậy thì ngần ra hỏi:

- Thiệp gì cơ?

Đám người hầu đều cười rồi ngăm ngía Lục Tiệm từ đầu đến chân, thấy quần áo y cũ kỹ, dáng vẻ ngớ ngẩn, đừng nói những người hầu trong phủ mà con mèo con chó của mấy bà vợ lẽ trong phủ còn dễ coi hơn cả y. Nhất thời bất kể nam hay nữ đều lộ vẻ khinh thường. Lục Tiệm lòng nghĩ đến việc chính nên chưa để ý phát hiện ra, lại nói:

- Ta muốn gặp Đình đại quan nhân, xin đại ca thông báo giúp.

Tên người hầu đó không trả lời chỉ cười nhạt, một tên khác đứng bên cạnh lạnh nhạt nói:

- Đình đại quan nhân bận lắm, làm gì có thời gian nhàn rỗi gặp người ta. Hơn nữa Đình gia là chỗ nào mà loại trâu bò ngu ngốc cũng đòi tiến vào chứ?

Lục Tiệm nhận ra sự coi thường của mọi người thì thầm nghĩ: “Những người này chỉ là người hầu nhưng vừa vào nhà quyền quý thì đã coi khinh người dân bình thường. Chó cày thể chủ cũng chỉ đến thể này.” Y hơi trầm ngâm rồi lấy ra “chiến nhẫn thần tài” đeo lên tay, sau đó phất tay áo dùng ra “Minh Nguyệt Phong Lưu chi tướng”. Đám người hầu chỉ thấy mắt hoa lên rồi vẻ quê mùa của Lục Tiệm đã biến mất, trở thành rực rỡ không gì sánh

được, quần áo tuy cũ rách nhưng đáng vẻ thì giống như vua chúa quý tộc, thanh cao đẹp đẽ cả đời chưa từng thấy.

Đám người hầu không ngờ chỉ trong chớp mắt mà Lục Tiệm đã thay da đổi thịt biến thành người khác nên kẻ nào cũng giật mình biến sắc. Lục Tiệm xoay chiếc nhẫn ngọc bích, cao giọng nói:

- Xin báo cho Đình đại quan nhân là chủ nhân của chiếc nhẫn thần tài xin được gặp mặt.

Đám người hầu đưa mắt nhìn nhau rồi một người vội chạy vào trong phủ. Sau thời gian uống cạn chén trà, trong phủ liền vang lên tiếng bước chân rầm rập rồi người chưa đến nơi mà tiếng cười nói đã vọng tới:

- Cốc gia, việc gì khiến người phải hạ cố đến...

Trong lúc nói thì một nam tử trung niên đã chạy ra, dáng dấp khôi ngô, mặt như nạm ngọc, một bộ râu đẹp phất phơ trong gió trước ngực. Ông ta đến cửa nhìn phải ngó trái, ánh mắt dừng lại ở chiếc nhẫn trên ngón tay Lục Tiệm liền lộ vẻ kinh hãi nghi ngờ.

Lục Tiệm biết người này nghe nói đến nhẫn thần tài nhất định sẽ tưởng rằng mình là Cốc Chân. Chỉ tiếc là nhẫn vẫn còn đó mà người thì chẳng như xưa, bất giác trong lòng buồn bã thở dài nói:

- Các hạ chính là Đình đại quan nhân ư?

Hán tử đó giật mình, vòng tay cười nói:

- Kẻ hèn chính là Đình Hoài Sở, xin hỏi tên hiệu của các hạ.

Lục Tiệm nói:

- Ta họ Lục, gọi ta là tiểu Lục là được rồi.

Đinh Hoài Sở vội nói:

- Đâu dám, đâu dám, xin mời Lục gia vào phủ nói chuyện.

Hai người sóng vai vào phủ, trên đường tường vách san sát, cảnh vật nhấp nhô, hành lang uốn lượn ẩn hiện, không giống như trong ngôi nhà nơi thành thị náo nhiệt mà giống như đang đi giữa cảnh đẹp chốn núi sâu, liên tục có tí thiếp gái đẹp đi qua đi lại, đeo ngọc kêu leng keng rục rờ như tiên. Lục Tiệm nhìn mà nhíu mày: “Ngoài thành dân đói gào khóc, còn đám thương gia giàu có lại phung phí thế này, quả thật khiến người ta phải thất vọng buồn rầu.”

Minh Nguyệt Phong Lưu chi tướng khi được biểu diễn ra thì mọi cử động đều có tư thế như rồng như phượng đẹp dễ cao xa. Đinh Hoài Sở mình gấu râu dài, áo hoa mũ cao, tự coi là kẻ đứng đầu ở Dương Châu phong lưu nhã nhặn nhưng sóng vai đi cùng Lục Tiệm lại như lùn đi mất một nửa. Hắn chỉ cảm thấy thiếu niên này rõ ràng đầu bù tóc rối nhưng cả người lại như sáng ngời rục rờ, chiếu rọi khắp nơi khiến người ta phải sinh ra ngưỡng mộ. Đinh Hoài Sở bản tính đa nghi, Lục Tiệm tự xưng là chủ nhân chiếc nhẫn thần tài thì trong lòng hắn vốn vô cùng ngờ vực, nhưng lúc này bất giác bao nhiêu nghi ngờ đều tan biến mà còn sinh ra thán phục: “Kẻ danh sĩ thực sự tự có nét phong lưu, phong thái của người này trên đời chỉ sợ chỉ có Cốc gia mới đủ bằng được.

Vào phòng ngồi xuống song, Đinh Hoài Sở liền cười nói:

- Từ lúc nào Lục gia đã thay Cốc gia trở thành chủ nhân của chiếc nhẫn thần tài vậy?

Lục Tiệm vốn định nói: “Ta tạm thay hắn giữ nhẫn này chứ không phải chủ nhân của nhẫn.” Nhưng y lại nghĩ: “Đám giữ cửa đã nịnh bợ như vậy thì những thương nhân này lại càng khỏi phải nói. Nếu ta nói thật ra thì chỉ sợ Đinh Hoài Sở này sẽ có lòng khinh thường không chịu phục tùng. Ta

chịu ít hổ thẹn nhục nhã cũng chẳng sao, nhưng nếu làm liên lụy đến nghìn vạn người dân đói khổ thì chẳng phải là một tội cực lớn sao.” Y bình sinh vốn rất ít nói dối nên trong lòng do dự, định nói lại thôi. Y bỗng ngược mắt lên thì thấy hai mắt Đinh Hoài Sở chăm chăm nhìn mình tỏ ra kinh hãi nghi ngờ.

Lục Tiệm giật thót mình, liền nhắc chén trà lên che dấu vẻ lúng túng, miệng thì chậm rãi nói:

- Cũng chưa lâu.

Lúc này y hóa thân thành bản tướng của Xung đại sư nên giọng nói tiếng cười đều hết sức tự nhiên phóng khoáng, dù là cầm chén uống trà cũng có khí phách to lớn khác thường. Đinh Hoài Sở thấy khí thế của y thì sự nghi ngờ biến mất. Hắn vốn là kẻ nhanh trí, biết Lục Tiệm đến nhất định là có việc nên cười nói:

- Chúc mừng Lục gia trở thành chủ nhân mới của nhữn thần tài, nhưng không biết Lục gia đến đây có gì dạy bảo?

Lục Tiệm định thần đem ý định của mình kể ra, rồi lại nói:

- Xin Đinh đại quan nhân nghĩ cách tìm lấy lương thực phân phát cho dân đói ngoài thành.

Đinh Hoài Sở im lặng một hồi rồi thở dài nói:

- Đinh mỗ cũng chẳng phải là kẻ không có lương tâm, chịu nhìn dân chúng chịu nạn. Chỉ có điều băng đóng dày đã lâu chứ không phải cái lạnh của một ngày, trận đói này tích lũy đã lâu ngày, nó đến rất mãnh liệt. Hiện giờ đừng nói hàng hóa thóc gạo cạn kiệt mà bốn kho lương Đinh mỗ có cũng đã đưa hết ra rồi. Bây giờ là tiền nhiều thóc ít, có ngân lượng cũng không thể mua được lương thực mà cứu đói.

Lục Tiệm nói:

- Vậy chuyển lương thực từ nơi khác về được không?

Đinh Hoài Sở nói:

- Việc đó cũng đang làm rồi, nhưng có một chút phiền phức.

Lục Tiệm nói:

- Phiền phức gì?

Đinh Hoài Sở nhú mày nói:

- Ta đã tập hợp người buôn muối vùng Lưỡng Hoài đóng góp ngân lượng rồi đến Sơn Đông, Hồ Quảng, Tứ Xuyên mua lương thực, trước sau đã phái đi ba đoàn người mà đi hai tháng rồi đến giờ vẫn không có tin tức. Không chỉ như vậy mà lương thực cứu đói do quan phủ thu gom khi đi qua Giang Tây cũng gặp phải cướp, cả người lẫn thuyền đều chìm xuống Trường Giang chẳng ai chạy thoát.

Lục Tiệm cả kinh nói:

- Nói như vậy thì chẳng lẽ có điều cổ quái ư?

Đinh Hoài Sở gật đầu nói:

- Lục gia nói không sai, chỉ sợ có người cố ý bày ra việc này khiến lương thực không đưa được vào vùng Giang, Chiết.

Lục Tiệm bất giác giận dữ nói:

- Ai mà độc ác đến vậy?

Đinh Hoài Sở thở dài nói:

- Gần đây ta cũng phải người đi thăm dò nhưng ai ngờ những thám tử đó giống như đá ném xuống biển chẳng có tin tức gì nữa.

Lục Tiệm nghĩ ngợi rồi nói:

- Cho dù thế nào thì người dân cũng đáng thương, xin Đình đại quan nhân nghĩ cách tìm ít lương thực để giải mối họa trước mắt.

Đình Hoài Sở cười khở nói:

- Lục gia đã có lệnh thì Đình mỡ dù có phải nhảy vào lửa cũng nhất định tuân theo. Từ giờ trở đi ta sẽ cùng người trong thành gom góp lương thực, ra sức cứu đói, chắc là chống chọi một hai tháng vẫn còn được.

Lục Tiệm thấy hần chấp nhận thì hết sức mừng rỡ, liền đứng dậy cáo từ. Đình Hoài Sở ân cần giữ lại nhưng đều bị Lục Tiệm từ chối, hần đành gọi xe ngựa đến đưa Lục Tiệm ra khỏi thành. Lúc chia tay, Đình Hoài Sở không nhin được liền hỏi:

- Lục gia, xin được hỏi một câu, Cốc gia vẫn khỏe chứ?

Mặt Lục Tiệm tối lại, thở dài nói:

- Hần đã chết rồi.

Thân mình Đình Hoài Sở chấn động mạnh, mặt bỗng trắng bệch. Lục Tiệm khẽ cười khở rồi vòng tay chào tạm biệt. Y đi được một lúc thì bỏ “Minh Nguyệt Phong Lưu chi tướng”, lấy lại dáng vẻ vốn có của mình. Lục Tiệm đang muốn tháo nhẫn ra cất đi thì bỗng có một giọng nói vang vọng:

- Tiểu tử chậm đã, đưa cái nhẫn đó cho ta xem nào.

Lục Tiệm quay người lại nhìn, chỉ thấy xa xa có một hán tử khổng lồ đi đến, người cao cả trượng như một ngôi tháp sắt, bắp thịt cuồn cuộn lộ ra dưới vạt áo bằng vải xanh, râu đầy mặt cứng như cương châm dựng đứng

lên khi ông ta trợn mắt, khoe miệng ngậm một cái tẩu thuốc bằng đồng thau to bằng cánh tay người, đầu tẩu thuốc ánh hồng lấp lóe, khói trắng như mây từ lỗ mũi khổng lồ kia ngoằn ngoèo phun ra.

Người to lớn như vậy Lục Tiệm chưa từng được thấy, càng thú vị hơn là trên đôi vai rộng rãi của người kia có một ông già nhỏ bé ngồi trên vai trái, ông ta gầy bé quắt queo, râu tóc lưa thưa, ngậm một cái tẩu thuốc bằng bạc trắng thở ra cũng chẳng khác gì sương mù. Lục Tiệm thấy ông già đó rất quen mặt thì trong lòng chấn động rồi đột ngột biến sắc kêu lên:

- Sa Thiên Hoàn...

Ông lão nhỏ bé đó ngược mắt lên, hai mắt sáng lấp lóe, vang giọng nói:

- Người gọi ai?

Người ông ta tuy gầy nhỏ nhưng giọng nói lại rất vang dội. Lục Tiệm vốn cho rằng người vừa gọi lúc này là hán tử to lớn kia, nhưng bây giờ mới biết là lão này thì nhất thời hơi kinh ngạc. Y định thần nhìn kỹ mới phát hiện ra ông già đó hình dáng giống như Sa Thiên Hoàn nhưng thân thể lại gầy nhỏ hơn nhiều, mặt mày cũng có vẻ chính trực lắm liệt hơn. Lục Tiệm tự biết đã nhận nhầm người nên vội nói:

- Xin lỗi, tiểu tử mắt kém, nhận nhầm người rồi.

Hán tử khổng lồ kia ha ha cười lớn, lập tức giống như có sấm sét nổ giữa không trung. Giọng nói của ông già nhỏ bé kia đã khiến Lục Tiệm cả kinh nhưng tiếng cười của hán tử khổng lồ này càng khiến y giật thót mình. Hán tử đó nhìn Lục Tiệm, bập bập mấy hơi thuốc rồi cười hề hề nói:

- Thằng bé con lễ phép lắm, được, được lắm. Con khi già, người nói có đúng không?

Ông lão nhỏ bé trợn mắt:

- Con gấu ngu nhà người nếu cũng biết lễ phép thì Khổng phu tử cũng phải mừng rỡ mà sống lại mất.

Hán tử khổng lồ cười nói:

- Khổng phu tử chẳng phải cha ta, có sống lại thì ta cũng chẳng nuôi lão. Nhưng con khi già người thì phải cẩn thận, nghe câu nói của thằng bé con này thì con cừ non khốn kiếp kia còn chưa chết đâu.

Ông già nhỏ bé ồ lên một tiếng rồi lộ vẻ buồn rầu, cúi đầu xuống nghĩ ngợi một chút, bỗng như nhận ra điều gì liền mặt đỏ bừng bừng, tức giận nói:

- Con gấu ngu kia, người chửi ai là con cừ non khốn kiếp thế?

Hán tử khổng lồ hi hi cười nói:

- Ta lại quên mất, ta chửi hăn thì cũng là chửi người, chửi người cũng là chửi hăn. Thế này đi, ta sẽ chửi lại người một câu cừ non khốn kiếp, coi như là chửi hăn, được chứ.

Ông già nhỏ bé vô cùng tức giận, liền giơ tẩu thuốc lên ra tay nhanh như gió gõ mạnh mấy cái lên đầu hán tử khổng lồ. Lục Tiệm thấy ông ta ra tay lợi hại thì bất giác thất thanh kêu lên, ai ngờ hán tử khổng lồ bị ăn đòn mà cũng không thèm chớp mắt, cứ cười hề hề bập bập tẩu thuốc thở ra vù vù. Lão nghe Lục Tiệm kêu lên kinh hãi thì lập tức vui mừng nói:

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm, thằng bé con đã lễ phép mà lòng dạ cũng tốt, khả khả, con khi già, so với người ta thì người thua xa lắm.

- Cái gì? – Ông già nhỏ bé tức giận nói – Con gấu ngu, người nói lão phu không bằng thằng tiểu tử miệng còn hơi sữa này ư?

Rồi ông ta lại giơ tay lên gõ tấu thuốc vào đầu hán tử khổng lồ. Hán tử đó vẫn không hề động dậy, chỉ vui vẻ hút thuốc phun khói. Lục Tiệm nhìn đến gần cả ra, chỉ cảm thấy ông già nhỏ bé kia ra tay vừa nhanh vừa mạnh, bình sinh ít thấy mà hán tử to lớn liên tục bị đòn đau vẫn cười hì hì như không lại còn kỳ quái hơn.

Ông già nhỏ bé đã hơi bớt giận, liền hừ lạnh một tiếng rồi tung người nhẹ nhàng từ trên vai hán tử khổng lồ nhảy xuống, trừng mắt nhìn Lục Tiệm đưa tay ra nói:

- Đưa đây.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Đưa cái gì cơ?

Ông già nhỏ bé trợn mắt nói:

- Lão tử muốn xem cái nhẫn của người, ngoan ngoãn đưa ra thì bớt khỏi ăn đòn.

Lục Tiệm thấy khí thế ông ta hung dữ thì trong lòng hơi tức giận, liền nói:

- Lão tiên sinh tha lỗi cho, cái nhẫn này là kỷ vật lưu lại của bằng hữu tốt của tôi, không thể tùy tiện đưa cho người khác được.

Ông già nhỏ bé đó sầm mặt, nói:

- Vậy là người không đưa phải không?

Lục Tiệm nói:

- Không sai.

Ông già nhỏ bé phùng râu lên, chột hán tử không lơ nói:

- Con khi già, người ta là một đứa bé con mặt non lòng mềm, người dọa nó làm gì chứ?

Ông ta nói rồi dốc hết thuốc trong ống ra, dặt ống vào eo lưng cười hi hi nói:

- Thằng bé con, cái nhẫn của người có thể khiến thương gia buôn muối lớn là Đinh Hoài Sở khiếp sợ đến chóng mặt, chắc là có chút lai lịch chứ.

Lục Tiệm thầm nghi ngờ, hai người này đột nhiên xuất hiện, nói chưa bao nhiêu đã đòi nhẫn, chẳng lẽ lại là kẻ muốn lừa đảo cướp đoạt. Y lập tức sinh lòng cảnh giác, chậm rãi nói:

- Đúng là có lai lịch nhưng không liên quan đến hai vị.

- Chỉ làm trò. – Ông già nhỏ bé cười nhạt – Tưởng ta không biết lai lịch cái nhẫn rằm chó ấy sao? Chiếc nhẫn phỉ thúy, ba đường chỉ máu, tiền của thần tài, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu không phải là chiếc nhẫn thần tài thì Đinh Hoài Sở là kẻ giàu có khắp vùng Hoài Dương, làm sao lại ngoan ngoãn nghe người ra lệnh được?

Lục Tiệm không có ý giấu diếm, liền nói:

- Lão tiên sinh nói không sai, cái nhẫn này chính là nhẫn thần tài. Nếu hai vị muốn cướp đoạt thì không dùng lời giải quyết được, tiểu tử đành phải chống trả thôi.

Hán tử không lơ ha ha cười lớn như sấm nổ bên tai, còn ông già nhỏ bé thì lại cười nhạt:

- Thằng trẻ con vớ vẩn nhà người coi món đồ chơi đó như vật báu nhưng lão nhân gia ta đây lại chẳng thích thú gì. Ta chỉ hỏi người, cái nhẫn

đó là ai đưa cho người?

Lục Tiệm nói:

- Chẳng phải đã nói từ trước ư, là bằng hữu tốt của tôi.

- Bằng hữu tốt? – Ông già nhỏ bé nhú mày trầm ngâm – Bằng hữu của người bộ dạng thế nào? Có phải khoảng bốn, năm mươi tuổi, cao cao gầy gầy, phía trên lông mày bên trái có một nốt ruồi nhỏ màu đỏ không?

Lục Tiệm càng thêm kỳ quái, lắc đầu nói:

- Vị bằng hữu đó của tôi cũng khoảng bằng tuổi tôi, chưa đến hai mươi tuổi đâu.

Hán tử và ông già đưa mắt nhìn nhau, ông già nhỏ bé nhú mày nói:

- Lạ thật.

Hán tử cũng nói:

- Lạ thật.

Ông già nhỏ bé nói:

- Chẳng lẽ thằng bé này nói lăng nhăng để lừa người.

Hán tử to lớn lắc đầu nói:

- Không giống, thằng bé con này có vẻ thành thật, giống như lão gấu ngu ta đây.

Ông già xì một tiếng, mắt không chớp ngắm nghía Lục Tiệm hồi lâu rồi chột lệ vẻ tự đau buồn cho chính mình:

- Chẳng lẽ bao nhiêu đó đều sống vô ích ư?

Hán tử không lồ a a cười lớn, vỗ vỗ lên đầu ông ta như vỗ về trẻ nhỏ:

- Chắc là cái sào trúc đó chết thật rồi, đều là người đa nghi mà thôi.

- Nhảm nhí. – Ông già gạt bàn tay không lồ ra, trừng mắt – Thằng cha đó từ nhỏ đã mưu mẹo quỷ quyệt, hẳn đã giết ta, ta không tin hẳn lại chết dễ như vậy.

Hán tử cười nói:

- Cây sào trúc mưu mẹo quỷ quyệt là không sai, nhưng người cũng là con khi già thành tinh, kẻ tám lạng người nửa cân, đều chẳng phải người tốt, chỉ có lão gấu ngu ta đây là lòng dạ ngay thẳng, trung thực đáng tin cậy thôi.

- Người mà trung thực đáng tin cậy à? – Ông già nhìn y cười nhạt – Sao lúc ăn cơm uống rượu chẳng thấy người thành thật tí nào. Ăn lắm uống nhiều, cả quần áo cũng tốn vải gấp đôi, hừ, không phải là ngân lượng của người thì người không biết xót ruột ư? Không được, còn lằng nhằng với người nữa thì lão tử sớm phá sản mất. Giải tán, nhất định phải giải tán thôi...

Hán tử cười khàn khạch nói:

- Con khi già, cần gì phải tuyệt tình như vậy chứ? Có mấy lượng bạc thối tha thì có gì mà ghê gớm. Tương lai ta giàu có rồi nhất định sẽ trả lại cho người...

Ông già cười nhạt nói:

- Giàu có, là kiếp này hay kiếp sau vậy?

Hán tử cười nói:

- Kiếp này là tốt nhất, mà kiếp sau cũng chẳng sao.

Ông già nói:

- Chẳng sao? Ta thấy ngươi là kẻ vô lại.

Hán tử không hề ngoác miệng cười, rút tẩu thuốc ra đưa tay sờ, y bỗng thấy ống thuốc đã cạn thì thừa lúc ông già không đề phòng liền cướp lấy túi thuốc bên lưng ông ta, dốc hết lá thuốc vào cái tẩu thuốc không hề rời chân lửa bập bập đây về hứng thú. Ông già cực kỳ tức giận, chửi bới tay đấm chân đá. Hán tử cam chịu đánh đập, miệng rên hừ hừ có vẻ đau đớn lắm nhưng đôi mắt to như chuông đồng lại sáng lấp lánh, thỉnh thoảng lướt qua vẻ xảo quyệt.

Hai người một thì thích đánh, một thì thích chịu đòn, một người mắng chửi om xòm, một người cúi đầu hút thuốc. Lục Tiệm cảm thấy những người quái dị mà mình đã từng gặp chẳng ai bằng được hai người này, y nhất thời dở khóc dở cười, thấy hai người chỉ lo náo loạn không để ý đến mình nữa thì đành quay người bỏ đi.

Lục Tiệm theo bức bản đồ đi thêm một ngày thì địa hình càng lúc càng gập ghềnh, lúc đầu thì đầy gò đồi, không lâu sau đã đi sâu vào trong núi, đường nhỏ quanh co như ruột dê. Hai bên đường vách đá chọc trời, cây cỏ không mọc được, cái thì như đầu người khổng lồ mắt lồi mũi nhô, cái thì như ông già râu cá khom người cúi xuống, thỉnh thoảng lại có một tảng đá kỳ lạ mọc ra trên vách đá hình dạng như chim ưng giang cánh, lúc thì có một tảng đá dài vắt ngang lơ lửng trên không như rồng bay. Thế núi càng cao thì đường càng dốc, đá núi hai bên đường hình dạng cũng càng kỳ lạ, khiến cho ánh sáng mặt trời bị xé thành từng dải một, con đường chỗ sáng chỗ tối, chớp mắt xung quanh tối đen chẳng thấy được ngón tay.

Lại đi thêm một lúc, Lục Tiệm cảm thấy đường đi từ dốc lên chuyển sang hướng xuống, giống như sau khi lên đến đỉnh thì chuyển sang xuống núi. Xung quanh lặng lẽ không tiếng động, ngẫu nhiên có truyền đến tiếng

vang nho nhỏ như rắn bò trùng nhảy, cho dù Lục Tiệm rất dũng cảm nhưng cũng cảm thấy lông tóc dựng đứng, nghe được cả tiếng tim đập.

Đi thêm một hồi nữa thì con đường trước mặt sáng lên, Lục Tiệm rảo bước tiến tới thì ánh sáng mặt trời chột tràn vào khiến cảnh vật trở nên rộng rãi sáng tỏ. Hai phiến vách đá xanh sáng bóng như ngọc phi thúy ép lấy một con suối nhỏ, nước suối đứng yên như không chảy, soi bóng vách núi như soi gương được.

Nơi này bốn phía toàn là vách núi, gió bắc không tràn vào được nên không khí ẩm áp, hoa cỏ mọc khắp nơi khiến cho hai bên bờ suối như được trải tấm thảm màu sắc sỡ tươi đẹp lạ lùng. Theo bờ suối đi lên thảnh thơi lại thấy hươu nai dạo chơi, cò trắng rửa cánh, chim chóc líu lo, linh dương gặm cỏ. Bất kể là chim chóc hay thú vật đều rất thản nhiên, thấy người cũng không hề sợ hãi. Đi thêm chốc lát đã thấy từ xa một dải rừng đào, hoa đào đã tàn, đầu cành chỉ chít những quả đào nhỏ bé màu xanh. Rừng sâu không biết đâu mà kể, đi được nửa giờ thì phía trước có tiếng nước vang lên, Lục Tiệm định thần nhìn tới thì thấy một dòng thác như rồng trắng lội ngược, đồ dài trăm thước, một cây cầu gỗ vồ gỗ xác xơ gác trên dòng thác đó. Đặt chân lên cầu thấy phía dưới như hố gần sấm động, khiến người ta kinh động cả hồn phách.

Bên kia cầu là một sườn đá hẹp treo trên lưng chừng núi, chỉ vừa một người đi qua. Phía dưới vực thẳm đen ngòm sâu không thấy đáy. Lục Tiệm đi được mấy trăm bước đến cuối đường thì cảnh vật trước mắt chột sáng lên, chỉ thấy thế núi chuyển ngoặt, sơn cốc hiện ra, mấy khoảnh ruộng nước vây lấy một căn nhà đá, ống trúc được nối với nhau tạo thành ống dẫn nước từ sườn núi mang nước suối tới vây lấy đồng ruộng. Bên trái căn nhà đá trồng cây tùng, bên phải trồng cây bách, sau nhà có mấy mẫu đất trồng trà xanh mượt khoan khoái lòng người.

Lục Tiệm không ngờ trong núi sâu lại có nhà ở

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Hồi Hương (Về Quê)

Lục Tiệm lơ lửng trên không, cảm thấy gió rít bên tai ngày càng mạnh, không khí lạnh lẽo âm thấp từ phía dưới ủa lên. Trong lúc quan trọng tới việc sống chết, y liền chuyển người áo xanh lên lưng rồi xoay người trên không dùng ra “Trường Thủ Túc tướng”, chân tay răng rắc dài ra hướng về phía vách đá. “Trường Thủ Túc tướng” gần giống như công phu Cổ Du Già, có thể khiến gân cốt tay chân dài ra. Lục Tiệm dùng liên hai lần đều không chụp được vật gì để mượn lực, đến lần thứ ba thì tay trái mới chộp vào được một góc đá nhọn.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, Lục Tiệm kinh hãi mừng rỡ điên cuồng, liền mượn chút lực lượng nhỏ nhoi đó hóa thân “Phù Diêu tướng”, hai tay phất ra nhẹ nhàng áp sát vào vách đá rồi biến sang “Long Vương tướng”, đưa chân đá vào vách đá để đổi hướng nhảy sang sườn núi bên cạnh, dùng “Thần Ngư tướng” lộn người rồi dùng “Hùng Trư tướng” xô vào vách đá đối diện, lại co người nhảy ngược lại. Chuỗi biến tướng đó vốn là Lục Tiệm hiểu ra khi nhảy lên tháp Thiên Sinh, chỉ có điều lúc đó là nhảy dần lên, còn bây giờ là nhảy xuống dưới nên phải thêm vào một chút biến hóa, đã dễ dàng hóa giải được sức rơi. Lục Tiệm tuy có ý định tung mình nhảy ngược lên con đường mòn nhưng y liên tục chiến đấu khổ sở, sức lực đã cạn kiệt nên tuy đã giảm được thể rơi nhưng không thể đảo ngược lại nhảy lên trên được.

Vực này rất sâu, hạ xuống đến đáy phải mất thời gian cháy tàn một nén hương. Lục Tiệm thấy càng lúc càng tối rồi chợt hai chân mát lạnh, đã ngập

vào trong nước. Nước này lạnh buốt thấu xương, Lục Tiệm lập tức run lên, thi triển “Thần Ngư tướng” dời đến mép hồ tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Người áo xanh im lặng đã lâu chẳng biết sống chết thế nào. Lục Tiệm gọi mấy tiếng “Tiền bối” không thấy đáp lại, sờ vào da thịt ông ta thì may mà vẫn còn hơi ấm, mạch máu vẫn đập khe khẽ. Lục Tiệm thở phào một hơi, rút thanh chủy thủ cắm trên đầu vai ông ta ra, chặn các mạch máu lại rồi vận “Đại Kim Cương thần lực” truyền vào sau lưng người áo xanh. Thần công truyền vào cơ thể, Lục Tiệm cảm thấy trong thân thể người áo xanh có mấy luồng chân khí cực kỳ hùng hậu, mềm cứng khác nhau cuốn quýt lôi kéo, thần lực của y vừa truyền vào thì chúng lập tức phản công lại rất mạnh. Lục Tiệm kinh hãi không ngớt, nếu chẳng phải thần thông của y mạnh mẽ thì suýt nữa đã không khống chế nổi nữa rồi.

Lục Tiệm ngưng thần đấu với loại chân khí quái dị kia một lúc thì chân khí kia dần chịu khuất phục rồi thu rút lại, ngay sau đó đã nghe người áo xanh ồ lên một tiếng rồi tỉnh ra. Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Tiền bối, ông không sao chứ?

Người áo xanh yếu ớt nói:

- Đây là chỗ nào vậy?

Lục Tiệm đem việc ít không địch được nhiều, rơi xuống vực kể lại. Người áo xanh thở dài nói:

- Đây vốn là một vực sâu không có ánh mặt trời, không ngờ lại rơi xuống đây.

Lục Tiệm nói:

- Đợi tôi nghỉ cho khỏe lại rồi sẽ công tiền bối lên.

Người áo xanh ngược mắt nhìn lên, thấy vách đá cực cao, trời xanh chỉ còn hẹp như một sợi tơ như có như không thì bất giác thở dài nói:

- Không cần phải vội trèo lên. Những kẻ đối đầu với ta vừa nhiều vừa mạnh, nếu biết thần thông của ta giảm mạnh nhưng vẫn còn sống trên đời thì nhất định sẽ như bầy ong tràn tới. Chi bằng tương kế tự kế, để hai người phía trên cho rằng chúng ta đã ngã chết, cảm thấy thỏa mãn đi. Sau đó đợi thêm mấy ngày rồi mới lên ra thì quỷ thần cũng chẳng biết được.

Lục Tiệm cảm thấy rất có lý nhưng vẫn nghi ngờ chưa hiểu, y không nhịn được liền hỏi:

- Tiền bối, hai người đó đuổi giết ông như vậy cuối cùng là có cừ hận sâu sắc gì vậy?

Người áo xanh nói:

- Cũng chẳng có cừ hận gì, chỉ là ý tưởng không phù hợp thôi.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Ý tưởng không giống nhau mà cũng muốn giết người ư? Trông đáng vẻ của bọn họ, tôi còn cho là nợ máu giết mẹ giết cha đấy.

Người áo xanh cười nhạt, nói:

- Thăng bé nhà ngươi không biết đấy thôi, từ xưa đến nay người ta vì không hợp đường lối, ý tưởng mà giết nhau nhiều lắm. Nói xa thì Tần Thủy Hoàng đốt sách giết học trò, Hán Vũ đế gạt bỏ bách gia chư tử, Đường Vũ Tông trọng đạo diệt Phật, có lần nào mà không giết người đâu. Còn nói gần thì lúc triều đình chúng ta lập nước, Tư Cầm tiên sinh và Hồng Vũ đế mục đích khác nhau, cuối cùng Hồng Vũ đế giết hết người theo học chín môn học vấn, lại đuổi Tư Cầm tiên sinh đến nơi Tây Vực cỏ không mọc được, uất ức mà chết. Mà từ xưa đến nay, người ta vì không cùng ý tưởng với kẻ

cầm quyền mà chịu khổ nhục, thậm chí mất đầu càng không đếm xuể. Tô Đông Pha là một đại văn hào, chỉ vì viết thơ chế nhạo vua mới mà bị nhốt vào tù dùng cực hình đánh đập. Nhạc Vũ Mục có thần công hơn người, nhưng chỉ vì một lòng muốn đánh về phía bắc, ngược với ý muốn cầu hòa của Tống Cao Tông nên cũng chết oan trong ngục ở Lâm An.

Những chuyện xưa đó Lục Tiệm có cái đã từng nghe qua, có cái chưa từng biết tới. Y ngẩn ra rồi nói:

- Cho dù không hợp ý tưởng thì thật sự sẽ giết người, nhưng tiền bối ở ẩn trong núi sâu, cho dù ý tưởng không hợp thì cũng có gì đáng ngại với họ đâu?

Người áo xanh hừ lạnh, nói:

- Cây muốn lặng nhưng gió chẳng dừng. Ta còn sống thêm một ngày thì trong lòng bọn chúng vẫn còn lo sợ.

Ông ta nói tới đó thì trở nên kích động, lại ho sù sụ trong bóng đêm, mấy lần nghẹt thở, đến khi Lục Tiệm lại đẩy chân khí vào sau lưng thì mới ngừng lại được, thở dài nói:

- Đáng thẹn, đáng thẹn.

Lục Tiệm nói:

- Bệnh của tiền bối nặng lắm ư?

Người áo xanh nói:

- Năm xưa luyện công không cẩn thận gây ra bệnh khó chữa, kéo dài nhiều năm đã trở thành thói quen mất rồi.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Sao không tìm lương y để chữa trị?

Người áo xanh lạnh nhạt nói:

- Bệnh này của ta kỳ lạ lắm, lang y bình thường sao chữa nổi được?

Lục Tiệm sinh ra lòng thương xót, liền thở dài nói:

- Nhưng vẫn có cách chữa trị chứ?

Người áo xanh hơi im lặng rồi chợt cười nói:

- Thằng bé ngươi sao lại hiểu kỳ như vậy?

Lục Tiệm bất giác đỏ mặt lên, bỗng nghe người áo xanh thở ra một hơi dài rồi nói:

- Võ công của ta ngằm hợp với đạo trời, khác với các loại võ công khác. Người có biết đạo trời là thế nào không?

Lục Tiệm nghĩ ngợi rồi nói:

- Đạo của trời là lấy chỗ thừa bổ sung cho chỗ thiếu.

Người áo xanh í lên một tiếng, cực kỳ kinh ngạc:

- Điều đó là ai nói cho ngươi?

Lục Tiệm nói:

- Cốc Chân nói đấy. Hắn còn nói: “đạo của người là lấy chỗ thiếu chuyển vào chỗ thừa”, đạo của người không giống đạo của trời. Hắn còn nói là đạo kinh doanh cũng là đạo trời, chỉ có điều thương nhân thì lại là người bình thường.

- Mấy năm không gặp, thằng bé đó đã tiến bộ nhiều rồi. – Người áo xanh chậm chậm vỗ tay – Năm xưa ta cũng từ đạo kinh doanh mà hiểu được đạo trời, từ đó luyện thành võ công. Chỉ đáng tiếc là đạo ở trong lòng hiểu được thì dễ, nhưng muốn dừng tay lại rất khó khăn. Võ công vốn là lấy mạnh hiếp yếu, mạnh mẽ như thần mà không giết người nào phải dễ dàng. Võ công của ta càng mạnh thì dã tâm cũng càng lớn, dần dần không thể tự kìm chế lòng tham nữa, vì vậy mà đánh mất đạo trong lòng, rơi vào dục vọng của người đời...

Nói đến đó, ông ta im lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp:

- Ta vừa mất đạo trong lòng thì thần thông cũng trở nên không hòa bình nữa. Với loại chân khí rất khó khống chế trong cơ thể này thì thần thông càng mạnh xung đột lại càng nhiều, chân khí trong cơ thể không chỉ khó sử dụng mà còn có thể phản ngược lại, chỉ một chút không cẩn thận thì khó giữ được tính mạng.

Lục Tiệm lo lắng nói:

- Vậy thì không may rồi, tiền bối chống lại thế nào?

Người áo xanh nói:

- Môn võ công đó hợp với đạo trời nên sức người dù có mạnh cũng đâu thể chống lại được đạo trời phải không? Vì vậy gặp phải việc đó chỉ còn cách làm theo lòng trời, nếu miễn cưỡng chống lại sẽ càng tệ hơn. Giống như là việc trị nước lụt, ông Cồn dùng đất lấp thì nước lụt càng cao, còn ông Vũ mở kênh thoát thì mười năm đã thành công. Năm xưa ta tự phụ về tài trí, cũng từng nghĩ ra mấy cách chống cự nhưng không ngờ lực chống cự càng lớn thì chân khí phản lại cũng theo đó mà mạnh hơn, giống như bị ảnh hưởng không sai chút nào. Đến lúc đó ta mới hiểu ra rằng sức người nhỏ nhoi, đạo trời mệnh mông, “nhân định thắng thiên” (ý người thắng được trời) gì gì đều chỉ là rắm chó.

Lục Tiệm thở dài nói:

- Vậy thế nào mới coi là thuận theo lòng trời đây?

Người áo xanh bật cười nói:

- Vừa rồi chẳng phải người đã nói sao?

Lục Tiệm buột miệng nói:

- Lấy chỗ thừa bổ sung vào chỗ thiếu.

- Không sai. – Người áo xanh thở dài nói – Ông trời không giống như con người. Loài người kính trọng kẻ mạnh nhưng trời cao lại căm ghét kẻ mạnh, vì vậy mà cây nở hoa đẹp tất bị gió cuốn nát, sét đánh gãy. Nước đầy tất sẽ tràn, trăng tròn tất sẽ khuyết. Do đó ta suy nghĩ rất lâu, thấy nếu muốn hóa giải sự xung đột trong cơ thể thì chỉ có cách thuận theo đạo trời, đổi mạnh thành yếu, biến cái thừa trở thành cái thiếu.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Thế nào là đổi mạnh thành yếu, biến cái thừa thành cái thiếu?

Người áo xanh nói:

- Có hai cách, cách thứ nhất là tự phế bỏ võ công...

Lục Tiệm kinh hãi nói:

- Vậy sao được.

- Đúng vậy. – Người áo xanh thở dài nói – Một thân võ công của ta luyện được không dễ, đã phải trải qua vô số gian khổ. Tự phế bỏ võ công tuy có thể trị được tận gốc nhưng nếu thực sự muốn làm cách đó thì thật

lòng không làm nổi. Vì vậy phải tìm phương pháp khác, dùng đến cách thứ hai, đó là: tự ngăn kinh mạch không dùng võ công nữa.

Lục Tiệm bừng tỉnh ra, gật đầu nói:

- Thảo nào tiên sinh ở ẩn tại đây, hóa ra là vì nguyên nhân đó.

Người áo xanh nói:

- Chỉ đáng tiếc là cách đó trị được ngọn nhưng không trị được gốc, việc phản ngược vẫn xảy ra. Vì vậy hôm nay đối thủ tìm đến, lúc nguy cấp ta không nhìn được ra tay động võ, kết quả làm chân khí rối loạn, nếu không có người ra tay giúp đỡ thì hôm nay ta đã làm quỷ dưới suối vàng rồi.

Lục Tiệm thầm kêu hổ thẹn, nói:

- Việc hôm nay từ tôi mà ra, tất nhiên là phải do tôi chống lại hai kẻ độc ác đó rồi. Nhưng ngoài hai cách đó không còn cách nào nữa ư?

Đáy sâu nhất thời lặng lẽ như chết, qua một hồi lâu người áo xanh mới nhẹ thở một hơi, chậm rãi nói:

- Bao năm nay ta lặng lẽ nghiên cứu, cũng nghĩ ra một cách, nhưng lúc thực hiện có rất nhiều khó khăn.

- Xin tiên sinh nói đi. – Lục Tiệm xúc động nói – Cho dù là cách gì, tiểu tử nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.

Người áo xanh nói:

- Ta nghĩ kỹ rồi. Năm xưa không có cách nào chống lại kiếp nạn thì một là vì đạo trời sai khiến, hai là thế lực cô độc. Người nghĩ mà xem, chân khí phản ngược cũng là ta luyện thành, thần thông chống lại sự phản ngược đó cũng là do tự bản thân ta luyện thành, như vậy thì khác gì tự mình lấy tay

đánh vào đầu mình, hoặc là đau tay, hoặc là đau đầu, đánh thế nào thì cũng đau thôi.

Lục Tiệm nghe so sánh như vậy thì bất giác cười lên thành tiếng. Người áo xanh cũng cười:

- Có câu một người ít kẻ, hai người nhiều mưu, nếu có một vị cao thủ tuyệt đỉnh làm theo cách của ta để giúp ta vượt qua kiếp nạn thì có lẽ có thể thành công. Chỉ có điều loại cao thủ đó trên đời hiếm có, cho dù có tìm được thì chắc gì đã chịu giúp ta.

Lục Tiệm nói:

- Vì sao khó tìm được?

Người áo xanh nói:

- Thứ nhất là vị cao thủ đó phải luyện tới cảnh giới “Luyện thần phản hư”, nếu không thì chẳng có tác dụng gì.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Sao lại như vậy?

Người áo xanh nói:

- Nói là chống lại kiếp nạn thì không phải là giúp ta kiểm soát chân khí mà là giúp ta chống lại ma quỷ trong lòng. Chỉ cần tâm thần trong sáng thì ta có thể lấy tâm thần để điều khiển chân khí, chân khí cũng sẽ không phản ngược. Nhưng nếu vị cao thủ đó chưa luyện tới cảnh giới luyện thần thì chẳng có cách nào hợp ý thức và thần trí với ta nên không thể giúp ta chống lại ma quỷ trong lòng. Thiên hạ tuy lớn nhưng cao thủ luyện thần lại cực kỳ ít ỏi, tuy có mấy người nhưng chẳng có quan hệ tốt đẹp gì với ta.

Lục Tiệm trầm ngâm nói:

- Cao thủ luyện thần trong vòng trăm năm trở lại đây chỉ có Vạn Quy Tàng, Cốc Thần Thông, Ngự hòa thượng. Đáng tiếc là Vạn Quy Tàng và Ngự hòa thượng đều đã mất nên cao thủ luyện thần chỉ còn mỗi Cốc Thần Thông mà thôi.

Thân mình người áo xanh chấn động, thất thanh nói:

- Ngự hòa thượng chết rồi ư? Lúc nào?

Lục Tiệm nói:

- Vết thương cũ của đại sư lại tái phát, mấy tháng trước đây đã mất ở Đông Doanh, lúc đó tôi cũng đang ở bên người.

Người áo xanh thở dài một tiếng, âm u nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc thật. Ngự hòa thượng có lòng từ bi, nếu ông ấy còn sống thì may ra chịu cứu ta, hiện giờ... ôi, tự gây ra tội lỗi nên cũng đáng, nhắc lại làm gì.

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Ông nói về Ngự hòa thượng đại sư sao?

- Không phải. - Người áo xanh bưng tỉnh - Ta nói về người khác thôi. Ồ, tuổi người còn nhỏ mà đã hiểu rõ về các cao thủ luyện thần, kiến thức cũng không kém cõi đâu.

Lục Tiệm nói:

- Cái đó toàn là do Doanh Vạn Thành nói ra.

Người áo xanh gật đầu nói:

- Doanh Vạn Thành tham tiền như mạng nhưng lão già thành tinh, kiến thức cũng có chỗ hơn người.

Lục Tiệm im lặng một lúc rồi chợt nói:

- Doanh Vạn Thành còn có nói một câu, không biết là thật hay giả.

Người áo xanh nói:

- Thế nào?

Lục Tiệm ngần ngừ nói:

- Lão nói văn bối bất tài nhưng cũng là cao thủ luyện thần.

Người áo xanh hơi trầm lặng rồi chợt cười nói:

- Người thấy thế nào?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Tôi cũng không tin, nhưng mấy ngày đó trên người quả thật xuất hiện nhiều việc kỳ lạ khiến người ta không sao hiểu được.

Người áo xanh thản nhiên nói:

- Như ảo hóa được bản tướng của người khác hay là ẩn mạch, hiển mạch thông với nhau phải không?

Lục Tiệm kinh hãi nhảy dựng lên, thất thanh nói:

- Ông cũng biết ư?

Người áo xanh nói:

- Lúc đầu ta chỉ đoán thôi, nhưng nghe người tự xưng là cao thủ luyện thần thì mới dám khẳng định điều ngờ vực trong lòng.

Lục Tiệm hơi ổn định tâm thần lại liền biết đã thất lễ, liền ấp úng nói:

- Vậy tôi có phải là cao thủ luyện thần không?

Người áo xanh im lặng một chút rồi chậm rãi nói:

- Tất nhiên là có rồi.

Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Nói như vậy thì tôi có thể giúp tiền bối vượt kiếp nạn rồi ư?

Người áo xanh thở dài, nói:

- Tiểu tử người sao lại nhiệt tình như vậy?

Lục Tiệm nói:

- Chỉ cần tiền bối khỏi bệnh thì văn bối tan xương nát thịt cũng sẽ không từ chối.

Người áo xanh trầm mặc hồi lâu rồi thở dài một tiếng, giọng trầm đi từ từ nói:

- Vậy người giúp ta vượt kiếp nạn có điều kiện gì không? Tiền bạc, quyền thế, mỹ nữ tuyệt đẹp trên đời này người có thể yêu cầu thoải mái, cái gì ta cũng có thể cung cấp được.

Lục Tiệm nghe vậy thì nóng đầu lên, cảm thấy như bị sỉ nhục trầm trọng, liền đứng bật dậy lớn tiếng nói:

- Tiền bối coi thường người khác sao? Cốc Chấn là bạn sống chết với tôi, ông là thầy của hãn thì cũng là bề trên của tôi. Người trên gặp nạn thì

kẻ làm đệ tử sao có thể đứng nhìn được. Tôi giúp tiền bối đều là thực lòng, nếu không tiền bối có đem tất cả tiền bạc, mỹ nhân của thiên hạ cho tôi thì tôi cũng không động đây kể cả một đầu ngón tay đâu.

Y nói xong vẫn chưa hết tức giận, nắm chặt hai tay thở hồng hộc.

Người áo xanh im lặng một lúc rồi chợt cười nói:

- Xin lỗi nhé, đúng là ta đã coi thường người mất rồi. Thế này đi, hôm nay nếu người giúp ta thoát khỏi kiếp nạn thì trong tương lai lúc người trở thành kẻ địch của ta, ta sẽ tha cho người khỏi chết ba lần.

Lục Tiệm nghe vậy ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Sao ta lại trở thành kẻ địch của tiền bối được? Chẳng lẽ tiền bối bị thương quá nặng nên trở nên ngớ ngẩn rồi sao?” Y còn đang ngờ ngàng thì đã nghe người áo xanh nói:

- Người nghĩ kỹ đi, lần này giúp ta vượt kiếp nạn chưa chắc đã thành công. Nếu có gì sai sót thì nhất định cả hai đều phải chết đấy.

- Không cần phải nghĩ nữa. - Lục Tiệm nói - Cứu người như cứu lửa, tôi giúp tiền bối chỉ cần yên lòng là được.

Người áo xanh ồ lên một tiếng rồi im lặng không nói gì. Lục Tiệm nóng ruột nói:

- Sao tiền bối chưa truyền cho tôi cách cứu chữa?

Người áo xanh cười cười, nói:

- Người cần gì phải vội vã như thế. Ăn no uống đủ, nghỉ ngơi khỏe mạnh rồi nói tiếp.

Lục Tiệm nói:

- Chỗ này tối tăm như vậy làm gì có gì mà ăn?

Người áo xanh nói:

- Người nghe kỹ đi.

Lục Tiệm ngưng thần nghe ngóng, nháy mắt đã nghe một tiếng động nhẹ, rõ ràng là tiếng cá quẫy đuôi. Lục Tiệm mừng rỡ nói:

- Trong nước có cá ư?

- Đúng vậy. - Người áo xanh cười nói - Công phu ở tay của người lợi hại, bắt được nó dễ như trở bàn tay.

Lục Tiệm nghe vậy thì cả kinh, thầm nghĩ người này không then là sư phụ của Cốc Chấn, kiến thức thật là ghê gớm, cả bản lĩnh của mình ông ta cũng biết được. Y liền nhảy xuống nước chop một con cá lớn mười cân rồi trở lại lên bờ. Con cá đó hoàn toàn không có vảy, mềm mại bóng loáng, máu thịt như đã tiêu biến hết nên cả người trong suốt có thể thấy được gân cốt nội tạng. Lục Tiệm nhìn mà ngạc nhiên kinh hãi, nói:

- Tiền bối, hình dáng của con cá này thật là kỳ quái.

Người áo xanh nói:

- Nơi này thông với sông sâu trong lòng đất, những con cá này đều lớn lên trong dòng suối lạnh dưới lòng đất nên cơ thịt mập mạp mềm mại. Vì chúng sinh ra không có ánh mặt trời nên da thịt cũng không giống như những sinh vật sống trên mặt đất, trải qua một thời gian dài đã biến thành không màu. Phải biết nước dưới lòng đất sâu cực lạnh cực âm, vốn không nuôi được sinh vật. Loài cá này lớn lên tại nơi huyền âm nên chính là dương trong âm, có thể dùng để bổ sung nguyên khí cho con người, đối với người tập võ cũng có ích lợi rất lớn.

Lục Tiệm nghe vậy thì mừng rỡ, chia thịt cá thành hai phần rồi đưa cho người áo xanh cùng ăn. Loài cá kỳ lạ này sinh ra trong khí lạnh nên rất ít

tinh khí, vị của thịt cá cũng rất ngon, vì vậy mà ăn sống cũng đủ no bụng. Hai người đều ăn cá sống, trong lúc ăn thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn nhau, bất giác cùng cất tiếng cười lớn.

Ăn cá xong, Lục Tiệm lại uống mấy ngụm nước suối lạnh từ lòng đất chảy ra, chỉ cảm thấy lạnh buốt đến tận xương nên vội vận thần thông mới có thể đẩy tan khí lạnh. Y ngồi một chút rồi hỏi:

- Tiền bối, vì sao ông không hỏi Cốc Chấn chết như thế nào?

Người áo xanh thản nhiên nói:

- Sống thì vẫn sống, chết thì đã chết rồi. Trên đời này lúc nào chẳng có người chết, có người chết già, có người chết đói, có người chết chìm, có người chết cháy, có người xảy thai mà chết, còn có người bị người khác giết chết. Cách chết thì đủ loại, nhưng kết quả thì chỉ có một. Đã quy về một mối như vậy thì chết như thế nào không biết cũng chẳng sao.

Lục Tiệm vốn định cho người áo xanh biết nguyên nhân chết của Cốc Chấn, không ngờ bị ông ta dùng mấy lời nhẹ nhàng chặn họng. Y đang định nói tiếp thì người áo xanh đã ngồi xuống tảng đá quay đầu ngủ mất. Lục Tiệm mất hết cả hứng thú, cũng đành ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ngủ một lúc lâu y bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, đưa mắt nhìn thì thấy người áo xanh sớm đã tỉnh lại, đôi mắt sáng như sao lạnh lấp lóe trong bóng tối.

- Người tỉnh rồi ư? - Người áo xanh nói - Ta truyền cho người một môn tâm pháp, đợi đến lúc vượt kiếp nạn người theo đúng cách đó vận công là có thể giúp được ta.

Ông ta nói rồi đem khẩu quyết đọc ra, nói chung đó là cách thu liễm nguyên thần, lấy tâm thần điều khiển khí.

Lục Tiệm theo đúng cách đó tu luyện. Sáu bản tướng Kim Cương mà y tu luyện vốn là sáu loại thần ý, so với cách của người áo xanh thì khác nhánh nhưng cùng nguồn nên học rất nhanh, luyện mấy giờ đã học được. Y thấy bụng đói thì lại bắt một con cá lạ cùng với người áo xanh ăn cho no.

Ăn xong, người áo xanh nói:

- Cậu bé, việc này rất nguy hiểm, bây giờ người hối hận vẫn còn kịp đấy.

Lục Tiệm nói:

- Tiền bối lại coi thường người rồi. Tuy tôi không phải là quân tử, không nói được lời nặng như chín đỉnh nhưng lời nói ra cũng phải bảy đỉnh, tám đỉnh. Tôi đã đồng ý giúp tiền bối chống kiếp nạn thì dù sống hay chết cũng không hối hận.

Người áo xanh gật đầu nói:

- Tiểu tử khá lắm.

Ông ta bỗng thấy y tỏ ra ngại ngùng rồi ấp úng nói:

- Có một việc không biết có thể hỏi không.

Người áo xanh nói:

- Người nói đi.

Lục Tiệm nói:

- Chút nữa cũng không biết sẽ sống hay chết, chỉ sợ sau khi tiểu tử chết đi rồi mà vẫn không biết danh hiệu của tiền bối thì không khỏi bất kính.

Người áo xanh hơi trầm mặc rồi cười nói:

- Ta là chủ nhân Nhược Hư đường, người gọi ta là Nhược Hư tiên sinh là được rồi.

Trước sau ông ta vẫn không nói ra tên thật, Lục Tiệm hơi cảm thấy ngạc nhiên nhưng y không muốn làm khó người ta nên đành gật gật đầu.

Người áo xanh lại nói:

- Lát nữa trong lúc vận cộng, người có thấy việc gì kỳ lạ thì cũng đừng để ý, chỉ cần giữ vững lòng mình không được mạnh động. Nếu bị ảo ảnh kích động thì công lao nhất định sẽ uổng phí. Việc này liên quan tới sống chết của chúng ta, không được quên đấy.

Lục Tiệm nhận lời xong, hai người ngồi đối diện với nhau rồi cùng dùng ra tâm pháp. Không bao lâu tất cả suy nghĩ đều biến mất, tâm thần và ý thức gặp nhau. Thân thể Lục Tiệm chợt chấn động nhẹ, bóng tối trước mặt chợt sáng lên, nhất thời lần lượt hiện ra trời cao đất thấp trong suốt vô ngần, mắt sáng lòng mở, thần trí bay bổng.

Lục Tiệm rất ngạc nhiên, bản thân mình rõ ràng đang ở vực sâu dưới lòng đất, vì sao lại nhìn thấy cảnh vật thế này. Ý nghĩ của y vừa chuyển động thì bên tai sấm nổ vang rền, gió mây ủa tới, mây đen bao kín bầu trời mênh mông, trăng sao biến mất, vô số đạo điện chớp xé mây xuyên không khí, như rắn vàng chạy loạn chiếu sáng bầu trời lúc tỏ lúc mờ. Sấm nổ liên tiếp từ trời cai như hợp lại làm một đồng thời phát nổ làm chấn động cả trời đất. Nhịp tim Lục Tiệm cũng theo tiếng sấm mà càng lúc càng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiếng tim đập lẫn vào tiếng sấm ầm ầm oàng oàng rách cả màng tai.

Sấm sét phát ra không lâu thì bỗng nổi lên vòi rồng khổng lồ. Trăm nghìn cột gió thể như rồng bay uốn đầu quẫy đuôi nổi lên cả trời đất, những tảng đá lớn như cái đầu bị gió thổi lăn vù vù, nhanh như ngựa chạy, lẹ tựa sao bay, những cây to bằng người ôm cũng gãy gục như cỏ dại.

Cuồng phong thổi tới như dao cắt, Lục Tiệm chịu đựng giãy lất đã cảm thấy thân thể nhẹ bỗng rồi theo gió bay lên, như một cái lông chim đập vù trong gió không thể tự điều khiển được. Vô số đạo sét điện từ trên trời đánh xuống ngoằn ngoèo hội tụ lên người y, da thịt như bị nướng chín, vừa đau vừa tê giống như đã gieo mình vào lò lửa của trời đất.

Trong lúc đau đớn thì mưa to lại ầm ầm trút xuống, những hạt mưa to bằng cánh tay người đập vào thân thể. Cảm giác ướt át sinh ra giống như đang ở trên biển cả mênh mông, xung quanh nước ngập tràn khắp nơi không bờ không bến.

Ý nghĩ của y vừa chuyển động thì cảnh vật lại thay đổi, sấm, gió, mưa vẫn như cũ nhưng quanh người đã trở thành biển rộng mênh mông, sóng gió cuồn cuộn, rồng lượn tung tăng, cá voi hút nước, thường luồng múa may, cuốn quýt gầm gừ vang động trời đất, răng nhọn xin xít đưa tay ra là chạm được. Sóng lớn như núi tuyết thành băng trùm trời ép xuống, ngọn sóng nặng nề như muốn đập nát mọi vật.

Đủ loại ảo ảnh quái dị rực rỡ khiến người ta hoa mắt, trong đó khó chịu nhất chính là các loại cảm giác trong ảo ảnh đều sống động như thật. Nếu không phải Lục Tiệm đã nhiều lần trải qua nỗi khổ của “Hắc Thiên kiếp”, tâm trí hết sức vững vàng thì chỉ sợ đã sớm kinh hãi sụp đổ rồi.

Cảnh biển đó càng biến đổi càng kỳ lạ, đột nhiên mọi thứ im bật. Sấm lặng, điện ngừng, gió im, mây tan, mưa tạnh, nước lù. Trong chớp mắt biển cả hóa nương dâu. Dưới chân Lục Tiệm trở thành mặt đất, còn chưa kịp mừng rỡ thì mặt đất phía trước tiếng nổ vang rền rung động, mặt đất nhấp nhô, nghìn vạn dãy núi non phá đất mọc lên, lại thấy đất bằng nứt toác, núi cao gãy gục phun ra cột lửa cao trăm trượng, dung nham chảy tràn. Thân thể Lục Tiệm bốc cháy cực kỳ nóng bỏng giống như muốn tan chảy ra.

Lửa đang lớn thì bỗng trời quay đất chuyển, rồi trời và đất đột nhiên đổi vị trí. Chân Lục Tiệm đạp vào không khí, đột nhiên rơi tụt xuống, trời rộng mênh mang hóa thành vực sâu thăm thẳm. Dung nhâm trên đỉnh núi thì nhau tan rã biến thành mưa lửa rơi xuống, theo y càng rơi càng sâu, cho đến tận nơi sâu thẳm trong vũ trụ.

Đột nhiên giác quan của Lục Tiệm chấn động, thần trí chợt tỉnh lại, các loại ảo ảnh bỗng nhiên biến mất, gió lạnh từ từ thổi tới kéo theo sự ẩm thấp. Xung quanh vẫn là sông lạnh đá lớn, khí lạnh âm trầm từ phía dưới ủa lên, bên tai vẫn lặng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước loạt soạt. Nhớ lại ảo ảnh, Lục Tiệm vẫn cảm thấy tim đập không ngừng, y chưa từng nghĩ rằng trên đời lại có loại cảnh vật kỳ lạ như vậy. Ý nghĩ vừa chuyển động thì Lục Tiệm chợt cảm thấy một luồng chân khí tràn tới trước mặt, xuyên thẳng vào huyết Thiên Trung trước ngực, Đại Kim Cương thần lực không ngăn lại kịp. Luồng chân khí đó có tính chất rất đặc biệt, khiến thân thể người ta trở nên nhẹ bỗng như muốn bay lên, nhưng chỉ một vòng đã từ bụng chạy ra chẳng biết đi đâu. Tiếp theo lại có một luồng chân khí ngưng đọng nặng nề ủa tới, cũng chạy một vòng rồi ra ngoài cơ thể. Sau đó không ngừng có chân khí tràn tới, có luồng nóng như lửa, có luồng lạnh như nước, có khi như gió mát qua người, có khi như điện chớp giáng trần, lúc thì mạnh mẽ, lúc thì dai dẳng. Lục Tiệm đếm thấy trước sau có tám loại chân khí đi rồi lại đến, đến rồi lại đi, lưu chuyển qua lại biến động không ngừng. Tám đạo chân khí gây ra tám loại cảm giác nặng nhẹ, tê ngứa, đau nhức, nóng lạnh khác nhau.

Lục Tiệm đã hơi khó chịu, y không nhận được liền ngưng thần chống cự, nhưng y lực chống cự của y càng mạnh thì tám luồng chân khí đó càng lưu chuyển nhanh, lúc đầu chỉ như một con rắn nhỏ rồi dần dần hóa thành nước lũ cuốn phăng vạn vật, giống như một quả cầu hơi khổng lồ lăn qua lăn lại trong cơ thể Lục Tiệm. Đại Kim Cương thần lực gặp phải nó liền giống như băng tan tuyết chảy vậy. Đột nhiên luồng khí đó thu nhỏ lại rồi

nổ bùng ra, Lục Tiệm chỉ cảm thấy trong đầu ầm vang rồi hai mắt tối đen, hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

Không biết ngất đi đã bao lâu, bỗng ngửi thấy hương thơm ngát của hoa, tiếng chim ríu rít, xung quanh tràn ngập hơi người. Lục Tiệm không nhin được mở mắt ra, liền thấy trời xanh trong vắt, bầu trời phủ một làn mây nhạt nhẹ như khói chiều lãng đãng bay đi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Lục Tiệm ngồi dậy liền phát hiện ra mình đang nằm trên một cành cây cổ thụ, rễ lớn chi chít, lá xanh rậm rạp, những cành cây to lớn thô ráp cuộn quýt như rồng. Dưới gốc cây hoa cỏ đỏ tím đẹp đẽ như gấm vóc, mùi hương lạ thoang thoảng phảng phất trong không khí làm say lòng người.

Bỗng nghe tiếng o o, Lục Tiệm ngược mắt nhìn thì thấy con hạc lớn đỏ đứng trên chỗ cao, hai vuốt bầu vào cành cây, dáng vẻ kiêu ngạo, lông trắng cổ đen dững mãnh đẹp đẽ.

- Anh bạn lớn!

Lục Tiệm bất giác ngẩn ra, thầm nhớ lại những việc đã gặp phải: gặp Nhược Hư tiên sinh, ông già và hán tử tấn công, rơi xuống vực sâu, cùng chống thiên kiếp... những việc đó tựa như thần thoại, giấc mơ. Lục Tiệm bất giác cười giầy ra, một vết hồng ngiêm nhiên ở trước mắt, vết sẹo tuy nhỏ nhưng chính vào chỗ chủ thủ của ông già nhỏ bé đâm vào, không biết từ lúc nào đã khỏi hẳn chỉ còn lưu lại một vết mờ mờ. Lục Tiệm lúc này mới tin rằng những việc đã gặp phải chẳng phải mơ thấy mà thực sự đã xảy ra. Chỉ không hiểu sao vừa rồi rõ ràng còn ở dưới vực sâu, xung quanh tối đen, sông lạnh bốn phía mà lúc tỉnh lại thì lại chim ca hoa nở, trời xanh ngấn ngắt.

Trong lúc băn khoăn, y bỗng cảm thấy ngón trỏ tay phải có điều kỳ lạ. Đưa lên nhìn, Lục Tiệm lại ngẩn ra, chỉ thấy trên ngón tay có ánh xanh lấp

lánh, ngọc bích trong trẻo, ba vết vân đỏ như ba sợi gân máu cuốn quanh thân nhẵn khiến cho cái nhẵn ngọc đó như có sự sống. Lục Tiệm sờ cái nhẵn càng cảm thấy kinh hãi nghi ngờ không ngớt. Xem tình hình đó thì chắc là Nhược Hư tiên sinh đã đưa mình tới nơi này. Nhưng nếu ông ta có thể từ dưới vực sâu thoát lên thì nhất định đã lấy lại được thần thông, thoát khỏi bệnh cũ.

Nghĩ ngợi một hồi rồi Lục Tiệm nhảy xuống cây, con hạc lớn đó kêu lên o o rồi cũng vỗ cánh lắc đuôi, co cổ cúi đầu cọ cọ vào trán Lục Tiệm, bộ dạng rất thân mật. Lục Tiệm bật cười nói:

- Anh bạn lớn, cuối cùng là người dùng cách gì mà cho dù ta ở đâu người cũng tìm được vậy?

Con hạc kêu o o mấy tiếng, ưỡn ngực vênh cổ tỏ ra đắc ý. Lục Tiệm bất giác bật cười, vuốt ve lông cánh bóng mượt của nó. Ánh mắt y chuyển đi, bỗng thấy trên vỏ cây cổ thụ đã bị bóc đi một khối trở thành một bức thư, trên đó khắc mấy hàng chữ.

Lục Tiệm đọc lên: “Được người giúp đỡ, tặng người nhẵn này. Tiền trong thiên hạ tùy người sử dụng. Thần công của ta đã hơi thành công, còn cần đóng cửa tu luyện. Ngày trở lại sẽ là rồng lượn trong mây, vĩnh viễn không có đối thủ nơi Hoa Hạ mệnh mệnh.”

Những chữ này là dùng ngón tay khắc vào, sâu vào gỗ ba phân, trong nét chữ tràn đầy khí thế bá chủ. Lục Tiệm giật mình nhìn hàng chữ đó, tận sâu trong đáy lòng không thể tìm ra điểm tương đồng nào giữa vị Nhược Hư tiên sinh mà mình biết với những hàng chữ này. Những chữ cuối cùng chữ nào cũng như rồng lượn trên trời, giống như muốn thoát khỏi thân cây mà bay lên. Lục Tiệm lại đọc một lần nữa rồi trầm nghĩ: “Vị Nhược Hư tiên sinh đó chắc là đã ở trong núi lâu rồi. Cái khác chưa nhắc đến, ngay Cốc Thần Thông đã không dễ đối phó rồi. Vĩnh viễn không có đối thủ nơi Hoa Hạ mệnh mệnh, đâu có dễ như vậy.” Y nghĩ vậy rồi thở dài, chợt nghĩ:

“Mấy ngày nay ta đều vất vả vì người khác mà quên mất quay trở lại quê nhà. Tính ra thì rời nhà đã ba năm, không biết ông nội ra sao rồi?” Lục Tiệm nghĩ đến đó thì trong lòng nóng vội muốn về quê, liền sửa lại quần áo rồi tiến về phía bắc.

Nơi này cách Diêu gia trang cũng không xa. Lục Tiệm ngày đêm đi chuyển, đến giữa trưa ngày thứ hai thì đã đến phía ngoài Diêu gia trang. Càng về gần đến quê, Lục Tiệm càng cảm thấy lo lắng sợ sệt, chỉ sợ đi mất ba năm thì trong nhà đã xảy ra nhiều việc xấu khó mà đoán được.

Chậm bước đi trên bãi biển, gió biển thổi tới mang theo mùi tanh rất quen thuộc. Lục Tiệm dõi mắt nhìn ra xa thấy sóng cuộn mây tràn, nước biếc một màu, mấy con chim biển tung tăng bay lượn lúc ẩn lúc hiện trong mây, kêu dài dáo dác hòa trong tiếng sóng rì rào khiến người ta sinh ra buồn rầu.

Đi không bao lâu thì lờ mờ thấy bóng ngôi nhà nhỏ lớn dần. Đột nhiên tim Lục Tiệm bỗng nhảy lên như có một con thỏ bé giấu trong ngực áo, hai chân mềm nhũn gần như không cất bước nổi. Còn chưa đến gần thì đã nghe một giọng the thé kỳ lạ nói:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm.

Lục Tiệm nghe rất quen tai, định trả lời nhưng chẳng thấy ai. Trong lúc y còn đang kinh hãi nghi ngờ thì bỗng nghe âm thanh đó lại gọi:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm.

Lục Tiệm rất ngạc nhiên, tiến tới mấy bước thì thấy trước căn nhà nhỏ đó có mấy cây sào trúc phơi lưới đánh cá, một ông già ngồi trên cái phản nhỏ, đang cúi khom người vá lưới. Trên đầu sào trúc có một con chim anh vũ mỏ đỏ lông trắng. Ông già không biết có người đến gần, cứ a ồ cười mấy tiếng rồi nói:

- Chim ngoan, nào, gọi mấy tiếng nữa đi.

Con chim anh vũ trắng rất nghe lời, lại kêu lên:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm.

Ông già đưa tay ra, trong lòng bàn tay có mấy hạt thóc. Con chim anh vũ mổ lấy, chắc là nó chưa no, còn muốn đòi ăn nên lại kêu lên:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm.

Ông lão đưa tay sờ nhưng trong túi không còn thóc nữa nên bất giác thở dài một tiếng, nói:

- Chim ngoan, đủ rồi, đủ rồi...

Con chim anh vũ trắng rất không cam chịu, lại gọi tên Lục Tiệm mấy lần. Ông lão thở dài nói:

- Chim ngốc kia, có gọi nữa thì cũng làm gì có thóc. Cũng giống như ta thôi, dù có mong nhớ thế nào thì thằng bé Lục Tiệm đó, ôi, thằng bé ấy cũng không quay về nữa rồi...

Nói đến đó giọng ông nghẹn lại, đưa tay áo lau lau mắt rồi lại thở dài nói:

- Chỉ tại ta mà, thật là kém cỏi, chỉ thích đánh bạc. Thằng bé sống cùng với ta, từ nhỏ đến lớn chẳng có ngày nào được tốt đẹp, toàn phải chịu khổ, kết cục cũng chẳng được tốt đẹp. Ôi, ta đau lòng biết bao, đau lòng biết bao...

Nói rồi lại lau lau khóe mắt. Con anh vũ trắng chẳng để ý gì, nó không hiểu buồn vui của đời người nên vẫn không ngừng kêu “Lục Tiệm”, chỉ mong chủ nhân vui vẻ lại cho thóc ăn.

Ông lão ngẩn ngơ nhìn biển rộng, cũng theo tiếng chim kêu là lẩm nhẩm nói:

- Lục Tiệm, Lục Tiệm...

Ông gọi mấy tiếng rồi thân thể già nua chợt như lá khô trong gió rung lên bần bật. Lục Tiệm nhìn bóng dáng cô độc đó chợt nước mắt rơi như mưa, cổ họng khô nghẹn run giọng gọi:

- Ông nội!

Cả người ông lão run bắn, lão đảo quay đầu lại nhìn, còn nghi ngờ là mình hoa mắt nên lại ra sức dụi mắt. Lục Tiệm nói:

- Ông ơi, ông không nhận ra cháu à? Cháu là Tiệm nhi đây mà.

Ba năm không gặp, râu tóc Lục Đại Hải đã bạc trắng, nếp nhăn trên mặt chẳng chít, già đi mất hơn mười tuổi. Ông ta trông thấy Lục Tiệm thì há hốc miệng, ánh mắt lúc đầu kinh ngạc khiếp sợ, sau đó trở nên hết sức ngỡ ngàng rồi lại bùng lên vẻ tức giận, tiến tới xòe ngón tay ra trái phải tát cho Lục Tiệm hai cái tát.

Lục Tiệm bị đánh thì sững ra. Lục Đại Hải nhìn bàn tay mình, rồi lại nhìn Lục Tiệm, sau đó bỗng giang hai tay ra ôm chặt lấy y, ha ha cười lớn:

- Sống rồi, là người sống rồi, ha ha ha...

Ông ta cười cười mà sống mũi cay xè, giọt lệ già nua lăn chã rồi khóc lên ồ ồ.

Lục Tiệm đang cuống quýt tay chân thì Lục Đại Hải lại ha ha cười lớn, vung tay đấm mạnh vài cái vào đầu vai Lục Tiệm. Không ngờ Lục Tiệm có thần công trên người, bị đánh vào thì tự sinh ra phản kích lại, chấn động

khiến cho năm tay của Lục Đại Hải đau nhói. Ông bất giác kinh hãi mừng rỡ nói:

- Thằng thỏ đế được lắm, người dài vai rộng thật rồi.

Trải qua kiếp nạn mới gặp lại được ông nội, sự vui mừng trong lòng Lục Tiệm không sao kể xiết được, chỉ biết ngoác miệng ra cười. Lục Đại Hải trừng mắt nhìn y rồi không nhin được mắg:

- Con mẹ nó, người thì lớn rồi mà lòng dạ vẫn còn trẻ con, vẫn ngốc nghếch như cũ.

Ông đã lớn tuổi già lão, không chịu được nổi mừng vui to lớn như vậy nên chợt cảm thấy tinh thần sức lực đều kiệt quệ, thở lên hồng hộc.

Lục Tiệm vội đỡ ông ngồi xuống. Y nghe con anh vũ trắng vẫn đang kêu gọi tên mình thì bất giác bật cười, đưa tay lấy ra một cái bánh bao bẻ vụn ra ném lên mặt đất. Con anh vũ lập tức im bật, nhảy xuống mặt đất mổ ăn loạn lên. Lục Tiệm thấy chim thì nhớ đến người, trong lòng buồn rầu nhẹ nhàng vuốt ve con anh vũ, thở dài nói:

- Bạch Trân Châu, ba năm không gặp rồi, mày còn khỏe không?

Con chim sớm đã quên mất những việc năm xưa nên chỉ cố cúi đầu mổ thức ăn.

Hơi thở của Lục Đại Hải đã ổn định lại, liền vỗ bàn gọi:

- Thằng thỏ đế, qua bên này nào.

Lục Tiệm ngồi xuống bên cạnh ông. Trong lòng Lục Đại hải cực kỳ sung sướng, năm đầu vai y nhìn ngắg từ trên xuống dưới một hồi rồi chợt cười nói:

- Cao rồi, khỏe rồi. Con bà nó, mấy năm nay người đi đâu vậy? Cho dù có lang thang ra bên ngoài thì cũng phải báo tin cho ta chứ.

Lục Tiệm nhìn mái tóc bạc trắng của ông trong lòng cực kỳ day dứt, liền đem những việc đã gặp phải trong những năm qua kể tóm tắt lại. Có điều y không thích tự khoe khoang nên bỏ qua không nói tới võ công đã học được mà những việc dương oai đánh địch cũng đều lược bớt. Nhưng cho dù như vậy thì Lục Đại Hải vẫn thấy những việc mà cháu mình trải qua thật sự hiếm nghe hiếm thấy, nghe xong phải giật mình ngơ ngẩn hồi lâu. Đến lúc ông ta hoàn hồn lại thì ha ha cười nói:

- Cho dù thế nào thì về được là tốt rồi, về được là tốt rồi mà.

Lục Tiệm hỏi đến tình hình sau khi chia tay. Lục Đại Hải nói:

- Cũng chẳng có gì đáng nói, chỉ đánh cá, ngủ nghề, có lúc nhàn rồi thì chăm sóc chim, lại đi đánh bạc, thua nhẵn túi rồi thì lại đánh cá.

Lục Tiệm nói:

- Con chim anh vũ này sao lại tới đây?

Lục Đại Hải nói:

- Ta cũng không biết. Hôm đó lửa lớn đốt Diêu gia trang thành đất bằng, ta đau buồn một hồi lâu, định tìm xác người an táng nhưng không ngờ xác chết trong trang đã bị đốt cháy thành than, chẳng phân biệt được ai với ai. Ta chẳng biết làm thế nào, cứ ngồi ngẩn ra trước cửa trang, bỗng nghe có người gọi “Lục Tiệm, Lục Tiệm”. Ta nhìn đến thì con chim quái dị này đang đứng trên cành trúc nhìn ta, dáng vẻ hết sức đáng thương. Loại anh vũ trắng này ta đã được thấy qua, là loại cực kỳ quý hiếm. Lúc đó ta vừa mệt vừa đói, vốn định bắt nó để đổi lấy đồ ăn...

Lục Tiệm nghe đến đó thì kinh hãi nói:

- Không thể làm vậy được.

- Sao lại không được? – Lục Đại Hải cười nói – Chẳng phải chỉ là một con chim thôi sao? Không ngờ khi ta bắt được thì con chim này lại gọi tên cháu. Trong lòng ta ngạc nhiên rồi bỗng nhớ tới cháu liền cảm thấy chua xót, liền nói: “Chim ngoan, người gọi tên nó mấy tiếng nữa xem nào.” Con chim này liền gọi thêm mấy tiếng. Lão tử nghe vậy, khà khà, liền có chút ngần ngừ, kiếm mấy thứ vớ vẩn ăn xong thì lại mềm lòng không bán nó nữa. Từ đó mỗi ngày ta đều bảo nó gọi tên cháu, mà con chim quý quái này cũng khôn ngoan, mỗi khi nó đói đều kêu tên cháu khiến lão tử mềm lòng liền cho nó ăn...

Nói đến đó, ông chợt tỏ vẻ khổ sở, thở dài nói:

- Đáng tiếc là cháu khó khăn lắm mới về được đến nhà thì ở nhà lại chẳng có gì mà ăn.

Việc này vốn nằm trong dự đoán của Lục Tiệm nên y lập tức cười nói:

- Không sao đâu, để cháu đi bắt cá.

Y thấy không có thuyền đánh cá liền chặt cây to gọt thành một cái bè gỗ. Lục Đại Hải thấy y vung quyền chặt cây dễ dàng như cắt cỏ thì kinh hãi đến trợn mắt há miệng, nói không ra lời.

Lục Tiệm làm bè, sửa lưới xong thì lớn tiếng hú dài, tiếng vang tới tận mây xanh. Không bao lâu, một bóng trắng xuyên mây nhanh chóng lướt tới, khi bay đến gần thì hiện ra là một con hạc lớn cao bằng người, hai mắt như gương, bộ dạng oai phong. Lục Đại Hải chưa từng gặp con chim nào lớn như vậy, ông ta trông thấy con hạc lớn đáng vẻ kiêu ngạo mạnh mẽ thì khiếp sợ trốn vào một góc không dám ra, chợt nghe Lục Tiệm phát ra một câu hiệu lệnh:

- Anh bạn lớn, ta muốn bắt cá, người đi tìm xem chỗ nào có nhiều cá thì quay lại báo cho ta nhé.

Con hạc hót lên một tiếng rồi bay vọt lên trời. Lục Tiệm nói với Lục Đại Hải:

- Ông chờ chút nhé, cháu đi rồi sẽ về ngay.

Sau đó đẩy bè xuống biển, không dùng mái chèo mà vùng quyền gạt nước, chân khí ngưng đọng lại như biến thành vật chất, trở thành một mái chèo vô hình khuấy nước đẩy bè tiến tới. Con hạc lớn bay một vòng trên không trung, phát hiện được bầy cá liền đảo tròn không đi nữa. Lục Tiệm đưa thuyền tới chỗ đó rồi quăng lưới. “Thiên Kiếp Ngự Bình pháp” chuyển động, bầy cá trong nước không tự chủ được đều bị lưới cá vây lấy rồi bị bắt lại. Lục Tiệm quăng lưới ba lần, lần nào cũng đầy ứ, cá tươi trên bè tràn ra nhảy tanh tách, không ít cá thoát khỏi mép lưới nhảy xuống biển.

Lục Tiệm biết nếu quăng thêm một mẻ lưới nữa thì cái bè gỗ này nhất định sẽ chìm, đành phải quay bè vào bờ. Lục Đại Hải sớm đã cầm sọt cá đứng chờ, thấy bao nhiêu cá tươi như vậy thì mới nhận ra sọt cá quá nhỏ, liền ngẩn ra đó chẳng biết làm thế nào. Lục Tiệm nói:

- Ông tránh ra đi.

Rồi xuống bè, vừa kéo vừa đỡ, cái bè gỗ đó liền bị y bằng bặn nhấc lên vác trên vai, đến trước nhà mới nghiêng bè đổ xuống. Cá tươi trút xuống như mưa thành đồng to như núi trước nhà.

Lục Tiệm cười nói:

- Đủ chưa ông?

Lục Đại Hải xoa xoa tay, liên tục nói:

- Đủ rồi, đủ rồi.

Rồi lại tiến tới nắm cơ bắp vai tay Lục Tiệm, tấm tắc khen ngợi:

- Cháu ngoan, cháu luyện thành bản lĩnh như vậy từ lúc nào thế, làm ta thật sự ngạc nhiên.

Lục Tiệm đỏ mặt lên, ấp úng nói:

- Có chút sức khỏe thì có đáng là gì.

Lục Đại Hải cười nói:

- Sức khỏe cũng tốt, sức khỏe cũng tốt mà.

Rồi ông nhìn cá tươi rói xếp đầy trên mặt đất, lại buồn rầu nói:

- Có cá là tốt, nhưng lại nhiều quá, không biết đựng thế nào bây giờ.

Lục Tiệm nói:

- Cái đó dễ lắm.

Rồi đến gần đó tìm lấy mấy cây trúc chặt về, đan thành hai cái sọt vừa to vừa cao, bỏ cá tươi vào dùng một cây trúc to bằng bắp chân gánh lên, nói:

- Ông nội, cháu vào thành bán cá, ông đợi cháu ở nhà nhé.

Hai sọt cá biển nặng có đến nghìn cân, nhưng Lục Tiệm gánh trên vai lại nhẹ nhàng như không. Lục Đại Hải hết sức kinh ngạc mừng rỡ, vỗ tay khen kỳ. Ông khó khăn lắm gặp lại cháu nên lưu luyến không rời, liền nói:

- Ta đi cùng cháu một đoạn, nếu có cá nhảy ra khỏi giỏ thì còn có người nhặt lại.

Lục Tiệm cười nói:

- Cũng được, đợi chút nữa cháu bán cá thì ông đếm tiền nhé.

Lục Đại Hải mặt mày mừng rỡ, vui vẻ một hồi rồi chợt lại trầm mặt xuống. Lục Tiệm thấy vậy liền hỏi:

- Sao vậy?

Lục Đại Hải nói:

- Cháu ngoan, người có điều không biết. tên “Đại Hoàng Ngư” trong trấn đó càng lúc càng không ra gì, cá đánh bắt về mà không được hăn cho phép thì không được đem bán. Nếu muốn bán thì phải chia cho hăn sáu phần, nếu không thì đầu tiên là cướp cá, sau đó đánh người, độc ác lắm đấy.

- Không sao đâu! - Lục Tiệm cười cười – Hăn mà đòi tiền thì cho hăn là được.

Y nói rồi gánh sọt lên rảo bước đi về phía thành. Lục Đại Hải đi theo một bên chỉ chỉ trỏ trỏ, ríu ra ríu rít kể lại những biến đổi sau khi Lục Tiệm rời đi: người già nhà nào mất đi, con gái nhà nào lấy chồng, nhà nào sinh con, nhà nào mất cháu. Một xón đánh cá nhỏ nhoi vốn cũng là góc trần gian, tất cả vui buồn, sướng khổ, sống chết trên đời đều diễn ra ở đây năm này qua năm khác không ngừng nghỉ chút nào.

Lục Tiệm im lặng lắng nghe, nghe đến chỗ vui, ông nội cười lớn thì y cũng cười lớn, nghe đến chỗ buồn, ông nội thở dài thì y cũng thở dài. Ông cháu hai người mà như một, bộ dạng vẻ mặt chẳng khác gì nhau.

Lục Đại Hải kể một hồi rồi chợt nói:

- Tiệm nhi, cháu đi mất mấy năm, người đã trưởng thành rồi, tuổi cũng lớn rồi. Trước đây ta vẫn lo rằng nhà mình nghèo khó, người ta coi thường

cháu. Nhưng bây giờ với bản lĩnh bắt cá, sức lực cử đỉnh của cháu thì không đầy một năm nhất định sẽ giàu có. Vừa rồi ta đã suy nghĩ kỹ rồi, tuổi cháu không còn nhỏ, cũng phải cưới vợ đi để còn có người nối dõi. Hôm nay bán cá xong, ta sẽ chuẩn bị một phần lễ lớn đến gặp thím Chu ở phía đông xóm một phen, nhờ bà ấy tìm hộ cháu xem có con gái nhà nào bằng lòng thì tìm ngày đến dạm ngõ. Ồ, cháu còn nhớ con gái thứ hai nhà họ Khương ở phía bắc xóm không? Lúc còn nhỏ các người thường cùng nghịch cát, năm nay nó đủ mười bảy tuổi rồi, người tuy nhỏ, lại hơi đen một chút, chân trái cũng hơi thọt, nhưng cháu cũng chẳng phải công tử hào hoa gì, cưới vợ chẳng cần kén chọn quá, chỉ cần biết nuôi con tốt là được rồi...

Ông ta nói đến đó bỗng thấy Lục Tiệm đột nhiên dừng bước, hai mắt ngơ ngẩn nhìn về phía xa xăm.

Lục Đại Hải nhìn theo ánh mắt y thì chỉ thấy cỏ dại bụi cây vây lấy một mảnh tường sập, hoang tàn đổ nát khiến người ta không nỡ nhìn lâu. Lục Đại Hải thở dài nói:

- Ngọn lửa đốt nhà họ Diêu hai ngày mới tắt, trong trang chẳng còn ai sống sót, làm kinh động cả tới Tuần phủ của Sơn Đông, phái đến không ít bộ khoái để điều tra. Bọn họ điều tra suốt mấy tháng ròng vẫn chẳng tìm ra được nguyên nhân thì, đành cho là một trận cướp của Oa khấu. Ồ, hôm đó cháu cũng ở trong trang, có biết đã xảy ra việc gì không?

Lục Tiệm nghe mà như không nghe, chỉ nhìn đồng gạch vụn sau cánh rừng đó mà xuất thần. Cây rừng xanh biếc, cành lá xum xuê, trong rừng như có một bóng ánh xinh đẹp yếu điệu múa kiếm bay lượn, áo trắng như tuyết, quanh người sương phủ mờ hồ giống như được bọc bằng sa mỏng, khoảng khắc cô quay lại nhìn mình khuôn mặt toát lên vẻ đau buồn vô tận.

“Đồ đầu đất... đồ ngốc... đồ đần...” Những tiếng trách móc như lơ lửng bên tai trong như tiếng hoàng oanh. “Giá trị của y không phải là tiền, mà

cái giá trị của y là một tấm lòng chân thật...” Người thiếu nữ nói câu đó khuôn mặt như một đoá mầu đơn trắng muốt cực kỳ sáng đẹp, nước mắt lăn dài như sương mai trên đoá hoa. Cho đến tận giờ này phút này, Lục Tiệm vẫn còn cảm nhận được sự ấm nóng trong những giọt lệ đó.

Gió biển lay cây như than như khóc. Lục Tiệm nghe tiếng gió thì đột nhiên rùng mình ớn lạnh, trong đáy lòng như có điều gì đang chết dần đi, cảm giác cay xè xộc lên khóe mắt, nước mắt giàn giụa chảy ra. Lục Đại Hải bất giác í lên một tiếng, ngạc nhiên nói:

- Cháu khóc gì vậy?

Lục Tiệm gạt lệ, thở dài nói:

- Không có gì, bị gió thổi vào đau mắt thôi ạ.

Hai mắt y đỏ hoe nhưng nét mặt lại rất thản nhiên. Lục Đại Hải không phát hiện được điều gì nên lòng rất buồn bực. Ông thấy Lục Tiệm lại cúi đầu bước đi thì cản lại, nói:

- Việc cưới vợ cháu đã nghe rõ chưa?

Lục Tiệm thở dài nói:

- Ông nội quyết định là được rồi mà.

Lục Đại Hải không đoán ra được ý nghĩ của y, liền nhíu mày nói:

- Nếu không thích nhà họ Khương thì ta nhờ thím Chu đến thôn khác tìm người đẹp hơn cho cháu vậy.

Lục Tiệm nói:

- Đẹp hay xấu, họ gì cũng chẳng quan trọng. Chỉ cần ông nội thích là được rồi.

- Nhảm nhí. – Lục Đại Hải trợn mắt mắng – Có phải cưới vợ cho lão tử ta đâu.

- Tóm lại là thế nào cũng được! – Lục Tiệm buồn rầu thở dài nói – Cho dù cả đời không lấy vợ cũng chẳng sao.

- Nói thế là thế nào? – Lục Đại Hải tức giận nói – Trong ba tội bất hiếu thì không có người nổi dối là tội nặng nhất. Cháu không biết à?

Lục Tiệm nói:

- Vậy thì kiếm người có thể sinh con đi.

Lục Đại Hải vốn nghĩ việc lấy vợ là việc vui mừng, nhưng thấy cháu mình giọng điệu chán nản chẳng có hứng thú gì thì rất buồn bực. Ông cẩn thận nhìn kỹ, thấy Lục Tiệm vẻ mặt ảm đạm, ánh mắt ngơ ngác giống như ba hồn sáu phách chẳng còn trên người nữa. Lục Đại Hải càng cảm thấy khó hiểu, chỉ biết ba năm không gặp, mình và cháu nội đã xa cách nhiều rồi, không còn hiểu được tâm trạng của y nữa. Nghĩ đến đó, ông liền gãi mái tóc bạc lưa thưa hết sức buồn phiền.

Không bao lâu đã vào tới huyện thành. Đến giữa chợ cá, Lục Tiệm mới hạ giỏ xuống, lập tức có sáu, bảy người vây đến. Kẻ đi đầu ăn mặc lòe loẹt, mặt vàng như nghệ, chính là ngư bá “Đại Hoàng Ngư” Hoàng Thái. Hắn trông thấy Lục Tiệm thì cười khẩy nói:

- Lục Đại Hải, thằng cháu của người chưa chết à? Sao lại sống lại thế?

Hắn oai phong đã lâu, Lục Đại Hải sợ sệt cười cầu tài nói:

- Hoàng gia, đều là lão già này sai trái cả. Nó có việc nên đi đã mấy năm, vừa rồi mới trở về. Chỉ trách thím Lâm không báo giúp cho lão đây nên mới sinh ra một chút hiểu lầm thôi.

Đại Hoàng Ngư cười nhạt, nói:

- Không báo đã bỏ đi, chắc là đã làm ra việc gì xấu xa rồi. Thằng thỏ đế nhà họ Lục, có phải vậy không?

Năm xưa hăn bị Lục Tiệm đánh cho một đòn gánh, tuy nói là đã báo thù nhưng đột ngột nhớ lại thì vẫn cảm thấy hổ thẹn tức giận, nên nhắc lại không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng Lục Tiệm chỉ cười cười, nói:

- Khỏi cần quan tâm. Mời Hoàng gia tránh ra, đừng cản ta bán hàng.

Lục Đại Hải nghe vậy thì kinh hãi, kéo tay áo Lục Tiệm định lên tiếng nhưng chợt thấy Lục Tiệm đưa mắt sang khê lắc đầu thì bất giác lời định nói ra lại nuốt vào trong bụng, lòng cực kỳ lo lắng.

Đại Hoàng Ngư mắt không chớp dò xét Lục Tiệm một lúc, thấy vẻ mặt y thản nhiên không kiêu ngạo cũng không sợ sệt thì trong lòng cảm thấy không vui, hăn cười khà khà nói:

- Thằng thỏ đế, mấy năm nay người không bán cá nên chẳng biết quy định gì cả sao? Cũng được, ngày thường trước mặt Hoàng gia của người, Lục Đại Hải chẳng khác gì một con chó ngoan ngoãn nghe lời, chuyên liếm nước bọt cho lão tử ta đây. Ha ha, nể mặt ông nội người, Hoàng gia ta không lảm chuyện với loại chó con như người nữa. Hai sọt cá đó lão tử thu lấy, trả mỗi xu mười con là thỏa đáng rồi. Ô Thường, Trần Tam, các người đếm cá đi.

Lục Đại Hải nóng ruột vội nói:

- Hoàng gia, Hoàng gia, có gì thương lượng. Ngài xem số cá này vừa tươi vừa béo, bắt về cũng không dễ dàng...

Đại Hoàng Ngư ngửa mặt nhìn trời a a cười nhạt, mặc kệ cho Lục Đại Hải lay lục vẫn không thèm để ý. Lục Tiệm bỗng đưa tay ra đỡ Lục Đại Hải lên, thân nhiên nói:

- Ông nội, không sao đâu, cứ để chúng đếm đi.

Y tỏ vẻ bình thân thì ngược lại Đại Hoàng Ngư bị bất ngờ, hân hi hi cười nói:

- Đồ chó con nói thật chẳng? Hề hề, Hoàng gia mấy ngày nay không đánh người, năm dăm cũng ngứa ngáy rồi đấy. Người còn dám nhìn lão tử như thế nữa thì cẩn thận ta cho một quyền làm mặt người nở hoa luôn.

Lúc này hai tên tay sai vừa đếm cá vừa khen cá tươi ngon to đẹp. Phải biết rằng lúc đó quan phủ ra lệnh cấm đi biển, khóa hết thuyền bè không cho xuống biển. Ngư dân không có thuyền đi xa, chỉ biết quăng lưới ven bờ nên rất khó có thể kiếm được nhiều cá tươi như vậy. Vật gì hiếm thì trở thành quý, vì vậy cá biển ít đi lại trở thành vật phẩm quý giá khiến bọn ác bá tranh nhau cướp đoạt. Đại Hoàng Ngư nghe bọn thủ hạ báo số lượng thì trong lòng rất khoan khoái, thầm tính toán xem nếu chuyển cho hàng cá bán ra thì có thể thu được bao nhiêu ngân lượng. Không bao lâu cá đã đếm xong, cộng lại là hai trăm bốn mươi ba con. Lão già có vẻ là kế toán bên cạnh Đại Hoàng Ngư liền lấy ra hai mươi bốn văn tiền ném đến trước mặt Lục Tiệm, cười nhạt nói: <

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Liễu Âm Hoa Minh

Lục Tiệm đi cả ngày lẫn đêm, trên đường thấy dân bị nạn như nước thủy triều tràn vào địa phận Sơn Đông, bất cứ lúc nào cũng có thể thấy người đói bán đất bán nhà hoặc là bán vợ bán con, đau thương thảm thiết không chịu đựng nổi. Lục Tiệm cứu giúp suốt dọc đường nên ngân lượng trên người chớp mắt đã cạn sạch, y nhìn tình trạng thê thảm của dân bị nạn mà lòng đau như cắt. Đến địa giới Hoài Dương, các thương nhân buôn muối theo lệnh của chủ nhân chiếc nhẫn thần tài đã ra sức cứu trợ thiên tai, vì vậy tình trạng có tốt hơn một chút, nhưng có thể duy trì được bao lâu thì khó mà biết được.

Trên đường đi Lục Tiệm cảm thấy rõ có lòng mà không đủ sức, bất giác thầm nghĩ: “Nếu có cách nào khiến cho trong thiên hạ không có chiến tranh đói khát, nam làm ruộng nữ dệt vải, sản xuất buôn bán thuận lợi, người với người hòa thuận, kính trọng yêu thương lẫn nhau thì tốt biết bao.” Y tận mắt thấy cảnh hoang tàn loạn lạc của thế gian thì trong mơ hồ đã xuất hiện ý nghĩ về một thiên hạ thống nhất đại đồng. Chỉ có điều ý nghĩ đó từ xưa đến nay đã làm khổ vô số người thông minh, kẻ có chí mà trước sau vẫn chẳng thể trở thành sự thật. Cho dù Lục Tiệm có thần thông Hắc Thiên, thần lực Kim Cương mà đối mặt với ý nguyện vĩ đại như vậy cũng chỉ có thể tưởng tượng một phen rồi thôi.

Một ngày nọ y đến được Nam Kinh, liền hỏi thăm về “Đắc Nhất sơn trang” thì được biết nó nằm ở phía nam thành Nam Kinh. Lục Tiệm rảo bước tìm đến, chỉ thấy trâu ngựa, sinh lễ, rượu thịt, nhạc cụ chờ đầy trên

đường, rất nhiều nam nữ quần áo đẹp đẽ, cười cười nói nói túm năm tụm ba cũng đi về phía “Đắc Nhất sơn trang”. Lục Tiệm thấy vậy thì ngạc nhiên, y bỗng cảm thấy khát liền đến quán trà ven đường uống trà. Bỗng nghe có người lớn tiếng nói chuyện, y đưa mắt nhìn sang thì thấy hai nam tử chờ rượu cũng đang uống trà nói chuyện trong quán.

Người lớn tuổi trong bọn họ nói:

- Vị Trầm thiếu gia đó đúng là có khí thế. Hôm trước phái người đến quán chúng ta, chỉ nói “một trăm vò rượu, chưa đủ một trăm năm thì không lấy, lúc lấy sẽ kiểm tra năm tháng ghi trên nắp vò, thiếu dù chỉ một năm sẽ đập nát quán nhà người ra.”

Người ít tuổi hơn cười nhạt nói:

- Hẳn là kẻ đầu sỏ ở Nam Kinh, ai dám trêu vào hắn. Lần này cưới vợ cả, bao nhiêu rượu ngon trong thành Nam Kinh đều bị hắn vét sạch rồi, lần sau cưới vợ lẽ để xem hắn còn kiếm đâu ra mà uống chứ? Nghe nói hắn còn điều thêm mấy chục con ngựa nhanh để trong vòng năm ngày mời mấy chục đầu bếp có tiếng từ kinh thành, Dương Châu, Tây An, Tế Nam về. Lại còn mời mấy gánh hát Côn Sơn, ngay cả ban nhạc trong phủ Lỗ vương cũng bị hắn mời về. Còn đèn hoa vải gấm, vàng bạc châu báu thì càng khiến người ta hoa mắt hơn. Hừ, bày vẽ lớn lao như vậy không tốn cả mười vạn lượng bạc thì làm sao đủ được.

- Đúng là ác độc. – Người lớn tuổi hơn thở dài nói – Đang lúc đói kém, người nghèo chết đói không biết bao nhiêu mà kể, còn tên họ Trầm đó cưới vợ lại ném đến mười vạn lượng bạc. Chẳng lẽ vợ nhà người khác đều bằng xương bằng thịt, còn vợ hắn thì làm bằng vàng khối chắc?

Người ít tuổi hơn cười nói:

- Không phải làm bằng vàng khối nhưng cũng chẳng khác nhiều lắm đâu. Những người đã gặp cô ta đều kể đúng là người như tiên giáng trần,

trông thấy rồi thì ngay cả năm mơ cũng nghĩ đến.

Người lớn tuổi nói:

- Là con gái nhà ai vậy?

Người ít tuổi nói:

- Không biết gia đình thế nào, chỉ nghe nói cô ta là sư muội gì đó, họ, họ gì nhỉ. Đúng rồi, họ Diêu, kẻ hầu người hạ khi nói chuyện bên ngoài đều gọi cô ta là Diêu tiểu thư, nói là cô ta không chỉ người xinh đẹp mà đầu óc cũng thông minh, là nữ Trương Lương, nữ Gia Cát, rất xứng đôi với Trầm thiếu gia.

Hắn nói tới đó thì bỗng nghe xoảng một tiếng. Hai người đưa mắt nhìn, chỉ thấy một thanh niên ăn mặc như nông dân, vẻ mặt sững sờ đang ngẩn ra ngồi gần đó, chén trà đã rơi vỡ tan dưới chân y. Người bán trà nhảy dựng lên, tức giận nói:

- Tên kia, người uống trà thì cứ uống, đang yên đang lành tại sao lại làm vỡ chén của ta? Bồi thường đi, bồi thường đi...

Nói rồi túm chặt áo người nhỏ tuổi kia, nhưng y vẫn để mặc hắn giật lắc không hề nói gì, cũng không hề động đậy.

Người chở rượu lớn tuổi thấy vậy khó chịu liền quát lên:

- Thời kỳ đói khổ loạn lạc, cần gì phải hành hạ người ta như thế. Chàng trai này chắc là cũng tránh nạn đói mà đến đây, uống một chén trà mà cũng bị con chó nhà người coi thường à.

Người bán trà biến sắc mặt, đang định chửi lại thì người lớn tuổi lại phì một tiếng, lấy ra một văn tiền ném qua. Người bán trà đón lấy, vẻ mặt cũng dịu lại, hậm hực nói:

- Một tên làm thuê chở rượu mà có gì ghê gớm chứ?

Người ít tuổi cũng trách móc:

- Bản thân mình không có tiền mà còn giả bộ người tốt gì chứ?

Người lớn tuổi thấy chàng trai kia hồn vía như ở tận đâu, vẫn không nói gì thì bất giác trong lòng bức bối: “Người này chẳng lẽ là đồ ngốc, ta giúp hắn mà sao chẳng nói lấy một lời cảm ơn.” Hắn bất giác hừ một tiếng, uống cạn chén trà rồi cùng người ít tuổi đánh xe bỏ đi.

Ánh mặt trời như nước lắng lặng đổ về tây, bóng người cũng chậm chậm di chuyển theo ánh nắng mà từ dài biến thành ngắn, rồi từ ngắn lại trở thành dài. Vạn vật không ngừng biến hóa, nhưng Lục Tiệm lại quên mất bản thân mình đang ở đâu, lúc nào. Trên con đường trước mặt có người mừng kẻ vui, huyên náo rộn rã; có hồng có xanh, sắc màu rực rỡ, nhưng trong Lục Tiệm tất cả màu sắc đều trở thành xám xịt mông lung, còn bên tai y tiếng trống tiếng chiêng cũng chỉ là tiếng cười nhạo của người đời.

Đột nhiên Lục Tiệm bắt đầu căm giận chính mình, hận bản thân mình tại sao không mù không điếc. Nếu điếc rồi thì sẽ không phải nghe những việc đau lòng đó, nếu mù rồi thì sẽ không phải không cần phải nhìn những con người đáng ghét đó. Y muốn khóc to lên mà lại không khóc nổi, muốn buông tiếng kêu dài mà lại chẳng có chút sức lực nào. Hắc Thiên thư gì, Đại Kim Cương thần lực gì thì giờ này nơi này cũng đều hóa thành hư ảo, cho dù có vô địch thiên hạ thì cũng chẳng địch nổi con tim.

- Này. – Người bán trà vỗ vai Lục Tiệm, lớn tiếng nói – Trầm thiếu gia mở tiệc rượu mừng lễ cưới, chiêu đãi tất cả mọi người, ta phải đi dự tiệc rồi.

Hắn thấy Lục Tiệm vẫn bất động thì trong lòng chán ghét, lại vỗ y một cái cao giọng nói:

- Đóng cửa hàng rồi, còn chưa đi à?

Hắn vừa dứt lời thì bỗng thấy thân thể Lục Tiệm rung lên rồi y ôm mặt quỵ xuống, hai vai run rẩy, nước mắt trào ra như suối qua các khe ngón tay, miệng phát ra tiếng nấc nghẹn ngào.

Người bán trà chẳng hiểu gì cả, không nhìn được liền phì một tiếng mắng:

- Thì ra là một tên điên thối tha, đúng là xúi quẩy thật.

Hắn liền nảy lòng độc ác, hung dữ đá Lục Tiệm một cái. Thân mình Lục Tiệm đổ nhào về phía trước, mặt úp xuống đất bùn.

- Đồ điên, đồ điên.

Tên bán trà miệng lớn tiếng chửi, lại đá mạnh Lục Tiệm mấy cước. Lục Tiệm bị lăn đi tới một cái hố bùn lầy bên cạnh quán trà. Đó vốn là để chỗ trút nước bẩn và để khách uống trà tiểu tiện. Lục Tiệm vừa lăn vào thì chất bẩn bám đầy lên mặt, nhưng y không nhận ra được, vẫn gục người buông tiếng khóc lớn.

Ngày thường tên bán trà bị người ta khinh miệt đủ điều, ít khi được khinh miệt người khác như hôm nay nên trong lòng vô cùng sung sướng. Hắn thấy bộ dạng bẩn thỉu của Lục Tiệm thì không nhìn được ha ha cười lớn rồi lại đá y hai cước, sau đó mới quay người lại đóng cửa quán, lắc lư ngâm nga đi về phía “Đắc Nhất sơn trang”. Mùi thối mùi thiu xộc vào mũi, Lục Tiệm dần tỉnh lại một chút, y ngẩng ra một lúc rồi chợt cảm thấy bốn phía trở nên im ắng, liền cố gắng bò dậy quay đầu nhìn bốn phía, thấy trên đường đã vắng tanh chẳng còn ai đi lại, ở rất xa thì truyền tới tiếng đàn sáo.

Lục Tiệm lão đảo đi mấy bước, chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, da thịt trên mặt co rút nhăn nhó không tự khống chế được.

“Đến hay không đến?” Lục Tiệm đứng giữa đường lớn, trong lòng hết sức trống rỗng, “nếu không đi thì ông nội sẽ sao đây. Ninh Bất Không nói được là làm được, ta đã mất đi A Tình rồi, chẳng lẽ còn mất cả ông nội nữa ư?” Nghĩ đến đó, y liền lấy tay áo lau sạch bùn đất trên mặt rồi cố gắng lấy lại tinh thần đi về phía sơn trang.

Càng đến gần nơi náo nhiệt đó thì bước chân của Lục Tiệm càng nặng nề. Hai bên đường phong cảnh đẹp đẽ, núi xanh mây cuộn, khói biếc nước trong, giống như hai hàng lông mày xanh mượt uốn lượn chạy ra xa, xa xa khói trôi lững lờ giống như một giọt lệ bạc chốc lát đã bay đến bao phủ lấy người Lục Tiệm, sự đau thương từng chút từng chút một thấm vào tận xương.

Lúc này bỗng nghe có tiếng vó ngựa rồi có người cười nhạt nói:

- Lại thêm một kẻ đến xin ăn nữa. Thiếu gia cũng thật là, mở tiệc mừng lễ cưới gì gì, làm việc tốt vợ vẫn gì chứ, tự nhiên lại nuôi béo bọn thối tha đòi ăn này.

Lục Tiệm quay đầu nhìn, chỉ thấy hai con ngựa tốt phóng nhanh tới, một trong hai người cưỡi ngựa chính là tên thủ hạ thân cận của Trầm Tú là Tôn Quý. Hắn liếc mắt nhìn Lục Tiệm, khóe miệng đầy vẻ chế nhạo. Còn một người cưỡi ngựa khác a a cười nói:

- Người lại không biết rồi. Thiếu gia làm những việc đó chỉ là để lừa phu nhân vui lòng mà thôi. Hơn nữa lần này đầu cơ lương thực, chẳng phải thiếu gia đã ăn đậm một phen ư? Mấy trăm mâm thức ăn chỉ nhỏ như cái lông trâu thôi.

Nhưng Tôn Quý lại trầm mặt quát lên:

- Lưu Vinh, người nói lăng nhăng gì thế, ai nói là thiếu gia đầu cơ lương thực hả?

Lưu Vinh biến sắc mặt, hẩn nhìn nhìn Lục Tiệm rồi ánh mắt chợt lộ ra ý định giết người, vung cái roi dài lên cuốn tới cổ Lục Tiệm. Không ngờ vừa quất tới nửa chừng thì có một cái roi khác bay tới cản lại. Lưu Vinh quay đầu giật mình nói:

- Tôn Quý, người cản ta làm gì?

Tôn Quý lạnh nhạt nói:

- Hôm nay là ngày vui lớn của thiếu gia, không thể để đổ máu. Chắc là tên ăn mày thối tha này cũng chẳng hiểu biết gì đâu.

Mặt Lưu Vinh lộ vẻ ngượng ngùng, liền hừ một tiếng vung roi quất ngựa chạy đi mất. Tôn Quý nhìn Lục Tiệm, thấy vẻ mặt ngơ ngẩn của y thì bất giác cười lên khùng khục rồi quất ngựa đuổi theo Lưu Vinh.

Bất giác sóng lòng Lục Tiệm nổi lên cuộn cuộn: “Nạn đói thế này mà Trầm Tú vẫn còn đầu cơ lương thực, đúng là đã mất hết cả lương tâm. Càng đáng hận là hẩn còn lừa dối mẹ ruột, tỏ vẻ nhân nghĩa. Kẻ xấu xa như vậy sao có thể lấy A Tình được...” Y nghĩ tới đó thì bất giác lòng đau như cắt.

Đi được gần một dặm thì xa xa đã thấy phía trước có một trang viên dựa vào núi xanh, được rừng cây bao bọc, tường trắng như phấn quanh co uốn lượn. Đến gần trông thấy phía trước trang viên đang rất náo động, đặt ba trăm bàn tiệc mừng. Người dân tranh nhau ngồi quanh đó ăn bánh hẩm cháo loãng, sau lưng còn có không ít người đang chờ đợi, người phía trước ăn xong là có người nối tiếp ngay.

Lục Tiệm thầm nghĩ: “Đây mà là tiệc mừng cưới ư?” Y xuyên qua đám người vào đến cửa trang viên liền bị giữ lại, quát:

- Đồ ăn mày thối tha, đứng chờ đi. Trong trang viên chỉ tiếp khách quý, không được mời thì không thể vào.

Lục Tiệm nhú mày ngược mắt nhìn lên, thấy cửa trang viên to lớn, cột bên trái viết “Thiên đắc nhất tắc thanh” (tạm dịch: được trời thì trong sáng), cột bên phải viết: “Địa đắc nhất tắc ninh” (tạm dịch: được đất thì yên bình), còn phía trên cửa viết bốn chữ “Tứ hải đạm nhiên” (tạm dịch: bốn biển phẳng lặng)

Lục Tiệm còn đang do dự có tiến vào hay không thì bỗng nghe trong trang viên có tiếng chiêm tiếng trống, tiếng người xôn xao. Y không hiểu đã xảy ra việc gì, bỗng thấy Lưu Vinh đi ra khỏi cửa trang viên, lớn tiếng nói:

- Vừa rồi Hồ tổng đốc đã nhận được thánh chỉ, Trầm Tú Trầm công tử có công cứu đói nên đặc biệt thưởng cho một bình ngự tửu, năm mươi lạng bạc trắng, được làm quan ngũ phẩm. Trầm công tử chia vui với dân chúng, ai có mặt ở đây đều được thưởng cho một cái bánh bao trắng và hai bát cháo.

Mọi người vô cùng mừng rỡ, đồng loại quỳ xuống vái về phía trong trang, chúc thiếu gia nhà họ Trầm đông con nhiều cháu, phúc thọ muôn đời. Trong trang viên nhất thời tiếng oang oang không ngớt, toàn là lời phỉnh nịnh a dua. Lưu Vinh nhìn lướt dân chúng, vẻ mặt vừa đắc ý vừa có mấy phần khinh miệt. Hắn bỗng nghe trong trang viên vang lên tiếng pháo nổ thì bất giác mừng rỡ nói:

- Đón cô dâu rồi.

Liền quay người vào trang viên.

Lục Tiệm nghe vậy thì nóng nảy ráo bước tiến vào. Mấy tên giữ cửa giơ tay định chặn, Lục Tiệm chỉ lắc mình là thân thể như đã hóa thành không khí, xuyên qua những kẻ chặn đường vào bên trong trang viên. Đám giữ cửa vừa kinh hãi vừa tức giận, đồng thanh gầm lên:

- Thằng ăn mày thối tha, chạy đâu?

Rồi thi nhau lao tới bắt Lục Tiệm, không ngờ Lục Tiệm triển khai thân pháp ra, ở trong đám người mà như cá trong nước, chỉ uốn người một cái là những người xung quanh đều không tự điều khiển được thân mình, tự động tránh ra thành một con đường cho y đi qua. Sau khi Lục Tiệm vượt qua thì đám người lại hợp lại, ngăn bọn canh cửa đuổi theo.

Vào đến trước đám đông, Lục Tiệm đưa mắt nhìn thì thấy Trầm Tú mặc đồ lễ, châu ngọc đầy mình, dương dương đắc ý, tay cầm lụa đỏ đỡ cô dâu mới. Cô dâu mới kia đầu phủ khăn hồng cực kỳ rực rỡ, hai bàn tay trắng muốt nắm chặt một nửa dải lụa đỏ, bước chân yếu điệu, dáng dấp động lòng người.

Lục Tiệm trông thấy thân hình cô gái đó thì trái tim run lên, nước mắt mờ ảo, cổ họng đắng nghét. Đưa mắt nhìn quanh thì lễ đường long trọng vô cùng, vợ chồng Trầm Chu Hư ngồi dưới chữ Hỉ lớn đỏ chói. Trầm Chu Hư vẫn mặc áo xanh, vẻ mặt bình thản không rõ mừng giận. Thương Thanh Ảnh vẻ mặt giản dị, mình mặc lễ phục, mày liễu mắt hạnh, da trắng như ngọc, dáng vẻ nghiêm trang nhưng hơn hẳn đám nha hoàn, phụ nữ trong phòng, khiến cho khách khứa trong phòng thi nhau suy đoán xem nếu cô dâu mới mà bỏ khăn che mặt ra thì mẹ chồng với con dâu ai đẹp hơn ai.

Thương Thanh Ảnh trông thấy con yêu thì vẻ mừng rỡ lộ ra ngoài mặt, thấy con mình anh tuấn đẹp đẽ, nam tử trên thế gian không ai bằng được. Bà lại nghĩ rằng con mình cưới vợ rồi thì sẽ không quyến luyến với mình như trước nữa thì bất giác có chút thất vọng mất mát. Trong lúc đang hoảng hốt thì đã nghe người chủ trì hôn lễ cất giọng bảo đôi vợ chồng mới trước vái trời đất, sau vái cha mẹ. Thương Thanh Ảnh thấy Trầm Tú vái xuống thì sợ làm đau cái chân bị thương của hắn nên hai đầu gối của Trầm Tú vừa chạm đất thì bà đã đỡ hắn đứng lên, vuốt tóc Trầm Tú khẽ giọng nói:

- Con trai ngoan, lấy vợ rồi phải đối xử tốt với người ta đấy.

Trầm Tú cười nói:

- Mẹ, cái đó còn chờ mẹ nói ư? Con không chỉ đối xử tốt với nàng mà còn hiếu thảo với cha mẹ gấp bội.

Lòng Thương Thanh Ảnh rồi loạn, mắt hơi đỏ lên, bèn liên tục nói để giấu sự bối rối:

- Con trai ngoan, con trai ngoan.

Trầm Tú trong lòng đặc ý đưa mắt nhìn Trầm Chu Hư, nhưng thấy ông ta liếc mắt nhìn mình, khóe miệng vẫn có nụ cười nhạt. Trầm Tú bất giác nóng cả mặt. Lại nghe người chủ lễ hô:

- Vợ chồng vái nhau.

Thì liền vội ổn định tâm thần, cùng với vợ mới vái xuống. Rồi nghe người chủ lễ hô:

- Cùng vào động phòng.

Hắn biết việc lớn đã xong, bất giác trong lòng ngứa ngáy, mừng rỡ điên cuồng, liền đỡ người vợ mới định đi vào thì bỗng nghe có người lớn tiếng kêu lên:

- A Tình, cô không thể cưới hắn được.

Trầm Tú quay đầu nhìn, chỉ thấy một người mình đầy bùn đất giống như kẻ ăn mày, nhưng thân pháp thì lại nhanh hơn điện, đang chạy thẳng vào phòng làm lễ. Mấy tên người hầu xông lên cản lại đều bị y xô một cái, liền như điều giấy bắn văng ra. Trầm Tú hơi ngẩn ra thì người đó đã xông vào trong phòng. Trong phòng có cao thủ của Thiên bộ, họ thấy vậy thì đồng loạt xông lên, mấy chục quyền cước đánh dồn về phía người kia. Người kia như chẳng hề phát hiện ra, quyền cước đến sát người mới uốn mình một cái, trên người như đổ thêm một lớp mỡ trơn nhẵn, quyền cước chạm vào không truyền được lực, đều trượt ra khỏi người y. Người của Thiên bộ đánh

trượt đều lộ sơ hở trên người, người kia tay huých vai xô, đánh vào những chỗ không phòng bị. Nhất thời tiếng rên rĩ vang lên không ngớt, đệ tử Thiên bộ thi nhau ngã lăn ra. Bóng xám chớp lên trong bóng người, đã đến trước mặt Trầm Tú.

Trầm Tú kinh hãi vùng chường định đánh, không ngờ người kia lộn mình vượt qua trên đầu hăn. Quyền cước của Trầm Tú đánh trượt thì vội vàng khom người xuống ra sức quay lại, không ngờ người kia còn ở trên không thì đã tung chân ra nhẹ nhàng điểm vào chữ Hỉ lớn đỏ chót đó. Lúc Trầm Tú quay người lại thì y đã chuyển hướng trên không, lại đến sau lưng Trầm Tú. Trầm Tú không kịp nghĩ gì thì người đó bỗng hất đầu gối ra trên không trúng vào huyệt “Chí Dương” sau lưng hăn. Rầm một tiếng, cả người Trầm Tú tê dại, như một tảng thịt quy xuống dưới chân người kia.

Người này xông vào rất nhanh, như chỗ không người, xung quanh chẳng ai kịp định thần, chỉ đến khi chú rể bị người đánh ngã thì mới kinh hoàng náo loạn cả lên. Lại thấy người kia quần áo rách nát, hai dòng nước mắt không ngừng tuôn rơi tạo thành hai vệt dài trên khuôn mặt đen xì bùn đất, thân thể thì không ngừng run lên, rồi y chột hai tay ôm đầu hướng về phía cô dâu khóc lớn mấy tiếng, bỗng đập đầu xuống đất kêu lên binh binh, miệng thì nghẹn ngào ầm ớ gì đó như đang gọi tên ai. Những người khách đứng gần lờ mờ nghe được hai tiếng “A Tình” đều vô cùng kinh ngạc. Cô dâu thì giống như khiếp sợ đến ngẩn ra, đứng sững như tượng gỗ chẳng hề động đậy. Tình hình đó cực kỳ quái dị, mọi người đã ngạc nhiên mà còn sợ tên ăn mày kia võ công lợi hại nên chẳng ai dám xông tới.

Người kia chính là Lục Tiệm, y thấy hôn lễ đã xong, tiến vào động phòng thì không biết vì sao máu nóng bốc lên đầu, quên hết mọi thứ xông vào lễ đường. Có điều khi y thật sự gặp Diêu Tình thì lại chẳng biết phải nói gì, khóc xong mấy tiếng thì không chịu đựng nổi nữa, chỉ còn cách đập đầu xuống đất để hóa giải sự phần nộ tràn ngập trong lòng.

Trong lúc đang đau khổ thì bỗng có tiếng gió vang lên, Lục Tiệm cho rằng cao thủ Thiên bộ tấn công lên nên trong lòng tức giận định đánh lại. Nhưng y ngược đầu lên thì lại giật mình, chỉ thấy Thương Thanh Ảnh mặt trắng bệch, hai mắt trợn tròn đang vung tay ra đánh tới. Điều này cả chủ lẫn khách đều không ngờ tới. Trầm Chu Hư nhận ra Lục Tiệm, lại sợ thần thông của y lợi hại nên không dám ra tay, chỉ suy nghĩ trong đầu tìm cách đối phó. Không ngờ Thương Thanh Ảnh thương con yêu nên không kể gì cả cứ lao vào Lục Tiệm. Trầm Chu Hư không kịp ngăn cản thì kinh hãi tuyệt vọng, ông ta biết Lục Tiệm giơ chân nhắc tay đều có uy lực hùng mạnh, vợ mình yếu ớt không biết võ thì nhất định không chống lại được một cái đẩy nhẹ của Đại Kim Cương thần lực.

Trong phòng ai nấy đều nín thở, lặng lẽ không chút tiếng động, chợt nghe một tiếng “bốp” vang lên, Thương Thanh Ảnh đã tát Lục Tiệm một cái. Lục Tiệm bất giác sững người, những người xung quanh lại càng kinh hãi nhìn hai người, trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Thương Thanh Ảnh bỗng nghiêng răng quát lên:

- Còn không tránh ra à?

Rồi lại vung tay trái tát lên má phải Lục Tiệm. Lục Tiệm như không nhận ra, vẫn ngơ ngẩn nhìn Thương Thanh Ảnh như đã hóa điên.

- Tránh ra.

Thương Thanh Ảnh đẩy Lục Tiệm nhưng chỉ như chuồn chuồn lay cật, chẳng nhúc nhích tí nào. Bà thấy Trầm Tú nằm trên mặt đất không biết sống chết thế nào thì trong lòng nóng nảy, hai tay cùng vung lên đánh xuống đầu xuống vai y. Nhưng Lục Tiệm trước sau vẫn bất động, đã không đánh lại mà cũng chẳng cản đỡ.

Thương Thanh Ảnh vốn yếu ớt nên đánh gần mười quyền đã thở hồng hộc, cả người nhũn ra, không nhịn được liền mắng:

- Người thật là đáng ghét, tại sao lại bắt nạt Tú nhi của ta. Người, người mà còn không tránh ra thì ta, ta sẽ liều mạng với người.

Bà nói rồi cúi đầu định húc vào Lục Tiệm. Lục Tiệm đành phải đứng dậy đưa tay ra đỡ, nhưng bị Thương Thanh Ảnh phất tay áo đẩy ra, rồi cũng không thèm nhìn Lục Tiệm lấy một cái mà quay người đỡ Trầm Tú lên. Bà thấy mũi hần sưng vù, miệng bị rách một vết máu tuôn như suối thì lòng đau như dao cắt, liền chụp một chén trà trên bàn hắt vào mặt Lục Tiệm. Nước trà tẩy trôi vết bẩn làm lộ ra khuôn mặt thật của Lục Tiệm. Thương Thanh Ảnh nhận ra y, liền í lên một tiếng tức giận nói:

- Được lắm, thì ra là người. Sớm biết thế này thì lần trước đem người đến gặp quan phủ rồi.

Lục Tiệm không biết vì sao mà mỗi lần gặp phải ánh mắt của người đàn bà này thì khí thế đều bay biến mất sách, không làm sao chống đỡ được. Y nghe bà truy hỏi thì vô cớ mắt đỏ hoe, thấp giọng nói:

- Trầm phu nhân, xin lỗi. Tôi cũng biết là không đúng, có điều, có điều thấy A Tình cưới người khác thì trong lòng tôi lại đau khổ hận không chết đi được còn hơn.

Thương Thanh Ảnh lúc đầu chỉ có tức giận nhưng thấy vẻ mặt Lục Tiệm khổ sở như vậy, hiển nhiên đã gặp phải việc rất đau lòng thì bất giác trong lòng mềm ra, liền quay đầu lại hỏi:

- Tú nhi, con nhận ra y không?

Trầm Tú mặt xám như tro trốn sau lưng Thương Thanh Ảnh, hần nghe vậy thì vội nói:

- Con biết y. Y cũng giống như con, đều yêu thích Diêu sư muội, nhưng cuối cùng người sư muội yêu là con. Người này không chịu chấp nhận nên tìm đến gây sự.

Lúc này Thương Thanh Ảnh mới biết Lục Tiệm cũng bị tình làm khổ, thảo nào mà đau buồn đến mức này. Bà nghĩ vậy thì cảm thấy đồng tình, liền cười khổ nói:

- Chẳng lẽ người không hiểu ư? Tình cảm là thứ không thể ép buộc được. Diêu cô nương chỉ có một mình, làm sao gả cho hai người được. Cô ấy đã chọn Tú nhi thì sẽ đầu bạc răng long với nó. Người có đau lòng hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì. Ta khuyên người sớm đi đi, nếu không quan sai mà đến thì phiền đấy.

- Không được. – Lục Tiệm lắc đầu nói – Con trai bà mặt người dạ thú, tôi không thể để A Tình lấy hấn được.

- Câm miệng. – Mặt ngọc của Thương Thanh Ảnh đỏ bừng lên, rít giọng nói – Người ghen ghét với Tú nhi cũng được, nhưng ngậm máu phun người như vậy thật là vô liêm sỉ.

Lục Tiệm nói:

- Tôi đâu có ngậm máu phun người...

Y đưa tay chỉ Trầm Tú, định thần lớn tiếng nói:

- Hấn giết người già, dụ dỗ ni cô, nhân dịp năm đói kém để đầu cơ lương thực mua rẻ bán đắt, hại chết vô số dân thường...

Trong phòng liên nhao nhao lên, mọi người thì nhau lắc đầu. Thương Thanh Ảnh càng cảm thấy Lục Tiệm gian xảo đáng ghét vô cùng, còn chút cảm tình cũng đều biến mất cả, liền lớn tiếng nói:

- Người muốn bồi nhọ Tú nhi thì cũng phải tìm lý do tử tế. Người nói nó giết người già ư, thật là nhảm nhí. Tú nhi ngày thường rất kính trọng người lớn tuổi, gặp người già cả bao giờ cũng cho tiền cho bạc. Còn dụ dỗ ni cô thì cũng cực kỳ vô lý. Tú nhi một lòng mê mẩn Diêu cô nương, ai mà

chẳng biết. Còn đầu cơ lương thực ư, lại càng không đúng. Người nhìn ngoài trang viên xem, trong lúc bận rộn cười hỏi mà Tú nhi cũng không quên cứu giúp người đói, khắp vòm trời này mấy ai bằng được...

Lục Tiệm nói:

- Hãn, hãn...

Y không giỏi nói năng nên nhất thời không biết giải thích thế nào, chỉ mặt đỏ tía tai lên. Trầm Tú thấy vậy thì lá gan cũng lớn thêm một ít, liền cao giọng nói:

- Không sai. Họ Lục kia, người bồi nhọ ta, có bằng chứng gì không...

Thương Thanh Ảnh nghe vậy thì quay đầu nhìn hãn, ánh mắt lộ vẻ yêu thương rồi lại nhìn Lục Tiệm, lạnh nhạt nói:

- Đúng vậy, người có bằng chứng gì không? Trên đầu ba thước có thần linh, những lời vô cớ như vậy sao người có thể nói ra được chứ?

Lục Tiệm biết rõ tội lỗi của Trầm Tú nhưng nói đến chứng cứ thì lại chẳng có chút gì, cho dù y bức tức nhưng cũng không biết làm thế nào, nóng nảy hận muốn móc tim ra được. Lục Tiệm thấy Trầm Tú lộ nụ cười quỷ quyệt thì trong lòng lại càng tức giận, quát lên:

- Họ Trầm kia, người còn dám giả dối ư. Nếu không khai thật ra thì ta, ta sẽ cho người biết tay.

Trầm Tú kinh hãi rút lại, Thương Thanh Ảnh liền lấy thân mình che chắn cho hãn rồi trừng mắt nhìn Lục Tiệm, mặt toát ra vẻ cực kỳ dứt khoát. Lục Tiệm vốn định dùng võ nhưng thấy tình hình đó thì lại rất do dự. Lúc này bỗng nghe Trầm Chu Hư từ từ nói:

- Mọi việc trên đời đều không thoát khỏi chữ lý. Lục đạo hữu, người là truyền nhân Kim Cương môn, là cao thủ thời nay. Kim Cương môn tuy là cửa Phật nhưng các đời tổ sư đều làm việc cứu người, đạo đức uyên thâm, chưa từng làm loạn bao giờ. Hôm nay người xông vào hôn lễ, cướp vợ của người khác, lại cố tình bôi nhọ người ta, muốn gì làm nấy chẳng quan tâm đến chữ lý. Các đời tổ sư Kim Cương môn dưới đất mà biết thì chẳng hiểu sẽ nghĩ thế nào.

Lục Tiệm ngẩn ra, lớn tiếng nói:

- Trầm tiên sinh, ông nói vậy sai rồi. Những việc Trầm Tú làm người khác có thể không biết, nhưng ông hiệu xưng là “Thiên Toán” mà chẳng lẽ không biết ư?

Trầm Chu Hư khẽ lắc đầu:

- Ta biết cái gì chứ? Ta chỉ biết là tính nết con ta tuy có chút không tốt nhưng trọng tình yêu vật, lòng dạ từ bi. Những việc mà người nói đều là bịa đặt không có bằng chứng.

Thương Thanh Ảnh nghe vậy thì trong lòng rất được an ủi, liền nhìn Trầm Chu Hư mỉm cười gật đầu. Lục Tiệm chỉ cảm thấy đầu vang lên oong oong, y lắc người một cái đã tới trước mặt Trầm Chu Hư rồi đưa tay ra tóm lấy cổ áo ông ta hét lên:

- Ông nói láo.

Trầm Chu Hư mặc cho y tóm lấy, chỉ cười nói:

- Sao vậy, Lục đại hiệp, ngay cả cái chân què của ta mà ngài cũng không tha cho ư? Cũng được, túc hạ đã là truyền nhân Kim Cương môn, võ công hơn người thì muốn đánh muốn giết thế nào cứ làm đi.

Lục Tiệm mặt tím lại, nói:

- Tôi, tôi... ông, ông...

Rồi y đột nhiên như quả bóng da xì hơi, từ từ buông tay ra lảo đảo lùi mấy bước quay lại nhìn xung quanh, thấy ai cũng nhìn mình lộ vẻ khinh bỉ. Lục Tiệm trong hết sức ngỡ ngàng, quay đầu nhìn Diêu Tình lẩm nhẩm nói:

- A Tình, sao cô không nói gì. Cô biết Trầm Tú chẳng phải người tốt, sao còn muốn cưới hẳn?

Dải tua trên khăn trùm đầu của cô dâu rủ xuống, bị gió thổi liên khẽ lắc lư, ánh sáng biến ảo lấp lánh. Diêu Tình trước sau vẫn không hề động đậy, im lặng như gỗ đá. Trong chớp mắt trong lòng Lục Tiệm bùng lên một cảm giác tuyệt vọng, chỉ cảm thấy mắt tối sầm, hòng phát tanh rồi đột ngột quy xuống phun ồa ra một ngụm máu tươi.

Mọi người thấy y phun ra máu đang kinh hãi thì bỗng nghe ngoài trang viên tiếng trống tiếng chiêng vang lừng, trong lúc ngạc nhiên thì một tên trang đinh hoảng hốt chạy vào, lắp bắp nói:

- Không ổn, không ổn rồi.

Trầm Chu Hư nhú mày nói:

- Luống cuống cái gì?

Tên trang đinh đó nói:

- Bên ngoài trang viên có một đội rước rêu đi đến, vác kiệu chơi nhác chẳng thiếu thứ gì, đang đến thẳng trang viên làm loạn. Hỡi bọn chúng đến làm gì thì chúng, chúng nói...

Rồi hẳn bỗng lé mắt nhìn Trầm Tú, định nói lại thôi. Trầm Chu Hư bực tức nói:

- Chúng nói cái gì?

Tên trang đình đó vẻ mặt dở khóc dở cười:

- Chúng nói là, là đưa cô dâu đến cho thiếu gia.

- Láo! – Trầm Chu Hư trầm mặt xuống – Chẳng phải cô dâu đang ở đây sao?

Ông ta còn chưa dứt lời thì mọi người náo động lên rồi tránh ra một lối đi, gần mười tên người hầu, kẻ khiêng kiệu đưa một cô gái mặc áo cưới xúng xính bước vào lễ đường.

Trầm Chu Hư nhú chặt lông mày, còn Trầm Tú không nhịn được nhảy ra quát lên:

- Bọn giặc thói tha ở đâu ra, lại dám trêu chọc Trầm mỗ?

Hắn còn chưa dứt lời thì cô dâu kia đã kêu lên một tiếng, nhắc khăn che mặt ra yếu điệu nói:

- Trầm công tử, chàng thật là chẳng có lương tâm, không nhận ra thiếp ư?

Trầm Tú định thần nhìn kỹ, bất giác giật bản mình, trán toát mồ hôi đầm đìa. Thì ra cô gái đó lại chính là tình nhân mà hắn nuôi trong nhà riêng ở Nam Kinh, vốn là gái lầu xanh, lúc này cô ta hoàn toàn không thềm để ý gì đến tục lệ, cứ thừa cơ vén khăn che mặt lên ngó phải ngó trái.

Trầm Tú vừa kinh hãi vừa tức giận, bỗng sầm mặt cao giọng hét lên:

- Con mụ quê mùa này ở đâu ra thế, ai quen biết với người chứ?

Cô gái đó thấy hắn gạt sạch những tình cảm ngày trước thì không khỏi trong lòng ảm ức, mắt đỏ hoe rơi lệ, nghẹn ngào nói:

- Chẳng phải là chàng bảo người đến nói hôm nay cười thiếp về sao?
Sao, sao lại đột nhiên không nhận chứ?

Trầm Tú tức giận mắt phun ra lửa, nếu chẳng phải mọi người nhìn vào thì chắc là đã tóm lấy cô gái kia tát cho mấy cái rồi. Hắn liền gầm lên:

- Bớt nói lăng nhăng đi. Từ đâu đến thì lại quay về đó, nếu không bán công tử sẽ cho người biết tay.

Hắn còn chưa dứt lời thì trong đám người bỗng có một giọng ái nam ái nữ nói:

- Trầm công tử thật là có phúc, một ngày cưới đến hai cô.

Lại có một người khác ầm ồ nói:

- Người thì biết gì chứ, cái đó gọi là một mũi tên bắn hai con chim.

Người đầu tiên cười nói:

- Một mũi tên bắn hai con chim tất nhiên là tốt rồi, nhưng chỉ sợ công tử gia bắn tên không giỏi, bắn tám lần mười lần mà chắc gì đã trúng được.

Trầm Tú vô cùng tức giận, trừng mắt tìm kiếm trong đám người, nhưng hai người kia bỗng im bặt. Hắn đưa mắt nhìn thì chỉ thấy toàn là mặt người chẳng phân biệt nổi là ai nói. Lúc này lại nghe ngoài trang viên có tiếng trống tiếng chiêng rầm trời. Trầm Tú thầm nghĩ không ổn, hắn quay đầu lại nhìn thì một tên trang đinh lại chạy vọt vào, thở hồng hộc nói:

- Không ổn rồi, lại có một đám rước dâu tìm tới.

Câu này vừa nói ra thì khách khứa trong phòng ồn ào náo loạn, thi nhau quay đầu nhìn về phía cổng. Chỉ thấy bảy tám người hầu đưa một cô gái mặc áo cưới uyển chuyển đi vào trang viên. Cô gái này còn chưa che mặt mà chỉ đội mũ phượng gắn ngọc ngà, cô ta thoáng thấy Trầm Tú thì liền

kêu thảm một tiếng rồi nhảy xổ vào hấn. Trầm Tú vội vàng tránh ra, cô gái kia không nhảy vào lòng hấn được thì liền nắm lấy tay áo hấn, khóc lóc ầm ĩ:

- Công tử chàng thật là độc ác, nửa năm cũng không chịu đến tìm thiếp. May mà chàng còn có lương tâm, bảo người đến đón thiếp về cưới. Nếu thêm vài ngày nữa không gặp được chàng thì thiếp, thiếp sẽ chết cho chàng xem.

Trầm Tú nhận ra cô gái này là tình nhân mà mình nuôi tại Tô Châu thì trong lòng thật sự kinh hãi tức giận không sao kể xiết. Bỗng nghe giọng ai ái kia lại nói:

- Vậy là hay rồi, lúc trước gọi là một mũi tên bắn hai con chim, còn bây giờ phải gọi sao đây?

Giọng ầm ớ kia đáp:

- Còn cần phải nói nữa ư, tất nhiên phải gọi là “liên trung tam nguyên” (trúng liền ba lần) rồi.

Người kia cười khàn khạch nói:

- Tam nguyên? Tam ngoan (con ba ba)? Tức là con rùa ba đầu à? Liên trung tam nguyên, chẳng phải là chửi Trầm công tử làm con rùa ba lần ư. Không ổn, không ổn, rất không ổn.

Giọng ầm ớ kia nói:

- Vậy người nói xem nào.

Giọng ái nam ái nữ trả lời:

- Phải gọi là “Tam dương khai thái” (ý nói mọi việc đều tốt lành).

Giọng ấm ớ nói:

- Nhảm nhí, nam tử là dương, nữ tử là âm. Trâm công tử một mạch cười liên ba cô thì sao có thể gọi là tam dương khai thái được, phải gọi là tam âm khai thái mới đúng.

Người đầu tiên cười nói:

- Tam dương thì mới có thể khai thái, tam âm phải là khai phủ. Đúng rồi, phải gọi là “Tam âm khai phủ” (ý nói mọi việc đều hồng bát).

Trâm Tú chút nữa thì nổ tung vì tức giận, nhưng hăn bị cô gái kia nắm chặt áo nên không thoát ra được. Cô tình nhân ở Nam Kinh đến trước thấy vậy thì cũng xông tới. Hai cô gái thấy đối phương đều mặc áo cưới thì ngoài kinh ngạc còn có ghen ghét, liền buông Trâm Tú ra chửi nhau mấy câu rồi xông vào nhau cấu xé.

Trâm Tú khổ sở thoát ra được, đang định quay lại thì không ngờ ngoài trang viên lại tiếp tục vang tiếng trống chiêng kèm theo tiếng chửi bới. Trang đình lại vội vã chạy vào bẩm báo:

- Lần này có hai đội đưa dâu cùng đến, hai bên tranh nhau vào cổng không chịu nhường nhịn nên đã đánh nhau trước cổng rồi.

Trâm Tú nghe vậy thì mặt trắng bệch ra. Thương Thanh Ảnh không nhìn được hỏi:

- Tú nhi, rốt cuộc là thế nào đây?

Trâm Tú vội nói:

- Mẹ, mẹ đừng hiểu nhầm, đó đều là người ta hại con thôi. Đám con gái này con chẳng quen ai cả.

Trong lúc nói chuyện thì lại có thêm hai cô gái xinh đẹp mình mặc đồ cưới trước sau chạy vào trong trang viên, đầu tóc đều rối bù, chẳng thấy khăn trùm đầu đâu nữa. Họ thấy Trầm Tú thì đều hô gọi công tử rồi tranh nhau nhào tới nắm lấy Trầm Tú khóc lóc đầm đìa kể lẽ tố cáo.

Thương Thanh Ảnh lại càng ngạc nhiên, hỏi:

- Tú nhi, con không quen bọn họ thì vì sao bọn họ lại biết con?

Trầm Tú cũng không biết giải thích thế nào, trong lúc nóng nảy liền ra sức đẩy một cái hất hai cô gái kia ngã lăn ra đất. Hai cô gái thấy hăn tuyệt tình như vậy thì đều khóc ầm lên, vừa khóc vừa chửi.

Lúc này giọng nói ái nam ái nữ kia lại vang lên:

- Năm cô rồi, phải gọi là gì đây?

Giọng ấm ớ liền trả lời:

- Ngũ phúc lâm môn (năm điều may mắn cùng tới cửa) được không?

Giọng ai ái cười nói:

- Đúng là ngũ phúc lâm môn, thật là may mắn, thật là may mắn.

Trầm Tú cực kỳ tức giận liền quát vào đám người:

- Đồ giặc ở đâu đến, mau rút ra đây cho ta.

Không ngờ hăn vừa lên tiếng thì đám người lại im bật. Mọi người nhìn nhau nhất thời chẳng biết là ai nói cả. Trầm Tú lại định chửi mắng thì bỗng thấy Tôn Quý vội vã chạy đến gần nói nhỏ vào tai hăn mấy câu. Mặt Trầm Tú biến thành trắng nhợt, mắt trợn lên muốn lọt ra ngoài trừng trừng nhìn Tôn Quý. Tôn Quý lặng lẽ gật đầu. Trầm Tú liền vội vã quay người nói:

- Cha, mẹ, con có một việc nhỏ phải rời khỏi trang để xử lý.

Thương Thanh Ảnh đầy lòng nghi hoặc, định lên tiếng lại thôi. Nhưng Trầm Chu Hư thì hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ở lại đây, không đi đâu cả.

Rồi ông ta nhìn Tôn Quý, trầm giọng nói:

- Đã xảy ra việc gì? Nói thật ra đi, nếu có nửa lời gian trá thì người biết phương pháp của ta rồi đấy.

Tôn Quý bị ánh mắt của ông ta làm cho khiếp sợ cả người run lên bần bật, quỳ phịch xuống:

- Bên ngoài, bên ngoài còn có năm đội rước dâu nữa, đều bị tiểu nhân chặn ở ngoài cửa không cho tiến vào.

Trầm Chu Hư liếc Trầm Tú rồi cười nhạt, nói:

- Cho bọn họ tất cả tiến vào đi.

Trầm Tú biến sắc nói:

- Cha.

Trầm Chu Hư nghiêng răng, cười hung ác nói:

- Cái gì phải đến thì cũng đến, người sợ gì chứ?

Trầm Tú thấy vẻ mặt cha mình khác lạ thì không dám nói nhiều, đành lùi sang một bên. Nhất thời hắc chỉ cảm thấy lên trời không lối, xuống đất không đường, hận không có một cái hố dưới đất để chui luôn vào.

Tôn Quý quay người ra khỏi trang viên, không bao lâu đã dẫn vào năm cô gái mặc toàn đồ cưới nối đuôi nhau đi vào, trong đó có một cô bụng to

lùm lùm, đã mang thai. Trầm Tú nhìn mà trợn mắt há miệng, trước sau có chín cô gái tìm đến thì tất cả đều là tình nhân mà hãn bố trí ở khắp nơi trong Giang Nam. Vốn là chín cô mỗi người một chỗ, Trầm Tú chia ra mà ở, gần như là sáng Tần tối Sở, chẳng ngày nào không có người, nếu xa cách mấy tháng không gặp thì tình lại càng nồng. Trầm Tú đắm chìm trong đó chẳng khác gì lạc thú của bậc vua chúa.

Cho dù là những tên tay sai thân cận của hãn cũng rất ít người biết chỗ ở của chín cô gái này. Trầm Tú tự cho là kế hay, nhưng không ngờ lại có ai đó cố ý sắp đặt để vào đúng lúc quan trọng này thì cả chín cô đều tập trung ở đây. Trầm Tú nhận không được mà không nhận cũng không xong, trong lòng hết sức khổ sở. Lúc này bỗng nghe trong đám người lại có giọng ái nam ái nữ đó nổi lên:

- Vậy là hay rồi, mười cô cùng đến. Trầm công tử một ngày cười mười cô, khiến người ta chết vì ghen tị.

Giọng ấm ớ cũng nói:

- Như thế chẳng phải gọi là mười phần vẹn mười ư?

Giọng ái nam ái nữ cười nói:

- Loại việc tốt thế này ta thấy phải gọi là mai phục mười mặt, cho dù là Sở bá vương có sức cử đỉnh cũng chẳng chống đỡ được đâu.

Trầm Chu Hư nhướng mày lạnh nhạt nói:

- Hai vị là ai? Có gì phải giấu đầu lộ đuôi, sao không ra đây gặp mặt?

Đám đông im lặng không đáp. Lúc này bỗng nghe trên đầu có người bật cười rồi cao giọng nói:

- Trương Giáp, Lưu Ất, Trầm Thiên Toán gọi các người ra thì các người còn trốn tránh làm gì?

Mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn lên, chẳng biết từ lúc nào đã có một người ở trên xà nhà trên đầu, đầu đội mũ tre, chân trái thông xuống, chân phải gác lên xà nhà nửa nằm nửa ngồi, tay cầm một cái hồ lô đỏ say sưa uống.

Bỗng nghe hai tiếng cười dài rồi từ trong đám đông có hai người tiến ra, một cao một lùn, đồng loạt khom người về phía Trầm Chu Hư. Người cao có giọng ái nam ái nữ nói:

- Kẻ hèn là Trương Giáp.

Người lùn có giọng âm ớ nói:

- Kẻ hèn là Lưu Ất.

Trương Giáp hi hi cười nói:

- Những lời vừa rồi đều là vị lão gia trên xà nhà dạy bảo, Trầm Thiên Toán xin đừng trách.

Trầm Chu Hư nghe hai người kia lấy tên là Giáp và Ất thì chắc là tên giả. Lại thấy hai người này phong thái trầm ổn, rõ ràng đều là cao thủ võ học nên hơi trầm mặc rồi cười cười, nói với nam tử trên xà nhà:

- Xin hỏi tên của túc hạ.

Người trên xà nhà cười nói:

- Ta họ Lương, tên là Thượng Quân [người dịch: “lương” là cái xà nhà, “lương thượng quân” nghĩa đen là người trên xà nhà].

Trầm Chu Hư cười nhạt, nói:

- Người làm ra trò náo loạn như vậy, chẳng lẽ có thù với nhà họ Trầm chúng ta sao?

Lương Thượng Quân nói:

- Thù thì cũng có chút ít, nhưng lần này ta đến đây là muốn đòi lại công bằng.

Trầm Chu Hư nói:

- Công bằng cái gì?

Lương Thượng Quân nói:

- Chín cô gái này đều là người tình của Trầm công tử, gởi ắp vai kề rất là thân mật. Đã muốn cưới vợ thì nhất định là phải cùng cưới, nếu không chẳng phải là không có đầu có cuối, làm ô uế thanh danh của Trầm Thiên Toán ông hay sao.

Trầm Chu Hư nói:

- Người nói bọn họ quen biết với con ta thì có bằng chứng không?

Lương Thượng Quân nói:

- Muốn có bằng chứng ư? Cái đó dễ lắm.

Rồi hần cười hi hi, lớn tiếng nói:

- Chín người các cô, ai nói ra được bằng chứng thì có thể kết hôn với Trầm công tử.

- Có đây.

Chín cô gái nghe vậy liền tranh nhau nói:

- Trước ngực công tử có một chữ “Tiệm”.

- Nói nhảm nhí. - Trầm Tú biến hẳn sắc mặt - Lương Thượng Quân, người xúi giục bọn chúng vu oan cho ta, đạo trời không buông tha đâu. Người đâu, bắt kẻ này lại cho ta.

Hắn còn chưa quát xong thì Lục Tiệm bỗng lắc người tiến tới đưa năm ngón tay ra, soạt một tiếng đã xé rách ngực áo của Trầm Tú. Chỉ thấy trên bộ ngực trắng bóc của hắn quả nhiên có xăm một chữ “Tiệm” đỏ hồng. Lục Tiệm í lên một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Mọi người thấy vậy liền ồn cả lên, sớm có một số khách khứa có thân phận địa vị đứng dậy phất tay áo bỏ đi.

Trầm Tú vừa then vừa giận, xoay chưởng đánh vào Lục Tiệm, nhưng bị Lục Tiệm túm lấy cổ tay không chế khiến hắn không thể động đậy được rồi quát lớn:

- Cái, cái chữ “Tiệm” này là ai xăm cho người?

Trầm Tú tức giận muốn ngất đi, liền chửi mắng:

- Liên quan gì đến người.

Hai mắt Lục Tiệm tròn tròn, rít giọng nói:

- Người có nói hay không?

Rồi dùng kinh lực ra ở tay, Trầm Tú lập tức đau đớn gào lên.

Thương Thanh Ảnh vốn lòng loạn như tơ, bà thấy Trầm Tú kêu thảm thì lại đau lòng, vội nói:

- Người thả nó ra, chữ đó là ta xăm, không liên quan đến nó.

Lục Tiệm nhìn bà ta, lông mày hơi nhíu lại rồi thả Trầm Tú ra, quay người nói với Diêu Tình:

- A Tình, cô đã hiểu rõ bộ mặt thật của hắn chưa? Đi theo tôi nào, còn ở lại đây chỉ chuốc nhục vào mình thôi.

Y nói rồi nắm cổ tay của Diêu Tình, rảo bước như bay đi trước. Diêu Tình không khống chế được, loạng choạng chạy theo y. Hai người ra khỏi cửa chẳng có ai cản trở.

Ra đến chỗ vắng ngoài trang viên, Lục Tiệm mới dừng lại, quay đầu nói:

- A Tình...

Còn chưa dứt lời thì trước mắt đã có bóng đen lấp loáng, má trái của Lục Tiệm đã bị tát mạnh một cái. Lục Tiệm bị đánh thì ngẩn ra, bỗng thấy Diêu Tình giật khăn trùm đầu xuống, hậm hực nhìn mình, mắt đẹp sưng mọng, mặt đầy nước mắt. Lục Tiệm giật mình nói:

- A Tình, sao cô lại đánh tôi?

Diêu Tình tức giận nói:

- Thế này anh đã vui lòng chưa?

Lục Tiệm nói:

- Tôi vui lòng cái gì cơ?

Diêu Tình giậm chân tức giận nói:

- Anh đưa người đến làm loạn, không chỉ hại tôi không cưới được người ta mà còn lộ ra cái xấu. Hừ, anh cho là tôi không cưới Trầm Tú thì sẽ cưới anh à?

Vẻ mặt Lục Tiệm trở nên âm đạm, thở dài nói:

- Tôi không dám hy vọng cô cưới tôi. Nhưng người mà cô cưới phải thông minh chính trực, một lòng một dạ. Trầm Tú là cầm thú đội lốt người, cô cưới hẳn sẽ không được hạnh phúc.

Diêu Tình lạnh nhạt nói:

- Hẳn ba lòng hai dạ thì anh một lòng một dạ chắc? Hơn nữa tôi muốn cưới ai thì cưới người đó. Anh không phải là cha tôi thì quản đến làm gì? Huống gì chỉ cần lấy được họa tượng của Thiên bộ thì đừng nói là cưới Trầm Tú, cho dù cưới con mèo con chó tôi cũng không từ chối đâu.

Cô vừa nói, khóe mắt vừa đỏ lên, lại rơi lệ.

Lục Tiệm nghe vậy lồng ngực liền nghẹn lại một lúc rồi mới nói được:

- Chẳng lẽ tám bức tranh đó còn quan trọng hơn bản thân cô. Để trở thành vô địch thiên hạ cô sẵn sàng bán cả chính mình ư?

- Vậy thì sao nào? - Diêu Tình bỗng đưa tay áo ra lau mạnh nước mắt - Tôi muốn tập hợp tám bức tranh để trở thành vô địch thiên hạ. Sao nào? Anh sợ tôi trở nên lợi hại thì không đối phó nổi ư?

Lục Tiệm nhú mày nói:

- Làm gì có chuyện đó? Cô lợi hại thêm thì tôi mừng rỡ còn chưa hết mà.

- Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo. - Diêu Tình cười nhạt một tiếng, hậm hực nói - Đám nam tử thối tha các anh khi có bản lĩnh rồi thì kẻ nào cũng thích mới bỏ cũ, hiếu sắc không biết xấu hổ là gì. Như thằng ngốc là anh lúc không có bản lĩnh thì đầy miệng toàn lời lẽ ngon ngọt, nhưng võ công vừa giỏi rồi thì bắt đầu lòng hươu dạ vượn. Hừ, trong tương lai tôi

luyện thành thần công thì việc đầu tiên phải làm chính là đem đám nam tử lòng dạ bạc bẽo tự coi mình là hơn hết các anh giết cho bằng sạch, không lưu lại tên nào.

Cô nói rồi phất tay áo định bỏ đi. Lục Tiệm vừa định đuổi theo thì Diêu Tình bỗng lấy trong tay áo ra một thanh chủy thủ, mặt đánh lại:

- Đừng có lại gần, anh mà tiến tới một bước nữa thì tôi sẽ chết cho anh xem.

Lục Tiệm thấy Diêu Tình dí chủy thủ vào cổ thì bất giác vừa kinh hãi vừa tuyệt vọng, thầm nghĩ: “Cô ấy thà tự sát cũng không chịu nhìn thấy ta ư?” Ý nghĩ vậy thì trong lòng chưa xót, liền thở dài nói:

- A Tình, cô đừng làm bừa, tôi không cử động nữa là được.

Diêu Tình nặng nề nhìn y, bỗng cảm thấy lòng đau không chịu nổi, biết là nếu còn dưng dăng nữa thì nhất định sẽ khóc òa lên. Cô liền hừ lạnh một tiếng thu thanh chủy thủ lại rồi nhẹ như làn khói biến mất.

Lục Tiệm đứng sững ở đó, nhìn bóng dáng thiếu nữ biến mất thì bỗng khóe mắt cay sè, nước mắt tuôn ra như suối.

Trong lúc đang rơi lệ thì bỗng nghe tiếng ừng ực. Lục Tiệm cả kinh gạt nước mắt quay đầu lại nhìn, thấy một người đầu đội mũ tre, tay cầm hồ lô đang ngồi dưới gốc cây đằng xa uống rượu. Lục Tiệm nhận ra người đó chính là Lương Thượng Quân đã trêu chọc Trầm Tú ở “Đắc Nhất sơn trang” thì bất giác ngạc nhiên nói:

- Sao lại là người?

Lương Thượng Quân cười nói:

- Người với ta cái gì, chẳng biết lễ phép chút nào cả. Người có tí tuổi đầu như vậy, phải gọi ta là tiền bối mới được.

Lục Tiệm nói:

- Thì ra là Lương tiền bối...

Y nói đến đó thì chợt im bật, hai mắt tròn xoe chăm chăm nhìn Lương Thượng Quân, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thủng cái mũ tre đó.

Lương Thượng Quân từ từ đứng dậy, hi hi cười nói:

- Thằng bé ngoan, gọi mấy tiếng tiền bối nữa ta nghe xem nào.

Bỗng trước mắt hắt bóng người thấp thoáng rồi đầu nhẹ bổng, cái mũ đã bị Lục Tiệm giật xuống. Lục Tiệm trừng mắt nhìn hắt rồi lùi lại mấy bước, mặt đầy vẻ không tin, sau đó kêu lên một tiếng nhảy tới ôm chặt lấy hắt, lớn tiếng hô:

- Cốc Chấn chết bầm, Cốc Chấn thối tha, điều tốt người không học, lại đến dọa người.

Y hô đến cuối câu thì đã quá mừng rỡ mà nghẹn cả giọng.

Cốc Chấn thấy y kích động như vậy thì trong lòng vô cùng xúc động, mắt cũng ửng lên, liền thở dài rồi cười nói:

- Thằng bé ngoan, ta không phải là A Tình của người, người ôm ta chặt thế này làm gì?

Lục Tiệm nghe câu đó thì vừa thẹn vừa giận, liền buông Cốc Chấn ra đánh mạnh hắt một quyền, mắng:

- Người chẳng có tình nghĩa gì cả, đã không chết thì tại sao không tìm ta?

Cốc Chấn cười nói:

- Chẳng phải ta đã tìm được người rồi ư? Còn giúp người trút được cục tức, cho tên tiểu tử Trầm Tú đó cười chín bà vợ. Hiện giờ “Đắc Nhất sơn trang” loạn lên như nồi cháo, thật là mãn nguyện.

Lục Tiệm nhớ đến tình hình đội ngũ rước dâu lũ lượt kéo đến vừa rồi thì cũng bất giác ha ha cười lớn, rồi nắm chặt cánh tay Cốc Chấn nói:

- Loại ý tưởng thất đức như vậy ngoài người chẳng ai nghĩ ra được.

Cốc Chấn cười cười vỗ tay, đằng sau gốc cây xa xa có hai người tiến ra, chính là Trương Giáp và Lưu Ất. Cốc Chấn cười nói:

- Hai vị này đều là trợ thủ của ta, lần này đem vợ đến cho Trầm Tú đều là một tay họ làm ra cả.

Rồi hãnh lại chỉ Lục Tiệm, nói:

- Vị này chính là Lục gia mà ta thường nói, còn không ra mắt đi.

Trương, Lưu hai người mỉm cười tiến tới, vòng tay nói:

- Xin ra mắt Lục gia.

Cốc Chấn cười nói:

- Hai người bọn họ đều là kẻ giàu có một phương, hôm nay cùng ta đến đây diễn trò, đúng là tài lớn dùng vào việc nhỏ.

Trương Giáp cười nói:

- Được Cốc gia sai bảo thì phải là tài nhỏ làm được việc lớn mới đúng.

Cốc Chấn cười cười rồi xua tay nói:

- Ở đây không còn việc của các người nữa, đi đi.

Hai người cúi mình thi lễ rồi lẳng lặng bỏ đi.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Đồng Quy (1)

Lục Tiệm đầy lòng hiếu kỳ, y thấy hai người kia đã đi xa liền nắm lấy Cốc Chấn hỏi dồn dập:

- Sao Cốc Chấn người lại sống lại được?

- Nói ra thì dài lắm. – Cốc Chấn nhú nhú mày như có tâm sự - Tốt nhất là về chỗ ta ở rồi nói.

Hắn nói rồi đi tới cuối đường vỗ tay, liền có người hầu dắt tới hai con ngựa tốt. Hai người nghiêng mình lên ngựa chạy mấy dặm thì thấy một dải rừng bách, vỏ cây trắng toát, cành lá xum xuê, sâu trong rừng như ẩn hiện một căn nhà nhỏ.

Cốc Chấn xuống ngựa vào rừng, đi đến gần ngôi nhà liền có một giọng trong trẻo nói:

- Ca ca về rồi!

Bóng người áo xanh thấp thoáng, Cốc Bình Nhi chạy như bay ra khỏi cửa, cô thấy Cốc Chấn thì bĩu môi tỏ vẻ không vui. Cốc Chấn cười nói:

- Bình Nhi ra đón anh à?

Cốc Bình Nhi hừ khẽ một tiếng, nói:

- Ta không đón người, ta đón ca ca.

Cốc Chấn nói:

- Anh chẳng phải ca ca của em sao?

Cốc Bình Nhi thè lưỡi làm mặt quỷ:

- Không phải, ca ca nhỏ lắm. Người lớn như thế thì không phải đâu.

Vẻ mặt Cốc Chấn buồn rầu, nói:

- Bình Nhi, em nhắm mắt lại đi.

Cốc Bình Nhi hơi ngần ngừ rồi nhắm hai mắt, lông mày vừa dài vừa dày giống như hai phiến là nhỏ khẽ rung động.

Cốc Chấn lặng lẽ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô. Thân hình Cốc Bình Nhi bỗng run lên, cô run giọng nói:

- Ca ca, là anh sao...

Cốc Chấn vẫn im lặng ôm cô vào lòng. Cốc Bình Nhi bỗng rơi lệ, đưa tay ôm lấy Cốc Chấn lí nhí nói:

- Ca ca thật sự là anh à. Bình Nhi sợ lắm, chẳng thấy mẹ đâu, cả anh cũng không thấy. Bình Nhi sợ lắm.

Cốc Chấn cười khổ nhưng vẫn không lên tiếng. Cốc Bình Nhi mở mắt ra nhìn Cốc Chấn, vẻ mặt hết sức hiếu kỳ, nói:

- Lạ thật, đáng vẻ người không giống ca ca nhưng khi người ôm ta thì cảm giác lại rất giống ca ca.

Cốc Chấn cười nói:

- Đó là cảm giác gì?

Cốc Bình Nhi nghoẹ đầu suy nghĩ rồi nói:

- Ấm áp, mềm mại, khiến người ta yên lòng.

Cô nói rồi lại nhìn Cốc Chấn không chớp, hai má hơi hồng lên. Cốc Chấn nói:

- Bình Nhi, em nghĩ gì vậy?

Cốc Bình Nhi nói:

- Ta nghĩ, người đúng là anh tuấn, còn đẹp trai hơn cả cha.

Cô nói rồi cười lên khanh khách, lách khỏi Cốc Chấn chạy vào nhà như một đám mây, khi chạy qua vườn hoa liền hái một bông đưa lên mũi ngửi, lộ vẻ say sưa vui vẻ.

Cốc Chấn nhìn cô lòng rất chua xót. Lục Tiệm đến gần thở dài nói:

- Bệnh của cô ấy vẫn chưa khỏi à?

Cốc Chấn gật gật đầu. Lục Tiệm nói:

- Vậy người định thế nào?

Cốc Chấn nói:

- Nó vì ta mà tâm trí cuồng loạn, cả đời này kiếp này nhất định ta phải chăm sóc tốt cho nó.

Lục Tiệm gật đầu nói:

- Đúng là phải như vậy. Còn cha người thì sao?

Cốc Chấn cười nhạt một tiếng, xua tay nói:

- Không cần nhắc đến ông ta, ta không muốn nghe đâu.

Lục Tiệm cảm thấy ngạc nhiên, lại hỏi:

- Vậy còn Thi cô nương đâu?

Cốc Chấn không nói gì, chỉ đi vào phòng lấy trên bàn một bức thư dán kín đưa cho Lục Tiệm.

Lục Tiệm mở ra xem thì thấy tờ giấy nét bút mềm mại viết: “Tôi hiểu nhầm anh, trong lòng hối hận. Nghĩ đến những việc đã làm nên không còn mặt mũi nào gặp lại anh. Từ giờ lưu lạc giang hồ để sám hối tội ác, nếu có gặp tai họa thì cũng là tự mình chuốc lấy mà thôi. Anh đã được giải oan thì nhất định có thể tìm được người con gái xứng đáng. Về sau có ngày kết hôn thì người con gái ngu muội này cho dù có ở chân trời góc biển cũng nhất định sẽ chúc cho anh được may mắn.” Cuối thư chưa kịp viết tên, chỉ có đầy vệt nước giống như vết lệ.

Lục Tiệm bỏ bức thư xuống, thở dài nói:

- Thi cô nương mấy lần suýt làm hại tính mạng của người nên trong lòng đau khổ không vượt qua được, không muốn gặp người mà thôi.

Cốc Chấn cười nhạt, nói:

- Cô ta thiếu nợ xong rồi muốn chạy là chạy đi ư? Hừ, tưởng hay lắm nhỉ. Cô ta làm như thế gọi là trốn nợ, sẽ có ngày ta bắt được cô ta, nếu không buộc cô ta phải bồi thường cả vốn lẫn lãi thì không xong.

Lục Tiệm nói:

- Lúc cô ấy đi sao người không ngăn lại?

Cốc Chấn lắc đầu nói:

- Lúc ta tỉnh lại thì cô ấy đã đi rồi, ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có nữa. Cô bé ngốc đó rất cố chấp, đã quyết định đi rồi thì có chín con trâu cũng chẳng kéo lại nổi. Chỉ mong đến mùa chín tháng chín có Luận Đạo Diệt Thần thì cô ấy sẽ quay lại.

Lục Tiệm nói:

- Vì sao?

Cốc Chấn nói:

- Lúc đó Đông Đảo và Tây Thành toàn lực quyết chiến, đệ tử của hai bên chỉ cần là còn sống sẽ đều phải có mặt.

Lục Tiệm gật gật đầu, lại nói:

- Người vẫn còn chưa nói là vì sao người sống lại được?

Cốc Chấn cười khỏ nói:

- Cái đó chẳng phải đơn giản ư? Cốc Thần Thông vốn không giết ta ở đó, chẳng quan là diễn kịch thôi.

Lục Tiệm bình tĩnh, nhưng lại ngờ vực nói:

- Vì sao ông ta không giết người?

Cốc Chấn nói:

- Nguyên nhân đó ông ta không nói ra thì ta cũng không hỏi đến. Nhưng ta đoán là không ngoài hai lý do: một là ông ta biết rõ ta oan uổng, nhưng việc của Đông Đảo nhất định phải có chứng cứ. Vì không có chứng cứ đáng thuyết phục để chứng minh ta trong sạch nên ông ta liền tự tay hành hình, đánh ta ngất đi giống như chết nên khiến ta khỏi phải chịu “Tu La thiên hình”. Nếu không những người khác mà hành hình thì ta chết chắc.

Thứ hai là ông ta trước sau vẫn cho là ta thật sự có tội nhưng lại nhẹ tay tha mạng cho ta. Có điều dù là lý do gì thì con người đó vẫn đều là một tên cực kỳ khốn kiếp.

Lục Tiệm nhíu mày nói:

- Ông ấy có lòng tốt cứu người, sao người lại chửi mắng ông ấy.

Cốc Chấn nói:

- Nếu ông ta biết ta oan uổng thì năm xưa vì sao không chịu tin ta mà lại giam ta vào Cửu U tuyệt ngục chịu khổ? Nếu ông ta cho là ta có tội nhưng lại không giết ta thì là lấy quyền riêng vào việc công, không xứng đáng làm vua của Đông Đảo. Hơn nữa một chương đó của ông ta hại cho Bình Nhi tâm trí điên loạn, chỉ bằng một điểm đó ta cũng không thể tha thứ cho ông ta rồi.

Lục Tiệm im lặng một hồi rồi thở dài nói:

- Ta chỉ biết rằng dù sao Cốc đảo vương cũng có tình cảm với người...

Cốc Chấn lộ vẻ bất đắc dĩ, xua tay nói:

- Không nói việc đó nữa. Lục Tiệm người chắc là đã gặp vị sư phụ đó của ta phải không?

Lục Tiệm ngạc nhiên nói:

- Sao người biết?

Cốc Chấn nói:

- Ta đến cung thành ở Nam Kinh thì không thấy cái hộp sắt dưới gốc cây nữa.

Lục Tiệm lấy từ ngực áo ra chiếc nhẫn tài thần và ngọc tỷ truyền quốc bỏ lên bàn rồi đem những việc trước sau gặp phải kể lại. Cốc Chấn lúc đầu cảm thấy rất hứng thú, nhưng dần dần lộ ra vẻ nghiêm trọng. Hắn đợi Lục Tiệm kể xong thì mới nói: T

- Lục Tiệm ngươi có biết lão gấu ngốc và lão khỉ già đó là ai không?

Lục Tiệm lắc đầu:

- Bản lĩnh của họ rất cao, chắc cũng không phải là kẻ không có danh tiếng.

- Không chỉ không có danh tiếng mà còn có danh tiếng rất lớn. – Lòng mày Cốc Chấn nhú chặt – Nếu ta đoán không sai thì lão gấu ngốc chắc là chủ nhân của Sơn bộ là Thạch Tướng quân Thôi Nhạc. Còn lão khỉ già chính là chủ nhân của Trạch bộ Hãm Không Tẩu Sa Thiên Hà.

Lục Tiệm trong lòng chấn động, bưng bình nói:

- Thảo nào ta thấy lão khỉ già và Sa Thiên Hoàn rất giống nhau, thì ra hai người bọn họ vốn là anh em. Nhưng vì sao chủ nhân của Sơn bộ và Trạch bộ lại muốn làm hại sư phụ của ngươi?

- Cái đó cũng là điều ta đang nghi ngờ trong lòng.

Cốc Chấn đứng dậy rồi đi đi lại lại trong phòng, càng lúc càng nhanh, vẻ mặt không ngừng biến đổi đầy sự ưu tư. Lục Tiệm nhìn mà ngạc nhiên, không nhịn được nói:

- Cốc Chấn ngươi sao vậy? Cứ đi qua đi lại hoa cả mắt.

Cốc Chấn chợt dừng bước, đập tay lên bức tường trầm giọng nói:

- Lục Tiệm, chúng ta đã phạm phải một sai lầm cực lớn rồi.

Lục Tiệm kinh hãi:

- Sai lầm gì?

Cốc Chấn nói:

- Sự phụ ta, sự phụ ta...

Hắn nói đến đó định nói tiếp nhưng lại thôi, trên mặt hiện lên nét hối hận sâu sắc.

Lục Tiệm đang định hỏi thì bỗng nghe thấy Cốc Bình Nhi ngoài phòng kêu lên:

- Cha, cha.

Thân mình Cốc Chấn chấn động rồi chạy ra ngoài cửa. Lục Tiệm cũng theo sau, từ xa thấy một nam tử áo bào rộng đang lặng lẽ đứng trong vườn hoa. Cốc Bình Nhi nắm tay áo của người đó, nụ cười ngây thơ. Thì ra nhiều năm nay hình dáng của Cốc Thần Thông không hề biến đổi nên Cốc Bình Nhi dù chỉ có ký ức khi còn sáu tuổi, không nhận ra được Cốc Chấn đã lớn nhưng vẫn nhận ra được Cốc Thần Thông. Cốc Thần Thông xoa đầu cô, trên mặt lộ vẻ đau buồn.

Nét mặt Cốc Chấn lạnh lẽo, cao giọng nói:

- Ông đến đây làm gì?

Cốc Thần Thông liếc hắn rồi thản nhiên nói:

- Trên núi Thiên Trụ con không nói gì đã bỏ đi, lại đem cả Bình Nhi theo. Người làm cha như ta về tình về lý đều phải đến xem xem.

Cốc Chấn nhướng mày cười nhạt nói:

- Việc của anh em tôi, không cần ông quan tâm.

Cốc Thần Thông ngược mắt nhìn trời, khẽ cười khố:

- Chấn nhi, ta biết trong lòng con oán hận ta. Nhưng nếu con ở vào địa vị đảo vương này thì cũng biết nỗi khổ của ta thôi.

Cốc Chấn cười nhạt, cao giọng kêu lên:

- Ba năm tù khổ, Bình Nhi điên loạn mà chỉ một chữ nỗi khổ là phui sạch được ư?

Cốc Thần Thông lắc đầu nói:

- Phui không được?

Cốc Chấn nói:

- Ông đã biết vậy thì đừng có đến đây làm phiền chúng ta.

Lục Tiệm thấy họ là cha con mà như kẻ thù thì rất đau lòng, không nhịn được liền nói:

- Cốc Chấn, cho dù thế nào thì ông ấy cũng là cha người. Người có hận ông ấy thế nào thì cũng là con trai ông ấy mà.

Nghe vậy thân mình Cốc Chấn khẽ run lên rồi hừ một tiếng. Ánh mắt Cốc Thần Thông chuyển đi chăm chú nhìn sáng Lục Tiệm rồi đột nhiên ánh mắt ông ta lộ ra vẻ kinh hãi, nhú mày nói:

- Lục đạo hữu, mấy ngày gần đây người gặp những ai?

Lục Tiệm ngần ra nói:

- Đảo vương hỏi vậy là có ý gì?

Cốc Thần Thông chiếu ra ánh mắt kỳ lạ, từ từ nói:

- Chẳng lẽ người không biết là người đã trúng kế của người khác, trong mình người đang có một mối họa cực lớn.

Lục Tiệm nghe vậy giật mình. Y đã từng đấu với Cốc Thần Thông, biết rõ thuật “Thiên Tử xem khí” của người này có thể biết rõ khí của vạn vật trong trời đất, cực kỳ huyền diệu. Ông ta nói như vậy tất nhiên là không sai. Nhưng Lục Tiệm vận khí kiểm tra trong người thì tuyệt đối không phát hiện điều gì không ổn. Y còn đang ngần ngừ thì Cốc Thần Thông bỗng lắc đầu nói:

- Người làm như vậy thì không cảm nhận được đâu.

Ông ta nói đến đó thì bỗng lắc người vung chưởng đánh tới.

Lục Tiệm thấy chưởng lực của Cốc Thần Thông ép đến như núi sập, rõ ràng là đã dốc hết sức thì bất giác kinh hãi vội vã vung quyền chống cự. Quyền chưởng chưa kịp giao nhau thì chiêu thức của Cốc Thần Thông đã biết đổi, chưởng hóa thành chỉ điểm tới ngực Lục Tiệm. Lục Tiệm đưa tay ra cản lại rồi vung tay trái đánh ra.

Trong nháy mắt hai người xoắn lại một chỗ giao đấu. Lục Tiệm chỉ cảm thấy chiêu nào của Cốc Thần Thông cũng nhằm lấy để mạng, không nương tay chút nào, nếu mình không dốc hết sức chống đỡ thì nhất định phải chết. Nhất thời vì muốn tự bảo vệ mà y liên tiếp biến tướng, đẩy Đại Kim Cương thần lực lên mức cao nhất. Đánh đến gần ba chục chiêu, Lục Tiệm vừa định đánh quyền ra thì bỗng cảm thấy trong kỳ kinh bát mạch có tám loạn chân khí mang theo tám loại cảm giác khác nhau, nặng nhẹ tê buốt đau nhức nóng lạnh biến động không ngừng, liên tục thay đổi, hỗ trợ, đánh lẫn nhau như kẻ địch vậy. Khí tức của Lục Tiệm lập tức bị cản trở, mắt thấy chưởng của Cốc Thần Thông bay tới mà quyền của mình thì lại khựng lại giữa không trung không thể đánh ra được.

Y đang nhắm mắt chờ chết thì kinh lực quanh người chợt biến mất, lúc mở mắt nhìn ra thì đã thấy Cốc Thần Thông nhẹ nhàng lùi lại chấp tay sau lưng đứng đó. Lục Tiệm liền cẩn thận vận khí, Đại Kim Cương thần lực truyền đến chỗ nào thì tám loại chân khí đều tan rã tới đó giống như chưa từng tồn tại. Sau đó y vận khí khắp người cũng chẳng phát hiện chút cản trở nào.

Cốc Thần Thông chậm rãi nói:

- Lục đạo hữu, mỗi họa trong mình ngươi được gọi là “Lục Hư độc”, ẩn náu trong kỳ kinh bát mạch, lúc bình thường sẽ tuần hoàn tương sinh, đồng hóa với chân khí của người, cho dù ngươi có vận động thể nào thì cũng sẽ không phát ra. Nhưng nếu gặp phải cao thủ ngang tầm, lúc giao đấu sống chết, công lực đẩy đến tối đa thì sẽ đột nhiên phát tác. Đến lúc đó tám loại kinh lực hỗn loạn tự đánh lẫn nhau làm cho chân lực bị cản trở, thua thiệt nặng nề.

Lục Tiệm hơi biến sắc, nghĩ một lượt rồi chợt nghĩ tới một người, liền buột miệng nói:

- Chẳng lẽ là ông ta...

Cốc Thần Thông gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng tiếp lời nói:

- Có phải người đó cao cao gầy gầy, vẻ mặt hiền từ, có một nốt ruồi đỏ không?

Lục Tiệm nghe ông ta mô tả hình dạng giống hệt vị Nhược Hư tiên sinh kia thì trong lòng kinh ngạc, bất giác gật đầu. Ánh mắt của Cốc Thần Thông lóe lên, nói:

- Hắn đang ở đâu?

Lục Tiệm lắc lắc đầu. Cốc Thần Thông nhíu mày trầm ngâm rồi cười khổ nói:

- Kiếp số, đúng là kiếp số.

Ông ta nói tới đó thì lại ngửa mặt nhìn trời ngơ ngẩn xuất thần.

Cốc Thần Thông khẽ cười khổ nhìn trời giống như đang tự nói với chính mình:

- Năm xưa ta cũng đoán là hắc có lẽ chưa chết, nhưng vì có lời thề nên không thể rời đảo tìm hắc. Thiên kiếp của hắc rất khó giải thoát được, hoặc là cả đời không dùng được võ công, hoặc là phải chia tâm ma đó làm hai, do hai người gánh chịu. Cách “chia ma” đó cực kỳ khó khăn, ta cũng chỉ nghe nói chứ không nghĩ là hắc có thể thực sự luyện thành. Có điều cho dù có luyện được “Chia ma” nhưng không có người phù hợp để chịu một nửa tâm ma cho hắc thì vẫn không thể thoát được kiếp nạn. Con người đó thần thông vô địch nên cũng sinh ra tâm ma thiên hạ vô song, tuy chỉ có một nửa nhưng cao thủ tầm thường mà gặp phải thì cũng sẽ nhập ma như hắc, kinh mạch nổ tung mà chết. Chỉ có cao thủ “luyện thần” có tâm trí kiên định đầy đủ, có thể hàng phục được tất cả ma quỷ thì mới có thể giúp hắc vượt kiếp nạn. Sau khi Ngự hòa thượng mất đi thì cao thủ “luyện thần” chỉ còn một mình Cốc mỗ. Ta với hắc có thù sâu như biển, nhất định sẽ không giúp hắc. Chỉ không ngờ là người cũng đạt đến cảnh giới luyện thần, lại một lòng vì người khác nên giúp hắc thoát nạn. Xem ra thì ông trời chưa chán ghét tranh đấu, vẫn đứng về phía hắc rồi.

Lục Tiệm nghe vậy mà tim đập dồn dập, lơ mơ đoán ra mấy phần, liền không nhịn được hỏi:

- Cốc đảo vương, ông cũng biết người đó ư?

- Sao lại không biết? – Cốc Thần Thông thản nhiên nói – Hắc là kẻ địch cả đời của ta, ngay cả danh hiệu “Cốc thần bất tử” này của ta cũng là do

hắn mà có.

Lục Tiệm chớp mắt không còn chút máu, thất thanh nói:

- Vạn Quy Tàng!

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Đồng Quy (Cùng Chết) Hạ

Cốc Thần Thông khẽ gật đầu, khi ông thấy Lục Tiệm lộ vẻ sợ hãi thất thần, biết trong lòng y đang hối hận, ông cười nhẹ, dịu giọng khuyên: "Người cũng đừng tự trách mình. Con người đó xuất thế, là kỳ duyên tấu xảo, tức ý trời. Thánh nhân có nói rằng: "Kiên cường xứ hạ, nhu nhược xứ thượng". Đạo trời xưa nay không thích sự "Cường, Đại", mà thiên về sự "Nhược, Tiểu". Bây giờ thấy Vạn Quy Tàng là cường nhân xuất thế, tất thế nào cũng có cách chế ngự được y. Vạn Quy Tàng lại chẳng phải thứ dũng phu, y hiểu biết đạo trời, mưu cao trí lớn tính toán trước khá xa, y do đó lấy oán thù đền đáp lại ân nghĩa, đã cấy vào kỳ kinh bát mạch của người "Lục Hư độc", chính là y phòng bị người trước, đề phòng cho sau này."

Lục Tiệm giận dữ, hỏi: "Vì lý do gì mà hãm phòng bị tôi?"

Cốc Thần Thông cười, đáp: "Ta cùng Vạn Quy Tàng, thời gian tốn cho luyện thần mất gần ba mươi năm. Người vừa mới thành niên, đã luyện thần đến mức áo diệp như vậy, thử hỏi sau này sẽ tiến xa đến đâu? Đến lúc đó, người nhất định sẽ là kình địch của Vạn Quy Tàng. Con người đó quyết đoán công việc lạnh lẹn, lại lãnh huyết vô tình, nếu y không giữ thân phận, và vì vừa mới thụ ân của người, vì muốn thoát nguy khốn lúc đó, nên đã không xuống tay giết người. Theo ta đoán, lúc đó y không giết người, nhưng vì muốn đề phòng sau này người

trở thành đại địch của y, nên đã cấy "Lục Hư độc" vào mình người, cho nó nằm âm ỉ ở đó. Sau này, lúc phải cùng người giao tranh, y kích động độc đó

lên, khiến người sẽ chết trong tay y!".

Lục Tiệm sững sờ, nghĩ thầm: "Người ta nói Vạn Quy Tàng giết người như ngoé. đôi bàn tay tanh tươi máu người. Y lần này xuất thế, không hồi cải tính tình, ta mà hay được, chẳng thể ngồi yên cho y tác quái". Nghĩ đến đây, bèn buột miệng hỏi: "Cốc tiên bối, cái "Lục Hư độc" đó, có cách nào hoá giải được không?"

Cốc Thần Thông nhìn rõ tâm can của Lục Tiệm, ánh mắt thoáng nét vui mừng, gật đầu, đáp: "Người tính sao bằng trời định! Nếu như người

không biết chuyện cấy độc đó, tự nhiên món "Lục Hư độc" sẽ là vô cùng nguy hiểm, Nhưng Vạn Quy Tàng đâu ngờ người may mắn gặp

Cốc mỗ, lại không biết là môn "Thiên Tử vọng khí thuật" của ta nhìn ra được cái "Lục Hư độc" đó, do đó khám phá ra âm mưu của hắn. Đạo tâm là chính, không có pháp nào là "bất phá", cái Lục Hư độc khí, cũng sẽ có cách phá giải thôi". Nói đến đây, Cốc Thần Thông dừng một chập, sẽ nhíu mày. Lục Tiệm gấp rút hỏi: "Cách phá giải ra sao, cầu xin tiên bối chỉ bảo cho". Cốc Thần Thông liếc mắt nhìn y một hồi lâu, chợt hỏi: "Người thực sự không hãi sợ Vạn Quy Tàng à?" Lục Tiệm gật đầu, đáp: "Nếu y còn tiếp tục giết người nữa, tôi dù có bị chết, cũng nhất định phải ra tay ngăn cản y".

Cốc Thần Thông nhè nhẹ gật đầu, nói: "Ngăn cản người đó, nói thì dễ, nhưng rất khó làm, Y ngoài mặt thì thấy hoà hoãn, nhưng trong lòng lạnh khốc, một khi trở thành kẻ thù của y, dầu không vì sức cường hiếu thẳng, y cũng sẽ 'Thà mình phụ người, chớ không mảy may để cho người phụ mình'. Ông nhìn thần sắc mê hoặc của Lục Tiệm, than thầm trong lòng, rồi tiếp: "Cái gọi là "Lục Hư độc", chính ra nó là công phu tu luyện "Chu Lưu bát kinh" của Vạn Quy Tàng, tám loại chân khí hỗ tương sinh khắc, có thể làm hại địch thủ, nhưng cũng sẽ tự mình bị hại lây. Vạn Quy Tàng luyện thành "Chu Lưu Lục Hư công", tự y biết chế ngự bát kinh, nhưng người ngoài không ai hiểu, khi bị "bát kinh" đó đột nhập vào cơ thể, tám luồng chân khí

chúng vừa hỗ trợ nhau, vừa chống chọi nhau, làm nạn nhân muốn sống chẳng được, muốn chết chẳng xong! Vạn Quy Tàng muốn trị ai, chỉ cần rút một ít chân khí đó vào kinh mạch người ấy là đủ. Nếu y muốn nạn nhân đau đớn, thì y đưa nhiều chân khí, nếu không, y sẽ chỉ cấy một chút vào kinh mạch người ta, quý không hay, thần không biết. Theo cái đạo lý đó, cách phá giải rất giản dị, để ta truyền cho người phương pháp, tìm gom từ trong kỳ kinh bát mạch các độc Lục Hư đó, tập trung chúng thành một luồng, rồi đi tìm một người nào còn sống, dùng Đại Kim Cương thần lực đẩy luồng độc khí Lục Hư vào đan điền, tiểu phúc của y. Đẩy được độc khí đi rồi, , độc "Lục Hư" tự nhiên giải trừ hết."

Lục Tiệm thất kinh la lên: "Cái phương pháp đó, chẳng phải ích kỷ hại nhân lắm sao?"

"Cái đó dễ lắm!", Cốc Thần Thông đáp, " người cứ đi vào địa lao tóm lấy một tội nhân cực ác bị kết án tử hình, đẩy luồng độc khí vào cơ thể

hắn!"

Lục Tiệm mặt mày khó coi, dè dặt hỏi: "Ngoài cách đó, còn phương pháp nào khác nữa không?". Cốc Thần Thông lắc đầu, đáp: "Không!". Ông nhìn Lục Tiệm có vẻ do dự không chắc, ông than thầm: "Cái thằng nhỏ này câu nệ quá, võ công dầu hơn hẳn Vạn Quy Tàng, nhưng sẽ chẳng phải là đối thủ của y!". Nghĩ vậy, ông lắc đầu nhẹ nhàng, rồi bảo: "Làm hay không là tùy người. để ta truyền cho người phép bức độc ra khỏi cơ thể". Ông từng độ sức Vạn Quy Tàng nhiều phen, chỉ biết than thở, rồi đem tâm pháp trực 'Lục Hư độc' áo diêu truyền cho Lục Tiệm.

Lục Tiệm luyện thần đã có thành tựu, y lĩnh ngộ thật nhanh, bèn chiếu theo đó truy lùng các độc khí ẩn tàng trong kỳ kinh bát mạch, vận kinh gom chúng lại thành một luồng, nhưng độc khí đó khi hợp, khi tan, không ở một dạng cố định, cứ mỗi lần trực nó ra, cuối cùng nó lại hiện trở về. Sau ba lần thử trực độc, Lục Tiệm mới hiểu câu nói của Cốc Thần Thông đích xác là

sự thật. Nhưng dùng cái cách làm ick kỷ hại nhân, Lục Tiệm thật không muốn!

Trong lúc Lục Tiệm cùng Cốc Thần Thông trao đổi, thuỷ chung Cốc Chấn vẫn khó dăm dăm, không thốt ra tiếng nào. Trong thâm tâm, Lục Tiệm biết sư phụ gã là đại cừu của Đông Đảo, gã nhất thời khó tiếp thụ chuyện đó, nhưng trước mắt có Cốc Thần Thông, Lục Tiệm không sao lên tiếng an ủi gã được.

Khi Cốc Thần Thông truyền thụ cho Lục Tiệm phương pháp giải độc xong, ông trầm ngâm hồi lâu, rồi chợt hỏi: "Chấn Nhi, con có muốn theo ta ra ngoài đi dạo một lúc không?". Cốc Chấn ngẩng đầu lên nhìn, chưa kịp khước từ, đã nghe Lục Tiệm bảo: "Cốc Chấn, người cứ đi đi, để ta trông nom Bình Nhi cho, bao đảm vô sự." Cốc Chấn đâu dè Lục Tiệm lại lên tiếng giục giã, y bèn mắng thầm trong bụng, tên này sao hay đi ôm đồn việc thiên hạ! Y bèn trợn mắt nhìn Lục Tiệm. Rồi lại thấy Cốc Thần Thông sửa soạn đi ra ngoài, y còn đang do dự, lại bị Lục Tiệm thúc giục thêm cho một hồi nữa: "Đi đi! Đi mau đi.". Cốc Chấn muốn mở miệng mắng y, nhưng nhìn đến Lục Tiệm, câu mắng ra đến cửa miệng đành nuốt trở lại. Y cau có, chu miệng, hứ khế một tiếng, rồi theo Cốc Thần Thông đi ra khỏi nhà.

Hai cha con im lặng, cùng lần bước theo con đường mòn, chẳng mấy chốc, đã lên đến đỉnh núi, tầm mắt chợt khoáng đãng, chung quanh cây cối xanh um, các đỉnh núi nối tiếp liên mạch, bọc theo một giải sông nước lớn mênh mông, thể nước chảy xiết, tuôn ra bể cả. Trước cảnh đất trời đó, trong lòng Cốc Chấn rộ lên một niềm sáng khoái, bên tai gió thổi xào xạc, làm lay động vạt áo, y chợt ớn lạnh toàn thân. Cốc Thần Thông đứng sừng sững đằng trước, Cốc Chấn đột nhiên phát hiện, mới có hơn mười ngày xa cách không gặp, mà phụ thân, xưa nay thân hình cao lớn, đỉnh đặc, sao tự nhiên thấy lưng ông có vẻ hơi còng, khòm xuống!

Trong một sát na, Cốc Chấn cảm giác trong lòng chua xót, vừa định lên tiếng kêu "Cha..." nơi cửa miệng, bỗng lưỡi rụt lại, y chợt nhớ đến quãng thời gian ba năm khổ sở bị giam cầm tù ngục nơi đáy bể, nỗi oán hận lại dâng lên, lấn át đi cái tình cảm ôn nhu vừa chớm nở.

"Chấn Nhi", Cốc Thần Thông chợt thở dài, "Con có biết không, ba năm trước, lúc con bị giam vào tù, ta đã chữa được rượu!"

Cốc Chấn lạnh lùng đáp: "

'Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh'

(chú thích: trích từ bài Tương Tiến Tửu, thơ của thi hào Lý Bạch

Thánh hiền.. chết cũng buồn so

Lưu danh kim cổ tửu đồ mà thôi - Quỳnh Chi dịch)

Rượu là thức ngon của thánh nhân, không uống... thật đáng tiếc."

Cốc Thần Thông lắc đầu, nói: "Con trẻ thiếu giáo dục, lỗi ở bố! Thân làm cha mẹ, dạy dỗ con cái, phải đem mình làm gương. Năm đó, mẹ con bỏ ra đi, ta tâm tình chán nản, buồn khổ, đành mượn chén rượu để tìm khuây, rồi càng ngày uống càng lạm. Con do ảnh hưởng những chuyện xảy ra trước mắt, cũng quen thói rượu chè, uống đến nỗi bị rượu làm cho hủ bại, để cho người ta thừa cơ vu oan, giá họa. Nếu hồi đó con không say sưa rượu chè, làm sao người ta có thể sắp đặt, tìm cớ buông lời vu khống con được!"

Cốc Chấn cười cười, đáp: "Cha khuyên răn con gì cũng được, nhưng khuyên con bỏ rượu, xin miễn bàn!" Cốc Thần Thông đáp: "Ta biết trong lòng con còn oán hận ta lắm!". Cốc Chấn nói: "Con không dám!". Cốc

Thần Thông thở dài, đưa mắt nhìn sông nước mênh mông trước mặt, chậm rãi nói: "Chấn Nhi, thật ra, từ đầu đến cuối, ta biết rõ con bị oan ức!"

Nỗi nghi hoặc đó day dứt trong tâm Cốc Chấn nhiều năm nay, bây giờ, Cốc Thần Thông đột nhiên nói ra, làm cho gã chấn động toàn thân, rồi cuồn nộ bốc lên đầy đầu, gã cất tiếng thét: "Hay nhỉ! Cuối cùng ông cũng nói ra, nếu biết tôi bị oan ức, tại sao còn đem giam xuống đáy Cửu U tuyệt ngục?"

Cốc Thần Thông trầm ngâm một hồi, chậm rãi đáp: "Hai mươi năm trước đây, Vạn Quy Tàng tiếp nhiệm Tây Thành, xé bỏ hòa ước, xua quân đông chinh, sau hai lần luận đạo diệt thần, phe Đông Đảo ta, cao thủ bị giết chết gần hết. Lúc đó, võ công chưa luyện xong, ta phải bỏ trốn khỏi đảo, lưu lạc khắp chốn. may mắn lắm mới còn sống sót. Sau đó, Vạn Quy Tàng bị thiên kiếp, khiến Tây Thành đại loạn, dân trên đảo ta mới lục tục kéo nhau trở về, nhưng phần lớn là người già, đàn bà, và trẻ con. Dĩ nhiên con số cao thủ tinh nhuệ của ngũ đại lưu phái sống sót chẳng nhiều, phần lớn lại mang nội thương, về đến đảo rồi, lần lượt từ trần. Tình hình người ngợm trên đảo thực là điêu linh, muốn trùng tu lại, khó ơì là khó. Con đã thấy đấy, Doanh Vạn Thành tham tiền tài, chỉ ham vợ vào, Hiệp Phạm thì kiêu cuồng, tự đại, Địch Hy mang lòng ma dạ quỷ, Minh Di lỗ mãng, bất tài, cho đến nỗi Diệu Diệu, vốn chỉ nhờ vào tuyệt kỹ thiên lân (vẩy cá), nhưng bằng vào tiếng tăm có tu vi luyện tập, cũng đã được xếp vào hàng ngũ tôn!"

Nói đến đây, ông thở dài, rồi trầm trầm tiếp: "Nói về phía Tây Thành, đột nhiên họ lâm vào cảnh nội loạn, hai bộ Thủy, Hỏa hèn kém, nhân vật lợi hại dù còn đấy, không bằng được sáu bộ kia, nơi tài năng mới xuất hiện nhiều, cao thủ đông như mây. Thần Thông ta dẫu hùng mạnh trở lại, nhưng chỉ mình ta, chẳng thể nào trông vào sức một người hòng hàng phục cả tám bộ, ta dù nóng lòng báo thù, chỉ đành chường mặt mốc ra mà ẩn nhẫn. Nhiều người khác cho là Cốc mỗ ngu xuẩn, họ không chịu nổi, họ lại còn bị Trầm Chu Hư nhỏ to xúi giục, bảo ta không đủ tài công đả Tây Thành, bảo

ta có thù mà không tìm cách báo, nhưng chẳng phải vậy! Vạn Quy Tàng nói không sai: 'Cốc Thần bất tử, Đông Đảo bất vong'. Hôm nay ta nằm xuống, ngày mai là Đông Đảo sẽ bị tiêu vong. Ôi! Ở dưới Thiên Trụ phong, ta lập chí đánh cho tứ bộ phải khâm phục, chẳng qua cũng là để hư trương thanh thế, khiến cho Tây Thành không có cách nào dò la tình hình hư thật của Đông Đảo ra sao!"

"Đông Đảo trên dưới thì yếu hèn như vậy, giống như loài chim bị vật trọi hết lông, loài thú cạo sạch sát da, không khả năng qua được một phong ba bão táp nhỏ xiu! Chỉ có cách giữ sao cho tĩnh lặng, ấy mới là thượng sách! Nhiều năm qua, ta không ngừng huấn luyện đào tạo hậu bối, nhưng xem ra thì cũng giống như địa bộ của lũ Hiệp Phạm, Địch Hy! Duy nhất một kẻ có tư chất đột phá, có đủ khả năng lãnh đạo mọi người, tiếc thay, kẻ đó lại không mấy hứng thú với chuyện luyện tập võ công..."

Cốc Chấn chau mày, hỏi: "Ông đang nói đến tôi đấy, phải không?"

"Đúng vậy!", Cốc Thần Thông đáp, "Con thông minh hơn người, lại không đem dùng vào chuyện luyện tập võ công, rồi lại còn mẹ con nữa, cứ cả ngày mè nheo ta, nuông chiều cho con được sống theo thiên tính, không lưu tâm đến lễ sống còn của Đông Đảo. Rồi sau đó, con lại còn giở trò trốn vào quây phá Trung nguyên mất mấy năm, chẳng hiểu do gặp duyên kì ngộ cực kỳ may mắn nào đó, đã trở thành giàu có, để trở về đảo huênh hoang khoe của. Ta đã định lập con làm thừa kế, nhưng xem tình hình đó, trên đảo đâu có ai tự ý thần phục con! Kết quả là một trường đại sự huyền náo! Biết con không ai bằng cha mẹ, người khác thì cho rằng con là kẻ hoang dâm phóng túng, chẳng chuyện ác gì mà chẳng làm, ta vốn biết con bề ngoài thì tự tung tự tác, nhưng bên trong thì nhất mực thiện lương. Đến lúc Tương Dao cùng cả bọn hòa nhau vào, với những bằng chứng không một kẻ hở, ta bị áp lực của số đông, lại không thể không giữ gìn giềng mối gia đình, nếu không sẽ đưa đến chỗ lòng người ly tán, cái Đông Đảo to lớn đó, sẽ nhanh chóng sụp đổ như lâu đài cát!"

Cốc Chấn cười nhạt một tiếng, hậm hực: "Nói vậy, để giữ cho mỗi đoàn kết Đông Đảo, tôi đã phải lãnh chịu bấy nhiêu uỷ khuất, bất cần biết sẽ đi đến đâu!"

"Ba năm tù ngục, đó là uỷ khuất sao?". Cốc Thần Thông chợt quay phắt người lại, đôi mắt rực lên uy quyền và khí thế áp đảo. "Năm đó, Vạn Quy Tàng đông chinh, ông nội con đã tuần nạn. Ông con đã phải đoạn hậu, do dìm dặt đàn bà, trẻ con mà hy sinh. Đại bá, nhị bá con buộc ta trốn đi, để họ ở lại chịu chết trong tay Vạn Quy Tàng. Ta lưu lạc giang hồ, muốn trốn tránh truy sát của Tây Thành, ta đã phải uống nước bùn lầy, ăn đồ ăn dơ bẩn, phải chung đụng với bọn đạo tặc hạ lưu Suốt năm năm ròng, không ngày nào là không khỏi bị ám ảnh sợ hãi. Ba lần chạm mặt Vạn Quy Tàng, không lần nào là không suýt mất mạng. Ta sở dĩ cố nhẫn nại cầu sống, chẳng vì gì khác cả, chỉ vì mang trong đầu ý niệm phải làm sao trùng hưng Đông Đảo! Con phải nhớ cho lý, con không những là con của Cốc Thần Thông ta, mà còn là đệ tử của Đông Đảo, vì lẽ thịnh suy của Đông Đảo, đừng nói chỉ phải chịu ba năm tù ngục, dẫu có bị băm bị mổ dưới ngàn, vạn vết dao, cũng không nề hà, tính toán!".

Câu nói đó đập mạnh vào đầu Cốc Chấn như một nhát búa tạ, gã nghe xong, ù tai, toàn thân toát mồ hôi lạnh ròng ròng! Gã sửng sốt giây lát, rồi kêu lớn lên rằng: "Mấy chuyện đó, tại sao gia gia trước kia đã không đem ra bảo cho con biết?"

"Tại vì hồi đó con chưa đáng được nghe!", Cốc Thần Thông gượng cười, tiếp, "Tám tháng trước đây, con chỉ là một đứa một đứa búng bình tự tung tự tác! Ba năm trước nữa, con là một kẻ lãng tử vô hạnh... Chỉ ngày hôm nay, con mới miễn cưỡng có được chút đạo hạnh đáng được nghe thuật những sự việc đó!".

Cốc Chấn hỏi: "Vậy hồi đó cha đã cố tình đem con giam vào ngục tối?". Cốc Thần Thông đáp: "Sắt không tôi luyện, sao thành thép cứng được? Nếu con không trải qua ba năm lao tù gian khổ, con làm sao gạt bỏ hết những

thói xấu phù phiếm, để có thể trở thành cột trụ lương đồng cho Đông Đảo sau này?".

Cốc Chấn thần thờ hồi lâu, rồi lắc đầu, hỏi: "Gia gia biệt nhãn con như vậy, nhưng võ công con quá tồi, làm sao thành cột trụ lương đồng cho được?"

Cốc Thần Thông nhạt giọng đáp: "Cái võ công mà con nói đó, chỉ là những môn công phu quyền cước nho nhỏ! Cao thủ hạng nhất, luôn luôn cần đến hùng tâm, khí độ, trí tuệ, nhãn quang. Chỉ cần hoài bão to rộng, trí tuệ uyên thâm, học võ công không khó!"

Cốc Chấn nghe nói đến đạo lý đó, bất giác đôi quyền nắm chặt lại, hùng tâm tráng chí trỗi lên bùng bùng, nhưng gã lặng yên, không thốt ra một lời! Trong một khoảnh khắc, đỉnh núi im lặng như tờ, hai cha con sánh vai nhau nhìn cảnh sông nước hùng vĩ bên dưới, tuy không thốt một lời nào, nhưng thâm tâm họ cùng san sẻ một ý niệm, hai cha con chưa từng có dịp cảm thông nhau đến mức đó!

Sau một quãng thời gian dài, Cốc Thần Thông thở một hơi thật dài, nói: "Còn một việc này, ta cần phải nói cho con rõ!".

Cốc Chấn đáp: "Được! Gia gia cứ nói đi!", giọng nói đã có nhiều phần nhu hoà!

Cốc Thần Thông cười nụ, nói: "Chấm Nhi, con đừng oán trách mẹ con nữa, bà ấy dù rời xa con, nhưng lỗi không phải ở nơi bà ấy!" Cốc Chấn nhướng đôi mày, hứ một tiếng to!

Cốc Thần Thông than: "Con nay đã trưởng thành, chuyện này không nói không được! Thanh Ảnh vốn dĩ lấy Trầm Chu Hư trước, rồi do loạn lạc mà họ ly tán, bất đắc dĩ phải tái giá lấy ta làm chồng. Bà ấy đã có cùng Trầm Chu Hư một đứa con trai. Sau này, Trầm Chu Hư tìm đến gặp bà, bảo là thằng nhỏ vì xa mẹ mà đau ốm liên miên. Thanh Ảnh nghe mà cõi lòng bất

nhân, bà ấy do dự mãi, rồi cuối cùng đồng ý trở về đoàn tụ cùng Trầm Chu Hư".

Ông nói xong, thấy Cốc Chấn thần sắc lãnh đạm, biết gã vẫn còn ầm ứ, ông lập tức buông tiếng thở dài, đang định lên tiếng khuyên nỡ, chợt trong lòng máy động, bèn ngẩng đầu trông ra, thấy một nhân ảnh đang chạy lên đỉnh núi nhanh như điện, trong khoảnh khắc đã đến gần, người đó mình khoác áo sô, đầu đội mũ tre, chính là "Vô Lượng Túc" Yến Vị Quy.

Gã tiến đến trước mặt ông, tuyệt chẳng nói năng, hai tay đưa ngang mắt Cốc Thần Thông, căng ra một tờ giấy, chữ viết dọc ngang trên đó còn chưa ráo mực. Cốc Thần Thông đọc thoáng qua, rồi chau mày. Cốc Chấn cũng đưa mắt xem, thấy viết: "Đại giá Cốc Đảo Vương đến từ xa, chúng tôi đã thiếu sót phần nghênh tiếp rồi. Tiện nội thương nhớ lệnh lang đã nhiều năm ròng. Nay chân thành kính mời phụ tử hai vị quang lâm hàn xá 'Đắc Nhất sơn trang', đánh một ván bài, dầu thua được ra sao, cũng là dịp để tính sổ cho xong mọi chuyện, dùng mấy quân bài trợ hứng!" Trầm, Thương, hai người cùng ký tên bên dưới.

Cốc Chấn cười gằn, chụp tờ thư, định xé thì Cốc Thần Thông vụt đưa tay ra nắm vào huyết mạch môn của gã. Cốc Chấn chỉ cảm giác đôi tay nóng bỏng lên, tờ giấy đã nhẹ nhàng lọt vào tay Cốc Thần Thông. Cốc Thần Thông đôi mắt chăm chú nhìn tờ thư hồi lâu, chợt hỏi: "Trầm Chu Hư làm sao biết hai cha con ta đang ở nơi đây vậy?". Yến Vị Quy nhỏ giọng trả lời: "Chủ nhân liệu sự như thần, có gì mà ngài không hay, không biết!". Cốc Chấn cười nhạt: "Ăn nói lớn lối gớm!". Cốc Thần Thông khoa tay, ngăn chặn không cho gã nói nữa, chậm rãi hỏi tiếp: "Thanh Ảnh cũng đang ở đây, phải không?". Yến Vị Quy nhè nhẹ gật đầu.

Cốc Thần Thông thở dài, nói: "Thôi được, người về báo lại chủ người, bọn ta sẽ đến". Yến Vị Quy đảo nhanh tròn mắt, quay người chạy đi, nhanh như chớp, đã biến mất dạng.

Cốc Chấn nói: "Lão Trầm Què thể nào cũng có sắp đặt âm mưu, cha định đến thật ư?". Cốc Thần Thông đáp: "Ta thân làm Nhất đảo chi chủ, đâu thể lâm trận bỏ chạy được! Trầm Chu Hư đã tìm đến mình, bất kể y có mưu chước gì hay không, ta đều phải đi. Chưa kể...", ông dừng nói, chỉ vào chỗ có ký tên Thương Thanh Ảnh, ba chữ viết thanh tú điểm lệ, khác hẳn mấy chữ kia bên trên tờ thư. Cốc Thần Thông khẽ than: "Có cả chữ ký của mẹ con, đích xác là bà ấy tự tay ký tên. Chấn Nhi, dù sao cũng vẫn hãy còn là hai mẹ con, hiếm khi có được cơ hội tốt để cả hai gặp nhau, sẵn dịp này, ta sẽ hết sức hoá giải thù hận giữa con và bà ấy"

Cốc Chấn chưa kịp phản đối, Cốc Thần Thông đã nắm tay gã, chẳng cho gã nói gì, kéo gã nhắm hướng Đắc Nhất sơn trang rảo bước.

Đến trước trang viện, mọi người đã giải tán, mặt đất như một bãi rác, mấy tờ giấy hồng điều viết chữ HỖ chỉ còn một nửa, xác xơ tả tơi trong gió, trông thật thê lương. Vài đệ tử Thiên bộ đang canh gác tại cửa, liền cung kính vái chào rồi dẫn hai người vào trang, vượt ngang phòng cưới để vào hậu viện.

Các ngọn nến hồng chưa thắp còn trưng bày dọc đường, những tấm vóc hồng chẳng rời rạc khắp nơi, tịnh không một bóng người. Nhìn tình hình hiện tại, Cốc Chấn thầm gọi lại trường não loạn vừa qua lúc cử hành nghi lễ bái thiên địa, nếu lại đem diễn ra lần nữa, nó sẽ hoạt kê ra sao?

Đi qua hết mấy hành lang quanh co vắng lặng, một lúc sau, bọn họ vào đến một khoảnh vườn, vài hòn non bộ rải rác đó đây, tre trúc xanh um, có một toà tiểu đình bát giác, Trầm Chu Hư đang thẳng lưng ngồi nơi đằng sau tiểu đình. Khi thấy hai cha con họ, y phác một nụ cười mỉm, gật đầu, chào: "Cốc Đảo Vương, 'Lương Thượng Quân', lâu nay mạnh giỏi a?".

Cốc Thần Thông chau mày khi nghe ba chữ "Lương Thượng Quân", Cốc Chấn thì cười nhạt, ra vẻ kinh ngạc, tự nhủ y vờ vịt gì lắm cũng chỉ lộ vẻ một lão hồ ly, bèn cười cười, rồi hỏi ngay: "lệnh lang và 'cô nàng dâu'

đến giờ có được khoẻ không?". Gã nhấn mạnh vào ba chữ "cô nàng dâu", Trầm Chu Hư khoé mắt thoáng loé lên nét ác độc, chợt cười xoa, đáp: "Gia môn bất hạnh, sinh ra giống nghiệt tử, y vừa bị ta xử phạt nặng đánh đòn hai trăm trượng, hiện đang nằm dưỡng thương đằng sau nhà"

Cốc Chấn vỗ tay cười ầm: "Đánh đòn là phải! Đánh là đúng quá rồi, cái đó gọi là 'đại nghĩa diệt thân'. Chu choa, nếu ta mà làm cha y, đánh chi tới hai trăm hèo cho mất công, đập cho hai gậy chết queo cho xong, rồi lấy xương thịt đem nuôi chó coi bộ tốt hơn!". Trầm Chu Hư mặt mày chẳng đổi sắc, chỉ cười nụ, đáp: "Nói đúng đấy, đáng lẽ ra, đem giết chết cho xong, nhưng tiếc vì còn từ mẫu của nó đứng ra bênh, không cho Trầm mỗ làm như thế."

Cốc Chấn nghe mấy chữ từ mẫu bênh con, trong lòng rộ lên một nỗi đả độn, gã bất giác gào to lên một tiếng!

Cốc Thần Thông đâu biết các trò nhiệt náo mà Cốc Chấn đã tung ra phá phách hôn lễ của Trầm Tú, khi ông nghe hai người đối đáp đả kích nhau như vậy, ông không hiểu lắm, bèn chấp tay sau lưng, đứng im một bên. Chợt nghe Trầm Chu Hư nói: "Hai vị sẵn ghé chơi Nam Kinh, vợ chồng Trầm mỗ chưa làm hết tình địa chủ, Đảo Vương nếu có hứng, mời cùng Trầm mỗ chơi một ván cờ, tiêu khiển cho qua thì giờ."

Cốc Chấn cười nhạt: "Ông còn có tâm tình nhàn hạ chơi cờ, chơi bài... Vừa mới phạt đòn thẳng con, đã muốn tiêu khiển cờ, bài! Miệng thì cười hì hì, trong bụng tính toán âm mưu quỷ kế, thật chẳng hổ danh 'lão Trầm Què'!"

Trầm Chu Hư cười mím, châm chọc: "Hai người, rút cục ai là cha, ai là con? Ta và người cha nói chuyện, sao thẳng con cứ chõ miệng vào?" Cốc Chấn nổi đoá, đang định đáp lại, Cốc Thần Thông đã khoát tay áo, một luồng kinh khí bịt miệng Cốc Chấn, làm gã không nói được tiếng nào. Rồi nghe Cốc Thần Thông cười cười, hỏi: "Chu Hư huynh trách đúng lắm,

chuyện cờ, bài, Cốc mỡ phụng bồi là xong. Chẳng qua, sẵn có Thanh Ảnh ở đây, bà ấy và Chấn Nhi lâu lắm rồi không gặp nhau, ta xin có đôi lời vì hai mẹ con họ!"

Trầm Chu Hư đáp: "Thằng con hư bị đòn đau, bà ấy đang chăm sóc cho nó ở hậu viện, xin chờ cho một chút thôi, Cốc Đảo Vương đâu có gì phải gấp gáp, ông hãy cùng ta vừa chơi một ván cờ, vừa chờ bà ấy!"

Cốc Thần Thông tùm tùm cười, nói: "Chu Hư huynh nói đúng đấy, từ lâu, ta được nghe tiếng 'ngũ uẩn giai không, lục thức giai bế', Cốc mỡ ta bất tài, sẵn dịp này, xin được lĩnh giáo trận pháp 'ngũ uẩn giai không' của Thiên bộ?"

Nói xong, khoé miệng còn đọng nét cười, ông tiến vào tiểu đình, đến ngồi trước mặt Trầm Chu Hư. Cốc Chấn liếc nhìn hai người, ngấm ngấm một cảm giác bất diệu, tự nhủ: "Gia gia thần thông tuyệt thế, cái trò phá trận 'ngũ uẩn giai không' này đâu làm khó được ông? Mà Trầm Chu Hư vốn biết là vô ích, sao lại cứ đem ra dùng, tất bên trong hẳn đã có sắp đặt âm mưu khác thật trọng đại."

Đang lúc suy nghĩ, hai người trong tiểu đình đã bắt đầu giao tranh mấy nước cờ, Cốc Chấn chợt thấy Tô Văn Hương bưng lò hương "Cửu Chuyển hương luân" đến, y hết sức thận trọng, đem đặt nó trên hàng lan can. Cốc Thần Thông cười, hỏi: "Cái này là 'Phong Tị thuật' (Thuật bịt mũi) đây, phải không? Hay lắm, hay lắm.". Cười nói... đi nước cờ, dường như trong ánh mắt thoáng hiện vẻ giễu cợt, cho rằng thế cờ "Đại Huyền Ma bàn" đối với ông, cũng tầm thường như những cuộc cờ khác.

Cốc Chấn nhìn tình hình, trong lòng bất ổn, từ đuôi mắt chợt thấy Tần Tri Vị đang bưng một cái liễn bằng bạch ngọc đến, nước thuốc trong liễn màu xanh sủi sùng sục, hơi nước trắng toả nghi ngút từ miệng liễn. Cốc Chấn trong lòng biết đấy là món "Bát Vị điều nguyên thang" của lão hồ ly, ngày trước, gã đã từng bị cái món thuốc nước bắn thiêu đó phong toả tâm

thức, gã bất giác nổi giận trong lòng, thừa cơ Tần Tri Vị ơ hờ, gã bèn nhào đến cướp lấy cái liễn. Tần Tri Vị lập tức nổi giận, hét lên "Mi làm cái gì vậy?", rồi nhanh nhẹn đưa tay ra chụp về.

Cốc Chấn khẽ lách mình sang một bên, cười hì hì: "Lão tử đang khát đây, để lão tử uống!". Tần Tri Vị hoảng hốt, sững sờ ngó gã, mặt ngơ ngác. Cốc Chấn mở nắp đậy liễn, giả dạng sắp uống, tròng mắt không ngớt xoay chuyển nhìn tứ phía, chợt thấy Tiết Nhĩ thần sắc chuyên chú, tay ôm cái món nhạc cụ kỳ quái "Ô Lý oa lạp", mắt nhòm ngó vào hai người trong tiểu đình, Cốc Chấn lập tức máy động trong đầu, bèn dang tay, rú lên một tiếng, tạt thuốc nước trong liễn lên đầy mặt Tiết Nhĩ. Tiết Nhĩ la hét ầm ĩ, da mặt đỏ hồng, bị phỏng đôi ba chỗ. Cốc Chấn thừa cơ vọt đến, đưa một tay chụp cướp lấy cái "Ô Lý oa lạp", tay kia vung vẩy, miệng cười ha hả: "Ô lý lạp! Oa lý lạp! Tai heo luộc đã chín chưa?". Cốc Chấn hát đi một lần, hát lại lần nữa, Tiết Nhĩ kêu hét ầm ĩ, định nhảy chồm đến giăng lại, bọn kiếp nô khác phải khó khăn lắm mới níu giữ y lại được.

Cốc Chấn ôm món nhạc cụ, khoái trá trong lòng: "Món thuốc nước đã bị ta hắt đổ đi, nhạc khí cũng bị ta cướp mất, ván cờ quái lạ đó chẳng còn gì đáng sợ, "Nhãn, Nhĩ, Thiệt" (Mắt, tai, lưỡi) tam thức đều chẳng phong toả được nữa, chỉ còn mỗi cái lư hương, cả đám ở đây đều cùng ngửi mùi hương đó, lão Trầm Què không ngoại lệ, có điều gì kỳ lạ xảy ra, tuyệt chẳng ai thoát khỏi!"

Qua một lúc thật lâu, bên trong tiểu đình, hai người vẫn chơi cờ như chẳng có gì lạ xảy ra, Cốc Thần Thông bình luận nước cờ, cười nói ung dung, tựa hồ không mấy may bị cái thuật pháp vô trung ảnh hưởng tới. Ban đầu Cốc Chấn hoan hỉ, nhưng xem qua một lúc, hăn thấy có cái gì bất diệu, tự hỏi: "lão Trầm Què quỷ kế đa đoan, không lẽ chỉ bấy nhiêu thôi sao?" Nhìn khói hương "Cửu Chuyển hương luân", y nghĩ bụng, "Đề phòng vạn nhất bị trúng kế, chi bằng mình tìm cách đập đổ lư hương đó đi cho rồi.". Ý đã quyết, Cốc Chấn vừa định cất tiếng hát "Ô Lý oa lạp", bỗng toàn thân

phát sinh yếu ớt, chẳng bước đi nổi. Trong lòng phát run, Cốc Chân loạn choạng lúi lại, tựa vào một hòn giả sơn, đảo mắt nhìn quanh, tất cả lũ kiếp nô mồm miệng sùi bọt trắng, gục ngã la liệt khắp nơi.

Hốt nhiên nghe đổ ầm một tiếng, hơn chục quân cờ bắn văng tung toé đầy đất, Cốc Thần Thông hai tay níu vào mặt bàn, cố gắng cựa quậy thân mình để đứng lên, nhưng lực bất tòng tâm, ông lại ngồi phịch trở xuống, miệng lắp bắp hỏi: "Trầm Chu Hư, người chơi trò gì vậy?"

Trầm Chu Hư cũng có vẻ vô lực, toàn thân rũ ra trên cái xe lăn, vừa nói vừa cười: "Là khói hương đấy!"

Cốc Thần Thông chuyển mắt nhìn quanh, thấy mấy vòng khói hương, đích thực là Cửu Chuyển hương luân, nói: "Nếu là món hương khói đó, người chẳng phải cũng đã hít vào rồi sao!"

Trầm Chu Hư cười cười: "Chẳng những là ta ngửi, toàn thể mọi người tại đây đều cùng ngửi phải cả. Đảo Vương nguyên đã luyện thành "Thai Tức thuật", có thể ngừng hô hấp qua đường miệng mũi, Nếu Trầm mỗ mà không ngửi mùi hương đó, Đảo Vương cũng sẽ chẳng chịu ngửi theo, ôi chao, ta tự đem mình ra làm mồi nhử, câu được con cá lớn Đông đảo là ông, xem ra cũng không thua thiệt gì lắm"

Cốc Thần Thông hỏi: "Cái mùi hương đó, thực sự là gì vậy?"

Trầm Chu Hư cười, đáp: "Đảo Vương chắc tự cho là toàn thân bách độc bất khả xâm phạm, vạn tà chẳng hại được mình, bất kể mê hương độc được gì gì, ông đều chẳng ngán hản?"

Cốc Thần Thông kêu lên một tiếng, Trầm Chu Hư than: "Đảo Vương là một bậc đại kì tài, thiên hạ vô địch. Trầm mỗ ta chỉ là một thằng què, chẳng có bốn sự gì, chỉ khác người ở chỗ tâm trí luôn luôn tìm tòi kiếm cách thủ thắng. Cái lư hương đó, tên nó là "Vô Năng Thắng hương", chính là kết quả ta miệt mài dùng lực kiếp nô, ròng rã mười năm mới luyện thành. Phàm

người trần, ai mà bị hương đó lọt vào mũi, chỉ qua nửa thời thần, sẽ toàn thân vô lực, ngay đến Đảo Vương, cũng không ngoại lệ."

Ánh mắt Cốc Thần Thông thoáng hiện nét thê lương, ông than: "Đâu ngờ từ mười năm trước đây, người đã lập tâm hãm hại ta rồi!"

Trầm Chu Hư nhíu mày, ra điều bất đắc dĩ, cũng than: "Ông đã cứu giúp Thanh Ảnh, Trầm mỗ trong lòng rất cảm kích. Nhưng ông là người Đông Đảo, ta thuộc về Tây Thành, từ bao đời nay, hai bên đã thề không đội trời chung. Lại nữa, sắp đến kỳ "Luận Đạo diệt thần" rồi, ta đâu có thể để ông tiêu diêu tự tại đi đạp đổ Tây Thành ta?" Nói xong, thấy y ngược mắt nhìn lên, nói băng quơ: "Đã đến lúc rồi!"

Cốc Thần Thông đưa mắt nhìn, chỉ nghe tiếng lách cách liên tục, từ trần tiểu đình lộ ra vô số những mũi tên sắt màu đen, lấp lánh ánh xanh lè, hiển nhiên đã được tẩm kích độc.

Cốc Thần Thông mặt mày biến sắc, nghe từ trên nóc đình truyền xuống những tiếng tinh tinh, tang tang như tiếng gậy đàn, rồi chớp mắt, cơ quan chuyển động, hàng trăm mũi tên đồng loạt bắn xuống, khiến tình hình quang cảnh trong đình trở nên mù mịt cùng cực.

Tựa mình vào hòn giả sơn, Cốc Chấn không đủ sức lực để nhóm lên nhìn, gã tán loạn tâm thần, hốt hoảng thét lên: "Gia gia!"

Tiếng chưa dứt, tên đã bắn xong, thấy Cốc Thần Thông đầu cổ, ngực, bụng, hai tay, hai chân bị hơn hai mươi mũi tên cắm lút vào, máu chảy xối xả.

Cốc Chấn trước mắt vụt tối sầm lại, từ đáy cổ hòng hực lên một vệt máu, ộc ra ngoài miệng!

"Xưa nay, sức lực không thắng được trí tuệ.", Trầm Chu Hư gật gù lúc lắc cái đầu, bảo: "Cốc Thần Thông, ông thua ta rồi!"

Trầm mặc một lúc lâu, Cốc Thần Thông vùng nhóm đầu dậy, cất tiếng cười ha hả, tiếng cười khan khan mãnh liệt, làm nóc đình rung chuyển. Trầm Chu Hư khẩn trương, đôi mắt mở banh ra, nhìn thấy Cốc Thần Thông chậm chậm đứng lên, khắp người máu me đầm đìa. Trầm Chu Hư nét mặt hoảng hốt, kêu lên thất thanh: "Ông đã không bị trúng độc sao"

"Độc, ta đúng là đã trúng độc", cổ họng Cốc Thần Thông bị tên nhọn đâm thủng, tiếng ông nói trở thành khò khè khó nghe, "Nhưng người đã không tính đến chỗ, độc của Vô Năng thăng hương chỉ tác hại khi nó chạy trong huyết mạch. Ta bây giờ máu đổ ra gần hết, độc hương đâu còn...", nói đến đây, ông từ từ giơ song thủ lên, tim gan Trầm Chu Hư tự dừng chùng xuống, y vội tìm cách né tránh.

Nhưng chính y cũng đã ngửi độc hương, y tuyệt chẳng di chuyển được thân mình, mắt thấy một ngọn huyết chương sầm sầm ập tới, một luồng kinh khí dũng mãnh kích thẳng vào lục phủ ngũ tạng, vụt một cái, Trầm Chu Hư tựa như chiếc lá trước trận cuồng phong, bắn văng ra ngoài tiểu đình. nghe ầm một tiếng, đã thấy y đâm đầu xuống một ngọn giả sơn, máu của Cốc Thần Thông từ trong ngọn chương hoà lẫn vào máu mồm máu mũi y đang tuôn ra ồng ộc như suối. Bọn kiếp nô thấy quang cảnh rùng rợn đó, giống như toà núi đá cao vạn trượng vừa sầm sập đổ xuống, chúng đồng thanh la hét ầm ĩ.

Ngọn chương đó tập trung sức lực, tinh khí hơn mười năm của Cốc Thần Thông, ông vào lúc lâm tử, hồi quang phản chiếu, chương phóng ra rồi, không thu kinh khí về được, toàn thân ông gục xuống như một con đại bàng gãy cánh, rơi từ trên vùn vụt rơi xuống.

Cốc Chấn đâu khổ đến mức không chịu đựng được nữa, nước mắt tuôn trào như mưa, chung quanh, bọn kiếp nô đau lòng nhìn Trầm Chu Hư, lại không giúp rập gì được cho chủ nhân, cả bọn cùng nhau khóc rống lên.

Đúng lúc đó, chợt nghe tiếng cười ha hả lớn, lẫn trong tiếng cười có tiếng kêu thất thanh lo âu. Cốc Chấn ngoài trông, đầu óc kinh hoàng, chỉ thấy Ninh Bất Không, Sa Thiên Hoàn sánh vai bước đến, đằng sau có Thử Đại Thánh, Bàn Giải Quái, Xích Anh Tử đứng như thế chân đĩnh, áp tải Thương Thanh Ảnh cùng Trầm Tú. Trong số người đứng xa xa phía sau, có một nữ tử áo xanh da trắng ngà, chính là Ninh Ngưng, sắc mặt cô trắng bệch, đôi mày rầu rĩ, mấy món tóc rối bời, thần sắc âu sầu rũ rượi.

Ninh Bất Không tiến tới trước, vung tay lên, bắn một phát tên nổ trúng ngay vào lư hương "Cửu Chuyển hương luân", đập nát lư thành mảnh vụn, khói bên trong bốc lên cuồn cuộn, rồi dần tan mỏng ra trong không trung.

Cốc Chấn trong lòng cuống quýt, trước mắt, phụ thân vừa táng mạng, độc hương trong mình y chưa hoá giải, giờ lại phải đối đầu với bấy nhiêu cường địch, tuyệt không tìm ra cách nào ứng phó.

"Trầm Chu Hư". Ninh Bất Không liếc nhìn, nở nụ cười nham hiểm, "Người xưng 'Thiên toán', cái danh hiệu đó là lộng ngôn chẳng? Người tự phụ thông minh, sao lại chẳng biết câu 'Bọ ngựa bắt ve sâu, đâu ngờ chim sẻ rình đằng sau! '?". Trầm Chu Hư trúng chưởng nặng, nhưng chưa chết ngay, y tựa người vào giả sơn, ngực thở dồn dập, nét mặt thoáng hiện vẻ thê thảm, rên rỉ: "Ninh sư đệ, khoan hãy tự phụ, Cốc Thần Thông là rồng, Trầm mỗ là ếch, bọn ta ác đấu trên không, đấu chết nhưng chết vinh, còn sư đệ người, chẳng qua như con chuột nhắt chui rúc xó nhà mà thôi!"

Ninh Bất Không biến sắc, hươu cây gậy trúc lên, rảo mình tiến đến, thò tay nắm áo Trầm Chu Hư, cười nhạt rằng: "Chết đến nơi, mà miệng còn nói cứng. Trong con mắt Ninh mỗ, mi chẳng qua chỉ là một con chó chết!". Vừa nói, vừa phun một bãi nước miếng vào mặt họ Trầm, rồi dang hai tay ra, liên tiếp đâm vào thân hình đầm máu của Trầm Chu Hư. Ninh Bất Không khoái chí trong lòng, cười ha hả: "Tên họ Trầm kia, nếu mi muốn được chết một cái chết thống khoái, hãy sửa lấy vài tiếng cho ta nghe đi nào!"

Trầm Chu Hư cười gằn một tiếng, nói: "Chim có tiếng hót của chim, thú có tiếng gầm của thú, Ninh sư đệ thích nghe chó sủa, chắc cũng cùng một loài câu!"

Thoáng một giây, Ninh Bất Không đôi mi mắt dựng ngược, mặt bừng sát khí, nhưng y đã nhanh chóng thay đổi sắc diện, cười âm trầm: "Trầm sư huynh quả là một hán tử cứng cỏi, Ninh mỗ rất kính phục". Trầm Chu Hư đáp: "Không dám!". Ninh Bất Không lại nói: "Bọn mình đúng ra là đồng môn, năm xưa, các vị kỳ chủ đấu đá lẫn nhau, toàn là những sự chẳng đáng dừng!". Trầm Chu Hư giọng lạnh nhạt, bảo: "Người đừng kiếm cách ton hót ve vãn ta, người nhắm đến bức hoạ tượng tổ sư, sao không nói huých toẹt ra cho rồi!"

,

Ninh Bất Không cười giã lã, nói: "Trầm sư huynh quả nhiên trí mưu uyên thâm, hèn chi đến Cốc Thần Thông cũng phải táng mạng trong tay sư huynh. Được rồi, chỉ cần sư huynh đưa bức hoạ tượng ra, Ninh mỗ sẽ trả tự do cho vợ con huynh"

Trầm Chu Hư nhắm mắt giây lát, rồi vụt mở to ra, cười rằng: "Nám đó, đôi chân Trầm mỗ bị tàn phế, đang lúc sắp chết, mỗ đã được Vạn thành chủ Vạn Quy Tàng cứu mạng. Người đã chữa thương cho ta, dạy ta võ công, có truyền cho ta ba câu vàng ngọc, ta lúc nào cũng ghi nhớ trong lòng, Ninh sư đệ, chẳng hay đệ muốn nghe ba câu nói đó chẳng?"

Ninh Bất Không thần sắc cung kính, đáp: "Thỉnh huynh nói cho nghe."

Trầm Chu Hư chậm rãi nói: "Thiên đạo vô thân, thiên đạo vô tư, thiên đạo vô tình."

Ninh Bất Không biến sắc, lại chột nghe Trầm Chu Hư từ từ tiếp: "Từ khi ta học được ba câu nói đó, ta tính toán định việc không sai xảy, kể

hoành ta định đều thực hiện tốt, ta chưa từng thất bại. Ninh Bất Không, nói thử xem, nếu ta dùng vợ con bức bách, liệu người có khuất phục không?"

Ninh Bất Không tím mặt, ngần ngừ hồi lâu, đột ngột quyết định, hăng giọng, nói: "Sa sư đệ, đệ hãy chặt đứt một cánh tay của thằng con đi!" Sa Thiên Hoàn cười, đáp "Vâng!". Gã lấy từ trong tay áo ra một con dao, hì hì cười, hỏi: "Chặt tay phải hay tay trái?"

Trầm Tú mặt mày nhợt nhạt, đưa chân lùi nhanh ra đằng sau, rồi quỳ gối xuống, năn nỉ: "Khoan chặt đã! Tôi biết sữa tiêng chó sữa, để tôi sữa, để tôi sữa!" Nói xong, y cố sữa gâu gâu mấy tiếng cho thật giống! Ninh, Sa và đồng bọn người cất tiếng cười ngất, Trầm Tú thấy vậy, cũng ráng nặn theo vài tiếng cười góp, rồi y đưa mắt nhìn mẹ, chỉ thấy bà Thương Thanh Ảnh cũng đang dõi nhìn mình, ánh mắt đầy vẻ thống khổ, y vội nói với bà: "Mẹ à, hảo hán không nề hà chuyện được thua trước mắt, mẹ hãy khuyên gia gia đi, bảo gia gia đừng cứng cổ, đừng làm gãy nữa!"

Thương Thanh Ảnh thở dài, lắc đầu, bảo: "Tú Nhi, kẻ nào không xương cốt (ý nói không có nhân cách) không phải là người, ta thà mất tất cả, nhưng không để mất tư cách. Chuyện đến nước này rồi, người hãy theo gia gia, học làm một con người hào kiệt, đừng để dòng họ Trầm mất mặt, mang tiếng xấu vì người."

Trầm Tú vừa mắc cỡ, vừa giận, trong lòng rộ lên, gã cất cao giọng đáp: "Có khí phách liệu giữ được mạng sống không? Những mối thù oán gia gia tạo ra, đã đưa ông ấy đến cái chết, lại còn lôi cuốn hai mẹ con mình vào vòng tội nợ theo ông ấy! Ông ấy đã nói đến gì gì là vô thân, vô tư, vô tình, rõ ràng càng làm cho hai mẹ con mình trở thành khó thương trong mắt bọn họ. Do thấy vậy, con thà làm chó sữa cho họ vui lòng, còn hơn làm con ruột ông ấy!" Mọi người nghe nói, càng cười rữ rượi hơn nữa! Bà Thương Thanh Ảnh giận quá, đôi tròng mắt ứa lệ, đôi môi run rẩy, không thốt nên lời!

Ninh Bất Không cười rằng: "Trầm sư huynh, huynh dạy được một thằng con giỏi quá nhỉ!" Trầm Chu Hư lạnh lùng đáp: "Chẳng phải thế! Thằng con đó bất hiếu (không giống cha), ta sớm đã biết, Ninh sư đệ nếu thay ta thanh lý giùm môn hộ, Trầm mỗ thật cầu mong mà không được!"

"Huynh tưởng chuyện dễ dàng vậy sao?", Ninh Bất Không cười gằn, "ta bữa nay chẳng giết thằng nhỏ hoạt kê này của huynh đâu, để nó sống trên đời, vinh danh con cái của lão Trầm Què!" Nói xong, lại cười một tràng nữa, rồi quay mình, kêu lớn: "Ngưng Nhi, lại đây". Ninh Ngưng sững sờ, bước đến gần, Ninh Bất Không bảo: "Sa sư đệ, đưa cho nó mượn con dao đi." Ninh Ngưng đón ngọn đoản đao, không biết phải làm gì, lại nghe Ninh Bất Không tiếp: "Ngưng Nhi, con còn nhớ mẹ con đã chết như thế nào không?"

Ninh Ngưng khoé mắt ửng đỏ, lí nhí đáp: "Đôi chân mẹ bị chặt đứt, rồi máu chảy đến cạn kiệt mà chết." Ninh Bất Không gật gù, nói: "Hôm nay là ngày hai cha con mình sung sướng được trả hận thù, lão Trầm Què xưa hành hạ mẹ con một cái chết thảm thương như vậy, con phải báo cái thù đó cho mẹ con!" Ninh Ngưng thưa: "Dạ..."

"Tốt lắm!", Ninh Bất Không gằn giọng, cười và nói: "Con hãy dùng đoản đao chặt đứt hai chân của mục tiện nhân họ Thương đi, đâm thêm trăm nhát dao trên thân mình mục, ta cũng sẽ để mục chảy đến cạn sạch máu, cho mục được thưởng thức cái tư vị chết dần mòn đó nó ra sao!"

Ninh Ngưng mặt hoa biếu sắc, đưa mắt nhìn Thương Thanh Ảnh, cánh tay cầm đoản đao run không ngớt run lấy bầy. Thương Thanh Ảnh đưa tay lên vén món tóc loà xoà, phong tư vẫn rạng rỡ không khác xưa bao nhiêu, bà nhìn Ninh Ngưng, gượng nở nụ cười buồn: "Ngưng Nhi, con động thủ đi, đây là kết quả của bao oan nghiệt do Chu Hư tạo ra. Ông ấy hại chết mẹ con, rồi còn bắt con làm kiếp nô! Trầm gia đối xử con quá tệ, bây giờ chồng làm vợ chịu, ta sống đến hôm nay cũng tạm coi là đủ rồi! Ta mong

con chỉ giết mình ta thôi, đừng giết ai khác nữa. Con là một nữ hài nhi ngây thơ trong trắng, đừng để hai tay con giây máu người quá nhiều!"

Ninh Ngưng lại chăm chú nhìn bà, chuyện quá khứ vùn vụt diễn lại trong đầu, mắt cô đăm lẹ, tay cầm dao càng lúc càng run lẩy bẩy hơn. Tiết Nhĩ nhìn tình trạng cô, không nhìn được nữa, y kêu lên: "Ngưng Nhi, chủ mẫu là người tốt, cô chẳng nên làm hại bà ấy!". Bàn Giải Quái nghe nói, trợn mắt, quát: "Đồ chó, câm miệng!". Hắn nhào tới, tung một cước tàn độc đá Tiết Nhĩ đến thổ huyết. Thử Đại Thánh vỗ tay hò reo: "Đá thú quá! Đá hay lắm! Bàn Giải Quái, tội kiếp nô Thiên Bộ xưa nay thường tự đắc tự kiêu, vừa qua lại hại bọn mình đến khổ! Hiếm khi được dịp tốt như bây giờ, người giết hết tội nó đi cho rồi!". Bàn Giải Quái gật đầu khen phải, Xích Anh Tử chợt ra điều thương hại, để vào: "Giết hết xem ra không mấy thú vị, đem phế bỏ rảo trại thần công của tội nó hay ho hơn nhiều"

Thử Đại Thánh thắc mắc: "Làm cách nào để phế? "

Xích Anh Tử đáp: "Thính Kỷ (Đồ sọt tre nghe ngóng) thính giác hơn người, chỉ cần đâm thủng hai lỗ tai hắn là được! Vô Lượng Cước đôi chân cực lợi hại, chặt phăng cặp giò đi là xong. Tên Thường Vi có cái lưỡi nhạy bén, chỉ cần cắt quách cái đầu lưỡi hắn đi. Quỷ Tị đó, cách tuyệt nhất là đem tiện đứt cái đầu mũi, còn tên 'Bất Vong Sanh' này, nói đúng ra, khoét bỏ bộ óc nó vứt đi chắc ổn!"

Bọn kiếp nô nghe bàn, không đứa nào không thất sắc. Bàn Giải Quái cười hi hi, nói: "Xích Anh Tử, người giỏi nói chuyện lấy việc công báo tư thù, mi đã từng thua vào tay tên đó, vậy để chính tay người đi khoét bỏ óc hắn". Y nói xong, dòm qua Yến Vị Quy, nhớ đến mối hận từng đại bại trong tay người đó, bất giác cừu hận dâng ngập đầu, bèn bước đến gần, nhắm vào cặp giò của gã, vung tay định chặt, hốt nhiên sau lưng nhói đau, khí lực trong người tiêu tan, y quay đầu lại nhìn, hoá ra đang bị một lưỡi dao nhọn đâm thốc vào lưng. Bàn Giải Quái đầu óc mê muội, còn chưa

biết chuyện gì xảy ra, đã thấy Ninh Ngưng rút lưỡi dao, Bàng Giải Quái tức thì ngã quỵ, chết tốt.

Cốc Chấn nhìn vào mà thất kinh, cách Ninh Ngưng vừa dùng giết Bàng Giải Quái, thân pháp cực nhanh, có phần quỷ mị. Từng chứng kiến võ công của cô, Cốc Chấn chưa khi nào thấy cô xuất thủ nhanh nhẹn như vậy.

Sa Thiên Hoàn vừa hãi, vừa giận, quát lên: "Xú nha đầu này, mi làm gì vậy?" Ninh Ngưng cười gằn, bảo: "Năm người này đều là bằng hữu của ta, ai mà động đến họ, ta giết tức thì!" Sa Thiên Hoàn bị ánh mắt dữ dội của cô chiếu vào, thoáng nét sợ hãi, y bèn đổi sắc mặt, dẹp bỏ tức giận, nở một nụ cười: "Cháu gái ngoan, đừng nổi nóng, Chỉ là một tên kiếp nô thôi, cháu gái muốn giết đứa nào, cứ việc giết, chả có việc quái gì"

Ninh Ngưng đưa mắt liếc bọn Xích Anh Tử và Thử Đại Thánh, cả hai sợ hãi hiện trên mặt, tức thì lùi ngay lại. Ninh Ngưng nghiêng rằng, đến bên cạnh Thương Thanh Ảnh, dí mũi dao vào ngang chỗ tim bà, rít lên: "Thù giết mẹ, chẳng thể nào không báo, đâm vào một nhát, chắc sẽ không đau đớn gì nhiều đâu..."

Thương Thanh Ảnh mi mắt khẽ run run, cười thảm mà rằng: "Ngưng Nhi, đa tạ...". Nói xong, bà nhắm nghiền mắt lại, cảm giác hơi kim loại lạnh lẽo từ con dao truyền qua lớp áo mỏng, làm cho da thịt gờn gợn đau, đầu mũi dao run rẩy, mỗi lúc mỗi rung động nhiều hơn, đột nhiên kêu xoảng một tiếng, con dao rơi tụt xuống đất, rồi tiếng khóc nức nở bật lên, Thương Thanh Ảnh mở mắt ra, thấy Ninh Ngưng lệ tuôn như suối, một tay bưng miệng, tiếng khóc nào nề phát ra từ đáy cổ họng cô. Thương Thanh Ảnh cảm giác ruột gan mình quặn lại, động lòng thương xót, bèn đưa tay ra vén gọn mớ tóc rối trên đầu Ninh Ngưng, ôm choàng cô vào lòng, dịu dàng dỗ: "Ngưng nhi ngoan à, đừng khóc, nín đi con!"

Ninh Ngưng đang lúc ý nghĩ trong đầu rối loạn, thân mình được vòng tay êm ấm ôm vào, tai nghe lời dỗ dành ôn nhu của Thương Thanh Ảnh,

lòng cô dần dần dịu lại, thoáng một cái, bao nhiêu oán hận tiêu tan, giống như một đứa bé đang chịu khổ đau uỷ khuất nhiều, chợt được gặp từ mẫu, cô dần lòng không được, cũng ôm chặt lấy Thương Thanh Ảnh, khóc oà lên.

Ninh Bất Không dỏng tai nghe ngóng, ban đầu còn nhẩn nại, rồi y nổi cơn giận dữ như điên như cuồng, đánh giọng hỏi: "Ngưng Nhi, con đã quên mối thù giết mẹ rồi sao?"

Ninh Ngưng rung động tâm can, nhẹ nhàng tuột ra khỏi vòng tay Thương Thanh Ảnh, gạt nước mắt, nhìn cha, đáp: "Gia gia, con không ra tay được, ngày xưa còn nhỏ, bị đói khổ, con toàn được chủ mẫu chăm sóc chu đáo, bà ấy thực lòng yêu quý con, con không thể nào làm khổ ả bà ấy được!"

Ninh Bất Không giận dữ, thét lên: "Người, người nói năng gì vậy? Chủ mẫu... hừ, cái mẹ bà nương này làm ra vẻ yêu quý người, thực ra bà ta giở thủ đoạn thi ân, hòng làm cho người hết lòng bán mạng cho lão Trầm Què. Được lắm, người không ra tay, để đây cho ta, tự ta động thủ!"

Ninh Ngưng thần sắc thay đổi mạnh, cô nghiêng rằng, mặt hiện vẻ quật cường, đầu ngẩng cao, đáp: "Con không để cho cha động thủ đâu". Da mặt Ninh Bất Không tối sầm lại, y cười gằn một tiếng, phất tay áo, một loạt tên bắn ra phía bốn năm người kiếp nô. Y định bày trò dương đông kích tây, lừa gạt Ninh Ngưng sơ ý, rồi sẽ bất ngờ quay sang giết Thương Thanh Ảnh, nhưng không dè Ninh Ngưng mục quang lay chuyển mạnh, phóng "Đồng Trung kiếm" ra, kêu ầm một tiếng, mũi tên "Mộc Phích Lịch" bị đánh nổ tung trong không trung.

Trong chớp mắt, Ninh Bất Không khẽ quát một tiếng, năm ngón tay vung thành trảo, lướt ngang người Ninh Ngưng, định chụp vào mặt Thương Thanh Ảnh. Ninh Ngưng xuất thủ cực nhanh, quài tay lại, hai cha con tay chạm tay, đụng nhau tại giữa chừng, tả chương Ninh Bất Không vỗ

ra, bị hữu chưởng của Ninh Ngưng ngăn lại. Ninh Bất Không vận kinh lên cự, không dè nội lực Ninh Ngưng không ngót liên miên trút ra như tầm nhả tơ dệt kén, từng sợi, từng sợi, tay cô níu vào tay ông mỗi lúc một thít chặt lại. Ông vô phương gỡ ra, bất giác giận dữ rống lên: "Ngưng Nhi, sao mi lại đi bênh cừu nhân, chống lại ta?"

Ninh Ngưng nước mắt chan hoà, la lớn: "Bà ấy không phải cừu nhân, chỉ mình Trầm Chu Hư thôi"

"Thì cũng một giuộc!". Ninh Bất Không thét lên, ông giận quá, mất lý trí, vụt giơ cao tay lên, ống tay áo Ninh Ngưng lập tức bén lửa, ngọn lửa phừng phừng tấp vào mặt cô. Ninh Ngưng mà không buông tay ông ra, thế nào cũng bị lửa tấp vào thiêu huỷ mặt mày.

Ninh Bất Không vừa xuất thủ xong, lập tức hối hận, hoá kinh đó phát thì dễ mà thu về rất khó, thấy Ninh Ngưng không nhượng bộ, ông bất giác hoảng hốt. Đúng lúc đó, ThươngThanh Ảnh vụt nhào mình vào, ôm cánh tay của Ninh Ngưng, hai tay ra sức giập ngọn lửa mãnh liệt, thoát cái, nghe mùi da thịt cháy khét bốc lên. Ninh Ngưng vội vàng buông tay lui ra, xoay mình nâng đỡ ThươngThanh Ảnh, nhìn kỹ lại, đôi tay ngà ngọc của ThươngThanh Ảnh đã cháy đen xạm.

Dù trong lòng y bất chợt nảy sinh cảm kích, nước mắt ứa ra, nhưng không ngờ tim y vẫn sắt đá, vừa rút tay ra được, Ninh Bất Không đã vận sức tung một ngọn chưởng nhắm vào đầu ThươngThanh Ảnh vỗ tới.

"Ninh Bất Không!." Hốt nhiên có tiếng ai đó thét to lên, như tiếng sấm nổ giữa lưng trời, Bất Không vội vung tay lên chặn lại, nhưng đụng vào một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt, y hoang mang rút tay về, phải cái người vừa tới đó, quyền kinh hung mãnh thật khó đương cự, đưa y lọt vào thế hạ phong, Ninh Bất Không lập tức bị đẩy lui về đằng sau, vừa té ngửa xuống, y đã giận dữ hỏi: "Xú tiểu tử, lại là người nữa!"

Chẳng cần nhìn, Ninh Ngưng cũng biết người mới tới là ai, tim cô giật thót lên. Cô chậm chậm ngược nhìn, thấy Lục Tiệm đứng cách đây không xa, lưng còng Cốc Bình Nhi, tả thủ nắm tay Lục Đại Hải, cái đầu đang ngo nguậy nhìn ra tứ phía, thần sắc mê hoặc.

Nguyên lai Lục Tiệm ở lại trông nom Cốc Bình Nhi tại Bá lâm tịnh xá. Y rảnh rỗi, trong lòng nhớ đến Diêu Tình, ruột gan héo hắt khổ sở muôn phần. Nhưng Cốc Bình Nhi tâm trí thất thường, tầm hiểu biết bằng một đứa nhỏ lên sáu, tâm tính ngây thơ ngờ nghệch như trẻ nít, cô thấy Lục Tiệm ngồi rầu rĩ trước cửa nhà, bèn nín y đòi cùng cô nặn đồ chơi bằng bùn đất.

Tính Lục Tiệm bình hòa, y không nỡ chối từ cô, vả lại tiếng cười ròn rã của Cốc Bình Nhi khiến y cũng vui lây, phiền muộn trong lòng giảm đi không ít. Hai người nghịch đất bùn một chặp, Cốc Bình Nhi chợt sanh chứng ngược ngạo, cô hốt một nắm bùn trét vào mặt Lục Tiệm, lập tức biến y mang mặt nạ bùn đất. Cốc Bình Nhi vỗ tay cười khoái chí, nhưng Lục Tiệm cũng không lấy thế làm giận, nhìn cô cười đùa hớn hở như nắc nẻ, y còn nhẫn mặt nhịu mày làm mặt quỷ, Cốc Bình Nhi thấy vị thúc thúc này nhất cử nhất động, mỗi mỗi đều hết sức hoạt kê tức cười, cô khoái trá, cười đến không khép miệng lại được.

Đang lúc vui đùa, chợt có người gõ cửa. Là người lớn duy nhất trong tịnh xá, Lục Tiệm bèn đứng lên ra mở cửa, nhưng chẳng có ai ở đấy cả. Trước cửa có một cái túi khá lớn, bên trong túi có sinh vật gì đang cựa quậy. Đang lúc y thấy kỳ quái, Cốc Bình Nhi đã bước ra, tiện tay cô vớ lấy một cành cây, đập vào vật đang ở trong túi. Vừa đập vào, đã nghe có tiếng người ở bên trong chửi rủa: "Tên chó chết họ Ninh kia, người dám hành hạ lão tử, lão tử chửi bới cả tổ tông người lên"

Lục Tiệm nghe tiếng chửi rủa, thấy giọng quen quen, chợt giật mình tỉnh ngộ, vội vội vàng vàng đưa tay xé toạc vải túi, từ trong túi lập tức lọt ra một người. Lục Tiệm vui mừng quá, la lên: "Gia gia." Cốc Bình Nhi lấy làm lạ, hỏi: "Ừa, sao cái túi vải gai lại biến thành một lão công công bạch

hồ ly rồi?" Lục Đại Hải thấy cô cầm cành cây trong tay, giận dữ, hỏi: "Oắt con kia, vừa rồi có phải mi đã chọc chọc cành cây vào người ta không?". Cốc Bình Nhi đáp: "Ừa! tui cứ tưởng có con chó trong túi vải gai, lão công công này làm gì ở trong túi vậy? Đang chơi trò trốn kiếm, phải không?"

Lục Đại Hải nghe thế, nổi hung, mắng liền: "Tao đi kiếm mả... ", chữ 'mẹ' chưa kịp thoát ra, đã thấy Lục Tiệm đưa tay bịt miệng ông, nói nhỏ: "Gia gia, cô bé này đầu óc lung tung, gia gia đừng tranh hơi với nó!"

Lục Đại Hải liếc xéo Cốc Bình Nhi một cái, lòng ngờ vực, gật gật cái đầu. Lục Tiệm đỡ ông đứng lên đi vào nhà, rồi hỏi Lục Đại Hải cố sao lạc bước đến đây? Lục Đại Hải đáp: "Bữa đó, lúc mi đến nha môn lý luận, ta giữ gánh cá tại chợ, không ngờ Ninh trưởng phòng chợt đi ngang đấy, lên tiếng gọi ta. Đã lâu ta không gặp y, lòng thấy cũng có chút kỳ kỳ, nhưng thấy y mù mắt, ta đem lòng thương hại, bèn bảo y: "Ninh trưởng phòng, ông chờ một chút, ta bán được chỗ cá này rồi, sẽ đãi ông bữa nhắm. Gã họ Ninh đó cười rộ, hỏi ta: 'Đâu chờ đến ông mời ta, để ta chi tiền đãi ông, được không?' ' Nói xong, y nắm lấy tay ta, nói ra thật kỳ lạ, ta bị y nắm vào người, toàn thân èo uột, chẳng chút khí lực, tha hồ để cho y kéo ta đi, muốn mở miệng nói, cổ họng nghẹn cứng ngắc, chẳng thốt ra được tiếng nào. Ninh trưởng phòng cứ thế mà kéo ta đi lung tung, cuối cùng đến một căn phòng tối hù, chẳng hiểu y sử dụng yêu pháp gì không biết, y gõ vào đầu ta một cái, mắt ta tối sầm lại, rồi ta chẳng còn biết ất giáp gì nữa!"

Lục Tiệm nói: "Cái đó không phải yêu pháp, là điểm huyết đấy!"

"Điểm

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Vãng Sự

Chợt nghe bà Thương Thanh Ảnh cất giọng nghèn nghẹn, hỏi: "Lục công tử, công tử có thể làm ơn cho ta nhìn qua trước ngực công tử được không?", Lục Tiệm run bắn người, ngoại tông sang, thấy Thương Thanh Ảnh nhãn châu còn loang nước mắt đang ngó gã, tay bà thì bấu vào một thân đại thụ, người run bần bật như cây sậy.

Nhìn vẻ mặt bà, Lục Tiệm bất chợt cảm giác một luồng nhiệt khí hực lên trong lòng, không tự chủ được, gã đưa tay cởi nút áo nơi ngực, phanh vạt áo ra, mọi người thấy trước ngực có xăm một chữ "TIỆM" lớn, nét xăm cũ lâu năm lắm rồi, màu vết chữ đã phai, chữ viết theo tuồng lạo thảo, dường như được xăm viết trong lúc gấp rút.

Thương Thanh Ảnh khi nhìn thấy chữ xăm đó, thân hình bà càng lúc càng run rẩy hơn, chợt bà nhắm nghiền mắt lại, lệ nóng tuôn ra như suối trên gò má trắng nhợt nhạt, chậm chậm chảy thành dòng xuống bên dưới.

Lục Tiệm ruột gan chùng xuống, gã đang nghệt ra đấy, chưa biết phải làm gì, đã thấy Thương Thanh Ảnh mở mắt ra, chập choạng lê bước nặng nhọc về tiểu đình, mỗi bước đi cho cảm tưởng bà đang phải dồn sức lực hầu cạn kiệt hòng lết tới trước. Ninh Bất Không cùng đồng bọn sợ oai Lục Tiệm, thấy bà di chuyển đến gần, chẳng dám cản trở, trong cùng lúc, hơn mười cặp mắt chong ra nhìn vào thân hình mỹ phụ diễm lệ đó.

Còn cách thi thể Cốc Thần Thông độ một bước, Thương Thanh Ảnh dừng lại, ánh mắt đặt lên xác nam tử nằm đấy, nước mắt bà không ngừng ứa chảy xuống ròng ròng. Bà thò mấy ngón tay run rẩy ra, chầm chậm đưa tới, ý muốn chạm vào mặt xác chết. Cốc Chấn vụt biến sắc, thét to: "Dừng tay!"

Thương Thanh Ảnh khẽ rung động thân hình, ngoảnh đầu trông sang, run run giọng hỏi: "Chấn nhi, ta...", Cốc Chấn mắt lộ hung quang, giận dữ thốt: "Bà không xứng đáng đụng đến ông ấy!"

Ánh mắt Thương Thanh Ảnh thoáng đau đớn, hai lúm đồng tiền trên má bừng đỏ, ngượng ngập một lúc lâu, rồi bà thở hắt ra một hơi thật dài, cười buồn bã: "Ừ... ta không xứng đáng chạm vào ông ấy, cũng như không xứng đáng làm mẹ con!". Bà ngẩng đầu, nhìn trời cao thăm thẳm, ánh mắt vô thần như xưa nay vẫn thế, sau vài phút, bà trầm thì: "Năm đó, mùa xuân đến sớm, ngoài trang, hoa đào đã nở rộ rực rỡ, Cũng vào dạo đó, ta hoài thai đứa con đầu lòng. Ta ngồi dưới gốc cây anh đào, đang được một bà mụ trong làng chỉ bảo cách đan các áo quần, tất vớ cho hài nhi, cùng là cái mũ thêu đầu cạp và tấm yếm dãi, vừa đan, ta vừa nghĩ không biết khi nào thì cái thai bên trong máy động, khi nào thì chân nó sẽ đạp vào bụng ta. Ta suy tư hoài, lòng vừa lo lắng, vừa mừng vui..."

"Phải đấy...", Trầm Chu Hư thở hắt ra, mặt mơ màng, "dạo đó thật yên tĩnh hiếm có biết mấy..."

Thương Thanh Ảnh không để ý đến ông, tiếp tục lầm thầm một mình: "Sang đến mùa thu, vùng lân cận bị bọn oa khấu đến náo loạn, chúng đốt phá không biết bao nhiêu nhà cửa, giết hại rất nhiều người. Hồi đó, đôi chân ông ấy còn lạnh lặn nguyên vẹn, nghe tin giặc cướp quấy phá, ông bèn bảo rằng phải vì nước liều thân, ông lập tức tụ tập bọn trang khách, bọn trai làng, cùng nhau tay đao tay mác ra đi chống giặc. Ông đi rồi, biệt biệt bốn ngày, không chút tin tức nhắn về. Lòng lo lắng, mỗi ngày ta đều lên lầu cao ngóng trông, trông hoài trông huỷ, đến tối mịt ngày thứ tư, thấy hai trang

khách trở về, một bị chặt đứt tay, một bị vết thương đao chém vào nơi bụng, hơi thở họ mong manh, xem chừng sắp chết đến nơi. Người cụt tay kể lại, trai tráng trong làng đụng độ bọn hải khấu, do đánh không lại chúng, đã bị chết trận gần hết. Lúc đó, trong làng chẳng còn đàn ông nào, chỉ toàn đàn bà trẻ con, nghe tin dữ, đều khóc lóc thảm thiết, rồi lo tom góp tư trang tế nhuyễn, kéo nhau bỏ đi sạch. Cả cái làng lớn vậy phút chốc trống trơn, vườn không, nhà trống, chẳng đèn đóm, chẳng còn chút sinh vật nào! Ta cũng hãi sợ khủng khiếp, chỉ biết khóc lóc, may mà trong làng còn sót lại bà mù, bà bàn với ta rủ nhau chạy tản cư sang làng bên tị nạn. Thảm thay, vừa ra khỏi cổng làng, cái thai không sớm hơn. cúng chẳng trễ hơn, nè lúc đó mà chuyển bụng, ta đau đẻ gần chết, chẳng cách nào khác, phải trở về nhà, vừa kinh vừa sợ, người mềm nhũn không chút hơi sức. Đến tối hôm đó, ta cuối cùng cũng sanh hài nhi. Vì chưa đến ngày, cái thai đẻ non, đứa nhỏ sơ sinh yếu rệu, mà vì ta lo buồn nhiều, sữa lại không xuống. Ta và bà mù cùng nhìn đứa bé sơ sinh, cả hai đều rầu rĩ, bà mù khuyên ta chắc không nuôi nổi, thời thế loạn lạc, chi bằng chấm dứt mạng sống nó đi! Ta nhận thấy bà nói không phải không đúng, nhưng nhìn đứa bé sơ sinh đỏ hỏn, vừa nhỏ xíu, vừa yếu ớt, mắt chưa mở, luôn miệng oe oe, ta nghĩ bụng, đây cũng là một con người, lại là giọt máu còn sót lại của ông ấy, ta chỉ biết ôm con khóc suốt, không nói năng gì khác cả. Bà mù thúc giục, bảo không đi ngay e không còn kịp nữa. Ta vô phương, quỳ xuống van xin bà: 'Tôi yếu rớt như thế này, làm sao đi nổi! Đây là giọt máu duy nhất của Trầm công, bà từng chịu nhiều ân huệ từ ông ấy, sao đành ra tay dứt đi hương hoá của ông ta? Tôi xin giao nó lại cho bà nuôi dưỡng, mong bà gặt lòng chăm sóc cho nó lớn khôn! ' Bà mù nghe ta van xin, im lặng hồi lâu, cuối cùng bảo ta: 'Bà hãy ghi lên mình nó một ký hiệu gì đó, nếu như nó sống sót, ngày sau có thể nhờ vào đó mà nhận ra được nó? ' Ta nghĩ đến bố nó từ đi giết giặc, chưa có tin tức báo về, ứng vào câu 'Phu phục bất chinh' (chồng đi giết giặc chưa về), ta tuy sanh được nó ra, nhưng sức khoẻ cơ thể ta quá rệu rạo như vậy, làm sao nuôi nó sống nổi, đúng là vế 'Phụ dựng bất dục' (Vợ sinh con nhưng không nuôi dưỡng được), hai câu của hào 'TIỆM', hào thứ

chín, quả thứ ba trong 'Kính Dịch', ta bèn dùng trâm cài đầu xâm tại ngực đưa bé một chữ 'TIỆM'.

"Đúng phóc!", Ninh Bất Không khoái chí, kêu lên, rồi cười cười, bảo: "Lục Tiệm, bữa đó, trên thuyền, ta đã nói không sai mà! Cái chữ 'TIỆM' đó nó ẩn chứa một huyền cơ trọng đại!". Nhưng Lục Tiệm như si như mê, mắt nhìn chăm chăm vào Thương Thanh Ảnh, bà giống như y, cũng đã không để ý khi câu nói đó lọt vào tai!

Thương Thanh Ảnh hít vào một hơi thở, tiếp tục: "Vừa xâm xong, từ phía đầu làng đã có tiếng huyền náo vọng lại. Bọn ta sợ quá, vội vàng bỏ chạy về phía cuối làng. Ta vừa sinh nở xong, người cực kỳ yếu ớt, chạy đến ngang nhà bếp, người mới nhừ, không lê bước nổi, ta bèn đưa đứa bé cho bà mục, bảo bà bế nó chạy trước đi, bà nói: 'Đứa nhỏ này sắp chết đến nơi, vất bỏ đi quách!'. Ta nghe bà bảo thế, vội vàng năn nỉ: 'Bà mục ơi, bà làm ơn nhận nó và nuôi nó giúp ta đi mà!'. Bà nghe ta van xin, chột nổi cơn giận dữ, nói 'Cái đứa bé gần chết đến nơi này, ai mà nuôi nó cho lớn lên được! Ta đã liều mạng ở lại chờ để cho bà, coi như đã trả ơn đầy đủ cho chủ nhân rồi, chuyện này, ta không quản được!'. Nói xong, bà gửi đứa bé trở lại cho ta, chạy vù ra đằng sau nhà. Ta không có cách gì khác, đành ôm con đi vào nhà bếp, cài then cửa lại. Tại ta nghe tiếng người ồn ào vọng từ xa đến, lòng ta bồn loạn, váy ướt đầm máu me, mắt ta loá loá không trông rõ mọi vật, cơ hồ ta sắp ngất xỉu đến nơi. Kế đó, nghe tiếng bước chân rầm rập từ ngoài sân trước đang tiến vào mỗi lúc một gần, tiếng người nói một thứ tiếng khó hiểu. Lòng ta hoảng hốt, trong bụng thầm nghĩ, ta từng nghe nói lũ oa khấu này giết bất cứ ai chúng gặp, con trẻ cũng không tha, hai mẹ con ta ở chỗ này nhất định là chết, chi bằng ta chạy trốn ra ngoài, bọn chúng có bắt được ta, cũng chưa chắc sẽ tìm ra đứa bé. Nghĩ như thế, thấy củi lửa trong bếp lò hầu tàn, vừa lạnh lẽo vừa bơ vơ, ta bèn tìm chỗ giấu đứa bé trong nhà bếp, rồi mở cửa đi ra ngoài."

Từ đầu đến giờ, Lục Đại Hải vẫn lặng im, nhúu đôi hàng lông mày, ngồi nghe bà kể, đến ngang đây, ông liền lên tiếng hỏi: "Trầm phu nhân, quý trang có phải là ở về hương tây nam của huyện Gia Định?"

"Dạ phải! Sao lão nhân gia biết?", bà Thương Thanh Ảnh giật mình, hỏi lại.

"Đúng rồi, cuối cùng thì ra là vậy!", Lục Đại Hải vỗ hai tay vào nhau, "Nói cho mọi người hay, Lục Tiệm chính là đứa nhỏ mà ta đã nhặt được. Cái nơi ta đã nhặt được nó, chính là trong lỗ còi bên bếp lò tại trù phòng của Trầm trang viện ở huyện Gia Định".

Lục Tiệm như bị sét đánh, thất thanh la lên: "Gia gia!". Lục Đại Hải vẫy tay, gọi: "Cháu lại đây!". "Lục Tiệm mơ mơ hồ hồ, thần thờ bước đến trước mặt ông. Lục Đại Hải nắm vai y, chỉ vào bà Thương Thanh Ảnh, bảo: "Cháu hãy đến quỳ trước bà ấy đi!". Lục Tiệm không dám trái lời, quỳ ngay xuống. Lục Đại Hải hạ thấp giọng, nói: "Tiệm nhi, đây chính là mẹ đẻ ra cháu, không nhầm lẫn vào đâu được!".

Lục Tiệm hoảng hốt nói: "Chẳng phải ông đã bảo cháu, cái chữ đó là vết chàm tự nhiên trên thân thể cháu, có từ lúc cháu sinh ra sao?".

Lục Đại Hải lắc đầu nhẹ nhẹ, bảo: "Cháu nghe ta nói đây, hồi đó, ta làm thuỷ thủ đi biển, đúng không?" Lục Tiệm gật gật đầu. Lục Đại Hải tiếp: "Năm đó, ta ở ngoài biển, tàu ta bị hải khấu cướp, hàng hoá mất sạch, ta bị chúng bức bách nhập đảng, bắt ta bán mạng chèo thuyền cho bọn chúng. Muốn bảo toàn tính mạng, ta đã phải bấm bụng đi theo chúng, rồi thừa cơ hội chúng lên bờ, ta đào tẩu vào rừng núi trên đất liền quanh đây. Ta lẫn trốn được ba ngày, bụng đói, đầu váng mắt hoa, đến ngày thứ tư, không còn chịu đựng được nữa, ta lần mò ra khỏi chỗ trốn, tìm kiếm vật thực. Đâu dè, đi đâu, chỗ nào ta cũng thấy xác người ngổn ngang, nhà cửa thiêu rụi, chẳng còn gì nhét được vào bụng. Ta cứ thế lang thang một hồi khá lâu, cuối cùng đến một trang viện, rõ ràng nơi đó vừa bị bọn thảo khấu xâm

nhập cướp bóc, bọn chúng đã đi đâu mất tiêu. Trước khi bỏ đi, chúng đã phóng hoả, thế lửa rất dữ dội. Ta đang đói mờ mắt, bèn chẳng quản nguy hiểm, xông vào trong vùng khói lửa, tìm đến nhà bếp, hy vọng kiếm được chút cơm nguội bỏ sót lại. Tìm kiếm thiệt lâu, chẳng được gì hết, mắt thấy lửa gặp gió cháy mỗi lúc một to, ta đang lúc nguy cấp, chợt nghe tiếng gì ọ ọ ọ ọ, ta lúc đầu đâu có dè tiếng trẻ khóc, cho là chuột nhắt nào đấy, có nó bỏ bụng cũng đỡ đói, ta bèn nín thở, lần mò vào chỗ lỗ cời lò, mở mắt nhìn, thì thấy một trẻ sơ sinh đỏ hỏn, rõ ràng vừa chào đời không lâu. Ta lúc đó giật mình hết sức, bèn thôi nín thở, mò thấy đứa nhỏ hãy còn sống thoi thóp. Ta thấy đứa bé bơ vơ yếu ớt, bất giác động lòng thương hại, bèn bế nó vào người, xông pha lửa khói chạy thoát ra ngoài. Rồi ta trốn tránh bọn oa khấu, cứ nhắm hướng bắc mà chạy. Hải tử khát sữa, ta đành muối mặt đi xin sữa nhiều nhũ mẫu nuôi nó, tính ra nó đã bú cả hàng mấy trăm bầu sữa khác nhau mà lớn lên! Ta lưu lạc mãi đến tận Diêu gia trang, hồi đó, oai danh Diêu gia trang chấn động giang hồ vùng đông nam, bọn oa khấu không dám héo lánh tìm đến, ta bèn bế hải tử đến vùng phụ cận sinh sống, thấm thoát đã hai mươi năm rồi!"

Nói đến đây, Lục Đại Hải bảo Lục Tiệm: "Ta lúc đầu cứ tưởng cha mẹ cháu đều bị nạn giặc cướp mà chết cả rồi, lại sợ cháu nghe được sẽ buồn rầu, nên đã không khi nào hé môi thuật lại cho cháu hay. Thành ra, cái chữ xâm trên ngực, ta phải nói trớ ra là vết chàm bẩm sinh, nếu nói sự thật, ta chỉ lo sau này cháu thắc mắc mà truy vấn ta hoài, rồi đâm ra buồn rầu thương thân, đâm ra đau lòng."

Lục Tiệm sững sờ, lời nói không ra được đến cửa miệng, cứ lặng câm. Bà Thương Thanh Ảnh trái lại, mặt mày tái mét, bà cúi người xuống, hành lễ, nói: "Ơn đức to lớn đó của lão tiên sinh, thiếp thân không biết làm sao báo đáp cho được!". Lục Đại Hải khoát tay, đáp: "Cái đó mà ân với đức gì! Một đứa bé sơ sinh mà không cứu vớt, thì sao Lục Đại Hải ta còn sống làm người trên đời này cho được!" Ông càng không nhận công lao, Thương Thanh Ảnh càng thấy quý trọng ông hơn, rồi bà lại nghe Lục Đại Hải hỏi

bà: "Trăm phu nhân, lạc loài giữa đám oa khấu đó, làm sao bà đã thoát thân được vậy?"

Thương Thanh Ảnh gượng cười, đáp: "Bọn ác nhân đó bắt được ta, thấy ta có chút nhan sắc, trước hết, chúng trói ta lại, bắt ta đi theo chúng, nhưng khi ấy ta vì vừa sinh nở xong, đi đứng không được, chúng ra tay đánh đập ta, vừa đánh vừa cười cợt với nhau. Ta đau đớn không sao kể xiết, chỉ hận không được chết ngay đi cho rồi. Giữa lúc đó, một người tiến đến, lưng đeo oa đao, khoác mặt nạ quỷ mà tui oa khấu thường đeo, dùng tiếng Hán gần giọng bảo: "Bà ấy đã mang thương tích nặng, đừng đánh đập bà ta nữa".
Mấy đứa ác nhân đó đã không nghe lời, còn quay ra chửi rủa, chẳng dè người đó quơ bao đựng đao đánh mấy đứa đó nhào lăn, xong rồi bảo: 'Đứa nào còn không nghe lời ta, hãy đứng ra đây coi!'. Mấy đứa oa khấu kia đứa nào cũng sợ ra mặt, có đứa hỏi: 'Ông là ai, sao trước giờ ta chưa hề gặp? '. Người đó đáp: 'Ta mới vừa nhập đảng đây thôi! '. Kẻ kia hỏi lại 'Làm sao biết được người có phải là gian tế hay không? '. Y chưa dứt câu hỏi, đã tấy đao quang loé lên, gã đó đã bị chém vào đầu, máu bắn ra xối xả. Mấy đứa oa khấu kia thấy đều sợ xanh mặt, chúng bảo nhau 'Y sử đao pháp của bọn mình, vậy y không phải là gian tế đâu! ' Người đó không nói năng gì nữa, y bảo ta đứng lên, rồi rảo bước đi, dọc đường gặp oa khấu khác nào muốn ra tay giành giật ta, đều bị y đánh cho ngã lăn ra. Ta thấy người đeo mặt nạ quỷ hung dữ như vậy, trong lòng vô cùng khiếp sợ, nhưng không còn sức lực đâu mà né tránh y được. Người mặt nạ quỷ đỡ dần ta bước đi được một quãng xa, đột nhiên dừng bước, ta quày đầu trông lại, lúc đó mới hay là trang viện giờ đang chìm trong biển lửa, lập tức nghĩ đến đứa con, mắt ta vụt tối sầm lại, ta ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự."|

"Lúc ta tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên giường mắc màn, người đeo mặt nạ quỷ đang trầm ngâm ngồi cạnh đấy, mắt nhìn vào ta. Trông mắt đen nhánh sáng, lộ vẻ đau khổ khôn tả, y thấy ta tỉnh lại, bèn đứng lên, gọi: "Mang vào đây". Y dứt lời, thấy có hai lão phụ bưng một thứ thuốc nước nóng tiến vào, người đó cũng rút đầu ra khỏi màn. Ta lúc ấy trong tâm

ngươi lạnh, mơ mơ màng màng, cứ để mặc cho hai lão phụ đó làm gì thì làm, hoá ra y bảo họ thăm thú thương thế của ta, họ tuyệt chẳng có chút ý muốn làm hại ta. Ta thấy kỳ quái, bèn hỏi lai lịch gốc gác, được họ cho biết họ cũng là người dân thường bị bọn oa khấu bắt đi theo phục dịch, ta bèn đoán người mặt nạ quỷ tất là tên đầu đảng oa khấu. ta càng lúc càng thấy sợ, thừa lúc họ ơ hờ, ta vụt chụp cây kéo đâm vào cổ định tự tận. Hai bà lão la hét ầm lên, người mặt nạ quỷ nghe tiếng nhào vào, y xuất nhanh một chiêu thức, chẳng biết thế nào, cây kéo đã bị y đoạt đi mất, nhưng trên cổ ta cũng đã bị đâm thủng một lỗ nhỏ, chảy máu ròng ròng". Nói đến đây, bà đưa tay vuốt lên cổ, thần sắc bi ai, mọi người chăm chú nhìn, nơi làn da cổ trắng muốt, quả nhiên có dấu sẹo mờ mờ, nếu không để ý nhìn kỹ, sẽ không nhận ra.

"Ta tự sát không xong, lại sa vào cơn hôn mê bất tỉnh". Thương Thanh Ảnh cất tiếng kể tiếp, "chừng tỉnh lại, cổ đã bị quấn bằng, hai bà lão hãy còn quanh quẩn bên cạnh, họ đều mừng rỡ khi họ thấy ta tỉnh lại. Ta cứ tưởng họ không cho ta chết, chắc sẽ hành hạ, làm tình làm tội ta nữa, ta muốn nhóm người lên bỏ chạy, nhưng toàn thân vô lực, chẳng cựa quậy gì được. Vào đúng lúc ấy, hai tên oa khấu sòng sọc chạy vào, chẳng nói năng gì, chúng giết chết hai lão phụ, rồi ôm thốc ta chạy ra ngoài. Ta chẳng tự chủ được, cất tiếng la hét ầm ĩ, Vừa ra đến bên ngoài, chợt thấy người mặt nạ quỷ tiến đến, trong tay y xách một giỏ thức ăn, y cất tiếng hỏi: 'Hai đứa bay làm gì thế? '. Hai tên oa khấu quát lại: 'Tránh ra! Đại vương muốn mụ ta!'. Người mặt nạ quỷ gật gật đầu, bảo: 'Ta tưởng còn dung tha bọn bay thêm được ít lâu nữa, Tự tui bay đến đây tìm cái chết, ta chẳng còn cách nào khác!'. Nói xong, y đặt giỏ thức ăn xuống, bật trường đao, một làn đao quang chớp lên, hai tên oa khấu đã đầu lìa khỏi cổ. Bọn oa khấu khác thấy thế, cùng la hét ầm ĩ. Người mặt nạ quỷ bèn xốc ta lên lưng, từ bốn phía, bọn oa khấu ồ ạt xông vào, rồi trước mắt ta toàn thấy đầu rơi máu chảy, bên tai toàn nghe tiếng người kêu la thảm thiết, mùi tanh máu người bốc lên nồng nặc. Ta muôn vòn kinh hãi, liền ngất đi. Lúc tỉnh lại, ta chợt thấy mình đang nằm trong một huyết động, người mặt nạ quỷ ngồi xa xa, toàn

thân y nhuộm máu người, lẳng lẳng canh chừng ta, ánh mắt có chiều lo lẳng. Ta không nén nhịn được, cất tiếng hỏi y: 'Mấy tên oa khấu đó sao rồi?'. Y đáp: 'Chết ráo cả rồi!'. Ta thất kinh, hỏi 'Làm sao họ chết?', y bảo: 'Là ta giết họ'. Ta nảy sinh hiếu kỳ, lại hỏi y: 'Thế ông chẳng phải cũng là oa khấu sao?'. Y không đáp, chỉ 'hừ' nhẹ một tiếng."

"Sau đó, mỗi chiều tối, y đều rời huyết động, trước khi đi khỏi, lần nào y cũng vắn một tảng đá to che lấp cửa huyết động, khi trở về, y lại vắn tảng đá ra, mang về cho ta thức ăn, thuốc uống, có khi đem về cả quần áo đẹp nữa. Ta thấy y giam giữ ta, đồ rằng y có ý đồ xấu xa, hồi đầu ta sợ y vô cùng, nhưng mỗi tối, y đều nằm ngoài xa ta mà ngủ, ngoài ra, những lúc khác, y đều ngồi một xó thật xa xa, nếu không cần thiết, y không hề lên tiếng lấy một câu, cứ ngồi yên đấy, ngơ ngẩn, xuất thần. Ta nhìn bộ dạng y như vậy, càng lúc càng thấy kỳ quái, ta chẳng dẫn lòng được, lên tiếng hỏi tông tích của y, y không đáp một câu, nét buồn bã trong ánh mắt ngày càng đậm thêm lên, y cứ nhìn ta, nom thật tội quá. Như vậy được độ tám chín ngày, sức khoẻ ta dần dà bình phục lại. Một ngày nọ, y đi khỏi không bao lâu, đã nghe tiếng đẩy tảng đá, ta trông ra, qua kẽ hở vừa mở, thấy y loạng choạng bước vào, vừa định bảo ta gì đấy, chưa kịp nói, y đã hộc ra một bùm máu, rồi ngã lăn ra đất. Ta thấy vậy, quá đổi thất kinh, không nín nhịn được, ta đưa tay gỡ mặt nạ của y ra, lại càng thấy giật mình hơn nữa. Trước đó, ta thấy y thâm trầm sâu khổ, cứ tưởng niên kỷ y cao lắm, không dè lúc tháo cái mặt nạ ra rồi, ta thấy y còn trẻ măng, mặt mày anh tuấn, làn da mặt trắng bệch. Máu mồm y không ngớt ứa ra, ta thực không biết phải làm gì, bèn khóc oà lên. Có lẽ nghe tiếng khóc của ta, y tỉnh lại, bèn nắm vào tay ta, nói: 'Đừng sợ! Đừng sợ!', nói xong hai tiếng đó, y lại ngất đi.

"Thật hết sức kỳ lạ, người này bị thương nặng như vậy, sao y không nói gì khác, mà chỉ bảo ta 'đừng sợ'. Thấy y thương thế trầm trọng, ta không biết phải làm sao, đành chỉ biết cầm lấy tay y. Thân nhiệt y khi nóng khi lạnh, mặt lúc đỏ ửng, lúc xanh lè, thần trí hôn mê, miệng không ngớt nói lảm nhảm, lúc gọi gia gia, lúc kêu má má, rồi đại ca, nhị ca... tiếng kêu thập

phần thâm thiết, miệng thì gọi, mắt nhòa lệ. Ta thấy tình cảnh y sầu thảm vậy, trong tim mũi lòng thương vô cùng. Mỗi lần tỉnh cơn mê, y đều thổ huyết nặng, ta không biết phải làm sao cho y ngừng khạc máu nơi miệng, ta chỉ đành bó tay nhìn mà khóc tức tưởi, y vẫn một mực bảo ta: 'Đừng sợ, đừng sợ! '. Sau đó, lúc ánh nắng chiếu vào qua khe hở tảng đá chặn cửa, ta quyết định ra ngoài tìm kiếm chút quả dại. Y không nói gì, tay nắm chặt tay ta, mắt ứa lệ, rõ ràng không muốn ta rời xa y. Ta an ủi y, nói rằng ta phải ra ngoài kiếm ít trái cây rừng, rồi sẽ về ngay. Y bèn buông tay ta ra, chỉ vào cây trường đao, ý muốn ta đem theo. Vùng rừng núi đó nhiều hoa quả dại, ta chẳng biết tên, sợ ăn phải cây trái có độc, ta đều nếm thử trước, thấy ngon ngọt vô cùng, có thể đem về cho y dùng được. Ta lại sợ hái nhầm quả đã bị dã thú gặm nhấm, mỗi mỗi đều xem xét thật kỹ, Trên đường về, gặp cáo, cây nhỏ, ta tuốt đao ra dọa, bọn chúng chắc được đức Phật từ bi phù trợ, đều giữ được tính mạng, đều chạy thoát!"

Bà kể chuyện, giọng nhẹ nhàng, chẳng chứa chút lo sợ, mọi người nghe, cảm thấy lời dịu dàng, tiếng êm đềm, đâu có hợp với tình trạng sức khỏe vừa sinh đẻ xong của bà vào thời điểm đó, chỉ vì lẽ sống còn, mà bà đã phải một thân một mình xông pha nơi rừng núi hoang dã, bầm bụng làm ngơ trước không ít nguy hiểm rình rập đó đây. Thương Thanh Ảnh thuật đến đây, vẻ mặt chợt mơ màng, bà tựa như đang sống trở lại khung cảnh ngày đó! Chẳng tự kiềm chế được lòng mình, bi thương trong mắt bà dần dần tan biến, thay vào đó thấp thoáng nét tươi vui nho nhỏ!

"Sau đó chừng hơn mười ngày, vào một buổi chiều, ta đi hái trái về, y đang đứng chờ ta nơi trước cửa động, khi nhìn thấy ta, miệng nhoẻn một nụ cười trẻ thơ. Lúc đó, mặt trời còn chưa khuất núi, khắp nơi bừng sáng nắng chiều, giữa khung cảnh đó, nụ cười tươi tắn của y, nom thật bắt mắt! |"

Trầm Chu Hư nghe kể đến đây, chợt thở dài! Thương Thanh Ảnh tưởng như không nhận thấy, trên mặt vẫn in nét bình hoà ôn nhu, tiếp tục kể: "Y thấy ta ôm một bọc gì đó trở về, bèn chạy ra đón, bất ngờ khụy chân, hình

như vừa bị vấp vào một tảng đá, y té lăn ra, đập đầu nền đá, miệng bị sứt ngay tức thì! Ta rầy y, y chỉ cười! Trước kia, mặt y lạnh như băng giá, chưa khi nào ta thấy y vui vẻ đến thế. Ta liền lên tiếng hỏi tại sao vui, y đáp vì y trông thấy ta. Nghe giọng nói khinh bạc đó của y, ta làm mặt giận, không thèm nhìn đến y nữa. Y bẽn lễn, im lặng một lúc thật lâu không nói năng gì, rồi lên tiếng bảo y còn chưa biết tên ta! Ta không thèm trả lời, y tự khai, y họ Cốc, tên Thần Thông, đứng thứ ba trong nhà, cô nếu không thích gọi cái tên dài dòng đó, cứ kêu ta bằng Cốc Tam là được!"

Cốc Chấn tuy đã đoán già đón non chàng trai là phụ thân gã, nhưng khi nghe từ miệng Thương Thanh Ảnh thốt ra danh tự đó, vụt động nộ, chẳng kìm được, gã cất tiếng quát: "Cốc Thần Thông, tên đó bà đâu được phép kêu, được phép gọi như thế!"

Thương Thanh Ảnh rúng động thân mình, chăm chăm ngó đứa con trai, nước mắt như những hạt châu ngọc, đã chầm chậm tuôn ra. Lục Tiệm cảm thấy bất nhẫn quá, bèn khuyên: "Cốc Chấn, người cứ để yên cho bà ấy thuật hết câu chuyện đi, bằng không, bà ấy chẳng thể nào chịu đựng nhiều hơn nữa được đâu!"

"Cái gì mà chẳng chịu được lâu!" Cốc Chấn la lớn. "Nếu không có chữ ký của bà ấy ở cuối thư, gia gia nhất định sẽ không đến nơi hẹn, nếu ông không đến, ông đã không bị hại chết! Bà ấy làm gia gia ta chết, còn làm bộ kể chuyện xưa tích cũ, năm điều mười chuyện, không biết ngượng mặt!". Cốc Chấn vừa nói, vừa sụt sịt nơi mũi, rồi khóc oà, nước mắt lai láng.

Thương Thanh Ảnh ngoảnh lại nhìn Trầm Chu Hư, bà đang tức giận, đầy vẻ khinh miệt. Trầm Chu Hư vẫn giả lơ, mặt không chút biểu tượng mừng hay giận. Thương Thanh Ảnh chột thờ dốc ra một hơi dài, đưa mắt nhìn một đoá hoa loa kèn màu tím nơi đầu tường, ngẩn ngẩn ngơ ngơ một chập, rồi tiếp: "Y tự xưng tên họ, ta không nhìn được, bèn hỏi vậy ông là người Hán, cố sao không chịu học, chịu làm gì cho hay, lại đi nhập đảng với bọn oa khấu! Y giải thích, y không phải đồng đảng của oa khấu, có một

bữa, chẳng thể làm gì khác hơn được, y đã giết một tên chỉ huy oa khấu, rồi lấy y phục của hắn mặc vào, để trà trộn vào bọn chúng, cũng còn hên vận, ông trời đãi ta không tệ, đã cho ta may mắn được gặp cô, y vừa nói vừa chiếu mắt vào ta, đôi đồng tử đen đen, xanh xanh, loe loé sáng, như muốn chiếu xuyên qua người người ta vậy! Ta bị y nhìn với ánh mắt đầy ý tưởng bất hảo đó, bối rối quá sức, ta bèn đổi đề tài, hỏi sao đã bảo không thể làm gì khác hơn, vậy lại đi nấp nánh cùng lũ oa khấu đó? Y thở dài, vẻ thất thần, nhìn ra bên ngoài động thật lâu, thật lâu, rồi nói: 'Tôi có một đại cừu nhân, lợi hại vô cùng, cả nhà tôi đều bị y giết sạch, lúc đó, tôi thật khó khăn lắm mới thoát khỏi tay y. Những thuộc hạ được y cử theo dõi truy lùng, đều hoặc bị tôi giết, hoặc bị tôi đánh thua chạy xiềng liềng. Tên đại cừu nhân đó cuối cùng nhất quyết tự tay y đi lùng giết tôi. Hai lần liên tiếp, tôi suýt chết trong tay hắn. Ngày hôm đó, bị hắn truy đuổi dữ quá, tôi chỉ còn cách lẩn trốn trong đám oa khấu, đưa cừu nhân biết tôi ghét ác như ghét thù, không nghĩ ra được tôi lại có thể chung đụng cùng bọn oa khấu, tôi cũng vì muốn giữ mạng, buộc lòng phải nhắm mắt đưa chân, cũng còn may nhờ thế đã thoát khỏi tay y. Cuối cùng, bọn oa khấu làm bậy làm ác quá, tôi không nhìn được nữa, đã ra tay giết hết cả lũ. Chuyện đó đã làm hắn đánh hơi ra tôi, hắn rình mò, bữa đó, tôi đi mua thuốc cho cô, đã bị hắn phục kích. Hai lần trước tôi may mắn thoát thân, toàn nhờ chỗ hắn ỷ y khinh thường, đã không đem hết bản lĩnh ra thi thố... lần này, y quyết lòng giết tôi, đã xuống tay cực mạnh, còn may lúc sinh tử quan đầu, lừa hắn giữa lúc biến chiêu, tôi đã phản kích, bỏ trốn đi được. Nhưng tôi cũng đã thụ thương cực nặng, lần này, may còn có cô, tôi mấy lần gần tắt hơi, đều trụ lại được, vì tôi nghĩ đến cô, nếu tôi chết đi, cô sẽ cơ khổ lênh đênh một thân một mình, chẳng còn ai khác chiếu cố, săn sóc cô, ý nghĩ đó đã giúp tôi cầm cự với tử thần! Nói đến đây, y khích động quá, đưa tay ra nắm vào tay ta. Ta thừa cơ hội, bảo cho y biết ta đã có chồng có con, ta cũng chưa biết chồng con sống chết ra sao nữa! Y nghe ta nói mà sững sờ, đến khi nghe ta bảo đã giấu đứa con sơ sinh ở gần bếp lò. Y đứng vụt dậy, hỏi ta có sao đã không nói cho y biết ngày hôm ấy. Ta đáp, hồi đó trông ông dữ dằn, ông là oa khấu, làm sao ta dám mở miệng khai ra! Y nghe thế, thở dài sườn sượt, y thấy ta khóc, y

quay ra tự trách mình nhiều hơn nữa! Y hứa khi nào y lành mạnh hoàn toàn, y sẽ đưa ta về Trầm gia trang tìm kiếm, chỉ đáng tiếc, gia trang đã bị chìm trong biển lửa, sợ rằng giờ đây thành bình địa rồi. Ta nghe vậy, khóc càng dữ hơn nữa, y cũng oà khóc theo. Sau đó, nghe ta nói chồng ta ra đi giết giặc, y bảo, có thể tất cả dân quân chưa chắc đã chết hết, hoặc giả chồng ta may mắn còn sống sót chẳng. Rủi đã bị chết trận, thì cũng phải tìm cho ra thi hài mà lo chôn cất chu đáo, nếu xác không tìm được, có thể là người hãy còn sống!"

"Mấy ngày sau đó, y ra sức trốn tránh cừu nhân! Ta không nhà không cửa, không nơi nương tựa, hai người ban ngày trốn tránh, ban đêm lẫn mò đi kiếm ăn, cực khổ khôn xiết. Dần dà, ta hiểu y có lòng thương người, ghét cường quyền, cứu giúp người yếu kém, dẫu đang trong cơn hoạn nạn bị cừu nhân truy lùng, y vẫn thường cướp nhà giàu lấy tiền trợ cấp nhà nghèo. Trong lòng y cực kỳ thương yêu ta, nhưng, trước sau, y đối xử với ta vẫn giữ lễ nghĩa. Thấy ta ưu sầu nỗi chồng con, y đau lòng lắm. nhưng không khi nào để cho ta hay, còn hứa, hễ y nghe được tin tức về tung tích chồng ta, y sẽ đưa ta đến tận nơi để dò hỏi. Rồi dần dần, ta gần bó với y càng lúc càng đậm, ta vui khi thấy y vui, ta buồn trước nỗi buồn của y. Y bảo đại cừu nhân của y liệu đã chết rồi, đến lúc có lẽ y nên lên đường về nhà. Nói đến đó, y chợt lộ vẻ đau lòng, y hỏi ta có muốn cùng y trở về quê hương? Hồi đó, ta không thể rời xa y được nữa, ta suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đồng ý cùng y trở về Đông Đảo. Ta cứ tưởng, như vậy cuộc đời còn lại của ta sẽ được chút bình yên nào chẳng, đâu ngờ, thế gian này cuối cùng như một giấc mộng dài mà thôi!"

Trầm Chu Hư hứ giọng, lạnh lùng nói: "Chắc là bà oán trách tôi sao đã chết rồi, còn sống lại làm gì, đã phá tan đi hảo sự của hai người!"

Thương Thanh Ảnh cười buồn bã, "Ta đâu có oán trách ông chết đi, rồi sống lại đâu! Ông bắt ta rời xa cha con Thần Thông, lại còn bày trò giả mạo Trầm Tú là con ta, lừa gạt ta! Ông dựa vào ta. dùng ta làm con tin, bức bách

Thần Thông lập lời thề vĩnh viễn không rời đảo trả thù! Những cái đó, ta đều biết, nhưng ta có khi nào buông lời oán trách! Rồi ông lại lợi dụng tên ta, dụ gạt ông ấy đến đây để hại ông ấy chết! Thần Thông là người rất cơ cảnh, nhưng ông ấy không thể vong tình cùng ta, một khi thấy chữ ký từ chính tay ta, ông ấy bỏ mặc tất cả đến gặp ta ngay. Hôm nay, ông lừa ta ký tên vào thiệp mời, bảo vì hôn sự của Tú nhi, thật ra nằm trong âm mưu ông dàn dựng, chỉ nhằm hại Thần Thông. Trầm Chu Hư, ông, ông đúng là con người tối độc dưới gầm trời này!"

Trầm Chu Hư nhắm mắt, không trả lời, lồng ngực thoi thóp, sắc mặt ông mỗi lúc một xạm đen lại, dường như độc khí đang ngấm dần vào xương tủy. Một lúc lâu sau, ông thở hắt ra, chậm rãi nói: "Ngày hôm đó, ta thống lĩnh trang khách cùng trai làng xuất quân, thẳng liên tiếp vài trận, rồi chuyển dần sang thế giăng co với oa khẩu ven biển. Không dè oa nhân tàn độc, chúng xua người dân thường ra trước làm tiên phong cho chúng. Ta không thể xung trận làm hại họ, do đó đã bị oa khẩu đánh ép vào từ hai bên. khiến quân ta đại bại. Ta cho lui binh, tự mình đi đoạn hậu, bọn oa khẩu điên cuồng truy đuổi, người bên ta phần bị giết hại, phần bỏ trốn. Ta chạy mãi, cuối cùng lâm tuyệt lộ, trước mặt là vực sâu thăm thẳm, sau lưng là giặc đuổi, không đường tiến thoái. Trong số người cùng trang, có mấy đứa lén lút bàn nhau làm phản, định bắt ta nộp cho oa khẩu để mưu cầu sinh lộ cho chúng. Ta đâu biết âm mưu đó, tưởng có thể huy động toàn quân mở đường máu chạy trốn, đâu ngờ vào lúc ta ơ hờ, bị chúng ra tay chế ngự. Ta không muốn thành toàn cho âm mưu bọn chúng, bèn đâm đầu nhảy xuống vực thẳm, số ta còn may, nhờ vướng vào cây mọc lưng chừng vực, đã thoát chết, chỉ bị gãy mất hai chân."

Càng nghe, tim Lục Tiệm đập càng mạnh, nhìn vào chỗ tà áo trống không bên dưới của Trầm Chu Hư đang bị gió lay động, gã nhủ thầm: "Ông ta bị gãy chân vào dịp ấy! Sao hồi thiếu thời, ông ấy nhiều nhiệt huyết, cứng cỏi, bây giờ lại thay đổi tính tình, thành người thủ đoạn, lãnh huyết vô tình!"

Lại nghe Trầm Chu Hư thở dài sườn sượt, nói tiếp: "Ta bị lạc trong khu đồi đá loạn thạch đó hai đêm một ngày chẳng cửa quây thân mình được, trời giông bão mù mịt, mây đen xuống thấp, không một ánh sao đêm. Tứ bề là mưa ướt ẩm thấp, có khi nghe tiếng rần bò sột soạt đi săn mồi. Lũ chim cú kêu đêm quàng quạc phía trên bờ vực. Ta nghe nói, chim cú kêu như vậy là đang đếm số lông mi của ta, khi nào chúng đếm xong thì mệnh ta sẽ tuyệt. Ta nghĩ mình sắp chết, trong lòng cực kỳ đau thương, thầm trách ông trời sao nỡ vùi dập ta số phận hẩm hiu. Trời ở trên cao quá, không biết đến mà phù hộ người thiện nhân mắc nạn! Ta lên bốn đã học chữ, năm tuổi biết làm thơ, sáu tuổi bình văn, nổi tiếng thần đồng trong vùng, lúc lớn lên. các ngón nghề cầm kỳ thi hoạ, bói toán, y thuật không món nào là ta không rành, khi lập gia đình, lấy được người vợ nổi danh nữ tài tử! Vậy mà ta đi thi mấy lần đều trượt, đến tuổi hai mươi mới đậu được cái cử nhân vớ vẩn! Chuyện thi cử đó, nói cho ngay, thật là đơn giản, người khác đi thi cử nhân, tiến sĩ, đều lân la với chủ khảo, chạy chọt quà cáp, tìm người quen cùng quê cùng quán với giám khảo nhờ lo lót. Ta cậy mình học giỏi, cho rằng mình chứa đầy một bụng văn chương chữ nghĩa, tên sẽ đề bảng vàng, sẽ đậu vào hàng tam giáp, (Ba mức độ cao nhất của thi cử ngày xưa, Tiến Sĩ đứng đầu mức 1, Hoàng Giáp đứng đầu mức 2, ở mức 3, ba người đầu là Trạng nguyên, Bảng nhãn và Thám hoa - người dịch chú), ta văn tài vũ giỏi, thể nào cũng đạt thành tựu kinh thiên động địa, thành thử, dầu biết rõ những hủ bại nơi trường thi đó, và triệt để ghét chúng, ta cứ nhất quyết trong vào thực tài của mình, kết cục đi thi đi cử toàn đập đầu vào tường mà huyết lưu mẫn địa! Đến lúc đi đánh oa khẩu, ta vì thương dân đen mà để mất tiên cơ, từ cục diện đang thắng chuyển thành bại trận thê thảm, do đó không những tính mạng mình bị đe dọa, mà cũng đã không bảo đảm được an toàn cho vợ con nơi quê nhà đang bị oa khẩu đe dọa làm nhục, Ta lại đặt hết lòng tin tưởng vào bọn trang khách, đến lúc thua trận, bị bọn chúng mưu phản, bắt ta đem bán đứng cho oa khẩu. Càng nghĩ, ta càng giận, không nín nhịn được nữa, ta bèn lớn tiếng chửi rửa từ lão trời già, bọn thần thánh, tụi hoàng đế, đám gian thần, bày giặc lùn... đem cả lũ, cả đám chúng nó ra mà chửi bới thậm tệ, chẳng chừa chuyện gì, chẳng chừa đứa nào ra

cả. Ta chửi như thẳng say rượu, chửi đến nổi dần dà tắt tiếng, lại trong bụng, trong ruột đang trống rỗng, vết thương chỗ chân gãy bắt đầu thối rữa. Ta biết ta sắp chết đến nơi!"

"Sau đó, ta chợt nghe tiếng người cười ha hả. Ta đưa mắt nhìn, thấy giữa đám loạn thạch, có một người đang đứng sừng sững trên ấy, tại trời âm u tối, ta đã không nhìn rõ mặt mày y, chỉ thấy vạt áo y bị gió thổi lay động, phiêu hốt như hình dạng một tiên ông vừa hạ trần. Ta lên tiếng hỏi y là ai, y lại bảo phải để cho y hỏi ta trước, rồi ta mới được phép nói. Y hỏi tại sao lần này đánh trận lại thảm bại vậy? Ta nghe y hỏi, rất lấy làm kỳ quái, nghĩ bụng làm sao mà y biết được chuyện ta thua trận, nếu ta thú thực sự tình, sợ sẽ gặp bất lợi trong tay y. Trước tình huống đó, ta tốt nhất là đừng nói năng gì cả. Y cười cười, bảo ta thua trận tại vì ta chưa hiểu rõ 'Thiên Đạo'! Ta hỏi ngược lại, 'Thiên Đạo' là nghĩa làm sao? Y giải thích, Thiên Đạo có nghĩa là 'Vô Thân', 'Vô Tư' và 'Vô Tình', nột khi ta luyện được đến chỗ 'Vô Thân', 'Vô tư' và 'Vô tình', ta sẽ trở thành 'Vô Cự' (Không còn sợ hãi gì nữa), sẽ trở thành 'Vô vãng bất thắng' (luôn luôn thắng). Ta nghe y thuyết, đầu óc lúng túng, nhất thời không hiểu ý tứ ra sao! Y thấy ta lúng túng, bèn nói, lấy thí dụ, giả dụ nếu để thủ thắng, liệu ta có dám xuống tay giết chính vợ con ta không? Ta giật mình, đáp ngay là ta không thể làm vậy! Y lắc đầu bảo, xưa Ngô Khởi đã 'sát thê cầu tướng' (tự tay giết vợ để mưu cầu chức đại tướng), rồi đã trở thành một danh tướng lưu danh thiên cổ trong lịch sử! Y lại hỏi ta, nếu để thủ thắng, ta có dám ra tay tàn sát huynh đệ không? Ta đáp, ta chẳng thể giết anh em ruột được, y lại cười, bảo Đường Thái Tôn đã từng giết anh ruột, hại chết em ruột, đã chính là một minh quân trong các triều đại cũ. Y lại hỏi, nếu để thủ thắng, ta có dám tự tay giết cha mẹ đẻ ra mình hay không? Ta nghe y hỏi mà kinh hồn lạc phách, liền luôn miệng trả lời rằng không thể! Y lộ vẻ thất vọng to, lắc đầu, than: "Thời Hán Sở tranh hùng, Hạng Vũ có lúc vì muốn bức bách Hán Cao tổ đầu hàng, đã dọa sẽ đem nấu thịt cha ruột của Hán Cao tổ, Hán Cao tổ đã trả lời: 'Cha ta cũng như cha ruột người, người có nấu thì nhớ gửi cho ta một bát! '. Thử hỏi, lúc

đó nếu Hán Cao Tổ khuất phục, liệu có kiến tạo được một triều đại nhà Hán bền vững đến hơn bốn trăm năm không?"

Người đó thấy ta trầm ngâm không đáp, y bèn bảo, cái đạo lý đó, ta hãy cứ xem xét cho kỹ, suy nghĩ cho thật sâu, rồi hãy trả lời y. Ta nghĩ tới nghĩ lui, thấy lời y nói đó không sai, ta có gia tài to lớn, nhiều tiền của, nếu như ta đã chịu lo lót các quan giám khảo, thì sớm đã đậu cao, bằng vàng ghi danh, sớm đã như rồng gặp mây, như hổ mọc cánh, sớm đã tha hồ tham gia chính sự, lúc đó nếu phải cầm quân ra trận, ta đã chẳng cần phải thương xót chi lũ dân đen, cứ tận dụng mọi thủ đoạn để thắng trận, chẳng cho bọn oa khấu cơ hội xấp vào gần, đã sớm phát lệnh phát tên ào ào, bắn cho chúng nó tan tành ra rồi! Nếu ta thay vì hết lòng vào sinh ra tử cùng lũ trang khách, sớm dùng tội nó làm vật hy sinh để ngăn cản oa khấu, ta đã chẳng phải trốn chạy, để đến nỗi sa vào tình cảnh tiếp cận cái chết, rồi có khi còn cơ hội phản công diệt oa khấu, chuyển bại thành thắng?

Nghĩ lại, mọi chuyện trên đời xem ra cũng cùng một kiểu cách như vậy! Người đó dường như đọc được tâm tư, ý nghĩ ta, bèn vỗ tay, cười âm, nói rằng, ta đã mấy năm nay truy đuổi một kẻ đối địch, đã rượt hăn chạy ngàn dặm, cuối cùng để vượt mất, cho hăn chạy thoát. Đang lúc ta bức tức, may sao gặp được một nhân tài như người ở đây. Người là một người thừa cơ trí, chỉ phải cái tâm không đủ kiên định, chưa hiểu thấu cái vi diệu của 'Thiên Đạo'. Người chỉ cần nghe theo lời ta, từ giờ trở đi, ta bảo đảm người đánh đâu thắng đấy, sẽ chẳng thua bất cứ ai! Y nói xong, nhảy xuống giúp ta, đem ta về chăm sóc trị thương, giúp ta thoát hiểm cảnh. Chẳng cần ta nói ra, ai nấy đều biết người đó chính là Vạn Quy Tàng, thành chủ Vạn Thành. Ta thoát chết, còn trông vào vận may đó, đã xin Vạn thành chủ đưa ta trở về Trầm gia trang, đâu ngờ toàn bộ nhà cửa vườn tược đã trở thành hoang liêu, tường vách sụp đổ. Ta cho rằng hai mẹ con bà đã gặp bất hạnh, lòng ta tan nát, rồi biết rằng nếu cô thân, sẽ không trụ lại được trên đời, ta bèn thống định tư tưởng, quyết lòng quyết ý làm theo lời thuyết của Vạn Thành chủ, thề rằng từ nay trở đi, sẽ đối xử với người ngoài như một kẻ

'Vô thân, Vô tư và Vô tình'. Rồi bằng vào khí oán đó, ta đã khổ công, gắng sức luyện tập võ công, làm đến chức vụ cầm đầu Thiên Bộ, Ta đầu nhập Tây Thành, nhận trọng trách của Tây Thành, đã luyện kiếp nô, diệt Hoả Bộ, rồi đi Đông Đảo, đoạt lại được bà về, nhờ lợi dụng bản tính giàu tình cảm của bà mà bức bách Cốc Thần Thông lập thệ, trong vòng mười năm, không được đặt chân lên Trung thổ. Lần đó, nếu không có thằng con quý tử của bà, chắc đã không buộc được bà rời khỏi hắc nửa bước! Tiếc một điều là, hắc võ công cực kỳ cao cường, rồi Tây Thành của ta lại gặp nạn lớn! Hắc còn sống ngày nào, là một ngày ta còn đại địch, một đời ta còn mang mầm hoạ, ta đâu có thể để hắc sống được?" Thương Thanh Ảnh không rời ánh mắt khỏi ông, nét đau khổ cay đắng hằn trên mặt, than: "Ông thực tình đã thay đổi quá nhiều rồi!". Trầm Chu Hư cười nửa miệng, đáp: "Ta dù đã thay đổi, nhưng tuyệt chẳng hối hận chút nào!". Thương Thanh Ảnh nhỏ nhẹ nói: "Bảo cho ông biết, thời gian sáu năm ta chung sống với Thần Thông là quãng đời vô cùng sung sướng hoan lạc nhất của ta!". Trầm Chu Hư khẽ cau mày, nhỏ giọng rầu rĩ đáp: "Cái đó, ta biết từ lâu!"

Thương Thanh Ảnh cười thẳm, "Suốt mười ba năm đó, ông đã đóng kịch, hý vọng ta quá chừng!". Nói xong, mắt bà nhắm nghiền lại, dòng lệ tuôn trào xuống như mưa. Xót tình mẹ con,

Lục Tiệm nhìn tình cảnh bà tang thương như vậy, trong lòng gã cũng đau đớn khôn cùng, rồi gã chợt nghe Trầm Chu Hư hắng giọng, gọi: "Lục Tiệm, người lại đây". Lục Tiệm ngoảnh đầu nhìn quanh, khi thấy ông ta đang vẫy vẫy mình, gã chợt do dự. Lục Đại Hải cất tiếng than: "Tiệm nhi, dù gì chẳng nữa, ông ta cũng vẫn là cha đẻ ra cháu!"

Lục Tiệm bước đến gần, quỳ xuống cạnh ông. Trầm Chu Hư đưa tay gỡ từ búi tóc trên đầu, lấy ra một cái trâm bạch ngọc, bàn tay run lấy bầy, ông đưa cho Lục Tiệm. Lục Tiệm ngỡ ngàng, hỏi: "Cái này để làm gì vậy?"

Trầm Chu Hư đáp: "Cái trâm cài đầu này, là tín vật của Thiên Bộ ta. Từ giờ trở đi, con làm chủ Thiên Bộ!". Lời đó vừa dứt, Ninh Bất Không cất

tiếng cười âm, nói: "Thằng Trầm què kia, người điên rồi hả? Thiên bộ là thuộc về tổ tông của Tây Thành ta, người đâu có quyền đem giao phó cho một thằng trời sanh ngu dốt, bất tài!". Lục Tiệm nghe Trầm Chu Hư bảo thế mà hoảng kinh, từ chối: "Cái trâm này, tôi không tiếp thu được!"

Trầm Chu Hư nói: "Con mà không nhận lấy nó, tương lai mấy kiếp nó đó biết trông cậy vào ai?". Lục Tiệm rung mình, đưa mắt nhìn quanh, thấy các kiếp nó đều ngược ánh mắt đau đáu nhìn gã, nét khẩn cầu hiện rõ trên mặt. Duy Trầm Tú, nhân châu ửng đỏ, oán hận nhìn Lục Tiệm, mặt đầy biểu hiện độc ác.

Đang lúc gã còn chần chừ, nghe tiếng Trầm Chu Hư cười thật lớn, giọng hoan hỉ: "Thật không ngờ, thật không ngờ, Trầm mỗ trước giờ phút lâm tử, còn được gặp đứa con trai ruột thịt của mình, xem ra thượng thiên đã đổi xử ta không tệ! Hài tử, con mang họ Trầm, tên con là Trầm Tiêu. . ."

Lục Tiệm khẽ chau mày, lắc đầu, đáp: "Không! Tôi ở họ Lục, tên tôi là Lục Tiệm..." Trầm Chu Hư thoáng ngẩn người, ánh mắt lộ chút giận dữ, nhưng rồi ông nhanh chóng đổi qua thành vui mừng, cười gượng, than: "Cũng được! Cũng được!". Nói xong, ông thở hắt, hai đồng tử giãn ra, rồi ngừng thở. Nguyên ông lãnh một chương của Cốc Thần Thông, đã hết sinh cơ, chỉ nhờ dùng chân khí còn sót lại bảo trợ tâm mạch mà cầm cự được đến lúc ấy, bây giờ chân khí cạn kiệt, ông đứt hơi mà chết!

Lục Tiệm vừa mới rõ biết thân thế thì người cha đẻ đã vĩnh viễn ra đi, trong một sát na, lòng gã choáng ngợp một nỗi thê lương, cổ họng gã quặn thắt lại, tiếng không ra được đến đầu lưỡi. Ninh Bất Không nghe biết Trầm Chu Hư đã tuyệt khí, y nóng nảy, giậm mạnh cây gậy trúc, hét lên: "Thằng Trầm Què kia, người chưa trả lời ta xong, sao đã vội chết đi vậy? Thế hoá tượng của Thiên Bộ giấu ở đâu? Ai đang cất giữ nó?". Nếu không vì úy kỵ có mặt Lục Tiệm ở đấy, hẳn đã nhào vào lục soát thi thể của Trầm Chu Hư rồi.

Ninh Ngưng chỉ đành thở dài, bảo: "Gia gia, ông ấy đã chết rồi kia mà!". Ninh Bất Không gân cổ lên, rít giọng nói: "Đừng nói bậy! Cái thằng què này âm mưu trí trá, thế nào cũng giả chết để lường gạt Ninh mỡ."

"Ông ấy đã chết thật rồi mà!". Ninh Ngưng nhăn nhó, nói: "Người chết là hết, ông ta nay qua đời rồi, thù hận của cha còn chưa nguôi sao?". Cô nói xong, đưa mắt liếc sang Lục Tiệm. Ninh Ngưng chua xót trong lòng, cô biết, nếu còn nấn ná lại đây, cô sẽ không sao nhịn được khóc òa, bèn bậm môi, quàng mình bước đi.

Ninh Bất Không dù chẳng muốn dời bước, hăn đối với cô con gái đã chẳng có biện pháp đối phó, rồi lại còn uý kị Lục Tiệm quá chừng! Hăn tự biết, có ở lại đây lâu hơn một lúc nữa, cũng chẳng làm ăn được gì, bèn nghĩ thầm, ngày còn dài, rồi đây sẽ bày mưu tính kế chiếm đoạt bức họa tượng. Tính toán xong, hăn cúi kính giậm chân, đang định nổi bước theo sau Ninh Ngưng, chợt nghe Trần Tú lớn tiếng hỏi: "Ninh tiên sinh có thể chấp thuận cho tôi đi theo tiên sinh chẳng?"

Thương Thanh Ảnh nghe y hỏi, bà giật mình, thất thanh la lên: "Tú nhi, người...?". Trần Tú chẳng thềm lý đến bà, quỳ xuống, hướng về Ninh Bất Không, nói: "Cầu mong được tiên sinh thu làm môn đệ."

Ninh Bất Không hứ một tiếng, nói: "Ta thu nhận người làm gì?" Trần Tú rít giọng: "Lão Trần què bất nhân với tôi, thì tôi bất nghĩa với lão. Lão đã hết muốn dùng tôi làm con, tôi việc gì phải cứ tiếp tục coi lão là cha! Từ giờ trở đi, tôi với Thiên bộ không còn qua lại gì nữa, tôi toàn trông cậy Ninh tiên sinh dìu dắt, tiên sinh bảo tôi làm gì, tôi sẽ đem hết sức ra làm."

"Vậy a? " Ninh Bất Không cười thâm trầm: "Nếu thực sự như vậy, người có thể đầu nhập vào làm đệ tử ký danh của Hoả Bộ". Trần Tú mừng rơn, nói: "Đa tạ Ninh tiên sinh." Ninh Bất Không gằn giọng: "Khoan hãy đa tạ! Người muốn làm đệ tử của Bộ chúng ta, sẽ phải tuân thủ mọi quy điều

của Hoả bộ, nếu người làm sai trái mệnh lệnh của ta, ta cho người một mồi lửa thành tro bụi tức thì, đến lúc đấy, hừ hừ... có hối cũng không kịp đâu!"

Trầm Tú đáp: "Quyết không hối hận!" Y nói xong, đứng lên, chắp tay cung kính lại đứng bên Ninh Bất Không. Thương Thanh Ảnh thấy thế, tim gan trong lòng bà dường như tan nát thành trăm mảnh, bà thê thảm hỏi: "Tú nhi, người bỏ ta đấy ư?". Trầm Tú cười gằn, đáp: "Chẳng phải bà đã có được một đứa con trai rồi sao? Vậy bà còn muốn gì ở tôi nữa? Từ nay trở đi, bà đường bà, tôi đường tôi, giữa bà và tôi, không còn mắc mứu, không còn dây mơ rễ má gì với nhau nữa!"

Thương Thanh Ảnh đâu ngờ, từ lúc y hay biết được thân thế, y đã thay đổi thái độ, quyết lòng cắt đứt, ánh mắt chỉ âm u những tia hằn học oán hận, không còn cái dáng vẻ nhu thuận xưa kia. Thoáng một sát na, bà hoa mắt, cổ họng nghẹn cứng lại, thân mình chao đảo, sắp ngã lảo nhào ra đất. Nhìn tình trạng bà như vậy, Lục Tiệm hốt hoảng chạy đến, đưa tay dìu đỡ bà, miệng giận dữ thét lên: "Trầm Tú, bà ấy đối đãi với người tình sâu nghĩa nặng, sao người đang tâm tuyệt tình thế?"

Trầm Tú quay nhìn Thương Thanh Ảnh, thoáng hiện chút do dự, nhưng rất nhanh, từ đáy lòng y, oán hận trào dâng, y nghiêng rãnh, miệng không ngớt hăm hù, phất tay áo, ngoe ngoáy rào bước chạy theo sau đuôi Ninh Bất Không, phút chốc đã mất dạng.

Cùng lúc đó, Cốc Chấn vụt kêu to, đứng bật dậy. Nguyên lúc đó, hiệu lực của "Vô Năng thăng hương" đã tiêu tan, vừa cử động được, Cốc Chấn lập tức chạy đến bên Cốc Thần Thông, cởi áo khoác ngoài của, cúi xuống trườn lên thi hài, rồi ôm xác chết đứng dậy. Thương Thanh Ảnh định đến gần, không ngờ bị Cốc Chấn quát: "Cút đi." Gã ấy vai vào người bà, rồi, mặt tái xanh, gã đến bên Cốc Bình Nhi, bảo cô: "Mình đi thôi!"

Cốc Bình Nhi liếc nhìn thi hài, hết sức hãi sợ, không tự chủ được, cô thụt lui ra sau mấy bước, run giọng hỏi: "Gia gia... Gia gia sao rồi?" Cốc

Chấn gắng gượng trấn tĩnh, hắng giọng bảo cô: "Em đừng sợ, gia gia chỉ đang ngủ thôi mà!". Cốc Bình Nhi nhú mày nhú mắt, hỏi: "Má má đã ngủ rồi, sao bây giờ gia gia cũng ngủ nữa vậy?"

Cốc Chấn chua xót trong lòng, than thầm: "Em ta bây giờ, trên đời chỉ còn duy nhất mình ta là người thân thôi!". Gã cố hít vào một hơi dài, gượng cười, bảo cô: "Gia gia, má má, dĩ nhiên là cùng ngủ với nhau thôi!". Cốc Bình Nhi bán tín bán nghi, nhưng nhìn trên mặt Cốc Chấn, nụ cười có vẻ chân thật, cô đã thấy bớt sợ trong đầu, nỗi lo đã tiêu tan quá nửa, cô gật gật đầu, quay sang nhìn Lục Tiệm, chấp tay, chào: "Thúc thúc, cháu về trước nhen, rồi mình sẽ lại chơi đùa với nhau nữa!". Cô nói xong, theo Cốc Chấn đi ra cửa, vừa đi cô vừa ngẩng cổ lên nhìn vào mặt xác chết.

Lục Tiệm ôm mẹ trong lòng, không biết phải làm gì, bèn ngoái trông Lục Đại Hải, biểu hiện ý khẩn cầu được giúp đỡ. Lục Đại Hải kinh nghiệm sống đời thật phong phú, vào lúc quan trọng này, lão cố giữ bình tĩnh, bảo: "Cháu trước hết đưa mẹ cháu về phòng nghỉ ngơi đi đã, chuyện hậu sự của cha cháu, để đó ta lo". Lục Tiệm vâng dạ, nhìn thấy năm kiếp nô đứng ở đây, bèn nhờ họ giúp Lục Đại Hải lo liệu tang ma, lại bảo Yến Vị Quy vào làng tìm thuê nữ tì để đến chăm sóc cho Thương Thanh Ảnh.

Vào quãng nửa đêm Thương Thanh Ảnh tỉnh dậy, bà không chịu ăn uống gì, cũng không nói năng gì, ánh mắt đăm đăm vào Lục Tiệm, tay bà nắm chặt tay gã, ý khẩn thiết muốn gã đừng bỏ bà một mình. Không biết phải làm gì khác, Lục Tiệm đành ngồi dựa vào một bên giường. Hai mẹ con âm thầm nhìn nhau, không một lời trao đổi, cho đến khi ngọn nến tàn lụi, Thương Thanh Ảnh vừa kiệt quệ tinh thần, vừa mỏi mòn sức lực, bà dần dần chìm vào giấc ngủ!

Lục Tiệm bèn rút tay khỏi tay bà, rồi mở then cửa, đi ra ngoài. Khi đến hàng trước, thấy nơi hỉ đường, các thứ trang hoàng hỉ sự màu đỏ đã được tháo dỡ đi hết, thay thế bằng đồ tang ma màu trắng toát của linh đường. Nhìn cỗ quan tài, lòng Lục Tiệm cảm giác tê lương. Hai cha con vừa mới

nhận ra nhau, đã ngàn thu vĩnh biệt, dù giữa họ chẳng tình cảm gì nhiều, và lại Lục Tiệm không mấy tán thành hành sự tác phong của Trầm Chu Hư, hầu như phần lớn là tàn độc, nhưng trước mặt, nghĩ đến người cha đẻ ra mình đang gửi thân trong quan tài, 'giọt máu đào hơn ao nước lã', gã có muốn chối bỏ cũng khó lòng! Lục Tiệm đứng nhìn thi hài cả buổi, rồi bất giác trước mắt chợt nhoà đi.

Năm kiếp nô trông thấy Lục Tiệm, cùng tiến lên hành lễ. Lục Tiệm đưa tay gạt lệ, hỏi: "Có thấy gia gia ta ở đâu không?". Mạc Ất đáp: "Lão nhân gia quá mệt mỏi, thuộc hạ đã cho đưa ông vào phòng trong nghỉ ngơi rồi". Lục Tiệm gật đầu. Chợt nghe Mạc Ất lên tiếng: "Còn một việc này nữa, kính trình chủ nhân định đoạt", Lục Tiệm khoát tay, nói: "Hai chữ 'chủ nhân' đó, đừng nên dùng nữa, từ giờ trở đi, các người cứ kêu ta bằng 'Lục Tiệm' là được rồi". Đám kiếp nô đưa mắt nhìn nhau, chẳng ai dám lên tiếng. Lục Tiệm tiếp: "Ta không phải là kiếp chủ, vậy các người sẽ không là kiếp nô. Mạc Ất, Tiết Nhĩ, cả hai lại đã từng cùng ta chia sẻ hoạn nạn, vậy thì mình đều là bằng hữu. Giữa bằng hữu với nhau, nên gọi thẳng nhau bằng tên!"

Bọn kiếp nô vẫn im lặng một lúc lâu, rồi Yến Vị Quy cuối cùng nói: "Bắt thuộc hạ gọi thẳng tên của chủ nhân, thật không sao làm được!". Tần Tri Vị cũng nói: "Chủ, chủ nhân là chủ nhân, nô, nô tài thì là nô tài, là tiểu nô ti tiện, làm sao thuộc hạ dám cộc lốc gọi thẳng đại danh chủ nhân ra được! Nhưng được rồi, tiểu nhân cùng Cầu Thối tử (thằng chân chó - ám chỉ Yếu Vị Quy có cặp giò chạy lẹ) và Ưng Câu tử (lỗ mũi ưng - Tô Văn Hương có lỗ mũi thính) đều sẽ dùng từ 'Chủ Nhân', chỉ Thư Ngốc tử (Thằng đọc sách ngu muội - Mạc Ất) và Trư Nhĩ (Thằng tai heo - chỉ Tiết Nhĩ) được gọi thẳng tên chủ nhân thôi". Tiết Nhĩ nổi giận, hét lên: "Thằng Trư Tử mày gian manh quá! Bọn người đều gọi 'Chủ Nhân', sao không cho hai đứa ta cùng gọi theo với?"

Tần Tri Vị đáp: "Người là người, ta là ta, không chủ thì không có nô, Tần mỗ không thể bỏ qua quy củ được!". Nói xong, y quỳ phốc ngay xuống trước mặt Lục Tiệm, cất giọng van lơn: "Chủ, chủ nhân từ bi, cầu xin, xin cho tiểu nhân cứ được gọi bằng 'Chủ Nhân'!" Yến Vị Quy, Tô Văn Hương xưa nay ít mồm mép, thấy thế, cũng không nói năng gì, cả hai đồng lúc quỳ xuống, cùng dập đầu.

Tiết Nhĩ vừa bực vừa rối trí, ong óng la lên: "Ba đứa bay làm trò gì vậy, tụi bay xúm nhau giành, chỉ cho bọn bay được gọi 'Chủ Nhân', khiến hai đứa ta thành đại nghịch bất đạo à?". Y nói xong, cũng quỳ thụp ngay xuống, dập đầu bình bình hai cái thật to. Mạc Ất thần sắc hoang mang, đang định quỳ xuống theo, đã bị Lục Tiệm đưa tay ra cản lại, bảo y: "Mạc Ất, người nhiều kiến thức, hãy tìm cách nào thật tốt cho tất cả, đừng dùng 'Chủ Nhân' là được!"

Nguyên Trầm Chu Hư tính khí cực thâm trầm, khi muốn gọi mưa hô gió, khi vui buồn hay lúc giận dữ đều không để lộ ra mặt, nhiều khi nghĩ bụng một đằng, miệng lại nói trở đi, mọi người xung quanh chẳng ai hiểu được trong tâm tư, thực sự lão muốn gì! Đám kiếp nô, đứa nào mà thiếu kính trọng một chút là bị lão cho nếm mùi Hắc Thiên Kiếp liền. Bây giờ chủ cũ đã chết, đổi sang chủ mới, Lục Tiệm tuổi trẻ, tính tình chất phác, khiêm hòa khoan dung, so với tác phong của Trầm Chu Hư khác nhau như ngày với đêm. Nhưng sống dưới thị uy của Trầm Chu Hư bấy lâu, đám kiếp nô vô cùng nể sợ kiếp chủ, chỉ thấy sao vị chủ nhân mới này có cách ăn nói kỳ lạ, bọn họ cứ sợ Lục Tiệm nói trái khoáy, nói xiên xỏ, nếu làm theo lời tân chủ yêu cầu, trái với ý muốn thực sự, có khi sẽ bị đem ra hành tội thị uy trước cả đám! Nhưng khi thấy Lục Tiệm càng lúc càng tha thiết, thành khẩn, đám kiếp nô cũng dần dà bớt nghi ngờ, chỉ có mỗi Mạc Ất, Tiết Nhĩ đã từng quen biết trước với Lục Tiệm, vốn biết tính tình gã ra sao, bây giờ trước thái độ của các kiếp nô kia, hai người đó cũng đâm ra hoang mang, cả hai đều cùng không dám làm khác đi lẽ thói thông thường xưa nay với chủ nhân.

Đấy đúng là ý nghĩ của Mạc Ất khi nghe Lục Tiệm nói, y còn đang lẫn lộn, đã thấy Lục Tiệm nghiêm nét mặt, bảo: "Mạc Ất ngươi phải biết, trước đây, ta cũng đã từng làm kiếp nô, cũng đã từng nếm qua đau khổ của Hắc Thiên Kiếp rồi!". Mạc Ất bèn yên tâm, gật đầu nói: "Lão chủ nhân trước lúc lâm chung đã truyền chức Bộ chủ sang cho ngài rồi, vậy thì chúng tiểu nhân không gọi 'chủ nhân' nữa, mà xin gọi bằng 'Bộ chủ', chắc được!"

Lục

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Đoạt Trâm

Lục Tiệm nghe vậy, máu nóng hừng hực bốc lên đầu, gã hét lớn: "Thì đây! Người cứ thẳng tay mà trả thù đi, cho hả giận!" Cốc Chấn liếc gã, chột vung tay đập một phát không nặng không nhẹ vào đầu vai Lục Tiệm, cười cười: "Đó, nợ của ông bố, thẳng con đã trả xong rồi đó, hai ta bây giờ xí xoá!".

Lục Tiệm ngơ ngác: "Chỉ đánh một cái như vậy là xong hả? " Cốc Chấn cười hô hố, cười một chập đã đời, rồi đưa tay nắm chặt bàn tay Lục Tiệm, thu nét cười lại, thong thả nói: "Lục Tiệm, nói thiệt tình, ta cũng chẳng biết mình muốn gì nữa, chỉ mong được suốt đời này làm một đôi huynh đệ gắn bó cùng người!"

Ánh mắt Lục Tiệm chạm vào ánh mắt y, trong lòng gã chột vừa ngọt ngào, vừa râm ran, không tự chủ được, đầu gã gật gù, miệng ôn tồn bảo: "Ta với người xưa nay vốn đã là huynh đệ rồi, cả cuộc đời này, quyết không thay đổi!"

Cốc Chấn mỉm cười, bảo: "Tính ta vốn rất tham lam, không những đời này, mà đời sau, đầu thai trở lại, ta cũng sẽ đi kiếm người kết làm huynh đệ nữa kia!" Hoả khí bốc bừng bừng lên đầu, Lục Tiệm la lớn: "Đúng lắm, kiếp sau mình lại kết huynh đệ nữa!" Gã la xong, hai người, bốn mắt nhìn nhau, cùng cười âm!

Xong trận cười thoả thuê, Lục Tiệm vụt nhớ ra, bèn thò tay lôi từ trong bọc ra tờ giấy mà gã đã xé khỏi quyển sổ tay ghi chú, đưa cho Cốc Chấn. Cốc Chấn xem xong, bảo gã: "Cái này lôi ở đâu ra vậy?". Lục Tiệm bèn thuật lại đầu đuôi. Cốc Chấn bèn hỏi: "Ý người ra sao?". Lục Tiệm đáp: "Ta nghi, từ đầu đến cuối, toàn là âm mưu sắp đặt của Địch Hy cấu kết với Bạch Tương Dao"

Cốc Chấn nhẹ lắc đầu, bảo: "Còn nghi cái gì nữa, sự thật đúng là vậy! Sau cái chết của Bạch Tương Dao, ở ThiênTrụ Sơn, cha ta triệu tập đảo chúng, chỉ vắng mặt có hai người. một là Diệu Diệu, người kia là Địch Hy. Diệu Diệu gửi ta một mẫu nhãn tin nhỏ, bảo là cô ấy không còn mặt mũi nào nhìn ta nữa, Địch Hy lại bỏ đi không một lời từ biệt. Ta đoán y hay tin Bạch Tương Dao chết, y sợ Bạch Tương Dao đã khai ra toàn bộ việc ác của họ, bỏ trốn là thượng sách. Giờ đây nghĩ lại, cái người bịt mặt xuất hiện trên lầu thành Nam Kinh nhất định là y, người hạ chiến thư tại căn nhà nông dân cũng chính là y, Nhưng hồi đó, y không giết phứt ta đi, ngày nay chắc y hối hận dữ lắm!"

Lục Tiệm bực tức bảo: "Người đó gian ác quá chừng, hắn lại còn định phi lễ với Thi cô nương nữa kia". Rồi gã đem đầu đuôi sự việc trên ThiênTrụ sơn, Địch Hy đã thi triển thủ đoạn nơi Thi Diệu Diệu ra sao, nhất nhất thuật lại.

Cốc Chấn cười nhạt mà rằng: "Cái thằng 'Cửu Biến long vương' đó, ra bộ thanh cao, nhưng bộ mặt thực của y là sự tự phụ, tự kiêu. Y tự cho mình vô địch, y tham lam cùng cực, không những chỉ muốn hơn ta về võ công, mà còn muốn hơn ta về mưu trí, thắng ta trên tình trường, thắng ta khắp mọi mặt, y mới cam lòng. Nhưng nếu y mà đã không mắc phải cái khuyết điểm tham lam, ham muốn đó, sợ rằng ta đã chẳng còn được toàn mạng sống đến ngày hôm nay!"

Lục Tiệm bảo: "Giờ y đã để lộ bộ mặt nội gián, thế nào cũng phải truy nã y, bắt về xử theo luật." Cốc Chấn đáp: "Cha ta có bận đã phái Hiệp Lão

Phạm cùng Minh Di cùng hợp sức truy nã hãn, nhưng vì ngón thân pháp 'Độn' của hãn độc bộ thiên hạ, khi đánh không lại thì bỏ chạy, hãn đã luyện đến mức siêu đẳng, Các môn Kinh Túc, Sa Thứ đấu cao cường, cũng đã chưa làm gì được hãn". Nói đến ngang đấy, Cốc Chấn chột khoa tay, hỏi: "Thôi không nói chuyện đó nữa! Lục Tiệm này, lão Trầm Què có đưa cho người một cây trâm bạch ngọc, phải không?"

Lục Tiệm đáp: "Ừ, có đây", vừa nói, vừa đưa cây trâm ra. Cốc Chấn bảo: "Cho ta xem chút", được Lục Tiệm giúi vào tay, Cốc Chấn bèn giơ lên ngắm soi xem thật kỹ qua ánh nắng, rồi y chột quay mình chìa lưng vào Lục Tiệm, rồi quày trở lại đối diện với gã, đưa cây trâm ngọc trả lại Lục Tiệm. Lục Tiệm thắc mắc: "Người làm trò gì thế?"

Cốc Chấn cười cười: "Để tránh bất trắc!". Lục Tiệm hãy còn hoang mang, nhận lại cây trâm, cất kỹ vào trong bọc, rồi hỏi: "Bình Nhi cô nương lúc này ra sao?" Cốc Chấn đáp: "Nó vẫn đang ở tại chỗ tịch viện đó, ta có thuê một bà nữ mẫu đến chăm sóc, trông coi nó" Ánh mắt hơi rầu rĩ, Cốc Chấn trầm ngâm một lúc, rồi chột bảo: "Lục Tiệm, còn một chuyện rất quan trọng này nữa, rắc rối ghê gớm!"

Lục Tiệm hỏi: "Chuyện gì vậy?" Cốc Chấn buồn rầu: "Ta đã đụng phải địch thủ cao cường rồi." Lục Tiệm thắc mắc: "Về võ công hả?" Cốc Chấn thoáng cười, đáp: "Cái võ công ba món mèo quào của ta, khắp thiên hạ, đụng ai cũng đều là địch thủ ráo trọi! Kẻ đối đầu này, là địch thủ trong thương trường!". Lục Tiệm "Ừa" một tiếng, vô cùng ngạc nhiên.

Cốc Chấn nói: "Có khi người đã gặp hãn ta vào hồi cứu đói ở Giang Nam rồi không chừng?". Lục Tiệm vụt rúng động trong đầu, la lên: "Chính là cái việc mà ta đang định đem ra hỏi ý người, người lắm mưu nhiều kế, có khi nghĩ giúp được cho ta cách giải quyết?"

"Đấy chính là cái đối thủ đang nhắm vào ta đó!", Cốc Chấn nói, "Cách đây không lâu, ta nảy ý định thu mua lương thực ở các tỉnh vùng xa, cho

chuyển vận qua ngã đông nam, nhưng ta đã đụng ngay phải hai cái khó khăn". Lục Tiệm hỏi : "Khó khăn gì vậy?" Cốc Chấn thở dài, đáp: "Cái khó thứ nhất là không mua được lương thực! Cái khó thứ nhì là dù có mua được đi nữa, cũng không cách nào chuyển vận!"

Lục Tiệm giật mình hỏi ngay: "Sao lại không mua được, chẳng lẽ các tỉnh vùng xa đó cũng bị thiên tai hay sao?"

"Không phải vậy!", Cốc Chấn lắc đầu đáp, "Năm ngoái mưa thuận gió hoà, Sơn Đông, Hồ Quảng, An Huy, Tứ Xuyên trúng mùa lúa, tất cả mùa màng đều thu hoạch tốt. Đem lúa gạo từ các chỗ ấy về cứu đói ở đây, lẽ ra không khó, thế nhưng chẳng hiểu tại sao, từ mùa thu năm rồi, đã bí mật nảy sinh một đại thế lực giàu tiền lắm bạc, đã ngầm thu mua hết các lúa gạo thặng dư ở các nơi đó, không những làm giá gạo tăng vọt, mà bây giờ có tiền cũng không có gạo để mua. Hồi đó, ta đương bị giam dưới Cửu U tuyệt ngục, đâu có hay biết chút nào, khi thoát tù ngục rồi, lúc ta kiểm tra tình hình buôn bán ở các địa phương, ta thấy có hơi lạ, nhưng vì cho rằng đấy là mảnh lối bọn gian thương đầu cơ tích trữ, nên ta đã không để ý theo dõi nhiều. Nhưng đến nay, lúc ta muốn mua lương thực cứu đói, vừa rồi đã phát hiện là tại các chỗ thặng dư lúa gạo ấy, kho đụn giờ đều trống rỗng, chẳng còn gì để bán nữa!"

Lục Tiệm suy nghĩ một lúc, rồi bảo : "Thóc giống nhà nông thường hay dự trữ cho vụ sau, sao người không trả giá cao, giá hời thì chắc mua được cả thôi!"

Cốc Chấn than thở: "Lúc đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng khi xem xét kỹ vấn đề, chợt nhận ra một cái bất ổn lớn kinh khủng! Giả thử ta nâng cao giá thu mua, chính là lọt ngay vào gian kế đối phương! Lúc đó, không những làm cho tình hình vùng đông nam trở nên nguy cấp, gây rối loạn thị trường, mà còn có thể đưa đến thiên hạ đại loạn."

Nhìn vẻ hoang mang của Lục Tiệm, Cốc Chấn bèn hỏi: "Người thử nghĩ xem, khi bọn họ tích trữ lương thực như vậy, họ nhắm vào cái gì?". Lục Tiệm đáp: "Đầu cơ tích trữ, tăng giá thóc gạo, thu lợi nhuận cao!"

"Chẳng phải vậy đâu!", Cốc Chấn lắc đầu, chậm rãi giải thích: "Mục tiêu của bọn họ, chính là gây rối loạn thiên hạ nhà Đại Minh, hòng lật đổ triều Đại Minh!"

Thấy Lục Tiệm thần sắc kinh nghi, Cốc Chấn bèn lấy trái lên bàn một tấm bản đồ, đưa ngón tay chỉ và giải thích: "Hồ Quảng được mùa, thiên hạ sẽ no ấm. Các tỉnh miệt đông nam, đây là vựa thóc của thiên hạ, từng lừng danh từ xa xưa. Xem đến các vùng Tô, Chiết, Mân, Cống, hai miền Mân Việt và U Việt, đều đang bị hoạ oa khẩu sách nhiễu, liên tiếp mấy năm mất mùa, người dân thiếu đói, lương thực cạn kiệt. Trước tình cảnh đó, tốt nhất là đem thóc gạo từ Hồ Quảng đến cứu đói! Nhưng sau khi đã thu mua sạch thóc gạo ở Hồ Quảng rồi, đối phương còn chưa vừa lòng, còn cho nâng giá lúa, đi vơ vét thóc giống nhà nông. Ta mà muốn mua thóc gạo đó, phải chịu trả giá cao hơn giá của bọn chúng. Ta vừa thoát nạn tù ngục, trước mắt các cơ sở làm ăn buôn bán chỉ còn có buôn bán muối ở Dương Châu, buôn trà ở Huy Châu, buôn hàng tơ lụa cùng là đồ lậu của thương nhân đường biển. Chưa nói đến chuyện các cơ sở đó có chịu hết lòng xuất lực hay không, cho dù họ chịu xuất lực, chỉ cần đối phương cứ tiếp tục nâng cao giá thu mua lương thực, cho dù ta trong tay có bao nhiêu ngân lượng, về đường dài ta tất sẽ bị khánh tận".

Lục Tiệm bảo: "Cho dù bị khánh tận, mình cũng không có cách nào khác! Mạng người vẫn quan trọng hơn tiền bạc!"

"Cho dù ta chịu tán gia bại sản đi chẳng nữa, cũng chưa chắc xoay được cục diện". Cốc Chấn nhăn nhó, gượng cười: "Chưa kể đối phương còn thông đồng với lũ đạo tặc Giang Tây, phong toả các bến bãi đường thủy, dù ta có mua được lương thực ở Hồ Quảng, cũng không có cách nào vận chuyển vào vùng đông nam. Mà đối phương thấy ta cạnh tranh giá thóc, thế

nào cũng sẽ ra lệnh cho đàn em ở Hồ Quảng đẩy giá mua lên cao hơn nữa, nhà nông hám lợi sẽ tối mắt đem hết thóc giống ra đổi lấy bạc trắng về chất đầy trong nhà! Họ đâu biết rằng, khi hết thóc gạo, chẳng thể đem ngân lượng ra mà gặm mà ăn cho khỏi chết đói. Đến khi bao nhiêu thóc giống đã đem bán hết sạch cả rồi, nhất định là nạn thiếu đói sẽ xảy ra sau đó không lâu! Chẳng riêng Hồ Quảng, các tỉnh như Huy Châu, Sơn Đông, Tứ Xuyên... một loạt các tỉnh đó đều sẽ cùng chung số phận, Nói trước mà xem, đối phương sẽ đưa tất cả các tỉnh ấy đến một nạn thiếu đói khủng khiếp, lương thực toàn thiên hạ cạn kiệt, bá tánh sẽ không còn gì để nhét vào bụng nữa!"

Lục Tiệm kinh nghi cả buổi, rồi nói: "Nói như vậy, không bỏ tiền ra mua thóc gạo, dân đông nam sẽ bị đói khổ, mà đi mua thóc gạo, toàn thiên hạ sẽ bị nạn chết đói. Nghĩ cho cùng, thật không có gì ác độc, lợi hại hơn cái âm mưu này!"

Cốc Chấn sắc mặt trầm trầm, lạnh lùng nói: "Cái âm mưu này, đem hư vọng thành thật, đem từ chỗ KHÔNG chuyển thành CÓ, tâm cơ sâu sắc, kín đáo liên lạc không một chỗ hở, ta nghĩ tới nghĩ lui, khắp thiên hạ thời nay, chỉ duy nhất một người có thể nghĩ ra được!"

Lục Tiệm đầu óc xoay chuyển, tức thì mặt mày trắng bệch, lạc giọng la lên: "Vạn Quy Tàng!"

Trong một lúc lâu, hai người trầm lặng, suy tư. Rồi Lục Tiệm hỏi, đầy ngờ vực: "Người chẳng phải là truyền nhân của hãn ta à? Sao chưa bao giờ thấy hãn đem bàn bạc cùng ngươi?"

Cốc Chấn than dài: "Vạn Quy Tàng là thế nào, ta lại do chính tay hãn dạy dỗ, chẳng lẽ hãn còn không rành biết con người ta sao? Hãn biết rõ mười mươi, ta tuy giỏi buôn bán làm ăn trên thương trường, nhưng chẳng phải hạng người bất chấp đạo nghĩa. Cho nên hãn đã không thèm dùng đến ta, đã qua mặt ta, cho triệu hồi Tây Tài Thần trở về lại Trung nguyên."

"Tây Tài Thần?" Lục Tiệm sửng sốt hỏi.

Cốc Chấn đáp: "Còn một việc này, ta chưa nói cho người rõ. Làm thủ hạ Tài Thần cho thằng già dịch không phải chỉ có một mình ta đâu. Từ núi Côn Lôn về phía đông do ta cai quản, vùng phía tây Côn Lôn có người khác lo. Nếu ta đoán không lầm, tổ chức thu mua lương thực khắp nơi nhất định không ai ngoài mục bà nương Tây Tài Thần đó!"

"Lạ nhỉ!". Lục Tiệm chau mày, hỏi: "Vạn Quy Tàng quấy nhộn khắp thiên hạ, để làm gì kia?"

Cốc Chấn cười nụ, giải thích: "Hồi đầu, ta cũng rất mù mờ, nhưng bây giờ ta đã đoán ra được gần trúng rồi. Người cứ nghĩ kỹ mà xem, hãn vô công đệ nhất thiên hạ, giàu có vào hàng địch quốc, vậy cái hãn vẫn chưa nắm trong tay là cái gì?"

Lục Tiệm suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu, nói: "Ta nghĩ không ra!"

Cốc Chấn tủm tỉm cười, nói dần từng tiếng một: "Cái mà hãn chưa có, chỉ độc nhất một thứ thôi, ấy là quyền thế vô song thiên hạ!"

"Quyền thế?" Lục Tiệm rúng động trong lòng, "Vậy hãn ta muốn làm Hoàng đế à?"

Cốc Chấn thở ra: "Thằng già dịch vốn là kẻ cường mãnh không khứng chịu sống kiếp sống thâm lặng, do độc nhất chỉ bị cấm chế bởi cái thiên kiếp mà hãn đã bắt đắc dĩ phải sống ẩn dật, nay đã thoát khỏi ỨC CHẾ ĐÓ, bắt hãn ngồi yên bất động, thà giết hãn đi còn hơn! Đã chẳng còn bị bó buộc ngồi yên nữa, tội gì hãn chẳng đi quấy thiên hạ? Sẵn hoàng đế đương thời là hôn quân, sẵn triều đình bị gian thần lũng đoạn quyền hành, nếu gây ra nạn thiếu đói trong dân gian, thế nào dân đen cũng vùng lên, gây loạn lạc khắp nơi. Chờ đến lúc thiên hạ đại loạn đó, người người nháo nhương, lại có câu, 'dân dĩ thực vi thiên' (cái ăn là nỗi lo hàng đầu của nhân dân), Vạn Quy Tàng trong tay tích trữ lượng lương thực khổng lồ, nếu hãn chẳng đích

thân ra mặt, thì cũng sẽ có đứa đứng ra thay hăn làm con rồi đóng trò cho hăn. Xem như vậy, nếu hăn có thể đứng lên cầm đầu cả thiên hạ, thì hăn còn đi làm chủ mấy cái Đông Đảo, Tây Thành bé tí ti đó làm quái gì cho mất công! Vô công cao cường mấy đi nữa, nhân số vài trăm mống, địch sao lại trăm ngàn, trăm vạn đại quân? Lúc đó, kẻ thù nào muốn đến tính sổ với hăn, sợ chẳng còn làm ăn gì được, chưa kể một khi hăn đã thành công trong việc tự giải thoát khỏi cấm chế của thiên kiếp, e rằng không có ai có thể đơn đả độc đấu được với hăn!"

Lục Tiệm nghĩ tới chuyện chính gã đã tự tay giúp rập Vạn Quy Tàng, mặt gã chợt bị nộ khí bốc lên làm đỏ ửng đến tận mang tai, gã tức giận lồng lộn một hồi lâu, rồi đưa tay đập mạnh vào thành cửa sổ, cất tiếng la lớn: "Hăn nói cái gì mà 'Vô thân, vô tư, vô tình', ăn nói lớn lối, rốt cục cái 'Vô tư' đó sự thực chỉ là tự đánh trống, tự thổi kèn, tự cổ xuý cho mình!"

"Đâu cần gì phải thế!", Cốc Chấn nhếch mép cười nụ, bảo: "Lão già địch văn thao vũ lược, lắm mưu nhiều kế, tài giỏi gấp trăm lần cái thằng già Gia Tĩnh, để hăn lên làm hoàng đế, chưa chắc đã không phải điềm lành cho bá tánh, coi như vậy, thì hăn nói 'Vô Tư vì dân', xem ra cũng có phần đúng! Mặc dầu cái thủ đoạn tranh thiên hạ có phần ti tiện đáng khinh đáng ghét, nhưng giở lại lịch sử mà coi, mỗi lần thay đổi triều đại, ngoại trừ Tống Thái Tổ được khoác hoàng bào đưa lên ngôi, còn thì toàn là đánh nhau đến máu chảy thành sông, đến xương trắng phơi đầy đồng, toàn là dùng loạn lạc để trị dân, hết chiến lại hoà, tất cả đều được khoác cái vỏ Thiên Đạo! Người dân vốn chỉ ham muốn được sống thái bình, sống an cư, cứ đem chiến loạn đưa bá tánh đến chỗ cực kỳ tuyệt vọng, thì ai mà chẳng ủng hộ một sự thay đổi triều đại!"

Lục Tiệm nghe gã thuyết trái tai, nhú mày, trợn mắt bảo: "Người lại còn đi tán giúp thêm cho cái thuyết đó của Vạn Quy Tàng!"

Cốc Chấn nhăn nhó cười, đáp: "Mấy cái ta nói đó, đúng là như vậy! Ta là do thằng già địch đào tạo nên, tâm tư hăn thế nào, ta cũng ít nhiều nắm

được, về võ công mà nói, ta thua xa một trời một vực, nhưng về mảnh lối buôn bán làm ăn, kinh doanh tứ xứ, ta với lão coi như ngang ngửa! Người đừng quên, ta chẳng phải là đệ tử duy nhất của hã, còn có Trầm Chu Hư là một, rồi mụ bà nương Tây Tài Thần kia nữa, ba ta đúng là một mớ bong bong cho hã, vì tính tình ba chúng ta hoàn toàn chẳng giống nhau, thằng già dịch coi vậy mà cũng có tài trong nghề dạy dỗ, với đứa đệ tử nào, hã cũng đều có cách đào tạo thích ứng, thật chẳng hổ danh hai chữ Quy Tàng tên hã!"

Lục Tiệm nghe Cốc Chấn thuyết mà choáng váng, hã suy tính: "Bất kể nói gì thì nói, nếu để cho Vạn Quy Tàng đạt được mục đích, không biết con số dân lành tử nạn sẽ nhiều tới đâu cho cùng!"

Thấy y ngẩn người suy tư, Cốc Chấn chợt cười rinh rích: "Ta quảng cáo lão già dịch lợi hại quá xá chừng, sao thấy người chẳng sợ sệt chút nào vậy?"

"Sợ quái gì hã!" Lục Tiệm lắc đầu, giọng cả quyết; "Âm mưu của hã, ta phải chống đến cùng!"

Cốc Chấn suy nghĩ một lúc, chợt hai tay vỗ nhẹ vào nhau, thở ra: "Thôi được, ta dù biết trước khó khăn, nhưng cũng sẽ theo người chơi tới cùng!"

Lục Tiệm mừng rỡ, hỏi: "Người đã nghĩ ra được mưu chước gì vậy?"

"Mưu chước thì hiện chưa có", Cốc Chấn nhăn nhó, "chỉ là tới đâu hay đấy, cứ đi từng bước, bước nào xong thì học tập rút kinh nghiệm tiến thân cho bước sau, nhưng nói cho cùng, không phải là mình tuyệt không có cơ hội thủ thắng!"

Lục Tiệm hỏi: "Cơ hội như thế nào?" Cốc Chấn đưa chiếc nhẫn Tài Thần ra, cười cười, rồi nói: "Tài Thần chia làm nhiều thứ, nhưng độc nhất chỉ có một cái nhẫn này mà thôi! Kẻ nào nắm giữ nhẫn trong tay, kẻ đó là truyền nhân của thằng già dịch! Năm năm trước đây, Tây Tài Thần từng bại

trong tay ta, thể nào trong bụng mẹ ta, cũng vẫn còn ghi nhớ trận thua đó, lần này mẹ ta về đây, chuyện cũ sẽ lại tái diễn, dù mẹ ta muốn hay không, tùy theo tình hình, thể nào ta cũng có biện pháp đối chọi lại các chiêu thức của mẹ, còn về phần thằng già dịch, chẳng phải là người đã có nói thần công của hắc chưa viên mãn, hắc vẫn hãy còn phải bế quan sao? Vậy trước khi hắc xuất quan, mình hãy chế ngự mẹ Tây Tài Thần, có thể nhờ đó hoá giải được một trường đại kiếp, vả lại thời gian hắc bế quan chưa biết dài ngắn thế nào, mình cứ cố sức mình, rồi sau đó coi ý ông trời ra sao!"

Chuyện trò đến ngang đấy, thấy Ngự Truyền vào phòng mời họ đi dùng cơm trưa. Cốc Chấn lập tức dừng nói, chờ đến khi Ngự Truyền đã đi khỏi, mới nhỏ giọng bảo: "Ngự Truyền và Hồng Thư, đều là gia nhân lâu đời của thằng già dịch, mình có ý đương đầu hắc, ngàn vạn lần không thể để lộ cho hai người đó biết!"

Cơm nước xong, Lục Tiệm hít một hơi thở sâu, khuyên: "Cốc Chấn, người cũng nên về gặp lại mẹ đi! Ôi... Bà ấy... bà ấy lúc nào cũng vẫn luôn thương yêu người, năm đó, bà bó buộc phải xa người, thật tình bà bị hãm vào tình thế bất đắc dĩ, Người là người độ lượng, đừng găng với bà ấy mãi nữa! Ngày nào mà người còn chưa ngỏ lời tha thứ, ngày ấy, bà còn đeo nỗi khắc khoải trong lòng!"

Cốc Chấn thoáng mỉm cười, ánh mắt nhìn băng quơ ra ngoài song cửa, đôi mày thưa thớt khẽ cau lại, một lúc thật lâu sau, mới ôn tồn đáp: "Ta không làm thế được!". Lục Tiệm bảo: "Chẳng phải người đã nói, người còn sống chớ nên để kẻ đã quá cố đeo đuổi gây khổ sở cho bản thân, đừng để chuyện ngày hôm qua dẫn vật sang ngày hôm nay! Người từng rộng lượng xá xoá cho kẻ đại cừu nhân là ta đây, sao người lại không thể bỏ qua cho chính mẹ đẻ ra mình cơ chứ?"

Cốc Chấn không dẫn được, cười rộ lên, rồi phán: "Thằng lỏi này hay nhỉ, cứ đeo theo làm thuyết khách cho Thương Thanh Ảnh suốt!"

Lục Tiệm đáp: "Ta tuy ngu ngốc, nhưng cũng còn có con mắt nhận xét, người đối với người ngoài đều rất hết sức khoan dung, duy đối với chính mẹ đẻ của mình thì lại cố chấp, khắt khe... toàn là tại người đã yêu thương khăng khít với bà ấy quá, tới lúc bị bà ấy bỏ rơi, người đã không thể nào chấp nhận mà tha thứ nổi!"

Cốc Chấn nhú mày, đáp: "Người nói sai rồi!"

Lục Tiệm hỏi: "Nếu điều ta nói không đúng, tại sao hồi ấy người bất chấp tất cả, lặn lội về Trung thổ để tìm gặp lại bà?"

Cốc Chấn bất giác cứng miệng, từng câu, từng chữ Lục Tiệm nêu lên, đã điểm trúng ngay vào nỗi khổ tâm của hắn. Hắn nghĩ lại, mấy năm sau này, tâm tình của hắn đối với bà Thương Thanh Ảnh là cả một trường yêu hận đan chặt vào nhau, rối rắm đến mức không biết đâu là hận, đâu là yêu, yêu tha thiết, hận cùng cực!, Mỗi bận hắn lên tiếng dằn vặt được bà ấy thì ban đầu thấy khoái trá, để rồi sau đó trong lòng lại nhức nhối, đau đớn! Đầu óc hắn lúc nào cũng cố tự bảo mình rằng cái người đã bỏ rơi hai cha con hắn chỉ là một người đàn bà thiếu chính chuyên, vậy mà hắn đã không sao tự thuyết phục được cái lý lẽ đó! Hắn đau lòng ghê gớm, rồi từ đau lòng, đâm ra thống hận. Cái tâm trạng mâu thuẫn đó, cứ dầy vò ám ảnh hắn, chập chờn trong mộng cứ thấy lặp lại hình ảnh đã lâu lắm rồi của mẫu thân, mặt mày rạng rỡ, hớn hờ cười vui với hắn như như ngày nào hai mẹ con đã từng cùng nhau chơi đùa trên bãi biển ở Đông Đảo.

Cốc Chấn trong đầu lúng búng, chợt vô tâm vô thức đứng lên, bước cả chục bước, đi tới đi lui trong phòng, rồi hắn dừng chân, ngó Lục Tiệm, vẻ bất lực: "Lục Tiệm, mồm miệng người ăn nói càng ngày càng khéo, càng giỏi... Được rồi, ta nghe lời người, ta sẽ theo người đi gặp bà ấy một phen!"

Vừa nghe câu đó xong, Lục Tiệm biết ngay hắn cuối cùng đã vứt bỏ được mối hận sâu chất chứa bấy lâu trong tim, Lục Tiệm cảm giác cực kỳ vui sướng, ngoác miệng ra khà khà cười mãi. Cốc Chấn rũ bỏ được cái khối

nặng nề u uất trong tâm, hần đường như vừa thoát ra khỏi một cơn mộng dài, thấy tâm trí nhẹ nhàng, đầu óc thanh thoi.

Chuyện trò dăm câu nữa, rồi hai người ra đi, xuyên qua vài đường phố ngõ ngách, tai vừa nghe tiếng cười khúc khích của một nữ tử, chân vừa bước qua khung cửa vòm tròn, đã nhìn thấy Cốc Bình Nhi trong tay phe phẩy một cái quạt lụa hình trăng rằm, cô chạy lăng quăng giữa mấy khóm hoa, đang tìm cách dùng cây quạt vụt vào một con bướm lớn cánh mang màu sắc sặc sỡ. Mặt người kiều diễm, muôn hoa tươi thắm, cánh bướm tung tăng, ba thứ đó hài hoà kết hợp tuyệt mỹ, lại càng tăng thêm nét kiều mị rúng động lòng người của nữ tử.

Vừa trông thấy Cốc Chấn, Cốc Bình Nhi lập tức bỏ rơi con bướm, nhảy phốc vào lòng gã, nũng nịu: "Đêm qua, muội nằm mơ phải một cơn ác mộng!". Cốc Chấn hỏi: "Mộng mị như thế nào?". Cốc Bình Nhi đáp: "Trong mơ, muội thấy má ma và gia gia, hai người đứng cạnh chỗ cửa tò vò đón gió vào nhà. Muội cất tiếng gọi, gia ga và má má cùng cười với muội, vậy mà khi muội chạy đến, cả hai đều đột ngột biến mất dạng, Muội hoảng quá, khóc ầm lên rồi sức tỉnh giấc!"

Cốc Chấn trầm ngâm một hồi, rồi dịu giọng nói: "Bình Nhi, để hôm nay ta đưa muội đi gặp một bà a di, vừa đẹp đẽ vừa dịu dàng, thế nào muội cũng sẽ rất ưa thích được bà ấy kể chuyện cho nghe!"

Cốc Bình Nhi trả lời: "Bình Nhi ngoan mà, thích nghe bà mà cũng thích nghe ca ca nữa." Cốc Chấn tròn mắt chột ửng hồng, đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, khen: "Bình Nhi, muội giỏi lắm. Đời này mà ca ca có làm lỗi gì với muội, nếu ca ca còn được có kiếp sau, bao nhiêu nợ nần với muội, ca ca đều sẽ hoàn trả lại đầy đủ cho muội!". Cốc Bình Nhi chăm chú nhìn gã, vẻ hoang mang. Cốc Chấn thấy cô bờ ngờ, bèn nắm lấy tay cô, quay sang hỏi Lục Tiệm: "Mình đi chưa nào?"

Cốc Bình Nhi lúc đó mới để ý thấy Lục Tiệm đang đến gần, toét miệng ra cười: "Thúc thúc, thúc đi với mình luôn không?". Tay cô vung cây quạt ra đập vào gò má Lục Tiệm. Lục Tiệm không tránh né, chỉ nhỏ nhẹ mỉm cười với cô. Cốc Bình Nhi quay sang bảo Cốc Chấn: "Cái vị thúc thúc này trông thì thấy cù lần, vậy mà chơi được lắm, có bị muội chọc phá gì cũng không khi nào nổi nóng với muội hết!"

Cốc Chấn chẳng ngăn được nụ cười, nghĩ bụng: "Lục Tiệm này, thân làm truyền nhân Kim Cương môn, lại làm chủ bộ Thiên Bộ, vậy mà khí độ gã chẳng có chút oai hùng, đến cả đàn bà, trẻ con cũng bắt nạt được y!". Rồi đưa tay dắt Cốc Bình Nhi, tiến ra ngoài cửa phủ đệ, gọi một cỗ xe ngựa. Ngựa phi như gió, chẳng mấy chốc đã đến "Đắc Nhất sơn trang".

Ngựa dừng lại, ba người xuống xe, Yến Vị Quy lúc đó đang đứng trước cửa, khi thấy cả ba, thần sắc có chiều hết sức kinh ngạc, há hốc miệng ra nhìn. Lục Tiệm hỏi y: "Phu nhân đang ở đâu vậy?". Yến Vị Quy thưa: "Dạ đang ở trong linh đường". Lục Tiệm suy nghĩ một chút, rồi bảo: "Cốc Chấn, anh em người vào nhà trong đi, để ta đến báo tin và mời bà ấy vô gặp người".

Cốc Chấn nhát giọng đáp: "Lão Trầm Què đã mất, lúc ông còn sống, ta còn chẳng sợ, huống hồ bây giờ ông ta đã chết rồi! Gia cát Lượng còn dám đi phúng điếu Chu Du, ta đâu không có khí độ của Khổng Minh, cũng thử học theo một phen!" Gã nói xong, bước thẳng qua cửa, tiến về phía linh đường.

Thương Thanh Ảnh đang ngồi, chợt trông thấy Cốc Chấn, vẻ giật mình hiện ngay lên nét mặt, bà bèn đứng nhòe dậy. Cốc Chấn cũng dừng bước tại bậc thềm, hai mẹ con ở hai đầu linh đường, cùng đưa mắt dán vào nhau. Một làn gió nhẹ bỗng thổi qua, cuốn các cánh hoa rơi lá tả trên đất xoáy tụ vào một vài chỗ, rồi lại thổi chúng tán mạn đi xa, mờng tượng như kiếp nhân sinh phiêu giạt, làm người mang thân xác vô thường.

Cốc Chấn chợt nhoén miệng nở một nụ cười, đưa tay vén vạt áo trường bào, nhẹ gót tiến vào. Thương Thanh Ảnh cũng khẽ khàng bước tới, chẳng tự chủ được, thân mình bà phát run rẩy. Cốc Chấn đến cạnh bà, đưa tay nắm vào cánh tay mềm mại của bà, nhưng chợt có cảm giác đang chạm vào băng giá, cánh tay bà đang đầm đìa mồ hôi lạnh ngắt.

Thương Thanh Ảnh hốt nhiên hiểu ra, cổ họng bà chợt tắc tị, ruột gan bà mềm oặt đi, bao nhiêu nỗi oan khiên uỷ khuất bấy năm trường vụt tan biến thành dòng lệ nóng, chảy giàn giụa, đầm đìa gò má, bà lả người vào trong tay Cốc Chấn, miệng nghẹn ngào khóc không thành tiếng!

Mười ba năm rồi, Cốc Chấn mới lại được ôm mẹ, trong lòng gã ngổn ngang trăm mối, gã tuy bình thường mồm mép dẻo quẹo, lúc ấy cũng không tìm được ngôn từ! Qua một lúc thật lâu, mắt thấy bà vẫn giọt ngấn giọt dài, hấn nhoén miệng cười, bảo: "Mẹ à, mẹ mấy mươi tuổi rồi mà sao coi mẹ giống hệt con nít con nôi quá chừng!"

Thương Thanh Ảnh nghe gã nói, đỏ ửng mặt, ngượng nghịu, bà ngừng khóc, tách ra khỏi vòng tay ôm của đứa con trai, ngập ngừng hỏi: "Chấn Nhi, con không oán trách ta đấy chứ!"

Cốc Chấn chưa kịp trả lời, Lục Tiệm đã nói chen vào: "Hắn trong bụng thì hết oán trách rồi, chỉ phải tội cái miệng không khi nào chịu xuống nước!". Cốc Chấn quày đầu lườm gã, mắng "Ai khiến người lắm mồm!" Mắng xong, rộng miệng cười toe.

Thương Thanh Ảnh dù chồng vừa qua đời, nhưng liền sau đó, đã gặp trở lại thằng con yêu quý bà hằng thương nhớ, mất một, được một, đều là chuyện cực kỳ đột ngột. Bà thậm hoan hỉ, từ sâu thẳm đáy lòng, man mác niềm thế sự vô thường, trước một đôi nam tử hình hài tuấn tú, thấy họ đối xử nhau cực kỳ thân thiết nhu hoà, bà thầm cảm ơn ông xanh đã đãi bà không tệ, bất giác bà chấp hai bàn tay, đôi mắt nhắm nghiền, miệng thầm thì khẩn vái, cảm ơn trời phật.

Cốc Chấn thăm hiểu tâm ý của mẹ, hẩn bèn ngừng cười, chăm chú nhìn cho đến khi bà khẩn khứa xong, mới lên tiếng nói: "Mẹ à, con có một chuyện này muốn nhờ mẹ". Gã kéo Cốc Bình Nhi đến gần, bảo: "Đây là Bình Nhi, con gái của dì Bạch, tức là em gái của con. Mẹ hồi xưa đã từng gặp nó! Bữa trước tại Thiên Trụ Sơn. nó gặp phải một biến cố lớn, đã thành mất trí, từ ấy, con phải đứng ra chăm sóc cho nó. Nhưng mấy ngày sắp tới đây, con phải đi làm một công chuyện hệ trọng, không biết có còn được toàn mạng trở về hay không nữa! Con muốn đem gửi mẹ, nhờ mẹ thay con trông nom nó chu đáo!"

Lục Tiệm nghe đến đây, ruột gan chùng xuống, Cốc Chấn đến đây, một hồi nhận lại mẹ, một hồi sau đã đem hậu sự ra phó thác lại cho mẹ, gã nghĩ đến cuộc đấu đá sắp tới này không phải chuyện đùa, sự sống chết còn chưa rõ, nên trước tiên phải lo sắp đặt cho ổn thoả cuộc đời Cốc Bình Nhi. Nghĩ đến đây, Lục Tiệm tâm tình cũng chợt bị ngưng trệ.

Thương Thanh Ảnh hơi kinh ngạc, bà nghĩ đến nỗi niềm hai mẹ con vừa đã không dễ dàng gì mà trở lại với nhau, cứ tưởng rồi sẽ được cùng nhau vui vầy. Giờ nghe ý tứ Cốc Chấn, chừng như sắp va vào một chuyện lớn có tầm cỡ sinh tử quan đầu, rồi nhìn thần sắc Lục Tiệm, cũng thấy lo ngại gã cũng sẽ bị dính vào chuyện đó. Bao nhiêu năm qua, Thương Thanh Ảnh từng trải không biết bao nhiêu cuộc ly biệt sinh tử, vào lúc này, dầu trong lòng bà sâu khổ vô cùng, bà chẳng muốn lên tiếng bàn ra ý nguyện đưa con trai. Bà trầm ngâm hồi lâu, rồi thở dài, đưa tay ôm Cốc Bình Nhi, dịu dàng hỏi han nó. Khi nghe giọng lữ ấu trĩ của Cốc Bình Nhi, hết như Cốc Chấn đã bảo, trong lòng bà không khỏi thấy tiếc thắm. Giống như cô luôn luôn khả ái hoà nhập cùng mọi người, Cốc Bình Nhi tựa hồ rất triu mến bà, rúc sát vào lòng bà, thần thái mềm mỏng êm ái, khoé mắt thăm đượm nét lưu luyến, thỏ thẻ: "A di, bà giống y hết mẹ con!"

Thương Thanh Ảnh hỏi: "Mẹ của con...?", bà chợt trông thấy Cốc Chấn khoát tay lia lịa, bà đoán bên trong tất có duyên cớ gì đó, bèn mỉm cười,

không hỏi tiếp nữa!

Đang lúc mọi người truyện trò, bỗng nghe phía trước trang vọng lại tiếng ồn ào huyên náo. Lục Tiệm khẽ chau mày, đứng lên, lại nghe tiếng Tiết Nhĩ quát tháo ầm ĩ: "Cô lại đây làm gì! Đi ra đi, đi mau đi". Tiếng quát tháo còn chưa dứt, đã nghe y thảm thiết gào lên. Lục Tiệm chạy ào ra, thoáng mắt nhìn, chợt giật mình, thấy Diêu Tình đứng chộn rộn trên bậc cửa, đông đảo đệ tử Thiên Bộ vây quanh cô. Còn Tiết Nhĩ đang bị một rễ cây nghiệt duyên quấn chặt vào đôi chân, ghì riết hẳn xuống đất, làm hẳn mặt mày tái mét, vừa trông thấy Lục Tiệm, gã đã hốt hoảng kêu lên: "Bộ chủ, cứu thuộc hạ với!"

Lục Tiệm bảo: "A Tình, cô tha cho gã đi được không?" Diêu Tình lườm sơ y một phát, hắng giọng hứ một tiếng, rồi cô quay sang bảo Tiết Nhĩ: "Người còn dám vô lễ với ta nữa thôi?". Tiết Nhĩ sợ đến cụp đôi tai to xuống, vội vàng nói: "Hết dám rồi! Hết dám rồi!". Diêu Tình bèn thu hồi thần thông, quay sang bảo Lục Tiệm: "Ta có việc đến tìm người, người hãy theo ta ra ngoài một chút xú!"

Lục Tiệm còn đang lưỡng lự, gã quày đầu trông lại, đã thấy Thương Thanh Ảnh và Cốc Chấn vì nghe ồn ào, cũng vừa ra đến nơi. Cốc Chấn cười hì hì: "Đại mỹ nhân, có chuyện gì mà lại không tiện nói ra trước mặt mọi người vậy? Nếu như cô muốn vào làm chị dâu ta, bọn ta sẽ cho thối kèn giống trống nghênh đón cô vào cửa, chứ thậm thà thậm thụt như vậy, nam nữ lén lén lút lút, thật chẳng đúng với lễ nghi tí nào!"

Diêu Tình mặt mày đỏ ửng, chửi rủa: "Cái thứ xú hồ ly nhà người đâu có xứng đáng nói chuyện lễ nghi! Chẳng may mà người đi va vào cái ả Diệu Diệu cô nương của người, có khi người còn rồ dại hơn mấy con chó điên nữa!"

Cốc Chấn thoáng biến sắc, hỏi lại: "Cô có gặp Diệu Diệu rồi à?". Diêu Tình cười nhạt mà rằng: "Gặp ở đâu mà gặp! Người lên tiếng nhạo báng ta,

ta sẽ đem kể cho nha đầu ngu ngốc đó nghe, chuyện người vừa sổ lồng ra đã mau mau đi tìm hoa văn liễu, làm trò hạ tiện vô sỉ! Cho cô ta hết còn muốn gặp lại người luôn!"

Cốc Chấn không tìm ra lời đối đáp, gượng cười mà rằng: "Tối độc phụ nhân tâm, quả nhiên không sai!" Diêu Tình cười nhạo hằn, rồi quay sang hỏi Lục Tiệm: "Vậy bây giờ người có chịu đi theo ta hay không?"

Lục Tiệm đáp: "Đi!", Diêu Tình uốn nhẹ lưng ong, xoay người đi ra, Lục Tiệm cũng nổi gót, đi không gần mà cũng không xa lắm, lẻo đẻo theo sau.

Hai người đi được độ mười dặm, đến chỗ vắng vẻ không có ai khác, Diêu Tình dừng bước, đưa mắt nhìn vào Lục Tiệm, thần sắc khó biết là đang vui hay đang giận. Lục Tiệm vừa thấy biểu tình cô như vậy, lập tức thất kinh hồn vía, lắp bắp hỏi: "A Tình, cô... cô mạnh khoẻ không vậy?"

"Mạnh khoẻ nỗi gì?", Diêu Tình lạnh lùng đáp, "Đã bị người chọc cho giận gần chết!" Lục Tiệm cho là cô giận chuyện y đã đến quấy phá hôn lễ của cô, mặt y chợt nóng bừng, y gắng gượng nói: "Cho dù ta đã làm cô nổi giận, nhưng thâm tâm, ta không hối hận chuyện đó chút nào!"

Diêu Tình trầm ngâm một lúc, chợt bảo: "Ta thiệt nghĩ không ra, sao Trầm Chu Hư lại có thể là cha đẻ ra người được! Ông ta rõ ràng một người cực kỳ thông minh, sao lại có một thằng con đần độn! Đúng là hổ phụ khuyển tử!."

Nghe cái giọng khắc bạc đó, Lục Tiệm chỉ biết gượng ngáp, gượng cười, hỏi: "Cô cũng đã biết hết tất cả rồi à?"

Diêu Tình lạnh nhạt đáp: "Bữa đó, chuyện ta không thành, ta vừa đi ra khỏi trang viện không xa, đã nhìn thấy người cùng Lục Đại Hải đang trên đường vào trang, ta bèn lảng lạng theo sau, tất nhiên mọi chuyện xảy ra ở đây ta đều chứng kiến đầy đủ. Hừ! Người cứ xun xun xoe xoe cùng ả Ninh

Ngưng, rõ ràng chẳng e chẳng sợ chuyện cô ả đang giận, đang ghét người, chẳng phải người đang tìm cách lân la thân cận với cô ta sao?"

Trong lồng ngực Lục Tiệm, con tim gã đang đập loạn xạ, một hồi lâu sau nó mới trở về nhịp bình thường, gã hít vào một khẩu chân khí, rồi giải thích: "Ninh cô nương từng có lúc chịu chung số phận kiếp nô với ta, hai ta đồng bệnh tương liên, mỗi hành vi, nhất cử nhất động của cô đều gây cho người ta một mối thương tâm đoái hoài, ", Diêu Tình nghe đến đây, hứ một tiếng, cắn môi, sắc mặt hơi chuyển sang trắng bệch.

Rồi Lục Tiệm tiếp tục: "Ninh cô nương không thông minh như cô, cũng không mỹ lệ bằng cô, nhưng ở bên cạnh cô ấy, ta trong lòng có cảm giác thập phần bình hoà, an nhiên. Rồi sau đó, tất nhiên khi cô ấy gặp chuyện khó khăn, đi cứu giúp cô, Lục Tiệm ta mà có phải vào vạc dầu, lên núi đao, quyết không từ nan, dầu có chết cho cô ấy, cũng tuyệt không hối hận"

"Đủ rồi!", Diêu Tình hai tay bưng tai, mắt lệ dàn giụa, hét lớn: "Mấy lời đó, ta đều chẳng muốn nghe chút nào!"

Lục Tiệm cười nhảu nhó, tiếp tục: "Ninh cô nương tuy cực tốt vậy, nhưng khi xa cô nương ấy, ta chỉ lo lắng cho cô ta thôi, chẳng hề thấy ưu sầu. Vậy mà những lúc ta không ở gần bên cô, lòng ta lúc nào cũng đau đáu, nhưng cứ mỗi khi muốn tìm gặp cô, ta thiết sợ quá xá chừng..."

Diêu Tình tuy hai tay vẫn còn bưng tai, nhưng cô đã lén he hé hở ra một chút, để ý theo dõi từng tiếng một, nghe hẳn nói đến đây, cô vừa giận vừa rồi, buông tay, hét to: "Ta đã làm gì để cho người sợ? Bộ ta là quỷ sứ, là ma quái hay sao?" Hét xong, cô xông lên hai bước, Lục Tiệm nhìn cô hung hăng, cũng lùi lại hai bước, nhảu nhó cười: "Chỉ là cứ mỗi bận gặp cô, trong bụng ta cứ sợ sẽ làm điều thất thổ, mà cứ hễ thất thổ, lại phạm sai lầm hơn, khiến cô đâm ra chán ghét ta!"

Diêu Tình nghe gã nói thế, thần sắc đã bớt căng, cô lạnh lùng bảo: "Ai bảo người tối dạ, chậm hiểu, chẳng chịu cố gắng cầu tiến!"

Lục Tiệm đáp: "Ta tuy đàn, cũng còn biết vui buồn, còn biết yêu, ghét. Mỗi bận có dịp được riêng tư cùng cô, ta đều quýnh quáng trong lòng, ruột gan cơ hồ muốn rạn nứt ráo trọi, Mỗi lần ta gặp nguy hiểm kề cận cái chết, cứ nghĩ đến cô, là ta lại chỗi dậy, tận lực cầu sinh, để lại còn được nhìn thấy cô! Ta đã có lúc muốn chết cho Ninh cô nương, thực ra, thực ra cũng vì cô mà ta còn ham muốn cầu sinh!"

Diêu Tình thắng thốt, vụt quay ngoắt người đi. Day lưng về phía Lục Tiệm, đôi vai cô khẽ run run, một lúc lâu, rồi cô xoay lại, khoé mắt còn gờn gợn đỏ ửng, cô chìa tay ra, bảo: "Đưa đây!"

Câu nói đến thực đột ngột, Lục Tiệm sẽ cau mày, hỏi lại: "Đưa cái gì?". Diêu Tình đáp: "Bức hoạ tượng của Thiên Bộ."

Lục Tiệm cười nhảu nhó, than: "Hoá ra cô đòi gặp ta, cũng chỉ vì muốn cái đó thôi sao?". Diêu Tình hứ nhẹ một tiếng, bậm môi, rít giọng: "Nếu không vì cái đó, này giờ ta há chịu đứng nghe người nói nhăng nói cuội cả buổi ư!"

Lục Tiệm cảm giác một nỗi chua cay dâng lên tràn ngập, nước mắt muốn ứa ra, hấn cố gắng gượng một chặp để trấn tĩnh, rồi nói: "Ta cũng không biết bức hoạ tượng đó hiện đang ở đâu!"

Diêu Tình bảo: "Mấy ngày qua, ta lùng sục khắp "Đắc Nhất sơn trang", tuyệt không thấy chút dấu vết gì của bức hoạ tượng cả. Tám bức hoạ tượng của tám bộ, lưu truyền đời nọ sang đời kia, ta nghĩ lão Trầm Chu Hư tinh minh biết chừng nào, đã dám truyền chức Bộ chủ cho người, thì có gì không truyền bức hoạ tượng cho người!"

Lục Tiệm đáp: "Ta thực tình không biết mà!". Diêu Tình hỏi: "Vậy nếu ta đòi người một vật mà người đang giữ trên mình, liệu người có chịu đưa

ta không?". Lục Tiệm hỏi: "Đưa món gì vậy?".

Diêu Tình nói dần từng tiếng: "Cây trâm ngọc của Trầm Chu Hư."

Lục Tiệm lặng yên một lúc, đưa mắt nhìn sang, bắt gặp đôi nhãn châu của Diêu Tình thấp thoáng loé sáng, hần bất giác hít một hơi thở sâu, thò tay vào bọc lấy ra cây ngọc trâm, mân mê trong lòng bàn tay hồi lâu, đến khi hơi nóng thân nhiệt từ bàn tay truyền sang làm chất ngọc trở thành âm ấm, hần bèn mở bàn tay, đưa đến trước mặt Diêu Tình.

Diêu Tình nhón tay đón cây trâm, nơi cổ họng cô chợt thấy nghèn nghẹn, ngón tay hơi run run, cô vụt xoay mình, co giò bỏ chạy thật lẹ.

Cô càng chạy càng tăng tốc, cô chỉ sợ hễ cô dừng bước, sẽ quay đầu lại nhìn, mà hễ quay đầu lại nhìn, sẽ bắt gặp ánh mắt tuyệt vọng Lục Tiệm đang nhắm, dõi theo sau lưng cô, ánh mắt cơ hồ như ngàn vạn mũi cương châm đang đồng loạt cắm vào cô, ánh mắt sẽ bám gốc mọc rễ trong trái tim cô, tim của một thiếu nữ đương xuân!

Hai bên đường, các cây cối vùn vụt chạy thụt lùi ra sau, liên liên, triền miên, nối nhau chạy tựa hồ vô tận. Dần dà Diêu Tình nghe hơi thở mỗi lúc một dồn dập, đôi gót chân hầu như rã rời, bất chợt bàn chân cảm giác nước lạnh đang thấm vào, cô đưa mắt trông, thấy một hồ nước sáng bạc như gương, mặt hồ phẳng lặng, vài gợn sóng lăn tăn nơi xa xa, ẩn hiện bóng mây bành bồng trôi nổi trên cao, màu trời liền với màu nước hồ, loáng thoáng khói sóng đó đây, theo gió vật vờ, bập bênh cùng hình ảnh phản chiếu của mây rặng núi. Ven hồ, cỏ xanh mơn mướt, sắc xanh thắm liền với sắc trời, một vài đoá hoa dại màu đỏ điểm xuyết đó đây, trong tựa tựa những ánh sao đêm lấp lánh, phong cảnh có đôi phần thê lương, đôi phần tịch mịch.

Đôi chân Diêu Tình rã rời, cô té quỵ xuống bên bờ hồ, hai tay bấu vào một tảng đá ven bờ nước, cô cất tiếng khóc rống. Từ khi mẹ cô qua đời đến

giờ, chưa khi nào cô khóc lóc sụt sùi đến thế, khóc đến độ tim gan như muốn thoát khỏi lồng ngực, nhảy ra ngoài.

"Sao ta lại làm thế, lại đối xử cùng chàng như vậy?" Cô không ngớt tự vấn, cô không có câu trả lời. Cây trầm ngọc hây còn trong lòng bàn tay, tựa hồ còn nhuốm hơi nóng của Lục Tiệm, vẫn ngun ngút tỏa hơi ấm, cô cảm giác cây thoa mỗi lúc một nóng lên, tưởng chừng sẽ có lúc nó trở thành quá nóng và sẽ làm bỏng mấy ngón tay cô. Tay Diêu Tình cầm cây trầm, tâm ý mơ mơ hồ hồ, nước lành lạnh dường như đang truyền qua tảng đá thấm dần vào cơ thể, hơi lạnh như giá như băng, tưởng chừng có một cỗ hàn khí đang đột nhập vào tâm mạch trong cô.

Vào lúc ấy, chợt nghe có tiếng người thở dài, như gần như xa, Diêu Tình rùng mình, ngẩng đầu trông, cô bất giác mặt mày biến sắc, vụt đứng thẳng người lên.

Màu trời không biết đã chuyển sang tối ám tự lúc nào, nơi chân trời, thấy đỏ ửng tại chỗ vầng dương đang lặn xuống, vắt ngang nền trời nơi ấy một dải mây tím, màu một vật đã bị nung đốt thật lâu. Mặt nước hồ bồng bồng rắng chiều, các đợt sóng lấp lánh sáng, từ nơi trung tâm hồ, vụt chói lên một vật, tựa một vầng lửa đang từ đáy hồ bốc lên, vật đó dần dần dâng cao giữa không trung, rồi hiện ra mái tóc hoàng kim của một mỹ phụ, thân hình thập phần diễm lệ.

Mỹ phụ tóc hoàng kim tuổi tác dĩ nhiên không còn trẻ trung gì, nhưng phong tư bà không mấy sút giảm, làn da mịn màng như lụa tơ tằm, đôi nhãn châu xanh như nước hồ, ẩn chứa tinh quang, hằn những nét hằn do từng trải qua nhiều tang thương.

"Sư phụ!", Diêu Tình vụt lui mạnh vài bước, nước hồ dâng ngập ngang đầu gối cô.

Mỹ phụ tóc vàng đứng thẳng người lên, tà áo trắng phất phơ, lượn lờ trong gió, mấy món tóc vàng toả ngược lên trên, mừng tượng như có ánh dương quang trộn lẫn vào tóc.

Trong một sát na, dăm hạt Nghiệt Nhân từ mấy ngón tay Diêu Tình phóng ra, vô thanh vô tức, đã chui ngầm dưới nền đất đáy hồ, chân khí cũng ồ ạt tuôn ra từ dưới gan bàn chân cô. Mặt đất chợt chấn động, chừng hơn mười rễ cây bung từ dưới lòng đất phụt lên cao, mỗi rễ cây đầy gai nhọn, lúc đầu dài chừng một đốt ngón tay, nháy mắt đã dài ra gần một tấc, chớp mắt một cái nữa, đã thấy dài đến gần một xích, trên thân tua tua đâm ra những nhánh phụ hoặc mọc thẳng, hoặc ngoằn ngoèo, khi gặp gió, không ngừng tăng trưởng, đẻ ra những nhánh con khác, cứ thế mà không ngừng phát triển, hơn mười nhánh ban đầu bây giờ đã sinh sôi nảy nở ra cơ man nào là nhánh, rễ, đan ken vào nhau, thành một cái vòng khổng lồ, như điên như cuồng công ào ạt về phía mỹ phụ tóc vàng.

Mỹ phụ tóc vàng nhìn sơ qua tấm võng, vẫn đứng lặng yên, rồi bà chợt thở ra một làn hơi nhẹ, không thấy bà thao tác ra sao, từ trên các nhánh rễ màu xanh chợt thấy nơi kẽ hàng trăm hàng ngàn các gai nhọn, như diễn trò ảo thuật, xuất hiện vô số đoá hoa, cánh hoa trắng nuột nà như bạch ngọc, lung linh toả sáng, hoa càng lúc càng nở lớn ra, đến cỡ ngang tầm một cái liễn ngọc, thi nhau trực diện nghênh chiến đám cành cây, rễ cây của A Tình. Cái khí thế ồ ạt vừa rồi của cây, rễ chợt ỉu xuống, chúng giờ đang éo lá phất phơ quanh người mỹ phụ, trong khi hoa trắng vẫn không ngừng sinh sôi, đan ken dày đặc chung quanh bà, nhụy hoa nở rộ ra, màu nhụy trắng tinh như tuyết, lung linh, lập loè ánh bạch quang.

Diêu Tình vốn biết sư phụ cực kỳ lợi hại, lần này, tung ra ngón "Ác Quỷ thích", cô không hy vọng đã thương được bà, chỉ mong kèm chân bà một lúc để cô còn kịp thì giờ đào tẩu, giờ đây, mắt nhìn trận thế biến chuyển kỳ ảo của các bạch hoa, lòng cô cực kỳ kinh hãi, rồi khi thấy các cánh hoa, đài

hoa đó rục rịch lay động, vọt lớn cao lên như những toà tháp, cô biết mình đã thua, bèn uốn mình, nhảy tòm xuống hồ.

Mỹ phụ khẽ nhường khoé hạnh, phất phơ tay áo trong gió, một thân cành mọc ra, uyển chuyển cất mình, rồi giàn rộng ra khắp mặt nước hồ, các đài hoa bắt được tín hiệu từ những sóng chấn động của nó, bèn rủ nhau ồ ạt ly khai các cành, bay mịt mù trắng xoá như tuyết rơi, đồng loạt rụng xuống mặt hồ, nhưng không giống các cánh hoa bình thường vẫn nổi trôi trên mặt nước, các cánh hoa này dường như được một cỗ đại lực thúc đẩy, chúng chen nhau lặn sâu vào trong đáy nước.

Diêu Tình sinh trưởng ven biển, cô rất thạo nghề bơi lội, đã sớm hít vào một khẩu chân khí lớn, lặn sâu xuống được dăm trượng phía dưới mặt nước hồ. Lúc cô mở mắt nhìn, chợt thấy cạnh mình, nước trong hồ như có một khối lớn màu trắng lay động, như có hàng trăm ngàn con cá đuổi mình mấy trong veo, đang vờ vờ bơi lượn, từ tứ phía đang tụ tập về góc của cô, mỗi con cá máy động chầm chậm, tốc độ di chuyển lại cực nhanh, phút chốc đã áp sát vào gần cô.

Diêu Tình thầm kêu khổ trong lòng, cái món cực độc "Thái Tuế kinh" này, còn có tên "Thiên Nữ hoa" rất lợi hại, mỗi cánh hoa đều chứa "Địa Mẫu" tinh khí của bà Ôn Đại, là khắc tinh "Chu Lưu thổ kính" của cô, ngoài Ôn Đại, võ khí đó khi đụng vào các cao thủ Địa Bộ đã luyện được "Chu Lưu Thổ kinh", các "Thiên Nữ hoa" mang tính cách đồng khí tương cầu, sẽ tác động hết như vụn sắt trước cực nam châm, bị cuốn hút mạnh vào cao thủ đó. Các cánh hoa trông có vẻ ẻo lả, yếu ớt, nhưng chúng tàng chứa thần thông "Địa Mẫu", dẻo dai và rất khó chấn gãy, khó làm rách, dai như da thuộc, chưa kể số lượng lại cực nhiều, đối thủ nếu để chúng tiếp xúc vào cơ thể, sẽ lập tức bị chúng phong toả thất khiếu, tứ chi, làm kinh mạch đình trệ, tắc nghẽn, trở thành mất mù, tai điếc, miệng câm, tay chân tê liệt. Riêng những người nào luyện "Thổ Kinh", sự tác hại còn nặng gấp mấy lần, vì "Thiên Nữ Hoa" khi bị hấp dẫn bởi Thổ Kinh, uy lực của chúng gia tăng

gấp bội, Thổ Kinh của cao thủ càng lớn, sức tác hại càng nhiều, trừ khi biết sử dụng rành rọt thuật "Khôn Nguyên", các phép địa độn đều bất lực, vô phương đào thoát. Nếu độn thổ vào đất, va vào vái cái thần thông lợi hại của Địa Mẫu, sẽ không còn đường tiến thoái.

Diêu Tình biết chỗ lợi hại đó, cô đã không trở thuật địa độn, quay qua dùng thủy độn, chỉ mong các "Thiên Nữ hoa" bị nước hồ ngăn cản, hy vọng chúng không xuyên được vào nước hồ. Đâu có ngờ khéo quá hoá vụng, các cánh hoa, đài hoa đó không bị chút trở ngại nào trước nước hồ, chúng đã dễ dàng lặn sâu vào nước.

Diêu Tình không đành lòng đầu hàng, cô cố gắng lặn thật sâu xuống dưới đáy hồ, thế nhưng cô đang ở giữa hồ, người cô giống như một khối từ thạch lớn, càng vận chuyển huyền công trong người càng nhiều, càng mạnh, từ lực sẽ càng tăng lên hơn, các lực đó sẽ tăng cao sức hấp dẫn các cánh hoa Thiên Nữ, càng hút chúng vào nhiều hơn. Tới nước đó, chỉ còn cách Diêu Tình tự phế võ công, tự hoá giải chân khí, hòng tránh thu hút các cánh hoa, nhưng xem ra làm vậy, cũng chẳng khác gì bó tay đầu hàng!

Thoắt một cái nháy mắt, Diêu Tình đã thấy các cánh hoa áp sát vào người, những cánh đầu tiên còn chưa khai triển, nhiều cánh khác đã trùng trùng điệp điệp ủa tới, dính vào người cô, chúng phong toả miệng mũi, trói chặt tay chân. Diêu Tình không còn hô hấp gì được, không cựa cựa gì được, tai thoát đầu chỉ nghe tiếng nước chảy xao động, rồi chợt thính giác im bật, hai mắt Diêu Tình nổ đom đóm, rồi toàn thân vô lực, thân mình cô từ từ chìm xuống đáy hồ.

Vào lúc đó, hai cổ tay và hai mắt cá chân cô đột nhiên bị bốn cổ đại lực thít chặt vào, đồng loạt nâng cô lên ngang mặt nước, các "Thiên Nữ hoa" dần dần co rút lại, rồi trong chớp mắt, đã biến mất sạch khỏi nước hồ.

Diêu Tình nôn ộc ra hai bãi nước, đưa mắt nhìn, đã thấy Ôn Đại ngồi trên một tảng đá lớn ven bờ hồ, thần thái vẫn phong nhã vẫn xưa. Hai tay

hai chân Diêu Tình đang bị bốn rễ cây "Nguyệt Duyên đăng" to bằng bắp tay người trói chặt lại, các rễ cây không ngót ngo ngoe, ngo nguậy. Sau một trận chật vật với "Thiên Nữ hoa", giờ đây, ngày đã hầu tàn, màu trời xám xám, khối nước hồ chuyển dần sang màu đen, khí trời se se lạnh, sương khói đang cuồn cuộn bốc lên, bao phủ dần khắp rừng núi, tứ phía quanh hồ, đã thấy dùng đục một màn sương.

"Hoạ tượng đâu?", tiếng Ôn Đại tra hỏi cực kỳ lạnh lẽo, Diêu Tình răng cắn chặt vào môi, đáp : "Đã thiêu huỷ cả rồi!". Ôn Đại chau mày, hỏi: "Đã đến nước này rồi, mà vẫn còn nói nhăng à?"

Diêu Tình trả lời: "Con không có nói nhăng đâu! Các bí mật của hoạ tượng, con đã hiểu rõ hết, và đã ghi nhớ nằm lòng, vậy con còn giữ chúng lại làm gì!". Ôn Đại hừ nhẹ một tiếng, bảo: "Thiệt đúng giọng lưỡi, tác phong của mi!"

Diêu Tình ngẫm vận huyền công, tìm cách vượt khỏi chế ngự của bốn rễ cây, nhưng khi cảm giác tiềm lực tàng chứa bên trong chúng khá mạnh, chưa chắc giằng co với chúng đã ăn thua gì, cô bèn gạt bỏ ý định đào tẩu ra khỏi đầu, cười, đáp: "Sư phụ. sư phụ thả con ra đi, rồi con sẽ đem hết mấy bí mật trong hoạ tượng đó trình lên sư phụ"

Ôn Đại lườm cô, bảo: "Nha đầu nhà ngươi, quỷ kế đa đoan, định bịp ta đây phỏng? Hừ... ta vừa mới nếm xong cái trò chơi ngươi bày ra đây thôi. Ngươi là đứa lớn mật, được lắm, ta trước hết hãy ngâm ngươi ba ngày vào trong nước hồ cái đã!"

Diêu Tình giật thót mình, nghĩ bụng, ngâm ba ngày trong nước hồ, dù không chết, da dẻ trong người cũng sẽ bết ra hết sao! Cô vốn rành tính nết Ôn Đại, bề ngoài coi bộ hoà hoãn, nhưng bên trong thì rất nóng nảy, sắc diện thấy khơi khơi vậy chớ đầu óc bà cực kỳ tinh minh, lắm mưu nhiều kế, giờ mình muốn đấu trí đấu lực chống bà, e rằng không phải đối thủ của bà, mình chỉ có thể tìm cách dùng con bài tình cảm, khuấy động lên lòng từ bi

nơi bà, may ra còn có được một chút sinh cơ. Nghĩ vậy, cô bắt đầu tấm tức, rồi oà lên khóc.

Ôn Đại nhất thời bức tức, lời nói chua cay, khi nghe cô khóc lóc, bà chợt mềm lòng, bèn trách móc: "Nếu đã sớm biết có ngày nay như vậy, thì đừng có làm mấy chuyện lỗi lầm đó! Nha đầu nhà người, chỉ là đầu óc tính toán quá sức, lại sính cường, hiếu thắng, lòng dạ nhỏ nhen, chăm chăm chất chứa thù hận, Như giờ đây, người dám thiêu huỷ họa tượng của tổ sư truyền lại, luận tội, cái đó đáng phải giết chết, ta không giết người ngay, chỉ đem ngâm nước người ba ngày, nếu sau ba ngày đó, người sống sót, ta sẽ tha tội cho!"

Diêu Tình sụt sịt đáp: "Con tuy đã đắc tội cùng đồng môn, trộm hoạ tượng, vong ân phụ nghĩa, trong trăm điều chẳng được điều nào hay, nhưng đối với sư phụ, trước sau con luôn luôn mang ơn. Sư phụ đã giải độc cho con, đã cứu tính mạng con, lúc sư tử ức hiếp con, sư phụ đã chủ trì công đạo, Mẹ đẻ ra Tình Nhi đã bị kẻ gian hại chết, con từ nhỏ đói khổ, không một ai thương xót, sâu tận đáy lòng, con đã sớm coi sư phụ như mẹ đẻ ra con vậy"

Ôn Đại hỏi "Đã tự biết vậy, sao còn dám đi ăn trộm mất bức họa tượng của ta?" Diêu Tình thưa: "Con chỉ không nén nổi cơn giận sư tử Tiên Bích, con cứ bị sư tử ghét bỏ, khinh khi con, chưa kể năm đó, nếu không vì lỗi lầm của sư tử, cha con đâu đã bị chết thiêu. Con cho là, nếu con hội đủ tám bức hoạ tượng, từ đó luyện thần công để trở thành vô địch trong thiên hạ, con sẽ ra tay mở mắt sư tử một phen!"

Ôn Đại thở dài, giải thích: "Tổ sư Tư Cầm đã từng dạy, bát đồ hợp nhất, thiên hạ vô địch. Nhưng từ hồi đó đến giờ, chẳng có cách nào hợp nhất cả tám hoạ tượng lại làm một, người hãy nhớ lấy, nhớ cho kỹ lấy! Cho dù hợp nhất được cả tám bức, dù luyện được kỳ công, nhưng cũng sẽ phải gánh chịu cái hậu quả tàn độc của nó, có lợi lớn, tất có hại to đi kèm theo sau.

Mỗi hoạ "Hắc thiên thư" đã gây ra suốt trăm năm nay, chưa đủ làm lời giáo huấn để cảnh tỉnh người sao?"

Diêu Tình nhất thời không tìm ra phản biện, chu cái miệng lại, đầu óc ngờ vực. Ôn Đại hiểu rõ tâm tư cô, bà bảo: "Người đừng có ra điều bất phục vậy. Người bảo người coi ta như mẹ đẻ, tại sao vừa gặp mặt ta, chưa nói năng một câu, người đã giở ngay cái môn 'Ác Quỷ Thích' ra đối phó ta? 'Hóa sanh lục biến, ác quỷ tối độc', thắng hoặc ta không cự lại được, có phải là đã chết trong tay người rồi không?"

Diêu Tình da mặt nóng bừng bừng, ầm ớ cãi lại: "Sư phụ thần thông tuyệt đỉnh, thế nào chẳng có cách hoá giải nó, con chỉ có ý định dùng nó để cản trở sư phụ một lúc, để con có thì giờ độn thủy bỏ trốn!"

Ôn Đại liếc nhìn cô ả một hồi, rồi khe khẽ lắc đầu, bảo: "Nha đầu nhà người, nói trí nói trá này giờ, nửa thực nửa hư, không ai dám tin lời người cả!"

Diêu Tình thật sự cảm thấy bị nghi oan, mới rồi vừa khóc vừa van vỉ, bây giờ cô nghe bà nói vậy, trong lòng vụt hiện ra một ý, cô tự nhủ: "Từ bấy nhiêu lâu, bà cứ đã không tin lời ta suốt, vậy muốn làm gì ta thì cứ làm, luôn cả chuyện dìm ta ba ngày trong nước hồ. Ta đây đã kề cận với cái chết không biết bao nhiêu phen rồi, tới đâu thì tới, ta không van lơn, cầu khẩn nữa!". Nghĩ vậy, cô bèn ngừng khóc, bặm môi, ánh mắt cứng cỏi, ra chiều quyết liệt.

Ôn Đại nhìn tình cảnh cô như vậy, trong lòng sầu muộn, đang định lên tiếng dạy bảo, bà chợt nghe từ đằng sau lưng có tiếng người nói: "Đại nương, con nhỏ này tính tình sắt đá, thù chết, không khuất phục! Nó đã có lúc đồ lệ cầu khẩn bà, xem chừng hãy còn có chút tình cảm dành cho bà, ta sợ bà có khi còn chưa hiểu nó đấy!"

Diêu Tình ngoái trông. thấy đằng sau lưng Ôn Đại, từ trong rừng đang tiến ra một lão già mặc áo đen, râu rậm, mũi cao, mắt sâu, mặt xương xẩu, cước bộ thênh thênh phiêu dật. Diêu Tình thoáng giật mình, tự hỏi: "Sư công hiểm khi nào rời xa 'Đế Chi Hạ Đô', cứ sao ông cũng có mặt ở đây?"

Ôn Đại buồn bã nói: "Thái Nô, ông đâu có biết, vừa rồi lúc nó xuất thủ, trong chân khí của nó chứa đầy ăm ắp những kinh khí oán độc, dựa theo tính nết c

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Bát Đồ Hợp Nhất

Sáng sớm hôm sau, ba người lên đường. Ôn Đại thấy mắt Diêu Tình đỏ quạch, tựa như đã khóc suốt đêm qua, bà động lòng, khẽ khàng bảo cô: "Tình Nhi, con đừng sợ, chỉ cần con đừng làm bậy nữa, đừng cãi bướng nữa, ta không bắt tội con, bắt chịu đau khổ nữa đâu!"

Diêu Tình mang trong lòng nỗi khắc khoải riêng tư, khi nghe bà nói thế, cô cũng thấy cảm động đôi chút, nhưng cô vẫn lặng im, chỉ đưa tay vén mớ tóc mai ra sau, chân cứ bước, mắt nhìn đăm đăm xuống mặt đất phía dưới, sắc mặt rầu rầu. Ôn Đại thấy hơi kỳ kỳ, bà bèn lảng xa khỏi Diêu Tình, nhỏ giọng hỏi: "Thái Nô, ông hãy dùng phép 'Thái Hư Nhãn' soi xem xem con bé này đang mang tâm sự gì vậy?" Tiên Thái Nô cười, đáp: "Bà làm sư phụ nó, coi bộ không đáng giữ cái chức đó chút nào! Sư phụ gì mà không hiểu tâm tư đệ tử, phải đi nhờ sư công của nó soi hộ cho!"

Ôn Đại dòm lại thần sắc cô, chợt hiểu: "Hoá ra... Hoá ra nó đang đau lòng tưởng nhớ người yêu?". Tiên Thái Nô nhè nhẹ gật đầu, Ôn Đại vừa mừng, vừa ngài ngại. Bà chăm chú quan sát, thấy cô mày ngài rủ xuống, mắt đượm nét u uẩn. Bà bất giác cười thầm trong bụng: "Cái con nha đầu này điêu ngoa làm vậy, cuối cùng cũng khốn đốn vì tình! Nó cực kỳ kiêu ngạo, chẳng hiểu ở đâu mọc ra một tên hậu sinh anh tuấn, tài ba đến mức có thể làm cho nó rầu rầu, rĩ rĩ như thế? Hay có khi là công tử con Trầm Chu Hư không chừng?"

Hai thầy trò mỗi người một tâm sự, chẳng mấy chốc đã đến trước "Đắc Nhất sơn trang". Mạc Ất, Tiết Nhĩ đang thống lĩnh đệ tử Thiên Bộ canh gác bên ngoài trang, khi nhìn thấy đoàn ba người, họ sững sờ một hút, rồi nhanh chóng rào bước đến chấp tay thi lễ, thưa: "Tiểu nô xin kính chào Địa Mẫu nương nương." Ôn Đại cười lớn: "Hay lắm! Đã nhiều năm không gặp. bọn người đều khỏe cả chứ?" Tiên Thái Nô cũng cười cười, hỏi: "Hai anh bạn nhỏ này, sao chỉ chào hỏi bà Địa Chủ, mà không nhớ gì đến ta?"

Mạc Ất và Tiết Nhĩ đồng loạt quỳ xuống ngay tại chỗ, nói: "Lão tiên sinh lâu nay được mạnh giỏi?" Tiên Thái Nô đưa tay nâng họ dậy, bảo: "Miễn lễ, miễn lễ. Chủ nhân mất đi, người chủ mới đối xử các người có tử tế không?" Tiết Nhĩ hé miệng cười nụ, đáp: "Chủ nhân mới của chúng nô là người tốt số một dưới gầm trời này, đối xử rất tử tế"

Tiên Thái Nô lấy làm lạ: "Trầm Chu Hư rất nghiệt ngã với người ngoài, chẳng dè con trai ông không giống ông điểm đó!". Tiết Nhĩ vội nói: "Người con trai sau này không giống đứa trước, người sau này không phải là đứa con trai xưa nay, đứa con trai cũ là một tên vô lại, người con trai hiện thời là một người cực tốt!"

Hắn nói lung tung, không rõ ràng gì cả, hai phu phụ nhìn nhau, thật ngỡ ngàng. Ôn Đại hỏi: "Cái gì mà xưa với nay, bộ Trầm sư đệ có tới hai đứa con trai à?" Tiết Nhĩ khoa tay lia lịa, nói: "Không phải thế! Chuyện dài dòng như thế này...". Y đưa tay gãi tai, không biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu! Mạc Ất mỉm cười, nói: "Để cho gã giải thích, mười bữa, nửa tháng nữa cũng chưa rõ đầu đuôi! Địa Mẫu nương nương, Thái Nô tiên sinh, kính thỉnh hai vị vào trong trò chuyện"

Tiên Thái Nô liếc y một cái, vui vẻ hỏi: "Ta nhớ người ngày xưa bí xí bị xì, đâu có dám nói lớn giọng, giờ ta thấy người thay đổi dữ a!". Mạc Ất đáp: "Tân chủ giao cho tiểu nô việc quản gia, nếu tiểu nô không thay đổi, chỉ sợ phụ lòng chủ nhân tin cậy!". Tiên Thái Nô thấy rõ, hai gã Mạc, Tiết đều lộ vẻ miễn mộ khi nói đến người chủ mới này, ông chợt hiểu kỳ, chỉ

mong sớm được gặp người đó, bèn tươi cười, dẫn bước đi vào trong trang. Diêu Tình cũng nổi gót theo sau, bị Tiết Nhĩ hăn học lờm cô, nói: "Con giặc cái kia, người còn lần mò đến đây làm gì vậy?"

"Thằng giặc tai to", Diêu Tình nổi đoá, đưa một tay ra nắm tai Tiết Nhĩ, xách hăn lên, hàm hừ: "Người mắng ta thế nào?". Tiết Nhĩ gần đứt lỗ tai, quờ quạng chân đạp tứ tung, luôn miệng rên la. Ôn Đại rất không bằng lòng, bảo cô: "Tình Nhi, sao con lại đi ăn hiếp người ta vậy?" Diêu Tình hăn học trả lời: "Sư phụ, người không nghe nó thoá mạ con à?" Rồi cô quay sang chất vấn Tiết Nhĩ: "Mi có thoá mạ người ta, đúng không?" Tiết Nhĩ cãi: "Ta không có thoá mạ người, ta chỉ chửi giặc cái thôi!". Mặt Diêu Tình đanh lại, sát cơ hiện rõ trong mắt! Ôn Đại cảm thấy kỳ lạ, bà không hiểu tại sao hai người lại sinh thù hận, mắt thấy Diêu Tình sắp hạ sát thủ, bà vội vươn tay ra, phất nhẹ vào cổ tay Diêu Tình, lập tức cánh tay cô bị tê liệt, không chạm vào người Tiết Nhĩ được! Cô bức tức, la lớn: "Sao sư phụ lại đi bênh người ngoài vậy?"

Ôn Đại bảo: "Hăn thoá mạ người khác là sai, con nắm kéo lỗ tai hăn cũng không phải phép." Tiết Nhĩ nói: "Đúng thế! 'tiểu nhân động thủ, quân tử động khẩu', thoá mạ người khác là chuyện của quân tử làm, động tay động chân đúng là trò tiểu nhân". Y còn chưa dứt lời, đã thấy nhoáng một cái trước mặt, lãnh trọn một bạt tai của Diêu Tình, mắt nổ đom đóm thấy ba mươi sáu ông sao! Diêu Tình gằn giọng: "Ừa, quân tử huynh, tiểu nhân vừa mới tặng quân tử huynh một bạt tai đích đáng!", câu nói vừa dứt, bạt tai đã đánh xong. Ôn Đại khóc cũng dở, mà cười cũng dở, chỉ biết nắm tay, kéo cô đi theo bà vào bên trong. Tiết Nhĩ mặt mày ủ rũ, y không ngớt khắc nhổ vào phía sau lưng Diêu Tình.

Vào đến linh đường, Thương Thanh Ảnh đang ngồi trực cạnh đấy, Mạc Ất bèn đứng ra giới thiệu hai bên. Thương Thanh Ảnh nghe đại danh Địa Mẫu đã lâu, Ôn Đại cũng đã từng có biết qua thân thể Thương Thanh Ảnh, giờ được gặp gỡ, cả hai đều cảm giác đối phương dễ thân cận, cùng đem

lòng kính nể nhau. Hai phu phụ Ôn Đại tế diệu linh vị Trầm Chu Hư xong, trao đổi hàn huyên đôi ba câu, rồi Ôn Đại hỏi: "Trầm phu nhân, sao không thấy linh lang trực tại linh đường vậy?"

Thương Thanh Ảnh đáp: "Hai hôm rồi, nó khó ở, hiện đang nghỉ tại phòng trong". Bà nói xong, chiếu ánh mắt sang Diêu Tình. Diêu Tình chợt bối rối, cô bỗng dưng thấy tim đập loạn xạ, bèn quay đầu, tránh cái nhìn đó.

Ôn Đại hỏi: "Linh lang bị bệnh sao vậy? Ôn Đại tôi cũng có biết chút đỉnh y đạo, để tôi vào xem bệnh thử xem sao?". Thương Thanh Ảnh vẻ mặt khó xử, đang định nói gì đấy rồi bà lại thôi, cuối cùng bà thở ra, đưa ba người vào hậu viện. Ôn Đại đưa mắt nhìn, thấy hai bên lối đi các cây hoè cây quế cổ thụ mọc đầy, tán lá rợp bóng, lược bóng xanh mượt lên thân người đi bên dưới. Trong sân sau, có hai nam tử đang đồ xí ngầu chơi trò song lục, người bên trái phong tư tuấn đạt, khí độ hơn hẳn bậc vương tôn, người kia mình vận áo vải, cục mịch giống một gã thôn phu, dòm không thấy bắt mắt.

Ánh mắt Ôn Đại tập trung lên gã nam tử tuấn tú, trong đầu bà gật gù: "Quả nhiên là một tên đẹp trai. Chỉ có cái thứ nam tử như vậy mới có thể khiến cho Tình Nhi điều đứng đến rơi lệ!" Ôn Đại vốn có tư dung mỹ lệ, bà thường xem mặt bắt hình dung, bà ưa chuộng dáng vẻ phong lưu tuấn nhã, nên hiện thời bà rất có cảm tình cùng gã nam tử ngồi mé trái.

Khi cả đoàn vào đến trước sân, hai nam tử thấy có khách, cùng song song bước ra nghênh tiếp. Thương Thanh Ảnh chưa kịp lên tiếng giới thiệu, Ôn Đại đã nở một nụ cười tươi tắn, hỏi: "Đây có phải là linh lang không ạ?", ánh mắt bà không rời khỏi thân mình nam tử tuấn nhã. Chẳng dè, gã ta chấp tay, thưa: "Vãn bối Cốc Chấn, kính chào ra mắt Địa Mẫu nương nương". Ôn Đại ngạc nhiên: "Cậu không phải mang họ Trầm ư? Ồ... sao cậu nhận ra được ta?"

Cốc Chấn cười, đáp: "Văn bối không phải họ Trầm, và chưa hề gặp tiền bối, chẳng qua, thật hiếm người có mái tóc hoàng kim, Hơn nữa, có thể buộc Diêu đại tỷ đây co cổ rút đầu, hiện trên đời này, ngoài Địa Mẫu, còn ai khác làm nổi?"

Diêu Tình nổi sùng, nạt: "Xú hồ li, người ngậm cái miệng đó lại giùm đi, kéo chết uống mạng!". Ôn Đại thấy đôi bên dấm dẩn, rõ ra kiểu một đôi tình lữ hục hặc nhau, trong lòng bà chợt thấy vui hân lên, hốt nhiên nghe nam tử về người chất phác tiến ra, thưa: "Văn bối Lục Tiệm, xin kính ra mắt Địa Mẫu tiền bối". Mắt bà Ôn Đại chỉ nhìn thấy có Cốc Chấn, bà nghe lời chào, cũng miễn cưỡng đáp lễ. Chẳng dè, lúc Tiên Thái Nô vừa nhìn thấy Lục Tiệm, song nhãn ông phình to lên, một tia sáng kỳ dị phóng ra từ đấy. Lục Tiệm có cảm giác tia mắt đó đập mạnh như một quả đại trùy, uy hiếp thẳng vào tim gã, gã không tự chủ được, lập tức ngưng tụ tinh thần, lắc mình một cái, xuất ra một biến tướng "Cửu Uyên Cửu Thẩm".

Tia mắt hai người giao tranh, thần sắc cả hai đều biến động mạnh, mọi người còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, đã thấy Tiên, Lục hai người chuyển bước, tung ra hai cỗ kinh khí xoáy mạnh như con trốt, kinh khí ngưng tụ lại như có thể chất, hai con lốc càng xoay càng nhanh, gió thổi tung bay tà áo, đầu tóc mọi người đương trường, gây nên cảm giác lạnh lẽo. Ôn Đại không dè Lục Tiệm dung mạo tầm thường, lại có bản lĩnh kinh người, thần thông cao cường đến mức đó, bà thoáng biến sắc, đưa tay bắt ấn, chuẩn bị khởi động các biến "Hoá Sinh".

Không ai tiên liệu trước được, tia sáng từ mắt Tiên Thái Nô chợt mờ dần đi, rồi biến mất. Ánh mắt đó giảm tới đâu, khí thế trên mình Lục Tiệm giảm theo đến đấy, đến khi tia sáng từ mắt Tiên Thái Nô tắt hẳn, Lục Tiệm cũng đã phục hồi lại cái thần khí chất phác thường ngày.

Ôn Đại giật mình kinh hãi: "'Gặp địch cương mãnh, mình cũng cương mãnh theo', cái đó đã là cảnh giới cao thủ ở cấp quá cao rồi, vậy mà thiếu niên này 'Địch yếu thì mình cũng yếu theo', xem ra chính là lẽ 'bất địch'!

Nhìn y còn ít tuổi, mà đã làm được 'bất câu thắng phụ' (Không màng hơn thua), đích thực đã tìm về được chỗ 'phản phác quy chân' (về tận nguồn của đơn sơ, giản dị). Bà còn đang suy tư, đã nghe Tiên Thái Nô chậm rãi bảo: "Bổ Thiên kiếp thủ, Kim Cương truyền nhân, thiệt chẳng sai, cái gã thiếu niên mà hai vị Sơn Trạch nhị chủ nói đến, chính là y, không nhằm vào đâu được!"

Ruột gan Ôn Đại chùng xuống, bà biết môn "Thái Hư nhãn" của ông chồng có thể soi thấu tiêm tể, nhận định rất rõ người khác, lời ông vừa nói đó, ắt chẳng sai. Bà lập tức trở mắt quan sát Lục Tiệm, thấy gã thần thái an nhiên, bà bất giác buột miệng hỏi: "Gần đây, túc hạ chắc đã có gặp ba người. Một người cao lớn hùng vĩ, một người già nua gầy còm, lại có một người cao cao gầy gầy, bên trên hàng lông mày phía trái có một nốt ruồi son?"

Lục Tiệm khoé miệng hơi nhăn nhúm, gật đầu: "Tôi đã gặp đủ cả ba". Vẻ mặt Ôn Đại vụt hoảng hốt, bà thất thanh kêu lên: "Nói vậy thì, lời hai vị Sơn Trạch nhị chủ kể lại là chính xác, Thì ra người đã không chết, Vạn Quy Tàng dĩ nhiên cũng vẫn còn sống". Lục Tiệm mặt mày ửng đỏ đến tận mang tai, lên tiếng nhận lỗi: "Hắn... hẳn chẳng những đã không chết, mà tôi lại còn đem cái đầu óc ngu xuẩn đi giúp cho hắn thoát khỏi Thiên kiếp!"

Ôn Đại sắc mặt trắng bệch, ngó Tiên Thái Nô, đôi mắt kinh hoàng. Tiên Thái Nô chau mày, nhăn mặt, lắc đầu bảo: "Hồi Thôi Nhạc và Sa Thiên Hà khoe khoang tự tay chúng giết chết Vạn Quy Tàng, ta đã không tin rồi. Sự tình như vậy, đại thể xem chừng đã..."

Trong lòng Lục Tiệm hối hận, gã chẳng tự chủ được, cất tiếng la lớn: "Xin hai vị cứ yên tâm, tại tôi thả hắn ra, tôi sẽ không tự thủ bàng quan được!". Tiên Thái Nô chăm chú nhìn gã một lúc, rồi lắc đầu, nói: "Xin lỗi, ta đây lắm lời, võ công các hạ dẫu cao cường, so với tên ác ma đó, xem chừng còn chưa bằng được hắn!". Lục Tiệm chưa kịp đáp, chợt nghe Cốc Chấn cười cười, nói: "Thiệt kì quái, các vị là người Tây Thành, cơ sao ai

cũng sợ Vạn Quy Tàng hết trơn vậy?". Ôn Đại liếc y một cái, trong lòng bà chột rúng động, bèn hỏi: "Cậu họ Cốc tên Chấn, vậy chắc cậu là...?". Nói ngang đấy, bà dừng lại, ngập ngừng. Cốc Chấn hiểu bà nghĩ gì, bèn mỉm cười, tiếp lời: "Địa Mẫu nương nương nói không sai, tiên phụ chính là Cốc Thần Thông."

"Tiên phụ!". Sắc mặt Ôn Đại vụt tái hắc đi, "Cốc Đảo vương chết rồi à?"

Cốc Chấn thu nụ cười lại, rầu rĩ, se sẽ nói: "Gia phụ cùng Trầm Chu Hư đồng quy vu tận, tôi đã hoá táng thi hài, cốt hài hiện còn đang để tại thành Nam Kinh.". Hai vợ chồng Ôn Đại đưa mắt nhìn nhau, trầm lặng. Sau một lúc lâu, Tiên Thái Nô lắc đầu bảo: "Họa vô đơn chí, ta cứ nghĩ Cốc Thần Thông tại thế, hợp cùng truyền nhân của Kim Cương môn, may ra có thể chế ngự được ác ma đó, bây giờ thì... Ôi (ho sù sù) ...". Cốc Chấn hỏi: "Hai vị đều uly kị Vạn Quy Tàng, chắc đã có thù oán gì với hắc?"

Ôn Đại thở dài, nói: "Mời mọi người kiếm chỗ ngồi, rồi tiền nhân hậu quả, để hai vợ chồng ta kể rõ cho nghe"

Tất cả vào sảnh đường chia nhau ngồi thứ, ngồi xuống. Diêu Tình đứng sau lưng Ôn Đại, thấy Lục Tiệm đang nhìn mình, cô bất giác mắng thầm trong lòng: "Cái đồ ba lòng bốn dạ xú tặc nhà người, nếu không có sư phụ ta ở đây, để coi bốn cô nương có giằng xác người ra không cho biết!". Vừa mắng thầm, đầu quyền vừa nắm chặt lại, cô làm vẻ mặt lạnh lùng, mắt không thèm ngó tới y. Lục Tiệm thấy cô vẻ mặt lạnh lùng, trong tâm gã chột thấy cực kỳ đau đớn, "Cô đối xử với mình sao lạnh hơn băng giá!"

Ôn Đại trầm ngâm một lúc lâu, trấn tĩnh tâm thần, rồi kể: "Trước khi Tư Cầm tổ sư tọa hóa, đã buộc cả tám bộ lập lời thề: 'Chủ nhân Tây Thành phải do đệ tử cả tám bộ bầu lên, nhiệm kỳ mười năm, ai dám sai lời, cả tám bộ phải hợp nhau lại triệt hạ đi' Nên biết rằng, truyền qua các đời khác nhau, các vị chủ Tây Thành đều phẩm hạnh cao khiết, rất được lòng người,

chí công vô tư, mặt võ công chưa hẳn giỏi vào hàng số một ở Tây Thành. Đến đời Vạn Quy Tàng, đột nhiên xảy ra một biến cố, hẳn cây võ công cao cường, phản lại huấn thị của tổ sư, giết chết người chủ Tây Thành đã do tám bộ đề cử, dùng bạo lực khuất phục cả tám bộ. Trong tám bộ, chỉ trừ Thiên Bộ, bảy bộ kia ngoài mặt giả vờ thần phục y, nhưng trong lòng phần hận, do không chống nổi thần thông cao siêu của y, đành nuốt hận cúi đầu. Vì đây là lần đầu xảy ra chuyện dùng võ lực cướp quyền, bọn đệ tử gian tà trong các bộ lợi dụng cơ hội, hùa nhau làm chuyện thương thiên bại lý, rủ nhau tập luyện các pháp môn tà đạo cấm kỵ. Nhất là vài đứa của Thuỷ Bộ, bất chấp lễ trời, cùng nhau lén lút diễn tập trận Thuỷ Hồn dùng toàn các thần thông hiểm độc, rồi chuyện đó bị người phát giác, đem tố cáo cho Vạn Quy Tàng hay,"

"Nếu chiếu theo quy củ lâu đời, chỉ cần trừng phạt số đệ tử Thuỷ Bộ đó, cảnh cáo làm gương cho chúng đệ tử là đủ, nhưng đâu ngờ Vạn Quy Tàng mượn cớ ra oai, bất chấp phải trái, trắng đen, đã đem tàn sát hầu hết các môn đồ của Thuỷ Bộ. Trước tình cảnh đó, sáu bộ kia đều cảm thấy nguy cơ, chỉ vì còn ỷ kỵ 'Chu Lưu Lục Hư công', còn ngấm sợ hãi y trong lòng, không ai dám có phản ứng. Dù mọi người không nói ra miệng, ai nấy đều hiểu rõ, 'Chu Lưu Lục Hư công' lợi hại như vậy, chỉ trừ trường hợp tới cần thiết cho an nguy Tây Thành, tuyệt không thể đem ra sử dụng bừa bãi. Đó là lý do tại sao năm xưa, Tư Cầm tổ sư đã chia pháp đó ra làm tám phần, không truyền thụ toàn bộ cho bất kỳ đệ tử nào. Tổ sư không muốn đệ tử đời sau có cơ hội gồm thâm, tu luyện được toàn bộ pháp đó. Vì võ công đó thập phần quái dị, tám luồng kinh khí Chu Lưu, dù bản chất tương sinh, nhưng có lúc lại tương khắc, sử dụng đúng cách, tám luồng hoà hợp với nhau, không gì chống lại được, nếu phạm sơ suất trong lúc sử dụng, tám luồng đó sẽ đối chọi nhau, người sử dụng tự rước hoạ vào thân, lập tức chết không có đất chôn. Hai trăm năm qua, phần lớn các đệ tử tu tập pháp môn đó, khi luyện đến chỗ nội kinh phân thành hai chủng loại khác nhau, thể nào cũng bị hai luồng đó xung kích lẫn nhau, khi thì Thuỷ Hoả giao tranh, khi thì Phong Lôi đối chọi, có khi lại là Thiên Địa đảo nghịch, rốt cục đều bị chết

thê thảm. Trước Vạn Quy Tàng, chỉ có một vị luyện được bốn luồng kinh khí Sơn, Trạch, Thủy, Phong, đến khi chuyển qua luyện 'Chu Lưu Điện Kinh', y đã vô ý thu hút Sấm Sét nhà trời, bị thiên lôi đánh đến cháy tiêu toàn thân thành tro bụi!"

Cốc Chấn nói: "Chẳng trách Tư Cầm tổ sư đã không truyền lại tâm pháp Bát Kinh đó!"

Ôn Đại lưỡng lự một chút, rồi bảo: "Truyền thì có truyền thực đấy!"
Cốc Chấn hỏi: "Nếu có tâm pháp lưu truyền, tại sao không một ai luyện thành công vậy?". Ôn Đại rầu rĩ đáp: "Cái tâm pháp tuy được lưu truyền lại thật, nhưng có cũng như không, tại vì cả tâm pháp chỉ gói gọn trong một chữ độc nhất!"
Cốc Chấn lấy làm lạ, hỏi: "Chỉ có một chữ thôi à? Chữ gì vậy?". Ôn Đại trả lời: "Một chữ 'HÀI' (như trong HÀI HOÀ)." Cốc Chấn đôi mày lập tức chau lại, dáng suy tư.

Ôn Đại bảo: "Từ xưa xưa đến giờ, không biết bao nhiêu đời đệ tử Tây Thành đã suy nghĩ đến vỡ đầu nhức óc về cái chữ HÀI đó, tuyệt chẳng kẻ nào khám phá, lĩnh ngộ được cái ẩn ý bên trong. Vậy mà không hiểu Vạn Quy Tàng dùng cách quái quỷ gì, y đã thông hiểu ý nghĩa, y từ đó khám phá các ảo diệu bên trong, luyện thành công trọn bộ cả tám luồng kinh khí. Khởi đầu lên làm Thành chủ, tuy thủ đoạn hiểm ác, nhưng thần thái y còn thung dung, chỉ bằng vào khí thế vô địch bức nhân, khiến thuộc hạ tuy thống hận y, nhưng rồi cũng phải đem lòng kính nể. Dần dà, y càng giết người nhiều, tính tình càng trở nên kỳ quái, có khi đang hoà nhã, bất chợt đổi qua tàn bạo bất nhân, hết như khí trời thay đổi từ tiết xuân ấm áp dễ chịu vụt chuyển qua trời thu ảm đạm lạnh lẽo, y đã biến thành một con người khác hẳn, với cá tính đối nghịch hoàn toàn con người cũ của y. Y bộc lộ một dã tâm cực kỳ kinh khiếp, đã bắt đầu bằng triệu tập đệ tử các bộ, giương cao ngọn cờ 'Đập tan Đông Đảo', đi đông chinh, đánh cho Đông Đảo đại bại. Rồi còn chưa đủ thoả mãn sau chiến thắng đó, y hạ lệnh Hòa bộ phải cố gắng chế tạo hỏa khí, y thảo binh pháp ước thúc các bộ, với

duyên cố 'Nhà Đại Minh sở dĩ đoạt được thiên hạ toàn do hai bàn tay của Tư Cầm tổ sư dâng lên, theo cái lý 'Thiên Đạo vô thường', họ Chu ngồi ngai vàng đã nhiều năm rồi, đã đến lúc phải nhường ngai vàng đó cho họ khác lên thay thế cho thuận lẽ trời! Y còn bảo: ' Đông Đảo là thù nhà, còn oán thù giữa Hồng Vũ Đế và Tư Cầm tổ sư là nợ nước, tổ sư đành ôm hận mà chết, bọn đệ tử đời sau sao có thể dừng dừng thông tay làm ngơ được!'

"Nghe y đưa ý kiến đó, mọi người không ai không thấy hãi hùng! Nhưng trước cái gương Thuỷ Bộ, ai cũng sợ, lên tiếng phản đối y, là cầm chắc lãnh cái hoạ diệt vong! Trong lúc mọi người vô kế khả thi, hốt nhiên đã xảy đến một cơ hội. Vào năm ấy, Vạn Quy Tàng đánh bại hoà thượng xong, lúc trở về núi, hậu quả của trận giao tranh đó là y bị Thiên Kiếp phát tác. Vào giữa một buổi họp, y chợt hiện thần sắc thống khổ kịch liệt, trừ Trầm Chu Hư của Thiên Bộ và Thuỷ Bộ, các Bộ chủ của sáu bộ kia đều nhìn thấy rõ ràng, cùng lặng yên ngó nhau, ta vốn thẳng tính, bèn lên tiếng hỏi duyên cớ, chẳng dè y nổi cơn thịnh nộ, ném cái gối vào người ta, đuổi ta ra ngoài! Tất cả các bộ chủ không ai hiểu ý tứ ra sao! Qua hôm sau, y triệu tập cuộc họp bàn về chuyển Đông Chinh sắp tới nhằm thanh toán dư đảng Đông Đảo, đang nửa chừng câu nói, y gục rũ người xuống, hai tay ôm vào đầu, toàn thân mình run cầm cập. Cao thủ sáu bộ thấy thế, chẳng hẹn, đồng loạt xuất tuyệt chiêu, Vạn Quy Tàng không kịp thì giờ chống đỡ, bị trúng đòn hội đồng, thịt nát xương tan. Lục Tiêm giật mình, hỏi: "Nếu xảy ra như vậy, làm sao hãn sống lại được?". "Bây giờ nghĩ lại, thấy từ đầu đến cuối, rất là một âm mưu đã có tính toán sắp đặt trước.", Ôn Đại rầu rĩ nói, "nếu ta đoán không lầm, Vạn Quy Tàng đã sớm tiên đoán vụ Thiên Kiếp, và y cũng biết các Bộ chủ Tây Thành chỉ giả vờ thần phục ngoài mặt, trong lòng đều rất đối thù hận y, vào cái ngày y bị Thiên Kiếp thực thụ phát tác, y có thăng thiên độn thổ cũng đừng hòng chạy đâu cho thoát. Y suy nghĩ thật lâu, đã tìm ra một kế sách cực hiểm. Trước cái ngày y dự đoán Thiên kiếp bộc phát, y đã cho tạo sẵn một thân xác giả giống y như hệt, cho mặc y phục, hoá trang đầu cổ tóc tai như thật, giấu nó bên dưới bàn, rồi giữa cuộc họp, y giả vờ lên cơn, dẫn dụ cho các cao thủ vây công, lúc đó y chưa mất

thần thông, bao nhiêu phi sa tẩu thạch, các đòn tấn công, y đều trở thần thông đưa lên cái xác giả, rồi trong cơn hỗn loạn, y dùng thuật độn thổ, trốn đi ẩn náu ở một nơi thâm sơn cùng cốc từ bấy đến giờ, yên lòng đối phó, chịu đựng nạn Thiên Kiếp. Các bộ khi tra xét thấy cái xác thịt nát xương tan, áo quần tơi tả, đều vui mừng rằng đã trừ được kẻ thù chung, đâu có ngờ đến cái huyền cơ bên trong! Và trước buổi họp đó, mượn cớ khu trừ dư đảng Đông Đảo, Vạn Quy Tàng đã không cho Trầm Chu Hư tham gia cuộc họp. Trầm sư đệ vốn trung thành tuyệt đối cùng y, lại là người cực kỳ thông minh, ngộ nhớ để họ Trầm phát giác các trăm triệu Thiên Kiếp, nhất định sẽ tìm cách đề phòng sáu bộ kia hợp công, sẽ làm hỏng đi kế hoạch trá tử của họ Vạn. Cũng vì cái ngõ ngách đó, đưa đến chỗ hai vị chủ bộ Sơn Trạch đâm sinh nghi, Thôi Sa hai người đều cực kỳ căm hận Vạn Quy Tàng phản bội quy củ công tuyến của tổ sư truyền lại. Hai người một khi đã nghi ngờ, bèn lục tung thiên hạ, truy tìm họ Vạn. ...". Bà nói đến đây, nhất thời nghĩ đến công trình của cả hai đã bị tiêu tan vào cái lúc tưởng chừng sắp thành công đến nơi... bất giác bà ngừng nói, thở dài sườn sượt!

Lục Tiệm ngượng ngập nói: "Chỉ tại tôi vô ý, đã gây ra đại họa!". Ôn Đại lắc đầu, bảo: "Cái đó cũng không hoàn toàn trách cứ cậu được! Vạn Quy Tàng cư xử rất khéo, hẳn không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào, có thể cực kỳ nham hiểm, thiên hạ khó có ai bằng! Cậu đã chỉ nhìn thấy cái dáng vẻ ôn hoà của hắn, tất nhiên nghĩ hắn là người tốt, hành vi đảng hoàng đứng đắn!"

"Sư phụ.", Diêu Tình hỏi, "Trầm Chu Hư nếu đúng là tâm phúc của Vạn Quy Tàng, sao ông ta lại đã không phát hiện ra âm mưu trá tử của Vạn Quy Tàng?"

Ôn Đại chưa kịp đáp, Cốc Chấn đã cười cười, nói: "Muốn kiểm chế người ta, đừng cho người ta nắm được thóp của mình! Vạn Quy Tàng biết sắp tới ngày Thiên Kiếp rồi, mạng sống khó giữ, y đâu có khờ khạo đem cái mạng nhỏ của mình đưa vào tay người khác lo liệu giùm!". Ôn Đại gật

đầu, khen: "Nói rất chí lý!". Diêu Tình đỏ mặt, giấm giăn gã: "Thông minh gì người, đồ mèo mù đi lùm chuột toi!". Ôn Đại nghĩ đến bao nhiêu khó khăn trước mắt, tiền đồ vô định, lộ thần sắc ảm đạm. Tiên Thái Nô choàng tay sang vai bà, nhảu nhó bảo: "Đại nương, đừng buồn nữa! Tìm cách tránh hoạ đó, ta cũng có phần lo lắng vậy. Mình sống đến từng này tuổi rồi, coi như cũng tạm đủ. Nếu Vạn Quy Tàng tìm đến tính sổ, bọn mình xả thân bồi tiếp là cùng!"

Câu nói đầy khí thế hào hùng, Diêu Tình nghe qua, chột rầu rĩ! Cô ra sức thu thập tám bức hoạ tượng, dự định luyện thành công thần thông, rồi trước uy chấn Tây Thành, sau tính chuyện báo cừu tuyết hận, bây giờ nhìn diễn biến tình hình, nhìn mỗi huyết hải thâm cừu giữa Vạn Quy Tàng với quần hùng bảy bộ Tây Thành, khi y ra tay phục hận, sẽ lại tóm thâu về trong tay cái oai phong ngày xưa của y. Chưa kể khi y tái xuất, cái hy vọng gồng thâu đủ tám bức hoạ tượng để "Bát đồ hợp nhất" sẽ bế tắc, trở thành tuyệt vọng, chuyện "Thiên hạ vô địch", rõ ràng sẽ là cả một dấu hỏi to tướng!

Càng nghĩ, cô càng thấy giận Lục Tiệm, thầm oán: "Sao y lại hồ đồ đến vậy, chẳng biết ắt giáp gì, đi giải thoát con quái vật đó ra khỏi cấm chế Thiên Kiếp, cho hẵn tái xuất giang hồ! Ôi... số kiếp mình đến khổ, sao cuộc đời lại đưa đẩy mình đụng vào quái vật đó! Cái thằng xú tử ngu ngốc đần độn này, đúng là ngôi sao quả tạ đen đui bám theo ám ảnh đời mình!"

Lục Tiệm lỡ tay giải thoát cấm chế cho Vạn Quy Tàng, đã mang biết bao phiền muộn trong lòng, giờ lại mục kích Diêu Tình bĩu môi nhảu nhó mặt mày với gã, ánh mắt lạnh lùng băng giá trộn lẫn một thoáng khinh miệt chĩa vào gã, trong lòng Lục Tiệm đau xót như có cương châm đâm vào, ruột gan gã tan nát tới bời!

Đúng lúc đó, chột nghe tiếng cười của Cốc Chấn, rồi y nói: "Mọi người khoan hãy phiền muộn đã, dẫu Vạn Quy Tàng lợi hại, nhưng không phải

không có đối sách chống lại hẳn!". Mọi người nghe thế, đều đồng loạt mừng rỡ, cùng cất tiếng hỏi: "Đối sách ra sao?"

Cốc Chấn tiếp tục cười, giải thích: "Có phải Vạn Quy Tàng đúng là thiên hạ vô địch không?" Ôn Đại đáp: "Còn phải hỏi!". Cốc Chấn bảo: "Vạn Quy Tàng dĩ nhiên là thiên hạ vô địch, nhưng còn có một thứ này nữa, cũng là 'Thiên hạ vô địch'."

Ôn Đại thoát ngạc nhiên, rồi ý niệm xoay chuyển, bà cau mày hỏi: "Cậu muốn nói... 'Bát Đồ hợp nhất'?" Cốc Chấn vẫn cười, đáp: "Đúng thế!". Gã chuyển ánh mắt sang chăm chú nhìn Diêu Tình! Diêu Tình chợt thấy bức mình, cô cau có: "Xú hồ li, sao mi nhìn ta chăm chăm như vậy?". Cốc Chấn đứng lên, vỗ tay: "Chúc mừng đại mỹ nhân, hoan hỉ mừng đại mỹ nhân."

Nếu nghe kiểu cách ăn nói châm chọc chất chường thường ngày của gã, Diêu Tình lại thấy yên tâm hơn! Hiện thời, trước vẻ cung cung kính kính của gã, trong lòng Diêu Tình phát hoảng, nghĩ bụng gã này 'tiểu lý tàng đao', nhất định chẳng có ý đồ gì tốt với mình, cô bất giác lui lại một chút, tròn mắt xoay chuyển, gắt: "Ta có chuyện vui gì để người chúc mừng vậy? Xú hồ li, người có rắm cần phóng ra, thì phóng mau đi! Cái điệu bộ giả nhân giả nghĩa đó, thiệt làm người ta thấy chán ngắt!"

Cốc Chấn mắt nhìn chòng chọc vào cô, miệng cười giả lả, nói: "Có đúng thế không, 'Bát đồ hợp nhất, thiên hạ vô địch'? Chúc mừng đại mỹ nhân đã thu tóm được cả tám bức họa đồ, tương lai không xa, sẽ là 'thiên hạ vô địch' thôi!"

Diêu Tình giật bắn người, hét lớn: "Người đừng có nói xàm nè! Ta đâu đã có đủ tám bức họa đồ đâu!"

"Còn không chịu thừa nhận há?", Cốc Chấn đáp, " Để ta kể ra, nếu chỗ nào ta nói sai, cô cứ lắc đầu, chỗ nào ta nói đúng, cô gật đầu nhen". Diêu Tình hừ lạnh một tiếng, đáp: "Được rồi, cứ thế mà làm!". Cốc Chấn nhún

miệng cười, nói: "Cô trốn khỏi Tây Thành, đã trộm theo hoạ tượng của Địa Bộ, đúng hay sai?" Diêu Tình gật đầu vài cái, Cốc Chấn lại tiếp: "Ở Thúy Vân cổ tự, cô được Tiên Bích giúp sức, đã bức bách lấy được hai hoạ tượng của Phong, Lôi nhị chủ, đúng hay sai?" Ôn Đại nghe được, trừng mắt nhìn Diêu Tình. Diêu Tình cảm thấy mặt mày nóng hừng hực, nhưng vì đó là sự thật, cô đành phải tiếp tục gật đầu.

Cốc Chấn vẫn cười, tiếp: "Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch tứ bộ, các hoạ tượng lọt vào tay Ninh Bất Không, lão này đem đọc bí ngữ trên đó cho Lục Tiệm nghe. Rồi Lục Tiệm đã học lại tất cả cho cô, đúng hay không đúng?" Diêu Tình lại lạnh lùng hứ một tiếng nữa, đáp: "Như vậy, tính tới tính lui, mới chỉ có bấy thôi hà!"

"Đừng vội!", Cốc Chấn khoát tay, nói, "Trầm Chu Hư đã đem hoạ tượng của Thiên Bộ truyền lại cho Lục Tiệm, hoạ tượng của Thiên Bộ truyền từ đời nọ sang đời kia, tối hôm qua, cô đến kiểm Lục Tiệm làm gì vậy?". Diêu Tình lại giật mình lần nữa, cô thầm oán Lục Tiệm sao đem chuyện đó tiết lộ ra ngoài, bèn giận dữ lườm y, bậm môi bậm miệng, nhưng không nói tiếng nào! Cốc Chấn cười ruồi, hỏi: "Đại mỹ nhân, sao không thấy nói năng gì hết vậy? Cô kiểm Lục Tiệm, rốt cục để làm gì vậy?"

Diêu Tình đỏ mặt tía tai, thét lên: "Ta đi kiểm nó, việc gì đến người mà người xen vào?". Cốc Chấn vẫn cứ cười cười, Ôn Đại ánh mắt trở thành nghiêm khắc, hỏi: "Tình nha đầu, rõ ràng người đã nói dối ta! Hoạ tượng của Thiên Bộ, thì ra người đã lấy được từ lâu rồi!"

Diêu Tình vội vàng nói: "Con không có nói dối!". Ôn Đại nổi giận, hứ một tiếng, phất ngọc thủ, Diêu Tình bất ngờ, không đề phòng, đã bị điểm trúng vào chỗ tâm khẩu, ngay huyết "Đản trung". Ôn Đại mò tay vào trong bọc cô, tìm lục và moi ra cây ngọc trầm, bà sa sầm mặt xuống, hỏi: "Cái này là tín vật của chủ bộ Thiên Bộ, làm sao nó lọt được vào trong tay người?". Diêu Tình mang mặc cảm tội lỗi, cô cúi đầu, lặng thinh.

Ôn Đại hừ nhẹ, đưa mắt quan sát kỹ cây trâm, Tiên Thái Nô chột kêu lên: "Cây trâm đó rỗng ruột!". Mắt Ôn Đại đành lại, bà quay sang nhìn Lục Tiệm, hỏi: "Có đúng là Trâm sư huynh đã đem chức Bộ chủ Thiên Bộ truyền lại cho cậu không?" Lục Tiệm rầu rĩ đáp: "Đúng vậy". Ôn Đại hỏi: "Nếu quả thực là thế, đây là tín vật của người Bộ chủ, tại sao cậu lại khinh xuất đem đưa cho người khác?" Lục Tiệm vẻ ngượng ngùng, đỏ mặt lên, lí nhí: "Cái đó... là tôi... tôi... cô ấy... cô ấy...?", rõ ràng giọng điệu của một kẻ đã bị nữ nhân bắt nạt, trước đông đủ mọi người đương trường, làm sao nói ra được!

Ôn Đại quan sát dáng vẻ của gã, đã hiểu phần nào, trong lòng bà chột thất vọng nảo nề, "Thì ra đây là bồ bịch của Tình Nhi? Tình Nhi ngon lành, sắc sảo, lẽ ra người yêu phải là một chàng trai tuấn tú lanh lẹ, sao đi vớ nhầm một gã ấm ớ, đần độn! Còn kỳ quặc hơn nữa, Trâm sư đệ thâm mưu viễn lự, sao lúc lâm tử hồ đồ quá, đem cái chức chủ bộ tổ tông lưu truyền giao cho một cái thằng trí lực tầm thường như vậy kia!" Trong lòng bà rối rắm bao nhiêu câu hỏi không có đáp án, bèn đưa vây trâm giao lại Lục Tiệm, bảo: "Cậu nhìn thử xem, cái vật gì ở bên trong đã bị ai lấy đi mất rồi!"

Lục Tiệm định đưa tay nhận cây trâm, mắt nhìn thấy Diêu Tình đang nổi giận, gã bất giác lưỡng lự, bất ngờ Cốc Chấn đã vươn tay ra chụp lấy cây trâm, mở phanh ra, cười hì hì, nói: " Đúng là trống rỗng thật!". Rồi hắn quay một vòng, đưa ra cho mọi người cùng xem.

Ôn Đại càng lúc càng bức, chăm chăm nhìn Diêu Tình, hỏi: "Trong đó đã chứa cái gì vậy? ". Diêu Tình vừa rồi, vừa tức, la lớn: "Quả tình bên trong không có gì hết!". Ôn Đại quắc mắt, hét lên: "Con nha đầu này, vẫn còn muốn trí trá hả? Người mà không nói ra sự thực, chớ trách ta đây...!". Diêu Tình khoé mắt đỏ quạch, cô la lớn: "Sư phụ, nếu lão nhân gia không tin lời con, cứ giết chết con đi!". Ôn Đại giận quá, quát lên: "Người vẫn còn cãi bướng hử?". Bà cực kỳ giận dữ, bèn vung tay lên, tát cho cô vài cái bạt

tai. Diêu Tình ăn đòn, mặt mày tím đỏ, trong lòng cảm thấy bị oan ức, mắt cô đã đỏ lệ rùng rùng.

Lục Tiệm nhìn cảnh tượng, kinh hãi, đang định tiến đến, đầu vai gã đã bị Cốc Chấn giữ chặt, rồi y cười cười, nói: "Cô nương việc gì phải khổ sở làm vậy, là ta chỉ muốn cười đùa cô một chút xíu thôi!". Ôn Đại không hiểu, hỏi lại: "Có gì đáng cười đâu kia chứ!". Cốc Chấn moi từ trong bọc ra một cuộn giấy dài, hì hì, nói: "Cái món đồ bên trong cây trâm, là cái này đây!". Diêu Tình thoáng nhìn qua, quá sức giận dữ, cô hét lên: "Đồ hồ ly chết giẫm, thì ra người cố tình vu oan cho ta". Ôn Đại cũng thấy bức, bèn hỏi: "Túc hạ thật ra muốn gì?"

Cốc Chấn đáp: "Tôi chẳng muốn gì hết, chỉ định cho đại mỹ nhân đây bị một trận khổ đau, xem mùi vị đó ra sao! Nói cho cô hay, cô làm khổ người ta nhiều quá rồi, ta phải tìm cách cho cô cũng nếm mùi, cho cô biết!". Diêu Tình nghe y nói thế, cô biết Cốc Chấn muốn ra tay rửa hận cho Lục Tiệm, cô lập tức nổi đóa, cặp mắt trừng trừng ngó Lục Tiệm, một cái quắc mắt chẳng cho người bị nhìn thấy được yên tâm chút nào! "Cũng còn may hăn chưa đem dâng nó cho cô nương họ Ninh, mình đã nghi oan hăn mất rồi!". Nghĩ như vậy, cô bớt giận dữ, có đôi chút hối hận, nhưng đã chẳng được lâu, cô lại cho là chính Lục Tiệm đã đem vật trong cây trâm đưa cho Cốc Chấn, lại dùng dùng nổi đóa trở lại!

Cốc Chấn mở rộng tờ giấy ra, vừa cười vừa nói: "Tổ sư truyền lại tám tấm hoạ đồ, đại mỹ nhân đã ẵm được bấy bức rồi, trên này là phần bí ngữ của Thiên Bộ, hôm nay, đúng là dịp tám bức hợp nhất.". Hăn ngẩng đầu ngó Ôn Đại, vẫn cười, hỏi: "Địa Mẫu nương nương, bà nghĩ sao?". Ôn Đại khẽ chau mày, đáp: "Có thể là ta sai, nhưng, bát đồ hợp nhất, chưa hăn đã có chút thần thông gì!". Cốc Chấn nói: "Khoan nói chuyện có thần thông hay không đã, cứ trông vào hai chữ 'Vô Địch', nhìn cho kỹ lại, chắc cũng có cách đối phó Vạn Quy Tàng!"

Ôn Đại và Tiên Thái Nô bốn mắt nhìn nhau thật lâu, rồi cùng giữ yên lặng. Cốc Chấn cười cợt: "Điều đại mỹ nhân, ta đang trông chờ cô kìa!". Điều Tình hận gã thấu xương, chu chu cái mỏ, thần sắc ra chiều lạnh nhạt. Cốc Chấn vẫn cười: "Cô hoá ra chẳng muốn thấy bát đồ hợp nhất? Được thôi, vậy để ta huỷ cái tờ giấy này quách đi cho rồi!". Y đưa tay làm điệu bộ xé giấy.

Điều Tình trải biết bao khó khăn gian khổ mới có được mật ngữ của bảy bức hoạ tượng, chỉ thiếu có mỗi phần bí ngữ của Thiên Bộ! Cô lập tức không kiên trì được nữa, vội vội vàng vàng kêu lên: "Chậm đã". Cốc Chấn bèn dừng tay lại, hì hì cười, bảo: "Đại mỹ nhân quả nhiên cũng phải nhận thua!"

Lần nào đấu trí cùng gã, Điều Tình cũng đều bị lạc hạ phong, cô hỗn hển, cất giọng lạnh lạnh hỏi: "Bộ người thật tình muốn ta viết đủ cả bảy bí ngữ kia lên giấy cho người à?" Cốc Chấn trả lời: "Đúng thế! Đúng là thế!". Điều Tình hỏi: "Người muốn mậu dịch, lấy một đổi bảy, thật bất công quá lắm!". Cốc Chấn vẫn cười: "Vụ này không tính toán kiểu đó được! Cô chính là đem đổi bảy lấy tám, lời được một, mà chẳng hề mất vốn!"

Điều Tình hận y đến toàn thân phát run, thầm nghĩ, bảy bộ bí ngữ đó, mình đã phải vào sinh ra tử, tổn không biết bao nhiêu tâm cơ, bây giờ đến nước này, lại bị Cốc Chấn không khó khăn gì mà đoạt được, chiếm hết tất cả mọi tiện nghi. Nhưng, bát đồ hợp nhất, thiếu một là không xong! Điều Tình dẫu hận gã đến đâu đi nữa, cô đang lép vế, chỉ có một đường duy nhất như Cốc Chấn đã nói, cô đem bảy đổi lấy tám, đúng là một nước cờ cao!

Suy đi nghĩ lại xong, Điều Tình bậm môi, giọng quả quyết: "Thôi được, chịu cho xú hồ li nhà người đắc thế phen này." Cô nói dứt lời, ngược mắt nhìn Ôn Đại, chỉ thấy bà sắc mặt thâm trầm, đôi mày thưa thớt màu hoàng kim khẽ nhướng lên, vầng trán bà nhíu lại, hiện ra vài nếp nhăn nhỏ, trong lòng Điều Tình chợt thấy nặng trĩu, hơi thở ách lại, cổ họng cô nghèn tiếng.

Ánh mắt Cốc Chấn vụt loé sáng, gã cười cười, hỏi: "Địa Mẫu nương nương có điều gì khiến bà lo lắng quá thế? " Ôn Đại nhạ giọng, bảo: "Cậu người Đông Đảo, chúng ta Tây Thành, tám bức hoạ tượng vốn là bí mật trọng đại của Tây Thành, để lọt vào mắt cậu, ta thấy không ổn!". Cốc Chấn hỏi lại: "Vậy cái lão Vạn Quy Tàng đó, bà rốt cuộc có thấy hắn là kẻ thù của tôi hay không?". Ôn Đại gật đầu, nói: "Ta có thấy vậy". Cốc Chấn đạo: "Lão ta có mang cừu hận gì với Địa Mẫu nương nương không?". Ôn Đại trầm ngâm, rồi nói: "Bữa đó, ta cũng có góp phần vào cuộc vây công, đúng là có oán cừu!"

"Vậy đúng quá rồi!" Cốc Chấn nói: "Tất cả chúng ta cùng chung một kẻ thù, lẽ ra phải đồng tâm hiệp lực, sao lại còn đi phân biệt những gì là đông tây, là nam bắc?". Ôn Đại bảo: "Cái lý đó tuy không sai, thế nhưng..", nói đến đây, trong lòng bà rối loạn, bà bèn đưa mắt nhìn vào Tiên Thái Nô. Ông Tiên Thái Nô hiểu bà nghĩ gì, ngán ngẫm: "Điều vị Cốc thiếu chủ đây nói hoàn toàn có lý, đổi đầu cái tình hình phi thường hiện nay, mà cứ đi câu nệ vào điều lệ cũ rích, chính là tự trói tay trói chân chờ chết!"

Ôn Đại thở dài sườn sượt, đưa tay giải khai huyệt đạo cho Diêu Tình. Cốc Chấn sớm đã dự liệu giấy bút, Diêu Tình tay chân được cử động thoải mái xong, bèn ngồi xuống chép các bí ngữ ra giấy, vừa viết cô vừa nghĩ: "Mình cứ viết chệch đi một vài chữ, xú hồ li có gom được cả tám, cũng không thể giải mã những bí mật trong đó, rồi lúc mình lấy được bí ngữ của Thiên bộ, tương lai...", cô đang nghĩ đến đây, chợt nghe Cốc Chấn cười cười, bảo cô: "Đại mỹ nhân, đừng có viết sai đi đấy! Nếu dựa theo những cái cô viết, ta không giải được bí mật của cả tám bộ hợp nhất, cô cũng đừng hòng ghé mắt vào phần bí ngữ của Thiên bộ đâu đấy!" Diêu Tình vụt xốn xang trong lòng, cô nổi giận: "Xú hồ li, người tính nuốt lời à?"

Cốc Chấn đáp: "Cô viết đúng nguyên văn, ta sẽ giữ y lời hứa... Cô mà không thành thực, hà hà..." Diêu Tình hiểu hắn muốn nói gì, trong lòng bất đắc dĩ phải vứt bỏ gian ý vừa rồi, chép ra đích xác toàn bộ các bí ngữ!

Cốc Chấn đón tờ giấy chép các bí ngữ, bước tránh qua người Diêu Tình, đến một góc sảnh đường, gọi: "Địa Mẫu nương nương, kính thỉnh bà lại đây cùng xem." Ôn Đại không có cách gì khác, phải bước đến xem bí ngữ, chỉ thấy trên tờ giấy mà hai tay Cốc Chấn đang căng ra, giữa nền giấy vàng, một giòng viết bằng mực: "Hữu bất hài giả ngô kích chi." Bên dưới giòng đó, có một dấu ấn vuông vức khắc hình chữ "HÀI".

Ôn Đại từng trông thấy hoạ tượng của tổ sư, vừa nhìn qua, đã thấy đó là phần giấy bị cắt rời ra khỏi hoạ tượng, bên cạnh giòng chữ, mờ mờ nét chữ nhàn nhạt như vết nước, đọc từng chữ, ghép lại thành một câu tám chữ: "Tang chi xỉ nan, Thiên táng từ tại". Ôn Đại giật mình, thốt: "Hoá ra người của Thiên Bộ đã sớm phát hiện câu bí ngữ tổ sư ghi vào hoạ tượng, đã cố ý cắt bỏ hai đầu trục quyển, đem giấu mảnh giấy vào bên trong cây trâm cài tóc!"

Nhìn hai người từ xa, Diêu Tình không thấy được giòng chữ trên tờ giấy, nhưng khi nghe câu nói của Ôn Đại, cô chợt hiểu rõ ngọn ngành. "Hèn chi, mình đã thi thố đủ mọi cách, mà vẫn không tìm ra bức hoạ tượng của Thiên Bộ, tại mình cứ đinh ninh rằng nó cũng giống như mấy bức kia, toàn là được cuộn vào giữa hai đầu trục. Đâu có ngờ, Thiên Bộ sớm đã phát hiện cách làm nổi bí ngữ, rồi cắt rời giấy ra khỏi quyển trục, cuộn cho nhỏ lại, đem giấu vào bên trong cây ngọc trâm!"

Cốc Chấn đọc những bí ngữ Diêu Tình chép trên tờ giấy, nghiên cứu cẩn thận một lúc, rồi hỏi: "Địa Mẫu nương nương, tám câu bí ngữ này, nhất định phải được viết theo một thứ tự nào đó?". Ôn Đại đáp: "Chắc là sắp theo thứ tự của tám bộ Tây Thành". Cốc Chấn lại hỏi: "Tám bộ Tây Thành, có phải dựa vào Tiên Thiên bát quái?". Ôn Đại gật đầu: "Đúng thế."

Cốc Chấn lập tức đọc: "Tiên Thiên bát quái, Thiên nhất, Trạch nhị, Hỏa tam, Lôi tứ, Phong ngũ, Thủy lục, Sơn thất, Địa bát."

Cốc Chấn dựa theo thứ tự Tiên Thiên bát quái, đem các câu bí ngữ vừa được sao chép lên giấy ghép lại, thì được:

"Tang chi xỉ nan, thiên táng từ tại,
Đại hạ bạch nhi, chỉ lịch châu sở,
Chi thượng trường bạc, đông quý ác huyết,
Hoàn điền hữu phi, bính nhật tự chu,
Chu bạch hưởng chất, ngâm tích chi căn,
Noãn hữu như sơn, cách xuân san kỳ,
Dĩ tinh dã tuyết, thụ giai qua ốc,
Trì cộng hòa nhược, ủng hạ vu bạch."

Cốc Chấn, Ôn Đại đọc đi đọc lại, rồi trầm ngâm thật lâu, vẫn chẳng tìm thấy cái ảo diệu bên trong. Từ xa nhìn lại, bụng Diêu Tình thắc thỏm, cô cố ngóng cổ cho dài ra, tìm cách xem cho rõ! Chợt thấy Cốc Chấn ngoảnh lại cười với cô: "Đại mỹ nhân, sao tự dừng lúc này cô có vẻ thật thà, hiền ngoan quá nhỉ? Ta không gọi cô đến đọc, cô cũng thực tình không tìm đủ mọi cách để xem cho bằng được!"

Diêu Tình mừng rỡ, miệng vẫn giấm giẻ: "Đều tại vì có mặt sư phụ ta ở đây, nếu không, ta muốn xem thì cứ xem, chẳng cần người cho phép hay không!". Cô rảo bước đến gần, đọc qua đầu đuôi xong, cô cũng chẳng tìm thấy mấu chốt!

Thấy ba người nhú mày nhăn mặt, Tiên Thái Nô, Thương Thanh Ảnh cũng bước đến nhìn vào. Bọn họ đều có sức học uyên bác, trí lực tài giỏi hơn người, mà suy nghĩ cả buổi, cũng đều chẳng có được chút chủ ý. Đọc nhất Lục Tiệm không chút thích thú với bí ngữ, gã vẫn cứ ngồi tại chỗ, rầu

rầu rĩ rĩ uống trà. Diêu Tình cho rằng gã đang giận cô, cố ý không thèm xem hoạ tượng, cô nổi đoá trong đầu, nghiêng rằng mắng thầm: "Người dám giận ta à! Hừ... chờ đấy... Sẽ cho người biết tay!"

Cốc Chấn trầm ngâm thật lâu, chợt nhãn châu loé sáng, cười mà rằng: "Tư Cầm tiên sinh đã đem sáu mươi bốn chữ đó chia ra làm tám nhóm, mỗi nhóm tám chữ, nhất định có thâm ý! Nếu mình thử đem chúng sắp theo hàng dọc, có khi thấy được chút huyền cơ gì chăng?". Nói xong, Cốc Chấn đem viết tất cả theo thứ tự hàng dọc, thì được:

"Trì dĩ noãn chu hoàn chi đại tang

Cộng tinh hữu bạch điền thượng hạ chi

Hòa dã như hưởng hữu trường xỉ

Nhược tuyết san chất phi bác nhi nan

Ứng thụ cách ngâm bính đông chỉ thiên

Hạ giai xuân tích nhật quý lịch táng

Vu qua san chi tự ác châu từ

Bạch ốc kỳ căn chu huyết sở tại "

Sáu mươi bốn chữ đem xếp theo hàng dọc, tạo thành một khung chữ vuông vức. Diêu Tình xem qua, bèn hỏi: "Có thấy huyền cơ gì trong đó đâu?". Cốc Chấn lắc đầu, đáp: "Người xưa từng để lại một bức 'Toàn Cơ đồ' (Hoạ đồ vị trí các tinh tú quan sát trên bầu trời qua ống kính viễn vọng), trong đó câu chữ viết dọc theo chiều ngang hoặc dọc đều mang những ý nghĩa nhất định, Vậy nếu bức 'Toàn Cơ đồ' có thể đọc ngang dọc, thì sáu mươi bốn chữ này sao mình không thử cách đó? Đọc theo chiều ngang không thông, sao mình không thử đọc theo chiều dọc?"

Mọi người nghe gã bàn như vậy, lập tức thấy phấn chấn, bèn lăm lăm nhắm đọc từ trên xuống, từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái, nhưng đều thấy, sao nó cứ trúc trắc trức trắc, không thông tỏ ý nghĩa. Diêu Tình chẳng tự chủ được, bảo: "Xú hồ li, người thường tự phụ thông minh, nhưng cái cách đọc này không đúng, không ăn thua, có đọc cả trăm lần cũng chẳng mò ra!"

Cốc Chấn chẳng thèm lý tới cô, gã tiếp tục chăm chú vào cái văn bản gã đã sắp xếp lại, thì thấy rằng đọc từ trái sang phải, câu cú đã mang một ý nghĩa, nhưng vẫn không thành một tổng thể câu, cú rõ ràng. Gã suy nghĩ một lúc, rồi chợt hỏi: "Đại mỹ nhân, cô đã có cố tình viết sai đi một vài chữ không vậy?". Diêu Tình nổi sùng, đáp: "Dĩ nhiên là không!". Cốc Chấn hỏi gặng: "Thế cô dám thề không?". Diêu Tình cười nhạt, nói: "Sao lại không dám! Ta mà đã cố ý viết sai đi một chữ trong đó, trời đất sẽ khiến ta khi thi triển thần thông, đụng đâu hỏng đấy, đụng đâu bị phản đấy, phép tắc sử ra, đã không được 'ĐẤT' hỗ trợ, lại sẽ còn bị tắc nghẽn trong 'ĐẤT'"

Cô tu luyện "Chu Lưu Thổ kinh", lời thề đó là một lời thề độc, rất trọng đại. Cốc Chấn nhất thời không biết đối đáp ra sao, y nghĩ tới nghĩ lui, rồi day sang hỏi Lục Tiệm: "Đại ca, đại ca có thể cho đệ mượn tạm một thuộc hạ của đại ca không?". Lục Tiệm hỏi trở lại: "Mượn ai?" Cốc Chấn đáp: "'Là Bất Vong sinh', 'MẠC ĐẠI TIÊN SINH' (chú: vị tiên sinh, người số một trên đời này, người không bao giờ quên bất cứ chuyện gì đã ghi vào ký ức)."

Lục Tiệm hơi khựng, bèn đáp: "Được, để ta đi gọi hẩn đến!". Nói xong, Lục Tiệm quay mình đi ra khỏi sảnh đường, một vài phút sau, đã thấy Mạc Ất rảo bước tiến ào ào vào phòng. Không thấy Lục Tiệm đâu, Cốc Chấn hỏi gã: "Bộ chủ của người đâu rồi?". Mạc Ất thưa: "Ông ấy bảo tôi tự đến đây một mình, còn chính ông ấy thì đã đi vào hậu viện rồi". Ôn Đại sắc mặt tối sầm, hỏi: "Hẩn thân làm chủ một Bộ, lúc này, 'Bát Đồ hợp nhất' là chuyện đại sự của Tây Thành, sao hẩn lại thái độ bất cần, lại chẳng thêm quan tâm?"

Cốc Chấn thở dài một hơi, đáp: "Cái này, phải đi hỏi nơi Diêu đại mỹ nhân thì...". Diêu Tình trong lòng chợt rối beng, cô vốn hiểu bà Ôn Đại chỉ ưa chuộng nét tuần tú, phong nhã, và lại rất ghét hạng đàn độn! Lục Tiệm tuy không đàn độn, nhưng hăn dáng vẻ quê mùa cục mịch, nếu cô để sư phụ biết tự cô đã dám có tình ý với Lục Tiệm, trước mặt sư phụ, cô sẽ bị mất thớt to, cô bèn chẳng chờ Cốc Chấn nói xong, đã cắt ngang lời gã: "Chuyện đó thì ăn nhằm gì đến ta. Tự hăn khờ khờ điên điên, tự hăn chẳng ham tìm cơ hội học hỏi cầu tiến. Đến cái chuyện làm Bộ chủ, trong con mắt đánh giá của ta, con chó của hăn còn xứng đáng làm chủ bộ hơn hăn!"

Tiếng cô còn chưa dứt, Thương Thanh Ảnh đã đứng bật dậy, lạnh lùng nói: "Các vị cứ ngồi lại đây một lúc nữa đi, thiếp thân xin phép rời gót!". Đưa mắt liếc xéo Diêu Tình một cái xong, bà nhẹ bước đi vào hậu viện.

Sảnh đường chợt im ắng một lúc lâu, rồi Cốc Chấn buông một tiếng cười nhẹ, phá tan bầu không khí tịch mịch đó: "Mạc Đại tiên sinh, nhờ ông xem qua bản viết này, ông thử đọc ngang, đọc dọc, xem ông có hiểu chút ý tứ nào trong đó hay không?". Mạc Ất khom mình xuống, đọc thoáng qua một lượt, bất giác khép kín mi mắt, trầm ngâm nói: "Quái lạ, thực quái lạ."

Cốc Chấn hỏi: "Quái lạ là sao?." Mạc Ất đáp: "Cái bản văn này, đọc từ trên xuống, chẳng thông chút nào, nhưng nếu đọc theo hàng ngang, thấy có đôi chút ý nghĩa, nhưng hình như câu cú còn thiếu đôi ba chữ, thành ra thấy kỳ quái!". Mọi người nghe y nói vậy, quá bất ngờ, tất cả đều mừng rơn.

"Văn bản này, đọc theo hàng ngang, mới đầu tưởng không thông, nhưng thực ra, phải biết ngắt câu cho đúng chỗ!". Mạc Ất chỉ vào văn bản, ngón tay lướt từ trái sang phải, chậm rãi nói: "Câu thứ nhất, ngắt tại sau chữ 'CHI', đọc thành 'Dĩ noãn chu hoàn chi', nhưng câu đó đã bị thiếu mất một chữ QUY, câu nguyên văn phải là 'Trì quy dĩ noãn chu hoàn chi', là câu trích từ sách liệt truyện 'Sử kí'!"

"Câu thứ hai, 'Đại tang cộng tinh', đã bị khiếm mất chữ 'MINH', nguyên văn đúng là 'Đại tang cộng minh tinh', lấy từ sách "Chu kí Xuân Cung Ti thường".

"Còn câu thứ ba, 'Hữu bạch điền', đã thiếu mất chữ 'MÃ', là câu 'Hữu mã bạch điền', ở trong quyển "Thi Kinh Xa lân".

"Câu thứ tư, 'Thượng hạ chi hòa dã như hường', là xuất xứ từ "Tuân Tử nghị bình", câu nguyên văn là 'Thượng hạ chi hòa dã như ảnh hưởng', đã thiếu mất chữ 'ẢNH'!"

"Câu thứ năm. đọc là 'Hữu trường bạch nhược tuyết sơn', chỉ thiếu mỗi chữ 'KINH', nguyên tác là 'Hữu trường kinh bạch nhược tuyết sơn', đó là câu thơ của Lý Bạch đã viết trong bài "Công Vô độ hà".

"Câu thứ sáu đây, đọc 'Chất phỉ bác nhi nan', vốn bị thiếu mất chữ 'TUNG', thành thử câu nguyên văn là 'Chất phỉ bác nhi nan tung, tâm điền du nhi khứ hoặc', lấy ra từ sách 'Tiêu Hoàng hậu truyện ".

"Còn câu thứ bảy, 'Cách thụ cách ngâm', đã bỏ sót mất chữ 'VIÊN', là câu thơ của đại thi hào Đỗ Mục, trích từ đoạn thơ sau đây:

'Độ giang tùy điệu ảnh,

Ứng thụ cách viên ngâm,

Mạc ẫn cao đường khứ,

Khổ miêu đãi tác lâm '!"

"Câu số tám, 'Bính đông chỉ thiên hạ giai xuân', bắt nguồn từ bài 'Quan tử hoàn lưu', đã thiếu mất 'ĐẦU', nguyên câu đó là 'Đầu bính đông chỉ thiên hạ giai xuân'!"

"Câu số chín, 'Tích nhật quý lịch táng vu qua sơn chi', trích trong 'Lã Thị Xuân Thu khai xuân', thiếu chữ 'Vĩ' cuối cùng của nhóm chữ 'Qua sơn chi vĩ!'"

"Câu thứ mười, 'Tự ác châu từ bạch ốc', đã thiếu mất chữ 'XÀ', lấy từ thơ của Lưu Vũ Tích, nguyên văn 'Tự ác xà châu từ bạch ốc!'"

"Đến câu cuối cùng, 'Kỳ căn chu huyết sở tại', chép trong sách 'Hán Thư Triệu Quang Hán truyện', đã bỏ sót mất chữ 'QUẬT', nguyên bản phải đọc là 'Kỳ căn chu quật huyết sở tại?'"

Mọi người nghe y thao thao giải thích, không ai là không bội phục, mười một câu văn đó đều trích dẫn từ những nguồn hoàn toàn khác nhau, lấy ý từ đủ thứ thể loại Kinh, Sử, Tử, Tập, bao trùm rộng khắp, mỗi câu đều bị khiếm khuyết, không câu nào hoàn chỉnh cả! Mạc Ất lên tiếng giải thích lưu loát, chẳng vấp vấp chỗ nào, làm như y đang đọc từ ngay văn bản chính gốc không bị cắt xén, chép với đầy đủ các trích dẫn ghi chú cặn kẽ bên lề mỗi câu, đúng là một tay có đầu óc nhớ dai, dám chắc khắp thiên hạ không có người thứ hai trí nhớ siêu việt như y! Nhưng Mạc Ất giải thích xong, còn nói thêm: "Thật hết sức kỳ lạ, mười một câu đó, câu nào cũng đều bị cắt đi mất một chữ, đúng là kỳ quái tột độ!". Cốc Chấn cười cười, đáp: "Nó không có gì là kỳ quái cả đâu! Mỗi chữ bị thiếu sót mà ông đã tìm ra, gom góp lại, thế nào cũng có ẩn ý gì trong đó!"

Diêu Tình vốn đã ghi lại các chữ bị thiếu sót, cô đọc lại mười một chữ đó, rồi mọi người nghe cô nói: "Mười một chữ đó gom lại, đọc lên thấy có năm loại cầm thú và sâu bọ: là 'Quy, Mã, Kinh, Viên và Xà' (Rùa, Ngựa, Cá voi, Vượn và Rắn). Nếu dựa theo cách sắp loại như vậy, mười một chữ bị thiếu đó, đem đọc ngắt đúng câu cú, sẽ trở thành như vậy: 'Quy minh, Mã ảnh, Kinh tung, Viên đầu vĩ, Xà quật.'" (Người dịch tạm hiểu từng nhóm chữ: Ghi chú trên mai rùa, Bóng ngựa, Vết cá voi quấy, Vượn loay hoay chộp cái đuôi của nó, Hang rắn).

Cốc Chấn vừa gục gặc đầu, vừa cười. Diêu Tình khám phá được huyền cơ, thoát tiên, cô rất mừng rỡ, nhưng rồi cô lại cúi đầu, chau mày, giọng suy tư, hỏi: "Năm cái nhóm chữ đó, ý nghĩa của chúng, rốt cục là gì?" Cốc Chấn khẽ lắc đầu, đáp: "Đây là ta tạm hiểu, chẳng biết có đúng hay không, nhưng cái vị Tư Cầm tổ sư này, chính ra cũng không phải là khó chơi lắm!"

Tiên Thái Nô buông tiếng thở dài, rồi nói: "Mật ngữ của bát đồ đã bị giấu kỹ như vậy, giờ được cậu giải đáp, cậu quả là giỏi vô cùng. Nhưng theo ý nghĩ của ta, lúc Tư Cầm tổ sư tạo ra các bí ngữ đó, thâm tâm tổ sư nhất định đã trải qua nhiều mâu thuẫn cực kỳ ác liệt."

Cốc Chấn cười, hỏi lại: "Cớ sao tổ sư bị mâu thuẫn?" Tiên Thái Nô chau mày, thanh âm cao hần lên: "Bí mật của bát đồ, thật là kinh thiên động địa, mang một mối đại hại, nhưng cũng có một cái lợi cực to. Có lẽ vì vậy, Tư Cầm tổ sư đã chẳng muốn cái bí mật đó bị vĩnh viễn chôn sâu, nhưng tổ sư cũng không muốn hậu thế giải đáp cái bí mật đó quá dễ dàng!"

Cốc Chấn lấy làm lạ, bèn hỏi: "Nói như thế, chắc tiên bối đã đoán ra được nguồn cội của bí mật?"

Thần thái Tiên Thái Nô chợt lộ chút ưu sầu, ông khẽ than: "Nếu ta đoán không lầm, năm câu giải ngữ đó, đúng là năm lời chỉ dẫn, giúp phát hiện tung tích 'Tiềm Long'!"

"Tiềm Long.", Cốc Chấn sắc mặt có hơi bất ngờ, hỏi, "Không dè lại là cái đó thật sao?"

Diêu Tình hốt hoảng la lớn: "'Tiềm Long' là gì vậy?"

Cốc Chấn giấu nét hoan hỉ, đưa tay chống mặt bàn để đứng lên, mắt nhìn ra khoảng sân rộng bên ngoài sảnh đường, nói dần từng tiếng một: "Đó là 'DIỆT THỂ THẦN KHÍ' của Tây Côn Luân"

"'Diệt thể thần khí'?", Diêu Tình lẩm bẩm: "Hoá ra không phải võ công sao?"

"Lẽ tất nhiên!", Ôn Đại đáp: "Cái đạo lý đó thật hết sức rõ ràng! Tư Cầm tổ sư canh cánh nỗi thương xót dân đen, tổ sư đã có nói, võ công, rất là thứ tiểu kỹ của loài giun dế, đâu có gì đáng để mình bận tâm! Cái mà tổ sư bảo 'Vô Địch', nhất định có liên quan tới cái Thần Khí chi phối vận số thiên hạ!"

Diêu Tình vừa nghe dứt lời nói đó, trong đầu cô chợt quay mòng mòng! Cô đã bất chấp tất cả, đã trải không biết bao nhiêu gian khổ, mới gom góp, hợp nhất được cả tám bức hoạ, tính đặt cho được mục đích tối hậu là luyện võ công vô địch, chỉ một câu nói, trong một tích tắc, bao nhiêu phần khởi lửa nóng hừng hực trong tim cô chợt biến thành muôn trùng giá băng lạnh ngắt, lục phủ ngũ tạng như bị đập nát, toàn thân vô lực, hai dòng lệ nóng đã ròn ròn tuôn ra từ đôi mắt. Nhìn dáng vẻ thất vọng của cô, bà Ôn Đại ngậm thở dài, đưa tay nắm vào tay cô, bà dìu cô, cùng chậm chậm bước ra ngoài!

Hai thầy trò đi lan man trong khu vườn, gặp những hòn giả sơn to cao, cỏ xanh mơn mớn, hồ nước xanh trong, man mác đó đây một ít sương khói. Nhìn sắc mặt tái xanh của Diêu Tình, bà

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Luyện Binh

Thích Kế Quang đáp: "Gần đây, ta phải lo tập luyện quân sĩ bên ngoài doanh trại, việc đó chưa xong, ta chưa ra quân được". Ngừng một chập, gã hỏi: "Nhị đệ, đệ còn nhớ câu chuyện mình trao đổi vào cái ngày ta bị thua trận không?". Lục Tiệm đáp: "Còn nhớ chứ. Đại ca bảo, binh lính ở các tỉnh bên ngoài điều động đến phần lớn mang nhiều tệ đoan, muốn trừ tuyệt oa khấu, không tổ chức dân quân tuyển từ trai làng, ắt không xong!"

"Đúng vậy, " Thích Kế Quang mỉm cười, "sau khi ta được Hồ tổng đốc và Trầm tiên sinh đồng ý chấp thuận sách lược đó, đã cấp cho ta quân phí, ta đã đến Nghĩa Ô tụ tập hương đồng, huấn luyện được một đội dân quân"

Lục Tiệm tinh thần phấn chấn, hỏi: "Quân số được bao nhiêu?". Thích Kế Quang đáp: "Hơn ba ngàn người!". Lục Tiệm thoáng chau mày, nói: "Đáng tiếc, quân số quá ít!"

"Không quá ít đâu!", Thích Kế Quang cười ha hả, bảo: "Quân không vụ vào số đông, mà trông vào sự luyện tập. Xưa, có một ông tướng, dưới tay chỉ có vồn vẹn ba ngàn người ngựa, trong vòng có mười bốn tuần đã ra tay bình định được ba mươi hai thành trì, đánh bốn mươi bảy trận, không thua trận nào, đánh cho cả trăm ngàn quân địch tơi bời, đến nỗi chúng hò nhau bỏ chạy khi nhắc thấy ông tướng giáp bạc!"

Cốc Chấn cao giọng ngâm nga: "

'Danh quân đại tướng mặc tự lao,

Thiên quân vạn mã tị bạch bào'!",

rồi mỉm cười, hỏi: "Thích tướng quân có phải muốn nói đến ông tướng mặc giáp bạc Trần Khánh Chi?"

"Đúng đấy!", Thích Kế Quang cao hứng, hỏi: "Cốc lão đệ cũng đã có đọc qua sách sử hả?" Lục Tiệm thắc mắc: "Ông tướng giáp bạc Trần Khánh Chi là ai vậy?". Cốc Chấn đáp: "Đó là một danh tướng thời Nam Bắc triều, giỏi nghề cầm quân, ưa mặc giáp bạc, ông tung hoành khắp cõi Hà Nam, quân địch thoáng thấy giáp bạc là kéo nhau bỏ chạy"

"Ta dẫu bất tài, cũng muốn học đòi theo người xưa", Thích Kế Quang khảng khái cất tiếng nói, "Ba ngàn hương đồng tuy ít, nhưng nếu huấn luyện đúng bài bản, đem trừ oa khấu, dư sức!"

Cốc Chấn xoay chuyển ánh mắt, chợt hỏi: "Nếu sự tình là vậy, Thích tướng quân sao không ở lại Nghĩa Ô luyện binh, đi Nam Kinh làm gì thế?" Thích Kế Quang thoáng nét nhăn nhó, : "Ta đi Nam Kinh, để làm khiêu hoá xin tiền!". Lục Tiệm lấy làm lạ, hỏi: "Nghĩa là sao?"

Thích Kế Quang đáp: "Quân phí mà Hồ tổng đốc đã cấp, chỉ có hai ngàn lượng, đã không đủ cho lương thảo, lấy đâu ra tiền mua vũ khí, khôi giáp. Thiếu thốn như vậy, quân sĩ có tập luyện mấy, cũng chỉ để làm cảnh! Ta đi Nam Kinh, chính để xoay sở vụ lương tiền này đấy! Vừa qua, ta có được diện kiến Hồ tổng đốc, ông ta cũng rầu, bảo, do vụ thiếu đói năm nay, tiền bạc trở thành eo hẹp, bọn tướng sĩ thấy đều muốn được lĩnh lương tiền sớm sửa, nếu cấp cho ta nhiều quá, dễ gây xào xáo trong quân sĩ, vả lại chuyện thành lập và huấn luyện dân quân, nếu muốn làm cho đạt được kết quả tốt, sẽ phải chi vào đấy rất nhiều tiền bạc, dĩ nhiên sẽ có rất nhiều người phản đối dự định đó. Nói tới nói lui, rốt cục cũng chẳng cho ta đồng nào, ta đành tay không ra về!"

Cốc Chấn nghe đến đấy, cất tiếng cười hô hố. Thích Kế Quang cau mày, hỏi: "Sao tức hạ lại cười?". Cốc Chấn vui vẻ đáp: "Ta cười quan lại nhà Đại Minh, có nhiều nhân vật thú vị quá! Quan Tổng đốc thì bủn xỉn, quan Tham Tướng đi làm khiêu hoá, các quan ở giữa thì no béo, chỉ có hai quan ở hai đầu là chịu khổ sở!"

Thích Kế Quang hỏi: "Vậy nghĩa là sao?" Cốc Chấn đáp: "Hồ Tôn Hiến với Trầm Chu Hư toàn là những người tinh minh. Huấn luyện dân quân là kế sách lâu dài, có quan hệ đến vận mệnh an nguy của đất nước, làm sao họ không hiểu! Bó buộc phải cấp quân phí cho ông, đã chi cho ông hai ngàn lượng, chẳng qua từ Tổng Đốc trở xuống, qua các quan Đô Tì, Thiêm sự, Trấn phủ, Tri phủ, Tổng binh, có nhiều chấm mút ở giữa quá, vậy lo chạy tiền bạc lót tay như thế nào đây? Đó là trường hợp thông thường, còn đến trường hợp bất thường, sư gia trong phủ là trưởng phòng văn thư, lúc vào sổ sách, huơ ngọn bút một phát, mười vạn lạng bạc chiết khấu đi phần lọt vào túi của hắn, của các quan trung gian, cỡ bảy tám phần, khi về đến tay Tham tướng, còn hai ngàn lượng là đúng quá rồi!"

Thích Kế Quang xưa nay chưa từng đơn thân đảm nhiệm trọng trách lớn lao, dĩ nhiên không rành chuyện quân nhu tài vụ, lúc này nghe Cốc Chấn nói sơ lược, gã bất giác hiểu rõ, đưa tay đập bàn lia lịa, la hét ầm lên: "Bọn nó tham ô như vậy, bộ Hồ tổng đốc không hay biết gì cả à?"

Cốc Chấn lắc đầu, đáp: "Hồ Tôn Hiến bộ không tinh minh sao? Ông ta không những biết, mà còn biết rành mạch là khác. Nhưng càng biết nhiều, càng né tránh dữ hơn nữa! Bọn thuộc hạ dưới quyền ông, chẳng đứa nào là chẳng có chống lưng. Lấy một chức quan nhỏ coi, đâu có dè hắn là bạn học đồng khoá với một quan thượng thư, là môn sinh của các vị lão quan nội các, là đầy tớ của bậc vương giả, là anh em bà con bên vợ với quan ngự sử... đồng tiền bỏ vào túi, phần tiến cống cho các quan ở kinh đã đến bảy, tám phần. Hồ Tôn Hiến mà đi truy cứu, chả phải là đi kiếm thù địch đây

triều đình à! Chuyện đến nước này, dù muốn dù không, ông chỉ có cách làm bộ hồ đồ, trước mặt tướng quân, ra bộ vờ vịt giả nai!"

Lục Tiệm nhú mày, thắc mắc: "Ngài Hồ tổng đốc đã ngại chuyện đó, sao lại không trực tiếp đưa tất cả các khoản lương hưởng tận tay đại ca?"

"Huynh không biết đấy thôi", Cốc Chấn đáp, "Cái triều đình đó tuy loạn, chuyện quân lương phát ra đã có quy củ rõ rệt. Từ trên đưa xuống, qua bao nhiêu tầng chuyển khoản, bao nhiêu tầng tra xét, để đề phòng có kẻ dựa vào đấy mà dấy quân đội mưu phản. Huynh nghĩ xem, từ xưa, xuất quân đánh nhau, quan trọng hàng đầu là gì? Binh pháp? Mưu kế? Không phải vậy đâu, chẳng phải thế đâu, toàn là quân lương. Hoàng đế này mà muốn xuất quân đánh nhau, chẳng thân chinh đâu, chỉ cần kiểm soát vụ quân lương, là tha hồ lên kế hoạch vận trù cung cấp lương thảo, ngồi trong trướng ở nhà mà quyết định trận đánh ở xa ngàn dặm. Trên chính trường, Hồ Tôn Hiến có không ít địch thủ, nếu ông không tuân thủ quy củ đó, đưa thẳng lương tiền cho Thích tướng quân, hôm nay đưa tiền, ngày mai sẽ có kẻ đến cắt ngay khẩu phần của quan ngài liền tù tì! Càng nắm binh quyền càng cao, càng phải sắm cái mũ đội đầu cho rộng lớn (ý nói càng phải ô dù cho mạnh, càng phải phe đảng cho nhiều!)

Lục Tiệm hít vào một hơi thở thật sâu, nói: "Nếu quả tình là vậy, thì đánh đấm ngoài trận ra sao?" Cốc Chấn đứng lên, rầu rĩ bảo: "Cái tài văn chương chốn quan trường không đem đi đánh nhau được, nhưng sau chiến trận, nhờ văn tài các quan, công lao chiến trận vẫn được ghi chép đầy đủ, cho dù mình đã chẳng cần giốc lòng chinh chiến. Ôi, ta thiệt chẳng muốn nói mấy cái chuyện đó làm gì, nhưng giá Trầm Chu Hư còn sống, ông ấy, với thân phận mưu sĩ hạ thuộc của Tổng đốc, công chuyện có khi đỡ rắc rối được quá nửa! Bây giờ ông ấy đã quá cố, Hồ Tôn Hiến mất đi một cánh tay, cái tương lai quan trường của ông ta, sẽ bị gặp khá nhiều hiểm nguy!" Hần nói đến đây, thấy vẻ ưu sầu trong mắt Thích Kế Quang, bèn dừng lại, cười cười, rồi tiếp: "Quan lại nhà Đại Minh vợ vệt đục khoét, chúng cấu kết

nhau tầng tầng lớp lớp, giống như một cái võng lưới đang chằng ra thật to, động nhẹ vào một góc, cả cái lưới sẽ rung lên. Ngày nay, Thích tướng quân làm đến chức quan đó, toàn là nhờ vào chiến công lớn lao, nhưng chỉ với những cái đó, có khi tướng quân còn chưa hiểu nhiều! À mà này, trên mình tướng quân hiện còn giữ được bao nhiêu ngân lượng vậy?"

Thích Kế Quang trả lời: "Hơn hai trăm lượng". Cốc Chấn bảo: "Số hai trăm lượng đó, Thích tướng quân hãy đưa cho tại hạ, tại hạ sẽ dùng nó làm vốn sinh nhai trên thương trường, quay vài vòng vốn, có thể đẻ ra đủ lợi tức lo cho vụ quân lương!"

"Hay quá!", Thích Kế Quang mừng rỡ kêu lên, "nhưng không biết cần bao nhiêu thời gian?". Cốc Chấn cười, đáp: "Không lâu đâu, không lâu đâu! Nhưng tướng quân phải chấp thuận hai điều kiện, nếu không, sinh ý sẽ không xong!" Thích Kế Quang hỏi: "Xin được nghe qua." Cốc Chấn đáp: "Điều thứ nhất, ta buôn bán làm ăn thế nào, tướng quân không được dò hỏi". Thích Kế Quang suy nghĩ, rồi đáp: "Cái đó dễ, chỉ cần không phạm pháp thôi!". Cốc Chấn nói: "Luật lệ nhà Đại Minh, có nhiều lỗ hổng, cho dù ta muốn qua mặt, cũng không phải dễ!"

Thích Kế Quang vừa nghe xong, Cốc Chấn chẳng chờ ông ta hiểu rõ hay không, cười cười, tiếp tục: "Vậy tướng quân có đồng ý điều kiện thứ nhất đó không?" Thích Kế Quang đành chỉ gật đầu, Cốc Chấn tiếp: "Điều kiện thứ hai, phải để cho ta làm quân tiếp vụ, tất cả binh khí, lương thảo của dân quân đó, là do tự tay ta mua về, tốt xấu ra sao, tướng quân đều phải thu dụng hết!".

Thích Kế Quang cười âm, la lớn: "Thích mỗ đang như người đắm thuyền, đụng đâu chụp đấy, chỉ cần là lương thảo, binh khí... đưa gì, ta cũng vui vẻ nhận hết!"

"Vậy là xong!", Cốc Chấn vỗ tay một cái, rồi cười, hỏi: "Khi nào thì Thích Tham tướng trở về Nghĩa Ô?". Thích Kế Quang đáp: "Việc quân khá

bận rộn, hôm nay ta bó buộc phải ra đi". Cốc Chấn đứng lên, nói: "Thế thì tốt quá. Lục Tiệm, hai đứa mình cũng đi hôm nay luôn, cùng đến xem lính mới của Thích tướng quân."

Lục, Thích hai người có vẻ ngạc nhiên, Lục Tiệm hỏi: "Sao gấp dữ vậy?". Cốc Chấn thần sắc nghiêm trang, vung tay nói: "Gấp lắm, gấp gấp như lửa cháy!". Nhìn đôi nhãn châu long lanh của gã, thần thái gã lại ung dung, thoáng một giây, Lục Tiệm chợt hiểu ý gã, bèn gật đầu, đáp: "Ừ... thì đi!". Nghe hai người đối đáp có chiều khác lạ, Thích Kế Quang hơi ngỡ vực, nhưng khi nghĩ đến sẽ được cả hai đồng hành đi Nghĩa Ô, nổi vui mừng bèn lấn át các nghi ngờ, ông cũng vỗ tay reo lên: "Tốt quá, có được nhị vị theo giúp, còn lo gì sự việc không thành!". Nói xong, cùng hoà tiếng cười vang.

Lục Tiệm hơi nhú mào, bảo: "Cốc Chấn, trước khi đi, mình cũng phải vào bẩm báo với mẹ một câu". Cốc Chấn đáp: "Huynh chỉ nên nói là mình phải đi xa, Rồi huynh sắp đặt cao thủ canh gác sơn trang, quanh đây trong vòng trăm dặm, ta đã có bố trí khá đông người, trước mắt không có gì đáng ngại." Lục Tiệm thầm hiểu Cốc Chấn đã phải thu xếp như vậy, chính vì lo ngại đại địch, lo có nguy cấp xảy đến với mẹ và em gái, nhưng xem chừng, nếu vòng đai đó chẳng may bị phá vỡ, thật chưa lường trước được hậu quả sẽ ra sao!

Cả hai cùng đi chào từ biệt Thương Thanh Ảnh, Cốc Chấn vẫn nói cười như không, còn Lục Tiệm nỗi lo trong lòng hằn trên nét mặt, Thương Thanh Ảnh đoán đại sự sắp xảy đến nơi, miệng bà đắng ngắt, bà chỉ đành cố gượng khuyên cả hai đi đường phải giữ gìn sức khoẻ cẩn thận, tránh gió máy!

Lục Tiệm cắt đặt người canh gác sơn trang, nhưng vì nạn Hắc Thiên kiếp, kiếp chủ, kiếp nô không thể tách rời, bó buộc gã đã phải đem cả năm đại kiếp nô cùng đi theo. Dầu lòng y chẳng muốn chút nào, Lục Tiệm

không thể làm ngược với bốn điều luật Thiên Kiếp, gã phải đành lòng đưa lưng gánh vác bọn kiếp nô đó!

Lúc ra đi, bà Thương Thanh Ảnh theo tiễn ra ngoài trang đến hơn dặm đường, cả hai người Lục, Cốc phải khó khăn lắm mới khuyên bà dừng bước được. Rồi họ mới ra roi giục ngựa đi vài dặm đường nữa, lúc Lục Tiệm ngoái trông lại, vẫn còn thấy hình dáng bà vận áo trắng đứng nơi đầu đường, người tựa vào thân một cây liễu, tay còn không ngớt vẫy vẫy. Nghĩ đến chuyến đi đầy hiểm nguy trước mắt, lần chia tay này không chừng sẽ là vĩnh biệt, trong lòng Lục Tiệm đau đớn, nước mắt gã tuôn rơi lai láng. Cốc Chấn hiểu tâm tư gã, đã cất đi nét cười cợt cố hữu, khe khẽ thở dài. Từ đuôi mắt, Thích Kế Quang nhìn thấu sự tình, nhưng vốn là người thâm trầm, ít ưả nói năng dông dài, cả hai người kia không lên tiếng, ông cũng giữ im lặng.

Trên đường xuôi nam, bầu trời trong vắt, màu xanh cỏ cây ngút ngàn, đang tiết mùa hạ, cỏ hoa trải rộng đến tận chân trời. Ba người một nhóm rong ruổi, tay đưa ngọn roi chỉ vào đó đây, miệng không ngừng trao đổi về thắng cảnh ven đường, cười nói không dứt tiếng. Thích Kế Quang văn vũ song toàn, ung dung biện luận, Cốc Chấn học rộng nghe nhiều, mồm miệng nhanh nhẩu, hai người trao đổi dí dỏm, đôi lúc có ý nhị, Lục Tiệm tuy ít nói, nhưng nếu bàn về những chuyện cơ bản, những nguyên tắc cốt lõi, gã luôn đề ra những lý luận xác đáng, người nghe bó buộc phải mỉm cười đồng ý.

Rong ruổi khá lâu, bốn bề sương chiều đang xuống, các rặng núi xa xa đã ngả sang màu tím, một góc chân trời đã nhuộm màu đỏ thắm, phản chiếu ánh hồng trên sông nước, cùng hiện lấp lánh ánh nắng vàng buổi chiều hôm, hai bên bờ sông, gió chiều nổi lên từng chập, lay động ngàn hoa ngàn lá, khiến chúng như đang cười, đang giận. Thích Kế Quang vừa gặp tri kỷ, vừa được thêm cường viện, trong lòng hết sức khoan khoái, nhìn cảnh sông nước về chiều, ông nổi đại hứng, bất giác cất giọng ngâm nga:

"Nam bắc khu trì báo chủ tình,
Giang hoa biên thảo tiểu bình sanh.
Nhất niên tam bách lục thập nhật,
Đô thị hoành qua mã thượng hành. "

(Dịch nô: Rong ruổi bắc nam để báo đáp ơn vua, Nhìn hoa cỏ ven sông đang tươi cười cùng ta, một năm ba trăm sáu mươi ngày, đều hoành thương cười ngựa xông pha khắp nẻo - Tựa đề: Mã thượng tác - Tác giả: Thích Kế Quang, đời Minh, vốn là một nhân vật có thật, một viên tướng lừng danh trong công cuộc tiểu phật oa khấu.,)

"Hay cho cái câu: "

Nhất niên tam bách lục thập nhật,
Đô thị hoành qua mã thượng hành. ' !"

Cốc Chấn cất tiếng khen, "Hai câu đó, ý tứ sâu sắc, thâm trầm, đúng là có ghi đậm hơi hướm của Đỗ Công bộ (Đỗ Phủ) từ xưa truyền lại!"

Thích Kế Quang đã cùng gã trao đổi, thừa hiểu tâm tư gã, bên cười xoa mà rằng: " Sao chỉ bình có hai câu dưới thôi, hai câu trên chắc không đáng lọt vào mắt xanh?". Cốc Chấn lắc đầu, bảo: "Hai câu trước không hay, có khẩu khí của hạng nô tài!". Thích Kế Quang hỏi: "Bắt tôi chết, tôi phải chết vì chữ trung, vì chữ hiếu, bắt con chết, con tất phải chết! Hễ nói đến trung hiếu, bộ là khẩu khí nô tài sao?".

Cốc Chấn đáp: "Ta hằng tin tưởng vào Thiên Đạo chí công, trời sinh muôn người, vốn bình đẳng, đem đặt ra tôn ti trật tự trên và dưới, đó là dụng ý của đời sau. Sao lại đem cái đó cưỡng bức vào người khác vậy?

Hoàng đế cũng chỉ một miệng hai tai, ta cũng hai tai một miệng, chẳng thấy lão hơn ta chỗ nào hết!"

Thích Kế Quang cau mày, nói: "Điều Cốc lão đệ nói đó, tuy có mới mẻ, nhưng xem chừng có phần đại nghịch bất đạo!". Cốc Chấn cười, trả lời: "Ta đúng là đại nghịch bất đạo, cái lão Gia Tĩnh đó, thân làm thiên tử, mà đi bái tượng gỗ, đi cầu đồng bóng, đi luyện kim đan, đi đoạt gái trinh, đi tin cậy bọn tiểu nhân, làm chuyện kiêu xa dâm dật, để cho quan lại cường quyền hoành hành, dân tình không được an cư. Trên thì dối cái nhân cái đức của trời, dưới thì làm ngược lại cơ nghiệp tổ tông, thế mới là đại nghịch bất đạo đó!"

Cốc Chấn tuy ăn nói ngược ngạo, nhưng cũng có phần đúng bên trong. Thích Kế Quang nhất thời không phản bác được, đành im lặng hồi lâu, rồi đáp: "Thánh thượng dầu không tốt, bá tánh hoàn toàn vô duyên cớ mà phải chịu, đã sinh ra làm thần tử, chỉ biết cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!"

Cốc Chấn gật đầu, nói: "Trên đời này. nếu tất cả các quan quân đều cùng một tư tưởng với tướng quân đây, lão hoàng đế sẽ ung dung vô sự, tha hồ dừng dừng mọi chuyện". Thích Kế Quang khoát tay, đáp: "Cái đó đáng xấu hổ ư? Ta tuổi mười bảy đã cầm quân, đi chinh chiến sa trường hơn mười năm, giờ đây phương bắc quân Thát đất ngổ nghịch, nơi phía nam bọn oa khấu xâm lăng, nếu không có ý chí báo quốc, không đem tài ra báo quốc, cái đó mới đáng xấu hổ!"

Cốc Chấn cười cười: "Giữa chốn tam quân dễ đoạt được chức tướng suý, nhưng trong cuộc đời, rất khó mà đoạt đi được cái chí khí của kẻ thất phu, Chí đã có đấy, tài cũng có đấy, ba quân dễ kiếm. một tướng khó tìm, tướng quân đây đã có ý chí báo quốc, sao còn lo lắng không có tài đi giúp nước? Đi đánh dẹp oa khấu, gặp phải đũa đần độn ngăn chặn lương hướng, chỉ cần búng ngón tay một cái, mọi chuyện là giải quyết xong, chuyện đâu đáng để ý làm chi!"

Thích Kế Quang loé sáng trông mắt, vui vẻ nói: "Cốc lão đệ, phong cách khác người, nếu đi thi đi cử, thế nào cũng sẽ là quan lương đồng cho đất nước!"

"Xin tha cho!", Cốc Chấn hì hì trả lời, "Muốn đi làm quan với nhà Đại Minh, trước hết phải thi qua món bát cổ, rồi hạch khảo tiến sĩ, ba cái 'chi hồ giả dã' đó, nghĩ đến đã thấy nhức nhối trong đầu, bắt ta đi làm cái trò hươ bút viết văn bát cổ trên giấy, thà ta đi đập đầu vào tường còn sướng hơn. Còn đi thi võ, ta không rành nghề cưỡi ngựa bắn cung, một thân trên ngựa, bắn ra ba phát tên lạc mất cả ba! Ta rốt cuộc chỉ muốn làm như Đào Chu Công (chú: Phạm Lãi sau khi giúp Việt Vương Câu Tiễn chiến thắng vua Ngô, đã đổi tên, kinh doanh thành công, trở thành phú gia địch quốc) mua đàn đông, đem bán đàn tây, cần thì lên bắc xuống nam, nhưng kinh doanh cũng không phải là chuyện tối quan trọng!"

Thích Kế Quang đạo: "Ừ! Vậy chuyện tối quan trọng là gì?" Cốc Chấn đáp: "Tối quan trọng là, ta đường đường một tay hảo nam tử, tự ta muốn tung hoành dọc ngang, chẳng ai gò, chẳng ai ép, có gì lại đem đầu, cúc cung đi làm nô lệ cho cái lão hoàng đế đó?". Thích Kế Quang chẳng nhẫn nhịn được, nhăn nhó mà rằng: "Cái câu đó của lão đệ, xem ra đã nhục mạ ta không ít!". Cốc Chấn đáp: "Thích huynh là Thích huynh, hoàng đế là hoàng đế, ta đây đứng ra làm quân tiếp vụ cho Thích huynh, không làm cho bọn bồi bếp của cái lão hoàng đế đó." Thích Kế Quang gượng cười, bảo: "Lão đệ đúng là đầy khí phách của tuổi thiếu niên."

Đang lúc hăng say thảo luận, đã thấy mặt trời lặn hẳn, màn đêm buông xuống, cả đoàn liền kéo nhau đi tìm quán trọ nghỉ ngơi. Cơm nước xong, Cốc Chấn đang ngồi uống rượu một mình, chợt thấy năm kiếp nô đứng lấp ló nơi bậc cửa nhìn vào. Cốc Chấn bèn vui vẻ hỏi: "Các người đang làm gì thế?"

Năm người sượng sùng tiến vào, rồi quỳ cả xuống, chỉ mình Yến Vị Quy hây còn đang ngần ngại nửa quỳ nửa đứng, đã bị Tần Tri Vị nắm áo

kéo xuống. Nguyên năm người họ đã có thương nghị với nhau, ngày xưa, cùng vì chủ cũ Trầm Chu Hư mà xuất lực, đã có dính dáng vào mối thù giết cha Cốc Chấn, bây giờ, đổi qua chủ mới, Lục Cốc hai người giao tình thân thiết, Cốc Chấn đối với năm người họ lúc nào cũng hết sức lạnh nhạt. Nếu gã ra tay báo phụ cừu, thi hành thủ đoạn, cả năm người tuy không chết ngay, cũng khó thoát cái hoạ của Hắc Thiên kiếp. Lúc còn ở sơn trang, cả năm người có thể kiếm chỗ tránh mặt Cốc Chấn, nhưng bây giờ, cùng nhau vây đoàn đồng hành, không tránh né được nữa, bọn họ thấy đều kinh hoàng, đã bàn nhau, quyết ý đến gặp Cốc Chấn xưng tội.

Cốc Chấn nhìn điệu bộ năm người, đã đoán ra ý bọn họ, bèn hỏi: "Các người đã hại chết cha ta, có phải bây giờ đang sợ bị ta trả thù chăng?". Cả năm người gật đầu lia lịa, Cốc Chấn bèn bảo: "Phạm tội có chủ mưu, có a tòng. Chủ mưu giờ đã chết, tòng phạm có thể được khoan thứ, hưởng hồ các người đều mang thân kiếp nô, không tự làm chủ lấy mình được. Được rồi, tội chết có thể tha, tội sống chẳng thể dung tha được!"

Cả năm người nghe y tuyên bố như thế, thấy đều xanh mặt. Cốc Chấn liếc nhìn từng người, khoát tay, cười, nói: "Không có gì cả đâu! Ta bảo hành tội sống, là phải bồi tiếp ta bữa rượu!" Nói xong, truyền tiểu nhị đem ra năm vò rượu, cười cười: "Mỗi người một vò, uống xong, là xí xoá tất!"

Năm kiếp nô đều không quen uống rượu, lúc đó vô phương chối từ, mỗi người lãnh một vò, ráng nhẩn mặt nhúu mày uống cho hết, lại được Cốc Chấn ân cần cổ vũ, chẳng mấy chốc, cả năm đều say khướt, hành động thành đảo điên, điên đảo. Yển Vị Quy lịch kịch leo tường, thượng lên xà nhà, bay qua bay lại trên trần, Mạc Ất lớn tiếng tụng bộ kinh "Đại tạng", Tiết Nhĩ thì đem cái 'Ốc lý oa lạp' ra tấu một khúc mê ly, Tô Văn Hương hình mũi bò lồm cồm đi dò khắp nền nhà, vừa bò vừa đánh hơi, Tần Tri Vị thì thè cái lưỡi dài ra liếm vết sạch nhẵn tất cả chén đĩa trên bàn. Cốc Chấn ngồi bên võ tay, luôn miệng reo hò cổ vũ, trợ thêm khí thế, đến nỗi Lục

Tiệm nghe âm ỉ quá, phải chạy ra can thiệp, đành chỉ trò huyền não, cho đưa cả năm người đi nằm.

Sáng ngày hôm sau, cả năm đều còn văng vất hậu quả cơn say, đầu như nhừ như búa bổ, mặt nhẵn mày nhó, lểnh mễnh theo sau ba người đăng trình. Cốc Chấn giữ đúng lời hứa, sau bữa rượu đó, đã dẹp bỏ hết mọi hiềm khích cùng cả năm. Tần Tri Vị vốn là chỗ quen biết cũ của Cốc Chấn, bèn mở đầu câu chuyện bằng các tích cũ, hết chuyện nọ xọ sang chuyện kia, liên tu bất tận, cả bốn người thấy thế, dần dà cũng thấy nhẹ nhõm, rồi ngày ngày lại bị Cốc Chấn phục rượu, diễn trò hý lộng lúc say sưa, trước khi đến Nghĩa Ô, cả năm đều đã làm quen được với rượu, sau chừng hai chén, đều đã trở nên thân thiết với Cốc Chấn tựa huynh đệ lâu năm.

Họ đến Nghĩa Ô vào đêm khuya, sớm bữa sau, Thích Kế Quang cho triệu tập quân sĩ, điểm binh bên bờ đông của sông Dương Giang. Trời cao trong xanh, dòng sông như dải lụa, xa xa mấy rặng núi phủ mây trắng đứng sừng sững như thành trì. Ven bờ sông là một bãi cát rộng, thấy đứng đen kịt ba ngàn tướng sĩ, tiếng trống thì thục như sấm động, cờ xí tung bay phất phới. Thích Kế Quang cho phất lá cờ lệnh, tiếng quân sĩ hô vang rung chuyển trời đất, lay động toàn cảnh vật.

Lục Tiệm chăm chú quan sát, bên trong hàng quân, trừ các tiểu tướng mình vận giáp trụ, quân lính toàn gốc gác nông dân, da đen nhẻm, quần áo tồi tả, chân đi hài bện bằng cỏ, trong tay là gậy gỗ, thương mâu bằng tre trúc. Tuy trang bị thật giản dị, hàng ngũ lại rất chỉnh tề, một hô, trăm đáp, không hề có chút rối loạn. Lục Tiệm, Cốc Chấn đưa mắt nhìn nhau, thầm nhè nhẹ gật đầu tán thưởng.

Thích Kế Quang điểm danh sĩ tốt xong, nhìn Lục Tiệm hỏi: "Các quân sĩ này đều tuyển từ các vùng khai thác quặng mỏ lân cận, tuy chất phác, nhưng rất có kỷ luật. Mấy ngày gần đây, ta đã chiếu theo địa hình đông nam, tập luyện họ các chiến pháp đối địch bọn oa nhân, ta có lập ra một thế trận gọi tên 'Âm Dương trận', hai đệ có muốn xem qua không?"

Lục Tiệm cười, đáp: "Cầu còn không được!". Thích Kế Quang buông tiếng cười, cao giọng gọi, "Vương Như Long". Từ giữa hàng quân, có tiếng đáp ứng, rồi một người bước ra, thân hình cao vừa tầm, nhưng thể lực rắn rỏi, đôi mắt sáng có thần, tựa như mắt hổ dữ chiếu vào sơn dương, toàn thân y tràn ngập khí thế.

Thích Kế Quang đôi nhìn y, cười nụ, rồi bảo: "Vương Như Long, người thường ngày hay khoe có sức lực mạnh mẽ, võ nghệ tinh thông, có ý xem thường người khác, phải vậy không?"

"Ai bảo thế?", Vương Như Long ngoác miệng ra cười, "Tiểu nhân, đời này có một người mà tiểu nhân rất bội phục, chính là Thích đại nhân ngài đó." Y mở miệng nói to, tiếng y sang sảng như tiếng chuông, Cốc Chân bất giác thấy vui vui, nghĩ bụng: "Cái tên này giọng oang oang như cóc gầm, khẩu khí cũng không tồi."

Lại nghe Thích Kế Quang bảo: "Người hãy khoan lớn lối đã, hôm nay, ta có triệu đến đây một người giỏi, người có dám thử sức với ông ta không?" Vương Như Long đáp: "Được lắm, Vương Như Long bốn sự không nhiều, nhưng thừa đảm lượng!" Thích Kế Quang quay qua Lục Tiệm hỏi: "Đệ thấy y lớn lối. có thể thay ta giáo huấn y một phen cho đẹp không?"

Vương Như Long đưa mắt đánh giá Lục Tiệm, miệng không nói gì, nhưng trong lòng nghĩ thầm, nét mặt lộ ra vẻ coi thường: "Cái tên thiếu niên này, mặt mày chẳng có gì là kinh người cả, ồm nồm ồm nhách, không hiểu có bao nhiêu bản sự?" Y lập tức cời áo, cung tay vào thế. Thích Kế Quang hỏi: "Người làm gì vậy?" Vương Như Long ngạc nhiên hỏi lại: "Chẳng phải là so tài với nhau sao?". Thích Kế Quang đáp: "Đúng là có so tài, nhưng không phải một chọi một! Người hãy thống lĩnh mười huynh đệ khác, lập 'Âm Dương trận' để so tài"

Vương Như Long sững người, la lớn: "Sao thế được? Mười một chọi một, mà lại còn dùng trận pháp nữa?" Thích Kế Quang bảo: "Đúng thế!". Vương Như Long nhảy lui ra ba bước, ôm ôm lớn tiếng: "Không được! Không được! Như thế là không công bình!" Thích Kế Quang chau mày, hỏi: "Tên tiểu tử nhà ngươi chẳng biết lợi hại là gì, chỉ nói nhăng, dám trái lệnh ta à?"

Trong hàng quân có tiếng ồn ào nghị luận, nghe rì rầm Vương Như Long liếc nhìn Lục Tiệm, đôi gò má y đỏ bừng, khí nóng dồn lên đầu, gã lớn tiếng nói: "Thích đại nhân, tiểu tốt có một thỉnh nguyện!". Thích Kế Quang mặt như chàm đỏ, "Quân lệnh như sơn, ngươi dám kháng mệnh ư?" Vương Như Long ngẩng cao đầu, đáp: "Ngài không khứng lời, xin cứ cho lời ra chém đầu tiểu tốt là xong !" Thích Kế Quang vừa giận, vừa tức cười, bảo "Được rồi, ngươi đã có điều kiện, ta cho nói ra, nếu không hợp lý, xem xem ta có cho chặt phăng cái đầu đó xuống không thì biết!"

Vương Như Long dòm vào Lục Tiệm, đáp: "Tôi muốn cùng y tỷ thí khí lực, nếu y thắng được tôi, tôi sẽ cùng các huynh đệ chọi với y sau."

"Tỷ thí khí lực?" Thích Kế Quang hỏi, "Tỷ thí như thế nào?". Vương Như Long nhếch mép, đáp: "Xây tháp... Tháp ai cao, người đó thắng!" Y vừa dứt lời, lập tức có tiếng phụ họa của cả ba ngàn con người, tiếng vỗ tay, reo hò: "Đúng... Đúng... Chơi xây tháp, chơi xây tháp!" Ngàn người cùng một giọng, tiếng ầm ầm như núi đổ!

Thích Kế Quang bị bất ngờ, đôi mày hơi cau lại, quay sang ngó Lục Tiệm. Lục Tiệm chưa kịp trả lời y, Cốc Chấn đã hót vào: "Đấu thì đấu, Núi chưa so tài, chưa biết núi nào cao, sông chưa đo sức, chưa biết sông nào sâu!". Lục Tiệm vốn chẳng muốn khoe khoang, nghe Cốc Chấn bảo vậy, không tiện nói ngược lại, gã chỉ đành gật đầu.

Vương Như Long cười trần trùng trực, cơ bắp cuồn cuộn, y rảo bước đến bên bờ sông. Vách đá ven sông bị xói mòn nhiều đời, đã sụp đổ nhiều tảng

lớn có, nhỏ có, nằm rải rác ven bờ nước, tảng lớn nặng trên ngàn cân, tảng nhỏ cũng vài trăm cân có dư.

Vương Như Long đến bên một tảng cao ngang đầu người, khom mình xuống, quát lên một tiếng, khối cự thạch đã bị y nâng lên, chột nghe rộ lên tiếng quân sĩ reo hò từ trong hàng quân. Lục Tiệm cũng biến sắc, gã nghĩ thầm: "Khối đá đó sợ nặng trên dưới ngàn cân, người này khí lực thật mạnh mẽ khác thường!"

Vương Như Long nâng tảng đá đi bảy tám bước, quăng khối cự thạch ven bờ sông, rồi chuyển thân, đi đến khuân một khối đá khác nhỏ hơn, đem đến đặt trên tảng đá to. Một chập sau, đi đi về về, hắn ta đã bưng được ba tảng đá, xếp chồng lên nhau, cao như một toà tháp, vượt trên cái đầu Vương Như Long chừng hai xích. Rồi sau đó, lại thấy Vương Như Long ôm về một tảng đá khác cỡ chừng bốn năm trăm cân, đi đến trước toà tháp, y xuống tấn Mã bộ, quát một tiếng trầm trầm, hai tay vụt cử khối đá lên cao, nghe rầm một tiếng, đã ném, đặt nó nằm chễm chệ trên đỉnh tháp.

Cốc Chấn lè lưỡi, kêu lên: "Chu choa! Cái đó không thể nào làm được bằng sức mạnh tự nhiên trời cho đâu!" Lục Tiệm khẽ gật đầu, tự nhủ: "Cái ông Vương tiểu tướng này kiêm đủ hai môn nội ngoại công phu, rõ ràng là một cao thủ võ học."

Tiếng kêu chưa dứt, đã thấy Vương Như Long lại ôm một tảng đá nữa, nhắc bổng, tung nó lên cao, nghe ầm một tiếng, tảng đá đã yên vị trên đỉnh tháp. Phải biết rằng, nâng tảng đá lên, chính là dùng sức bản thân, nhưng ném nó tung lên, cần một nửa là sức mình, nửa kia phải nhờ vào xảo kình của nội lực vận lên từ lồng ngực, bằng không, chẳng thể nào chỉ trông sức bản thân mà có thể tung lên, tảng đá đặt vừa tầm, không cao, không thấp, không nghiêng không lệch, không chao đảo, đặt đúng bằng bặn ngay vào đỉnh tháp, phải tính toán khéo léo phương vị, lực dùng... Nếu không, tảng đá ở cao trên không sẽ chao đảo, lúc rơi xuống, sẽ va chạm mạnh với góc độ lệch lạc vào tảng đá đầu tháp, dễ đưa đến làm lung lay, đổ xiên đổ vẹo

cả toà tháp. Vương Như Long cử chỉ ôm, ném xem ra nhẹ nhàng dễ dàng, nhưng với con mắt đại hành gia, Cốc Chấn và Lục Tiệm đều đã nhìn thấy các ảo diệu bên trong, trong lòng cả hai đều không khỏi kinh ngạc.

Sau một lúc, chỉ thấy Vương Như Long liên tục nâng và tung đá, toà tháp mỗi lúc một cao dần, sau một khắc, đã lên đến độ cao chừng bốn trượng, thẳng tắp như tháp bút. Mà tháp càng lên cao, sự sắp xếp đặt đá lên đỉnh càng khó hơn, chỉ cần nghiêng ngửa một chút, toà tháp sẽ đổ ập xuống, cho nên khối lượng các tảng đá giảm dần, đi từ bốn trăm cân lúc đầu xuống còn chừng trăm cân, gãi dùng tận lực, đã thấy mồ hôi chảy xuống ròng ròng như mưa, mặt đỏ bừng, gân xanh trên cổ nổi rõ, hơi thở dồn dập.

Khối đá thứ chín vừa đặt xong, Vương Như Long gót chân lão đảo, lui lại vài bước, ngồi bệt xuống, nói: "Xem chừng, tôi đã không đủ sức làm cho tốt như đã có ý định!". Mọi người hết sức kính phục, không ngớt vỗ tay hò reo khích lệ. Vương Như Long dõi nhìn sắc mặt Lục Tiệm, không nói ra miệng, nhưng vẻ mặt đầy nét khiêu khích, thách thức. Thích Kế Quang cũng ngó Lục Tiệm, miệng không nói gì, nhưng ánh mắt lộ vẻ thập phần lo âu.

Lục Tiệm chẳng thay đổi thanh sắc, bước đến gần toà tháp, cười, nói: "Cho ta mượn huynh vài tảng đá nhé!" Chẳng chờ Vương Như Long trả lời, gã đã ngầm vận Đại Kim Cương thần lực, song chưởng kéo, đẩy, luồng kinh lực chọt điểm vào chân toà tháp, một trong những tảng đá làm đế bồng bị đẩy dịch ra ngoài, đỉnh tháp vụt thấp xuống, nhưng toà tháp chẳng thấy lay động, chẳng khua vang một tiếng nào cả.

Nhìn chuyện kinh thế hãi tục đó, Vương Như Long tròn đôi mắt, vẻ mặt kinh hãi, còn toàn thể quân lính đều sững sờ, trong khắp cả đội quân binh, không nghe lấy một tiếng động!

"Cạch", một tiếng, song chưởng của Lục Tiệm lại kéo, đẩy, một phiến đá làm nền đã lại bị đẩy ra, các tầng bên trên tuyệt chẳng máy động. Sau

một lúc, chỉ thấy dường như Lục Tiệm đang dàn các quân bài đô-mi-nô bằng sừng, từng tảng đá một được đẩy ra khỏi tháp, độ cao toà tháp cứ giảm dần, cuối cùng, đã thấy sắp la liệt chín tảng đá ra chung quanh đấy!

"Mấy tảng đá đã mượn xong", Lục Tiệm nói, "Tiểu tử ta vụng về, cũng xin xây chơi một toà tháp bằng đá!". Lập tức chọn tảng đá bé nhất làm nền, tuần tự đặt các tảng lớn dần lên trên, như vậy, sau tảng cuối cùng. một toà tháp sẽ làm xong, ngược chiều với toà tháp của Vương Như Long, giống như là đã lấy toà tháp của Vương Như Long mà xoay lại, đặt đỉnh xuống dưới, đáy tháp hướng lên trên.

Lục Tiệm sử "Đại Kim Cương thần lực" dung hoà với "Thiên Kiếp Ngự Bình pháp", xảo kinh thi triển đến mức đăng phong tạo cực, đá cứ sắp bằng bặn hòn nọ tiếp hòn kia, vừa rất nhanh, vừa rất ổn định, mỗi lúc một cao, chẳng mấy chốc, đôi cánh tay Lục Tiệm chập lại, nâng khối đá to nhất nặng độ ngàn cân tung lên cao, khối đá kêu ầm một tiếng, đã rơi nằm chềm chệ lên trên cùng, chôn sâu tảng đá nhỏ nhất bên dưới vào lòng đất. Lúc đó, toàn thể tướng sĩ đều chăm chú vào đấy, vỗ tay rầm rầm như sấm động. Thích Kế Quang rảo bước đến cạnh Lục Tiệm, nắm tay gã, mắt chăm chú nhìn vào Lục Tiệm một lúc lâu, rồi cười, bảo: "Nhị đệ, cái bốn sự đó, ngoài đệ, chắc chỉ thấy nơi người nhà trời!"

Lục Tiệm gò má chột đỏ bừng, vội đáp: "Rồi đó, theo như thoả thuận xây tháp, tháp ai cao thì người đó thắng, bây giờ dùng tất cả chín tảng, ta thấy hình như ta thua, Như huynh đây đã thắng!" Lời gã chưa dứt, Vương Như Long đang ngồi bệt, vụt chồm dậy, mồm năm miệng mười, la lớn: "Nói bậy! Nói bậy! Tôi nói ai cao thì thắng, đó là nói xây tháp từ lớn dưới, đến nhỏ trên, công tử nhà ta đây, xây tháp từ nhỏ đến lớn, cái nghề xây tháp như vậy, Vương Như Long tôi ngàn vạn lần chẳng thể làm nổi!". Nói xong, y quỳ ngay xuống, dập đầu bái phục. Lục Tiệm vội tiến đến đỡ y đứng lên, nói: "Như huynh đâu cần vái lạy ta như thế!"

Vương Như Long đáp: "Công tử gia đây không rõ, hồi tôi còn bé, có gặp một đạo sĩ núi Hoa Sơn, ngài đã truyền nghề cho tôi được hai tháng, rồi có việc phải ra đi. Lúc chia tay, ngài nói công phu vừa truyền cho tôi tên là 'Cự Linh huyền công', vốn xuất phát từ huyền môn, nếu tôi chịu khó luyện tập, chỉ cần mười năm thôi, sức lực sẽ tăng tiến vô cùng, không có địch thủ. Chỉ là trong tương lai, lúc gặp truyền nhân của Kim Cương Môn, tuyệt đối, tuyệt chớ đem lòng tranh đua, phải hết lòng cung kính người đó. Công tử gia đây đã thi triển thần công kinh người như vậy, nhất định phải là truyền nhân của Kim Cương Môn rồi!"

Lục Tiệm ngạc nhiên khi nghe y nói, gật đầu, bảo: "Đúng thế!" Vương Như Long quá sức mừng rỡ, lại muốn quỳ xuống, nhưng đã bị Lục Tiệm ngăn lại, cười cười, bảo y: "Như huynh, chuyện đó rồi sẽ bàn sau, bây giờ, quân lệnh như sơn, hãy cho ta được thử qua 'Âm Dương trận pháp' của huynh đi!"

Vương Như Long chấn động tinh thần, cho người đem từ trong hàng quân ra một cây tre lớn, hãy còn cành lá xum xuê bên trên. Lại cho đòi hai tên quân sĩ, trong tay mỗi người cũng có cây tre, cùng Vương Như Long tạo thành hình thế như cái sừng trâu, đằng trước ba cây tre, có sắp đặt quân lính trang bị mộc thuẫn, mộc đao, đằng sau đó, có hai quân lính tay cầm trường thương, có hai người sử đinh ba. Trận thế lấy ba cây tre làm chủ, triển khai hai bên tả hữu, ra dáng một con chim đại bàng tung cánh.

Cốc Chấn thoáng nhìn qua, gã chẳng nhận được, cười rộ lên. Thích Kế Quang nghe tiếng cười, quay lại hỏi: "Sao Cốc huynh đệ lại cười?" Cốc Chấn đáp: "Cái trận pháp này, chưa biết uy lực sẽ ra sao, nhưng dòm sơ qua, thấy coi bộ không đẹp mắt lắm!". Thích Kế Quang cười, đáp: "Cốc huynh đệ có điều còn chưa rõ, phàm các công chuyện đem dùng đều không cần xem cho đẹp mắt, nếu đẹp mắt thì lại chẳng có công dụng gì, trận pháp này, xem qua thấy có vẻ vụng về, nhưng thật rất hữu hiệu!". Cốc Chấn giờ

hai ngón cái lên, bảo: "Hai câu của Thích huynh đó, đúng là chân ngôn truyền lại từ ngàn xưa!"

Lục Tiệm quan sát trận thế một lúc, thắc mắc: "Đại ca, mấy cây tre đó..." Thích Kế Quang đáp: "Cây tre đầu, chính là cây tre chủ động của hai cây kia, xa thì thủ, gần thì công, rất công hiệu, đó là cửa ngõ chính của cái trận Âm Dương này, tại không tìm ra tên nào hay hơn, ta đành gọi nó là 'Lang Tiễn', Lang sói là con vật cực hung, TIỄN hàm ý làm cây chổi càn quét!"

"Tên hay đấy!", Cốc Chân vỗ tay khen, "Vừa giống như lang sói tấn công, vừa như cây chổi chà quét sạch, đem càn quét bọn oa khẩu một phát là sạch trơn!"

Thích Kế Quang tủm tỉm cười, gật đầu, Vương Như Long ra vẻ sốt ruột, lớn tiếng hỏi: "Công tử gia, hãy mau chọn cho mình một món binh khí, rồi chúng mình nhập trận!". Lục Tiệm lắc đầu, bảo: "Ta hãy khoan dùng binh khí đã, để xem trận pháp biến hoá uy lực lớn nhỏ ra sao?"

Nếu là người khác nói câu đó, Vương Như Long tất nhiên sẽ thấy khoa trương lớn lối, nhưng nghe Lục Tiệm nói thế, gã trong lòng càng chắc mẫm hơn nữa, tự nhủ: "Đúng thế, cách dùng binh khí, quả nhiên là phong phạm truyền nhân Kim Cương môn!" Gã bèn hỏi: "Thích đại nhân, vậy thì định đoạt hơn thua ra sao đây?" Thích Kế Quang vui vẻ bảo: "Hễ người chạm được vào mình Lục huynh đệ, là kẻ như thắng!", Vương Như Long cười ầm. quát lên một tiếng lớn, điều động cái Lang Tiễn, tấn công thẳng vào Lục Tiệm.

Lục Tiệm khi thấy hai cây Lang Tiễn xáp lại, khoa tay một vòng, rùn mình, chợt nghe tiếng gió phía dưới, đó là hai đao thủ và bài thủ đã lặn vào, hươ đao chém vào hai chân gã. Lục Tiệm vừa đoán được lang tiễn tuy hung mãnh, nhưng thật sự chỉ là hư chiêu, dùng làm hoa mắt đối thủ, để cho hai đao thủ lén nhập nội tấn công, gã bèn lập tức tung mình, đá song cước ra

nhắm vào chính diện hai tấm thuẫn bài, song thủ cùng lúc vươn ra, xuất ra hai quyền đánh vào hai lang tiên.

Lập tức gió ào ạt tới, hai luồng hồng quang đỏ như máu, hai cây trường thương ngù đỏ đã vụt mạnh vào, hai đầu thương chia ra làm hai đường trên dưới kích tới. Lục Tiệm né mình tránh trường thương, mắt nhìn thấy hai cây lang tiên quá đà, chưa thu về kịp, bèn xông xáo vào sát hai cây lang tiên, chẳng dè hai cây địa đường đao đã dùng thuẫn bài đưa ra chặn trước, đao thủ nhắm vào hướng tấn công của Lục Tiệm mà chém hai cây đao ra, vung ngược đao lên như một đường kiếm, nhắm vào ngực của Lục Tiệm. Lục Tiệm búng ngón tay ra, nghe soạt soạt hai tiếng, đúng vào đường đi của đao, nơi hồ khẩu tay hai đao thủ bỗng dừng đau buốt lên, nếu Lục Tiệm mà không nhẹ đòn, đao đã bị đánh bay vụt mất khỏi tay rồi.

Lúc khẩn cấp, Lục Tiệm phải sử Đại Kim Cương thần lực, trong lòng gã có hơi ngưỡng ngưỡng, trước mắt bỗng chớp loé lên hai luồng hắc quang từ hai cây đinh ba đang chia ra làm hai đường trên dưới tấn công vào. Lục Tiệm lui lại một chút, đôi chân rùn xuống, một đầu quyền vung ra giữa không trung, gã chột nổi hiếu thẳng, bèn quát nhẹ lên một tiếng, song quyền hai bên tả hữu vung ra, hai luồng kinh phong sầm sập như núi đổ ào tới, quét vào đỉnh đầu cả toán quân lập trận.

Gã cứ tưởng khi quyền kinh phát ra rồi, mọi người bên địch sẽ bị đánh ngã, gã chỉ dùng có nửa lực đạo, không dè kinh phong vừa xuất ra, đã nghe Vương Như Long hô lên một tiếng "Phân" (Tẽ ra). Trận thế chột biến chuyển, hai cây lang tiên tách ra, chia toàn trận ra làm hai bên tả hữu. Quyền kinh của Lục Tiệm đánh hụt, chạm vào đất đá, tung bụi bay lên mù mịt. Trận đội né một chút, tiến ngang qua hai bên mình Lục Tiệm, đồng lúc, lang tiên, thuẫn bài xuất ra, khoá kín đường lui của Lục Tiệm, bốn phía các mũi nhọn của đao thương dựa theo mấy cây tre, cùng lúc đâm vào, hai bên tả hữu cùng tập kích.

Cái chuyển biến này thật là lãng lệ, Lục Tiệm không kịp tránh né, trong lúc cấp bách, gã bèn sử "Thiên Kiếp Ngự binh pháp", hai cánh tay chập lại, trước cản mấy mũi trường thương, rồi định trăn mình né xuống, chợt thấy đao thủ đã sát vào nhanh như điện, hươi đao chém vào trước mặt. Tâm niệm Lục Tiệm chuyển biến thật nhanh, gã nghĩ thầm: "Nếu ta mà không đoạt mấy cây thương để thủ thắng, khó lòng ra khỏi cái trận này, nhưng mà đã bó buộc được ta phải sử đến 'Thiên Kiếp Ngự Binh pháp', cái trận này quả thực có lợi hại!" Lập tức tách hai cây trường thương ra, né mình tránh hai cây đao, chẳng dè, lang tiến, đỉnh ba đã vòng ra phía sau lưng, rồi hai cây trước, hai cây sau, hai mũi nhọn đâm vào, lang tiến vung lên, cành lá mù mịt, như nhiều đám mây mù sa xuống, ào ạt tấn công. Đang lúc tay chân Lục Tiệm bối rối, hai cây đỉnh ba đã lén lút quật tới.

Lúc ấy, người quan chiến chỉ thấy Lục Tiệm thân hình di chuyển phiêu hốt, như quỷ như ma, gã có ý định xuất thủ cực nhanh, khiến đối thủ giữ trận không phản ứng kịp, trận Âm Dương vì lẽ đó sẽ bị phá tan, không ngờ, chưa kịp thi hành, trận đã phân ra rồi hợp lại, quay qua, biến thành hai đội, quay lại, đã thấy hoá ra làm ba, vụt một cái, mặt chính diện tấn công theo chiều ngang, vụt một cái nữa, người đang tẽ ra bỗng dừng hợp lại, lang tiến trông vào hỗ trợ của thuận bài, song thương phối hợp trợ cho lang tiến, đoản đao che chắn cho trường thương, đỉnh ba lén lút đánh ngược, mỗi lúc mỗi thứ binh khí đóng vai trò sát thương, năm thứ binh khí lần lượt thay nhau công thủ, hỗ trợ cho nhau, mỗi lúc mỗi sinh ra một thể biến hoá bất ngờ, không những đã tránh né được các đòn phản công sát thủ của Lục Tiệm, mà còn phản công lại bằng những đòn phối hợp lãng lệ.

Bọn tướng sĩ nhìn diễn tiến trận đánh mà bị hoa mắt, trong lòng vừa mong trận dừng bị phá, vừa nể phục thần thông của Lục Tiệm, chỉ e gã sơ ý bị quệt phải, mất đi cái oai phong tuyệt thế. Nhìn song phương giao tranh, trong lòng sinh ra bất định, cuối cùng, không biết nên ủng hộ bên nào!

Thích Kế Quang vốn biết Lục Tiệm công phu đã đến mức tuyệt diệu, lúc ban sơ, y chỉ e sợ cái trận pháp mà y đã khổ công nghiên cứu và sáng chế dễ dàng bị đối phương phá tan, giờ đây xem tình hình, thấy có cơ thủ thắng, bèn từ trên suý đài giải thích, đàm luận cùng Cốc Chấn về biến hoá của trận pháp, Ông bảo: "Cái trận này dùng năm thứ binh khí, dài ngắn tượng như âm dương, số năm ẩn về ngũ hành, thương là kim. tiến là thủy, thuận là thổ, đao là mộc và đinh ba là hoả. Nếu triển khai đúng cách thức, thì sẽ như ngũ hành tương sinh, không thể phá được, nếu sai đường lối, sẽ như ngũ hành tương khắc, chẳng chờ đối thủ tấn công mà đã tự mình hại mình rồi. Những biến hoá tương sinh, tương khắc bên trong đó, khó có thể chỉ một vài câu mà giải thích cho hết được. Mà các binh khí lại đi cặp đôi, nếu dụng cường địch, sẽ có thể phân ra làm hai mặt âm dương lưỡng nghi, một cương một nhu, tả hữu hai nhánh, rồi thì ứng biến thành Tam tài, hợp lại bao vây, như vậy sẽ làm cho đối thủ tay chân luống cuống, đến lúc bị mỏi mệt, tam tài sẽ hợp nhất, chuyển qua tấn công."

Cốc Chấn gật gù, bảo: "Âm Dương, Tam tài, Ngũ hành biến hoá, ai nấy đều rành, nhưng từ xưa đến giờ, học cho thông rồi ứng dụng cho giỏi, đến nay, đếm chẳng được bao nhiêu người!" Nói đến đây, gã cười xoa, bảo: "Thích tướng quân, xin lỗi tiểu tử ta đây lắm mồm, cái trận pháp rất tuyệt, nhưng cái tên thì lại không hay!"

Thích Kế Quang hơi sững, hỏi: "Sao lại không hay?" Cốc Chấn đáp: "Âm Dương là hai từ đã bị lạm dụng nhiều, chẳng hiểu đã do ai bày đầu ra, trừ phi Thích huynh làm lốc cốc tử, hay làm đạo sĩ vẽ bùa, đã không nhầm lẫn dữ lắm khi đặt cái tên đó!" Thích Kế Quang không nhịn được cười, bèn hỏi: "Vậy thì nên đổi tên trận như thế nào?"

Cốc Chấn đáp: "Ta thấy trận đó chia làm hai cánh, mở, đóng bất định, giống như cánh chim lượn, lướt, theo gió mà đổi hướng, đổi cao thấp. Vậy chi bằng tìm tên chim mà đặt cho trận, cứ tìm thứ chim nào có đủ cặp âm dương, thư hùng... tỉ như hoặc Phượng Hoàng, hoặc Uyên Ương. Tướng

quân vừa mới bảo đó, nếu đẹp dễ quá thì sẽ vô dụng, nếu thực dụng thời không cần đẹp mã. Phượng hoàng là vua các loài chim, lông cánh thật hoa lệ, dùng đặt trên cho trận không hợp cái thực dụng, chỉ còn đôi Uyên Ương, loài chim tầm thường, nhưng tình ý với nhau thật là sâu đậm, bền chặt."

"Tên thật hay!", Thích Kế Quang vỗ tay khen, "từ giờ trở đi trận pháp đó sẽ mang tên 'Uyên Ương trận'!"

Trong lúc họ đang đàm luận, Lục Tiệm đã nhìn ra cái ưu cũng như khuyết điểm của trận, cái hư và cái thực của nó, bèn chuyển sang phản công, thi triển Đại Kim Cương thần lực, quyền cước tung ra, có kèm theo kinh lực ồ ạt, quân sĩ thủ trận bị quét trúng, đều bước chân loạn choạng, cử động mất trầm ổn, chợt nghe gã quát lên một tiếng, một cây trường thương đã bị Lục Tiệm quét mạnh trúng, bay tuốt ra ngoài, Thích Kế Quang trợn ngược hàng lông mày, lớn tiếng hô: "Lý Đồng Tiên, đội của ngươi hãy tiến vào tiếp viện từ mé đông đi!"

Một hán tử cao lớn cất tiếng nhận lệnh, thống lĩnh tiểu đội của hãn kết Uyên Ương trận, tiến sát vào Lục Tiệm. Hai tiểu trận Uyên Ương tả hữu qua lại, kết hợp thành một Uyên Ương đại trận, biến hoá vô hình, quay vòng, hư thực bất định, làm uy lực trận pháp gia tăng gấp bội.

Trận pháp trở thành cương mãnh, Lục Tiệm cũng cương mãnh theo, thần lực như sấm sét không ngớt tung ra, ẩn hiện Kim Cương pháp, quyền chưởng đều lồng theo "Thiên Kiếp Ngự binh pháp", đấu không bao lâu, tả thủ giáng ngang ra một quyền, đánh gục hai cây Lang Xiển xuống, dính chặt theo đôi thương tùm hùm một mớ vào nhau. Thích Kế Quang thấy tình hình như vậy, tự y đài lĩnh một đội khác tham chiến, sau một lúc, thành ra tình thế ba đội Uyên Ương hai trước một sau, kết thành Tam tài, rồi chuyển qua một hợp, một phân, lại quay về Lưỡng Nghi.

Lục Tiệm càng đấu càng kinh hãi, chung quanh hãn binh khí vù vù qua lại, phiêu hốt, bất định, số binh khí dài ngắn kết theo ngũ hành, tương sinh

tương ứng, xem ra so với môn "Thiên Kiếp Ngự Binh pháp" của gã cũng có điểm tuyệt diệu tương đồng, Chỗ khác nhau, là "Thiên Kiếp Ngự Binh pháp" do gốc gác từ "Bổ Thiên Kiếp thủ", thích hợp để đối phó cùng lúc mười loại vũ khí khác nhau, chống món vũ khí nào cũng có bài bản thích hợp, nhưng khi nhìn cách vận dụng kết hợp của năm thứ binh khí trong trận Uyên Ương, cái biến hoá kỳ diệu của chúng dựa vào hỗ trợ tương ứng giữa dài và ngắn, sự tương sinh của ngũ hành, đã tổng hợp vào thành một thể duy nhất, cho thấy uy lực không lường trước được của chúng.

Lục Tiệm không dè cái diệu dụng của trận pháp, nhất thời bị giam giữ trong trận, bó tay bó chân, xuất thủ khó khăn, hấn bức tức, buông một tràng cười dài, cùng lúc vận "Đại Kim Cương thần lực" và "Thiên Kiếp Ngự binh pháp", đồng thời chuyển, xoay mình, đoạt một cây Lang Tiễn, quét nó ra, đánh lui mấy quân sĩ kề cận, quơ cây tre lên, đã hút dính hai cây Lang Tiễn khác nữa, rộng đường múa may, các đao thủ, bài thủ rạp cả người xuống định lặn vào phía dưới hạ bàn, chờ cho họ vào sát, gã bỗng như một mũi tên lìa dây cung, nhảy vọt lên hai trượng, hai đội đao thủ thấy tình thế bất lợi, chưa kịp lui ra, đã nghe tiếng đập vào gỗ vang lên liên miên, bao nhiêu mộc thuẫn, mộc đao đều đã bị tan vụn ra.

Lục Tiệm thân mình còn chẳng không, sáu cây lang tiễn cùng trường thương đã thi nhau hoặc đâm. hoặc quét tấn công tới, cây lang tiễn trong tay Lục Tiệm vụt quơ xuống, các trường thương đồng loạt như vụn sắt bị hút vào đá nam châm, dính tất cả vào cây lang tiễn của gã, chỉ có mình gã Vương Như Long nhờ sức khoẻ hơn người, đã rút được cây Lang Tiễn của hấn về, quơ lên ào ào như một cơn lốc xoáy, nhưng không đủ để bức bách Lục Tiệm chạm đất

Thích Kế Quang thấy thế, đang định gọi thêm tiếp viện, Lục Tiệm đã đánh đầu ngọn Lang Tiễn trong tay mình vào đầu cây tiễn của Vương Như Long, mượn sức phản chấn, tung mình nhảy vọt ra bên ngoài trận, giơ tay lên, la lớn: "Đại ca, đủ rồi!". Thích Kế Quang nghe y kêu, bèn cho ngừng

trận, giải tán chư quân, rồi kêu lên: "Cái trận này thiệt đã không thể cầm chân được đệ!"

Lục Tiệm lắc đầu, đáp: "Trận đó dĩ nhiên vô cùng lợi hại, chỉ có hai nhược điểm, nếu sửa chữa được, đến đệ đây cũng chưa chắc tháo chạy thoát ra khỏi trận được". Thích Kế Quang hỏi: "Nhược điểm ở đâu?" Lục Tiệm bảo: "Thứ nhất, quân sĩ sử lang tiễn chưa đủ khoẻ, ngoài Như huynh ra, mấy người sử tiễn vì tiễn thoái không linh hoạt, đã không phát huy được hết uy lực của Lang tiễn. Thứ hai là thiếu cung tên, súng điều. Nếu trong trận đó mà có thêm cung nỏ, súng điều, đệ chẳng thể nào đăng không thật lâu mà tránh khỏi bị làm mục tiêu cho tên, cho đạn. Chỉ cần bổ sung thêm tên đạn, các tiễn và trường thương sẽ khó đối phó hơn nhiều"

Thích Kế Quang trầm ngâm, rồi nói: "Chuyện khí lực là do trời sanh, chẳng thể miễn cưỡng được!" Lục Tiệm vui vẻ bảo ông: "Đại ca, việc tập luyện khí lực đó cứ giao cho đệ lo đi". Thích Kế Quang nhìn gã, tủm tủm cười, rồi day qua ba quân, ông cất tiếng sang sảng hỏi: "Từ hôm nay trở đi, cái vị Lục huynh này sẽ đảm nhiệm chức giáo đầu, bọn người có chịu phục hay không?" Bọn quân lính thấy đều khâm phục võ nghệ của Lục Tiệm, nghe ông hỏi, đều mừng rỡ, nhất loạt trả lời: "Phục rồi! Phục rồi!"

Ngay hôm đó, Lục Tiệm và Cốc Chấn đứng ra nhậm chức. Lục Tiệm thấy ba mươi hai biến tướng không phải ai cũng có thể tập luyện được, mà còn dễ bị hiểm hoạ rước kiếp lực vào thân, huống hồ phần lớn sĩ tốt tầm thường đều rất dễ bị sai lạc khi luyện tập. Gã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng, đem ba mươi hai biến đó gộp lại thành sáu thức, là: kị thức, câu khai thức, giá thượng thức, áp hạ thức, trung bình thức, nhiều bộ thối thức. Sáu bộ thức đó tư thế giản dị, tâm pháp dễ hiểu, nhằm vào tập luyện tăng thể lực, lại có chiêu thức tiến thoái, Gã tối ưu hoá các chiêu thức, rồi tuyển chọn những quân sĩ sẵn có thể lực, đem truyền dạy họ. Lang tiễn vốn dĩ là môn hộ của trận pháp Uyên Ương, các quân sĩ đó, sau khi tăng thể lực rồi, đem đi cho sử dụng Lang tiễn, từ chỗ hai người một cụm trở thành tự mỗi người

một cụm, chuyện tiến thoái của toàn trận đã tăng uy lực gấp bội. Gã còn đem "Thiên Kiếp Ngự binh pháp" ra chế biến thành chiêu thức cho ma đao thuần, đỉnh ba, trường thương... làm cho giản dị đi, những vẫn giữ cả bản, phối hợp cùng các chiêu thức của Lang tiến, nâng cao tính tương sinh ngũ hành, lưỡng nghi tương ứng, làm cho trận thế không còn nhược điểm nữa. Lục Tiệm xuất thân nghèo khó, dễ thân cận cùng quân sĩ, hợp tính hợp tình. Gã vào ở luôn trong doanh trại, cùng ẩm cùng thực với ba quân, cùng chung giường chiếu. Bọn quân lính thấy vị giáo đầu này cùng chia sẻ ngọt với họ, trong lòng càng quý mến, thán phục y hơn, đều ra sức nỗ lực chuyên cần tập luyện. Do gã giốc lòng tập luyện quân sĩ, gã càng lúc càng xa cách Cốc Chấn. Cho tới một hôm, Lục Tiệm ngẫu nhiên nhớ tới Cốc Chấn, đi tìm y, thấy phòng ốc vắng lặng, hỏi thăm thì được vệ binh thông báo là Cốc Chấn mấy lúc sau này ít về qua nhà. Lục Tiệm trong lòng thắc mắc, nhưng việc quân bận rộn, gã cũng đành gác lo âu sang một bên.

Chiều tối hôm đó, Lục Tiệm đang cùng Thích Kế Quang thao luyện trận pháp, chợt nghe có tiếng trâu rống, ngựa hí, đưa mắt nhìn, thì thấy trước doanh trại nguyên một đại đội trâu và ngựa đang rầm rập tiến đến. Còn đang thắc mắc, đã thấy một kỵ sĩ bạch bào từ trong đám đó tiến ra, miệng cười hì hì, đích thị Cốc Chấn. Gã đưa tay vẫy chào hai người, rồi hươ roi ra lệnh mã phu tháo dỡ hàng hoá xuống. Thích Kế Quang lại gần xem xét, thấy đó là khôi giáp, binh khí, vô số lương thảo, đều được đóng gói cẩn thận, chất đầy doanh trại, có nhiều thùng gỗ to, mở ra xem thì thấy bên trong toàn là súng điều cùng đạn dược mới tinh.

Thích Kế Quang, Lục Tiệm nhìn đến hoa mắt, cứ ngỡ đang nằm mơ, đang định đi tìm Cốc Chấn tra hỏi, lại đã nghe tiếng ngựa hí vang, tiếng trâu bò ghé ngo, nhìn ra thì thấy vô số trâu bò đang kéo xe đến, trong đó có nhiều cỗ súng thần cơ to lớn, nòng súng sơn đen để khiến người ta trông thấy mà rùng mình. Đằng sau đó là mấy trăm cỗ chiến mã, vóc mình cao lớn, yên cương đều được thẳng đầy đủ!

Cốc Chấn kiểm nhận xong hàng hoá, rời mình ngựa, miệng tủm tỉm cười, bước đến bảo: "Còn năm mươi khoái hạm đang thả neo nơi bờ biển, đã không thể đem đến đây được!". Thích Kế Quang nhìn mặt, hỏi: "Cốc lão đệ, mấy cái này... toàn do đệ đã mua cả, phải không?" Cốc Chấn đáp: "Đúng thế! Coi được không?" Thích Kế Quang bảo: "Được thì được đấy, nhưng giá tiền toàn thể cao đến mức kinh khiếp, ta chỉ đã đưa đệ có hai trăm lượng, nếu buôn bán sanh ý thiệt cao, tính ra cũng phải quay vòng vốn cả trăm năm mới kiếm đủ tiền mua chúng!". Cốc Chấn vui vẻ, hỏi lại: "Thích tướng quân, ông còn nhớ cái điều kiện thứ nhất không?" Thích Kế Quang đáp: "Nhớ chứ! Đệ buộc ta không được tra hỏi lai lịch tiền bạc từ đâu ra! Nhưng đây lại thiệt nhiều đồ quân giới, lương hảo, nhiều khùng khiếp, nếu ta không rõ lai lịch, thiệt Thích mỗ ta không dám...". Cốc Chấn lại cười, nói: "Điều kiện thỏa thuận thứ hai, những gì ta mua về, ông đều phải nhận lãnh hết. Thích tướng quân đã đồng ý cả hai điều kiện, tướng quân lấy thành tín trị quân, sao lại muốn nuốt lời đã hứa chịu cùng ta?"

Thích Kế Quang sớm đã dự liệu sẽ đến cái ngà

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Đấu Bảo

Cốc Chấn quyết đoán nhanh nhẹn, thu xếp đầu đầy xong, lập tức trong ngày hôm đó, từ biệt Thích Kế Quang, cùng Lục Tiệm cưỡi ngựa đi về hướng tây, cả năm đại kiếp nô cũng đi theo. Rong ruổi gió sương vài ngày, họ vào đến Giang Tây, hôm sau nữa, đến bên bờ Trường Giang, đã có một chiếc hoa thuyền lớn thả neo chờ sẵn. Cả hai giòng ngựa lên thuyền, rồi nhổ neo, ngược dòng. Trên hoa thuyền, có phòng khách, phòng đọc sách, phòng ngủ, tất cả trang bị đầy đủ tiện nghi. Cốc Chấn ngày đọc sách, tối chơi cờ, uống rượu, đôi khi cùng Lục Tiệm đứng tựa lan can bình phẩm, thưởng ngoạn phong cảnh hai bên bờ sông, thần thái ung dung, nhàn hạ.

Lục Tiệm hiểu cá tính đặc biệt của Cốc Chấn, càng gần lúc đương đầu đại địch chừng nào, gã càng lộ vẻ ung dung, trấn tĩnh, và ngược lại! Thành thử, cái dáng gã ung dung đó, càng khiến đối thủ khó đoán biết gã hơn! Lục Tiệm không nén nổi lo lắng trong lòng, hỏi: "Cốc Chấn, cái mục Tây Tài thần đó rốt cuộc đã đưa ra đề mục tỷ thí như thế nào rồi?"

"Đề mục cũ xì mà!", Cốc Chấn cười, đáp: "Mục ước định ta tại lũng Linh Thúy để thi đấu bảo vật, tỷ thí xem ai được quyền làm chủ cái nhẫn Tài Thần. Năm đó, ở trận thi đấu bảo vật ở Nam Hải, mục thua mất cái nhẫn vào tay ta, trong lòng vẫn không phục, lần này, thù cũ hận mới, mục tìm ta tính sổ một lần!"

Lục Tiệm hỏi: "Thi đấu bảo vật là thi như thế nào?" Cốc Chấn vui vẻ giải thích: "Tức là thi đấu giàu có ấy mà! Ai càng có nhiều bảo vật, càng

trên quý chừng nào, càng hay!" Lục Tiệm hỏi: "Người đã có chuẩn bị kỹ chưa?". Cốc Chấn cười cười: "Cũng có chuẩn bị đôi chút, nhưng không nhiều hy vọng lắm!" Thấy Lục Tiệm lo lắng hiện trên mặt, gã bất chợt vỗ vai Lục Tiệm, bảo: "Đại ca, trên đời này, cái sự toàn thắng, tất thắng vốn chẳng nhiều, nhưng như Thích tướng quân đã nói thật đúng đấy, ra quân trông vào NGHĨA, lấy NGHĨA làm đầu, huynh và ta đều gốc lòng vì bá tánh, thế nào cũng được ông trời phù trợ". Lục Tiệm phấn khởi hẳn lên, gật đầu đáp: "Người nói đúng lắm, tại vì ta đã quá lo lắng đấy thôi!"

Thuyền tiếp tục đi được hai hôm, rồi họ rời Trường Giang, rẽ vào một nhánh sông con. Nước sông trong xanh, lượn quanh núi biếc, mặt sông hẹp lại dần, chỉ đủ rộng cho ba chiếc thuyền cùng đi song song. Đi thêm một ngày đường nữa, chợt thấy hai bên bờ là đồi cỏ xanh mượt, vây quanh một thung lũng núi.

Sau vài vòng quay bánh lái, thuyền cập vào, bọn Cốc Chấn, Lục Tiệm rời thuyền lên bờ. Trong cốc cỏ cây rợp bóng, giữa rừng có dựng một toà miếu, vách gỗ hư mục, mái ngói đổ nát, chừng bị hoang phế đã lâu. Trước miếu, một khoảnh đất trống, hiện có chừng hơn trăm người tụ tập trên ấy, toàn phục sức hoa lệ, kiểu cách phú thương. Lục Tiệm cũng có nhận mặt đôi ba người trong đám, như Hồng lão gia ở Nam Kinh, Đinh Hoài Sở của Dương Châu. Cốc Chấn vui vẻ nói: "Đây toàn là những phú thương nổi tiếng khắp nơi, để ta dẫn người đến giới thiệu, làm quen". Bèn sánh vai Lục Tiệm tiến vào đám đông, chuyện trò chào hỏi rôm rả cùng họ. Đến giữa đám thương gia, Cốc Chấn như cá gặp nước, níu áo người này, bắt tay người kia, trao đổi đôi ba câu cùng mỗi người, nói cười vui vẻ, chuyện trò râm ran, như thể một quân vương hoà mình vào giữa đám cận thần.

Lục Tiệm không quen lối xã giao đó, gã chỉ chào hỏi sơ sài, rồi kéo lũ kiếp nô ra đứng nơi đằng sau đám đông. Một lúc sau, chợt thấy từ trên xa trên sông một tiểu thuyền, thân sơn đen, trương buồm trắng, vượt nhanh lại, sóng nước rẽ ra thành từng đợt lan ra mặt sông, phút chốc thuyền cập bến,

có ba vị trưởng lão lên bờ, hai nam, một nữ, đều mang dáng vẻ tiên phong đạo cốt, hạc phát đồng nhan, như hình ảnh người tiên vẽ trong tranh cổ.

Cốc Chấn khi trông thấy ba người đó, bèn rẽ đám đông, bước tới chấp tay chào: "Ba vị tiền bối vẫn được mạnh khỏe?" Ba người liếc sơ qua, khẽ gật đầu, rồi họ rảo bước đến trước miếu, cùng khoanh chân, xếp bằng, ngồi xuống. Cốc Chấn tươi cười, hỏi: "Vì sao Đào Chu Công vẫn chưa thấy đến ạ?"

Bà già thở dài, buồn rầu nói: "Lão đã qua đời mấy hôm trước đây!". Cốc Chấn sững sờ! Vẻ mặt đầy nét thương tiếc, hẩn hỏi: "Nói như vậy, hôm nay sẽ chỉ có ba vị trọng tài thôi hay sao?" Một vị trưởng lão trong bọn nói: "Dĩ nhiên là không! Nghe nói, trước giờ hấp hối, lão đã có sắp đặt người thay thế, chắc người ấy sẽ sớm đến đây thôi!". Cùng lúc đó, lại thấy một tiểu thuyền khác đang chầm chậm cập bến, từ trên thuyền tiến ra một lão già chừng năm mươi tuổi, sắc mặt vàng vọt, như người mang bệnh, đôi hàng lông mày giao nhau như hình chữ nhất trên gương mặt.

Người đó tiến về phía ba vị trưởng lão, lấy từ trong bọc một phong thư, đưa ra. Một vị trưởng lão đón lấy, xem xong, hỏi: "Vậy ông là người kế truyền của Đào Chu Công?". Người đó không nói gì, chỉ lẳng lẳng gật đầu. Vị trưởng lão bảo: "Mời ngồi!". Người mới tới vẫn không lên tiếng, chỉ đi đến, khoanh chân, xếp bằng, ngồi xuống.

Lục Tiệm hỏi Cốc Chấn: "Bốn vị lão nhân đó là ai vậy?". Cốc Chấn đáp: "Họ là trọng tài cho cuộc thi. Từ bên trái sang, là Lã Bất Vi, rồi đến Trác Vương Tôn, người thứ ba là quả phụ Thanh, người chót đáng lẽ phải là Đào Chu Công, nhưng lão đã tạ thế rồi, có người kế truyền đến thay"

Lục Tiệm trầm ngâm, nói: "Lã Bất Vi, Đào Chu Công, hai cái tên đó nghe sao thấy quen quen quá!" "Mạc Ất nói: "Đào Chu Công là người thương gia giàu có lớn hồi thời Xuân Thu, Lã Bất Vi là nhà buôn nổi tiếng

thời Chiến Quốc, cả hai đều đã chết từ hơn hai ngàn năm nay rồi!" Lục Tiệm kinh ngạc: "Thế sao hai vị trưởng lão này lại có cùng danh tự vậy?"

Cốc Chấn thấy gã có vẻ sững sờ, bèn mỉm cười, nói: "Cả bốn vị đó đều là những phú thương nổi tiếng, từ khi họ quy ẩn, đều không muốn người đương thời biết đến họ bằng những cái tên thật của họ nữa, nên họ đã mượn tên những phú thương nổi danh sử sách, chứ không phải các vị nổi danh đó đã giáng thế xuống trần trở lại đâu! Đến vị mang tên Trác Vương Tôn, quả phụ Thanh, rồi người kế truyền của Đào Chu Công, cùng đều là dòng dõi của những bậc tiên hiền đó, có mượn danh hiệu, cũng chỉ là để giấu giếm thân phận thôi!"

Lại nghe quả phụ Thanh mở miệng hỏi: "Đông Tài Thần, tại sao còn chưa thấy Tây Tài thần đâu cả vậy? Bắt lão bà tử ta đây phải chờ đợi nó, vô lý quá!". Cốc Chấn hì hì trả lời: "Thanh bà bà, cái tính nết của mụ ấy còn ai mà không biết, nếu mụ ta còn chưa bày ra những trò khoa trương đình đám, mụ là còn chưa chịu xuất hiện đâu!"

Quả phụ Thanh hứ nhẹ một tiếng, dòm Cốc Chấn, tia mắt thoáng đượm vẻ ân cần tha thiết, hỏi: "Hài tử, liệu người thắng được nó phen này không? Cốc Chấn cười cười, đáp: "Tiểu tử sẽ chỉ cố hết sức mình thôi!". Trác Vương Tôn bảo: "Ta và người đều là thương nhân người Hoa, lần tỷ thí này, có liên quan đến vận mệnh hưng suy của thương mại người Hoa chúng ta. Mặc dù vậy, kỳ tỷ thí này, cả bốn chúng ta đều sẽ hết sức công bằng, sẽ không thiên vị một bên nào cả!"

Cốc Chấn vui vẻ đáp: "Cái đó tất nhiên!" Đang lúc ấy, chợt nghe đám đông đồng loạt kêu lên, sững sờ! Cốc Chấn đưa mắt nhìn ra, thấy trên mặt sông, một gã hắc y nhân, không ghe, không thuyền, đang đạp sóng lướt đến, cước bộ thật nhanh nhẹn, phóng mình đến nhanh như tên bay!

Lục Tiệm nhìn tình thế, cũng thoáng biến sắc, gã tuy thần thông đến mức tránh được nước, lửa, nhưng dầu cao cường đến vậy, vẫn không thể

lướt sóng như đi trên đất bằng được, và còn cái kỳ lạ khác nữa, gã hắc y nhân đó từ dưới chân lên đến đỉnh đầu, thân hình tuyệt bất động!

Khi gã hắc y nhân đến gần, mọi người đều vỡ lẽ, dưới đôi chân gã là một thân tre dài rộng bản. Lục Tiệm chợt hiểu, người đó chỉ mượn chỗ dựa trên thân tre, theo dòng nước mà lướt đi, nhưng làm được như thế, nếu không có bản lĩnh khinh công cực cao, không nắm vững thuỷ lưu của dòng sông, chẳng thể nào đi trên mặt nước được như vậy. Lại chưa kể đến nước sông chảy không siết, mà gã đó lại đến thật nhanh, cũng có chỗ không bình thường.

Chính vào lúc còn chưa rõ, hắc y nhân đã rời khỏi thân tre, vung tay ném đi một cây gậy trúc nho nhỏ, khi rơi xuống sông, vừa chìm xuống đã nổi lên ngay trên mặt nước, hắc y nhân tả cước điểm nhẹ vào đấy, tung mình lên, nhanh như chim bay, đã đáp vào bờ sông. Thấy gã đó mặt mày anh tuấn, nhẵn nhụi không râu, trên mình khoác một bộ áo kết bằng lông quạ ô, sắc đen loang loáng.

Gã hắc y mục quang như điện, quét một vòng nhìn mọi người, rồi lấy từ trong tay áo ra một cây pháo hoa, gã ném vọt lên không, cây pháo hoa giữa lưng trời nổ tung thành vô số điểm hoả quang nhỏ, như ánh sao sa, điểm ảo diệu thường.

Ném xong cây hoả tiễn, gã áo đen đứng khoanh tay, tư thế ngạo mạn, dáng gầy cao, y đứng đấy hệt như một con hạc đen hết sức kiêu ngạo.

Chẳng bao lâu, có tiếng trống hoà tiếng nhạc, nghe êm ái, nhưng không phải âm vận Trung thổ. Một lúc sau, theo tiếng nhạc dần tới, từ cửa sông xuất hiện một chiếc giang thuyền lớn, che gần kín hết mặt sông, sức chứa không biết tính đến đâu cho cùng. Vỏ thuyền giát vàng, phản chiếu ánh nắng, sáng chói rực rỡ, hệt như một vàng dương thứ hai đang rớt xuống dòng sông, chìm sâu xuống, biến toàn thể nước sông thành những giọt hoàng kim. Đầu thuyền có điêu khắc một đầu quái thú, theo truyền thuyết

Trung thổ, gần chủng loại với giống Ưng Long, mặt mày hung ác, cổ dài, thân mình lớn, đuôi dính đầy những vẩy, hai cánh nhỏ hầu như sắp giương rộng ra, tạo cho chiếc giang thuyền một thanh thế khá lớn.

Trên đầu quái thú, thấp thoáng một hình người đang đứng, hình dung yếu điệu, mấy lọn tóc hoàng kim chập chờn bay vờn theo gió sông, cho biết đây là một nữ tử.

Ánh mắt toàn thể người trong cốc đều bị chiếc thuyền thu hút, có phần sửng sờ. Cốc Chấn chợt cười nho nhỏ, hỏi: "Lục Tiệm, người có biết con quái thú nơi đầu thuyền là giống thú gì không?" Lục Tiệm lắc đầu, đáp: "Ta không biết, nhưng xem vẻ thật hung ác" Cốc Chấn bảo: "Đó là con Ma Long, theo truyền thuyết Tây phương, là một con đại ác ma, rất tham tàn, độc ác, gắp gì cũng ăn, cả nhật nguyệt, tinh tú trên trời cũng xơi gọn"

Lục Tiệm rùng mình, day lại nhìn, thấy Cốc Chấn mắt ngó đắm đắm vào chiếc giang thuyền, có vẻ trầm tư. Lục Tiệm quay đầu trở lại chiếc thuyền, nữ tử đứng trên đầu quái thú không còn ở đấy nữa, chiếc thuyền đang theo dòng nước xuôi xuống, rồi dừng lại nơi giữa sông, nghe rò rò một loạt tiếng động, rồi từ giữa thân thuyền mở ra một vòm cửa tròn, từ trong cửa nhả ra một cây cầu dài dát hoàng kim, giống như một dải cầu vồng, nối chiếc thuyền vào với bờ sông.

Trong tiếng nhạc vang lừng, một đoàn nam nữ từ trong cửa chậm chậm bước ra, dẫn đầu là bốn nữ lang, phục sức hoa lệ, mặt che mạng lụa mỏng, y phục cùng mạng che mặt tiếp màu với mái tóc dài, mang bốn màu đen, đỏ, vàng, nâu, thân hình yếu điệu khôn tả, như tiên trong mộng. Sau bốn nữ lang là mười sáu hồ nhân đang khiêng một cỗ kiệu dát vàng lớn, thân kiệu điêu khắc chạm trổ nhiều hoa văn tinh xảo, cửa kiệu che một tấm rèm sang sáng trắng, trên đó kết nhiều hạt trân châu to như hạt nhãn, cùng kích thước như nhau, lấp lánh ánh sáng trắng nhạt. Đằng sau cỗ kiệu là độ chục nam nữ tuần mỹ, gầy đàn, thối sáo.

Người trên bờ chứng kiến quang cảnh khoa trương đó, thấy đều thán phục. Cốc Chấn cười bảo: "Tiếc là Hiệp Lão Phạm đã không có mặt ở đây, nhìn cái cảnh đó, lão ta uất lên mà chết mất!". Lục Tiệm trong lòng chán ghét thậm tệ, chau mày, lặng thinh.

Cỗ kiệu vàng lên đến trên bờ, bốn nữ lang dẫn đường bèn phân tán ra đứng quanh cỗ kiệu, gió thổi lồng lộng tà áo, vạt váy, trông thấp tha thấp thoáng.

Cốc Chấn tiến ra một bước, vui vẻ chào: "Ngài Y Ti, đã lâu không gặp!" Từ trong kiệu, một giọng nói êm dịu truyền ra: "Ta chẳng muốn chuyện vãn gì cùng người hết! Tỉ thí cho sớm đi, rồi đưa trả lại cho ta cái nhẫn Tài Thần, để ta còn chóng vánh ra về!"

Cốc Chấn cười, đáp: "Trước khi tỉ thí, ta có một điều kiện." Ngài Y Ti hỏi: "Điều kiện gì?" Cốc Chấn đáp: "Nếu người thua, bao nhiêu lương thực, thóc gạo phải đưa hết cho ta, rồi cho giải toả các trục giao thông thuỷ bộ, để ta có thể vận chuyển chúng đi Giang Nam"

Ngài Y Ti hứ một tiếng, trả lời: "Thu mua lương thực là ý của sứ phụ, người ra tay cản trở ta, đó là đã chống đối sứ phụ! Ta còn chưa tính sổ với người, đó là đã để người chiếm nhiều tiện nghi quá rồi, người còn định bày trò chọc cho ta bực mình hả? Được rồi, người đã muốn thế, ta và người hãy đánh cuộc một phen!"

Cốc Chấn hỏi: "Đánh cuộc ra sao?" Ngài Y Ti đáp: "Ngoài cái nhẫn Tài Thần, hôm nay mà người thắng, tất cả sẽ thuộc về người, ta mà thắng, mọi thứ của người sẽ thuộc về ta, người nghĩ sao?" Cốc Chấn vẫn cười, hỏi: "Kể cả lương thực?" Ngài Y Ti đáp: "Tất nhiên." Cốc Chấn vui vẻ bảo "Hay tuyệt, hay tuyệt!"

Ngài Y Ti hứ một tiếng, gắt: "Tuyệt tuyệt cái gì! Người phải hiểu cho rõ, nếu người thua, bao nhiêu người bên phe người đều thuộc tay ta sử trí".

Cốc Chấn hỏi lại: "Còn người thua thì sao? Đáng tiếc là ta chẳng thấy hứng thú gì với người hết!". Ngải Y Ti nổi đoá: "Xú Cốc Chấn, người nói bậy bạ gì thế?" Cốc Chấn cười hì hì, trả lời: "Ta bảo là, nếu người thua, trừ bản thân người ra, hết thầy đều thuộc về ta!"

Bên trong cổ kiệu vàng, thấy im ắng một lúc, rèm khua động nhẹ, vắng vắng có tiếng hô hấp nặng nhọc. Rồi Ngải Y Ti chậm rãi bảo: "Cốc Chấn, người hãy nhớ cho kỹ, người mà lọt vào tay ta, thế nào ta cũng đem hoạn người đi, cho người hết còn là nam nhân nữa!" Giọng nói văm êm ái như trước, nhưng nội dung thì thật cứng cỏi khôn tả, đám phú thương Trung thổ không ai là không nhản mặt, nhú mày!

Lục Tiệm nổi sùng trong lòng, đang định xông ra, Cốc Chấn đã giơ tay cản y lại, cười hì hì, nói: "Thôi đừng cãi vã nữa! Bây giờ thi cái gì trước đây?"

Ngải Y Ti đáp: "Thi mỹ nhân trước!"

Tiếng còn chưa dứt, bốn nữ lang che mặt đồng bước ra phía trước, đưa mấy ngón tay thon thả, gỡ bỏ tấm mạng mỏng tang như sương khói ra.

Lập tức, trong lũng Linh Thúy, hơn trăm cặp mắt đều bị bốn khuôn mặt đó thu hút, mắt họ trở ra, mi mắt không chớp đến cả mấy giây. Bốn nữ lang đó đích thực mảy ngài vóc ngọc, vạn phần yếu điệu, khuôn cổ thon thả trên đôi vai thanh mảnh, eo thắt mỏng đầy, phong tư kiều mị, rung động lòng người, cái điều diệu kì hơn nữa, trừ mái tóc và màu mắt khác nhau, bốn người, dung mạo, thân mình đều giống nhau như đúc, tựa như chị em sanh tử. Họ hiện diện nơi ấy, dường như đã gom thâu hết tất cả các nét đẹp thiên hạ về cùng một chỗ! Bọn phú thương hiện diện đều phần lớn là quý đối khát nữ sắc, bốn nàng đến từ xứ lạ đã là một cái khác thường rồi, dung mạo lại giống nhau đã khác lạ rồi, quả là khác thường của những cái khác thường, tuyệt diệu của những tuyệt diệu. Chỉ hận ông xanh sao đã bắt công, đã điểm xuyết nên một kỳ tích như thế!

Cốc Chấn vỗ tay reo cười: "Thật tuyệt diệu! Bốn vị muội tử thật xinh đẹp! Xin mạo muội được hỏi thăm tên họ!"

Bốn nữ lang nghe gã nhả nhận chân thành hỏi thăm tên họ, đều thoáng chút bối rối, nữ tử tóc đen đã vui vẻ hỏi: "Đông Tài thần muốn nghe tên họ theo tiếng Trung quốc, hay muốn nghe tên Tây dương?" Cốc Chấn nhận ra nàng Hồ nữ đưa thiệp mời tối bữa đó trên bờ đông sông Dương giang, gã bất giác cười, đáp: "Tiểu tử ta vốn thô kệch, chỉ xin được nghe tên theo tiếng Trung quốc!" Mỹ nữ tóc đen hơi bĩu đôi môi hồng, lộ hàm răng ngà, tủm tủm cười, đáp: "Tiểu nữ Lan U". Cốc Chấn khen: "Đẹp thay một đoá U Lan nở trong thâm cốc!", Mỹ nhân tóc đỏ khe khẽ nói: "Tiểu nữ Thanh nga." Giọng cô mềm mại, nghe mê người! Cốc Chấn buột miệng kêu lên: "

'Tần thanh âu ca,

Hàn nga nhiều lương' (Âm vận bài âu ca đất Tần, qua tiếng hát thanh tao của nàng kỳ nữ nước Hàn)

đều không sao bằng được tiếng nói dịu êm thánh thót của cô nương!". Người đẹp tóc đỏ e lệ ngó gã, đôi gò má ửng hồng.

Mỹ nhân tóc hoàng kim cười cười, nói: "Tiểu nữ tên Quyên."

Cốc Chấn cười tủm tỉm, nói: "

'Tú nữ quyên quyên, quả nhiên mỹ hảo. '

(Nàng mỹ nữ hậu cung xinh xinh, rõ là tuyệt đẹp)"

Mỹ nhân tóc nâu nói: "Tiểu nữ tên Tố."

Cốc Chấn cười, khen: "Tố nữ đa tình, diệu cực diệu cực."

Lan U đứng ra làm thủ lĩnh bốn nữ lang, cười hích hích, nói: "Đông Tài thần, sắp có một màn trình diễn, mong được nghe lời bình phẩm!". Cốc

Chấn vui vẻ đáp: "Các nàng chưa trình diễn, đã làm mê người chết thôi, giờ lại còn trình diễn, sợ không khiến người ta mê mà chết được!". Lan U hơi ngạc nhiên, cười và hỏi: "Hai cái đó có gì khác nhau?". Cốc Chấn hì hì đáp: "Chẳng khác gì nhau cả!" Lan U nhoẻn miệng cười, bảo: "Đông Tài thần nói chuyện thiệt vui ghê!"

Ngài Y Ti hừ lạnh một tiếng, nói: "Lan U, người thật thà quá! Người đâu có biết cái gã tiểu cầu này bụng dạ cong queo! Hắn nói là các người chưa trình diễn, đã chỉ làm mê mất người chết mà thôi, trình diễn xong, sợ chẳng làm mê nổi đến cả người ta còn đang sống nhăn!" Bốn nàng nghe giải thích, đều lộ vẻ tức bực. Cốc Chấn cười ồ, bảo: "Ngài Y Ti, bụng ta đâu có cong queo như cái miệng người đã uốn lời nói của ta. Cái lưỡi của người không những đã bẻ cong bẻ queo câu nói, mà còn có thể tách ra làm hai nữa kia!" Ngài Y Ti hỏi: "Người biểu lưỡi ta là lưỡi rắn hay sao (lưỡi rắn chẻ ra làm hai!)" Cốc Chấn cười cười: "Giỡn chơi mà! Có rắn nào độc cho bằng người!"

Ngài Y Ti nhất thời lặng yên, có tiếng rèm kiệu khua động leng keng nhẹ nhẹ, rồi nghe mụ gắt lên: "Thôi được!"

Lan U nghe tiếng, yếu điệu di chuyển thân mình, một mùi hương kỳ lạ chợt bao trùm toàn thể cốc núi. Nhóm nam nữ người Hồ bèn gảy đàn, thổi sáo, tiếng nhạc du dương cất lên, từ đôi môi xinh của nàng Thanh Nga xuất phát tiếng hát hoà theo đàn sáo, dù không hiểu ý nghĩa lời ca, nhưng nghe thật thánh thót, tiếng hát vang vọng, dường như không phải của cõi trần gian, đã vọng đến từ tiên cảnh.

Giữa tiếng hát, từ dưới chân bốn mỹ nữ, một vầng khói nhạt dần dần dâng lên, như một đoá mây mù, nửa che nửa trùm, quyện vào thân hình, bốn nữ tử ẩn ẩn hiện hiện như tiên nữ, không phải người phàm tục nữa. Mọi người còn đang kinh ngạc, tiếng nhạc chợt cao vút lên, nhu mì, đa tình, làn điệu đang chuyển, giữa đám sương khói chợt phát ra một vầng ánh sáng, bay vút lên không trung, nổ ra thành pháo hoa rực rỡ, ánh màu bạc

vào tầng mây trên cao, rồi những đốm sao sa vụt toả xuống bao trùm lên toàn thể bốn mỹ nữ.

Đám đông, lo sợ những tàn lửa đó làm hại đến các nữ tử, đồng thanh hét lên. Không dè, đám sương khói vụt tan biến đi thật nhanh, một làn hương kỳ diệu tràn vào trong cốc, các pháo hoa trên trời mở rộng ra, rọi sáng hình dáng bốn Hồ nữ. Các mỹ nhân đang hiện ra trong y phục cũ, thoát một cái, đã rũ bỏ áo ngoài, y trang bây giờ bó sát vào thân mình, để lộ đôi vai trần, đôi chân thuần dài, làn da trắng như mỡ đông, thấp thoáng ẩn thoáng hiện theo ánh sáng pháo hoa trên trời, cắt hình trên nền sương khói vây quanh.

Mọi người mê mẩn nhìn, tưởng chừng đang trong cảnh mộng, chợt sương khói lại dâng lên, ánh sáng trắng bạc của pháo hoa trên nền trời hiện ra như hình ảnh "Bách điệu triều phượng", bốn mỹ nữ hoá chuyển thân mình, thay đổi dáng đứng, phục trang lại đổi mới, thật không biết đã thay đổi vào lúc nào giữa đám mù sương mờ lung, nhưng bây giờ là váy dài trong suốt, tựa như làm bằng thuỷ tinh, phản chiếu lóng lánh sáng ánh ngân nhũ, ẩn hiện đường nét bên trong của các nàng.

Tiếng nhạc du dương, ánh sáng huyền ảo, mỗi lần thay đổi ánh sáng, phục trang các mỹ nữ cũng thay đổi theo, khi thì váy áo lỏng lẻo, khi thì đai lưng to bản, khi thì lóng lánh ánh sáng, mỗi mỗi đều thướt tha lộng lẫy, thiên kiều bách mị, hoà vào mùi hương, hoà vào cường độ biến chuyển của pháo hoa, làn điệu nhạc chưa xong một khúc, các nàng đã chuẩn bị sang tiết điệu kế tiếp bằng những động thái uyển chuyển, đưa tiếng đàn tiếng sáo sang tiết điệu mới khác, trong một tổng thể hài hoà tự nhiên.

Tiếng nhạc cao dần lên, sương khói, ánh sáng mờ dần đi, đến lúc tiếng nhạc cao vút, chợt dừng bật lại. Trong cốc lặng yên như tờ, người người trong cốc còn đang ngất ngây trước tư thái các mỹ nữ, họ dường như đang từ từ hồi tỉnh, định thần với không ít khó khăn. Chợt nghe ba tiếng vỗ tay, dư âm đàn sáo còn chưa dứt, pháo bông cũng tắt ngấm. Bốn nàng Hồ nữ đã

đứng trở lại đây, mạng che mặt như cũ, phục trang như hồi mới vào màn trình diễn, phất phơ theo gió lồng lộng phiêu lãng bất định. Trong trí mọi người, dường như màn trình diễn vừa qua là một giấc mộng đẹp, chưa từng thực thụ xảy ra trong thực tế. (chú: Mấy đoạn trên đây khó quá, đành dịch lướt qua, mọi người đọc tạm!)

Giữa lúc toàn cốc lặng như tờ, mọi người còn đang chìm đắm vào những điệu múa vừa qua của bốn nàng mỹ nữ, chợt vang lên ba tiếng vỗ tay thật to, mọi người ngoảnh trông, thấy đó là vị trọng tài kế nhiệm Đào Chu Công.

Mọi người chợt tỉnh, cùng vỗ tay theo. Lã Bất Vi gật gù bảo: "Hay lắm, tuyệt lắm! Ngải Y Ti, kiếm được một nàng như vậy đã là khó rồi, ở đâu mà người đã tìm ra được tới bốn nàng, cái đó mới thật đúng là thần kỳ, cho đến các màn múa theo ánh sáng pháo hoa, đẹp mắt, tân kỳ vô cùng!"

Trác Vương Tôn hỏi: "Bốn nàng này tướng mạo giống nhau y hệt, có phải là sanh tư không?". Quả phụ Thanh khê lắc đầu, bảo: "Nếu là sanh tư, tóc và mắt đều phải cùng một màu. Ngải Y Ti, bốn nàng đó người đã làm sao tạo ra được như thế vậy?"

Ngải Y Ti cười khúc khích, nói: "Ta đã tạo như thế nào, bà không cần biết, chỉ cần biết là bốn nàng đó đã có hạp nhân bà hay không?". Giọng điệu có vẻ kẻ cả đó đã khiến quả phụ Thanh khê chau mày. Ngải Y Ti đặc ý, cười hắc hắc hai tiếng nữa, rồi hỏi: "Cốc Chấn, người thấy sao?"

Cốc Chấn vui vẻ đáp: "Coi cũng không mấy hay lắm!". Ngải Y Ti hỏi: "Tại sao?". Cốc Chấn đáp: "Bốn vị cô nương này thay đổi y phục quá nhanh, cái đó đã làm cho mắt hay!". Lời vừa thốt ra, bọn phú thương, đa số là kẻ phàm tục, bèn rùng rùng ứng tiếng: "Đúng... Đúng thế! Thay nhanh quá thật!"

"Hạ lưu.", Ngải Y Ti nổi giận gắt lên, "Tên họ Cốc kia, mỹ nhân của người đâu?"

Cốc Chấn đáp: "Nàng mỹ nhân của ta bữa nay không đến được!" Ngải Y Ti hỏi: "Cái đạo lý gì ở đâu vậy? Tỉ thí sắc đẹp, sao mỹ nhân của người lại nửa chừng không đến đây?" Cốc Chấn đáp: "Đúng thế! Vừa rồi, ta với nàng ấy có gây lộn chút đỉnh, rồi ta cũng không biết nàng đã bỏ đi đâu mất nữa!"

Ngải Y Ti bực tức bảo: "Ta biết người lắm mà! Người đâu không lại ta, chỉ tìm cách đổ thừa người khác!" Cốc Chấn cười cười, đáp: "Có trời đất làm chứng, ta đâu có đổ thừa cho ai đâu! Nàng của ta đúng là sắc đẹp tuyệt thế vô song, đừng nói bốn nàng đó của người, đến bốn chục nàng, bốn trăm nàng của người cũng không đứng tới gót chân mỹ nhân của ta!"

"Nói lớn lối quá!" Ngải Y Ti hứ lạnh một tiếng, "Tên của nàng là gì?". Cốc Chấn đáp: "Phương danh nàng là 'Thi Diệu Diệu', tước hiệu 'Nàng Cá khờ', biệt hiệu 'Sư Tử cái', là bà vợ ta chưa rước về nhà đó. Người ta nói: 'Trong mắt mình, tình nhân sánh ngang Tây Thi'. Trong mắt ta, nàng đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, chẳng ai đẹp bằng!"

- Chỉ nói lãng nhãng!, - Ngải Y Ti nổi giận, - Có gan thì kêu cô ta đến đây tỉ thí đi!.

Cốc Chấn cười, đáp:

- Chẳng phải ta đã nói là bọn ta vừa gây lộn xong hay sao? Cô không đến, ta chịu, không có cách gì! Vậy nhé, có câu 'Người từ xa đến là khách', người đã không quản ngại đường xa vạn dặm đến đây, ta nhường người thắng trận đó, coi như tặng người một món quà hậu hĩnh.

Ngải Y Ti chẳng biết nên khóc hay nên cười, một lúc lâu, không biết phải trả lời ra sao. Bọn phú thương Trung thổ khi thấy Cốc Chấn vẫn cứ tỉnh bơ, cho rằng gã thế nào cũng có cao chiêu, rằng gã đang âm thầm sửa

soạn cho cuộc đấu, họ đều thắc thỏm chờ xem màn trả lời, đâu dè, chỉ sau một vài phút, lại đưa đến kết quả như thế, tất cả lập tức đều thất vọng. Bốn vị trọng tài cũng ngạc nhiên không kém, quả phụ Thanh nói:

- Đông Tài thần, người phải hiểu cho rõ, thi đấu năm trận, chớ nên để thua trận như vậy!

Cốc Chấn cười nhẹ, đáp:

- Thanh bà bà, ta cũng hiểu rõ lắm chứ, bà vợ chưa cưới của ta không chịu đến, trận đó coi như không đấu cho rồi!

Bốn vị trọng tài nhìn nhau, đều lộ vẻ ngơ ngác. Trác Vương Tôn hạ giọng nói:

- Đông Tài thần, lời nói cửa miệng không đủ làm chứng, người nói Thi cô nương xinh đẹp khôn lường, bọn ta chưa từng trông thấy cô ấy, làm sao mà chấm? Vậy trận đó, ta tuyên bố Tây Tài thần thủ thắng."

Nói xong, đưa cánh tay trái lên. Lã Bất Vi, vị tiên sinh uỷ nhiệm cũng đưa tay trái lên, nhưng quả phụ Thanh lại giơ cao tay mặt. Lã Bất Vi lấy làm lạ, hỏi:

- Thanh bà bà, sao bà lại làm thế?

Quả phụ Thanh thờ dài, âm trầm nói:

- Đàn ông thiên hạ quá nửa là đồ bạc béo, đam mê mỹ sắc, gặp cô nào là yêu cô nấy, làm cho bọn con gái đau lòng. Cốc Chấn một lòng một dạ, hẳn chỉ thấy người tình của mình là thiên hạ tối mỹ, thành ra, hẳn chịu từ bỏ tất cả, nhận thua trận đấu sinh tử ấy, cái tình ý đó, há chẳng đủ làm tất cả nam tử trên đời này phải đỏ mặt, mắc cỡ hay sao! Đánh giá cao tình ý của hẳn, bất kể hẳn thắng hay bại, ta cũng đều giơ cao tay mặt lên tán thưởng hẳn!

Cốc Chấn hoan hỉ nói:

- Đa tạ.

Ngải Y Ti nhìn gã hớn hở, thiếu điều thất khiếu toé khói, chửi thầm:

- Tên tiểu cẩu họ Cốc, thậm tệ là gian manh, hết sức là vô sỉ!

Nguyên đòn phép của Cốc Chấn, mới xem qua thì thấy hoang đường, nhưng ảnh hưởng của nó sẽ thật sâu xa. Thi đấu lần này, trừ khi trong tay có bảo vật cực quý, nếu không, còn phải trông vào tâm ý của các trọng tài. Quả phụ Thanh thuở xưa cũng đã từng ném đầu khổ trên tình trường, bà cực kỳ oán ghét những đồ bạc bẽo, và kính trọng những người chính chuyên chung tình. Cốc Chấn khi thấy không thắng nổi trận đầu, đã thốt lời nói khiến bà xúc động, bà sinh lòng quý trọng gã, bốn trận kế tiếp, thế nào cái mụ già đó cũng thiên vị gã. Ngải Y Ti đã tốn biết bao tâm tư, tìm ra được bốn nàng tuyệt thế giai nhân đó, diễn xuất màn "Hỏa Vân Lệ Ảnh" cực kỳ ngoạn mục đó, đừng nói là Thi Diệu Diệu không hiện diện, mà dẫu cô ta có ở đây, so sánh với dung mạo cùng tài nghệ tuyệt vời của bốn nàng, nhất định Thi cô nương chẳng thể nào bằng! Trận đấu ấy, Ngải Y Ti phần thắng nắm chắc trong tay, đầu dè, gã Cốc Chấn dù lên tiếng nhận thua, chỉ với mấy câu nói môi mép, trong cơn thảm bại, đã kiếm được một lá phiếu ủng hộ vô giá, khả dĩ giúp gã có nhiều cơ hội thắng trong các trận tới.

Cái mối quan hệ vi diệu đó, dẫu số người hiện diện không ít, chắc chỉ có đôi ba người nhận ra được! Sau một lúc im ắng, Lã Bất Vi tuyên bố:

- Trận đấu mỹ nhân, ba phiếu chống một, kết quả, Tây Tài thần thắng."

Lời tuyên bố còn chưa dứt, tiếng hoan hô bùng lên từ toàn thể đám Hồ nhân, đàn sáo thổi lên khúc nhạc thắng trận, âm điệu sáng khoái du dương, bày tỏ sự mừng rỡ thái thậm trong lòng họ.

Trác Vương Tôn giơ tay, ra ý yêu cầu mọi người im lặng, rồi nhìn về Cốc Chấn và Ngải Y Ti, hỏi:

- Trận tới đây thi đấu ra sao?".

Ngải Y Ti chưa kịp đáp, Cốc Chấn đã vui vẻ nói:

- Trung Hoa mình là một nước tơ lụa cấm tú, thi đấu bảo vật tại nước ta, đấu mỹ nhân xong, giờ tỉ đấu về tơ lụa thì đúng quá rồi!.

Trác Vương Tôn gật đầu đồng ý, hỏi:

- Nói đúng đấy, Tây Tài thần nghĩ sao?.

Ngải Y Ti lãnh hứ lạnh một tiếng, nhủ thầm: "Không biết thằng tiểu cầu chết giẫm này đang tính vãn hồi tình thế ra sao? Hừm... Coi bộ tiểu cầu người đang quỳnh lên đây, thử xem xem người có làm được trò trống gì không đã?" Ngải Y Ti bèn lớn tiếng đáp:

- Được, sẽ thi đấu lụa là gấm vóc.

Cốc Chấn giơ tay lên, gọi:

- Triệu Thủ Chân.

Từ phía sau, một phú thương ứng tiếng, bưng ra một cái hộp cẩn ngọc, người đó chính là người bạn ở thủ phủ Đồng Thành tên "Triệu Thủ Chân". Cốc Chấn mở cái hộp, lấy ra một xấp lụa. Cốc, Triệu hai người, mỗi người cầm một đầu, nhẹ nhàng chẳng tấm lụa ra, vóc lụa dài cỡ vài trượng, chiều rộng độ vài xích, chất lụa mảnh như tơ nhện, mỏng tựa cánh ve sầu, thêu bên trên một dải mây điểm xuyết những đoá hoa màu hồng, dải hoa từng cánh từng cánh linh động, óng ánh phản chiếu ánh nắng mặt trời, những giọt sương đọng trên cánh hoa long lanh như thủy tinh, dường như khẽ khàng lăn qua lăn lại trên ấy, sắc hoa rực rỡ đỏ như ánh lửa hồng đang thiêu

đang cháy, phảng phất một màu tím nhàn nhạt, hoà hợp lại hết như màu mấy lúm đồng tiền trên gò má mỹ nhân thoảng say men rượu, khiến người ta nhìn mà mê mẩn.

Chất liệu của tấm lụa này, hoa văn dệt trên đó, toàn thuộc hàng thế gian độc nhất vô nhị, mọi người thấy đều nín thở, chỉ e hắt hơi, chỉ sợ lỡ thở mạnh một chút sẽ khiến tấm lụa quý báu đó rách nát. Cốc Chấn giờ nắm ngón tay, nhẹ vuốt vào mặt tấm lụa, hân hoan giải thích:

- Tấm lụa này mang tên 'Thiên Tôn cẩm', truyền từ thời tàn Đường, Ngũ Đại đến giờ, do một nhà dệt lụa nổi danh đã dùng tơ tằm trộn cùng tơ một loại nhện đặc biệt vùng Nam Hải, mất trọn ba mươi năm mới tạo xong, dài năm trượng, rộng bốn xích, mềm mại, gấp xếp được, nhưng không rách, nặng chưa tới nửa lạng. Để tạo ra tấm lụa, người nghệ sĩ đã bỏ trọn tất cả tâm huyết vào đấy, vào ngày hoàn thành tác phẩm, tác giả đã bất chợt thổ huyết mà chết. Quý vị nhìn xem, các đoá hoa trên này đều có màu sắc chói lọi, độc nhất có một đoá Hắc Mẫu Đơn ở chỗ này...

Mọi người chăm chú nhìn theo ngón tay, quả nhiên nhận ra một nụ Hắc Mẫu Đơn, màu đen ẩn hiện giữa nền tím, chiếm vị trí trung ương giữa các hoa hồng đỏ và tím, trông thật nổi bật. Cốc Chấn hít vào một khẩu chân khí lớn, tiếp:

- Truyền thuyết kể rằng, đoá mẫu đơn đó là tâm huyết một đời của tác giả, đã làm cho cái bức 'Thiên Tôn cẩm' này còn mang thêm cái tên 'Ấu Huyết cẩm' (ấu huyết = thổ ra máu), từ xưa đến giờ, nghệ thuật đó chưa từng được nghe, thấy trong nghề dệt lụa.

Nói xong, Cốc Chấn khẽ di chuyển tấm lụa dưới ánh nắng mặt trời, theo tay gã, các hoa trên tấm lụa thay đổi màu sắc theo từng góc độ của ánh nắng, chợt có một người la lớn:

- Trông kìa, nụ mẫu đơn đang nở ra hoa kìa kìa!

Mọi người nghe tiếng la, chăm chú nhìn, quả nhiên thấy từ cái nọ đơn độc của mẫu đơn, càng hấp thu nhiều ánh nắng, nó càng nở lớn ra, ở giữa là nhụy hoa màu xanh lục nhàn nhạt. Cốc Chấn lại di chuyển tấm lụa, lượng ánh sáng giảm bớt đi, các đài hoa dần dần khép lại, cho đến khi trở về nguyên trạng, là một nọ Hắc Mẫu đơn.

Trong một quãng thời gian dài, tiếng trầm trồ khen thưởng nổi lên không dứt, cả những người Hồ cũng không giấu vẻ kinh nghi, chụm đầu vào nhau bàn tán. Bốn trọng tài cũng lộ vẻ trầm mặc một lúc lâu, rồi Lã Bất Vi ngồi khen:

- Ta nghe danh 'Thiên Tôn cấm' đã lâu, cứ nghĩ là sau mấy trăm năm, tấm lụa đã bị mục nát, không dè ông trời còn đoái hoài, còn giữ nó lại trên thế gian này. Hôm nay ta được chiêm ngưỡng, ta thấy nó đúng là vật chí bảo của Trung hoa, một tuyệt đại kỳ trân. Đông tài thần, cổ vật dễ bị huỷ, khó kiếm, người hãy mau cất nó đi!".

Các thương nhân Trung thổ nghe bảo vậy, không ai là không lộ nét mừng vui trên mặt Cốc Chấn nhòe miệng cười, xếp tấm lụa lại, cất "Thiên tôn cấm" trở lại vào trong cái hộp ngọc, rồi đảo mắt nhìn quanh, thấy mấy người Hồ tuy có vẻ hiếu kỳ, song đều không mang một chút nghi ngại nào. Cốc Chấn bất chợt thấy quặn thắt trong tim, tự hỏi: "Bọn họ sau khi nhìn thấy cái thần diệu của tấm 'Thiên Tôn cấm' rồi, tại sao ai nấy vẫn cứ ổn định tâm thần, hay là mục bà nương đó còn có món gì lợi hại sắp đem trở ra đây?"

Đúng lúc đó, gã nghe Ngải Y Ti cười nhạt một tiếng, bảo:

- Cái đó hả? Ta thấy nó là một bảo vật. Nhưng ta đây có một bảo bối hay hơn nhiều!.

Mọi người nghe nói, thấy đều biến sắc. Cốc Chấn hỏi:

- Tức là người có món bảo bối còn hay hơn nữa sao?

Ngải Y Ti hứ lạnh một tiếng, nói:

- Cái đó lẽ tất nhiên, để ta cho đem ra!

Vừa nói xong, thấy hai người Hồ từ trong đám họ bước ra, trong tay mỗi người ôm một bó than củi, họ chất thành một đống ở đấy, rồi đốt lên, khói lửa bốc ngùn ngụt, toả ra một mùi thơm lạ, khiến người người cảm giác tinh thần sảng khoái, phiêu phiêu. Nguyên củi đó có pha trầm hương, khi chụm lên sẽ toát ra mùi trầm, nhưng ai nấy đều thấy kỳ lạ, đang tí thỉ lạ là, gấm vóc, tại sao lại cho đốt lửa? Đang thắc mắc, đã thấy mỹ nhân tóc hoàng kim, Quyên cô nương, từ trong đám của cô tiến ra, trên tay là một cái hộp bằng vàng, sắc kim loại hoà với màu hoàng kim của tóc, phản chiếu ánh sáng chói lọi trên người, trên hộp.

Cô mở nắp hộp, lấy ra một súc lụa trắng như tuyết, rồi cùng Tô cô nương, mỗi người giữ một đầu, từ từ mở rộng ra, thấy nó dài khoảng mười trượng, rộng cỡ năm xích, cả tấm lụa ánh ngàn màu tuyết trắng, không nhuốm chút bụi, ánh sáng loang loáng trải dài trên tấm lụa, ngoài ra, không thấy có gì đặc biệt.

Mọi người ông ông bàn luận, ai nấy đều không dè Ngải Y Ti lớn tiếng khoe khoang, sao lại thấy đưa ra một tấm lụa trắng tầm thường, nhất thời không hiểu, chỉ có mình Cốc Chấn chăm chú quan sát tấm lụa bạch, đôi hàng lông mày đen nhánh sẽ cau lại.

Lan U cầm trong tay một cái chén thuỷ tinh tiến tới một bước, hắt một chất lỏng màu vàng vàng vào súc lụa, lập tức người thấy mùi bơ. Súc lụa trắng đã là kỳ quái, bây giờ lại đem tắm bơ, mọi người đồng loạt kêu "ồ" lên, một vài người trong đám thương nhân Trung thổ bắt đầu cất tiếng chê cười nho nhỏ.

Vào lúc đó, hai ả Quyên, Tố khẽ khom mình, đưa tấm lụa trắng vào giữa đống than củi, từng chút từng chút dẫn nó vào giữa ngọn lửa, bơ gặp

lửa, bốc cháy xèo xèo, không dè sức lụa bị chìm trong lửa như vậy, đã không hề bị một chút hư hao, vẫn giữ sắc trắng y nguyên, màu sắc không suy xuyến.

Bọn thương nhân cũng thấy choáng, xúm nhau bàn tán, rồi có kẻ bảo:

- Đó là 'Hoả Hoán bố' (vải giặt bằng lửa)!

Lại có người khác lắc đầu, cãi:

- Ta đã từng được thấy 'Hoả Hoán bố', tấm lụa trắng đó là tơ tằm dệt thành, đường dệt thấy thật rõ ràng, không phải là vải!

Lục Tiệm dòm thấy lụa trắng vào lửa không cháy, cũng lấy làm lạ, nghe mọi người bàn tán, gã không nén nổi thắc mắc, hỏi:

- Cốc Chấn, họ nói về 'Hoả hoán bố', nó là cái gì vậy?.

Cốc Chấn mắt dán vào súc lụa trắng, vẻ lơ đãng, thuận miệng trả lời:

- Cái thứ vải đó, gốc gác từ một loại đá nham thạch, đá có chất sợi, lấy sợi đó dệt thành vải, đem đốt vào lửa không cháy, đá đó tên gọi là 'thạch miên'. Ngày xưa, có kẻ đem vải đó may thành áo choàng, giữa buổi yến tiệc, đã bày trò hý lộng, đem áo đó chìm vào lửa, bao nhiêu thứ đồ dơ bẩn dính trên áo đều cháy ráo troi, cái áo rút ra, lại trắng sạch như lúc còn mới, giống như đã được giặt bằng lửa. Vì vải áo không giặt bằng nước, mà lại bằng lửa, nên đã được mệnh danh 'Hoả Hoán bố'!

Lục Tiệm nghe giải thích, lại thắc mắc:

- Vậy tấm lụa trắng đó có phải cũng là 'Hoả Hoán bố' không?

Cốc Chấn khẽ lắc đầu, đáp:

- Không phải!".

Lục Tiệm hỏi:

- Sao vậy?

Cốc Chấn cười nhạt, nói:

-Cái trò ấy, nguồn gốc ta đã có đoán được trước, chỉ không ngờ cái mụ bà nương đó cũng khá thần thông quảng đại, cũng đã nghĩ ra được nó!

Nói đến đây, bao nhiêu bơ đã cháy trộn, súc lựa được lôi ra khỏi lửa, trắng ngần như cũ, vì đã được nung nóng, quăng sáng trắng long lanh trên lựa càng uyển chuyển hơn, nom thật bắt mắt. Hai cô gái giữ lựa, đem nó xuống sông, chìm vào trong nước, súc lựa vốn bị thiêu đốt trong lửa, dù không bị thiệt hại, nhưng còn rất nóng, vừa vào nước, đã xèo xèo bốc một vầng hơi nước mờ mịt.

Đến lúc hơi nước đã tản đi hết, hai Hồ nữ vẫn chưa kéo tấm lựa lên, ngâm nó dưới nước một lúc khá lâu. Rồi tấm lựa được lấy ra khỏi nước, đem đến trình ban trọng tài kiểm soát. Bốn trọng tài thần sắc nghiêm trọng, sờ tay vào tấm lựa, khi vừa chạm vào, đã đều lộ vẻ ngạc nhiên, nguyên tấm lựa đem ngâm dưới nước khá lâu như thế mà lúc sờ ngón tay vào, không thấy ẩm ướt, cảm giác mát lạnh, không chút dính tay, dường như chưa hề bị chìm xuống nước. Bốn vị phát giác điều đó, tất cả đều không khỏi kinh tâm, quả phụ Thanh hỏi:

- Tấm lựa trắng này vào lửa không cháy, xuống nước không ướt, thực sự không hiểu dệt bằng cái thứ gì vậy?"

Lã Bất Vi cũng chau mày, nói

- Cái thứ tơ mà truyền thuyết đã nói đến nhiều năm nay, không lẽ lại có thật trên đời?

Tiên sinh kể nhiệm nhạt giọng, bảo:

- Chính là nó rồi! Cái tấm lụa trắng này không cháy, không ướt, mang vắn lụa 'Hàn Băng', đúng là theo truyền thuyết, lụa được dệt lên từ tơ của con Băng Tằm, tên gọi tấm lụa là 'Huyền Băng hoàn'.

Trác Vương Tôn thất kinh, kêu lên:

- Băng Tằm sinh sống ẩn nấp trong vùng núi tuyết không vết chân người, thân mình tiếp màu sắc với băng giá, chuyên ăn sen Tuyết Liên, mười năm mới trưởng thành nhả tơ, kiếm được một con khó bằng lên trời! Ngay cả khi nuôi thuần giống được nó, tơ của một con nhả ra nặng không bằng trọng lượng một đồng tiền, mà tấm lụa này lại nặng như thế, không biết đã phải dùng bao nhiêu con Băng Tằm để dệt nên?

Kế nhiên tiên sanh nhạt giọng nói:

- Nếu bảo không thể làm được như vậy, lấy ở đâu ra cái tấm 'Huyền Băng hoàn' quý báu này?

Ba người kia cùng gật đầu, quả phụ Thanh trầm trồ:

- Chưa kể tấm lụa này một màu trắng tinh, tơ Băng Tằm lại kỳ hoả, kỳ thuỷ, dưới trời này chẳng có cái gì thấm dính vào được nó, ta không thể nhuộm nó, chỉ có thể giữ nguyên sắc trắng của tơ mà thôi. Ôi, trên đời sao mà lại có cái màu trắng tuyệt diệu đến thế, tơ Huyền Băng đem dệt ra vẫn giữ nguyên màu sắc, màu trắng của băng thanh ngọc khiết, ấy mới đúng là nguyên lý!

Lã Bất Vi cũng gật gù mà rằng:

- Không những vậy, đem lụa này may thành áo, mặc lên người, mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát, bất kể mùa đông rét tới đâu, mùa hè oi bức đến đâu, chỉ cần một tấm áo đơn dệt bằng lụa đó, coi như đã mặc đủ quần áo thích nghi rồi!

Nói đến đây, ông ta day sang bên Trác Vương Tôn, bảo ông này ghé sát tai, chụm đầu vào gần, thì thầm trao đổi, rồi đến lúc ban giám khảo lấy quyết định, ông tuyên bố:

- 'Thiên Tôn đoạn', tất nhiên là một kỳ trân rồi, nhưng rốt cục chỉ là phàm vật bình thường chốn thế gian! Tắm lụa 'Huyền Băng hoàn' này, dệt thành từ tơ của trăm ngàn con Băng Tằm, quả là thần vật trời sinh. Ta đã cùng Trác huynh bàn bạc xong xuôi rồi!

Hai người Trác, Lã đồng lúc giơ tay trái lên, tiên sinh kế nhiệm cũng giơ tay trái của y lên, quả phụ Thanh vẽ mặt lưỡng lự, liếc nhìn Cốc Chấn, rồi bà thở dài, cũng giơ cao cánh tay trái lên. Lã Bất Vi nói:

- Bốn phiếu thuận, trận đấu tơ lụa, bên Tây Tài thần đã thắng.

Lời tuyên bố vừa dứt, đám thương nhân Trung thổ đồng loạt rộ lên tiếng tán thưởng. Ngải Y Ti cười hớn hở, cất giọng kiêu mị nói:

- Bất Vi tiền bối, tiền bối đã chỉ ra được khá nhiều cái tuyệt diệu của tắm lụa 'Huyền Băng hoàn' này!

Lã Bất Vi hỏi:

- Tuyệt diệu chỗ nào thế?

Ngải Y Ti đáp:

- Tắm lụa này, vừa ngăn nhiệt, lại vừa chống lạnh, đem dùng cho người lớn tuổi công hiệu thật là lớn lao, tiền bối xưa nay bị chứng lạnh chân, đi đứng gập khó khăn, ta đem biếu tiền bối tắm lụa này để tiền bối dùng, thì hay biết mấy!

Lã Bất Vi giật mình, đang định từ chối, Ngải Y Ti đã nhanh chóng nói tiếp:

- Ta đưa tặng tiền bồi, không phải để mua chuộc, chỉ vì nghĩ đến ngài thân thể khiếm an, tiền bồi nếu không nhận, tiểu nữ cũng chỉ xin giúp ngài, lấy nó làm chặn đáp hai tháng, các chứng bệnh vì hàn khí nhờ đó sẽ được thuyên giảm. Còn mấy trận tỉ thí kế tiếp, tiền bồi cứ phân xử công bằng, không vì chuyện này mà thiên lệch, như thế, tiểu nữ sẽ đường đường chính chính thắng cái tên tiểu cầu họ Cốc này!

Hồi trước, Lã Bất Vi từng là một đại cự phú thương gia, thời vận có lúc lên, có lúc xuống, phú quý vinh hoa đối với lão giờ thập phần tẻ nhạt, chỉ có một hàn tật kinh niên đã làm lão khổ không ít, ngay cả lúc lão ngưng kinh doanh rồi, cứ đến mùa đông, toàn thân đau nhức, là mỗi họa hoạn lão đeo dai dẳng trong tâm! Nếu cái tấm lụa 'Huyền Băng hoàn' đó có công dụng như lời Ngài Y Ti nói, chỉ cần dùng nó vài tháng thôi, lão sẽ khoẻ biết mấy! Nghĩ như thế, dầu không có ý thiên lệch, lão cũng thấy hảo cảm với Ngài Y Ti tăng lên nhiều.

Các thương gia Trung thổ nghe kết quả trận thi đấu, đều thấy buồn bực. Là nước của tư lụa, Trung Hoa bị thảm bại về mặt lụa là gấm vóc, thật ra ngoài trí tưởng tượng của mọi người, mất mặt để đâu cho hết. Trong cuộc thi đấu bảo vật này, giờ đã thua mất hai trận, ba trận sau, Tây Tài thần chỉ cần thắng một, coi như toàn thắng. Cốc Chấn mà thua thêm một trận nữa, không những bị mất nhãn Tài Thần, vô số nguồn lợi thương mại của Trung thổ sẽ theo cái nhãn đó mà lọt vào tay ngoại di! Trong một lúc lâu, bọn phú thương im bặt, cả trăm cặp mắt dõi lên trên mặt Cốc Chấn.

Cốc Chấn không những chẳng cau mày chút nào, vẫn tươi cười nét mặt như thường, chấp tay nói:

- Chúc mừng, chúc mừng Ngài Y Ti, vậy trận thứ ba này mình sẽ thi đấu gì đây?

Ngài Y Ti cười nhạt, âm trầm bảo:

- Còn phải hỏi? Dĩ nhiên là thi đấu danh hương rồi!

Mọi người nghe thế đều chẳng khỏi biến sắc, nghề hương liệu của Tây Vực, từ thời cổ xưa, đã vượt qua Trung thổ, cái lần thi đấu ở Nam Hải đó, Cốc Chấn ba thắng một thua, trận thua chính thua về "Diệu Hương" này. Ngải Y Ti vào lúc này, đưa đề nghị thi đấu "Danh hương", rõ ràng muốn đui tận giết tuyệt, một trận đánh bại Cốc Chấn, còn cơ hội nào tốt hơn cho bằng? Một lúc lâu sau, bọn thương gia ồ lên, nhao nhao phản đối:

- Không được, không được! Sao người lại nói thế được? Sao lại thi đấu như vậy được?

- Phiên bà tử (Mụ ngoại di), người không rành quy tắc của Trung thổ sao? Khách phải theo chủ sắp đặt, chủ nhân bảo thi đấu thế nào, thì thi đấu làm vậy!

- Ăn nói bậy bạ! Buông lời ô uế ra khỏi miệng, tính té nước theo mưa, tốt hơn hết là cút ngay về nhà đi!

Ngải Y Ti cười cợt, lạnh lùng hỏi:

- Cốc Chấn, bảo vật trong tay người chỉ có toàn kiểu đó thôi à?

Cốc Chấn vẫn cười cười, hất khoa tay một cái, toàn trường chột lạng im, nín thở. Cốc Chấn nói:

- Đấu danh hương? Cốc mỗ xin phụng bồi.

Mọi người thấy thần thái gã như vậy, trong lòng cũng được yên tâm một chút. Ngải Y Ti cúi đầu, nghĩ thầm: "Cái thằng tiểu cầu này không chừng còn có trò trống gì đây? Hừm, nghề hương liệu, là sở trường của ta, xem chừng hẳn làm quái gì được! Coi bộ mấy năm không gặp, Cốc tiểu cầu chẳng tiến bộ hơn chút nào, bữa nay phải đánh cho hẳn thua tơi bời, chỉ còn

nước quỳ gối xuống mà lạy lục, năn nỉ ta!" Nghĩ như thế, bèn cao giọng gọi:

- Lan U, hiến hương.

Lan U thông thả bước ra, cùng lúc có hai gã Hồ nô khiêng từ trên thuyền đến một cái giá gỗ đàn hương chạm trổ tinh xảo, trên giá bày cơ man là những lọ, những bình thủy tinh lớn, nhỏ, trong đó lọ nhỏ cao độ một tấc, còn bình to cao đến cả xích, có nút đậy nơi miệng, bên trong chứa những chất lỏng sền sệt, với những màu sắc đỏ, vàng, lam, tím, độ đậm đặc khác nhau.

Cái giá gỗ được đặt trước mặt Lan U, cô thò mấy ngón tay thanh mảnh ra đếm, đưa mắt kiểm tra sơ qua, rồi thưa với bốn vị trọng tài:

- Những thi đấu danh hương vừa qua, toàn dùng danh hương đã được chế tạo sẵn trước đó, đều giông giống nhau. Lần này, Lan U muốn đổi cách thi đấu, sẽ pha chế chúng ngay trước mặt quý vị đây, để các vị lập tức chấm điểm, phẩm bình.

Bốn trọng tài thấy hơi là lạ, Trác Vương Tôn hỏi:

- Cách pha chế đó có phần nguy hiểm, lúc pha trộn vào nhau, chỉ cần sơ suất chút đỉnh, sẽ có thể gây hậu quả thật lớn, nếu một chút lơ đãng, e rằng sẽ tạo ra loại hương độc?

Ngài Y Ti cười, thưa:

- Vương Tôn công quá lo xa, không có vậy đâu, chỉ xin chờ xem tài của thuộc hạ các vị là tiểu nữ đây.

Lã Bất Vi gật gù, nói:

- Cái cô nương này coi bộ niên kỉ còn thấp, sao lại nói là cao thủ về danh hương được? Nếu cô không có kỹ xảo hơn người, chớ có tiện tay pha chế chúng ở đây!

Lan U vẫn cười, thưa:

- Bất Vi Công nói không sai, nghề danh hương rất thâm sâu, Lan U chỉ rành sơ sơ, nhưng nếu không được chủ nhân tin cậy giao phó, đã không dám ra đây làm trò diễn độn trước mặt các vị. - Giọng cô khiêm tốn, thần thái cô kiều mị, khiến người nào gặp cô, đều đem lòng ưa mến. Tuy thần thái cô kiều mị, mỗi cất tay cất chân, đều rất ổn định, cho thấy cô rất tự tin. Thương nhân Trung thổ, trước tình cảnh đó, bất giác đều không khỏi áy náy, lo ngại!

Lan U cầm trong tay một cái chén sâm sấp nước, lấy từ trên giá gỗ nhiều lọ, chai khác nhau, rót dung dịch từ mỗi lọ, mỗi chai vào chén nước, số lượng nhiều ít thay đổi, nhiều thì cỡ nửa thăng, ít thì vài ba giọt, vừa rót, vừa lắc lắc cái chén để hoà tan các thứ nước lại với nhau, cử chỉ thật thuần thực, không cần dùng mũi để ngửi thử mùi hương toả ra từ cái chén, cứ tiếp tục pha chế. Trong số thương nhân hiện diện, có không ít người chuyên về buôn bán điều chế danh hương, song chẳng ai có thể phân biệt được cô đã dùng các thứ vật liệu nào.

Chẳng bao lâu, Lan U đã pha xong được ba chén, dung lượng sần sần như nhau, một chén có màu vàng nhạt, một có màu đỏ tươi như ráng chiều, một xanh biêng biếc như nước hồ thu. Lan U ngửi sơ qua, vẻ vừa ý lộ trên nét mặt, cô đem cả ba chén đặt lên giữa mặt bàn, chờ các vị trọng tài thẩm định.

Bốn trọng tài, mỗi người cầm trong tay một khăn tay nho nhỏ bằng lụa màu trắng, nhìn kỹ vào mỗi cái chén, rồi nhẹ nhàng phe phẩy cái khăn tay trên mỗi miệng chén, làm bốc thoang thoảng mùi hương từ trong chén. Quả phụ Thanh là người thử đầu tiên, ngửi xong, bà khẽ nheo mắt lại, ngừng

đầu ngó Cốc Chấn, ánh mắt có nét lo âu, vì bà biết phe Trung thổ không thể dễ thua bất cứ trận nào nữa, mà các vị trọng tài ở đây cũng toàn là cao thủ trong nghề danh hương, từng thâm định qua không biết bao nhiêu hương quý! Bà nhìn ba mẫu danh hương đưa ứng thí, ngẫm hiểu Hồ nữ đó có tài pha chế danh hương tuyệt diệu, Cốc Chấn muốn thắng trận này, thật không phải dễ!

Trong lòng lo âu, các trọng tài ngửi xong ba thứ danh hương dự thí, còn chưa an toạ, vị tiên sinh kế nhiệm vẫn giữ thần thái lãnh đạm, Trác Vương Tôn, Lã Bất Vi đồng có nét dễ chịu, họ lặng yên một lúc lâu, rồi thấy Lã Bất Vi cất tiếng hỏi:

- Ba danh hương này đã được đặt tên chưa?

Lan U vui vẻ trả lời:

- Thứ có màu vàng tên là "Dạ Nguyệt lưu kim".

Trác Vương Tôn khen:

- Cái tên khá đúng, mùi hương này thật thanh cao, mường tượng bóng nguyệt treo trên trời, lại lồng bên trong một chút nét phú quý, tạo cho mình cảm tưởng, dưới ánh trăng, có tiếng đàn ca yến tiệc, có nhiều mỹ nhân mặt hoa da phấn, khiến người ta cảm giác say sưa túy lúy. - Rồi lại hỏi - Cái có màu phấn thoa mặt này, tên nó là gì?

Lan U đáp:

- Tên nó là "Ngu Mỹ nhân".

Lã Bất Vi vỗ tay khen:

- Tên thật hay! Mùi hương đó nồng mà không hắc, ngửi sơ qua có cảm giác như ngồi thuyền qua chỗ nước chảy xiết, thấy như muốn buông bỏ tất

cả, người xong rồi, mà dư vị còn man mác, làm người ta nảy sinh mong nhớ, không thua ý tứ của Lý Hậu Chủ trong bài từ "Ngu Mỹ nhân"

Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu,

Vãng sự tri đa thiếu?

Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong,

Cố quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung.

Điều lan ngọc thể ứng do tại,

Chỉ thị chu nhan cải,

Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu,

Kháp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu?"

虞美人- 其一

Ngu mỹ nhân - Kỳ Nhất

春花秋月何時了

往事知多少

小樓昨夜又東風

故國不堪回首月明中

雕欄玉砌應猶在

只有朱顏改

問君能有幾多愁

恰似一江春水向東流

Ngũ Mỹ Nhân - Bài thứ nhất (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Xuân thu hoa nguyệt bao giờ hết

Dĩ vãng bao nhiêu việc

Đêm qua gác nhỏ lại đông phong

Nước cũ chẳng kham ngoảnh lại dưới trăng trong

Hiên son bệ ngọc chừng nguyên tại

Chỉ có dung nhan đổi

Hỏi ai hay đặng bấy nhiêu sầu

Đầy ngập một dòng xuân thủy chảy về đông.

Mùi hương đó, làm cho mình tưởng chừng đã từng sống nơi lầu son gác tía, trải bao xuân hoa thu nguyệt, cuộc đời sung sướng là bao, rồi hết một giòng sông nước mùa xuân, đến cuốn chảy xiết đưa tất cả về đằng đông, khiến bao phần hoa, dầu hay dầu đẹp, thoát trôi lại, chỉ còn toàn hư không, chỉ còn lưu lại nỗi sầu khôn nguôi. Tiểu cô nương, cô niên kỷ chẳng là mấy, sao cô đã có thể tạo ra được một danh hương ẩn chứa biết bao nhiêu là ý vị như thế?

Lan U hai gò má ửng hồng, giải thích:

- Văn bối tính tình chỉ thích tụ, chẳng thích tán, lúc tụ thì hay thì đẹp, lúc tán thì tâm tình bỗng dưng sầu não. Văn bối chỉ đưa chút đỉnh tâm tình đó vào mùi hương thôi!

Lã Bất Vi không ngớt gật gù, nói:

- Tuyệt! Tuyệt... đem tâm tình gửi gắm vào trong hương, cái đó mới là tuyệt đỉnh của Hương Đạo!

Lan U nhoẻn miệng cười nụ, rồi tiếp:

- Cái thứ màu xanh lục đó, chẳng hay tiền bối có muốn được biết tên của nó?

Lã Bất Vi vội vàng nói:

- Xin cho nghe đi!

Lan U đáp:

- Cái hương hạng nhất phẩm ấy mang tên "Bồ Đề Thụ hạ" (Dưới cội Bồ Đề)

- Thiện tai, thiện tai!

Lã, Trác hai người còn chưa kịp nói, quả phụ Thanh đã nhanh chóng tiếp lời:

- Cái mùi hương nhất phẩm đó "Không Linh xuất kì", người thấy thật lạ, không mang tục khí, làm cho tâm hồn thanh thoát, đưa người ta đến tỉnh ngộ mà tìm về cội nguồn, giống như lúc ngài Thích Ca Mâu Ni đắc đạo dưới cội Bồ Đề bảo thụ, ngài tự giác ngộ, ngài tự mở ra một con đường trí tuệ. Cái hương đó mang tên này, phải chăng vì đã có một duyên cớ nào đó?

Lan U cười lớn, đáp:

- Tiền bối nói đúng quá!.

Quả phụ Thanh lẳng lặng gật đầu, đưa mắt liếc nhanh sang Cốc Chân, trên mặt bà nặng trĩu nét lo lắng.

Cốc Chấn chỉ cười nụ, chợt có một giọng nói vang lên:

- "Không Linh xuất kì", cái đó chưa chắc!

Mọi người đưa mắt tìm, thấy một thân hình gầy gò, thấp bé, cái mũi thật lớn, từ đằng sau lưng Lục Tiệm chậm chậm tiến ra phía trước, cái mũi to khoằm xuống, trông tựa tựa mũi chó nhà sấn, gương mặt chất chứa nhiều nét sầu khổ, chẳng phải ai khác, chính là tên quý "Tô Văn Hương".

Tô Văn Hương không ưa lộ diện, ngày xưa, gã hay ẩn đằng sau lưng Trầm Chu Hư, tuy có chút tiếng tăm., nhưng số người nhận biết mặt gã cực ít, mọi người thấy một tiểu quái nhân, hình dạng cực kỳ cổ quái, vẻ như người mất hồn, và họ cũng chẳng biết lai lịch của gã, chỉ thấy gã chấp chững

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Đấu Bảo

Cốc Chấn vui vẻ đáp: -

- Tiểu tử ta nghèo rớt, không có châu ngọc để xây lâu đài khí thế như ông ấy, chỉ có mỗi một khối ngọc vuông vuông này, kính trình quý vị xem để phẩm bình.

Mọi người nghe thế, đều hết sức hiếu kỳ, tự hỏi không hiểu dưới trời này tìm đâu ra được một khối ngọc có thể đọ với cái lâu đài tàng chứa vô số châu báu bảo vật kia?

Trong lúc mọi người còn đang thắc mắc nghĩ ngợi, Cốc Chấn thò tay vào bọc, lấy ra một cái ấn ngọc hình khối vuông vức, chất ngọc bàng bạc trắng, hình dung cũ kỹ, xem qua thấy chẳng có gì đặc biệt, và lại cái ấn đó còn bị sứt mất một góc, chỗ góc khiếm khuyết đã phải bịt vàng.

Bọn thương nhân dòm cái ấn ngọc, chẳng giấu nổi thất vọng tràn trề. Ngải Y Ti khoé môi lạnh lùng cười, chỉ có bốn vị trọng tài đều trở mắt, tia nhìn ngạc nhiên kỳ quái, chú thần quan sát cái ấn ngọc một lúc thật lâu. Trác Vương Tôn chậm rãi hỏi:

- Đông Tài thần, cái ấn ấy thật hay giả?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Muốn biết thật hay giả, xin mời xem cho rõ!

Nói xong, hai tay nâng cái ấn đưa lên. Trác Vương Tôn đón lấy, xem xét thật kỹ một lúc. Thần sắc nghiêm trọng, lão đưa qua cho Lã Bất Vi, bảo:

- Huynh rất tinh thông khảo nghiệm đồ cổ, cái món này xem chừng là đồ thật rồi!

Lã Bất Vi xem một hồi, rồi vẻ trịnh trọng, lão suýt soa:

- Từ khi vua Kiến Văn mất tích, cái bảo vật này cũng theo ngài mà thất tung, không ngờ hôm nay hiện ra trở lại chốn trần gian này...

Mặt lão đầy nét cảm khái, toát ra trong cung cách cùng lời nói. Lão chăm chú xem, trầm ngâm một lúc nữa, rồi đưa trả lại cho Cốc Chấn xong, lão quay qua quả phụ Thanh và tiên sinh kế nhiệm, hỏi:

- Hai vị có cao kiến gì không?

Hai người nhè nhẹ lắc đầu. Lã Bất Vi bèn gật đầu biểu đồng tình, rồi lão trang trọng đứng dậy, nói lớn:

- Bỉ nhân tuyên bố, trận đấu châu bảo hôm nay, Đông Tài thần đã thắng!

Câu nói vừa thốt ra, mọi người đồng thanh "ồ" lên. Những thương nhân Trung thổ vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ. Nhưng Ngải Y Ti đã đỏ ửng mặt mày, tức tối hỏi:

- Tại sao hẳn lại thắng? Bộ cái 'Vạn Bảo lâu đài' của ta không giá trị bằng mẫu ấn sắt sở đó à?

Lã Bất Vi đáp:

- Người có biết lai lịch cái ấn ngọc đó không?

Ngải Y Ti đáp:

- Ngọc ẩn trên đời này nhiều vô số kể, ta sao biết được lai lịch của nó!

Lã Bất Vi nghiêm giọng, hỏi:

- Người đã có nghe qua sự tích 'Ngọc Bích họ Hoà' chưa?

Ngài Y Ti thoáng biến sắc, ả đưa mắt nhìn cận kề cái ngọc tỷ trong tay Cốc Chấn, rồi đôi mày ngài sẽ nhíu lại.

- 'Thụ Mệnh Vu Thiên, Ký Thọ Vĩnh Xương.' Lã Bất Vi nói - Truyền từ đời Tần Thủy hoàng đến giờ, ngọc tỷ này là vật báu truyền quốc của Trung Hoa chúng ta, lâu đài Vạn Bảo chẳng qua tổn kém mấy tỷ bạc, tổn mất ba năm xây dựng, cái ngọc tỷ truyền quốc thất tung này, nó đã từng chứng kiến thịnh suy của mấy ngàn năm lịch sử dân ta, vì nó, mà máu đào đã chảy thành sông, mà xương trắng đã phơi đầy đồng. Người muốn đem hai thứ ra so sánh, ba năm của người có bằng được mấy ngàn năm trường cửu của nó không? Tiền ức bạc tỷ, có thể so với tính mạng của hàng ức hàng tỷ người không?

Ngài Y Ti lặng yên nghe giải thích, mặt không một chút biểu tình, mấy ngón tay ngọc siết chặt vào nhau, đến trở thành trắng bệch. Im lặng hồi lâu, đôi hàng lông mày của ả giãn ra, thần tình ả hết căng thẳng, sắc mặt thản nhiên như cũ, ả lãnh đạm nói:

- Thua thì thua, chả là cái quái gì hết!

Cốc Chấn hì hì, hỏi lại:

- Người đã nhận thua rồi, vậy hãy thanh toán vụ cá cược luôn đi.

Ngài Y Ti đứng vụt dậy, hả miệng cười rữ rượi đến nghẹt thở! Cốc Chấn cũng không ngừng hì hì cười theo. Cười được chừng một tuần trà, Ngài Y Ti day sang bảo Cốc Chấn:

- Người giỡn ta đấy hả? Ai mà đã thèm đi cá cược với người!

Mọi người đều biến sắc, Cốc Chân cau mày, bảo:

- Như vậy, người chẳng đếm xỉa gì đến lời người đã nói à?

Ngài Y Ti cười nhạt, trả lời:

- Nếu ta thắng người, dĩ nhiên là đếm xỉa! Ta thua, tất cả coi như dẹp bỏ, tên tiểu cầu họ Cốc kia, người bộ không nhớ cái câu mà sư phụ thường hay nói à?

Cốc Chân vẫn cười:

- Là 'Vô thương bất gian'?

Ngài Y Ti cười hề hề, nói:

- Vậy là người hãy còn nhớ, sao lại còn đòi ta chung vụ cá cược?

Lục Tiệm hết sức giận dữ, la lớn: -

- Thì ra người nói lời, không giữ lời!

Ngài Y Ti cười nhạt một tiếng,

- Ta nói lời, không giữ lời, người làm gì được ta?

Lục Tiệm nắm chặt đầu quyền, định xông tới, chợt nghe Ngài Y Ti búng ngón tay, mấy tên Hồ nô bèn thối lên một hiệu tù và, lập tức, từ trong chiếc giang thuyền dát vàng, cả trăm người xông ra, giáp sắt che toàn thân, trên tay là trường mâu, loan đao, cực kỳ hung hãn. Trên mấy đỉnh núi quanh đây của sơn cốc, hết như nấm mối mọc lên sau cơn mưa, thấy rừng rừng xuất hiện vô số đầu người, ai nấy đều cung cứng tên nhọn trong tay, cùng chĩa về phía mặt đất bên dưới cốc.

Trác Vương Tôn tái mặt, hỏi:

- Ngải Y Ti, lần thi đấu này, người đã giấu giếm lâu đài vạn bảo, đã ăn tàng vũ bị, ý là gì vậy?

Ngải Y Ti lạnh lùng đáp:

- Bốn cái lão vờ vịt này, rốt cục đúng là vừa xuân vừa có sạn trong đầu! Các người đều làm thương nhân cả một đời, sao không hiểu cái đạo lý đó!

Quả phụ Thanh giận quá, la lên:

- Bọn ta không hiểu, vậy người hiểu à? Có cái đạo lý vô lại nào như vậy trong làm ăn buôn bán?

Ngải Y Ti cười nhạt, đáp:

- Chuyên môn vô lại, đó là bản sự của ta. Bọn ta buôn bán vì mục đích gì? Vì muốn cho nước giàu, muốn tạo quân đội hùng mạnh. Khi có binh lực hùng mạnh rồi, hàng hoá ta muốn bán cho nước nào, là đem đến bán ở nước đó, không muốn cung cấp chỗ nào, thì không đem bán chỗ đó. Nước nào không chịu mua, ta diệt nước ấy, đứa nào chê không mua, ta giết hết cả nhà nó. Kinh doanh thương mại không có vũ lực hỗ trợ, không sao giàu lên được. Có quân lực mạnh mà không có buôn bán hỗ trợ, quân lực sẽ yếu đi. Mụ già kia, trong tình thế hôm nay, người có muốn chơi trò vô lại đối địch ta, cũng không còn cơ hội nào nữa! Cả bọn bốn người nhà mụ, đều thiên vị cả tâm lẫn ý, nhất quyết trợ giúp cho tiểu cầu Cốc Chấn thắng ta, tới chừng sa cơ lạc vào tay ta, hãy giương mắt ra xem ta xử đẹp bọn người ra sao nhé!

Ba người Lã, Trác, Thanh nghe vậy, lửa giận phùng phùng bốc lên đến toàn thân run rẩy, chỉ có mỗi tiên sinh kế nhiệm là vẫn giữ khí sắc lãnh đạm, chẳng lộ mừng, giận gì. Cốc Chấn hít vào một hơi thở sâu, bảo ả:

- Ngải Y Ti, kẻ đối địch người là ta, người chớ khá trút giận lên đầu người khác!

Ngải Y Ti lườm gã, cười nhạt, bảo:

- So với mấy lão già đó, với mấy già đó, người cũng còn nói được vài câu kha khá! Ngoài miệng, người nói thật hay một đằng, bụng người lại tính một nẻo khác hẳn! Người đến đây trước, rồi sắp đặt cho Thích Kế Quang dẫn quân theo sau, định nếu lỡ hôm nay thua trong tay ta, sẽ dùng vũ lực, ép ta hàng phục!

Cốc Chấn cười cười:

- Cuối cùng, cũng đã chẳng qua mặt được người!

Ngải Y Ti cười lạnh:

- Tiếc thay, ta một khi biết âm mưu đó, đâu có để cho người được trên chân! Cái thằng họ Thích đó, nhân mã không quá ba ngàn, ta đã cho bố trí sẵn quanh đây mười ngàn tinh binh, giương sẵn một cái bẫy, chờ cả lũ chúng nó chui đầu vào rọ. Tình hình bây giờ là, hừm, sợ rằng mi cùng gã Thích tham tướng, toàn quân bị đập tan, chết không có đất chôn.

Lục Tiệm vừa giận vừa hãi, gã hét lên một tiếng, tung mình nhảy đến, nghĩ thầm: "Quân địch đông, người mình ít, phải 'Cầm tặc tiên cầm vương', hãy bắt giữ ả ta trước, rồi tính gì thì tính". Tâm niệm nhanh như điện, thân mình vọt ra nhanh như tên bắn, đến trước Ngải Y Ti, gã chưa kịp xuất thủ, hốt nhiên trong người thấy cảm giác lạ, một cỗ kinh khí âm hàn đã công ào ào tới, khí kinh cổ quái dị thường, Lục Tiệm không dám ngạnh tiếp, nhanh nhẹn né sang bên, luồng hàn khí trắng như bạc đó bắn suýt soát ngang bên cạnh thân mình gã, làm lay động quần áo, làm gã rét run.

Lục Tiệm vừa định phản kích, không dè gã cảm thấy một kinh lực âm hàn kích vào đến tận tim phổi, kinh mạch toàn thân gã chột rũ ra, cái chiêu

thức dự định trong đầu không sao phát ra được. Lục Tiệm thất kinh, lùi nhanh ra đằng sau, "Đại Kim Cương thần lực" vận chuyển một vòng, mới có thể trục cái cổ hàn khí cổ quái ấy ra hết được. Rồi nghe "suỵ" một tiếng, Lục Tiệm đưa mắt nhìn, thấy có một gã hắc y đứng cách đây chừng mười trượng, đôi tròng mắt y hiện vẻ kinh ngạc. Lục Tiệm giật thót, "Người đã ám toán mình, chính là nó!"

Gã áo đen thấy Lục Tiệm chẳng hề bị đánh ngã, còn có thể nhảy lui ra vài bước, trong lòng gã cũng thấy sợ, rồi khi thấy Lục Tiệm vẫn an nhiên, gã đâm ra hoảng. Chợt nghe tiếng Ngải Y Ti bảo:

- Cừu tiên sinh, ông cứ đánh tận lực, đừng nường tay nhé!

Gã thuộc hạ áo đen chỉ khoanh tay, gật đầu nhè nhẹ. Cốc Chấn nghe ba chữ "Cừu tiên sinh", trong lòng chợt nhớ ra một người, bèn hỏi:

- Các hạ họ Cừu, có phải là "Giang lưu thạch bất chuyển"?

Gã áo đen cặp mắt toát ra một tia sát cơ, lạnh lùng đáp:

- Kẻ bất tài ta đây chính là Cừu Thạch.

Cốc Chấn buột miệng kêu:

- Không ngờ Bộ chủ của Thủy bộ hãy còn sống sót trên trần gian!

Lục Tiệm nghe y nói, lòng phẫn nộ, trong một sát na, hình ảnh những thầy ma ngày nào tại Diêu gia trang sống lại trong đầu gã, thần thông Thủy Bộ quá sức tàn ác, đã in đậm nét trong óc gã. Cừu Thạch khước mắt thoáng một tia thê lương, trả lời Cốc Chấn:

- Cừu Thạch của Thủy Bộ đã chết từ lâu rồi, Cừu mỗ ta giờ chỉ là một phế nhân đi lại trên giang hồ thôi!

Nói xong, hần phất tay áo, bắn ra một cỗ kinh khí thanh mảnh nhắm vào Lục Tiệm. Lục Tiệm từng nhiều phen giao đấu các cao thủ của tám bộ Tây Thành, gã hiểu rõ Chu Du bát kinh toàn là thủ pháp mượn vật truyền công, hiểm khi nào thể hiện uy lực mạnh mẽ, cái tia kinh khí đó xem rõ, thấy nó là một mứt thủy tiễn, tàng chứa "Chu Du Thủy kinh". Lục Tiệm lập tức quát nhỏ một tiếng, huy động song chưởng, hiển lộ biến tướng "Duy Ngã Độc Tôn", kinh khí đầy trời, đập nát mứt thủy tiễn thành muôn ngàn giọt nước li ti, chứa đầy kinh khí của "Đại Kim Cương thần lực", phản kích Cừu Thạch.

Cừu Thạch hừ nhỏ một tiếng, thân pháp cực kỳ lanh lẹ, như một luồng thiểm điện màu đen, chui tọt xuống nước sông, lập tức, hết như một khối sắt nung đỏ nhúng vào nước, nghe phát ra tiếng sèo sèo, tạo nên một màn mưa bụi hạt nhỏ li ti.

Cừu Thạch huy động song chưởng, màn mưa bụi đó mở bung ra, bao trùm lên Lục Tiệm.

Lục Tiệm ngày xưa đã được xem tận mắt trận đấu giữa Thủy bộ và Ninh Bất Không, những vũ khí mượn từ nước, không những được Cừu Thạch biến thành màn sương mù, mà còn thúc đẩy cho mờ mịt giăng đầy trời, ẩn chứa thủy kinh quái dị, dần dần thấm vào từng lỗ chân lông.

Lục Tiệm thi triển tướng "Minh Nguyệt lưu phong", xoay chuyển chưởng kinh, chậm chậm như làn gió mát, lấy nhu chống nhu, màn sương vừa sà vào gần, đều bị phe phẩy bạt ra, rồi lấy công làm thủ, đẩy mù sương ra khỏi rồi, dần dà tìm cách phản kích. Cừu Thạch vừa nghe kinh phong thốc vào mặt, đến sầm sập như núi đổ, lui ào ào như cường triều giụt ngược ra ngoài khơi, gã hoảng hốt, tự hỏi:

- Người này gốc gác từ đâu vậy?

Gã găm một tiếng quái đản, di chuyển thân hình thật nhanh, như một làn hắc thủy không có hướng chảy cố định, mù sa từ hắc li ti toát ra, mỗi lúc một dày đặc, cả hai đối thủ đều chìm trong màn sương, chuyển động cực nhanh như tia chớp giữa đám mây đen, khi ẩn khi hiện. Màn sương mù đó mang tên "Huyền Minh quỷ vụ", mà cái khác biệt với thần thông Thủy bộ là công phá như sức nước hữu hình, khó đề phòng ở chỗ nó lại là thứ vô hình. Cừu Thạch đem nước sông hoá thành sa mù, mờ mịt khắp trời, đâu đâu cũng thấm tới được, đối thủ mà bị dính vào người, hít vào một hai giọt, kinh khí "Chu Lưu" trong mỗi hạt sa mù đó sẽ lập tức xâm nhập kinh mạch, không biết đâu mà đề phòng, mà tránh né được. Trừ khi "Đại kim cương thần lực" của Lục Tiệm có tính an nhiên bất động, chẳng tà khí nào xâm nhập được, Cừu Thạch đã sớm cho đó là con đường tấn công ưu tú nhất.

Nhưng dù vậy, Lục Tiệm đã chẳng thêm bận tâm, gã huy động quyền cước như bão táp mưa sa, chẳng quản bị sa mù dính vào người, song thủ dò tìm được phương vị của Cừu Thạch rồi, gã đề tụ hết công lực, sáp vào thật gần, quát một tiếng lớn, vụt biến từ tướng "Minh Nguyệt lưu phong" sang tướng "Đại Ngu Đại Chuyết" (Cực khờ cực vụng), tổng ra một quyền.

Cừu Thạch vừa vung chưởng tiếp chiêu, tức thì thấy bất diệu, gã nhanh nhẹn chuyển sang "Vô tướng thủy giáp" định dùng "thủy giáp" (tấm giáp dệt bằng nước) hoá giải quyền kinh, không ngờ, kinh khí của Lục Tiệm trong ngọn quyền đó vừa cương vừa mãnh, thủy giáp vừa tụ vào đã bị đánh tan đi, thể như dao sắc chẻ tre. Cừu Thạch lùi đến bờ nước, cái thủy giáp đã tan tành, thể công của ngọn quyền Lục Tiệm càng lúc càng tăng, Cừu Thạch trúng một đòn, bắn tung lên, rồi đâm đầu té nhào xuống sông.

Vừa chạm vào nước, Cừu Thạch tung song cước, đá tạt hai cổ thủy tiễn, như hai luồng sáng loe loé, nhắm hướng Lục Tiệm.

Lục Tiệm khoa nhanh song chưởng, hai luồng thủy tiễn bị đánh bật lại, nước bắn tung toé lên như một trận mưa rào. Rồi lúc màn mưa còn chưa tan hết, thân mình đang ở trong giòng sông, Cừu Thạch đã thôi thúc hai luồng

nước đổ ập tới, luồng sau thúc đẩy luồng trước, mỗi lúc một lớn dần lên, rồi dâng không như hai con rồng nước, đầu đập đuôi quật, uy thế mạnh khôn tả. Dù gã có pháp tướng hộ thể, Lục Tiệm bị một lúc cả hai cột nước tả hữu tấn công vào, không còn chỗ tránh né, đành hươi song quyền kích trở lại, cùng Cừu Thạch đi đến chỗ giằng co tỉ đấu nội lực.

Ngải Y Ti thừa cơ, quát to một hiệu lệnh:

- "Động thủ.

Bọn phục binh uà tới!

Cốc Chấn vung một tay lên, các thương nhân Trung thổ đồng lúc trút bỏ áo ngoài, lộ ra áo giáp kim loại sáng loe loe mặc sẵn bên trong, rồi họ đưa tay chụp lấy binh khí đã giấu sẵn dưới chân, Đinh Hoài Sở sử một cây nhuyễn kiếm, Hồng lão gia dùng một đôi lưu tinh chùy, cùng hò hét dàn hàng xông ra. Rồi thấy luôn cả hai gã Trương Giáp, Lưu Ất bữa trước đến đại náo đám cưới của Trầm Tú, trong tay cầm ngân thương, mũi thương nhọn hoắt loá loá hàn quang, khí thế bức nhân. Nguyên đám thương nhân đó toàn do Cốc Chấn đặc biệt tuyển chọn, chẳng phải bọn con buôn bình thường, mà thấy đều tinh thông võ nghệ, toàn là cao thủ có thể một chọi trăm.

Bốn trọng tài bấy giờ mới minh bạch, cuộc đấu bảo của đôi bên, tiếng là thi đấu bảo vật, thực sự cả hai bên đã đều có chủ định dùng vũ lực, quyết chí thur hùng một trận. Họ hiểu ra, đành đứng nhìn nhau, cười nhảu nhử!

Áo giáp trụ loang loáng, dây cung căng cứng, vào lúc cuộc ác chiến sắp mở màn, chợt thấy từ đầu sông vùn vụt tiến đến một khoái thuyền, nơi đầu thuyền có một người máu me toàn thân đang đứng đấy. Ngải Y Ti dòm qua, vội kêu lên:

- Khoan đã!

Ả phất tay, ra lệnh thuộc hạ dừng lại, rồi chăm chú nhìn người mới đến, hết sức ngạc nhiên. Chiếc khoái thuyền cập bến, gã bị thương đứng nơi đầu thuyền loạng choạng bước lên bờ, cố gắng đi vài bước rồi quỳ gục xuống ngay tại chỗ, hướng về Ngải Y ti sụp lạy.

Ngải Y Ti thất kinh, chau mày, hỏi:

- Sao lại ra hình dạng như vậy? Chẳng phải bọn người đã có nhiệm vụ chặn đường Thích Kế Quang sao?

Người đó nằm rũ ra, run như cây sậy một chập, rồi sụt sịt:

- Tiểu nhân đã theo đúng hiệu lệnh, bố trí mai phục, chờ cho bọn quân sĩ của cái gã họ Thích đó lọt vào lưới, đâu ngờ quân lính gã đang đi nửa đường, vụt chuyển hướng hành quân, cấp tốc di chuyển bằng đường sông Cửu giang.

Ngải Y Ti mặt hoa thắm biến, thất thanh hỏi:

- Sao vậy được?

Gã đó đáp:

- Chúng tiểu nhân thấy bọn nó bỏ chạy như thế, bèn lập tức truy kích, đâu dè tên họ Thích đó vô cùng xảo trá, dùng kế "Phản khách vi chủ", gã đã chuẩn bị mai phục sẵn ở Mã Đường sơn, gã đã chỉ đánh một trận, có mỗi một trận... là... là...

Ngải Y Ti sốt ruột như lửa cháy, quát mắng:

- Là.. là sao, nói mau lên!

Gã đó trả lời:

- Là đã đánh cho bọn tiểu tướng một vạn người đều bỏ mạng tại chỗ, chạy thoát được có chừng trăm người!

Gã nói đến đây, không còn dẫn lòng được nữa, đã ngã lăn ra đất, miệng kêu gào thảm thiết!

Ngài Y Ti mặt mày tái xanh tái xám, lẩm nhẩm:

- Một vạn người... ba ngàn người... !

Rồi ả mặt mày giận dữ, vung chân lên, đá cho gã đó một cái, gằn giọng hỏi:

- Một vạn người chọi ba ngàn người, ba chống một, làm sao thua trận được?

Gã đó dánh áy náy, đáp:

- Tiểu tướng cũng không biết nữa! Gã họ Thích bày ra một cái trận quái dị, kẻ dùng tre nguyên cây, người cầm đinh ba, đưa sử thiết thương, kẻ bắn súng điếu, đưa dùng gậy gộc, nhác trông thì thấy tầm thường, nếu lọt vô trong rồi, mười huynh đệ không còn sống sót thoát ra lấy được một!

Ngài Y Ti sững lại, trong lòng hoảng hốt cực độ, ả vụt quay ngoắt lại, oán hận ngó Cốc Chân, nghiêng răng hỏi:

- Người... Người biết trước hết tất cả rồi, phải không?

- Dĩ nhiên là ta biết! - Cốc Chân cười, trả lời. - Ngài Y Ti, năm đó, ở cuộc thi đấu ở Nam Hải, ta đã có nói rồi mà! Suốt cuộc đời này, ta mãi mãi sẽ là khắc tinh của người. Chu choa! nói lại nữa đi xem, người đem cất giấu một nửa lượng lương thực ở Cửu giang, thuyền bè tập nập lui tới, ầm ầm ỹ ỹ, ta hoá chẳng có là thẳng mù, thẳng điếc thì mới không hay không biết! Ta lại còn được mật báo, người đã đi thuê tặc khấu của cả bốn tỉnh làm bảo vệ

cho lương thực, bọn chúng người đông, thế mạnh, không dễ đối phó. Thế cho nên, ta đã tương kế tựu kế, lợi dụng cái cơ hội đấu bảo này, đã dương đông kích tây, lừa người phân chia nhân mã làm hai, đem một nửa đi phục kích Thích tướng quân, số nhân mã bảo vệ lương thực lẽ tự nhiên sẽ bị giảm đi nhiều, chính là mục tiêu cho Thích tướng quân đến đánh dẹp. Dự định là sáng ngày mai, binh lính Nghĩa Ô thu thập xong lương thực chứa ở kho Cửu giang, nên ta đã có thuê trước sáu ngàn đại thuyền vận chuyển, thuận con nước đi Giang Đông, quân sĩ cùng góp sức chất lương hướng lên thuyền! Ha ha... Ngải Y Ti, bình thời người keo kiệt dễ sợ, hồng dè kỳ này lại hết sức hào phóng, nữ nhân mà hào phóng như vậy, làm cho người ta dòm thấy người có bộ ngon lành hơn nhiều!

Ngải Y Ti tức giận muốn xiu, đã thua đấu bảo, lại mất luôn lương thực. làm hư hỏng đại sự của sư phụ, ả làm sao chịu cho nổi, nhất thời tròng mắt đỏ quạch, lúc này ả có muốn thay đổi kế hoạch, lẽ tất nhiên không kịp, ả bèn nghiêng răng, la lớn:

- Sự tình như vậy, ta thua đấu, ta mất lương thực, người cũng đừng hồng sống sót mà hưởng!

Ả vừa định phát lệnh tàn sát, bỗng nghe một tiếng thét to, như sấm nổ, đưa mắt trông sang, chỉ thấy Lục Tiệm song chưởng đập vào làm một, hai cỗ thủy long bị "Đại Kim cương thần lực" chặn lại, biến thành hai quả cầu nước, tan biến đi, đội ngược trở về phía Cửu Thạch.

Không ngờ, sau khi Lục Tiệm một chiêu đánh lui Cửu Thạch, nhanh như cắt, gã vọt đến bên Ngải Y Ti, chúng nhân đương trường chẳng ai kịp nhìn rõ. Tay Lục Tiệm vung ra một trảo. Phát trảo đó, số người trong thiên hạ có thể chống đỡ được chắc không bao nhiêu, vả Ngải Y Ti võ nghệ tầm thường, đầu vai ả vừa nhói đau, đã bị Lục Tiệm chụp nắm nguyên cánh tay, kéo ả ra sau. Cửu Thạch đang ngâm mình dưới nước, ở đằng xa, chỉ đành trố mắt trông, không kịp cứu viện.

Lục Tiệm vừa xuất thủ đã bắt ngay được Ngải Y Ti, gã hận ả độc ác, đã định ra tay sửa trị ả cho ả biết mùi lợi hại, nhưng dòm lại, thấy hình dạng ả éo lá, nhu nhược, gã không nỡ xuống tay, chỉ nói:

- Tây Tài thần, hãy ra lệnh cho thuộc hạ người lập tức lui ra, nếu không thì...

Lời đe dọa chưa ra khỏi miệng, lưng bàn tay gã chợt bị ai đó vỗ vào một cái. Từ lúc Lục Tiệm võ công thành tựu, không những gã thần công đại thành, linh giác gã cũng nhạy bén hơn nhiều. Gã chẳng dễ bị người lạ môn men vào gần, vậy mà không hiểu cái đạo lý nào ở đâu, đã thần không hay, quỷ không biết, bị người ta vỗ vào lưng bàn tay, bị ngay một cổ kinh khí xâm nhập vào, gây cảm giác cánh tay mềm rũ, "Đại Kim Cương thần lực" hốt nhiên tan biến, năm ngón tay không theo chỉ huy của mình nữa, buông lỏng cho Ngải Y Ti thoát ra.

Lục Tiệm đại kinh thất sắc, quai tay đánh ngược lại, chưa đụng đến người ám toán, đã bị hấn nhẹ nhàng đưa tay ra, một chiêu hoá giải, đánh cho Lục Tiệm tụt tay xuống. Ngón quyền ấy của Lục Tiệm tập trung lực đạo ngàn cân, có thể đập tan đá núi, sớm bị người kia khoan thai hoá giải, chuyện đó, gã không thể tưởng nổi. Gã bất giác dòm sang, thấy một trung niên nam tử khoanh hai tay, đứng kế bên Ngải Y Ti. Lục Tiệm giật thót mình, buột miệng kêu lên: -

- Tiên sinh kế nhiệm?

Vị tiên sinh kế nhiệm không nói một câu, đưa hữu thủ khoát lên mặt, gỡ tấm mặt nạ xuống. Ngải Y Ti vừa nhìn thấy mặt thật của y, ả sững sờ một giây, rồi mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ?

Lục Tiệm cũng hoảng hồn, la lớn:

- Vạn Quy Tàng.

Lã Bất Vi, Trác Vương Tôn, quả phụ Thanh đồng nhóm dậy, vể mặt kinh hãi, rồi cùng chấp tay, thưa:

- Chủ nhân.

Cốc Chấn hít vào một chân khẩu khí, nhăn nhó nói:

- Đáng lẽ ta phải sớm biết trước kia! Đào Chu công là tổ sư của các thương nhân, kẻ dám đứng ra xưng làm kế nhiệm cho tổ sư, còn ai khác ngoài lão già dịch đó!

Ngài Y Ti nhào vào lòng Vạn Quy Tàng, miệng không ngớt cười hì hì. Vạn Quy Tàng để mặc cho ả làm nũng, sắc mặt lăm lì, thoáng một chút nét cười nhỏ, rồi lớn tiếng gọi:

- Cừu sư đệ, chưa đánh mà đã định chạy rồi à?

Cừu Thạch đã phải trốn chui trốn nhủi Vạn Quy Tàng bấy lâu, chợt thấy đại địch xuất hiện, hăn chẳng còn hồn vía, lặn sâu xuống nước, định bỏ chạy, nghe Vạn Quy Tàng nói, biết chẳng còn đào tẩu được nữa, hăn đành tiu ngiủu bò lên bờ, ngớ ngớ ngẩn ngẩn đứng xa xa nhìn lại,

Vạn Quy Tàng cũng chẳng ngó ngang gì đến hăn, liếc Cốc Chấn, cười nụ:

- Người gặp ta rồi, cảm giác ra sao?

Cốc Chấn nhăn nhó, đáp:

- Ý nghĩ đầu tiên là bơi mỡ vào bàn chân, chạy cho nhanh khỏi nơi đây, chạy càng xa càng tốt, chạy suốt đời cho đến nơi chân trời góc biển nào đó để lão không tìm ra được, không bắt được ta!

Vạn Quy Tàng cười ha hả, :

- Tiểu tử nhà ngươi, chỉ chuyên môn nói một đằng, nghĩ một nẻo, ta không sao tin lời ngươi được!

Cốc Chấn cũng cười, đáp:

- Gặp sư phụ rồi, ta sao còn dám nói năng lừa gạt nữa, những lời đó là những lời chân thật xuất phát từ đáy lòng.

Vạn Quy Tàng vẫn cười:

- Ngươi hãy còn coi ta là sư phụ, ngươi biết chuyện lương thực là chủ ý ta, cố sao còn cứ đi phá phách Ngải Y Ti?

Cốc Chấn đáp:

- Bọn ta con nít ham vui, ưa gây trò nhiệt náo, chớ nên coi đó là chuyện đứng đắn!

Vạn Quy Tàng tối sầm nét mặt xuống, lạnh lùng hỏi:

- Cái đám nghĩa vụ binh của tên Thích Kế Quang nhà ngươi, cũng là trò đùa sao?

Cốc Chấn dòm thần sắc lão như vậy, trong lòng thầm biết vô cùng bất diệu, gã không ngừng lảo liên cặp mắt, suy nghĩ tìm phương kế đối phó.

Lại nghe Vạn Quy Tàng chậm rãi nói:

- Cừu sư đệ, ta nghe đồn ngươi là một thủ lĩnh của bọn đạo tặc bốn tỉnh, cái đó hay lắm đấy!

Cừu Thạch mình mẩy ướt đầm mồ hôi, mặt tái xanh tái mét, như thây ma chết trôi vừa được vớt lên, đáp:

- Ta đã lọt vào tay người, thật chẳng còn có gì hay ho để nói nữa!

Vạn Quy Tàng tùm tùm cười, bảo:

- Cho người một cơ hội lập công chuộc tội, người nghĩ sao?

Cừu Thạch mắt chợt có đốm sáng, cất tiếng đáp lại qua kẽ răng:

- Xin nói rõ!

Vạn Quy Tàng bảo:

- Người hãy nhanh chóng đem hết thuộc hạ đến Cửu giang, tiêu diệt bọn dân quân Nghĩa Ô. Nếu người làm tốt công việc đó, ta sẽ chấp thuận cho người được trở lại Tây Thành, cho người gầy dựng lại Thủy Bộ, rồi ta sẽ còn truyền cho người "Chu Du Lục Hư công", để mai mối này, người có thể thay ta làm chủ Tây Thành.

Cừu Thạch lúc đầu còn giữ thần sắc nhặt nhẹo, sau khi nghe hai câu đó, đôi nhãn châu gã bất giác sáng rực lên, hai tay lấy bầy, run giọng hỏi:

- Mấy lời nói đó là thực lòng chăng?

Vạn Quy Tàng vẫn tùm tùm, đáp:

- Trước mặt đông người ở đây, ta dám nói chơi sao?

Cừu Thạch nghe thế, chẳng tự chủ được nữa, gã quỳ thụp hai gối xuống trước mặt Vạn Quy Tàng, giọng trầm xuống:

- Nếu được như thế, Cừu mỗ nguyện theo lời sai khiến của Thành Chủ, dẫu có phải thịt nát xương tàn, quyết không nề hà!

- Tốt lắm! Hay lắm! - Vạn Quy Tàng gật gật đầu, - Đại gia buôn bán làm ăn, nói theo kiểu làm ăn, hễ có lợi thời nói theo kiểu được lợi, sao cho

hết sức thống khoái, còn hơn đi tuần thủ ba cái đạo lý lung tung vớ vẩn. Nếu rui đánh không lại bọn dân quân Nghĩa Ô, ta cho phép người dùng cái trận "Thủy Hồn" đó.

Cừu Thạch nghe nói, giật mình, hần nghĩ đến ngày xưa, Vạn Quy Tàng đã mượn có "Thủy Hồn chi trận" để tiêu diệt Thủy Bộ. Trong một giây, Cừu Thạch chỉ sợ mình đã nghe nhầm. Nhìn vẻ mặt gã đăm chiêu, Vạn Quy Tàng phác sơ một nụ cười, bảo:

- Hồi đó khác, bây giờ khác. người và ta thấy đều thoát kiếp nạn, tái sinh trên đời, chuyện quá khứ, cho qua hết đi.

Cừu Thạch hiểu ý hẩn, bèn ngẩng cao đầu, buông một tràng cười dài, bọn cung thủ đang nấp trên mấy đỉnh núi quanh đấy đều ngược nhìn vào y. Cừu Thạch tung mình một bước, nhảy đứng lên trên chiếc thuyền nhỏ, cất cao một tràng cười nữa, chuyển vận thủy kinh vào gót chân, đập vào nước, chiếc thuyền không chèo không mái dầm, đã thấy tự chuyển động rồi ngược dòng nước tiến như bay về thượng du, tiếng cười còn chưa dứt, gã và chiếc thuyền đã mất dạng sau khúc quanh nơi cửa sông.

Lục Tiệm thấy rùng mình, vừa rồi, lúc gã mấy lần ra sức cản trở Cừu Thạch, gã đã từng có cảm giác này, bây giờ, gã thấy trở lại y hệt, Vạn Quy Tàng đứng khơi khơi cách đấy có mấy bước, không hiểu lão đã thi triển động tác ra sao. Do đó, Lục Tiệm nảy sinh dị cảm, tự hiểu mình không cách nào đối phó nó, tự dừng trong lòng muốn đưa đôi chân tiến tới, không ngờ gót chân chẳng chuyển động lên tới được một tấc!

Lại nghe Vạn Quy Tàng gọi:

- Ngải Y Ti.

Ngải Y Ti lùì ra khỏi lòng lão, bủn rủn quy xuống. Vạn Quy Tàng về lãnh đạm, bảo:

- Người lần này thua to vụ đầu bảo, do đã sa vào gian kế của đối phương, làm hỏng việc của ta, đáng lẽ ra phải chịu trừng phạt.

Thân mình ẻo lả của Ngải Y Ti vụt phát lạnh, nét sợ hãi khủng khiếp in trên mặt. Nói đến đây, thần sắc Vạn Quy Tàng vẫn mang vẻ hoà hoãn, lão đưa tay nhẹ nhàng kéo ả ta đứng lên, bảo:

- Bây giờ, ta cho người lập công chuộc tội, người hãy đem chiếc Ma Long hạm to lớn phong tỏa mặt sông Trường Giang, không cho bất cứ một thuyền vận lương nào lọt xuống được Giang Nam.

Ngải Y Ti gật đầu, thưa:

- Đồ nhi lĩnh mệnh. Vậy... vậy tất cả việc tại đây...

Vạn Quy Tàng phất tay áo một cái, dang hai tay ra, nhẹ nhàng bảo:

- Mấy việc ở đây à? Giao hết cho ta lo.

Ngải Y Ti chỉ đành im lặng, day sang liếc Cốc Chấn một phát, thần sắc phức tạp khó hiểu, nhưng chỉ dòm sơ qua thôi, rồi khép mi mắt lại một giây, ả dẫn bọn người Hồ kéo nhau trở về chiếc giang thuyền dát vàng.

Lục Tiệm lại thấy nhoi nhói, nong nóng trong lòng, đã không thể đè nén cảm giác đó xuống được, gã quát to một tiếng, hươi song quyền tổng ra một chiêu vào Vạn Quy Tàng. Lúc hai cổ kinh lực giao tiếp trên không, thân mình Lục Tiệm bị kích động mạnh, 'tăng tăng tăng' ba tiếng, đã bị đẩy lùi liền ba bước về đằng sau, khí huyết trong người nhộn nhạo, kỳ kinh bát mạch dường như bị phong tỏa. Vạn Quy Tàng cười, bảo:

- Hài tử, người có làm ơn lớn cho ta, ta đã từng nói sẽ tha chết cho người ba lần, tính ra, hôm nay là lần thứ nhất rồi đó!

Nói xong, lão day sang nhìn vào Cốc Chấn, chậm chậm bảo:

- Người ta nói 'Nuôi hổ là gây họa về sau', thật không sai chút nào!
Người đúng là thằng con của Cốc Thần Thông!

Cốc Chấn chớp mắt, cười âm lên:

- Người từng biết rõ thân phận của ta, tại sao còn đi thu ta vào làm đệ tử?

Vạn Quy Tàng vẫn cười:

- Khiến cho đứa con của kẻ thù đem tính mạng ra bán vì mình, đó là một lạc thú hạng nhất trên đời. Nhưng ta nghe Cốc Thần Thông chết rồi, dưới vòm trời này mất đi một đối thủ như hăn, thiệt làm cho người ta thấy tịch mịch vô cùng.

Lão khoan thai bước tới vào bước:

- Ngày mồng chín, tháng chín này, tám bộ Tây Thành sẽ tụ tập đầy đủ, "Luận Đạo Diệt Thần", là ngày "Đông Đảo" diệt vong. Chỉ tiếc một điều, sẽ không thấy hai cha con người trong đám đó!

Nói xong, lão dòm dòm Cốc Chấn, mặt thoáng cười cợt. Cốc Chấn cũng cười cười, thần thái cả hai giống nhau như hệt, Khi lão Vạn Quy Tàng nói nói cười cười như vậy, Lục Tiêm sớm đã đoán ra sát cơ trong lòng lão, đang định tiến lên, đã bị Cốc Chấn níu lại, một sát na, vụt thấy Cốc Chấn huy động mười ngón tay, viết vào lòng bàn tay gã "Hãy lập tức nín thở!". Dù không hiểu gì cả, Lục Tiêm chẳng dám cãi lời, lập tức nhịn hô hấp. Vạn Quy Tàng như có linh tính, nhìn cả hai, thoáng một nét nghi ngờ trong ánh mắt. Lập tức lão biến sắc, chớp nhanh khoé mắt, quay đầu nhìn quanh một vòng, đã thấy trong tay Tô Văn Hương, không biết tự bao giờ, bốc lên một làn khói nhạt, mong manh như tơ trời, đang dần dần toả ra trong không trung.

Nghe rầm rập liên tục, đám người chung quanh Tô Văn Hương lần lượt ngã lẫn ra. Vạn Quy Tàng chấn động mạnh thân mình một cái, lão vụt buông một tràng cười lớn, tiếng cười đến nhanh như chớp giạt, khí thế bức nhân, mọi người đương trường còn chưa lấy lại thần hồn, đã thấy lão tung mình phi thân, biến mất dạng vào vực sâu bên dưới.

Tô Văn Hương khi thấy lão đã biệt tung, mới đưa tay ngắt đoạn hương, chung quanh đấy, ngoài năm đại kiếp nô cùng Cốc Chấn và Lục Tiệm còn đứng vững, tất cả những người khác thấy đều ngã lẫn, nằm la liệt.

Cốc Chấn thở hít một khẩu chân khí to, giọng tiếc nuối, nói:

- Lão già dịch chẳng phải là người! Bị trúng "Vô Năng Thăng hương" rồi mà còn bỏ chạy được!

Lục Tiệm nghe thế, bao nghi vấn trong lòng lập tức giải khai, đưa mắt nhìn cây nhang trong tay Tô Văn Hương, ngạc nhiên hỏi:

- Cái hương đó ở đâu ra vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Dĩ nhiên là của lão Trầm Què! Tiếc cái, món hương này hiếm, chế tạo cực khó, tốn mười năm trời, được hai lô, một lô đem dùng đối phó cha ta, lô kia chế thành nhang, bữa nay, uống mất nửa cây nhang!

Lục Tiệm hết nhìn Cốc Chấn, lại nhìn bọn kiếp nô, chợt hiểu:

- Thì ra bọn người đã có bàn bạc với nhau từ trước!

Cốc Chấn khẽ cười,

- Lão già dịch xuất sơn, chẳng thể không phòng bị trước!

Rồi day sang hỏi:

- Tô huynh, cái mùi hơi người của Vạn Quy Tàng, huynh có dỗi theo được không?

Tô Văn Hương trả lời:

-Người được!

Cốc Chấn dang tay ra, bảo:

- Mời huynh dẫn đường!

Lục Tiệm hỏi:

- Dẫn đường đi đâu?

Cốc Chấn hì hì, nói:

- Thăng già dịch trúng phải "Vô Năng Thăng hương", dù không gục tại chỗ, đã bỏ chạy thoát. nhưng xem ra lão hiện giờ chẳng thể cự lại bọn mình được. Cái cơ hội ngàn năm một thuở này, không thể bỏ qua, bọn mình phải nhanh chóng đuổi theo, nếu không giết được lão, cũng ra tay quần cho lão đang làm gà ướm một mách!

Nói xong, gã cắt đặt Tiết Nhĩ, Mạc Ất và Tần Tri Vị ở lại lo cho những người trúng hương độc, Yến Vị Quy theo sau bảo vệ Tô Văn Hương, cả hai rảo bước đi trước, Lục Tiệm nắm tay Cốc Chấn, chạy theo đằng sau. Tô Văn Hương ngổng mũi ra người, đi được chừng hơn hai mươi dặm, gã kêu lên:

- Đang ở phía trước kia!

Y đang định đi tới nữa, Lục Tiệm đã thò tay níu gã lại, bảo:

- Đàng trước nguy hiểm, Tô huynh võ công không cao, khó tự bảo vệ được. Yến huynh!

Yến Vị Quy ứng tiếng đáp lại, Lục Tiệm bảo:

- Huynh kèm sát Tô huynh, chờ nơi đằng sau đây. Nếu rủi ta bị đánh bại, hai người lập tức trở về, lo giúp những người kia tìm đường giữ mạng!

Yến Vị Quy phát run, Lục Tiệm rầu rĩ nói:

- Yến huynh, Tô huynh, ta xin lỗi, chuyện này dính dáng đến an nguy thiên hạ, ta đã không tự lo cho mình chu toàn được, lại còn để dính hai vị vào!

Yến Vị Quy trước mắt chợt tối sầm lại, Tô Văn Hương sục sục lỗ mũi, tròn mắt đỏ ửng. Lục Tiệm gượng một nụ cười khổ, day sang nói:

- Cốc Chấn...

Cốc Chấn hứ lạnh một tiếng, tiếp lời gã:

- Nếu người đuổi ta đi, cói chừng ta véo rụng hai lỗ tai người đó!

Lục Tiệm hiểu tính hằn, thế nào cũng đòi đồng sinh cộng tử, bất giác trầm lặng, không nói gì nữa. Cốc Chấn day sang Tô Văn Hương, đòi, lấy được cây nhang "Vô năng thẳng hương", gã nói:

- Đề phòng trước là hơn:

Đốt nhang xong, gã cùng Lục Tiệm nín thở, tiến tới. Đi được chừng trăm bước, chợt thấy hiện ra trước mặt một cái đầm nước, chung quanh cây cỏ mọc đầy, Không một bóng người, Lục Tiệm đang còn mơ hồ, chợt bị Cốc Chấn níu lại, tay hấn chỉ vào một bên bờ đầm, chỗ đó mấy bụi cỏ cây bị giẫm nát, hiển nhiên chúng đã bị người đạp lên.

Lục Tiệm chợt hiểu ra:

- Vạn Quy Tàng trốn dưới đáy nước!

Trong đầu thoáng một ý nghĩ, gã thò tay nhấc lên một tảng đá lớn, giương mắt nhìn kỹ vào mặt nước đầm, rồi ném tảng đá xuống. Chợt nghe "Ầm" một tiếng, nước đầm bắn tung toé lên!

Cốc Chấn ơ hờ bị cơn sóng nước quật vào người, cảm giác như va đầu vào vách đồng tường sắt, gã chẳng trụ nổi, loạng choạng thối lui, rồi ngã ngửa trên bờ đầm. tạng phủ đảo lộn, đầu nhức mắt hoa, gã cố gắng đứng dậy, phát giác nén hương "Vô Năng thắng hương" đã ứt mem, tắt ngấm, chẳng còn công hiệu. Cốc Chấn bức quá, cất tiếng chửi thề ầm ĩ. Trong đám bụi nước mờ mịt đó, một thân ảnh vụt hiện ra, vọt từ dưới nước lên, vù một cái, đã lên đến bờ đầm. Lục Tiệm không ngờ Vạn Quy Tàng đang trúng độc hương, vậy mà hãy còn dũng mãnh, lanh lẹ, nhất thời gã ngạc nhiên đến sững sờ. Cốc Chấn la lớn:

- Hắn chưa giải xong độc hương, ra tay mau lên.

Lục Tiệm nghe nói, liền phi thân đến, tung ra một quyền, kinh khí ngất trời, nhắm vào Vạn Quy Tàng.

Vạn Quy Tàng miễn cưỡng né tránh, cổ kinh khí kích vào vách núi, đá vụn bắn ra tung toé, một số chạm vào mặt mũi Vạn Quy Tàng, dường như làm lão đau kịch liệt. Thoắt một cái, Lục Tiệm dĩ nhiên đã tiến sát vào gần, Vạn Quy Tàng chẳng sao được, phải huy tả chưởng xuất ra một đạo kinh khí, bao gồm lực đạo lão đã huy tụ từ một lúc lâu, Lục Tiệm không dám sơ suất, lách nhanh sang một bên để tránh.

Vạn Quy Tàng được rảnh tay, nhanh chóng dùng cả tay lẫn chân leo lên vách đá cạnh bờ đầm. Lục Tiệm vừa định đuổi theo, không dè Vạn Quy Tàng tay chân đã móc ra được ở đâu vô số đá vụn, gạt bắn tung toé xuống bên dưới. Lục Tiệm hơi tay định phản kích, chẳng ngờ cái rễ cây cũ kỹ nơi vách đá chợt mọc ra nhánh mới, khoảnh khắc, đã vươn ra thành một rễ thật dài, quấn vào tay chân gã, rồi một vừng lửa theo cái rễ cây cháy loang loáng đến. Lần đầu trúng phải thần thông đó, Lục Tiệm giật mình kinh hãi,

gã tự hỏi: "Cái này phải chăng là 'Chu Du lục hư', thuật pháp sử ngự vạn vật?" Gã vừa cố gắng tránh né được lửa, đưa mắt trông, đã thấy Vạn Quy Tàng vạt áo bọc gió, giống như một con chim ưng to lớn, đang phiêu diêu bay lên, sau một vài cái vung vẩy, lão đã lên đến đỉnh vách đá.

Lục Tiệm thấy lão không ngừng tìm cách bỏ chạy, thầm hiểu lão vẫn chưa hoá giải hết độc hương, gã bèn phấn chấn, quát to một tiếng, đạp chân hai lần vào vách đá, lên đến đỉnh núi, thấy Vạn Quy Tàng chạy vù vù phía đằng trước, Lục Tiệm lập tức phi thân rượt theo, xuất ra một biến tướng "Cực Lạc đồng tử", quyền cước đồng lúc khởi động. Vạn Quy Tàng chẳng thể tránh, phải xuất chiêu đón đỡ. Hai luồng kinh lực chạm vào nhau, vì Vạn Quy Tàng xuất quyền tại gần thân, lão mượn sức phản chấn né nhẹ sang một chút, đã vô sự. Lục Tiệm hơi hoảng, quát một tiếng lớn, tung ra một cước. Vạn Quy Tàng khẽ rùn người, xoay mình một chút, vung tả thủ ra, chụp vào đầu quyền bên trái của Lục Tiệm. Lập tức, Lục Tiệm cảm giác một cổ kinh khí kỳ lạ, đập mạnh vào gã như một ngọn cương trùy, rồi khí kinh thâm nhập từ nơi gót chân, xuyên thẳng vào kinh mạch. Thật nhanh, Lục Tiệm vận nội lực, thúc đẩy kinh khí vào ngọn cước. Vạn Quy Tàng chẳng thể hóa giải kinh lực của cước đó, đã bị đẩy lùi ra, lập tức lão cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, mặt mày chột đỏ ửng, Thấy rõ ràng thần công của lão chưa hoàn toàn phục hồi, Lục Tiệm mừng rỡ, vừa định thừa thắng xông lên, bất ngờ vừa nhả kinh khí nơi chiêu tâm ra, kì kinh bát mạch của gã chột nhói đau rồi tê liệt, đầu quyền đi được nửa chừng, không sao phóng tới được nữa.

Lục Tiệm khựng lại, gã định thần, nhìn kỹ, thấy Vạn Quy Tàng mồ hôi đầm đìa trên mặt, ánh mắt chơm chớp, cũng đang ngước nhìn lại mình. Trong lòng có một chút cảm giác kỳ quái, Lục Tiệm dậm bước tới gần. Vạn Quy Tàng tròn mắt xoay chuyển nhẹ, rồi lão lùi lại một chút. Lục Tiệm nạt một tiếng hét lớn. vừa định xuất chiêu, nào ngờ, cái cảm giác nhói đau và tê bại đã tái phát trong kì kinh bát mạch, chiêu thức đó không làm sao xuất ra được, Ngay lập tức, một ý nghĩ vụt đến trong óc Lục Tiệm, "Lục Hư

độc?", gã bèn thử ấn chứng lại trong lòng, lại tung chưởng ra một lần nữa. Vạn Quy Tàng nhìn thấy, vội lùi lại, cái cảm giác kỳ lạ lại nảy sinh trong kinh mạch Lục Tiệm, đầu quyền bị khựng lại giữa chừng. Lục Tiệm bây giờ hiểu rõ duyên cớ, nghĩ bụng: "Ta và hắn còn chưa chạm vào nhau, 'Lục Hư độc' đã phát tác ra liền, có lẽ lão này có thể kích động nó từ cự ly xa?". Lục Tiệm cứ tưởng, "Vô năng thắng hương", hệt như tên của nó, thiên hạ bất kể người thế nào, một khi ngửi phải hương độc, đều ngã gục. Vạn Quy Tàng một là nhờ có tâm cơ, đã nín thở liền, nên chỉ ngửi phải thật ít, hai là, lão thần thông đến mức siêu phàm nhập thánh, dù đã trúng phải độc hương, không giống như Cốc Thần Thông đã bị ngã nhào tại chỗ, lão này ngửi phải nó, cũng đã có thể chống lại, Vạn Quy Tàng bất đắc dĩ phải chia đôi thần thông trong người, dùng hơn một nửa chống lại độc hương, lúc giao thủ cùng Lục Tiệm, lão đã chỉ vận dụng có ba thành, sử ngự vạn vật để đối phó địch thủ. Chẳng ngờ, gặp Lục Tiệm vào hàng cao thủ đương thời, đuổi theo sau như chớp, không bị ngoại vật lão đã sử ngự cản trở. Do đó, Vạn Quy Tàng chỉ còn một tuyệt chiêu, dùng nội công phát động "Lục Hư độc". Cái "Lục Hư độc" đó vốn cùng chủng loại với lão, do chân khí của lão mà thành, lại có tính tương hợp cùng "Chu Lưu bát kinh", nên chúng đã cảm ứng nhau, như thể dùng "đại kinh" đi sử ngự "tiểu kinh"! Chân khí bản thân của Vạn Quy Tàng đột nhập vào trong cơ thể Lục Tiệm, lão sẽ dùng đại ngự tiểu, làm suy sụp kì kinh bát mạch của gã, làm Lục Tiệm chẳng thể vận dụng nội lực.

Trong một thoáng thời gian, cả hai người chẳng ai dám vọng động, chăm chú nhìn đối phương xem ai có thể chi trì được lâu hơn. Lục Tiệm kiệt sức vì lo ngại, gã không có cách nào chế ngự độc "Lục Hư" trong nội thể. Vào lúc đó, Cốc Chấn đã leo lên đến nơi, nhìn tình hình, đã hiểu được phần nào, chẳng ngăn được, gã cất tiếng la lớn: -

- Lục Tiệm, nếu để hắn ta giải được hết độc hương, bọn mình coi như tiêu!

Nói xong, gã thi triển "Miêu Vương bộ", chạy nhanh đến bên Vạn Quy Tàng. Hai thầy trò một khi đã trở mặt, trở thành quyết liệt, nhất tâm dồn đối phương vào tử địa. Thấy gã chạy đến, lão bèn lẩn trốn ra sau một gốc cây to, Cốc Chấn đuổi theo, hai người một trước một sau, chạy vòng quanh cây, bỗng một cái nhánh cây bung từ trên xuống, quấn lấy Cốc Chấn. Cốc Chấn hầu như gần té ngã, vừa lách mình khỏi nhánh cây, gã đưa mắt trông, thấy Lục Tiệm đang giao tranh Vạn Quy Tàng, lần này, do có Cốc Chấn rình rập bên cạnh, Vạn Quy Tàng nhất thời không cách nào tập trung tinh thần để kích động độc "Lục Hư" trong nội thể Lục Tiệm, lão chỉ còn dựa vào tuyệt nghệ võ công hòng né tránh đòn tấn công đến từ Lục Tiệm.

Hai người qua lại nhanh như chớp giật, quyền qua chưởng lại, thập phần nguy hiểm. Cả hai trước giờ chưa từng trải qua một trận đấu như vậy. Cốc Chấn chỉ còn cách đứng quan chiến, đến một ngón tay cũng không sử ra được để nhập trận.

Đấu được hơn hai chục hiệp. chợt nghe Lục Tiệm hét lên: -

- Xem chiêu!

Gã xuất tướng "Đại Ngu Đại Chuyết", gom hết sức lực tống ra. Vạn Quy Tàng vùng tay chống lại, thân mình rung động, lão bị lực đạo của ngọn chưởng đánh bay tung ra xa, lọt tuốt vào khu rừng, lão chuyển mình một lần, rồi phi thân chạy mất dạng vào bên trong đám cây cối.

Lục Tiệm tự biết lực đạo của quyền đó dừng mãnh khai sơn đoạn nhạc, không dè trúng vào mình Vạn Quy Tàng, chợt mất tâm, rồi lại thấy Vạn Quy Tàng chẳng may bị trúng thương, gã bèn co giò đuổi theo. Lúc Cốc Chấn chạy đến ngang hông gã, Lục Tiệm cất tiếng hỏi cái nghi vấn đè nặng trong lòng:

- Chẳng hiểu sao, bất kể quyền cước ta mạnh đến đâu, đều chẳng ăn thua gì tới lão!

Vẻ mặt lo âu, Cốc Chấn rầu rĩ đáp:

- Nghe nói khi luyện xong "Chu Lưu lục hư công", ngoại lực, nội lực bất kỳ ai trong thiên hạ đều chẳng đả thương được mình! Hồi trước, ta nghe thế, còn cười, cho là hoang đường. Đâu dè đó là sự thực! .

Lục Tiệm hãi hùng, hỏi:

- Nếu vậy, chẳng phải trở thành bất tử hay sao?

Cốc Chấn nghiêng răng, đáp:

- Bất kể ra sao, phải bắt cho được hãn, rồi nói gì thì nói.

Hai người tiến sâu vào rừng, đang lòng theo dấu, Lục Tiệm chợt cảm giác kì kinh chấn động, Lục Hư độc trong kinh mạch sắp sửa tác quái, Lục Tiệm trong lòng nảy sinh đề phòng, chưa kịp chuyển thân, từ phía sau, một cổ kinh phong đã ào ào kích tới. Lục Tiệm đề tụ hết tất cả chân lực, tổng trả lại một quyền, song chưởng vừa ngạnh tiếp, chưởng lực Vạn Quy Tàng cực kì mãnh liệt, xâm nhập thẳng vào nội thể Lục Tiệm. Lục Tiệm hô lên một tiếng, thân mình gã bị đẩy bật ra đằng sau, té nằm cách đấy hơn trượng. Khí huyết toàn thân rối loạn. Vạn Quy Tàng mượn lực phản chấn, văng mình sâu vào bên trong rừng, nhanh chóng mất dạng.

Cốc Chấn nghe tiếng, chạy ào tới, thấy Lục Tiệm đang ngồi bệt xuống đất, quai hàm bạnh ra, một dòng máu ứa ra từ bên mép. Mà hình bóng Vạn Quy Tàng thì biệt tung, bốn bề im ắng, vùng sương mù còn khua động. Rồi một màn lãnh khí thâm u trùm xuống. Lại nghe Lục Tiệm nói:

- Cốc Chấn, không biết bằng cách gì, chưởng vừa rồi của lão, nội lực tăng mạnh đến bất ngờ, ta gần như không đương cự nổi.

Cốc Chấn sắc mặt hơi tối lại, suy nghĩ: "Lục Tiệm chẳng đả thương được thằng già dịch đó, thần thông lão ta lại khôi phục kinh khiếp. Mà lão

ta ra tay, thủ đoạn bất kể, lão cứ tìm cách ám toán, thật khó đối phó. Thôi kệ, đã đến nước này rồi, Vạn Quy Tàng khi đạt được cái thể bất bại rồi, ta với Lục Tiệm còn lần khần nơi đây, chết là cái chắc!

Nghĩ đến đây, gã kéo vạt áo Lục Tiệm, nói nhỏ:

- Chạy!

Lục Tiệm không hiểu, Cốc Chấn không nói năng gì nữa, cứ kéo gã chạy miết, chạy thật nhanh. Vừa chạy, Lục Tiệm vừa hỏi lý do. Cốc Chấn giải thích xong, Lục Tiệm thật rầu rĩ, hỏi:

- Không có cách chi giết được Vạn Quy Tàng à?

Cốc Chấn lắc đầu, đáp:

- Cho dù là có đi nữa, ta và người dĩ nhiên không biết!

Chạy được độ mười dặm, thần sắc Lục Tiệm chợt hoảng hốt, chân bước chậm hẳn, ánh mắt sợ sệt. Cốc Chấn ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế?

Lục Tiệm liếc qua gã, nói chậm rãi:

- Lão đang đuổi đến gần!

Cốc Chấn giật mình, quay ra sau, nhìn nhìn. Lục Tiệm bảo:

- Người không thấy lão được đâu, đó là cảm giác của ta bảo cho ta biết, lão càng đến gần ta, kì kinh bát mạch của ta càng thấy khó đối kháng!

Cốc Chấn chẳng ngăn nổi thắc mắc, Lục Tiệm bèn đem tình hình lúc "Lục Hư độ" phát tác ra thuật lại.

- Nguy rồi! , Cốc Chấn mặt mày tái xanh, - đó là "Đồng khí tương cầu", cái "Lục Hư độc" trong người người và chân khí của lão già dịch có sự tương ứng, bất kể người chạy nấp chỗ nào, lão đều tìm đến được!

Lục Tiệm hãi hùng:

- Thế thì làm sao bây giờ?

Cốc Chấn rài rầu:

- Cứ hãy chạy đã, có khi đi xa thật xa rồi, cái sự tương ứng sẽ yếu đi, mình may ra trốn thoát.

Hắn nói xong, hai người nhẩn nhó nhìn nhau, "Vừa rồi, cả hai ra sức truy sát Vạn Quy Tàng, chỉ trong chớp mắt, vai trò hai bên thay đổi cho nhau". Cốc Chấn bảo:

- Hiệu lực "Vô Năng thăng hương" rồi sẽ tiêu tan, mình mà không thừa cơ chạy cho thoát, một khi Vạn Quy Tàng phục hồi thần thông, là tính mạng hai đứa mình coi như tiêu!

Nói xong, cả hai ra sức chạy. Nội lực Cốc Chấn kém. Lục Tiệm đưa tay dìu gã, chạy trời chết. Chẳng mấy chốc, thấy tối dần, mặt trời đã lặn, trăng sao bắt đầu lộ dạng. Lục Tiệm chợt đứng lại, mặt mày tái nhợt, lắc đầu, nói:

- Cốc Chấn, mình chạy không thoát rồi, lão đuổi đến nhanh ghê gớm.

Cốc Chấn thoáng biến sắc, suy nghĩ một lúc, chợt nói:

- Lục Tiệm, ta vừa nghĩ ra một kế này, có thể xuất kỳ bất ý, đánh cho lão tặc một trận tơi bời!

Lục Tiệm mừng rỡ, hỏi:

- Làm cách nào?

Cốc Chấn đáp: "Lão già dịch ở cách xa đây, mắt không nhìn thấy, chỉ dựa vào sự tương ứng của "Lục Hư độc" mà đánh hơi ra bọn mình. Hơn nữa, trong lòng lão chỉ e ngại có mình người thôi, chẳng có coi ta vào đâu hết. Bây giờ, nếu người đem cái "Lục Hư độc" đó trực sang bên mình ta, Vạn lão tặc thế nào cũng nhắm ta ra người, ta sẽ chường mặt chinh ỉnh ra trước mắt lão, người rình rình trốn đâu đó đằng sau, khi lão già dịch lần mò tới, người ra tay đánh lão một đòn thật hung hiểm, lão tặc ơ hờ không kịp vận công chống đỡ, nhất định sẽ bị trọng thương!

- Sao lại có thể làm vậy được? - Lục Tiệm trợn mắt, - Cốc Đảo vương từng nói, khi đem Lục Hư độc trút sang người khác, nhất định kẻ đó sẽ chẳng thoát khỏi cái chết.

Cốc Chấn lắc đầu, bảo:

- Không sao đâu! Người hãy dạy ta cái phép truyền Lục Hư độc đó, sau khi mình đánh bại Vạn Quy Tàng rồi, ta sẽ đưa trả lại nó về cho người!

Nghe gã nói, Lục Tiệm thấy trong đầu lùng bùng, hồi đó, Cốc Thần Thông chỉ dạy gã cách thức truyền Lục Hư độc sang người khác, mà không hề dạy cách lấy nó trở về!

Lục Tiệm đang còn đắn đo suy nghĩ, Cốc Chấn đã không ngừng hối thúc, cái độc Lục Hư trong người hắt hệt như một thai nhi máy động trong bụng, cảm giác thật rõ rệt. Lục Tiệm lúc này nhận biết rõ ràng, Vạn Quy Tàng chắc chắn đã hoá giải xong độc hương, lão đang nhắm phía này chạy nhanh tới.

Nhưng Cốc Chấn vẫn trấn định, trước tình thế khẩn cấp, gã năn nỉ:

- Lục Tiệm, đối thủ mạnh quá, không mạo hiểm là không xong, lão tìm đến lần này, hai đứa mình chết chắc chắn. Người đâu không muốn tìm đường sống, ít nhất hãy làm, làm vì mẹ và vì Thích tướng quân?

Lục Tiệm trong lòng bồn loạn, nghe lời nói đó mà vẫn cứ bàng hoàng không quyết đoán được, day sang nhìn, bốn mắt gã và Cốc Chấn ngó nhau, trông mắt Cốc Chấn hiện rõ nét quả quyết. Trong một sát na, ruột gan Lục Tiệm tan nát, cái lựa chọn trước mặt thật là tàn khốc, một bên là người mẹ đẻ ra mình, là người đại ca kết nghĩa với mình, một bên là người huynh đệ từng thề thốt đồng sinh cộng tử. Thấy gã cứ còn do dự, Cốc Chấn nhỏ giọng bảo:

- Đại ca, nếu không vì mẹ và Thích tướng quân, đại ca sao không nghĩ đến nạn đói của nhân dân Giang Nam?

Lục Tiệm rung động thân mình, gã buông tiếng thở dài thật lớn, hai mi mắt khép lại, thấp thoáng có ánh giọt lệ nho nhỏ. Trong một tích tắc, Lục Tiệm ngẩng đầu lên, khoé mắt ổn định, bảo Cốc Chấn:

- Đây là tâm pháp bức độc của Cốc Đảo vương, người hãy nghe và ghi nhớ cho thật kỹ, ngàn vạn lần, không được phép quên!

Cốc Chấn thấy gã chịu lời, bèn thở ra, cười nhẹ, nói:

- Người yên tâm. đó là sinh cơ duy nhất, ta cũng muốn sống lắm chứ! Đừng quên, ta vẫn còn chưa tìm gặp được ả sư tử cái đó, còn chưa thẳng tay đập vào mõng ả vài phát đích đáng kia!

Lục Tiệm nghe nói thế, thấy tức cười, nhưng cơ bắp trên mặt gã đông cứng lại, không sao hé nổi nụ cười trên môi! Nhưng, Vạn Quy Tàng mỗi lúc một đến gần, tình thế khẩn trương, không sao làm khác được, gã chỉ còn cách ngậm vận thần công, vận chuyển theo tâm pháp Cốc Thần Thông đã dạy, đem "Lục Hư độc" gom lại thành một luồng, đưa vào lòng bàn tay, đặt chưởng tâm đó lên vùng bụng dưới Cốc Chấn, ngay huyệt Đan điền của gã, đẩy trọn cái luồng khí như thể có chất có hình đó ra khỏi bàn tay, vào thẳng huyệt Đan Điền của Cốc Chấn. Sắc mặt Cốc Chấn chợt tối sầm lại, gã run người lên, rồi ngã quy ngay chỗ đó.

Lục Tiệm đau đớn trong lòng, ôm Cốc Chấn đem giấu vào giữa đám cỏ rậm, rồi gã cũng nấp đằng sau một thân cây lớn, thi triển biến tướng "Vạn Pháp không tịch", thu liễm nội thần, nín thở chờ đợi.

Trời đêm, tối mờ mờ, sương lạnh toả khắp, đột nhiên màn sương bị đẩy lên, tản ra chung quanh, một đạo thân ảnh như quỷ mị, do nhìn xuyên màn đêm mờ mờ cộng thêm y phục sẫm màu. Đó chính là Vạn Quy Tàng, mắt lão nhìn thấy thân hình Cốc Chấn ẩn nấp giữa đám cỏ rậm, bèn chiếu ra một loé sáng. Thi triển biến tướng "Vạn Pháp không tịch", Lục Tiệm thân mình hoá thành như gỗ đá, thần thông cao cường của Vạn Quy Tàng cũng chẳng thể phát giác ra sự hiện diện của gã.

Thân mình Vạn Quy Tàng chợt chuyển động, đôi chân lão lướt tới, cước bộ phiêu phiêu, nhắm hướng bụi cỏ rậm. Trong một thoáng, lão đưa tròn tấm lưng về phía Lục Tiệm.

Lục Tiệm này giờ gắng gượng đè nén nội tâm, trước cơ hội đó, gã vận hết thần công, đưa toàn lực xuất chiêu, mãnh liệt.

Vạn Quy Tàng chỉ chăm chú vào thân hình 'Lục Tiệm' nấp giữa đám cỏ rậm, hết sức phòng bị phía trước mặt. Chợt bị Lục Tiệm từ phía sau công tới, lão không kịp vận khi chống lại, chỉ kịp nghiêng mình né tránh, nghe "bộp" một tiếng, song chưởng của Lục Tiệm đã đánh trúng vào phần lưng bên trên. Thân mình Vạn Quy Tàng bung lên như một ánh sao sa, va vào một thân cây lớn, dội ngược lại, va tiếp vào một thân cây khác, lão chợt dang hai tay ôm vào thân cây đó, rồi như một cánh diều, nhẹ nhàng xoay một vòng quanh thân cây, rồi lão buông đôi tay ra, cái cây đó như bị trúng một nhát búa riệu nặng, rung lên. Khi lão chuyển thêm một vòng nữa, đã hoá giải hết thần lực trong ngọn chưởng của Lục Tiệm vào cả cái cây, nghe rầm một tiếng, cái cây đó gãy làm nhiều đoạn rời ra. Cánh tay áo Vạn Quy Tàng phất lên, cuồng phong nổi dậy, trăm ngàn lá của cái cây đó bị thổi tung lên, như trăm ngàn mũi tên nhọn, nhắm Lục Tiệm xạ tới, sức mạnh có thể sả thịt, cắt da.

Lục Tiệm vốn đang truy kích, bị trúng một trận lá cây, lập tức thể công khựng lại, gã vội vàng sử "Bổ Thi

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Phá Địch

Trong vắng lặng, chợt từ xa vọng đến tiếng kêu gọi, tựa tựa như hai tiếng "Cốc gia", nghe liên tục, bằng nhiều giọng khác nhau, hiển nhiên đang có không ít người hô hoán.

Cốc Chấn giữa cơn hiểm nguy chốn rừng sâu, gã mừng khôn xiết, vọt lên tiếng trả lời:

- Ta đang ở đây...

Rồi sáu bóng người xuất hiện qua màn khói cuộn cuộn, xem kỹ lại thấy có lão họ Hồng, Đinh Hoài Sở, Trương Giáp, Lưu Ất cùng hai người lạ sử đơn đao, có một người Cốc Chấn nhận mặt, là tên lái buôn Liên Trọng Tắc tỉnh Sơn Tây, thanh Nhạn Linh Đao của hắn khá lợi hại. Người kia hình dạng kỳ lạ, mũi cao, mắt sâu, không phải nhân vật Trung thổ, hình như người Hồ, tinh anh lộ rõ trong đôi mắt. Ngang lưng hắn đeo một thanh đao không vỏ, lưỡi dài và hẹp, tỏa lập lòe ánh sáng hồng hồng.

Sáu người nhìn tình trạng Cốc Chấn, thấy đều ngạc nhiên, lão họ Hồng tròn mắt lảo liên, dõng nhìn một vòng chung quanh, rồi lão cười hì hì, hỏi:

- Cốc gia, sao ngài lại mang hình dạng kỳ lạ vậy?

Giọng lão ân cần, có phần quá mừng rỡ. Vốn lòng đang vui, khi trông thấy nét cười của lão, Cốc Chấn chợt có một cảm giác lạ, gã đưa mắt đảo qua một vòng, thấy cả sáu người không ai có vẻ muốn tiến đến giúp đỡ gã,

còn cố tình đứng quây thành nửa vòng cung, dường như muốn vây gã trong vùng khói lửa để bị gã chết sặc vì khói.

Cốc Chấn trong đầu thoáng hiểu phần nào, một mặt gã lo ngượng thần vận chuyển bát kinh, một mặt chậm rãi đứng lên, khoan thai hỏi:

- Làm sao các người đã tìm được đến đây vậy?

Đinh Hoài Sở đưa ta vượt bộ râu dài, nhỏ nhẻ cười:

- Cốc gia gặp nạn, tiểu tử ta sao dám không đi tìm?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Đinh huynh thật là có nghĩa khí, Cốc mỗ ta mắt kém, trước giờ đã chẳng hề nhận ra cái nghĩa khí đó!

Mặt Đinh Hoài Sở chợt hiện vài nét nhăn nhó, hắc cổ gượng một nụ cười, đáp:

- Không dám nói ngoa, thưa Cốc gia, bọn ta hôm nay tìm đến đây, chỉ định mượn Cốc gia một món.

Cốc Chấn hỏi:

- Mượn cái gì?

Đinh Hoài Sở liếc nhanh, trao đổi ánh mắt với Hồng lão gia, rồi đáp:

- Mượn cái thủ cấp để dâng lên lão chủ nhân, cầu xin người tha tội cho! Cốc gia, người là người hiểu biết, chắc sẽ không nỡ cự tuyệt!

Nghe hắc nói, Cốc Chấn bật cười ha hả, bọn sáu người cũng cười theo, trong khu rừng, tiếng cười ngất trời, che lấp tiếng cành khô cháy lép lép.

Nguyên Tô Văn Hương và Yến Vị Quy đứng chờ, khi thấy hai người Lục Tiệm và Cốc Chấn thua, bỏ chạy, họ hoảng hốt trở về Linh Thúy hạp, báo tin cho các thương nhân, để bọn họ kịp thời đào tẩu. Lúc đầu, Đinh Hoài Sở sợ khủng khiếp, nhưng hăn cai quản buôn bán muối ở hai vùng Hoài Nam và Hoài Bắc, vốn không phải hạng tầm thường, gã trấn tĩnh một chút, nhận định rằng nếu cứ đi theo Cốc Chấn, sớm muộn gì cũng sẽ bị Vạn Quy Tàng tới hỏi tội, vả lại địa vị hăn cao, tiền bạc của cải nhiều, thay vì ngồi yên chờ mất tính mạng và tài sản, sao bằng hăn tự đứng ra lập công chuộc tội, đi theo Vạn Quy Tàng đối phó Cốc Chấn. Nếu có thể giết chết Cốc Chấn, tất sẽ mua được lòng tin của Vạn Quy Tàng, sẽ vẫn còn bảo đảm được địa vị vững chắc trong thương trường, không sợ bị ai đến lật nhào.

Quyết định xong, Đinh Hoài Sở e mình đơn độc thế yếu, bèn đi bàn bạc cùng bọn thương nhân, gã đã rủ được phe Hồng lão gia bốn người tán thành. Cả bọn năm đứa đã cùng một ý định đen tối, dò hỏi Tô Văn Hương toạ lạc của Cốc Lục hai người, Tô Văn Hương đâu biết bọn chúng trí trá, đã đem nói rõ ra hết. Năm đứa sợ Lục Tiệm lợi hại, bèn rủ thêm một cao thủ nhập bọn, thành đám sáu người, cùng kéo đến vùng rừng núi ấy. Khi gần đến nơi, thấy ánh lửa cháy, họ bèn hú hoạ kêu gọi ầm ĩ, rồi được Cốc Chấn lên tiếng trả lời, bọn họ mừng vô cùng, kéo nhau chạy ào tới.

Cốc Chấn cười một trận dài, rồi cả sáu người cũng cười, mắt đứa nào cũng lộ hung quang, chẳng chút che đậy, Cốc Chấn bèn lập tức quét tia mắt nhìn cả bọn, chậm rãi hỏi:

- Đinh Hoài Sở, Hồng Vận Chiêu, Trương Luân, Lưu Khắc Dụng, Liên Trọng Tắc, trước giờ ta luôn luôn đối xử chúng bay không tệ, bọn người được địa vị như ngày nay, thử hỏi nhờ ở ai?

- Dĩ nhiên nhờ ở chính Cốc gia, - Hồng Vận Chiêu hì hì đáp lại - Cốc gia đối đãi chúng ta ân trọng như núi, bọn ta ai cũng ghi khắc trong lòng, không dám quên, chỉ vì ngày nay, địa vị đó vốn đã khó khăn lắm mới tạo dựng được, nếu không có thủ cấp của Cốc gia, muôn vạn lần chẳng thể bảo

toàn. Trước giờ Cốc gia đãi chúng ta không bạc, chỉ cầu Cốc gia giúp thêm lần này nữa, ha ha, sau này, tiểu Hồng ta quyết sẽ lập bàn thờ thật trang trọng, ngày ngày hương khói lễ bái, bảo đảm Cốc gia sớm siêu sinh, kiếp sau được oai phong hệt như kiếp này!

Hắn đem theo giọng cười nham hiểm, câu nói đầy nét giễu cợt.

Cốc Chấn biết đại thế đã hỏng, gã thềm thở dài, bất giác nghĩ: "Thích tướng quân nói chẳng sai, đem lợi lộc mà đánh bạn, còn lợi thì còn sát cánh, hết lợi thì bạn bỏ đi! Lúc ban đầu, còn lợi lộc nhiều, bọn người này cúi đầu khuất phục cho ta sai bảo, đến lúc không còn lợi nữa, gặp khó khăn, họ trở mặt tức thì. Ôi, Cốc mỗ chết thì chết, nhưng chết trong tay bọn này, thật bức lắm thay!".

Đinh Hoài Sở là kẻ tối gian ác, hắn nhìn thế lửa to quá, bèn lập tức gần giọng, bảo:

- Nói vậy đủ rồi, động thủ đi thôi!

Nhuyễn kiếm trong tay hươi lên, hắn dẫn bước, tay đâm mũi kiếm vào Cốc Chấn, một thanh Nhận Linh đao đã từ phía bên cạnh vung ra, "rèng" một tiếng, đao và kiếm chạm vào nhau, rồi nghe Liên Trọng Tắc cười ha hả, nói:

- Đinh gia, chặt thủ cấp, dùng đao gọn hơn, sao lại dùng kiếm!

Đinh Hoài Sở sa sầm nét mặt, lạnh lùng đáp:

- Mình đã bàn định trước với nhau rồi, tất cả đều tham gia lập công, sao người muốn giành một mình?

Liên Trọng Tắc đáp:

- Giành thì không dám, chỉ vì có một vật chưa quyết định rõ rệt!

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, Hồng Vận Chiêu hỏi:

- Người muốn nói đến cái nhẫn Tài Thần?

Liên Trọng Tắc gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Cốc gia chết rồi, nó thuộc về ai?

Đinh Hoài Sở bảo:

- Kẻ ngoại cuộc thì mới không hiểu, chớ người và ta đều đã biết rõ ràng mà! Nhẫn Tài Thần là tín vật của lão chủ nhân, chưa được lão chủ nhân chấp thuận giao phó cho, nó chỉ là một cái vòng nhỏ đeo ngón tay tầm thường, hoàn toàn vô dụng!

Liên Trọng Tắc cười xòa, nói:

- Nếu vô dụng, cứ đưa cho Liên mỗ giữ, coi như một kỷ niệm đẹp!

Trương Quý Luân hăng giọng, lớn tiếng nạt:

- Tên họ Liên kia, đừng có coi người khác là ngu là ngốc! Nếu nhẫn Tài Thần hoàn toàn vô dụng, người giành lấy nó làm gì? Ta cho rằng nó thuộc về Tây Tài thần! Khi Cốc gia chết đi rồi, cái nhẫn đó phải đưa cho nàng sử dụng!

Liên Trọng Tắc chỉ cười cười, không đáp, vẫn cầm riết đơn đao vào lưỡi kiếm.

Đinh Hoài Sở mắt lộ hung quang, lưỡi kiếm huy động như như linh xà, phát ra tiếng kêu vù vù. Thấy tình hình gay cấn, Hồng Vận Chiêu vội nói:

- Hai người chậm đã! Giết xong người rồi hãy chia phần, cái thủ cấp Cốc gia là phần chia chác của bọn mình, gia tài của Cốc gia sẽ đem chia ra đồng đều,. đừng để xảy ra mất hòa khí!

Hắn vọt đảo tròn mắt, rồi kêu ầm lên:

- Coi kì! Cốc gia đang bỏ chạy kia kì!

Cả bọn nghe hô hoán, đều cùng đưa mắt nhìn, thấy Cốc Chấn đang chạy vào đám khói lửa. Nguyên trong lúc bọn chúng gây gỗ cãi cọ nhau, Cốc Chấn nhận định tình hình, ba mặt đàng trước đều bị kẻ địch án ngữ, chỉ còn chỗ khói lửa đang bỏ trống, gã nghĩ: "Phải tìm cái sống trong đất chết!". Thế lửa càng lớn, càng dễ chạy thoát, gã bèn bất chấp chân khí trong người ra sao, co giò xông nhanh vào vùng lửa khói.

Bọn thương nhân thấy gã chạy vào lửa, ngoài liệu định, nhưng cả lũ đều là thứ tâm trí xảo hoạt, ngay tức khắc, nhận ra ý đồ của Cốc Chấn, chúng liền dẹp bỏ mọi tức giận, tranh chấp, hòa nhau đuổi theo. Hồng Vận Chiêu thân hình phục phịch, vậy mà lão chạy nhanh nhất, vọt ba bước đã đến ngay gần kề, quơ lưu tinh chùy, quát lớn:

- Trúng!

Quả chùy bay vọt ra nhanh như sao sa, một đạo tinh quang bắn ngay vào đàng sau lưng Cốc Chấn, gã đang lúc suy yếu, đã bị kích, chạy loạng choạng. Hồng Vận Chiêu vọt kéo quả chùy về, quay nhanh một cái, rồi tung ra, quấn chặt hai vòng vào mình Cốc Chấn.

- Lão gia hãy nằm xuống đó cho ta! - Hồng Vận Chiêu vận kinh vào tay.

Lúc đó, chân khí trong mình Cốc Chấn đang toán loạn, chẳng gượng lại được, gã cố vận sức vào đôi chân, chợt một cỗ kinh khí phát xuất từ huyết Đan điền, nhanh như điện, sợi giây buộc chùy chợt rục lên một ánh lửa màu lam, Hồng Vận Chiêu cảm thấy hồ khẩu tê nhức, cơn đau truyền thật nhanh lên cánh tay, vào thẳng lồng ngực, tim gan nhói lên một trận nhức nhối, rồi lão hả miệng kêu thét lên, sợi giây buộc chùy vượt khỏi tay, lão nhào lăn ra giãy tê tê trên đất.

Nguyên lai, vào lúc kề cận cái chết, Cốc Chấn vô tình phát ra "Chu Lưu Điện kinh", quả chùy đúc bằng đồng nguyên chất, là thứ kim loại dẫn điện cực tốt, Hồng Vận Chiêu tuy võ nghệ không tồi, nhưng vì tham luyện tửu sắc nhiều, nội công đã có phần sút giảm, lão bị trúng luồng điện giật, lập tức toàn thân tê liệt, ngã quy tại chỗ.

Cả bọn thấy thế, chẳng ai là không khởi sửng sốt, đang lúc Cốc Chấn ra sức bỏ chạy, lại xảy đến quái sự, đôi chân bị quăn dây buộc chùy, gã đang cố dùng tay bò lên trên đất, chồm tới trước, chẳng dè Đinh Hoài Sở chạy đến ngay bên cạnh, thanh nhuyễn kiếm như lưỡi độc xà phóng tới, nghe soẹt một tiếng, đã đâm trúng vào giữa lưng Cốc Chấn.

Cốc Chấn thấy đằng sau lưng vụt lạnh, đau đớn khôn tả, nhưng mũi kiếm chạm vào mình gã, chân khí trong mình vụt chuyển động mạnh, một cỗ kinh khí nhanh như chớp, đã chạy khắp toàn thân. Nhất kiếm đó, Đinh Hoài Sở tưởng thu thập được tính mạng Cốc Chấn tức thì, không ngờ, mũi kiếm vừa đâm vào, hắn có cảm tưởng như đang đâm vào đá, thân kiếm oằn lại như cánh cung. không đẩy vào sâu được. Đinh Hoài Sở kêu thất thanh, tự hỏi:

- Không xong! Nó đã luyện được loại công phu gì vậy?

Cốc Chấn tưởng chết chắc, đâu ngờ mũi kiếm đối phương không sao ấn vào sâu, gã hết sức quái lạ, vào lúc khẩn cấp, gã quày ngược tay, chụp trúng Đinh Hoài Sở.

Đinh Hoài Sở thấy lưỡi kiếm oằn lại, đang lúc hãi kinh, bất ngờ tay hắn bị Cốc Chấn nắm phải. Đinh Hoài Sở vừa định vùng ra, đã bị một cỗ chân khí từ lòng bàn tay Cốc Chấn kích vào nội thể gã, lập tức đôi vai đau thốn lên, rồi có tiếng lách cách, xương cốt trong cả nửa thân mình hắn đã bị đứt gãy ra làm nhiều khúc. Xương gãy rời tạo cảm giác đau khủng khiếp, cái đau hắn chưa từng nếm qua trong đời, Đinh Hoài Sở bất giác rên lên một tiếng thảm khốc, nhuyễn kiếm tuột khỏi tay, cả mình mấy hắn èo uột như

mình rảnh, cánh tay vẫn còn bị Cốc Chấn níu chặt, đẩy hẳn xa ra, rồi hẳn lãnh trọn một nhát đao của Liên Trọng Tắc, thân mình đứt làm hai đoạn ngang vùng bụng.

Máy chảy loang mặt đất, gan ruột phơi vãi ra, Đình Hoài Sở vẫn còn chưa tắt thở, miệng còn gào lên thê thảm. Lúc ấy, bị khốn đốn cả trong nội thể lẫn bên ngoài, Cốc Chấn chỉ phản ứng theo bản năng, trước cái chết thảm khốc của Đình Hoài Sở, gã giật nảy mình. Đứng kế bên, Trương Quý Luân thấy Cốc Chấn đang ngơ ngác, gã thừa cơ, phóng ngọn dao đâm vào sườn bên tả Cốc Chấn. Nội thể Cốc Chấn đang căng cứng chân khí, ngọn dao đó không đâm vào được. Thương pháp Trương Quý Luân có tên "Lục Hồi thủ thương", hẳn luyện lâu ngày rất thuần thực, khi thấy đâm không trúng, ngọn thương bên tay tả hẳn vung lên, đâm mạnh vào mặt Cốc Chấn. Cốc Chấn nghiêng đầu né tránh, đưa tả thủ lên chụp vào cây thương bên tay mặt của Trương Quý Luân.

Cây thương đó lấp lánh ánh sáng bạc, nhưng nó thật ra không phải kim loại, mà bằng gỗ bạch trà sơn nước sơn giả màu bạc trắng. Thân hình Cốc Chấn khẽ run, một cỗ chân khí nóng bỏng vụt bắn ra từ lòng bàn tay, ánh lóe bạc của cây thương chột rục lên, cán thương cháy bùng, thể lửa nhanh như chớp, làn lửa truyền lên đến hồ khẩu tay Trương Quý Luân, rồi cháy ngược lên cả cánh tay, trên một nửa người của Trương Quý Luân, y phục đã bén lửa cháy phừng phừng.

Chuyện kỳ quái thế, suốt đời Trương Quý Luân chưa từng chứng kiến, gã hoảng hốt, thương bên tả không kịp biến chiêu, lại bị Cốc Chấn chụp được, một luồng khí lưu cực mạnh theo thân thương thối ngược lên, lửa trên quần áo bị luồng khí đó thổi vào, cháy bùng lên mãnh liệt, biến Trương Quý Luân thành một ngọn đuốc sống. Gã đang muốn sử song thương giết người, giờ toàn thân bốc cháy, chỉ kịp kêu thảm thiết một tiếng, tay buông hai cây thương, rồi gã lăn ra, giãy giụa trên đất.

Lưu Khắc Dụng chứng kiến trận đấu, kinh hoàng tột độ, chợt thấy Cốc Chấn quơ hai cây thương đang cháy xông vào, gã bất giác tiêu tan dũng khí, đôi chân bủn rủn, gào một tiếng lớn, ném cây đao trong tay, bỏ chạy. Hồng Vận Chiêu vừa rồi bị giật một phát điện cực thảm, lúc ấy chỉ còn sức hít vào một khẩu chân khí, cũng ba chân bốn cẳng tìm cách trốn lánh vào sau lưng Lưu Khắc Dụng. Lão béo mập như gấu chó, lúc lão bỏ chạy bán mạng, đúng là nhanh như cắt, đã cùng Lưu Khắc Dụng kẻ trước người sau, co giò chạy biệt tích.

Liên Trọng Tắc tương đối dũng cảm, dù trong lòng hơi bấn, gã cố giữ bề ngoài hung hăng, mặc kệ bên trong ruột phát rét, gã trợn mắt quát lên:

- Giỏi thay trò yêu thuật!

Gã vừa thét vừa hươi thanh Nhạn Linh thành một vòng hoa đao, hộ vệ toàn thân, miệng không ngớt kêu:

- Yêu thuật... toàn là yêu thuật!

Rồi hắn tiếp tục vũ lộng cây đao phát ra gió vù vù tạt về phía Cốc Chấn, chẳng dám xuất ra một chiêu thức tấn công.

Cốc Chấn tuy đã liên tiếp đánh lui mấy cường địch, nhưng những cơn đau đớn trong mình gã chẳng suy giảm chút nào, chân khí chạy toán loạn, đang cực yếu ớt bỗng biến thành cực nhanh, dễ xuất mà khó thu. Khi Lưu Khắc Dụng bỏ chạy rồi, gã vẫn chẳng dám cục cựa, tựa mình vào một thân cây lớn, mí mắt rủ xuống, cố ngưng thần để điều hòa chân khí trong người.

Nãy giờ không tham dự vào cuộc vây công, lạnh lùng đứng quan chiến, gã người Hồ chợt lên tiếng:

- Liên sư đệ, đệ hãy lui ra đi.

Vốn không muốn dính vào cuộc chiến, Liên Trọng Tắc lui nhanh ra sau, cử đao đặt ngang trước ngực, kêu rút lên:

- Bùi sư huynh cẩn thận, tên đó toàn giở yêu thuật.

Gã Hồ nhân lạnh lùng bảo:

- Người biết cái quái gì! Đó là các lộ số xuất phát từ Đế Hạ chi Đô của cao thủ Tây Thành. Ta từ lâu nghe tiếng, từng muốn xem qua mà chưa có dịp. Hôm nay được gặp, hay lắm, hay lắm!

Nói xong, hắn khoan thai đưa tay sờ vào chuôi đao, nhìn Cốc Chấn nói:

- Tại hạ là Bùi Ngọc Quan ở Hòa Điền, xin được lĩnh giáo vài cao chiêu của túc hạ.

Cốc Chấn khá hiểu biết về nhân vật giang hồ, khi nghe hắn xưng tên, thầm giật mình: " 'Bách Nhật Vô Quang Bùi Ngọc Quan' là tay cao thủ sử đao nổi tiếng của Tây Thành, hắn lừng danh ngang phụ thân Diêu Giang Hàn của Diêu đại mỹ nhân, chỉ có điều xưa nay hắn chưa hề vào Trung thổ, hôm nay đến đây với ý định gì?"

Nguyên lai Liên Trọng Tắc say mê đao pháp, thưở còn nhỏ tuổi, lúc lặn lội buôn bán sang Tây vực, đã vào làm đệ tử nơi sư phụ của Bùi Ngọc Quan, kết tình huynh đệ cùng họ Bùi. Mấy tháng trước đây, hắn có mời Bùi Ngọc Quan vào Trung thổ du ngoạn, vừa khéo Bùi Ngọc Quan ở lâu mãi tại Tây Vực cũng chán, tiện dịp được mời, bèn nổi hứng đi Trung thổ thăm sư đệ. Lúc đến Sơn Tây, hắn nghe nói có đấu bảo ở Lâm Giang, nên cũng ghé qua xem, hiềm vì hắn không phải thương nhân Trung thổ, nên không tiện đến gần cuộc đấu, chỉ từ xa trông lại. Lần này, Liên Trọng Tắc lập tâm giết Cốc Chấn, nhưng sợ Lục Tiệm ở bên cạnh Cốc Chấn, khó đối phó, nên hắn đã mời sư huynh theo hỗ trợ. Khi Bùi Ngọc Quan nghe dự tính của cả đám, trong lòng gã chẳng mấy thích thú gì, duy gã chứng kiến thần thông của Lục Tiệm, đã đem lòng bội phục, gã cũng muốn thừa cơ thử sức Lục Tiệm,

nếu chẳng thắng nổi, ít nhất cũng có cơ hội tăng thêm kiến thức, kiếm thêm tu vi võ công. Do đó, gã đã nhận lời nhập bọn theo đến đây.

Hắn chỉ vì tình đồng môn mà đến, vốn không tán thành việc làm sai trái của cả bọn, nên khi thấy họ vây công Cốc Chấn, hắn không tham dự, chỉ đứng mé ngoài. Đến khi thấy bọn họ, kẻ thì bỏ xác tại trận, đứa thì co giò đào tẩu, dưới những tình huống kỳ quái, rồi hắn sợ sự đệ gặp hiểm, hắn đành dẫn bước tiến ra. Lúc này, là lúc điều hoà chân khí cực kỳ quan trọng của Cốc Chấn, nghe kẻ đó xưng tên, mà miệng Cốc Chấn chẳng thể đáp lời.

Bùi Ngọc Quan báo danh xong, thấy Cốc Chấn vẫn đứng đờ, không nói không rằng, gã đâu có biết nội thể Cốc Chấn đang cơn bán loạn, không mở miệng thành tiếng được, gã cho rằng Cốc Chấn khinh người, vô lễ, bèn nổi giận, lớn tiếng:

- Vậy xin thứ lỗi Bùi mỗ đây vô lễ.

Dứt lời, lưỡi đao hẹp bản đó múa lên một làn hồng quang dày đặc, khí thể như tia sấm sét đỏ chói, bổ vào mặt Cốc Chấn, đao khí trầm trọng như núi đổ, so với võ công bọn thương nhân vừa rồi, rõ là một trời một vực.

Cốc Chấn liên tiếp gặp nạn, lần đầu đụng độ cao thủ cỡ đó, đừng nói chân khí gã đang còn chạy lung tung, ngay cả lúc bình thường, chưa chắc gã chống đỡ nổi đao pháp ấy. Bùi Ngọc Quan có được tước hiệu "Bách Nhật vô quang", cũng nhờ nời đường đao dũng mãnh mà lãng lệ, đao khí cực to, và lần ra tay này, để phòng thần thông quái dị của Cốc Chấn, cho nên gã đã vận hết công lực, lưỡi đao chưa đến, đã thấy sức nóng hừng hực của đao khí tạt vào.

Cốc Chấn vừa định vận khí nghênh địch, bất ngờ các luồng kinh khí nội thể chạy lung tung, không theo sự điều khiển của gã, mỗi luồng chạy một nẻo, khiến gã trở thành đông cứng, không nhúc nhích gì được. Toàn thân gã chứa chân khí sung mãn, gã lại không vận dụng được, so với người bình

thường, thật còn tệ hại hơn nhiều. Mắt thấy ánh đao đỏ rực chém tới, hết cách đối phó, trong bụng nghĩ đây là giây phút lâm tử, gã nhắm mắt chờ chết! Chẳng dè, khi đao khí chạm vào người, chân khí đang chạy toán loạn trong nội thể vụt xảy một biến chuyển, bột phát một cỗ kinh khí tung mạnh ra ngoài, tức khắc, áo sổng Cốc Chấn căng phồng lên, rồi rúng mạnh một cái, chân chẳng khua, tay chẳng động, gã vọt bắn lên trên không trung, rồi phiêu phiêu荡荡 không. Cái cú bay vọt lên đó, là kết quả của chân khí xì mạnh ra, chẳng hề vì ý muốn của Cốc Chấn, khiến cho ra sự thăng thiên xảy ra cực kỳ đột ngột.

Đao pháp của Bùi Ngọc Quan dẫu dũng mãnh, chiêu đao đó cực kỳ lăng lệ, nhưng đã chém hụt. Dù Cốc Chấn né tránh được đao, nhưng gã đã chẳng tránh khỏi bị đao phong tạt ngược lên chạm vào mình. Đường đao của Bùi Ngọc Quan ẩn chứa nội gia chân khí "Viêm Dương đao", (Viêm dương = Lửa mặt trời), khi xuất chiêu, trong vòng một trượng ngoài, khí kinh nóng đến mức có thể xuyên thủng qua ba tấm da dê, làm cháy phừng phừng tấm da dê bên ngoài cùng. Khi ngực Cốc Chấn bị đao khí kích trúng, cỗ kinh khí nóng bỏng đó hung mãnh khôn tả, đã xuyên qua chân khí hộ thể, chọc thẳng vào nội tạng.

Cốc Chấn tức ngực, một vừng máu sắp sửa thổ ra mồm miệng, lập tức, bát kinh chuyển động. Nên biết rằng, dù cho chân khí nội lực mạnh đến đâu, nhất quyết chẳng thể dùng nó để huy động, phóng ra "Chu Lưu bát kinh"! Đây là nhờ viêm kinh của đao khí Bùi Ngọc Quan tương thông với hoả kinh, khi viêm kinh lọt vào nội thể, nó lập tức bị hoả kinh thu thập, rồi lúc hoả kinh mạnh lên, khiến thuỷ kinh thành cực kỳ yếu ớt, sự cường nhược đó tác dụng vào nhau, làm cho nội kinh trong mình Cốc Chấn chuyển trở về trạng thái quân bình vi diệu, khiến cho cơ bắp nơi lồng ngực, chỗ bị đao kinh chém vào, đang cực kỳ đau đớn, được bát kinh lưu chuyển đến, màu đỏ hồng chỗ bị kích vụt tan mất, mọi cảm giác đau đều tức khắc triệt tiêu.

Bùi Ngọc Quan kích ra một đao không thành công, hắc bổng phát rét trong mình. Hắc nào hiểu những biến hoá xảy ra bên trong cơ thể Cốc Chấn, chỉ cho rằng người này tài cao, đảm lượng lớn! Hắc thu đao về, lùi vài bước, rồi khi tự nhận thấy mình có phần khiếm nhược, hắc chợt động nộ, quát to một tiếng, xông tới, tung ra một đao chém vào Cốc Chấn. Nhát chém này so với chiêu thức trước đây còn nhanh hơn nhiều. Cốc Chấn không kịp lui, đao phong rất rạt nơi đầu vai, thanh đao là loại bảo đao, chân khí hộ thể của gã khó lòng che chắn được. Khi mũi đao đâm vào nơi vai, Cốc Chấn chợt rung động trong mình, cơ bắp nơi vai vụt mềm xèo, co rút lại. Bùi Ngọc Quan có cảm giác tay hắc đâm trượt, lưỡi đao lướt trơn. tuốt ngang qua nơi đầu vai Cốc Chấn, hực sang một bên.

Bùi Ngọc Quan cảm thấy cực kỳ khó hiểu, hắc đâu biết đó là diệu dụng của "Chu Lưu Trạch kinh". Khi có Trạch Kinh hộ thể, thân mình trơn như cá chạch đem tẩm dầu, nó chống đỡ tất cả các loại võ khí. Hợp cùng Sơn Kinh, thành một cặp cương nhu tương trợ, cả hai trở nên thần công hộ thể đệ nhất dưới trời. Bùi Ngọc Quan cho là Cốc Chấn đang coi thường mình, trong đầu hắc bồng bồng lửa giận, nhưng vì có phần nào e dè, hắc chẳng dám ngạnh công, bèn thu hồi về thể thủ một lúc. Rồi hắc vung đao lên, bóng đao chập chùng như núi, cuồn cuộn công tới.

Cốc Chấn lúc ấy đang chận vật với Chu Lưu bát kinh, gã định lui nhanh ra sau, nhưng không tự chủ được, chợt thấy vật áo bọc gió, tóc tai trên đầu dựng đứng, quần rối vào nhau, chiã ngược cả lên trời, rồi toàn thân như một con chim khổng lồ, gã bắn vọt lên cao, chuyển tạt sang ngang, sau đó lại như bướm vờn hoa, tung tăng bay lượn nhón nhơ. Những chiêu đao của Bùi Ngọc Quan dừng mãi cách mấy, hoàn toàn chém hực, đao khí Viêm Dương nhất nhất bị bát kinh của Cốc Chấn hóa giải, thỉnh thoảng chúng còn phóng Điện Kinh kích vào thân trên của Bùi Ngọc Quan, làm hắc tê tái. Nếu chẳng nhờ nội công cao cường, có lẽ hắc đã chẳng trụ được đến đây. Cả hai đấu thủ quần nhau, bất tri bất giác, họ bước sâu vào vùng lửa khói, lưỡi lửa hùng hực, khói mù cuồn cuộn, đưa bàn tay ra không nhìn

thấy được năm ngón. Thân mình Cốc Chấn chìm trong lửa, nhất cử nhất động toàn điều khiển bằng chân khí, đao chạm vào mình thấy đều bật ra, ngọn lửa dường như tránh gã, từng cơn trốt ào ào xoay vòng quanh gã, đẩy khói lửa ra xa, dồn tất cả về phía Bùi Ngọc Quan. Khói lọt vào làm hẩn cay đến đổ lệ, mắt nhoà đi, Bùi Ngọc Quan chỉ đành dựa vào xúc giác mà hươi đao ngăn địch, đến lúc quần áo hẩn bén lửa, nóng rát, hẩn phải quay ra múa đao loạn xạ, hồng xua khói lửa ra xa.

Đánh nhau đến lúc ấy, dần dà Cốc Chấn hiểu những kỳ ảo của Chu Lưu bát kinh. Nguyên lai, cái bát kinh đó chẳng phải là thứ chân khí vô tri, mà dường như có linh giác như một sinh vật, có phản ứng và có quyết đoán riêng, cái đạo lý đó xem ra chẳng khác mấy với cái lý thuyết đạo gia thường bàn luận, tên gọi "Nguyên Anh" (tìm về bản sơ). Trong các kinh điển của đạo gia thường hay đề cập tới, người tu đạo dùng "Trừu duyên thiên hồng, chuyển âm bổ dương" (luyện kim chế thuốc, đem dương bù cho âm), tu hành lâu năm, có thể luyện cho thần hồn và tinh huyết trở về trạng thái "Nguyên Anh", khiến cho thân và thần tương thông, đến lúc ấy, theo truyền thuyết, có thể xuất thần đi chu du thiên địa. Nói dù có vẻ hơi quá khoa trương, nhưng trạng thái "Nguyên Anh" chẳng phải một dạng vô tri, tự nó cũng có đầy đủ thần thức.

Hồi trước, vì muốn giữ mạng, Cốc Chấn đã vô tình ngộ được điều kỳ bí "Tồn cường bổ nhược", so với các thuật "Trừu duyên thiên hồng, chuyển âm bổ dương" của đạo gia, thấy có phần gần gũi, duy có điều, chân khí tu luyện của đạo gia chỉ giới hạn trong hai cái khí âm và dương. "Chu Lưu lục hư công" lại có đến tám khí, do từ âm dương biến thành bát quái, cơ chế lưu chuyển bất đồng, mặc dù giống nhau lúc ban đầu, nhưng về đại cương, đều theo cùng quy luật trong thiên đạo. Lúc Cốc Chấn điều hòa bát kinh, gã lĩnh hội được mấu chốt cao siêu của Thiên Đạo, nhờ đó, đã vô tình đạt được linh giác quyền lực. Tự gã chẳng hay chẳng biết, đã đưa tám thứ chân khí về thành một thể tương tự khí huyết trong mình, chúng lưu chuyển tuần hoàn, so với trạng thái "Nguyên Anh" của đạo gia, thấy chẳng khác gì lắm.

Nhưng vì "Nguyên Anh" của đạo gia do tu hành mà đạt được, tu từng bước từ nhỏ đến lớn, từng bước, từng bước thuần thực. Trong khi đó, bát kinh trong người của Cốc Chấn vốn bắt nguồn từ Vạn Quy Tàng chuyển qua cơ thể Lục Tiệm, được nuôi dưỡng ở đấy, chẳng phải thuần túy chân khí bản thân của Cốc Chấn, giống như mình nuôi một đứa nhỏ đi hoang làm con nuôi, dạy dỗ chưa được bao lâu, cái hoang hầy còn chưa phai nhạt đi hết, lâu lâu nó lại làm chứng, giở quẻ. Nhưng Cốc Chấn may mắn có linh giác quyền lực, dù chẳng hoàn toàn thông suốt cách dùng, lúc vận kinh thì lung tung làm bừa, lại còn bất hạnh đụng độ cường địch, khi gã còn sinh mạng, bát kinh còn vận chuyển trong gã, gã chết đi, bát kinh lập tức tiêu tan. Vào lúc Cốc Chấn lâm nguy, bát kinh tự chúng có tri thức, chúng tự lo bảo vệ, đã lập tức ngừng chạy toán loạn để tập trung đối phó ngoại địch, đồng thời bảo vệ luôn cho chủ là Cốc Chấn.

"Chu Lưu lục hư công" thiên hạ vô địch, sở dĩ Bùi Ngọc Quan còn cầm cự được, do bát kinh trở thành "Nguyên Anh" chưa lâu, linh trí chưa hoàn toàn phát triển, còn chưa triệt để tương thông cùng tinh thần của Cốc Chấn, do đó chưa phát huy được toàn bộ uy lực, nhưng vào thời điểm này, bát kinh gặp cường địch, mỗi lúc mỗi trở nên mạnh hơn lên, đạt đến thế bất bại.

Cuối cùng, Trương Quý Luân mắt chứng kiến Đinh Hoài Sở lãnh một đao chết thảm, hắn thì bị lửa thiêu phỏng nửa người, hắn hầy còn tri thức, khi trông thấy Cốc Chấn từ đám lửa khói chạy thoát ra, hắn hết hồn hết vía, định ba chân bốn cẳng đào tẩu.

Cốc Chấn quát:

- Định chạy đấy à?

Trương Quý Luân hoảng hốt quay lại, mặt nghệt ra, xuống giọng van lơn:

- Xin Cốc gia tha mạng, tiểu nhân bị ma quỷ ám ảnh, nghe lời Đinh Hoài Sở dụ dỗ, tội đáng chết muôn ngàn lần. Nói tới nói lui, toàn bởi gã họ Đinh tệ hại, Cốc gia ngài cũng đã biết đấy, hăn mồm miệng lanh lợi, giỏi nghề dụ dỗ, tiểu nhân đây lại quá hồ đồ, một lúc khờ dại, đã đâm đầu đi tin lời hăn, cái tên họ Đinh đó...

Cốc Chấn nghe xong, cười rộ, rồi bảo:

- Người thấy Đinh Hoài Sở chết rồi, tử vô đối chứng, chẳng thể cãi lại người chứ gì?

Trương Quý Luân ghen ngào, lắp bắp:

- Chính toàn do gã họ Đinh thôi!

Trước thần tình hăn như thế, Cốc Chấn chột xót xa, năm kẻ tìm đến đây hôm nay, đều được tự tay gã đề bạt, được gã cực kỳ tin cậy, nào ngờ hôm nay chúng làm phản, rồi tự rước họa vào mình. Nghĩ thế, Cốc Chấn phát phiến muộn, bèn xua tay, bảo:

- Thôi được rồi, người rút đi! Bảo bọn nó, đứa nào muốn thủ cấp của Cốc mỗ, cứ đến đây mà lấy!

Trương Quý Luân không ngờ được tha mạng, mặt lộ vẻ mừng rỡ, hăn liền miệng đáp:

- Không dám đâu!

Bình bình bình ba cái, hăn giập đầu xuống đất lạy tạ. Rồi, loạng choạng đứng lên, hăn rảo bước ra đi.

Mắt nhìn Trương Quý Luân đi xa dần, Cốc Chấn tránh thế lửa, lò dò lần bước, lợi ngang một dòng suối, đến một tiểu cốc. Bên trong cốc, cây cối mọc thưa thớt, lúc ấy đang cuối hạ, gió núi thổi lá cây xào xạc. Dòng suối

trong vắt rì rào chảy, đối diện bờ bên kia lửa đang còn rực cháy, ánh lửa hắt xuống mặt nước đỏ như sắc máu. Ở lâu trong vùng lửa khói, Cốc Chấn miệng mồm khô quắt, gã bèn cúi xuống uống nước, rồi đến ngồi trên một tảng đá to, cảm thấy gân cốt toàn thân đau như giần, chỗ bị đao chém khó chịu. Vì đã hít thở khá nhiều khói, nhiều không khí nóng bỏng, buồng phổi gã bây giờ rất bỏng, hiện thời, ước muốn duy nhất của gã là kiếm một chỗ nào đó lăn ra ngủ một mạch ba ngày ba đêm. Ý nghĩ vừa đến, trong mình Cốc Chấn đã thấy mấy luồng khí kinh râm ran khuấy động. Gã bèn ngưng thần chiếu rọi vào nội kinh, thấy Chu Lưu bát kinh vừa rồi thoáng ngưng trệ, đang nhận nhạo muốn chạy ngược.

Trong lòng Cốc Chấn hiểu rõ, một khi không khống chế được bát kinh, chúng sẽ trở thành mầm họa lớn. Nếu bây giờ gã ngủ, không còn chế ngự chúng nữa, thế nào chúng cũng sẽ biến về trở dạng độc khí đoạt mệnh. Giả thử người khác, vào lúc khốn đốn như vậy, tất sẽ bỏ mặc tất cả, nhưng Cốc Chấn từng bị giam lâu ngày dưới đáy Cửu U tuyệt ngục, càng kề cận cái chết, nghị lực càng thấy kiên cường, gã lập tức minh bạch tình huống trước mắt, gã nổi khùng: "Cái con bà mầy xú chân khí này, lão tử nhất quyết chơi đến cùng! Bọn mày không chết, lão tử ta đây cũng không sống!" Nâng tinh thần lên một chút, gã đẩy lui được cái ý định buông xuôi. Gã tập trung vận khí, thi triển "Tồn cường bổ nhược".

Các ý muốn buông xuôi nó cứ như nước triều dâng, tâm ý gã không ngớt dao động, đầu óc nặng nề như đeo đá, chịu không thấu, Cốc Chấn hốt nhiên phát giác rằng những ý nghĩ buông bỏ đó, so với những hình phạt thế gian, còn lợi hại gấp trăm lần, khiến hãn muốn ngủ không ngủ được, làm gã muốn chết quách cho rồi. Mà càng gian nan, gã càng trở nên kiên nhẫn, mấy lần tâm trí lạc vào mơ hồ, mấy lần gã đã tự thức tỉnh lại được. Trận chiến này, không những chống chọi với bát kinh, mà còn chống chọi với cơ thể bản thân, là trận chiến gian nan nhất, khổ sở nhất, không bút nào tả xiết, không lời nào nói ra cho hết.

Thời gian cứ dần trôi, như từng giọt. từng giọt nước đồng hồ, Cốc Chấn cảm giác nó cứ chầm chậm kéo dài ra, một khắc sao lâu bằng một năm. Ấc lặn thỏ tà, trăng sao di chuyển, ngọc thỏ chìm về phương tây, vàng kim ô hiện lên, một ngày một đêm rồi cũng qua, tinh thần gã lưu chuyển nhuần như nước, tắm gội toàn thân. Vào lúc đó, trong óc Cốc Chấn, như một tia chớp, nảy sinh ra một ý nghĩ giác ngộ, gã vụt thấy thân mình nhẹ như không, rõ ràng thần hồn gã xuất ra khỏi thể xác, đang vờn vờn phiêu du trên giữa tầng không, cơ thể trước đó, sớm không còn một cảm giác nào, giờ phát sinh một cảm giác lạ, mừng rỡ như lúc đôi mắt bị chói ánh nắng mặt trời, bao nhiêu huyết nhục tan biến đi, trở thành trong suốt, cuối cùng, tất cả bỗng bành như một làn khói nhẹ, không còn cảm giác hiện hữu ở nhân gian nữa.

"Bộ mình chết rồi hay sao kia?", ý nghĩ đó vừa đến, từ đáy tim Cốc Chấn vụt trào dâng một niềm vui sướng cực lớn, như thể vạn vật đồng loạt hồi sinh, cảm giác diệu kỳ đó chẳng phải đến từ tâm ý của Cốc Chấn, mà cũng không hiểu nó phát xuất từ đâu.

Niềm thống khoái đó càng lúc càng mạnh, như một dòng thác đổ, từ đáy tim bùng ra khắp châu thân, ồ ồ ạt ạt, trùng trùng điệp điệp, nó cứ mỗi lúc lớn, như được phun ra từ mỗi lỗ chân lông, toàn thân, từ đầu đến chân, cứ thấy gai gai, rờn rợn, mỗi lúc một nhiều, rồi bất ngờ, một cổ chân khí lớn tựa cơn sóng hồng thủy từ dưới lồng ngực xông nhanh lên đến miệng, mũi.

Cốc Chấn bất chợt chẳng ngăn được một tràng cười to, dài, âm lượng tiếng cười cao tựa sóng cồn của cơn nước lũ đổ về, vút lên tận trời cao, làm chấn động cả khu rừng, chim chóc hoảng hốt tung cánh bay rào rào, muông thú trong sơn cốc kiếm chỗ ẩn trốn.

Tràng cười kéo dài chừng một nửa thời thần, cổ chân khí đã tản mạn hết, cảm giác vui sướng cũng tan dần đi, Cốc Chấn vụt đứng thẳng người lên, nhận ra một biến chuyển làm toàn thân sáng khoái, đầu óc lâng lâng, bát kinh bên trong theo từng hơi thở ra hít vào của gã, tự động đem cường

bổ nhược, tự chúng có cảm nhận riêng, dù gã đã không chú tâm vận chuyển chúng nữa. Dường như bên trong đã có sự thay đổi lớn, hết như mũi và phổi hít thở, các khí kinh đó hoà vào khí huyết trong kinh mạch thành một thể thống nhất tự nhiên.

Cốc Chấn thầm hiểu Chu Lưu bát kinh đã hoàn toàn chế phục xong, gã không nín nhịn nổi nỗi vui mừng đến phát điên. Xưa kia, gã định bức bách bát kinh xuất phát, đã chẳng đưa được chúng ra đến tứ chi, chúng cứ rụt trở lại. Bây giờ gã chợt hiểu, dù bát kinh hiện có khả năng tự duy trì, muốn dùng chúng đả thương người khác là không thể, nhưng vừa rồi, trải qua bao nhiêu hiểm nguy, như từ cõi chết trở về, yếu tố đã giúp tiêu trừ cái mầm hoạ trong nội thể. Cửa quan khó khăn nhất đã vượt qua, từ giờ trở đi, chuyện dùng Chu Lưu lục hư để sử ngự vạn vật, chỉ còn là chuyện tương lai gần, xa mà thôi.

Minh bạch xong mọi sự việc, hùng tâm Cốc Chấn trỗi dậy, gã bất giác buông một tràng cười to, có không biết bao nhiêu ý nghĩ thoáng nhanh qua trong đầu, nhưng chẳng khoả lấp được nỗi vui mừng trước việc độc môn thần thông của Tây Thành đó lại do gã, một thiếu chủ Đồng Đảo, tấu xảo luyện thành công. Đây đúng là ý trời, khó đoán trước, rõ rệt là một điển hình của "người tính, trời định".

Cười một trận xong, đưa mắt nhìn về phía bên kia, gã thấy lửa đã tàn lụi, chỉ còn loáng thoáng đó đây dăm ba sợi khói, gã bồi hồi, nghiêng mình nhìn xuống nước suối trong vắt. Dưới đáy là dăm hòn đá cuội mang nhiều màu sắc, thấy hiện khuôn mặt gã phản chiếu từ mặt nước, đầu cổ, tóc tai đã dượi, hàng mi cháy rụi, mặt bám khói đen xì như một tên khất cái, chẳng còn một chút nào cái vẻ tuấn tú thường ngày.

Cốc Chấn chẳng nhịn được cười, gã bản tính thích sạch sẽ, bèn xuống suối tắm tấp một hồi, rồi chỉnh lại đầu cổ tóc tai, sửa lại y phục, gã nhắm phía cửa cốc rảo bước đi ra.

Đi được một quãng, khi lên đến đỉnh một dốc núi, gã chợt nghe có người gọi to:

- Cốc gia!

Quay sang nhìn, gã thấy hơn mười người mình mặc giáp sắt, tay cầm vũ khí, đang chạy ồa tới.

Cốc Chấn nhận ra những kẻ đang chạy đến toàn là phú thương Trung thổ, Triệu Thủ Chân ở Đồng thành làm người dẫn đầu. Gã bất giác rùng mình, hai tay ôm ngực, hỏi to:

- Triệu Thủ Chân, người cũng muốn đến đây cắt thủ cấp của ta sao?

Gã đứng trên đỉnh dốc, quần áo ướt tả, toát ra một khí thế hùng dũng, bức nhân.

Triệu Thủ Chân chạy nhanh đến trước mặt gã, kêu lên một tiếng, rồi quỳ thụp ngay xuống, kính hãi nói:

- Cốc gia, sao ông lại nói kỳ lạ vậy? Ông bất chấp tất cả, đem tính mạng lo cho bá tánh Giang Nam, đến nỗi trở thành kẻ thù địch của lão chủ nhân, cái khí chất hào hùng đó, Triệu mỗ toàn tâm toàn ý bội phục. Mỗ chỉ hận võ nghệ hèn kém, đã không thể hết sức trợ giúp, có đâu lại đem lòng, nuôi ý định mưu hại Cốc gia?

Những người kia lúc đó cũng đã đến quỳ phục trước mặt, Cốc Chấn chăm chú ngó Triệu Thủ Chân, thấy ông ta nói với tất cả lòng thành thực, gã bèn hỏi:

- Lời đó thực bụng chăng?

Triệu Thủ Chân đáp:

- Tuyệt chẳng nói láo, khi nghe tin tức của Cốc gia và Lục gia, chúng tôi vẫn cứ trụ lại chờ nơi Linh Thúy hạ. Rồi sau đó Lam Viễn Bắc bắt gặp gã Trương Quý Luân đang mang thương tích hoả hoạn, cả mình phỏng rộp, tra vấn nguyên do, mới hay bọn chúng thất bại trong âm mưu hãm hại Cốc gia, lại còn chịu đau khổ nhiều nữa. Lam Viễn Bắc trở về thông báo, chúng tôi lập tức gióng ngựa lên đường đi tìm, được trời thương giúp cho Cốc gia vô sự, ai ai cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm!

Cốc Chấn thần sắc bớt căng thẳng. chợt thấy ba gã thương nhân đang đưa tay ôm đầu, bèn hỏi:

- Là ai vậy?

Khi bọn chúng bị đẩy tới, Cốc Chấn chăm chú nhìn, nhận ra Trương Quý Luân, Hồng Viễn Chiêu và Lưu Khắc Dụng.

Triệu Thủ Chân bực tức nói:

-Ba thằng giặc này bất tín, chẳng chút nghĩa khí, chúng tôi gặp trên đường, tất nhiên ra tay bắt giữ!

Cốc Chấn than thầm, dù mấy kẻ này làm phản, gã tịnh không muốn giết chúng. Xưa kia, gã chỉ muốn nắm cơ hội tốt trong đời, muốn đoạt quyền lực kinh tế, gã đâu ngờ sẽ có lúc sa chân vào tình thế cực đen tối như hiện thời. Gã suy nghĩ hồi lâu, rồi hỏi:

- Lần này Cốc mỗ đương đầu một đối thủ hùng mạnh, các vị gia sản to, thương nghiệp lớn, nếu theo Cốc mỗ, thắng thì không nói làm chi, nếu lỡ thua, sẽ chẳng tránh khỏi nhà tan, người mất... các vị không sợ sao?

Toàn thể mọi người khẳng khái đáp:

- Không sợ!

Trong lòng Cốc Chấn vui buồn lẫn lộn, gã đưa mắt nhìn khắp, đếm sơ sơ, con số chưa tới ba mươi người, bèn hỏi:

- Còn mấy người kia đâu?

Triệu Thủ Chân rầu rĩ, đáp:

- Bọn họ sợ liên luy, đều đã kéo nhau bỏ chạy cả rồi.

Cốc Chấn gật đầu, nói:

- Bỏ chạy cũng tốt thôi!

Miệng tuy nói vậy, trong lòng gã không khỏi cảm khái: "Thích tướng quân nói thật đúng, đem lợi kết bạn cùng người, khi hết lợi thì người sẽ tan đi. Hai trăm người đó bỏ đi gần hết, còn lại đây những người hâm mộ đạo nghĩa nơi ta, họ không nề nhà tan, người mất, đều tình nguyện liều chết theo ta, quả nhiên, khi khởi quân phải dựa trên đạo nghĩa, phải lấy đạo nghĩa làm đầu!

Ngày đó, luận binh pháp nơi bờ mé đông Dương Giang, Cốc Chấn tuy thua về lý luận, không nói ra miệng, nhưng lòng gã vẫn không phục. Cho đến hôm nay, gã mới thật sự tâm phục, khẩu phục Thích Kế Quang, tự nhủ từ giờ trở đi, sẽ không suy nghĩ lệch lạc như vậy nữa.

Cốc Chấn lại hỏi tiếp:

- Có chút tin tức gì về Lục Tiệm không?

Triệu Thủ Chân đáp:

- Hoàn toàn không! Bọn Tô tiên sinh đang ráo riết đi tìm!

Cốc Chấn thầm nghĩ: "Lục Tiệm lạc vào tay Vạn Quy Tàng, hung hiểm trùng trùng, chỉ cầu xin ông trời rủ chút lòng thương, cho huynh đệ ta còn

được có ngày tái ngộ!" Ruột gan chua xót, gã hỏi tiếp:

- Vậy có tin tức gì từ phía Thích tướng quân không?

- Thừa có! - Mặt lộ vẻ buồn, Triệu Thủ Chân tiếp - Thích tướng quân chiếm được các kho lương nơi Cửu Giang, đem lương thực chất lên thuyền, định xuôi theo giòng Trường Giang đi xuống miền đông, nhưng trưa ngày hôm qua, đã bị bên địch chặn đứng thủy lộ tại An Khánh, hai bên giao chiến, thắng bại còn chưa rõ!

Cốc Chấn thoáng trầm ngâm, cất cao giọng hỏi:

- Các bạn, người ta ở đời, không ai không chết, chết thì chết, chỉ cần xem cái chết đó nặng nhẹ ra sao! Hiện nay, vùng đông nam, không biết bao nhiêu người cơ khổ, bá tánh đang lầm than vì thiếu đói. Muốn giải quyết đại nạn đó, phải quyết tâm đánh một trận sinh tử thật lớn. Thích tướng quân đang đơn độc chiến đấu cường khẩu, tình thế nguy cấp, chúng ta trước giờ là thương nhân, liệu có thể trước đại nghĩa đó, khoanh tay ngồi yên sao? Các bạn, các bạn có đồng ý cùng ta đứng ra chung lo chuyện khó khăn này không?

Những thương nhân nghe lời hiệu triệu đó, lập tức hùng tâm tráng khí dâng lên cuộn cuộn trong lòng, cùng nhau đáp:

- Nguyên đem thân này giao phó cho Cốc gia định liệu.

- Hay lắm! - Cốc Chấn nói, - Chúng ta hãy giục ngựa, lên đường!

Nói xong, Cốc Chấn rảo bước đi ra phía trước, bọn họ xốc thương, cài đao, lục tục theo sau.

Về đến vùng phụ cận Linh Thúy hạp, các thương nhân kêu gọi thêm được tùy tùng của họ gia nhập, nhân số tăng lên được gần trăm người nữa. Trong đoàn, có nhiều thương nhân giỏi, từng móc nối với quan lại địa

phương, giao thiệp rộng, họ trên đường đi đã mua sắm thêm được ngựa khoẻ, lương thảo, cung cứng, tên nhọn, thậm chí có người còn mua được ba khẩu thần công, dùng xe có ngựa kéo chuyển vận. Rồi vừa đi vừa không ngừng vận động hương đồng gia nhập, khi tới Trường Giang, quân số đã lên đến hơn ba trăm người.

Cốc Chấn nhìn người ngựa hỗn tạp, giáp trụ đủ kiểu, mệnh lệnh tiền hô hậu ủng chẳng ra quy cách, gã e rằng đến lúc lâm trận, khó phân biệt địch, ta. Gã bèn sai Lam Viễn Bắc cưỡi ngựa khoẻ đi mua về bảy chục bộ áo khoác trắng, hàm thiếc, phục trang cho ngựa, trước để tiện phân biệt quân ngũ, sau giúp nâng cao sĩ khí. Rồi đem chia người ngựa ra hai mươi tiểu đội, mỗi đội mười lăm người, có tiểu đội trưởng, mười tiểu đội thành một đại đội, đứng đầu là Triệu Thủ Chân và Lam Viễn Bắc, trực thuộc điều khiển của Cốc Chấn.

Đi theo bờ sông về hướng đông, ngày đó, lúc trời chiều, đại đội nhân mã tiến đến gần vùng chiến trường, đã nghe văng vẳng tiếng súng, càng lại gần, càng thấy hoả quang rực một góc trời.

Cốc Chấn thoáng vui trong lòng: "Hãy còn đánh nhau, vậy còn chưa phân thắng bại". Thấy đoàn quân di chuyển cả ngày, đang mệt mỏi, gã bèn hạ lệnh dừng chân, nghỉ dưỡng sức người, ngựa, đồng thời cho tổ chức thám sát đi điều tra tình hình.

Chẳng mấy chốc, thám sát trở về báo cáo quân tình. Nguyên lai Thích Kế Quang hành quân hỏa tốc, đã úp được Cửu Giang, đánh tan quân giặc phòng thủ, chiếm toàn bộ lương thảo trữ ở đấy, lúc đó, các thuyền vận tải do Cốc Chấn đã thuê từ trước cũng vừa đến nơi, lương thảo bèn được chất lên thuyền, xuôi theo Trường Giang về hướng đông. Đi chẳng bao xa, quân Nghĩa Ô đã đụng quân tiền phong của Cửu Thạch. Thích Kế Quang đánh tan toán quân địch đó, tiếp tục di chuyển. Nhưng giặc khẩu mỗi lúc một nhiều, cả thuỷ lẫn bộ. Thích Kế Quang chưa đến được An Khánh, Cửu Thạch đã điều động hai vạn quân chiếm lĩnh vị trí khắp núi đồi và sông

nước. Rồi Ma Long hạm của Ngải Y Ti cũng đã đến kịp, những hoả pháo Tây Dương trang bị trên Ma Long hạm đó uy lực kinh nhân, dàn chiếc Ma Long hạm ngang mặt sông, chẳng tàu thuyền nào vượt qua được.

Thích Kế Quang thấy thế địch to mạnh, ông nhanh chóng quyết định cho lập doanh trại trên núi, đem đoàn thuyền lương quây vòng, kết thành thủy trại trên Hướng Thủy chống Ma Long hạm, đắp chiến lũy, đào hào hào cự Cừu Thạch. Các trận Uyên ương hiệu quả sát địch thậm cao, khi liên kết hai trận vào nhau, đã đánh cho địch quân thua chạy tan tác. Cừu Thạch nổi giận, cho bắt trai tráng các làng phụ cận, đem luyện thành hàng trăm thủy quỷ, kết thành Thủy Hồn trận, đột nhập vào Thích quân.

Nghĩa Ô binh không phòng bị trước, thương vong khá nặng, nhưng nhờ đã tập huấn chu đáo, lâm nguy bất loạn, quân binh lùi lại một chút đã ổn định được trận thế.

Thích Kế Quang giận đến mắt toé lửa, ông nhận ra được cái bí ẩn của trận Thủy Hồn, bèn hạ lệnh cho tập trung mười tiểu Uyên Ương trận thành một đội, đem lang tiên kết Trúc trận chặt chẽ đến gió mưa cũng không lọt, đằng sau Trúc trận cho tạo một bức tường người sử thuần bài, khiến cho thủy tiên của bọn thủy quỷ không cách nào xuyên qua được, uy lực của Thủy trận đó đó giảm đi quá nửa. Rồi Thích Kế Quang sắp đặt cung nỏ cùng súng điều mai phục sau bức tường thuần, liên tục phóng tên, khai hoả, bắn cho lũ thủy quỷ hàng ngũ tan tành, chẳng còn gom nhau lại được để phóng độc, sau đó, ông vận động trận Uyên Ương xông ra quét sạch bọn thủy quỷ.

Thấy kỳ trận của mình bị phá, Cừu Thạch giận điên cuồng, hấn trở thần thông của Thủy bộ xông vào Thích quân, tàn sát tướng sĩ. Thích Kế Quang thấy hấn kiêu dũng khó chế phục, bèn sai Vương Như Long lập ba trận Uyên Ương, kết theo hình thế tam tài, tiến ra ngăn chặn Cừu Thạch. Vương Như Long từng được Lục Tiệm chỉ điểm thêm, "Cự Linh huyền công" của y công lực gia tăng không ít, lúc này đem kết hợp cùng uy lực của trận

Uyên Ương, đủ sức đấu ngang Cừu Thạch. Khi triển khai cho lang tiên quét ra, các màn sương mù bị đánh tan, thần thông của Cừu Thạch chủ yếu dựa vào nước, do hắn không giữ được màn sương mù cố định liên tục, uy lực của thần thông giảm sút mạnh, hắn đành ôm hận tháo chạy.

Cừu, Ngải hai người hai mặt trận thủy, bộ, tận dụng binh pháp chống phá. Nhờ giỏi liệu địch, giỏi giành chủ động, Thích Kế Quang tuy quân số ít ỏi trước đông đảo địch quân, cũng không lạc hạ phong. Đại chiến hai ngày hai đêm, trại quân thủy, bộ của họ Thích không thiệt hại mấy, trong khi bọn tặc khấu bốn tỉnh bị thương vong trầm trọng, chúng đã không giành được một thắng lợi nào.

Cốc Chấn nghe báo cáo, thầm nghĩ: "Thích huynh quả nhiên dụng binh thật giỏi. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Vạn Quy Tàng hẳn còn chưa đến, nếu không, chỉ bằng vào duy nhất trí và lực của lão, chiến cuộc tất sẽ xoay chiều!" Nghĩ đến hành tung của Vạn Quy Tàng, hình ảnh Lục Tiệm u u ám ám hiện lên trong đầu gã, khiến

Cốc Chấn buồn bã một lúc lâu. Khi gã ngẩng đầu trông ra, thấy phương đông vùng hồng bắt đầu ló rạng, tứ bề yên ắng. Một giọt lệ nóng ứa ra nơi mắt, gã nói thầm: "Đại ca, huynh phải gắng gượng mà sống còn...". Rồi gã trấn định tâm tình, đứng lên, ra lệnh người ngậm tăm, ngựa khộp hàm thiếc, im lặng hành quân, dọc đường thu thập gọn bọn quân canh của giặc, không lộ hành tung.

Cốc Chấn từng theo Vạn Quy Tàng buôn bán khắp nẻo, các vùng ven bờ Trường Giang, gã biết rành mạch như lòng bàn tay, đối với vùng này, không ra ngoại lệ. Trong quầng sáng nhá nhem buổi bình minh, đoàn người ngựa lên đến đỉnh một ngọn đồi cao, từ trên nhìn xuống, sông nước chảy xiết giữa các rặng núi vây quanh, đầu phía đông giòng sông đã thấy ửng hiện sắc hồng của một ngày mới đang đến, vầng dương vừa hé dạng, một vùng mênh mông núi và sông nhuộm màu đỏ thắm, ven bờ sông, tàu thuyền ngấn nước thật sâu, vây thành thủy trại, về phía hạ lưu thủy trại,

thấy thấp thoáng một khối to lớn màu đen, tiếng đại pháo râm ran xuất ra từ đó, thường xuyên bùng ánh chớp lửa, soi sáng thủy trại, râm ran tiếng nổ của mấy khẩu súng lớn. Khi Cốc Chấn nhận ra đấy là tiếng nổ đầu nòng của đại pháo Bồ Đào nha, gã bất giác tự hỏi: "Đội chiến thuyền của Thích huynh đã đến đây rồi sao?" Xem qua tình thế, gã xoay chuyển ý nghĩ, rồi ra lệnh mọi người xuống ngựa, bẻ cành cây nguy trang gài sau ngựa, ẩn nấp dưới các bụi rậm, cố gắng giữ bất động. Người trong đoàn gã sớm đã coi nhẹ cái chết, biết rằng sớm hay muộn, họ đều sẽ xông pha chiến trường, ra tay giết giặc, dầu chết không màng, nên khi họ nghe lệnh đó của Cốc Chấn, cảm thấy chút thất vọng, nhưng quân lệnh như sơn, không dám không tuân.

Ven bờ sông, Cốc Chấn án binh bất động. Trận chiến trên sông đang bước đến khúc ngoặt sinh tử, Nguyên là, quân họ Thích dù vừa trải qua nhiều đụng độ, vẫn không mấy may suy suyển, Cừu Thạch chiến đấu đã lâu, chưa đoạt được thắng lợi nào, bèn hợp mưu kế với Ngải Y Ti, dựa vào số đông, dùng chiến thuật "Hao mòn", chia nhân mã thành ba cánh, tả trung và hữu, liên tục tấn công, không cho Thích quân được ngơi nghỉ, mục đích làm sĩ khí mệt mỏi, rốt cục sẽ thua.

Thích Kế Quang biết rõ ý đồ đối phương, nhưng mình ít địch đông, quân mình đã khổ chiến nhiều ngày, mình đã tận dụng các phương tiện vũ khí, ông không có chọn lựa nào khác, nhận định rằng cứ ngồi yên chờ chết chẳng phải sách lược tốt, chẳng bằng chủ động quyết chiến đối phương một trận. Thừa cơ trời chưa sáng rõ, trăng sao thừa thớt, ông cho quân sĩ ăn uống no bụng, toàn thể quân đội bỏ trống doanh trại, tiến đánh mé bên hữu của địch, chỉ trong một trận, đã đánh tan tành cánh quân đó. rồi sẵn khí thế quân lính đang lên, ông cho kéo đến tấn công cánh quân ở giữa. Lúc ấy, Cừu Thạch đã kịp lấy lại tinh thần, hấn cho tập trung cánh quân bên tả thành thế "Cơ Giốc" (cái sừng), liều chết chống cự. Từ phía thượng lưu sông, Ma Long hăm nghe động tĩnh, đã pháo kích ồ ạt vào các thuyền vận lương trong thủy trại, buộc Thích Kế Quang phải chia quân ra phòng thủ.

Hai bên giao phong một trận sinh tử đại chiến, với mỗi quân sĩ, cái chết rình rập quanh mình. Thích quân chiến đấu trong trận, không phát hiện được đoàn quân của Cốc Chân đang tụ tập bên trên núi, người người trong đoàn này, ai nấy đều biến sắc, hơi thở dồn dập khó khăn.

Thích quân bốn bề đối địch, các tiểu trận đan kín mít, dày đặc, người và vũ khí nhập vào làm một, áo giáp, binh khí, một màu trắng kim loại, phản chiếu ánh mặt trời, hàn quang loang loáng, lẫn như một con trọc lăn khổng lồ xoay trở giữa trận địa bên địch. Các lang tiên công dụng đã tăng tiến nhiều, nhờ vào sáu chiêu thức mà Lục Tiệm đã truyền dạy, tung đòn xung kích dọc ngang chiến trường, chiến đấu kịch liệt, các tán lá tre huơ lên dày đặc tựa những bức tường màu xanh lục mang sức nặng ngàn cân, trong ánh sáng mờ mờ của buổi bình minh, trình diễn một quang cảnh ngoạn mục.

Quân giặc giáp trụ tấp nham, vũ khí đủ kiểu, đủ loại, nhân số khá nhiều, trong bọn, phần lớn võ công không tồi, chỉ vì hàng ngũ tán loạn, mạnh ai nấy đánh, một khi bị hãm vào Uyên Ương trận rồi, thường thường không mấy kẻ lọt trở ra.

Chợt nghe thùng thùng thùng ba hồi trống trận, tiếng tù và rền như sấm, từ phía hậu trận của Thích quân, hiện rõ trên nền trời đằng đông là lá đại kỳ màu đỏ, bay phấp phới trong làn gió sông, lá cờ đỏ viền tua vàng, giữa cờ thêu chữ THÍCH lớn. Thích Kế Quang trụ ngựa dưới lá cờ, trường kiếm trong tay chỉ về hướng đông, lá cờ lập tức chĩa về phía đó, tiếng trống trận khua vang càng lớn, các tiểu trận bèn tấn công về hướng đông, bọn giặc bên ấy đang suy nhược, chỉ nội một đợt tấn công, đã hoàn toàn bị đập tan. Trường kiếm trong tay Thích Kế Quang lại trở về hướng nam, lá cờ phất ngay lập tức, trận thế Thích quân quay đầu, hai nhánh Uyên Ương trận đánh xéo về phía nam, bọc hậu quân giặc, hòa cùng trận tiền của họ ra thế Tam tài, quật ngược trở về, hai bên đồng lúc công kích. Quân giặc hai mặt trước sau thụ địch, chúng kêu cha gọi mẹ, trận thế vỡ tan tành, cả bọn hèn nhau bỏ trốn, nhiều đứa quá hoảng hốt, chạy nhăm đường ra phía bờ sông,

định nhảy trốn xuống nước, đã bị quân trên thủy trại bắn tên giết chết, máu hòa nước loang đỏ cả một mặt sông.

Đúng lúc đó, có một tiếng thét quái lạ rộ lên, âm hưởng tiếng thét khóa lấp chiến trường, rồi thấy bộ áo lông chim của Cừu Thạch bay vút lên cao, như một đạo hắc quang từ mé nam của núi bay xuống, cả trăm cặp mắt chỗ đó sững sờ giương lên nhìn, thấy gã có cử chỉ quái dị, tả cước đưa ra trước, hữu cước kéo lê đằng sau, bộ dạng tuy cổ quái, nhưng thân mình hăn như luồng trốt xoay vần, bay nhanh khôn tả.

Nhìn tình huống đó, Thích Kế Quang hạ tay kiếm bên trái xuống, tay phải giương cao một lá cờ hiệu màu vàng nhỏ, cờ tung bay phất phới trong gió, tiếng tù và hòa nhịp cất lên ồ ồ. Trận thế Thích quân bèn biến hóa, chừng trăm quân sĩ chạy nhanh về phía sau, nơi đằng trước, hơn hai mươi người triển khai lang tiễn, kết thành Trúc trận, vừa huy động tán lá rào rào, vừa xông ra đằng trước, hơn cả trăm thủy quỷ chỗ đó bị lang tiễn đẩy lui, dồn cục lùi bước, từ trong miệng chúng, phun phì phì những tia nước trắng bạc, mường tượng như vòi nước phun của suối ngầm.

Thủy quỷ bị trúc trận đánh cho quay mòng mòng, ngã nghiêng, trận thế Thích quân chợt mở ra, hơn mười đao thủ mang thuẫn bài lăn ra, ánh đao vun lên như chớp, chém loạn vào sát đất, chặt đứt chân bọn thủy quỷ, làm bọn chúng té nghiêng té ngửa, nhưng vì đã bị trúng thủy độc, chẳng đứa nào rên rỉ đau đớn, đôi chân dù đứt, chúng dùng tay mà bò, từ miệng không ngớt phát ra những tiếng la hét quái dị, nghe thật kinh khiếp.

Cừu Thạch nạt một tiếng giận dữ, lừa những thủy quỷ còn sót lại xông lên hai bên tả hữu, các đao bài thủ đã trở về sau trận địa, lũ thủy quỷ không những không đuổi kịp, ngược lại, còn bị vây khốn trong trúc trận. Trận địa bên Thích quân lại tẽ ra làm hai, tiếng súng điều nổ rộ, bắn ra khoảng trăm phát. Thủy quỷ trúng đạn, lão đảo như người say rượu, chỗ vết thương không chảy máu, chỉ rỉ ra một thứ nước trong

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Trùng Phùng

Cốc Chấn cả kinh, gã cảm giác bát kinh đang rục rịch tự vận chuyển. Cổ hàn khí âm độc đó nguyên là khí kinh của Cửu Thạch đã gieo vào thân thể lũ thủy quỷ, dù biến hóa có quái lạ, nhưng bản chất vẫn là "Thủy kinh", khi xâm nhập vào nội thể Cốc Chấn, gặp phải Chu Lưu bát kinh, cũng chỉ làm chính Thủy kinh của bát kinh cường lên, điều đó không có gì đáng ngạc nhiên. Chu Lưu bát kinh vận chuyển như một cái lò bát quái lớn, tự chúng "tồn cường bổ nhược", xoay chuyển xong một vòng, đã thu thập trọn số thủy độc, sáp nhập vào bát kinh.

Cốc Chấn hóa giải xong thủy độc, ngược mắt trông ra, thấy từ bốn bề, đám thủy quỷ đang hung hăng xông vào. Vốn Cửu Thạch thấy gã xông pha trận địa, tàn sát sĩ tốt của hắn, hắn nổi giận, bèn gom đám thủy quỷ, định giáng cho Cốc Chấn một cái chết cực kỳ bi thảm. Đang trong hiểm cảnh, Cốc Chấn dùng khí không những không giảm sút, mà còn tăng gấp bội, gã quát to một tiếng, giục ngựa xông tới, vung đao chém vào ngực một tên thủy quỷ, đầu ngọn đao đâm vào, chẳng thấy chảy máu huyết, một thứ nước trong trong phun ra, tên quỷ chưa gục xuống, thân mình hắn còn đẩy lùi lưỡi đao ngược vào hố khẩu nơi tay cầm đao của Cốc Chấn.

Tay Cốc Chấn dính thứ nước đó, khí độc âm hàn vừa định xâm nhập vào, bát kinh trong Cốc Chấn đã tự vận chuyển lên, hóa giải độc khí, rồi phát ra một luồng điện kinh, phóng thật nhanh từ lòng bàn tay truyền theo thanh đao, kích vào thân trên của tên thủy quỷ. Hai mắt tên quỷ trợn trừng, hắn nảy bắn người lên đôi ba lần, rồi ngã ngựa, tắt thở.

Chẳng chờ Cốc Chấn có phản ứng, tất cả bọn thủy quỷ kia tới tấp phóng thủy kiếm vào gã, nhưng đều nhờ Chu Lưu bát kinh tự động hộ thể cho gã, hai kinh Sơn và Trạch hợp lại, cùng nhau biến hóa, giải trừ tất cả các xung kích của thủy kiếm. Mỗi lần thủy kinh lọt vào, đều bị bát kinh thu thập gọn. Cốc Chấn dĩ nhiên vô sự, nhưng con ngựa của gã không đứng vững nổi, đã ngã nhào, hí thảm thiết. Cốc Chấn vừa té chạm đất, gã lăn mình một vòng, hươi đao chém loạn xạ, theo mỗi nhát chém, Điện kinh từ nội thể phụt mạnh kèm theo, thủy quỷ nào bị chém trúng, lập tức thân thể cứng đờ, ngã gục xuống đất.

Thấy Cốc Chấn không những không sợ độc thủy, mà còn tàn sát thủy quỷ, trong đầu Cừu Thạch cực kỳ kinh hãi, hăn buột miệng hét lên một tiếng thét quái dị, nhảy tới cản đường, hai tay vung ra hai đạo thủy kiếm trúng vào vùng ngực Cốc Chấn, nghe kêu bùng bùng hai tiếng, thấy không giống như đập vào thân người, mà nghe như đã kích trúng vào vách đá cứng.

Ruột gan hăn vụt thót lại, Cừu Thạch tự hỏi: "Cái thằng tiểu tử này chẳng lẽ lại là cao thủ Sơn bộ?". Mắt thấy Cốc Chấn bị thủy kiếm kích trúng đang té lùi về đằng sau, hăn lập tức rú lên một tràng cười dài, bụng mình xông tới, xuất trao nhanh như gió, chụp vào cổ họng Cốc Chấn. Cốc Chấn bị nghẹt thở, vùng tay ra đẩy, gỡ. Vào lúc sinh tử quan đầu ấy, từ thể nội, bát kinh chấn động mạnh, lập tức từ bàn tay Cốc Chấn một cỗ kinh khí kích thẳng vào mình Cừu Thạch, làm hăn giật nảy, toàn thân nhức buốt, lông tóc trong người dựng đứng cả lên.

"Chu Lưu điện kinh?", ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu hăn, hai tay Cừu Thạch tức thì nhũn ra, Cốc Chấn đã thở hít trở lại được, gã không chú ý, bất giác vung tay tổng ra một quyền, kinh khí đánh bung vào áo lông của Cừu Thạch, lập tức các cọng lông vũ trên áo bén lửa cháy bùng lên. Đó là, trong quyền kinh, Cốc Chấn đã vô tình phóng kèm theo "Chu Lưu hỏa kinh".

Cừu Thạch thất kinh, nhanh chóng thúc đẩy thuỷ kinh từ nội thể ra đàn áp sức lửa. Phải biết rằng, từ lúc sáng lập môn phái đến giờ, ở Tây thành, cực kỳ hiếm kẻ nào đã có thể một lúc luyện thành công hai loại kinh khí, vậy mà, chỉ vừa qua lại có vài chiêu, Cốc Chấn đã sử dụng đến ba loại khí kinh khác nhau, biến hoá thật kỳ lạ, khó tưởng, mà vừa rồi, đích thị môn "Chu Lưu điện kinh", vốn là khắc tinh của Thủy bộ. Cừu Thạch càng nghĩ càng thấy sợ, mặt hắc dần dần tái, rồi chuyển sang trắng bệch, không một chút huyết sắc.

Đánh ra thành công một quyền, Cốc Chấn tăng mạnh thêm đảm khí, cười rộ:

- Yêu nhân, hãy xơi thêm một quyền nữa của gia gia đây!

Gã triển khai Miêu Vương bộ, lượn vòng vèo sang một bên Cừu Thạch, rồi tung ra một quyền. Cừu Thạch nhảy chồm về đằng trước, nhanh như một con trốt, cất mình bay vù một mạch về phía trũng núi, thân ảnh đen nhem của hắn, thoáng một cái, đã mất dạng.

Lũ thủy quỷ hoàn toàn trông vào sự điều khiển từ tay Cừu Thạch, khi Cừu Thạch bỏ chạy rồi, chúng lập tức ngã xiêu ngã vẹo, rồi từng đứa, từng đứa nhào lăn ra chết. Bọn đạo tặc còn lại, nhìn tình hình, mất hết đầu chí, chúng ôm đầu bỏ chạy như chuột. Tướng sĩ Thích quân rượt theo, truy sát vô số. Qua một cuộc giao tranh, nguyên khí của lũ đạo tặc bốn tỉnh bị tổn thương trầm trọng, từ đó về sau, chúng không vực trở lên nổi, mấy năm kế đó, đã bị Thích Kế Quang đánh dẹp từng mảng, từng mảng, rồi tiêu diệt toàn bộ.

Cốc Chấn vừa thắng được một trận nhỏ, gã đang định tăng cước bộ truy sát lập công, chợt nghe có tiếng người vui mừng kêu gọi:

- Cốc lão đệ.

Gã ngoái trông. Thích Kế Quang, trường kiếm trong tay, đang rảo bước tiến đến. Cốc Chấn dừng chân, chuẩn bị nghênh tiếp, khi gã định thần nhìn kỹ, thấy Thích kế giáp trụ loang lỗ máu đào, gò má hóp lại, đôi mắt đỏ ngầu những tia máu, toàn bộ sắc mặt hiện một vẻ mệt mỏi khôn tả. Trong lòng cảm khái, Cốc Chấn khích lệ:

- Thích tướng quân, ông đã gian khổ quá rồi nhỉ!

Thích Kế Quang khoát tay, hỏi:

- Nhị đệ đâu rồi?

Cốc Chấn đáp:

- Chuyện dài lắm, một vài câu không đủ... - Gã chưa nói gì được nhiều, đã nghe tiếng súng thần công vang lừng, cả hai quay ra nhìn, thấy chiếc Ma Long hạm ở giữa dòng, đang diệu võ dương oai, liên tục trút đạn pháo lên bờ, đã thương không ít quân sĩ.

Thích Kế Quang nổi giận trên mặt, truyền các khẩu đại pháo ven bờ phát pháo phản kích. Đạn pháo bắn trúng Ma Long hạm, kêu chát chúa, nhưng chẳng ăn thua gì, hết như nước đổ lá môn, rơi tòm cả xuống sông. Thích Kế Quang trông thấy thế, mặt mày không khỏi rầu rĩ.

- Thích huynh, - Cốc Chấn nói, - cái chiến hạm đó bọc sắt từ trên xuống dưới, hai bên tả hữu trang bị hàng trăm khẩu thần công, từng hoành hành tiêu diệt nhiều tiểu quốc, oai trấn thất hải, mình chỉ có thể đối phó bằng mưu chước, không trực diện đối đầu bằng vũ lực được.

Giao chiến mấy ngày ròng rã vừa qua, cái nhức đầu lớn nhất của Thích Kế Quang là trận Thủy Hồn, kể đó là chiếc Ma Long hạm này, khi nghe gã nói, ông vắn lại:

- Lão đệ, ta nghe đệ nói, có lẽ đệ đã có diệu kế khắc chế được cái chiến hạm đó?

Cốc Chấn cười cười, đáp:

- Chính ra cũng chẳng phải diệu kế gì đâu, chẳng qua làm dương đông kích tây thôi! Thích huynh cho đem đại đội thuyền ra tấn công trực tiếp, đệ sẽ thừa cơ cười một chiếc tiểu thuyền, xuất kỳ bất ý đột nhập chiến hạm từ bên dưới, khi lên được đến nơi rồi, đệ sẽ tự có biện pháp.

Thích Kế Quang lườm gã một cái, gằn giọng bảo:

- Quân trung vô hí ngôn! (Giữa chốn quân binh, chẳng thể nói giỡn chơi!)

Cốc Chấn vẫn cười:

- Đệ tuyệt chẳng nói giỡn đâu!

Thích Kế Quang dõi mắt chăm chú nhìn gã một lúc lâu, rồi hai tay vỗ vào nhau, ông nói:

- Cốc lão đệ, ta thật hết sức khâm phục đệ, bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, đệ cũng đều có thể mở miệng ra cười cợt được!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Trời sanh tánh như vậy rồi, khó chữa lắm!

Thích Kế Quang lại thấy gã cười, hàng lông mày ông xoắn tít lại:

- Trong cuộc đọ súng đó, chiến hạm của ta tất sẽ bị trúng đạn mà chìm, vậy đệ tính sao?

Cốc Chấn cười, cãi lại:

- Ôi, cái ông tướng quân kiết cú này! Chiến hạm nào chìm, ta sẽ bồi thường cho ông chiếc khác!

Thích Kế Quang lắc đầu, bảo:

- Rủi người không về nữa, thì sao?

Cốc Chấn nhoẻn cười, bảo:

- Nhất định sẽ trở về!

Thích Kế Quang nghiêm sắc mặt:

- Quân trung vô hí ngôn!

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Nếu vậy thì mình kích chương lập thệ!

Hai người xáp lại gần, đưa bàn tay ra vỗ vào nhau.

Thích Kế Quang vụt dang tay ra, nắm chặt lấy tay Cốc Chấn, trầm giọng nói:

- Lần này đệ đi, cũng không khác gì đệ nằm trong tay số mạng của trăm vạn quân sĩ! Cốc lão đệ, đệ định đi bao lâu thì sẽ trở về?

Cốc Chấn cười cười:

- Quan Vân Trường chén rượu còn chưa nguội đã chém đứt đầu Hoa Hùng. Thích huynh hãy cho hâm sẵn hai vò rượu ngon đi, chờ ta trở về, mình sẽ cùng nhau làm một chầu thật thống khoái.

Thích Kế Quang rộ nhiệt huyết trong tim, cất cao giọng đáp:

- Sẽ làm hết ý muốn của đệ!

Cả hai cùng nam tử hào hùng, đều không muốn rườm lời, mắt nhìn nhau thật sâu lắng.

Cốc Chấn phất tay áo, buông một tràng cười to, bước những bước thật dài, rảo chân nhắm hướng bờ sông thẳng tiến.

Thích Kế Quang lẳng lẳng nhìn theo gã, một lúc sau, ông nghiêng răng, quay đi, cất tiếng ra lệnh.

Tiếng súng thần công chọt cùng nhau rộ lên, sáu chiến hạm theo ba hướng khác nhau đông, tây và nam châu về phía Ma hạm, hai bên đại chiến đấu pháo trên mặt sông. Tiếng nổ đầu nòng dồn dập, ánh lửa loe loé phụt ra từ các khẩu thần công, trăm cỗ súng trên Ma Long Hạm xoay vòng bắn về ba phía, liên tục nhả đạn, oai lực kinh người, hơn nữa, đạn pháo bên Thích quân không xuyên qua được vỏ sắt của nó, Ma Long hạm thật hết sức dễ dàng bắn chìm tàu địch.

Qua một lúc, ba tàu chiến của Thích quân đã lần lượt bị bắn chìm, thủy quân trên tàu lũ lượt bỏ chạy.

Cốc Chấn một mình một chiếc thuyền nhỏ, tay giữ bánh lái, tay điều khiển buồm, đưa thuyền náu mình trong khói súng, len lỏi xuyên qua đội thuyền Thích quân, nhắm hướng Ma Long hạm. Gã chọt nghe nổ đùng một tiếng như sấm động, một chiếc tàu chiến trúng đạn, đang chòng chành, bị thêm một phát nữa, giữa thân tàu hiện ra một lỗ thủng to lớn, nước sông lạnh ngắt như băng giá ù ùn tuôn vào, chiếc tàu chìm nhanh xuống.

Cốc Chấn còn chưa hết cơn bàng hoàng, lại nghe rộ lên một tràng đại pháo, đạn bay rào rào như sao băng ngang chỗ gã, loạt đạn tạo ra một luồng khí nóng hừng hực mãnh liệt quạt ngang phía trên đầu gã, rồi nơi đằng sau, rộ lên một tràng tiếng người kêu thét đỉnh tai, không cần quày đầu, gã cũng biết là chến hạm thứ sáu vừa mới bị đánh chìm.

Sương sớm đã tan hết, mặt sông mở ra rộng mênh mông, vàng kim ô đỏ chói đang chiếu sáng đất trời, các tàu chiến của Thích quân đều đã bị đánh chìm.

Chiếc tiểu thuyền của Cốc Chấn hiện rõ mồn một, Ma Long hạm cũng đã phát giác ra nó, bèn tập trung các cỗ súng nhắm bắn vào. Lúc đó, tiểu thuyền tới Ma hạm cự ly còn khoảng trăm bộ, Cốc Chấn, mắt chăm chú theo dõi hòng các khẩu thần công, tai lắng nghe đủ tám hướng, ghì chặt bánh lái, điều khiển chiếc thuyền lách phải, luồn trái, né tránh đạn pháo, từng cụm nước bắn tung lên tứ phía xung quanh, không ngớt tạt vào thân thuyền, làm chiếc thuyền bị sóng nhồi lắc, hết như cuồng phong bão táp đang sầm sập đổ xuống một đám bèo trôi giạt trên sông.

Quân sĩ bên họ Thích đứng trên hai bờ sông, mắt dán vào chiếc tiểu thuyền, hơi thở nặng nhọc khấn trương, tim đập thình thình, chỉ thấy Cốc Chấn thoáng một lúc bên phải, rồi lại tạt sang trái, nhưng vẫn không ngừng di chuyển vào gần chiếc Ma Long hạm, cứ nhắm hướng đông mà tiến. Gã đưa thuyền vào góc chết của các khẩu pháo, xông xáo nhanh như tên bắn. Chiến hạm dầu lợi thế về nhiều súng ống, xong vì quá lớn, linh hoạt kém xa chiếc tiểu thuyền, dù đã xoay chuyển vị trí các khẩu pháo, chiếc tiểu thuyền vùn vụt nhanh như cắt đã cập sát vào bên hông Ma Long hạm, các pháo thủ không sao chĩa nòng súng xuống dưới mà bắn được nó.

Cốc Chấn lấy ra một sợi dây thừng, buộc dính chiếc tiểu thuyền vào chỗ con rồng tạc nơi đầu chiến hạm, rồi như một con vượn, gã leo theo dây thừng lên đến chỗ dưới con rồng. Ruột gan các tướng sĩ phe Thích quân như chùng xuống, rồi họ vui mừng, đồng loạt hoan hô, tiếng hò reo như tiếng sấm vang dội khắp mặt sông.

Lúc bấy giờ, chiếc Ma Long hạm vụt chuyển mình vọt tới, khi đến trước một thuyền vận lương, nó đột nhiên xoay mạnh bánh lái, tượng Ma Long nơi đầu chiến hạm vụt tạt ngang sang một bên, từ bên trong thấy thò ra một

cái cột gỗ to, nghe tiếng răng rắc liên tục, cột gỗ đã bị gãy đứt đoạn thành năm sáu khúc, mấy đoạn bị gãy đó bắn tung thật mạnh xuống bên dưới.

Lúc ấy, Cốc Chấn vừa bám được vào chỗ dưới tượng Ma Long, tay đang chịu đựng sức nặng toàn thân, những mẩu gỗ vụn bắn tung toé rào rào quanh mình như cuồng phong, khi va chạm vào thân mình, như cửa da cắt thịt, khiến gã cực kỳ đau nhức. Trước mắt thấy sắp bị một khúc to của thân cột gỗ đâm vào, mặc dù gã có Sơn, Trạch nhị kinh hộ thể, Cốc Chấn không búa chặt vào được nữa, thân mình rung lên một cái, đã rơi xuống bên dưới.

Các sĩ tốt trên bờ thấy thế, buột miệng la hoảng. Không ngờ giữa lúc thân mình Cốc Chấn đang rơi trong không trung, một cổ kinh khí vụt bắn ra từ nơi huyết Đan điền, mái tóc dài của gã bỗng duỗi thẳng ra, cứng lại, như một sinh vật, bao nhiêu sợi tóc mảnh đã ghì vào mấy móng vuốt của tượng Ma Long, giữ cho thân mình Cốc Chấn treo lửng lơ ở đấy. Bọn thủy thủ trên Ma Long hạm tưởng đã rũ bỏ được Cốc Chấn rồi, bọn chúng hết nghi ngại, đã bẻ bánh lái đưa chiếc Ma Long nhắm đầu nguồn dòng sông trực chỉ.

Lúc chiếc tàu đổi hướng, các món tóc của Cốc Chấn rơi ra, làm thân mình gã rớt xuống, đang lúc mắt không nhìn thấy trời, chẳng dòm thấy đất, còn quá hơn tuyệt cảnh, Thiên kinh trong gã chợt dừng mãnh bộc phát, vạt áo Cốc Chấn như bọc gió, đẩy hắn lên trên, để rồi, hết một con điều giấy, gã bay theo làn gió sông, phiêu phiêu, lững lờ về phía mạn bên trái của Ma Long hạm. Khi đôi chân gã cảm được có chỗ bám bên dưới, đã nhanh nhẹn tụt thân mình xuống, đứng vững trên chiến hạm.

Bọn người trên chiến hạm cứ tưởng đã vớt Cốc Chấn chìm xuống sông từ lâu, hốt nhiên thấy gã hiện ra, đều ngạc nhiên sững sờ, lúc định thần xong, đã thấy Cốc Chấn như một làn khói nhẹ, xông ngang người chúng. Cả bọn hoảng hốt, Cốc Chấn thi triển Miêu Vương bộ, lách phải, né trái, đao kiếm đâm chém vào gã đều trượt đích, sau khi gã lườn lách qua vài

đám người, mắt Cốc Chấn đã nhìn thấy ở cách đó vài ba trượng, đúng là Ngải Y Ti, vẻ mặt đang hết sức kinh ngạc.

Cốc Chấn trong lòng mừng rỡ, gã uốn cong mình, vượt qua hai nhát loan đao, giả dạng xông qua mé trái, nhưng vọt nhanh về bên phải, rồi vọt nhảy vút lên cao, nhắm vào nơi phía trên đầu Ngải Y Ti đáp xuống. Đang thi triển Miêu Vương bộ được nửa chừng, Cốc Chấn hốt nhiên có cảm giác không ổn, chợt nhận ra rằng chiêu thức đó dùng đối phó nam nhân thì không sao, đôi tay gã hiện có thể chộp vào Ngải Y Ti, nhưng ả là nữ tử, bị mình nam tử đeo dính trên vai, cô ta thế nào cũng không khỏi cảm giác bị một phen vũ nhục to lớn! Ý niệm vừa đến, nhanh như chớp, Cốc Chấn vội nhanh chóng xoay mình biến chiêu, nhưng cái chiêu thức đó dùng lâu ngày, đã quá quen, gã chẳng thay đổi nó cho kịp được, đang giữa lưng chừng không, gã trượt chân, rớt xuống ngay đằng sau lưng Ngải Y Ti, hai tay gã vung ra, rịt chặt vào chỗ bên dưới thân hình cô ả.

Ngải Y Ti rú lên, trong tiếng thét lộ vẻ đau đớn, người ả lả ra, ở hai bên, hai cô thị tì Quyên, Tố thấy tình thế nguy ngập, lập tức bật ra hai thanh nhuyễn kiếm, nhanh như chớp, đâm thốc vào sau lưng Cốc Chấn. Mũi kiếm vừa rung động, Cốc Chấn hốt nhiên nhẹ nhàng né tránh, hai tay đưa Ngải Y Ti lên đón chiêu kiếm. Hai Hồ nữ giật mình đến mặt mày tái mét, nhưng nhờ bọn chúng luyện kiếm đến trình độ cao siêu, đều đã rụt tay, kịp thời thu hồi chiêu kiếm, rồi hai ả tách ra hai bên tả hữu, khom mình đưa kiếm nhắm vào Cốc Chấn. Cốc Chấn ôm dính thân mình Ngải Y Ti, vung vạt áo của ả ra đón chiêu kiếm. Kiếm đâm bên phải, gã xoay ả về bên phải, kiếm đến từ mé trái, gã đẩy ả ra đón đỡ bên trái. Cả hai Hồ nữ sợ phạm vào mình chủ nhân, nhuyễn kiếm trong tay cứ vung vẩy, mà chẳng biết phải đâm, chém vào chỗ nào!

Lúc bấy giờ, Ngải Y Ti chịu hết nổi, chưa kể hai thanh nhuyễn kiếm cứ xoắn vào, kiếm phong lạnh lẽo làm lông tóc trong người ả dựng đứng cả lên, mà thân thể lại còn bị Cốc Chấn đưa lên kéo xuống, ọ qua ọ lại, gã

cứ bám rít rịt lấy mình, da thịt đụng chạm, hơi người từ gã thiếu niên nam tử đó nó cứ phả nồng nặc vào mũi, khiến ả ta giận đến tóe khói, đến thân mình bủn rủn, đến gân cốt nhuyễn ra, hầu như muốn đeo sát vào thân mình Cốc Chấn.

Cốc Chấn cũng cảm giác thân thể mềm mại của Ngải Y Ti trong tay, thịt da mỡ màng, trắng như mỡ đông, chỗ nhô cao, chỗ co vào, trong đầu gã bất giác nảy câu hỏi: "Mấy năm rồi không gặp, đâu ngờ tiểu nha đầu giờ đã trở thành một đại cô nương rồi kia?". Nghĩ đến đây, thấy có chỗ không ổn, gã bèn nằm ngang vào cổ cô ta, nâng cô ả lên cao. Hai ả Quyên, Tố gặp cơ hội tốt, song kiếm vung ra, đều nhắm vào thân dưới Cốc Chấn. Mũi kiếm vừa chạm vào, Trạch kinh của Cốc Chấn phát động, cả hai tay kiếm của hai Hồ nữ đề trượt sang một bên, không rút về kịp, đã đâm sượt sang bên mình Cốc Chấn, cắt đứt áo của gã, để lộ hai đường hằn màu hồng hồng trên làn da.

Hai Hồ nữ thất kinh, vừa mới rút kiếm về, đã thấy Cốc Chấn đưa Ngải Y Ti ra đằng sau gã, hét lên:

- Hai người mà còn đâm vào ta nữa, ta sẽ bóp cổ ả cho chết đi!

Quyên, Tố nhị nữ bốn mắt nhìn nhau, không một chút chủ ý, lúc bấy giờ, người trên thuyền đã rùng rùng kéo đến, vây đen vây đỏ xung quanh, đao kiếm chĩa cả vào Cốc Chấn, mặt mày giận dữ.

Ngải Y Ti định thần xong, cổ dẫn lòng, lạnh lùng hỏi:

- Tên tiểu cầu họ Cốc này, người muốn gì?

Cốc Chấn cười cười:

- Ta muốn người lập tức chịu thua, đầu hàng.

Ngải Y Ti cười nhạt:

- Người nói cái gì vậy? Ta đầu hàng người rồi, liệu có còn sống nữa hay không? Chết ngay bây giờ, hay dăm bữa nữa cũng sẽ chết, chẳng có gì khác biệt cả! Kéo người chết theo bây giờ, có khi hay hơn!

Nói tới đó, ả cao giọng, bảo:

- Nếu ta chết, tất cả chúng bay hãy ra tay báo thù cho ta, các người hãy băm tên này nát ra như tương cho ta!

Cốc Chấn chau mày, đáp:

- Nếu người chịu đầu hàng, ta bảo đảm người sẽ không chết!

Ngài Y Ti hứ lạnh lẽo, nói:

- Người thị ta như đứa trẻ lên ba không bằng! Cái trận này thua bọn quân binh Nghĩa Ô thâm, ta lại sa vào tay người, làm sao sống sót cho được?

Cốc Chấn vốn biết ả là người hay tráo trở, do đó ít khi nào ả dễ dàng nhẹ dạ tin tưởng người khác, gã bèn xoay chuyển ý nghĩ, bảo:

- Nếu như vậy, người chỉ cần hạ lệnh cho thuyền này rời Trung thổ, để cho các thuyền lương đi được xuống miền đông. chỉ cần làm thế, ta sẽ phóng thích người

Ngài Y Ti suy nghĩ một chập, rồi gật đầu, nói:

- Ngoài cái đó, ta đâu có cách gì khác! Được, ta chịu lời người, sau này, sư phụ có hỏi đến, ta cứ thừa đã bị người bức bách, trong tình thế bất đắc dĩ, rồi để cho sư phụ tìm người tính sổ!

Cốc Chấn vừa giận vừa mỉa cười, khinh bỉ:

- Đồ tiểu nha đầu chết giẫm, chẳng bao giờ chịu thua ai một chút nào hết!

Ngài Y Ti cười nhạt, đáp:

- Cái đó lẽ tất nhiên! Lần này thua người, thế nào sau này ta cũng báo thù, tên họ Cốc kia, hãy nhớ lấy!

Cốc Chấn nhủ thầm: "Người hãy còn trong tay ta, làm gì được ta kia chứ?". Gã chỉ cười ruồi, không thêm lý tới ả.

Ngài Y Ti cho truyền lệnh, chiếc Ma Long hạm bèn quay đầu, vượt qua thủy trại Thích quân, xuôi dòng tiến xuống miền đông.

Quân sĩ họ Thích thấy nó đi ngang, súng ống đầy đủ, đều chuẩn bị ứng chiến, nhưng chợt thấy nó bỏ đi, tất cả đều không khỏi một phen kinh ngạc. Chiếc Ma Long hạm tuy to lớn, nhưng vận tốc di chuyển nhanh khủng khiếp, các chiến thuyền của Thích quân đều đã bị bắn chìm hết cả rồi, họ có muốn đuổi theo, cũng vô phương!

Trời về chiều, Ma Long hạm đã đi được trăm dặm, Ngài Y Ti cúi kính hỏi:

- Sắp tối rồi, tàu cũng đã đi khá xa rồi, Cốc tiểu cầu, người sao còn chưa thả người ta ra?

Cốc Chấn cười cười, cởi giải thắt lưng, dùng nó trói chặt hai tay của Ngài Y Ti.

Ngài Y Ti giận, thét hỏi:

- Người làm gì vậy?

Cốc Chấn vẫn cười:

- Nha đầu nhà người khôn lanh quỷ quyệt, trở mặt như chớp. Bây giờ ta thả người ra, lấy gì bảo đảm người sẽ chẳng quày lại tập kích đoàn thuyền lương? Ha ha, khó nói thiệt, nhưng bĩ nhân hãy tạm cứ bám dính vào tôn giá đôi ba ngày, tới chừng nào Ma Long hạm đi ra khỏi cửa biển, sẽ nhanh chóng thả người thôi.

Ngài Y Ti hần học hừ lạnh một tiếng, rồi không nói năng gì nữa.

Quay sang hai ả Tố, Quyên, Cốc Chấn vui vẻ hỏi:

- Khuê phòng của quý chủ nhân ở đâu, xin cho bĩ nhân được ghé thăm chơi.

Hai ả chẳng làm khác được, đành đi trước dẫn đường, loanh quanh một lúc, đến một căn phòng, vừa mở cửa ra, mùi u hương đã thốc vào mũi. Hai ả thấp nển, đốt hương, thấy phòng trang hoàng giường tủ, bàn ghế, tinh là những đồ xa hoa tráng lệ, khảm châu cần ngọc, toả ánh sáng lấp lánh long lẫy.

Cốc Chấn chặt lưỡi trầm trồ, tay nhón xem mấy món trang sức, vụt quay đầu lại hỏi:

- Tố cô nương, Quyên cô nương, hai người còn đứng ngẩn ngơ ở đấy làm gì thế? Sao còn chưa đi cho rồi?

Tố nữ khẽ chau mày, đáp:

- Hai ta đi rồi, chẳng phải chỉ còn mỗi mình chủ nhân với người trong phòng thôi hay sao?

Cốc Chấn bảo:

- Thà là vậy, còn hơn cứ bị hai cô rình rập bên cạnh, cứ tìm cách ám toán ta hoài!

Ả Quyên giận đến mặt mày đỏ ửng, bực tức trả lời:

- Ai mà thềm ám toán người! Rõ ràng, bữa nay chỉ có người đã ám toán chủ nhân ta thì có! Hừm... Hai ta đi rồi, ai làm sao biết người sẽ có giờ trò vô lễ với chủ nhân hay không?.

- Cứ yên tâm đi! - Cốc Chấn hì hì bảo - Ta trước giờ chỉ vô lễ với bọn tiểu miêu, tiểu cẩu thôi. Ta chẳng dám vô lễ với chủ nhân các cô đâu, rủi làm cho cô ả sau này cứ ngố dài dài, cứ nổi sùng dài dài, trên đời này, còn có nam nhân nào chịu ghé mắt đến ả, mới là lạ!

Ngải Y Ti giận đến phát run, không cầm nổi, đôi mắt ứa lệ, rít lên:

- Cốc tiểu cẩu, người, người hãy hết lòng cầu thần bái Phật, đừng bao giờ để bị lọt vào tay ta, nếu không, ta... ta...

Cốc Chấn ngoảnh nhìn chăm chú vào ả, bắt chước giọng nói của ả:

- Người.. người sẽ làm gì?

Hai người má kề má, nghe rõ hơi thở của nhau, bị ánh mắt của Cốc Chấn rọi trên mặt, Ngải Y Ti chợt thấy hết sức bối rối, hừ lạnh một tiếng, quay ngoắt đầu đi.

Cốc Chấn cười cười:

- Nhìn gần, nhỏ này xem chừng cũng ngon lành lắm!

Quay trở lại, thấy hai Hồ nữ hãy còn luẩn quẩn ở đấy, Cốc Chấn hỏi: -

- Vẫn chưa đi à?

Hai nàng nhìn nhau, vẻ do dự. Ngải Y Ti chợt gằn giọng, bảo:

- Hai người cứ đi đi, ta đoán chắc hẳn cũng sẽ chẳng dám làm gì ta đâu!

Hai nàng tuân lệnh, rón rén lùi bước.

Cốc Chấn chăm chú nhìn cánh cửa phòng đóng lại, rồi hỏi:

- Sao chỉ thấy có Quyên và Tố, không thấy Lan U và Thanh Nga?

Ngải Y Ti sắc mặt sa sầm, hồn oán trong khóe mắt, mím môi, không trả lời.

Cốc Chấn cười hì hì, dòm Ngải Y Ti một chặp, vụt đưa tay bế cô ta lên, đặt nằm trên giường, đưa tay cởi giày lưng của cô ta.

Ngải Y Ti tim đập thành thịch, mắt hoa lên, gò má nóng hừng hực, đỏ như nhuộm son, run run hỏi:

- Người... người tính làm gì vậy?

Cốc Chấn vẫn cười cười, không đáp, đưa tay thu xếp đôi chân cô ả lại cho đứng thẳng lên, rồi hấn trói lại bằng giải thắt lưng của cô, cột dính chùm chúng vào lan can giường. Ngải Y Ti thấy đau nơi chân, tưởng tượng chuyện sắp xảy ra, vừa mắc cỡ, vừa giận, hăm hăm phun một bãi nước bọt vào mặt Cốc Chấn.

Cốc Chấn đưa tay áo lên lau, cau mày nạt:

- Tiểu nha đầu, người mà còn nhố nữa, ta cho ăn hai cái bạt tai!

Nói xong, gã ngả người, nằm xuống giường cạnh bên cô. Ngải Y Ti bức quá, hét lên:

- Sao người dám ngủ trên giường này?

Cốc Chấn đáp:

- Nếu người muốn ngủ trên sàn nhà, cũng tốt thôi!

Ngài Y Ti nổi giận: -

- Đây là giường của ta mà!

Cốc Chấn cười:

- Người thử kêu nó ba tiếng 'Cục cưng', coi coi nó có chịu nghe lời người hay không?

Nói xong, gã nhắm mắt, tìm giấc ngủ.

Ngài Y Ti giận điên người, cất tiếng chửi toáng: lưu manh, vô lại, tiểu cầu, súc sanh... Chửi một hồi, chợt nghe tiếng ngáy nho nhỏ, ả chăm chú nhìn, thấy Cốc Chấn đã ngủ say mất rồi.

Cốc Chấn trải qua bao nhiêu nguy nan với Lục Hư, rồi đã phải di chuyển ròng rã cả ngày, bây giờ, gã mỗi mệt, hết sức chịu đựng, ban đầu, gã chỉ dự định nghỉ sơ sơ một vài phút, đâu ngờ, đầu tựa vào gối êm, gã đã chìm sâu vào giấc mộng. Trong mơ, gã cũng không rõ kéo dài bao lâu, có giấc mộng gặp lại Thi Diệu Diệu, có khi lại thấy phụ thân, có lúc gặp Thương Thanh Ảnh, cho đến lúc gã tỉnh giấc, mở mắt ra, đã thấy đôi mắt trong veo của Ngài Y Ti đang chăm chú vào gã, đáng sợ ngấn xuất thần. Khi cô nhận ra Cốc Chấn đang nhìn cô, cô khẽ giật mình, kêu nhỏ một tiếng, né đầu tránh tia mắt của gã. Thấy cả tay lẫn chân của cô vẫn hầy còn bị trói như cũ, gã lấy làm lạ, tự hỏi: "Kỳ hén... Sao nó không thừa dịp mình ngủ say mà tìm cách bỏ trốn?"

Nguyên lai, Ngài Y Ti không phải không có ý định bỏ trốn, chỉ vì Cốc Chấn ngủ thật quá dễ dàng, không giống với kiểu cách hành sự thường ngày của gã, làm cho Ngài Y Ti không khỏi đâm ra nghi thần nghi quỷ. Cốc Chấn ngủ say như chết, cô ta cũng nằm im phăng phắc, không dám vọng động, nhưng mắt vẫn hấp háy canh chừng, tìm cơ hội bỏ trốn!

Cốc Chấn ngủ được một giấc ngon, tâm trí sáng suốt, bèn cỡi giây trói, dẫn Ngải Y Ti ra khỏi phòng, đưa cô đi lòng vòng, vừa đi vừa hỏi chuyện, đôi khi gã còn dừng lại chào hỏi thủy thủ gặp gỡ trên đường, nghiêm nhiên coi chiếc tàu này như sự sản của gã!

Ngải Y Ti đôi mắt lạnh lùng, cô cáu giận đến nghiến răng, bặm môi, bọn thủy thủ nhìn hình dạng cô giận dữ như vậy, thấy đều cúi thấp đầu lảng ra xa, chẳng dám trò chuyện gì với Cốc Chấn. Đi xong một vòng thanh tra chiếnhạm, Cốc Chấn đòi cơm nước. Hai ả Quyên, Tố bưng cơm canh lên, Cốc Chấn bắt Ngải Y Ti ăn trước, rồi hăn mới đụng đũa. Ngải Y Ti cười mỉa gã:

- Cốc tiểu cầu, không dè người non gan làm vậy, rất sợ chết!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Ta thì non gan như vậy, còn người đích thật gan góc như cọp!

Ngải Y Ti sừng sờ một chút, rồi nghĩ ra, ả nổi đoá:

- Làm tức chết người đi được, cái thằng tiểu cầu này dám nói vung lên, dám bảo ta là cọp cái à!

Chiếc Ma Long cứ đi dọc theo sông, về hướng đông, mỗi lúc mặt sông một mở rộng ra, càng ngày tàu càng xa bờ, hai ngày sau, đã đến cửa biển.

Tính theo hành trình, Cốc Chấn cho rằng thuyền tải lương dù đi chậm như vậy, giờ cũng đã vào đến địa giới Giang Nam rồi, Ngải Y Ti mà có muốn quày tàu trở lại truy sát cũng không kịp nữa, bèn nói:

- Ngải Y Ti, mấy ngày qua, ta quấy nhiễu người đã nhiều, hôm nay, ta xin cáo từ, lúc ra đi, chỉ có hai câu này khuyên người: "Chuyện mưu tính ở Trung thổ, dầu có vẻ hay, nhưng đây chẳng phải là nơi người có thể bám trụ

lâu dài được! Tốt nhất là người hãy trở về phương tây, làm một bà nương giàu tiền của... hay hơn nhiều!"

Ngài Y Ti lạnh nhạt đáp:

- Chuyện tương lai của ta, chẳng đến phần người quản! Mấy bữa rồi, người quây ta đến khổ, như ta đã có nói, người hãy cố cầu Thần báí Phật, sao cho đừng bao giờ lọt vào tay ta!

Cốc Chấn nâng bàn tay ả lên, xem xét một chặp, rồi hì hì bảo:

- Bàn tay này nhỏ mà mềm mại quá, đến trói gà còn không chặt, sao tính đến chuyện có thể bắt giữ được ta?

Ngài Y Ti bị gã nắm bàn tay, ả tức ứa gan, lộn ruột, đôi má đỏ hồng, ả dòm Cốc Chấn, thần tình cực kỳ giận dữ, ngượng ngùng.

Cốc Chấn bắt chiếc Ma Long dừng giữa dòng sông, đòi Ngài Y Ti cấp cho gã một chiếc thuyền nhỏ, khi cả hai lên thuyền chèo vào đến bờ rồi, gã phóng thích cô ta, nói:

- Đến đây là dứt, từ giờ hãy tự lo lấy!

Ngài Y Ti lườm gã, trên môi thoáng một nét cười gằn. Thấy thần tình ả như vậy, Cốc Chấn ngấm ngấm cảm giác không ổn, nhưng duyên cớ ra sao, gã cũng không rõ, bèn cất tiếng cười ha hả, thả Ngài Y Ti ra, rào bước ra đi.

Vừa đi được chừng trăm bộ, gã chợt nghe tiếng Ngài Y Ti đằng sau gọi to:

- Cốc Chấn, người hãy trông đây này!

Cốc Chấn quày đầu liếc sơ, thấy hai ả Tố Quyên đứng đằng sau lưng Ngài Y Ti. Trong tay Ngài Y Ti đang cầm một dải lụa màu bạc, dưới ánh

năng, dải lụa chói loe loé, phất phơ trong gió. Ngải Y Ti vắt dải lụa bạch ngang vai, cười ha hả, hỏi:

- Cốc tiểu cầu, người hãy nhìn cho kỹ, đoán xem chủ nhân của dải lụa này là ai?

Cốc Chấn chợt biến sắc, gã nhìn dải lụa một lúc, chậm rãi hỏi:

- Người có đem người ấy theo đến đây hay không?

Ngải Y Ti khoé mắt long lanh, nhìn gã một lúc, rồi cười to:

- Ta nghe nói, tấm lụa bằng chất kim sa gì gì đó này, thần thông vô cùng, có thể thu bắt được nhiều loại võ khí, không biết đúng hay sai, Quyên Nhi, người hãy lấy kiếm ra thử nó xem sao?

Ả Quyên rút thanh nhuyễn kiếm ra, ngăm dải lụa một phút, rồi vung kiếm ra, chém một phát vào đấy. Thanh nhuyễn kiếm dường như bị dải lụa đây và chặn lại, lưỡi kiếm dừng ngang không trung, rung chuyển kêu o o.

Cốc Chấn thấy thế, gã hết tất cả mọi hoài nghi, dải kim sa mềm mại đó chính là vật báu tổ truyền của Thi Diệu Diệu, Thi Diệu Diệu lúc nào cũng buộc nó ngang người, chẳng khi nào ly thân, bây giờ, nó lạc vào trong tay Ngải Y Ti, nghĩa là Thi Diệu Diệu đã gặp một biến cố cực kỳ trọng đại. Nghĩ đến đây, Cốc Chấn rối loạn trong đầu, gã chuyển mình, định tiến lại gần.

- Khuyên người đứng yên tại chỗ! - Ngải Y Ti vung dải lụa lên, miệng cười rộ - Người đi một bước lại đây, ta chỉ cần phất tấm lụa này lên, là cái vị Diệu Diệu cô nương đó lập tức đầu một nơi, mình một nẻo! Mỹ nhân mà không đầu, xem ra sẽ bớt đi một chút phong tình a!

Cốc Chấn đành dừng bước, lớn tiếng bảo:

- Ngải Y Ti, chuyện ta và người đua tranh, Diệu Diệu không có dính dáng gì vào hết. Người thả cô ấy ra đi, ta sẽ để cho người mặc tình xử trí!

Ngải Y Ti loá mắt sáng lên, cười mà rằng:

- Người không sợ sẽ bị ta giết hay sao?

Cốc Chấn cười, nhăn nhó:

- Cốc mỗ chịu thua, muốn bằm, muốn mổ, cứ việc!

Ngải Y Ti sắc mặt thoáng trắng bệch, bặm môi một chút, thấp giọng, hỏi nhỏ nhỏ:

- Người hết lòng lo cho cô ta, dám chết vì cô ta ư?

Cốc Chấn cố gượng nhẹ một nụ cười, gã ngược nhìn trời, đáp:

- Ta lo cho cô ấy, đối với người có ăn nhập gì?

Nói xong, gã thở dài, cực kỳ phiền muộn, Ánh mắt Ngải Y Ti loé ra một tia hàn quang, cao giọng gọi:

- Đem dây xích lại đây!

Từ bên hông chiếc Ma Long, hai gã tráng hán nhảy xuống, trong tay là một sợi xích sắt to, đi đến trước mặt Cốc Chấn, định khoá tay gã lại.

Cốc Chấn khoát tay, nói:

- Chậm đã! Phải thả Diệu Diệu ra trước.

Ngải Y Ti hừ lạnh, nói:

- Thả hay không, đâu đã đến lượt người quản!

Cốc Chấn suy nghĩ một lúc, rồi bảo:

- Cho ta thấy mặt Diệu Diệu, nếu cô ấy vô sự, ta và người chẳng còn gì để bàn nữa!

Ngài Y Ti cười:

- Chẳng lạ gì, bọn người Trung thổ các người thường hay nói "Bất kiến Hoàng Hà bất tử tâm!", người khi chưa chính mắt thấy cái vị Diệu Diệu cô nương ấy, là hãy còn chưa cam lòng chịu thua! Được rồi! Ta sẽ cho người dòm cô ta cho đã mắt, không có lại bảo ta chỉ chuyên môn lừa gạt!

Nói xong, cô giơ tay phất một cái, hai ả Hồ nữ đã điệu một thiếu nữ xuất hiện tại ven chiếc thuyền, hai tay thiếu nữ bị trói, miệng nhét đầy hạt dẻ, không nói ra tiếng, nhưng nhìn mi, mục, cái phong vận đó, đã hiện ra không dưới trăm ngàn lần trong những giấc mơ của Cốc Chấn.

Cốc Hấn quặn thắt trong lòng, gãi buột miệng, thảng thốt kêu:

- Diệu Diệu!

Ánh mắt Thi Diệu Diệu đang ngờ ngàng, khi nghe tiếng gọi, nó chợt sáng lên, cô lính quýnh nhào tới trước, nhưng Thi Diệu Diệu đã bị hai Hồ nữ lập tức ghì, kéo trở lại. Sắc mặt Cốc Chấn xám ngắt như chì, trong đầu gã suy tính hàng trăm kế sách, nhưng thấy đều chẳng dùng được, cuối cùng, gã cạn ý, không có cách nào lật ngược tình thế. Rồi gã buông tiếng thở dài, đưa hai tay ra, hai tráng hán bèn lấy dây xích sắt trói cả tay lẫn chân, lôi gã đến trước mặt Ngài Y Ti.

Ngài Y Ti liếc mắt nhìn qua, nhoẻn miệng cười, bất chợt ả đưa tay, mò tìm trong đầu tóc của gã một lúc, moi ra một mẩu dây kim loại màu vàng, hì hì bảo:

- Người vẫn cứ hay giấu mấu dây này trong tóc, bây giờ không có nó nữa, người muốn mở khoá, chắc khó lắm đây!

Cốc Chấn không khỏi cười nhăn nhó, gã theo học đạo cùng một cửa với Ngải Y Ti, hai người rành biết nhau quá rồi, ả đang lúc tay trên, sẽ chẳng để cho đối phương bất cứ cơ hội nhỏ nhặt nào.

Ngải Y Ti cho đem Cốc Chấn về hạm thuyền, ả vào ngồi xuống giữa phòng, cười hỏi Cốc Chấn:

- Cốc tiểu cầu, giờ lại trở về chốn cũ, cảm tưởng người ra sao?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng là ổ vàng, ổ bạc, xem ra chẳng bằng được cái ổ chó của bọn người!

Ngải Y Ti thoáng sa sầm nét mặt, nạt:

- Chết đến nơi rồi mà còn khua môi múa mép! Bay đâu, vả vào miệng nó năm mười cái cho ta!

Một tên tráng hán ứng tiếng nhân lệnh, vung tay lên, sắp vả vào gã.

Ngải Y Ti vụt quát to:

- Gỡm đã!

Ả đưa mắt nhìn chăm chặp vào Cốc Chấn một hồi, thấy gã vẫn cười cười, không chút sợ sệt, ả cũng không khỏi không nể phục cái gan góc đó của gã, bèn bảo:

- Cốc tiểu cầu, mấy bữa rồi, ta lặc vào tay người, chẳng hề bị người ngược đãi, bây giờ, nếu ta sai người vả người, chẳng hoá ra ta là tuồng kém độ lượng hay sao!

Cốc Chấn cười, đáp:

- Câu đó nghe được!

Ngài Y Ti cười nhẹ:

- Thôi được, tiện thể, hai ta đánh cuộc chơi một trận, người nghĩ sao?

Cốc Chấn hỏi:

- Đánh cuộc như thế nào?

Ngài Y Ti đáp:

- Cách thức sẽ do ta quyết định, tạm thời khoan nói đến. Nếu người thắng, ta sẽ lập tức thả người và Diệu Diệu cô nương. Nhược bằng ta thắng, hừm... từ giờ trở đi, người phải nhất nhất tuân theo lệnh ta. Cốc Chấn, người có dám đánh cuộc không?

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Quả nhiên là có độ lượng tốt! Được, ta đồng ý đánh cuộc.

Ngài Y Ti hừ lạnh một tiếng, ra lệnh:

- Đem hăn ra đằng sau, chờ ta thu xếp!

Ban lệnh xong, ả và một vài Hồ nữ khác đã thướt tha đi ra ngoài, một lúc sau, một Hồ nữ trở lại trước cửa phòng, rỉ tai đôi câu với một tên tráng hán. Lũ tráng hán đưa Cốc Chấn ra đằng sau, ở đấy cũng có một gian phòng giống mấy gian phòng kia, trang hoàng xa hoa tráng lệ, giữa phòng kê một cái giường lớn, chăn nệm tinh tươm, màu như màu mây lúc ráng chiều. bốn cây cọc giường đen thui, chắc đúc bằng sắt. Bốn gã Hồ nhân đặt Cốc Chấn lên giường, khoá dính tay chân vào bốn cọc giường. Cốc Chấn hiểu kì, hỏi:

- Làm gì thế này?

Mấy tráng hán không trả lời, cúi đầu, rút lui khỏi phòng. Rồi nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến đến. Trông ra, thấy Ngải Y Ti dẫn hai ả Tố Quyên, sắc mặt hồng hờ, mái tóc ba cô bông bênh như mây, buông xõa ngang vai, trên người khoác lụa mỏng, lồ lộ da thịt mềm mại trắng ngần như sữa, đường nét thân hình ẩn ẩn hiện hiện, không khỏi làm người ta cực kỳ động tâm.

Trên tay Quyên nữ là một cái khay ngọc dương chi, trên có một cái cốc tạc bằng sừng tê giác, Tố nữ đưa tay hạ màn cửa sổ xuống, căn phòng tối mờ mờ hắt lại, cái cốc sừng tê giác loá sáng, lấp lánh một màu xanh xanh.

Khi cái cốc được đưa đến trước mặt Cốc Chấn, gã thấy bên trong sắc rượu đỏ như máu, bốc mùi men rượu thoang thoảng. Cốc Chấn vui vẻ ngâm:

- Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu,

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi? (Lương Châu từ - thơ Vương Hàn)

Rượu ngon, cốc đẹp... Ngải Y Ti, người định cùng ta thì uống rượu chẳng? Ha ha... đúng là người tự đi tìm khổ vào thân rồi!

Ngải Y Ti mồm mỉm cười mơn,

- Cốc gia uống ngàn chén chẳng say, ta đây nào dám vượt râu hùm!

Cốc Chấn thấy ả thay đổi phong thái, thần ý dịu dàng, giọng nói là lời, thật khác xa tính cách thường thấy trước giờ nơi ả, gã chẳng khỏi nảy sinh

ngờ vực, "Tiểu nha đầu này bình nhật hung ha hung hăng, sao bây giờ ra vẻ phong tình làm vậy?" Gã nghĩ đến đây, chẳng ngăn được thắc mắc, vui vẻ hỏi:

- Ngải Y Ti, sao người bỗng dừng từ cạp cái biến thành mèo vậy kìa? Tốp tốp lại đi, kéo gia gia ta nuốt không trôi được đâu á!

Ngải Y Ti cười, hỏi:

- Người nuốt không trôi, vậy có uống rượu hay không?

Cốc Chấn đáp:

- Tửu là thức dùng của thánh nhân, nhất định là uống rồi.

Ngải Y Ti nâng cốc lên, cười cười, bảo:

- Vậy người uống cạn cốc rượu bồ đào (bồ đào: nho. Bồ đào tửu: rượu vang) này đi, rồi mình sẽ tiếp tục bàn chuyện đánh cuộc!

Cốc Chấn đoan chắc trong rượu ắt có điều cổ quái, hiện tình như vậy, gã còn có cách nào khác! Gã cười cười, đón cái cốc, uống cạn.

Ngải Y Ti vui vẻ hỏi:

- Người uống coi ngon lành dữ, bộ không sợ sao?

Cốc Chấn đáp:

- Sợ nỗi gì? Chẳng lẽ trong rượu có bỏ chất độc làm thủng ruột gan sao?

Ngải Y Ti cùng hai ả Quyên, Tố đưa mắt nhìn nhau, rồi tùm tùm cười:

- Trong rượu đó, chẳng có độc làm thủng ruột gan đâu, chỉ có pha "Xuân dược Tiêu hồn" thôi!

Câu nói đó như đất bằng nổi sấm động, khiến Cốc Chấn ánh mắt sững sờ, rồi sau đó, lập tức thấy từ bụng dưới xông lên một luồng nhiệt khí, khắp cả mình mảy phát nóng bừng bừng.

- Cái tư vị đó thế nào? - Ngải Y Ti hì hì, hỏi - Xuân được đó có tên "Ái Thần chi lệ" (Châu lệ của thần Ái tình), cực kỳ bá đạo, nếu không có nữ tử nào chịu hiến dâng, sẽ không sao chịu nổi đâu, chết có khi sướng hơn!

Ả nói xong, cúi mặt xuống, chót mũi ả gần chạm vào mũi Cốc Chấn, hai bên ngửi hơi thở của nhau, nghe rõ nhịp tim đập của đối phương.

Cốc Chấn thân mình mỗi lúc một nóng lên, thấy ngứa ngáy từ trong xương ngứa ra, cảm giác đó truyền đi toàn thân, làm gã muốn phát cuồng.

Bên tai nghe tiếng Ngải Y Ti như xa như gần, đầy dụ hoặc mê ly, cảm giác tựa như giấc xuân buổi trưa,

- Người hết lòng yêu thương Diệu Diệu cô nương, chẳng thêm để con gái khắp thiên hạ vào trong mắt, phải không? Hay lắm a! Vậy cuộc đánh cá bữa nay là như vậy: 'Lấy ước hẹn là ba thời thần, nếu người chống cự được cái "Ái Thần chi lệ" đó, không làm chuyện bậy bạ, ta sẽ thả cả hai người nhà người ra, nếu không, người là thuộc về ta! '

Nói xong, ả đưa ngón tay ngọc ngà vượt qua nơi vùng ngực, bụng của Cốc Chấn, như ngón tay người ta gảy đàn cầm đàn sắt, nhẹ nhẹ, nhột nhột. Dục hoả trong Cốc Chấn tăng lên mạnh mẽ, dường như muốn thiêu cháy cả thịt da, muốn bùng nổ ra ngoài, cổ họng nóng khô nóng khốc, ngứa ngáy hết chịu nổi, khắp mình mảy trải qua một biến chuyển cực lớn.

Cốc Chấn vừa giận dữ, vừa hoảng hốt, gã thét to, vùng mạnh cái đầu nhắm đập vào mặt Ngải Y Ti. Ngải Y Ti sẽ né tránh, cười khúc khích:

- Cốc Chấn, người đừng có làm loạn vậy. Cái món đó, ngay cả ngựa cũng không chịu nổi! Nhìn đây này, bên cạnh giường có một cái vòng ngọc,

khi nao người không chịu đựng nổi được nữa, hãy nắm lấy nó, giật mạnh một cái, là sẽ giải thoát được bao khổ ải, lại còn được sướng lên cao chín tầng mây, hưởng thụ trọn xuân sắc nhân gian, làm một nam tử thống khoái nhất mực.

Cốc Chấn thét lên giận dữ:

- Người... người cú đi!

Ngài Y Ti hì hì:

- Giờ người hận ta, nhưng sau đó lại sẽ nhớ đến ta suốt đời không thôi!

Rồi cất tiếng cười rộn rã, ả dẫn hai nàng Tố, Quyên thướt tha, nhẹ bước rời phòng. Nhìn bóng dáng yếu điệu đằng sau ba nàng, bất chợt bao nhiêu giận dữ tan biến sạch, gã nổi lòng hươu dạ vượn, dâm niệm cứ dâng lên. Cốc Chấn hết chịu nổi, gã không khỏi cất tiếng la thật lớn, khi lọt vào tai, hốt nhiên nghe ra hai tiếng "Diệu Diệu".

Cốc Chấn nghe thấy, lập tức tỉnh lại, gã cố gắng đè nén dục niệm, ngưng thần chống lại dục hỏa, đầu dè dặt lực cực kỳ bá đạo, phút chốc, lửa lòng lại cuộn cuộn trào lên. Gã quay đầu nhìn, bên cạnh giường thấy một cái vòng ngọc dương chi ngay tầm tay, xa hơn một chút là một cái chuông bạc nhỏ. Chỉ cần ngón tay Cốc Chấn kéo nhẹ vào cái vòng ngọc, chuông bạc sẽ ngân lên thành tiếng, thế nào Ngài Y Ti cũng sẽ lập tức nghe. Những hấp dẫn đó, có nam tử nào trên đời này chống cự lại được, huống hồ Cốc Chấn đang bị dục hỏa thiêu đốt cơ thể, thần trí gã mê loạn, gã bất tri bất giác đưa tay nắm lấy cái vòng ngọc.

Ngọc hoàn vừa chạm tay, chất ngọc lạnh lạnh, một sợi tơ mỏng mảnh man mát xuyên vào da lòng bàn tay. Thần trí Cốc Chấn vụt sáng suốt, một chuyện quá khứ chợt hiện nhanh như chớp lên trong đầu. Tiết đông chí năm đó, trời rét, nước buốt, cây cối tiêu sơ, gã đã cùng Thi Diệu Diệu đi dọc bờ biển ngắm cảnh, biển xanh như gấm, từng đám mây mang hình ngư, long

bềnh bồng trên cao, bọt sóng biển hiện màu ngũ sắc trong nắng, bầu trời mênh mông cao vút, thoáng một cánh chim hồng trên cao lồng lộng nhìn xuống, vạn vật thế gian như những hạt cát. Một đôi nam nữ trong khoảng trời biển bao la đó, thấy nhỏ bé biết bao. Thi Diệu Diệu vừa trải qua một cơn bệnh phong hàn khá dài, cơn bệnh lâu ngày vừa dứt, nàng choàng một áo lông bạch điều, đầu đội một mũ lông ngân hồ, gò má trắng nhạt, toàn thân trùm áo ngân điều, chỉ thấy mi, tròng mắt đen lay láy, long lanh, hữu thần.

Cốc Chấn tay nắm chặt tay nàng, trong hồi ức, đây là lần đầu gã cảm giác, có lẽ vì tiết trọng đông, và có lẽ vì nàng vừa khỏi bệnh, bàn tay nữ tử đó sao lạnh lạnh, man mát, lại mềm mại. Lúc bấy giờ, Cốc Chấn miệng mồm cười giòn, bảo nắm vào nó, sao thấy giống như nắm vào thân hình của một con rắn. Thi Diệu Diệu vung tay đánh gã, gã bèn chữa lại, bảo nó giống một con bạch xà, tu luyện đã thành tinh, chỉ chăm chăm đi dụ dỗ ta.

Thi Diệu Diệu phì một bãi nước bọt, bảo, người tưởng nói thế là hay lắm sao? Ai thêm đi dụ dỗ người?

Cốc Chấn cười hì hì, thôi thì là ta dụ dỗ người cũng được, sau này Pháp Hải hòa thượng đến đây trừ yêu, ta sẽ để cho ông ấy bắt ta, đem chèn ta vào dưới tầng bảo tháp, để cho người khóc hết nước mắt, chết thôi!

Khoé mắt Thi Diệu Diệu hốt nhiên hồng lên, chèn người như vậy hãy còn chưa chết, tốt nhất đem giam xuống dưới mười tám tầng địa ngục, cho người hết đường thoát thân!

Cốc Chấn nói, mười tám tầng nhiều quá, xử tội vậy, chín tầng là vừa phải!

Thi Diệu Diệu xì:

- Hèn chi người toát xú khí mùi hơi đồng ra đây mình, chuyện đó mà cũng đem đi mà cả được hay sao? Thôi được rồi, bữa nay người đã chịu

khó cùng ta đi tản bộ, từ chín tầng, đem trả giá xuống còn một tầng, cũng không thấy da mặt dày lắm đâu!

Cốc Chấn cười ầm, tay nắm chặt vào tay nàng hơn nữa. Sóng vỗ rì rầm, hải âu kêu quàng quạc, gió mùa đông lạnh ngất thối vào mâyđám cỏ nghe rì rào, nàng khe khẽ run, dù tay nàng mát lạnh, nhưng Cốc Chấn có cảm giác kỳ lạ, lòng nàng sao nóng ấm sủi sục.

Khuôn mặt trắng bệch xinh đẹp đó ẩn, hiện trong óc Cốc Chấn, như đá tảng dựng trong dòng suối trong vắt, làm tươi mát tâm can, như đá băng tinh khiết, giội tắt lửa dục, như một chiếc mảng giữa biển dục mênh mênh, gã chỉ cần bám chặt vào nó, sẽ không bị chìm đắm xuống. Gã tận lực tập trung nhớ về thời khắc sống bên cạnh Thi Diệu Diệu ngày đó, mỗi điểm, mỗi sự việc, không bỏ sót chút nào. Cho tới giờ, gã cứ tưởng ái và dục là không phân biệt, đến lúc này, gã mới nhận ra rằng chúng không đồng nhất, dục là sự mong muốn thềm khát của bản thân, ái là cảm giác thuần túy tự côi tâm linh, phần trước là dục, làm lắng đọng những cạn bã, phần sau ái, khi cạn bã đã gạn sạch trơn, hết như đem hâm một hảo tửu, làm nồng ấm lên, làm hương rượu nước lên, sẽ thật khoái khẩu vào một ngày mùa đông u ám.

Ý niệm về tình dục đó dần dần cao lên, như sóng triều, chấn động cả tâm và trí, thịt da Cốc Chấn biến sang toàn màu hồng, như da thịt trẻ sơ sinh, mồ hôi đổ đầm đề đầy mình, chần nệm giải giường đã thấm ướt, trũng hẳn xuống. Nhân thân gã chợt mờ đi, như sương đêm giá lạnh, vụt gặp ánh nắng mai, tan đi một phần, thân hình gã co quắp, chiếc vòng ngọc trong tay từ từ lơ lửng, tuột ra ngoài.

Gã hầu như kiệt sức, lần đầu trong đời, chưa khi nào gã thấy mỗi một đến thế, đừng nói giật mạnh chiếc vòng ngọc, đến cựa quậy một ngón tay cũng không thể! Độc chất trong người vẫn hoành hành mãnh liệt như cũ, đến mức như không những thiêu đốt gã, mà còn muốn cơ thể gã tiêu tán

thành tro than. Rồi đột ngột, đầu óc gã mê man, tim đập loạn xạ, gã ngất xỉu đi.

Trong hôn mê, cái thân ảnh trắng bệch đó cứ như ẩn như hiện, hình ảnh xinh đẹp đó cứ vây quanh, có ánh sáng ngũ sắc chập chờn bao bọc, cứ trùn lấp lên nhau, linh động, như mầm non mọc ra trên cây, nở hàm tiếu ra hoa, ánh nắng ban mai còn chưa chiếu rọi, đã lộ diện cảm giác như trẻ sơ sinh mới chào đời, cảm giác cực kỳ huyền diệu. Luồng ánh sáng ngũ sắc đó xoay một vòng, nhiệt trong người giảm đi một ít, kèm theo một tia cảm giác giải thoát dễ chịu, dần dần, nhiệt hoả trong tâm tiêu tán, cơ thể nguội dần, đầu óc bình lặng, tỉ như hồ sâu thăm nước, những gợn sóng bên trên dần dần thôi khuấy động. Đúng vào lúc đó, gã chợt nghe tiếng chuông reo vang, Cốc Chấn chợt kinh hãi, gã đang từ trạng thái hôn mê, vụt tỉnh táo hẳn trở lại.

Đập vào mắt là một bàn tay thanh thoát, đang nắm chặt chiếc vòng ngọc, chiếc vòng lẩn vào màu da bàn tay, không phân được đâu là vòng, đâu là tay. Thân mình Cốc Chấn ẻo uột, nhưng gã dần dần lấy lại cảm giác, dần dà hiểu rõ ra, mắt nhìn kỹ lại, thấy chủ nhân bàn tay đó đích thực Ngải Y Ti. Thần tình nàng cực kỳ quái lạ, đang cười cười, nhưng lại là một nụ cười sâu khổ. Cốc Chấn bất giác thở ra một hơi dài, kẻ kéo khua động cái chuông bạc, chẳng phải gã. Ngải Y Ti nhìn chăm chăm vào mặt gã, im lặng thật lâu, mi mày thể hiện nét bí hiểm.

Cả hai lặng lẽ nhìn nhau thật lâu, ánh mắt Ngải Y Ti khẽ loé sáng, cho thấy một sự chẳng cam tâm, một lúc thật lâu sau, ả mới hỏi gã:

- Ta thật muốn biết, người nhờ đâu mà có thể kháng cự "Ái Thần chi lệ"? Rõ ràng có đôi lúc người gần như ngã quỵ, nhờ đâu... nhờ đâu, người lại đã có thể chịu đựng được?

Cốc Chấn mang nét cười cười:

Người sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu, Tình yêu là cho nhau. Người suốt đời chỉ suy tính, tìm cách chiếm đoạt! Chiếm đoạt rất dễ, nhưng yêu người và được người yêu thì khó vô cùng. Một khi yêu rồi, trên đời này không có gì thắng được nó, xá gì cái xuân dục khởi khơi này!

Ngài Y Ti hỏi:

- Nói như vậy, người đã có thể chịu đựng được, toàn là trông vào chỗ trong tim người có nàng?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng vậy, ta nguyện làm tất cả vì nàng, ta là không thềm động đến một ngón tay làm giúp người một chút con con nào!.

Ngài Y Ti mặt lộ nét giận dữ, nhưng rất nhanh, nó biến đi, ánh mắt tràn đầy sự bất lực, ả trầm ngâm một lúc lâu, rồi khẽ vỗ tay, hai nàng Quyên, Tố bước đến trước một cái tủ bằng gỗ đàn dựng đối diện cái giường, mở cửa tủ ra, bên trong có một nữ tử, áo ngân sam che mặt, miệng bị giẻ bịt chặt, nhưng đôi mắt có ẩn hiện giọt lệ, khuôn mặt thanh tú rân rân nước mắt.

- Diệu Diệu

Cốc Chấn thất kinh la lớn, khi nhìn kỹ lại, gã thấy trên cánh cửa có trở hai lỗ hồng, từ bên trong tủ nhìn qua, có thể quan sát tất cả những gì xảy ra trên giường. Cốc Chấn cảm giác mồ hôi lạnh đổ ròn ròn toàn thân, thầm chửi mắng Ngài Y Ti ác độc, nghĩ đến vừa rồi, nếu ý chí hèn kém, không chịu đựng nổi, mà đưa tay khuấy động cái chuông, chuyện gì xảy ra sau đó thực khó kham được! Càng nghĩ, Cốc Chấn càng run sợ, đến độ toàn thân phát rét, đổ mồ hôi lạnh ngắt!

- Cốc Chấn, người đã thắng!

Ngài Y Ti thở ra một hơi dài, nét mặt thâm trầm, ả vỗ nhẹ tay một cái, hai gã tráng hán tiến đến, mở trói cho Cốc Chấn khỏi các cọc giường, đưa hẳn đứng xuống đất. rồi tháo hết khoá trên dây xích sắt ra cho gã.

Cốc Chấn bức tức:

- Ngài Y Ti, người lại tính bỏ chạy, trốn nợ nữa sao?

Ngài Y Ti không trả lời, từ từ đi ra khỏi phòng. Cốc Chấn và Thi Diệu Diệu bị áp giải đưa đi sau. Tàu đã ra đến ngoài khơi từ lâu, bốn phía biển cả mênh mông xanh biếc, khói sóng miên man. Ngài Y Ti gót sen nhẹ nhàng, đến đứng trên boong, đón làn gió biển, làn tóc hoàng kim tung bay dạt dờ, loáng loáng sáng dưới nắng. Lúc này, thật chẳng ai hiểu được tâm tư ả đang nghĩ gì. Cốc Chấn cũng chẳng khác mấy, trong đầu gã bất giác rộ nỗi lo ngại, nhưng gã chẳng dám cựa quậy, ánh mắt xoay chuyển, rồi nhìn về Thi Diệu Diệu. Cùng lúc, Thi Diệu Diệu quay đầu nhìn gã, miệng cô tuy không nói, nét mừng vui nở rộ nơi cuối mắt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói một câu, nhưng dường như họ đã trao đổi với nhau thiên ngôn vạn ngữ, ở cách nhau vài trượng, đôi con tim dường như gắn bó vào chung một chỗ. Cốc Chấn vui sướng quá đôi, gã gần như muốn nổ tung!

Đất trời nối vào nhau, hoàng hôn dần xuống, ráng chiều nhiều màu tím, đỏ, vàng... lộng lẫy dị thường.

Ngài Y Ti khẽ thở ra, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu thuyền đã chuẩn bị xong chưa?

Một gã tráng hán cất tiếng thưa:

- Dạ xong rồi!

Ngài Y Ti ngoảnh nhìn Cốc Chấn, rồi chăm chú nhìn Thi Diệu Diệu một hồi, nói:

- Ta đã hứa lời, và bây giờ ta giữ lời. Cốc Chấn người đã qua được cửa ải "Ái Thần chi lệ", vậy ta sẽ thả hai người. Nhưng thả người cũng có nhiều phương thức, người và ta là thù địch, không phải bằng hữu, có thả người, cũng chẳng thể quá dễ dàng. Nếu không, rủi mai một sư phụ hay được, sẽ trách phạt ta.

Nói xong, ả đi đến be tàu, chỉ vào một chiếc tiểu đỉnh dùng cấp cứu, nói:

- Trên thuyền này, có thức ăn và nước uống đủ cho hai ngày. Sau hai ngày đó, hai người sống hay chết, còn phải trông vào ý trời!

Rồi đưa tay ra hiệu, bảo nô tì đặt Cốc, Thi hai người vào chiếc tiểu đỉnh, rồi cho hạ thủy tiểu đỉnh, cắt đứt dây thừng buộc nó vào tàu, trên sóng nước lăn tăn, chiếc thuyền nhỏ dần trôi ra xa.

Ngài Y Ti mắt dõi trông hai người, miệng thoáng một nụ cười buồn, trầm trầm nói:

- Còn mong có ngày gặp lại!

Thanh âm thật nhỏ, ngoài ả ra, hầu như không ai khác nghe được. ả thông thả phát nhẹ tay áo, hàng trăm mái dầm của Ma Long hạm đồng loạt khởi động, khuấy vào mặt biển, tiến nhanh về phương trời xa thẳm.

Tay chân Cốc Chấn dù bị xích sắt trói buộc, nhưng gã vất vả một lúc, ghé sát vào thân mình mềm mại của Thi Diệu Diệu, cũng đã cởi được dây trói đôi tay của nàng.

Thi Diệu Diệu vừa được tự do, nàng đưa tay gỡ bỏ khăn bịt miệng, kêu lên:

- Cốc Chấn...

Vừa kêu thất thanh xong được hai chữ đó, nước mắt nàng đã đổ xuống ròng ròng.

Cốc Chấn cười hì hì, dỗ:

- Xọa Ngư nhi, sao lại khóc? Hai ta trải bao hiểm nguy, giờ được trùng phùng, lẽ ra phải ăn mừng thật

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Bình Bận (Dẹp Loạn)

Đảo Phi Yến là một trong 36 đảo trực thuộc Đông Đảo. Thời Cốc Thần Thông, trước tình hình đệ tử của chính bản doanh sống điều linh, thế lực suy yếu, ông đã thị uy, lần lượt thu phục dân cư của khoảng 36 hòn đảo vùng Đông Hải, phần lớn cư dân là hải khấu, là nhân vật võ lâm Trung nguyên tị nạn lục địa chạy ra đảo sinh sống, gồm đủ loại người khác nhau, bình thường làm dân, khi gặp nguy biến trở thành binh lính, họ sống dưới sự bảo trợ của Đông Đảo, lấy đánh cá làm nghề sinh nhai, họ tận lực phù trợ khi đảo chính hữu sự.

Đảo chủ đảo Phi Yến là Dương Dạ, đệ tử Không Động, giỏi khinh công, chuyên sử một cây Ngân Yến Tử Mẫu soa, thần sầu quỷ khốc, vì chạy nạn cừu nhân mà phải bỏ trốn ra sinh sống ngoài đảo. được Cốc Thần Thông thu dùng. Trông thấy hai người từ xa, hắn đã ra lệnh cho tàu cập lại, hạ thang dây xuống.

Cốc, Thi hai người lên đến nơi, Dương Dạ rảo bước ra nghênh đón, vẻ ngạc nhiên, lớn tiếng hỏi:

- Thi tôn chủ, sao ngài lạc lõng nơi đây?

Thi Diệu Diệu ngần ngại không muốn nói lý do, chỉ đáp qua loa:

- Diệu Diệu bị kẻ gian vây khốn, phải chạy loạn ra biển, rất cảm ơn ông đã ra tay cứu giúp.

Dương Dạ không tiện hỏi nhiều, hắn đưa mắt nhìn Cốc Chấn, lộ vẻ nghi hoặc.

Cốc Chấn cười, hỏi:

- Dương Yến Tử, ông không nhận ra ta sao?

Gã bị giam ba năm, ngoại hình có thay đổi, Dương Dạ nghe giọng nói, liền nhận ra ngay, mặt tối sầm lại, quát to:

- Là người đấy à?

Hắn thụt lùi hai bước, ngọn soa Ngân Yến Tử Mẫu trở vào Cốc Chấn, loé ánh hàn quang.

Thi Diệu Diệu thấy biến, nàng xông ra chặn trước mặt Cốc Chấn, hỏi:

- Dương đảo chủ, ông làm gì vậy?

Dương Dạ giọng giận dữ, đáp:

- Thi tôn chủ, Dương mỗi trước giờ luôn kính trọng ngài, cứ sao ngài lại đi hiệp bọn với tên cầm thú này?

- Cầm thú? - Thi Diệu Diệu lộ vẻ ngơ ngác.

Dương Dạ bực tức nói:

- Thằng tiểu tặc này cưỡng gian em gái, định giết kế mẫu, cấu kết với lũ oa khấu, mới đây còn tiếp tay Tây Thành, hại chết người cha ruột sinh ra hắn. Ôi, thương thay, Cốc Đảo vương một đời hiệp nghĩa uy vũ, cuối cùng lại chết trong tay thằng con của người!

Nói đến đây, hắn không nhẫn nhịn được nữa, nước mắt tuôn xuống như mưa, thân mình run rẩy. Trên thuyền, các đệ tử khác vốn đã cầm vũ khí sẵn

trong tay, kết vòng vây bọc hai người, ai nấy đều lộ vẻ phần nộ, bi thương.

Thi Diệu Diệu không ngờ Dương Dạ lớn tiếng thoá mạ Cốc Chấn loài cầm thú, lại còn liệt kê ra một đồng tội danh, nàng vừa rồi, vừa giận, đang định phát tác, bỗng bị Cốc Chấn từ đằng sau đưa tay níu vào ngang eo nàng, kéo lại, hỏi:

- Dương Yến Tử, mấy lời đó, ông nghe ai kể lại vậy?

Dương Dạ đáp:

- Cái đó chính miệng Địch tôn chủ nói ra cho ta nghe, bộ còn là giả trá hay sao?

Cốc Chấn khẽ chau mày, cười cười:

- Vậy a! Túc hạ có chỗ chưa rõ, ta là tù nhân của Thi tôn chủ. Thi tôn chủ đích thân bắt được ta, giờ đang dẫn ta về xử tội ở Đông Đảo. Dám hỏi Dương đảo chủ, vậy thì hiệp bọn ở chỗ nào?

Dương Dạ giật mình, trợn mắt nhìn hai người, bán tín bán nghi. Thi Diệu Diệu trong lòng bối rối, vừa định biện bạch, không ngờ đã bị Cốc Chấn bấm vào eo lưng, Thi Diệu Diệu ngơ ngác không hiểu, quay lại nhìn, thấy gã thần tình bơ bơ, khe khẽ lắc đầu. Thi Diệu Diệu chỉ thoáng hiểu ý gã muốn nàng tạm thời nhẫn nhục, lòng nàng chợt chùng xuống, hết sức ưu tư.

Dương Dạ ngơ ngác một lúc, rồi hạ thấp cây ngân soa xuống, hỏi:

- Thi tôn chủ, lời đó có xác thực không?

Thi Diệu Diệu lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Ông còn không chịu tin hả?

Dương Dạ chỉ đành nhăn nhó, nói:

- Đâu dám không tin! Chỉ vì thấy tôn chủ đã không trói hắn thì chớ, lại còn đứng kề vai với hắn, ai mà không nghi?

Thi Diệu Diệu chưa kịp trả lời, Cốc Chấn đã cười nhạt, nói:

- Ta sức đánh chó không xong, trói gà không chặt, giết không nổi một con kiến, trói trói buộc buộc làm quái gì?

Dương Dạ cũng từng nghe đồn Cốc Chấn võ công tầm thường, hắn lập tức hoà hoãn, nói:

- Thi tôn chủ, ta đã cho sửa soạn sẵn bữa ăn, xin thỉnh tôn chủ vào khoang yên nghỉ, còn cái thằng cầm thú này, trước hết hãy đem tống cổ nó xuống phòng giam dưới hầm tàu, cho hắn khổ đau một chút!

Thi Diệu Diệu vội đáp:

- Không cần! Ta còn có chuyện tra khảo hắn!

Dương Dạ mặt mày nhăn nhó, nghiêm giọng, đáp:

- Cái thằng quỷ này tâm kế đa đoan, Thi tôn chủ phải cẩn thận đừng để cho hắn lừa đấy!

Thi Diệu Diệu lắc đầu, bảo:

- Tự ta cũng hiểu biết cách đối phó!

Hai người vào khoang trong, chẳng bao lâu, đệ tử trên thuyền đã bưng thức ăn và rượu vào.

Dương Dạ thủ một cây đại đao ngồi kề một bên, hai mắt mở to, chăm chăm, hắn học nhìn vào Cốc Chấn, Cốc Chấn lơ hắn, rượu đưa cứ uống,

thịt gấp đến, cứ ăn, làm ra vẻ đại chủ nhân, chẳng thêm ý tứ phép lịch sự nơi bàn ăn, thầy kệ Dương Dạ dòm hành, bực tức.

Thi Diệu Diệu tâm tư bất ổn, nàng không bụng dạ đâu mà ăn với uống, hỏi:

- Dương đảo chủ, có phải ông đang trên đường đi đến đảo Linh Ngao hay không?

- Đúng thế! - Dương Dạ đáp - Thi tôn chủ chẳng phải là đang trên đường trở về đảo để tham dự cuộc họp à?

Thi Diệu Diệu hơi giật mình, hỏi lại:

- Họp hành gì thế?

Dương Dạ dòm vào nàng, vẻ lạ lẫm, nói:

- Mồng chín tháng chín là "Luận đạo diệt thần". Hiện nay, Đảo vương đã qua đời, tình thế nguy cấp, Hiệp tôn chủ, Địch tôn chủ, Minh tôn chủ cho truyền hiệu lệnh, đòi ba mươi sáu đảo đến họp tại đảo Linh Miết, bàn luận phương cách đối phó Tây Thành.

Thi Diệu Diệu trầm ngâm, nói:

- Thì ra là vậy! Mây bữa rồi, ta bị địch nhân giam giữ, chưa được thông báo tin tức!

Dương Dạ hần học ngó Cốc Chấn, hần không dẫn được nữa, cất tiếng hỏi:

- Thi tôn chủ, ngài ngồi ăn uống cùng bàn với thằng cầm thú này, không sợ bị hoen ố thân phận ư?

Thi Diệu Diệu lắc đầu đáp:

- Ta tự mình có đôi câu cần riêng rẽ tra vấn hẳn, Dương đảo chủ, ông có thể dời gót được rồi đấy!

Dương Dạ choáng váng, không dám lộ vẻ phần uất, lại lườm Cốc Chấn một phát nữa, rồi hấn dùng dùng giậm mạnh chân, vung vẩy tay áo, đi ra.

Thi Diệu Diệu nhìn quanh, không còn ai khác, nàng đứng lên, đi ra cài chặt then cửa, quay lại, Cốc Chấn vẫn cứ tì tì đánh chén, lại còn lên giọng mời mọc:

- Diệu Diệu, cái món thịt vo viên xào xì dầu này không tệ, đến đây làm chơi vài viên, mau lên.

Thi Diệu Diệu chẳng biết nên cười hay nên khóc, nạt gã:

- Ăn... chỉ biết có ăn! Người ta đang lo quỳnh quáng lên để che chắn họ vấy bùn lên huynh đây, huynh cứ tỉnh bơ, không những phủ nhận những vu khống đó, mà còn đứng lên vơ hết vào mình! Huynh nói đi, rút cục, huynh dựa vào gì mà cứ bình chân như vại vậy?

Cốc Chấn giơ ngón tay trở lên, suyt:

- Thi đại tiểu thư, nói nho nhỏ một chút!

Thi Diệu Diệu chun miệng, dòm dòm Cốc Chấn, hai mắt toé lửa!

Cốc Chấn ăn uống no nê, lau miệng, cười cười, nói:

- Ở đời này, muốn lật tẩy một tên khốn kiếp, hay hơn hết là để chính hắn tự xưng tội ra miệng. còn mình thì đóng vai quân tử, đừng để ai biết mọi sự do mình sắp đặt. Địch Long vương đã khéo léo sắp đặt loan truyền danh sách những tội lỗi của người đó. Tình hình bây giờ, chuyện ta đã được minh oan, phần lớn người Đông Đảo đều không biết, Địch Long vương lại đã "Tiên hạ thủ vi cường", bôi đen ta rồi. Coi ta như cầm thú, chẳng phải

riêng mình Dương Dạ đâu, nếu bây giờ ta chối cãi tội lỗi, cả đám họ sẽ không tin, đều cho ta cường từ đoạt lý, họ sẽ động thủ tức thì.

Thi Diệu Diệu giận hét:

- Muội không sợ! Muội sẵn sàng đương đầu bọn họ tới cùng!

Cốc Chấn lắc đầu, bảo:

- Cái đó là đã để tức giận chi phối mình! Ta về đảo lần này, chẳng phải vì việc riêng tư của ta đâu, mà là vì số phận của trăm, ngàn đệ tử Đông Đảo. Nếu xảy ra cảnh đồng môn Đông Đảo xâu xé chém giết nhau, đó đâu phải ý muốn sơ khởi của ta?

Gã nói xong, thu nét cười lại, hít vào một khẩu chân khí, đứng lên, chậm rãi đi ra trước song cửa, nhìn mông lung về khoảng không vô tận xa xa, thật lâu, không nói gì nữa.

Thi Diệu Diệu chăm chú nhìn thân hình gầy, cao đó của Cốc Chấn, nàng bất giác thầm ngơ ngẩn! Nàng chợt phát hiện ra rằng, mình đã không hề hiểu rõ cái gã nam tử đó. Tuy lúc ban đầu, nàng để ý tới gã, rồi dần dà say đắm gã, yêu cái dáng vẻ anh tuấn tiêu sái của gã, yêu cái thần thái phong lưu đa tình của gã, yêu cái tinh tế của gã, dù trong lòng nàng ái mộ gã, nhưng nàng đã không dành cho gã ít nhiều kính trọng, đã nhiều lần buông lời chê bai gã nói năng khinh bạc, bảo gã cứng đầu cứng cổ khó dạy, cho đến lúc này, nàng mới minh bạch, dưới cái khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười đó, có một con người mang trí óc siêu quần bạt tụy.

Thi Diệu Diệu trong lòng ngổn ngang trăm mối, có phần vui mừng, có phần ngượng ngịu, nhưng không nói ra miệng được những tình cảm đó, nàng rón rén đến, đưa tay ôm ngang hông gã, lặng lẽ để cho nước mắt tuôn trào.

Cốc Chấn quay người, nâng khuôn mặt còn đầm lệ của nàng lên, dịu dàng hỏi:

- Diệu Diệu, sao mấy bữa nay tính tình muội đột nhiên thay đổi hẳn, từ mẫu lão hổ (cọp cái) biến thành cừu non vậy?

Thi Diệu Diệu nghe gã nói, càng muốn khóc hơn, nàng nghẹn ngào:

- Huynh mới là lão hổ (con cọp), công lão hổ (cọp đực), xú lão hổ!

Cốc Chấn cười cười:

- Được rồi... ta là công lão hổ xấu xa đi cưới ả mẫu lão hổ mít ướt... đúng là một đôi tuyệt hảo á!

Thi Diệu Diệu phun phì phì:

- Huynh mới là lão hổ, là mít ướt...

Cốc Chấn cười hì hì:

- Diệu Diệu, cuộc đời này sao thiệt nhiều thay đổi quá xá, lỗi ở cái cô chiêu được cưng chiều quá mức đến thành hư hỏng này! Ta là tù phạm của muội, lại thấy có thêm chuyện cô chiêu bộ khoái lẫn vào làm mình làm mẩy, khóc lóc trong lòng tù phạm kia.

Thi Diệu Diệu chu mỏ:

- Muội hồng có làm bộ khoái!

Cốc Chấn cười cười:

- Được rồi... được rồi... Muội làm tù phạm. ta làm bộ khoái, muội mà bị ta bắt được, là ta giam, giam muội suốt đời đó nhen!

Thi Diệu Diệu nghĩ bụng:

- Được vậy coi bộ sướng!

Miệng không nói, nàng rút ra khỏi gã, đến ngồi trên ghế, chống tay vào cằm, rầu rĩ.

Thuận gió, thuyền chẳng mấy chốc đã đến gần Linh Miết đảo. Dương Dạ đẩy cửa bước vào, thấy Thi Diệu Diệu nhàn nhã, hẩn hất vào một hơi dài, dòm qua Cốc Chấn, bốn mắt cau có ngó nhau, hẩn quay sang Thi Diệu Diệu thì lễ, nói:

- Thi tôn chủ, đã đến gần đảo, vì tên cầm thú này khá quan trọng với ta, theo ngu ý, nên trối tay trối chân hẩn lại, để thị chúng, làm gương.

Thi Diệu Diệu trong lòng cực kỳ giận dữ, cơn giận to đến nỗi làm nàng tối sầm mặt mày, Cốc Chấn nháy mắt ra hiệu cho nàng, ý bảo chờ nên phát tác, gã đồng lúc cười cười, nói:

- Muốn trối thì cứ trối, ta chẳng kêu rêu gì đâu!

Dương Dạ thấy gã trong tình huống này mà vẫn cứ nói cười như thường, có vẻ tự nhiên gấp mười lần Thi Diệu Diệu, trong lòng hẩn phát sầu: "Hèn chi, người ta bảo ác nhân thì lúc nào cũng ra vẻ cứng cỏi, cái tên này, chuyện ác gì cũng dám làm, vậy mà vẻ mặt chẳng chút xấu hổ, da mặt hẩn thiệt dày, hiểm thấy trên đời!". Nghĩ đến đây, hẩn chán ghét quá, giận dữ hứ một tiếng lớn, gọi ra ngoài: "Mang thùng chảo vào đây!"

Hai tên đệ tử trên tay cầm thùng chảo, ứng tiếng dạ ran, rồi bước vào trong. Thùng chảo đó làm bằng nhiều sợi thép mảnh quấn kết da bò, thô ráp mà dẻo dai, họ trối giật cánh khuỷu Cốc Chấn ra sau lưng.

Thi Diệu Diệu đứng kế bên, lòng đau như dao cắt, mấy lần định lên tiếng, nhưng đều bị Cốc Chấn đưa mắt bảo nàng cố chịu đựng.

Trối xong xuôi, Dương Dạ lớn tiếng hô:

- Được rồi, khi lên đến bờ, hai đứa chúng bay áp giải hắn đi trước nghe!

Thi Diệu Diệu nghe thế, chẳng cầm lòng được nữa, nạt lại:

- Không cần làm thế! Người này do chính ta áp giải!

Dương Dạ cười, nói:

- Không dám phiền đến tôn chủ, để cho bọn đệ tử nó làm, là được rồi!

Thi Diệu Diệu lạnh lùng bảo:

- Hai đứa nó sợ không xứng đáng làm chuyện áp giải!

Dương Dạ sững sờ, chợt hắn vỗ vào đầu, cười bảo:

- Đúng rồi! Để chính tay tôn chủ áp giải, cho lộ rõ cái tội ác kinh người của nó!

Thi Diệu Diệu đầu dè hăn lại hiểu trở đi như thế, khóc cười đều chẳng xong, lại không thể cất tiếng phản bác, trong lòng nàng cảm thấy buồn bực khôn xiết.

Trước lúc vào đến bờ, Dương Dạ ra ngoài để chỉ huy bọn đệ tử cuốn buồm. thả neo, Thi Diệu Diệu thừa cơ, hỏi:

- Cốc Chấn, huynh sao lại để chúng nó trói huynh như thế? Bọn chúng nó đối xử huynh vậy, thiệt là oan ức cho huynh quá!

Cốc Chấn cười, đáp:

- Đó là áp dụng đúng theo binh pháp, mình càng làm ra vẻ khiếp nhược, càng làm cho bọn chúng nó không biết mò vào đâu mà lần!

Thi Diệu Diệu thần sắc nghi hoặc, hỏi:

- Cái binh pháp đó có quan hệ ra sao với việc này?

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Mọi người không biết đấy thôi, huynh càng ra vẻ nhu nhược, càng làm cho sớm xuất đầu lộ diện những điểm yếu của cái kẻ đang muốn hại huynh!

Thi Diệu Diệu cúi đầu suy nghĩ một hồi, vẫn chưa minh bạch, nàng đành bậm môi, bảo:

- Huynh này nghe... Trong đầu toàn chứa chất đầy những ý nghĩ kỳ quái... hèn chi Diêu cô nương bảo huynh là... là một gì ấy nhỉ...

Cốc Chấn cười rộ:

- Một xú hồ ly!

Thi Diệu Diệu hai má ửng hồng, lườm gã một cái!

Thuyền chưa cập bến, Dương Dạ muốn dâng công, đã sớm cho một tiểu thuyền đi trước lên bờ báo tin. Đệ tử Đông Đảo nghe tin Cốc Chấn đã bị sa vào tay Thi Diệu Diệu, bọn họ vừa kinh ngạc, vừa hớn hờ, rùng rùng kéo nhau ra đứng đầy bến tàu dòm ngó.

Cốc Chấn sóng vai Thi Diệu Diệu bước đi, rời thuyền lên đến bờ, Cốc Chấn tuy bị trói tay, nhưng vẫn không mất khí thế, bước đi hùng dũng, dáng vẻ thung dung, gặp người quen nào cũng cất tiếng chào hỏi tử tế. Bọn chúng thấy thế, còn nổi giận hơn, ai bị hấn kêu gọi chào hỏi cũng đều ngượng ngập, rồi hoá giận dữ, thóa mạ "Trư cầu súc sanh" ầm ĩ.

Cốc Chấn nghe chửi, chỉ cười. Thi Diệu Diệu trái lại, trong lòng không đành được nữa, mắt nàng toé lửa, đưa mắt nhìn những kẻ chửi bới, ghi nhớ tên họ của chúng, để mai một ngày sẽ tìm dịp giáo huấn! Chợt nàng nghe có tiếng gọi : " Tiểu thư... Tiểu thư..."

Thi Diệu Diệu đưa mắt tìm, thấy từ giữa đám đông có hai ả thị tỳ tuổi cập kê, tư dung xinh xắn, một ả áo hồng, một ả áo lục, chạy ào đến trước mặt nàng, vừa khóc vừa cười.

Thi Diệu Diệu trong lòng đang phiền muộn, nàng chẳng nhận được, nạt:

- Đào Hồng, Ngạc Lục, hai đứa bay sao không ở trong nhà, chạy ra cái chỗ này, làm ồn ào gì lắm thế?

Hai ả sững người lại, cảm giác bị oan uổng lớn, ả áo hồng tên gọi Đào Hồng chu miệng lên đáp:

- Hai nô tỳ nghe tin tiểu thư trở về, vui sướng quá sức, làm sao có thể ngồi yên ở nhà được?

Ả vừa nói, vừa nhìn trộm vào Cốc Chấn, thần tình ra dáng rất hưng phấn, lại có phần sợ sệt, hăng giọng, nói:

- Tiểu thư, thật là giỏi quá, không ngờ đã ra tay, tóm cổ được cái tên ác nhân này!

Thi Diệu Diệu đang lúc giận dữ không chỗ phát tiết, nạt lại:

- Ai là ác nhân?

Hai ả láu táu bị nạt, tức thời tên tỳ. Thi Diệu Diệu bèn hạ hỏa, nghĩ bụng: "Không biết là không có tội, sao mình lại trút giận lên ả tiểu nha đầu này?", nàng bèn hỏi chúng:

- Thôi được rồi, nhà ta hiện còn mấy bộ Thiên Lân vậy?

Ngạc Lục đáp:

- Đều là di vật của lão gia, hiện còn ba bộ!

Thi Diệu Diệu bảo:

- Người và Đào Hồng hãy chạy ngay về nhà, lấy hết cả ba bộ, đem ra đây cho ta!

Ngạc Lục thắc mắc:

- Sao đem ra đây nhiều dữ vậy?

Thi Diệu Diệu trợn mắt nhìn ả, hét:

- Ta bảo đi thì cứ đi đi, đừng có ở đó mà nói lời thừa thãi!

Bình thường, nàng rất hoà nhã thân thiết với hai ả, hôm nay hốt nhiên giận dữ la hét, mừng tượng như đã biến đổi thành một người khác! Hai ả thị tỳ thấy bị oan ức, đều hè nhau chu mỏ, bực tức kéo nhau trở về nhà.

Cốc Chấn vốn hiểu rõ tâm tình Thi Diệu Diệu, gã biết nàng muốn thủ trong tay cả ba bộ Thiên Lô, tính sẽ dùng đến chúng vào lúc sinh tử quan đầu, gã quày lại nhìn, thấy Thi Diệu Diệu mặt này chăm chăm, sát khí bừng bừng, lòng gã bất giác thót lại, gã nghĩ thầm: "Cái cô Thi đại tiểu thư này là không thể đắc tội với nàng ta được! Từ giờ, mình phải hết sức, ngàn vạn lần để ý!" Gã nghĩ đến đây, buồn cười quá, cất tiếng cười ha hả!

Bọn đảo chúng hai bên thấy vậy, thấy đều phần nộ, hè nhau la ó:

- Cái thằng súc sanh này còn dám cười lớn nữa kìa.. Đánh chết nó đi... đánh nó đi!

Có đứa la hét xong, còn định nhặt đá ném.

Thi Diệu Diệu tức giận, nổi đoá:

- Đứa nào dám?

Bọn chúng nghe nàng nạt nộ, đều không dám vọng động, nhưng không ít kẻ vẫn tiếp tục thoá mạ kịch liệt!

Đúng lúc đó, một tên đệ tử từ xa chạy tới, thưa:

- Thi tôn chủ, Hiệp, Minh hai vị tôn chủ yêu cầu tôn chủ cho áp giải phạm nhân đến Bát Quái Bình dự cuộc họp.

Cốc Chấn hỏi:

- Sao không thấy Địch Long vương?

Tên đệ tử trừng mắt nhìn gã, nhõ một bãi nước bọt, bảo:

- Bộ còn muốn mau chóng chết sớm hơn hả?

Cốc Chấn bất giác hơi chau mày, nghĩ bụng: "Diễn viên còn chưa đến đủ mặt, vở tuồng chưa thể diễn cho hay được!"

Bát Quái Bình vốn có tên Quy Bội bình (bình= khu đất bằng phẳng), đảo Linh Miết hình dạng như linh quy, từ đầu đảo đến cuối đảo toàn đất trũng, ở giữa nổi lên một ngọn núi hùng vĩ, rất cao so với mặt biển, trên núi, trời sanh một khoảng đất đá vuông vức, bằng phẳng rộng ngang dọc chừng mười dặm, khắp chốn là đá xanh, nhẵn bóng, tựa như ruà lột xác. Các đảo chủ đời trước đã dựa theo địa hình, án theo tiên thiên bát quái, xây dựng vòng quanh đầy tám dải hành lang có mái che, cái dài cái ngắn, những chỗ hành lang nối nhau có lập giả sơn, có đào ao điểm xuyết cho phong cảnh. Bình thường dùng làm chỗ du ngoạn, khi hữu sự, thì tụ tập lại chỗ ấy để thương nghị, bàn bạc, Chuyện phải đem ra thảo luận tại Bát Quái Bình, nhất định là vì đã nảy sinh đại sự.

Cốc Chấn đi một lúc, đã thấy từ xa hiện lên toà tháp hình thái cực hai màu trắng, đen, tọa lạc ngay giữa Bát Quái Bình. Toà tháp có chín tầng, độ cao khoảng mười trượng, nghe nói được xây dựng mô phỏng theo Thiên

Nguyên Các của Thiên Cơ cung. Toà tháp khí thế cao kỳ, những lúc trời quang mây tạnh, có thể nhìn thấy nó từ ngoài xa mười dặm. Vừa là bảo tháp, vừa là tháp chỉ đường, ban đêm, ánh sáng đèn thắp trong tháp xuyên qua cửa kính soi đường cho tàu bè định hướng, ánh đèn phản chiếu, khúc xạ qua bao lần kính, soi rõ mọi nơi. Đèn nến thắp suốt ngày, những lúc tối trời, tháp hiện ra sáng như một điểm đặc biệt của địa phương.

Hồi nhỏ, tháp đó là nơi dạo chơi ưa thích của Cốc Chấn, giờ đây lại nhìn thấy nó, tim gã thắt lại, hình ảnh phụ thân chợt hiện rõ trong đầu gã. Hãy còn thật rõ nét, lúc mẹ còn ở với gã, phụ thân hãy còn phong thái vui vẻ sảng khoái, ông vẫn hay bế gã lên tận đỉnh tháp, đứng bên mẫu thân nhìn ngắm trời rộng nơi xa, nơi vàng dương đang lặn dần trên biển. Thời điểm đó, mặt biển mang màu xanh lục, tiếp màu với ngọc phi thủy, bọt sóng đánh lên đá tảng ven bờ, tựa hoa tuyết phơi phơi bay, hết như giũ nhiều phi thủy chợt lấp lánh ánh sáng màu bạch của trân châu, cảnh tượng vàng ô đang lặn trên biển hết như kim hoàng lấp lánh sáng, cũng hao hao nét cười rạng rỡ nở trên môi cha gã.

Cốc Chấn cứ nhìn, cứ nhìn, tròn mắt gã thâm thấp ươn ướt, gã chợt nghe bên cạnh gã Thi Diệu Diệu nhỏ giọng bảo:

- Cốc Chấn, đừng sợ! Hôm nay, tới đâu thì tới, mọii đều nhất quyết theo huynh đến cùng!

Cốc Chấn chăm chú nhìn nàng, thấy trong đôi mắt đẹp của nàng một luồng sáng lay động, khiến người mê mẩn, tựa như muốn nói: "Dù ra sao đi nữa, mọii luôn tin tưởng nơi huynh, đến đâu thì đến, mọii ở bên huynh tới cùng!"

Trong lòng cảm động, Cốc Chấn cười nụ, thầm nghĩ: "Diệu Diệu rõ là tốt bụng, nhưng nàng coi thường Cốc Chấn ta rồi. Cái đám trăm người này, họ có gì làm ta phải sợ kia chứ?". Nghĩ đến đây, hào khí bùng lên, gã buông một tràng cười dài, cất giọng ngâm:

"Đại Giang đông khứ lãng thiên điệp,

Dẫn khán giá sở thập nhân,

Giá khán giá tiểu chu nhất hiệp.

Hựu bất bỉ cửu trọng phượng khuyết,

Khả chính thị thiên trượng hổ huyết.

Đại trượng phu tâm biệt,

Ngã thứ giá đơn đao hội tự tắc thôn xã... " (trích từ: 关汉卿 - 元曲集 -
Quan Hán Khanh - Nguyên khúc tập - Vở tuồng hát Quan Công)

giọng sang sảng, cao vút từng mây!

Lúc đó. từ trong đám đông của Bát Quái Bình có tiếng người cười nhạt,
nói:

- Lớn lối không biết mắc cỡ! Người bộ tịch kiêu đó mà dám đi so sánh,
ngâm nga ngang hàng cùng Quan Vân Trường hay sao?

Cốc Chấn cười ha hả, cao giọng bảo:

- Quan Vân Trường dù có đảm khí khá lớn. nhưng đó chỉ là sự liều
mạng! Chuyện sơ sẩy để mất Kinh Châu, coi thì tưởng vũ dũng, nhưng thật
sự là ngu xuẩn. Dĩ nhiên, ông ấy đâu có so sánh ngang ta được, lão Hiệp
Phạm nhà người xem chừng so được với ông ta!

Hiệp Phạm hừ một tiếng, đáp:

- Cái lưỡi nhà người, thiệt cũng chưa biết bao giờ mới chịu mềm xuống
để nhận thua!

Cốc Chấn cười cười mà rằng:

- Người ta nói "cật nhân đích chủy nhuyển" (Ăn của người một miếng, cái lưỡi của mình nó cũng bị mềm đi [Chuyển nhuyển], ý nói khi mở miệng chỉ trích người, cũng nên dè chừng!). Hôm trước, người có mời ta uống rượu, ăn thịt, cái miệng lưỡi của ta nó chẳng đã vì thế mà đã bị mềm đi rồi sao?

Nói qua nói lại, gã đã lên đến Bát Quái Bình, người tụ tập trên ấy khá đông, tám dãy hành lang, trong, ngoài đều ồn ồn ào ào tiếng người, là đệ tử của đảo chính cùng đảo chúng đến từ ba mươi sáu chỗ kia, hai loại đệ tử y phục khác nhau, đệ tử của đảo chính trên y phục có thêu tiêu ký "XX", đệ tử các đảo kia thì mang tiêu ký riêng biệt đảo họ, tỉ như người của đảo Phi Yến thêu hình chim én, của Thương Long đảo thêu hình chim ưng,

Hiệp Phạm, Minh Di ngồi nơi chân tháp, chỗ gần nhất. Cả hai mục quang ngời ngời, dòm Cốc Chấn, đầy vẻ uy bức.

Lúc đó, Đào Hồng và Ngạc Lục đã đem ba túi da hươu đến, Thi Diệu Diệu đón lấy, cài ngang lưng. Hiệp Phạm bảo:

- Diệu Diệu, cháu hãy lại chỗ chân tháp này ngồi đi.

Thi Diệu Diệu nhạt giọng, trả lời:

- Không cần! Ta cùng phe với y, lúc nào cũng ở cùng một chỗ với y!

Hiệp Phạm chau mày,. bảo:

- Cháu là một trong ngũ tôn của Đông Đảo, chớ khá dễ tình cảm riêng tư chi phối!

Thi Diệu Diệu lớn tiếng đáp:

- Đông Đảo ngũ tôn thì đã là cái quái gì? Cốc Chấn là con ruột của Đảo Vương, thiếu chủ Đông Đảo! Có cái gì bảo thân phận y không sánh ngang

hàng ngũ tôn của Đông Đảo?

Hiệp Phạm cau đôi mày rậm, cười nhạt:

- Ai nhận hãn làm Thiếu chủ kia chứ?

- Ta nhận! - Thi Diệu Diệu cao giọng trả lời - Trong thâm tâm ta, y là thiếu chủ ở quá khứ, hiện tại và trong tương lai cũng vậy.

Dương Dạ ở đằng sau, nghe thế, bèn ập ứng

- Thi tôn chủ... ngài. . .

Thi Diệu Diệu liếc sơ qua hãn, nói:

- Những gì ta nói ở trên thuyền ông, đều là nói gạt đấy thôi! Cốc Chấn luôn trong trắng, vô tội, nhất quyết không phải hạng cầm thú, từ giờ trở đi, kẻ nào dám kêu y cầm thú, trước hết, hãy hỏi qua Thiên Lân của ta đã!

Chúng nhân trên khoảnh đất đều giật mình, không khỏi không bức tức, đua nhau ông ổng bàn luận một loạt.

Minh Di bức tức, hứ to một tiếng, cất giọng lạnh lẽo nói:

- Thi tôn chủ, người đã bị quy luy vì tình rồi, đã bị ma quỷ hớp mất hồn rồi!

Thi Diệu Diệu chiếu mắt vào hai người, bảo:

- Minh tôn chủ, Hiệp tôn chủ, hai ông đem lòng thù oán Cốc Chấn, vì lý do nào vậy? Ở trên Thiên Trụ Sơn, Đảo Vương sớm đã nói rõ ràng, là Cốc Chấn trước sau vô can, toàn do Bạch Tương Dao lập mưu hãm hại, có phải hai ông định nói, lời Đảo Vương hoàn toàn không đáng cho hai ông tin?

Minh Di đáp:

- Lòi Đảo Vương nói, thực ra không hề nêu rõ Bạch Tương Dao hãm hại y như thế nào! Cốc Chấn cưỡng gian em gái, định giết mẹ kế, đều đã có chứng cứ rõ ràng!

Thi Diệu Diệu nổi giận trong lòng, nàng nghĩ: "Cái đầu óc của Minh tôn chủ thật là làm người ta bức bối quá đi!", nàng lập tức phản bác:

- Sở dĩ Đảo Vương không nói trắng ra, vì nó dính dáng đến toàn những thân thích của người, chuyện xấu xa trong nhà chẳng thể đem phơi ra cho người ngoài xem được. Chính ta đã hỏi Doanh gia gia, trước lúc Bạch Tương Dao chết, gia gia đã có mặt tại hiện trường, chính miệng Bạch Tương Dao thú nhận đã cấu kết cùng oa khẩu, hãm hại Cốc Chấn, Bình Nhi... Bình Nhi kỳ thực hoàn toàn không bị mất trinh.

Lời đó nói ra, ai nấy đều choáng váng, đồng thanh rộ lên! Hiệp Phạm cùng Minh Di bốn mắt nhìn nhau, rồi hỏi:

- Thi tôn chủ, lời tôn chủ nói đó, liệu có bằng chứng hay không?

Thi Diệu Diệu đáp:

- Đảo Vương, Doanh gia gia đều là những nhân chứng, vậy chưa đủ sao?

Minh Di hừ lạnh một tiếng, bảo:

- Sao không mời hai vị đó đến làm chứng nơi đây?

Thi Diệu Diệu giật mình, nghĩ thầm:

- Hồng rồi, Đảo Vương, Doanh gia gia đều đã quá cố, làm sao đối chứng được?

Nàng chột tắc tị!

Hiệp Phạm cười lạnh, nói:

- Theo ta biết, Đảo Vương cùng Doanh tôn chủ đều đã qua đời, tử vô đối chứng, Thi tôn chủ người muốn nói gì chẳng được!

Thi Diệu Diệu thấy hai tên đó cường từ đoạt lý như vậy, nàng nổi giận đến đổ lệ, tức tối nói:

- Bọn người... cả hai bọn người, đều không nói đúng sự thực!

Hai gã còn chưa kịp trả lời, chợt nghe có tiếng người từ đám đông cười, nói:

- Thi tôn chủ, chẳng phải hai vị tôn chủ đây nói không đúng sự thật, mà lời tôn chủ nói có chỗ không thông!

Thi Diệu Diệu đưa mắt tìm, thì thấy Dịch Hy đang dẫn đầu một đoàn người, miệng tum tum, chân trèo lên mấy bậc đá tiến lên thạch bình.

Đôi mắt đẹp của Thi Diệu Diệu trợn trừng, hỏi:

- Dịch tôn chủ, ông bảo, lời ta không thông chỗ nào?

Dịch Hy đi đến bên dưới chân tháp, ngồi ngay ngắn xuống, quét mắt nhìn một vòng, rồi nói:

- Hiếm khi nào đông đủ mọi người, sẵn đây, ta xin đem tất cả sự thực nói ra cho rõ ràng. Thi tôn chủ đối với Cốc Chấn, tình xưa chưa dứt, về hòa với hắn, trở nên hồ đồ đi nghe theo gian nhân, nhưng đó vì Thi tôn chủ ít tuổi, vô tri, mọi người cũng đừng nên chấp nhất!

Thi Diệu Diệu cảm giác một cỗ nộ hỏa dâng lên tận óc, nàng đưa tay vào túi da hươu, Hiệp Phạm lạnh lùng nói:

- Thi tôn chủ, ta kính khuyên tôn chủ chớ nên để mất bình tĩnh mà làm liều, hãy cứ tính xem, cho dù Thiên Lân của cô xuất thần nhập hóa, liệu đủ sức thắng nổi ba tôn chủ liên thủ với nhau không?

Thi Diệu Diệu mặt mày tái xanh, run lên vì giận, thần sắc quật cường, đang lúc kiểm bạt cung gương, nàng chợt nghe Cốc Chấn bảo:

- Diệu Diệu, khoan, đừng nóng, để nghe hắc nói cho hết đi đã!

Địch Hy cười nụ, lớn giọng, nói:

- Theo chỗ ta biết, Đảo Vương cực kỳ tình thâm ý trọng với thằng con nghiệt tử, vì muốn giữ tính mạng hắc, ông đã tạo ra cơ hội cho hắc giả chết, để hắc tránh thoát mọi truy nã, khỏi bị bắt đem về Đông Đảo, nhận lãnh "Tu La thiên hình". Nay Cốc Chấn, những lời ta vừa nói đó, đúng hay sai?

Cốc Chấn gật đầu, đáp:

- Không sai! Chỉ vì lão nhân gia sớm biết ta bị oan uổng

Mọi người có mặt đồng lúc ồ lên, ai nấy đều lộ vẻ không tin.

Địch Hy than vãn:

- Đảo Vương giờ đã quá cố, ngài đối với Đông Đảo có công ơn trùng hưng, những hành sự của lão nhân gia, tất cả chúng ta không ai dám dè bĩu. Nhưng vì cái vị "Bất tử Cốc Thần" này, dù sao cũng là người, không phải thần thánh, dĩ nhiên cũng có lúc bị tình cảm làm cho sai lệch, người thương vợ, thương con, đã vòng vèo qua luật lệ, trên Thiên Trụ Sơn, người đã phóng thích cho người, nói về tình thì không sai, nhưng đã không tuân thủ lẽ luật Đông Đảo

Giọng hắc trầm trầm, không hề có ý xấu muốn ám chỉ về Cốc Thần Thông. Thi Diệu Diệu bực tức, la lên:

- Địch Hy, người nói vậy, ý tứ là sao?

Địch Hy đáp:

- Ý của Địch mỗi thập phần minh bạch, Đảo Vương sở dĩ chẳng thẳng tay giết thẳng nghiệt tử Cốc Chấn này, hoàn toàn do lão nhân gia đã bị gã lừa bịp, một lúc hồ đồ, đã tha cho gã. Đâu ngờ, thẳng này ác độc như lang sói, vô cùng xảo hoạt, gã thừa cơ Đảo Vương nhẹ dạ, mềm yếu với hắn, đã hạ gian kế. Chúng ta ở đây, ai nấy đều biết, dù Doanh tôn chủ trung thành hết mực với Đông Đảo, nhưng tôn chủ mê vàng bạc châu báu, thẳng nghiệt tử này đã lợi dụng chỗ yếu đó của Doanh tôn chủ, bày mưu gian, đem lợi dụ dỗ Doanh tôn chủ, sai ông ta hãm hại phu nhân, tiểu thư, trước mặt Đảo Vương đã làm nhơ bẩn danh dự của phu nhân, rồi phu nhân đâu ngờ đây là mưu gian của thẳng nghiệt tử, đã bức tức mà tự sát. Mọi người thử nghĩ xem, thường ngày phu nhân dễ thân cận, khả ái biết bao, lúc nào cũng hoà hoãn với người ngoài, làm sao có thể là hung thủ làm hại đứa con riêng của chồng? Bình Nhi tiểu thư ngây thơ trong trắng, tươi cười với tất cả mọi người, làm sao lại có thể đi vu oan cho tên huynh trưởng đang điếm này?

Bạch Tương Dao là người rất tâm cơ, bà luôn luôn đóng trò, bỏ tiền mua chuộc nhân tâm, những người hiện diện ở đây, đa số đều đã có nhận lãnh ân huệ của bà, khi nghe Địch Hy nói thế, thấy đều lộ vẻ tán đồng, cùng la lớn: "Phu nhân nhất định vô can, tiểu thư sao lại đi hãm hại huynh trưởng, có huynh trưởng hãm hại cô ấy thì có!"

Tiếng la hét còn chưa lắng xuống, Thi Diệu Diệu vừa giận, vừa rồi, nhưng không biết phải đối phó ra sao. Cái kẻ thân phận mùi mồi này im lặng, chờ cho sự phản nộ của đám đông lắng xuống, mới nói tiếp:

- Người ta thường nói "Một đời thông minh, một phút hồ đồ!", Đảo Vương cả đời uy vũ, nhưng bị tình phụ tử chi phối, đã để cho gã nghiệt tử này lừa bịp người, nhưng phải biết, với trí tuệ thông minh của ngài, ngài chỉ bị lừa một lúc thôi, khoảng thời gian dài sau đó, thế nào người cũng sẽ nảy

sinh nghi ngờ. Mà coi cái thằng nghiệt tử này đây, nó đã hại kế mẫu, cưỡng bức em gái, cấu kết oa khẩu, toàn là những tội cực ác, có chết trăm lần cũng chưa đủ đền tội, nên khi nó thấy Đảo Vương bắt đầu có dấu hiệu nghi ngờ, trong lòng nó sẽ hết sức lo lắng, ở đây, ai nấy đều biết, thằng nghiệt tử này cực kỳ độc ác, có một lúc, nó đã chối bỏ gia đình... lần này, để giữ tánh mạng, nó bèn nghĩ ra một kế cực kỳ ác độc, đi cấu kết với Tây Thành, ám toán Đảo Vương.

Cốc Chấn tùm tùm, hỏi:

- Địch Long Vương, bản lãnh người thù địch, tạo dựng chuyện cổ tích thật xuất sắc, sao người không đi lên thành Bắc Kinh hành nghề thuyết thư?

Cái kẻ thân phận mù mờ này dòm gã, cười, đáp:

- Ta vốn biết người thế nào cũng to tiếng phủ nhận, nhưng may thay, ta có một nhân chứng!

Hắn đưa tay vẫy, từ giữa mọi người, một tên đệ tử tương đối trẻ tuổi lách đám đông bước ra, hắn là tráng đinh trên Đông đảo, nhỏ thó, gầy, mặt tai tái, ánh mắt lảo liên bất định, tựa như có chuyện gì khẩn trương đang ám ảnh hắn,

Địch Hy vui vẻ nói:

- Hình Tông, người đừng sợ, hãy đem thuật lại cho mọi người nghe những gì người đã chứng kiến bữa hôm đó đi.

- Dạ, - Hình Tông liếc nhìn Cốc Chấn, biểu lộ thần sắc oán độc, rồi chậm chậm lên tiếng kể:

- Bữa hôm đó, thuộc hạ đi Nam Kinh lo công chuyện, đang trên đường đi tới Bá Lâm tịnh xá, không dè chưa đến gần, đã nhìn thấy Đảo Vương cùng cái tên nghiệt tử này từ trong ấy bước ra, cả hai, kẻ trước người sau,

cùng đi lên một hòn núi nhỏ. Thuộc hạ lúc ấy hiếu kỳ, bèn tiện thể lò dò theo sau, rồi thấy nơi đỉnh núi, hai người cãi vã dữ dằn, Đảo Vương ra dáng giận dữ, còn thẳng ngạnh tử này thì sắc mặt thâm trầm, hẩn lạng yên cả buổi, không nói năng gì nữa.

Hiệp Phạm hỏi:

- Người có nghe họ cãi cộ chuyện gì không?

Hình Tông đáp:

- Thuộc hạ trước giờ kính Đảo Vương như thần minh, nên chỉ dám ở xa xa ngó lại, không dám đến gần nghe lóm. Vừa lúc thuộc hạ định dời gót, chợt thấy đám Thiên bộ cùng lão Trầm què thống lãnh một số cao thủ Tây Thành từ xa tiến đến, lên tiếng khiêu chiến Đảo Vương.

Địch Hy hỏi:

- Bọn chúng khiêu chiến Đảo Vương chừng bao lâu?

- Dạ - Hình Tông đáp - Thuộc hạ cũng không rõ nữa, Thằng Trầm què chân cẳng không đi lại được, mà dám khiêu chiến Đảo Vương! Đảo Vương nghe lời khiêu chiến, bèn giắt thẳng ngạnh tử này đi xuống núi, Đâu dè bọn Tây thành cực kỳ đề tiện, chúng từ chỗ ẩn nấp bất chợt bắn tên độc vào Đảo Vương. Nhưng Đảo Vương làm tới chức đó rồi, đâu có coi tên độc vào đâu, chẳng mấy chốc, đã xông vào hạ sát vô số địch nhân, Đảo Vương lợi hại thật, nhưng cái thẳng ngạnh tử này võ công quá kém, hẩn bị trúng tên vào đầu đó, kêu la ầm ĩ. Đảo Vương không có cách nào khác, phải chạy về bên hẩn, giúp nhổ mũi tên cho hẩn, đúng vào lúc đó... đúng vào lúc đó... cái thẳng ngạnh tử nó rút ra một lưỡi trủy thủ, đâm vào sau lưng Đảo Vương.

Đảo Vương, ông ấy, ông ấy chú tâm đối phó loạn tiễn đằng trước, đâu có dè cái thẳng con ruột của ông ấy nó lợi dụng cơ hội ám toán, bị trủy thủ đâm trúng rồi, ông ấy loạng choạng hai bước ra đằng trước, quày đầu dòm

thằng con, thần sắc cực kỳ đau lòng. Thằng nghiệt tử này bò lồm cồm định chạy, đã bị Đảo Vương thò một tay ra chặn lại, Nó sợ quá, không dám cự quạ. Đảo Vương nhấc tay lên, dòm hẩn một chút, ông thở dài, ngẩng nhìn trời, hét to một tiếng, rồi tung mình xông vào giữa đám cao thủ Tây Thành, tung chưởng đánh chết tươi thằng Trầm què, nhưng lúc ấy, trên mình Đảo Vương bị trúng nhiều tên độc, độc tố phát tác, người cuối cùng ngã xuống mà chết!

Tên này đóng trò thật giỏi, giọng kể chuyện hấp dẫn, kể xong, hẩn đang khóc không ra tiếng, vụt rống lên ồ ồ. Trên đảo, Cốc Thần Thông rất được lòng người, mọi người nghe ông chết một cái chết bi tráng như vậy, ai nấy đều không giấu nổi bi thương, rồi lại nghĩ đến đại địch sắp tới, bây giờ đã gãy đi mất một trụ cột chống đỡ, họ vừa buồn rầu vừa rối trí, không ít kẻ đã khóc lên hu hu. Họ thù hận Cốc Chấn thấu xương, cất tiếng thóa mạ gã.

Thi Diệu Diệu chịu không nổi, nạt hẩn:

- Hình Tông, người đừng có bịa chuyện!

Hình Tông đưa tay gạt lệ, bực tức la lên:

- Thi tôn chủ chớ có to tiếng áp bức người. Tôi xin thề trước liệt tổ Đông Đảo, những lời vừa qua là chính mắt đã chứng kiến, không phải chuyện bịa đặt.

Thi Diệu Diệu cười gằn bảo:

- Vậy sao khi người thấy Đảo Vương gặp nạn, đã không ra tay trợ giúp? Bất kể những điều người nói đó là sự thật hay man trá, nội chuyện đó, đủ thấy người không xứng đáng làm đệ tử Đông Đảo.

Hình Tông biểu lộ vẻ hối hận, giải thích:

- Lúc đó, tôi vốn đã tính nhào ra, nhưng lúc bấy giờ, bọn cao thủ Tây Thành quá đông, tôi mà ra mặt, tất chết chẳng sai. Tôi chết là chuyện nhỏ, nhưng còn ai đi tố giác cái thằng nghiệt tử này đã cấu kẻ thù, gây tội ác giết cha? Nên tôi đã nhẫn nhục chờ thời, đến khi cái thằng nghiệt tử này cùng bọn ác đồ Tây Thành đã kéo nhau đi hết rồi, tôi mới dám chui ra. Thi tôn chủ nói đúng, Hình mỡ đáng chết, giờ đây tội trạng của tên nghiệt tử này đã tố giác xong, cũng là lúc đền tội chết của Hình mỡ đây

Nói xong, hắn rút ra một ngọn trủy thủ, vung tay đâm vào ngực. Dao chưa chạm đến ngực, Địch Hy phát nhanh tay áo, đánh văng cây trủy thủ đó đi, rồi khen hắn:

- Hình Tông, người đem tố cáo chuyện đó là tốt lắm, nếu không có người, chúng ta sẽ không bao giờ biết được sự thực về cái chết của Đảo Vương, người có công lớn đủ để bù tội, vậy chớ khá tự trách mình nữa!

Hình Tông vẫn tiếp tục khóc lóc, nước mắt nước mũi choàm ngoàm, mọi người trông thấy, đều tin lời gã đôi ba phần.

Thi Diệu Diệu giận sôi máu, nhưng không nghĩ ra cách nào để bác bỏ cái đặt điều của hắn, bực vì cái thằng Hình Tông này chức vụ nhỏ nhoi, một tên đệ tử tầm thường, vậy mà khẳng khẳng buông lời kết tội Cốc Chấn giết cha, thật thập phần khó khăn, trên gương mặt tiều tụy vì thiếu ngủ đêm rồi, nàng trợn đôi mắt quầng thâm, lồng ngực phập phồng, chỉ hận không thể phóng Thiên Lân ra đá chết tươi cái thằng Hình Tông thành trăm mảnh, nhưng làm vậy, sao tránh khỏi tội sát nhân diệt khẩu, trên tội cũ chồng thêm tội mới, càng khó lòng thoát.

Đang lúc nàng bực tức, chợt nghe tiếng Cốc Chấn nói:

- Hình sư đệ, trong những điều người nói có dây có nợ đó, thấy hai điểm sai sự thật.

Hình Tông giật mình, hỏi:

- Hai điểm nào?

Cốc Chấn vẫn cười cười, đáp:

- Điểm thứ nhất, chính là cha ta căn bản chưa chết!

Lời đó vừa nói ra, tất cả mọi người đều thất kinh.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Địch Hy

Hình Tông giật bắn người, hăn dòm Cốc Chấn, thấy gã vẫn lẳng lặng, cười cười, chẳng tỏ chút xú gì đang nói giỡn. Hình Tông vốn chỉ toàn dựng đứng câu chuyện, chính mắt y không thấy cái chết của Cốc Thần Thông, y bất giác sững sờ, la lên:

- Người nói xàm! Chính mắt ta chứng kiến, còn giả trá sao được!

Cốc Chấn cười nửa miệng:

- Sư đệ nếu lúc đó không phải hoa mắt, thì chắc nằm mơ giữa ban ngày! Gia phụ hiện đang yên ổn trong thành Nam Kinh, người dám trù lão nhân gia chết, đến ngày mồng chín tháng chín này, để xem người ăn nói ra sao trước mặt lão nhân gia?

Hình Tông mặt mày tái mét, trên trán mồ hôi đổ ròng ròng, còn tất cả đảo chúng thấy đều chuyển buồn giận làm vui, Đúng thế, vào lúc kẻ địch Tây Thành đang lăm le, đe dọa trước cửa, Đông Đảo tình hình nguy ngập, trừ đám Địch Hy, ai mà không mong muốn thấy Cốc Thần Thông tại thế, huống hồ Cốc Thần Thông đã trùng hưng Đông Đảo, được đa số đệ tử Đông Đảo kính trọng còn quá thần thánh, họ hết sức yêu quý ông, thành ra, khi nghe nói ông mất, mọi người lúc đầu không tin, rồi sau đó thành bi phẫn, do bị âm mưu của Địch Hy sách động, chính là Địch Hy muốn dùng họ dồn Cốc Chấn vào tử địa.

"Cốc Thần bất tử" vốn là câu thần chú trong lòng đệ tử Đông Đảo, bị bọn Địch Hy sách động, tuy lúc đầu nghe bọn chúng loan truyền tin tức về cái chết, đại bộ phận đệ tử trong lòng hãy còn bán tín bán nghi, bây giờ, đột nhiên nghe tin Cốc Thần Thông vẫn hãy còn sống tại thế gian này, bọn họ vui mừng quá sức, phù hợp với điều họ mong ước, họ bất giác rùng rùng reo lên: "Đúng rồi, Đảo Vương sao chết được, người đúng là vợ vẫn!"

Nhìn thần thái đám đông, Địch Hy dư hiểu lòng người đã biến động, hẩn chớp chớp mắt, hốt hoảng hỏi:

- Cốc Chấn, người bảo Đảo Vương chưa chết, người có bằng chứng gì không?

Cốc Chấn đáp:

- Còn cần bằng chứng nữa sao? Vạn Quy Tàng tái xuất, gia phụ gặp... gặp - gã nói đến đây, cố ý ngập ngừng, mọi người đều hoảng kinh, không thể không hiếu kỳ, tập trung dồn tai nghe, chăm chăm nhìn vào Cốc Chấn, không chớp mắt!

Cốc Chấn quét ánh mắt nhìn khắp, cười cười, nói rõ tiếng:

- Hai bên giao thủ, sức cầm đồng, sau đó cùng bị thương nhẹ. Trước mắt, gia phụ ở lại Nam Kinh dưỡng thương, đến mồng chín tháng chín, dĩ nhiên sẽ trở về đây, tất cả bọn mình hãy yên lòng.

Nghe y nói, mọi người Đông Đảo bị kích động ghê gớm, họ thi nhau cất tiếng hoan hô, ầm ầm như sấm dậy, vang vọng ra đến tận biển cả. Địch Hy mặt mày thất sắc, từ nguồn tin rất chính xác, hẩn biết chắc chắn là Cốc Thần Thông đã qua đời. Lời Cốc Chấn nói đó, toàn là bịa đặt, nhưng khổ thay, quần chúng chán ghét tin buồn, đây là những tin vui mà mọi người ưa thích nghe, bây giờ, hẩn mà đứng ra khẳng khẳng bảo ông đã mất, hiện tại, niềm kích động của đám đông to lớn như vậy, nhất định sẽ chẳng ai chịu tin hẩn!

Hắn còn đang suy nghĩ, chợt nghe Hiệp Phạm lớn tiếng hỏi:

- Cốc Chân, Đảo Vương thực sự khoẻ mạnh chứ? Sao sắp đến mồng chín tháng chín rồi mà chưa thấy ông trở về vậy?

Địch Hy nghe câu hỏi đó, hăn than khổ trong lòng, thầm chửi lão Hiệp Phạm ngớ ngẩn. Cốc Chân tức thì vui vẻ hỏi lại:

- Sao vậy? Vừa rồi, Hiệp huynh đã chẳng chắc chắn là gia phụ sớm quy tiên rồi kia mà?

Hiệp Phạm khựng lại, bốc giận, toan phản bác, đâu dè đám đệ tử đã hòa nhau lớn tiếng la hét:

- Hiệp tôn chủ, ý ngài là gì thế? Cốc Thần bắt tử, dưới trời này, ai có thể gia hại giết chết Cốc Đảo Vương?

- Ngũ thần thông của đảo ta, là thiên hạ vô địch!

- Hiệp Phạm, ông chỉ chăm chăm cầu mong Đảo Vương chết đi, để ông lên thay thế chứ gì? Hừm... theo ta nghĩ, sao ông không kiểm tấm gương nào đó mà soi vào thử xem. ông là cái thứ gì?

- Đúng vậy đó! Tên họ Hiệp kia, ông mà dám sánh với Đảo Vương sao? Ông còn không được bằng cái bô đi tiểu đêm của ngài!

Hiệp Phạm con người cao ngạo, rất tự kiêu, tự phụ mình vô địch, hăn trông coi trại giam của đảo, tính tình hung ác. Trong số ngũ tôn, hăn là kẻ đần độn nhất, bị nhiều người bất mãn chống đối, hướng hồ, hiện thời, đám đệ tử không có chủ kiến nhất định, họ về hòa theo số đông, thấy có người khai khẩu thoá mạ lão, tất cả đều thoá mạ theo! Họ cho rằng, dù có chọc giận Hiệp Phạm, tất cả đồng lúc chửi bới, lão sẽ không thể nhận mặt, nhớ tên để sau này tính sổ, do đó, họ càng hăng hái thoá mạ hơn. Dĩ nhiên,

những lời chửi bới đố độc địa, so với lời châm chọc vừa rồi của Cốc Chấn, thấy ngàn lần ác độc hơn.

Hiệp Phạm sắc mặt khi đỏ khi tái, lão nắm chặt hai đầu quyền, khốn nhưng, chúng nó bất phạm, lão chẳng thể phát tác, lòng lão cáu giận không biết để đâu cho hết.

Thi Diệu Diệu thấy lão vừa mới đây còn dương dương diệu võ thị uy, bây giờ thì cụp tai xuống, nàng chẳng khỏi cười thầm, nghĩ bụng: "Cái mưu kế của Cốc Chấn đó tuy hạ tiện, nhưng đúng là dĩ độc công độc, dùng thật đúng lúc, đúng chỗ!" Nàng liền thông tay đứng cạnh Cốc Chấn, miệng tùm tùm cười.

Cốc Chấn chăm chú nhìn Hiệp Phạm, vui vẻ hỏi:

- Hiệp Lão Phạm, hồi ở Thiên Trụ sơn, lời gia phụ nói, không hiểu lão đã có nghe rõ hay không nhỉ?

Đang cơn bực tức, Hiệp Phạm nghe hỏi, nạt lại:

- Nói cái gì?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Cái lão Hiệp Phạm này trí nhớ tồi thật, gia phụ đã bảo lão, ta vốn bị oan ức, đúng hay không đúng?

Hiệp Phạm hừ một tiếng, lớn tiếng la;

- Ông không có nói vậy, chỉ nói chuyện này phải đem ra bàn bạc lại!

Cốc Chấn hỏi:

- Nói như thế, nghĩa là những gì gia phụ nói, ông đều đã nghe rõ hết, phải không?

Hiệp Phạm thuận miệng đáp bừa:

- Vậy thì sao?

Địch Hy thấy lão Phạm chỉ sau ba lời đối đáp, bốn câu trả lời, đang lò dò bước vào bẫy của Cốc Chấn! Hắn cực kỳ sốt ruột, nhưng Cốc Chấn, một khi chiếm được thượng phong, đã từng chiêu, từng chiêu bức tới, không cho con mồi có đường thoát, Địch Hy dĩ nhiên biết rõ chủ đích của gã, nhưng không nghĩ ra được biện pháp đối phó. Hắn tự phụ thông minh, lúc bấy giờ hắn hoàn toàn bị động, mặt dầu điềm nhiên, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt.

Quả nhiên, Cốc Chấn nghe câu trả lời của Hiệp Phạm, đã sa sầm nét mặt, hừ lạnh:

- Hiệp lão Phạm, ông ăn nói thế, thì ra ông không tin những gì gia phụ đã bảo ông ư? Chẳng lạ chút nào hết, Hiệp Lão Phạm nhà ông, dù bản lãnh cao cường, thực tình đã chẳng được gia phụ đánh giá cao!

Hiệp Phạm khựng lại, vừa định khích bác, từ tứ phía, đảo chúng bị chọc cho nổi giận, đã ầm ầm lên tiếng thóa mạ.

Hiệp Phạm vừa tức giận, vừa rối trí, đứng vụt lên, hét lớn:

- Cốc Chấn, ngươi muốn tranh thủ dư luận quần chúng hả?

- Nặng lời quá rồi! - Cốc Chấn cười cười - mấy câu đó, chẳng phải là dư luận quần chúng, mà là ý của gia phụ! Dám hỏi lão Phạm, ông không tin gia phụ, ông tin ai? Tin vào cái thằng Hình Tông này? Trong mắt ông, ông đánh giá vua của Đông Đảo không bằng tên đệ tử Đông Đảo này?

Câu nói đó như đao sắc, dáo nhọn, khiến cho từ tứ phía, đảo chúng lập tức nhao nhao, coi lão Phạm như một tên đáng ghét nhất trần đời, đồng

thanh la ó "Đả đảo", Hiệp Phạm nhất thời giận mở mắt, chăm chăm vào Cốc Chấn, nhưng không biết phải nói năng ra sao cho thoả đáng!

Cốc Chấn long lanh ánh mắt, dòm vào Minh Di, hỏi:

- Minh tôn chủ, lời của gia phụ, ông đã có nghe rõ hay không?

Minh Di nhìn vết xe đổ của Hiệp Phạm, không dám nói nhiều, lão đành âm trầm, nặng mặt, hàm hồ đáp:

- Đúng vậy!

Cốc Chấn cười, hỏi tiếp:

- Ông có tin không?

Minh Di bị gã chiếu tướng, miệng lưỡi lú lại, ánh mắt quay đi chỗ khác, bọn đệ tử đều lom lom nhìn vào lão. Minh Di ực một ngụm nước bọt, yếu ớt nói:

- Lời Đảo Vương, đương nhiên ta phải tin rồi!

Cốc Chấn lại quay sang. Thi Diệu Diệu chẳng chờ gã hỏi, nàng nhoén miệng cười, đáp:

- Ta cũng đã có nghe, và ta cũng tin.

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Theo như vậy, là ta hoàn toàn vô can.

Ba vị tôn chủ kia sắc mặt xanh xám, Cốc Chấn chẳng để họ kịp lên tiếng, gã quay sang nhìn chăm chăm vào Hình Tông, thấy y tái mét, toàn thân run rẩy, gã bất giác mỉm cười:

- Hình sư đệ, người có biết điểm thứ nhì người nói sai sự thật, là gì không?

Hình Tông van vãn:

- Tôi... tôi không biết!

So với vừa rồi, khí thế yếu hẳn đi! Mọi người thấy vậy, nghĩ bụng, tên này bịa đặt, chuyện càng lúc càng thấy lộ sơ hở, ai nấy đều dõi trông vào y. Cốc Chấn cười cợt, bảo:

- Cái điểm thứ hai mà người nói bậy, đó là võ công ta kém!

Câu nói chưa dứt, thân mình Cốc Chấn vụt tung lên, nhuần nhuyễn như mây bay nước chảy, rũ bỏ hết tất cả thường chẫu trối buộc

Đó là biến hoá của Trách kinh, tất cả mọi người chẳng khỏi thất kinh, thấy trong một chớp mắt, thân hình Cốc Chấn nhẹ như một sợi lông chim bị gió thổi, gã nhảy ào qua khoảng cách hơn mấy trượng, đến đứng ngay trước Hình Tông.

Địch Hy đứng mé trái gần đấy, thấy thân hình phiêu hốt của Cốc Chấn phóng tới như bay, hấn thất kinh, phất tay áo dài như ngọn đao chém vào Cốc Chấn, chẳng dè Cốc Chấn chỉ khẽ cúi đầu, đôi gót chân bám dính chặt vào nền đất bên dưới, lập tức trụ dính ở đấy, Địch Hy không tính trước được cách ứng biến đó, tay áo đánh trật ra ngoài. Hấn bất giác tròn mắt, lớn tiếng hỏi:

- Là yêu pháp của Địa bộ đấy à?

Tiếng quát chưa dứt, đã thấy Cốc Chấn né tránh sang một bên, vươn tay chụp vào mặt Hình Tông.

Hình Tông vừa định tránh, y cảm giác một cổ kinh khí kỳ lạ xộc vào, từ chỗ cánh tay xuyên thấu thẳng lên kinh mạch, làm Hình Tông thân hình mềm rũ, đổ oặt xuống, y không tài nào vận chân khí lên được.

Địch Hy vừa kinh hãi, vừa tức giận, tay áo bên trái đâm mạnh ra như một mũi dáo nhọn, phá không, nhằm kích vào hậu tâm của Cốc Chấn. Tay trái Cốc Chấn đột nhiên quày ngược lại, chụp trúng vào vải áo.

Địch Hy đã vận kinh vào tay áo, vải áo ở đó giờ sắc bén như đao kiếm, cao thủ tầm thường nhất định chẳng dám trực diện đón đỡ. Khi hắn thấy tay tả của Cốc Chấn vung ra, hắn thầm cười lạnh, định chặt đứt bàn tay Cốc Chấn, quát một tiếng lớn, dồn kinh lực ra. Chẳng ngờ, lúc dải tay áo đó phát trúng vào lòng bàn tay Cốc Chấn, nghe "kịch" một tiếng, tựa hồ đã đập trúng vào sắt, đá.

Địch Hy rung mình kinh hãi, đang định kéo ống tay áo về, đầu dè từ lòng bàn tay Cốc Chấn, Sơn kinh vụt chuyển sang thành Hỏa kinh, chạy ngược theo ống tay áo tông mạnh lên trên. Địch Hy trúng phải kinh khí kinh người đó, hắn chẳng trụ nổi, bị đẩy lùi cực nhanh vài bước về đằng sau, Mắt hắn mở to nhìn vào Cốc Chấn, thần sắc hết hoảng.

Những biến chuyển đó của Cốc Chấn, nhanh như quỷ mị, ai nấy trông thấy, đều ngớ người ra. Thoát dây trói, tung mình, tránh dải áo, bắt người, rồi quài tay phản kích, nhanh như sấm giập, điện chớp, làm mọi người xem mà gần tắt thở. Khoảnh khắc đó, bát kinh trong gã hoàn toàn tự sinh tự khởi, toàn lực hỗ trợ chủ nhân, thế nhưng, những biến hóa thần tốc đó, toàn do Cốc Chấn đã cấp tốc ngự lên, nếu gã chẳng ngự lên trước, do lực tay áo của Địch Hy xuất ra nhanh, mãnh liệt, Cốc Chấn không nhờ thần thông trong mình, sẽ chẳng cách nào kịp thời đón đỡ.

Chúng nhân còn chưa kịp hoàn hồn, Cốc Chấn đã chụp và chế ngự được Hình Tông, gã nhoẻn miệng cười, hỏi:

- Hình sư đệ, người thấy võ công đó của ta ra sao?

Hình Tông mặt mày không còn chút huyết sắc, rên rỉ nói:

- Người... Người muốn sát nhân diệt khẩu à?

Cốc Chấn cười cười, buông y ra, nói:

- Ta mà muốn giết, đã sớm giết người chết rồi!

Hình Tông vừa được tự do, y lùi thật nhanh ra sau hai bước, chợt cảm giác đôi chân ảo lả, muốn ngã khuỵu xuống. Y vội vận chân khí, đầu dè nội tạng ngấm ngấm đau, huyết đan điền trống rỗng, một chút nội lực cũng không sao đề lên được, y chẳng tránh khỏi kinh hoàng, thất thanh la lớn:

- Người.. người đã hủy hết võ công của ta rồi?

Nguyên lai lúc tay Cốc Chấn chạm vào mình y, gã xuất ra năm luồng chân khí, bắt chước Vạn Quy Tàng, đem Phản ngũ hành đưa vào chế ngự Ngũ hành nội tạng của Hình Tông. Khi thấy thần sắc kinh hãi của y, Cốc Chấn cười nửa miệng, hỏi:

- Người đã có nghe qua món "Ngũ Hành tán" của Độc La Sát, từng nổi tiếng ba trăm năm trước đây chưa?

Hình Tông dĩ nhiên biết đại danh của thứ thiên hạ đệ nhất kì độc đó, y chẳng khỏi tái mét mặt mày, kinh hãi la lớn:

- Người đã đánh độc vào ta?

Cốc Chấn cười, bảo:

- Như thế có khi tốt hơn cho người a!

Hình Tông rên rỉ:

- Độc đó sao mà tốt cho ta?

Cốc Chấn đáp:

- Chớ còn gì nữa! Người trù ẻo gia phụ, đi vu khống bản nhân vào tội giết cha, tội lớn quá chừng, gia phụ khi về đến đây, bộ sẽ không khép người vào trọng tội hay sao? Lúc đó, tất phải chịu trọng hình, chi bằng chết ngay bây giờ, có khi tốt phước hơn!

Hình Tông bực tức lẫn buồn rầu, nói:

- Người... cái này đúng là người sát nhân diệt khẩu.

Cốc Chấn đáp:

- Sát nhân, không sai! Nhưng diệt khẩu thì không! Lúc này, còn sớm, độc chưa phát tác, nếu người muốn nói gì, người cứ tha hồ nói, ta sẽ không ngăn cản người đâu. Nếu chờ đến lúc "Ngũ Hành tán" phát tác, sẽ không còn nói năng gì được nữa! Ta từ khi sử dụng độc ấy cho đến giờ, chưa từng thấy ai làm được chuyện mở miệng ra nói!

Sắc mặt Hình Tông xám ngắt như chì, hai tay y run rẩy, y vụt quay người về Địch Hy, quỳ xuống van lơn:

- Địch tôn chủ, xin ngài cứu ta, cứu giùm ta với.

Mặt Địch Hy tối sầm xuống, ánh mắt chất chứa sát cơ. Trông thấy thế, Hình Tông hiểu rõ số phận, gã không tự chủ được, bất giác lui lại hai bước, núp vào Cốc Chấn, rên rĩ:

- Địch tôn chủ, chẳng phải chính ngài đã bảo tôi vu khống thiếu chủ sao?

Lòi y vừa thốt lên, mọi người không ai là không giật mình. Mặt mày Địch Hy đanh lại, hiện nét giận dữ, hai tay áo không có gió mà lay động.

Thi Diệu Diệu cười gằn, nói:

- Địch tôn chủ, ông muốn sát nhân diệt khẩu, trước hết hãy hỏi thăm xem Thiên Lâm của ta nó có ưng thuận hay không!

Địch Hy lườm nàng, lạnh lùng đáp:

- Cái thằng họ Hình này hết như chó dại, nói năng phản phúc lung tung, lời hăn nói, ai tin cho được?

Hình Tông được Thi Diệu Diệu bênh, thêm được một chút can đảm, khi nghe Địch Hy nói thế, y nghiến răng, hỏi:

- Địch tôn chủ, ông hứa với ta thiệt ngon, ông bảo ta cứ vu khống thiếu chủ ám sát Đảo Vương, chừng nào ông lên làm Đảo Vương, thì trong ngũ tôn, thế nào ông cũng sẽ dành cho ta một chức. Ông mới hứa trước đây có hai ngày, Địch tôn chủ, sao ông đã nhanh chóng quên đi vậy?

Y nói xong, tứ phía lặng yên, cả ngàn cặp mắt đổ dồn vào Địch Hy.

Địch Hy sắc mặt vẫn trầm trầm, chẳng lộ mừng vui, hăn lạnh lùng nói:

- Mấy lời nói hoang đường này, mọi người có thể tin được sao?

Hình Tông hốt hoảng la lên:

- Tôi nói những lời đó, tuyệt không một chữ giả dối! Tôi xin thề với trời đất, nếu có chút nào bịa đặt, tôi sẽ chết không toàn thây!

Sắc mặt Địch Hy chợt xuất hiện một thoáng màu xanh, hăn vụt mạnh tay áo bên trái nhắm vào Cốc Chấn. Cốc Chấn né nhẹ sang một bên, chẳng dè, tay áo bên phải của Địch Hy vung lên, vỗ đánh "chát" vào ngay mặt Hình Tông. Hình Tông lập tức máu thịt nhầy nhụa, mặt mày nát bét, té lăn ra đất, tắt thở tức thì.

Thi Diệu Diệu khi trông thấy Địch Hy động thủ, trong tay nàng đang nắm con ngân lý, còn chưa kịp tung ra, nàng chợt cảm giác một cỗ kinh khí sầm sập như núi đổ, dũng mãnh kích vào. Thi Diệu Diệu chỉ chăm chú, để ý vào Địch Hy, không kịp phản ứng, thấy luồng kinh khí trắng toát sắp quất trúng vào yết hầu. Cùng lúc, có tiếng gào lên thảm thiết, nghe mà rùng mình, sồn tóc gáy, luồng bạch khí chưa đựng vào yết hầu nàng đã biến mất! Hai mắt trợn trừng, Minh Di hộc ra một bùm máu đỏ, thân mình lão chậm chậm đổ gục xuống.

Thi Diệu Diệu lấy lại thần hồn, đưa mắt nhìn kỹ, thấy đằng sau Minh Di, Hiệp Phạm đang đứng khoanh tay, dòm vào thân xác Minh Di, ánh mắt vô thần.

Nguyên lão trông thấy Minh Di đột nhiên ám toán Thi Diệu Diệu, xuất chiêu thức độc địa, quyết chí thu thập tính mạng Thi Diệu Diệu, Hiệp Phạm không kịp thì giờ nghĩ ngợi, bèn vận hết sức, dánh một chưởng trầm trọng vào sau lưng Minh Di. Ngọn chưởng tập trung toàn bộ công lực bình sinh của lão, lập tức đánh gãy cột sống Minh Di, ép ruột gan nát nhừ, khiến hắc hộc máu, ngã lăn tại trận.

Cốc Chấn ngó Minh Di, cất tiếng than:

- Bạch Tương Dao có nói, nội gián ở Đông Đảo không phải chỉ một người duy nhất! Ôi... nguyên không phải một, cũng không phải hai, rõ ràng là ba người! Địch Hy đã tâm ghê gớm, cũng còn cho qua được đi, nhưng Minh thúc thúc, thúc thúc trước giờ là người chính trực, sao lại đi bè đảng với Bạch Tương Dao?

Minh Di nở một nụ cười u ám, lão cố nuốt xuống ngụm máu nơi miệng, chậm chậm hỏi lại:

- Người, người đã hiểu được thế nào là cái cảm giác khi người mình yêu bị hạ sát chưa?

Cốc Chấn khe khẽ lắc đầu.

Minh Di nói:

- Ta đã nếm qua, cỏi lòng... con tim ta rạn nứt, tan nát. Ban sơ, ta... ta chỉ muốn cho người nếm thử... tiếc thay...

Lão ngừng nói, dòm Thi Diệu Diệu, ánh mắt vụt lóe lên một thoáng thù hận lạnh lẽo. Thi Diệu Diệu không rét mà run, nàng rờn rợn trong mình, lui nhẹ bước một chút!

Cốc Chấn thở dài, ngẩng đầu nhìn trời cao, cười thảm mà rằng:

- Thì ra Bạch Tương Dao cũng ngấm ngấm kết tình kết ý với ông?

Minh Di mi mắt giật ngược, điểm sáng trong đồng tử vụt tắt, lão ngoẹo đầu, tắt thở!

Hiệp Phạm dòm dòm xác Minh Di, rồi ngó vào đôi tay mình, toàn thân lão run rẩy, như đang trải qua ác mộng.

Cốc Chấn bước tránh sang một bên, chăm chú nhìn Địch Hy, chậm rãi hỏi:

- Địch Long Vương, bây giờ người còn gì để nói không?

Địch Hy gượng nụ cười, đáp:

- Cốc Chấn, keo này ta thất bại, nhưng ta chưa phải hoàn toàn thua người đâu!

Cốc Chấn gật gù, đáp:

- Người đương nhiên đâu có thua ta, người thua là thua cha ta kia!
Trong lòng đệ tử Đông Đảo, "Cốc Thần bất tử", bất kể ở đâu, lúc nào, ông

luôn sống mãi cùng họ!

Địch Hy lạnh lùng "hừ" một tiếng, hỏi:

- Ngoài chuyện cậy vào gia thế, người có cái gì giỏi được bằng ta?

Cốc Chấn vẫn lúc lắc cái đầu, nói:

- Chẳng cần dựa vào gia thế, ta cái gì cũng hơn hẳn người! Nhỡ một sợi lông nhỏ nhỏ, ta hơn người là cái chắc!

Máu nóng dồn mạnh lên đầu, mặt mày Địch Hy vụt tái mét, mi mắt chớp lia lịa, ẩn hiện một điểm hàn quang. Nhưng biểu hiện độc ác đó tan biến đi thật nhanh, hấy hấn hít vào một khẩu chân khí dài, khôi phục nét mặt lạnh lạnh, vạt tay áo lật phất trong gió, môi thoáng nét cười, mắt nhìn thẳng, chống trả ánh mắt Cốc Chấn, thần thái tiêu sái, ung dung xuất trần, so với Cốc Chấn, chẳng chịu thua kém, chẳng tỏ vẻ bị lạc hạ phong.

Thi Diệu Diệu nhìn thần thái ấy, nàng nảy sinh trong đầu ý nghĩ đáng tiếc cho hấn: "Cửu Biến long vương cũng là tay tài giỏi, tại sao từ trước đến giờ vẫn không thềm đếm xia gì đến đại cục, chỉ chăm chăm tìm cách hãm hại Cốc Chấn vậy?" Nghĩ đến đây, nàng chăm chú nhìn hai gã nam tử đang đối địch nhau, đầu óc nàng cực kỳ hoang mang, khó hiểu.

Rồi Cốc Chấn không thềm lý tới Địch Hy nữa, gã chuyển ánh mắt vào Hiệp Phạm, ra vẻ hơi ngại ngại, chậm rãi hỏi:

- Hiệp Lão Phạm, võ công ông cao thật đấy, nhưng mưu trí thấp kém, không thực lòng muốn hành sự tàn ác, nhưng rốt cục bao giờ cũng hỏng việc. Ông luôn coi việc trùg hưng Đông Đảo là nhiệm vụ hàng đầu của ông, ông luôn luôn cho rằng, ngoài gia phụ, chỉ mình ông xứng đáng nắm chức vụ Đảo Vương. Cái chương ngại thứ nhất của ông trên ước muốn nắm cvhức vụ đó là gì? Dĩ nhiên thiệt dễ hiểu! Ông mang nặng thành kiến với ta, khi được dịp phỉ báng ta, ông thấy vui sướng lắm. Địch Long Vương

hoặc Minh Di ít kiểm chuyện với ta, ông thì ông chủ động làm trước, ông làm trái lệnh gia phụ, không những ông không cố sức lòng bắt Địch Hy, mà lại còn quay ra coi ta như thù địch. Khổ một nỗi, trong mắt Địch Long Vương, ông chẳng qua chỉ là con bọ ngựa rình bắt con ve sầu, ngày nào họ thanh toán xong ta, sẽ đến lượt ông thôi. Nghĩ kỹ mà xem, ông muốn làm Đảo Vương, cần phải có hỗ trợ của hàng ngàn tử đệ, nhưng Hiệp Lão Phạm nhà ông lại quá kiêu căng, không nhiều hậu thuẫn. Điểm thứ hai, là sự hỗ trợ của ngũ tôn. Khi ông hại chết ta rồi, Diệu Diệu sẽ không trợ giúp ông, ông đơn độc mình ông, trong khi Địch Long Vương và Minh Di họ có đến hai người. Khi đệ tử chọn lựa bầu Đảo Vương, ông thua là cái chắc, nếu ông cậy vào võ công để tranh ngôi vị, kinh tức của ông mạnh thiệt, nhưng liệu có thể chọi lại hai tôn chủ liên thủ không?

Hiệp Phạm tự thấy kém thế, mặt hăm xám xịt, nghĩ một lúc, rồi ngẩng đầu, hần học hỏi:

- Ta đã tính sai rồi, nhưng thực sự Đảo Vương vẫn hãy còn tại thế mà?
- Không! - Cốc Chấn lắc đầu, - ánh mắt đau khổ, - hơn một tháng trước đây, ông đã qua đời rồi!

Tiếng nói chưa dứt, bốn bề chợt im ắng như tờ, Bát Quái Bình dường như biến thành một vùng bi thương, trăm ngàn tử đệ cặp mắt thất thần, mặt ngấn ngơ, hết những tượng nặn bằng đất sứ. Đôi mắt Hiệp Phạm trợn trừng mở to, dòm dòm Cốc Chấn, tâm tư lão trống rỗng, không một ý niệm gì trong đầu.

Đôi mắt Cốc Chấn nhạt nhoà lệ, gãi chậm rãi nói:

- Gia phụ không phải đã chết vì bị vây công, cũng không phải vì bị truy thủ đâm, mà do trúng phải kỳ độc của Thiên bộ. Nghe ồ một tiếng, khắp nơi ào ào như triều dâng, cất tiếng hỏi gay gắt:

- Người nói nhảm cái gì vậy?

- Người vừa rồi đã chẳng nói Đảo Vương vẫn còn tại thế kia mà?

- Người không phải đang định lừa gạt tất cả sao?

Số đông đệ tử la hét ầm ĩ như vậy, rồi lần lượt, trong đau thương, họ cất tiếng khóc rống.

Nơi khoé môi thoáng hiện một nét cười âm độc, Địch Hy tự hiểu, bây giờ giữ lặng im là tốt nhất, khi hắn chẳng nói năng gì, xem chừng lại dễ làm Cốc Chấn mất hết lòng tin của chúng đệ tử, đến chừng họ uất ức quá, dễ dẫn đến quá khích, có thể đem xé Cốc Chấn thành trăm mảnh.

Chuyện đó, Thi Diệu Diệu cũng hiểu rõ, lòng nàng nóng như lửa đốt, nàng thật chẳng biết hiểu tại sao Cốc Chấn cứ chần chừ, chờ cho Địch Hy lên tiếng xách động đám đông. Đám đông lúc này cực kỳ phấn khích, không biết họ sẽ giở trò gì, nàng càng nghĩ, càng đổ mồ hôi hột đầm đìa trên trán, lòng bàn tay nắm chặt vào mấy con ngân lý.

Không hiểu tại sao Cốc Chấn bỗng hai tay trụ vào ngang eo lưng, phát ra một tràng cười cực lớn, hùng hồn mãnh liệt, như tiếng thiên quân vạn mã đang từ ngoài khơi xông vào, khiến tiếng kêu khóc ầm ĩ của toàn thể mọi người đã bị tiếng cười của gã trấn áp xuống.

Thanh âm đó nếu phát ra từ nơi miệng Hiệp Phạm, sẽ chẳng làm ai giật mình đâu, nhưng do Cốc Chấn, toàn thể đảo chúng, không ai không kinh ngạc, tiếng khóc than, chửi rủa của họ dần dà mỗi lúc một nhỏ xuống.

Địch Hy giật mình, thậm cảm giác bất diệu, hắn dòm Cốc Chấn không chớp mắt, cười nụ, hỏi:

- Cốc Chấn, ngươi định dương uy đàn áp mọi người hả? Địch mỗ ta sẽ là kẻ đầu tiên không phục!

Cốc Chấn cũng cười, đáp:

- Trong lòng người thế nào chẳng nghĩ, ta đang ở thế mạnh, sao lại đem cái chết của cha ta ra thông báo làm gì, để tự mình làm loạn trận cước của chính mình?

Địch Hy bị gã lật tẩy, hấn hằm hừ một tiếng, lạnh nhạt đáp:

- Người trước giờ nói láo liên liên, bây giờ lương tâm trời dậy, phải nói thật một lần chớ gì!

Cốc Chấn đáp:

- Người sai rồi! Vừa rồi ta đã chẳng nói đó thôi, cái gì ta cũng đều hơn người hết, đến cái trò ăn nói hoang đường, bản sự của ta hơn người quá xa. Hiện thời, Minh Di đã chết, Hình Tông cũng đã phản cung, đã thú thật, dĩ nhiên người sẽ không nói chuyện hoang đường nữa, chẳng lẽ mình ta lại ngu xuẩn, tiếp tục ăn nói hoang đường, để hao phí nước bọt ư? Thành ra, ta không nói gì, tất cả mọi người cũng sẽ chẳng cần so sánh xem ai hơn ai kém, là họ dư biết rồi!

Bọn đệ tử nghe gã nói, thật chẳng biết nên khóc hay nên cười. Nhưng Thi Diệu Diệu quá sức rầu rĩ: "Cái này thiệt khốn nạn gì đâu! Lúc ni mà còn lòng dạ đi nói nhăng nói cuội kia chứ!"

Địch Hy mặt đang đỏ ửng, trở thành tái nhợt, hấn thẳm tức tối: "Khinh người quá đáng thật". Hấn im lặng một phút, rồi thét to:

- Gì đi nữa, người nói láo suốt, làm Đảo Vương, người làm sao cho đệ tử tin tưởng vào người được?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Người lại sai nữa rồi! Cho tới giờ, ta đâu có muốn thuyết phục họ tin tưởng vào ta! Ta chỉ muốn làm sao họ được yên lòng thôi.

Địch Hy khựng lại:

- Yên lòng như thế nào?

Cốc Chấn đáp:

- Dám hỏi, là nói được sống yên lòng, hay yên lòng mà chết?

Địch Hy giật:

- Vậy mà cũng phải hỏi? Dĩ nhiên được yên lòng mà sống.

Cốc Chấn nói:

- Một khi Vạn Quy Tàng đến đây, tánh mạng tất cả mọi người đều không bảo đảm, nói làm gì chuyện sao cho họ tin tưởng? Chỉ cần họ giữ được cái tiểu mạng, họ sẽ thấy yên lòng hơn!

Địch Hy cười ha hả, giọng cười không giấu ý giễu cợt. Cười chán chê rồi, hán lạnh lùng hỏi:

- Nói vậy, người đã có cách chống lại Vạn Quy Tàng rồi hả?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Ta có cách!

- Nói phét mà không biết mắc cỡ! - Sắc mặt Địch Hy sa sầm, hăn rút lên

- Người có cái cóc khô gì đối phó được với Vạn Quy Tàng?

Cốc Chấn vẫn cười:

- Vậy chớ, Địch huynh có cách đối phó hăn?

Địch Hy sững sờ, không biết phải trả lời ra sao, hăn dẫn cực kỳ gian trá, tuyệt chẳng dám lớn lối nói càn đủ sức đối phó Vạn Quy Tàng.

Sau một lúc lưỡng lự, Cốc Chấn nói:

- Ta hiểu rồi, hoá ra Địch Long Vương tài ba chỉ có vậy, chỉ biết đi bày mưu tính kế, đi vu khống hãm hại người khác, kỳ dư có làm được chuyện gì khác!

Câu đó vừa phát ra, tất cả đệ tử đều nghĩ tới cái tội ác vừa qua của Địch Hy, họ đổ dồn mắt vào hắn, thần sắc nghi ngờ hiện trên mặt!

Đúng lúc đó, chợt có giọng một nữ tử nói:

- Cốc Chấn, cho dù Địch tôn chủ vu khống người vậy, chẳng qua cũng vì ông ta muốn lên làm Đảo Vương, mà ông muốn làm Đảo Vương, có gì sai đâu?

Cái câu đó đột ngột đưa ra, thật cực kỳ cường từ đoạt lý! Cốc Chấn đảo mắt trông, thấy từ giữa đám đông đang tiến ra một nữ tử xinh đẹp, váy trắng, áo tím, từ đầu đến chân toát ra một vẻ đẹp mê hồn. Nhận ra đây là Tang Nguyệt Kiều, vợ của Mưu Huyền, đảo chủ đảo Thương Long. À này xuất thân từ Đông Đảo, cùng một môn phái tu luyện độn pháp với Địch Hy, Cốc Chấn lập tức vui vẻ đáp:

- Tang tử tử, tử hỏi câu đó hay lắm, muốn làm Đảo Vương thì không có gì sai trái hết, nhưng vì muốn vậy mà đi vu hãm người khác, thấy có điều không ổn!

Tang Nguyệt Kiều "hứ" lạnh một tiếng, nói:

- Ông ta vu hãm người một hai câu, giống như gió mát thổi qua thôi, đâu đã làm người thua thiệt mất cộng đồng nào đâu?

Cốc Chấn trả lời:

- Đó là vì hắn ta chưa đoạt được kết quả mong muốn, nếu hắn thành công rồi, ta bị mọi người lắt đầu chê bai là chuyện nhỏ, nhưng do đó, sẽ suốt đời mang tiếng xấu!

Tang Nguyệt Kiều đáp:

- Chuyện gì cũng coi theo kết cục ra sao, đừng nhìn vào nguyên do. Người vẫn chưa bị thua thiệt gì, xem ra Địch tôn chủ cũng có chỗ khả dĩ châm chước. Còn chuyện này nữa, người là đứa đang điểm, tự bản thân người đã bất chính, mới dễ bị người ta thừa cơ bôi đen, chớ nếu người người đang hoàng, ai mà hại được người? Ban đầu, người bảo hoàn toàn do phu nhân Bạch Tương Dao hãm hại khiến người bị tổng giam vào ngục, lời đó mới chỉ nghe một bên thôi, giờ phu nhân đã qua đời rồi, chẳng thể đến đây đối chất, rồi dựa theo cái dĩ vãng phóng đảng bất kể luân lý của người, ai dám nói chuyện người tồi tệ ba năm trước là không thể?

Ả nói đến đây, không ít lệ tu, dầu không nói ra miệng, nhưng trong lòng thấy đồng tình với ả, khẽ gạt gù.

Thi Diệu Diệu nổi giận, hét lớn:

- Tang Nguyệt Kiều, người chớ khá cường từ đoạt lý.

Tang Nguyệt Kiều cười mát, nói:

- Có kẻ đem chuyện sống chết của cha hăn ăn nói lung tung, vậy bảo ta cường từ đoạt lý chỗ nào?

Thi Diệu Diệu mặt mày đánh lại, hét to:

- Tang Nguyệt Kiều, nếu người ở vào hoàn cảnh Cốc Chấn, người có cách nào khác không?

Tang Nguyệt Kiều lạnh lùng đáp:

- Tang Nguyệt Kiều ta đây người trong trắng, sao có thể bị đưa đến tình cảnh đó được?

Thi Diệu Diệu nghiêng răng nghiêng lợi, đang định lên tiếng phản bác, chợt nghe có tiếng người hắng giọng, ồ ồ nói:

- Nguyệt Kiều nói cũng có lý, Thi tôn chủ, ta kính trọng cô là một trong ngũ tôn, nhưng cái chuyện này phải nói ra cho hết sự thực, cô định dựa vào lợi hại của Thiên Lâm, muốn động võ với Nguyệt Kiều hay sao? Người Thương Long đảo tuy không đông, quyết chẳng để thiên hạ ức hiếp!

Kẻ nói đó chính là đảo chủ Mưu Huyền của đảo Thương Long, hắc người gầy cao, môn Thái Ất Quyền và Kiếm của hắc không tệ, tính tình khắc bạc và nóng như lửa, hắc có giao tình khá tốt với Dịch Hy. Thi Diệu Diệu vốn chẳng hề có ý định động võ, nghe hắc nói, kiểu như bảo nàng đuối lý, muốn đem võ lực ăn người, vừa giận vừa rối, , Thi Diệu Diệu la lớn:

- Ta... ta động võ hồi nào?

Mưu Huyền lãnh đạm bảo:

- Nếu Thi tôn chủ không có ý đó, tốt quá rồi! Bọn mình nói chuyện phải trái, chỉ nên nói bằng miệng, đem võ lực vào, chỉ tổ mất hoà khí. Mọi người thấy sao?

Chúng đệ tử hè nhau đáp:

- Đúng... Đúng vậy đó!

Cãi cọ, đấu lý vốn chẳng phải sở trường của Thi Diệu Diệu, nàng nhất thời đỏ mặt tía tai, giận run bần bật, nhưng càng vậy, càng khiến bọn chúng càng làm tới. Đang lúc Thi Diệu Diệu giận điên người, chợt nghe Cốc Chân cười cười, hỏi:

- Tang tử tử, đôi hài của tử tử có phải đã được đặc biệt chế tạo ở chỗ 'Thiên Y phường' tại kinh thành không?

Bất ngờ bị gã hỏi câu đó, Tang Nguyệt Kiều hơi sượng người, lạnh lùng đáp:

- Vậy thì sao?

Cốc Chấn vẫn cười:

- Đôi bông tai của tử tử là mua từ chỗ "Đắc Ý Lâu" của Vũ Xương thì phải?

Trong lòng có phần ngạc nhiên lạ lẫm, Tang Nguyệt Kiều gật gật đầu.

Cốc Chấn lại cười cười, hỏi tiếp:

- Váy áo tử may bằng lụa Tô Châu, từ "Tiểu Bích Trang" của Nam Kinh, gọi cho đúng, là lụa do chính danh thủ Lâm Tiểu Bích đích thân dệt nên?

Tang Nguyệt Kiều càng nghe càng hãi, ả nhú mày dòm Cốc Chấn, không nói nên lời. Mưu Huyền cũng bắt đầu thấy nghi nghi, lão cao giọng:

- Người nói không sai, lụa đó vốn do chính tay ta đến tận nơi, đặt họ Lâm dệt cho, nhưng làm sao người biết?

Cốc Chấn cười đáp:

- Không những ta biết xuất xứ của lụa may váy, mà còn biết áo làm ở đâu, Mưu đảo chủ ông có muốn nghe ta nói ra không?

Mưu Huyền đáp:

- Người nói đi!

Cốc Chấn bảo:

- Lựa may áo đó là lựa Tây Hồ ở Hàng Châu, có thủ bút "Thủy tự" trên vải áo.

Mưu Huyền chứng hững:

- Người... sao người biết?

Cốc Chấn vẫn cười:

- Đó là nghe nơi miệng người ta đối đáp!

Mưu Huyền còn đang ngờ vực, đã thấy Tang Nguyệt Kiều tái mặt, la lớn:

- Huyền ca, đừng thèm nghe hăn nói nhăng nói cuội!

Mưu Huyền còn đang sững sờ, lão nghe Địch Hy bảo:

- Mưu huynh, tên này thành thạo mọi chuyện, cái gì hăn cũng nhìn ra được xuất xứ, ông đừng thèm để ý đến hăn làm gì!

Cốc Chấn đáp:

- Sau đó thế nào thì ta không biết, nhưng tối đó, trăng sao đầy trời, ta vừa dạo bước đến cạnh bờ suối, nghe từ sau tảng đá bên suối có tiếng người nói chuyện. Một gã nam tử cười hì hì, hỏi "Đôi hài của muội đẹp ghê đi, là ai chế tạo ra chúng vậy?". Một nữ tử trả lời: "Là đặt làm ở Thiên Y Phường nơi Kinh đô đấy".

Tang Nguyệt Kiều tức giận đến nghẹt thở, lớn giọng nạt nộ:

- Tên họ Cốc kia. người đừng có mà đi ngậm máu phun người!

Cốc Chấn bảo:

- Ở kia... ta còn chưa nói nữ tử đó là ai kia mà, sao dám bảo ta ngậm máu phun người?

Mặt mày tái mét, Tang Nguyệt lấp bắp:

- Người... người...

Mưu Huyền giọng âm trầm, bảo:

- Thiếu chủ, xin ngài nói tiếp đi.

- Được.. Được... - Cốc Chấn vui vẻ tiếp - Sau một chập, gã nam tử đó hỏi: "Váy này cũng mịn quá, ai may vậy?". Nữ tử kia đáp: "Đó là lụa Tô Châu, do cái lão oan gia của ta đã đến tận chỗ 'Tiểu Bích trang' tại Nam Kinh đặt Lâm Tiểu Bích tự tay dệt nên". Rồi một lúc lâu sau, nam tử lại hỏi: "Còn cái áo này?". Nữ tử đáp: "Đó là lụa Tây Hồ dệt ở Hàng Châu, có dấu Thuỷ Tụ rõ ràng". Kế đó, nam tử lại hỏi về đôi bông tai, nữ tử bảo mua ở 'Đắc Ý Lâu', rồi đến vòng ngọc đeo tay, nữ tử trả lời là đã đặt mài ở chỗ hàng thợ ngọc "Lưu Ngọc" ở Tô Châu...

Những lời trao đổi gã đang thuật lại, tuy không nói rõ là gì, nhưng người hiện diện nghe qua đều hiểu hết, đó là một khúc đối thoại về nguồn gốc áo quần, hiển nhiên là cuộc trò chuyện giữa một đôi nam nữ đêm hôm khuya khoắt đang nỉ non tình tự. Nam tử mỗi lần cởi bỏ hoặc váy áo hoặc đai lưng, của thị, đều cất tiếng tra vấn bằng ngôn ngữ vô sỉ, bắt đầu bằng cởi tú hài, rồi váy quần, rồi áo trên, cho đến bông tai, đồ trang sức trên tay, nhất cử nhất động, mỗi mỗi đều hỏi thật chu đáo.

Tang Nguyệt Kiều nghe xong, lớn tiếng thóa mạ, nước mắt ả đổ ra chan hòa. Nét mặt Mưu Huyền vẫn tối sầm, lão không nói gì. Tính lão khắc bạc, đa nghi, lại say mê bà vợ. Những trang sức, áo quần của Tang Nguyệt Kiều quá nửa là do tự tay lão mua sắm, lúc bấy giờ, nghe Cốc Chấn nói ra vanh vách, lòng lão nghi ngờ thái thậm, lão trợn mắt nhìn Tang Nguyệt Kiều, gay gắt hỏi:

- Ta đối đãi người không tệ, sao người lại đi làm những chuyện dâm dăng như vậy? Gian phu là thằng nào?

Tang Nguyệt Kiều nạt lại:

- Làm gì có gian phu ở đây?

Mưu Huyền hộc lên một tiếng giận dữ, lão chột nghĩ ra, trừng trừng nhìn vào Địch Hy, ánh mắt toé lửa, hốt nhiên lão quai tay vả vào miệng Tang Nguyệt Kiều một vả, rít lên:

- Hèn chi người hết lòng đứng ra bênh cái thằng họ Địch này, duyên do tình cảm chớ gì?

Tang Nguyệt Kiều ăn một tát đến tối tăm mặt mày, ngơ ngẩn một chặp thật lâu, vẫn chưa tỉnh hồn. Ả xuất thân từ đảo chính, xưa giờ vẫn tự thị danh giá cao hơn ông chồng, bị ăn một vả đó, ả cảm thấy bị uy khuất, ả bèn lập tức nhảy lên như con chơi chơi, vừa khóc lóc vừa thoá mạ, tay dấm chân đá, thản nhiên như không trước mặt chúng nhân đương trường! Mưu Huyền vì chẳng tiện giở võ công ra đối phó, chỉ còn cách nhảy nhót né tránh

Chúng nhân thấy hai vị đường đường cao thủ làm trò quấy nhộn, kiểu cách y hệt dân dã hàng chợ, rõ ràng đang làm mất mặt Thương Long Đảo hết mức. Vào lúc đó, bỗng nghe Cốc Chấn cười bảo:

- Tang tử tử, Mưu đảo chủ, xin dừng tay đi cho. Mấy đối thoại vừa qua, toàn do tiểu đệ thù dật. Hai vị có gì vì cái đó mà đánh mất hòa khí?

Cả hai nghe gã nói thế, bèn dừng tay, ngơ ngơ ngác ngác dòm Cốc Chấn. Tang Nguyệt Kiều đầu tóc sỗ tung, mặt hầy còn đầm đìa nước mắt, Mưu Huyền khăn đội đầu nghiêng lệch, gò má bên trái bị móng tay quào vào, máu rịn thành dòng, điệu bộ ngơ ngáo, coi thiệt hết sức tức cười.

- Tang tử tử, - Cốc Chấn vẫn cười, - khi bị người ta vu khống, cái tư vị đó có dễ chịu lắm không?

Tang Nguyệt Kiều vừa lấy lại bình tĩnh, dòm Cốc Chấn, chửi bới:

- Người... Người...

Cốc Chấn hì hì:

- Chẳng phải tử tử đã nói đó hay sao? Tử tử người trong trắng, sao có thể bị người ta vu khống cho được? Suy cho cùng, tiểu đệ đã chỉ nói có hai câu vu khống thôi, thì cũng như cơn gió thổi qua, đâu làm tử tử suy suyển một sợi lông nào đâu? Chuyện này nhỏ, tiểu đệ khả thứ, tử tử xin đừng trách tiểu đệ nhiều!

Tang Nguyệt Kiều vừa giận vừa mắc cỡ, lại không cách nào phản bác, tức quá, ả giậm chân thành thịch, vội vội vàng vàng, ả quỳ mình, chạy ra ngoài, sắc mặt hầy còn sờ sờ,

Mưu Huyền hỏi:

- Vậy làm sao... làm sao người biết rất rõ quần áo, đồ trang sức từ đâu ra?

Cốc Chấn cười đáp:

- Đúng như Địch Long Vương đã nói, thế gian này đâu có nhiều loại lụa là, nữ trang... chỉ qua mắt ta một cái, là ta biết chúng xuất xứ từ đâu. Tiếc một điều, xưa nay Địch Long Vương nói láo, lường gạt nhiều quá rồi, đến khi hăn nói sự thực, chẳng ai thềm tin hăn hết!

Mưu Huyền sắc mặt đang đỏ ửng vụt biến sang trắng bệch, lão vụt quay mình ra phía ngoài, cất tiếng gọi to:

- Nguyệt Kiều, Nguyệt Kiều...

Rồi lão nhắm theo hướng Tang Nguyệt Kiều, ào ào chạy, rượt theo.

Đảo Thương Long là hòn đảo đầu đàn của ba mươi sáu đảo, đảo chủ thế lực khá lớn, cả hai thủ lĩnh đã bỏ đi như vậy, giống như ai đã chặt đi mất của Địch Hy một cánh tay hỗ trợ quan trọng.

Địch Hy thấy râu trong lòng, tròn mắt hăn láo liên, rồi hăn chột to tiếng bảo:

- Cốc Chấn, bớt nói xàm đi, Vừa rồi, người lớn lối khoe khoang người đủ sức chống lại Vạn Quy Tàng, chắc người cậy có thần thông kinh người? Địch mỗ bất tài, cũng muốn lãnh giáo?

Cốc Chấn tùm tùm cười, hỏi:

- Người khiêu chiến với ta?

Địch Hy đáp:

- Người không dám à?

Dứt lời, hai người bốn mắt nhìn nhau, tưởng chừng sắp nổ ra sấm sét kịch liệt.

Hiểu rõ cá tính Cốc Chấn, Thi Diệu Diệu thấy ánh mắt gã mỗi lúc một sáng lên, nàng giật thót, vội nói:

- Chậm đã!

Tiếng nàng hô còn chưa dứt, Cốc Chấn đã nhìn nàng, xua tay, đánh bạt âm thanh hai tiếng đó tuốt ra đằng sau, rồi gã lớn tiếng hỏi:

- Địch Long Vương, nếu người thua thì sao?

- Mặc tình người xử trí! - Địch Hy đáp - Nhưng nếu ta thắng?

Cốc Chấn vẫn cười cười, nói rành mạch từng tiếng một:

- Kẻ nào thắng, sẽ làm vua Đông Đảo!

Đám đông im lìm, ai nấy đều dõi mắt vào hai người, sắc mặt biểu lộ nét kỳ quái.

Thi Diệu Diệu hốt hoảng kêu lên:

- Cốc Chấn, huynh điên rồi sao?

Cốc Chấn không đáp, gã đưa tay gạt đi nét cười trên môi, trong làn gió biển rì rào, tà áo gã lay động, tưởng chừng nó sắp có thể tung bay phiêu đảng.

Địch Hy dòm chăm chăm vào khuôn mặt cười cợt của Cốc Chấn, chợt trong lòng hân trào dâng một nỗi oán ghét khó thể nêu tên. Hơn mười năm trước đây, cái mặt đó đã cười cợt một cách đáng ghét, nét cười như thể hiểu hết mọi chuyện, như thể trào lộng tất cả mọi chuyện, làm như đã xuyên thấu cái tâm tư cực kỳ đen tối bẩn thỉu của hắn.

Hắn vẫn còn nhớ mồn một, đúng giữa mùa hè, hắn lén vào nội thất của Đảo Vương, cái nôi trẻ nít đan bằng mây đặt ở bên cạnh giường ngủ, vắng mặt Thương Thanh Ảnh, ả nha hoàn nằm khoèo, ngáy khò khò.

Trong nôi, đứa hài nhi không ngủ, đôi mắt nó lóng lánh như hai hòn thủy tinh, thấu suốt tận bên trong, khi nó nhìn thấy có người lạ bước vào, môi miệng nó nhoẻn cười, đôi nắm tay nho nhỏ khua loạn trong không, song cước rón cựa quậy, làm như đang thiếu sức lực.

Nhìn thấy đầu lưỡi đầy đặn của đứa bé giữa đôi môi hồng, Địch Hy cảm giác một rung động không biết tên gọi ra sao, hắn đưa tay kéo đầu lưỡi nó ra, Hai hôm trước đây, hắn cũng đã làm y hệt như vậy, đã giết chết một con thỏ rừng, bằng cách kéo đứt lưỡi con thỏ, làm con vật chết thê thảm, con

thở lết, kéo một vết máu dài đến hơn trượng. Hãn âm thầm nhìn con thỏ giấy chết, cực kỳ khoái trá.

Hãn đã thù ghét đứa hài nhi, thù ghét nét mặt hớn hở của nó, ghét hết tất cả những gì của đứa nhỏ. Chẳng sai, tính mạng hãn do Cốc Thần Thông cứu vớt, Vào lúc cả hai cha mẹ hãn đồng thọ tử, kẻ thù đã trói hãn vào sau ngựa, kéo lê hãn chạy theo đuôi ngựa hơn ba dặm đường, toàn thân xây xát, hãn đã không hề cất một tiếng kêu rên nào, chẳng hề để rơi ra một giọt nước mắt nào!

Rồi kẻ thù bị chết trong tay Cốc Thần Thông, các vết thương của hãn được chính Cốc Thần Thông chăm sóc, hãn do tay người này đào tạo, hãn luyện được một thân võ công, ngày tiến triển ngàn dặm, ai nấy đều nói, thế nào hãn cũng sẽ trở thành một ngũ tôn của Đông Đảo. Những lời khen đó, gã nghe mà chẳng thấy ưa chút nào. Cốc Thần Thông là ân nhân của hãn, cũng là đối tượng oai hùng của hãn, là người duy nhất mà hãn có thể thoải mái thổ lộ tâm tình, hãn hết sức ngưỡng mộ ông, hãn luyện tập võ công ngày đêm, vì ước mong có ngày được kế thừa sự nghiệp của ông, kế thừa toàn bộ võ công của ông, tiếp tục quảng bá tinh thần của ông.

Nhưng rồi tất cả đều đã thay đổi! Cốc Thần Thông sanh con trai, ngày càng xa lánh hãn, thành thử, dầu Cốc Thần Thông vẫn yêu thương hãn như trước, nhưng trong lòng hãn, cái tình thương đó đã có phần thay đổi, không còn cái vồn vã làm hãn sáng khoái, mà là những gì làm hãn thấy đau đớn. Hãn vốn chỉ muốn ông hoàn toàn thuộc riêng hãn, không muốn chia sẻ ông cùng bất cứ ai. Cái thằng nhỏ hài nhi này thật hay cười, thích cười, Cốc Thần Thông do đó, luôn tìm cách chọc cho nó cười vui, mỗi tiếng cười của thằng nhỏ như những tiếng cú kêu đêm, đếm số giờ sắp tử vong của hãn, như những gai nhọn đâm vào tim hãn!

Hãn lập tâm giết chết thằng nhỏ, tay hãn đã chụp được cái đầu lười của đứa nhỏ, chợt nghe từ bên ngoài có tiếng bước chân tiến vào. Địch Hy hoảng hốt, tung mình bỏ chạy, từ nội thất xông ra, gặp đúng phải Cốc Thần

Thông. Cốc Thần Thông chẳng nói gì hết, ông đưa mắt liếc sơ qua hắc, ánh mắt thập phần kỳ lạ. Cho tới giờ, Địch Hy vẫn còn nhớ rõ! Ngay đến mười năm sau, mỗi lần nằm mơ thấy lại ánh mắt đó, hắc thể nào cũng thét lên, thức giấc, mồ hôi lạnh đổ đầm đề.

Vì cái ánh mắt đó, Địch Hy đã đem che giấu ý đồ sát nhân suốt mười lăm năm ròng, tình cảm thương yêu dành cho Cốc Thần Thông đã biến thành mối thù hận. Hắc có lúc đã tưởng thù hận này giấu được mọi người, nhưng nó đâu có lọt qua được cặp mắt hồ ly của Bạch Tương Dao. Đêm đó, bên thân thể của mục, hắc đã trở thành nam nhân. Nhưng hắc cũng chẳng yêu đương gì mục, cũng như hắc chẳng thương yêu ai hết, hắc chỉ chăm chăm nuôi ý chí phục thù, mong trả hận cho sự vô tình của Cốc Thần Thông đối đãi hắc. Nhưng hắc đã hiểu rất rõ, Cốc Thần Thông không coi gã ra gì, thị hắc chẳng qua một tên đực rựa phục vụ thoả mãn cho nhu cầu sinh lý Bạch Tương Dao. Địch Hy nản lòng, từ đấy trở đi, hắc làm những chuyện thương thiên hại lý, hắc che đậy thật kỹ, không để sót chút dấu vết gì. Trên đời này, không còn một ai có thể làm bất cứ gì khiến hắc động nộ, bất cứ ở đâu, bất kể chuyện gì, đối mặt tha nhân, Cửu Biến Long vương, bao giờ cũng đứng thanh cao hơn tất cả.

Vậy mà lúc này, tại đây, cái khuôn mặt cười cợt của Cốc Chấn đã làm tâm thần hắc hoang mang, đã cho rất nhiều đệ tử Đông Đảo lần đầu tiên chứng kiến ý đồ sát cơ hừng hực từ trong ánh mắt, từ khuôn mặt trước giờ hăng lộ vẻ anh tuấn của Địch Hy.

Thi Diệu Diệu quá căng thẳng, nàng chẳng tự chủ, đưa chân tiến một bước ra đằng trước. Hiệp Phạm bèn dang tay ra cản, lắc đầu, nói:

- Cô chớ có bước ra đấy.

Thi Diệu Diệu tức giận:

- Tại sao?

Hiệp Phạm lãnh đạm, đáp:

- Cốc Chấn nói đúng, ta không có mẽ làm Đảo Vương. Vậy hần thì sao? Nếu như đến Địch Hy mà hần còn không thắng được, lấy cái gì mà nói chuyện đương cự Tây Thành?

Thi Diệu Diệu ngơ ngơ ngác ngác, chăm chú nhìn vào, nắng sáng loá mắt đã khoác lên khuôn mặt anh tuấn của Cốc Chấn một đường nét, một góc cạnh tuyệt vời. Không hiểu từ đâu, trong đầu nàng chợt có một thoáng gọn, một ý nghĩ vụt đến, nàng nhận rất rõ rằng, gã nam tử trước mắt mình đã có một bước nhảy vọt trưởng thành, không còn là thiếu niên ngô ngồu cuồng hăng cùng nàng dạo chơi bờ biển ngày nào. Trong một sát na, tâm tư Thi Diệu Diệu chợt trống rỗng, nàng thấy gã ở đấy, rõ ràng thật gần, nhưng sao cảm giác lại đến từ rất xa xôi, một nỗi hân hoan cùng cực, điểm một thoáng cay đắng nho nhỏ! Dần dà nàng hiểu ra, Cốc Chấn là một phần của nàng, nhưng tự nàng cũng đã từng không biết gã là một phần của nàng, ở chỗ nàng không thấy trước được rằng gã đang sắp sửa cất cánh bay thật cao, thật xa, bay đến chốn nào, nàng cũng không rõ!

Đôi nhãn châu thâm thấp nước mắt, Thi Diệu Diệu mừng tượng đang trôi nổi bồng bềnh trong một đám sương mù mênh mông, bất tri bất giác, con cá chép bạc trong tay tuột ra, rơi xuống, vỡ thành mảnh nhỏ đầy ra đấy, phát âm thanh leng keng leng keng...

Trên làn da trắng nơi vầng trán Địch Hy, thấm đượm một vài hạt mồ hôi li ti, dị cảm trong lòng hần mỗi lúc một tăng, một mạnh, hần có trực giác Cốc Chấn đang chăm chú vào hần, ánh mắt gã dường soi thấu tâm can hần, ánh mắt đó xuyên qua, nhắm tới tận đỉnh trời cao trên mặt bể rộng.

"Có lẽ nào hần ta đã không để mình vào trong mắt hần?", Mấy lúc sau này, đầu óc Địch Hy hay bị choáng, hần thường nhớ lại, mười năm về trước, vào cuối hạ! Siêu nước sôi dậy nấp, những sợi khói mảnh bốc lên, từ trong siêu đặt trên hoá lò than cháy đỏ hồng, nước bốc hơi mù mịt, ẩm trà

bên cạnh toả khói nghi ngút, ngồi đối diện hẳn, Cốc Thần Thông khuôn mặt chập chờn ẩn hiện qua làn hơi nước, tựa tựa hờn vía đang ở một cõi thế ngoại nào đó.

- A Hy, chuyên cần tập luyện là tốt, nhưng có đôi lúc, chỉ trông vào sự cần mẫn không chưa đủ!

- Xin Đảo Vương dạy bảo cho rõ.

- Khí độ của đại cao thủ phần lớn là thiên bẩm, không bắt chước được, không thể gắng gượng. Người cần mẫn dụng công, dù thiếu đôi phần khí độ, cũng có thể thành nhất lưu cao thủ, nhưng không thể làm hạng siêu quần bạt tụy.

- "Khí độ cao thủ" đó là người ra sao vậy?

- "Nhân không vô vật, sở hướng vô địch, bất dĩ kỷ bi, bất dĩ vật hỉ."
(trong mắt dừng dừng không có gì, chẳng cầu vô địch, chẳng buồn khi mất, chẳng vui khi được!)

- Hai vế sau dễ hiểu, chỉ có hai vế đầu là Hy Nhi thấy khó hiểu.

- Loại cao thủ này, mai đây người đối đầu, trong mắt hẳn, người chả là cái gì hết, với hẳn, chỉ có sự không vô huyền ảo, sự chẳng sinh, chẳng diệt. Nói cho dễ hiểu, căn bản là hẳn chẳng để người vào mắt!

- Tại sao... tại sao con không thể làm vậy được?

- Tại vì người còn bám víu, còn nhiều thứ người chưa chịu rũ bỏ!

- Đảo Vương có những cái đó không?

- Ta cũng đã có, nhưng ta đã dám buông bỏ. Còn người? Người lúc nào cũng khăng khăng bám chặt lấy nó, chết cũng không buông. A Hy, người

hãy nhớ lấy, chừng nào người đụng phải cao thủ cỡ đó, phải chạy cho lẹ, tránh cho xa. Bằng không, người bại là cái chắc!

Đối thoại tối hôm đó, như sấm giựt, chớp giăng, vụt hiện trở lại trong đầu, hệt như sấm nổ giữa trời xanh. Địch Hy vẫn ngưng trọng, có điều trên người hần, mồ hôi đang đổ ra như tắm!

Chợt hần nghe Cốc Chấn cười, hỏi:

- Địch Long Vương, liệu người ta có thể điều khiển chân khí bản thân không?

Vào lúc sinh tử quan đầu này, hần hốt nhiên đưa ra một câu hỏi chẳng có gì liên quan hết, mọi người không ai là không thấy ngạc nhiên.

Địch Hy hít vào một chân khẩu khí lớn, lạnh nhạt đáp:

- Nói xàm! Là người tu luyện nội công, ai mà không thể điều khiển chân khí của mình!

Cốc Chấn nói:

- Nói rất hay! Vậy chân khí có thể điều khiển ngược trở lại con người không?

Địch Hy bất giác sững sờ:

- Cái đó là vớ vẩn! Người là vật sống, dĩ nhiên điều khiển được chân khí của mình, chân khí là vật chết, làm sao điều khiển ngược lại người được?

Cốc Chấn hơi nhú mày, lại hỏi:

- Giả thử có cách làm cho chân khí sống động được, thì sao?

Địch Hy lại khựng thêm lần nữa, hai mắt lập tức trợn ngược, hét lên:

- Cốc Chấn, người có bốn sự gì thì thi thố ra đi, nói chi lung tung những cái nói xàm, nghe thiệt thấy ngu dần đáng mắc cỡ.

Cốc Chấn cười ha hả. Địch Hy hột nhiên hiểu ra, hắn đã vô tình vô ý, đã để cho đối thủ bốn cột!, Hắn bức bối, thấy rõ lên một cỗ kinh khí oán độc trong đầu. Cái gì mà "Nhân không vô vật, Sở hướng vô địch", ta đây cóc có tin! Nghĩ vậy, Địch Hy buông một tràng cười dài, lập tức xuất thủ "Độn Long" thân pháp, vừa nhanh, vừa huyền ảo. Chiêu "Thái bạch kiếm tự" phóng ra mây mù chẳng chịt, trong vòng mười trượng, loe loé ánh kim quang.

Thi Diệu Diệu này giờ chú ý, dõi mắt đề phòng chiêu này, nàng chợt thấy Cốc Chấn khẽ khom mình, chân đứng yên, tay chẳng động, nhưng đã từ màn mây mù kim quang đó vọt ra ngoài.

Thi Diệu Diệu kêu "chu choa" một tiếng, vui mừng quá sức. Địch Hy trái lại thì thất kinh tột độ, hắn thật chẳng hiểu bằng cách nào đối phương đã có thể thoát ra ngoài đòn "Long Độn" xuất phát từ tay áo của hắn. Hắn không nghĩ ra được, với sức học như của Cốc Chấn, lý giải được cái bí ẩn trọng đại chôn sâu trong võ học đó! Làm sao có thể tưởng tượng được rằng, trước lúc quyết đấu này, gã đã đem ra tham khảo hắn, đúng câu hỏi đó, câu hỏi mà Địch Hy đã vô tình trả lời bừa ra, thực sự đã giúp Cốc Chấn giải được cái nan đề ám ảnh gã từ đã rất lâu.

Trong Chu Lưu lục hư công, kinh khí đúng là "hoạt" (vật sống), người sử nó cũng là vật sống, bây giờ, hoạt khí đem điều động vào người, rồi hoạt nhân (người sống) lại ngự ngược trở lại, người và khí hỗ tương, đồng ngự, khí sẽ tăng trưởng không ngừng.

Ba trăm năm trước đây, Tây Côn Lôn Lương Tiêu, trong ba lần luận về Thiên Cơ, đã ngộ ra phương pháp làm cho người ngự được kiếm, để sau đó ngộ ra "Kiếm khí là hữu hình", tuy sắc bén, nhưng thiếu một chút cái phần linh động của kinh khí. Nhiều năm sau đó, Lương Tiêu chạy loạn ra ngoài

biển, ngày ngày rảnh rỗi, đã sáng chế ra Chu Lưu bát kinh, đưa chúng vào thành một thể, tự chúng có linh hoạt. Khi đó, nếu lấy khí làm kiếm, sẽ vượt "lấy kiếm làm hữu hình" thật xa, đi đến tận cùng của cái ý "Người Kiếm hợp nhất", nhưng vào thời điểm này, không thể gọi "Người Kiếm" mà là "Người Khí" hợp nhất!

Nhưng cái gọi Lục Hư, chính là bao gồm trên dưới bốn chiều hư không của vạn vật (không gian ba chiều cộng thời gian), bên ngoài cơ thể và nội thể máu thịt. Ngộ được đến tầng thứ nhất này, Chu Lưu Lục Hư công của Cốc Chấn coi như đã qua được một bước tiểu thành rồi.

Tuy tiểu thành, nhưng khắp thiên hạ, không mấy người có thể làm đối thủ của gã. Địch Hy xem ra, đang đối đầu một người là Cốc Chấn, kỳ thực hẳn đang đối địch với một người và một lộ khí kinh. Cốc Chấn tâm ngự khí, khí ngự nhân, Chu Lưu bát kinh như một thực thể bên ngoài hoà nhập toàn bộ vào gã, vừa chịu sai khiến, vừa chủ động biến hoá, Nhân và Khí cùng điều động, kinh khí thúc đẩy chân khí, ở tầng thứ nhất, Cốc Chấn đạt một mức khí lực, cứ xoay chuyển biến hoá như vậy, đến tầng thứ mười, khí lực gã đã tăng lên gấp mười lần.

Huy động một lượt hai ống tay áo, mù trời mù đất, Địch Hy quyết lòng cầu thắng, thân pháp mỗi lúc một nhanh, bóng người trùng điệp, cuối cùng lẫn vào thành một đạo hào quang màu đỏ và hoàng kim, quét ngang trời, ngập đất, mái tóc dài của hắn bay phấp phới, phiêu lãng như thần tiên, nhất cử nhất động không giấu vẻ vô ưu tiêu sái,

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Hải Chi Đạo

Cây cối bị tiện đứt ngang giữa, thân cỏ nát vụn tung bay mù mịt, hai kình khí chạm nhau, chưởng phong bật ra như núi băng sầm sập đổ xuống, Lục Tiệm nhảy lui thật nhanh ra đằng sau, trước mắt gã vụt hoa lên một nhân ảnh, đã thấy Vạn Quy Tàng như quỷ như mị, hốt nhiên tiến sát, nhập nội. Lục Tiệm vung khuỷu tay gạt ngang, lãnh đúng một chưởng của Vạn Quy Tàng ngay cuì chỗ. Toàn thân rung động, ruột gan gã nóng hực như có lửa đốt, chân khí hộ thể đã bị chọc thủng, vừa tản ra, đã tụ hội lại, giúp gã một chút sức lực, gã đứng lên, co giò bỏ chạy.

- Lại bỏ chạy nữa rồi! - tiếng cười Vạn Quy Tàng bay bổng lên cao, như đập vào màng tang, - đánh không lại thì bỏ chạy, bộ Ngự Hòa thượng đã dạy người vậy sao?

Giữa lúc lời nói lọt vào tai, tiếng chân kề cận, Lục Tiệm hốt hoảng cập rập, cước bộ không dám lơ là.

Cái vụ đánh đánh, chạy chạy này, vụ hai người xoắn vào nhau, đã lặp đi lặp lại thật nhiều lần, trong nhiều ngày, hơn nửa tháng nay. Lục Tiệm thua liên miên, nhưng gã ngày càng khôn ra, cố bám vào mạng sống, mỗi lần bị lạc hạ phong, lập tức gã co giò bỏ chạy, bất kể Vạn Quy Tàng buông lời khinh thị, châm chọc ra sao, gã chẳng thêm bận tâm, chẳng chịu đi đến chỗ nhất quyết sinh tử cùng lão. Kim Cương lục tướng mặc dầu không địch lại "Chu Lưu Lục hư công", nhưng nếu chỉ dùng để bỏ chạy mà không tận lực đấu đá, thì dư sức. Lục Tiệm hiểu rất rõ, Vạn Quy Tàng trong lòng lúc nào

cũng coi gã như mối đại hoạ tâm phúc, một ngày còn chưa hạ sát được gã, một ngày lão quyết không rời xa gã, nhằm mục tiêu cầm chân gã, không để gã đến giúp cho Thích Kế Quang có cơ hội giành chiến thắng.

Ban đầu, Vạn Quy Tàng muốn bắt giữ Lục Tiệm, đánh gãy tay chân gã, phong trụ một số kinh mạch của gã, không cho gã có đường sống. Ý đồ đó Lục Tiệm dần dà hiểu rõ, do đó, bất kể thắng bại vinh nhục, không cự lại được, là gã bỏ chạy, kiếm chỗ ẩn nấp nơi những hang động, những đỉnh núi hiểm trở. Gã có Đại Kim Cương thần lực cùng kiếp lực làm chỗ phòng thân, gặp đỉnh cao thì bay qua, gặp nước sâu thì lặn như cá, chui rúc thạch động, tới đâu cũng tới. Đã mấy lần, Vạn Quy Tàng dồn gã vào hiểm cảnh, Lục Tiệm cuối cùng vẫn tìm được lối thoát, dùng Kim Cương lực tướng tùy nghi thay đổi biến hoá mà thoát nạn, giữ được mạng sống.

Võ công Lục Tiệm do đó tiến nhanh tới mức Vạn Quy Tàng cũng phải thất kinh! Nghĩ về sự bỏ chạy giữ lấy thân này, cái cơ biến của tên thiếu niên này so cùng Cốc Thần Thông năm nào xem ra không bằng được, nhưng võ công gã cao hơn, lão còn có thể đánh thắng, nếu lúc này không trừ khử gã đi, ngày sau gã sẽ là một hoạ lớn. Do nghĩ vậy, lão bất kể gian khổ, truy đuổi đến cùng.

Kẻ chạy, người đuổi, đấu nhau có hơn trăm trận, thậm chí có ngày giao phong hơn mười lần, Lục Tiệm mỗi khi không địch lại, đều từ trong đất chết tìm đường sống, bỏ chạy suốt. Hai người từ Giang Tây chạy về hướng nam, vượt ngang Mai Lĩnh, từ Việt Bắc đi vào mấy tỉnh vùng Mân Việt, trên núi Vũ Di, chiến đấu dai dẳng hai ngày, rồi từ Kinh Mân đi về bắc, vào đến biên giới Chiết Giang.

Suốt hơn nửa tháng đó, Lục Tiệm ăn không đủ no, ngủ chẳng yên giấc, bất kể gã trốn tránh ra sao, chỉ nửa thời thần sau, đã thấy Vạn Quy Tàng đuổi đến! Lúc đói, tiện gì ăn nấy, củ hoàng linh, quả tùng, trái cây dại trên núi, vừa chạy vừa ăn, khát thì uống dăm ba ngụm nước lã, mệt mỗi lần, cũng không dám ngả lưng nghỉ ngơi, lo tìm cây cao, tảng đá núi nào lớn,

mà tạm ẩn mình, ngủ đứng. Có khi bị Vạn Quy Tàng truy bức quá khẩn cấp, liền mấy ngày chẳng ăn uống gì, chẳng ngủ nghỉ, chẳng nghỉ ngơi, đó là chuyện thường.

Dẫu gian nan đến cùng cực như thế, nhờ suốt đời gã đã trải qua nhiều gian khổ, không gì sánh được cái hành hạ của Hắc Thiên kiếp, Lục Tiệm lúc sau này, khi thiếu ăn, thiếu ngủ, khi đói khát, gã sử biến tướng "Duy ngã độc tôn chi tướng" để nâng tinh thần, sử tướng "Cực lạc đồng tử" thúc đẩy sinh cơ nội thể, xuất biến tướng "Minh nguyệt thanh phong" để thư giãn, giảm sợ sệt, dùng tướng "Cửu uyên cửu thâm" để đánh lạc hướng truy lùng, đem tướng "Vạn pháp không tịch" che giấu hình tích, cùng lắm mới dùng tướng "Đại ngu đả chuyết" để tăng phần khởi mà phản kích.

Sau hơn nửa tháng, quần áo Lục Tiệm rách nát, không đủ che thân, người ốm nhom, nhưng khi gầy bớt thịt, gân cốt lại mỗi ngày mỗi thêm dẻo dai, tinh thần chẳng hề suy nhược, ngược lại còn hưng vượng hơn lên, do luôn đối đầu hiểm nguy cùng cực, đối mặt một kẻ thù võ công tuyệt thế, tính khí gã cũng đã thay đổi nhiều, mất hẳn thô lỗ, thần khí nội liễm tăng mạnh, ánh mắt sắc bén như mắt hổ báo, mắt ửng, cử động cần nhanh thì như gió, cần tĩnh thì như núi, tăng tiến đạt phong phạm hàng cao thủ nhất lưu.

Khi vào sâu vùng Chiết Giang, ngày đó, Lục Tiệm lẩn vào một làng đánh cá, ẩn nấp kín đáo, Vạn Quy Tàng dù biết gã quanh quẩn đâu đấy, nhưng biến tướng "Vạn pháp không tịch" hết sức thần diệu, Vạn Quy Tàng tận lực truy tìm. song không phát hiện được, đang lúc tìm mãi không ra, lão chợt thấy một đứa bé nhà chài lưới thơ thần nhặt vỏ sò trên bãi biển, lão bèn chụp đứa bé, giơ lên cao quá đỉnh đầu, hét lớn:

- Lục tiểu tử, hãy mau rút ra đây cho ta, nếu không, ta đập thẳng bé này nát xương!

Đứa bé quấy mạnh mà không vùng ra thoát, nó khóc thét lên, Vạn Quy Tàng hừ một tiếng, ra dáng sẵn quăng, quật đứa nhỏ. Từ chỗ nấp đằng sau một hòn đá núi lớn, Lục Tiệm bước ra, quát hỏi:

- Vạn Quy Tàng, một đại tông sư như ngươi mà trơ trên đi ức hiếp một trẻ nhỏ?

Âm mưu đó, Vạn Quy Tàng nguyên đã suy tính kỹ, lão biết tính cách của Lục Tiệm nhất định thể nào cũng hiện thân, thứ nhất sẽ lộ ra sự việc lão chẳng hành xử cao minh, thứ nhì, chuyện này đồn đãi ra ngoài, sẽ làm điểm nhục thân phận lão, nhưng đã truy tầm trọn một buổi không ra, không cách nào khác, đến nước đó, lão chỉ cần được việc thì thôi!

Tính tình cứng rắn, dùng âm mưu đó, lão bất cần vinh nhục, lão điểm huyết đứa nhỏ, bỏ nó sang một bên, cười rộ, nói:

- Tiểu tử, lần bất phân thắng phụ này, đừng có bỏ chạy nữa, bằng không, tính mạng thằng nhỏ này không bảo đảm!

Lục Tiệm dư hiểu Vạn Quy Tàng tâm ngoan thủ lạt, nói được là làm được, và nhìn thần sắc kinh hoàng của đứa bé, khóc lóc thảm thương, gã đành vất bỏ ý định đào tẩu, tung mình tới, hai người nổ ra một trận đấu trên bờ biển.

Nửa tháng qua, thần thông Lục Tiệm đại tiến, đến mức độ thần và khí dung hoà, gã tận lực thi triển, nhưng vẫn chưa đủ sức chống lại chân khí Vạn Quy Tàng. Lúc kinh khí hai bên giao kích, "Đại Kim Cương thần lực" lập tức bị đánh tan tành, không ngừng tụ được, không thể dùng nó để thương được địch thủ. Dầu đã tổn biết bao tâm trí tìm thể khắc phục điểm yếu đó, Lục Tiệm vẫn không tìm ra cách, gã chỉ đành tập trung tinh thần, tránh đòn thực, kích đòn hư, tận lực né tránh tiếp cận chân khí Vạn Quy Tàng, nhưng cả hai đều là cao thủ số một, hai lúc bấy giờ, chiến đấu một còn một mất, muốn vĩnh viễn né tránh chân khí đối phương là không tưởng,

lần này cũng không ngoại lệ, đấu chừng hai mươi hiệp, rốt cuộc thần thông gã cũng bị Vạn Quy Tàng phá tan, trúng một chưởng lợi hại vào lưng.

Tuy chẳng phải là một đòn chí tử, chưởng đó đánh Lục Tiệm ngã quỵ tại chỗ, hộc máu tươi, gã rần sức nghênh tiếp chưởng sắp tới của Vạn Quy Tàng, chỉ thấy kinh lực trầm trọng như núi, đánh bật chưởng của gã, Lục Tiệm biết chẳng né tránh được nữa, gã bất động chờ phát chưởng vỗ xuống. Không ngờ, bàn tay đến đỉnh đầu vụt dừng lại, nghe Vạn Quy Tàng cười, hỏi:

- Tiểu tử, lần này chịu hàng phục chưa?

Lục Tiệm giận dữ thét lại:

- Giết thì cứ giết, muốn ta hàng phục, là chuyện năm mớ!

Lúc đầu, Vạn Quy Tàng định một chưởng đập chết Lục Tiệm, bàn tay đang đánh xuống, lão chợt do dự. Lão khổ công luyện võ, chỉ mong thành vô địch đánh khắp thiên hạ! Hai mươi năm trước, lão cuối cùng đạt được ước muốn đó, một tay đè đầu đè cổ võ lâm. Nhưng tuổi lão ngày một cao, cái ước muốn làm vô địch thiên hạ đó dần dà cũng nhạt dần, lão mừng tượng, một thân bản lãnh như vậy, không tìm ra địch thủ, cũng thấy có buồn buồn nổi tịch mịch. Năm xưa, sở dĩ Cốc Thần Thông ba lần thoát khỏi độc thủ lão, thứ nhất vì Cốc Thần Thông quả cũng có bản lãnh hơn người, thứ hai vì Vạn Quy Tàng thấy tiềm lực của hãn trác tuyệt, ngày sau ắt là kình địch, đã có lần lão bất nhẫn tha chết cho. Giống như khi chơi cờ, gặp đối thủ ngang tay, ta thường muốn được chơi thêm nhiều ván nữa. Đầu óc Vạn Quy Tàng cũng chẳng khỏi cùng tâm trạng, lúc lão định hạ phát chưởng xuống, lão đã vụt nảy sinh cái ý chữa cho Lục Tiệm một lối thoát.

Lần này, lão tái xuất giang hồ, hay tin Ngự Hòa thượng, Cốc Thần Thông đều đã lần lượt qua đời, lòng Vạn Quy Tàng chợt thấy một nổi tịch mịch! Chưa được cùng "Thiên Tử vọng khí thuật" so tài cao thấp, lão thấy

đó là một sự đáng tiếc trong đời! Sau đấy, bỗng dưng mọc ở đâu ra một Lục Tiệm, kể từ thời Cốc Thần Thông, là người gây cho lão không ít nhức đầu, chỉ là tuổi gã còn trẻ, gã chưa nắm rõ hết thần thông của lão, nếu gã ngộ được, thế nào cũng sẽ là một kình địch khó đối phó. Thế nhưng đến phút chót cùng, lão bất ngờ tự dưng có phần gượng nhẹ.

Bị mâu thuẫn trong lòng xâu xé, Vạn Quy Tàng im lặng hồi lâu, rồi lão cười, hỏi:

- Tiểu tử, chỉ cần người cúi đầu nhận thua, ta sẽ lại tha cho người lần nữa, người nghĩ sao?

Lục Tiệm hứ một tiếng, bất cần, chẳng thèm trả lời.

Vạn Quy Tàng vẫn cười:

- Người thần thông không dở, khí phách cao kỳ. Chỉ là thần thông giỏi đó, cốt cách đó, không dùng vào chuyện gì khác, mà đem đi cứu mấy đứa dân đen thiếu đói, đem tính mạng ra chống đối ta?

Lục Tiệm đáp:

- Người tự cho là số một, thiệt ra còn nhiều chỗ chưa thông! Người đã có nếm qua cái đau khổ của bao tử trống rỗng chưa? Cái đau khổ phải đem cầm cố vợ con chưa? Đã từng thấy trẻ sơ sinh đói khát, gào khóc oe oe trong lòng mẹ chưa?

Vạn Quy Tàng cười nhạt, bảo:

- Bụng trống rỗng chịu, cầm cố vợ con thì cũng rỗng chịu, tại bọn nó không có bản lĩnh. Trung thổ đất không rộng, mà người thì đông, chết bớt đi một ít cũng chẳng là cái quái gì! Muốn hoàn thành đại sự, đừng đếm xỉa gì tới dân đen! Từ cổ xưa, mỗi lần thay đổi triều đại, có khi nào không chết ít nhiều người đâu? Nếu giờ không có người chết, làm sao cho nhân tâm

dân Đại Minh ly tán, cho thiên hạ đại loạn? Thiên hạ mà không loạn, làm sao thay đổi triều đại được? Mà nếu không thay đổi triều đại, làm sao thực hiện được cái lý tưởng to tát của tổ sư Tư Cầm ta, "Đề bệ Nho thuật, hạn chế quyền hành nhà vua"?

Lục Tiệm hứ lạnh một tiếng lớn, hét lên:

- Nếu cần người chết, sao lại bắt bách tính chết, lão không tự đi mà chết đi?

Vạn Quy Tàng mắt toé lửa, dựng ngược hàng lông mày, lạnh lùng nói:

- Oắt con, ta cho người ăn nói kiêu đó lần này là lần cuối, đừng tái phạm nữa! Hừm.. bọn bách tính sao đem so với lão phu được?

Lão vụt buông Lục Tiệm ra, lùi hai bước, đưa hai tay nâng lên một tảng đá, quát một tiếng, tảng đá bị nội kình của lão chấn động, bay vọt lên cao chừng mười trượng, rồi rơi xuống!

- Hiểu cái đó không? - Vạn Quy Tàng nói - đám thiên hạ bách tính ấy chẳng qua là một tảng đá đất bùn nằm trên mặt đất, lên cao giới lắm chừng đó, chẳng vươn tới được vòm trời trên kia, rồi cuối cùng cũng rớt xuống trở lại. Cái vòm trời trên cao kia là Vạn Quy Tàng ta đây, người mà còn không hiểu đạo lý đó, suốt đời người dùng hòng thăng được ta!

Lục Tiệm trầm mặc một chập, gãi vạt thò tay hốt một nắm đất, vung ném nó ra tít ngoài khơi, sóng đánh rộ lên một cái, nắm đất biến mất dạng trong khoảnh khắc! Lục Tiệm lớn tiếng bảo:

- Người có thấy đó không? Biển cả này sâu, rộng khôn lường, tảng đá đất bùn nào nó cũng chứa chấp được hết! Biển cả đó chính là Lục Tiệm ta đây, người hôm nay không giết ta, thế nào cũng có ngày ta sẽ dùng cái "Hải chi đạo" đó đánh bại "Thiên chi đạo" của người!

Đồng tử Vạn Quy Tàng vụt thu nhỏ lại, ánh mắt sắc như dao, rọi vô Lục Tiệm. Lục Tiệm cũng giương mắt lên ngó trở lại, đôi nhãn châu không lay động lấy một lần!

Nghinh nhau một hồi, Vạn Quy Tàng chợt cười âm, khoát tay áo, cất giọng sang sảng nói:

- Tiểu tử giỏi! Có chí khí đấy, dám thách thức ta một câu ấy! Ta hôm nay sẽ không giết ngươi, để rồi xem. cái "Hải chi đạo" ngươi nói đó, là cái gì?

Lão dụ dứ một chút, rồi vươn tay ra, chụp vào vai Lục Tiệm. Nội thương Lục Tiệm chưa lành, gã không còn sức kháng cự, đành để mặc lão túm vào vai, nhấc gã lên, cất bước chạy ào ào.

Lục Tiệm chẳng thể làm thỉnh, gã hét lớn:

- Còn thằng bé kia thì sao?

Vạn Quy Tàng nhạt giọng đáp:

- Ngươi cứ yên tâm, lão phu là nhân vật thế nào mà đi ăn thua với một thằng nhóc! Chừng một khắc nữa, huyết đạo nó sẽ tự giải!

Lục Tiệm thở ra, hỏi:

- Ngươi định xách ta đi đâu?

Vạn Quy Tàng cười, không trả lời!

Chạy ròng rã nửa ngày, hai người vào trong thành Hàng Châu ở gần đấy. Đến bên bờ hồ, Vạn Quy Tàng lên lầu một quán ăn, khoan thai ngồi xuống. Tiểu bảo nhanh nhẹn đến chào hỏi:

- Khách quan muốn dùng thức chi?

Vạn Quy Tàng không đáp, lão thò tay vào ống đồng đựng đũa, rút ra một chiếc, vẩy tay một cái, chiếc đũa gãy làm chín đoạn bay đến cắm soạt soạt lên trên bức tường sơn trắng mé đối diện, vào sâu vào chùng một tấc, vẽ nên ba hình tam giác, lớn nhỏ khác nhau, góc cạnh không đồng đều, ba tam giác cắm lên thành một cái hình xem rất cổ quái.

Gã tiểu nhị mặt mày tái mét, chắp tay cúi chào Vạn Quy Tàng một vái thật dài, rồi hăn ào ào chạy xuống lầu, phút chốc đã nghe tiếng bước chân thình thịch lên lầu, thấy lão chương quỳ xuất hiện, cúi đầu chào, rồi lớn tiếng thưa:

- Lão chủ nhân ghé qua, tiểu nhân không ra nghênh đón từ xa, tội đáng chết, đáng chết! Kính thỉnh ngài dời gót ngọc, vào phòng trong để tiểu nhân thưa chuyện!

Vạn Quy Tàng cũng chẳng liếc qua đến một lần, lạnh lùng hỏi:

- Ở đâu ra mấy cái trò lễ phép rởm đời này vậy? Ta chỉ hỏi một câu thôi, có tin tức gì từ Ngái Y Ti không?

Chương quỳ đáp:

- Dạ có đấy, nhưng ở đây đông người...

Vạn Quy Tàng đảo mắt nhìn quanh, thấy bọn thực khách cũng đang trở mắt nhìn chòng chọc về phía lão! Lão lập tức hé môi cười nụ, nhặt hai chiếc đũa, vung tay, đôi đũa bay nhanh như chớp, cắm vào cặp mắt của một người khách ăn, người đó thê thảm hét lên, ngã lăn ra sàn, đau đớn tường gần chết đến nơi!

Dù Lục Tiệm từng biết thủ đoạn của Vạn Quy Tàng, nhưng thấy lão ra tay tàn ác như vậy, gã không khỏi kinh sợ! Rồi nghe Vạn Quy Tàng nói:

- Đứa nào muốn toàn mạng thì rút đi cho mau!

Đám tửu khách kinh hồn hoảng vía, hò nhau rùng rùng bỏ chạy, trên lầu phút chốc vắng tanh, chỉ còn tiếng rên rỉ của kẻ trúng thương; bọn tửu bảo nhanh chóng đến khiêng hân xuống dưới lầu!

Chưởng quầy mặt mày tái mét, lão nuốt ực một ngụm nước bọt, đáp:

- Ngải Y Ti hẳn tin rằng Cừu Thạch đã bị Thích Kế Quang liên thủ với Cốc Chấn đánh thua chạy. Phần nàng, đã bị Cốc Chấn bức bách, nên không thể phong tỏa ngăn chặn thuyền vận lương xuôi dòng về hướng đông, tội đáng chết muôn ngàn lần, nàng đang chờ lão chủ nhân trừng phạt!

Lục Tiệm nghe nói, mừng như điên, gã đang lo Cốc Chấn chết, không dè y vẫn còn sống!

Vạn Quy Tàng chỉ chau mày một cái, rồi thư giãn trở lại, lão cười mà rằng:

- Hay lắm đây! Cốc tiểu tử quả nhiên hãy còn sống, ha ha, cái này mỗi lúc một thú vị a!

Lão nói xong, liếc nhìn Lục Tiệm, thấy nét mặt gã không đổi, đôi mắt long lanh sáng, không giấu nổi vui mừng, lão bèn cười tủm tỉm, bảo:

-Này chưởng quầy, rượu ngon, nhắm tốt, mau mang lên đây cho ta!

Vừa mới ra tay hành hung giết người, lão tàn ác này đã muốn ăn cơm uống rượu, làm Lục Tiệm hết sức kinh dị. Tên chưởng quầy đó cũng không dám làm ngơ khách, mau chóng gọi tiểu bảo mang thức ăn, thức uống lên.

Hơn mười ngày qua, Lục Tiệm đã chỉ ngày ngày toàn ăn quả dại, rau rừng, nước miếng gã ứa ra đầy miệng, gã lập tức chẳng khách khí gì, ăn uống thả dãn.

Nhiều năm sau này, Vạn Quy Tàng tu đạo luyện khí, lão trở thành hững hờ với chuyện ăn uống thế gian, thức ăn có nhiều, nhưng lão chỉ động đũa mỗi món một miếng, chung rượu chỉ nâng lên nhấp hờ qua loa rồi đặt ngay xuống.

Đang ăn uống, chợt nghe từ bên dưới lầu có tiếng huyên náo, rồi ba bộ khoái giậm thành thịch bước từ cầu thang đi lên, tên thủ lĩnh cầm đầu quát nạt:

- Hung thủ là đứa nào?

Hai kẻ làm chứng đi kèm thi nhau trở vào Vạn Quy Tàng, nói:

- Là tên này!

Gã thủ lĩnh sa sầm nét mặt, hô lớn:

- Mang xiềng xích lại đây.

Một tên bộ khoái cầm giây xích vung vẩy, khua rồn rảng, bước đến tròng vào cổ Vạn Quy Tàng. Lục Tiệm thầm kêu hổng to! Quả nhiên, cũng chẳng biết Vạn Quy Tàng động tác như thế nào, sợi xích sắt bỗng quật ngược lại như hệt một con rắn, đập thật mạnh vào mặt gã cầm xích sắt. Lập tức dây xích tuột rời khỏi tay, nó vẫn không dừng lại, giống một luồng quái phong, sợi xích đã đập thẳng vào đầu tên thủ lĩnh, mặt mày hấn tức thì nát bét, hấn té nhào xuống, tắt thở. Sợi xích vẫn không ngừng chuyển động, nhắm quất vào kẻ làm chứng nhân, người đó mặt vàng như nghệ, hấn vừa định né mình tránh, nhưng sợi xích đến nhanh tựa chớp giật, mắt thấy chẳng để hấn kịp thoát thân.

Quát to một tiếng "Hây", Lục Tiệm dang tay đưa đôi đũa ra. Bị điểm trúng ngay vào chỗ giữa, sợi xích sắt tựa như một con vật linh động, nó quần quai, rồi ngừng bay, nhẹ nhàng rơi xuống nằm tênh hênh trên bàn.

Vạn Quy Tàng hừ lạnh một tiếng, Lục Tiệm tỉnh bơ như chẳng có gì xảy ra, gắp thò đũa vào thố sườn xào chua ngọt, gắp một miếng dứt tọt vào miệng. nhai rau rầu, rồi khi thấy chứng nhân vẫn còn đứng nghệt ra đấy như một ông phỗng đá, gắp chậm rãi hỏi:

- Còn đứng đấy làm gì nữa, chưa dọt lệ đi à?

Người làm chứng như vừa tỉnh mộng, lập tức dẫn đầu cả đám, đông thẳng xuống thang.

- Tiểu tử, - Vạn Quy Tàng nhạt giọng nói - đã bao nhiêu năm rồi, mới thấy ngươi là kẻ đầu tiên đứng ra ngăn cản ta giết người! Gan cùng mình á!

Lục Tiệm thản nhiên đáp:

- Đang dùng bữa mà thấy giết người, làm ta ăn hết ngon miệng! Để xong bữa đã, rồi giết cũng không muộn!

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Chạy ráo cả rồi, còn giết nổi gì?

Lục Tiệm đáp:

- Ai nói là đã chạy hết ráo? Chẳng phải là ta vẫn hầy còn ở lại đây sao? Chờ ta ăn no xong, người giết ta cũng được!

Vạn Quy Tàng cười, hỏi tiếp:

- Sao phải chờ cho đến khi ăn no bụng?

Lục Tiệm nói:

- Làm quỷ no chắc sướng hơn nhiều!

Vạn Quy Tàng cười âm, gật gù bảo:

- Gặp dân không sợ chết, đem giết bằng cách nào ra dọa cho nó sợ bây giờ? Tiểu tử, không có cái gì làm cho người sợ hay sao?

Lục Tiệm đáp:

- Dẫu cho có, người cũng chẳng biết được đâu!

Vạn Quy Tàng cười cười, đứng lên, nói:

- Đi thôi!

Lục Tiệm thắc mắc:

- Đi đâu?

Vạn Quy Tàng vui vẻ bảo:

- Đi Nam Kinh, đến Đắc Nhất sơn trang. Ta phải đến đấy phúng viếng một người bằng hữu.

Câu nói chưa dứt, đôi đũa tre trong tay Lục Tiệm rớt đánh cạch một tiếng xuống mặt bàn.

Vạn Quy Tàng cười hì hì, hỏi gã:

- Đường đường là truyền nhân Kim Cương môn, sao đến một đôi đũa cũng nắm không chặt được trong tay?

Lục Tiệm đã tự trấn an xong, bèn đứng lên, đáp:

- Ăn xong rồi, còn giữ đũa trong tay làm quái gì?

Vạn Quy Tàng vui vẻ nói:

- Tốt lắm! Ăn uống no nê rồi, hãy đi theo ta đi thôi!

Lão rảo bước dài, đi trước. Lục Tiệm chẳng làm gì khác được, buộc lòng phải bám theo sau đuôi.

Ra khỏi Hàng Châu, hai người nhắm hướng bắc rong ruổi, những lúc nghỉ ngơi nhàn hạ, Lục Tiệm nhắm mắt dưỡng thần, vận công liệu thương, Vạn Quy Tàng cũng không để ý gì đến gã, lão thường ngồi, tay bó gối, miệng tùm tùm cười cười, ngâm trăng vịnh gió, kẻ nào không hiểu, nhác trông, cứ nghĩ lão là một danh sĩ có tiếng tăm đương thời, đâu ngờ đó là một tên ma đầu giết người như ngoé, tay sặc sụa mùi máu.

Nhờ kiếp lực kì diệu, cùng sự trợ giúp của Đại Kim Cương thần lực, chưa đến Nam Kinh, nội thương Lục Tiệm đã lành quá nửa, gã lập tâm, nếu Vạn Quy Tàng làm điều chẳng hay cho mẫu thân, gã sẽ một trận sống chết cùng lão.

Ngày đó, họ cuối cùng cũng đã đến Đắc Nhất sơn trang, Vạn Quy Tàng đứng tại bên ngoài, nhắm đọc đôi câu liễn, rồi lên tiếng phẩm bình:

- Trong con mắt Trầm Chu Hư, hẳn thấy trời đất quá nhỏ, hèn chi hẳn đã chẳng đạt được thành tựu lớn.

Lục Tiệm hỏi:

- Vậy thiên hạ trong nhãn quan của người nhỏ, lớn chừng bao nhiêu?

Vạn Quy Tàng cười cười, giải thích:

- Trời đất có thể lớn, có thể nhỏ, người thường nhìn lên, chẳng qua thấy một vòm rộng bên trên, dưới chân là một khối lù lù. Cái nhãn quan của Trầm Chu Hư về cái lớn nhỏ của thiên địa đó, cũng chỉ là cái nhìn về thiên địa nhà Đại Minh, phía tây có rừng Côn Lôn, phía đông đến tận Đông Hải, phương nam là Quỳnh Nhai, phía bắc là Trường Thành. Trong con mắt Vạn mỗ ta đây, trước giờ chẳng có thiên, địa gì sất!

Lục Tiệm bàn hoàn, hỏi:

- Nói vậy là sao?

Vạn Quy Tàng bảo:

- Trong con mắt của Vạn mỗ, "Thiên bất năng phúc, Địa bất năng cái, bất sanh bất diệt, khả hữu khả vô" (trời chẳng che khắp nơi, đất chẳng trùm mọi chỗ, chẳng sinh, chẳng diệt, có khi có, cũng có khi không)!

Lục Tiệm nghe lão nói, nhú mày nghĩ ngợi, gã chẳng sao thấu hiểu cho được.

Lúc ấy, tráng đinh trông thấy hai người, đã nhanh chóng chạy vào bẩm báo. Một lúc sau, năm đại kiếp nô lũ lượt kéo ra, trông thấy Lục Tiệm, họ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhưng khi thấy Vạn Quy Tàng, chẳng ai không khỏi kinh khiếp. Hai người trò chuyện thung dung, làm bọn họ không sao hiểu nổi, bèn đứng khựng tại khung cửa, không dám bước ra. Chỉ khi hai người tiến lại gần, họ mới dám ra chào đón Lục Tiệm. Tái ngộ sau một tai kiếp, họ thấy đều tự cảm khái một hồi lâu. Lục Tiệm hỏi:

- Sao các người trở về trang được?

Mạc Ất đáp:

- Chúng nô tìm không được bộ chủ, đành kéo nhau về trang chờ chết! Trời thương cho bộ chủ lành lặn, xem ra lão trời già còn chưa muốn cắt đứt tính mạng chúng nô đó!

Hắn mừng đến nỗi muốn cười phá lên, nhưng nhìn nét mặt Vạn Quy Tàng, hắn cười không nổi, đưa bộ mặt đi đám tang ra, trong ánh mắt hiện đầy khủng hoảng.

Lục Tiệm khẽ gật đầu, gãi lần lượt nhắm từng người phóng ra một cỗ chân khí, cả năm người cứ tưởng lần này gặp bất hạnh, không ngờ được thoát chết, họ mừng quá sức, đã định tiến vào sát bên Lục Tiệm, dè dặt đã thấy Lục Tiệm khoát tay lia lịa. Thương Thanh Ảnh lấy làm lạ, hỏi:

- Tiệm Nhi, con sao vậy?

Lục Tiệm bất giác lắc đầu, nhăn nhó cười gượng.

Vạn Quy Tàng làm như không nghe, không thấy gì chung quanh, lão thò tay nhón một cây nhang, nhìn bài vị một lúc, rồi cất tiếng cười, bảo:

- Trăm lão đệ, Vạn mỗ đã ba mươi năm nay chưa từng khấu đầu trước ai, hôm nay, vì lão đệ, ta phá lệ một lần.

Nói xong, lão đưa nén hương lên quá đầu, vái một vái dài, rồi cắm nén hương vào bình hương.

Thương Thanh Ảnh thấy lạ, bà khẽ cúi mình thi lễ:

- Túc hạ là bằng hữu của vong phu?

Vạn Quy Tàng trả lời:

- Không thể kể là bằng hữu! Hồi ông ấy còn sống, thường hay gọi ta một tiếng Thành Chủ, kẻ bất tài này họ Vạn, tên Quy Tàng, phu nhân chắc cũng đã có được nghe qua?

Thương Thanh Ảnh lập tức tái mặt, bà lùi hai bước, khoé môi run rẩy, không sao đưa tiếng nói ra miệng được!

Chợt nghe có tiếng hăng giọng khàn khàn, rồi có người gọi lớn:

- Tiệm Nhi, Tiệm Nhi.

Lục Đại Hải từ hậu đường chạy ra, nhào vào ôm lấy Lục Tiệm, những giọt nước mắt già nua ứa rịn, miệng lão càu nhàu:

- Xú tiểu tử người... Thiếu chút nữa hại gia gia chết luôn!

Lục Tiệm thấy ông tiều tụy, gã thở dài, hỏi:

- Gia gia... ông không sao chứ?

Gã chưa dứt lời, đã nghe Vạn Quy Tàng vào:

- Việc phúng viếng xong rồi, này Lục Tiệm, ta đi trước đây, mừng chín tháng chín, sẽ gặp lại nhau trên đảo Linh Ngao, lúc đó, người chớ để ta phải thất vọng!

Lão nói xong, đưa mắt ngó Thương Thanh Ảnh, rồi day sang dòm Lục Đại Hải, đoạn trong tiếng cười dài, lão rảo bước đi ra ngoài.

Lục Tiệm ngây người một lúc, gã dìu mẹ và ông vào hậu đường, sau đó đem những tao ngộ mấy ngày vừa qua thuật lại một lượt, ông và mẹ nghe xong thấy đều than thở.

Lục Đại Hải nói:

- Lũ Mạc Ất vừa về đến nhà, chúng khóc ầm lên, nói là cháu nhiều khả năng đã gặp bất hạnh. Ta nghe xong, sốt ruột quá, tức thì ngã bệnh, toàn nhờ mẹ cháu đứng vững để chịu đựng, lại còn muốn hầu hạ cái lão già đó dẫn là ta đây! Mẹ cháu nói, cháu là người phúc to mạng lớn, thế nào cũng sẽ được vô sự! Ta vừa rồi còn cho là mẹ cháu cất công an ủi ta, bây giờ, xem ra hai mẹ con có giây liên hệ máu mủ, dẫu xa nhau ngàn dặm, chuyện buồn, vui, hoạ phúc đều thần giao cách cảm được hết!

Lục Tiệm nghe ông nói, gã gượng cười, rầu rĩ:

- Toàn là tại hài tử bất hiếu, đã làm cho gia gia thương nhớ lo lắng.

Lục Đại Hải tát gã một tát, nhúu mày nạt:

- Xú tiểu tử lại còn giở trò lễ phép, nói giọng sách vở, làm người ta nghe mà phát nực!

Lục Tiệm chỉ cười, không đáp. Nhiều tháng vừa qua phải xa gã, Thương Thanh Ảnh dường như vừa hoàn hồn, lòng lao xao tưởng chừng từ núi cao chìm xuống vực thẳm, bà vui mừng hơn hở, vỗ về đầu vai gã, nhoẻn nụ cười hàm tiếu, nói:

- Người ta ai cũng bảo Vạn thành chủ vô tình, nhưng ông ấy đã tha không giết con, lại còn đến phúng viếng, không uổng công lao một đời Chu Hư đã tận tụy cùng ông ta!

Lục Tiệm lắc đầu nói:

- Mẹ... là mẹ không hiểu đấy thôi, lão làm vậy để ra oai với con đấy!

Thương Thanh Ảnh lấy làm lạ, hỏi:

- Ra oai cái gì kia?

Lục Tiệm đáp:

- Lão hận đã chẳng bắt được con khuất phục lão, tuy miệng nói là đến phúng viếng, kỳ thực để bảo cho con biết là lão nắm rõ gốc gác của con! Mai mốt, con mà còn cứng đầu với lão, lão sẽ đến làm khó dễ mẹ và ông!

Thương Thanh Ảnh và Lục Đại Hải bốn mắt nhìn nhau, có chút nhúu mày. Lục Đại Hải dè dặt nói:

- Nói như vậy, bọn mình đừng gây sự với lão là xong! Chẳng ai muốn tát vào mặt kẻ cười vui hoà nhã với mình, mình không gây sự, lão còn làm gì được bọn mình kia chứ?

- Không gây sự cũng chẳng xong! - Lục Tiệm thở ra - Mồng chín tháng chín này là ngày Đông Đảo và Tây Thành luận đạo diệt thần, con làm chủ bộ Thiên bộ, không thể vắng mặt được! Mà Cốc Chấn là người Đông Đảo, hẳn cũng chẳng thể bỏ qua cuộc luận đạo ấy! Lão Vạn Quy Tàng nói muốn con sau này đừng làm lão thất vọng, thật đã hết sức rõ ràng, tức là muốn con đừng quên thân phận con là ai, con phải tấn công Đông Đảo, thành thù địch của Cốc Chấn.

Thương Thanh Ảnh thất thanh la lớn:

- Sao lại có thể như vậy được?

Lục Tiệm gượng cười khỗ, đáp:

- Con không làm theo lời lão, mẹ và ông sẽ bị liên lụy! Vạn Quy Tàng ra chiêu đó thực hết sức tàn độc, khiến con tiến thoái lưỡng nan.

Trong sảnh đường im ắng, Thương Thanh Ảnh bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp của bà giàn giụa, bà nói:

- Tiệm Nhi, con và Cốc Chấn không thể nào sa vào cảnh huynh đệ tương tàn!

Lục Tiệm rầu rĩ đáp:

- Cái đó nhất định rồi, chỉ là...

Thương Thanh Ảnh tiếp lời gã, bảo:

- Con không nên quá lo lắng cho ta và Lục bá. Ngày mai, ta sẽ lo sắp đặt đưa Lục bá về quê tránh nạn. Còn phần ta, ta mang tội nghiệt quá nặng, lẽ ra đã phải chết từ lâu rồi, chỉ vì con và Chấn Nhi, mà ta cố mang nhục sống kiếp sống thừa này. Hai đứa con nếu gặp đại nạn thiệt thân, ta đâu còn vui thú gì ở lại cõi đời này nữa!

Lục Tiệm rung động tâm can, vội nói:

- Mẹ, nhất quyết không thể...

Thương Thanh Ảnh xua tay, nói:

- Ta đã quyết ý rồi, con đừng nói nhiều lời nữa! Lục bá...

Lục Đại Hải cười, nói:

- Trầm phu nhân, cái chủ ý của bà có chút đỉnh không ổn!

Thương Thanh Ảnh lấy làm lạ, hỏi:

- Có chỗ nào không ổn?

Lục Đại Hải đáp:

- Cho tới giờ, Lục Đại Hải ta ham sống sợ chết, nếu là vào ba, bốn mươi năm về trước, chả chờ phu nhân phải nói, gặp chuyện bực cớ này, là ta đã quay mình co giò dông tuốt, không ngoảnh đầu ngó lại lấy một lần! Giờ đây, ta đã hơn bảy mươi rồi, "Nhân sinh thất thập cổ lai hi", sống thêm ít năm nữa, ta cũng không thấy hứng thú gì lắm, chẳng bằng kiếm một chút hào kiệt trong cái chết, lại vui mừng vì đã dạy được một thằng cháu ngoan thiệt hào hùng, có nghĩa khí thâm trọng. Nói không chừng, Diêm Vương lão nhân gia nghe thấy vậy mà nảy sinh một chút thích thú, cho ta đầu thai trở lại vào một nhà ngon lành, được suốt đời giàu sang, đi thi đậu trạng nguyên!

Bầu không khí u ám nơi sảnh đường, sau câu nói của Đại Hải, thấy có phần tươi tắn hơn lên. Lục Tiệm khóc không xong, cười chẳng được, gãi buồn rầu nói:

- Ông nội... cháu...

Lục Đại Hải đập một phát vào đầu vai gã, nghiêm mặt, bảo:

- Cháu... Cháu cái gì! Cho tới giờ, ngươi vẫn là thằng cháu ngoan của ta, ông đã chẳng dạy cháu được gì nhiều, chỉ dạy cháu như vậy nè, làm người ở đời, phải luôn luôn trọng nghĩa khí. Bởi thần thông thằng họ Vạn nó to lớn quá, có trốn chạy cũng vô ích, vậy thì được rồi, ta chỉ việc chờ nó đến đây giết! Cháu yên tâm đi, ông nội cháu đây cứng đầu cứng cổ lắm, nó chém vô đó một đao, ha ha, cổ chưa chắc đã đứt, mà đao sẽ gãy một cái rền, rớt làm hai khúc!

Lục Tiệm gượng một nét cười khổ, nghĩ bụng:

- Vạn Quy Tàng giết người, đâu có cần gì đến đao!

Nhưng gã thấy hai người đã quyết ý, có nói thêm cũng bằng thừa, gã đành lặng im.

Thương Thanh Ảnh thấy quần áo gã rách nát tới tả, hờ da hờ thịt, bà hiểu gã mấy ngày vừa qua đã gánh chịu đau khổ cùng cực, bà hỏi rõ sự tình rồi giục gã vào nhà trong tắm rửa, thay quần áo.

Lục Tiệm vâng lời, đi vào nhà sau, gặp tại giữa hành lang năm đại kiếp nô đang đứng chờ gã, Lục Tiệm lập tức hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Mạc Ất cười, thưa:

- Tiểu nô thì không có gì, chỉ mỗi thằng mũi khoằm chim ưng và thằng lỗ tai heo là có chuyện!

Tiết Nhĩ gò má thoảng hồng, rồi đỏ ửng tận mang tai, ấp a ấp úng nói:

- Ta mà gặp chuyện gì, thì chuyện của ta cũng là chuyện của cả năm đứa, tụi bay... tụi bay chẳng thể khoanh tay không quản vào!

Tần Tri Vị đáp:

- Tao.. tụi tao phải quản làm sao đây? Người ta chằm mi cùng thẳng mũi ửng, tao, tụi tao... ha ha... có muốn quản vô cũng không được!

Hắn vừa nói, mắt vừa muốn đổ lệ, ra cái điều bị oan ức thấu trời,

Mạc Ất, Tần Tri Vị cùng cười, cái nón tre trên đầu Yến Vĩ Quy rung lên, tựa hồ hắn cũng đang cười rả rích bên dưới cái nón đó. riêng mình Tô Văn Hương hai tay chà chà vào nhau, ra dáng tức giận, la lên:

- Ôi... tụi bay... ôi... Có còn coi trọng nghĩa khí nữa hay không?

Lục Tiệm thiết hết sức lạ lùng, hỏi:

- Cuối cùng, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Gã vừa lên tiếng hỏi, Mạc, Tần, Yến ba người vụt cười khoái trá, Tiết Nhĩ cùng Tô Văn Hương mặt mày đỏ ửng, không dám ngẩng đầu!

Chợt có một giọng nữ tử êm ái:

- Thôi để tôi nói cho!

Theo tiếng nói, từ bên trong vòm cửa tròn hiện ra hai nàng di nữ tuyệt sắc. Nhận ra đấy là Lan U và Thanh Nga, Lục Tiệm hoảng hồn, hỏi:

- Hai cô tại sao lại ở đây?

Hai nàng đến trước mặt gã, đột nhiên cùng quỳ thụp xuống. Lục Tiệm giật mình, tránh nhanh sang một bên, cả tiếng hỏi:

- Hai vị cô nương, sao lại cử đại lễ như thế?

Lan U đáp:

- Chỉ thỉnh cầu Lục đại hiệp đứng ra tác chủ cho hai chị em chúng tôi!

Lục Tiệm cau mày, hỏi:

- Có phải mấy người bằng hữu này của ta đã mạo phạm đến hai cô hay không?

Lan U lắc đầu, thưa:

- Không phải! Tiểu nữ tử chỉ mong Lục đại hiệp chấp thuận cho hai trường hôn sự!

- Hôn sự?, - Lục Tiệm càng thấy lạ lẫm hơn, - Hôn sự của ai?

Lan U vụt ửng hồng đôi má, trao đổi ánh mắt cùng Thanh Nga, nàng ngập ngừng nói:

- Một trường hôn sự của tiểu nữ cùng Văn Hương, một của Thanh Nga và Tiết tiên sinh.

Lục Tiệm nghe nàng nói, gã vừa mừng vừa ngạc nhiên, lại cho rằng chuyện khó tin, gã nghĩ ngợi một chặp, rồi nhìn Tiết Nhĩ, Tô Văn Hương, cười cười, hỏi:

- Lời này có đúng sự thực không?

Tô Văn Hương rủ đầu ngang ngực, dáng bất đắc dĩ, Tiết Nhĩ da mặt tím ngắt, tưởng chừng sắp ứa máu đến nơi, hăn ập a ập ứng thưa:

- Tiểu nô... Tiểu nô cũng không biết có sự ra sao nữa, hai cô tự dừng tìm đến, nói muốn thành thân, bất kể chúng nô nói năng gì đi nữa, cả hai đều khẳng khẳng chẳng chịu nghe lời chúng nô!

Cái chuyện người đẹp tìm đến cưỡng bách hôn sự này, Lục Tiệm chưa từng nghe qua, gã vụt thấy tức cười... Gã suy nghĩ một hồi, rồi hỏi:

- Tại sao hai cô cương quyết đòi lấy hai người Tiết, Tô này vậy?

Lan U trả lời:

- Tiểu nữ cùng Thanh Nga khăng khít với nhau từ hồi nhỏ, tiểu nữ dốc lòng theo nghề hương đạo, Thanh Nga say mê âm nhạc, hai chúng tôi đều cùng đạt được đến chỗ tâm đắc. Năm xưa, cả hai chúng tôi đều thật hết sức tự cao, đã từng cùng trông trăng mà thề rằng, sau này, sẽ chỉ lấy nam tử nào mà nghề hương liệu cùng âm nhạc vượt qua mặt hai chúng tôi. Nhưng rồi nhìn khắp thế gian, thủy chung chẳng có ai đáng mặt cho chúng tôi gá thân, nguyên đang lúc tuyệt vọng tràn trề, đâu ngờ trời thương, lần này vào Trung thổ, hốt nhiên được gặp Văn Hương cùng Tiết tiên sinh. Tiểu nữ vừa gặp Văn Hương là đã phải lòng liền, Thanh Nga cũng hâm mộ Tiết tiên sinh không kém. nên đã rủ nhau phản bội chủ nhân, tìm đến đây. Nhưng chẳng hiểu sao, chắc hai vị tiên sinh đây chê mặt mày chúng tôi xấu xí, thủy chung chẳng chịu thu nạp, sau khi thuyết phục thật lâu, cả hai đều nói. nếu không được Lục đại hiệp đồng ý, họ chẳng thể thành hôn!

Lục Tiệm do dự, nói:

- Nghe cô nói, ta thấy chuyện này có chút đỉnh khó khăn! Hai bạn Tô, Tiết đây cùng ta có quan hệ đặc biệt, chẳng hay hai cô có nghe nói về "Hắc Thiên kiếp" chưa?

Lan U chưa kịp đáp, Thanh Nga đã nói ngay:

- Chuyện đó, hai chúng tôi dĩ nhiên cũng đã hiểu tường tận, Lục đại hiệp là kiếp chủ, Tiết tiên sinh, Tô tiên sinh là kiếp nô, vô chủ vô nô, làm kiếp nô sinh tử mãn đời tùy thuộc vào kiếp chủ.

Lục Tiệm lấy làm lạ, hỏi:

- Hai cô đã biết rõ như vậy, có còn nguyện ý gả về họ không?

Hai cô đồng thanh đáp:

- Nguyên ý.

Lục Tiệm hết sức cảm động, gã nâng hai cô đứng lên, rồi quay sang hai người Tô, Tiết hỏi:

- Hai cô đó có nói, nếu ta không chấp thuận, hai vị sẽ không chịu thành hôn! Bây giờ ta chấp thuận, hai vị có còn muốn thành hôn nữa hay không?

Hai người Tô, Tiết mắt trợn trừng, miệng há hốc, Tiết Nhĩ vẻ mặt đau khổ, nói:

- Bộ chủ đã ra lệnh, Tiết mỗ nào dám không tuân, nhưng chỉ là... chỉ là...

Lục Tiệm ngắt ngang lời hăn:

- Hai vị cô nương đây tình thâm ý trọng, đã thầy kẻ hiểm họa trước mắt, rõ ràng đều hâm mộ hai vị. Bây giờ hai vị đều nói không dám cưỡng lệnh, chuyện này sẽ toàn do ta làm chủ, vậy hãy lựa ngày lành tháng tốt cử hành hôn lễ!

Lan U, Thanh Nga mừng rỡ, mặt mày hoan hỉ. Tô Văn Hương, Tiết Nhĩ nghe gã bảo, trong lòng họ bị trăm điều rối ren, họ đồng loạt quỳ xuống.

Tô Văn Hương rầu rầu nói:

- Bộ chủ, chuyện này còn có chỗ không ổn!

Lục Tiệm hỏi:

- Không ổn là sao?

Tô Văn Hương đáp:

- Bộ chủ hãy còn chưa lập gia đình, bọn thuộc hạ chúng nó sao có thể làm chuyện thành hôn đó được

Tiết Nhĩ nói:

- Đúng như vậy!

Lục Tiệm tức giận, nạt:

- Cái lý do này thiệt là vớ vẩn! Nếu như ta suốt đời ở vậy, các người cũng độc thân trọn kiếp hay sao?

- Dạ đúng vậy! - Cả hai đồng thanh - Bộ chủ không lập gia đình, chúng nó cũng không lấy vợ!

Lan U, Thanh Nga nghe vậy thấy đều hốt hoảng, cùng quỳ xuống kể bên Tiết, Tô hai người, nước mắt như mưa, ướt đầm đìa gò má, cất giọng van lơn:

- Chỉ cầu mong Lục đại hiệp giúp thành toàn cho.

Lục Tiệm cũng sợ run một hồi lâu, rồi gãi lắc đầu, nhăn nhó cười, nói:

- Chuyện hôn nhân, há làm ào ào mà được! Mấy người đừng tính kéo ta vô theo, gây khó khăn cho ta!

Gã nâng bọn bốn người họ dậy, rồi không nói gì thêm, gã lẳng lặng trở về phòng riêng.

Tăm tắp xong xuôi, trời cũng đã tối. Lục Tiệm về phòng, thấy Thương Thanh Ảnh đang ngồi bên cái bàn, hơi nóng nghi ngút toả từ mấy thức ăn sắp đầy mặt bàn. Lục Tiệm chợt thấy nồng nàn trong lòng, gã khẽ kêu:

- Mẹ!

Thương Thanh Ảnh nhón miệng cười nụ, thấy đầu tóc gã ướt mem, bà tiện tay lấy một tấm khăn bông lau khô đầu tóc cho gã. Lưu lạc từ tấm bé, Lục Tiệm bất ngờ được hưởng sự thân thiết chăm sóc của mẹ, gã có phần không quen, hơi ửng đỏ gò má, gã cúi gằm mặt xuống, không nói gì.

Tóc lau khô xong, Thương Thanh Ảnh bảo gã đi ăn cơm. Lục Tiệm ăn được dăm ba miếng, luôn miệng khen ngon, rồi hỏi ra, được biết chính tay Thương Thanh Ảnh đã sửa soạn nấu nướng, gã ăn càng thấy ngon miệng hơn, chén như mây bay gió cuốn, mãi một thôi một hồi sạch bách. Lúc gã ngẩng đầu, thấy Thương Thanh Ảnh đang nhìn gã cười chúm chím, gã ngượng ngùng, cười khỗ, hỏi:

- Con ăn uống chắc khó coi lắm ha?

Thương Thanh Ảnh vừa thu giọn chén bát, vừa tủm tỉm nói:

- Sao nói vậy? Trong mắt ta thấy, ăn uống như vậy mới đúng là thực tình, thực bụng. Chẳng lẽ làm bộ làm tịch mà là hay sao?

Lục Tiệm đưa tay gãi gãi đầu, cười ầm!

Hai mẹ con quuyến luyến không nở rời tay, bèn thả nển ngồi chuyện phiếm. Lục Tiệm kể lại chuyện hôn sự của Tô, Tiết hai người, gã càu nhàu:

- Mẹ... Hai người họ coi bộ cố tình muốn chọc tức con sao đâu! Thành hôn thì cứ đi mà thành hôn, cứ sao còn muốn rù quẩn con vô theo cùng trong đám?

Thương Thanh Ảnh mუმ mუმ cười nghe gã than van, bà bảo:

- Con và mấy người đó nói chuyện, mẹ đều có nghe được hết. Hai gã Tô, Tiết đều muốn nói là, con cũng phải tự nghĩ về con nữa chứ!

Lục Tiệm giật mình, chuyển ánh mắt nhìn sang, gã thấy nhân châu bà thu nhỏ lại như ngọn đèn hạt đậu, có phần tiếc nuối, buồn bã.

Thương Thanh Ảnh lặng yên một lúc lâu, rồi bảo:

- Tiệm Nhi, chỉ trách ở chỗ hai mẹ con ta tái hợp quá muộn màng, nếu không, ta dạy con viết chữ, đọc sách, thi thư, vẽ tranh, gảy đàn, đánh cờ... dẫu không được phong độ vương tôn công tử, thì cũng ra dáng con nhà có học. Thảng hoặc con được như vậy, có khi Diêu tiểu thư cũng sẽ không chán ghét con!

Lục Tiệm đau đớn trong lòng, gã gượng cười, đáp:

- Mẹ à... Mẹ cứ dạy con học đi, giờ cũng chưa mấy khuya lắm, mẹ cứ dạy, con học liền à.

Thương Thanh Ảnh cười, đáp:

- Tốt lắm đấy! Con hãy viết thử mấy chữ cho mẹ xem đi nào!

Lục Tiệm ngượng ngùng nói:

- Chữ con viết khó coi lắm, mẹ đừng cười!

Gã bèn viết tên gã, giống như người ta viết ngoáy, rất khó đọc ra được chữ gì.

Thương Thanh Ảnh nhất thời cười rộ, rồi đón lấy cây bút, bà viết lên hai chữ "Lục Tiệm", nét chữ tài hoa trang nhã, có phần phiêu dật.

Lục Tiệm cười, khen:

- Mẹ viết đẹp ghê! Mẹ dạy con viết với nhé, được không!

Thương Thanh Ảnh cười:

- Sao không được?

Bà đến đứng đằng sau lưng gã, cầm tay Lục Tiệm, giảng giải:

- Tập viết trước hết phải biết thật rõ cầm bút như thế nào, bà Vệ phu nhân trong bức viết "Bút Trận đồ", đã có đưa ra lý thuyết như vậy: "Nét ngang, như một đám mây ngàn dặm dài, nét chấm điểm tựa như đá trên núi cao đổ xuống, nét phẩy như sừng mãnh thú chạy nhảy, vạch dọc như sợi dây mây vạn niên trong rừng, cái nét phết bên phải này tựa hồ như băng giá núi tuyết đổ sầm sập xuống, nét vòng lại giống cầm sợi chỉ buộc phần mà vạch nên, nét móc câu là cái nỏ được tay khoẻ kéo căng ra. Rồi bà đem lý thuyết thư hoạch ra giảng giải.

Lục Tiệm bỗng dừng lên tiếng hỏi:

- Bà Vệ phu nhân là nữ tử nhà ai vậy?

Thương Thanh Ảnh đáp:

- Bà không những là nữ tử, mà còn chính là thầy dạy học của thư thánh (ông thánh nghề thư hoạ) Vương Hy Chi đấy.

Lục Tiệm vụt nảy sinh kính trọng, gã nghĩ thầm: "Ai nói nữ tử không giỏi bằng nam nhân? Không những có bà Vệ phu nhân này, còn mẹ mình, A Tình, Ninh cô nương, Địa Mẫu nương nương, Tiên Bích tử tử, tất cả đều cực giỏi hết"

Gã còn đang ngẫm nghĩ, hốt nhiên thấy hai tay Thương Thanh Ảnh run lên, không sao giữ vững được, qua giây liên hệ máu hủ, Lục Tiệm cảm giác, đã đoán được tâm tình của mẹ, gã chột đau thắt trong lòng, cố nặn ra một nụ cười, gã hỏi:

- Mẹ.. mẹ sao vậy? Mẹ hết muốn dạy con viết chữ rồi sao?

Thương Thanh Ảnh nghèn nghẹn giọng, nói:

- Ừ... Ừ.. để mẹ dạy.. mẹ dạy con...

Miệng nói, tay bà run rẩy không trấn tĩnh được, bà không sao cầm tay gã, để hướng dẫn đưa bút viết, rồi mấy giọt nước mắt nhỏ vào giấy, thấm dần, làm loang mực ra.

Lục Tiệm đặt bút xuống, nắm tay Thương Thanh Ảnh, ôm bà vào lòng. Thương Thanh Ảnh không còn nhẫn được nữa, bà nín vào áo Lục Tiệm, thất thanh khóc nức nở. Khoé mắt Lục Tiệm ươn ướt, gã nói:

- Mẹ... Mẹ cứ yên tâm, dù gì đi nữa, con đều sẽ đưa Cốc Chấn trở về đây, cùng nó hết lòng phụng dưỡng mẹ.

Thương Thanh Ảnh tựa người vào nơi ngực Lục Tiệm, nghe gã nói thế, bà chợt thấy, chỉ mới hai tháng không gặp, đứa con trai này đã ngày càng phát ra nét cương nghị chín chắn, gã đứng trước bà, như một quả núi cao lớn, có thể che chắn mọi mưa bão, trong lòng bà thấy yên ổn phần nào, bà nghĩ thầm: "Cái Diêu cô nương này, đúng là con mắt không nhận ra được vàng ròng, còn Ngưng Nhi kia, dẫu nó giỏi giảo lăm, nhưng con bé đó cũng số mệnh hết như ta, phúc phận quá mỏng, ôi đáng thương quá! Giữa lúc ấy, nghĩ về chuyện chung thân đại sự của đứa con trai, bà thấy một cái tư vị khang khác, bà cuối cùng gạt lệ, trở về chỗ ngồi, buồn bã nói:

- Tiệm Nhi, Chấn Nhi không giống con chút nào, ngay từ nhỏ, nó ít ưa bảo thủ, ghét chuyện giáo điều, thích mới lạ, hết như một cơn gió nhẹ, chẳng gì trói buộc được nó, chẳng gì cầm chân nó được, con bắt nó về ở kè bên mộ già khăng là ta đây, là muốn nó phiên muộn đến chết được sao?

Lục Tiệm cười bảo:

- Mẹ mà là một bà già khăng, dưới trời này hồng còn nữ nhân nào coi được hết á! Mẹ không tin, mẹ thử đi một vòng đường phố xem, đầy đường

bọn đàn ông sẽ ngoái cổ lại dòm mẹ cho mà coi!

Thương Thanh Ảnh lườm gã một cái, hơi bực bực:

- Cái thằng nhỏ này, đúng là gần mực thì đen, đã đi theo học được ở đệ đệ của mày cái miệng béo lẻo ngọt sót!

Lục Tiệm nghiêm giọng, đáp:

- Cái đó không phải là mồm miệng béo lẻo ngọt sót, chính thực tâm con nói đó!

Thương Thanh Ảnh tức cười, bà suốt đời ít để ý dung mạo bản thân, bình sanh ai khen bà, bà cũng không cần, không bận tâm, chỉ duy nhất lần này, đứa con trai tán dương bà đẹp làm bà cảm thấy như có mật ngọt rót vào lòng, bà đưa tay vuốt ve món tóc mai Lục Tiệm, chăm chú nhìn gã, không nói nên lời.

Thời gian trôi nhanh, chiều ngày hôm sau, Lục Tiệm, Thương Thanh Ảnh, Lục Đại Hải, Cốc Bình Nhi đang ngồi tụ tập nơi hậu viện, Lục Tiệm lo đun nước pha trà, Lục Đại Hải hô thần gọi thánh, Thương Thanh Ảnh vốn biết lão già này nói một bước lên trời, bà cũng không khích bác, chỉ ôm Cốc Bình Nhi mủm mỉm cười nghe lão thuyết.

Hốt nhiên Yến Vị Quy đến thưa:

- Bộ chủ, có Tiên Bích tiểu thư cầu kiến.

Lục Tiệm vui mừng, hỏi:

- Chỉ mình tiểu thư thôi à?

Yến Vị Quy đáp:

- Có cả Lôi Đế tử đi theo nữa.

Lục Tiệm hoan hỉ ra nghênh đón, Tiên Bích đứng trước, Ngu Chiếu đứng sau lưng, ba người lâu ngày mới gặp lại, đều mừng vui hơn hở.

Ngu Chiếu tinh mắt, vừa thấy Lục Tiệm, đã nhận ra sự khác biệt thay đổi nơi gã, bèn gật gù nói:

- Thằng nhỏ này, hổng biết phải nói sao đây, "Sĩ biệt tam nhật", coi thấy ngon hơn nhiều. Lại đây, lại đây, lời thừa thãi này nói ít thôi, bọn mình kiếm chỗ nào, mần một trận so tửu lượng chơi!

Tiên Bích lườm hăn một phát, bảo:

- Người nhìn lộn người rồi. Lời đó chỉ để dành nói cho gã tiểu tử mang họ Cốc, bọn mình tới đây, là vì có việc chính để bàn!

Ngu Chiếu bị nàng sửa lưng, lão đại ta thấy chẳng thú vị gì, thở một hơi dài, bực bội:

- Nhậu cũng là việc chính sự á!

Tiên Bích cũng không thềm lý tới hăn, nói:

- Tiệm đệ đệ, vụ hội họp mừng chín tháng chín này, đệ có đi không?

Lục Tiệm đáp:

- Đương nhiên là phải đi rồi!

Tiên Bích chưa kịp nói gì, Ngu Chiếu đã vỗ tay, hỏi:

- Đi thì đi... Đi thì đi, Nhưng trước hết hãy hỏi cho rõ một câu đã, người đi lần này, là để giúp phe nào?

Lục Tiệm ngăn người ra, Ngu Chiếu lại nói:

- Ai khác thì Ngu mẫu thân kể, ta đi vụ này, chỉ để giúp Cốc lão đệ một tay!

Trong lòng Lục Tiệm không khỏi không cảm động.

Nhưng Tiên Bích đã chau mày, nói:

- Ngu Chiêu, huynh là Chủ bộ Lôi bộ, Cốc Chấn lại là chúa đảo Đông Đảo. Tình hình trước mặt chưa rõ, đừng đưa tình cảm vào sự việc.

Ngu Chiêu hừ một tiếng,

- Đám mây mẹ là nói lời thừa thãi hơi nhiều! Lão tử coi người, ai thuận mắt là được, chẳng cứ y là Đông Đảo hay là Tây Thành.

Tiên Bích nghiêm giọng:

- Đệ tử Lôi Bộ từng bị bỏ mạng dưới tay đệ tử Đông Đảo cũng không biết con số là bao nhiêu, cho dù huynh muốn đi trợ giúp Cốc Chấn, bọn đệ tử Lôi bộ giờ đây chưa chắc đã chịu theo huynh.

Ngu Chiêu nhất thời yên lặng, mày rậm nhíu lên, lộ ra dáng lo âu rầu rĩ.

Lục Tiệm hỏi:

- Tỉ tỉ, Cốc Chấn trở thành chúa đảo Đông Đảo từ hồi nào vậy?

Tiên Bích đáp:

- Ta cũng vừa được tin đây thôi, nghe đồn hắc đệ yên nội loạn, bắt giam Địch Hy, Minh Di bị xử chết, đảo chúng đảo Linh Ngao cùng đệ tử khoảng ba mươi sáu đảo kia đều đồng lòng tôn hắc đệ lên làm chúa đảo.

Lục Tiệm nghe được, tâm trí gã bần thần, tưởng tượng đến phong thái Cốc Chấn, gã không ngăn được cảm khái. chợt nói:

- Cốc Chấn đúng là giỏi thật!

Ngu Chiếu cười, hỏi gã:

- Vậy người theo giúp hã là phải quá rồi!

Lục Tiệm gật đầu, Ngu Chiếu mừng rơn, túm chặt tay gã, đưa mắt liếc Tiên Bích, nói:

- Coi nè! Chủ bộ Thiên bộ cũng đã nói rồi, giờ đây, tám bộ ở Tây Thành, bốn bộ đã theo về phe Cốc Chấn.

Tiên Bích chẳng tức giận, bảo:

- Đừng nên nói nhăng. Tiệm đệ đệ, nếu đệ không ngại đi cùng thuyền với bọn ta ra đó, gia mẫu sai ta đến đây, cũng để hỏi đệ về chuyện ấy!

Lục Tiệm đáp:

- Tốt lắm. Để đệ vào từ biệt gia mẫu.

Rồi gã vào hậu đường, trình bày nguồn cơn. Trong lòng Thương Thanh Ảnh đau khổ, bà nắm cánh tay gã, giận dò đôi ba câu, rồi cùng gã ra đại sảnh, đến gặp Tiên Bích.

Hai người Tiên, Ngu từng nghe danh bà, đồng cung kính hành lễ.

Tiên Bích ngắm kỹ Thương Thanh Ảnh, rồi cười cười:

- Đã từng nghe nói Thương a di là một đại mỹ nhân hiếm thấy, hôm nay được diện kiến, quả nhiên không sai!

Thương Thanh Ảnh đáp:

- Tiên Bích cô nương đã đùa bỡn rồi! Cô xưng hô ta là a di, chuyện bồi phận chính thực không ổn!

Tiên Bích cười, đáp:

- Bồi phận ở Tây Thành, các bộ đều không đồng nhất. Theo di mệnh của tổ sư Tư Cầm, nếu ở cùng một bộ, thì chiếu theo thứ hạng thầy trò mà gọi. Nếu không cùng chung một bộ, khi đệ tử gặp nhau, là nhất luật theo đẳng cấp ngang hàng mà gọi. Khi gặp Trầm Chu Hư sư huynh, ta gọi là sư huynh, rồi gặp Lục Tiệm đệ đệ, ta xưng đệ đệ, nhưng bà không phải người của Tây Thành, gia mẫu cùng bà tương xứng vai tể muội, ta gặp bà, không gì khác hơn được, phải xưng hô bà là a di thôi!

Thương Thanh Ảnh đáp:

- Nếu như vậy, Thanh Ảnh đành ngượng mà phải nhận chịu. Xưa kia, Tiệm Nhi đã được các vị chiếu cố cho nhiều, lần này đi biển rộng, ra khơi xa, sự hung hiểm khó dò, nó hành sự bất cẩn, chỉ mong Tiên Bích tiểu thư hết lòng nhắc nhở nó giùm.

Tiên Bích cười cười, trả lời:

- Sao lại nói vậy! Tiệm đệ thân thông tuyệt đỉnh, tương lai vận mệnh Tây Thành đều trông vào một tay hấn đấy!

Thương Thanh Ảnh cả kinh! Sợ bà lo lắng quá, Tiên Bích không muốn phải nói nhiều hơn, nàng vội vã cáo từ.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Nội Chiến

Kế đó, Lục Tiệm xuất hành, dẫn theo vài đệ tử Thiên bộ cùng năm đại kiếp nô. Hai nàng Lan U, Thanh Nga nài nỉ xin được đi theo.

Lục Tiệm từ biệt mẫu thân và ông nội, nước mắt chan hoà.

Ngu Chiếu đứng bên xem thấy, hắt chau mày. Khi cả đoàn đi được khá xa, hắt bảo Lục Tiệm:

- Lục sư đệ, chẳng phải vi huynh muốn dạy đệ, nhưng làm trai chí tung hoành bốn phương, lẽ đâu mỗi lần xa nhà, là mỗi lần rơi lệ... trước nhà rơi nhiều nước mắt quá, đệ không sợ sẽ chảy thành sông hay sao?

Lục Tiệm hết sức bền lên, nhưng Tiên Bích đã nạt hắt:

- Ăn nói gì kỳ vậy? Huynh tưởng ai cũng có thể ra đi khơi khơi như huynh, ai cũng từ đá nẻ nứt ra như huynh?

Ngu Chiếu đáp:

- Đúng đó! Người khác đều có mẹ, ta đây đứa không cha không mẹ, không bị cha mẹ rầy rà dạy dỗ, thiệt thống khoái!.

Nguyên vì sư phụ Ngu Chiếu luyện điện kinh, không thể sinh con đẻ cái, Ngu Chiếu là trẻ mồ côi được ông nuôi dạy, Tiên Bích câu đó vừa thốt

ra, nàng chợt hồi hận, yên lặng hồi lâu, rồi len lén nhìn hắt, thấy Ngu Chiếu vẫn tỉnh bơ, nàng biết hắt đã chẳng để tâm.

Trời mùa thu lạnh lạnh, không khí se sắt, đồi núi gần xa đều khoác nửa mình màu vàng, xanh lục, đầm đậm vài nét tiêu sơ, hai bên đường cỏ cao gầy, thô cứng, lung lay khua động dạt vào nhau dưới làn gió nhẹ, dăm ba đoá cúc đại màu trắng, đỏ đang hé nở, theo làn gió, mùi hương thoang thoảng của chúng lan toả, khiến khắp nơi trên cánh đồng man mác mùi hương đó, Sau một lúc, gió chợt ấm, thổi mơn man vào mặt, Lục Tiệm ngẩng đầu trông, thấy ngoài xa Trường Sa, thấp thoáng làn nước xanh, có dăm ba cánh buồm trắng tựa như bị đóng băng dính chặt lên nền xanh của biển cả.

Ven bờ biển có không ít nam nữ, nhưng mắt của Lục Tiệm chỉ thấy có một người.

Trên một ghềnh đá đen loang loáng ven biển, Diêu Tình ngồi bó gối, áo trắng tựa mây, mái tóc xanh trên đầu cũng trùm trong một tấm lưới trắng, nàng trông ra biển khơi, nét yêu kiều, toàn thân biểu lộ thư thái thần tiên.

Đệ tử các bộ thấy Thiên bộ đang tiến đến, họ đưa tay chỉ chỗ, bàn luận. Diêu Tình vẫn ngồi yên một mình, không mảy may lay chuyển thân hình. Trong lòng, Lục Tiệm không khỏi ưu sầu, "Nàng vẫn còn giận ta sao? Cũng không thềm đưa mắt liếc nhìn ta một cái?". Gã chợt thấy chán nản, không để ý rằng hai vợ chồng Ôn Đại đang tiến lại gần. Nhìn thần sắc của gã, dõi theo hướng trông của gã, bà chẳng dẫn lòng được, buông tiếng thở dài, cất tiếng gọi:

- Tiểu Lục sư đệ.

Bà kêu liên tiếp hai lần Lục Tiệm mới sức tỉnh, gã ngó lại, đỏ ửng mặt mày, thi lễ:

- Địa Mẫu nương nương được mạnh giỏi?

Ôn Đại hỏi:

- Trầm sư đệ qua đời, chẳng hay có để lại thuyền bè đi biển?

Lục Tiệm đáp:

- Ông đi nhanh quá, không nói gì về chuyện tàu thuyền cả!

Ôn Đại bảo:

- Vậy người hãy đưa đệ tử Thiên bộ lên đi cùng thuyền với ta.

Lục Tiệm cảm ơn xong, lên tiếng hỏi:

- Chuyến này đi Đông Đảo, chẳng hay Địa Mẫu nương nương đã có dự định gì chưa?

Ôn Đại chán nản đáp:

- Dự định gì được đây? Đành đi bước nào hay bước nấy thôi! Còn Tiểu Lục sư đệ thì sao?

Lục Tiệm lặng im, không trả lời. Ôn Đại nhìn hẩn một lúc thật lâu, bà rầu rầu, cười gượng:

- Chyển đi này quả thật khó cho người vô cùng, ta chỉ mong sau này sẽ có giải pháp tốt đẹp cho cả đôi bên.

Lục Tiệm nói:

- Văn bối quá ngu tối, không thể tự nghĩ ra giải pháp khiến song phương đều hoàn toàn được tốt đẹp, mong Địa Mẫu nương nương chỉ bảo.

Ôn Đại cười cười, bà đưa mắt nhìn vào ông chồng.

Tiên Thái Nô vuốt râu, nói:

- Tiểu Lục sư đệ, nếu không có một giải pháp song phương lưỡng toàn, vậy hãy cố gắng dụng tâm nhìn, gắng dụng tâm nghe! Chuyện thiện ác, tốt xấu trên đời này đều xuất phát từ chỗ một tác dưới lồng ngực đó (chú: ý nói con tim - tác giả chơi chữ, trong thành ngữ 'dụng tâm [để ý]' - có chữ tâm là quả tim), Mặc thiên hạ nói gì, kệ họ, cái lương tâm của mình mới quan trọng tối khẩn.

Ông vừa thuyết, vừa đưa hai ngón tay chỉ vào chỗ quả tim, đôi mắt ông không nhấp nháy, đã chiếu loé thật nhanh một tia chớp vào Lục Tiệm.

Lục Tiệm do dự một lúc, rồi chớp tay nói:

- Đội ơn tiền bối đã chỉ bảo, Lục Tiệm đã hiểu rồi.

Ôn Đại liếc nhìn gã một cái nhìn thật sâu, nói:

- Trong tám bộ Tây Thành, Thiên bộ đứng đầu, người nhất cử nhất động, ai nấy đều để ý nhìn đấy!

Lục Tiệm thưa:

- Văn bối tài trí hèn kém, tự dưng lãnh cái trọng trách này, trong lòng cực kỳ lo sợ!

Tiên Thái Nô cười mà rằng:

- Bậc đại dũng thì luôn tỏ ra vẻ khiếm nhược, bậc đại trí thì làm ra vẻ mình ngu dốt... Tiểu Lục huynh đệ đã quá khiêm nhượng rồi!

Ông nói xong, chớp tay sau lưng, đưa mắt nhìn về nơi chân trời, rầu rĩ nói: "Chỗ tận cùng của trời xanh kia là hoàng tuyền (suối vàng), thiên địa dẫu cách xa nhau, khi xong một con giáp (60 năm), quay hết một vòng, sẽ có cơ hội gặp lại! Cái ân oán ba trăm năm đó, chẳng lẽ không có cách nào kết liễu được sao?

Lục Tiệm trong lòng rúng động, gã nhỏ giọng hỏi:

- Tiên tiền bối, những người chủ hoà ở Tây Thành con số được bao nhiêu?

Tiên Thái Nô liếc gã, cười nụ, bảo:

- Chẳng phải cái đó sẽ buộc người dụng tâm nhìn, dụng tâm nghe?

Lục Tiệm nao nao trong lòng, gã im lặng, gật đầu.

Cùng lúc, Tả Phi Khanh tiến đến, nói:

- Gió tây đã nổi, đến lúc mình lên đường đi về hướng đông. Thiên bộ đã tới, xin mời lên thuyền để còn sớm khởi hành.

Ôn Đại nghe qua, bà quay ra triệu tập đệ tử Địa bộ.

Lục Tiệm ngoảnh trông, chỉ thấy ghềnh đá trống vắng, không rõ Diêu Tình đã bỏ đi từ bao giờ.

Lục Tiệm chẳng khỏi buồn nản, gã lẳng lặng lên thuyền.

Chiếc thuyền đi biển của Địa bộ được chế tạo thập phần kỳ lạ, toàn thân màu xanh, thân thuyền là nguyên một cây đại mộc to lớn, chẳng bào, đục gì, còn nguyên cành lá xanh tươi, bảo là chiếc thuyền, đúng hơn phải gọi nó là một đại thụ. Trên thân thuyền, không thấy dùng bất cứ đinh, móc bằng sắt thép mà chỉ toàn các thứ dây leo quấn chằng chịt, lên sàn thuyền, ta có cảm tưởng bước vào một khoảnh rừng nằm ngang, thấy điểm xuyết đó đây những bông hoa nho nhỏ

Lục Tiệm không khỏi ngạc nhiên, gã hỏi Mạc Ất:

- Đây mà là thuyền ư? Bị sóng to một đợt, bộ không sợ rã ra hết sao?

Mạc Ất cười:

- Bộ chủ đã quá lo xa! "Thiên Xuân Trường Lục" này hình dạng kỳ dị, nhưng kiên cố vô cùng!

- "Thiên Xuân Trường Lục"? - Lục Tiệm không hiểu.

Mạc Ất giải thích:

- Đó là tên chiếc thuyền. Lúc này đang mùa thu, nếu vào mùa xuân, sẽ đẹp lắm kia. Đây thuyền hoa nở, tím, đỏ, hồng... như một hòn đảo rộ hoa vậy đó, tới tiết tháng ba, coi lộng lẫy vô ngần.

Lục Tiệm tưởng tượng cái cảnh đẹp để thanh tĩnh đó, cũng cảm giác nhẹ nhõm trong lòng.

Ôn Đại thấy Lan U và Thanh Nga là hai nàng Hồ nữ, bà hiếu kì, cho gọi họ vào trong khoang dò hỏi. Nghe xong duyên cớ, bà kiếm ông chồng Tiên Thái Nô kể lại, miệng không ngớt chặt lưỡi hít hà!

Tiên Thái Nô bàn:

- Từ hương đạo mà nên duyên, nhờ âm nhạc mà gá nghĩa, hai mối nhân duyên này nếu thành tựu, thế nào cũng làm giai thoại của Tây Thành mình!

Ôn Đại gật gù cười đồng ý.

Lan U lanh lợi, nàng thấy Ôn Đại tính tình hoà ái dễ thân cận, dễ bắt chuyện, nàng chợt nảy ý định, đến gặp Ôn Đại, quỳ lạy bà.

Ôn Đại ngạc nhiên, hỏi:

- Cô quỳ lạy ta làm gì thế?

Rồi bà mau mắn đỡ cô đứng lên. Lan U cười, nói:

- Hai mỗi nhân duyên này nếu muốn chóng thành tựu, phải trông vào Địa Mẫu nương nương giúp cho một tay!

Ôn Đại hết sức lạ lẫm, bèn hỏi han cận kề.

Lan U bèn đem ý nguyện của Tô, Tiết hai người trình bày ra.

Bất giác, hai phu phụ Ôn Đại đưa mắt nhìn nhau!

Ôn Đại hỏi:

- Lão thân làm được gì trong vụ này?

Lan U vui vẻ đáp:

- Tiểu nữ thấy các tỷ muội đệ tử Địa bộ ai nấy đều xinh đẹp như tiên, dám mong nương nương kiếm giùm cho bộ chủ chúng tôi một vị tỷ muội tài sắc song toàn, biết đâu sẽ nên duyên giai ngẫu, hai tiểu nữ cũng nhờ đó mà được thoả tâm nguyện, chẳng phải nhất cử mà được tối ba cái mỹ sự sao?

Ôn Đại gượng một nụ cười khổ, nói:

- Hài tử, tiểu Lục sư đệ nguyện tự trong lòng cũng đã có người rồi... chỉ là... - bà ngập ngừng, rồi không nói tiếp, bà lặng thinh luôn.

Lan U không tiện hỏi thêm, nàng bắt đầu để ý sự việc!

Gió tây hiu hiu, sóng vỗ rì rầm, ba chiếc thuyền nối đuôi nhau đi, nơi đằng sau, mặt trời đã lặn, ánh tà dương như lửa hồng, rạng chói lên rặng chiều màu tím. Phía trước, vầng trăng vừa từ dưới biển nhô lên, lung linh toả sáng, ánh trăng mơn man trên làn sóng biển như sương, như tuyết, phủ một màu bàng bạc.

Tâm sự bồi bồi, Lục Tiệm không sao ngủ được, gã ra khỏi khoang, lên đứng trên sàn thuyền, mắt dõi ra ngoài khơi xa, những mây thuẩn trong

lòng, gã không tìm được giải đáp, gã vừa mong nhanh chóng đến sát cánh cùng Cốc Chấn, vừa ước sao ba con thuyền này đừng đến được đảo Linh Ngao.

Đứng một hồi lâu, gió đêm nổi lên, gã dần dần cảm thấy lạnh, chợt nghe giọng nữ nhân hỏi:

- Sao không ngủ cho rồi, ra đứng lóng ngóng nơi đây làm gì vậy?

Lục Tiệm giật mình, quay lại nhìn, gã thấy Diêu Tình ngồi trên be thuyền, tay nín vào một cành nhỏ, chân đứng đưa gõ nhẹ vào thân thuyền, đôi mắt trong như nước hồ thu, dõi nhìn nơi xa xăm. Ánh trăng bàng bạc phản chiếu từ các đợt sóng, chập chờn, lãng đãng rọi lên thân mình nàng, làm cho hình dáng đó khi thì mang màu xanh lam thẫm, khi thì trắng bàng bạc, sự thay đổi không chừng, dường tượng như đang có một bức màn ánh sáng phân chia, tách hai người xa cách dần ra.

Lục Tiệm như đang nằm mơ, gã ngẩn ngơ, xuất thần nhìn Diêu Tình.

- Lại ngớ ngẩn rồi! - Diêu Tình bĩu nhẹ làn môi, hứ nho nhỏ - Vẫn cái điệu bộ ngốc nghếch!

Lục Tiệm nói:

- Tôi... Tôi...

Diêu Tình bảo:

- Nói cũng không thành tiếng! Đồ cà lăm!

Lục Tiệm hít vào một khẩu chân khí, đáp:

- A Tình, tôi không ngờ cô cũng sẽ theo ra đây.

Diêu Tình hứ lạnh một tiếng:

- Phải rồi! Người vẫn nghĩ suốt đời này không còn muốn gặp lại ta, phải không? Được thôi, vậy giờ để ta biến đi cho rồi, tránh làm cho người thấy chán ghét, thấy ngấy!

Nàng bèn đứng lên, định quay mình bước đi. Hoảng quá, Lục Tiệm nhào ra như tên bắn, chụp vào cánh tay trắng ngần của nàng.

Diêu Tình vùng vẫy, không rứt ra được, nàng bực tức hét lên:

- Lục đại hiệp, bản lãnh ngài giờ giỏi quá, dám đem đi bắt nạt đàn bà trẻ con đấy phỏng?

Lục Tiệm nghe nàng nói thế, tay gã như chạm vào lửa, nhanh như chớp, đã vội vàng rút về, cười khổ mà rằng:

- A Tình, cô đã biết rất rõ mà, suốt cuộc đời này, tôi là không thể nào chán ghét cô! Chỉ cần cô đừng ghét bỏ tôi, đừng thù hận tôi, trong lòng tôi đã thấy sung sướng lắm rồi!

Diêu Tình lặng nghe gã, nhãn châu nàng vụt thoáng hiện một tia vui mừng, một lúc sau, nàng nói:

- Ta đến để hỏi người, lần Luận đạo diệt thần này, người dự định sẽ làm gì?

Lục Tiệm đáp:

- Tôi đi chuyến này, thứ nhất để giúp Cốc Chấn, thứ nhì muốn giải quyết chấm dứt những oán thù nhiều năm nay giữa Đông Đảo và Tây Thành.

Diêu Tình vẫn nét lơ đãng cố hữu,

- Vậy là người không sợ chết?

Lục Tiệm hỏi:

- Hỏi thế nghĩa là sao?

Diêu Tình đáp:

- Thế nào Vạn Quy Tàng cũng nhất quyết đến dự, người về phe Cốc Chấn, tức trở thành thù địch với lão! Nếu xảy ra tranh đấu, người nắm được bao nhiêu phần thắng?

Lục Tiệm lặng yên một lúc, rồi lắc đầu, đáp:

- Một phần cũng không có?

- Vậy là xong! - Diêu Tình hỏi - Người đi ra đảo Linh Ngao lần này, chẳng phải để uống mạng nột cách vô ích ư?

Lục Tiệm đáp:

- Nếu bỏ mạng cho Cốc Chấn, tôi không hối hận gì hết!

Diêu Tình khẽ run, cô quay lại, ánh mắt thoáng hiện lửa giận:

- Người lo cho hãn, bất chấp cả tính mạng bản thân?

Lục Tiệm gật gật đầu, nói:

- A Tình, nếu phải mất mạng vì hãn, tôi nhất quyết cũng không có gì phải hối cả!

Diêu Tình bặm môi, nàng ngẩn ngơ một lúc, rồi u uẩn nói:

- Mặc tên gốc ghếch nhà người, muốn làm gì thì làm!

Rồi nàng quay mình, đi xa dần.

Lục Tiệm nhìn theo sau lưng nàng cho đến khi hình ảnh biến mất, gã đứng yên trong giá lạnh của gió đêm, thật lâu!

Vừa quay về phòng, đang định ngả mình nằm lên giường, gã cảm giác hơi là lạ, bèn nảy bật mình thật nhanh ra khỏi giường, miệng la lớn:

- Ai đó?

Rất lâu, không có tiếng trả lời, gã bèn thắp nến, ánh sáng vừa toả, đã thấy hiện ra một khuôn mặt kiều my vô ngần, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đang mê man.

- A Tình?

Lục Tiệm thất kinh, mặt tái mét, gã đưa tay, định ôm nàng lên, chợt phát hiện bên dưới chăn, thân thể Diêu Tình không có lấy một mảnh vải, da thịt mềm mại vừa chạm vào tay, tim Lục Tiệm vụt đập loạn xạ!

Gã đưa mắt tìm quần áo của nàng, chẳng thấy đâu, không làm gì khác hơn được, gã đành lấy tấm chăn quấn vào cho nàng, rồi thôi động nội lực, gã truyền chân khí vào cơ thể Diêu Tình.

Chân khí vừa truyền vào, Diêu Tình rên khẽ một tiếng, từ hai lỗ mũi nàng thoát ra một làn hương nhẹ. Vừa ngửi phải làn hương đó, đầu óc Lục Tiệm quay cuồng, gã vội vàng vận khí, may mà kịp đánh tan cái sự hôn mê đó.

Rồi gã nghe kêu một tiếng "a", đôi mắt đẹp của Diêu Tình chậm chậm hé mở. Nàng thấy Lục Tiệm, thoáng giật mình, rồi phát giác ra tình huống quần bách của thân thể, nàng vừa giận, vừa rối, nàng dang tay và một tát tai vào mặt Lục Tiệm, hét to:

- Người làm gì vậy?

Tay nàng vung ra, tấm chăn bị tụt xuống, Lục Tiệm vội vàng nhắm nghiền hai mắt, gãi lui lại, giọng hoảng hốt:

- Tôi cũng không hiểu! Tôi vào phòng, đã thấy cô nằm sẵn ở trên giường rồi!

Diêu Tình cơn giận qua đi, nàng trấn tĩnh lại, dự dự, rồi nói:

- Ta đang lúc trở về phòng chợt ngửi phải một mùi hương nhè nhẹ, lúc đó đâu có hay, chỉ cho là mùi hương của hoa trên thuyền, đâu ngờ, khi lên giường nằm xong, ta bị mê man luôn. Lục Tiệm, người phải nói thật, có phải người đã sai cái thằng lỗ mũi to đó đem mê hương ám toán ta không?

Lục Tiệm vội vàng đáp:

- Nhất quyết là không! Tôi xin chỉ tay lên trời mà thề!

Diêu Tình tức bực, hỏi:

- Vậy còn ai khác dùng mê hương trên mình ta?

Đầu óc Lục Tiệm vụt loé lên một tia chớp, gãi chau mày, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ lại là cô ta?

Diêu Tình hỏi:

- Ai vậy?

Lục Tiệm bèn đem chuyện Lan U, Thanh Nga cùng hai kiếp nô Tô, Tiết thuật lại!

Diêu Tình bảo:

- Ta với hai ả Hồ nữ đó không thù không oán, tại sao họ muốn âm mưu chống ta? Hừm... Rõ ràng, không thể đoán chắc người không phải kẻ chủ

muờu.

Lục Tiệm bất đắc dĩ, phải đem ước muốn của gã Tô Văn Hương nói hết ra, rồi tiếp:

- Vừa mới rồi, lúc trở về phòng, tôi có đi ngang một người. Bây giờ nghĩ lại, ắt đó là Lan U. Cô ta muốn lấy Tô Văn Hương cho lẽ, cô cũng tưởng là tôi muốn sớm thành hôn, nên mới dùng cái thủ đoạn hạ lưu đó, thiệt ác hại quá chừng! Để tôi tìm cô ta tính sổ...

Lời đó chưa nói xong, chợt từ bên ngoài có tiếng bước chân, có tiếng nói chuyện, nghe ra giọng của Tô Văn Hương, Mạc Ất và Lan U, ba người họ đứng ngoài khoang thuyền, thì thầm cười nói, có vẻ như đang kể nhau nghe một thiên cổ sự gì đó!

Lục Tiệm bực tức kêu lên:

- Đến đúng lúc lắm!

Gã vừa định ra mở cửa, đã bị Diêu Tình níu lại, nạt:

- Đồ ngốc! Điên rồi sao? Người làm tùm lum lên, bộ muốn cho tất cả mọi người đều hay chuyện cả ư? Người không cần giữ thể diện, nhưng ta đây thì cần lắm đấy!

Lục Tiệm phát rầu rĩ, hỏi:

- Thế thì làm sao bây giờ? Hay như vậy, để tôi dẹp bọn họ trước, rồi sau đó đưa cô về phòng, hay là cứ trùm kín cô trong chăn đưa đi, bọn họ có thắc mắc, thì bảo đó là đồng chăn nệm...

Gã nói xong, nơi đànng sau lặng yên một lúc, rồi gã cảm giác một thân mình mềm mại ngã sát vào lưng gã.

Thanh âm Diêu Tình nhỏ vo ve cơ hồ không nghe rõ:

- Đồ ngốc! Người chán ngấy ta quá mà, sao lại còn muốn ôm đưa ta về phòng?

Trong óc Lục Tiệm, chợt ong óng một tiếng, rồi chẳng hiểu tại sao, tiếng ong óng đó nó cứ tăng gia gấp bội... Gã lắp bắp:

- A Tình, tôi... tôi...

Gã chợt nghe Diêu Tình khẽ cười khúc khích, mắng gã:

- Người thiệt là... Thiệt là một thằng ngốc đầu óc ngẩn ngẩn ngơ ngơ... Ôm chặt đi coi! Chẳng thèm chơi với người nữa! Mau lên, mau hộ tống bản cô nương về phòng cho mau! Nếu không, hừm... ta là nhéo đứt hai cái lỗ tai này xuống!

Lục Tiệm thở ra nhẹ nhõm, thâm tâm thoáng đôi chút tiếc nuối: "Thì ra nàng đã đem mình làm đồ chơi!" Gã quán kỹ nàng trong chần, ôm chặt lấy, nghe bên ngoài tĩnh lặng, gã mừng thầm, mở cửa đi ra. Đi được vài bước trong khoang thuyền, trước mặt chợt hiện ra một nhân ảnh chặn đường. Rồi nghe tiếng Lan U cười khùng khục, ả hỏi gã:

- Lục đại hiệp, ngài đi đâu vậy?

Lục Tiệm vừa hải vừa bức, trong tình thế nguy cấp, gã chẳng tiện nhiều lời, bèn hít vào một hơi dài, rồi thổi mạnh ra một luồng khí. Gã vận Đại Kim Cương thần lực vào đấy, trong vòng vài bước, luồng khí đó có lực đạo chẳng kém thiết đạn, thạch hoàn, nó kích trúng ngay vào huyệt Đan Trung của Lan U.

Lan U hự lên một tiếng, thân hình từ từ đổ gục xuống.

Lục Tiệm bước tránh sang một bên, chợt nghe Diêu Tình hoảng hốt:

- Ngốc ơi! Nhìn cái chân ta kìa!

Lục Tiệm cúi đầu nhìn, hoá ra lúc cập rập vừa rồi, gã vô ý để lòi ra một khúc bắp chân trắng nõn, mịn màng như ngọc, trong bóng tối dường như đang toả sáng mờ mờ. Gã cúi đầu xuống, đưa tay kéo tấm chăn che chỗ chân trần đó, ngón tay gã vừa chạm vào da thịt nơi ấy, mặt gã phát đỏ au, tim đập thình thịch, Diêu Tình cũng cảm giác xương cốt toàn thân nhũn ra, nàng khẽ rên nhẹ một tiếng.

Đi một chập, vào đến khoang thuyền của Diêu Tình, quả nhiên thấy áo quần nàng bỏ đầy giường.

Lục Tiệm quay mình định đi giải khai huyết đạo cho Lan U, gã bị Diêu Tình níu lại, nàng hậm hực nói:

- Thấy kệ nha đầu quý đó, để nó nằm hóng gió chỗ khoang thuyền cho đáng đời!

Lục Tiệm nói:

- Cô ta là di nữ ngoại quốc, không quen lễ thói lễ số của Trung thổ mình, cô đừng nên chấp cô ta!

Diêu Tình lầu bầu:

- Coi con người của người kia! Lúc nào cũng chăm chăm lo cho người khác, không biết chừng nào mới chịu để tâm lo cho bản thân mình? Đúng rồi, người chưa thành hôn, nha đầu quý đó cũng vô hy vọng! Người tội nghiệp ả, sao không sớm đi lấy vợ đi, giúp cô ả được thoả nguyện, vậy chẳng phải tốt hơn sao?

Lục Tiệm hỏi:

- Tôi... tôi lấy... tôi lấy ai đây?

Diêu Tình giọng lạnh tanh, bảo:

- Mẹ người đã chẳng quen biết nhiều cô nương khuê các trong thành Nam Kinh sao? Chỉ cần mỗi lái đi qua đi lại dăm ba lần, nửa tháng sau là xong cái rúp! Còn nếu không, với tiếng tăm của Lục đại hiệp, thiếu gì nữ hiệp danh môn đại phái đang ngóng cổ chờ trông, chỉ cần chụp đại một cô nào coi được được đó, chuyện đâu có khó khăn gì!

Lục Tiệm trầm ngâm một hồi, rồi vụt đi nhanh ra ngoài, nghe xập một cái, đã đóng kín cửa khoang lại.

Diêu Tình dòm dòm cửa khoang một lúc, nàng nằm xuống, chuôi đầu vào trong chăn, thở ra một hơi dài, rồi nàng cảm giác thân mình nóng hừng hực, có hơi rờn rợn. Nàng hé môi, mắng nhỏ nhỏ:

- Cái thằng tiểu tử gốc này thiệt là khó dạy!

Gã giải khai huyết đạo cho Lan U xong, đang định lên tiếng cầu nhàu, chẳng dè Lan U đã hời độp vào mặt gã:

- Lục đại hiệp, bộ người chẳng phải là nam nhân à? Nếu nam nhân, tại sao miếng mồi béo dưng tận miệng lại không chịu đớp?

Lục Tiệm khựng lại, bực tức nói:

- Ta còn chưa rầy cô, sao cô đã đi la lối ngược lại ta? Cô còn làm chuyện vớ vẩn như thế nữa, đừng trách ta sao không khách khí với cô!

Lan U dẫu mỏ, cong cớn nói:

- Mẹ ta hồi nhỏ dạy ta, nam nhân thấy đều là sài lang, vậy mà trước nữ nhân trần trụi như vậy, ta thấy người chẳng phải sói dữ, trái lại, là con cừu nhỏ nhỏ dễ thương, kêu be be đôi ba tiếng, rồi đi cắm cúi ăn cỏ cho xong chuyện!

Ả ngoe nguẩy cái đầu, bức bối chạy đi mất, bỏ mặc Lục Tiệm ngẩn ngơ một mình, gã càu nhàu:

- Rõ ràng cô ta sai... sao lại còn tính lên giọng giáo huấn mình kìa?

Về trở lại khoang thuyền, Lục Tiệm trần trọc không ngủ được, một lúc sau, chợt có tiếng huyên náo bên ngoài. Sợ có kẻ địch tấn công lên thuyền, Lục Tiệm phóng nhanh ra, vừa hay gặp một đệ tử Địa bộ chạy đến nói:

- Lục sư huynh, trên thuyền vừa bắt được một gian tế, đang tra hỏi nơi khoang nghị sự đó!

Lục Tiệm nghĩ biến cả mệnh mông, sao lại lòi ra gian tế, gã bèn tìm đến khoang nghị sự, vừa rẽ đám đông bên ngoài, thì thấy Ôn Đại tay nắm giữ một nữ tử.

Nữ tử đó đầu tóc rối tung, đang vùng vẫy để thoát ra. Khi món tóc tẽ ra, dưới ánh sáng mấy ngọn đuốc, Lục Tiệm nhìn rõ mặt cô, gã lập tức thất kinh, thất thanh kêu lên:

- Bình Nhi!

Nữ tử chính là Cốc Bình Nhi, nghe giọng Lục Tiệm, cô ngẩng đầu, rồi bật khóc oà:

- Thúc thúc! Thúc thúc.

Lục Tiệm tiến lại gần, bà Ôn Đại thấy hai bên nhận biết nhau, bà bèn buông cô ra.

Cốc Bình Nhi gặp được người thân quen, cô nhào vào lòng Lục Tiệm, nước mắt nức nức, ra điều đã bị oan ức.

Lục Tiệm cũng kinh hoàng không kém. gã hỏi cô:

- Bình Nhi, sao cô lại đến chỗ này?

Cốc Bình Nhi sụt sùi,

- Em muốn về nhà! Muốn về nhà!

Lục Tiệm nghe thế, gã chua xót trong lòng, nghĩ thầm:

- Đúng vậy! Đông Đảo đích thực là nhà của cô!

Lại nghe bà Ôn Đại nói:

- Ta đi tuần tra ban đêm, nhìn thấy cô ta trốn trong góc khoang. Cô bé này rút cục là ai vậy?

Lục Tiệm đáp:

- Cô ấy là em gái Cốc Chấn.

Chúng đệ tử đồng loạt "ồ" lên!

Lục Tiệm thấy thế, gã lớn tiếng bảo:

- Cô ấy là em gái Cốc Chấn, cũng là em gái của tôi nữa.

Bọn đệ tử dòm gã, thần sắc cổ quái.

Ôn Đại hỏi:

- Cô ta là người Đông Đảo, lên lên thuyền của Địa Bộ ta, tức là xâm nhập đất địch!

Lục Tiệm nói:

- Cô đầu óc bị thương tổn, ngôn ngữ, cử chỉ ngang cỡ một đứa trẻ sáu tuổi, không chút nguy hại đến các vị. Chắc cô nghe tôi nói sắp đi Đông

Đảo, cô nhớ nhà, cũng tính trốn đi theo. Chỉ cầu xin Địa Mẫu nương nường rộng lòng tha thứ!

Ôn Đại suy nghĩ, rồi bảo:

- Vậy nữ hài tử này sẽ giao cho đệ trong coi, có gì sơ thất, ta gõ vào đệ!

Lục Tiệm đáp:

- Xin nương nường cứ yên tâm.

Khi mọi người tản đi hết rồi, Lục Tiệm hỏi Cốc Bình Nhi tất cả sự tình.

Cốc Bình Nhi khóc lóc:

- Em nhớ bố, em nhớ mẹ, em cũng nhớ ca ca nữa! Thúc thúc, thúc thúc dẫn em về nhà, được không?

Lục Tiệm nghe mà xót xa, muốn rớt nước mắt, gãi bảo:

- Được rồi! Để ta dẫn cô về nhà là xong.

Gãi thấy ý cô hợp ý mình, bèn hết sức dỗ dành cô, bụng vẫn thắt mắc làm cách nào Cốc Bình Nhi đã lên được đến đây!

Chợt có tiếng "hử" lạnh, Lục Tiệm đưa mắt trông, khi thấy đó là Diêu Tình, gãi vụt cảm giác con tim rộ lên một nhịp đập mạnh.

Diêu Tình đứng nhìn Cốc Bình Nhi từ đầu đến chân, Cốc Bình Nhi có vẻ sợ sệt ánh mắt đó, cô tức tức khóc, nấp mình vào sau Lục Tiệm.

Lục Tiệm nói:

- A Tình, cô đừng làm nó sợ!

Diêu Tình vẻ bất cần, đáp:

- Lục Tiệm, nha đầu này coi có vẻ giả điên rồi sao ấy?

Lục Tiệm nghiêm giọng, hỏi:

- Cái này còn có gì là giả trá sao?

Diêu Tình hứ lạnh một tiếng, dòm Bình Nhi kỹ hơn nữa, rồi nói băng quơ:

- Cái tư vị ôn hương nhuyễn ngọc vừa rồi xem chừng cũng không có gì là giả trá lắm!

Lục Tiệm hơi ngọt ngào, Diêu Tình đã lạnh lùng quay mình bỏ đi. Lục Tiệm ngẫm nghĩ câu nói của nàng, thấy hình như có một chút ghen tuông, gã chẳng khỏi than thầm: "Bình Nhi đâu khác gì một trẻ sáu tuổi, cứ sao cô ấy quá nhạy cảm vậy?"

Gã thở dài, đem Cốc Bình Nhi đến nhờ Lan U và Thanh Nga trông nom, gã nghĩ bụng: "Bình Nhi bỏ trốn đi như vậy, thế nào cũng làm cho mẹ lo lắng! Chờ công việc từ từ bớt căng, mình phải cho người về trang báo tin".

Giữa lúc ấy, từ nơi xa truyền đến một thanh âm kỳ quái, giống như cùng lúc có một trăm cái tù và thổi lên, âm lượng cao khôn tả. Cốc Bình Nhi nghe thấy, cô hốt hoảng la lớn:

- Rờng hú rồi... Rờng hú rồi!

Lục Tiệm thất kinh, tự hỏi: "Trần thế này bộ có rờng thật sao?"

Gã nhanh chóng chạy lên sàn thuyền, căng mắt ra nhìn. Trời sắp hừng đông, tứ bề mặt biển mênh mông tĩnh lặng, không thấy có vật gì khác thường. Lục Tiệm còn đang mờ mịt, Cốc Bình Nhi lại đã chỉ tay về đằng đông, la lớn:

- Rờng... Rờng...

Lục Tiệm giọng lạ lẫm, hỏi cô:

- Bình Nhi, đã có ai thấy rỗng...

Lời gã nói đến đấy, âm thanh kỳ quái đã lại trỗi lên, tiếng lớn kỳ lạ, nhất định trên thế gian này chẳng thể nào có một sinh vật tầm vóc đủ to để rú lên tiếng hú cực kỳ lớn ấy.

Đệ tử Tây Thành trên ba cỗ thuyền đều đã bị âm thanh ấy đánh thức dậy, đèn đóm thắp lên khắp đó đây trên sàn thuyền, mỗi lúc một nhiều, một số đệ tử thò đầu ra ngoài thuyền, hướng về phía âm thanh, chong mắt quan sát.

Tiên Thái Nô đến bên Lục Tiệm, hỏi:

- Đó là tiếng gió hú từ trong Phong Huyệt, phải không? Ta từng nghe trên đảo Linh Ngao có một một mắt gió thần kỳ tên Phong Huyệt, ở bên trong, quanh năm suốt tháng không ngớt bị lửa gió, khiến nước ở đấy đóng băng. Vào buổi bình minh, khi gió thổi mạnh, thường phát tiếng hú quái dị, vang vọng cả trăm dặm ngoài xa. Người ta đồn trong huyệt động có rồng gầm hú, thực ra, chẳng qua gió lớn lửa mạnh trong động huyệt, trỗi thành tiếng thiên nhiên. Nghe nói đệ tử Đông Đảo mỗi ngày đều lấy tiếng động đó làm lệnh báo thức.

- Đúng là có rồng, thật đấy! - Cốc Bình Nhi đôi mắt tròn vo, loé sáng chiếu vào ông - Lão gia gia, bên trong Phong Huyệt đích thực có rồng mà!

Tiên Thái Nô đưa mắt liếc cô, cười cười, không phản bác. Cốc Bình Nhi mắt sáng thêm lần nữa, rồi cô từ từ khép đôi mi.

Lục Tiệm nói:

- Tiên tiền bối, mình nghe được tiếng gió hú từ Phong Huyệt, vậy đảo Linh Ngao chắc cũng không còn xa lắm đâu!

Tiên Thái Nô đáp:

- Còn chừng khoảng hai thời thần nữa!

Từ đạo quần nhau với Vạn Quy Tàng suốt nửa tháng trời, sáu giác quan của Lục Tiệm trở nên nhạy bén, thính lực tăng nhiều, gã nghe một lúc, chợt phát hiện trong tiếng gió hú đó ẩn hiện tiếng súng thần công. Lục Tiệm giật mình, gọi Tiết Nhĩ đến, hỏi:

- Người hãy lắng nghe cho kỹ xem, đằng trước dường như có tiếng súng thì phải?

Tiết Nhĩ ngưng thần nghe ngóng, rồi đáp:

- Đúng vậy, có thuyền đang đấu pháo trên biển.

Tiên Thái Nô nghe được, ông hạ lệnh hải thuyền bẻ lái nhắm đi về hướng có tiếng súng. Đi chưa được mười dặm, đã thấy xa xa, có bảy cỗ đại thuyền đang đuổi theo hai tiểu đĩnh. Nhìn hình dạng mấy cỗ đại thuyền dài mà hẹp như con thoi, gã rung mình, nhú mào, lạc giọng kêu:

- Là chiến hạm của bọn Oa khấu!

- Không đúng! - Tiên Thái Nô lắc đầu - Người hãy trông cờ hiệu trên thuyền kìa!

Lục Tiệm định thần, nhìn kỹ, cờ trên thuyền là một dải dài, thêu ngọn lửa bùng cháy, hình dáng quái đản, bỗng nghe tiếng của Ngu Chiếu trỗi lên từ thuyền bên cạnh:

- Đồ chó má Ninh Bất Không ở đâu! Nó đã đi mượn sức Oa Khẩu đối phó Đông Đảo.

Hắn hét to, thanh âm âm âm hết sấm dậy, nghe như chọc vào tai.

Lục Tiệm do đó, tức thì minh bạch, bấy cỗ Oa thuyền là phe Hoả bộ, hai tiểu đỉnh ắt của Đông Đảo. Trong một tích tắc, nộ khí bốc đầy đầu, Lục Tiệm quay sang Ôn Đại, nói:

- Địa Mẫu, Ninh Bất Không cấu kết Oa khẩu, giết hại người Hoa chúng ta, sao bọn mình đừng đứng nhìn cho được?

Ôn Đại lắc đầu, bảo:

- Hoả khí của Hoả bộ rất lợi hại, chẳng thể coi thường!

Lục Tiệm chưa kịp trả lời, hai chiếc tiểu đỉnh đó đều đã bị đánh chìm. Đệ tử Đông Đảo nhảy xuống biển, định bơi trốn, chợt từ phương xa xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, buồm trắng lộng gió, vùn vụt tiến lại gần, loá một cái, một nhân ảnh từ thuyền nhảy xuống, đó là một gã hắc y, nhanh như cánh hạc bay, đã lướt sóng chạy tới.

Tiên Thái Nô tinh mắt, ông hô lớn:

- Tất cả mọi người hãy chú ý, Cừu lão quỷ của Thuỷ bộ đang tới đó!

Tất cả nghe báo động, đều không khỏi không bị choáng.

Cừu Thạch lướt như bay trên mặt sóng, đến chỗ bọn đệ tử Đông Đảo đang bơi, hấn vung song trảo, sóng biển bỗng dậy lên, những người đó hết như những thỏi vuông đậu hũ chiên trong chảo dầu, nổi lênh bênh trên mặt nước, Cừu Thạch thò tay chụp từng người một ném lên trên thuyền của hắn.

Một tràng cười dài, rồi giọng Ninh Bất Không từ xa truyền tới:

- Cừu sư huynh, lâu lắm mới gặp lại, huynh đến chiếm hết tiện nghi của đệ đây à?

Cừu Thạch đôi chân trụ vững trên sàn chiếc thuyền của hắn, mặc sóng biển đang lắc nhấp nhô con thuyền, tiếng gã âm trầm, như băng giá:

- Ninh sư đệ, tiếng tăm lẫy lừng của Hoả bộ trùng hưng, rền vang khắp chốn, Cừu mỗ muốn giành giật một chút tiện nghi, cũng vô phương!

Ninh Bất Không cười âm, hỏi:

- Phong, Lôi, Địa... ba bộ đã đến, Cừu sư huynh tính sao?

Cừu Thạch nhạt giọng đáp:

- Cừu mỗ chẳng thuộc phe bọn họ!

Ninh Bất Không cười, nói:

- Diêu kế... Ta với bọn chúng cũng không cùng phe, như người đời nói, Thuỷ Hoả tương tể, ta với huynh không cùng phe với họ, hai ta có thể làm bằng hữu tốt của nhau!

Cừu Thạch vẫn lạnh lùng nói:

- Ninh sư đệ khoan hãy vội mừng, ta với người cũng chẳng cùng một phe!

Ninh Bất Không hỏi:

- Vậy là Cừu sư huynh tự mình đứng một phe à?

Cừu Thạch hứ lạnh một tiếng, ngạo mạn đáp:

- Ta đến đây theo lệnh của Vạn Thành chủ, báo cho các người biết, lần này phải tận lực tiêu diệt Đông Đảo dư nghiệt, kẻ nào dừng dừng đứng ngoài lề, hoặc gây khó khăn, một khi Thành chủ hiện diện, sẽ bị trăm tử, chẳng tha!

Ninh Bất Không một thoáng suy nghĩ, rồi cười hề hề, nói:

- Nguyên Cừu sư huynh là người đến thông báo lệnh của Vạn thành chủ, Thành chủ anh minh, Ninh mỗ chẳng dám cãi lệnh!

Cừu Thạch chậm rãi nói:

- Nói như vậy, đệ và ta có thể tính là cùng một phe!

Hai người họ cố ý hiển lộ thần thông, dù đang ở cách xa nhau trên mặt biển, âm thanh tiếng nói của họ không bị tản mát đi, tựa hồ xuyên suốt tiếng gió, tiếng sóng biển, dội vào tận màng nhĩ người nghe.

Rồi chợt nghe âm thanh ong óng của Ngu Chiếu:

- Cừu lão quỷ, Ninh hạt tử (thằng mù), Vạn Quy Tàng là bố chúng mày hả? Nó bảo chúng mày ăn *** chó, chúng mày có ăn không?

Cừu Thạch lạnh lùng nói:

- Lôi Đế tử, ngươi muốn tìm cái chết, rồi sẽ chết, nhưng đừng kéo đệ tử Lôi bộ theo, đem tính mạng họ làm trò đùa!

Ngu Chiếu đáp:

- Tính mạng đệ tử Lôi bộ cũng là tính mạng của Ngu mỗ ta đây, tất nhiên không đem làm trò đùa. Còn cái tiểu mạng bỏ đi của chúng bay, lão tử lại rất thích thú đem đùa giỡn chơi một phen, chỉ e Cừu lão quỷ người kiết cú mà chẳng dám chơi!

Cừu Thạch bực tức hừ một tiếng. Ninh Bất Không cười hì hì, nói:

- Cừu sư huynh, thấy rõ Lôi Đế tử hẳn không tán thành ý kiến Vạn thành chủ rồi! Về phần Phong Quân hầu, không cần bàn, hẳn có thù giết

cha, sớm muộn gì rồi cũng sẽ kiếm Thành chủ tính sổ. Vậy còn Địa bộ đây, Ôn Đại sư tử, sư tử tính sao?

Ôn Đại thản nhiên nói:

- Chiêu Nhi, Phi Khanh đều một tay ta nuôi nấng, bọn chúng sao, ta vậy!

Lục Tiệm nghe bà tuyên bố, hân hừng hừng nhiệt huyết, cất cao giọng nói:

- Thiên bộ chúng ta cũng vậy.

Ninh Bất Không hứ lạnh một tiếng, nói:

- Cầu nô tài, người muốn đến đây tìm chết? Lần này, ta nhất định thành toàn cho người!

Lục Tiệm đáp:

- Hay lắm! Ninh Bất Không, món nợ cũ của người, đem tính sổ một lần luôn!

- Đồ xuẩn tài nhà người há đáng mặt đi tính sổ lão phu à? - Ninh Bất Không cười gằn - Cừu sư huynh, xem ra Thiên, Địa, Phong, Lôi đều cùng một lũ hảo hán không sợ chết... Tuyệt... Tuyệt...

Nghe lão nói vậy, Tiên Thái Nô chau mày, bảo:

- Ninh Bất Không là đứa chuyên môn đi ly gián, hân định mượn Vạn Quy Tàng diệt hết lục bộ mình, báo thù vụ truy sát Hoả bộ!

Lục Tiệm nắm chặt đầu quyền, giận dữ nói:

- Cái thằng tiểu nhân nham hiểm này, còn đi cầu kết Oa khẩu, chẳng thể để nó sống sót được!

Nghe "hừ" nhẹ một tiếng, rồi tiếng Diêu Tình rõ rệt từng chữ từng chữ rót vào tai gã:

- Người giết hản đi rồi, chẳng sợ làm đau lòng Ninh cô nương kia ư?

Lục Tiệm hơi khựng lại một chút, gã lớn tiếng:

- Chuyện đại nghĩa trước mặt, há phải đâu việc riêng tư?

Diêu Tình cười nhạt,

- Hay a! Chờ cô ta đưa mắt liếc người một phát, xem cái đại nghĩa của người nó ra sao!

Đúng lúc ấy, có tiếng súng nổ rộ, các chiến thuyền Hoả bộ quây thành hình nửa vòng tròn, lúi lúi tiến vào. Hốt nhiên có tiếng cuồng phong ào ào thổi dậy, từ thuyền của Phong bộ vút bay lên vô số bướm giấy, như đám mây mù mịt trời đất, chúng tung mạnh cánh, bay về hướng chiến thuyền Hoả bộ.

Hàng trăm đệ tử Phong bộ đồng loạt xuất "Phong Điệp chi thuật", thuật pháp trước giờ hiếm dịp thi triển, quang cảnh cực kỳ tráng lệ hùng dũng, đệ tử các bộ Thiên, Địa, Lôi rầm rộ đua nhau hoan hô.

Trên các chiến thuyền Hoả bộ, bọn oa khẩu chưa từng thấy cảnh thần kỳ như thế, lũ chúng còn đang kinh ngạc, đã bị đàn bướm giấy chém vào cổ, đổ máu như suối, chúng không ngớt thảm thiết rên la, ngã quỵ.

- Phía sau, hãy bắn "Hoả tảo đạn" lên! - Ninh Bất Không âm trầm hạ lệnh.

Nghe nổ ầm một tiếng tựa tiếng sấm, từ trên hai cỗ thuyền, thấy tung ra muôn ngàn tia lửa, kết thành lưới lửa ngang trời, chặn đàn bướm giấy. Bướm bị cháy, tới tả rúng, nom hết đám mưa to những giọt lửa đang dội xuống.

Một nhân ảnh trắng xoát vùng tạt qua, mái tóc trắng của Tả Phi Khanh bung ra, đưa hân bay bổng lên cao, miệng hân không ngớt hô gió. Đàn bướm lửa cháy đang rơi rúng, chợt ngừng rơi, suýt suýt bay về phía chiến thuyền Hoả bộ. Buồm trên thuyền bắt lửa, chiếu ánh sáng rạng khắp, bọn oa nhân trên thuyền la hét ầm ĩ, thấy đàn bướm lửa đang liên miên bắt tận trút xuống, thi nhau phóng hoả khắp chốn trên thuyền, buồm cháy, lều buồm cũng cháy, tất cả lập tức chìm trong lửa.

Ninh Bất Không cậy hoả khí, định đốt hết bướm giấy, chẳng dè Tả Phi Khanh thần thông tinh diệu đến thế, dùng gió trị lửa, Ninh Bất Không lộng xảo thành chân, trong lòng lão vụt phát cuồng nộ.

- "Đánh" - Cừu Thạch trầm giọng quát một tiếng, những lông vũ đen trên toàn bộ áo ngoài hân dựng đứng, bên dưới, nước biển dường như cũng trở thành sống động, từ hai gót chân, bắn vọt mạnh ra đằng trước. Soạt soạt hai tiếng, đôi tay áo Cừu Thạch huy động, hai đạo thuỷ tiễn bung lên giữa không trung, biến thành hai làn nước trắng xoá, phân tán mỏng, ngàn vạn giọt nước vùn vụt ào ra như những mũi tên thép, những con bướm giấy đang cháy hay chưa cháy, khi bị thấm ướt nước biển đó, đều lập tức rơi xuống.

Thần thông Phong bộ vốn kỳ thuỷ, Tả Phi Khanh bất đắc dĩ phải lùi về đằng sau, đúng lúc, một tràng cười dài rộ lên, xoay xoáy vào tai, một làn hơi mãnh nhàn nhát dựa theo mặt nước phóng ra, nước và làn hơi chạm vào nhau, kêu xèo một tiếng, bắn tung ra vô số đốm hoa lửa màu trắng và xanh lam, "Lôi Âm điểm" thuận theo làn nước, bay tới. Cừu Thạch cảm giác toàn thân rúng động, khí huyết nhộn nhạo trong đầu, hân lập tức ngừng thôi động thuỷ kiếm, đạp sóng bay ngược trở về thuyền.

Ngư Chiếu vừa đoạt thượng phong, hai cỗ chiến thuyền Hoả bộ luồn lách qua các thuyền khác, đã liên tục nổ súng vào, chiếc thuyền của Lôi bộ trúng đạn, gỗ vụn bắn tung toé, một góc ở đầu thuyền bị sạt lở.

Ánh mắt hùng hực, Ngư Chiếu cười nhạt, nói:

- Ninh hạt tử, lần trốn đằng sau mấy đứa tiểu tốt làm trò gì vậy? Có gan, hãy ra đây cùng ta so một trận cao thấp?

Ninh Bất Không thần nhiên trả lời:

- Lôi Đế tử, người năm mớ ban ngày, nói làm nhảm gì đó?

Ôn Đại thấy tình hình, bà sẽ cau mày, chột lên tiếng hô:

- Lập trận!

Các đệ tử Địa bộ lập tức ngồi xuống, kết thành "Nhất tự trường xà", người ngồi sau đặt song chưởng lên lưng người đằng trước, lần lượt truyền nội lực lên đến người ngồi nơi vị trí đầu tiên. Sau đó, con số chừng một trăm đệ tử Địa bộ phân ra làm hai hàng người, hiện ra trận thế hai nhánh, một nhánh nơi đầu thuyền do Ôn Đại làm chủ, nhánh kia ở đuôi thuyền có Diêu Tình đứng số một.

Cả hai nhắm mắt tập trung, thần sắc ngưng trọng. "Thiên Xuân Trường Lục" vụt phát sinh một biến hoá kỳ diệu, từ thân thuyền bùng mạnh ra vô số dây leo, tầng tầng lớp lớp quấn quanh thuyền, rồi phóng mạnh ra như con trăn dài ngoằn ngoèo uốn lượn trên mặt sóng, nhằm hướng chiến thuyền Hoả bộ lao tới.

Lục Tiệm ngạc nhiên khôn xiết, hỏi:

- Tiên tiên bối, cái này là gì vậy?

Tiên Thái Nô chậm rãi đáp:

- Cái này ư? Đây là "Hoá Sinh đại trận", dùng toàn bộ nội lực đệ tử Địa bộ tập trung vào một mũi nhọn, từ chỗ đó thi triển ra Hoá Sinh, uy lực cực lớn!

Tiếng súng ầm ầm như sấm nổ, chiến thuyền Hoả bộ khạc lửa, đạn bay vèo vèo, như mưa đá, rào rào không ngừng nghỉ.

Lục Tiệm thầm nhủ: "Không xong!"

Gã chợt nghe tiếng suỵ suỵ từ khắp nơi, các nhánh "Trường Sinh đằng" mỗi lúc một dài ra, che kín trời đất, kết thành màn lưới trùng trùng điệp điệp, đạn pháo chạm vào đều rơi tòm cả xuống nước.

Tiếng bọ Oa khẩu chửi rủa rộ lên từ xa, rồi vô số hoả khí thi nhau nổ, bắn tới đủ loại như phi hoàng, hoả tử, hoả tán đạn, hoả dương tiễn, thần hoả nổ, độc quỷ yên (khói độc), loa loa đạn kín bầu trời, tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Quần dây leo chằng chịt, chiếc "Thiên Xuân Trường Lục" rẽ nước xông tới, cả thân thuyền giờ nom giống một tiểu đảo xanh um, nổi trên mặt sóng, các thứ hoả khí kích trúng vào đây bị ứt sóng nước từ hai bên lườn thuyền, thủy đều tắt ngấm, rơi xuống biển.

Vượt qua bức tường hoả khí, chiếc "Thiên Xuân Trường Lục" xông vào trận địa chiến thuyền Hoả bộ, áp sát vào một cỗ tàu chiến. Bọ Oa khẩu trên tàu hải hùng, kinh khiếp, la hét ầm ĩ, hò nhau bạt trường đao, định nhảy sang tàn sát, không ngờ đã bị các dây leo sống động, hoặc tóm chặt lấy thân hình chúng, hoặc đè bẹp lên chúng, hoặc vụt mạnh lên thân tàu... rồi nghe rầm một tiếng kỳ dị thật lớn, cỗ chiến thuyền bị bẻ gãy làm đôi, đã nhanh chóng chìm sâu xuống đáy biển.

Bọ Oa khẩu trên thuyền hò nhau nhảy xuống biển, chúng đều chẳng tránh khỏi dây leo quấn rịt vào, rồi, nước biển tràn ồng ộc vào miệng, chúng trợn trừng cặp mắt trắng dã, biến mất dạng dưới sóng nước.

Các cỗ chiến thuyền kia đều khủng hoảng, định quay đầu bỏ chạy, nhưng thân tàu chúng to lớn quá, xoay trở khó khăn, đã bị dây leo của chiếc "Thiên Xuân Trường Lục" co vào thụt ra như các vòi của một con bạch tuộc khổng lồ, tóm chặt lấy thân thuyền, trong nháy mắt bề chúng gãy nát thành nhiều mảnh vụn, lần lượt chìm dưới làn nước biển.

Nhìn cảnh tượng đó, Lục Tiệm kinh tâm động phách, gã chột ngoảnh sang Diêu Tình, thấy cô hai mắt nhắm nghiền, đôi hàng lông mày xoắn lại, gò má ửng ửng hồng, càng tăng phần kiều diễm. Tim Lục Tiệm đập loạn đả, gã nhìn nữ tử đó, lúc thì mừng vui, lúc phát rầu rĩ, các làn sóng cảm tình thi nhau bột phát làm gã điên đầu.

Hốt nhiên nghe "rầm" một tiếng lớn, Lục Tiệm ngoảnh trông, đã thấy hải thuyền Lôi bộ đâm sầm vào một cỗ chiến thuyền oa khẩu, cả hai chiếc thuyền đều chòng chành như người say. Đệ tử Lôi bộ đồng thanh quát lên một tiếng hét giận dữ, bắn súng rầm rộ sang bên thuyền Hoả bộ, tay họ vung sang chiếc thuyền địch hai đoạn dây bằng đồng dài cỡ hai trượng, súng điều của oa khẩu chạm vào các dây đó, khiến chúng bị điện giật, kêu rú lên, lập tức hồn lìa khỏi xác, buông tay gục ngã.

Từ xa trông lại, ánh điện quang xanh lập loè loá loá khi ẩn khi hiện, chớp lên từ thuyền Lôi bộ, tiếng rên la buốt tai nhức óc của oa khẩu không ngớt vọng lại, trong phút chốc, toàn bộ oa khẩu trên cỗ chiến hạm đó trúng tử thương, các đệ tử Lôi bộ bèn tập trung oanh kích vào chiến thuyền của Hoả bộ.

Sau một hồi giao tranh, bên Hoả bộ bị đánh chìm ba cỗ chiến thuyền, Cừu Thạch bị hai chủ bộ của Phong, Lôi đánh cầm chân, không tiếp cứu được cho Ninh Bất Không. Lão cất tiếng cười âm, lớn tiếng bảo:

- Thiên, Địa, Phong, Lôi bản lãnh chẳng nhiều, chỉ cậy số đông mà thủ thắng. Bữa nay, Ninh mỗ đầu thua, nhưng lại thua rất vinh quang!

Ngũ Chiếu đáp:

- Ninh Bất Không, nếu người không phục, tất cả hãy rời thuyền, kéo lên đảo Linh Ngao quần nhau chơi một chập?

Gã còn chưa nói xong, Tả Phi Khanh đã bực tức hứ một tiếng, mắng:

- Đồ ngốc! Người cũng muốn học theo cái trò xúi giục người ta đi đánh nhau của thằng mù họ Ninh đó sao?

Ngũ Chiếu lườm hằn, lạnh lùng đáp:

- Người thông minh vậy, sao đánh không lại Cừu lão quỷ?

Tả Phi Khanh đôi hàng lông mày trợn ngược sắc như kiếm, dòm Cừu Thạch, cất cao giọng khiêu chiến:

- Cừu lão quỷ, hai ta chơi nhau một trận, đứa nào cần trợ lực, đứa đó chẳng phải hảo hán!

Cừu Thạch đáp:

- Quả thật khiếm lễ nếu Cừu mỗ khước từ lời mời, nhưng chẳng hiểu ý Địa Mẫu ra sao?

Ôn Đại đứng lên, mở mắt ra, thông thả nói:

- Lão thân chẳng dám làm giảm nhã hứng các vị, trời cao đất rộng nơi đây, đúng là chỗ so tài rất tốt!

Ninh Bất Không giọng âm trầm, bảo:

- Nói như vậy, ha ha, Luận đạo diệt thần, chưa diệt Đông Đảo, mà đã tính luận Tây Thành trước rồi.

Lập tức hai phe đình chiến, cùng giong thuyền về đảo Linh Ngao gần đấy. Trời quang, mây tạnh, ngàn dặm xa trên biển xanh xanh một màu, vàng dương trên cao đỏ rực, mệnh mông tứ bề là sóng biển rì rào, gió nhẹ bắt đầu nổi lên, đuổi sóng chạy lan ra tít tắp nơi xa.

Hình dạng đảo Linh Ngao hiện dần trong tầm mắt, đá tảng xanh xám hoà lẫn cây cối xanh rì, tháp Thái Cực màu trắng dưới ánh nắng dường như đang phát quang. Trên một vách đá đen về hướng tây, dựng đứng cao ngất lên nền trời, từ ngoài khơi xa mấy dặm, Lục Tiệm đã có thể đọc thấy, được khảm sâu vào đá, bảy chữ to: "Hữu bất hài giả ngô kích chi". Bảy chữ đó, bút lực hào hùng, gây ấn tượng thần sầu quỷ khốc.

Lục Tiệm chăm chú nhìn một lúc, gã chợt cất tiếng hỏi:

- Tiên tiên bối, mấy chữ đó có phải thủ bút của Tư Cầm tiên sinh không?

Tiên Thái Nô đáp:

- Đúng thế!

Lục Tiệm hỏi:

- Theo lẽ thường, mấy chữ đó là một sỉ nhục lớn cho Đông Đảo, vậy sao đã bao nhiêu năm rồi, không ai bạt chúng đi?

Tiên Thái Nô than rằng:

- Lòng thù hận thường làm cho con người ta hành sự quái gở là thế! Sở dĩ Đông Đảo không bạt các chữ đó đi, chính để con cháu thấy mỗi nhục đó mà ra sức rửa hận bằng máu! Thành ra, dù tổ sư Tư Cầm đã qua đời từ rất lâu, Đông Đảo tự họ cố bức bách phải đến đập tan tàn Đế Hạ chi Đô, từ đó đưa đến một trường gió tanh mưa máu suốt hơn hai trăm năm qua!

Nói đến đây, đôi mắt của ông chiếu sần sật vào hàng chữ, thần sắc biểu lộ bất đắc dĩ phải nhìn thấy chúng!

Lục Tiệm cũng thở dài, gã ngoảnh trông, từ trên cao, đang bay lượn một cánh chim hải âu! Trong lòng gã mong ước như cánh chim đó, bay vù ngay đến đảo, gặp được Cốc Chân, gã vừa có phần vui sướng, vừa có phần lo âu.

Chẳng mấy chốc, đã đến lúc phải rời thuyền lên bờ. Ra khỏi thuyền, Lục Tiệm thấy Ninh Bất Không vẫn âm trầm trong áo gai, gậy trúc, đi kế bên là Sa Thông Thiên. Ninh Ngưng cùng Trầm Tú sóng vai theo sau, tay Trầm Tú cầm chiếc quạt xếp, gã tươi cười dòm ngó Ninh Ngưng, hiển nhiên rất thân thiết cùng cô.

Nhưng mặt Ninh Ngưng tai tái, mi mày sâu thẳm, làn da xanh xao tàn tạ, gò má thoáng hóp lại, trơ xương.

Lục Tiệm không ngờ chỉ sau mấy ngày xa cách, nàng thiếu nữ này đã tiều tụy, gầy nhom, đáng vẻ đó khiến gã, không rõ vì đâu, chợt rộ trong lòng một nỗi ngưỡng ngùng khôn tả. Cùng lúc đó, ánh mắt Ninh Ngưng trông ra, gặp đúng vào mắt gã, Ninh Ngưng hé nở một nụ cười thê lương! Lục Tiệm định cười đáp lễ, nhưng trong lòng gã quặn đau một cảm giác không tên, khoé mắt gã vụt rầu rĩ, gã muốn cười mà không sao nhếch nổi mép!

Bất chợt nghe "hứ" lạnh một tiếng, Lục Tiệm ngoái lại, gặp ngay khuôn mặt giá lạnh đến chết người của Diêu Tình. Lục Tiệm gò má ửng hồng, gã cúi đầu nhìn xuống đất, tim đập loạn xạ, ruột gan nhộn nhạo, không rõ duyên cớ vì sao!

Trên đường, họ không gặp bất cứ trở ngại nào, các thám tử do các bộ Tây Thành cử đi dò thám đảo từ trước, đều tường trình không gặp bất cứ ai trên đảo. Vụ Luận đạo diệt thần chẳng thấy xuất hiện lấy một đối thủ! Toàn

bộ người Tây Thành đều cảm thấy kỳ quặc, từng nhóm, từng nhóm tụ tập nhau bàn tán.

Cừu Thạch trầm ngâm một chút, cho điệu người đệ tử Đông Đảo bị hấn bắt được trên biển tới, hấn chất vấn:

- Mọi người trên đảo đi đâu hết cả rồi?

Gã đệ tử Đông Đảo mím môi, ngẩng đầu, lộ vẻ quật cường.

Cừu Thạch hứ lạnh một tiếng, gằn giọng:

- Không nói hả?

Hấn thò tay chụp vào đầu vai người đó. Người đệ tử này thân hình cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn, bị hấn chụp vào, gã rút vai lại, mặt mày nhăn nhó, vẻ đau đớn cùng cực! Trong chớp mắt, cánh tay gã xẹp xuống như một quả bóng bơm hơi bị xì, gã kêu thảm thiết, rồi không chống chọi nổi nữa, gã ngã nhào, miệng không ngớt rên rĩ.

Lúc Cừu Thạch xuống tay, Lục Tiệm thoát đầu không để ý, nhưng khi gã thấy Cừu Thạch đã dùng trọng hình quá mức, gã nổi giận, tay chân còn chưa động dậy, chân khi trong cơ thể gã đột nhiên kích mạnh, một cỗ kinh khí bắn ra, công vào Cừu Thạch.

Cừu Thạch lập tức phản ứng, bay vù thật nhanh ra hơn mười trượng phía sau, giương mắt nhìn Lục Tiệm, thần sắc quái lạ. Mọi người thấy Lục Tiệm một chiêu bức lui Cừu Thạch, chẳng khỏi chẳng bị kinh ngạc.

Từ Lục Tiệm, một cỗ kinh khí khác tự động bột phát, Đại Kim Cương thần lực theo đó xâm nhập vào cánh tay trái gã đệ tử Đông Đảo, làm kinh mạch y bị kích thích, cánh tay đó dần dần căng trở lại hình dạng bình thường, nỗi đau đớn của y cũng giảm nhiều. Gã đệ tử cảm kích, cất tiếng nho nhỏ:

- Đa... Đa tạ.

Lục Tiệm gượng một nụ cười. Chợt nghe Ninh Bất Không lạnh lùng nói:

- Tất cả mọi người thấy chưa! Chủ bộ Thiên bộ vừa ra tay giúp tên chó hoang Đông Đảo kia!

Lục Tiệm quắc mắt lườm lão, nhạt giọng bảo:

- Bọn Oa khẩu của mi xem ra còn chó bằng mấy hoang cầu!

Ninh Bất Không hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Trẻ ranh như người biết gì! Tụi Oa khẩu, ta cũng xem tụi nó như chó hoang cả lũ!

Lục Tiệm đáp:

- Nè... Phải phân biệt cho rõ ràng! Người điều ác gì cũng dám làm, không từ chuyện thương thiên hại lý! Ninh Bất Không, bữa nay gặp nhau tại đây, mình tính sổ một lần luôn!

Ngu Chiếu lớn tiếng phản đối:

- Tiểu Lục sư đệ, thằng Ninh hạt tử đã có ước hẹn trước với ta rồi, sao đệ không thềm để ý đến quy củ gì hết?

Giọng rõ ràng có phần bực tức!

Lục Tiệm đang khựng, đã nghe Cừu Thạch lạnh lùng nói:

- Còn chưa thấy bóng dáng một tên giặc Đông Đảo, chúng nó rõ ràng đang lẩn trốn đâu đây. Mình khởi trường tranh đấu, sẽ lường bại câu thương, chẳng phải giúp bọn nó làm ngư ông đắc lợi hay sao?

Ngũ Chiếu cười ngạo:

- Cừu lão quỷ, người nhát gan, chịu thua quách cho rồi, chớ lảm mồm tìm cớ lẩn tránh!

Hắn về phe Cốc Chấn, quyết ý tìm mọi cách té nước theo mưa, Cừu Thạch bị hắn chọt một câu, mặt mày đỏ lên vì tức giận, y rống lên một tiếng, hét vang:

- Lôi Đế tử, người chớ khá lớn lối, cái thứ như người, chỉ đáng đi xách dép cho ta!

Ngũ Chiếu khoát tay, cười rộ:

- Hay lắm! Lão tử thích nhất xách dép, lại thích hơn hết được cho Cừu lão quỷ người đôi dép thối tha này!

Chẳng nói gì thêm, gã đã ào ào tung ra hai luồng chưởng Lôi Âm điện, một kích thẳng vào Cừu Thạch, một uốn cong vòng nhằm hướng Ninh Bất Không.

Gã đồng lúc tấn công hai đại cao thủ, người xung quanh đều sửng sốt. Cừu Thạch hít vào một khẩu chân khí dài, tung ra một đám vân vụ bọc trọn chưởng kinh Lôi Âm, chân khí tàng chứa bên trong va chạm mạnh với điện kinh kình xoàn xẹt, phút chốc đã hoá giải nội kình của ngọn chưởng. Ninh Bất Không vung cây gậy trúc, khẽ né lách mình, gậy trúc quét tạt ngang một tia chớp, nghe rắc một cái, các mảnh vụn trúc bắn ra tung toé, cây gậy bị tiện đứt một khúc, Ninh Bất Không quật hai ống tay áo rộng, hai đạo hoả quang xẹt ra như một con thoi dẹt cưỡi, nhanh tựa chớp giật,

- Phượng Hoàng thoa (con thoi)! - Tiên Bích hồi hả kình lớn, - Hãy cẩn thận!

Ngu Chiếu nhếch mép cười nụ, song chưởng giương lên, hai đạo Long Điện xé gió bay ra, Không ngờ hoả quang của Ninh Bất Không đang bay nửa chừng, vùng quanh trở lại, xoắn vào hai con Điện Long, rồi chúng chia nhau ra, một tả, một hữu kích vào cạnh sườn Ngu Chiếu. Cùng lúc đó, hai đạo Long Điện vụt quay ngược trở về, chúng đi sau mà tới trước, đập thẳng lên trên hai làn hoả quang.

Một tiếng nổ đình tai, khói bay mù mịt, những mảnh hạt kim loại bên trong Phượng Hoàng toa bắn tung toé ra tựa thủ pháp Tiên nữ tán hoa, rải khắp tám hướng. Một tiếng quát trầm đục như sấm đất, Ngu Chiếu thu hồi song chưởng, bước tạt ngang, con Âm Long bay vào trong, con Dương Long lượn bên ngoài, những mảnh kim loại đều bị đánh văng ngược ra xa.

Lập tức, từ song chưởng Ngu Chiếu bắn xuất hiện ra một số tia khói loe loé, công kích vào môn vũ khí Mộc Phích Lịch của Ninh Bất Không. Những tiếng nổ như sấm không ngớt âm âm vang lên, nghe đình tai nhức óc.

Khói lửa chưa tan hẳn, loáng thoáng một bóng hình màu đen, rồi một số đạo thuỷ tiễn mảnh như sợi tơ, lén lút ẩn mình trong vùng khói toả mù mịt, tấn công vào Ngu Chiếu. Ngu Chiếu không hay biết, hắn đang dốc toàn lực chiến đấu Ninh Bất Không, lúc gã nhìn thấy, đã không thể đối phó, gã chỉ kịp lách mình tránh né. Chợt thấy một bóng trắng phiêu hốt tiến ra, bướm trắng tung bay nhẹ như khói nhạt, lãng đãng hết mây mù, phút chốc đã đan chằng chịt, đầy trời đầy đất, ngăn chặn các đạo thuỷ tiễn.

Các thuỷ tiễn Cừu Thạch dùng đánh lén bị chặn đứng, hắn sợ bị cả hai bộ Phong Lôi tập kích, lập tức lùi nhanh ra sau, rồi chập hai tay áo làm một, hắn phóng ra hai luồng nước gồm nhiều quả thuỷ cầu trắng toát. Gặp gió, các thuỷ cầu bung tán mạn ra.

Tả Phi Khanh vùng mạnh mái tóc trắng, né tránh làn nước, trong tay hắn thấy xuất hiện một cây trường tiên trắng như tuyết, hắn vùng mạnh một

nhát roi, quất vào Cừu Thạch.

Cừu Thạch tách rời hai tay áo, đẩy thêm ra hai làn nước nữa, nhưng cây trường tiên phiêu phiêu như có như không, uốn lượn, luồn lách giữa hai luồng nước, nhắm điểm vào mặt Cừu Thạch.

Cừu Thạch thấy thế công quái dị của trường tiên, hắn không dám coi thường, cúi đầu né tránh, quên đề phòng đàn bướm trắng, bị chúng tập hậu, hắn bất đắc dĩ phải toát ra quanh mình một làn hơi "Huyền Minh quý vụ" để tự che thân. Lợi dụng thời cơ, cây trường tiên lẳng lặn

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Thệ Thương

Dù đôi mắt mù loà, Ninh Bất Không từ đầu đến giờ vẫn chú tâm lắng tai nghe ngóng, lão chợt vui vẻ nói:

- Con đánh giỏi lắm, Ngưng Nhi! Hồi đó, trong vụ truy diệt đệ tử Hoả bộ của mình, vụ hại chết mẹ con, Phong bộ cũng đã có tham dự vào. Ha ha... con hãy nhanh chóng giết chết cái tên họ Tả đó đi, để tể điệu anh hồn chúng đệ tử Hoả bộ ta, để làm mát lòng, hả dạ mẹ con nơi chín suối!

Mọi người nghe câu đó, chẳng ai là không biến sắc, cuộc tranh đua tỉ thí nội lực giữa Ninh, Tả hai người, theo đạo lý giang hồ, người ngoài không được phép chõ mõm, nhúng tay can thiệp vào cuộc đấu.

Tiên Bích hết sức sốt ruột, hai bàn tay nắm chặt, mặt tái mét.

Ninh Ngưng chăm chú nhìn Tả Phi Khanh, cô biết, chỉ cần cô ra sức thúc đẩy "Vô Minh nghiệp hoả", nội trong khoảnh khắc, người nọ nếu không chết, cũng sẽ bị khô cạn tinh huyết, mất trọn toàn bộ võ công! Nhưng vừa rồi, cô xuất thủ vì chẳng thể đứng yên nhìn người cha già táng mạng, chú ý nghĩ đánh bại hai vị chủ bộ Phong, Lôi này, quả thực không hề có trong đầu óc của cô. Đến nước này, đúng là thế lực cộp trót cỡi lên, khó lòng tuột xuống. Nghĩ đến đây, cô đảo đôi mắt đẹp nhìn một vòng chung quanh, thấy gương mặt Mạc Ất, Tiết Nhĩ, Tần Tri Vị, Tô Văn Hương, Yến Vị Quy... bọn họ, cô lướt nhanh qua, khi ánh mắt chạm vào mặt Lục Tiêm, thấy gã đang chăm chú nhìn mình, thần sắc thập phần lo âu. Ninh Ngưng

chẳng khỏi tự hỏi thầm: "Hắn đang lo sợ Phong Quân hầu đã thương mình chẳng?"

Ý nghĩ vừa đến, chợt cô nghe Lục Tiệm mở miệng kêu:

- Ninh cô nương, Tả huynh là người tốt, cô đừng làm khó huynh ấy!

Ninh Ngưng nghe vậy, trong tim se thắt, cô chưa xót nghĩ bụng: "Hắn chẳng hề lo ngại cho mình, chỉ e sợ mình đã thương Phong Quân hầu".

Mãi suy nghĩ, cô bị phân tâm, chân khí lập tức thoát ra. Tả Phi Khanh thông thả hít vào một khẩu chân khí, gã vận công phản kích.

Phong kinh vừa xâm nhập, Ninh Ngưng toàn thân rung động, Ninh Bất Không nghe được sự khác lạ, lão quá sốt ruột, quát hỏi:

- Ngưng Nhi, con còn chần chừ gì nữa, sao không giết phứt tên họ Tả đó đi, trả thù cho đồng môn Hoả bộ.

Ánh mắt Ninh Ngưng hết nhìn phụ thân, lại quay sang nhìn Lục Tiệm, vài giọt lệ đã nhanh chóng ứa nơi khoé mắt. Tả Phi Khanh đang mặt đầu mặt cùng cô, trước hết cảm giác cô tự dừng nội lực suy giảm, rồi gã thấy cô rơi lệ đầm đìa, trong lòng gã không khỏi ngạc nhiên, do đó gã ngưng thúc đẩy kinh khí tấn công. Gã ngưng thần để ý chờ xem biến chuyển nơi cô ra sao, rồi thấy Ninh Ngưng nước mắt doanh tròn, hít vào một khẩu chân khí thật dài, cô đột ngột thu hồi nội lực, lui ra sau chừng hơn một trượng, buồn rầu nói:

- Tả bộ chủ thần thông cao siêu, tiểu nữ tử thật xấu hổ không bằng được!

Rõ ràng cô đang chiếm thượng phong, hốt nhiên chịu thua, mọi người đều lấy làm lạ. Biết rõ tính nết con gái, nghe cô chịu thua, mặt lão Ninh Bất Không lập tức biến sắc.

Ninh Ngưng bước đến trước mặt lão, nhỏ giọng nói:

- Cha, con thua rồi!

Lời chưa dứt, Ninh Bất Không chột vung tay, vả cho cô một tát tai thật nặng. Má trái Ninh Ngưng sưng vù, miệng rướm máu, đôi mắt bàn hoàn.

Lục Tiệm vừa giận vừa sợ, nhưng cha đánh con gái là chuyện nhà người ta, không trái đạo nghĩa, gã người đứng, chẳng thể can thiệp.

Ninh Bất Không ra oai, quát hỏi:

- Xú nha đầu, nói coi, ta dạy người thần thông Hoả bộ để làm gì?

Ninh Ngưng thấp giọng, trả lời:

- Để trả thù cho đồng môn, để rửa hận cho mẹ.

Ninh Bất Không động đầu gậy trúc rầm rầm xuống đất, hét:

- Nếu là vậy, ta biểu mày giết nó, tại sao mày không chịu giết? Một thân võ công của mày coi như bỏ à? Mày chẳng thèm đếm xỉa gì đến chuyện rửa hận cho mẹ mày à?

Ninh Ngưng cúi gằm, nước mắt chan hoà, từng giọt, từng giọt rơi xuống đất.

Thấy thế, Sa Thiên Hoàn cười già lẫn, can:

- Ninh sư đệ bớt giận, đứa cháu gái này tuổi còn non, chưa hiểu việc đời, dạy bảo nó đôi ba câu là được rồi, đâu cần đánh nó làm chi?

Ninh Bất Không đáp:

- Con nhỏ này nói không nghe lời, rõ ràng đang thẳng, sao lại chịu thua, coi thường ta, đánh mất uy phong của Hoả bộ ta!

Vốn không hiểu duyên cớ, Tả Phi Khanh còn đang ngẩn ngơ đứng đấy, khi gã nghe câu nói của Ninh Bất Không, gã bèn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ninh Bất Không, người đừng rầy la cô ấy nữa, Ninh cô nương không thua, người thua chính là Tả mỗ đây! Thần thông Ninh cô nương cao cường, Tả mỗ thua, tâm phục, khẩu phục.

Trước giờ, mọi người ai nấy đều cho gã là kẻ tính khí kiêu ngạo, đầu dè, vào lúc này, gã lổi lạc lên tiếng nhận thua, nhất thời, chẳng ai là chẳng kinh dị.

Ninh Bất Không hết sức đắc ý, lão cười ha hả, nói:

- Làm nam tử hán, chuyện được thua... Tả sư đệ nhắc lên được mà đặt xuống cũng được, thật chẳng hổ thẹn làm một bậc đại trượng phu!

Tả Phi Khanh hừ lạnh, quay về đứng vào chỗ nhóm của mình.

Ninh Bất Không đưa tay vuốt râu, hoan hỉ hỏi:

- Còn ai không phục? Chủ bộ Thiên chủ? Địa mẫu nương nương? Hai vị nếu thấy không phục, xin mời tỉ đấu cùng tiểu nữ một phen?

Lão nói vậy, vì trong lòng đã có tính toán. Lão biết Lục Tiệm mang ơn Ninh Ngưng, thần thông Lục Tiệm cao cường mấy chẳng nữa, nhất định sẽ chịu thua, không thể ra tay tranh đấu cùng con gái lão. Tài nghệ bà Ôn Đại tuy cao, nhưng chưa chắc đã đánh lại "Vô Minh thần công" cùng "Hoả Thần ảnh". Lúc này, hai bộ chủ Phong, Lôi đều đã bại trận, nếu lão có thể đè bẹp hai bộ Thiên, Địa, uy thế Hoả bộ sẽ trùm khắp TayThành, nhờ đó, sẽ xoá sạch những lỗi lầm tồi tệ của quá khứ.

Quả nhiên, Lục Tiệm nghe lão hỏi, lộ vẻ do dự.

Ôn Đại tiến ra, cười nụ, bảo:

- Tiểu Ninh sử muội thanh xuất vu lam, khiến ai nấy đều khâm phục. Ôn Đại tuy bất tài, cũng xin được lãnh giáo cao chiêu.

Ninh Ngưng nghe nói, cô rùng mình. Lúc cô còn bế ngựa, Địa mầu đã oai chấn võ lâm từ bao nhiêu năm trước đó rồi, bây giờ, phải giao phong cùng nhân vật truyền kỳ này của Tây Thành, Ninh Ngưng như lạc vào cõi huyền mộng, trong lòng rộ một cảm giác kỳ lạ, cô còn chưa kịp lên tiếng trả lời, hốt nhiên có một giọng nữ tử thanh thoát nói:

- Sư thừa vào lúc hữu sự, đệ tử phải ra sức gánh vác. Trận này, xin sư phụ để cho Tình Nhi được đấu thay.

Ninh Ngưng thót tim, cô đưa mắt nhìn, thấy Diêu Tình từ đám đông bước ra, ánh mắt băng giá, đang nhìn vào cô.

Trong lòng Ninh Ngưng dấy lên một trận hoảng hốt, cô quay người, ngược trông Lục Tiệm, thấy gã cũng đang chăm chú dòm Diêu Tình, mặt gã hiện rõ vẻ kinh hoàng,

Ôn Đại thoáng cau mày, hỏi:

- Tình Nhi...

Diêu Tình không chờ bà tiếp tục câu hỏi, cô nói ngay:

- Sư phụ hãy yên tâm, trận này đệ tử nhất định sẽ không để người phải thất vọng!

Một bước khinh thân, cô đã ra đến chỗ đấu, nhìn Ninh Ngưng, cười nửa miệng.

Ninh Ngưng hết sức ngần ngại!

Mặt lão Ninh Bất Không chùng hăn xuống! Diêu Tình đột nhiên xuất chiến, đã làm mọi tính toán của lão trớt quớt, chẳng cần Ôn Đại nhắm mắt

mạo hiểm cứu cô, Diêu Tình gặp nguy khốn, thế nào Lục Tiệm chẳng ra tay! Nói trắng ra, Diêu Tình ra trận chuyển này, cô ta bỏ qua chuyện thắng bại, mục đích gài Lục Tiệm vào thế phải chọn lựa giữa cô ta với Ninh Ngưng! Khi cô ta lạc bại vào tay Ninh Ngưng, buộc Lục Tiệm phải đương đầu Ninh Ngưng, phải xuất thủ.

Lục Tiệm cũng hiểu rành đạo lý đó, gã nhìn hai cô gái, bất giác tim đập thình thình, hơi thở khó khăn, đầu óc quay cuồng. "Nếu A Tình ngộ hiểm, ta không thể không cứu, chỉ là, lúc đó, mình phải giao thủ Ninh Ngưng. Cô Ninh có ơn lớn tựa non, sao mình có thể đổi đầu cô được?"

Gã càng nghĩ, càng thấy kẹt cứng, hận không thể cất tiếng khóc oà thật to cho hả! Gã khắc khoải dòm qua Ninh Ngưng, hy vọng cô không nhận lời tham gia trận chiến.

Lục Tiệm chỉ thấy Ninh Ngưng ngẩn ngơ một hồi, rồi cô thê thảm nở một nụ cười gượng, chậm chậm chuyển gót chân, bước âm thầm đến đứng đối diện Diêu Tình.

Lục Tiệm như vừa lạc bước, sa chân xuống một vực sâu ngàn trượng, trái tim gã dường ngừng đập, gã bất giác thở dài, nhắm nghiền đôi mắt!

Gió biển thổi qua, trong không khí có đượm chút hơi ẩm, một đợt sóng vỗ vào ghềnh đá, làm bắn tung lên những hạt nước như châu như ngọc, làm tung bọt biển phơi phơi như hoa tuyết.

Hai nàng thiếu nữ đứng đầu mặt, một nàng giản dị thuần khiết, không vương bụi trần, một nàng lộng lẫy rực rỡ, tóm thâu toàn bộ thanh sắc thế gian. một nàng tựa tiên nữ phải đoạ xuống trần, một nàng là giai nhân tuyệt mỹ dưới trời, một như đoá cúc vàng mùa thu, một hết hoa mẫu đơn nở rực tươi thắm, dầu ngoại hình, dung mạo khác biệt, cốt cách chẳng hoà đồng, nhưng giản dị tương phản kiêu sa, thanh khiết đối chọi diễm lệ, tuy nét đậm nhạt chẳng giống nhau, rõ ràng hai nàng đứng đấy, đem so với nhau, cho

thấy rõ thanh khiết càng thanh khiết hơn, diễm lệ càng diễm lệ hơn, cả hai đều đẹp đến độ làm kinh tâm động phách, làm điên đảo thần hồn người ta.

Máu nóng bùng bùng bốc lên đầu, con tim Lục Tiệm như chìm xuống, gã thật rất muốn mở mắt nhìn, nhưng lại sợ, sợ một khi tia mắt của gã dõi xuống đấy, chạm vào ai, sẽ đem bất hạnh đến cho người ấy, trong lòng Lục Tiệm đau xót, mâu thuẫn khôn tả, bất chợt trong tai gã nghe tiếng suỵ suỵ... cố hữu của thuật "Hoá Sinh" lúc khởi động. Lục Tiệm chẳng thể tự chủ, chẳng nhẫn nại được nữa, gã mở căng mắt ra nhìn, hai nàng dĩ nhiên đã vào cuộc.

Tay áo Ninh Ngưng phát phối phiêu dật, đôi song chương từ trong tay áo vung ra, cô đưa sóng nhiệt trào dâng đầy trời, hâm bầu không khí nóng lên hùng hực. Những ngón tay Diêu Tình thoăn thoắt búng ra, chớp mắt, các rễ, các dây leo đã chằng chịt đan chồng đan chéo, gai nhọn tua tủa chìa ra tứ phía.

Hai người tận lực hiển lộ thần thông, không những vì muốn bảo vệ uy phong sư môn, mà vì còn gửi gắm vào đấy những tâm tình, những uẩn khúc đa dạng, nên mặc dầu người đấu dung mạo như hoa, bàn tay trắng ngần như tuyết, chiêu thức nào xuất thủ cũng đều cực kỳ ngoan độc, tuyệt chẳng chút lưu tình.

Diêu Tình nhờ nội lực hồn hậu hiếm thấy, ngoài các rễ "trường sinh đằng", nàng còn tới tấp tung thêm "Xà nha quỷ thứ", âm âm phá thổ vươn lên tiếp ứng cùng các rễ "Trường sinh", chăm chăm quấn chặt lấy đôi chân Ninh Ngưng. Trong đám đông, có người buột miệng hỏi nhỏ:

- Phải chăng đây là "Bồ Đề căn"?

Ôn Đại quan sát cuộc chiến, thần thái hoan hỉ.

Diêu Tình tuy có gia tăng lực đạo, nhưng đụng phải "Vô Minh thần công" đích thực môn tuyệt học của đại cao thủ Hoả bộ, mỗi khi chạm vào

chương phong của Ninh Ngưng, các rễ cây đều bị đứt đoạn, các gai nhọn cháy rụi, "Bồ đề căn" tuy dũng mãnh, nhưng lại không có đất phát triển uy lực, rốt cục biến thành "Hoả nguyên", tiếp thêm sức cho thần thông Hoả bộ.

Tuyệt kỹ của Diêu Tình do đó không thi triển trọn vẹn oai phong, nàng chỉ đành cố gắng chi trì, chưa đầy mười chiêu, nàng đã bắt đầu thấy hơi thở nặng nhọc, trên vầng trán trắng ngà như ngọc thạch thấy lấm tấm mồ hôi.

Ninh Bất Không nghe những biểu hiện đó, lão nhạ giọng nói:

- Trong ngũ hành, Mộc chuyên sinh Hoả, thuật Hoá sinh mà đụng phải tuyệt học của Hoả bộ ta, đúng là tự mình đóng cửa đốt nhà!

Ôn Đại mỉm cười, chậm chậm đáp:

- Mộc sinh Hoả, nhưng rồi Hoả lại sinh Thổ, tuyệt học của Địa bộ đâu phải chỉ có Thuật "Hoá sinh" thôi đâu?

Ninh Bất Không nghe thấy, trong lòng xao động, lão hứ lạnh một tiếng.

Nhưng nhờ câu đó, Diêu Tình chợt đại ngộ, nàng lập tức thi triển "Khôn Nguyên", bắn tung đất đá lên, mù mịt, rầm rập như những mũi tên nhọn, phóng tới.

Lưới lửa nóng "Hoả diễm" bị màn đất cát đó vùi dập, phút chốc tắt ngấm. Uy lực Hoả kinh do đó chùng hấn xuống.

Một chiêu xuất ra đặc thế, Diêu Tình bèn đem "Khôn Nguyên" hồ tương vào "Hoá sinh", "Khôn Nguyên" thúc đẩy cát đá, từ trong cát đá nảy sinh rễ cây, rễ cây khi bị cháy rụi, trở thành tro than hoà vào đất cát lại tăng khối lượng màn đất cát lên. Lửa bị đất cát khoá lấp, không đốt cháy được các rễ, các gai nữa, làm rễ và gai có cơ hội tăng trưởng, rồi cứ thế mà quay vòng tuần hoàn.

Ninh Ngưng đang ở thế thượng phong, không ngờ bị Diêu Tình đốn ngộ ngũ hành tương sinh, đem vận dụng vào thần thông vốn sẵn hùng mạnh của nàng, đã xoay ngược tình thế, nàng dựa vào hai môn thần thông "Khôn Nguyên" và "Hoá Sinh" cao siêu đó, dần dần đưa trận đấu về thế cầm đồng.

Ninh Bất Không nghe ngóng, thấy cục diện xoay chiều, lão sốt ruột, động cây gậy trúc rầm rầm, quát hỏi:

- Ngưng nha đầu, sao lại nường tay với nó vậy? Nó dùng "Khôn Nguyên", dùng "Hoá sinh", vậy các món "Hoả Thần ảnh" nè, "Đồng Trung kiếm" nè, mày để đâu?

Ninh Ngưng có hơi chần chừ, nhưng cô chẳng dám cãi lời Ninh Bất Không, bèn đem triển khai "Hoả Thần ảnh", thân pháp vụt thay đổi! Thật nhanh, cô bám sát vào Diêu Tình, tia mắt xanh lè từ đồng tử chuyển động, phóng ra một làn kiếm.

Bấp vể Diêu Tình lập tức trúng thương, nàng rên một tiếng, cước bộ chậm hẳn, lập tức bị Ninh Ngưng nhập nội, nhanh như chớp, cô vung bàn tay, nhắm lưng Diêu Tình đập mạnh.

Chưởng còn chưa đến, hơi nóng hùng hực đã nhập vào, toàn thân Diêu Tình cảm giác cháy bỏng, tựa bị lửa thiêu đốt, nàng đang không sao tìm được cách đối phó! Nhất thời phát hiện một cổ kinh khí mát mẻ ào ạt xâm nhập thể nội, hoá giải tất cả cảm giác nóng cháy, thân nhiệt trở lại bình thường, dễ chịu. Thân hình nàng khẽ rung động, nàng không cần ngoảnh nhìn, cũng dư biết ai đã ra tay tương trợ, chợt vui sướng trong lòng: "Thằng ngốc này, cuối cùng gã cũng về theo phe mình!"

Sự can thiệp của Lục Tiêm, người đương trường không ai nhìn thấy, nhưng mắt Ninh Ngưng hoa lên một cái, "Vô Minh nghiệp hoả" đã bị Đại Kim Cương thần lực hoá giải sạch, cô thoáng run rẩy thân hình, một nỗi

cay đắng bùng lên tận óc, cô than thầm: "Rồi đó! Người cuối cùng cũng bình nó!"

Cô nghiêng rằng, vung chưởng nhắm Diêu Tình đánh tới một phát nữa. Lục Tiệm giờ cao hữu chưởng, hoá giải toàn bộ lực đạo ngọn chưởng của cô, gã kêu lên:

- Ninh cô nương, đừng đánh nữa!

Ninh Ngưng bậm môi, hét lớn:

- Muốn ta đừng đánh nữa, dễ lắm! Người tung ra một chưởng, giết ta đi là xong!

Tâm tư cô lại nghĩ: "Nếu ta chết trong tay người, cho người nhớ lấy suốt đời, người vô phương trả nợ ta kiếp này, kiếp sống này của ta như vậy cũng đáng!"

Nghĩ đến đây, hai tay lại ào ào tung ra hai chưởng nữa, chưởng chưa đến, mắt lệ đã đầm đìa, từng giọt châu lai láng đổ xuống.

Lục Tiệm vô phương, vừa đưa tay hoá giải chưởng lực, vừa hết sức ảo não trong lòng, "Sao ta lại hồ đồ vậy? Sao ta lại động thủ chống Ninh cô nương vậy?"

Gã còn đang rầu rĩ, chợt thấy mặt đất động dậy, một rế "Ác quỷ thứ" đã phá đất, tung ra nhằm quần lấy đôi chân Ninh Ngưng.

Đó là Diêu Tình thừa cơ đánh lén!

Lục Tiệm đầu nặng như đeo đá, gã thở dài, tả chưởng phát ra, "Ác Quỷ thứ" đã tan tành thành bụi phấn, bay mù mịt khắp chốn.

Diêu Tình nổi đoá, cất giọng thánh thót mắng:

- Lục Tiệm, người cuối cùng là theo phe nào?

Lục Tiệm bướng bỉnh đáp, ta không theo phe nào cả.

Diêu Tình bực tức:

- Được lắm... Người cút đi cho mau đi, ta đây sống chết, chẳng cần người quản.

Lục Tiệm cau mi cau mày, nói:

- Mấy người không đánh nhau nữa, ta chẳng nhúng tay vào! Nếu còn đánh nhau thì...

Diêu Tình:

- Rồi thì sao?

Ninh Ngưng tuy không nói gì, cô ngược đôi mắt đẹp dòm qua dòm lại, thấy Lục Tiệm gãi gãi đầu, gãi lấp bắp:

- Hai người... Hai người mà còn đánh nhau nữa, ta.. ta bình cả hai!

Hai cô gái nghe nói, vừa tức giận, vừa buồn cười, họ cùng ý nghĩ:
"Chẳng biết gã này bị mệt, phát khùng tự hồi nào, nói mà cũng như hổng nói gì hết!

Nhưng bị Lục Tiệm đứng chen vào giữa, hai nàng chẳng thể tiếp tục ra tay đả thương đối phương, chỉ e lỡ tay đánh phải gã, trận đấu do đó đi vào chỗ giằng co, không lối thoát!

Ninh Bất Không chẳng nhin nổi bất bình, lão hét lên:

- Cầu nô tài, Hoả bộ đang tranh đấu Địa bộ, sao Thiên bộ lại nhúng tay vào?

Lục Tiệm đáp:

- Hoả bộ đấu Địa bộ, ta chẳng thêm dính vào. Ninh cô nương mà đấu A Tình, ta nhất định can thiệp. Người không chịu, chỉ cần ra đây cho xem mấy thủ đoạn của người đi, ta chơi hết.

Thấy gã một cái phất tay đã hoá giải gọn "Vô Minh thần công", Ninh Bất Không có mười cái mặt cũng chẳng dám tiếp nhận lời khiêu chiến đó, lão đành giữ im lặng.

Lục Tiệm thấy cả hai Ninh Ngưng, Diêu Tình đều không chịu dừng tay, lòng gã phiền muộn vô cùng! Gã có uyên nguyên cực sâu xa với cả hai! Trong đầu, gã nhất quyết chẳng muốn hai cô đi đến chỗ tương tàn, dự định vạn bất đắc dĩ, lấy vũ lực chế phục cả hai, chỉ cần qua khỏi bữa nay, gã sẽ tìm dịp thỉnh tội, muốn trách phạt gã sao cũng được! Gã bèn ám vận thần công, đang tính ra tay, bỗng quả tim gã đập một nhịp thật bất thường, thần công hộ thể trong gã lập tức chuyển động bảo vệ toàn thân.

Cái cảm giác này thật quen thuộc, Lục Tiệm hốt nhiên ngẩng đầu, khắp thân mình gã rung động, gã buột miệng kêu "a" một tiếng! Mọi người nghe được, đồng loạt nghênh cổ nhìn về hướng đó, thấy nơi bên trên đỉnh vách đá, một thân ảnh áo xanh đứng đấy, mặt quay nhìn ra khơi, vạt áo tung bay phất phới trong gió.

Vạn Quy Tàng đã đến đấy từ lâu, âm thầm, lặng lẽ!

Sau suốt mấy ngàn dặm bị Vạn Quy Tàng truy đuổi, Lục Tiệm thu thập được kinh nghiệm sâu sắc về hành tung ẩn nấp của lão. Vừa rồi, lão âm thầm tiếp cận, trong cả ngàn người đương trường, duy nhất Lục Tiệm đã phát hiện lão.

Hành tung bại lộ, Vạn Quy Tàng buông tràng cười dài, từ trên đỉnh cao vách đá nhảy xuống, trong lúc lão rơi ngang qua, đá vụn bắn ra rào rào như mưa xuống phía dưới. Lúc lão đặt chân chạm đất giữa vô số đồng đá nhỏ,

hàng chữ "Hữu bất hài giả ngô kích chi" khảm đại tự trên mặt vách đá đã bị xoá mất tích.

Không một tiếng động, Vạn Quy Tàng phi thân nhanh tới, trong tay lão cầm một chiếc hộp gỗ hồng mộc, bước chân tiêu sái, lão tiến về phía đám đông miệng ngâm nga:

- "Hữu bất hài giả ngô kích chi", câu này ta thiết chẳng muốn nhìn thấy! Đức Phật đã dạy: "Chư TUỔNG phi TUỔNG, vân KHÔNG bất KHÔNG" (nghĩa đen: các TUỔNG đều chẳng phải là TUỔNG, bảo KHÔNG chẳng phải KHÔNG) . Lão Tử cũng có bảo: "Cố thường VÔ, dục dĩ quan kỳ diệu, thường HỮU, dục dĩ quan kỳ vi" (tạm dịch nghĩa đen: Thường thường VÔ làm cho thấy kỳ diệu, còn HỮU làm thấy màu nhiệm tinh vi) . Bởi vì "KHÔNG tịnh sanh, HỮU vô đồng tại" (KHÔNG chỉ là sự chẳng đồng hiện diện với HỮU - các khái niệm trừu tượng về TUỔNG, KHÔNG, VÔ và HỮU đều ngoài tầm hiểu biết triết lý của người dịch, xin mạn phép lược qua!), có HÀI (như trong HÀI HOÀ) hay không có HÀI, đúng ra chỉ cần hợp theo tự nhiên, Khi đã hợp theo tự nhiên, đâu cần phải "KÍCH".

Lần này, lão muốn trước hết lớn tiếng dẫn dắt mọi người, bắt đầu bằng trò xoá chữ trên vách đá trấn áp khiến mọi người thấy công lực phi thường đó mà sợ ngẩn ngơ, rồi nói câu nói vừa qua, bao hàm lời dạy của đức Phật, ý nghĩa cao thâm, sâu xa.

Lục Tiệm chau mày, lớn tiếng bảo:

- Nếu rõ ràng không cần "KÍCH", người còn đến đây làm gì?

Ôn Đại cùng mọi người nghe gã hỏi, đều ngấm ngấm tán thưởng.

Vạn Quy Tàng đáp:

- Có HÀI hay không có HÀI, chẳng cần KÍCH, rồi có HÀI hay không có HÀI, đều KÍCH được cả, KÍCH hay không KÍCH, tùy theo ý niệm lúc

đó ra sao. Tiểu tử, về võ công, tạm cho là người hơn được Ngự hoà thượng, nhưng về bàn luận đạo lý, hừ... người không bằng một góc của ông ta.

Vừa đàm luận, lão vừa tiến bước, lúc Vạn Quy Tàng đến nơi, Cừu Thạch hạ mình, quỳ xuống, lớn tiếng thưa:

- Cừu Thạch xin ra mắt Thành chủ.

Vạn Quy Tàng nhẹ gật đầu, ánh mắt nhạt nhẽo, lão nhìn thoáng qua đám đông, khi thấy tất cả vẫn đứng yên như thường, lão cười rộ:

- Hay... Hay lắm!

Sau một thoáng do dự, Ninh Bất Không vụt quỳ xuống, rên rĩ nói:

- Ninh mỗ tội thật đáng chết, xin Thành chủ trách phạt.

Lũ oa khẩu đi theo lão cũng đều quỳ cả xuống. Riêng Ninh Ngưng vẫn cứ đứng thẳng lưng, ánh mắt có phần hơi ngơ ngác.

Vạn Quy Tàng hốt nhiên cười nụ, hỏi:

- Ninh sư đệ, người tội gì?

Ninh Bất Không toàn thân lấy bầy, run giọng thưa:

- Năm đó, thuộc hạ hồ đồ, bị người ta dụ dỗ, lúc Thành chủ gặp kiếp nạn, đã không báo đáp Thành chủ, lại còn tham gia làm bậy. Thuộc hạ tự biết tội nặng, không dám trốn chạy, bữa nay đặc biệt đến đây để nhận tội chết!

Vạn Quy Tàng cười âm, lão chăm chú nhìn Ninh Ngưng, hỏi băng quơ:

- Ninh sư đệ, đệ nuôi dạy được đứa con gái coi hay dữ a!

Ninh Bất Không hoang mang, Sa Thiên Hoàn nói nhỏ vào tai lão:

- Ngưng Nhi vẫn hãy còn đứng!

Ninh Bất Không nổi giận, quát to:

- Ngưng Nhi, sao mà không quỳ xuống?

Ninh Ngư nói:

- Con... Con...

Trong lòng, cô cũng định nói dợm quỳ xuống, nhưng lời đến miệng, không thốt ra được. Cô len lén liếc nhìn Lục Tiệm.

Vạn Quy Tàng mục quang thoáng chớp sáng, lão cười cười:

- Tiểu nha đầu, cô tuy tuổi còn khá nhỏ, đã luyện thành hai tuyệt đại thần thông của Hoả bộ, có thiên tư đáng nể. Thế này này, cô hãy rán hết sức kích vào ta một chưởng, lão phu quyết chẳng tránh né, nếu cô đã thương được ta, ta đồng ý miễn cho cô khỏi phải quỳ, còn nếu cô không làm gì được ta, cô phải nghe theo ta chủ trì.

Ninh Ngưng thoáng ngạc nhiên, hỏi:

- Sao tôi lại phải kích chưởng vào ông?

Vạn Quy Tàng thản nhiên bảo:

- Lời Vạn mỗ là hiệu lệnh cho thiên hạ, ta bảo cô ra tay, cô cứ ra tay, bằng không, tất cả đệ tử Hoả bộ tự dưới lên trên, khó bảo đảm tính mạng.

Ninh Ngưng giật mình kinh hãi, cô bặm môi, nghiến răng, lớn tiếng:

- Được... Như lời ông nói, nếu tôi đã thương được ông, ông sẽ không đụng chạm gì đến cha tôi?

Vạn Quy Tàng đáp:

- Cái đó tất nhiên!

Rồi lão đứng khời khời, chẳng vào tấn chữ đỉnh hay chữ bát, khoanh tay, nét mặt thoáng vẻ cười cợt kỳ dị.

Ninh Ngưng định thần, tập trung tư tưởng, vận "Vô Minh thần công" lên đôi tay, quát một tiếng, cô không muốn đả thương trầm trọng, dầu biết đối thủ là vô địch thiên hạ, lúc xuất thủ cô cũng có phần nương tay. cô chỉ đưa ra tám thành công lực, còn có ý chuẩn bị sẵn sàng triệt chương khi cần.

Nghe kêu kịch một tiếng, song chương đập trúng vào ngực Vạn Quy Tàng, lập tức Ninh Ngưng có cảm giác chương bên dưới rỗng không, chương bên trên, kinh khí của "Vô Minh thần công" như ném đá xuống biển, chẳng có chút lực đạo nào, cô nhìn kỹ, thấy vẻ mặt Vạn Quy Tàng vẫn cười cợt nét cười quái dị như cũ, dường như chương lực chạm vào người lão, không có tác dụng gì hết.

Ninh Ngưng đâu biết "Chu Lưu bát kinh" có thể hoá giải bất cứ thứ nội gia chân lực nào, khi cô thấy Vạn Quy Tàng an nhiên vô sự, trong lòng cô hốt hoảng, kinh hãi vô cùng, cô bèn vận sức, mượn lực phản chấn, cô thôi thúc toàn bộ mười thành công lực đẩy vào, chẳng dè Vạn Quy Tàng vẫn cứ hoàn toàn bất động! Cô thất kinh, đang định thu chương, vụt có cảm giác đôi tay cô bị một hấp lực đang ùn ùn hút dính vào người lão, mặc sức cô giãy dụa, co rút thế nào, vẫn không sao giằng ra được. Lúc khẩn cấp, huyền quang trong mắt cô loé lên, cô phóng "Đồng Trung kiếm" vào đôi mắt Vạn Quy Tàng, chỉ một tích tắc, toàn thân Ninh Ngưng tựa hồ vừa bị ai đó vụt vào một gậy thật mạnh, sắc mặt cô trắng bệch, cô đau đến chảy nước mắt, vẫn thấy ánh mắt Vạn Quy Tàng hững hờ như thường, chẳng chút thương tổn. Ruột gan Ninh Ngưng lập tức chùng xuống, một nỗi tuyệt vọng bùng mạnh lên đỉnh đầu.

Ninh Bất Không ẩn ước nghe có chuyện bất diệu, lão hốt hoảng trong lòng, vội nói:

- Thành chủ, thuộc hạ chỉ có mỗi nó là con, cầu xin Thành chủ đại nhân đại lượng mà dung tha nó cái tiểu mệnh. Nếu giết, thì xin cứ giết thuộc hạ!

Lục Tiệm tuy đoán được phần nào, gã rối trí, có phần phân vân chưa lập chủ định, không dám loạn động, khi nghe lời cầu xin của Ninh Bất Không, gã bất giác ngẩn người, nghĩ thầm: "Người ta nói, hùm dữ cũng không ăn thịt con, Ninh Bất Không dù cho cực kỳ ác độc, chẳng chuyện gì không làm, nhưng dám đem tính mạng ra đổi cho con gái, cái tình cảm đó, không biết nói sao cho hết được!"

Ninh Ngưng nghe lời cầu xin, cô không ngừng nức nở, chảy nước mắt giàn giụa.

Vạn Quy Tàng liếc sơ qua Ninh Bất Không, rồi lão khẽ cười, chấm dứt hấp lực.

Ninh Ngưng triệt chương, lùi hai bước, cảm giác toàn thân ẻo lả, tựa hồ cô vừa trải qua một trường kịch đấu, đôi chân cô run run, không sao giữ cho cô đứng thẳng được.

Vạn Quy Tàng nhạt giọng, nói:

- "Vô Minh thần công" bất quá cũng chỉ vậy thôi! Tiểu nha đầu, nể mặt cha người, ta tha cho người lần này!

Rồi quay sang Ninh Bất Không, lão nói:

- Ninh sư đệ, bữa nay đệ thật tâm quỳ trước mặt ta, tốt lắm. Những chuyện ân oán quá khứ, ta xoá sạch, từ giờ trở đi, ta phong người làm chủ Hoả bộ, kiêm lĩnh oa khẩu Đông Hải, chờ nghe lệnh ta sắp đặt.

Ninh Bất Không quá sức hoan hỉ, luôn miệng cảm ơn.

Sa Thiên Hoàn thấy vậy, vội vàng thưa:

- Sa Thiên Hoàn của Trạch bộ xin ra mắt Thành chủ, đưa em chẳng nên thân của thuộc hạ đã mạo phạm Thành chủ, thuộc hạ mắt nhìn mà lòng đau xót, hận chẳng thể vì đại nghĩa diệt thân, chỉ mong được có dịp dạy dỗ nó cho tốt hơn!

Vạn Quy Tàng liếc hắt nửa con mắt, tủm tủm cười, rồi nói:

- Ta phải nói, Sa Thiên Hà chẳng ra gì, nhưng đã lỡ rồi, tình hình hiện thời, tạm để nó tiếp tục làm bộ chủ Trạch bộ của người. Được rồi, Sa Thiên Hoàn, ta giao cho người thống lĩnh đệ tử Trạch bộ, Nếu người làm tốt, ta sẽ cho người làm bộ chủ Trạch bộ luôn. Sau chót, các người hãy tận sức truyền bá hiệu lệnh đó, vượt trọn biển khơi, loan vào khắp cả các nơi xa gần.

Sa Thiên Hoàn vui mừng hơn hở, gã đang định cất tiếng cảm tạ, từ ngoài bờ biển chợt đưa đến một giọng nói ồ ồ tựa sấm sét bùng nổ:

- Vạn Quy Tàng, người chẳng sợ há họng lớn lối sẽ bị gió cắt mất đi cái đầu lưỡi sao? Chúc vị chủ bộ Trạch bộ, do đệ tử của bộ bầu lên, ngay đến Thành chủ thực sự cũng không được phép xiá vào!

Ngoái trông về hướng xuất phát của tiếng nói, mọi người thấy một cánh buồm trắng đang bọc gió tiến vào, chẳng bao lâu, thuyền đã cập bến.

Thôi Nhạc, Sa Thiên Hà song song xuống thuyền, một to cao như núi, một gầy, nhỏ như khỉ. Hai người sát cánh bên nhau, càng lộ rõ sự tương phản.

- Hai ông còn có gan đến đây ư? - Vạn Quy Tàng cười nửa miệng, Cái đảm lượng đó, thực đã khiến Vạn mỗ bội phục.

- Sao không dám đến? - Sa Thiên Hà lấy dầu bôi vào nõ ống điều để tẩy sạch tàn thuốc, nhồi thuốc lá vào đấy, ánh mắt loang loáng, hắt chăm chăm nhìn vào Vạn Quy Tàng, tiếp - Mấy năm sau này, cứ mỗi khi nhớ đến tình

cảnh lúc người hại chết Tả Thành chủ, Sa mỗ đau đớn thấu tim gan, không sao ngủ được. Hồi đó, lơ tin và sợ "Chu Lưu lục hư công", thực là một sai lầm tư tưởng to lớn, ta đã không dám đứng ra chống đối người. Ta đã sống trong túi nhục, mỗi hận đó đến chết cũng không sao chịu nổi. Ta chỉ mong có dịp sống lại ngày đó, là thà chết, không để tái diễn nhục nhã. Hôm nay, Sa mỗ quyết không tái phạm lỗi lầm, không chịu khuất phục cái uy vũ ngôn ngữ những tàn ác của người!

Ông thân hình nhỏ bé, nhưng tiếng như tiếng chuông đồng, ông nói một thôi một hồi, oang oang, khiến đệ tử Tây Thành không ai là không biến sắc. Sa Thiên Hoàn, đang nhấp nhồm quỳ trên mặt đất, mặt mày đỏ au, hấn trở tay vào Sa Thiên Hà, sắc giọng quát:

- Người đồ chó ở đâu dám đến vô lễ với Thành chủ?

Sa Thiên Hà liếc hấn nửa con mắt, giọng khinh miệt bảo:

- Sa mỗ đứng thẳng lưng làm người, chưa từng khi nào để mắt tới đồ chó đốn hèn.

Sa Thiên Hoàn, còn đang quỳ trên đất, nghe câu nói, hấn nổi giận, nhưng chưa được Vạn Quy Tàng cho phép đứng lên, hấn chỉ còn cách dòm dòm Sa Thiên Hà, run lên vì giận, hấn nỏ mồm mắng:

- Đồ chó ở đâu!

Vạn Quy Tàng cup hàng mi, cười cười, rồi lão đưa tay vuốt râu, ung dung nói:

- Bản nhân chẳng ưa chuyện cãi cọ đôi co, những người hiện diện ở đây, người nào từ hôm nay trở đi, chịu khuất phục ta, sẽ được đối xử như Ninh sư đệ đây, những ân oán quá khứ, một cái khoát tay, ta xóa sạch hết.

Lão còn chưa dứt lời, Sa Thiên Hà lùi một bước, lớn tiếng:

- Luật tám bộ bầu cử do chính Tư Cầm tổ sự lập nên, Sa mỗ thà chịu chết tan xương nát thịt, quyết không coi cái trò mạo nhận Thành chủ của người vào đầu cả.

Thôi Nhạc rít sòng sọc hai hơi khói từ cái ống điếu, cười, bảo:

- Đúng thế!

Vạn Quy Tàng nhìn hai người, lão cười âm, tiếng cười còn chưa dứt, thân hình lão chợt lắc nhẹ, tất cả mọi người chỉ nghe vút một tiếng nhỏ, mừng tượng tiếng châu ngọc vỡ nát, một thân ảnh gầy gò nhỏ bé tung bỗng lên, vạch một vòng cung trên không trung, thân hình đó bay nhanh ra ngoài biển, sau tiếng chạm mạnh vào mặt nước, đã chìm xuống dưới đáy.

Trong tiếng la hoảng của đám đông, Vạn Quy Tàng trở về vị thế cũ, tựa hồ ngoài cái lay nhẹ thân mình, lão chưa từng tóm và ném "Hầu nhi tinh" (Thằng khỉ con lý lắc). Thôi Nhạc vút ống điếu, chạy những bước thật dài ra biển, ông lội xuống, nâng thi thể Sa Thiên Hà lên khỏi nước. Ông chăm chú nhìn, Sa Thiên Hà đã đứt hơi mà chết, toàn thân mềm như bún. Trúng một cái đánh đó của Vạn Quy Tàng, bao nhiêu xương cốt trong nạn nhân đều đã nát vụn.

Thôi Nhạc nhìn chăm chăm vào mặt người bạn già, đôi tròng mắt ửng đỏ, rồi ông cất tiếng cười điên cuồng, trong tràng cười, nước mắt đã từng giọt từng giọt lớn trút xuống khuôn mặt Sa Thiên Hà. Ông cao hơn một trượng hai, tính tình ưa khô hài, đùa giỡn, cả ngàn đệ tử Tây Thành từ khi quen biết ông đến giờ, chưa khi nào thấy ông nhỏ lấy một giọt nước mắt. Trong khoảnh khắc, người người đều cảm giác một nỗi bi phẫn khốc liệt. Lục Tiệm bóp chặt đôi quyền đầu, các đốt ngón tay kêu răng rắc, răng rắc.

Thôi Nhạc khóc xong lại cười, cười xong lại khóc. Rồi thét lên mấy tiếng thét, ông đứng thẳng thân hình lên, ôm thi hài Sa Thiên Hà bước

nhanh lên bờ, ông đặt cái xác đó xuống, mắt toé lửa, chăm chăm ngó vào Vạn Quy Tàng, trên hàm râu ông, nước mắt đọng thành hạt long lanh lấp lánh.

Vạn Quy Tàng lạnh lùng bảo:

- Lão Bốn hùng (Gấu già ngốc), ta không muốn giết ông, ông nên tự kiểm soát thì hơn!

Thôi Nhạc gượng một nét cười:

- Người sao không muốn giết ta? Chẳng lẽ người đã quên hết những chuyện hồi đó rồi?

Vạn Quy Tàng nhíu mày, đáp:

- Chuyện quá khứ là chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa!

- Sao lại không nhắc - Giọng nói Thôi Nhạc nổ ra như sấm động, toàn đảo đều nghe thấy - Cái thời đó, người không cha không mẹ, vừa còm cõi vừa ốm nhom chẳng khác một con chuột nhắt, mà khí chất thì cao ngạo quá bọn vua chúa! Tụi sư huynh đệ mỗi khi tức tối chuyện gì đều tìm người ăn hiếp, trút hận, Hồi đó, mặt mày người chỗ thì xanh lè, chỗ thì tím bầm, quanh năm suốt tháng không khi nào thấy lành lặn, nhưng mà tụi nó bất cứ vì cớ gì đánh đập người, ta chẳng khi nào thấy người khóc lấy một lần. Nội chuyện đó thôi, gấu già ngốc ghêch ta đây phục người sát đất.

Vạn Quy Tàng nghe ông nói, thần sắc hoà hoãn lại, lão ngẩng nhìn lên trời cao, ánh mắt thoáng một nét êm dịu, lão lẩm bẩm:

- - Đúng vậy đó! Ta mỗi lần bị chúng đánh, đều được lão Bốn Hùng ông ra tay che chở! Ông người cao lớn, mạnh mẽ, chỉ cần đến đứng đó, đã lù lù như một quả núi! Nếu không nhờ ông, ta đã sớm mất mạng từ lâu rồi!

Thôi Nhạc cười thê thảm, hỏi:

- Sáu Trúc can (cây tre miếu), mấy chuyện đó người vẫn còn nhớ?

- Ta tất nhiên là nhớ! - Vạn Quy Tàng rầu rầu đáp - Thành thử, hồi ấy, ông lên tiếng bênh vực Tả Mộng Trần, ta đâu có giết ông, ngoài ông ra, đồng đảng họ Tả, có còn ai sống sót đâu?

Nghe đến đây, Tả Phi Khanh đôi mắt đỏ au, gã chợt cảm giác nơi đầu vai có ai đó đang choàng bàn tay to lớn giữ chặt, gã ngoảnh trông, thấy Ngu Chiếu đang chăm chú ngó gã, đầu lắc nhẹ nhẹ. Tả Phi Khanh còn ngột ngạt, đã thấy Tiên Bích rảo bước lại gần, ánh mắt nàng long lanh, dõi vào gã, hết sức quan thiết.

Tả Phi Khanh đau quặn trong lòng, gã nghĩ thầm: "Hôm nay, nhất định ta chẳng thể sống sót ra khỏi nơi đây. Nếu ta chết đi, chẳng hiểu nàng có thấy đau lòng hay không? Thằng ngốc Ngu Chiếu kia, không biết suốt cuộc đời còn lại này, liệu có chăm nom tốt được cho nàng hay không?" Ý nghĩ đó, làm ruột gan gã tan nát! Gã bỗng thở ra một hơi thật dài, rồi lách mình khỏi tay Ngu Chiếu, gã bước những bước dài, tiến ra, lớn giọng:

- Vạn Quy Tàng, đồng đảng họ Tả, chẳng ai còn sống sót à? Chẳng lẽ người đã quên mất Tả Phi Khanh ta rồi sao?

Vạn Quy Tàng cười nửa miệng, chẳng tỏ vẻ nhìn nhận hay chối bỏ. Thôi Nhạc thấy một tia sát cơ trong lão, vội hét lên:

- Xú tiểu tử cút đi! Người lớn đang nói chuyện, con nít ranh đừng chõ miệng vào!

Tả Phi Khanh giật mình, hỏi:

- Thôi sư huynh...

Thôi Nhạc khoát mạnh tay, ra vẻ bức dọc:

- Cút đi cho ta!

Ngoài Địa mẫu Ôn Đại, trong những nhân vật Tây Thành, Tả Phi Khanh tối phục Thôi Nhạc, gã nghe nạt, lẳng lẳng cúi đầu bước trở về chỗ cũ.

Thôi Nhạc cười vang, quát:

- Sáu Trúc Can nhi, đừng phí lời, xem chiêu đây!

Ông xuất thủ cực nhanh, vừa nói vừa tổng quyền. Bóng người qua lại, Thôi Nhạc rên một tiếng, thân hình khổng lồ của ông chạy tọt ra ngoài, đôi gót chân ông giẫm lên mấy tảng đá to, đá vụn bắn lên tung toé, kêu lục cục như mưa nước đá. Mặt Thôi Nhạc đỏ rực, quai hàm bị chấn gãy, từ trong miệng, máu ứa từng giọt nho nhỏ.

Vạn Quy Tàng mặt sa sầm như chì, gằn giọng nói từng tiếng một:

- Thôi Nhạc, ông chớ bức bách ta!

Thôi Nhạc cười rộ, tiếng cười chưa dứt, một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh đã đưa ông bật dậy, ông vịn eo, đứng dựa vào một khối đá có hình dạng giống thân người, cao cỡ hai trượng. Ông thét lên một tiếng trầm đục. Khắp không gian, tiếng thét đó vang vọng lại như tiếng sấm động, làm núi đồi rung chuyển. Thôi Nhạc lại quát một tiếng lớn nữa, đã bẻ khối đá gãy làm hai.

- Lên. - Thôi Nhạc hét to, nâng tảng đá nặng hơn ngàn cân lên quá vai.

Vạn Quy Tàng mặt lạnh tanh, mục quang ánh tựa tuyết giá, hàng lông mày lão vụt ẩn hiện một nét tàn ác.

- "Hô!", tảng đá vụt tung bay lên cao.

Song chường Thôi Nhạc quật tới nhanh như gió, âm thanh của chường vỗ mạnh vào đá âm một tiếng đinh tai, đá vụn bắn tung toé ra, bay mù trời, nhắm vùn vụt vào Vạn Quy Tàng.

Chiêu "Tĩnh Lưu Thạch Vãn" đó là tuyệt chiêu số một của thần thông Sơn bộ, lúc thi triển, phải đem toàn bộ chân nguyên cả đời tập trung vào đây, đập vỡ vụn tảng đá, làm bắn tung trận mưa những vụn đá. Sử xong chiêu đó, toàn thân Thôi Nhạc kiệt lực, đôi chân èo uột, ông ngã xuống.

Cùng lúc đó, từ đám đông, vô số nhân ảnh xông ra, "Hoá Sinh", "Loạn Thần", "Phong Điệp", "Lôi Âm điện", "Đại Kim Cương thần lực", đồng loạt, các môn tuyệt học thiên hạ tựa một cơn sóng thần kinh khiếp, tập trung đả kích mãnh liệt Vạn Quy Tàng.

Vạn Quy Tàng nhếch mép cười nụ!

Nụ cười đó, lọt vào mắt người đương trường, đã quét sạch đi thoáng mừng vui trên mặt họ.

Sau một tiếng rên rỉ, máu xối xả tuôn ra, thân hình khổng lồ của Thôi Nhạc ngã ngửa. Bướm trắng đầy trời biến tan tành thành bụi giấy, một vòi máu phụt lên, nhuộm bụi giấy thắm màu đỏ rực, làm mù mịt bông tuyết đỏ lờm bay phơ phới. Mắt kinh hoàng, miệng ứa máu, Tả Phi Khanh ngơ ngơ ngác ngác, Ngu Chiếu đưa tay vịn vai, dịu gã lùi trở lại, song cước nặng như đeo đá, đi được ba thước, nghe kêu "cụp" một tiếng, về bên trái của Ngu Chiếu đau xé, xương đùi gã đã bị sai khớp!

Ôn Đại đầu bù, tóc rối xõ tung, mặt trắng bệch như giấy, bà loạng choạng lui dăm ba bước. Lúc đưa mắt nhìn sang, bà lặc giọng kêu lên:

- Thái Nô! Cặp mắt của ông?

Tiên Thái Nô đứng một góc xa, như tượng đá, Hai giòng máu ứa ra từ hốc mắt, theo gò má chảy giàn giụa xuống dưới.

Tiên Bích chẳng ngăn được nỗi hốt hoảng, nàng buột miệng kêu:

- Gia gia!

Tiến bước ra đỡ ông, nàng muốn khóc nhưng không ứa nổi nước mắt, toàn thân nàng run lấy bầy.

Tiên Thái Nô cảm giác được đau khổ trong nàng, ông cười, rồi lặng lẽ đưa tay vuốt mái tóc trắng như mây của con gái, ông bảo cô:

- Cha chỉ bị hỏng mất đôi mắt thôi, không chết đâu!

Trong số các kiếp nô ở thế gian này, Tiên Thái Nô mang thân phận cực cao, thần thông tuyệt vời, "Thái Hư hạn" của ông huyền diệu không cùng. Thân là kiếp nô, ông ít thù địch, bây giờ đôi mắt đã hỏng, thần thông một đời của ông cũng theo đó mà tiêu tan.

- Thái Nô! - Ôn Đại đối với ông chồng tình thâm nghĩa trọng, lòng bà đau như đao cắt, nước mắt doanh tròn.

Chỉ còn một mình Lục Tiệm vẫn ở lại đấy, gã đang trở thần thông cất lực quần xoáy vào Vạn Quy Tàng. Hai nhân ảnh phiêu hốt vô định, thân thủ cực nhanh, người quan chiến xem mà phát mê mẩn, hô hấp họ khó khăn. Nhìn trận chiến, Ôn Đại thấy nhức nhối trong lòng, bà đâu có thể tưởng tượng nổi, lần này Vạn Quy Tạng tái xuất giang hồ, thần thông lão còn cao cường hơn xưa gấp bội, lão đã liên tiếp đánh bại bộ chủ của bốn bộ cùng Tiên Thái Nô! Nếu không nhờ Lục Tiệm đang ra sức cầm cự, có lẽ lúc này, năm người, sẽ chẳng một ai sống sót.

Trên chiến trường, hai người quần nhau mỗi lúc một nhanh, bóng áo xanh mờ ảo hiện ra khắp tứ phía, không bất động chút nào ở bất cứ mỗi chỗ nào. Bóng áo xám của Lục Tiệm dần dà bị thu nhỏ lại, gã tựa một con thiêu thân đang văng mình vào vùng lửa đỏ. Bà Ôn Đại nhìn Lục Tiệm chiến đấu, thấy gã lạc tình thế bại trận, lòng chua xót, còn đang suy nghĩ phương

thức hành động, bà vụt thấy một bóng loáng qua, Ninh Ngưng như một cổ kinh khí nóng hừng hực, đã tung mình xông vào trận.

- Ngưng Nhi! - Ninh Bất Không sắc mặt đại biến, lão hét ầm - Con làm gì vậy?

Tiếng kêu lọt vào tai, Ninh Ngưng làm như không nghe thấy, cô vận trợn mười thành "Vô Minh thần công" lên, thi triển "Hoả Thần ảnh" đến mức tối đa, đẩy sức nóng hừng hực tăng gấp bốn lần, bóng hình cô chập chờn, cái vùng nhân ảnh của Vạn Quy Tàng bị thu nhỏ lại, vùng màu xám của Lục Tiệm lập tức lớn thêm được một chút.

Trong khoảnh khắc, đôi nam nữ thật kỳ lạ đó tụ hợp lại, để cùng đương đầu kẻ địch đáng sợ nhất trong thiên hạ.

Nháy mắt, đấu đã hơn trăm chiêu, trong mắt người quan chiến, trăm chiêu đó diễn ra nhanh không thể tả! Một thoáng chớp mắt, hai người Lục, Ninh vừa cùng hiện diện kề cận, mà như đã từng chiến đấu bên nhau suốt đời. Cho dù Ninh Ngưng vận dụng nhiều hay ít chân khí, những đòn xuất thủ của cô tựa đá ném chìm đáy biển, kinh khí cô phát ra đều biến mất tăm, mất tích.

Chợt một cổ kinh lực thể như núi đổ mãnh liệt kích vào cô, khí huyết trong Ninh Ngưng tưởng chừng ngừng vận chuyển, hơi thở cô nghẽn lại, cô cảm giác đang chìm sâu trong một ác mộng không lối thoát! Cô mơ hồ thật nhiều nỗi kinh hoàng đang siết cứng vào thân mình, khiến cô chẳng thể cử động.

Rồi một cổ kinh khí khác xô tới như triều dâng, từ bên ngang hông cô, nó ào ạt tung ra! Hai luồng lực đạo giao tiếp trong không gian, lúc chạm vào nhau, phát nhiều tiếng soạt soạt.

Áp lực trên cô giảm bớt đi, tả thủ Ninh Ngưng thấm ướt mồ hôi, khi cô được Lục Tiệm đưa tay nâng đỡ, một cổ chân khí thuận theo lòng bàn tay

gã xâm nhập cực mạnh vào huyệt mạch của cô. Nó vận chuyển một vòng, biến thành kiếp lực, rồi kiếp lực xoay trở nhanh thành chân khí, giúp cho Ninh Ngưng hít vào được một hơi dưỡng khí lớn. Cô ngoảnh trông, thấy Lục Tiệm mồ hôi đổ như tắm. các gân máu xanh trên cánh tay gã nổi lên cuộn cuộn. Trong lòng cấp bách, Ninh Ngưng đã rút một đạo chân khí vào cơ thể Lục Tiệm. Hai người vừa là chủ, vừa là nô của nhau, chân khí cô vừa nhập vào gã, lập tức nó biến hoá thành kiếp lực.

Đúng lúc chân khí Lục Tiệm đang tản mạn, thấy sắp bại đến nơi, gã tiếp nhận luồng chân khí từ Ninh Ngưng chuyển vào nội thể. Kiếp lực trong gã bùng mạnh lên, gã có cảm tưởng sức lực nơi đôi tay tăng gấp bội. Gã còn chưa kịp chuyển vận chân khí, kinh lực của Vạn Quy Tàng đã muốn ràng trói đôi tay gã lại, thế hùng dũng như sóng cả. Vào lúc sinh tử quan đầu, Lục Tiệm chẳng kịp nghĩ ngợi, gã lập tức thi triển "Bổ Thiên kiếp thủ", tả thủ giương ra hệt thanh kiếm, trực diện nghênh tiếp chưởng của Vạn Quy Tàng. Đầu đề lần này, gã đã không gặp bất cứ cản trở nào, kinh khí gã đã xuyên qua bát kinh của lão, chưởng kinh nơi đầu quyền không mấy suy giảm, đã đưa một kích thẳng vào tâm khẩu Vạn Quy Tàng.

Lục Tiệm hết sức lạ lẫm, từ lần đầu đụng độ Vạn Quy Tàng đến giờ, chỉ cần gã chính diện giao phong, chân khí trong người gã sẽ bị đánh tan, sức lực triệt tiêu, cứ mỗi lần kinh khí gã chạm vào nội kinh của Vạn Quy Tàng, lập tức thần công hộ thể gã bị phá vỡ, khiến gã không sao ngưng tụ nội lực. Lần này, gã ra tay đắc thủ, quả là một chuyện lạ gã không thể hiểu nổi. Theo đà trận chiến, Lục Tiệm không kịp suy nghĩ nhiều, gã thuận thế, lại vùng tay đả thêm một quyền vào lồng ngực Vạn Quy Tàng. Lần này, gã chợt cảm giác kinh lực nơi đầu quyền tan biến sạch, Vạn Quy Tàng lùi nhẹ một chút về đằng sau.

Lục Tiệm kịp lấy được hơi thở, giúp gã ngưng tụ Đại Kim Cương thần lực trở lại.

- Hảo tiểu tử, hãy xem "Thiên Vô tận tàng" của ta đây!

Vạn Quy Tàng bỗng cất tiếng cười âm ỉ, âm lượng cao, xoay xoáy vào, hết như muốn đâm thủng màng nhĩ người nghe, ai nấy đều hốt hoảng, đưa tay bịt tai.

Lục Tiệm còn chưa kịp phản ứng, một trận cuồng phong đã tạt vào ngay mặt gã.

Lực đạo lớn không thể tưởng, khiến Lục Tiệm vô phương đối phó. Gã hốt hoảng thối lui, nhưng kinh lực dường bao hàm lửa nóng đó cứ từng đợt, từng đợt xô tới, làm gã nghẹt thở. Gã phải lùi nhanh thêm hai bước nữa! Càng lùi, áp lực càng trầm trọng thêm lên.

Ninh Ngưng mất đi sự trợ giúp của "Đại Kim Cương thần lực" từ Lục Tiệm, cô không kham nổi lực đạo mãnh liệt đó, khoé miệng cô hé mở, từ bên trong, thoát ra một dòng máu nhỏ.

- Đi này! - Lục Tiệm quát một tiếng lớn, gã vận kinh, choàng tay ôm Ninh Ngưng, rồi lấy hết sức đẩy mạnh cô khoảng hơn một trượng ra bên ngoài.

Ninh Ngưng té lăn, quay mòng mòng hai vòng, rồi sau khi cô gắng gượng trỗi dậy, cô ngược trông, thấy mặt mày Lục Tiệm co rúm, thất khiếu rỉ máu.

- Lục Tiệm! - Ninh Ngưng thảm thiết kêu, cô toan chuyển mình, thấy xương cốt tứ chi hầu như rã rời, toàn thân cô không còn một chút khí lực.

"Thiên Vô tận tàng", đó là công phu ngộ xuất trong thời gian lâu ẩn nấp, Vạn Quy Tàng dùng "Chu Lưu lục hư công" làm căn bản, luyện thành một tuyệt kỹ vô địch, đề phòng khi gặp đối thủ cao cường sẽ đem ra xử dụng. Một khi kinh khí phát ra, tức thì tám kinh tương sinh, biến thành sáu mươi bốn đạo khác, rồi sáu mươi bốn đạo kinh khí đó xoay chuyển một vòng nữa, tạo ra sáu mươi bốn cỗ kinh khí mới. Phối hợp âm dương các kinh, chuyển biến điên đảo ngũ hành với nhau, tổng cộng một trăm hai mươi tám

đạo kinh khí, tầng tầng lớp lớp, công kích vào đối thủ, kẻ địch chưa ngã, kinh lực chưa thôi vận chuyển.

Bị nhòa máu và nước mắt, Lục Tiệm mơ hồ thấy một thân ảnh màu trắng hiện ra, lay động trước mặt gã. Nơi bên cạnh thân hình đó, một mùi hương nhẹ nhẹ lan toả khắp không gian, chẳng phải thứ hương của thể gian này! Từ tứ phía quanh gã, vô số rễ cành tràn lan bò qua, trùng trùng điệp điệp, ước lượng có đến hàng ngàn hàng vạn.

Cuồng phong đột nhiên lắng xuống rồi tan biến hẳn, Lục Tiệm đưa tay giụi mắt, chăm chú nhìn, hoa lá xanh mướt, dày đặc, kín kẽ, đang tầng tầng lớp lớp che khuất bầu trời.

Khoảng không gian kề cận gã thấy có phần tối tối.

Từ các cành dài, một thùy kỳ hoa màu trắng chột nở bung ra, rồi hoa kết thành trái, rồi hoa khác nở ra, rồi kết trái, khắp nơi hoa và trái, những trái quả nhỏ tựa hạt thóc, tròn trịa như châu ngọc. Từ bên trong các trái đó, ẩn hiện nhấp nháy một ánh bạch quang, từ lúc đơm hoa nở tuyệt đẹp, đến khi kết thành trái rồi, chỉ dưới mắt quan sát tỉ mỉ của Lục Tiệm mới thấy hết toàn bộ quá trình biến chuyển, dưới mắt người ngoài, thay đổi đó xảy ra trong một sát na ngắn ngủi.

"Nghịch Nhi tử?", ý nghĩ thoáng hiện trong đầu óc đang mê man của Lục Tiệm.

Các nhánh cây to lớn mọc ra vùn vụt, các trái quả trắng như hạt châu tán mát rơi rụng như mưa đầy trời, khi chúng chạm đất, lập tức mọc thành cây mới, cành mới, rồi cành lá sanh trái quả, trái quả rụng nảy sinh cành lá mới, vòng biến hoá đó lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ!

Lục Tiệm mừng rỡ đang trải một cơn huyền mộng, thấy chúng nhẹ nhàng bao vây gã vào giữa.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?", Lục Tiệm hết sức mê hoặc, "hay có khi mình đã chết rồi chẳng?"

Ý nghĩ đó vừa đến, các cây, cành dày đặc như rừng ấy vụt tan rã, các rễ dài quấn quai, phát tiếng sè sè, phút chốc biến thành tro than bay mù trời, từ bên trong mấy đám sa mù chẳng phải tuyết, chẳng phải sương đó, cảm giác tàng chứa vài phần mê lương mơ hồ.

Lục Tiệm hốt nhiên hiểu ra, gã kêu lên:

- Địa mẫu nương nương.

Gã vừa định chạy tới, phía dưới, trước mắt chợt xảy ra chuyện lạ, không tin vào điều vừa trông thấy, gã đưa tay giụi mắt, bàn tay chợt chạm vào một thân mình eò uột.

Hoang mang, không rõ đó là gì, lồng ngực Lục Tiệm nghẹt thở, gã cập rập, thét to một tiếng, tổng ra một chưởng, đánh tan tro, bụi, gã thấy lộ ra một nữ tử áo trang, đang nằm liệt trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền.

- A Tình?

Lục Tiệm hoảng loạn cùng cực, gã đưa tay ôm đỡ Diêu Tình dậy, hốt nhiên cảm giác đặc biệt sao thân mình nàng quá nhẹ, da thịt dường như trong suốt, trên hàng mi hiện một vòng khí màu xanh, không ngớt chậm chậm xoay chuyển.

Trong đầu gã vụt hôn ám, Lục Tiệm đưa tay thăm mạch nàng, thấy chẳng có lấy một nhịp đập nhỏ nào!

Ngón tay Lục Tiệm hệt như vừa chạm vào lửa bỏng, gã rút về thật nhanh, rồi ngơ ngác điên cuồng, gã ngược trông, khói bụi đã tan biến sạch, qua bầu không khí thanh trong, gã thấy Vạn Quy Tàng đứng cách đấy hơn một trượng, lão đang nhìn nhìn, dáng vẻ nghi hoặc.

Ninh Ngưng nửa năm, nửa ngời, ngơ ngác nhìn quanh, sắc mặt đầy kinh hãi.

Có một tiếng thở dài, rồi giọng buồn bã ngâm nga:

Tam sinh thạch thượng cự tinh hồn,

Ngâm phong thường nguyệt bất tu vấn,

Tâm quý tình,

Nhân viễn tương phỏng,

Thử thân tuy di tính trường tồn

Hốt nhiên, hai hạt lệ ứa ra từ khoé mắt Ôn Đại, nhẹ nhẹ chảy xuống.

- Địa Mẫu nương nương?

Lục Tiệm lắp bắp hỏi:

- Bà.. Bà nói gì vậy? A Tình sao rồi? Rốt cục cô ấy sao rồi?

Gã vừa hỏi, vừa vội vội vàng vàng, lập cập loạn tay loạn chân tiếp chân khí vào cơ thể Diêu Tình. Nhưng bất kể nhiều ít, chân khí khi tiếp vào, không có lấy một chút động tĩnh.

Ôn Đại mở mắt, đến cạnh gã, lắc đầu nói:

- Không ăn thua gì đâu!

Đôi mắt Lục Tiệm dần dần ửng đỏ, gã lầm thầm:

- Sao cô ấy không còn lấy một hơi thở nào nữa vậy? Không thở chút nào hết?

Gã nói đến đấy, sắc mặt vụt hiện nét ngây dại.

Trong lòng cực kỳ kinh mang, bà Ôn Đại một tay ẵm gã, một tay móc từ trong bọc một cái bình ngọc nhỏ, lấy một hoàn thuốc màu đỏ nhét vào miệng Diêu Tình. Sau một lúc, Diêu Tình hô hấp trở lại, nhưng hơi thở nàng mong manh, như có như không.

Lục Tiệm bốt căng thẳng nhiều, gã nói:

- Đa tạ nương nương.

Bà Ôn Đại thần sắc thê lương, bà khe khẽ lắc đầu, gượng cười thảm:

- Người không cần đa tạ, cái hoàn "Kháng Đan" này chẳng qua chỉ tạm duy trì sinh cơ cho nó. Tính mạng của Tình Nhi còn không quá hai tháng, người nếu còn sáng suốt, hãy nhanh chóng chạy thoát khỏi nơi đây, cố gắng phụng bồi cho nó quãng đời còn lại đó!

Lục Tiệm bắt đầu run rẩy, câu nói đó tựa hồ một nhát dao sắc nhọn, đã cắt đứt tâm can gã thành hai mảnh.

Ôn Đại nhìn thấy đôi mắt gã mở trừng trừng, đầy nét nghi hoặc, bà nói tiếp:

- Tiểu Lục sư đệ, vừa rồi thấy sư đệ lạc hiểm cảnh, Tình Nhi vì muốn cứu đệ, nó đã xử dụng biến tối hậu của "Hoá Sinh lục biến". Cái biến này, làm tinh huyết người xuất xử khô cạn, có thể làm ngũ tạng người đó tan nát, làm xương cốt huỷ hoại. một khi xử ra, không mấy hy vọng sống sót.

Bà giải thích đến đấy, nhãn châu đỏ dần, bà ghé sát tai Lục Tiệm, nói nhỏ:

- Ta sẽ thống lĩnh toàn bộ đệ tử Địa bộ đầu lão ta một trận, người mau cõng Tình Nhi cấp tốc ly khai nơi này, cứ bỏ chạy đi, đừng ngoái trông lại

làm gì!

Lục Tiệm nghe bà báo cái tin khủng khiếp đó, gã đang đau khổ cùng cực, ba hồn bảy vía gã đều đặt cả vào Diêu Tình, lời của Ôn Đại, vào tai mười câu, gã chỉ nghe được có một, gã chăm chăm nhìn vào khuôn mặt Diêu Tình, ngẩn ngơ ngơ ngẩn, gã tuyệt không mảy may cử động.

Ôn Đại hết sức bối rối, bà nhẹ đưa tay thúc vào gã, Lục Tiệm vẫn cứ bất động, mặc dù kinh nghiệm chữa bệnh đầy mình, bà Ôn Đại nhất thời không có cách nào thức tỉnh được gã!

Trong lúc bà còn đang hốt hoảng, đã nghe Vạn Quy Tàng thở ra một hơi dài, lão chậm rãi hỏi:

- Ôn Đại, người đang mưu tính gì vậy?

Ôn Đại đứng lên, bà thân nhiên đáp:

- Trọn quãng đời dài dằng dặc như vậy, ta mưu tính gì, người còn chưa hiểu ư?

Vạn Quy Tàng khẽ gật đầu, ánh mắt loang loáng, lão nói:

- Tiên Bích, người từng bái ta làm nghĩa phụ, do chút tình đó, chỉ cần người khuyên hai đứa Tả, Ngu và lệnh đường nghĩ lại, Vạn mỗ sẽ xoá bỏ hết mọi quá khứ!

Tiên Bích lặng thinh, nàng đỡ tay phụ thân, tiến tới một bước, đứng sánh vai Ôn Đại. Các đệ tử Địa bộ cũng lẳng lặng đến đứng sau lưng ba người.

Hàng mi dài của Vạn Quy Tàng nhướng lên, lão vuốt râu, từng bước nhỏ, lão tiến đến bên Thôi Nhạc.

Thôi Nhạc nằm dài trên đất, mặt ông vàng như nghệ, máu tiếp tục chảy ồ ạt nơi khoé miệng.

- Lão Bốn Hùng, - Vạn Quy Tàng chậm chậm nói - Nếu bây giờ ông chịu thần phục ta, ta có cách cứu ông thoát chết!

Thôi Nhạc cười ha hả, âm ỉ, cùng với tiếng cười, máu đổ ra lênh láng.

Vạn Quy Tàng gay gắt hỏi lại:

- Lão Bốn Hùng?

Thôi Nhạc vụt ngừng cười, đôi mắt trợn ngược, ông sắc giọng nạt lại:

- Sáu Trúc Can nhi, đời ta coi như xong, kiếp sau còn gặp lại người, lão tử đây mà không đập cho người dẹp lép, thì chớ có phải là ta!

Nói xong, ông cười âm, tiếng cười nhỏ dần, rồi ông chợt im bặt.

Vạn Quy Tàng thần thờ nhìn vào người bạn già, ánh mắt mờ thoáng một chút âm đạm.

Lão vụt ngẩng đầu nhìn trời cao, đưa tay gạt khỏi khoé mắt một thoáng đau khổ. Hòn đảo rộng mênh mông đột nhiên tĩnh lặng, tiếng sóng rên rì rầm. tiếng gió gào bi thảm, một nỗi đau thương từ trong không gian lặng lẽ thấm vào tận xương tủy người đương trường.

Vạn Quy Tàng vụt buông một tràng cười dài, trong tiếng cười không giấu giếm thù lương.

Cừu Thạch, Ninh Bất Không nghe được

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Bát Đồ

Một tiếng thánh thót lẳng dăng truyền tới, làm đứt đoạn cái tĩnh mịch trên đảo. Mọi người đang trong cơn ngẩn ngơ, tất cả quay đầu trông ra, thấy một chiếc tiểu thuyền đang đón gió lướt mặt nước biển, thênh thênh tiến vào. Đứng nơi đầu thuyền là Cốc Chấn, vạt trường bào to lộng gió, đầu tóc vấn theo kiểu đạo sĩ, dáng vẻ thanh thoát, trang nhã, mừng rỡ một đạo nhân huyền môn.

Đàng sau Cốc Chấn, thấy Thi Diệu Diệu tay đeo giỏ trúc, khoan thai ngồi tĩnh tọa, thần thái thanh tịnh trang nghiêm, thật khó diễn tả bằng lời. Ngoài hai người họ, trên thuyền không còn ai khác.

Tất cả đoàn người Tây Thành đều kinh ngạc quá sức, đến ngay Vạn Quy Tàng cũng khẽ nhíu mày. Cừu Thạch rất hoang mang, gã nghĩ thầm: "Tên tiểu tử này không hiểu học được từ lúc nào cái thuật ngự thủy của Thủy bộ mình, thuyền không cần lèo lái, cứ lướt băng băng đúng hướng!"

Còn đang trong vòng thắc mắc, chiếc tiểu thuyền đã cập bến, Cốc Chấn nhẹ nhàng cánh tay thon thả của Thi Diệu Diệu, khoan thai bước lên bờ. Hai người nhìn nhau, nụ cười hàm tiếu trên môi, nhu tình thân thiết, mừng rỡ họ chẳng phải đang trên đường đi phó hội sinh tử, thấy giống một đôi tình nhân, tay trong tay, đang dạo bước vào ngày hội thanh minh tiết tháng ba.

Cốc Chấn tươi cười quét ánh mắt nhìn mọi người, lúc tia nhìn gã chạm vào thân trên của Lục Tiệm, nhận ra y đang cúi đầu chăm chú vào Diêu Tình, không những ánh mắt hoàn toàn xuất thần, toàn thân y giống xác không hồn, chẳng chút sinh khí. Nhìn đến Diêu Tình, thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, lồng ngực không phập phồng, sắc diện u ám, vô thần, tựa tựa một xác chết.

Cốc Chấn ruột gan chùng xuống, gã cau mày, rồi chợt nở một nụ cười, gã nói:

- Xem ra ta đến chậm mất một bước, đã lỡ dịp chứng kiến một màn hí kịch!

Ôn Đại thận trọng hỏi:

- Nhân vật Đông Đảo dự hội, vền vện chỉ hai người đây thôi sao?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Dạ, đúng vậy!

Ôn Đại thần sắc buồn bã, trong lòng bà trào dâng một nỗi tuyệt vọng! Bà vốn trông chờ nhiều cao thủ Đông Đảo xuất hiện ồ ạt, cùng bốn bộ hợp lực nghênh chiến Vạn Quy Tàng, nếu không thắng, ít ra cũng có chút sinh cơ. Cốc Chấn cùng Thi Diệu Diệu đơn độc nhập cuộc, chẳng khác thiêu thân lao mình vào lửa, họ tự đưa mình đến chỗ diệt vong, nói chi đến chuyển đổi tình thế!

Chợt nghe một người "hứ" lạnh, giọng âm trầm kỳ quái hỏi:

- Tên họ Cốc kia, người muốn tìm cái chết, chỉ cần tự cắt thủ cấp, rồi sai người mang đến, đâu cần tự người mang nó đến đây?

Cốc Chấn nghĩ thầm "Chẳng phải oan gia thì đã chẳng đụng đầu, cái thằng khốn này cũng vác xác lại đây!". Gã lập tức cười hì hì, quay sang trả lời:

- Trầm Tú, cái thủ cấp người dễ thường đang giấu dưới đáy quần chắc? Sao thấy người xì ra toàn những thứ thum thum thế?

Nghe gã nói, Thi Diệu Diệu nhướng mày, chẳng dẫn được, nàng lườm gã một phát. Cốc Chấn tự hiểu câu nói đó có phần thô tục, gã lè lưỡi, nhăn mặt khi với nàng. Thi Diệu Diệu vừa hết bực tức, vừa buồn cười, nàng đang định chỉnh gã một mách, thấy gã giở trò, khiến nàng thật khó, không biết phải nói gì!

Trầm Tú lần này đến Linh Ngao đảo, do hãn võ công hèn kém, thủy chung chẳng có cơ hội lộ mặt kiểm chác, trong lòng hãn đang hết sức nóng nảy. Rồi hãn được nghe ý Vạn Quy Tàng muốn trước dẹp tan phản loạn, sau tái thiết Tây Thành, làm hãn càng thêm ngứa ngáy, chỉ mong lập công trạng, được Vạn Quy Tàng để ý tới, được lão ban phát chút đỉnh địa vị tại Tây Thành. Vừa hay Cốc Chấn không hẹn mà dẫn xác tới, hãn không còn kiên nhẫn, hết nín nhịn nổi, đã vội buông lời châm chọc, đâu ngờ bị Cốc Chấn đốp chát chua cay, độc ác bằng gấp mấy lần. Trầm Tú không dẫn nén nổi cơn giận, mặt mày đỏ au, hãn hét lên:

- Thằng họ Cốc, người đánh rắm gì thế?

Cốc Chấn hì hì đáp

- Giỏi quá! Tài quá! Lão tử đây phóng thí bao nhiêu, người đều hửi đủ bấy nhiêu, người rõ ràng có cái mũi thính hơn mũi chó!

Trầm Tú gò má đỏ rực, mắt toé lửa, gã cao giọng:

- Thằng họ Cốc kia, có bản sự thì đâu cần khua môi múa mép. Người có dám cùng ta một trận đấu bốn sự, quyết định sống còn?

Hắn vốn biết rõ võ công Cốc Chấn tầm thường, dù có nghe tin Cốc Chấn đoạt ngôi vị Đảo Vương, nhưng trong ý nghĩ hắn, chẳng qua Cốc Chấn đã dựa vào dòng dõi hợp cùng thi triển quỷ kế, tuyệt chẳng cậy vào sở học. Vừa qua, y đáp thuyền đến đây không lẽ không lái, ắt hẳn trên thuyền có gắn cơ quan gì đó, nhằm hí thần lộng quỷ! Bất kể gì gì, tên này được ông trời dẫn đến đây làm mồi ngon cho hắn, chỉ cần hắn ra tay bắt gọn chúa đảo Đông Đảo, chẳng phải hắn đã lập được một kỳ công đó sao?

Càng tính toán trong lòng, Trầm Tú càng thấy khoan khoái, tự khen mình âm mưu xảo diệu, chẳng ai giỏi bằng. Quá nôn nóng, hắn chẳng chờ Cốc Chấn lên tiếng ứng đáp, đã nhảy tọt ra khỏi đám đông. Hắn giương năm ngón tay lên, nghe sột một tiếng, một luồng trắng trắng từ lòng bàn tay vút ra, hắn đã tung tấm lưới "Thiên La" chụp vào Cốc Chấn.

Mắt nhìn tấm lưới chụp tới, Cốc Chấn hé cười nụ, gã chẳng thềm né tránh, nghe sột một tiếng, gã đã bị tấm lưới tóm gọn.

Trầm Tú mừng như điên, đang định rút tấm lưới về, hắn chợt cảm giác một cỗ kinh lực từ lưới truyền vào nội thể.

Trầm Tú trong đầu khinh miệt, "Tiểu tử này cũng luyện được chút đỉnh nội lực kia!" Rồi chẳng thềm để tâm, hắn lập tức vận Thiên kinh lên chống đối kinh lực đó. Đâu dè, cỗ kinh khí này hết sức quý mị, nó đã tức thì chọc thủng chân khí hộ thể của hắn, đột nhập thẳng vào kinh mạch.

Trầm Tú vừa biết bất diệu, hắn tính lùi bước, nhưng đã không kịp nữa rồi, từ lòng bàn tay gã, cơn đau khốc liệt đã tràn ngập toàn thân. Hai chân Trầm Tú oặt xuống, nghe thụp một tiếng, hắn đã quỵ gối. Vừa hoảng hốt vừa giận dữ, hắn nhanh chóng vận công, tính trở mình đứng dậy, chẳng dè, chỉ sau một thoáng ngưng thần, huyết Đan Điền hắn trống rỗng, chẳng có chút nội lực nào để đưa lên!

Sắc mặt Trầm Tú trắng bệch như giấy, hăn trợn mắt ngó Cốc Chấn, nhân cầu thiếu điều rớt ra khỏi tròng mắt! Hăn nuốt nhanh một ngụm nước miếng, bực tức thét lớn:

- Người... Người đã làm gì ta?

Cốc Chấn một nhoáng rũ mình, tấm lưới tơ đang quấn vào người gã đã bén lửa, cháy tiêu thành những lăm tấm tro than, chúng phơ phới bay, rơi xuống đất. Người Tây Thành chứng kiến cảnh đó, không khỏi không biến sắc.

Trầm Tú lạc giọng, kêu lên:

- Chu Lưu Hoả kình?

Mặt hăn hiện vẻ hãi sợ, trong lòng hăn, niềm hối hận đang giằng co cùng sự hoảng hốt.

Cốc Chấn vẫn cười cười, đáp:

- Người hỏi ta đã làm gì người? Ha ha... câu đó người phải đi hỏi chủ của người thì đúng hơn!

Trầm Tú ngơ ngác, hăn quày đầu về Vạn Quy Tàng.

Vạn Quy Tàng lãnh đạm nói:

- Cốc tiểu tử, vậy là người có thông minh, không ngờ đã học được cái thuật cấm chế phản ngũ hành của lão phu!

Cốc Chấn hì hì:

- Sao chép y chang nguyên văn!

Trầm Tú nghe được, hăn mừng rơn, vội vàng van lơn:

- Xin Thành chủ cứu mạng! Thành chủ cứu mạng!

Vạn Quy Tàng liếc sơ qua hắn, hỏi:

- Người tên Trầm Tú, chắc là đứa con nuôi của Trầm Chu Hư?

Trầm Tú lẳng lặng gật đầu.

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Tại sao người không ở trong nhóm của Thiên bộ, mà lại đứng chen vào giữa đám Hoả bộ?

Trầm Tú nghiêng răng, đáp:

- Tiểu nhân đã ân đoạn nghĩa tuyệt cùng Trầm Chu Hư, đã sớm thoát ly Thiên bộ, gia nhập Hoả bộ.

Vạn Quy Tàng "ồ" lên một tiếng, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người đã ra khỏi Thiên bộ, sao không thoát ly luôn Tây Thành cho rồi?

Trầm Tú nghe câu hỏi đó, trong lòng thấy bất diệu, hắn vội vàng đáp:

- Trầm Tú sống làm người Tây Thành, chết làm quỷ Tây Thành, đâu dám ăn ở hai lòng!

Vạn Quy Tàng cười ha hả, nạt hắn:

- Người không ăn ở hai lòng, sao đã bỏ Thiên bộ mà đi?

Trầm Tú cứng họng, hắn chẳng khỏi hoảng sợ đến thất thần, lại nghe Vạn Quy Tàng hỏi:

- Cừu Thạch, điều lệ thứ sáu của Tây Thành nói gì?

Cừu Thạch hăng giọng, cất cao tiếng đọc:

- Quy luật của Tây Thành, điều thứ sáu nói: "Đệ tử Tây Thành, khi gia nhập bộ nào rồi, suốt đời phải thuộc vào bộ đó, không được phép đi gia nhập bộ khác. Kẻ vi phạm sẽ bị phế bỏ hết thần thông, trục xuất khỏi Tây Thành."

Vạn Quy Tàng lãnh đạm bảo:

- Trầm Tú, người nghe rõ chưa? Người giờ đây thần thông đã mất, chẳng cần ta ra tay phế bỏ, chỉ là từ giờ trở đi, người không còn làm đệ tử Tây Thành nữa!

Điều lệ đó của Tây Thành, Trầm Tú cũng đã từng được dạy bảo, nhưng tính hăn bông phèng, nghe qua rồi bỏ, khi được giảng dạy điều lệ đó, hăn đã chẳng để tâm! Lúc Cừu Thạch đọc lên, hăn mới sức nhớ ra, lập tức mặt hăn xám như chì, nghe rõ tiếng hai hàm răng đánh lập cập. Hăn xoay chuyển ý nghĩ, rồi nhủ thầm: "Không còn thần thông thì đâu có sao! Lão tử tiền rừng bạc bể, thuộc hàng phú gia địch quốc, chẳng làm cao thủ võ học được thì cũng đi làm một phú ông, ngày đàn ca, tối gái ghẹo, lạc thú đó, bọn cao thủ tầm thường làm sao sánh được!"

Nghĩ vậy, hăn thấy lòng nhẹ nhõm, bèn cúi đầu, lẳng lặng bỏ đi, trong lòng tràn ngập một nỗi oán hận Vạn Quy Tàng thấu xương.

Cốc Chấn cười hì hì, hỏi:

- Lão đầu tử, ta giúp người thanh lý môn hộ, người tạ ơn ta sao đây?

Vạn Quy Tàng chau chau hàng mi, nói:

- Ta tạ người một ván song lục!

Chúng nhân nghe hai người đối đáp, thấy chẳng ra vẻ thù địch, mà lại là chuyện phiếm giữa hai thầy trò, ngoài Cừu Thạch hiểu rõ nguồn cội, những người khác đều không khỏi thấy lạ lẫm.

Vạn Quy Tàng đưa cái hộp gỗ hồng mộc ra, bảo:

- Có cái này giao cho người.

Bước nhanh tới một bước, Cốc Chấn đưa tay đón cái hộp. Thi Diệu Diệu vội kêu lên:

- Coi chừng!

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Không sao đâu! - Gã nhận cái hộp, rồi nói tiếp - Lão đầu tử muốn giết ta, đâu cần phải giở trò âm mưu ám toán!

Vừa nói, gã vừa đưa tay mở hộp. Bên trong hộp là một lọn tóc hoàng kim, sáng lấp lánh. Dưới lọn tóc là một tờ giấy tổ chỉ, nét mực đen nhánh, viết hai dòng chữ:

"Dịch cầu vô giới bảo,

Nan đắc hữu tình lang."

(Kiếm châu bảo vô giá thì dễ, thật khó kiếm được tình lang)

Nét chữ cứng, nơi chữ "lang" bị thấm nước, mực nhòa đi, hầu như khó nhận dạng mặt chữ ấy.

Cốc Chấn trong lòng cảm giác một điềm bất tường, gã chau mày, chăm chăm ngó Vạn Quy Tàng, hỏi:

- Cái hộp này do Ngải Y Ti gửi?

Vạn Quy Tàng khẽ gật đầu, đáp:

- Hộp đó là di vật của cô ấy.

Lòng Cốc Chấn vụt chiu nặng xuống, từ đám đông, nghe tiếng hai nữ tử kêu thảng thốt, rồi, nhanh như chớp, hai thân ảnh vụt hiện ra, Lan U, Thanh Nga chạy ào đến bên Cốc Chấn, cả hai đã nước mắt nhạt nhoà. Rồi họ quỳ xuống trước cái hộp, lạc giọng, khóc rống lên.

Cốc Chấn đóng nắp hộp, nắm ngón tay xiết cứng lấy hộp, đến độ bàn tay chuyển màu trắng bệch, ngập ngừng hỏi:

- Là cô ấy... Cô ấy chết ra sao?

Vạn Quy Tàng lãnh đạm đáp:

- Nó tự biết đã phạm trọng tội, nên uống thuốc độc tự vẫn, đỡ mất công Vạn mỗ phải động thủ động cước. Lúc lâm chung, nó nhắn lời nhờ ta giao cái hộp này cho người. Niệm tình một quãng thời gian nó và ta làm thầy trò với nhau, ta đã bằng lòng làm theo lời yêu cầu đó.

Lan U, Thanh Nga nghe nói, càng nức nở buồn thảm hơn lên.

"Dịch cầu vô giới bảo, nan đắc hữu tình lang." - Cốc Chấn lầm thầm, rồi gã nhắm mắt, chiếc hộp trong tay, gã hầu như không sao đủ sức đặt nó xuống, trong óc hiện ra hình ảnh nữ tử đẹp đẽ đang thoáng bừng tức, đang lăm le muốn tác quái với gã! Một niềm thê lương không rõ tên vụt mãnh liệt dâng tràn lồng ngực gã. Hốt nhiên, một bàn tay thanh mảnh lạnh lẽ đưa tới, nắm vào tay gã, khiến gã bỗng cảm giác một mối nhu tình thấm thía nơi trái tim.

Cốc Chấn mở mắt, khe khẽ kêu:

- Diệu Diệu, ta...

Thi Diệu Diệu không đáp, nàng đón lấy cái hộp, mở nắp, ngắm nhìn lọn tóc hoàng kim, nhìn tờ giấy tố chỉ một chặp! Nàng ngẩn ngơ hồi lâu, làn mi thâm thấp hồng, nàng đóng nắp hộp, ép nó sát vào chỗ trái tim mình, nước mắt đoanh tròn, nàng nức nở bảo:

- Cốc Chấn, Ngải Y Ti... cô ấy... cô ấy đã vì huynh mà chết, suốt cuộc đời này, huynh không được quên cô ấy!

Cốc Chấn cảm động trong lòng, gã lặng lẽ gật đầu.

Chợt nghe tiếng Vạn Quy Tàng "hừ" lạnh, rồi lão nói:

- Cốc Chấn, hộp đã giao xong, ta và người giờ hãy còn có chuyện khác để bàn luận!

Tâm tình Cốc Chấn trấn tĩnh trở lại, gã cười cười, hỏi:

- Bàn luận cái gì?

- Bớt làm trò khi đi! - Vạn Quy Tàng nói dần từ tiếng một - Dĩ nhiên bàn Luận Đạo Diệt Thần.

Cốc Chấn vỗ tay, reo cười:

- Lão chẳng nói, ta suýt quên mất! Mồng chín tháng chín, Luận Đạo Diệt Thần, đúng rồi! Ta làm chúa đảo Đông Đảo, lão thì... có tính là Thành chủ Tây Thành không?

Vạn Quy Tàng cười, đáp:

- Ta dù chẳng phải Thành chủ đi nữa, chỉ cần làm một tên đệ tử Tây Thành tầm thường, chẳng lẽ không có thể diệt được toàn thể Đông Đảo nhà người sao?

"Có thể, sao lại không có thể kia? - Cốc Chấn hì hì trả lời - Chỉ đáng tiếc là, lão đầu tử người đến trễ mất một bước rồi! Người uy danh lừng lẫy, đệ tử Đông Đảo vừa nghe danh, cả lũ đã kéo nhau bỏ chạy ráo, hiện thời chỉ còn trơ trọi một mình một thân ta làm đảo chúa cả đảo, thật thê thảm quá! Nói đến đây, gã giả vờ, mượn tay áo Thi Diệu Diệu đưa lên lau nước mắt.

Vạn Quy Tàng quá hiểu rõ tên đệ tử này, dòm gã giả nai như vậy, thế nào gã cũng đang thi triển mưu thần chước quỷ gì đây! Lòng thấy vui vui, lão cây thần thông cao cường, cũng có ý muốn xem gã sẽ tác quái ra sao, lão bèn lập tức nheo mắt liếc gã, nói:

- Người có gì muốn nói thì cứ nói ra, đừng loanh quanh luẩn quẩn, ta còn có công chuyện phải làm, chẳng thì giờ nào ở đây đùa cợt tầm xàm với người.

Cốc Chấn nhăn nhó, cười gượng:

- Nói vậy... lão đầu tử người chẳng để ta vào trong mắt?

Vạn Quy Tàng lãnh đạm đáp:

- Người tự biết người rồi, cho dầu người học được một chút cón con của "Chu Lưu lục hư công", ta chẳng coi người vào đâu hết!

Bọn người Tây Thành nghe câu đó, đều rủ nhau chăm chăm dòm vào Cốc Chấn, vẻ ngạc nhiên trên mặt họ khó tả cho hết được!

Cốc Chấn vẫn cười cười:

- Lão đầu tử, câu đó sai rồi! Của lão là "Chu Lưu lục hư công", của ta cũng "Chu Lưu lục hư công", bọn mình bản sự tương đương, có sao lão coi thường ta?

Vạn Quy Tàng lạnh lùng đáp:

- Nếu là người đã học được toàn bộ thần thông của Cốc Thần Thông, có bản lĩnh của hắn, may ra có thể chơi với ta một lúc. Nhưng tự người từ trong cái chết mà vừa khéo lĩnh ngộ được "Chu Lưu lục hư công", cho người hay, công lực người càng cao chừng nào, càng mau chết sớm chừng nấy.

Rồi thấy vẻ mặt mù mờ của Cốc Chấn, lão tủm tỉm cười, hỏi:

- Người không tin?

Câu nói chưa dứt, chợt Cốc Chấn cảm giác Chu Lưu bát kinh trong cơ thể gã rộ lên một cái, rồi cả tám kinh đều cứng đờ không theo điều khiển nào nữa, cơ hồ sắp loạn động. Cốc Chấn vội vội vàng vàng ngưng thần, vận dụng "Tổn cường bổ nhược", ra sức khống chế chúng đến độ kiệt sức, bạch khí toả nghi ngút cuộn cuộn trên đỉnh đầu, mặt đỏ thẫm như lửa hồng! Gã đưa mắt trông, chỉ thấy Vạn Quy Tàng khoé miệng ra dáng nhin cười, mặt lão đầy điều cợt. Cốc Chấn thở ra một hơi dài, cấp tốc nói:

- Khoan đã!

Vạn Quy Tàng vẫn cười cười!

Chân khí trong nội thể hốt nhiên trở lại bình thường, nhịp tim hoà hoãn, Cốc Chấn gượng một nụ cười, hỏi:

- Lão đầu tử, cái đó... cái đó duyên cớ là sao?

Vạn Quy Tàng lạnh lùng đáp:

- "Chu Lưu lục hư công", lấy đại thắng tiểu, lấy cường khắc nhược, cảm ứng lẫn nhau, chẳng cần tu vi hơn ba mươi năm của ta, cái tu vi trải qua ba kiếp, từ chỗ chết trở về đất sống, chỉ cần công lực của ta hơn người chút

xíu, cũng đủ điều khiến cho bất kinh trong người chạy toán loạn, cho người chết không toàn thân. Người có oán trách, chỉ trách sao cái thần thông vượt trội hơn người đó, có trách thì đi mà oán trách ông trời đáng sợ đó, sao dưới trần thế mệnh mông này, có thể luyện được mức độ thần thông đó, chung quy chỉ độc nhất một người!

Cốc Chấn một thoáng im lặng, rồi chợt gã vui vẻ hỏi:

- Lão đầu tử, ta có một vấn đề này, tới giờ vẫn hãy còn chưa thông tỏ?

Vạn Quy Tàng bảo:

- Người nói đi!

Cốc Chấn biết lão ta một thân kiến thức cực rộng, nhờ kiến thức đó mà lão đã tránh khỏi chết sớm, gã bèn cười to, hỏi:

- Luận Đạo Diệt Thần, rốt cục, Luận Đạo trước hay Diệt Thần trước?

Vạn Quy Tàng đáp:

- Cái tên đã nói rõ, tất nhiên Luận Đạo làm trước!

Cốc Chấn vỗ tay, reo:

- Lão đầu tử người quả nhiên thông minh, xem chừng không kém ta bao nhiêu!

Vạn Quy Tàng bảo:

- Nói nhăng!

Cốc Chấn lại hỏi:

- Vậy dám xin hỏi tiếp, Luận Đạo là luận bằng động khẩu hay luận bằng động thủ?

Vạn Quy Tàng trông thấy gã thần sắc lo lắng, lão cười thâm. rồi lạnh lùng đáp:

- Cái mà gọi là "Luận Đạo" đó, nói là động khẩu, muốn nói động thủ cũng được!

- Không đúng! Không đúng!

Hai tay Cốc Chấn khua loạn xạ, đầu gã lắc quảy quảy,

- Cái chữ "Luận" (論) đó, bên tay trái rõ ràng là chữ "Ngôn" (言), tiểu tử ta đọc sách không nhiều, cũng dư biết "Ngôn" có nghĩa xuất phát từ cửa miệng, ý nghĩa nói năng bàn cãi, động khẩu. Còn nếu muốn là "động thủ", thì thêm bên trái của chữ "Lôn" (侖) bộ "Thủ" để thành chữ "Luân" (掄). Tốt hơn hết, lão đầu tử có lẽ nên trở lại tra cứu sách vở, đọc lại "Kinh, Sử, Tử, Tập" xem có thấy chỗ nào nói "Luân Đạo" hay không! "Luân Đạo"... "Luân Đạo" chắc hẳn muốn nói trước hết đem "Nhân Luân" ném tung lên không trung, rồi sau đó mới bàn đến chuyện đạo lý?

Lúc ban sơ, Cốc Chấn chỉ định đơn thân độc mã đến dự Luận Đạo Diệt Thần, nhưng Thi Diệu Diệu nằng nặc đòi đi theo, nàng từ đầu đến giờ trong lòng ngập tràn lo âu, hiện thời, nàng thấy gã tánh mạng nằm trong tay địch thủ mà vẫn cứ tươi cười, nói nhăng, nói càn lung tung thiên, nàng bất giác chúm chím làn môi xinh, he hé một nụ cười. Tiên Bích thì không sao dẫn được, cô cười rinh rích ra thành tiếng.

Ai dè Vạn Quy Tàng lại không lấy thế làm bực, lão gật gù, nói:

- Được thôi! Theo lời người thuyết, trước hết tạm khoan động thủ, vậy người muốn luận chuyện gì?

Cốc Chấn đáp:

- Đờnhi trước giờ vẫn cứ thắc mắc, muốn bàn thử xem cái công phu của lão đầu tử nhà ông nó rốt cục cao đến chừng nào?

Vạn Quy Tàng cười cười, thanh thản nói:

- Cái đó dễ thôi! Nếu người có bản sự trở ra khiến lão phu phải xuất toàn lực, lúc đó tự nhiên sẽ thấy rõ liền!

Cốc Chấn chép miệng, nói:

- Cái bản sự cỡ đó, ta chưa thể có được! Vậy trong hiện tại, trên đời này, lão thấy ai có được bản sự tầm cỡ đó không?

Vạn Quy Tàng mắt loé một tia sáng, lạnh lùng đáp:

- Chẳng nói ngoa, lão phu tới giờ vẫn chưa gặp một ai có được bản lãnh như vậy!

- Rõ rồi! - Cốc Chấn giơ ngón tay cái lên khâm phục, - Hiện thời thì không, vậy thì trước đây, có ai không?

Vạn Quy Tàng nhướng mày, lườm gã một phát:

- Rốt cục, ý người muốn nói sao?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Lão đầu tử người thông minh dường ấy, sao lại không hiểu ý ta? Trong đám người đương thời, không ai địch lại lão, vậy trong số những cổ nhân thì sao? Có Tây Côn Lôn nè? Có Lương Tư Cầm nè?

Chúng nhân nghe câu đó, đều sửng sốt!

Ninh Bất Không lớn tiếng nói:

- Thành chủ coi chừng! Thằng tiểu tử này rõ ràng ăn nói loạn xạ, muốn câu giờ, bên trong tất có mưu thần chước quỷ gì đây!

Vạn Quy Tàng khoát tay ra điều hiểu ý, lão cười:

- Ninh sư đệ hãy nhẫn nại một chút, cái câu hỏi đó cũng lý thú lắm đấy. Nói đúng ra, cái nghi vấn đó đã đè nặng tâm tư lão phu nhiều năm nay rồi! Hai vị tổ sư đều là những nhân vật mà lão phu hằng ngưỡng mộ, chỉ đáng tiếc, thời gian trôi qua, không quay ngược trở lại quá khứ được. Vạn mỗ hùng tâm lớn mấy đi nữa, cũng không thể tranh đua cùng cố nhân được!

- Không hẳn vậy! - Cốc Chấn tùm tùm cười.

- Nói vậy là sao? - Ánh mắt Vạn Quy Tàng quắc lên, - Bộ người có tài vực hai vị tổ sư đó sống lại để tranh đua Vạn mỗ xem thử?

- Đâu có! Đâu có đâu! - Cốc Chấn cười ầm - Người ta nói: "Nhân tử bất năng phục sanh", hai vị tiền bối qua đời đã quá lâu, nếu luận võ công, chắc chắn là không thể, nhưng luận cái khác, không hẳn là không luận được!

Mọi người nghe mà hoang mang mờ mịt, hoàn toàn không thể hiểu hai người họ đang muốn đi đến đâu? Nhưng Vạn Quy Tàng lại cười khoát trá, lão khoan thai hỏi:

- Luận cái gì đây? Luận Đạo chăng?

Cốc Chấn vỗ tay, reo lên:

- Đúng thế... Đúng là Luận Đạo. Không luận võ đạo, mà luận về "Trí tuệ chi đạo"

Cừu Thạch càng nghe càng thấy tức tối, hẳn không tự chủ được nữa, hứ lạnh một tiếng, lớn giọng nói:

- "Trí tuệ chi đạo" là cái quái gì, ta thấy người chỉ nói lăng nhăng.

Nhưng Vạn Quy Tàng dường như không nghe câu đó, lão nhú mày, do dự một lúc lâu, rồi nói:

- Nếu bàn về trí tuệ, tổ sư Tây Côn Lôn toán học thông thần, cổ kim duy nhất có mình người, Vạn mỗ dẫu toán học có hiểu sơ sơ, cũng chẳng dám múa ba trước cửa Lỗ Ban! Tổ sư Tư Cầm đánh đuổi bọn Thát Đát ra khỏi bờ cõi, khôi phục triều đại Hoa hạ, đã xây dựng nên Đế Chi Hạ Đô, tài năng, công đức của người, lưu danh thiên cổ, ta không có duyên sanh đồng thời với người, hận chẳng thể cùng người "Đuổi Hươu", tranh tài "Đoạt chiếm thiên hạ" cùng người. Nhưng nếu luận về thành quả trong Thương Đạo, thu được quyền điều động bọn phú gia dưới trời, ta dám chắc hai vị tổ sư chẳng thể bằng được Vạn mỗ. Trí tuệ ba người ta, ba con đường đi khác nhau, khó thể đem so sánh nhau!

Cốc Chấn cười bảo:

- Thường nghe câu "Tử Gia Cát năng tẩu sinh Trọng Đạt" (Ông Gia Cát đã chết rồi mà còn làm cho Tư Mã Ý [Trọng Đạt] cụp đuôi bỏ chạy!). Gia Cát Khổng Minh phò Hậu Chủ, sáu lần ra Kỳ Sơn, công trạng chẳng nhỏ! Tư Cầm tiên sinh phò trợ Hồng Vũ (Chu Nguyên Chương), đánh đuổi Thát Lỗ, bình định thiên hạ, dù Khổng Minh tái thế, cũng chưa chắc bằng được! Lão đầu tử người nếu có run sợ tiên sinh, cũng không nên vì thế mà mắc cỡ!

Vạn Quy Tàng tùm tùm:

- Chuyện càng lúc càng hay a! Tư Cầm tổ sư có lẽ tài năng hơn hẳn Gia Cát, Vạn Quy Tàng ta nếu đã chẳng thể đấu trí cùng người, sao dám đem so ta thấp hơn Tư Mã Ý được! Thằng ranh kia, lão phu xưa nay chưa hề bị trúng kế khích tướng, người đừng nói năng loanh quanh, luẩn quẩn nữa, đừng ba điều bốn chuyện, có cái gì giấu trong bụng, đem sổ sạch ra cho rồi đi!

- Lão đầu tử anh minh - Cốc Chấn cười cười - Tư Cầm tiên sinh dù đã qua đời, nhưng người vẫn hãy còn lưu lại một câu đố hóc búa, dựa vào tài học của tiên sinh, đã gây khó không ít Giống như mười bài toán "Thiên Cơ" hồi trước đã làm từng làm khốn Tây Côn Lôn Lương Tiêu, cái câu đố giấu trong Bát đồ của Tư Cầm tiên sinh, cũng làm khốn khổ biết bao đời đệ tử Tây Thành! Lão đầu tử người nếu giải được câu đố đó, trí lực có khi vượt qua được Tư Cầm tổ sư không chừng?

"Gã quậy lão già này một hồi, cuối cùng cũng đã vào đến chính đề", con tim Ôn Đại vụt đập sai một nhịp, bà vừa hiểu ra, chợt cảm giác lòng bàn tay ông Tiên Thái Nô đầm ướt mồ hôi, bàn tay ông xiết mạnh, xiết chặt hơn vào tay bà!

- "Bát đồ hợp nhất, thiên hạ vô địch"? - Vạn Quy Tàng lạnh lùng nói - Cái thứ đó, ta biết rõ, to tát mà không thực tế, thứ chuyện xưa tích cũ, coi thì lợi hại, nhưng thật ra vô dụng!

Cốc Chấn cười, hỏi:

- Biết thời biết vậy, lão liệu giải nổi không?

Vạn Quy Tàng lắc đầu, nói:

- Tổ sư đã có lưu lại lời giáo huấn, người dạy chớ nên hợp nhất bát đồ!

Cốc Chấn đáp:

- Bát đồ chẳng nên hợp nhất, Thành chủ có thể dùng võ lực để đoạt được mà!

Vạn Quy Tàng ánh mắt thoáng tia băng giá, lão lạnh lùng bảo:

- Tiểu tử, nếu người muốn mau chóng đi đầu thai, lão phu đây sẵn sàng thành toàn cho người tức thì.

Cốc Chấn cười rộ, nói:

- Lão đầu tử bớt nóng, là ta nói đùa chút chơi ấy mà! - Bỗng gã thò tay vào bọc, lấy ra một quyển trục bằng lụa bạch, thả nó rộng ra, trên mặt tấm lụa có những chữ lớn cỡ đốt ngón tay, tám câu ẩn ngữ của bát đồ, hiện rõ ràng, rất dễ đọc.

Cốc Chấn cười hì hì, rồi từng chữ từng chữ, gã nói:

- Tây Thành bát đồ, đã hợp nhất xong ở đây rồi. Vạn Quy Tàng, hai ta thử đánh cuộc chơi, lão nghĩ sao?

Trông mắt Vạn Quy Tàng khẽ lay chuyển, lão vung tay, Cốc Chấn cảm giác một lực đạo mãnh liệt, quyển trục đã rời tay, nghe tiếng gió vụt một cái, đã thấy nó bị Vạn Quy Tàng nắm chắc trong tay.

Cốc Chấn khoa tay một cái, dáng vẻ trào lộng, từ tay áo bên trái gã đã đưa ra một quyển trục lụa bạch khác, cười, bảo:

- Lão đầu tử, hãy còn nhiều bản khác nữa đây. Đệ tử Đông Đảo mỗi người giữ một bản, dù lão thần thông cái thế, đừng mong đều chiếm đoạt hết được, có khó khăn đấy!

Chúng nhân lập tức hiểu rõ, hoá ra Cốc Chấn dám một thân một mình đến đây, nguyên lai gã đã đem sao chép tám câu bí ngữ của bát đồ làm nhiều bản, giao cho đệ tử Đông Đảo, nếu gã bị hại, mấy câu bí ngữ sẽ loan truyền ra tứ xứ, Vạn Quy Tàng mà có không muốn điều đình cũng không xong.

Vạn Quy Tàng cũng đoán đúng ý đồ của Cốc Chấn, lão biết có giết người trăm miệng cũng không được, lão hừ một tiếng, hỏi:

- Người muốn gì?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Ta đã có tính trước rồi, từ thời Tư Cầm tiên sinh đến giờ, Đông Đảo và Tây Thành đã Luận Đạo Diệt Thần mười ba lần, toàn so tài võ công, toàn luận về võ đạo, cái lần hay ho này, nếu cũng diễn ra y hệt như đã làm suốt hai trăm năm nay, chẳng nhạt nhẽo lắm sao? Hôm nay Luận Đạo Diệt Thần, vậy hỏi tất cả mọi người, sao mình chẳng luận cái gì khác hơn?

Vạn Quy Tàng hươu trực quyền lựa bạch, lạnh lùng hỏi:

- Vậy luận cái này chẳng?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng đó! Bọn mình vậy hãy lấy bát đồ Tây Thành này làm đề mục, dựa theo trí tuệ, xem ai có thể giải câu đố của bát đồ, từ đó tìm ra cái gì chất chứa sau mấy bí ngữ đó!

Vạn Quy Tàng lườm Cốc Chấn, lạnh lùng bảo:

- Ta việc gì phải đi nghe lời người?

Cốc Chấn cười, hỏ;

- Lão dám cược không?

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Bộ lão phụ sợ người à?

Cốc Chấn đáp:

- Sợ chứ! Lão sợ ghê gớm! Thứ nhất, sợ trí thông minh của ta thắng lão một quẩn, giải câu đố trước lão. Thứ nhì, sợ không giải nổi câu đố, sẽ mất

mặt trước tổ sư Tây Thành. Thứ ba, sợ đệ tử Đông Đảo ta dựa theo đường lối của câu giải đáp đó mà tìm ra được món thần khí của Tây Côn Lôn.

Vạn Quy Tàng lặng yên nghe gã nói, ánh mắt xoay chuyển, bất định. Được một lúc, lão bỗng cất tiếng cười rộ:

- Ta vốn chẳng thêm để tâm cái trò khích tướng của người, nhưng để người không uổng công trình đã từng theo học ta một thời gian, ngoài tiểu tử nhà người, trên thế gian này sợ chẳng còn ai khác rành biết nỗi tâm tư lão phu cả!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Đúng vậy! Lão đầu tử người ưa thích có ba cái "hiếu" (ham): cái thứ nhất, là hiếu kỳ, gặp chuyện gì không rõ, tất phải truy cho ra lẽ. Thứ nhì, là hiếu thắng, gì gì cũng phải đứng trên đầu trên cổ người khác, thứ ba là hiếu đồ (ham cá cược), mà cái đó là thiên tính của thương nhân, lão gặp cá cược dầu thủ đoạn cao cường đến đâu, cũng không sao làm ngơ cho được.

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Nói như vậy, ta không thể thoái thác chuyện cá cược này với người?

Cốc Chấn tiểu đáp:

- Nói nghe tức cười quá! Tiểu tử ta tài đâu, đức đâu mà dám uy bức tức hạ?

Vạn Quy Tàng hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Đánh cược được cái gì?

Cốc Chấn đáp:

- Nếu ta thua, Đông Đảo sẽ thần phục lão, muốn đánh, muốn giết, tùy lão!

Vạn Quy Tàng do dự một hồi, rồi chậm rãi nói:

- Được Nếu ta thua, từ giờ trở đi, sẽ rời khỏi giang hồ.

Cốc Chấn cười vang:

- Nhất ngôn vi định.

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Nhưng lấy cái gì đảm bảo tám bí ngữ đó của bát đồ là chân thực?

Cốc Chấn đáp:

- Bí ngữ của Thiên bộ, lão đã nắm từ lâu. Của Hỏa, Thủy, Sơn, Trạch bốn bộ, do Ninh Bất Không nắm, lão cứ đi tham khảo lại với hắn là xong. Phong, Lôi, Địa... ba bộ đó, các hoạ tượng đều đã ra tro, chuyện chân, giả... cái này thật khó có chứng từ!

Vạn Quy Tàng gay gắt:

- Nếu có giả trá thì sao?

Cốc Chấn đáp:

- Là ta bị thua!

Vạn Quy Tàng dòm vào không trung, giọng lạnh băng:

- Đó là lời quả quyết của cốc Chấn nhà ngươi?

- Chẳng phải! Chẳng phải của cốc Chấn! - cốc Chấn nhẹ một nét cười trên môi - Đó là những cam kết của chúa đảo Đông Đảo.

- Tốt lắm! - Vạn Quy Tàng chìa tay ra. Cốc Chấn cũng chìa tay ra, hai người vỗ song chưởng vào nhau.

- Gươm đã - Ôn Đại bỗng dừng lớn tiếng nói - Vạn Quy Tàng, người là đánh cuộc cho người, đệ tử Tây Thành chưa chắc đều phải nghe theo lời người.

Vạn Quy Tàng nhạt giọng hỏi:

- Người nói vậy nghĩa là sao?

Ôn Đại đáp:

- Người đánh cuộc cùng Đông Đảo, bọn ta cũng đánh cuộc cùng người, cũng dựa vào câu đố đó của bát đồ.

Vạn Quy Tàng cười, hỏi lại:

- Đánh cuộc như thế nào?

Ôn Đại đáp:

- Lúc Tây Côn Lôn rời Trung thổ, có đeo theo thanh "Thiên Phạt" kiếm bên mình. Khi Tư Cầm tổ sư từ ngoài đảo trở về lại Trung thổ, không có đem kiếm về theo. Do sự kiện đó, hiển nhiên thanh "Thiên Phạt" kiếm vẫn còn dính lứu vào bí ẩn này. Cùng vụ này, người nào có thể tìm và mang về thanh kiếm đó, ta sẽ tôn làm chủ cả Tây Thành. Vạn Quy Tàng, người dám đánh cuộc hay không?

Vạn Quy Tàng vui vẻ nói:

- Gì mà không dám? Ngoài người ra, mấy người kia thì sao?

Ôn Đại đáp:

- Nếu người có thể tìm lại di tích của tổ sư, đem trở về được thanh Thiên Phật thần kiếm, sẽ không còn ai dám dị nghị người một tiếng nữa!

Vạn Quy Tàng gật đầu, bảo:

- Lời đó có lý! Được rồi, Vạn mỗ cũng sẵn dịp rộng lượng một chút, phàm đệ tử Tây Thành, đều có thể tham dự đánh cuộc, ai có thể mang thanh kiếm "Thiên Phật" về, Vạn mỗ sẽ tôn làm chủ.

Ôn Đại vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, buột miệng hỏi:

- Lời nói đó chính đích?

Vạn Quy Tàng đã có ý quyết lòng thu phục nhân tâm Tây Thành, lão cả tiếng đáp:

- Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!

Cừu Thạch chẳng nhịn được, nói:

- Thành chủ phần thắng nằm trong tay, cần gì đi đấu cái gọi là trí tuệ với bọn chúng? Giết sạch bách cả lũ, chẳng hay hơn sao?

Vạn Quy Tàng cười cười:

- Thâm ý cuộc đấu này, người có thể thật sự hiểu được sao?

Cừu Thạch lộ vẻ ngớ ngẩn, Ninh Bất Không cụp mi mắt nghiền ngẫm, bỗng lão kêu lên:

- Thành chủ diệu toán, Ninh mỗ bạo gan nói càn hai câu: Vì điều lệ Tây Thành do Tư Cầm tổ sư lập nên, cái câu đố bát đồ cũng do Tư Cầm tổ sư tạo ra, Thành chủ nếu có thể phá giải câu đố bát đồ đó, chẳng phải cũng cao minh ngang Tư Cầm tổ sư sao? Do chỗ Thành chủ cao minh sánh tày Tư

Cầm tổ sư, cái Thành quy của Tư Cầm tổ sư thảo ra đó, cũng tự nó không đáng để ràng buộc nữa.

Chúng nhân nghe lão bàn bồng hiểu ra. Cừu Thạch cũng theo mọi người, gật đầu lia lịa. Vạn Quy Tàng chẳng tỏ vẻ muốn có ý kiến, lão cười cười, quay người, cười lạnh lạnh:

- Cái vụ cá cược này thiệt thống khoái, đã đấu trí dũng, còn cộng thêm phần tỉ thí vận khí, tung hoành thất hải, chẳng sướng khoái lắm ru?

Nói xong, lão buông một tràng cười to vọng thấu trời xanh, rồi phất áo bỏ đi. Hai bộ Thuỷ, Hoả bám theo sau, chỉ mỗi mình Ninh Ngưng đứng yên bất động.

Ninh Bất Không hỏi:

- Ngưng nhi, sao còn chưa đi theo ta?

Ninh Ngưng đầu lắc lư, khẽ đáp:

- Gia gia, Vạn Thành chủ có nói đó, phạm đệ tử Tây Thành, ai cũng có quyền tham dự đánh cược. Con cũng muốn tham gia.

Ninh Bất Không sững sờ, bỗng chẳng nói năng gì, lão quay phắt người bỏ đi. Sa Thiên Hằng cười nhạt, nói:

- Ninh sư đệ, lệnh ái hùng tâm chẳng nhỏ a!

Ninh Bất Không lạnh lùng đáp:

- Tuổi trẻ máu nóng thôi!

Sa Thiên Hằng cười nhạt, đáp:

- Theo ta thấy, tâm cơ sư đệ cũng chẳng kém bọn trẻ mấy, người ta thường bảo, kẻ sĩ cứng cỏi, về già, tráng tâm cũng không dứt. Ninh sư đệ dù mù cả hai mắt, có khi cũng có ý nhắm nhía ngôi Thành chủ?

Hắn trước kia dựa vào Ninh Bất Không, luôn luôn ngoan ngoãn vâng lời lão, bây giờ được phong làm chủ bộ Trạch bộ, lập tức trở mặt, giọng điệu cứng cỏi, ra chiều bằng vai bằng vế với Ninh Bất Không.

Thực ra lúc để Ninh Ngưng ở lại, Ninh Bất Không cũng có ý đồ đó, bỗng nhiên bị Sa Thiên Hằng vạch rõ ra, mặt lão đỏ ửng tận mang tai, lão bực tức thét:

- Sa sư huynh, câu đó huynh nói ra ý tứ là sao? Ninh mỗ đối Thành chủ tuyệt không ăn ở hai lòng.

Sa Thiên Hằng âm hiểm cười, đáp

- Ninh sư đệ thì chẳng hai lòng đâu, chẳng phải lệnh ái vừa nói rõ ra đấy sao, lão tử không làm Thành chủ, để con gái làm thì cũng một giuộc!

Ninh Bất Không nóng mày nóng mặt, lão búi chặt vào cây gậy trúc, bực tức hừ lên, nói:

- Sa Thiên Hằng, lão phu không đồng kiến thức tầm thường như huynh, phàm là đệ tử Tây Thành, ai cũng tham gia được hết, đó là nguyên văn lời Thành chủ tuyên bố.

Sa Thiên Hằng cười, không đáp, tăng cước bộ, đi sát vào đằng sau Vạn Quy Tàng. Cừu Thạch cũng quày đầu dòm Ninh Bất Không, cười nhạt.

Ninh Bất Không đứng thần thờ một lúc, rồi động cây gậy trúc, lão tiến bước về phía thuyền của oa khẩu.

- Gia gia... - Ninh Ngưng chẳng dẫn được, kêu lên.

Ninh Bất Không cũng chẳng ngoái lại, bóng dáng lão khuất dần, nhòa vào hình dạng đàng sau thân thuyền.

Tròng mắt đầm lệ nóng, rồi hai dòng nước mắt đổ ập xuống! Qua làn nước mắt nhạt nhoà, Ninh Ngưng nhìn những cánh buồm trắng đi mỗi lúc một xa dần, cuối cùng, chúng biến mất hẳn!

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Bi Minh (Bài Văn Khắc Trên Bia)

Diêu Tình chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi nhiều, nàng cảm giác thân mình tựa một tấm lá khô đang bị gió thổi, bay nổi trôi vật vờ, không sao đáp xuống mặt đất. Bốn bề không gian mù sương vây kín, không nghe một tiếng động, không nhìn thấy rõ nét bất cứ gì.

"Mình sao rồi? Mình đang ở đâu?", các ý niệm đó không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu, mà nàng không tìm đâu ra sức lực để nghĩ câu trả lời. Từ thuở khôn lớn đến giờ, đây là lần đầu nàng cảm giác thân thể vô lực như vậy, những ý niệm lạnh như giá băng cứ nhấm nhả trong lòng, buồng phôi phập phồng khi đứt khi nối, nhưng vẫn còn duy trì một làn hơi ấm mỏng mảnh như tơ.

Nhưng rồi làn hơi ấm áp đó mỗi lúc một lớn, nó dần dần tăng khối lượng, bên tai nàng nghe xì xào tiếng người, vo ve tựa tiếng ong bay. Diêu Tình định lắng tai nghe, ý niệm đó vừa nảy sinh, nàng đang tỉnh xốc tỉnh thần lên, một cảm giác mệt mỏi đã ào ào tới như nước triều dâng, trong chớp mắt, nó đã ngập tràn toàn cơ thể! Nàng gắng gượng, nhưng vô ích, chúng vụt làm nàng mê man, rồi nàng ngủ vùi.

Giữa giấc ngủ vùi xảy đến vô tri vô giác đó, đột nhiên, con tim chợt rộ một nhịp mạnh, khiến nàng hốt hoảng thức giấc, rồi lúc thần trí dần dần rõ nét, lúc cảm giác thân thể đã gom được đôi chút khí lực, nàng chậm chậm mở mắt.

Từ lò sưởi nóng đặt đầu đó, nàng đang ở giữa một căn phòng sưởi ấm, màn trướng chằng tầng tầng lớp lớp những dải lụa mỏng trắng tinh, xuyên qua đấy, nàng cơ hồ nhận ra đốm lửa của một ngọn đèn đơn độc, đang êm ả toả vàng sáng dịu dịu.

Trong đầu nàng, từng chút từng chút một, ký ức thật nhanh và thật nhẹ nhàng đang quay trở lại, chúng dừng nàng lại giữa một khoảnh vườn, hoa nở ngập trời. "Thực sự là ta đó sao?", Diêu Tình nằm gọn giữa vùng hoa thơm ngát đó, nàng bất chợt cảm giác ngây dại.

Có tiếng những chùm châu ngọc treo cạnh màn trướng lạnh canh chạm vào nhau, âm thanh êm ả, đánh thức nàng ra khỏi vùng ký ức đó. Vàng sáng trước mắt chợt gia tăng, nàng nhanh chóng khép mi mắt, vàng sáng đó khẽ lay động, Diêu Tình hầu như có thể cảm giác được đang có hai ánh mắt nồng nàn tiến gần lại, tập trung chăm chú lên khuôn mặt nàng.

Nước thuốc đậm đặc lọt vào miệng, đắng đắng, chan chát pha một thoáng giòn ngọt. Diêu Tình há to miệng nuốt sâu thang đó, nó vừa vào đến bụng, từ đan điền chợt bốc lên một cỗ kinh khí âm ỉ, chân khí vận chuyển một vòng toàn thân, từng đập, từng đập, cơ thể nàng dần dà được hâm nóng lên.

Bỗng nàng cảm giác gò má trái hơi ươn ướt, nước mắt đó theo khuôn mặt chảy xuống, rồi rờn rờn đổ ướt đầm mặt trên cái gối.

Diêu Tình chẳng dẫn được ý nghĩ: "Sao mình lại đã vì gã mà xuất ra "Tam Sinh quả" vậy? Mình khùng rồi sao? Tất cả chỉ cho một gã ngốc?". Bỗng chẳng hiểu vì đâu, thâm tâm nàng chợt cảm giác một nỗi ngượng ngùng cực lớn không tên, khiến nàng, suốt buổi, trong vầng ánh sáng mờ lung đó, không hiểu vì sao đã chẳng dám mở mắt ra lấy một tích tắc.

Trước mắt tối lại, trướng màn được hạ xuống, nàng chỉ nghe giọng một người hỏi:

- Cô ấy vẫn chưa tỉnh lại à?

Đúng là giọng Cốc Chấn.

Ngập ngừng một chút, Lục Tiệm buồn rầu đáp:

- Chẳng một động tĩnh gì hết! Mê man đã ba ngày nay! Địa Mẫu nương nương bảo cô ấy lẽ ra đã phải tỉnh dậy rồi!

Giọng đến ngang đó, cổ họng chợt tắc nghẹn, không sao nói tiếp được.

Diêu Tình trong lòng lạ lẫm, "Mình vừa chỉ chớp mắt một cái, vậy mà đã quá ba ngày!"

Cốc Chấn rầu rĩ:

- Địa Mẫu có nói, trước mắt duy nhất nhân sâm hạng thật tốt mới duy trì tính mạng được! Trên đảo tuy cũng có nhân sâm, nhưng ít củ loại thượng phẩm, ta đã cử người đi Trung thổ kiếm loại nhân sâm ngàn năm, sớm lắm thì ngày mai mới có được!

Sau một lúc tĩnh lặng, bỗng Lục Tiệm hỏi:

- Sâm ngàn năm liệu có thể cứu?

Cốc Chấn đáp:

- Thì cũng phải cố thử vậy thôi!

Nói xong, hai người lại im lặng. Trong không khí, ẩn ước một ý vị vi diệu, rồi màn lụa mềm khê khua động, thoáng rực hồng màu màn cửa sổ. Nghe két một tiếng, hai cánh cửa sổ đã rộng mở, không khí ẩm thấp bên ngoài tràn vào phòng.

Bỗng Cốc Chấn chậm rãi hỏi:

- Lục Tiệm, huynh thực tình không đi à?

Lục Tiệm đáp:

- Ta không đi được! A Tình bộ dạng như vậy, ta đi đâu cho được!

Cốc Chấn bảo:

- Lần này ta đánh cuộc cùng Vạn Quy Tàng, có quan hệ tới vận số của cả Đông Đảo lẫn Tây Thành. Tiếng là đấu trí, khẩn yếu hàng đầu, nếu cần võ lực, trên đời này, lúc này, ngoài huynh ra, còn ai đủ sức chống chọi Vạn Quy Tàng? Huynh không đi, cái vụ Luận Đạo Diệt Thần này, ta thua là cái chắc!

Diêu Tình bỗng thấy rung động trong lòng, nàng chẳng dẫn được, giống tai lên nghe.

Lục Tiệm thở một hơi thật dài, giọng trầm trọng:

- Ta nếu đủ sức chống chọi Vạn Quy Tàng, A Tình đâu đã ra hình dạng như vậy? Ta.. Ta thực là một đứa tối vô ích trên cõi đời này!

Cốc Chấn nói:

- Đại ca, tình yêu của huynh với Diêu cô nương, trời đất rồi sẽ chứng giám. Nhưng cái vụ cá cược này, nếu để cho Vạn Quy Tàng kiếm ra được con "Tiềm Long" đó, lão có thể dùng nó thay đổi cả một triều đại, dựa vào cái uy lực gì gì đó, không biết bao nhiêu con dân sẽ mất mạng vì nó!

Lục Tiệm hỏi:

- Đã biết vậy, sao người còn đi cá cược với lão?

Cốc Chấn đáp:

- Vạn Quy Tàng đã tâm cao quá, nếu không đem câu đố của bát đồ làm cá cược, còn gì khác có thể chuyển đổi được chủ ý lão?

Lục Tiệm hỏi:

- Cá cược như vậy sao? Lão có võ công cùng mưu trí cao cường, chuyện lão thủ thắng chỉ là sớm hay muộn thôi!

Cốc Chân cơ hồ hơi bức:

- Huynh nói thế, đúng là đã xem trọng, đề cao người khác quá sức! Vạn Quy Tàng không có sự giúp đỡ của Mạc Ất, chưa chắc đã phá giải được câu đố của bí ngữ trong bát đồ, từ đó tìm ra được năm cái đầu mối. Chỉ cần lão một ngày chưa tìm ra được đầu mối, phần thắng ngã về phe mình nhiều hơn!

- Cốc Chân, ta xin lỗi! - Lục Tiệm ngập ngừng giây lát, rồi nói - Bộ dạng A Tình như vậy, ta làm sao bỏ cô ấy lại một mình ở đây. Cô còn thờ ngày nào, ngày đó ta còn kề cận cạnh cô để thăm nom cô. Nếu rủi cô ấy chết đi, ta... ta...

Nói ngang đấy, cổ họng gã dường nghẹn lại, gã không sao nói trọn câu nói!

Cốc Chân trầm ngâm một hồi lâu, rồi bỗng gã buồn rầu nói:

- Lục Tiệm, lẽ ra ta không nên ép huynh!

Gã nói xong, nàng nghe có tiếng kẹt cửa, rồi tiếng bước chân đi mỗi lúc một xa dần.

Trong phòng yên ắng một lúc, chợt nghe có tiếng nghẹn ngào, Lục Tiệm vừa nức nở vừa nói:

- Cốc Chân, ta xin lỗi! Ta xin lỗi người, ta đúng là một kẻ tối vô dụng trên cõi đời này!

Diêu Tình nghĩ thầm: "Hèn chi Vạn Quy Tàng không giết gã, tiểu tử này thiệt không có một chút đầu chí nào hết!" Nàng nghĩ vậy, trong lòng phát bực tức, bỗng khê rên. Nghe tiếng động, Lục Tiệm nhào ra khỏi ghế, hết sức phấn chấn:

- A Tình, cô tỉnh lại rồi đấy ư?

Diêu Tình thấy gã vừa mừng rỡ vừa sợ sệt, lòng mềm lại, nàng vui vẻ nói:

- Tỉnh rồi! Có hơi đói bụng!

Lục Tiệm nghe, qua câu nói, thần thái thanh thản, giọng rõ ràng, gã cuống lên vì mừng! Gã nói:

- Được thôi! Để tôi đi lấy cơm nước về cho cô!

Diêu Tình bảo:

- Ta không ăn cơm, ta chỉ muốn cháo gà.

Lục Tiệm vui vẻ nói:

- Cái đó đâu có khó gì! Để đi bảo nhà bếp nấu cho.

Diêu Tình lắc đầu;

- Ta không muốn người khác hầu cơm. Ta chỉ muốn người đút cháo cho ta thôi.

Đừng nói làm món cháo gà, nếu nàng đòi Lục Tiệm mò trăng đáy nước, đòi gã leo cây bắt cá, gã ngổ đó cũng ào ào đi liền tức thì. Gã không nói gì

thêm nữa, xoay người đi ra ngoài.

Diêu Tình kêu gã dừng bước, rồi nàng bảo:

- Ta không muốn gặp bất cứ ai, chỉ muốn một mình yên tĩnh trong phòng đây, người đừng gọi ai đến hầu hạ ta! Ngay cả đến bên ngoài phòng, cũng tuyệt đối không cho ai lai vãng!

Lục Tiệm vẻ mặt hơi khó khăn, nhưng nghĩ nàng còn sống chẳng được bao lâu, lúc này, mỗi yêu cầu, mỗi ước muốn của nàng, gã đều không mảy may muốn khước từ! Gã chỉ nhẹ gật đầu, rồi lẳng lặng mở cửa bước đi.

Diêu Tình chờ gã đi thật xa, nàng vận sức vào tay, gắng gượng ngồi dậy. Rồi nương tựa vào thành giường, vào màn trướng chẳng quanh giường, nàng lần bước đến trước bàn trang điểm, nơi có gắn tấm kính tròn như mặt nguyệt, phản chiếu ánh sáng dịu dịu. Gương mặt nàng hiện ra, ngũ quan tuy vẫn hoàn hảo, nhưng sắc mặt y hệt đào hát phường trò sau khi đã lau sạch phấn son, một màu xám xịt thê thảm, không phải dung nhan nơi chốn thế gian này!

Diêu Tình lấy một thỏi mực đỏ, xoa lên má, rồi viền viền đôi môi, khi nhìn trở lại vào gương, mặt người trong đó đã giảm bớt phần nào thê lương, đã có thêm vài nét kiều mị dễ nhìn, nhưng xem kỹ, cũng không ra hình dáng người sống!

Diêu Tình chùi hết son trên mặt, rồi nàng thở dài, đưa tay nhặt từ mặt bàn lên một cây kim gài tóc, nàng ướm nhẹ nó vào nơi cổ. Đầu mũi kim nhọn châm vào, có hơi lạnh lạnh, đau đau. Nàng bỗng nói:

- Đổ máu xuống sàn vài vũng, cái chết đó xem chừng thật khó coi! Mình dù có muốn gã thấy mình chết trên giường, cũng không thể để gã chứng kiến cái chết máu me, đầm đìa như vậy!

Nàng lập tức nhúng ướt thỏi son, viết lên mặt bàn: "Lục Tiệm, ta đi rồi, người ráng sống cho vui khỏe, đừng chịu thua Vạn Quy Tàng!"

Viết đến đây, nàng cảm thấy trong lòng còn ngàn vạn lời muốn nói, điều đó làm ngay chính nàng giật mình. Nàng chưa khi nào nghĩ đến có nhiều điều cần nói với Lục Tiệm, chuyện to lớn trọng đại còn chưa làm được gì, có nấu cho gã một bữa ăn, có lo cho gã một chỗ ngủ, toàn vì có âm mưu tính toán đằng sau, đối xử gã khi ấm khi lạnh! Giờ đây nàng bỏ gã, vĩnh viễn ra đi, để gã trôi lênh đênh cơ khổ trên thế gian này, nghĩ đến, đúng là làm cho người ta thật không nỡ!

Diêu Tình đôi mắt bắt đầu mờ mịt, nàng bặm môi, vin vào mặt bàn, đứng dậy. Thuốc sâm thang giúp cơ thể nàng ấm lên, cũng đem lại sức lực cho đôi chân. Nàng gượng trấn tĩnh tinh thần, mở cửa đi ra ngoài, rồi men theo bức tường quét vôi trắng, nàng chậm chậm lần bước.

Lục Tiệm quả nhiên vắng lời, bên ngoài không một bóng người, tĩnh lặng lạ thường. Nàng nghe thoang thoảng mùi hương của hoa cỏ theo gió lan đến, làn gió đưa theo cả tiếng sóng vỗ bờ rì rào từ xa, nho nhỏ vọng về. Diêu Tình một thoáng ớn lạnh, nàng lảng tai nghe ngóng một lúc lâu, rồi nàng nhắm phía tiếng sóng biển thong thả tiến bước.

Căn biệt viện nằm ở khoảnh đất trên khu đồi cao của đảo Linh Ngao, đi qua một khung cửa nhỏ sơn son đỏ chót, xuống những bậc thang đều vào đá xanh, đường đó dẫn thẳng ra bờ biển. Đi được chừng hơn ba trăm bước, Diêu Tình đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, nơi phía trước, tiếng sóng vỗ bờ đá nghe mỗi lúc một rõ dần, gió biển mỗi lúc một mạnh, đang dần dà hút bớt đi nồng ấm thân nhiệt của nàng. Đôi chân trở thành kiệt lực, nàng lo sợ, rủi gặp phải ai đó, sẽ uống phí bao công trình nàng mò mẫm đến được nơi đây. Nàng bèn ẩn vào một bên đường, nấp mình phía sau một hốc núi, vách đá lạnh tựa băng giá, từng chút từng chút một, đã rút tủa đi hơi ấm còn sót lại trong thân thể nàng.

Chẳng lẽ đâm đầu xuống biển tìm cái chết mà cũng không xong à? Lòng Diêu Tình chợt rộ một nỗi buồn man mác, nàng định đứng lên, nhưng đôi chân không còn một chút khí lực, như người đã chết rồi! Ừ... cũng được đi, chết xong, không còn khiến gã phải lo lắng nữa! Ồ... cái đó đúng là tâm ma đây mà, mình, một đứa con gái ngon lành, cứ sao để ý đến gã làm chi? Lúc gặp mặt thì toàn là buồn bực gã, là ghét giận gã, vậy mà những khi xa gã, nằm mơ chỉ mong mỗi hội ngộ! Giờ như vậy mà tốt, người chết đi, tình cảm cũng tan biến theo, hồn phách thôi theo hành hạ, làm khổ sở gã nữa. Ta, Diêu Tình, cũng thuộc hàng cứng cỏi trong đám nữ lưu, chuyện gì ta làm tuyệt không bẽ bối, nhưng nếu đã chẳng giúp rập gì được cho gã, thì ta cũng không để lụy cho gã. Nghĩ đến đây, chân đã có thể đứng dậy, nhưng bây giờ, nàng không sao đủ sức để ngồi xuống trở lại. Nàng đưa mắt trông ra ngoài khơi xa xăm, nước biển một màu đen kịt tĩnh lặng, trông nó hệt một con mắt cực to lớn, đang chăm chú dõi nhìn tất cả các tinh tú trên trời. Ánh sao phản chiếu lung linh xuống mặt nước, theo lăn tăn của các đợt sóng, ẩn hiện như có như không.

Mẹ đã có lần nói, mỗi khi một tinh tú nhấp nháy chớp sáng rồi tắt ngấm, là có một linh hồn vừa ra đi.

Diêu Tình mơ màng nghĩ, không biết ông sao thủ mệnh mình đang nằm tại góc nào, khi nào thì nó mới chớp lóe đây? Gương mặt thắm nét hoan hỉ của mẹ nàng hiện ra, bóng dáng diễm lệ đó, giọng nói êm ru đó của mẹ như còn văng vẳng bên tai, lòng Diêu Tình thoáng một rung động: "Mẹ à, mẹ có biết con sắp gặp lại mẹ đây không? Không lâu nữa đâu, Tình Nhi của mẹ thế nào cũng sẽ về với mẹ!"

Gió biển rì rào, chợt đưa đến tiếng người nói chuyện.

Diêu Tình nhận ra tiếng Cốc Chấn, thêm một giọng nữ tử, rần rỏi, không ủy mị, đích thực của Thi Diệu Diệu. Hai người nói chuyện một hồi, toàn là chuyện tang ma hiếu hỉ của người Đông Đảo, bàn ra tán vào, đàm thoại một thôi một hồi.

Bồng Thi Diệu Diệu hỏi:

- Khi nào thì lên đường?

Cốc Chấn đáp:

- Cũng chưa quyết định được, thứ nhất, ta chưa hoàn toàn thông tỏ lời giải của câu đố, thứ nhì, Lục Tiệm không khứng đi theo. Huynh ấy không đi cùng, ta chẳng có lấy một chút hy vọng thắng cuộc!

Thi Diệu Diệu hỏi:

- Phong Quân hầu, Lôi Đế tử, Tiên Bích cô nương chẳng phải đều đồng hành cả sao?

Cốc Chấn trả lời:

- Bọn họ, ai cũng có sở trường riêng, nhưng chẳng thể chọi với Vạn Quy Tàng? Bằng vào vụ Lục Tiệm từng bị Vạn Quy Tàng ráo riết truy lùng cả mấy ngàn dặm, dưới trời này, chỉ mình huynh ấy có thể đương cự lão ta.

Thi Diệu Diệu buồn bã nhẹ thở ra, nàng nói:

- Cốc Chấn, chẳng hiểu sao, bỗng dưng muội thấy ớn ớn lạnh!

Cốc Chấn cười khe khẽ, bảo:

- Mau xích vào đây để ta ôm đi nào!

Thi Diệu Diệu hừm nhẹ một tiếng, rồi nghe có tiếng âm ự, tựa hồ đôi môi nàng đang bị vật gì chặn nghẹn.

Con tim Diệu Tình bỗng đập mạnh, miệng lưỡi nàng vô cớ phát nhiệt, nàng lại sợ hơi thở quá dồn dập, bị người ta nghe được, ráng dẫn nhịn thật khốn khổ. Đúng lúc đó từ một ghềnh đá xa truyền lại tiếng khóc nho nhỏ.

Diệu Tình nghe khóc hoảng hồn, đôi tình nhân đang thân mật cũng thất kinh hồn vía. Cốc Chấn quát to:

- Là ai đó?

Thi Diệu Diệu nói:

- À... là Bình Nhi!

Một thân hình thanh tú vụt đứng lên từ nơi ghềnh đá, tính bỏ chạy.

Cốc Chấn xuất một đạo Chu Lưu Phong kính, thân ảnh gã bay nhanh tới. Chặn cấp tốc nơi trước mặt kẻ đó, hai mắt chiếu sáng rực, gã buột miệng hỏi:

- Bình Nhi, tâm bịnh của muội khỏi hẳn rồi sao?

Lúc này, Thi Diệu Diệu cũng đã kịp đến nơi, nghe câu hỏi, nàng vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ, ôm choàng vào hai vai Cốc Bình Nhi. Nàng xoay mặt cô ra ánh trăng sẫm soi. Hai mắt Cốc Bình Nhi đã đầm đìa lệ, rồi nước mắt cô rơi xuống như mưa.

Thấy đồng tử cô tinh tường, thần thái sáng suốt, không còn một chút nào đáng vẻ mê muội của quá khứ, Thi Diệu Diệu chẳng khỏi lấy làm lạ, nàng hỏi:

- Bình Nhi, muội đúng là đã khỏi hẳn rồi đấy chứ? Khỏi từ hồi nào vậy?

Cốc Bình Nhi nước mắt không ngừng tuôn trào, cô khóc nức lên, kêu: "Diệu tử tử", rồi giụi đầu vào lòng Thi Diệu Diệu, cô sụt sùi.

Thi Diệu Diệu thở ra, dỗ dành:

- Bình Nhi ngoan, Bình Nhi giỏi, muội uất ức chuyện gì, hãy nói cho tử tử nghe đi!

Từ xa, nghe, nhìn toàn bộ quang cảnh, Diêu Tình chẳng dẫn được, nàng tự nhủ: "Thiệt tình mình đã không lầm mà! Cái con nhỏ tiểu hồ li tinh này rõ ràng giả điên. Thi cô nương có ơn cứu mạng mình, sớm biết nó giả trang như vậy, lúc ở trên thuyền, mình đã thanh toán nó phút cho rồi, dẹp giùm cô ta một kinh địch!"

Chỉ nghe Bình Nhi khóc thêm một chập nữa, rồi cô bỗng sụt sùi:

- Diêu Diêu tử, em lừa gạt, làm bậy với tử tử, lại còn tệ hại với ca ca!

Thi Diêu Diêu gượng cười, bảo:

- Chuyện quá khứ, qua rồi, còn nhắc lại làm chi? Chỉ cần muội dứt hẳn tâm bệnh, là tử tử mừng!

Cốc Bình Nhi lại khóc oà, nói:

- Diêu Diêu tử, tử... tử xử tốt với em hoài, em làm sao sống cho được!

Thi Diêu Diêu bực mình, nạt:

- Phì... phì... đừng nói gở nè!

Cốc Bình Nhi nói:

- Thực ra, em đã khỏi từ lâu, hồi ở Đắc Nhất sơn trang, bà Thương a di đối xử em thiệt tốt vậy đó, em ở cạnh bà, thấy còn thân thiết hơn lúc em ở với mẹ em, mỗi ngày một ít, chuyện quá khứ dần dần trở về trong óc, nhưng mà... nhưng mà, lúc quá khứ trở lại, thấy chẳng thà mất trí còn hay hơn. Nhớ đến chuyện mẹ và em đặt điều ra những vụ việc, trái tim em, thiệt giống như bị dùi đục vậy đó, em chỉ muốn chạy đi một nơi nào lánh xa mọi người, để không bao giờ gặp lại mọi người nữa. Nhưng càng nghĩ vậy, em càng nhớ mẹ, em càng nhớ bố, em càng nhớ ca ca, đêm nào em cũng nằm mơ thấy mình đã trở về Linh ngao đảo, em mơ lại được nghe tiếng gió hú

từ Phong Huyết, thiệt đau xé trong lòng quá sức. Em đã định suốt đời này sẽ cứ giả điên như vậy, nhưng bữa đó, nghe Lục Tiệm đại ca nói về vụ Luận Đạo diệt thân, về Đông Đảo đang gặp nguy cấp, em nghĩ bụng, là đệ tử Đông Đảo, tuy em chẳng giỏi gì, nhưng lúc Đông Đảo gặp khó khăn, cũng có thể sánh vai cùng chết với ca ca và tỉ tỉ. Em bèn gạt Thương a di, bỏ trốn khỏi Đắc Nhất sơn trang, lên lên thuyền Địa bộ. Em cứ giả điên như vậy, lập tâm lừa gạt mọi người, vì không còn mặt mũi nào nhìn mọi người. Lại sợ bị phát hiện, sẽ bị đuổi đi xa lắc. Nhưng vừa rồi... vừa rồi thấy hai người thân mật với nhau, lòng em đau khổ quá, không nhịn được, em đã buột miệng khóc oà! Diệ Diệ tỉ, em thiệt ngốc nghếch quá, phải vậy không?

Thi Diệ Diệ nghe cô kể lẽ, nàng chua xót trong tim, khi nhìn vẻ kiêu diễm của Cốc Bình Nhi, nàng phát sinh thương hại, nàng bèn ôm cô vào lòng, dịu dàng bảo:

- Bình Nhi, nếu muội thật sự không muốn xa lìa ta và Cốc Chấn, muội cứ ở kề cận bọn ta là xong!

Cốc Bình Nhi nghe thế trong lòng run run, cô len lén liếc nhìn Cốc Chấn, thấy đôi mắt gã tròn to, đầy vẻ nghi ngờ, đầu óc Cốc Bình Nhi vụt nghĩ một ý đồ, cô vội nói:

- Diệ Diệ tỉ, thiệt vậy sao? Tỉ không giận em à?

Thi Diệ Diệ gượng cười, bảo:

- Lúc hay biết chân tướng sự việc, ta oán trách phu nhân, nhưng chẳng hiểu tại sao, ta không oán hận gì muội hết. Bình Nhi, từ giờ trở đi, mình sẽ sống khăng khít bên nhau, đừng xa nhau nữa!

Cốc Chấn nghe mà hoảng, gã định nói nhưng lưỡng lự, bỗng thấy Bình Nhi len lén dòm gã, ánh mắt thoáng một tia giáo quyết. Cốc Chấn không sao dẫn được, gã cau mày thật đậm.

Diêu Tình nghe toàn thể câu chuyện, nàng suy nghĩ: "Thì cô nương đúng là người vô tư, chẳng hề tính toán ăn người, lại mắc mưu con tiểu hồ li tinh này! Cốc Chấn hồi Cốc Chấn, rồi ra người sẽ nhức đầu lắm đấy! Tưởng tượng đến viễn cảnh bất hạnh của gã, trong lòng nàng vụt thấy khoái trá!

Vào lúc ấy, từ phía biệt viện, nghe có tiếng hô hoán:

- A Tình!.

Âm vang tiếng đó còn chưa dứt, một thân ảnh chạy như bay theo con đường rải đá xuống, giọng hốt hải:

- A Tình, cô ở đâu?

Cốc Chấn nghe tiếng, chạy lên đón, hỏi dồn:

- Lục Tiệm, chuyện gì vậy?

Lục Tiệm hốt hoảng:

- Người có thấy A Tình đâu không?

Cốc Chấn đáp:

- Không thấy! Cô ấy không ở trong biệt viện sao?

Lục Tiệm nói:

- Vừa rồi, cô muốn chính tay ta bón cháo gà. Ta đến nhà bếp sai giết gà nấu cháo, nhưng rồi sốt ruột quá, ta trở về phòng đó, bên trong chẳng còn một ai, trên bàn có mấy chữ viết bằng mực son, bảo rằng cô ấy đã bỏ đi rồi, còn muốn ta đừng chịu thua Vạn Quy Tàng.

Cốc Chấn "à" một tiếng, khuyên:

- Đừng lo! Cô thân thể quá yếu ớt, sẽ chẳng đi đâu xa được. Tứ phía trên đảo đều có đệ tử Đông Đảo canh gác, cô khó lòng ra được đến biển lắm. Nhất định cô ấy đang quanh quẩn gần đây thôi. Ta cùng Diệu Diệu, Bình Nhi sẽ đi tìm cô chỗ này, huynh hãy gọi gã thính mũi đó lại đây, người mũi mà nhận biết mỹ nhân, đích thực nghề chuyên môn của hắn mà!

Diêu Tình nghe câu đó, giận toé khói, nàng chửi thầm: "Chỉ có cái tên xú hồ li này, bằng vào mưu trí quỷ quyết của hắn, vào lúc khẩn yếu này, mới làm lộn tung phèo hết dự tính của người ta!". Nhưng nàng đã quyết, chẳng chịu đổi ý, khi nghe từ tứ phía tiếng chân người khua chạy sầm sập, nàng trở thuật nín thở, tứ chi bám đất, nhắm phía bờ biển chầm chậm bò tới.

Tiếng sóng vỗ bờ nghe mỗi lúc một rõ, cuống họng Diêu Tình khô ran, bứt rứt, mắt nàng vầng vất, tim đập loạn nhịp thành thịch, dù chỉ còn cách có vài trượng, sức lực trong nàng hầu như cạn kiệt, gió biển mang hơi ẩm thổi qua, dưới bàn tay Diêu Tình cảm giác cát ẩm lạnh tựa băng giá, biển khơi chỉ cách đây vài tầm tay, trong đầu Diêu Tình, nó xa vời như chốn chân trời góc biển.

"Chết mà cũng khó khăn vậy sao?", đầu óc hoảng loạn, Diêu Tình ngất đi.

Nghe bên tai có tiếng người hô hoán, Diêu Tình mơ màng hé mắt, nàng thấy Lục Tiệm gương mặt đầm đìa lệ, đang ôm chầm lấy nàng. Phát bực trong lòng, Diêu Tình ưỡn một cái, nạt:

- Cút đi!

Lục Tiệm giật mình, buông nàng ra, đứng lên, thần sắc cực kỳ ngơ ngác.

Diêu Tình nước mắt trào ra, ghen ngào nói:

- Ai khiến người quân vào chuyện của ta?

Lục Tiệm như người lạc lõng biển cả không chút định hướng, nói:

- A Tình, cô làm vậy, tôi không sao hiểu nổi!

Diêu Tình mắng gã:

- Người, thằng đốn hèn, không chút gan dạ nào hết! Có gì mà không hiểu kia!

Lục Tiệm càng thêm hoang mang, hỏi:

- Sao cô bảo tôi đựa hèn nhát, không gan dạ?

Diêu Tình đáp:

- Người nếu có đảm lượng, thì phải một trận hơn thua với Vạn Quy Tàng! Bằng người không dám làm anh hùng hào kiệt, tốt hơn hết hãy buông bỏ ta đi, đừng quản đến chuyện sống chết của ta!

Lục Tiệm nghe nói, sững sờ, gã đứng thẳng người dậy, giọng quả quyết:

- A Tình, tôi trước giờ chưa khi nào làm anh hùng hào kiệt! Tôi chỉ ước muốn được yên bình phụng bồi cô. Còn những chuyện tranh đua hơn kém trên thế gian này, tôi đều bỏ mặc ra ngoài tâm trí!

Thân mình kiêu mị của Diêu Tình run lên, nàng ngược nhìn gã, trong đêm tối, đôi mắt Lục Tiệm sáng loe loé, lấy cả một cụm tinh tú gom lại, cũng không sáng bằng! Trong tích tắc, tự thăm thăm sâu đáy lòng, chợt cảm giác bùng nổ ra một dòng thác kinh khí xộc thẳng lên, quấy lộn nhào tất cả, ộc ra tới miệng mũi nàng. Tròng mắt Diêu Tình chợt cay xót, tai lưng bùng, miệng mồm khô khốc, đắng nghét, nàng muốn khóc cũng không khóc nổi, muốn cười cũng không sao cười nổi, cái tư vị quái lạ này, từ thưở khôn lớn đến giờ, nàng chưa từng nếm qua.

"Tình Nhi.", có tiếng gọi thanh thoát vọng đến.

Nghe tiếng, toàn thân Diêu Tình run bần bật, nàng ngẩng trông, thì thấy một đoàn Ôn Đại, Cốc Chấn, Tiên Bích đang tiến lại. Ôn Đại cúi xuống với nàng, Diêu Tình nhào vào lòng bà, khóc oà! Nàng vừa nức nở, vừa nói:

- Sư phụ, con thà chết... cũng... thiệt không muốn làm hấn nhọc lòng vì con.

Lục Tiệm nghe chua xót xông lên đôi mắt, gãi bất chợt la lớn:

- Cô chết đi rồi, tôi sẽ cạo đầu làm thầy chùa, đi tu!.

Diêu Tình trong lòng rối ren trăm mối, nàng chẳng dẫn được, cả tiếng mắng gãi:

- Xú Lục Tiệm, người vẫn còn muốn chọc giận ta, người không tin, ta chết liền bây giờ cho người xem!

Nói xong, nàng vùng vẫy, định nhào ra, nhưng đã bị Ôn Đại giữ riết lại.

Ôn Đại lưỡng lự một chút, rồi bà bảo:

- Tình Nhi, con đừng cứng đầu quá!

Diêu Tình la lên:

- Sư phụ cũng đã thấy đó, hấn đã cố ý nói tầm xàm để chọc giận con kìa!

Ôn Đại bảo:

- Chuyện hai đứa lòng nhùng, ta chẳng hiểu rõ, ta không muốn nói nhiều! Mấy hôm rày, ta đã suy nghĩ thật lâu, và ta chợt nhớ tới một sự kiện, nếu vận khí con tốt, từ đó, thương thể của con có lẽ không phải hoàn toàn bất trị!

Lục Diêu hai người nhùng nhằng toàn chỉ vì tình trạng bất trị của thương thế. Khi nghe bà nói vậy, Lục Tiệm lập tức quỳ thụp ngay xuống, run run giọng, van lơn:

- Địa Mẫu nương nương, mong bà đại ân đại đức, ra tay cứu sống A Tình!

Rồi gã dập đầu lạy bình bình!

Ôn Đại vội vàng đỡ gã dậy, bà bảo:

- Người hãy đứng lên đi đã! Người chưa hiểu rõ ý tứ câu nói của ta. Bằng vào y thuật của ta, đích thực chẳng thể cứu nó được!

Lục Tiệm ruột gan chùng xuống! Gã nghĩ bụng: "Y đạo của Địa Mẫu, thiên hạ vô song, bà không cứu được cô, ai có thể cứu cô đây?"

Ôn Đại đoán được tâm tư của gã, bà bảo:

- Một chút y thuật của ta là học được từ những gì tổ sư Tư Cầm hồi đó truyền lại. Tổ sư Tư Cầm học vấn thật sâu rộng, nhưng người không chuyên về y đạo! Có một vị tiên bối dạy cho người, mới lợi hại thái thậm.

Lục Tiệm thắc mắc:

- Vị tiên bối nào vậy?

Diêu Tình cũng nảy sinh hiếu kì.

Ôn Đại hỏi:

- Các người chắc biết, ba trăm năm trước đây, từng có một vị nữ thần y lừng danh?

Con tim Lục Tiệm rộ lên một nhịp thật mạnh, gã buột miệng nói:

- Chắc Địa Mẫu nương nương muốn nói về người đã phát hiện ấn mạch, vị nữ thần y đã đem Tiềm Long đi!

- Đúng là người có biết! - Ôn Đại bảo - Vị nữ thần y đó nghề thuốc hơn ta cả chục lần! Hồi đó, bà kết phu phụ cùng Tây Côn Lôn tổ sư, đem Tiềm Long chạy ra hải ngoại, khiến cho y thuật vô cùng thần diệu của bà cũng theo bà ra đi, tuyệt tích ở Trung thổ. Sau đó, tổ sư Tư Cầm, lúc từ hải ngoại trở về, có mang về theo một ít kiến thức y thuật. Theo ân sư ta thuật lại, vị nữ thần y đó xuất thân Thiên Cơ cung, mà người của cung đó, họ rất rành rọt nghề bảo quản sách cổ. Bộ sách Y Thuật của nữ thần y thế nào cũng có một phó bản, bản phó đó tất được giấu cùng chỗ với Tiềm Long.

Lục Tiệm chợt thấy tim đập rộn ràng, gã cố đè nén, hỏi:

- Nói như thế, chỉ cần tìm ra Tiềm Long, thế nào cũng sẽ kiếm thấy bộ sách Y Thuật đó?

Ôn Đại đáp:

- Đúng vậy! Y thuật ta có hạn, không cứu nổi Tình Nhi, nhưng vị nữ thần y đó đích thực có thủ pháp khởi tử hoàn sinh, chỉ cần tìm ra bộ Y Điển đó, có khi trong sách có dạy phương pháp điều trị cho Tình Nhi. Chỉ có điều, vận hội này xem chừng cũng mù mờ lắm!

Lục Tiệm còn đang lưỡng lự chưa quyết đoán, bỗng nghe Cốc Chấn nói:

- Dù cho mù mờ, cũng còn hơn tuyệt vọng nhiều! Nói thêm cho rõ, vị nữ thần y này cùng Đông Đảo ta có uyên nguyên thật sâu xa, chẳng những về nghề y, nhân phẩm của bà... tất cả đều siêu phàm nhập thánh, khiến người ta ai cũng phải kính nể.

Lục Tiệm buột miệng hỏi:

- Người cũng biết vị nữ thần y đó à?

Cốc Chấn đáp:

- Ta biết! Theo gia phả, Hoa tổ sư cùng dòng họ Cốc ta có quan hệ thật to lớn!

Lục Tiệm hỏi:

- Hoa tổ sư?

Cốc Chấn bảo:

- Các vị không biết ư? Nữ thần y mang họ Hoa, tên tục là Hiếu Sương, đệ tử của bà họ Triệu, vốn là dòng dõi của triều vua Đại Tống. Người này sau kết duyên cùng cô con gái độc nhất của chúa đảo Thích Hải Vũ, cũng chỉ sinh được có một người con gái; cô sau đó thành hôn cùng tăng tổ ta Viễn Chiêu Công. Viễn Chiêu Công ở rể nhà Triệu gia, sống suốt đời tại Linh Ngao đảo. Ta nói vậy, để chứng minh họ Cốc ở Đông Đảo bắt nguồn từ Hiếu Sương tổ sư.

Chuyện này, lần đầu mọi người Tây Thành được nghe, họ đều không dè Đông Đảo và Tây Thành vốn chung một nguồn gốc, trong lòng họ cùng cảm giác một tư vị không tên.

Lục Tiệm lại hỏi:

- Địa Mẫu nương nương, chẳng hay Y Điển đó có được đặt cái tên nào không?

Ôn Đại đáp

- Cái tên nghe hơi kỳ quặc! Gọi là "Tương Vong tập". (tương vong = làm cho quên đi!)

Lục Tiệm lẩm nhẩm cái tên đó một vài lần, ghi sâu trong trí, rồi gã quay sang bảo:

- Cốc Chấn, ta quyết định sẽ đưa A Tình theo ta cùng đi tìm Tiềm Long.

Cốc Chấn gật gù,

- Chuyển đi này phải trèo đèo lội suối, lại bốn bề cường địch tuyệt thế, đại ca, huynh cũng nên hiểu rõ!

Lục Tiềm đáp:

- Ta cũng đã nghĩ và hiểu rõ! Ta không muốn người mạo hiểm một mình, cũng không muốn bỏ mặc A Tình không người chăm sóc. Chi bằng cùng kéo nhau đi, sống chết cùng có nhau!

Nói đến đây, cổ họng chợt nghẹn lại, gã chăm chú nhìn Diêu Tình, hỏi:

- A Tình?

Diêu Tình nghiêng răng, đáp:

- Người đi! Ta cũng đi theo, cùng lắm là chết dọc đường! Đào một hố đất hoàng thổ, vùi xuống thành mồ là xong, còn hơn sống thê thê thảm thảm, chết trong khuê phòng!

Cốc Chấn chẳng khỏi cất tiếng khen ngợi thoát từ tâm can:

- Diêu đại mỹ nhân, câu đó đầy hào khí!

Rồi gã quay nhìn mọi người, nói:

- Ta còn muốn mời Ninh cô nương, Tả huynh, Ngu huynh, Tiên Bích cô nương cùng ghé hàn xá một lúc, mấy hôm rồi, ta để tâm nghiên cứu các đầu mối, cũng có được vài phát hiện tâm đắc, muốn đem chia sẻ cùng mọi người một hai điều.

Trong số người ở đấy, còn vắng mặt Ninh Ngưng và Tả Phi Khanh. Tiên Bích đích thân đi mời họ đến.

Chẳng bao lâu, tại phòng Cốc Chấn, thấy có Tả Phi Khanh, nội thương gã còn khá trầm trọng, sắc diện tiêu tụy. Xương đùi Ngu Chiếu chưa lành, nhưng hắn vẫn không giảm sút chút nào phần hào hứng, đang gạ đấu rượu cùng Cốc Chấn, bị Tiên Bích lâu bầu một hồi, hắn cũng đành cho qua, thần sắc có phần bức tức. Ninh Ngưng ngồi một xó, vẻ mặt cô bình thản, chẳng lộ nét vui hay buồn, cô không để mắt nhìn đến ai. Duy lúc nghe nói có Lục Tiệm đi cùng, ánh mắt cô thoáng ngồi một chút vui mừng, rồi khi nghe Diêu Tình cũng đồng hành, cô ảm đạm trở lại, cúi gằm, suốt buổi, cô không nói năng gì nữa.

(Chú: xin nhắc lại 5 đầu mỗi truy được từ Bát đồ: Quy minh, Mã ảnh, Kinh tung, Viên đấu vĩ, Xà quật)

Chuyện gẫu đôi ba câu xong, Cốc Chấn nói:

- Năm đầu mỗi đó, các vị thầy cũng đã rõ! Ta cho rằng cả năm trước sau đều cần bắt đầu từ cái thứ nhất QUY MINH. Theo suy luận của ta, hai chữ Quy Minh này, có ba lý giải: Thứ nhất, là con rùa đá đội bia có khắc chữ, loại văn bia này thấy dưới trời đây có không ít, lớn từ bia của hoàng gia nơi cổ mộ, nhỏ thì như các bia mộ trong đồng, ven đường... thiệt không biết tìm cái nào cho đúng. Thứ nhì, là trên mai rùa có khắc bài văn, cái đó hệt như đáy biển mò kim, phải bắt đầu từ đâu để tìm QUY?

Nói đến đấy, gã ngừng, hơi lâu. Tiên Bích chẳng dẫn được sốt ruột, bèn hỏi:

- Còn lý giải thứ ba là gì?

Cốc Chấn thoáng một chút ngần ngại, rồi đáp:

- Lý giải thứ ba, ta cũng chưa mấy chắc lắm, ta cho là chữ QUY này chỉ về...

Mọi người đều giật mình, đồng thanh nói:

- Đảo Linh Ngao đảo? (Đảo Rùa thần)

Cốc Chấn nói:

- Mọi người nên để ý, Tư Cầm tiên sinh mang mối hận thù cực lớn với Đông Đảo, sao lại có thể giấu đầu mỗi thứ nhất truy tầm Tiềm Long ở đảo Linh Ngao được? Nhưng tiên sinh người cực kỳ thông minh, lúc tạo ra câu đố, nhất quyết chẳng tạo ra thứ hao tổn trí lực để đưa đến bế tắc, ắt phải là thứ đầu mỗi năm ngoài trông mong của người ta. Do đó, lý giải thứ nhất và thứ hai đều không thông. Đông Đảo vốn ít khả năng nhất, nhưng nếu đem giấu đầu mỗi thứ nhất ở đó, rõ ràng ra ngoài ý liệu người ta!

Diêu Tình vụt cắt ngang:

- Trên đảo này, liệu có bia nào được chạm khắc văn bản?

Cốc Chấn đáp:

- Trên đảo, văn bia không nhiều, con số độ hơn hai mươi. Nhưng tính vào thời Tư Cầm tổ sư, chỉ có sáu thôi!

Tiên Bích do dự, rồi nói: "Ta hôm qua đã có để ý tìm tòi, nhưng không phát giác được gì khác thường! Vậy để sáng mai, nhờ mọi người cùng kéo nhau đi, nhiều người, nhiều mắt tinh, có khi phát hiện được đầu mỗi chẳng?"

Chúng nhân đều đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tụ tập, đi đến những chỗ rải rác trên đảo có bia mang văn tự. Cốc Chấn đặc biệt cho mời Tiết Nhĩ theo, lỡ tai thính

của hần có thể giúp phát hiện những tấm bia đá nhiều tầng, lớp. Đi tìm kiểm soát, vẫn chưa thấy văn bia nào có gì khác lạ. Đi đi, dừng dừng... mọi người đến bên một khe nước, tung bọt sóng trắng xoá, hơi nước mù mịt, hai bên bờ khe có quả núi nhỏ, cỏ cây xanh biếc ưa nhìn, mường tượng hoà nhập với khoảng không mênh mông xanh thẳm trên cao.

Đoàn người lần theo dòng nước đi về phía đầu nguồn, lúc gần đến nơi, thấy có một cái đầm nước xanh trong thanh tĩnh nho nhỏ, ven bờ nước dựng một tấm bia đá màu trắng, trên đó khắc bài văn bia:

"Ngọc Tuyền minh:

Lương thường tây lộc, nguyên trạch đông tiết.

Ấm ngọc thành tương, soạn quỳnh vi tiết.

Thiên lại hư từ, phong tiêu linh triệt.

Tam biến huyền vân, cửu thành giáng tuyết.

Đa gian tản nhân Hoa kính viên soạn, mỗi niên mỗi nguyệt mỗi nhật. (đại khái đây là bài văn xưng tụng cảnh đẹp đầm Ngọc Tuyền do Hoa Kính Viên viết và khắc vào bia, ý nghĩa thâm trầm, khó dịch cho chính xác!)

Tiết Nhĩ dùng chày gõ gõ gõ vào thân bia, nghe ngóng một chập, rồi hần lắc đầu nói:

- Bia này không rỗng ruột!

Mọi người đều thất vọng, rủ nhau đọc bài văn một lần nữa, nhưng vẫn không phát hiện được gì. Họ đang tính cho qua, bỗng nghe Ninh Ngưng nói:

- Tấm bia này có điều cổ quái! Đằng sau chữ khắc trên mặt, thấy có mấy chữ khác bên dưới!

Chúng nhân nghe cô nói vậy đều mừng rơn. Ai nấy đều biết cô luyện kiếp thuật "Sắc Không Huyền đồng", cô có thể nhìn ra những gì mắt người thường không trông rõ, tất cả đều đưa mắt nhìn cô.

Chỉ thấy Ninh Ngưng đưa tay ngắt một ít lá cỏ, vò nát ra thành một thứ nước màu xanh đậm, cô đem nước đó bôi lên mặt tấm bia, bôi được một chập kín mặt bia, cô nhúng tay áo vào nước, dùng nó lau hết nước xanh trên mặt tấm bia. Dù mặt bia hầu như sạch hết nước xanh, nhưng một vài chỗ tấm bia ẩn hiện nhiều đường nét xanh xanh, khi liên kết chúng vào nhau, thấy có hình dạng văn tự.

Thấy vậy, mọi người đều vỡ lẽ, nguyên trên mặt tấm bia có người đã dùng kim nhọn châm vào nhiều lỗ lấm tấm ở đôi ba chỗ, khi làm những lỗ châm hiện lên, chữ viết sẽ hiện ra. Mắt tầm thường nhìn vào, mới đầu không thấy chúng, nhưng nhìn kỹ hơn, sẽ cho là đá trên mặt bia bị ảnh hưởng mưa nắng mà thủng lỗ chỗ... Chỉ mình Ninh Ngưng có con mắt thật tinh tế sắc bén, mới phát hiện ra chúng mang hình dạng tự tích. Lúc cô bôi nước cỏ lên mặt bia, nước màu xanh đó thấm xuống lỗ châm, rồi khi cô lau sạch nước cỏ, đã làm các chữ xâm hiện ra rõ hơn.

Mọi người căng mắt đọc, được bốn câu sau đây:

"Vu vu vu vu ô

Nhã nhã hiệt công

Nhất nga hành thiên cổ

Thiểm chuyên bất kiến nhân."

巫巫巫巫乌

雅雅页公

一鵝行千古

閃轉不見人

Tả Phi Khanh liếc qua, đã nói ngay:

- Đây là một câu đố đây mà!

- Đúng là câu đố! -Cốc Chấn vui vẻ nói tiếp:

- Câu thứ nhất, bốn chữ trước chữ "Ô", thấy có chuyện cực kỳ quái lạ, tạm coi như chúng là vết chân quạ, vậy gọi là "Ô Túc". Gom vào với bốn chữ "VU"

(𪚩), được "Tứ Vu Ô Túc", Chữ "VU" mà không chân là cắt đi dấu gạch ngang phía dưới, ẩn ước của bốn "VÔ" kèm chữ "VU" không chân thành chữ "CHÚNG" (眾)

- Câu thứ nhì, kinh NHÃ có Tiểu Nhã và Đại Nhã, chữ "HIỆT" (頁) thêm chữ "CÔNG" (公) thành chữ "TỤNG" (頌), người ta nói "Kinh Phong Nhã tụng", đại nhã, tiểu nhã đều có đây, trung gian chỉ thiếu mỗi chữ "PHONG".

- Câu thứ ba, một con ngỗng mà đi hoài hoài... Ngỗng hình chữ "CHI" (之), cái đó khỏi cần bàn thêm!

- Câu chót, chữ "THIỆM" (閃) mà thiếu chữ "NHÂN" (人), là chữ "MÔN" (門)

Gom cả bốn chữ đó lại, thì được "CHÚNG PHONG CHI MÔN" (khung cửa của nhiều luồng gió!)

Nói đến đây, gã cùng Thi Diệu Diệu trao đổi một liếc mắt, rồi đồng thanh nói:

- "Phong Huyệt."

Tiên Bích giật mình, hỏi:

- Không lẽ "chỉ dẫn" đó lại được giấu dưới đáy Phong Huyệt?

Cốc Chấn rầu, đáp:

- Đúng vậy! Chỉ một điều, chỗ đó là cấm địa phi thường của Đông Đảo ta, làm sao mình xuống đấy được?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau!

Cốc Chấn lưỡng lự một hồi, bỗng gã nói:

- Phi thường thầy kệ phi thường! Xem ra, hồi đó Tư Cầm tiên sinh hiển nhiên đã có đi xuống dưới huyệt rồi! Tiên sinh đi được, bọn mình chưa chắc không xuống dưới ấy được!

Rồi cả đoàn kéo nhau đi Phong Huyệt.

Phong Huyệt là hang sâu trên ghềnh đá vươn ra biển, chỗ đầu ghềnh đá đứng trơ trọi giữa các vách núi chung quanh. Mắt còn chưa thấy Phong Huyệt, từ xa đã nghe tiếng gió gầm rú, khi lớn khi nhỏ, lớn như tiếng bò rống, nhỏ tựa côn trùng rả rích... âm thanh thiên biến vạn hoá.

Theo một lối mòn dẫn lên ghềnh đá trên Phong Huyệt, từng đợt, từng đợt gió hun hút thổi ào tới, lạnh thấu xương. Lối cửa hang, dựng đứng các vách đá đen, đá xanh trước huyệt quanh năm bị gió tạt, bào mòn nhẵn thín, không cỏ nào bám vào mà mọc lên được. Hơi nước kết thành băng, phủ đầy mặt đá, màu sắc xanh xanh, trong suốt, loe loé phản chiếu ánh nắng. Nhìn quang cảnh, Cốc Chấn và Thi Diệu Diệu vụt nhớ kỷ niệm hồi nhỏ, đã tinh nghịch lên đây cạo gờ các lớp băng đó! Trò nghịch ngợm thưởng ấu thơ sau

nhiều năm tháng, kỷ niệm vẫn còn sống động trong đầu, hai người nhìn nhau, lòng bồi hồi.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Phong Huyết

Đứng trước kỳ quan Phong Huyết, Lục Tiệm hết sức tò mò, gã chăm chú quan sát, thấy nơi cửa hang có ai đó đã dùng một loại mũi nhọn gì đấy khắc vào đá mấy chữ rậm rối mang nét phiêu dật, dường như muốn phá vách đá ra để bay bổng lên. Gã gật gù, lần mò từng nét, rồi lẩm nhẩm:

- Chữ viết hay!

Tiếng khen còn chưa dứt, bên tai đã có ai đó cười hì hì, vặn lại:

- Người mà cũng thấy là hay đấy ư? Có nhận ra được chữ nào là chữ nào không vậy?

Đúng là giọng nói của Diêu Tình.

Nguyên Lục Tiệm muốn Diêu Tình ở nghỉ ngơi nơi biệt viện, nhưng vị đại tiểu thư này trời sinh không thể nằm yên một chỗ cho lâu được, khi nghe tin có Ninh Ngưng đi kèm theo, nàng lại càng không thể không làm ầm ĩ, năng nặc đòi đi theo.

Lục Tiệm hết cách, phải nhờ Cốc Chấn kiếm cho gã một cái áo choàng lót da cáo lông đỏ, rồi gã bọc nàng vào áo, địu trên lưng. Kiểu nửa địu, nửa công đó làm mọi người trông thấy đều phì cười châm chọc, lời đùa giỡn của Cốc Chấn mới là cay chua làm sao: "Đúng là Trư Bát Giới đang công lão bà!" (lão bà = tiếng đùa cợt gọi người vợ). Lục Tiệm mắc cỡ đến mặt

mày đỏ au, nhưng Diêu Tình được đi theo thì khoái chí, nàng cười nụ, mắng lại gã:

- Xú hồ li, nếu người bình là má má của người, người có chịu công má má người hay không?

Cốc Chấn đáp không được, mà không đáp trả cũng không xong, mặt mày gã sượng sùng.

Diêu Tình tinh thần yếu ớt, nàng uống không biết bao nhiêu sâm thang cũng không sao khoẻ hơn lên được, cái áo choàng đó, ngày trước vốn được đặc biệt may cho Cốc Bình Nhi dùng trị chứng ớn lạnh, mặc vào người vừa nhẹ vừa ấm êm. Đi được một quãng, nàng đã chìm vào một giấc ngủ vùi, khi mọi người phá giải ra bí ẩn câu đố trên tấm bia, nàng cũng chưa tỉnh giấc. Đến khi nghe cuồng phong gào thét nơi cửa Phong Huyệt, nàng mới tỉnh lại, vừa lúc nghe Lục Tiệm khen mấy chữ viết thảo đó hay, lòng nàng vui vui, cố ý hỏi để làm khó gã.

Lục Tiệm cảm thấy da mặt nóng bừng bừng, gã lẩm nhẩm:

- Chúng... Môn...

Diêu Tình cười, bảo:

- "Chúng Phong Chi Môn"! Người nè... không biết mà cứ giả vờ!

Lục Tiệm nghĩ bụng: "Hèn chi Cốc Chấn và Thi cô nương vừa chợt thấy câu đố nói "Chúng phong chi môn" là họ buột miệng kêu ra "Phong Huyệt" liền, hoá ra nơi đây đã có khắc sẵn cái tên đó rồi?

Gã đáp qua quýt:

- Mấy chữ này viết lạo thảo khó nhận mặt chữ quá, không sao đọc cho ra!

Diêu Tình bảo:

- Còn cái chầy cái cối nữa! Vậy mà đã là lạo thảo nổi gì? Cái "Suất Ý thiếp" của Trương Húc kia mới đích thực là lạo thảo! Hừm... Người đã không nhận ra mặt chữ, cố sao khen hay?

Lục Tiệm đáp:

- Tôi đâu có nói chữ viết đẹp! Chỉ vì mấy nét khắc đó thiệt lằng lẹ, ẩn chứa một kiếm ý cực kỳ cao siêu!

Diêu Tình nghe gã nói, nàng chăm chú xem xét, quả nhiên thấy đúng vậy, trong lòng nàng cũng khá ngạc nhiên.

Lục Tiệm lại bảo:

- Hai bên vách cửa hang, cũng đều có khảm chữ nữa kia. Đường như đều do một người tạo nên.

Diêu Tình ngoảnh trông, nàng lẩm nhẩm đọc:

Trang sinh thiên lại địa,

Hy Di vi diệu âm...

Dưới lại có lạc khoản: "Đông Ngô Công Dương Vũ... ngày ấy, tháng ấy, năm ấy... đã đề trong lúc say mèm"

Lục Tiệm chẳng nhìn được thắc mắc:

- Câu đó ý nói gì vậy? Công Dương Vũ rút cục là ai?

Diêu Tình đáp:

- Hai câu trước ta có biết, "Trang sinh thiên tại" là trích từ Nam Hoa kinh, phần "Vật luận", "Nhân Lại" là tiếng "ti trúc" (đàn sáo), "Địa Lại" là

"Chúng Khiếu" (Người nghe trầm trồ), còn "Thiên Lại" là "Thiên Phong" (Gió trời). Hy Di nguồn gốc ở "Đạo Đức kinh", là "Thị chi bất kiến danh viết di, thính chi bất văn danh viết hy" (Trông mà không nhận biết thì gọi là DI, Lọt vào tai mà không nghe thì gọi là HY). Lời này khá mơ hồ, thuộc cảnh giới của huyền vi áo diệu. Còn ông Đông Ngô Công Dương Vũ kia, ta thiệt không biết, có khi là một tiền bối của Đông Đảo không chừng!

Tiếng nàng chưa dứt, đã nghe Tiên Bích tiếp lời:

- Công Dương tiên sinh là một đại kiếm khách thời xa xưa, bối phận cực cao! Tây Côn Lôn tổ sư gặp người, còn phải xưng gọi người bằng sư tổ!

Diêu Tình khẽ chau mày, nhiech:

- Ai khiến ngươi lăm mồm!

Tiên Bích chỉ cười, không trả lời.

Lục Tiệm lại ra tuồng khoan khoái, gã nói:

- Hèn chi mấy nét viết đó thật phiêu hốt, rõ ràng làm người ta liên tưởng đến tàng chứa kiếm thuật cao siêu.

Tiên Bích bảo:

- Không những có tàng chứa kiếm thuật, chữ khắc đó vốn đã do kiếm khí từ nơi đầu mũi trường kiếm vạch lên.

Vào lúc ấy, bỗng Tả Phi Khanh nói:

- Gió ở đây thực kỳ quái, để ta vào xem qua một bận trước đã.

Tiên Bích nghe vậy, thất kinh, nàng buột miệng can:

- Người thương thể chưa lành, sao lại đòi đi vào đấy!

Tả Phi Khanh tủm tỉm, nói:

- Không sao đâu! Ta chỉ vào dòm sơ sơ, không xuống sâu đâu. Chưa kể là, ngoài ta ra, hừm... có ai khác biết thuật ngự phong?

Gã phất tay áo rộng một cái, tung mình bay vào cửa hang, phất pha phất phới, như một đoá mây nhỏ, gã chậm chậm đáp xuống dưới lỗ huyết.

Những luồng quái phong từ lỗ huyết, nhẹ thì làm cát bay đá chạy, nặng thì có thể thổi cuốn bay người và gia súc. Bay ngược chiều gió, khó thật là khó, nhưng nhìn Tả Phi Khanh trực diện nhào xuống, như người đi dạo trên đại lộ, không thấy có trở ngại gì. Mọi người đều lấy làm lạ.

Không quá tuần nhang, một bóng trắng vụt hiện lên, Tả Phi Khanh đã cười gió bay về, đứng ra phải nói là bị gió thổi bay ngược mạnh về. Té lăn trước mặt mọi người, sắc mặt gã tái mét, môi miệng thâm xì, lông mi lông mày bám một làn sương trắng mỏng. Mọi người còn đang ngơ ngác, đã thấy sắc mặt gã chuyển sang trắng bệch, rồi từ trắng thành đỏ ửng, bỗng miệng gã khạc ra một vũng máu.

Tiên Bích quá hoảng kinh, nàng liền chạy ào đến, từ bình thuốc cầm trong tay, nàng trút một hoàn đan dược vào mồm gã. Ngu Chiếu cũng nhanh nhẹn đến sau lưng gã, vận Chu Lưu điện kinh, dùng thủ pháp Phong Lôi chuyển sinh nhằm trị nội thương cho gã.

Tả Phi Khanh chậm chạp thở ra một hơi dài, nói:

- Nếu nói về thể gió, thì không đáng sợ, nhưng trong gió tàng chứa lẫn lộn một cỗ hàn khí, dường như thẳng từ nơi chín tầng địa ngục thổi ào ào lên! Cái rét đó nhập vào xương tuỷ, đích thực lợi hại ghê gớm. Ta xuống đến lưng chừng huyết, đã bị hàn khí đó kích trúng, lãnh nội thương.

Ngư Chiếu thắc mắc:

- Nếu lợi hại dường ấy, sao hồi đó Tư Cầm tổ sư đã xuống đến tận đáy được?

Tả Phi Khanh đáp:

- Tổ sư chắc cũng đã dùng thủ pháp ngự phong ấy thôi, có điều nội công của người cao hơn ta rất nhiều lần, đến độ băng hỏa bất xâm, người xuống đó nhất định không gặp khó khăn gì!

Mọi người đưa mắt nhìn lỗ huyết động đen ngòm, đều nghĩ bụng, đi ngược chiều gió đã khó rồi, lại còn thêm cổ hàn khí cổ quái đó, xâm nhập đáy huyết xem ra chẳng dễ. Còn đang nghĩ ngợi, thấy Cốc Chấn nói:

- Để ta đi xem thử!

Tả Phi Khanh nhìn vào gã, gật gật đầu, bảo:

- Người đích xác luyện thành công "Chu Lưu lục hư công", thế nào cũng đủ sức đi xem thử, hãy ghé tai vào đây, ta dặn nhỏ một điều!

Cốc Chấn cúi xuống gần, ghé tai nghe Tả Phi Khanh dặn dò.

Cốc Chấn gật đầu lia lịa. Sau một chập, Tả Phi Khanh hỏi:

- Nghe hiểu rõ cả rồi chứ?

Cốc Chấn đáp:

- Đại khái cũng tạm hiểu, ý là phải tránh chỗ đầu gió mạnh, phải chen vào chỗ yếu của nó, phải né những đỉnh cao của đợt gió.

Tả Phi Khanh bảo:

- Đúng thế. Vạn vật dưới trời này, thấy đều có nhược điểm, cường phong cũng không ngoại lệ!

Cốc Chấn nhắm mắt suy nghĩ, một lúc sau, tóc trên đỉnh đầu vụt dựng đứng lên, gã phất tay áo rộng, nhanh như chớp, gã bay vèo vào Phong Huyệt. Mọi người trông thấy, đều kinh hoảng. Gương mặt lộ vẻ kỳ dị, Tiên Bích lẩm bẩm:

- Ta nghe nói, khi luyện thành "Chu Lưu lục hư công", bát bộ thần thông giúp cho người ta muốn làm gì thì làm, hôm nay, được tận mắt chứng kiến, mới thấy quả nhiên không sai!

Tả Phi Khanh gật đầu, nói:

- Nói là nói vậy, chứ người này ngộ tính cực cao, là ngộ tính lần đầu Tả mỗ được thấy tận mắt. Còn may gã không thuộc diện người như Vạn Quy Tàng, nếu không, sẽ rất vô cùng khó khăn khi phải đối phó!

Hắn chưa dứt lời, bỗng nghe Lục Tiệm bảo:

- Tôi cũng đi nữa!

Diêu Tình nghe nói, nàng thất kinh, hỏi ngay:

- Người đi làm gì?

Lục Tiệm đáp:

- Tôi không thể để Cốc Chấn một thân một mình đi mạo hiểm.

Diêu Tình trong lòng hết sức bất mãn, nàng chu miệng, hỏi:

- Người đi rồi, ai lo cho ta đây?

Lục Tiệm bảo:

- Đành phiền Thi cô nương chiếu cố cho một lúc!

Tiên Bích vui vẻ hỏi:

- Sao đệ còn cứ gọi "Thi cô nương"?

Lục Tiệm ngẩn người, cười, trả lời:

- Quen miệng rồi! Vậy để tôi gọi bằng đệ muội.

Thi Diệu Diệu mặt mày đỏ ửng, như một quả táo chín. Dù không muốn, Diêu Tình trông ánh mắt Lục Tiệm loang loáng, nàng biết gã đã quyết tâm, không thể lay chuyển, không thể ngăn cản gã được, lòng nàng nóng như lửa đốt, chẳng những bức tức, mà còn có phần lo âu, thất chí.

Thi Diệu Diệu đỡ nàng ra đứng kế bên bờ huyệt động, nhẹ nhàng khuyên:

- Tỉ tỉ đừng lo, huynh ấy sóng to gió cả đều đã từng trải qua, chuyến đi này không xảy ra chuyện gì đâu!

Diêu Tình buồn bực đáp:

- Ta thiết không lo đâu, ngược lại, ta chỉ thấy hăn dường như không rành cách cười gió, làm sao hăn xuống đây được?

Nói xong, nàng đắm đắm nhìn gã, chỉ thấy Lục Tiệm mừng rỡ không nghe không thấy gì hết! Gã đứng trầm ngâm trước Phong Huyệt một hồi lâu, bỗng gã vịn eo lưng, chuyển thân, đưa đôi tay vào giữa luồng gió thăm dò, rồi một nhoáng chuyển động thân mình, đã không còn thấy gã đâu nữa.

Diêu Tình kêu "ủa" một tiếng, trong lòng cảm thấy cực kỳ quái lạ.

Tiên Bích nhìn dáng vẻ nàng ngẩn ngơ, bèn giải thích: "Lục Tiệm luyện thành "Bổ Thiên kiếp thủ", có thể dùng đôi tay cảm giác được chỗ nào gió mạnh, yếu, lại còn được "Đại Kim Cương thần lực" hộ thể, ngăn gió, chống lạnh, gã đi xuống đây dễ như bỡn!

Diêu Tình nghe giải thích, trong tâm cũng có được đôi chút yên lòng, nàng khịt mũi nhỏ một tiếng, không trả lời.

Tiên Bích hiểu là mối hờn giận trong lòng Diêu Tình chưa tan, nàng bất giác thầm thở dài!

Lục Tiệm càng xuống sâu, sức gió càng mạnh, tựa hồ nằm mộng có trăm ngàn cánh tay to lớn đang muốn tóm lấy gã, ném gã ra ngoài lỗ huyết. Tiếng gió gào hú hệt như thiên quân vạn mã đang ào ào xung trận, khiến người nghe hồn vía bủn rủn, hể kém đảm lượng một chút, đã quay đầu bỏ chạy rồi!

"Bồ Thiên kiếp thủ" hết sức thần diệu từ chốn thiên đình cao ngất kia đến tận cùng đáy hoàng tuyền, ngày trước, gã đã từng xử dụng để phá giải các luồng gió mãnh liệt của thuật "Thanh Phong tỏa" do Tả Phi Khanh huy động. Lúc này, dù sức gió dưới huyết mạnh gấp trăm ngàn lần, cái nguyên lý bên trong vẫn cùng loại với "Thanh Phong tỏa:". Dựa vào kiếp lực, Lục Tiệm tránh đương đầu chỗ gió mạnh, gã dùng nhiều biến tướng khác nhau nhằm những chỗ yếu nhất của gió mà tiến, đồng thời vận "Đại Kim Cương thần lực" đưa chân khí chuyển động mạnh trong châu thân, giá rét không xâm nhập được.

Đi không bao lâu, thế gió chợt biến chuyển, khi thì xoáy thẳng vào mặt, khi thì như con trốt quần lấy gã mà văng mà đập không ngớt. Vách huyết động bị gió bào mòn bao nhiêu năm nay, trở thành nhẵn nhụi lạ thường. Đôi lúc Lục Tiệm ngẫu nhiên chạm vào đấy, gã cảm giác như hàn khí nhập vào tận xương, làm đông đặc máu huyết, bởi các mặt vách hoàn toàn phủ kín những lớp băng dày cộm.

Trong lòng Lục Tiệm chợt máy động, gã bỗng cảm giác thấy phía trước có vật gì đang vùn vụt bay đập thẳng vào mặt. Lúc ấy, chung quanh tối như hũ nút, đưa bàn tay ra trước mắt không thấy các ngón, gã toàn trông vào tâm thần để liệu định. Lục Tiệm khẽ né sang một bên, tả thủ chộp vào vật

đó, có cảm giác mềm mại của da thịt con người, cho dù trong bóng tối dày đặc, Lục Tiệm song thủ vừa ôm lấy vật đó, liền đoán ra ngay là ai, gã lặc giọng kêu lên:

- Cốc Chấn, phải người đây không?

Nội công Lục Tiệm cực kỳ thâm hậu, hiếm thấy trên đời, cứ xung lên như sóng triều. Cốc Chấn tuy có được tâm pháp tuyệt thế, nhưng nội lực gã kém xa Lục Tiệm, lúc mới xuống huyết, chân khí còn sung túc, còn có thể ngự được cuồng phong, hàn lưu, nhưng lúc xuống quá sâu, tinh lực giảm dần, Chu Lưu bất kinh dầu tự động bổ sung, nhưng đã làm hao tổn không ít nội lực, mà thể gió lại biến hoá muôn ngàn cách khác nhau, khi tấp thẳng, khi xoáy chéo, gã vừa bị một con lốc cuốn vào, lập tức chân khí trong người gã toán loạn, gã đã bị đẩy ngược lên trên. Vừa rồi, nếu không được Lục Tiệm níu lại, gã nhẹ thì đông đặc máu huyết trong người, nặng thì cuồng phong cuốn và đập vào vách đá, tan xương nát thịt.

Lục Tiệm cảm giác chân khí nội thể Cốc Chấn đang loạn, gã lập tức ám vận huyền công, rót một cỗ kinh khí qua. Cốc Chấn nhận được chân khí đó, đã hít thở lại được, vì sức gió mạnh tấp thẳng vào mặt, không sao mở miệng được, gã bèn rón dùm ngón tay viết vào gan bàn tay Lục Tiệm:

- Hãy hợp sức lại!

Lục Tiệm hiểu ngay, cả hai lập tức giương tay ra trước, đồng lúc thi triển thần thông. Lục Tiệm dùng kiếp thuật dò tìm các chỗ gió yếu, Cốc Chấn dùng phép ngự gió, dựa vào sức gió mà tiến. Lúc ban đầu, còn chưa quen, sự phối hợp còn chưa thuần thục, nhưng tâm linh cả hai vốn đã từng có tương thông hồi trước, dần dà họ đã có thể hiệp sức tốt hơn, thể gió tuy mỗi lúc một lớn, cả hai tựa hồ cá vào nước, di chuyển thấy đã nhanh hơn.

Phong Huyết uốn khúc quanh co, sâu lạ thường. Cốc Chấn nhắm tính, hai người di chuyển như vậy, đi cũng được ngoài hai mươi dặm, phía trước

vẫn trống không, không thấy tận cùng, băng giá đóng hai bên mỗi lúc một dày, thông đạo càng ngày càng hẹp lại, càng tập trung tăng mạnh sức gió hơn lên, thế gió càng trở nên lạnh lẽ. Tiếng gió chạm vào vách phát âm thanh quái dị, nghe ong óng như đồng lúc hàng trăm quả đại hồng chung cùng rộ tiếng lên một lần, muốn làm sôi sục máu huyết người ta, muốn làm nổ tung bộ óc. Có những mẩu băng bị gió đánh gãy, tua tủa nhọn như gươm dao, bay chạm vào mình, dù được thần công hộ thể, da thịt bị va vào tươm máu, nhưng máu đó đã lập tức đông đặc lại, hàn kín miệng vết thương, làm hai người cảm giác toàn thân đóng băng, tê buốt, lấp mất cảm giác đau nhức.

Thông đạo mỗi lúc một thu hẹp lại, muốn cựa quậy để di chuyển thấy thật khó khăn. Cốc Chấn tinh thần bắt đầu suy sụp, nếu không có Lục Tiệm liên tục rút chân khí, gã đã quy ngã từ lâu. Cây cụt một lúc nữa, phía trước thông đạo không đủ chỗ cho hai người cùng đi ngang hàng. Lục Tiệm ý nghĩ xoay chuyển, lớn tiếng bảo:

- Đi sát vào đằng sau ta!

Cốc Chấn nghe nói, lập tức hiểu ý định của gã, bèn thò tay viết vào bàn tay gã:

- Không xong! Mình đành quay trở về đi thôi!

Lục Tiệm mở to đôi mắt, gằn giọng quát nhỏ:

- Lúc này đây, ta là huynh trưởng, ngươi phải nghe lời ta!

Lục Tiệm hiếm khi nao nổi giận, nhưng lúc gã động nộ, gã toát ra một uy vũ bức nhân.

Cốc Chấn lẳng lặng hít vào một hơi dài, không nói năng gì nữa, gã chuyển mình ra sau lưng Lục Tiệm.

Lục Tiệm lấy giấy lưng buộc hai người dính vào nhau, công Cốc Chấn trên lưng. Gã quát nhỏ một tiếng, vận Đại Lực kim cương lên đến tuyệt đỉnh, dùng cả tay lẫn chân bám vào vách, rồi từng phân, từng tấc. gã cố gắng tiến tới.

Lúc này, thế gió hung bạo đến mức không tưởng tượng nổi, đối chọi với gió đã khó, còn bị những mảnh băng vụn dài cả tấc bắn vùn vụt vào mình.

Thời điểm đó, nơi chốn đó, cơ trí coi như vô dụng, chỉ còn biết đem hết sức bình sinh ra chống chọi với gió. Mỗi bước đi ra phía trước, Lục Tiệm đều phải đem hết sức lực trong người ra dùng, cơ bắp trên mình gã hầu như bị gió xé ra từng mảnh nhỏ, cảm giác buốt cóng thấm dần vào xương tuỷ. từ từ chi thâm nhập vào trái tim. Lục Tiệm bất chợt mở miệng thét to, nỗ lực kích thích đầu chí trong đầu. Tiếng gã thét to tựa sấm sét, vang vọng trong động, so ra chẳng kém âm lượng tiếng gió hú là bao.

Đi được chừng trăm bước, Lục Tiệm cảm tưởng như đã đi hàng vạn dặm đường, lối đi dài hun hút, ý niệm mỗi mệt ào ạt ủa tới, thân mình bị các mảnh băng oanh tạc liên miên khắp nơi, lúc ban sơ đau đớn vô hạn, nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần cái rét buốt nhập vào làm gã khốn khổ. Mắt gã hoa lên như thấy sao trời loá, lồng ngực chẳng còn chút cảm giác khí huyết vận chuyển, gã mừng tưởng sắp ngất đến nơi.

Đúng lúc đó, gã cảm giác gót chân nhẹ hẫng, chân trái gã bước hụt vào khoảng không, rồi cả hai người rơi nhanh vùn vụt xuống bên dưới.

Biến cố nhanh và bất ngờ, khí lực Lục Tiệm hầu cạn kiệt, gã không có cách đối phó. Cốc Chấn bị buộc dính sau lưng gã, cũng rũ rượi tay chân. Hai người cùng một ý nghĩ:

- Thế là hết!

Ý đó còn đang lẫn quất trong đầu, đôi chân Lục Tiệm bỗng cảm giác lạnh ướt, nghe ùm một tiếng, hiển nhiên họ đã rơi tòm xuống nước.

Nước đó lạnh buốt như cắt, những vết thương trên mình hai người vào nước, vẩy miệng vết thương tróc ra, làm đau, xót không sao chịu nổi.

Nhưng đau xót làm thần tình hai người tỉnh ra! Vững nước đó trên mặt tĩnh lặng, dưới đáy lại có dòng chảy ngầm, họ còn chưa kịp hoàn hồn, đáy nước chợt có xao động. Lục Tiệm còn đang tìm cách đề tỵ chân khí, gã nghe có động, giọng tắt tiếng, gã nói:

- Cốc Chấn hãy cẩn thận, có vật gì động đây mé dưới.

Cảm thấy phấn khích lên một chút, gã vừa định trở "Thần Ngư tướng", chợt thấy thân thể nhẹ hẫng, nội lực không sao ngưng tụ được, trong lòng gã mới kịp la thầm "Nguy rồi", gã đã được Cốc Chấn cấp tốc kéo đi. Cốc Chấn dang tay xuất một đạo "Chu Lưu thủy kinh", đẩy vệt nước xung quanh ra, đồng thời bay vọt người lên phía trên.

Nguyên Cốc Chấn bị ràng sau lưng Lục Tiệm, không phải chạm mặt với quái phong, gã đã thừa dịp đó vận chuyển bát kinh, khôi phục tinh lực, đến khi hai người chìm xuống nước, nội lực gã đã phục hồi được sáu thành, lúc gã nghe Lục Tiệm báo động, gã đã vận dụng "Ngư Thủy pháp", vệt nước, kéo Lục Tiệm, cùng tránh né. Lục Tiệm mỗi một đến kiệt lực, đành cứ để mặc cho kéo đi, gã một ngón tay giờ cũng không đưa lên nổi.

Chấn động trong nước bỗng tăng lên, truyền thẳng vào tai, từ tứ phía, cứ từng chập, từng chập ủa tới. Bỗng cảm giác có một vật gì to lớn đang tiếp cận sau lưng, Cốc Chấn vụt thấy tay gã bị kéo rít xuống. Lục Tiệm đột nhiên bị cái vật đó chụp trúng, kéo mạnh gã chìm xuống nước sâu.

Cốc Chấn vừa hoảng, vừa tức bực, tay trái gã kèm chặt, không buông Lục Tiệm, tay phải xuất ra một đạo Điện kinh, rẽ nước nhằm kích vào quái vật. Nghe "tạch" một tiếng to, lửa xanh loè lên trong màn đêm tối hắc ám. Tay gã được buông lỏng ra, gã mừng rỡ, lập tức giật mạnh, kéo Lục Tiệm về. Đúng lúc đó, gã bỗng cảm giác bị hai cái vòi dài đang sờ chạm vào thân

mình từ eo lưng trở xuống, rồi một lực đạo mãnh liệt đã lôi gã xuống đáy nước. Trong khẩn cấp, Cốc Chấn nạt một tiếng, Chu Lưu điện kinh phóng nhanh ra, nghe soạt soạt hai tiếng, hai cái vôi lại thả hẫ ra.

Cốc Chấn đang chậm chậm hít vào một khẩu chân khí, bỗng nghe tiếng Lục Tiệm nói yếu ớt:

- Mé trái... Mé trái hình như có bờ!

Cốc Chấn vội ôm chặt Lục Tiệm, rẽ nước bơi đi, trút hết sức lực toàn thân, tiến tới được chừng vài trượng, cảm giác phía trước mực nước nông cạn dần, cuối cùng chân gã đập trúng vào nền đá bên dưới.

Cốc Chấn loạn choạng bước, kéo Lục Tiệm lên trên một gành đá, toàn thân èo uột, gã té nhào xuống. Rồi nghe từ trong nước có tiếng động lớn, sau đó bốn bề tĩnh lặng, bên tai chỉ còn tiếng gió thổi vi vu, rì rầm trên mặt nước.

Cốc Chấn tim đập thình thịch, chung quanh tối mịt mù, không cảm giác được gì, gã không hiểu còn nguy hiểm nào rình rập nữa hay không. Gã chợt nghe Lục Tiệm hỏi:

- Con vật gì đó đã bỏ đi chưa?

Cốc Chấn thoáng giật mình, gã hỏi lại:

- Huynh không sao chứ?

Lục Tiệm ậm ự một tiếng, bảo:

- Ta an toàn! Người đã có bị vật đó quấn rịt vào người không?

Cốc Chấn đáp:

- Có đấy, chỗ này là ở đâu vậy, sao lại có cái con vật quái quỷ đó vậy?

Lục Tiệm nói:

- Người coi chừng, con vật đó có thể có độc!

Nghe Lục Tiệm nói, Cốc Chấn cảm giác những chỗ bị vòi con vật chạm vào có chút ngứa ngáy, ran rát... Gã lập tức huy động thần thông, hóa giải độc tố. "Chu Lưu lục hư công" khi luyện xong, bát kinh luân chuyển, có thể giải trừ bách độc. Năm xưa, Lương Tư Cầm đổi mặt Minh Thái tổ, dù đã liên tiếp uống trọn hơn mười hồ độc tửu, vẫn nói cười như không. Hồi ở trên Ma Long hạm, gã uống phải "Ái Thần chi lệ", cuối cùng đã giữ được một chút thần hồn, không bị độc đó nhận chìm. Độc tố của con quái vật này dẫu có lạ, cũng không làm khó được "Chu Lưu bát kinh". Cốc Chấn chuyển vận bát kinh vài vòng, cái rát, ngứa đó cũng giảm đi nhiều. Gã bắn khoắn:

- Lục Tiệm, huynh cũng bị nó quấn vào mà?

Lục Tiệm thản nhiên nói:

- Chẳng có gì phải lo! Độc đó đâu làm khó được ta!

Cốc Chấn hít vào một hơi, vui vẻ nói:

- Gì đi chẳng nữa, cái Phong Huyết dẫu hiểm. nhưng bọn mình rồi cũng đã chiến thắng nó!

Lục Tiệm cười gượng:

- Xem ra thắng thảm thì có! Bây giờ, xương cốt toàn thân ta rã rời ráo rọi!

Cốc Chấn đáp:

- Khổ tận cam lai, càng chiến đấu khổ cực, thành quả càng to!

Lục Tiệm hỏi:

- Cái con quái vật dưới nước đó, không biết tự đâu ra! Có khi là con rồng không chừng?

Cốc Chấn đáp:

- Ta chưa từng thấy rồng, nhưng nếu muốn đả thương người ta, dùng mấy cái vòi đó không, chưa đủ!. Ngắm cho kỹ, có khi là một thứ bạch tuộc, nhưng bạch tuộc thì cũng đâu có độc, chưa kể là bạch tuộc thì vòi của nó thô nhám! Cái con quái vật này, thứ mà nó quấn vào người người ta, xem ra vừa mảnh, vừa dài, có phần giống sợi roi da! Còn may, nó sợ Chu Lưu điện kình của ta, nếu không, tụi mình chắc hổng khoẻ được như bây giờ.

Lục Tiệm nói:

- Chỗ bị nó quấn vào, chất nước tiết ra ngửi thấy tanh hôi dễ sợ!

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Huynh khoan hãy chê nó tanh hôi! Tệ lắm, khi mình không thoát khỏi đây, có thể lấy nó làm lương thực sống qua ngày!

Lục Tiệm hoảng hồn:

- Người định bắt nó hả?

Cốc Chấn đáp:

- Ủa! Huynh làm mời, ta làm ngư ông, huynh xuống nước dụ nó đến, ta sẽ ở trên bờ bắn cho nó một phát ngon lành cho biết!

Lục Tiệm trong lòng không mấy vui vẻ cái tư vị đó,

- Sao lại đem ta làm mời! Trong quá khứ, đã chẳng phải là vai trò của người đẩy hay sao?

Cốc Chấn cười hì hì:

- Đến hoàng đế còn phải thay nhau mà làm, mỗi câu cá cũng phải thay đổi người chớ!

Lục Tiệm hai tay khoát lia lịa,

- Không được! Không chơi! Ta thà chết đói, còn hơn đi ăn cái giống đó!

Cốc Chấn cười ầm.

Lục Tiệm đặt tay lên nền đất, vận kiếp lực, thăm dò một hồi, rồi nói:

- Cốc Chấn, bên trên vách đá có một lỗ huyết động!

Cốc Chấn hỏi:

- Cao trên chừng bao xa?

Lục Tiệm đáp:

- Cỡ ngoài mười trượng.

Cốc Chấn lại hỏi:

- Lớn cỡ chừng nào?

Lục Tiệm đáp:

- Có thể một người đi lọt.

Cốc Chấn hân hoan nói:

- Tuyệt! Mau đi lên đó đi!

Hai người bám vách đá leo lên, càng lên cao, thấy sức gió càng mạnh, tựa hồ bên trên vách đá có một cái miệng khổng lồ đang nhắm vào hai người thổi mạnh tới, thân mình hai người đang ướt, bị gió tấp vào, toàn thân giá lạnh.

- Đến rồi - Lục Tiệm dò tìm cửa hang, rồi bước vào, đưa tay kéo Cốc Chấn vô theo.

Cốc Chấn bị té ra sau, gã bực bội, hùng hổ càu nhàu:

- Cái thứ gió chết tiệt này làm lão tử ta đây muốn trúng bệnh phong thấp, tay chân lập cập hết trơn!

Lục Tiệm nghe gã càu nhàu, không nhịn được cười. Gã nhất tâm hộ vệ Cốc Chấn, luôn luôn đi trước, lỡ gặp hiểm nguy, còn có thể ra tay đối phó, Cốc Chấn ở tuốt phía sau, đâu dễ bị trúng phong thấp.

Lục Tiệm đưa tay lần mò, đụng vào một cánh cửa đá, gã vận thần lực, hô to:

- Đi.

Cánh cửa cọt kẹt, rồi mở rộng ra. Một luồng gió lạnh từ trong tấp ra, Lục Tiệm trấn tĩnh, hít vào một chân khẩu khí dài, rảo bước đi lên. Cốc Chấn bám sát theo sau, hai người lần lượt đi tới, được chừng trăm bước, phía trước chợt thấy có ánh sáng, phút chốc, thông đạo đột ngột mở rộng ra và sáng sủa. Nhìn sơ qua, hai người thấy đó là một gian phòng vuông vức độ vài trượng mỗi bề, ở ngay giữa có một cổ quan tài đá.

Cốc Chấn tiến lại gần quan sát mấy hạt minh châu, rồi hết sức ngạc nhiên, gã kêu lên:

- Cái này là Trường minh châu đây mà!

Lục Tiệm hỏi:

- Trường minh châu là gì vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Trường minh châu là loại ngọc phát quang ban đêm, là thứ trân phẩm cực quý, theo truyền thuyết thì đó là hạt châu dính nơi đỉnh đầu Thâm Hải ngư long, trị giá liên thành! Ta đi khắp thiên hạ chỉ được thấy có một viên, ở đây có những mười hai viên, chẳng hiểu người táng trong quan tài là nhân vật như thế nào?

Lục Tiệm đến trước cỗ quan tài, phui sạch bụi, cảm giác dưới ngón tay, mặt quan tài thô ráp, có khắc những văn tự, gã bất giác lẩm nhẩm đọc: "Đệ Hoa Kính Viên... mộ của tử Phong Liên..."

Giọng gã tắt nghẹn ngang đấy, hai người bốn mắt nhìn nhau, gian phòng đá chợt tĩnh lặng.

Một hồi sau, Cốc Chấn thở một hơi dài, gượng cười, nói:

- Thì ra Kính Thiên và Phong Hậu cùng chung một mồ chôn! Lúc sống họ không đồng sàng, chết lại được cùng vào một chỗ, thảm thay, thương thay!

Giọng nói không khỏi có phần vô vàn cảm khái.

Lục Tiệm giật thót, hỏi:

- Kính Thiên, Phong Hậu? Hắc Thiên thư là do họ cùng trước tác?

Cốc Chấn trầm lặng, gật đầu.

Lục Tiệm hỏi:

- Rốt cục, giữa họ, ai là chủ, ai là nô?

Cốc Chấn chau mày đáp:

- Có trời mới biết!

Lục Tiệm lại sờ vào mặt quan tài, bỗng lên tiếng:

- Chỗ này hãy còn có chữ đây!

Rồi gã đọc: "Ta may được gặp tử thỡ ấu thơ, rồi do nghiệp số, vận mệnh hai người xoắn xuýt vào nhau, tính ra hơn ba mươi năm. Nhờ tử đặc biệt giúp sức, cùng nghiên cứu ẩn mạch, ta đã mở ra một cảnh giới mới trong võ học, tạo nên một kỳ công lưu danh cùng thiên cổ. Tuyệt diệu thì tuyệt diệu đấy, nhưng lại có hồi hận! Phương pháp đó cho phép luyện thần theo đường tắt, giúp người ta dễ luyện thần thành công! Nhưng, cái ngày cáo thành, cũng là cái ngày đại hoạ đổ xuống. Hai chúng ta khổ công tìm tòi nhiều năm, không sao tìm được cách thức phá giải. Tử buồn, hận, đau khổ, và hồi hận, đến thành sầu thảm, tình cảm ta không còn được đáp lại, làm ta tâm ý nguội lạnh, mấy năm sau này ẩn thân dưới Phong Huyệt, buông bỏ tất cả chuyện thế gian! Dần dà ta cũng ngộ hiểu được. Người luyện kiếp thần, khi quán thông hai loại mạch ẩn và hiện, luyện đến thần, trí hự, nếu luyện theo đạo lớn của trời đất, kiếp vận Hắc Thiên có thể giải sạch. Nhưng cái đạo đó khá gian nguy, vì chỗ diệu của hiển và ẩn ta lại không tự mình trải nghiệm, ta đành chỉ biết cố gắng hết mực, rồi vì tiếc cho cái công trình, cái tâm huyết ta đã bỏ ra vì tính mạng của tử, ta không đành lòng để nó bị thất tung! Ta đã cố gắng viết ra pho sách "Hắc thiên thư", lưu truyền hậu thế, ngõ hầu người đời sau nào đó có tài, sẽ có thể phá giải được kỳ ảo của nó, cũng là giúp làm tiêu tan bớt di hận của ta!"

- "Cái diệu của hiển, ẩn, tự ta không được trải nghiệm", Cốc Chấn bảo: "Dựa theo câu đó, hiển nhiên Phong Huyệt làm nô, Kình Thiên làm chủ."

Lục Tiệm đầy vẻ thất vọng, nói:

- Vậy là Doanh Vạn Thành nguyên lai đã nói đúng sự thật, cái pho sách "Hắc Thiên thư" đó đâu? Để ta huỷ nó đi, hết còn tác hại người đời nữa!

Gã nói xong, khom mình xuống, tìm kiếm.

Nhưng Cốc Chấn đã lắc đầu, bảo:

- Sợ là "Hắc Thiên thư" không còn ở đây nữa!

Lục Tiệm chợt nghĩ ra, nói:

- Ý người bảo, lúc Tư Cầm tiên sinh xuống đây, đã lấy pho sách "Hắc thiên thư" đó đi rồi?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng vậy! Chỉ có như thế, mới giải thích được tại sao "Hắc Thiên thư" vốn của Đông Đảo, lại lọt về Tây Thành, để rồi từ đó truyền bá ra.

Lục Tiệm trợn trừng lông mày:

- Cái đó có vẻ kỳ quái! Tư Cầm tiên sinh đã đốt cháy biết bao nhiêu là sách vở, sao không thiêu huỷ "Hắc Thiên thư" đi?

Cốc Chấn đáp:

- Đó là cái phiền não của những kẻ thông minh! Ông ta đốt những sách vở mà ông xem qua, thông hiểu rồi thấy chúng đáng đốt, duy có cái bộ "Hắc Thiên thư" này, lão nhân gia đã không hiểu nổi! Chưa kể Kính Viên tổ sư cùng Tư Cầm tiên sinh có quan hệ huyết mạch rất sâu, Tư Cầm tiên sinh thấy tổ sư khốn khổ vì tình, tiên sinh cũng đau lòng, mà giải trừ cái kiếp vận "Hắc Thiên" này theo di nguyện của tổ sư, Tư Cầm tiên sinh cũng chịu thua, thành ra tiên sinh mới lưu nó lại như một câu đố cho đời sau. Ta cho là chính tổ sư cũng đã nhận biết cái nguy hại của nó, nên đã giấu kín nó đi, chẳng ngờ trăm năm sau có đệ tử Tây Thành tìm ra, mà tiếc thay, kẻ hậu

nhân đó bất tiểu, đã không tìm cách giải trừ đi thì chớ, lại đem sách đó ra dùng luyện nên kiếp chủ, kiếp nô, gây ra biết bao nhiêu trường gió tanh, mưa máu!

Nói đến đây, Cốc Chấn không khỏi sput sùi, gã bảo:

- Huynh hãy dò tìm kỹ trong quan tài đã xem có thấy được cuốn kinh thư nào làm đầu mối không?

Lục Tiệm hơi bất ngờ:

- Đã không còn sách vở gì... mò tìm làm chi?

Tuy nói vậy, gã cũng đưa tay mò mẫm, bỗng gã la lên:

- Ở chỗ đó đó... ngay tại góc bên trái của quan tài...

Cốc Chấn cúi mình, dò dẫm nơi góc trái một hồi, rồi nói:

- Có đây!

Lục Tiệm cũng khom xuống quan sát, chỉ thấy Cốc Chấn ấn tay vào một chỗ nào đó, nghe cọt kẹt, rồi một phiến đá tụt ra, gã thò tay sâu vào bên trong lôi ra một cái hộp vuông vức.

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Đúng là ở đây thật!

Lục Tiệm thắc mắc:

- Là cái gì thế?

Cốc Chấn đáp:

- Tư Cầm tiên sinh lấy đi mất pho "Hắc Thiên thư", vậy sau đó tiên sinh để lại đây cái gì?

Lục Tiệm sáng mắt, buột miệng:

- Đầu mối?

Cốc Chấn cười tủm tỉm đang định mở hộp, bỗng một trận cuồng phong nổi lên ào ào. Hai người bị bất ngờ, lực đạo quá mãnh liệt, họ tránh sang một bên, lập tức khi đó, tay Cốc Chấn bỗng trống không, cái hộp đã bị kẻ vừa đến đoạt mất. Bên tai Cốc Chấn chỉ còn nghe tiếng hò hét của Lục Tiệm, gã đang giao đấu cùng người lạ, khắp gian phòng, kinh khí bay tung bừng dồn dập, Cốc Chấn tựa hồ không sao mở nổi mắt.

Hai người giao phong cực nhanh, trong chớp mắt, kinh khí tản mát hết, rồi nghe tiếng Vạn Quy Tàng cười hô hố, nói "Đa tạ". Cốc Chấn định thần nhìn kỹ, thấy một bóng áo xanh đang chạy vụt ra khỏi cửa động, biến mất tích.

Lục Tiệm quát to một tiếng, phóng mình đuổi theo. Cốc Chấn vừa giận, vừa hoảng hốt, cũng chạy theo sau. Khi hai người ra đến chỗ cửa hang, đằng trước tối hù, Vạn Quy Tàng sớm đã biến đi đâu mất.

Lục Tiệm hết sức ảo não, giậm chân:

- Làm sao ngờ được! Cái này đúng là bộ ngựa rình ve sấu, bị ngay chim sẻ rình đằng sau, thó mất!

Cốc Chấn bỗng la lên:

- Chờ một chút!

Rồi gã xoay mình chạy vù vù trở vào gian phòng.

Lục Tiệm thấy gã trở gót như vậy, còn chưa hiểu ắt giáp gì, cũng theo vào, đến nơi, Cốc Chấn đang dùng một thanh trủy thủ cạo lấy một viên ngọc Trường minh châu xuống.

Lục Tiệm ngạc nhiên, hỏi:

- Lấy làm gì thế?

Cốc Chấn đáp:

- Để soi đường.

Tiếng chưa dứt, đã nghe sè sè, rồi cái quan tài đá hốt nhiên chìm xuống.

Cốc Chấn la lớn:

- Nguy rồi!

Rồi gã túm áo Lục Tiệm, kéo nhau bỏ chạy thật nhanh ra phía cửa hang!

Trong thông đạo, đá vụn đổ ầm ầm như mưa rào, song chướng Lục Tiệm hơi loạn xạ, đánh vệt tất cả đá ra xa, chân không ngừng nghỉ, cả hai trở hết khinh công một đời ra gấp rút chạy! Họ vừa đến cửa hang, nghe đánh sầm một tiếng như sấm sét, mộ huyết sụp đổ, nhiều đá tảng cỡ hàng mấy ngàn cân đã lấp kín lối vào gian phòng sau lưng họ.

Lục Tiệm hãi hùng, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cốc Chấn đưa tay gạt những mồ hôi to như hạt đậu trên trán, vừa thở gấp, vừa nói:

- Lỗi ở ta đã nảy ý niệm sai lầm, thấy chung quanh tối mịt, ta liền nghĩ có thể dùng Trường minh châu soi sáng đường đi. Đâu dè, ta quên mất

Kính Viên tổ sư xuất thân từ Thiên Cơ cung, rành rẽ chuyện sắp đặt cơ quan, nếu vào mộ chỉ để lấy "Hắc Thiên thư" thì không sao, còn muốn cạy gỡ minh châu dùng vào chuyện soi rọi quan tài, sẽ gây khởi động cơ quan, mộ huyết sụp đổ, giam giữ kẻ đó trong đồng đá vụn.

Nói xong, gã đưa mắt nhìn hòn ngọc trong tay, đang tỏa ánh sáng trắng mờ nhạt, nếu để sát vào mặt, có thể soi thấy rõ được râu, tóc.

Lục Tiệm trầm ngâm một hồi, rồi bảo:

- Cốc Chấn, bọn mình chỉ nên tìm kiếm Tiềm Long thôi, đừng sa đà vào các chuyện lật vật khác!

Cốc Chấn gượng cười, đáp:

- Chắc tại ta làm thương nhân lâu quá, khi thấy trân châu bảo ngọc, mới động lòng tham, từ giờ về sau xin chữa! Mình còn phải gấp rút rút ruột theo Vạn Quy Tàng!.

Lục Tiệm gật đầu đồng ý. Cốc Chấn đem viên ngọc ngậm nơi miệng, cùng Lục Tiệm tuột vách, đi xuống bờ nước, bỗng họ ngửi phải một mùi cực kỳ tanh hôi, mức độ thối tha chưa từng gặp qua!

Cốc Chấn cầm viên ngọc vào tay, chiếu ra phía trước, vùng sáng rộng được chừng hơn trượng, bỗng nghe Lục Tiệm thất thanh hô hoán:

- Cái đó là gì vậy?

Cốc Chấn định thần, quan sát kỹ, nơi bờ nước mường tượng có một quái vật, đầu to, thân mảnh, coi mềm mại tựa một đồng bông gòn to, thân mình đã bị sẻ làm hai, hãy còn thoi thóp, một nửa trái dài trên bờ vũng, nửa kia chìm sâu nước, một loại dịch trấp đang ứa ra, chập chờn phát lân tinh trong bóng tối, tựa như ma trời.

- Là một con sứa biển có độc khổng lồ! - Nhìn qua một chặp, Cốc Chấn đã nhận ra được nó.

Lục Tiệm sinh trưởng ven biển, cũng đã từng thấy sứa nhiều lần, nhưng to khổng lồ như con này, gã chưa hề gặp! Không biết nó đã ăn gì mà to lớn nhường ấy! Gã ngần ngừ một vài phút, rồi nói:

- Xem chừng đây là con quái vật đã làm khó bọn mình hồi nãy!

Cốc Chấn gật đầu, đáp:

- Tiếc là nó không có con mắt tinh đời, quấy rầy bọn mình xong, lại còn đi chọc vào Vạn Quy Tàng! Vạn Quy Tàng là hạng người nào, dễ gì lão để nó sống sót được!

Lục Tiệm tưởng tượng cảnh con thủy quái rầm rộ giao chiến Vạn Quy Tàng, gã chợt thấy thót bụng: "Không hiểu Vạn Quy Tàng đã giết nó như thế nào, mình ở trong mộ không hề nghe lấy một tiếng động, kết quả bị lão tập kích, đoạt mất cái hộp!"

Gã không khỏi không cảm thấy áo não, nhìn con quái vật lần nữa, trong lòng gã thắc mắc: "Con vật này sống đã được bao nhiêu năm rồi? Có khi nó do Kính Thiên giam giữ trong vũng nước này, làm kẻ canh cửa mộ cho ông? Chốn này không một sinh vật lai vãng, nó đã ăn gì mà sống?" Mà bây giờ quái vật đã chết, Kính Thiên cũng đã ra người thiên cổ, những nghi vấn đó vĩnh viễn trở thành bất giải, không có câu trả lời!

Né tránh xác con thủy quái đầy uế khí, hai người dựa vào ánh sáng hòn minh châu tìm đường trở về lỗ Phong Huyệt. Bên ngoài cửa hang, tình thế khác hẳn, gió đẩy người ta ra ngoài, ở ngay miệng hang, một cổ đại lực hút mạnh, rút hết hơi ẩm của không khí trong hang ra, suốt bao nhiêu năm trời, tạo nên nhiều hang hốc lỗ chỗ đó đây.

Vừa đụng cửa hang, hai người bị một hấp lực to lớn cuốn đi, tựa hồ đồng lúc bị cả trăm cánh tay to lớn túm lấy lôi mạnh ra. Cốc Chấn khí lực còn chưa khoẻ, gã sơ ý, thân mình bị hút bay vút lên, đâm sầm thẳng vào lòng lỗ huyết. Còn may Lục Tiệm đã nhanh chóng, kịp thời thò tay kéo gã lại,

Cốc Chấn điếng người, lúc gã tỉnh hồn xong, hai người bàn nhau làm giống như lúc đi xuống, ràng chặt hai thân mình vào nhau. Lần này thì đưa Cốc Chấn ra trước, Lục Tiệm đằng sau, cùng hợp lực, giữ cho ổn định cước bộ, rồi sẽ chọn cơn gió nhẹ, thuận theo luồng gió bay lên trên.

Chuẩn bị đâu đấy xong xuôi, hai người vừa tung mình vào lỗ huyết, bỗng thấy ra ngoài ý liệu! Lúc này, đi lên thuận chiều gió, so với lúc trước ngược gió đáp xuống, dễ hơn gấp trăm lần.

Khi Cốc Chấn thông tỏ phương pháp ngự phong, mượn lực của gió, hai người giữ không để chân chạm vào vách huyết, cứ đi lên tựa hồ đang đăng vân giá vụ, thể bay lên cực nhanh, so với lúc đi xuống mất gần nửa ngày, lần đi lên này độ một tuần nhang đã thấy ánh sáng bên ngoài Phong Huyết. Họ rú lên một tiếng thanh thoát, cùng lúc bay ào ra khoảng không bên ngoài huyết.

Lập tức, Cốc Chấn sợ rơi tọt xuống vực sâu trước Phong Huyết, gã hốt hoảng hét lớn: "Coi chừng!". Theo tiếng hét, có hơn một chục sợi dây bằng đồng cùng lúc vung ra, kèm giữ hai người lại.

Hai người mượn sức trì lại của dây, hoá giải lực đẩy của gió, khi họ xoay mặt, đã thấy hơn mười đệ tử Lôi bộ, trong tay là những dây cáp dẫn điện bằng đồng đã gỡ bỏ cán gỗ, được dùng làm dây cứu hộ.

Lục, Cốc vừa đứng vững, trông ra đám người tụ tập trước Phong Huyết, thấy tất cả an toàn, hai gã mới yên tâm.

Cốc Chấn buột miệng hỏi:

- Vạn Quy Tàng đâu?

Chúng nhân đều có vẻ buồn rầu, Tiên Bích đưa tay chỉ ra khơi, nơi đó, Cốc Chấn nường mắt dòm, thấy một con thuyền vải buồm màu vàng đang lướt sóng như bay, trong phút chốc, đã mất dạng.

Cốc Chấn giậm chân, la lớn:

- Rõ ràng mua chẳng bằng bán, bán chẳng bằng lấy trộm, ăn trộm chẳng thể hơn được cướp giật!

Ngu Chiếu hỏi:

- Lão đệ, đệ nói vậy nghĩa là sao?

Cốc Chấn đáp:

- Đó là câu ngày xưa Vạn Quy Tàng dịch thân truyền thụ cho đệ. Có nghĩa là, cùng một món hàng hoá, đi mua về chẳng thể bằng được đem bán nó ra, bán nó ra rồi chẳng bằng tìm cách trộm trở về, trộm cũng không hay bằng tính toán tìm cách ra tay giật ngược về mình!

Ngu Chiếu bảo:

- Cái đó nào khác nào xui người ta làm cường đạo?

Cốc Chấn đáp:

- Làm cường đạo chính là nghề không vốn, nếu thành công, cho sanh ý gấp trăm lần buôn bán bình thường. Phải đề phòng lão già dịch hùng tài trùm thiên hạ, quyết chẳng chịu bỏ một xu ra mua cái mà lão có thể giật được, kiếm lời ngàn lần nhiều hơn. Nhất định lão sẽ làm cường đạo cướp giật thôi. Chỉ bực mình một nỗi, đệ lúc ấy mãi kiếm chác, đệ lại hết sức ghét cái trò cướp giật, nên đã không lưu tâm đề phòng, kết cục bị lão cướp mất, thua một vốn nặng!

Rồi gã hỏi:

- Vạn Quy Tàng đến đây vào lúc nào vậy?

Tiên Bích đáp:

- Lục Tiệm ra đi chưa quá một khắc, lão đã mò tới. Bọn ta chẳng ngăn cản được lão, không ai có tài xuống dưới huyết, đành trơ mắt ra nhìn lão xông vào. Ôi... lúc sau đó, cả nửa ngày không có động tĩnh gì, làm người ta lo sợ muốn chết, thời gian chờ đợi thấy lâu bằng cả một đời!

Cốc Chấn nhăn mặt nhú mày, tự nhủ: "Lão tặc này thiệt giảo hoạt, chờ hai đứa mình đi trước mở đường, rồi lão lén lút bám theo sau, bao nhiêu hiểm nguy, bọn mình đều lãnh trọn. Trong đó tối hù, gió gào điếc tai, hai đứa bạn đối phó gió, làm sao biết được có người lén lút theo sau? Rồi lúc tốt cùng, Lục Tiệm dốc hết cả khí huyết ra chống cuồng phong, lão tặc có khí lực sung mãn hơn, lão rình đằng sau, khi hộp ngọc xuất hiện, lão ra tay đoạt mất, vào lúc cả hai đứa đều tinh lực chưa phục hồi xong, đâu có phải đối thủ của lão!"

Gã càng nghĩ càng bức, đến lúc không chịu nổi, gã vung tay kích ra một chưởng, buột miệng chửi thề:

- Vạn Quy Tàng là cái đồ chó đẻ!

Thi Diệu Diệu nghe được, nàng cau mày, gắt:

- Cốc Chấn!

Cốc Chấn vừa hay biết mình vô ý nói bậy, gã vội vàng chữa:

- Diệu Diệu, muội đâu có biết chuyện đó làm người ta tức bức đến ngần nào!

Gã nói đến đấy, chợt thấy Lục Tiệm đang ôm Diêu Tình, đầu rũ thấp, trầm lặng, Cốc Chấn trong lòng cực kỳ xót xa, bị mặc cảm tội lỗi đè nặng, gã bùi ngùi, nói:

- Đại ca, đại ca cứ la rầy ta đi!

Lục Tiệm khẽ lắc đầu, buồn bã nói:

- La người làm chi? Cái đó có khi là ý trời!

Rồi gã công Diêu Tình lên lưng, lom khom đi xuống núi.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Tâm Cơ (Tìm Cơ Hội)

Thấy dáng Lục Tiệm thần thờ đi như người mất hồn, lòng Cốc Chấn càng thêm quặn thắt, gã càng thấy ân hận thêm.

Mọi người nản chí, lẳng lặng cất bước rời khỏi Phong Huyệt. Về đến nhà, thấy Ôn Đại đang bận dìu Tiên Thái Nô chập chững bước ra ngoài cửa. Hai hố mắt Tiên Thái Nô trống huếch hoác, không thể phục hồi thần thông, ông từ giờ trở đi thành người tàn phế, nhưng ánh mắt Ôn Đại nhìn ông vẫn chứa chan dịu dàng, thương nể. Người trở về, tâm tư nặng trĩu, thấy quang cảnh đó, đều có được chút cảm giác ấm áp trong lòng.

Trông thấy đoàn người, Ôn Đại hỏi:

- Tình hình sao rồi? Thái Nô vừa nghe tin có biến, đòi ra đây xem sao, bất ngờ hai ta vừa ra khỏi cửa đã gặp được các người đây!

Cốc Chấn lắc đầu, buồn bã, gã đem toàn thể sự việc thuật lại. Nghe nói Hoa Kính Viên hợp táng cùng Phong Liên một mộ huyệt, mọi người đều ngạc nhiên, rồi lại được biết "Hắc Thiên thư" do chính tay Lương Tư Cầm đem về Tây Thành, lưu truyền cái độc hại đó đến đời sau, ai nấy đều thấy sự việc ra ngoài óc tưởng tượng, cùng nhau bàn tán râm ran.

Tiên Thái Nô bỗng bảo:

- Tổ sư gia lưu truyền bộ sách đó, đúng là gây họa, nhưng trong một ngàn cái suy nghĩ hành sự, thế nào cũng có một lần lầm lỡ. Người đời

chẳng phải ai cũng là ông thánh, làm sao tránh khỏi va vấp!

Bản thân làm kiếp nô, khi ông phát biểu như vậy, mọi người đều thấy lòng bớt ưu tư, cùng gật đầu tán thành.

Tiên Thái Nô lại gọi:

- Cốc Chấn...

Cốc Chấn thưa:

- Tiền bối có điều muốn chỉ giáo?

Tiên Thái Nô chậm rãi nói:

- Vạn Quy Tàng tuyệt đại kiêu hùng, lão là người đầy trí mưu, tham vọng, dĩ nhiên cũng hiểu biết như người bình thường cái đạo lý "Muốn chế ngự người ta, trước hết, tự mình đừng nề hà, đừng tự kiềm chế mình!" Đánh cuộc với lão, chuyện đó đã rất khó chiếm thượng phong, chưa kể không phải lúc nào mình cũng thuận chèo mát mái. Cậu là người thông tuệ hiếm thấy, ắt hiểu biết cái đạo lý, trong cái rủi có cái may, gặp may thể nào cũng có lúc rủi. Vạn Quy Tàng lấy thịt đè người, chưa hẳn đã là chuyện dở. Cái khẩn yếu đệ nhất bây giờ, là đừng để cảm tình người thân làm rối loạn tâm trí, thua một keo, chưa phải là thua toàn bộ, nếu để tâm trí rối loạn, khó kiếm đủ sức đối địch nơi bước kế tiếp.

Những lời khuyên đó thật sáng suốt, làm Cốc Chấn nhanh chóng tỉnh ngộ, gãi cằm tay, thưa:

- Vừa rồi văn bối vừa rồi ren, vừa bực tức, đã hồ đồ một lúc. Thật hết sức cảm ơn tiền bối đã dạy bảo cho.

Tiên Thái Nô vui vẻ hỏi:

- Vậy bây giờ, cậu có đã đổi sách gì chưa?

Cốc Chấn đáp:

- Vạn Quy Tàng đoạt được đầu mối đó, thế nào cũng chẳng chần chừ, sẽ đi thẳng đến chỗ chỉ dẫn của bước kế tiếp. Hiện thời, số đệ tử Đông đảo đang ở trên đại lục cũng khá nhiều người, vẫn bối lập tức cho phi cấp truyền thư, sắp đặt bọn chúng âm thầm canh chừng các vùng ven biển, xem Vạn Quy Tàng sẽ đi về hướng nào?

Tiên Thái Nô không vui, nói:

- Cách thức đó, cậu nghĩ ra, ắt Vạn Quy Tàng cũng phải có cùng dự kiến.

Cốc Chấn đáp:

- Theo tình hình trước mắt, vẫn bối không có biện pháp nào khác, mà khổ vì thương thể Diêu Tình lại không cho phép mình chần chừ, nếu chẳng may Vạn Quy Tàng gặp thuận lợi, và mình không tìm được manh mối kế tiếp, cái đó mới cực kỳ tệ hại!

Ngu Chiếu cau mày, bảo:

- Lão đệ, đệ nói câu đó nghe sao thấy nản quá!

<http://4vn/showthread.php?p=153635#post153635>

Cốc Chấn đáp:

- Ngu huynh yên tâm, trừ phi Cốc mỗ chết đi, đệ không khi nào chịu thua lão tặc!

Ngu Chiếu cười, nói:

- Nói vậy... cũng không khác gì lắm!

Cốc Chấn cáo biệt mọi người, vào nhà thay áo khác, rồi hỏi thăm đường hướng Lục Tiệm, cùng Thi Diệu Diệu đi tìm gặp gã.

Đi một quãng, ra đến bờ biển, từ xa, thoáng thấy Lục Tiệm đang choàng vai Diêu Tình, hai người cùng trông ra khơi, đứng bất động tựa hai pho tượng đá. Nhìn hai người, Thi Diệu Diệu chợt thấy cay cay nơi mắt. Hiểu tâm tình nàng, Cốc Chấn đưa tay nắm chặt vào tay nàng, tay trái nhẹ vuốt mái tóc mây, gã dịu dàng bảo:

- Diệu Diệu à, đừng lo rầu quá, thế nào cũng có cách chữa trị khỏi bệnh thôi!

Thi Diệu Diệu gục đầu vào ngực gã, nghẹn ngào:

- Huynh... Huynh chỉ nói toàn hứa hẹn, coi họ kìa... họ đứng im lìm như thế, thiệt đúng là khổ quá đi!

Nói xong, nước mắt đã lăn chã tuôn rơi!

Cốc Chấn nắm chặt tay nàng, nhưng gã không biết làm sao an ủi dỗ dành, bất chợt từ đuôi mắt, gã thấy xa xa, trong đồng loạn thạch, thấp thoáng một bóng người. Cốc Chấn chú tâm, nhận ra đấy là Ninh Ngưng. Nhưng khi cô vừa lọt vào tầm mắt Cốc Chấn, Ninh Ngưng cũng có cảm giác đã bị nhìn thấy, cô uốn mình, nhanh chóng bỏ đi, đã mất dạng.

Cốc Chấn than thầm:

- Đại ca cùng Diêu Tình tâm đầu ý hiệp, sống chết có nhau! Lúc này họ đang trong cơn khó khăn, đang vất vả, khổ sở đương đầu biết bao nhiêu khốn đốn cực lớn. Nỗi niềm đau khổ đó không nói ra được thành lời, họ không muốn gặp bất cứ ai khác, ôi, làm sao nghĩ được cách giải quyết mỗi tình si của Ninh cô nương cho vẹn toàn!

Trầm ngâm hồi lâu, gã đưa tay gạt nước mắt cho Thi Diệu Diệu, cười, bảo nàng:

- Xóa Ngư nhi, sao mà cứ khóc lóc hoài, thiệt chẳng giống muội hồi trước chút nào!

Nghe gã nói vậy, Thi Diệu Diệu chợt nhận ra rằng từ khi tái hội cùng gã, nàng trở thành mềm yếu quá đỗi, bất cứ chuyện gì không vừa ý, là nàng nổi cơn buồn rầu ỉ ôi, muốn trông vào người trong mộng của mình đoái hoài tới. Nàng bỗng vừa bực tức, vừa xấu hổ đến mặt mày đỏ ửng, bèn đưa tay dấm nhẹ một quyền vào ngực Cốc Chấn.

Cốc Chấn cười hì hì, kéo nàng đến trước gành đá, gọi nhỏ:

- Lục Tiệm.

Lục Tiệm quay lại. Cốc Chấn leo lên gành đá, đem những lời của Tiên Thái Nô thuật một hồi, rồi nói:

- Lúc này, không phải lúc thất chí. Truy đuổi Vạn Quy Tàng mới là cái chính.

Lục Tiệm còn do dự chưa quyết, Diêu Tình đã nhoén miệng cười, bảo:

- Xú hồ li, đó là những câu nói ta rất thích thú được nghe! Lục Tiệm, người nghĩ sao?

Hỏi xong, đôi mắt đẹp của nàng ngời sáng lạ thường.

Lục Tiệm suy nghĩ một chút, rồi chậm chạp đáp:

- A Tình, cô hãy yên tâm, tôi quyết không chịu thua lão tặc Vạn Quy Tàng đó đâu!

Diêu Tình mặt hoa sáng rỡ, nói:

- Câu đó mới có khí thế làm người!

Họ đã đồng lòng, đồng ý, Lục Tiệm lập tức cho sửa soạn thuyền bè, ngay hôm đó lên đường về Trung thổ.

Thi Diệu Diệu tiễn chân đến bến tàu, bịn rịn không rời nổi, tay níu vào áo Cốc Chấn, nàng gắng kèm giữ nước mắt:

- Muội thèm được như Diệu cô nương, cùng Lục đại ca một trận sinh tử bên nhau. Cái gã khốn nhà huynh đây, sao không dẫn muội theo?

Cốc Chấn vừa đưa tay áo lau mắt nàng, vừa vui vẻ bảo:

- Phải đem Diệu Tình theo, là chuyện bất đắc dĩ! Muội vẫn khoẻ mạnh, bình thường, muội đi theo quấy nhộn làm chi? Nam là ở ngoài, nữ làm chủ, lo nội trợ trong nhà, đó là thiên kinh địa nghĩa mà!

Thi Diệu Diệu chu mỏ, đáp:

- Nói hết sức vớ vẩn! Muội muốn ra ngoài làm chủ! Nói như huynh, Tiên Bích tí tí cũng khoẻ mạnh bình thường, sao lại được đi cùng?

Cốc Chấn nhướng mày, nghiêm giọng đáp:

- Diệu Diệu, đừng làm trò trẻ con! Ta đã không giải thích rồi sao? Hiện thời, trong ngũ tôn Đông Đảo, chỉ còn có hai người! Hiệp Phạm đã phải lo áp giải Địch Hy về đảo trại giam rồi! Nếu muội khẳng khẳng đi theo, toàn Đông Đảo không ai làm chủ, sẽ không hay! Muội hãy ngoan ngoãn ở nhà, chờ bọn ta trở về!

Thi Diệu Diệu muốn nói, nhưng nàng dẫn lại, nước mắt tuôn ra như suối.

Cốc Chấn quay nhìn xung quanh, thấy Cốc Bình Nhi đang cúi gằm, đôi mắt đẹp của cô cũng đang đỏ ửng, gã bèn nói:

- Bình Nhi nè, Diệu Diệu lòng dạ mềm yếu, khó làm chủ quần hùng, em hãy giúp tì ấy, ta trông cậy nơi em lắm đấy!

Cốc Bình Nhi gật gật đầu, nghẹn ngào nói:

- Ca ca, em sẽ hết sức giúp Diệu Diệu tì, ca ca nhất định phải trở về đấy!

Cốc Chấn trong lòng chua xót, trên mặt gã lại đưa ra vẻ ít quan tâm, gã cười nụ, đáp:

- Cái đó, lẽ đương nhiên! Ta không những sẽ trở về, mà còn muốn trở về trên lưng con Tiềm Long nữa kia!

Cốc Bình Nhi muốn cười, nhưng cô không sao mím miệng được!

Thi Diệu Diệu ngẫm nghĩ một lúc, bỗng lấy từ trong bọc ra một tấm khăn tay, nàng dùng một vẩy Thiên Lân cắt nơi đầu ngón tay, đem máu bôi vào tấm khăn, màu đỏ tươi của máu trông đến phát sợ. Hoảng hốt, Cốc Chấn chụp vào cánh tay nàng, giọng đầy hồi hận, gã hỏi:

- Xọa Ngư nhi, muội sao lại làm thế?

Thi Diệu Diệu tha thiết dõi trông Cốc Chấn, đáp:

- Máu chảy từ tim, dấu máu này xuất phát từ tâm ý của muội, khi huynh nhìn thấy nó, dù nơi chân trời góc biển nào, là huynh đang thấy con tim muội vĩnh viễn ở sát cạnh bên huynh!

Cốc Chấn nhận tấm khăn, ánh mắt tập trung lên nó một hồi lâu, rồi gã cũng lấy từ trong người ra một cái khăn vuông, cũng trích máu nơi đầu ngón tay cho thấm ướt khăn, gã đặt vào trong tay Thi Diệu Diệu, miệng thì thầm đôi câu vào tai nàng.

Thi Diệu Diệu cười qua làn nước mắt, nàng hàm hừ dấm cho gã một dấm đích đáng, mắng:

- Xấu xa gì đâu! Lúc này nào phải lúc nói chuyện thiếu đứng đắn!

Cốc Bình Nhi thắc mắc:

- Ca ca, huynh thăm thì cái gì thế?

Cốc Chấn cười:

- Mọi cứ hỏi Diệu Diệu tí thì biết!

Gã cười âm, xếp kỹ tấm khăn tay lại, cất đi, rồi rảo bước lên thuyền.

Buồm bọc gió, thuyền rời bến, đi xa dần. Đột nhiên, Thi Diệu Diệu cùng Cốc Bình Nhi sóng đôi chạy vù vù xuống làn nước biển, mắt hướng về chiếc thuyền, tay hồi hải vẫy chào từ biệt.

Thuyền đã xa bờ lắm rồi, nhưng vẫn còn thấy hình ảnh hai cô gái, trong tiếng gió ù ù, tưởng chừng nghe tiếng khóc bất tận... Cốc Chấn đứng nơi đầu thuyền, đôi mắt nhìn hòn đảo đang nhạt nhoà mỗi lúc một xa, trong lòng gã trống vắng, pha lẫn bụi ngùi, mất mát. Cùng lúc ấy, Ngu Chiếu đến bên, cười ha hả, bảo:

- Đứng đấy nhìn ngó cái gì? Còn chưa chịu đi uống rượu chơi?

Hai người vào khoang trong, rượu được ba tuần, thấy Cốc Chấn rầu rầu không vui, không mấy hứng thú với nhậu nhẹt, Ngu Chiếu vỗ mạnh mặt bàn, nói:

- Lão đệ, chẳng phải vì huynh muốn lên lớp đệ! Bữa nay, hình dạng của đệ thiệt làm cho người ta coi mà hết sức thất vọng! Đối phó mấy ả, đệ phải lòng dạ cứng rắn, đệ xử nhữn với họ, họ sẽ bám theo khóc lóc, nhì nhằng... Hãy làm hung lên, cho họ thấy ngán, hết còn đeo theo mà mè nheo!

- Xem người hung hăng với ai đây cho biết - Hăn đang cười ha hả, chợt nghe tiếng Tiên Bích vọng tới, "Uống cạn hai chung miêu niệu (nước đá)

mèo) rồi, lớn tiếng hung hăng kìa!"

Ngu Chiếu biến sắc, lập tức biến thành một cái bầu hồ lô chưa khai nắp, gã lẳng lặng cúi gằm mặt, uống cạn chén sàu!

Cốc Chấn chẳng nín được cười, gã nhủ thầm: "Rõ ràng là vật nào cũng có khắc chế hết! Ngu huynh bình thường cứng cỏi, đụng vô Tiên Bích cô nương, hết như chuột đụng phải mèo một nước!"

Gã còn đang ngẫm nghĩ, đã thấy Tiên Bích vào đến nơi, nàng dòm dòm Ngu Chiếu, thần sắc hết sức bức bối, bảo:

- Lúc này là lúc nào, mà còn có hứng ở đó nhậu?

Ngu Chiếu hăng giọng:

- Uống dăm ba chén đâu có làm chết người đâu? Cho dù uống mà bị chết, người chết là ta đây, ăn nhập gì tới cô?

Tiên Bích chăm chăm ngó vào gã, khoé mắt đã thấy rưng rưng, bỗng nàng ngồi phịch xuống, rót cho mình một chén đầy, uống một hơi cạn sạch, rồi rót thêm chén khác, nàng nhìn nhìn vào cái bóng phản chiếu của mình trên mặt rượu trong chén, nước mắt bỗng chảy tong tỏng, rơi xuống chén rượu!

Ngu Chiếu cảm giác tim đập một trận loạn lạc, gã nhướng mày, nói:

- Cô sao đã nổi cơn điên rồi? Uống rượu là chuyện hào hứng, cô đến khóc một chập, làm người ta cụt hứng!

Tiên Bích đặt chén rượu xuống, đôi mắt đỏ au, hỏi:

- Tên họ Ngu kia, người quen biết ta như vậy được bao lâu rồi?

Ngu Chiếu đáp:

- Hai mươi chín, ba mươi năm.. đâu đó!

Tiên Bích nghiêng răng, bảo:

- Hai mươi chín năm, bảy tháng lẻ bốn ngày!

Ngu Chiếu "ủa" một tiếng, hỏi lại:

- Sao cô tính sít soát hay vậy?

Tiên Bích đáp:

- Ba mươi năm rồi! Râu ria người mọc rậm khắp, ta... ta cũng sớm già đến nơi rồi!

Ngu Chiếu ngơ ngác, liếc nàng một cái, gã cãi lại:

- Hết chuyện nói tầm xàm rồi! Cô chưa có lấy nốt nếp nhăn, già đâu mà già?

Tiên Bích đưa tay chống cằm, u uẩn thở dài.

Cốc Chấn giữ ý, gã biết giữa hai người họ có chuyện riêng tư cần thổ lộ, gã bèn cười cười, uống cạn chỗ rượu trong chén của gã, vui vẻ bảo:

- Đệ lên trên sàn tàu ngắm phong cảnh một lúc!

Nói xong, gã đi ra ngoài, bỏ mặc Ngu Chiếu ngồi ì ra đấy, tay chân thừa thãi, mặt mày ỉu xiu, hắt ngời mấp mé nơi cạnh bàn, tựa hồ một pho tượng thổ địa bằng đất!

Lên đến chỗ cuối tàu, bỗng Cốc Chấn thấy Ninh Ngưng đang một mình ngồi trên be thuyền, gã cười, nói:

- Ninh cô nương, cô coi chừng... Thuyền lắc mạnh, cô sẽ bị bắn ra bên ngoài, rơi tòm xuống nước đấy!

Ninh Ngưng nhạt giọng trả lời:

- Rơi xuống nước thì sẽ chết đuối thôi? Càng tốt!

Cốc Chấn bị sững sờ, gã chẳng vui gì, nói:

- Ninh cô nương, cô hà tất phải tự mình dẫn vật mình...

Ninh Ngưng ngắt lời gã:

- Người đừng có khuyên răn ta! Ta không có ý tự vẫn đâu! Nói về sự khốc lốc, người sống ở đời, cái nhọc nhằn tất phải chịu nhiều, mấy lúc sau này, ta cũng đã quen rồi!

Cốc Chấn không sao đáp trả, gã đành đứng nơi sau cô, nhìn quanh quất trên biển, thấy hơi sóng nước càng lúc càng dầy đặc, mặt trời đang xuống dần nơi phương tây, sau lưng gã, tí cao trên nền cột buồm, một bóng hình trắng trắng như tuyết đang vật vờ trong gió, mừng tượng một cánh chim hải âu cô đơn lạc loài!

Sáng sớm hôm sau, Cốc Chấn nhận được truyền thư, báo tin Vạn Quy Tàng rời thuyền lên bộ ở Định Hải, nấn ná ở đấy độ nửa thời thần, rồi mất tung tích. Đọc tin, lòng Cốc Chấn khẩn trương, gã truyền lệnh cho thuyền tăng tốc độ tối đa.

Đến giữa trưa, lại được truyền thư mới, báo tin thấy bầu đoàn Vạn Quy Tàng xuất hiện ở thành Nam Kinh. Thoạt đầu, được biết tung tích của địch thủ, Cốc Chấn mừng rỡ, nhưng nghĩ lão đến Nam Kinh, sẽ có thể gây chuyện không hay cho mẫu thân, khiến gã càng thêm lo lắng, bèn cho giương hết các cánh buồm đến mức tối đa, gấp rút hành trình.

Chiều tối, thuyền cập bến, có đệ tử Đông Đảo đến nghênh đón. Cốc Chấn hỏi tin, mới hay Vạn Quy Tàng lại thất tung, gã lập tức phát nghi ngờ,

gã đã không đoán được ý định thủ, không hiểu lão tặc nhiều loạn, khi ẩn khi hiện, rốt cục gây tình hình mù mờ. Gã bàn với mọi người:

- Tình hình trước mắt lù mù, tạm thời hãy về trú tại Đắc Nhất sơn trang, dò xét diễn biến, rồi sẽ tính bước kế tiếp.

Mọi người nặng trĩu ưu tư, buộc lòng phải miễn cưỡng chấp thuận ý đó.

Về đến Đắc Nhất sơn trang, Thương Thanh Ảnh thấy hai con vô sự, lại hay tin Cốc Bình Nhi lành bệnh và đã trở về ở tại Đông Đảo, bà mừng rỡ khôn xiết. Nhưng bà không dè Cốc Chấn đã nói ngay:

- Mẹ à, lần này tội con không ở lâu đâu, mẹ đừng làm ồn ào quá.

Thương Thanh Ảnh nghe giọng gã, thấy thần sắc mọi người, lại nhìn Diêu Tình thoi thóp sắp chết, bà hiểu đã xảy ra biến cố lớn, và bà cũng biết khó lòng hỏi hết sự thật nơi Cốc Chấn. Bà bèn kéo Lục Tiệm sang một bên, kín đáo tra vấn cặn kẽ. Lục Tiệm không dám giấu giếm gì, đã thuật lại sự việc từ đầu chí cuối. Nghe xong, bà Thương Thanh Ảnh sắc mặt tái mét, bà bủn rủn, không ngồi vững trên ghế, thần thái vô hồn. Vừa định khuyên bà, Lục Tiệm chợt nghe Yến Vị Quy đến gọi, bảo Cốc Chấn đang muốn gặp gã nơi sảnh đường. Lục Tiệm đành kiêu từ mẫu thân, đi vội ra trước, thấy trong khách sảnh có thêm một người. Lục Tiệm nhận ra đấy là người đã đem "Thiên Tôn cấm" trưng bày hôm trước, chính là thương gia ở Đồng Thành, tên Triệu Thủ Chân. Gã lập tức chấp tay chào.

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Đại ca, Triệu huynh đã đem nhân sâm đến rồi đấy!

Lục Tiệm ngoảnh trông, thấy trên mặt bàn có bày dàn hàng độ chục cái hộp dài. Triệu Thủ Chân lần lượt mở nắp từng hộp, thấy các chi nhân sâm trong hộp màu sắc hồng hào, bốc mùi thơm thoang thoảng, trong số có nhiều chi lớn cỡ bắp tay, hình dạng tựa đứa trẻ.

Triệu Thủ Chân tươi cười nói:

- Tôi được tin Lục gia cần nhân sâm tốt, mấy bữa rồi, tôi khu vực khắp chốn, tìm được bấy nhiêu đó. Những nhân sâm này, ít ra cũng từ hai trăm tuổi trở lên, chỉ tiếc thời gian cấp rập, những sâm trên tám trăm năm, loại sâm vương, rất khó tìm, chỉ được có ba chi, sâm ngàn năm chỉ được có nửa chi, tất cả đều xuất xứ từ phủ đệ của Ninh Vương.

Lục Tiệm vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ, lòng cảm kích, gã chấp tay vái một vái thật dài, thưa:

- Đại ân đại đức của Triệu tiên sinh, Lục Tiệm vĩnh viễn ghi nhớ.

Triệu Thủ Chân vội vàng đáp lễ, nói:

- Lục gia đã quá lời rồi.

Cốc Chấn hoan hỉ nói:

- Hai người chớ khá khách khí như thế! Nay ông Triệu Thủ Chân, ta muốn hỏi ông về tình hình lương thực tại các tỉnh giờ ra sao?

Triệu Thủ Chân cười, đáp:

- Sáu ngày sau khi điều hai thương thuyền đến vùng Chiết, giá thóc giảm mạnh, mười ngày sau, giá cả ổn định. Hiện thời giá lương thực thấp, dễ mua, các nạn dân lần lượt kéo nhau hồi hương. Chỉ có bọn đại gian thương đầu cơ tích trữ thóc gạo là đang khóc ròng. Nhà tù thành Nam Kinh đang giam giữ hơn trăm tên gian thương, tội mượn tiền đầu cơ gạo, giờ vỡ nợ. Trong số có một tên họ Trầm, không hiểu do đâu đã biết Cốc gia là nguyên nhân gạo thóc giảm giá, ở trong tù, hăn rửa xà, đổ thừa mọi chuyện lộng quỷ hí thần, chẳng ai khác hơn là Cốc gia.

Ông nói xong, cười ha hả.

- Họ Trầm? - Cốc Chấn liếc sang Lục Tiệm, hỏi, - Có phải nó tên Tú họ Trầm không?

Triệu Thủ Chân đưa tay vỗ đùi, đáp:

- Đúng! Đúng là tên Trầm Tú. Trong số gian thương, tên này còn trẻ lắm, nhưng thủ đoạn thì rất ngoan độc. Hắn đã cầm cố tất cả điền thổ, mượn nợ đâu hơn bốn mươi vạn lượng bạc, đem thu mua lương thực trữ trong thành. Đâu ngờ, khi tôi tải lương về, giá thóc gạo nội một ngày giảm đi mấy chục lần. Mà cái bất hạnh rủi ro nhất của hắn, bữa hôm đó, hắn vắng mặt, hồng biết lạc lõng chốn nao. Lúc hắn về đến nơi, bốn mươi vạn lượng bạc lương thực giờ trị giá không còn tới bốn vạn lượng! Hắn thấy tình thế bất diệu, định cuốn gói bỏ trốn, đâu dè bị chủ nợ chặn cửa thành, trước hết đập cho hắn một trận, rồi thấy hắn không tiền trả nợ, đã đem kiện lên quan phủ, rồi còn lo lót quan phủ, phạt hắn hai trăm trượng côn Thuỷ Hoả. đem giam xuống địa lao. Vậy mà tên Trầm Tú đó hãy còn ưỡn ngạnh, vô tù rồi còn chửi bới Cốc gia suốt. Chửi trọn một đêm, tới sáng hôm sau, thấy im re, bọn gian thương đồng lao lúc tỉnh giấc, nhìn đến hắn, phát giác hắn đã trợn trừng hai mắt mà chết lâu rồi.

Ông đang thích thú lớn giọng kể chuyện, bỗng nghe "xoảng" một tiếng lớn, ba người ngoái trông, thấy bà Thương Thanh Ảnh đang búa vào khung cửa, mặt trắng bệch thảm hại, dưới đất là các mảnh vụn vỡ tan của bình trà, nước nóng đổ thấm ướt cả váy áo, bà dường như không hay biết, không cảm giác gì!

Lục Tiệm vội vàng chạy đến đỡ bà, đưa bà vào chỗ ngồi. Thương Thanh Ảnh ngơ ngẩn một hồi, nước mắt tuôn trào khoé mắt, bà kêu rên:

- Tú Nhi của ta chết rồi à? Sao ta không hay biết gì hết vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Mẹ... Mẹ suốt ngày ở trong trang, làm sao mẹ biết chuyện xảy ra bên ngoài!

Thương Thanh Ảnh chợt nhóm dậy, dòm vào Cốc Chấn, nói:

- Ôi.. Trước lúc nó chết, đã rửa xả người, vậy chẳng phải người hại nó chết sao? Ta biết mà, người oán hận ta bao nhiêu năm đó đã chăm sóc nó tốt, hững hờ, lạnh nhạt với người, trong lòng người mang hận, khăng khăng tìm cách hại chết nó! Người cũng là con ta, sao mang tâm địa ác độc, đành lòng giết chết Tú Nhi của ta?

Trầm Tú dầu chẳng trực tiếp do Cốc Chấn giết, nhưng phế võ công hãn, phá nát tan tài sản của hãn, đều một tay Cốc Chấn tác thành, soi về nguồn cội, cái chết đó đúng là chết trong tay gã. Nhưng gã bị Thương Thanh Ảnh nhiech móc, Cốc Chấn không biết phải trả lời bà như thế nào, mặt gã tối xầm, hừ lạnh một tiếng, rồi im lặng, ngồi xuống.

Triệu Thủ Chân là tay lão luyện, ông hiểu rõ tình hình, bèn góp lời khuyên:

- Lão phu nhân đừng hiểu lầm! Cái chết của Trầm Tú đó, đầu tiên là bị chủ nợ đánh cho một chập, rồi bị quan phủ phạt trượng, bị hai thương thế đó phát ra mà chết, Cốc gia hoàn toàn vô can!

Chẳng dè, Thương Thanh Ảnh trừng mắt lườm ông, bảo:

- Ông là ai? Ông biết gì mà nói? Ta mà không hiểu chính con của ta hay sao? Mấy chủ nợ đó là do nó kêu tới, quan phủ cũng là do nó lo lót. Nó... nếu nó không oán hận Tú Nhi, rõ ràng nó oán hận ta! - Bà dòm Cốc Chấn, sụt sùi: - Người làm vậy rõ ràng vì oán hận ta, sao chẳng một đao giết phút ta đi cho rồi, lại đi hành hạ làm khốn khổ Tú Nhi như thế?

- Chính con của bà à? - Cốc Chấn bỗng đập bàn, đứng dậy, lớn tiếng sùng sộ - Ta cũng là con bà? Trầm Tú đã là con bà rồi, ta với bà còn quan

hệ gì nữa? Mẹ của nó à, Trầm Tú là do ta giết, hai trăm trượng hầy còn là ít, đáng lẽ phải đánh một ngàn trượng, đánh cho thịt nát xương tan đi kìa!

Nói rồi, chẳng chờ Thương Thanh Ảnh trả lời, gã phất tay áo rộng, chạy ào ào, mất tích ra ngoài!

Thương Thanh Ảnh bị mấy câu đó làm bà nghẹn họng, mắt trợn trắng, bà run rẩy, rồi ngất xỉu!

Lục Tiệm dang tay ôm lấy bà, không biết phải làm gì! Triệu Thủ Chân sững sùng, xin lỗi, cáo từ.

Lục Tiệm dìu Thương Thanh Ảnh về phòng trong, gã truyền một chút nội lực, Thương Thanh Ảnh tỉnh dậy, níu vào tay áo gã, bà thốn thức:

- Tiệm Nhi, suốt cuộc đời này, ta chỉ còn mỗi mình con là con... Chấn Nhi... Chấn Nhi, ta không nhận nó làm con nữa!

Lục Tiệm lại nghĩ thầm: "Cái chết của Trầm Tú, là kết quả do chính hấn gây ra, sao mẹ lại vì vậy mà gây gổ với Cốc Chấn, thật khổ quá!"

Gã không tiện nói ra miệng, chỉ đành ậm ừ cùng bà, rồi đi ra khách sảnh. Gã đi được chừng chục bước, đã gặp Cốc Chấn đứng chắn đường, mắt toé lửa, giống như đang muốn sát nhân! Gã bèn cất tiếng khuyên răn đôi câu, Cốc Chấn ngắt lời gã, bảo:

- Những câu nói của bà đó với huynh, ta đều nghe hết. Muốn huynh đi thu thập xác chết, nhưng huynh là anh em với ta, không được đi làm chuyện đó. Cái tên khốn kiếp vô loại ấy, chỉ đáng đem ném cho chó ăn, ta vừa nhờ Triệu Thủ Chân đi lo liệu rồi!

Lục Tiệm ngơ ngác, đờ lười hỏi:

- Sao lại làm vậy?

Cốc Chấn nghiêng răng kèn kẹt, lạnh lùng nói:

- Sao không được? Bà ấy không nhìn ta làm con, phì... ta cũng không coi bà là mẹ nữa! Ta là không có mẹ, quá khứ không, tương lai cũng không luôn. Lão tử là do đá trên núi nứt ra!

Gã nói đến đấy, mắt đỏ quạch, quày quả bỏ đi.

Lục Tiệm đuổi theo, hỏi:

- Người đi đâu?

Cốc Chấn cũng không nói gì, nhanh như gió, gã ra ngoài trang, đi thẳng lên đỉnh núi sau nhà, đến bên dưới một gốc đại thụ. Cốc Chấn phủ phục xuống, đào từ dưới đất lên một cái hộp gỗ nam cần ngọc, gã tha thiết ôm chặt vào lòng, nước mắt chan hoà như mưa, đọng đầm ướt mặt hộp.

- Đây là? - Lục Tiệm thấp giọng hỏi.

Cốc Chấn đưa tay gạt lệ, sụt sịt đáp:

- Cốt hôi của bố ta!

- Là tro xương của Cốc Đảo vương?

Lục Tiệm hết sức kinh hoàng, vội vàng quỳ cúi rạp xuống, hướng chiếc hộp cung kính lạy ba lạy. Rồi gã đứng lên, hỏi:

- Cốc Chấn, sao ngươi lại đem chôn cốt hôi nơi đây?

Cốc Chấn tâm tình dần dần bình ổn, gã thở dài, đáp:

- Huynh hãy nhìn về phía dưới núi!

Lục Tiệm đưa mắt nhìn, toàn bộ Đắc Nhất sơn trang hiện ra trong tầm mắt.

Chỉ nghe Cốc Chấn rầu rầu nói:

- Nguyên, ta vốn muốn đem tro tàn của người về an táng tại Đông Đảo, nhưng sau ta nghĩ, có khi chôn ông nơi đây, ông lại thấy có phần thích thú hơn! Từ chỗ này, có thể nhìn bao quát toàn sơn trang, ông có thể nhìn thấy nữ nhân của ông. Để ông dưới chôn ấy, nếu hay biết điều đó, ông sẽ ngày ngày trông bà, dang tay ôm lấy bà, ông sẽ không bao giờ muốn rời bước nữa!

Không khỏi bị cảm khái trong lòng, Lục Tiệm thở dài:

- Vậy sao người lại trở về đây làm kinh động Đảo vương?

Cốc Chấn hần học đáp:

- Bà không nhận ta nữa, vậy ta để bố ở lại đây làm gì?

Lục Tiệm đáp:

- Hết những câu tức bực mà mẹ đã nói vừa rồi!

Cốc Chấn khoé mắt ửng đỏ, hỏi:

- Nếu bà ấy cũng nói với huynh cùng câu đó, huynh có buồn lòng không?

Lục Tiệm chẳng khỏi ngớ người, gã vốn không giỏi mồm mép, bây giờ đụng vào tình cảnh này, gã thấy khó quá, thật không biết phải nói năng ra sao, phải làm sao ứng đối cho đẹp. Đúng lúc đó, từ nơi xa xa trên con đường, thấy một cỗ ngựa đang hối hả chạy vào trang. Cốc Chấn buột miệng kêu "ồ" một tiếng, gã đứng dậy, cất cao giọng bảo:

- Có tin tức của Vạn Quy Tàng kia rồi!

Gã lập tức đè nén nỗi đau thương trong lòng, vội vàng cất bước chạy xuống núi đón đầu cỗ ngựa.

Lục Tiệm cũng chạy theo sau, không ngờ Cốc Chấn bỗng dừng bước, gã nhìn vào chiếc hộp trong tay, rồi day nhìn về phía sơn trang, gã thở dài, quỳ bước về phía gốc cây, chôn cái hộp xuống trở lại.

Lục Tiệm vẫn lặng yên, bất động, đứng quan sát. Cốc Chấn chôn xong cái hộp, đứng lên, nói:

- Đi lần này, chuyện may rủi còn chưa rõ, để khi ta xong việc, trở lại đây, sẽ mau chóng cải táng. Lục Tiệm, huynh không biết đấy thôi, làm việc này, ta đã cả gan nhận chịu một trách nhiệm quan trọng cực lớn. Bọn đệ tử trên đảo ai nấy đều chất chứa đầy một bụng nghi ngờ, nếu để họ biết, sẽ không hài lòng thấy ta đã táng ông ở đây, không bia, không mộ, cầu thả như vậy!

Lục Tiệm nói:

- Theo tâm tình của Cốc Đảo vương, ta chỉ e ông lại ưa thích nhất cái chỗ tuyệt diệu này!

- Chắc thế! - Cốc Chấn cố một nét cười, - Nhưng một ngày nào đó, rồi cũng phải đưa ông trở về đảo, vong linh các vị Đảo Vương đời trước đang đẳng đẳng chờ ông!

Hai người trầm ngâm suy tư trăm ngàn mối hồi lâu, rồi vừa trở về đến sơn trang, gã đệ tử đưa thư đang sốt ruột chờ đợi, hẳn đã vội vàng tiến đến đệ trình một phong thư.

Cốc Chấn mở thư, đọc thoáng qua, gã nhíu mạnh hàng lông mày, truyền lệnh cho mời người Tây Thành đến thương nghị.

Lục Tiệm hỏi:

- Có tin tức gì về Vạn Quy Tàng không?

Cốc Chấn đáp:

- Có! Có đến ba cơ!

Lục Tiệm hết sức quái lạ, nhưng vừa hay Lan U đến tìm gã, báo tin Diêu Tình mới tỉnh giấc. Lục Tiệm đành tìm cơ thoái thác, trở về phòng.

Vừa tách khỏi Cốc Chấn, Lục Tiệm cấp tốc cho đòi Yến Vị Quy, sai hần phải hỏa tốc chạy đến nội thành Nam Kinh, cố gắng đến trước Triệu Thủ Chân một bước, đem thi hài Trầm Tú về, không để lọt vào tay Cốc Chấn. Rồi sẽ đưa thi hài đó cho Thương Thanh Ảnh lo liệu ma chay.

Lục Tiệm nghiêm giọng bảo:

- Người chết là hết! Bất kể Trầm Tú tội nợ đến đâu, khi nhắm mắt rồi, mọi chuyện đều xoá sạch! Cốc Chấn việc này làm không đúng, gã quyết chẳng chịu đối ý, ta cũng không để gã tác hại! Gã có mắng mỗ gì người, người cứ bảo là đã làm mọi chuyện theo lời ta yêu cầu!

Yến Vị Quy nhận lệnh, ba chân bốn cẳng thi triển cước lực chạy đi như gió.

Nhìn bóng hần đã khuất xa, Lục Tiệm chuyển mình đi về phòng Diêu Tình.

Diêu Tình lúc tỉnh giấc không thấy Lục Tiệm, nàng đang bức bối, vừa thoáng thấy gã bước tới, nàng trong lòng giận hờn pha lẫn mừng vui, khoe mắt ửng đỏ lên, mà rằng:

- Người... Người đi đâu mất vậy? Ta chết đi rồi, chắc người khoan khoái lắm hần?

Lục Tiệm tự nhiên bị khoắc cho một cái tội, gã kinh ngạc cùng cực, nói:

- Tôi vừa rồi có chút việc phải ra ngoài, sao cô lại nói là tôi mong cô chết đi vậy?

Diêu Tình bảo:

- Người lại còn lý sự nữa! Người bỏ mặc ta một mình ở đây, thầy kệ ta lo lắng bồn chồn, ta còn muốn sống làm chi nữa!

Lục Tiệm thở dài, đến ngồi bên mé giường, đưa tay nắm vào tay nàng, nhìn khuôn mặt Diêu Tình, vừa mới chỉ có ba ngày thôi, nàng thiếu nữ trước mắt đã gầy tọp đi quá nhiều! Trong lòng chua xót, Lục Tiệm tự nhủ: "Nàng bị bệnh đến thành hình dạng như thế, bất kể nàng cau có, bần gắt, bất kể nàng mắng mỏ ra sao, đánh đập ta thế nào đi nữa, ta cứ cố nhẫn nhịn là được..."

Gã cố nặn một nụ cười, nói:

- A Tình, cô trách móc tôi đúng lắm! Toàn là tôi đã không tốt, tôi sẽ không xa rời cô nữa đâu, chỉ là...

Diêu Tình hỏi:

- Chỉ là cái gì?

Lục Tiệm đáp:

- Chỉ vì tôi là một tên thô hào, trong số mấy tâm sự của bọn con gái các cô, tôi cuối cùng cũng phải né tránh một vài chỗ!

Diêu Tình nghe được cái lý lẽ bí ẩn đó, hai má nàng rộ lên một chút huyết sắc, nàng lườm gã một phát, bảo:

- Cái đó lại là chuyện khác nữa, ngoài mấy điều đó ra, nếu không được ta bằng lòng, người một bước cũng không được phép rời xa ta!

Lục Tiệm đáp:

- Được!

Diêu Tình ánh mắt vẫn rọi thẳng vào gã, nàng hỏi:

- Coi bộ người nhăn nhăn nhó nhó như vậy, chuyện làm bạn cạnh ta là một cái gì ép buộc người lắm, phải không?

Lục Tiệm gượng cười, đáp:

- Được ở cạnh cô, tôi vui mừng còn chưa thấy thoả...

Diêu Tình nhoẻn miệng cười,

- Cái đó thì không sai lắm! - Nàng ngừng một lúc, rồi hỏi - Có tin tức gì về Vạn Quy Tàng chưa?

Lục Tiệm đem lời Cốc Chấn thuật lại, rồi thêm:

- Thật lạ! Sao lại có đến ba nguồn tin khác nhau về lão tặc!

Diêu Tình thoáng trầm ngâm một chút, nàng kêu lên:

- Hông to!

Lục Tiệm hỏi:

- Gì mà hông to?

Diêu Tình bảo:

- Nếu có ba nguồn tin, tức là đã có xuất hiện tới ba lão Vạn Quy Tàng...

Lục Tiệm kì lạ:

- Ở đâu ra tới ba Vạn Quy Tàng lận?

Diêu Tình vừa định trả lời, nhưng khí huyết nàng hư nhược, nàng vừa rồi cố gắng dùng sức một chút, đã thấy vánh vất, nàng lập tức xua tay, mặt không huyết sắc, miệng không nói ra lời!

Thanh Nga nhìn thấy, vội vàng bưng sâm thang tới.

Diêu Tình uống xong, nàng nhắm mắt dưỡng thần một lúc, rồi nói:

- Cốc Chân cho triệu tập bàn luận, người hãy đem ta theo đi cùng, cái trò gây rối loạn này, ta đến xem qua một chập chắc sẽ rõ!

Lục Tiệm lẳng lặng gật đầu. Trong khi chờ Diêu Tình thay đổi trang phục, gã ra đứng ngoài bao lơn, đưa mắt trông vào muôn hoa đang tàn tạ trong vườn, rơi rụng đầy đất, mỗi lần có cơn gió nhẹ thoảng qua, nghe tiếng rì rào, tựa hồ có một mũi dao cùn nhứt nào đấy đang xoay xoáy trong tim gã. Đứng ngẩn ngơ hồi lâu, nước mắt gã bỗng ứa ra, theo gò má chảy xuống, thâm thâm ướt, tựa vô tình làm héo úa một cánh hoa tàn! Bỗng từ trong phòng vọng ra tiếng gọi, gã đành thu vén tâm tình, gượng tạo nét vui tươi trên mặt, gượng một nụ cười, đi vào phòng.

Đưa Diêu Tình đến hậu đường, đã thấy mọi người tụ tập, đang chuyền tay nhau đọc tờ thư báo tin tức. Mọi người đều thần sắc ngưng trọng,

Tiên Bích nhìn vào mảnh giấy thư từ trong tay, rồi nàng ngẩng đầu, nói:

- Cái này nghĩa là sao? Ba hướng tây, bắc và nam đều thông báo đã thấy tung tích Vạn Quy Tàng, rõ ràng lão đang lập nghi trận.

Cốc Chân đáp:

- Xem tình hình, Vạn Quy Tàng cũng đã biết mình cử người theo dõi, lão bèn bày trò đốt một lá bùa thỉnh ra ba ông tổ Tam Thanh, rồi chột làm

biến mất tức thì, người ta thấy mà không biết hành tung lão ra sao! Thấy rõ, trước mắt, người của ta rồi tay rồi chân, không thể cùng lúc thẩm tra cả ba phương hướng khác nhau.

Ôn Đại lắc đầu,

- Vạn Quy Tàng dĩ nhiên cũng hiểu, mình không có cách bám sát theo lão được, ngoài ra chỉ còn bỏ theo dõi, lão tất sẽ quật ngược lại mà đoạt mệnh.

Cốc Chấn nhượng mảy, đáp:

- Cái đòn phép này của Vạn Quy Tàng thật là độc, buộc mình phải lựa một trong ba hướng, nếu lựa sai, sẽ kéo dài thì giờ ra...

Gã nói đến đấy, quay nhìn sang Diêu Tình, ánh mắt lo âu. Vừa chạm vào ánh mắt đó, mặt Lục Tiệm bỗng tái nhợt, gã ngoảnh trông lên rui kèo trên trần nhà, ngẩn ngơ, xuất thần.

Sau một hồi lặng yên, Tả Phi Khanh bỗng nói:

- Vạn tặc giáo hoạt khôn cùng, nói không chừng lão chẳng đi về hướng tây, cũng không về hướng nam, vậy là đi về hướng đông rồi!

- Không đúng - Cốc Chấn bẻ lại - Vạn Quy dấu giáo hoạt, nhưng Tư Cầm tiên sinh cũng chẳng phải người không ý tứ, đã giấu đầu mỗi thứ nhất ở hướng đông rồi, nếu lại để cái thứ nhì cũng tại phương đông nữa, chẳng là vô vị lắm sao?

Nói đến đấy, gã đan mười ngón hai bàn tay vào nhau, chìm đắm vào suy tư.

Mọi người ai nấy đều suy nghĩ, chẳng ra manh mối. Qua một lúc lâu, bỗng Cốc Chấn chậm rãi nói:

- Hành sự của những người thông tuệ, trong bốn giai đoạn, từ nhập đề, khai triển, chuyển tiếp và kết luận, thế nào cũng có mối liên lạc ràng buộc, chẳng phải để nó phát triển lung tung bất định. Ta đoán là Tư cầm tiên sinh lưu lại năm đầu mỗi, thế nào trong năm mỗi đó cũng có tương quan, tìm ra được cái tương quan đó, tất là sẽ tìm ra được phương hướng hiện tại của Vạn Quy Tàng. Các vị, nếu ta là Tư Cầm tiên sinh, tại sao đã đem giấu cái mối thứ nhất trên đảo Linh Ngao vậy?

Chúng nhân nghe nói đều ngơ ngắc, Tiên Bích nói:

- Chẳng phải đệ đã có nói là tiên sinh muốn đặt nó ra ngoài ý liệu của người thường sao!

Cốc Chấn vịn vào mặt bàn, đứng thẳng lên, đi qua đi lại vài bước, lắc đầu, nói:

- Lúc đầu, ta cũng cho là thế, nhưng bây giờ, nghĩ lại, cái khuynh hướng đó chỉ quy vào lần thứ nhất thôi, không dùng vào lần thứ hai. Đảo Linh Miết có bao nhiêu là văn bia bằng đá, cứ sao Tư Cầm tiên sinh lại đi chọn cái bia đá vuông vức đó của tổ sư Hoa Kính Viên mà ghi dấu vào? Tại sao không khắc thẳng hai chữ "Phong Huyệt", mà lại đặt thêm câu đố, dẫn đến "Chúng Phong chi Môn"? Giữa những sự kiện ấy, có cái gì mập mờ bên trong?

Tiên Thái Nô bàn:

- Kính Viên tổ sư cũng vậy, mà Công Dương tổ sư cũng thế, cả hai đều quan hệ cực sâu đậm với Tư Cầm tổ sư. Theo ý ta, có khi cái mối thứ hai này cũng có cùng thứ quan hệ máu huyết như vậy chẳng?

Cốc Chấn nói:

- Chưa hẳn đã là quan hệ máu huyết, nhưng có quan hệ mật thiết với Tư Cầm tiên sinh. "Mã Ảnh"? "Mã Ảnh"! .. Liệu có chỗ nào vừa thấy tuần mã,

vừa dính dáng sâu sắc tới Tư Cầm tiên sinh không?

Gã chưa dứt lời, mắt Ôn Đại loé sáng lên, đáp:

- Cần dính dáng như vậy, ta thấy có chút manh mối. Theo chỗ ta biết, đích thực có một nơi vừa liên quan tới Tư Cầm tiên sinh, vừa liên hệ tới ngựa nữa!

Mọi người đều không khỏi hết sức ngạc nhiên. Tiên Bích mừng rỡ, hỏi:

- Chỗ nào vậy?

Ôn Đại thông thả đáp:

- Miếu Oanh Oanh!

Tiên Bích nín thở, hỏi lại:

- Miếu đó chẳng phải ở Tây Thành sao?

Ôn Đại nhẹ gật đầu:

- Chỗ ấy có di tượng của Oanh Oanh tổ sư, bên cạnh bức tượng để bộ yên cương hồi xưa dùng thắt vào ngựa quý của người.

- Miếu Oanh Oanh? - Cốc Chấn thoáng cau mày, đưa mắt nhìn mông lung ra ngoài xa, gã thở ra, rồi chìm đắm trong suy tư.

Đảng đông chớm ửng hồng, mặt trời còn chưa mọc, trên đường đã nghe đặc biệt nổi rất rõ tiếng vó ngựa bước chầm chậm, .

Một cơn gió rét thổi qua, Lục Tiệm toàn thân ớn lạnh, gã buột miệng hỏi:

- A Tình, cô có bị lạnh không?

Diêu Tình đang tựa đầu vào vai gã, nàng ngẩng mặt, hơi thở nhè nhẹ phả vào gò má gã, nàng vui vẻ nói:

- Ở kế bên một cái lò lửa bự là người, chẳng thấy lạnh một chút nào hết!

Nàng còn chưa dứt lời, con anh vũ đậu trên vai trái của Lục Tiệm đã kêu lên:

- Lò lửa bự, lò lửa bự! Lục Tiệm là lò lửa bự!

Lục Tiệm mặt mày đỏ au, Diêu Tình thấy con chim kêu nhắc loạn những câu lẩm cẩm hai người từng trao đổi chốn phòng the, nàng phát bực mình, đưa tay đập nó một cái, thét mắng:

- Câm mồm!

Con Bạch Trăn Châu vụt bay tránh ra, đến đậu cạnh con cự hạc, nó nghiêng nghiêng cái đầu bé nhỏ, dòm dòm Diêu Tình, ra dáng đã bị trách mắng hết sức oan ức.

Diêu Tình hỏi:

- Mày còn không chịu à?

Nàng đang muốn vươn mình đánh tiếp, bỗng cảm giác toàn thân kiệt quệ, đành phủ phục trên lưng Lục Tiệm, hơi thở phì phò.

A Tình! - Ôn Đại tiến lại gần, bảo:

- Bệnh hoạn của con đó, con phải hết sức giữ cho tâm tình bình ổn mới được!

Diêu Tình mắt ửng đỏ, nhìn bà, hỏi:

- Sư phụ, lão nhân gia không cùng đi à? Người nữ bỏ con sao?

Ôn Đại gượng cười, đáp:

- Ta cũng đâu muốn bỏ mặc con, nhưng từ khi hai mắt bị mù, sức khoẻ Thái Nô ngày một xuống. Ta phải ở lại đây, thứ nhất để chăm sóc Thái Nô, kế đó là lo toan cho cả nhà Thương muội tử, để cho hai đứa Lục, Cốc chúng nó yên tâm đi lo công chuyện.

Lục Tiệm thưa:

- Ân đức của tiền bối, Lục Tiệm không biết làm sao đền đáp!

Ôn Đại bảo:

- Đệ đừng quá khách khí, chuyển đi miền tây này, xa xôi vạn dặm, núi non hiểm trở, gió khi lạnh như cắt da, khi nóng như thiêu đốt, cơ thể Tình Nhi sẽ chịu muôn vàn khổ cực. Mấy bữa rày, kinh mạch toàn thân của nó thấy có triệu chứng co rút, thật đáng ngại. Bắt đầu từ hôm nay, đệ mỗi ngày sáng, trưa, chiều, nhớ vận nội lực lên đưa vào giúp kích thích trăm kinh mạch trong người nó. Mỗi lúc, đều mỗi không được lơ là, Đại Kim Cương thần lực của đệ chí đại chí cương, hàm chứa cái lực từ bi của nhà Phật, rất tốt để dùng vào trị liệu cho thương thể của Tình Nhi, ngoài ra, những chuyện khác, may là có Tiên Bích cùng đi, có nó trông nom cho Tình Nhi, ta cũng thấy yên tâm được một chút.

Diêu Tình dẫu mỗ, nói:

- Con không thềm tí ấy trông nom cho!

Ôn Đại cười cười, bà đang định khuyên răn nàng vài câu, nhưng khi thấy ánh mắt quật cường của Diêu Tình, bà không biết phải bắt đầu như thế nào! Bà dõi mắt nhìn một vòng, thấy Tả Phi Khanh, Tiên Bích, Ngu Chiếu, Cốc Chấn, Ninh Ngưng, năm kiếp nô, Lan U, Thanh Nga, cả đoàn đều đã chuẩn bị ngựa, hành trang, áo quần tề chỉnh, tóc tai gọn ghẽ. Trong lòng thoáng bồi hồi, mắt Ôn Đại bỗng dừng nhòa đi.

Tiên Bích trông thấy, nàng cười bảo:

- Mẹ... Sao thế? Đường đường một bậc Địa mẫu, mẹ không khóc được đâu?

Ôn Đại nén thương tâm, rầu rầu nói:

- Mẹ già rồi! Ruột gan cũng yếu mềm đi nhiều, làm sao vô ưu, vô tâm được như con!

Bà còn đang định nhắn nhe đôi câu, bỗng ở bên cạnh, ông Tiên Thái Nô cất tiếng gọi:

- Cốc Đảo vương, xin mời tôn giá ghé lại đây một chút!

Cốc Chấn bước lại gần, vui vẻ hỏi:

- Tiên bối có điều muốn chỉ giáo?

Tiên Thái Nô nói:

- Đôi mắt ta trước khi bị huỷ, tuy chẳng có được cái võ công xuất quỷ nhập thần của Cốc Thần Thông, nhưng so nhãn lực, ta tự phụ không kém ông ấy nhiều lắm.

Cốc Chấn thưa:

- Tiên phụ cũng đã có dịp nói đến đại danh "Thái Hư nhân", ngữ khí người cực kỳ bội phục.

Nói ra thì ngượng, - Tiên Thái Nô thở dài, - với nhãn lực hư danh đó, cuối cùng ta cũng không thoát khỏi độc thủ của Vạn Quy Tàng. Nhưng trong khi giao chiến, ta cũng có nhìn ra được đôi chút manh mối, nhược điểm của lão. Mấy hôm rày, ta nghĩ ngợi nhiều, thấy thần thông của lão vẫn chưa đạt đến mức độ "Không tịch huyền diệu, bất tử bất sinh", dù lão đã

luyện hư, vì chưa hiệp đạo, thế nào cũng có chỗ nhược, tiếc thay, ta chưa ra thấy được chỗ nhược đó!

Nói ngang đấy, ông lấy từ trong ống tay áo ra một tập sách còn mới, đặt vào tận tay Cốc Chấn, bảo:

- Đây là một ít tâm pháp mà ta đã lĩnh ngộ trong lúc tu luyện "Thái Hư nhân", cậu dù không có kiếp lực, nhưng lại có ngộ tính, hoặc giả từ trong tâm pháp này, cậu có thể ngộ được thuật "Thiên Tử Vọng khí", tái lập thần uy của lệnh tôn.

Cốc Chấn nhận tập sách, quá khích động, gãi bất giác sừng sờ.

Tiên Bích nửa cười đùa, nửa trách móc:

- Bố! Bố đúng là "bụt chùa nhà không thiêng", đem tâm pháp truyền cho người ngoài, không nhìn nhôi gì đến đứa con gái này của bố!

Tiên Thái Nô cười bảo:

- Bích Nhi, mỗi người đều có cơ duyên riêng, muốn miễn cưỡng cũng không xong! Theo ta thấy, trên đời này, duy nhất Cốc Đảo vương có khả năng ngộ thấu. . .

Tiên Bích cười, ngắt ngang ông:

- Được rồi... Được rồi... Nếu bố đưa cho con, chỉ tổ làm con nhức đầu! Con bình sinh ghét nhất động não, cái vụ phải lao tâm lao lực này, đưa cho tiểu tử họ Cốc gánh, thấy hay hơn!

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Tỉ chỉ giới đưa đấy!

Rồi gã chấp tay, cất cao giọng thưa:

- Tiên tiên bối, Địa Mẫu nương nương, xin hai vị bảo trọng, hẹn sẽ có ngày gặp lại!

Gã nói ngang đấy, ánh mắt nhìn xéo, không hiểu vô tình hay hữu ý, đảo một vòng ngang rừng liễu, thoáng lộ thần sắc phức tạp, rồi tung mình ngồi lên yên, gã quất roi một cái, giục ngựa phóng đi.

Mọi người lần lượt chia tay, rồi cũng theo sau gã, những thốt ngựa đã được tuyển chọn trong ngàn con lấy một, phóng nhanh như gió. Thoáng một chớp mắt, bóng người và ngựa mờ khuất, chỉ còn thấy xa xa một vầng cát bụi bay mù.

Nhìn theo đoàn người đến lúc họ đi khuất, Ôn Đại quay mình về phía rừng liễu, buồn bã gọi:

- Thương muội tử ơi, ra đây đi thôi!

Bóng người lay động, Thương Thanh Ảnh vén cành liễu rủ chậm chậm bước ra, trên hai gò má trắng như hoa bách hợp rân rân nước mắt, ánh mắt bà dõi trông về phía cuối đường hướng tây, châu lệ cứ lặng lẽ tuôn rơi.

Ôn Đại than thầm trong lòng, đưa tay nắm lấy tay bà, chỉ thấy nó lạnh như băng giá, không một chút ấm áp hơi người, chẳng dẫn được, Ôn Đại khuyên:

- Muội tử, đừng việc gì mà khổ não quá thế!

Thương Thanh Ảnh gượng một nụ cười buồn, bà chậm rãi rút tay về, khoanh ra sau lưng, rồi từng bước một, bà đi vào trang.

Đoàn người kiêm trình ngày đêm, vượt ranh giới Hoài Hà tại Dự Hoàn, men theo bờ nam Hoàng Hà đi về hướng tây, trên đường chỉ toàn thấy dòng sông cuộn cuộn chảy, những chỗ xoáy, tiếng nước róc rách như hò như hát.

Trong thời Gia Tĩnh, nạn lũ lụt sông Hoàng Hà rất to tát, con sông đổi dòng chảy nhiều lần, cắt mảnh vùng đất rộng lớn của Trung nguyên rời rạc thành hình mai rùa, giống những vết sè da cắt thịt, rải rác những mảng cỏ cây xanh lục trên màu hoàng thổ, dưới làn gió tây thoáng thổi qua, ngọn cỏ lay động hiu hắt nom hoang lương khôn tả.

Hành trình gian nan, lũ khách không tránh khỏi khó nhọc, nhờ có năm kiếp nô theo đi, được Tần Tri Vị trổ tài bếp núc, thường xuyên đổi món, giúp tất cả tận hưởng ngon miệng. Các thức hương liệu Tô Văn Hương đem theo, được hăn pha chế giúp cho trong giấc nghỉ ngơi, tâm thần được thanh sáng, kỳ diệu khôn tả. Rồi lại còn Tiết Nhĩ, Thanh Nga góp tiếng tơ tiếng trúc giải trí, tiểu trừ nhọc mệt, cũng không phải không thiếu phần vui chơi phong phú.

Duy mình Cốc Chấn không sa đà vào thú ăn uống, thường thức hương thơm, những lúc nhàn hạ, gã tập trung nghiên cứu sách "Thái hư ngọc điển" của ông Tiên Thái Nô,

Trừ khi được truyền theo huyết thống bố mẹ sang con cái, kiếp thuật không thể tự chế tạo, do đó sách không bàn đến pháp môn tu luyện nhãn lực, mà chỉ nói về lý thuyết, sách không dạy bí quyết thần thông, sách này kiểu như loại sách viết về binh pháp, chiến lược.

Pho sách bao gồm bốn đề mục: Nhận định thực hư, biện luận về âm dương, về công và thủ, về cách thức tiến thoái, rất nhiều ý nghĩa, có phần giống giống thương đạo. Cốc Chấn chuyên trì suy ngẫm, có thể lĩnh hội, môn "Thái Hư nhãn" này cùng nguồn gốc với thuật "Thiên Tử Vọng khí", khi gã kết hợp tâm pháp nhập môn của "Thiên Tử Vọng khí" vào, đem đối chiếu qua lại, Cốc Chấn thu lượm được khá nhiều ích lợi.

Tuy ích lợi làm vậy, pho sách "Thái Hư ngọc điển" chuyên giảng dạy đạo lý, đến khi vào trận đối địch, sự vận dụng chưa chắc đã là thích hợp, lúc ấy chỉ còn trông vào tùy cơ ứng biến.

Bát kinh Chu Lưu đã luyện xong, công phu luyện khí của Cốc Chấn coi như đạt đến đỉnh cao, nhưng vẫn còn cách xa cảnh giới "luyện thần" một cấp, rốt cục chưa so được với đẳng cấp của Cốc Thần Thông, Tiên Thái Nô.

Dự liệu nhiều gian khó trước mặt, Cốc Chấn thẳng thắn đem diễn giảng những bí ảo của "Chu Lưu Lục Hư công" cho ba người Tả, Ngu và Tiên. Cả ba vốn biết phép hành công đó cực khó, nay được gã chỉ điểm bí quyết, họ hết sức mừng rỡ, nhưng lại có phần lưỡng lự đem tu luyện.

Trong ba người, có Ngu Chiêu lắm gan góc, gã lại rất tin tưởng Cốc Chấn, dẫn đo hồi lâu, gã liền đem áp dụng, đầu dè vừa hành công một chút, tám kinh đã toán loạn, đưa gã gần đến mức độ tẩu hỏa nhập ma, may có được Cốc Chấn hộ pháp, đã giúp kịp thời thu hồi được bát kinh, đường đường một tay chủ bộ Lôi bộ, thiếu chút nữa là gã đã lãnh trọng thương.

Tả Phi Khanh thấy Ngu Chiêu thất bại, cũng nổi máu cạnh tranh, thử qua một chút, tính gã nhiều kiên nhẫn, đã đi xa hơn Ngu Chiêu, đầu dè càng nhẫn nại lâu, thụ thương càng nặng, gã bị nạn bát kinh nổi loạn, gần bỏ mạng.

Tiên Bích so với hai người đó, nàng bẩm sinh thiên phú trội hơn, nhưng vốn chẳng mấy ham chuộng vũ lực, lại không thiết tha gì lắm với võ công, một khi thấy không xong, nàng lập tức buông bỏ, thành thử trong cả ba, nàng là bị nhẹ nhất.

Thấy tình hình làm vậy, Cốc Chấn rất đổi nghi hoặc, gã hồi tưởng đến tình cảnh ngày gã ngộ đạo, cảm giác cách vận kinh trước sau không khác là bao, nhưng tại sao khi đem áp dụng cho ba người thì lại gây họa quá mức.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cốc Chấn màng màng tự nhủ: "Bữa đó, tự mình sở dĩ luyện thành Chu Lưu bát kinh; về mặt nhân hòa, đang lúc chính mình bị nguy cấp sinh tử quan đầu, rồi đã đột ngột bị bạn bè phản phúc tập kích,

vào lúc kề cận cái chết, mò mẫm sao đó, khéo sao lại làm tiêu trừ được cái nhuệ khí của Chu Lưu bát kinh".

Hơn nữa, cái lý "Tồn cường bổ nhược" của Chu Lưu Lục Hư công nhìn thấy đơn giản, nhưng vào áp dụng lại cực kỳ khó khăn. Cốc Chấn đã có thể chế ngự bát kính, tìm được tân pháp, đều nhờ ở căn bản thương đạo. Đạo kinh doanh, cái quan trọng tối hậu là phải nắm bắt đúng thời cơ, nhưng làm sao nắm bắt, ngoài kinh nghiệm tích lũy lúc lăn lộn thương trường, còn cần cái nhạy bén thiên phú nhiều hơn, nhạy bén đó chỉ tự cảm nhận được chứ không sao truyền dạy cho được. Nếu chẳng vậy, ai nấy đều vừa học qua đã hiểu, trên cái trần thế này, ai ai cũng thành phú thương cả, lấy đâu ra người nghèo khổ nữa?

"Đào Chu Công - Phạm Lãi" ba lần đổi đời, đều vinh danh cả ba, Lã Bất Vi đệ nhất phú thương quyền khuynh thiên hạ, thế nhưng xưa nay, hỏi đã có bao nhiêu người làm nên như Phạm, Lã?

Thiên tư Cốc Chấn vốn đã đặc biệt, gã lại được Vạn Quy Tàng đích thân giảng dạy phép buôn bán, phần lớn những nguyên lý mà gã ngộ là chuyện tất nhiên. Tuy cũng cao thủ nhất lưu, ba người Tả, Ngu, Tiên chẳng có chất liệu kinh doanh, những chỗ mà Cốc Chấn dễ dàng nắm bắt, khi đem giảng cho ba người, gã thật khó diễn đạt cho sông sẻ!

Được cái ba người đều hiểu Cốc Chấn thực tâm giúp họ, và họ cũng biết món "Chu Lưu Lục Hư công" này ẩn chứa nhiều huyền cơ, luyện được thành công thật cả một chuyện lạ, nếu thất bại, thì cũng không có gì phải xấu hổ, nên dẫu bị nội thương, họ tịnh chẳng hề oán trách Cốc Chấn một câu, nhưng xem ra như vậy lại càng làm gã thấy áy náy hơn.

Cả đoàn vượt Hoàng Hà tại vùng Ninh Hạ, nhắm hướng bắc đi về phía Hà, Sóc, nghỉ ngơi nửa đêm ở Nghi Lâm, rồi chuyển hướng về phía tây, hôm sau đã ra khỏi Sa Châu Vệ, ra khỏi cương thổ Đại Minh, cảnh vật phía trước thấy cũng thay đổi hẳn.

Vùng cát trắng, nước đậm màu, mênh mông trời đất, thảo nguyên ngút ngàn, ngựa chạy mỏi vó không hết, dưới mắt Lục Tiệm, đường đi như vô tận, dễ làm buồn nản lòng người.

Lúc đi đường, Cốc Chấn tựa hồ đã tận dụng sở năng, dựa vào những móc nối hồi gã còn làm kinh doanh, khiến mọi người phần ăn mặc đều được chu toàn tốt đẹp, đi hay dừng đều tùy ý, ngựa mỗi ngày mỗi đổi, rất giống ngựa hay.

Nhưng đi liên tục như vậy, chỉ khổ cho Diêu Tình, từ khi vượt sông, do cưỡi ngựa bị dẫn xóc nhiều, nàng không ngừng nôn mửa, thuốc thang khó dùng cho cạn, nếu chẳng nhờ tài năng cao siêu của Tần Tri Vị, nấu nướng canh, thang vô cùng ngon ngọt, Diêu Tình chưa chết vì bệnh, e rằng đã chết vì đã không ăn uống được!

Chẳng dè, khổ này chưa qua, nạn khác đà tới, càng đi về tây, phong cảnh hoang lương không nói làm chi, thời tiết mỗi lúc thêm khắc nghiệt, ngày nóng như thiêu đốt, đêm lạnh giá như băng hàn.

Lớn lên ở miền nam, Lục Tiệm có năm mộng cũng không sao tưởng tượng nổi trên đời lại có thứ thời tiết tệ hại đến thế. Thân thể yếu ớt vì bệnh của Diêu Tình càng phải cố chịu đựng, nóng thì mồ hôi đầm dề, lạnh thì khắp mình như nước đá, nàng hầu như ngủ mê man suốt ngày, giờ còn sống sót được, toàn trông vào nhân sâm cực phẩm do Cốc Chấn kiếm được, cùng phép Đại Kim Cương thần lực của Lục Tiệm.

Nhìn thân hình nữ tử trong lòng mỗi ngày mỗi gầy còm đi, gương mặt kiêu diễm ngày xưa giờ đâu còn nữa, lòng Lục Tiệm đau đớn xót xa vô ngần. Gã chỉ sợ nàng ngủ luôn rồi không tỉnh trở lại, rồi lại sợ lúc nàng tỉnh giấc, tự nàng thấy được dung nhan của mình, sẽ đau lòng, gã đã khẩn cầu các cô gái đồng hành giấu hết gương, kính đi. Nếu Diêu Tình có đòi soi gương trang điểm. thì cũng nói dối là đã để thất lạc cả rồi.

Một chiều nọ, đoàn người dừng chân nghỉ ngơi bên một giếng nước. đang lúc Lục Tiệm uống nước, thấy Lan U khóc lóc, chạy tới bảo:

- Lục đại hiệp, cái người đau ốm này, thật không còn cách nào chịu đựng được nữa!

Vì cách ly nam nữ, những lúc làm vệ sinh, thay đổi quần áo trên đường cho Diêu Tình, Lục Tiệm đều nhờ cậy Lan U và Thanh Nga lo liệu, khi thấy dáng vẻ Lan U như thế, Lục Tiệm biết thế nào cũng vì Diêu Tình bức bối mà nảy sinh, gã vội hỏi:

- Sao lại không chịu nổi nữa? Cô ấy cơ thể bệnh hoạn, khó tránh tức bực, xin cô hãy nể mặt tôi mà khoan thứ hộ cho!

Lan U tức tức nói:

- Cô ấy đánh tôi, mắng tôi thì cũng cho qua... Nhưng cô ấy nhất định không chịu ăn uống, thì tôi phải làm sao đây?

Lục Tiệm thất kinh, hỏi:

- Ngay cả các thức ngon của Tần tiên sinh cũng không chịu ăn à?

Lan U đáp:

- Thức ăn của Tần tiên sinh cũng không ăn!

Lục Tiệm hoảng hốt chạy đến, năn nỉ đủ điều, mà Diêu Tình chỉ toàn nhắm mắt, ngậm miệng, nhất định không ăn uống, vẻ như muốn tuyệt thực mà chết.

Lục Tiệm đang bó tay, vô phương, kinh hoàng tột độ, Cốc Chấn hay tin đến xem, hỏi Lan U:

- Chuyện này tất có nguyên do, chắc cô đã nói năng gì đó, làm cho nàng ấy bức tức!

Lan U bị oan ức, nói:

- Tôi lúc nào cũng cẩn thận giữ ý, đâu có làm chuyện gì thất thổ đâu?

Cốc Chấn bảo:

- Cô hãy cố gắng nhớ lại xem!

Lan U ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói:

- Vừa qua, lúc đang thay áo, cô ấy đòi uống nước, tôi đã đem đến cho cô một chén nước đầy, kỳ dư, không có gì khác lạ!

Cốc Chấn bảo:

- Đưa cho ta xem cái chén đi!

Lan U đưa cho Cốc Chấn.

Nhìn thoáng qua, Cốc Chấn thấy đó là loại chén sứ trắng sáng, phản chiếu long lanh.

Cốc Chấn

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tây Vực

Vào đến vùng núi Côn Luân, địa hình thay đổi hẳn, mọi người phải bỏ ngựa, đi bộ leo núi. Họ vừa vượt khỏi hẻm núi Phong Hoả, nhiệt độ giảm xuống lạnh giá, mấy trận gió buốt thổi tới, rồi tuyết rơi mù mịt, hoa tuyết nhỏ như bông gạo, lớn tựa lông ngỗng, theo gió vùn vụt tới tấp quất rạt rạt vào mặt.

Nhìn bão tuyết, Lục Tiệm phát rầu rĩ, cái hạn hai tháng đã qua mất một phần ba, ngay cả họ đã ngày đêm kiên trì, cũng chỉ mới đến được sơn khẩu Côn Luân, quãng đường còn lại chưa biết sẽ còn kéo dài bao lâu, hình hài Diêu Tình bị bệnh hoạn trở nên bất thành nhân dạng.

Nghĩ đến đây, ruột gan đau xót, gã cúi đầu nhìn Diêu Tình nằm trong lòng, đôi mắt nhắm nghiền, cô ngủ say tựa trẻ thơ, hai hố mắt sâu hoắm, hàng lông mi do đó dài ra, những hoa tuyết đọng vào đấy khe khẽ lay động.

Lục Tiệm đưa tay thu vén áo lông của cô, che kín mấy đầu ngón chân để lộ ra ngoài. Gã đưa mặt giụi vào gò má nhợt nhạt lạnh như băng giá của cô, không cảm giác một chút hơi ấm nào, gã bất giác cay mắt, lệ nóng tựa hồ muốn tuôn trào.

- Ngốc ạ! - Diêu Tình bỗng mở choàng mắt, mở miệng mắng gã - Người làm gì thế, đau ta!

Lục Tiệm sững sờ:

- Cô tỉnh rồi à? Tôi đã làm gì để cô đau?

Diêu Tình vươn tay, mấy ngón tay thon thon đã mất sắc hồng hào của ngày trước, trắng bệch và gầy gò, trông rõ cả xương bên trong, cô xoa vào mặt Lục Tiệm, cười cười, nói:

- Râu ria! Râu ria của người mọc dài ra, đâm vào người ta, đau đau là!

Lục Tiệm gật gù, đáp:

- Đúng thế thật! Không ngờ ít chăm nom có mấy bữa, mà râu đã mọc dài rậm, nhiều dữ!

Diêu Tình cười khúc khích, dòm dòm gã, bỗng cô chảy nước mắt, những giọt lệ đọng trên mi, kết thành những nụ hoa nước đá.

- A Tình - Lục Tiệm đau đớn trong lòng, gồng một nụ cười - Cô đừng quá lo lắng, Tây Thành không còn xa, mình sắp đến nơi rồi!

Diêu Tình thốn thức một hồi, rồi nói:

- Người biết không? Thực tình, ta không sợ chết, ta chỉ sợ có mỗi một điều...

Lục Tiệm hỏi lại:

- Sợ gì vậy?

Diêu Tình chăm chú dòm gã một hồi lâu, bỗng cô rầu rĩ một nét cười buồn, lắc đầu, bảo gã:

- Người kia! Đúng là chẳng ngoa cái danh hiệu chàng khờ ngốc nghếch! Chỉ cần người thông minh cỡ chừng nửa phần cái tên Cốc Tiểu, là tốt lắm rồi!

Lục Tiệm đáp:

- Cái thông minh của Cốc Chấn, tôi suốt đời này không theo kịp, cô nếu vì vậy mà chán ghét tôi, tôi cũng chẳng làm gì khác được!

Diêu Tình lườm gã, cười, hỏi:

- Ui... giận rồi đấy ư?

Lục Tiệm lắc đầu:

- Tôi không giận! Điều tôi nói đó là thực bụng tôi nghĩ, chờ đến khi cô khỏi bệnh rồi, cô không lý đến tôi nữa, tôi cũng không thấy có gì quan hệ!

Diêu Tình mím môi bặm miệng, hai vành tai đỏ ửng, cô bức tức:

- Người không giận, nhưng ta đây lại giận! Ta hồng cần người bằng bề nữa, người công ta trên lưng là đủ rồi, để ta khỏi phải nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của người!

Lục Tiệm giật mình, gã không hiểu vì đâu cô nổi giận, gã lập tức chuyển cô ra công nơi sau lưng, gã đang định tiếp tục bước đi, chợt nghe tiếng người rầm rộ phía trước, gã đưa mắt nhìn, thì ra hai người mới dừng lại, trao đổi đôi ba câu, mấy người kia đã đi vượt xa lên trước nhiều rồi. Gã thấy Cốc Chấn đứng trên một mỏm cao, đang hoa tay, cười âm vang trong gió tuyết.

Lục Tiệm bèn hít một khẩu chân khí dài, gắng phấn khởi tinh thần, rảo bước đuổi theo.

Dồn bước đi được một chập, bỗng gã cảm giác vành tai ươn ướt, chính là đang bị miệng Diêu Tình khe khẽ gặm nhấm, toàn thân gã cứng ngắc, gã la lên:

- A Tình, cô đừng đùa nghịch tôi nữa!

Diêu Tình nhè nhẹ thở ra, cô dịu dàng nói:

- Chàng ngốc ạ! Người phi nhanh như ngựa, bộ chẳng sợ mỏi mệt ư?

Lục Tiệm nói:

- Tôi không mệt!

Gã sức lực dẻo dai, cho dù đã chạy nhanh như vậy, hơi thở vẫn trầm ổn như thường.

Diêu Tình lặng yên một lúc, rồi cô bảo:

- Chàng khờ ngốc này, người chỉ cầm đầu cầm cổ chạy, mà sao chẳng mở miệng hỏi thử xem ta sợ gì?

Lục Tiệm đáp:

- Ừ đúng đấy! Cô rất cục sợ gì vậy?

Diêu Tình mỉm cười:

- Người đúng là một con cóc mùa đông!

Lục Tiệm hỏi:

- Thế nào là một con cóc mùa đông?

Diêu Tình bảo:

- Là chỉ khi bị chọc vào mới chịu cự quậy, chịu mở miệng hỏi!

Lục Tiệm bất giác lặng thinh, Diêu Tình chẳng nhận được nữa, cô hỏi:

- Người lại giận rồi đấy à?

Lục Tiệm đáp:

- Tôi không giận gì cả! Tôi chỉ nghĩ là, so cùng cô, tôi chỉ như cóc nhái ngồi đáy giếng, còn cô thì tựa thiên nga bay bổng trên chín tầng mây, tôi cho dù cố gắng mấy đi nữa, cũng không sao xứng đáng với cô!

Mắt Diêu Tình cay cay, cô không kìm được, buột miệng mắng gã:

- Xú tiểu tử, ngươi lại chọc ta tức giận rồi!

Lục Tiệm ngạc nhiên, hỏi:

- Tôi chọc giận cô chỗ nào?

Diêu Tình cố đè nén nội tâm bất loạn, cô lạnh lùng bảo:

- Ngươi tự mình coi rẻ, thầy kệ ngươi, sao lại kéo ta vào làm gì?

Lục Tiệm khẽ gượng một nụ cười, hai chân gã vẫn không giảm tốc độ, thấy những ngòi đàng trước mỗi lúc một gần, hốt nhiên, chuyển qua một khúc quanh, hiện ra hai vách núi đối diện, đứng sừng sững, đỉnh núi lừng lừng xuyên mây bên trên, cao không biết đường nào!

- Đến Tây Thiên môn rồi! Tiếng Ngu Chiếu ồm ồm như lửa hí, - Đây là địa phận của Sơn Bộ, hãy chờ ta đến thăm hỏi họ mấy câu!

Hắn rảo bước, trèo lên sườn núi, cất tiếng gọi:

- Là Ngu Chiếu dưới này đây, vị nào đang ở trên ấy đấy?

Gã còn chưa dứt tiếng gọi, trên đỉnh núi ầm một tiếng sấm động, một tảng cự thạch lăn ào ào xuống, đánh xầm một tiếng, rơi cỡ một trượng trước mặt Ngu Chiếu, làm bụi đất đá bay mù mịt, mặt đất rung chuyển.

Ngư Chiếu thất kinh, lớn tiếng quát hỏi:

- Trên núi kia, làm gì vậy?

Một tiếng người sang sảng từ đỉnh núi truyền xuống:

- Ngu sư đệ, xin lỗi nhé, có lệnh Thành chủ, không cho các người vượt qua đây!

Tất cả mọi người dưới chân núi tái mặt, Ngu Chiêu cau mày, hăn chưa kịp trả lời, Tiên Bích đã gọi to:

- Là Lang sư huynh đấy, phải không?

Người trên đỉnh núi thở dài, trả lời:

- Chính thị Lang Toàn.

Tiên Bích hứ lạnh một tiếng, cô hỏi:

- Lang Toàn, huynh không biết Thôi sư huynh đã chết ra sao ư?

Lang Toàn đáp:

- Ta biết!

Tiên Bích hỏi:

- Nếu đã biết, sao còn cản trở bọn ta vậy?

Lang Toàn yên lặng một lúc, rồi buồn rầu nói:

- Gia sư không thức thời, tự người rước lấy cái chết, bọn ta thân phận tử đệ, phải lấy đó làm gương!

Tiên Bích sắc mặt tái nhợt, cô run rẩy toàn thân.

Tả Phi Khanh phất tay áo, lớn tiếng nói vọng lên:

- Lang sư huynh, ta trước giờ vẫn nể trọng huynh, huynh phải cư xử vậy, ắt có nỗi khổ tâm?

Giọng Lang Toàn chậm rãi đáp:

- Tả sư đệ, đừng nhắc lại chuyện trước nữa, Sơn Bộ chúng ta trên dưới trăm mạng người, tất cả đều muốn sống còn!

Ngũ Chiếu tức bực:

- Vì cái gì thế? Lang Toàn, ta nể kính huynh một bậc hảo hán, sao giờ lại trở thành một kẻ hèn nhát tham sống sợ chết!

Lang Toàn im một lúc, rồi bảo:

- Sư đệ chưa vợ con, không cha mẹ, không anh em ruột thịt, làm sao đệ hiểu được những thống khổ bên trong?

Ngũ Chiếu hứ lạnh, nổi giận:

- Nói tới nói lui, Ngũ mỗ duy chỉ còn cách xông qua!

Lang Toàn thở một hơi dài, chậm chạp đáp:

- Được thôi! Lang mỗ lớn mật, xin lĩnh giáo thiên uy của Lôi Bộ!

Trước sau, Cốc Chấn không nói một lời, chỉ quan sát địa hình, mắt thấy Ngũ Chiếu hăm hở xông lên núi, gã bèn nói:

- Ngũ huynh chậm đã!

Ngũ Chiếu hỏi:

- Tại sao?

Cốc Chấn cười cười:

- Một chấp đối thoại vừa qua của Sơn Bộ là tốt lắm đấy, Ngu huynh chớ nên nổi giận!

Ngu Chiếu nạt lại:

- Khăng khăng làm chó giữ cửa cho Vạn Quy Tàng thì tốt đẹp nổi gì?

Tiên Bích lườm gã một phát, rồi bảo:

- Huynh chẳng hiểu rõ ý tứ câu nói của Cốc Chấn! Lang Toàn nói năng một thôi như vậy, chẳng phải đã báo cho mình hay là Vạn Quy Tàng đang ở tại Tây Thành sao? Muội đã chỉ sợ nhất là bọn mình rượt lão trệt hướng! Bây giờ mình biết lão đang ở Đế Hạ chi Đô, 'Mã Ảnh' mười phần, hết chín cũng ở đấy, chẳng phải là việc tốt đẹp hay sao?

Ngu Chiếu gãi gãi đầu, ngượng ngập nói:

- Lão tử chính đang đến đấy, Vạn Quy Tàng mà không lần mò tới, cái đó mới là lạ!

Tiên Bích nhạt giọng bảo gã:

- Huynh chỉ giỏi lớn lối! Bản mặt huynh bộ oai lắm đấy à! Vạn Quy Tàng muốn đi đâu, bộ lão phải dòm qua cái bản mặt huynh trước ư?

Cô còn chưa dứt lời, Ngu Chiếu đã hứ một tiếng!

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Đệ xem địa thế "Tây Thiên môn" cực hiểm trở, mình liều lĩnh xông vào e khó thành công, vậy cần phải dương đông kích tây, phải lấy bất ngờ để đoạt thắng lợi! Ngu huynh, Tiên Bích tỷ tỷ, để Lục Tiệm cùng đệ giả làm mũi chính, dùng mãnh xông lên, khinh công của Tả huynh cao siêu, hãy dùng làm kỳ binh, lén lút lên chiếm đỉnh núi

Tiên Bích giật mình, nói:

- Một mình Phi Khanh, sợ có quá yếu kém lắm không?

Cốc Chấn đáp:

- Đã là kì binh, số ít người hay hơn dùng nhiều người!

Tiên Bích nhướng mày, cô đang định nói nữa, bỗng Ninh Ngưng rụt rè bàn vào:

- Để muội theo tiếp tay Tả bộ chủ, được không?

Cô trước giờ giữ im lặng đã quá lâu, đột nhiên lên tiếng, cô làm mọi người đưa mắt dòm vào.

Cốc Chấn biết cô thần thông cao diệu, trong cả đoàn, chỉ xếp hạng dưới Lục Tiệm, vừa rồi, gã đã chẳng đề nghị cô, tại gã sợ quây phải hũ giấm chua Diêu Tình, bây giờ thấy Diêu Tình tịnh không ý kiến, gã bèn gục gặc đầu, rồi quay sang bọn kiếp nô cùng hai cô Lan U, Thanh Nga, gã bảo:

- Các vị hãy lưu tại chỗ này chờ, nếu sau năm ngày mà không thấy bọn ta báo tin về, khỏi cần chờ thêm nữa!

Ý tứ câu nói thật rõ ràng, nếu sau năm ngày không có tin về, nghĩa là bọn họ đã sa vào độc thủ Vạn Quy Tàng, một khi Lục Tiệm chết đi, chúng kiếp nô cũng hết đường sống!

Lũ kiếp nô cùng Lan Thanh hai nữ tử tự hiểu thần thông kém cỏi, chuyến này, đi đường không cũng đã quá mệt mỏi rồi, họ lập tức gật đầu, sửa soạn đem hành lý lui về sau.

Lục Tiệm xóc xóc lại Diêu Tình trên lưng gã, nói:

- A Tình, chốc nữa hãy nhắm kín mắt, bất kể cô nghe động dậy gì, chớ có mở mắt ra!

Diêu Tình cười hì hì:

- Được thôi! Ta sẽ thừa dịp đánh một giấc trước, qua khỏi "Tây Thiên môn" rồi, người sẽ đánh thức ta dậy!

Lục Tiệm cảm động, gã biết, qua câu nói đó, Diêu Tình đã phó thác sinh mệnh vào tay gã, bèn thấy lên tinh thần, gã chặt xuống một thân cây khô, vận chưởng tước hết cành lá, đẽo thành một đoản côn, rồi dẫn lên vài bước, chột gã ngoảnh nhìn lại, nói:

- Ninh cô nương, phải hết sức cẩn thận!

Câu nói chưa dứt, đầu vai gã nhói đau, nơi vết cắn, dấu răng nghiến vào hiện rõ rành rành.

Ninh Ngưng mắt đỏ hoe, cô chuyển thân, bước đi.

Diêu Tình hứ nhẹ một cái, bảo gã:

- Xú tiểu tử, đáng kiếp cho người! Võ mông ngựa mà người ta đâu có thềm để ý!

Lục Tiệm cãi:

- Tôi đâu có võ mông ngựa đâu!

Diêu Tình vặc lại:

- Lại còn dám chối nữa kia!

Cô chưa nói hết, đã thấy gió bão nổi lên, Cốc Chấn tiến ra mặt trước, Tiên Bích, Ngu Chiếu phải trái hai bên đằng sau, lập thành thế tam giác

quây Lục, Diêu hai người vào giữa.

Tiên Bích nói to:

- Lục Tiệm, đệ lo bảo vệ Diêu Tình, chớ khá làm rộn!

Trong lòng cảm kích, Lục Tiệm vừa định cảm ơn, bỗng đằng trước, có tiếng đá đổ ầm ầm, tựa hồ trời long đất lở, xầm xập tuôn xuống đầu cả bọn bốn người.

Cốc Chấn dẫn đầu, vận dụng "Nhân khí" đến mức tuyệt đỉnh, gã khê né mình, lách vào hai khối đá, song chưởng cùng lúc sử Chu Lưu Thạch Kinh, quạt về đằng sau, nghe loạt xoạt vài tiếng, hai khối cự thạch đã bị chấn vỡ nát, bắn tung ra, rồi rớt xuống thành hai đồng đá vụn.

- Giỏi! - Ngu Chiếu kêu lên thán phục, không chịu kém, hấn ào ào tung song chưởng, hai đạo âm điện phá không bắn ra, nghe hai tiếng sấm động ầm ì, hai khối đá to đã bị đập vỡ.

- Bắc Lạc Sư Môn - tiếng Tiên Bích gọi như xoáy vào tai, con mèo Ba Tư trong lòng cô mở to mắt, cặp đồng tử của nó thay đổi vô tận.

Thân pháp Tiên Bích lanh lẹn quỷ mị, cô len lỏi xông pha giữa vùng trận địa những khối đá, nhuyển kiếm trong tay cô phóng mạnh hàn quang, lưỡi gươm chỉ đông vạch tây, những khối đá phần bị làn kiếm đánh bật ra, phần bị đập nát bay toán loạn.

Được ba người hộ vệ, Lục Tiệm lo bảo vệ Diêu Tình, gã tịnh không chút vội vã tham chiến, chỉ khi bị đá bắn vào hay khi thấy trận thế ba người khó bề phòng thủ, gã mới vung cây mộc côn ra, vận dụng phép "Thiên Kiếp Ngự binh", các khối đá bất luận lớn nhỏ ra sao, đều bị hút dính vào bổng, rồi lập tức bị gã điều động chuyển đẩy chúng sang hướng khác

Năm người coi nhẹ sống chết, đội trận mưa sấm sét của loạn thạch đá mà tiến lên, người Sơn Bộ trên đỉnh núi trông xuống, họ chẳng khỏi sinh lòng kinh sợ, khiếp phục, nhưng nếu không ngăn nổi năm người vượt qua Tây Thiên môn, họ sẽ bị Vạn Quy Tàng hành tội, sẽ nguy hại đến thân nhân, do đó họ không cách nào khác hơn là khuân đá ném xuống, chặn đường tiến của năm người, hy vọng năm người thấy khó mà rút lui! Họ nào biết được năm người ý chí đã định, không những không chùn chân lùi bước, mà lại còn xông pha mạnh bạo hơn lên.

Ngu Chiếu càng chiến đấu càng hăng máu, gã la lên:

- Số ít đá tảng vừa rồi không tính, bây giờ, bắt đầu tính số thành tích nhen!

Hai người ước hẹn như vậy xong, lập tức tách rời, di chuyển thân ảnh, xông vào các đám mưa đá tảng hò hét, bỏ mặc ngoài tai những lời cản ngăn của Tiên Bích, người nọ đếm:

- Hai tảng... Bốn tảng...

Lại nghe người kia kêu lên:

- Bốn tảng mà tính làm quái gì! Lão tử vừa chơi xong năm tảng đây, ha... tiểu tử ngươi đừng có mà ăn gian, đá có bị đập bể nát thì mới tính, ngươi đánh đấm như vậy mà cũng kể là đập bể nát sao? Khối đá tảng đó còn y nguyên, không sút mẻ chút nào!

Lang Toàn còn nghĩ nhớ đến tình xưa, hấn dạn bảo tay chân Sơn Bộ hạ thủ lưu tình, chỉ lặn xuống những khối đá không lớn lắm, và cũng không dụng lực nhiều, đầu dè, Ngu Chiếu, Cốc Chấn được đàng chân lân đẳng đầu, hai người thị trận mưa đá tảng như trò đùa trẻ nít!

Lang Toàn nổi giận, hét lớn:

- Lôi Đế tử, người chớ khá coi thường Sơn Bộ ta! Muốn được toàn mạng, hãy lui lại cho mau!

Ngu Chiếu cười ha hả:

- Mười hai tầng... Tên họ Lang kia, chỉ giỏi cái miệng, mười ba tầng... Sao người mang họ Lang làm chi.. Ta thấy người nên đổi qua họ Nương đi... Nương Toàn... Nương Toàn... Nương là từ Tiểu Nương, tiểu nương nương chỉ mong uốn gối cầu an toàn, thành ra có tên Toàn!

Cốc Chấn đế thêm:

- Thì ra tinh những bọn tiểu nương uốn gối cầu an toàn... Hèn chi... Hèn chi...

Lang Toàn có công phu hàm dưỡng cao đến đâu đi nữa, khi nghe hai gã một xướng một họa, hăn nổi giận đến toé khói, sắc mặt tối xầm, hăn quát hỏi:

- Hỡi các anh em... Người ta mắng mình là tiểu nương uốn gối cầu an, các anh em nghĩ, mình phải làm sao đây?

Lũ đệ tử Sơn Bộ đều phẫn uất, đồng thanh la lớn:

- Côn Lôn Thạch pháo!

Nghe câu đó, Tiên Bích thầm kêu không xong, trận mưa đá đột nhiên ngừng rơi, từ đỉnh núi vọng xuống tiếng ầm ầm đình tai, năm người ngược trông, thấy hai bên trên cao vách núi ẩn hiện mỗi bên năm cổ đại cự thạch màu xanh loang loáng, sức nặng vạn cân, dù chưa lặn xuống, đã toát khí thế ngút trời, làm người ta trông thấy mà ghệt thở!

- Ngon há... - Cốc Chấn chép miệng kêu - Xem chừng khó chơi rồi đây... Lão gấu họ Ngu kia, đánh bể một khối đó, tính cho ta bằng mười tầng

đá, được không?

Ngu Chiếu tái mặt, cổ họng nghẹn tiếng, bây giờ, đừng nói hăn, ngay cả Lục Tiệm xuất thủ, có muốn chống đỡ một khối đá đó, là vô phương, chưa kể, năm người hiện đang ở giữa chừng núi, tiến lên, lui xuống đều không xong! Lập tức, họ cảm giác ruột gan quặn thắt ngược lên, chặn nghẹt cứng cổ họng.

Đúng lúc đó, trên đỉnh núi xảy ra một trường huyền ảo, đôi mắt Cốc Chấn loé sáng, gã hoa tay, mừng rỡ kêu:

- Kỳ binh đắc thủ rồi!

Nguyên lúc năm người xông xáo, Tả Phi Khanh cùng Ninh Ngưng âm thầm lên lên đỉnh, Tả Phi Khanh cười gió bay lên, vượt dốc núi như đi đất bằng, Ninh Ngưng thi triển "Hỏa Thần ảnh", vừa dựa vào khinh công bản thân, vừa mượn lực của Tả Phi Khanh bám sát theo sau.

Đệ tử Sơn Bộ bị năm người bên dưới nói khích, đều đã cùng rủ nhau đi thôi động "Côn Lô thạch pháo", cho đến khi hai người lên đến nơi, mới có kẻ phát giác ra họ, lên tiếng hô hoán, thì đã muộn rồi.

Hai người đáp được vào đỉnh núi, thả sức đấm đá. Tả Phi Khanh là chủ một bộ, thần thông Ninh Ngưng thì khỏi phải bàn, đệ tử Sơn Bộ tuy số đông, đụng phải hai cao thủ đó, làm sao địch cho lại.

Tả Phi Khanh mắt thấy Thạch pháo đang sắp sửa được lăn xuống, cao giọng bảo:

- Ninh cô nương, cầm tặc tiên cầm vương!

Vừa nói, gã vừa xông vào Lang Toàn. Ninh Ngưng tung mình chạy theo, vượt qua vài đệ tử Sơn bộ, tuy đến sau nhưng cô lại ra tay trước, tại ngang mặt Lang Toàn, cô huy động song thủ xuất chưởng.

Lang Toàn giơ tay nghênh tiếp, quyền chưởng vừa chạm nhau, Lang Toàn bỗng cảm giác một cỗ nhiệt kinh truyền theo cánh tay gã xung thẳng vào tận ruột gan, gã không kìm được tiếng thét lớn, vừa tính lùi lại, đâu dè Tả Phi Khanh sớm đã phong toả ngã sau, Lang Toàn đang đau nhói tim gan, đã bị Tả Phi Khanh tóm lấy.

Tả Phi Khanh trợn mắt ra oai, dòm khắp đám đệ tử Sơn bộ, quát to:

- Đứa nào muốn sống, ngừng tay lại!

Thủ lĩnh đã bị bắt, bọn đệ tử Sơn bộ đưa mắt ngó nhau, nhất thời không biết phải làm gì!

Lang Toàn nhìn thân thủ cả hai, hăn dư hiểu, có đem toàn bộ đệ tử hăn ra quyết chiến, cũng không sao chống chọi được, trong lòng nguội lạnh, hăn cười thảm, nói:

- Xong rồi! Tất cả nhận chịu số phận thôi!

Lũ đệ tử sững sờ, vài ba tên quý thục xuống, khóc ầm lên, tiếng khóc đó truyền nhiễm, lây lan ra, chẳng mấy chốc, trên đỉnh núi ầm vang tiếng khóc lóc.

Trông thấy bọn đệ tử Sơn bộ người nào cũng khôĩ vĩ, hào sảng mà lúc này thấy đều khóc lóc thê thảm tựa hài nhi, Ninh Ngưng trong lòng hết sức kỳ lạ. Giọng kinh ngạc, Tả Phi Khanh hỏi:

- Lang Toàn, rốt cục, là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mắt đỏ quạch, Lang Toàn thở dài:

- Cha mẹ, vợ con của tất cả chúng ta đều bị Vạn Quy Tàng giam giữ tại Ngọc Hòa cốc, do Ninh Bất Không cai quản, các người mà xông qua được Tây Thiên môn, mấy trăm mạng già trẻ đó sợ không giữ nổi!

Tả Phi Khanh thoáng tái mặt, gã im lặng hồi lâu, bỗng nghe Ninh Ngưng hỏi:

- Lang sư huynh, Ngọc Hòa cốc đi lối nào tới?

Lang Toàn hơi khựng, nói:

- Cứ đi về hướng tây nam là tới! Cô nương là?

Ninh Ngưng đáp:

- Tôi họ Ninh, gia phụ là Ninh Bất Không.

Lang Toàn thất kinh, đôi đầu quyền nắm chặt lại, gã cứng đờ cả người. Tất cả đệ tử Sơn bộ chăm chăm ngó cô, ánh mắt đượm vẻ thù hận.

Ninh Ngưng gượng cười, nói:

- Lang sư huynh, nhờ huynh dẫn đường muội đi Ngọc hòa cốc, được không?

Trong lòng ngờ vực, Lang Toàn lạnh lùng hỏi lại:

- Cô đi đến đấy làm gì?

Hắn chưa nói xong, đã thấy huyết đạo sau lưng giải khai, Tả Phi Khanh rầu rĩ nói:

- Ninh sư muội, ta biết đường đến Ngọc Hòa cốc, để ta đưa muội đi.

Ninh Ngưng lắc đầu, trả lời:

- Đây là việc riêng trong nhà tiểu nữ, Tả sư huynh đi xuống núi gặp mấy người kia, tốt hơn!

Tả Phi Khanh đáp:

- Với muội, là việc riêng, với ta, đấy là việc của môn phái, huống chi, cứu giúp người khác, là bổn phận của hiệp giả, muội sao phân biệt việc riêng, việc chung?

Ninh Ngưng liếc nhìn gã, làn môi cô sẽ máy động, nhưng cuối cùng không thốt ra tiếng, cô xoay mình đi ra ven vách núi, phóng mắt nhìn xuống, thấy bọn Lục Tiệm năm người đã tranh thủ thời cơ, chạy ào như bay, tiến qua được một quãng đường khá dài.

Nhìn hình bóng năm người xa dần, Ninh Ngưng trong lòng rối ren, cô cũng không biết đó là vui hay buồn, cô hé nở một nét cười thâm, nói:

- Lang sư huynh cứ yên tâm, muội nhất định cứu gia quyến các vị ra bình an.

Nói xong, cô xoay mình, nhắm hướng nam ra đi, đám đệ tử Sơn bộ nhìn theo, miệng mồm há hốc vì kinh ngạc.

Xuống đến chân núi, Ninh Ngưng đi một chập, đến trước chỗ rẽ nhiều nhánh đường, cô đang còn dự dự chưa biết chọn lối nào, đang định cất bước, chợt cô nghe tiếng Tả Phi Khanh:

- Đi lối đó, nhầm rồi!

Ninh Ngưng chọn ngả khác, Tả Phi Khanh lại nói:

- Vẫn là sai!

Ninh Ngưng vừa tiếp tục chọn lối khác, Tả Phi Khanh lại thở dài:

- Muội vẫn khẳng khẳng, sao không chịu hỏi ta đi ngả đường nào thì đúng?

Ninh Ngưng ngoái đầu trông lại, không xa đằng sau cô, Tả Phi Khanh đứng đấy, áo bào trắng muốt, vẻ tiêu sái khoáng đạt, không chút tục khí thế

gian, cô nhặt giọng đáp:

- Nếu huynh không thấy cần nói ra, việc gì muội phải hỏi!

Tả Phi Khanh dòm dòm cô, ước lượng, khoé mắt có chút cười cợt, vui vẻ bảo:

- Ninh cô nương, tâm tính muội cũng khá cao ngạo đấy!

Lòng có chút phật ý, Ninh Ngưng lạnh lùng bảo:

- Tâm tính muội thế nào, cũng chả liên quan gì tới huynh, Huynh không cần theo muội làm chi, tự muội cũng có cách tìm đến được Ngọc Hòa cốc.

Tả Phi Khanh lắc đầu nói:

- Vậy không được! Ta còn nợ muội một món nhân tình mà!

Ninh Ngưng nghi hoặc, hỏi:

- Nợ nhân tình nào?

Tả Phi Khanh đáp:

- Trên đảo Linh Miết, muội đã có thể một chưởng giết ta chết, mà lại rút tay về, nói đúng ra, Tả mỗ hiện là du hồn dưới tay muội thôi!

Ninh Ngưng nét mặt hững hờ, cô lắc đầu, nói:

- Chuyện đó, muội đã sớm quên lãng, huynh không nợ nần gì muội cả!

Tả Phi Khanh gượng cười:

- Tả mỗ bình sinh rất chú trọng ân oán, muội tha ta một lần, là ta đã nợ muội một món nhân tình, chưa trả xong nợ, ta không thể để muội chết được!

Ninh Ngưng giật mình, cô hỏi:

- Sao huynh lại nói muội phải chết?

Tả Phi Khanh âm trầm nhìn sâu đáy mắt nàng, thở dài:

- Muội người tuy chưa chết, nhưng cõi lòng đã chết rồi!

Cảm giác ánh mắt nam tử này rọi thấu tâm can, bao nhiêu tâm sự cô đều bị gã thấu đáo, lòng Ninh Ngưng bất giác rung động, cô cúi đầu. Nhìn thần tình cô u uất, gã lộ lên một mối đồng bệnh tương liên, bảo cô:

- Muội đang tuổi xuân, như hoa mới nở, đích xác là lúc đẹp nhất trong cuộc đời, sao muội khổ tâm chịu u uẩn tịch mịch vậy? Chuyển đi này, muội làm vì Lục Tiệm, hẳn giữ một mối gán bó sinh tử cùng Tình nha đầu, muội hà tất tự làm đau, làm khổ mình vì một khối tình vô vọng?

Ninh Ngưng sững sờ hồi lâu, đôi mắt nhìn về xa xăm, cô lầm thầm:

- Muội thực sự ngưỡng mộ Diêu cô nương, cô ấy đã liều mình cho Lục Tiệm, thế mà muội, dám cùng chết với y, muội không làm được!

Nói đến đây, cô chợt nhận ra mình đã vô ý thổ lộ tâm sự cùng Tả Phi Khanh, lập tức gò má ửng hồng, ngược nhìn Tả Phi Khanh, cô hỏi:

- Tả sư huynh, huynh cùng Tiên Bích tỉ tỉ thì sao?

- Ta - Tả Phi Khanh hơi sững sờ, ánh mắt thoáng hiện một tia man mác, rồi gã gượng cười, đáp - Ta cũng không biết nó ra sao! Cái khổ nhất trên đời này, không gì hơn được uẩn tình đơn phương, chén rượu đắng ấy ta đã uống suốt mười năm, ta hiểu rõ mùi vị nó ra sao! Ninh sư muội, vết xe đổ của ta muội đừng noi theo!

Ninh Ngưng rầu rĩ hỏi:

- Nói vậy, đã mười năm rồi, huynh vẫn còn không thôi đeo đuổi?

Tả Phi Khanh nhếch mép cười thâm, Ninh Ngưng liếc gã, cô lắc đầu:

- Huynh rõ ràng không thôi đeo đuổi, sao còn đi khuyên răn muội?

Làn mi trắng của Tả Phi Khanh hơi gợn lên, khoé miệng mím một nét cười buồn, gã rầu rầu đáp:

- Ủ ầy! Ta còn không dứt ra được, vậy đi khuyên muội ích gì?

Nói đến đây, ánh mắt hai người giao nhau, cùng rộ lên trong lòng nỗi căm cảnh đồng bệnh tương lân.

Bỗng Tả Phi Khanh phất tay áo, lớn giọng:

- Để ta dẫn đường

Hắn cất bước đi trước, Ninh Ngưng lảng lạng theo sau, giữa đất trời ảm đạm, trong tiếng gió tuyết reo vi vu, bóng hai thân ảnh người trước kẻ sau chập chùng vào một, tạo cảm giác mỗi lúc một thêm cô liêu.

Lúc họ đến Ngọc Hòa cốc, tuyết ngừng rơi, gió ngừng thổi, từ trong cốc từng chập thoát ra vài vừng hơi ấm, nơi cửa cốc mọc lứa thừa dăm ba vạt cỏ xanh xanh.

Ninh Ngưng tiến ra trước hai bước, cô cất tiếng gọi:

- Gia gia, cha có ở trong ấy không?

Trong cốc vụt có tiếng người "í" lên, rồi nghe giọng khàn khàn của Ninh Bất Không hỏi:

- Sao con đến đây làm gì? Ai đồng hành với con vậy?

Thầm phục nhĩ lực cao cường của Ninh Bất Không, Tả Phi Khanh lập tức nói:

- Ninh Bất Không, ông không nhận ra Tả mỗ sao?

Ninh Bất Không hứ một tiếng, hỏi lại:

- Phong Quân hầu, người tại sao đi theo con gái ta? Đúng rồi, vì chuyện Sơn Bộ, phải không?

Tả Phi Khanh vui vẻ bảo:

- Phải chịu là ông có khôn lanh!

Ninh Bất Không thoáng một chút trầm ngâm, rồi cả tiếng nói:

- Phong Quân hầu, người định dùng Ngưng nhi bắt bí lão phu à? Hừm... bảo cho người hay, lão phu không dễ bị người lung lạc đâu?

Ninh Ngưng nói:

- Gia gia, chuyện này Tả sư huynh vô can, chính là con gái cha muốn tự mình tìm đến đấy!

Ninh Bất Không trong lòng nghi hoặc, lão cười nhạt, bảo:

- Vậy thì tốt! Con vào cốc đi.

Ninh Ngưng rảo bước đi vào, bỗng thoáng một làn gió tạt ngang người, Tả Phi Khanh cũng bám sát đi theo cô. Ninh Ngưng không ngăn được tiếng kêu:

- Tả sư huynh?

Tả Phi Khanh cười nụ:

- Muội yên tâm, ta không xen vào việc nhà của muội là được!

Ninh Ngưng thầm hiểu hẳn có ý muốn hộ vệ mình, không đành tâm từ chối hảo ý đó, cô thở hắt ra, đi hết một lối nhỏ rải đá dăm, bỗng nhìn thấy Ninh Bất Không ngồi trước cửa một thạch động, nắm trong tay một sợi thừng bện bằng giấy, đầu kia sợi thừng dòn qua cánh cửa sắt, chạy dài vào phía trong động.

Tả Phi Khanh nhỏ giọng:

- Tường vách trong thạch động này đều gia cố che chắn bằng sắt, nhằm đề phòng đệ tử Sơn bộ dụng Sơn kinh phá vỡ vách đá.

Ninh Ngưng khẽ nhú mày, đã nghe Ninh Bất Không cười ha hả, bảo:

- Phong Quân hầu, người nói chưa hết đâu, bây giờ, không những vách che chắn bằng sắt, mà còn có chôn ngàn cân thuốc nổ, lão phu chỉ cần châm ngòi này một cái, cả trăm người trong động lập tức hoá tro bụi.

Vừa nói, lão vừa dùng ngón cái và ngón trỏ mân mê vào sợi dây ngòi nổ trong tay.

Ninh Ngưng cùng Tả Phi Khanh đều tái mặt, Ninh Ngưng nói:

- Cha ời, trong động toàn là người già, đàn bà, trẻ con, họ vốn không tội tình gì, sao cha lại làm khó dễ họ?

- Già cả, đàn bà, trẻ con? - Ninh Bất Không trầm giọng hừ, rồi hét lớn - Ngày đó, các gia đình Hoả bộ bị chết tại Lạc Nhạn Hạp chả phải là người già, đàn bà, con trẻ hay sao? Lũ chó chết Sơn Bộ nghe lời xúi giục đặt điều của Trầm Chu Hư, đã hại chết một số già trẻ, phụ nữ Hoả bộ mình, mẹ con cũng đã bị đá núi đè dập hai chân, rồi do đó chết đói, con quên cả rồi sao?

Ninh Ngưng chẳng khỏi bị nện lời, cổ họng hầu tắt thở, cô khó khăn hô hấp hẳn đi.

Tả Phi Khanh trợn mi trợn mày, cả tiếng hỏi:

- Ninh Bất Không, ông thực tình định giết sạch hơn hai trăm mạng người này ư?

Ninh Bất Không cười cay nghiệt, đáp:

- Thấy hai người đến được đây, tất nhiên Sơn bộ đã không giữ nổi Tây Thiên môn, cái tội đó thực không nhỏ, khà khà... dòm theo tính cách xưa nay của Thành chủ, nếu không cho nổ chết tất cả, cũng phải có năm sáu chục người bị đầu lìa khỏi cổ!

Lão chưa dứt lời, từ đằng sau cửa sắt vọng ra tiếng trẻ khóc oà, lại có tiếng mẹ chúng dỗ dành con.

Ninh Ngưng nghe tiếng trẻ khóc, cô thấy mềm lòng, mắt cay cay, hầu như muốn đổ lệ.

Mặt mày giận dữ, Ninh Bất Không hét to:

- Khóc làm gì? Cấm khóc! Hể còn khóc nữa, ta cho nổ chết ráo!

Tiếng trẻ khóc tắt nghẹn, chúng đã bị người lớn dùng tay bịt miệng.

Trng lòng Ninh Ngưng rối bời bời, cô chẳng nhịn được nữa, gọi to:

- Gia gia!

Ninh Bất Không khoát tay, quát cô:

- Câm miệng! Chẳng phải chuyện con xớ rớ vào!

Tả Phi Khanh trợn trừng đôi mắt, quát lại:

- Lão mù Ninh... Lão Ninh Bất Không kia, ông có còn là người nữa hay không?

Ninh Bất Không vụt cười rộ:

- Hỏi hay lắm! Nhiều năm nay rồi, Ninh mỗi chẳng còn là người nữa, đã là quỷ, là ma, là súc sinh!

Tự lão xưng làm ma quỷ súc sanh, Tả Phi Khanh thật hết đường chửi rửa lão. Ninh Ngưng trầm ngâm một hồi, cô bỗng ngẩng cao đầu, hỏi:

- Cha à... Trong Hỏa bộ có một thứ tâm pháp, có thể làm mình tự thiêu cháy thành lửa đỏ, đúng vậy không?

Ninh Bất Không nghe cô hỏi, lão hiểu ý. mặt sa sầm, lão bực tức:

- Mà hỏi cái đó làm gì? Hừm... Mà muốn bắt bí bố mà hả?

Ninh Ngưng lắc đầu, đáp:

- Trên đời này, con chỉ có duy nhất cha làm người thân, con yêu quý, con kính nể cha, nào dám bắt bí gì cha?

Ninh Bất Không nghe cô nói, sắc mặt dịu xuống, lão chậm rãi bảo:

- Câu nói đó, xem chừng còn có phần khá!

Ninh Ngưng thở dài, cô cười nhăn nhó:

- Nhưng bố sau này đeo hận thù nhiều quá, làm con không sao chịu nổi, không ngăn được chán ghét mấy cái thù hận của bố!

Ninh Bất Không hứ lạnh tanh, bảo:

- Con cứ tập chịu đựng riết... sẽ quen thôi!

Ninh Ngưng khẽ lắc đầu:

- Cha à.. Nếu cha tính hại chết những người đang giam trong động, con sẽ tự mình chết thiêu trước cho cha coi.

Ninh Bất Không giật mình, lão quát hỏi:

- Mà nói gì vậy? Nói lại ta nghe thử coi?

Ninh Ngưng hít vào một hơi dài, cô chậm rãi nói:

- Nếu cha mà hại chết những người trong động, con sẽ tự thiêu chết trước! Cha à, cha là người thân thiết nhất đời của con, cha làm gì đi nữa, con... con không thể đem lòng thù ghét cha được!

Dường như Ninh Bất Không có chút sững sờ, mắt lão thoáng thất thần, rồi lão nhỏ nhẹ hỏi:

- Con thù ghét ta?

Ninh Ngưng đáp:

- Đúng vậy! Nếu con phải nhìn cha giết hại những người già, đàn bà, trẻ con này, thế nào trong lòng con cũng sinh ra chán ghét cha, thà con chết trước đi, cho khỏi nhìn thấy, cho rồi!

Toàn thân Ninh Bất Không run lẩy bẩy, lão đứng bật dậy, hét hỏi

- Mà... Mà dám làm! Mà quên rồi sao, chính bọn chó lợn giống Sơn bộ đó đã hại chết mẹ đẻ mà kia mà!

Ninh Ngưng thâm trầm một nét cười buồn, cô lắc đầu:

- Con đâu có quên! Nhưng mà... Con chưa biết qua hình dung mẹ con, không biết mẹ con dáng người ra sao, Chẳng lẽ mẹ cũng giống hệt cha,

Cũng là ma.. là quỉ...?

- Câm miệng! - Mặt Ninh Bất Không xuất hiện nét co rúm, lão nghiêng răng - Ngưng Nhi, mày có thể chán ghét tao, nhưng cấm mày vũ nhục mẹ mày!

Ninh Ngưng khẽ rùng mình, cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Vậy mẹ con đáng người thế nào?

Ninh Bất Không trầm ngâm một hồi, lão ngẩng đầu, đồng tử đã bị huỷ hoại trong hốc mắt xoay chuyển một chập, một lúc lâu sau, thoáng thấy nét vui mừng trên mặt, lão dịu giọng, nói nhỏ nhỏ:

- Mẹ con, đáng người vô cùng xinh xắn, cũng hết như con vậy, lòng dạ mẹ con rất mềm yếu, chẳng khác con mầy, cứ suốt ngày rủ rỉ khuyên ngăn ta đừng giết người, đừng tranh hơi, cứ cả ngày rỉ rả bên tai, làm người ta nghe mà phát rầu. Nhưng mà, đôi mắt mẹ con đẹp lắm, đen nhanh nhánh, long lanh như nước, ánh mắt mơ mòng, nhiều năm qua rồi, lúc sau này, có lúc ta quên mất hình dung mẹ con, nhưng ánh mắt đó, nó ghi khắc sâu vào tâm khảm, ta không sao quên được!

Nói ngang đấy, sắc mặt lão vụt biến chuyển, lớn giọng hỏi:

- Tả Phi Khanh, người nói cho ta nghe đi, con gái ta, ánh mắt nó ra sao?

Tả Phi Khanh gượng cười, đáp:

- Mắt lệnh ái cũng đen nhánh, cũng ươn ướt, cũng mơ mòng! Bị ánh mắt của cô nhìn vào xong, người ta như mất hồn mất vía!

- Vậy là y chang! - Ninh Bất Không khoái chí, cười mồm mím, rồi vỗ tay - Quả nhiên, quả nhiên...

Ninh Ngưng thở ra:

- Cha ơi! Giả thử mẹ còn sống, nếu mẹ thấy cha như hiện giờ, mẹ sẽ nói sao?

Ninh Bất Không thất kinh, lão ngã bệt xuống, lảo nhãm:

- Nàng... Nàng rồi sẽ nói sao?

Ninh Ngưng thở ra:

- Nếu mà mẹ như vậy, thế nào mẹ cũng đau lòng muốn chết! - Nói ngang đấy, cô tiến tới một bước, chăm chăm nhìn vào ông bố, rành rẽ từng tiếng một - Cha à... Hoặc là con tự thiêu mà chết, hoặc là cha thả hết những người già cả yếu đuối này ra! Hai đường đó, cha chọn lấy một!

Khấp người Ninh Bất Không run lên, lão thất thanh kêu:

- Ngưng Nhi...

Ninh Ngưng khẽ nghiêng răng:

- - Con gái cha bất hiếu, lần này, con nói được, làm được!

Lập tức, sắc mặt Ninh Bất Không tối sầm, đồng tử đã chết trong hốc mắt xoay chuyển vùn vụt, lão lặng thinh hồi lâu, hai người Ninh, Tả thấy thời khắc sao dài vô tận!

Đột nhiên, thần thái Ninh Bất Không thay đổi, lão ngẩng mặt lên, vẻ hốt hoảng, huýt một tiếng sáo miêng.

Chẳng mấy chốc, thấp thoáng bóng người trong cốc, rồi hiện ra ba người mặt bịt khăn đen, hình dung hung hãn, chẳng thốt một lời, cùng đến quỳ trước Ninh Bất Không, nhân châu họ dưới lớp vải bịt mặt long xòng xọc.

Tả Phi Khanh còn đang nghi hoặc, bỗng hẳn nghe Ninh Bất Không hỏi:

- Thuốc nổ chôn đến đâu rồi?

Một tên trong bọn đáp:

- Chẳng phải đã chôn xong lâu rồi sao?

Ninh Bất Không chậm chạp bảo:

- Ta thấy dường như còn ít! Mỗi người hãy đem đến đây thêm hai thùng nữa đi.

Ba người nọ ứng tiếng nhận lời, vừa quay gót, cây gậy trong tay Ninh Bất Không bỗng vung lên, trúng sau lưng một đứa, tựa như kim nhọn đâm thủng giấy bản, đầu gậy xuyên tim, ra tận trước ngực. Hai đứa kia kinh hãi, định bỏ chạy, Ninh Bất Không khoa tay, từ ống tay áo phóng ra hai luồng lửa, giáng vào cả hai, nghe ầm ầm hai tiếng, máu huyết bắn tung toé đầy trời, Lão ra tay giết cả ba nhanh tựa chớp giật, khiến Ninh Ngưng cùng Tả Phi Khanh đều kinh hãi khôn tả.

Ninh Bất Không lẳng lặng không một lời, rút cây gậy ra khỏi lưng xác chết, đi vài bước tới cửa sắt, lấy chìa khoá mở cửa, nói:

- Ra cả đi!

Trong động vắng lặng như tờ, rồi lục tục tiến ra đông người già cả, phụ nữ, ánh mắt hiển nhiên đầy sợ sệt dòm dòm vào Ninh Bất Không.

Ninh Bất Không giộng cây quải trượng một tiếng, quát:

- Chờ cái gì vậy? Còn không chạy cho mau đi, đứa nào không đi đừng mong sống sót!

Đám gia quyến Sơn bộ đều ngơ ngác, nghe tiếng lão hăm dọa làm họ phát sợ, bèn giắt díu nhau chạy ra ngoài cửa cốc.

Ninh Ngưng vừa mừng, vừa hãi, cô buột miệng:

- Cha!

Ninh Bất Không mặt mày răn lại, thét to:

- Đừng gọi ta là cha! Chạy mau, chạy mau lên!

Nói xong, lão co giò nhanh như gió lốc, chạy trước.

Ba người chạy được một quãng, Ninh Ngưng thắc mắc:

- Cha, ba người cha giết là ai vậy?

Ninh Bất Không hứ một tiếng, nói:

- Là người Vạn Quy Tàng cử đến giám sát ta, cái lão già gì đâu đó thủy chung không yên bụng với ta. Hừm... chuyện nào không làm thì thôi, đã làm, phải làm đến cùng. Giờ đã thả lũ cướp tạt sườn bộ rồi, tiện thể dứt mạng cả ba tên phế vật đó cho xong!

Ninh Ngưng ngờ ngạc, hỏi:

- Giờ mình đi đâu?

Ninh Bất Không chân không dừng bước, bảo:

- Càng xa đây, càng tốt! Tận khi nào Vạn Quy Tàng không tìm ra bọn mình mới thôi!

Nói xong, lão quay sang bảo Tả Phi Khanh:

- Phong Quân hầu, người không cần đi theo bọn ta, hôm nay chia tay, chắc không gặp lại nữa!

Tả Phi Khanh cười nụ, gật đầu:

- Ninh Bất Không, suốt đời chưa thấy ông làm được gì hay, hôm nay, rốt cục, xem ra ông cũng được một việc tốt|!

Ninh Bất Không hứ lạnh một tiếng, còn chưa kịp chua chát trả lời, bỗng một giọng cười lạnh lẽo:

- Nói đúng đấy! Ninh sư đệ, chuyện này người lại làm thật quá giỏi!

Trong một sát na, máu huyết toàn thân Ninh Bất Không như đông cứng lại, song cước lão ngừng phất, chôn dính chặt như bị đóng đinh xuống đất.

Sắc mặt Tả Phi Khanh cùng Ninh Ngưng cũng tái mét thê thảm, nơi đường đằng trước, một bóng nhân ảnh loáng hiện ra, Vạn Quy Tàng hai tay chấp sau lưng, khoé miệng cười cười, âm trầm.

Ninh Bất Không buông một tiếng cười khan, giọng ràn rạn:

- Không tính được là Thành chủ cũng bất ngờ tìm đến đây!

Vạn Quy Tàng cười cười, nói:

- Người không tính đến nước đó, Vạn mỗ cũng không ngờ luôn, Ninh sư đệ, người có tin vậy không?

Ninh Bất Không hít vào một hơi thở sâu, lão gắng gượng trấn tĩnh, đáp:

- Thành chủ thần cơ diệu toán, Ninh mỗ trước giờ vẫn kính phục, nhưng trong chuyện này, ngài nói đã liệu định trước, Ninh mỗ thực sự không sao tin được!

Vạn Quy Tàng cười khê khàng:

- Đúng vậy! Ta biết sớm muộn thế nào người cũng phản, nhưng không ngờ người lại phản nhanh đến thế! Mà cũng vì người không biết, người đã giết chết ba đứa đó, cơ thể chúng có chứa 'Chu Lưu lục

hư' cùng một tính tương cầu cơ thể ta, nội trong vòng mười dặm, ta có thể cảm ứng được chúng. Chỉ cần cơ thể chúng còn linh hoạt, Vạn mỗ có thể cảm giác ra chúng. Nếu người có lòng nhân một

chút, chỉ đã giam giữ chúng nó thôi, thì đã xong rồi... thế nhưng Ninh sư đệ trước giờ làm gì cũng tận tuyệt. Thành ra ba đứa đó vừa chết đi, Vạn mỗ ta hay biết tức thì.

Ninh Bất Không ngẩng đầu than dài, Vạn Quy Tàng liếc lão, cười cười, nói:

- Coi bộ dạng, người chắc hẳn còn có điều hối tiếc.

Ninh Bất Không gượng cười, nói:

- Đến nước này, Ninh mỗ tịnh không cầu sống sót, chỉ khẩn cầu Thành chủ mở cho một lối nhỏ, tha mạng cho tiểu nữ.

Ninh Ngưng lớn tiếng phản đối:

- Cha ời, con không cần lão tha mạng, hai cha con ta cùng sống hay cùng chết!

- Câm miệng! - Ninh Bất Không nạt cô - Cha mi đang nói chuyện, đâu đã đến mi chỗ miệng vào! - Rồi lão ngẩng đầu, nói - Vạn Thành chủ, xin nghĩ đến chỗ tôi đã giúp ngài thu phục Sơn bộ, cũng có

chút đỉnh công lao gì đó!

Vạn Quy Tàng liếc mắt dòm lão, cười cười:

- Chẳng lạ gì ngày đó người đã thua trong tay Trầm Chu Hư, chỉ vì người đối với người ngoài thì ngoan độc, nhưng với vợ và con gái thì lại mềm lòng không nỡ xuống tay hết mức. Trầm Chu Hư trái lại,

độc ác với người ngoài, với vợ con lại càng độc hơn. Ninh sư đệ, trí óc người đích thực thông minh, đáng tiếc một điều, người hãy còn tư tâm, người đem cái hữu tình đó chọi lại cái vô tình, làm sao

người không bại!

Lão thoảng ngừng một chút, rồi tiếp:

- Người muốn ta tha mạng cho lệnh ái? Cũng được, chỉ cần người tự thiêu huỷ bằng phép Hồng Hoá, ta sẽ cho nó một tia sinh cơ!

Ninh Ngưng vừa hoảng hốt, vừa tức giận, cô buột miệng la lớn:

- Không được!

Ninh Bất Không đã xua tay, trầm giọng hỏi:

- Thế nào là một tia sinh cơ?

Vạn Quy Tàng lạnh lùng đáp:

- Hoặc sống còn hoặc chết đi, toàn tùy thuộc vào vận số của nó!

Ninh Bất Không trầm ngâm một lúc lâu, rồi bỗng lão ngẩng đầu cười vang. Vạn Quy Tàng không nói lời nào, cười nửa miệng, nhìn nhìn vào lão. Ninh Bất Không bỗng giương cao cây gậy trúc, cao

giọng hỏi:

- Vạn Thành chủ, ngài có biết, trong trận chiến tại Lạc Nhạn hạp năm đó, tại sao tôi bị thua vào tay Trầm Chu Hư không?

Vạn Quy Tàng cười đáp:

- Cái này thì ta biết, người hay tin Trầm Chu Hư đã đến Lạc Nhạn hạp, nhưng bất kể sự phản đối của các huynh đệ, người nhất quyết trở về doanh

trại để cứu gia quyến người, cuối cùng đã bị trúng

mai phục dọc đường về.

Ninh Bất Không nở một nụ cười thâm:

- Thực ra, tôi cũng đã biết, nếu quay lại thì đại cục sẽ không giữ được, nhưng mà làm gì kia chứ! Hoả bộ chết sạch cả thì đã sao, cả thiên hạ chết sạch thì đã sao? Tôi chỉ trông mong cứu sống

Phượng Ngưng và đứa nhỏ. Còn các sư huynh sư đệ kia, ha ha... có ai thấu hiểu tâm tư tôi?

Vạn Quy Tàng gật đầu, đáp:

- Hoả Bộ do tay người trùng hưng, cũng sẽ vì người mà tiêu vong, thành cũng "Bất Không", bại cũng "Bất Không"!

Ninh Bất Không cất tràng cười rộ, giữa tiếng cười, đột nhiên hoả quang loé sáng đỉnh đầu, tóc tai phát bùng cháy.

Ninh Ngưng tuy đã âm thầm để ý theo dõi, nhưng cô cũng không ngờ Ninh Bất Không lại quyết liệt đến thế, thấy tình trạng lửa cháy, cô kinh hoàng thét lên, đang định chạy đến dập lửa, trước mắt cô

chớp nhoáng hiện ra một nhân ảnh, thì ra Vạn Quy Tàng đã xông tới, tay vung chưởng, luồng kinh khí mãnh liệt đẩy cô lùi hẳn ra đằng sau. Tả Phi Khanh cũng lãnh một chưởng của lão, ngã lăn ra đất.

Ninh Ngưng nhào ra giúp đỡ, liền bị trúng xảo kế dụ địch của lão, bị một chỉ của lão điểm phải, cô té nhào.

Ninh Ngưng không cự cự được, giương mắt bất lực nhìn phụ thân toàn thân ngút lửa, cháy rực tựa một ngọn đuốc sống, ông quần quai, từ trong miệng toát ra tiếng xèo xèo gấm gấm,

lửa Hồng Chi hoá cháy từ trong ra ngoài, ban đầu là xương cốt, rồi đến máu huyết, cuối cùng là da thịt, ngọn lửa thiêu đốt do đó làm người tự thiêu phải chịu đau đớn khôn xiết.

Thân thể Ninh Bất Không bùng cháy, nó teo lại dần, ban sơ cháy rực tựa một thân cây lớn, dần dà càng lúc càng tóp lại, cuối cùng, co rút bằng cỡ một chung nhỏ, đến khi cháy trọn, lửa tắt, tro tàn bị một

trận gió núi thổi bay tan tác đầy trời, một lúc sau sạch bong, chẳng còn dấu vết.

Nhìn tro tàn bay tan tác, mắt Ninh Ngưng vụt tối sầm lại, uất khí dâng mạnh lên cổ họng, cô bất tỉnh nhân sự.

Đoàn Lục Tiệm năm người co giò chạy một lúc, không thấy Tả Phi Khanh và Ninh Ngưng đến, trong lòng họ lo âu, Lục Tiệm nói:

- Cốc Chấn, nhờ người trông coi giùm A Tình, để ta trở lại xem sao!

Tiên Bích góp thêm:

- Ta cũng đi nữa!

Mặt Diêu Tình tối sầm, nhưng cô không nói gì. Cốc Chấn đã xua tay, bảo:

- Không được đâu!

Lục Tiệm hỏi:

- Sao không được? Rủi có chuyện bất trắc gì xảy đến bọn họ?

Sắc mặt nghiêm trọng, Cốc Chấn đáp:

- Huynh thử nghĩ mà xem, bằng vào công lực của Ninh, Tả hai người đó, trên đời này, ai là kẻ chế ngự được họ?

Lục Tiệm một thoáng do dự, rồi ngập ngừng nói:

- Chỉ sợ mỗi mình Vạn Quy Tàng.

Cốc Chấn bảo: nếu

- Bọn họ nếu vô sự, ắt là sẽ theo kịp mình, còn nếu họ đã chưa thể đến kịp, ắt hẳn vì đã gặp chuyện lớn quăn bách họ, hoặc đã đụng độ lão đầu tử rồi, hai người các vị quày trở lại, chẳng bị tự lão đầu tử xuống tay động thủ, thì cũng bị vây khốn trong thạch trận Sơn bộ! Để xảy ra chuyện đó, tất cả những khó nhọc gì mình đã làm trước đây há chẳng bị số toét cả hay sao? ,

Tiên Bích bực tức gắt lại:

- Đệ sao nói vậy, chúng mình không lẽ đứng khoanh tay nhìn à?

Lục Tiệm thêm vào:

- Đúng thế!

Ngu Chiếu cũng nói:

- Tên họ Tả dù khó thương, nhưng hành vi lại không tồi tệ, mình bỏ mặc hẳn không giúp tay vào, đó chẳng quá bất nghĩa hay sao?

Diêu Tình cũng góp vào:

- Cả hai đều không tốt đẹp gì, nhưng dù lão bất nhân đi nữa, mình tuyệt không thể bất nghĩa.

Cả bốn người sừng sờ, Tiên Bích ngập ngừng bảo:

- Vạn Quy Tàng vô tình vô nghĩa, coi mạng người như rơm rác, lão quyết chẳng trở lại đây cứu người của lão đâu!

Cốc Chấn đáp:

- Thật thế! Muốn thắng lão đầu tử, chỉ có cách dùng phương pháp của lão, cứ trù trừ lòng non dạ yếu, thà nhận thua quách cho rồi!

Bốn người kia nghe gã nói thế, bỗng bất giác trầm tư. Cốc Chấn dòm dòm cả bốn, cười gượng:

- Ta tịnh chẳng phải thứ vô tình vô nghĩa, chỉ vì đã đem đặt Đông Đảo vào lần cá cược này, Tiên Bích cô nương cùng Ngu huynh đặt cược Tây Thành, đến cả Lục Tiệm cũng đã đem sinh mạng của đại mỹ

nhân đặt vào. Nặng nhẹ hai bên, mình phải xem xét cho kỹ, nếu như mọi người quyết định trở lui, đệ cũng lập tức làm y theo.

Nghe gã nói, bốn người đôi mắt trông nhau, rồi chẳng nhẫn nhịn được, Ngu Chiêu nói:

- Vụ cá cược này thật đã làm người ta tiến thối lưỡng nan, được rồi, bọn chúng ta, phép dùng binh quý ở thần tốc, mau mau đột phá sào huyệt của lão.

Lục Tiệm cũng bùi ngùi:

- Giờ chỉ còn trông vào hanh vận tốt đẹp thôi!

Tiên Bích buông tiếng thở dài não nuột, Cốc Chấn lại lớn tiếng bảo:

- Các bạn nhớ cho, đi chuyến này, ngay khi Cốc Chấn ta vui thây tại chỗ, các bạn cũng không được phép tháo lui!

Nghe câu nói, mọi người trong lòng bưng bưng tráng khí, nhìn lại đoạn đường đã đi, Diêu Tình cảm giác thương tâm trong lòng, cô lẩm nhẩm:

Đi được nửa ngày trời, quanh co đường núi lên cao dần, bỗng người thấy một mùi bùn khăm khăm bốc từ chỗ trũng xuống của hẻm núi, Tiên Bích nói:

- Cả nhà hãy cẩn thận, đến "Vạn Tử trạch" (đầm lầy Vạn Tử) rồi?

Tiếng nói chưa dứt, phía trước bỗng rộng mở, hiện ra một vùng đầm lầy hoang vu, màu đen nhánh của bùn tương phản những chỗ trắng trắng chưa phân huỷ, hắc bạch đối chọi loang loáng.

Bên kia đầm, sừng sững một toà núi cao ngất trời, thấp thoáng trong vân vụ đỉnh núi là lầu các nguy nga, cao cao vạn trượng, phô bày ngàn vạn những mái cùng hiên, xem ra không phải thuộc thế gian này, mà do kiến tạo từ thiên đình mang xuống!

- Cốc lão đệ - Ngu Chiếu chỉ vào lầu các chon von ấy - qua khỏi đầm lầy là đến Đế Chi Hạ Đô đấy!

Cốc Chấn cười cười, đáp:

- Chỉ sợ không dễ vượt qua đầm lầy này!

Tiên Bích bảo:

- Giá mà có Phi Khanh ở đây, thì quá tốt, bằng vào thần thông "Bạch Phát tam thiên vũ" của y, từ trên cao đánh xuống, nhất định sẽ khiến Sa Thiên Hoàn vô phương cự cự!

Cốc Chấn khẽ chau mày, bỗng gã vui vẻ nói:

- Thôi cũng được, để đệ đi thử xem sao!

Gã nhắm vào mấy chỗ đất cứng, phi thân đập xuống, rồi tiến dần, cả bọn lần lượt theo sau.

Đi chẳng bao lâu, mặt bùn xao động, bắn bùn tung toé, hai đạo hắc ảnh bay vọt lên, cuốn theo bùn nước khắp cả.

Cốc Chấn lắc mình né tránh, gã phi thân nhắm một chỗ khô ráo, chẳng dè, chân chưa chạm đất, mặt bùn lầy bỗng thụt sâu xuống.

Cốc Chấn vội vàng tung mình định nhảy lên, bất ngờ bốn phía quanh đấy vọt trũng sâu xuống, không một chỗ khả dĩ đáp chân, ngoái trông lại, bốn người kia cũng đang lạc vào hiểm cảnh y hệt gã.

Tâm niệm xoay chuyển, Cốc Chấn co rút người, phóng sâu xuống bùn.

Vừa xuống đến dưới, Cốc Chấn cảm giác bị áp lực tứ phía đè vào, hít thở khó khăn, cùng lúc đó, Trạch kinh nội thể gã đã tự động bùng lên, vệt bùn ra xa.

Ngay khi đó, chung quanh vùng bùn bỗng nghe dao động, thầm đoán có địch nhân tiếp cận, Cốc Chấn né mình, vừa may tránh thoát hai lưỡi trủy thủ đâm trượt sang một bên. Song chường Cốc Chấn chập lại, một luồng Điện kinh phóng xuyên vùng bùn dầm nước, nước dẫn điện tốt, hai tên cao thủ Trạch bộ đột ngột bị điện giật, khí tức toán loạn, cả hai song song ngoi đầu khỏi mặt bùn để lấy hơi.

Chúng đâu ngờ, Lục Tiệm đã canh chừng sẵn đằng sau, hai tên vừa lộ mặt, Lục Tiệm nhào ngay tới, mỗi tay gã cặp cổ một đứa, tiện thể điểm huyết, ném chúng lên chỗ khô ráo.

Chẳng mấy chốc, đã có sáu bảy đệ tử Trạch bộ bị Cốc Chấn bức bách trôi lên bề mặt. Cốc Chấn vừa tính ngoi lên, bỗng cảm giác có địch nhân tiếp cận, gã đang tính né tránh, người mới tới đã tóm một cánh tay gã, giữ riết lấy.

Cốc Chấn đầu dè địch nhân lạnh lẽo đến thế, hơn hẳn đám cao thủ trước đó, như điện xẹt trong óc, gã tự nhủ "Là Sa Thiên Hoàn đến rồi đây!"

Tâm niệm máy động, gã dự định vùng tay kia phản kích, chẳng ngờ Sa Thiên Hoàn xuất thủ cực nhanh, đã chụp lấy cánh tay đó, đồng thời vận dụng một cổ đại lực, dìm toàn thân Cốc Chấn sâu xuống mé dưới.

Vốn là cao thủ số một của Trạch bộ, Sa Thiên Hoàn từng luyện công biết bao năm ròng trong đầm lầy, mà hoả hầu "Chu Lưu Lục Hư công" của Cốc Chấn còn thấp, trong vũng bùn đó, gã không đủ sức đề kháng, cảm giác Sa Thiên Hoàn tựa tựa một con rắn khổng lồ, rít gã mỗi lúc một chặt hơn, chưa kể tên giặc già đó mình bện một tấm áo da quái dị, trơn tuột tuột như da cá mập.

Điện kinh Cốc Chấn phát ra, đều bị tấm áo đó ngăn chặn, do đó gã càng lúc càng bị Sa Thiên Hoàn lôi xuống sâu hơn, áp lực tứ phía đè nén, làm khí huyết đình trệ, gã không sao vận sức được.

Đang lúc nguy kịch, nội thể Cốc Chấn bỗng trào lên một cỗ "Thiên kinh" dừng mãi, khi bốc lên đến đỉnh đầu, nó làm tóc tai gã bung cứng thẳng ra, đâm loạn xạ về đằng sau.

Sa Thiên Hoàn trước giờ giấu mình đằng sau Cốc Chấn, không dám trực diện đương đầu gã, hẳn đầu gối trong cơn nguy khốn, bát kinh của Cốc Chấn đã cứu chủ, tóc tai trên đầu cũng có thể đả thương địch thủ, mà tấm áo da trân quý của hắn có tác dụng ngăn chặn điện, nước không xuyên qua được, chỉ trở có một lỗ hồng nhỏ trên mặt làm lỗ thông hơi, để hắn tiếp hơi ngang mặt nước bùn.

Ai ngờ tấu xảo lạ lùng, một vài sợi tóc dài của Cốc Chấn chọc thẳng vào lỗ đó, làm hắn ngứa mũi.

Sa Thiên Hoàn cảm giác lỗ mũi ngứa ngáy, công phu nín thở của hắn do đó bị phá, làm hắn vội vàng buông Cốc Chấn, tìm cách vọt lên, chẳng ngờ

đã bị Cốc Chấn quai tay chụp cứng vào eo ếch của hắn.

Sa Thiên Hoàn chẳng vùng ra được, mà cũng không thể lặn xuống được, hắn tìm kế đào tẩu, bèn cựa mình lôi đối thủ theo hắn trôi mạnh lên trên mặt đầm lầy.

Lục Tiệm đang rình sẵn bên trên, nhìn bùn sủi sục, mà không thấy Cốc Chấn lộ diện, trong lòng gã còn đang hốt hoảng, vụt thấy một vật gì giống cá mà chẳng phải cá, lớp da loang loáng hiện ra trên mặt bùn, Lục Tiệm cũng chẳng cần biết đấy là người hay là quái vật, mắt nhìn không phải Cốc Chấn, gã tiện tay tổng ra một quyền.

Sa Thiên Hoàn vừa thoát đại nạn, đã lãnh đúng một đòn nặng, lập tức hai mắt trắng dã, hắn ngất xỉu tại trận. Dựa vào dư lực của hắn, Cốc Chấn trôi ra, ôm Sa Thiên Hoàn nhảy lên, đáp vào một chỗ khô ráo, miệng quát lớn:

- Đệ tử Trạch bộ nghe cho rõ đây! Sa Thiên Hoàn đã bị ta bắt, các người còn chống cự, chẳng phải là việc làm vô ý thức lắm sao?

Số đệ tử kia của Trạch bộ vốn chẳng mấy phục Sa Thiên Hoàn, họ phải phòng thủ nơi này, do võ lực Vạn Quy Tàng cường bức, khi nghe câu đó, họ vui mừng đứng tránh sang một bên, không gây náo loạn nữa, đưa mắt nhìn đoàn Cốc Chấn nối đuôi nhau đi sang bờ bên kia.

Vốn tính ưa chuộng sạch sẽ, Cốc Chấn một thân dính đầy bùn sinh hôi hám, mặt mày lem luốc khó trông rõ hình dạng, gã quá bức tức, lên đến bờ, gã co cẳng đá túi bụi vào Sa Thiên Hoàn một trận, khiến lão già dịch đó sợ vãi ra quần, luôn miệng cầu xin tha mạng.

Tiên Bích khinh bỉ nói:

- Tên cầu trệ này cậy thế người khác, cáo mượn oai hùm, mình giết nó chỉ tổ giây bùn đầy tay, như đệ đang dính bùn sinh đầy thân thể vậy!

Cô nói đến đấy, bưng miệng cười rinh rích.

Cốc Chấn bực tức nói:

- Có gì đáng cười đâu!

Tiên Bích càng cười: <

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Mã Ảnh

Câu nói vừa thoát cửa miệng gã, mọi người đều chẳng khỏi hết sức kinh ngạc, Diêu Tình khẽ nhòm mình dậy, trong mắt cô thoáng hiện một tia phấn khích.

Cừu Thạch cười ha hả vài tiếng, rồi đôi mắt dõi lên trên trời cao, hân lạnh lẽo trong giọng, nói:

- Có phải là cái Diêu gia trang đã bị Âm sư đệ tuyệt diệt, phải không?

Lục Tiệm gật đầu:

- Không sai!

Cừu Thạch hừ lạnh một tiếng, nói:

- Tên họ Lục kia, người khinh người quá lắm! Người thị mình hạng người nào, mà đem dùng cái thứ kiếm pháp của đồ thấp hèn trong cửu lưu thiên hạ chọi lại thần thông của Thủy bộ ta?

Lục Tiệm đáp:

- Là thuộc hạng hèn kém trong cửu lưu hay không, dượt chọi qua một chập ắt biết. Cừu Thạch, người có dám đấu với ta không?

Sắc mặt sa sầm, Cừu Thạch quát to:

- Dám chứ, có gì mà không dám! Nói trắng ra, cái Đại Kim Cương thần lực đó, người không được phép dùng chút nào, thì công không xong, thủ chẳng được, chân khí hộ thể coi như bỏ, Mà đã bỏ đi vậy, là người thua chắc!

Lục Tiệm đáp:

- Cái đó lẽ tự nhiên!

Cừu Thạch cười nhạt:

- Vậy hả! Nếu người chết trong tay ta thì sao?

Lục Tiệm đáp:

- Đó là tự ta mang hoạ vào người! Còn người, nếu rủi người bị ta giết chết, người còn có gì muốn nói?

Cừu Thạch nổi đoá, hét to:

- Cừu mỗ tự ý vào cuộc, sống chết mặc mệnh trời!

- Hay lắm! - Lục Tiệm nói - Ta hỏi người một câu, cả đời người, đã luyện bao nhiêu Thuỷ quỷ?

Cừu Thạch bất chợt sững người, chau mày đáp:

- Không nhớ rõ nữa! Không một vạn, cũng phải tám ngàn!

Ánh mắt lạnh lẽo, Lục Tiệm chậm rãi hỏi:

- Người tin có địa ngục hay không?

Cừu Thạch nghe hỏi, hơi sững sờ, nhạt giọng đáp:

- Tin thì sao? Không tin thì sao?

Lục Tiệm trở mũi kiếm xuống hồ:

- Người đưa mắt nhìn xuống đó đi!

Quét tia mắt thoáng qua, Cừu Thạch cười nhạt, hỏi:

- Có gì mà nhìn! Tinh là nước không hà!

Mím nụ cười mỉa, Lục Tiệm bảo:

- Người nhìn mà không thấy, ta lại thấy hết Dưới đáy nước, hiện có hai vạn con mắt đang chiếu vào người kìa!

Ruột gan Cừu Thạch giật thót một cái, hăn bực tức nạt:

- Xú tiểu tử, người giở ranh ma ra làm gì đây?

Lục Tiệm khẽ thở nhẹ ra, sắc mặt thoáng một chút thay đổi, trong một sát na, những nét phàm tục mất hết, tướng quý nhà Phật hiện ra ngập tràn, mắt, mi không chớp, mà vẻ oai nghiêm hiện đầy đủ.

Ánh mắt Cừu Thạch vừa chạm phải, ruột gan hăn nhộn nhạo, bất giác khí thể hăn giảm sút mấy phần, hăn lập tức than thầm "Không xong!", rồi tự nhủ "Tiểu tử này chẳng dùng Đại Kim Cương thần lực, mà vẫn có thần uy của Kim Cương, mình mà còn nhìn vào mặt hăn, thể nào cũng bị hăn thu mất hết khí thể, chưa chiến mà đã bại trước rồi!"

Vừa lập tâm vậy, Cừu Thạch thét to một tiếng, tách rời đôi tay, mười ngón thọc vào hai thác nước hai bên, lúc hăn rút về, từ mười đầu ngón tay, xuất phát mười đạo Thủy kiếm, mỏng, sắc, sáng loe loé, hăn vung hai tay lên, kích vào thân mình Lục Tiệm.

Lục Tiệm đứng yên, ngưng trọng như một toà núi, chờ khi mười đạo Thủy kiếm vào sát thân người, trường kiếm khoa một nhát, từ chậm rãi biến thành cực nhanh, trong không gian vạch ra một vòng, mười đạo Thủy kiếm

vừa chạm vào kiếm phong, đã bị hút dính vào lưỡi kiếm. rồi tất cả bị gạt rũ cong vòng xuống.

Nhìn thấy thế, Cừu Thạch giật mình, hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bỗng thấy cái vòng kiếm của Lục Tiệm chưa vẽ hết tròn, bỗng lưỡi kiếm quật xuống, đâm thẳng vào hắn.

Cừu Thạch hết sức kinh hoàng, hắn nhảy lẹ về sau, sắc mặt đầy vẻ ngờ ngác. Đôi mắt Diêu Tình lại sáng rực, cô hô to:

- Cử Bổng Đả Ngưu.

Chiêu kiếm đó của Lục Tiệm, không hơn không kém, đích thị chiêu thức "Xạ Đẩu Ngưu" khởi đầu của "Đoạn Thủy Kiếm Pháp". Bốn chữ cái tên mà Diêu Tình vừa hô lên, chính do hai người đặt ra lúc cô truyền thụ kiếm pháp ấy cho gã. Lục Tiệm trong tim bỗng rộ lên, một chớp mắt, những hình ảnh lúc hai người gặp nhau bên bờ biển, lúc cùng luyện kiếm trong rừng, mỗi mỗi như nước chảy lưu chuyển qua trong đầu gã, đem cảm giác êm dịu thấm nhuần khắp toàn thân, gã lập tức cười cười, hỏi:

- Cừu lão quỷ, hãy xem thêm chiêu "Ma Cô Đại Thụ" này của ta!

Thân hình gã rún xuống, rồi bung nhảy lên cao.

Nhát kiếm đó trông qua rõ ràng thật tầm thường, mà Cừu Thạch có cảm tưởng kiếm thế như sóng cả trào đến, hắn không cách nào đỡ gạt được, không sao phản công được, đành nhảy lùi nhanh ra sau, quát hỏi:

- Kiếm pháp của ngươi chẳng phải "Đoạn Thủy Kiếm Pháp"... mà là... là...

Rồi hắn dứt tiếng, không nói tiếp được!

Lục Tiệm triệt kiếm, tùm tùm hỏi:

- Chẳng phải "Đoạn Thủy Kiếm Pháp", thì là cái gì?

Cừu Thạch cứng lưỡi, hai chiêu thức đó, bất kể là vận kinh, xuất kiếm, biến hoá trong chiêu thức, nhất định một hai là "Đoạn Thủy Kiếm Pháp", nhưng không hiểu tại sao, một khi phóng ra, so với thứ "Đoạn Thủy Kiếm Pháp" mà hắn biết, uy lực xem ra mạnh hơn gấp mười lần, giá có ẩn chứa nội lực thì đã chẳng phải bàn, nhưng lúc tự thân Cừu Thạch dụng phải, hắn thấy rõ nó lại không hề có một chút gì là Lục Tiệm đã phổ "Đại Kim Cương thần lực" vào đấy, sự việc như thế, thật hết sức quái lạ.

Xoay chuyển ý nghĩ đôi ba lần, Cừu Thạch định thần, định nhãn, trầm giọng hét một tiếng, ngửa vào Thủy kiếm, đưa "Thiên Thủy Thập Phương kiếm" toàn lực thi triển, mười ngọn kiếm khi vô hình tạo từ Thủy kinh trong nội thể biến hoá ra, lúc quét lúc đập, khi thì thẳng băng, khi thì cong vòng gậy khúc, quét mù trời mù đất, tận dụng mọi khả năng công kích.

Lục Tiệm vẫn chẳng hoang mang, chẳng loạn, lại xuất ra chiêu "Bạch Mã Phiên Sơn", nửa đẩy nửa chặn, nhẹ nhàng xảo diệu gạt các đạo kiếm khí sang một bên, rồi lại sử dụng "Mã Mao Điều Vũ", khắp trời, chỗ nào Thủy kiếm đụng vào lưỡi gươm của gã, đều bị bẻ ngược trở về, phản kích vào Cừu Thạch.

Càng đấu, Cừu Thạch càng kinh hãi, hắn cảm tưởng đang lạc lõng giữa mênh mông biển cả, không nhìn rõ đầu đuôi, hắn chỉ còn cách tận sức ngửa Thủy kiếm, đối phó các kiếm thế quỷ di đó.

Không riêng gì Cừu Thạch kinh hoàng, mọi người bên dưới cầu cũng không khỏi há hốc mồm miệng ra nhìn, từ khi "Chu Lưu Lục hư công" xuất thế, bát bộ thần thông dùng ngửa vật để tấn công, tất cả các thứ đao kiếm tầm thường trên thế gian này vô phương cự địch, chẳng dè Lục Tiệm chỉ với một thanh nhuuyến kiếm thi triển một thứ kiếm pháp thuộc hạng nhị lưu mà đã đánh cho Cừu Thạch liên tiếp thối lui.

Tiên Bích, Ngũ Chiếu đều không hiểu nổi, chỉ mình Cốc Chấn loáng thoáng thấy một chút đạo lý, cho rằng tuy Lục Tiệm đã không trực tiếp dùng đôi tay, gã đã trở "Thiên Kiếp Ngự Binh pháp", có điều pháp môn này đã tăng tiến theo vũ công của gã, đạt mức lô hỏa thuần thanh, không những chế ngự được binh khí, mà lại còn có thể chế ngự thủy hỏa, ngoài ra, trong lộ kiếm pháp của gã ẩn chứa một cái gì đó mà Cốc Chấn không minh bạch. Tuy biết rõ gốc nguồn Lục Tiệm, Cốc Chấn cũng không sao nhận thức được nó là gì.

Bên trên cầu, hai người giao chiến mỗi lúc một nhanh, thân thủ Cừu Thạch như quỷ mị, mười đạo thủy chỉ vạch ngang chém dọc liên lạc như nước chảy, biến hoá bất định, những khi chúng chạm vào lưỡi nhuyễn kiếm, phát tiếng ong óng rợn người, nghe mà rùng mình. Và Lục Tiệm sử mỗi chiêu, mỗi thức đều rõ ràng, dầu tốc độ cực nhanh, chương pháp tịnh không loạn, lúc vào đầu trận đấu, chiêu thức nào gã xuất ra đều được Diêu Tình gọi đúng danh tự, đến khi trận đấu hai bên nhanh dần lên, Diêu Tình còn chưa kịp hô, gọi tên thì Lục Tiệm đã sử qua sáu, bảy kiếm chiêu khác mất rồi. Có điều, môn "Đoạn Thủy Kiếm Pháp" này gã chưa học được toàn bộ, xuất thủ được độ hai mươi chiêu xong, gã bất đắc dĩ phải trở lại lần nữa cũng số chiêu thức ấy.

Cừu Thạch cũng đã kịp thấy Lục Tiệm không ngớt sử đi sử lại số kiếm thức ấy, vồn vện lập đi lập lại bấy nhiêu chiêu, thế nhưng, dầu hẳn biết trước mà đón đầu phản công, thấy thấy đều bị Lục Tiệm phản đòn, uy lực tuyệt không mảy may giảm sút, cho dù Cừu Thạch có nhìn trước được sơ hở của chiêu thức sắp tới mà thiên biến vạn hoá đón đầu, cũng không sao chiếm được một chút lợi thế nào. Kiếm pháp của Lục Tiệm hiển nhiên tàng chứa một cỗ thanh thế lẫm lẫm, gã không những không lùi tránh làn nước, mà mỗi mỗi đều vung gươm phản kích, toàn làm cho Cừu Thạch tay vung cập rập, chân bước toán loạn, không sao đối phó.

Nhìn Lục Tiệm chiến đấu, tim Diêu Tình đập thình thình, khắp người cô nóng hừng hực, nổi kinh ngạc vui mừng làm cô quên hẳn mọi đau đớn cơ thể. Cô không tưởng nổi kiếm pháp gia truyền nhà mình trong tay Lục Tiệm lại hiển lộ thần oai dường ấy, ngay cả nếu Diêu Giang Hàn còn tại thế, so với Lục Tiệm, sẽ tựa như một vực một trời, thân phụ cô đừng nói đến bắt kịp gã, nội cái giữa hai người kiếm chiêu tuy mường tượng giống nhau, phần kiếm ý lại là một cách biệt quá lớn.

"Kiếm ý", hai chữ đó dù thoáng qua trong óc, nhưng Diêu Tình chợt hiểu, co buột miệng kêu lên:

- À... Thì ra là vậy! Ta biết tại sao rồi!

Cũng đang mang mỗi nghi ngờ trong lòng, nghe cô la lớn, Cốc Chấn quay lại hỏi:

- Đại mỹ nhân, cô biết cái gì thế?

Diêu Tình cười tủm tỉm:

- Ta biết nguồn gốc chân chính của cái kiếm pháp Lục Tiệm đang sử dụng! Người có muốn nghe ta nói ra không?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Nói đi... Cô nói ra đi.

Tiên Bích, Ngu Chiếu nghe thấy, đều cùng lần lượt ngược mắt nhìn cô.

Diêu Tình cười, đáp:

- Người còn nhớ đôi liễn trên chỗ Phong Huyết chứ?

Sắc mặt Cốc Chấn thoáng thay đổi, gã hỏi:

- Phải cô nói đến đôi liên của Công Dương tổ sư?

Diêu Tình gật đầu, ngâm:

Ánh mắt vụt loe loé sáng, Lục Tiệm cả tiếng hỏi:

- Vạn Quy Tàng, hai người đây, lão thả hay không?

Vạn Quy Tàng cười, đáp:

- Dĩ nhiên không thả!.

Mắt Lục Tiệm bùng lên giận dữ, Vạn Quy Tàng dường nhìn thấy thần sắc của gã, lão cất tiếng cười ha hả:

- Tiểu tử, chớ khá nhầm lẫn! Lão phu chẳng phải Cừu Thạch.

Lục Tiệm còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe Cốc Chấn vui vẻ hỏi:

- Vạn Quy Tàng, lời giải mấy ẩn ngữ trong Bát Đồ, lão tìm ra chưa?

Vạn Quy Tàng cười nhạt một tiếng, hỏi ngược trở lại:

- Người nói gì?

Cốc Chấn bảo:

- Lão mà tìm ra được lời giải, ắt đã ba chân bốn cẳng chạy ào ào tới chỗ đó rồi, đâu cần gì tìm cách ngăn cản bọn ta! Ta đoán chắc, phần bên trong cái hộp mà lão đoạt được, chỉ nói là đầu mối ở Tây Thành, mà không nói rõ nó nằm tại đâu! Ta cho rằng, nếu gom được lời giải của bát đồ cùng chỉ dẫn bên trong hộp, mới có thể tìm ra được chỗ giấu đầu mối hướng dẫn cho bước kế tiếp!

Gã vừa dứt lời, vùng núi non bỗng lặng yên như tờ một lúc lâu. Nguyên Vạn Quy Tàng khi nắm được trong tay cả tám lời chú từ bát đồ, lão đã bỏ

hết tâm trí vào tìm lời giải của tám ẩn ngữ đó. Mà ngày đó, Cốc Chấn giải trọn, toàn trông vào sự trợ giúp của toàn thể. Tự phụ mình là người trí lực tài giỏi, Vạn Quy Tàng vốn muốn một mình lão tranh đua cùng tổ sư Lương Tư Cầm, không thêm nhờ cậy sức tha nhân, chưa kể dẫu lão có muốn, bọn đồng đảng của lão không ai có năng lực ngang cỡ Mạc Ất, thành thử mấy bữa rày, thủy chung lão vẫn chưa mò ra được điểm cốt cán, giờ lão nghe câu nói của Cốc Chấn, cũng vừa có phần ngượng ngùng, vừa có phần tức giận, lão bỗng lạnh lùng nói:

- Cái đó thì việc quái gì? Lão phu nghiên ngẫm đã lâu, sớm muộn gì cũng truy ra thôi!

Cốc Chấn hỏi:

- Thế nếu chừng một năm nữa, mà vẫn chưa truy ra được?

Vạn Quy Tàng đáp:

- Không có chuyện đó!

Cốc Chấn cười xòa, bảo:

- Lão cứ từ từ mà suy ngẫm thêm, ta lại không thể đợi lâu vậy được. Bữa nay, bè lũ tay chân móng vuốt của lão tan tác hết cả, lão độc một thân mình, bên ta đông người, lão đường đường làm Thành chủ, không thể nào ngày đêm đứng trấn giữ cây cầu này! Cho dù lão trấn giữ được cầu, cũng không thể ngăn cản người ta xâm nhập vào đấy, chỉ việc vượt núi mà lên, lúc đó, bị người ta lấy mất vật ấy rồi, lão đừng có mà tiếc tiếc, nuối nuối!

Vạn Quy Tàng lập tức hỏi ngay:

- Vật gì vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Chính là vật đó đó!

Thấy gã giữ mồm giữ miệng không nói ra vật gì, Vạn Quy Tàng hừ lạnh một tiếng, bảo:

- Người hãy khoan khoái chí! Ta đây cũng có cách riêng, chỉ tạm thời chưa nói ra!

Cốc Chấn cười nụ, bảo:

- Ta cũng biết cái cách của lão là gì rồi, tạm thời cũng chưa vạch trần ra!

- Hay lắm đấy! - Vạn Quy Tàng hỏi - Người biết cách đó là gì, ta muốn nghe thử xem xem nó ra sao?

Câu nói của lão là thế, Cốc Chấn chẳng thể không nói, gã đành cười cười, đáp:

- Cách của lão, chẳng qua lẽ lối đã dùng bắt giữ hai người Ninh, Tả đó, đem cùng cách áp dụng trên bọn ta, cho đến khi nào lão giải được bí ngữ, mới thôi sử dụng!

Vạn Quy Tàng hừ một tiếng, không trả lời!

Cốc Chấn biết rõ Vạn Quy Tàng thường tự phụ có tâm ý khó đoán như mưa nắng bất chợt, bình sinh lão tối ghét kẻ nào nhìn được tâm tư của lão. Cốc Chấn đem huych toẹt nói trắng ra, là đã phạm vào đại kỵ của lão ta, nhưng lúc này, không còn biện pháp nào khác, gã duy nhất trước tiên vạch trần âm mưu của lão, khiến cho lão dù có được trên chân, cũng sẽ chẳng thấy thoải mái gì. Do đó Cốc Chấn thẳng thừng bảo:

- Lão đầu tử, miệng nói đấu trí, mà lão chỉ toàn dùng võ lực áp đảo chúng ta, lão có thắng đi nữa, thắng lợi đó chẳng ai khâm phục hết. Người ở đời, hễ bất tín thì chẳng ra mẽ gì, lời lão thốt ra không còn được tín

nhiệm, đừng tính chuyện thu nhân tâm thiên hạ, ngay cả lòng người Tây Thành đây, sợ lão cũng chẳng thu phục nổi nữa là.

Vạn Quy Tàng lặng thinh, trong vùng sơn cốc khoáng dã, không một tiếng chim chóc, duy nhất tiếng thác nước đổ rì rầm liên miên không dứt, vậy mà lại làm hồi hộp trong lòng năm người. Dù Cốc Chấn vốn lớn mật, mạnh miệng, trước tình hình đó, gã cũng bất giác đôi quyền đầu nắm chặt, lòng bàn tay đầm đề đổ mồ hôi lạnh! Gã biết Vạn Quy Tàng mang tính buôn bán kinh doanh, chuyện "tín nghĩa" với tha nhân lão coi cực nhẹ, trong đầu chỉ tính toán nguồn lợi ích thâm vào sẽ lớn hoặc nhỏ, giờ đây, lão đang trầm tư, nhất định trong đầu đang cân nhắc xem "thủ tín" hay "bội tín", cái nào thâm lợi nhiều, một khi đã quyết đoán xong, lão sẽ thẳng tay hành động không do dự nữa. sẽ chớp mỗi lợi lớn, vứt bỏ các thứ lật vật nhỏ nhoi.

Cốc Chấn tự biết yếu ớt, tranh đấu cùng lão Vạn Quy Tàng này, phải dựa vào tính tình của lão mà bày trò, như hồi trên đảo Linh Ngao, gã đã bày ngón cá cược, nếu thắng, Vạn Quy Tàng sẽ thu tóm toàn bộ Đông Đảo, Tây Thành, chiếm Tiềm Long, so với diệt đứt Đông Đảo, phá hủy Tây Thành, lão nhất định thu được nhiều mối lợi hơn. Do đó, lúc lâm trận trên đảo, Vạn Quy Tàng đã chịu bãi chiến, đã chấp nhận cá cược. Lúc này cũng vậy, có điều, sẽ thu lợi lớn hoặc nhỏ ra sao, không hiển hiện rõ rệt như lần ở trên đảo.

Giữa lúc Cốc Chấn còn đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe Vạn Quy Tàng hỏi:

- Cốc tiểu tử, ngươi thấy chuyện này nên làm như thế nào?

Cốc Chấn chửi thề trong lòng, gã biết Vạn Quy Tàng chưa quyết đoán, đã đem quả bóng thấy qua bên sân gã, hệt như đua tranh trên thương trường, Vạn Quy Tàng đang là người mua đã biến thành người bán, đây Cốc Chấn đang bán trở thành mua, nếu gã không đưa ra một cái giá hời,

chuyện thương thảo mua bán sẽ tiêu tan! Vụ cò kè mà cả này, nếu chẳng làm cho Vạn Quy Tàng cảm giác "thủ tín" sẽ lợi thế nhiều hơn, mọi chuyện coi như mất sạch. Ý niệm nảy nở linh hoạt, nhanh chóng, Cốc Chấn đưa mắt ngó hai người đang bị treo ngang sườn núi, gã vụt nghiêng răng, rồi hì hì, nói:

- Như thế này này, lão đầu tử, ta sẽ bảo cho lão biết đầu mối tìm ở đâu, bù lại, lão sẽ phóng thích Ninh cô nương cùng Phong Quân hầu, lão tính sao?

Vạn Quy Tàng ha hả cười, đáp:

- Cái đó là tự người đưa ra, lão phu không hề cưỡng bức người, vậy là không có chuyện thất tín, hai bên hoàn toàn vẫn đấu trí!

Nghe lão nói, Cốc Chấn thở ra một hơi dài, mắng thầm trong bụng "đồ lão già vô lại" mười lần, nhưng miệng gã lại cười hi hi:

- Đúng thế, là ta tự nói ra, lão đầu tử người bất quá chỉ là chấp thuận món quà của ta thôi.

Vạn Quy Tàng bảo:

- Cái bản mặt người cười cười kiểu đó, trong lòng nhất định đang mắng chửi ta!

Cốc Chấn đáp:

- Không dám... Không dám!

Vạn Quy Tàng lạnh lùng nói:

- Được rồi! Ta sẽ gặp người tại Trích Chấn đường.

Cốc Chấn đáp:

- Không cần đến đấy... Lão đến Miếu Oanh Oanh chờ, chiều tối nay ta sẽ tới đó.

Vạn Quy Tàng nhặt giọng hỏi:

- Người còn tính giờ giới gì nữa đây?

Cốc Chấn đáp:

- Trước mặt lão, ta còn trò gì để giới ra? Có điều thân thể dính đầy bùn, trước hết ta phải tắm rửa một phát đã!

Vạn Quy Tàng hừ lạnh một tiếng, trên đỉnh núi, sợi dây thừng co lên, kéo hai con tin bay vút lên, rồi biến mất dạng trên đầu non.

Cặp mắt Lục Tiệm giận dữ căng ra nhìn, rành rành thế mà gã đành chịu bó tay.

Sa Thiên Hoàn thấy lão đầu đàn bỏ đi, hoảng hốt gọi với theo:

- Thành chủ, cứu tôi với!

Kêu hai ba lần, chẳng thấy có ai đáp ứng, chỉ nghe dư âm tiếng gọi chập chờn vang vọng lại từ nơi xa xa.

Sa Thiên Hoàn há hốc mồm, ánh mắt hiện nét hoảng loạn.

Cốc Chấn lờm gã một phát, dài giọng:

- Vạn Quy Tàng tối ghét thứ thuộc hạ thảm bại, người không trụ nổi Vạn Tử trạch, lão chưa giết người, đã là may cho người lắm rồi đấy!

Rồi gã quày đầu, hỏi:

- Ngu huynh, mình xử trí tên này sao đây?

Theo tính khí Ngu Chiếu, dĩ nhiên là một chương đập chết quách, còn chưa kịp khai khẩu, bỗng nghe Lục Tiệm bảo

- Tha phút cho rồi!

Nói xong, đưa tay vẫy vẫy về phía xa xa,

- Hai người mau bước ra đây!

Tiếng gọi chưa dứt, từ sau vách đá hiện ra hai người, đích thị Thử Đại Thánh cùng Xích Anh Tử, cả hai co ro cúm rúm, thần sắc hết sức đáng thương, họ vụt chạy ào tới, quỳ thụp nơi chân Lục Tiệm, dập đầu bình bình liên hồi.

Lục Tiệm thở dài sườn sượt, đỡ họ đứng lên, bảo:

- Sa Thiên Hoàn, người hành sự tán tận, chính ra không thể tha mạng người, chỉ là, người chết đi, kiếp nô cũng sẽ chết theo, khiến người ta thấy bất nhẫn vô cùng! Người hãy nhớ cho kỹ, bữa nay, người còn giữ được tính mạng, đều là nhờ vào hai người này. Mai sau mà còn hành ác nữa, ta sẽ không dung tha!

Không ngờ nhờ hai kiếp nô mà giữ được tính mạng, Sa Thiên Hoàn vừa mừng quỳnh, lại vừa ngượng ngùng, hăn im lặng giây lát, rồi đứng lên, cất tiếng cảm ơn, chào từ biệt mấy câu, lò dò theo hai kiếp nô xuống núi đi mất.

Ba người đi xa rồi, Tiên Bích nhìn Cốc Chấn, giọng oán trách:

- Sao đệ lại bảo Vạn Quy Tàng đến chờ nơi miếu Oanh Oanh, làm thế chả phải tự mình lật tẩy cho lão xem ư?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Cái đó gọi là lấy thực làm hư, Vạn Quy Tàng mắc bệnh đa nghi trầm trọng, mình càng nói ra sát sự thực chừng nào, lão càng sinh nghi chừng nấy. Nhược bằng đệ nói hoang đường, mục quang lão đầu tử thật lợi hại, sẽ không thể lừa dối được lão!

Tiên Bích nửa tín nửa ngờ, lại hỏi:

- Đệ bộ thực tình đem đầu mỗi thứ hai ra nói cho Vạn Quy Tàng hả?

Cốc Chấn đáp:

- Cai lão già vô lại đó thay tâm đổi tính nhiều lắm rồi, nếu không nhượng bộ lão, sợ tình hình sẽ trở thành tệ hại hơn!

Diêu Tình bảo:

- Lão ta một tên già vô lại, người cũng là một tiểu vô lại, với cái bản chất vô lại của người, quyết chẳng thể nào bó tay mặc người muốn chơi mình thế nào thì chơi!

Cặp mắt cô loa loa dòm vào Cốc Chấn, đầy nét giễu cợt, nhưng Cốc Chấn cười cười đáp:

- Kệ... chưa biết tương lai người ta chơi mình ra sao, hãy tắm một cái trước đã!

Nói xong, gã bước lên cầu, ra vẻ cởi bỏ y phục.

Diêu Tình hoảng hốt đưa tay bịt mắt, hét ầm lên:

- Hạ lưu!

Tiên Bích cũng đỏ ửng mặt mày, né mình tránh đi.

Cốc Chấn tắm gội sạch sẽ xong, gã vận Chu Lưu hỏa kinh lên hong khô quần áo. Ngu Chiếu không nhịn được cười, bảo gã: Truyện "Thương Hải " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc ()

- Cốc lão đệ, lão già Ninh Bất Không mà thấy đệ dùng Hoả kinh vào chuyện đó, thế nào cũng tức giận càn hông, lăn đùng ra chết!

Cốc Chấn đáp:

- Thần thông Hỏa Bộ nhằm tạo phúc cho dân, lão ta đứng ra phải mừng vui đến nhảy cẫng lên ấy chứ!

Diêu Tình còn chưa hết tức khí, cô nạt gã:

- Người sao đáng xưng là dân! Cạnh chữ "dân" (民) của người phải thêm chữ "vong" (亡) vào để đọc thành chữ "Manh" (氓), "manh" như trong "Lưu Manh" ấy!

Cốc Chấn bảo:

- Cô quá khen ta rồi!

Diêu Tình nói:

- Người nghe câu chửi mắng mà không hiểu tí nào cả ư?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Lưu Bang (của sự tích Hán Sở tranh hùng, lập ra nhà Hán trị vì mấy trăm năm) còn là tổ sư lưu manh, cô mắng ta lưu manh, chẳng phải đã quá khen ta rồi sao? Được lắm... Tốt lắm, sau này ta lên làm hoàng đế, sẽ phong cô chức thượng thư Nữ Bộ, chuyên cai quản nữ tử trong thiên hạ, cô thấy sao?

Diêu Tình cười gằn một tiếng, bảo:

- Người thật đúng là Mạnh Tử kiến Lương Tương Vương!

Cốc Chấn nhìn chòng chọc vào mặt cô, rồi ngoác miệng ra cười.

Thấy gã không đối đáp lại được, Diêu Tình trong lòng khoái chí, bảo:

- Không mở miệng ra được một lời nào kia?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Ta đã nói rồi đấy, có điều cô không thấy mà thôi!

Diêu Tình đáp lại:

- Chỉ giỏi nhảm nhí!

Cốc Chấn đáp:

- Cô không hiểu... thế vừa mới rồi ta đã làm cử chỉ gì?

Diêu Tình:

- Có làm cái gì khô gì! Chỉ là nhăn nhó ra cười!

Cốc Chấn cười giải thích:

- Cô thật đã không hiểu rồi! Cái đó kêu là "Nụ cười ngoác mang tai của Phu tử" ("Phu tử hoàn nhĩ nhi tiếu").

Diêu Tình hơi sững sờ, hừm một tiếng, rồi bảo:

- Tự mình đề cao mình đến mức điên rồi!

Hai người nói những câu nói chứa đầy ẩn ý, Lục Tiệm nghe, hết sức khó hiểu, gã không dẫn được, lên tiếng hỏi:

- Máy người đang nói cái gì vậy?

Cốc Chấn chỉ tùm tùm cười, còn Diêu Tình vốn đang tức khí, cũng lờ đi, không thèm trả lời Lục Tiệm.

Tiên Bích suy nghĩ một lúc, vừa hiểu ý tứ, cô bèn vui vẻ giải thích

:

- Lục Tiệm, hai người ấy, họ dẫn những câu của sách cổ ra chọc ghẹo nhau, mà lại không nói nguyên cả câu, chỉ nêu lên có một nửa thôi, nửa kia giữ lại! Câu trong sách "Mạnh Tử" viết là: "Mạnh Tử kiến Lương Tương vương, vọng chi bất tự nhân quân", ý nói Mạnh Tử gặp Lương Tương vương, tự thán không đủ tài năng để làm Hoàng đế. Còn "Phu tử hoàn nhĩ nhi tiểu" là lấy từ Luận Ngữ, "Phu tử hoàn nhĩ nhi tiểu, viết: 'Cát kê yên dụng ngưư đao'...". Cốc Chấn trích dẫn câu đó, ý muốn đem "Hoàng đế" sánh với gà, còn hăn thì làm "đao mổ trâu", nghĩa là hăn coi Hoàng đế như rơm rác, chẳng là cái mẽ gì hết!

Lục Tiệm hiểu thông suốt, gãi bảo:

- A Tình, Cốc Chấn nói đúng đấy! Hoàng đế thì có cái gì ghê gớm đâu! Tôi xem kỹ, thấy Cốc Chấn so với cái lão Gia Tĩnh Hoàng Đế còn hơn bằng vạn lần.

Cốc Chấn vỗ tay cười ầm!

Trong lòng tức tối, Diêu Tình hậm hực đấm cho Lục Tiệm một quyền, mắng:

- Ai khiến ngươi lảm mồm!

Hai người Cốc, Diêu đấu võ mồm suốt con đường đi, họ vượt khỏi cây cầu cong như mống trời, men theo một con đường đá trèo lên đỉnh núi, từ

đẩy nhìn xuống, thấy mây mù khói toả, sương trắng đục ôm quần quanh vực sâu vượn trượng, ngược trông lên, lầu các chon von như đang muốn đâm toạc bầu trời cao đổ xầm xập xuống, làm người ta bỗng bị cảm giác nghẹt thở.

Ngẩng đầu nhìn lầu các cao ngất, Cốc Chấn bùi ngùi nói:

- Chả trách năm xưa những lần Đông Đảo tấn công Tây Thành, đều bị đánh thua chạy tơi tả! Chỗ này hiểm trở, đích thị "Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai" (một người trấn giữ, vạn người khó lòng vượt qua được!).

Tiên Bích lắc đầu, nói:

- Lúc Đông Đảo tấn công, chỗ này chẳng qua mới xây có bốn, năm toà lầu đài, khác xa ngày nay. Sau hơn hai trăm năm gây dựng, mới được như bây giờ.

Cốc Chấn khen ngợi:

- Tài năng xây dựng như người trời đó, thật là trác tuyệt!

Chẳng mấy chốc, qua khỏi một quãng đường dốc, chợt hiện ra một toà thạch đình, mái đình phủ lấp đầy tuyết trắng, hai bên đình là hai cây liễu héo khô, đứng giương nhánh cành phất phơ trong gió, nom thê lương khôn xiết. Giữa đình là một ngôi mộ đá xanh, tấm bia trước mộ khắc hai chữ "Lãnh hương", đại tự thiếp vàng đã phai tàn, không còn rõ nét nữa.

Tiên Bích, Ngu Chiếu đến trước thạch đình, đứng mặc niệm. Cốc Chấn thắc mắc:

- Nơi đây là chỗ yên nghỉ của ai vậy? Sao không thấy khắc tên?

Tiên Bích đáp:

- Các bậc lão thành xưa truyền lời rằng, chỗ bên dưới Lãnh Hương đình này là nơi hợp táng của Liễu Oanh Oanh tổ sư cùng Tây Côn Lôn. Từ xưa đến giờ có tục lệ, mỗi khi đệ tử Tây thành đi ngang đây, đều phải đến trầm mặc tưởng niệm hai vị tổ sư ấy

Cốc Chấn giật mình, hỏi:

- Tổ sư Tây Côn Lôn chẳng phải đã kết duyên cùng Hoa tổ sư sao?

- Đúng thế - Tiên Bích thoáng vẻ buồn buồn - Khi còn sống, tổ sư một thân, đến lúc chết đi, đã phân thành hai. Tương truyền người xưa kể lại, sau khi Tây Côn Lôn qua đời, tro tàn được chia làm hai phần, một phần giữ nơi hải ngoại bầu bạn cùng bà vợ, còn phần kia, đã được Tư Cầm tổ sư đem về lại Trung thổ, hợp táng cùng Liễu tổ sư.

Cốc Chấn thoáng động dung, gã đến trước đình, thấy mé dưới hai chữ "Lãnh Hương" còn khắc một dòng chữ kiểu tiểu lệnh, nét chữ đẹp đẽ.

Mọi người đứng lặng yên như vậy một hồi, rồi Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Đi thôi!

Đoàn người theo hướng đông bắc Lãnh Hương đình, đi được một quãng, Ngu Chiếu bảo:

- Đến rồi!

Cốc Chấn dòm dòm tứ phía, rồi hỏi:

- Ở đâu?

Ngu Chiếu đưa tay chỉ, miệng cười:

- Không phải đó sao?

Cốc Chấn chăm chú nhìn, một toà miếu vũ tạc vào sườn non, vắt vẻo giữa lưng chừng núi, có một con đường sàn nổi xuống dưới, thoáng trông, hệt như ngôi miếu được treo lơ lửng từng không.

Cốc Chấn cười cười hỏi:

- Sao chỉ vón vện một ngôi miếu, không có miếu thờ Tây Côn Lô à?

Ngũ Chiếu lắc đầu, bảo:

- Tư Cầm tổ sư đã không lập miếu thờ tổ phụ, lại quay sang dựng miếu thờ phụng Liễu tổ sư, nói thật ra, cũng là một thiên truyện nhiều kỳ sự!

Cốc Chấn nói:

- Người kỳ nhân hành vi kỳ lạ, Liễu tổ sư từng là một bậc nữ tử khác thường, Tư Cầm tổ sư đem lòng ngưỡng mộ ngài, cũng đúng thôi!

Mọi người nghe gã bàn có lý, đều cùng gật gù rằng phải.

Trèo lên hết con đường sàn, đặt chân vào miếu, đã thấy Vạn Quy Tàng chờ sẵn bên trong. Hai người Ninh, Tả bị trói gô, đang ngồi xếp bằng trên sàn miếu. Trong miếu, qua ánh sáng yếu ớt, thấy dựng ở đây tượng một nữ tử, hình dung tuyệt thế hấp dẫn, mắt, mi tú lệ, phong thái rạng rỡ. Một bộ váy màu lục nhạt trông vẫn như mới, xiêm y dường vẫn vững chãi trước bao tang thương nhân thế. Kế bên là tượng một cỗ bạch mã tạc bằng đá ngọc, thân ngựa cơ bắp cuộn cuộn, dáng thần tuấn khác thường. Trước hai pho tượng có một đỉnh bằng bạch ngọc dương chi, trong đỉnh đang ngùn cháy trầm hương hồng phấn, khói man mác toả lên một mùi thơm làm mê man lòng người. Bốn góc miếu đều có giá nền bằng thủy tinh, chân mỗi giá nền được đặt trên một đĩa pha lê hình hoa sen, nhụy hoa lung linh phản chiếu ánh nền ra khoảng không gian mấy thước chung quanh.

Vạn Quy Tàng vừa thấy đoàn người, lão nhú mày, hỏi:

- Sao chậm đến quá vậy?

Cốc Chấn cười, trả lời:

- Tắm rửa cũng phải kỳ cọ một chút, đi đường cũng phải đưa chân nọ trước, chân kia theo sau... Lão đầu tử người là thần tiên sống chót vót trên cao, làm sao hiểu được những khổ ải trần tục của phàm nhân bọn ta.

Vạn Quy Tàng chẳng nhẫn nại được nữa, bảo:

- Bớt nói lung tung đi, mau đưa ra manh mối, để tất cả sớm kết thúc giao dịch!

Cốc Chấn chẳng sao được, đành nói:

- Được rồi... Cái manh mối đó, bí ngữ của bát đồ nói là "Mã Ảnh", chắc có dây dưa tới ngựa!

- Mã ảnh? Mã ảnh? - Vạn Quy Tàng dự dự một chút, rồi bỗng mỉm cười, lão bước đến bức tường mé bên trái con ngựa, vung tay lên, kinh phong trời dậy, bụi khô của bùn đất trên tường ào ào trút xuống, phút chốc để lộ một tấm gương bằng đồng lớn, dù đã tồn tại một khoảng thời gian dài, nhưng do được bùn khô che phủ, nên mặt gương sáng bóng như mới (Chú: gương bằng đồng để lâu ngoài không khí sẽ bị oxy hoá thành gỉ xanh, hết phản quang!), mặt gương phản chiếu một cách sống động bóng dáng con ngựa.

Vạn Quy Tàng tâm cơ lạnh lẹn, lão ra tay quá nhanh, vượt xa suy nghĩ bình thường. Mọi người chưa kịp hoàn hồn, trong đầu Cốc Chấn hai chữ Mã Ảnh làm gã vừa mừng rỡ, vừa lo âu "Thì ra Mã Ảnh muốn nói bóng phản chiếu của con ngựa qua mặt gương. Thế nhưng bóng này có tầm quan trọng thế nào?"

Bỗng thấy Vạn Quy Tàng đưa tay gõ vào mặt kính, tạo tiếng động coong coong, ngân nga, kéo dài. Cốc Chấn lập tức đại ngộ "Thì ra vậy, đằng sau tấm gương là một khoảng không gian trống trải!"

Vạn Quy Tàng đưa tay mò mẫm một lúc. Bỗng đôi tay lão nắm vào tấm gương, vận thần lực lên, quát một tiếng "mở", Tấm gương lúc ấy xoay chuyển trên trục của nó, phát tiếng cọt kẹt, mở vào phía đằng sau, thì ra đấy không phải thuần túy tấm gương, mà là cửa nẻo dẫn vào mật thất đằng sau.

Mật thất tối mịt, không nhìn rõ được gì bên trong. Vạn Quy Tàng ngó nhìn một chặp, lão quay sang chỉ vào Lục Tiệm bảo:

- Người đi vào đấy trước!

Lục Tiệm giật mình, Diêu Tình vội kéo vào áo gã, nhỏ giọng bảo:

- Đừng nghe lời lão!

Còn đang dự dự, Lục Tiệm đã nghe Vạn Quy Tàng cười gằn:

- Định chờ lão phu động thủ mời mọc người nữa chăng?

Lục Tiệm nghiêng răng, đang định đặt Diêu Tình xuống, Vạn Quy Tàng đã bảo:

- Công theo cả nha đầu đó nữa!

Lục Tiệm lập tức hiểu rõ dụng ý của lão, nếu giữa hai người xảy ra giao tranh, Lục Tiệm chưa chắc đã chịu bó tay chịu chết, mà khi có Diêu Tình theo vào, gã sợ ném chuột vỡ đồ, ắt phải đành để kẻ Vạn Quy Tàng tha hồ muốn làm gì thì làm. Nhưng Lục Tiệm không còn đường nào khác, đành công Diêu Tình tiến vào mật thất.

Lục Tiệm thận trọng bước được sáu bảy bước, chẳng thấy có gì khác lạ, bỗng từ mé sau đèn đóm thắp sáng lên, đó là Vạn Quy Tàng đánh lửa châm

nến, Lục Tiệm chăm chú quan sát, bên trong này, các thứ thiết kế, hình dạng giống hệt bên ngoài, cũng có một người một ngựa, cũng ngọc đỉnh, cũng bốn giá nến thủy tinh bốn góc, chỉ khác chỗ góc bên tây, giá nến được đặt trên không phải một đĩa pha lê, mà là một vật lấp lánh phản ánh của bạc trắng, phần dưới vật đó là cán dài, đầu trên cán dính vào một cái vòng, trong vòng gắn hai quả cầu, toàn bộ vật đó được chạm khắc tinh xảo.

Vạn Quy Tàng cầm vật bằng bạc lên, chau mày suy nghĩ. Dù không biết vật ấy công dụng ra sao, Lục Tiệm hiểu nó quan hệ trọng đại tới manh mối thứ hai, gã đang hoảng hốt, mắt đã thấy hiện nhanh ra một nhân ảnh, đó là Cốc Chấn vừa dừng bước tiến vào phòng, đang nhìn chăm chú bốn phía, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc. Vạn Quy Tàng giơ cái vật bằng bạc đó ra, cười ha hả, hỏi:

- Cốc Chấn, ngươi nhận ra được đây là gì không?

Cốc Chấn liếc sơ qua, bảo:

- Là Hồn Thiên nghi? (Quả cầu thiên văn chỉ vị trí tinh tú bầu trời)

Vạn Quy Tàng lắc đầu, nói:

- Không phải Hồn Thiên nghi, mà là Tử Vi nghi.

- Tử Vi nghi? - Cốc Chấn thắc mắc - Là cái gì vậy?

Vạn Quy Tàng cười hô hố, nhưng lão không trả lời, quày mình định đi ra.

Đồng lúc, Lục Tiệm quát lớn:

- Để cái đó lại!

Vạn Quy Tàng quay lại nhìn, thấy Lục Tiệm đã đặt Diêu Tình xuống từ lâu, gã đang tung mình xông đến, song quyền vung lên, chưởng kinh thế

như núi đổ xầm xập áp đảo vào lão.

Vạn Quy Tàng phát tay, hóa giải quyền kính, rồi cung tay, tung chưởng phản kích cấp kỳ. Lục Tiệm đánh hụt một chưởng, cũng quai tay phản công, cước bên dưới tung một đòn vào tiểu phúc Vạn Quy Tàng! Gã quyết chí đoạt lại "Tử Vi nghi", đánh xả láng, bất chấp phong phạm cao thủ cùng quy củ giang hồ, xuất thủ cực kỳ hiểm độc, chỉ nhằm đánh vào những chỗ yếu hại đối thủ.

Vạn Quy Tàng tuy chỉ đối phó bằng một tay, bất kể quyền cước của Lục Tiệm nhanh nhẹn, hiểm độc tới đâu, khi vào gần, đều bị lão nhẹ nhàng hóa giải tất.

Hai người này là cao thủ tuyệt thế nhất nhì đương thời, bên thì vì tính mạng của người yêu, bên thì vì giấc mộng vương quyền để nghiệp một đời, trong vùng tối tăm tối ám đó, họ đã đấu xáp lá cà, tới lui như điện chớp, bám sát vào nhau, bất tri bất giác đã trở toàn lực, quyền nào cước nấy đều toát ra kinh phong quật rung chuyển đồ đạc trong mật thất, phát tiếng động ầm ầm.

Cốc Chấn chỉ sợ bị trúng đòn mà thụ thương, gã đỡ Diêu Tình từng bước lui lại, đến khi lưng áp sát vào tường, cảm giác kinh phong trùng trùng đầy đặc, gã hiểu hai đối thủ cũng đã dịch đến gần bức tường, bên ngoài, bọn Tiên Bích nghe tiếng giao tranh, muốn tiến vào mật thất, đều đã bị cường kinh của hai người đẩy lui trở ra.

Bỗng nghe tiếng chát chúa, ngọc đỉnh bị trúng một cước của Lục Tiệm, vỡ nát, Vạn Quy Tàng xoay vù thân mình, vào sát Lục Tiệm, tổng một quyền đúng vào đầu vai bên tả của gã. Lục Tiệm nửa người tê dại, gã loạng choạng, lui mấy bước ra sau. Vạn Quy Tàng vừa tính rượt theo, trước mắt lão lóe lên thân ảnh của Cốc Chấn, gã hét lớn:

- Lão đầu tử, Tử Vi nghi coi như thuộc về lão, bọn ta không tranh giành nó nữa!

Mặt thất lặng yên một chút, Vạn Quy Tàng chậm chạp thủ thế, nhạt giọng bảo:

- Người có muốn tranh giành cũng chẳng được!

Rồi khinh thị, lão liếc qua Lục Tiệm, cười, hỏi:

- Tiểu tử, mùi vị quyền đó ra sao? Hải Đạo của ngươi là vậy sao? Xem ra cũng chỉ đến thế thôi!

Nói xong, cười nửa miệng, lão thông thả vượt cửa đi ra ngoài. Bọn người bên ngoài chẳng ai dám cản trở, đứng trông tà áo xanh của lão phất phơ trên con đường sàn, rồi mất hút vào cuối đường.

Lục Tiệm hít một hơi, vận kinh hoá giải cảm giác tê liệt xong, gã tức tối hỏi:

- Cốc Chân, sao ngươi nhượng bộ, để lão đi mất vậy?

Cốc Chân đáp:

- Không nhượng bộ cho lão bỏ đi, bộ để lão giết huynh hả?

Lục Tiệm thở dài, nói:

- Lão tuy đã không giết ta, nhưng lấy đi mất Tử Vi nghi, cũng chẳng khác gì giết ta bao nhiêu!

Gã nói xong, đưa mắt nhìn chăm chú vào Diêu Tình, khoé mắt rân rân nhạt nhoà.

Cốc Chấn không nói gì, lúc ấy Tiên Bích, Ngu Chiếu cùng Tả, Ninh hai người lục tục bước vào. Trong mật thất, tối như hũ nút. Tiên Bích chẳng dẫn nổi, hỏi:

- Máy người yên cả chứ?

Ba người trữu nặng tâm sự, đều không ai trả lời. Tiên Bích chờ không được, cô đánh lửa đốt đuốc, chiếu ánh sáng lên cả ba.

Cốc Chấn bỗng kêu "à" một tiếng, rồi hỏi:

- Tỷ tỷ ơi, cho đệ mượn đuốc một chút.

Thấy hơi lạ, Tiên Bích đưa cho gã bó đuốc.

Cốc Chấn cầm đuốc rọi khắp, dáng vẻ nửa tư lự, nửa mê mẩn, đến lúc đuốc cháy lụn, lửa nóng tấp vào mấy ngón tay, làm đau điếng, gã thét một tiếng "úi da", buông đuốc, rồi hỏi:

- Còn đuốc nào khác không?

Tiên Bích hỏi:

- Đệ trở thành ngớ ngẩn từ hồi nào thế?

Cô lập tức đốt đuốc, đem châm lửa vào ba giá đèn hoa sen trong phòng, ánh sáng toả tràn ngập mật thất.

Cốc Chấn bất giác cười rộ, nói:

- Ủa... vừa rồi bị một vấn đề làm đệ nghĩ ngợi đến xuất thần, quên mất là có đèn!

Ngu Chiếu có hơi sốt ruột, hỏi:

- Cốc lão đệ, Vạn Quy Tàng cướp vật gì đó đi, chuyện này gấp rút, phải đuổi theo lão mới phải, sao giờ còn đứng đây suy nghĩ vấn đề gì vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Vấn đề đệ đang suy nghĩ, so với chuyện đuổi theo Vạn Quy Tàng còn khẩn thiết hơn nhiều!

Nói xong, gã chạy vù vù như con trốt quanh mật thất, rồi dừng phắt lại, hỏi:

- Mọi người chúng ta có nghĩ đến điểm này không, cứ sao mật thất trần thiết lại y hệt như trong tự miếu?

Tất cả đều sửng sốt. Diêu Tình giọng yếu ớt:

- Ta biết rồi, đồ trần thiết trong này, mặt sau của tấm gương đồng, là bóng phản ánh của các đồ vật nơi tự miếu bên kia.

Cốc Chấn lắc đầu, bảo:

- Nếu nói là bóng phản chiếu, thấy có một điểm không phù hợp rất lớn. Các bạn theo tôi ra đây nhìn này...

Nói xong, gã cùng mọi người ra khỏi cửa, đến trước tấm gương đồng, bảo:

- Mọi người nhìn xem, hình ảnh trong gương cùng cảnh quan đồ vật trong mật thất, có cái gì đó bất đồng?

Mọi người tập trung quan sát, Tiên Bích kêu "ui chao" một tiếng, la lớn:

- Cảnh sắc trong mật thất đúng là ảnh phản chiếu ngược của hình ảnh trong gương!

- Không sai! - Cốc Chấn gật đầu, nói - đồ vật trong mật thất giống hệt hình ảnh phản chiếu từ tấm gương, quá sức giống nữa là khác. Thế nhưng, mọi người đều đã không để ý, ảnh phản chiếu của chúng ta từ gương ra, với thân thể xác thực của chúng ta, phải đối kháng nhau. tỷ như nếu có nút ruồi trên má trái, hình ảnh trong gương sẽ đưa nút ruồi sang thành bên má phải, khuôn mặt ta ở trước gương, dòm hình ảnh phản chiếu, lại thấy khuôn mặt đưa ra đằng sau.

Nghe gã giảng giải, mọi người loáng thoáng hiểu đôi ba phần, Cốc Chấn đã vào trở lại mật thất, nói tiếp:

- Các bạn xem lại đi này, nếu cảnh sắc trong mật thất sau tấm gương này là hình phản chiếu qua gương của bên ngoài, thì con ngựa phải ở trước, tượng tổ sư đằng sau, mới là phản chiếu, thế nhưng lại không phải thế, Liễu tổ sư bên ngoài, ngựa bên trong, giống cách sắp đặt trong miếu, chẳng lẽ không có sự kỳ lạ sao?

Tiên Bích bảo:

- Hoặc có khi mật thất này không phải bóng phản chiếu của tự miếu?

Cốc Chấn cười cười, đáp:

- Vậy sắp đặt mật thất đằng sau gương để làm gì? Chưa kể mật thất bố trí lại hệt như tự miếu, mà manh mối lại ở hai chữ "Mã Ảnh", theo trí óc thông tuệ của Tư Cầm tiên sinh, sắp đặt manh mối trong chữ "ảnh" chỉ để bảo xem hình bóng con ngựa qua tấm gương đồng, há không quá sức vô tri lẫn sao?

Ngư Chiếu bỗng nói:

- Hoặc có khi Tư Cầm tiên sinh cũng đã không để ý đến lẽ tương phản giữa vật và hình ảnh phản chiếu của vật từ gương...

Tiên Bích chẳng khỏi lườm gã một phát, bảo:

- Người thị Tư Cầm tổ sư là người thế nào? Cũng xuân ngốc như người chẳng?

Ngu Chiếu nổi đoá, nhảy nhồm tới ba thước, la hét:

- Cô bảo ai xuân ngốc? Cô mà thông minh vậy, sao lại đi ưa thích, ưa thích cái... - Hét ngang đấy, gã bỗng tắc tị, lúng búng trong miệng.

Tiên Bích dòm dòm gã, cười nửa miệng:

- Người bảo ta đi ưa thích cái gì?

Ngu Chiếu mặt mày xám xịt như miếng lòng lợn, vụt chỉ chỗ vào Tả Phi Khanh, nói:

- Cứ cho là ta xuân ngốc, cũng chẳng thể xuân ngốc hơn y được!

Nghe câu nói thiếu dè dặt của gã, sắc diện Tiên Bích thoáng xụ xuống, Tả Phi Khanh đã động nộ, quát to:

- Tên họ Ngu kia, ta đã làm gì tới người! Hai ta ai là xuân ngốc, chẳng cần là người đời, đến con lợn cũng chỉ ra được!

Ngu Chiếu bảo:

- Người không xuân ngốc? Thế tại sao đã bị Vạn Quy Tàng bắt được, nếu không có người làm con tin, Vạn Quy Tàng đâu lộng hành dữ vậy được?

Tả Phi Khanh còn chưa kịp phản bác, đã nghe Ninh Ngưng nhỏ giọng cãi:

- Ngu sư huynh đây nói không đúng, hai ta đánh không lại lão, bị lão bắt, đó là bọn ta sức không bằng người, đâu có gì là xuân ngốc đâu? Nếu muội đánh lại lão, muội.. muội...

Ninh Ngưng vốn bản tính dịu dàng, cô ít mở miệng, nói gì chuyện lên tiếng bên vực người khác... Hai mắt tròn tròn, Ngu Chiêu nhìn cô, gã không biết phản bác ra sao, chỉ đành hừ một tiếng, miệng ngậm tăm...

Trong lòng Tiên Bích bỗng cảm giác lạ lẫm, cô len lén liếc qua Ninh Ngưng một cái, thấy thần sắc Ninh Ngưng kích động, tròn mắt thấy thoáng rân rân một giọt lệ nhỏ, Tiên Bích không hiểu tại sao cô mũi lòng đến thế, càng thấy lạ hơn nữa, khi cô thu hồi tia nhìn lén lút đó về, đã bắt gặp Tả Phi Khanh đang chú thần vào Ninh Ngưng, ánh mắt gã lạ lùng, có vẻ cảm kích, lại pha chút lòng lân mẫn. Tiên Bích chẳng tự chủ được, cô tự hỏi "Giữa hai người này, trong quãng thời gian bị cầm cố, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao Ninh Ngưng ra khỏi tính cách bình nhật của cô để bên vực cho Tả Phi Khanh, Phi Khanh tại sao lại lộ xuất ánh mắt đó khi nhìn vào cô ấy?

Tâm tư khá nhạy bén, ý niệm vừa đến trong đầu đó khiến cô không khỏi sinh nghi, đồng lúc chợt thấy Cốc Chấn đi quần quanh trong mật thất, tay gõ gõ lên tường. Trong lòng cô bỗng máy động, Tiên Bích cắt đứt dòng suy nghĩ về Tả, Ninh hai người, cô cất tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ đằng sau mật thất này, lại còn có mật thất nào khác?

Cốc Chấn đáp:

- Cái mật thất này không phải là hình bóng tự miếu, vậy là nhất định hẳn còn một cái bóng phản chiếu khác... "Mã Ảnh" "Mã Ảnh"... nếu không ở kế bên tượng tổ sư, ắt phải gần bên tượng tuần mã. . Mật thất phải còn giấu một cái khác nữa!

Nói ngang đấy, gã chợt ngừng phất, rồi kêu lên:

- Có rồi đây!

Gã khởi động thần thông Liệt Thạch, phát nội kinh lên bức tường, bụi đá rào rào đổ xuống, thì thấy xuất hiện một tấm gương đồng, phản chiếu bóng con ngựa.

Hết cơn bã cực đến hồi thái lai, mọi người đương trường không sao ngăn nổi nỗi mừng vui như điên cuồng, Cốc Chấn gạt vụn đá sang một bên, vận kinh lên song chướng, nhưng không nghe tấm gương đồng một chút mảy may di động. Lục Tiệm nói lớn:

- Để đấy cho ta!

Đặt Diêu Tình xuống, gã đến trước tấm gương đồng, quát nhỏ một tiếng, tấm gương trên tường chuyển dịch về phía sau, để lộ một khe nhỏ. Lục Tiệm lách nhanh, lọt vào bên trong, một lúc sau, gã gọi ra:

- Thầy đều an toàn!

Mọi người nghe gã nói, kéo nhau vào. Tiên Bích đánh lửa đốt đuốc, cô chăm chú nhìn quanh. Không ngoài dự đoán của Cốc Chấn, bên trong mật thất này cũng có tượng người, tượng ngựa, một đỉnh, bốn đèn, nhưng khác đànang trước ở chỗ tượng ngựa ngoài, tượng người trong, cũng có một Tử Vi nghi nơi đĩa đèn góc phía đông, nếu như Vạn Quy Tàng đã không cướp đi cái Tử Vi nghi kia, rõ ràng hai cái là hình phản chiếu của nhau, tương ứng hoàn toàn.

Cốc Chấn thở một hơi khoan khoái, cười ngoác miệng:

- Các bạn, đây mới đích thực Mã Ảnh hàng thật, hàng sáng giá! Chỉ là, con ngựa này không giống con ở tự miếu, mà là hình ảnh của con trong mật thất thứ nhất.

Ngư Chiếu bảo:

- Cái vị Tổ sư này, cứ thần thần bí bí, quây người ta mòng mòng, thật chẳng thấy khoái chút nào!

Gã trắng trợn chê bai Tổ sư, Tiên Bích đang định lầu bầu, đã nghe Cốc Chấn cười cười, nói:

- Có chỗ Ngu huynh chưa rõ đấy thôi! Người xưa lúc tổng táng mộ cổ, hay bày ra nhiều trò hư thực, mé ngoài nhà mồ bày biện đồ giả, bên trong mộ phần mới để đồ thật, khi thì một giả một thật, khi thì hai giả một thật, nhiều nhất là ba giả một thật, theo đó gọi là "Nhất nguyệt lưỡng tam giang", một mặt trăng chiếu trên ba làn sóng, chẳng phải sẽ hiện ra ba bóng trăng dưới nước sao? Xem đến bản thân miếu Oanh Oanh, Tư Cầm tiên sanh mới chỉ thiết kế có hai giả một thật, cũng chưa được kể là nhiều!

Lục Tiệm nghe giải thích, gã mừng, sợ lẫn lộn, tiến đến nhắc cái "Tử Vi nghi" lên, Diêu Tình giật lấy xem, Lục Tiệm vội bảo:

- Cẩn thận, khéo đánh rơi, làm vỡ!

Diêu Tình bấu môi, nói:

- Ta còn chút khi lực nào mà đánh vỡ được nó! Xú tiểu tử, coi thường người ta quá!

Lục Tiệm không biết nói sao, nhưng trong bụng chú tâm phòng hờ, rủa Diêu Tình tuốt tay đánh rơi, gã đã chực sẵn để chụp lấy.

Diêu Tình sẫm soi một lúc, rồi hỏi:

- Cốc Chấn, vật này xử dụng thế nào?

Cốc Chấn đón nhận nó, nhìn đi nhìn lại, rồi lắc đầu:

- Ta cũng không biết nữa! Có vẻ Vạn Quy Tàng hiểu cách dùng!

Diêu Tình bảo:

- Không thể đến hỏi cách dùng nơi lão được!

Trông mắt Cốc Chấn lay động, rồi gã vui vẻ nói:

- Có lẽ có một người biết!

Diêu Tình hỏi:

- Ai vậy?

Làm như không nghe cô hỏi, Cốc Chấn mỉm cười, nói:

- Sự tình là mình không thể chậm trễ, để chậm trễ ắt xảy ra chuyện không hay! Các bạn, sao mình không kéo nhau xuống núi cho mau?

Nói xong, gã thận trọng che giấu kỹ gian mật thất thứ hai, vun vén đá vụn thành đồng, rồi nói:

- Các bạn, khi mình ra khỏi núi, đừng để lộ vẻ vui mừng trên mặt nhé, tránh bị người ta khám phá!

Ngu Chiếu bảo:

- Có cần nện vào mặt ta hai quyền, bôi vào đấy một hai giọt nước đá mèò?

Tiên Bích cười nhạt, nói:

- Đâu cần nện? Có cần nước đá mèò không? Bắc Lạc Sư Môn có đấy!

Ngu Chiếu bùi ngùi đáp:

- Xin miễn nói đến vị miêu huynh này! Đụng vào huynh ấy, trước tiên là bị loạn thần, rồi kể đó bị mất trí nhớ, chẳng phải là hỏng bét hay sao!

Gã ngoài mặt ra điều mắng chửi con mèo, thực sự ngằm lẳng mạ người, làm Tiên Bích bức tức, trợn mắt lườm gã một phát.

Liên theo đó, mọi người làm vẻ cú rũ củ rũ, ngoại trừ Lục Tiệm trong lòng lo lắng cho Diêu Tình, Ninh Ngưng có tâm sự riêng, hai người này nét ưu tư thực sự hiện trên nét mặt, những người kia thật đx hết sức khó khăn để che giấu nỗi vui mừng trong lòng.

Do Vạn Quy Tàng cướp được "Tử Vi nghi", lão cho là xong việc rồi, nên lần này, mọi người xuống núi, đã không gặp bất cứ cản trở nào. Lúc ra khỏi Tây Thiên môn rồi, thấy chung quanh không có ai khác, Cốc Chấn tung mình nhào lộn hai vòng trên không, rồi đứng chống nạnh, gã cười ha hả.

Mọi người thấy gã biểu lộ thần tình kiểu đó, đều chẳng khỏi kinh dị, không nhin được, Diêu Tình hỏi:

- Xú hồ li, người sao phát cuồng dữ vậy?

Cốc Chấn hô hó:

- Ta phát cuồng thực đấy! Dễ gì thắng được lão đầu tử một keo, làm sao ta không vui mừng đến phát điên cho được?

Nói xong, lại cười ầm lên, Ngu Chiếu cũng vỗ tay vào nhau, góp tiếng cười rầm rĩ vào, hào khí ngút trời, làm tuyết đọng đầu non bị chấn động đổ ào ào xuống.

Nhìn quang cảnh, Tiên Bích cũng nhoẻn miệng cười, bảo:

- Hai gã này, đích thực làm người ta phát mệt! Cái tên Cốc Chấn đó, khi thì bày mưu định kế thật sâu xa, lợi hại hơn hẳn lão hồ li, khi thì làm như trẻ nít chậm lớn!

Ngay cả trong thời tiết đó, người ở xa tít tắp cũng nghe thấy tiếng cười của hai gã, ước chừng như tiếng kêu gọi bạn bè.. lũ kiếp nô cùng hai nàng hồ nữ đều rời bỏ chỗ ẩn nấp tìm đến.

Họ đồn rằng đoàn năm người đi chuyến này lành ít dữ nhiều, không dè đã được yên ổn trở về, họ thấy đều mừng rỡ khôn xiết, đến vây quanh Lục Tiệm, nói cười hoan hỉ... Đến gã Yến Vị Quy cũng cởi bỏ cái mũ tre trên đầu xuống, ngoác miệng ra cười, làm những vết sẹo đao kiếm trên khắc trên mặt rung rinh theo... nom có phần dễ sợ.

Hoan hỉ một hồi, cả đoàn kéo nhau tìm chỗ tránh gió, Cốc Chấn đưa ra "Tử Vi nghi", hỏi:

- Mạc Ất, huynh nhận biết được vật này không?

Thoáng trông qua, Mạc Ất hơi sững sờ, ngạc nhiên hỏi lại:

- Cái đó là "Tử Vi nghi", Cốc gia tìm được nó ở đâu vậy?

Thấy hẳn nhận biết được món đồ, toàn thể đều vô cùng vui sướng!

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Quả nhiên Mạc huynh biết!

Mạc Ất đáp:

- Tôi đã từng thấy hình vẽ của nó trong sách vở bí mật lưu trữ ở Thiên bộ.

Cốc Chấn hỏi:

- Đây là vật truyền lại từ Tư Cầm tiên sinh, không hiểu công dụng ra sao?

Mạc Ất nói:

- Trong sách bảo "Tam cực hiệp, Tử Vi định" (khi ba cực họp lại, Tử Vi sẽ định ra được vị trí!)

Cốc Chấn thắc mắc:

- "Tam cực hiệp, Tử Vi định" là gì?

Mạc Ất khoái chí, đáp:

- Cốc gia hãy nhìn hai quả cầu này, bên trong chúng có gắn một khối đá từ tính, giống hệt la bàn, khi nhìn kỹ trên mặt quả cầu, ở đây và ở đây, có hai lỗ tròn, lỗ này chỉ suýt soát cực bắc của quả cầu, sai biệt chừng vài độ. Mình chỉ cần làm vài phép tính là có thể định ra được "điểm đến" ở chỗ nào, là còn cách đây bao xa!

- "Điểm đến" à?

Đôi mắt Cốc Chấn rực sáng!

Mạc Ất đáp:

- Đúng vậy! Cái "Tử Vi nghi" này hết sức thần diệu, mỗi món "Tử Vi nghi" đều nhằm chỉ về một địa phương, mình di chuyển đi, hai quả cầu nhờ tương quan từ tính, sẽ nảy sinh một biến hoá vi diệu, mình càng lại gần "điểm đến", hai cực bắc của chúng sẽ hợp cùng cực bắc của địa cầu thành một đường thẳng, từ đó tính ra được "điểm đến". Thành ra "Tam cực hiệp, Tử Vi định", là nói lên cái ý đó.

- Ta hiểu rồi! - Cốc Chấn bảo - Huynh nói, khi mình di chuyển, do từ tính của nó, "Tử Vi nghi" cũng khe khẽ di động theo, cho đến khi ba cực hợp nhất! Nói vậy, cái món "Tử Vi nghi" y hệt một tấm địa đồ linh hoạt!

Mạc Ất cười xoà:

- Đúng... Đúng... là một tấm địa đồ linh hoạt, một địa đồ sống động!

Cốc Chấn chẳng giấu được nét hồ hởi tràn ngập gương mặt, bảo:

- Nói như thế, cái "Tử Vi nghi" mà Vạn Quy Tàng cướp được, sẽ đưa lão đến cái "điểm đến" bá láp... Hay quá, tốt quá... cứ để lão đi... Đi biển bắc cũng tốt, đi biển nam cũng hay, nói không chừng, có khi mình thành công quay về rồi, mà lão hãy còn long đong nơi góc biển chân trời nào đó!

Cốc Chấn cười vang, rồi hỏi:

- Mạc Ất, huynh biết phép tính toán của cái "Tử Vi nghi" này không?

Mạc Ất vui vẻ trả lời:

- Cốc gia quên rồi sao, bộ óc của tôi dù không lớn gì cho lắm, chỉ cần đọc sơ qua một lần bất cứ gì, là ghi khắc hết trong đó rồi. Cốc gia thắng hoặc t

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tây Hành

Hành trình gian khổ vô cùng, đoàn người cực kỳ khó khăn vượt bao núi cao chón chở, khi qua khỏi rặng Côn Lôn rồi, thấy dứt hẳn địa hình núi đồi, đàng trước họ trải rộng mênh mông vùng sa mạc Qua Bích, gió rét cắt da, tuyệt không có lấy đến một giọt nước. Hai bên đường chất chồng xương cốt người, ngựa, bày một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Đoàn người miệt mài kiên trì ngày đêm, mỗi một bữa người, nhưng hình như nguồn sức lực Cốc Chấn là vô bờ bến, gã vừa đi vừa nâng cao tinh thần mọi người, mồm miệng không ngớt liên thoảng đủ thứ chuyện, thô tục có, văn nhã có... khiến mọi người mê mải nghe, thoắt chốc họ đã không hay không biết vượt qua hàng trăm dặm đường.

Diêu Tình khó chịu khi thấy Cốc Chấn hùng hồn độc diễn, dù thân thể đang bệnh hoạn, cô vẫn buông lời khích bác gã, do đó, hai người lời qua tiếng lại không dứt, gặp phải Cốc Chấn miệng lưỡi dẻo quẹo, Diêu Tình thua nhiều hơn thắng, cô trong lòng chẳng phục, bốc nộ khí xung thiên, đến cả trong giấc ngủ, cũng nói mớ, cũng rán sức tranh hơn thua cùng gã.

Thấy thế, Lục Tiệm quá lo lắng, có một bận, thừa lúc Diêu Tình say ngủ, gã lên tiếng cầu xin Cốc Chấn thôi cãi vã cùng cô, Cốc Chấn còn chưa kịp trả lời, Tiên Bích đã cướp lời:

- Tranh hơi vậy là tốt đấy! Tình nha đầu tính khí khác người, ham tranh cạnh, nếu cô ta không có đối thủ, sẽ đâm ra buồn chán, khiến bệnh tình sẽ

tệ đi nhiều. Nếu để cô ấy đặt hết tâm trí vào việc tranh hơi cùng Cốc Chấn, có khi sẽ kích thích tiềm năng trong người, giúp cô tăng thêm ham muốn sống còn mà kháng bệnh. Như vậy, còn tốt bằng mấy dùng Kháng Long Đan ấy chứ!

Tiên Bích tinh thông y thuật, Lục Tiệm nghe lời bàn đó, gã thôi không đề cập trở lại vấn đề nữa!

Ngày đó, Tô Văn Hương đánh hơi được nguồn nước, bèn dò theo, tìm đến được một vùng ốc đảo cây cỏ xanh tươi, mọi người thi nhau múc nước dự trữ, mua được từ mục dân ở đấy dăm chục con lạc đà, bàn nhau cùng nghỉ lại đây nửa ngày, rồi sẽ đi tiếp. Đêm đến, mọi người quây quần quanh lửa trại, Tiết Nhĩ dạo nhạc cụ "Ô lý oa lạp", Thanh Nga thổi ống tiêu hồng ngọc hoà theo, Tần Tri Vị thui một con dê béo đến vàng rộm, mùi thịt nướng bốc ngào ngạt khiến ai nấy ứ nước miếng đầy miệng.

Sau bao ngày kiên trì dọc theo vùng vách đá chân núi khô khốc, hoải hoải, khó khăn lắm họ mới lại được thấy màu sắc xanh tươi của thảo mộc, của mạch nước, được thấy đông người, ngựa, dê, lạc đà... trong lòng đoàn người, ai nấy thấy đều sung sướng vô ngần, đến Diêu Tình cũng nhăm nháp một ngụm rượu sữa ngựa, cô đang ốm yếu trong mình, rượu vào đến bụng, làm đôi gò má đỏ hây hây.

Riêng mình Ngu Chiếu chê rượu quá nhạt, vừa nốc ượu, vừa càu nhàu "Cái này mà cũng gọi là rượu ư? Nó... so với nước tè còn thua xa... Lão tử mà có uống liên tục một năm liền cũng chả say nổi!" Gã cứ mỗi câu càu nhàu, mỗi nốc một cốc, lúc lâu bầu xong, hũ rượu cũng cạn queo, mà thấy còn chưa đã, bèn nhào qua cướp hũ rượu của Cốc Chấn.

Hai người giằng co hũ rượu, một người bảo:

- Lão đệ, thương tình huiynh với chứ!

Một người đáp:

- Nhưng bụng đệ vẫn hầy còn đang rỗng tuếch đây!

Một người nói:

- Lão đệ, đệ chẳng biết trượng nghĩa là gì hết!

Một người lại đáp:

- Lão huynh, gì cũng nhường cho huynh được hết, duy có khoản này thì đệ không nhường được... Nhường cho huynh rồi, sâu rượu nó quậy trong bụng, đệ lấy gì mà dẹp yên chúng nó?

Nhìn hai người, Tiên Bích vừa thấy bức vừa tức cười, cô ngoảnh nhìn chỗ khác, lên tiếng hỏi Tả Phi Khanh chuyện bị bắt làm con tin ngày đó ra sao, Tả Phi Khanh còn chưa kịp trả lời, Ninh Ngưng bỗng bảo:

- Tả sư huynh, muội có dăm câu muốn thưa cùng huynh.

Nói xong, cô đứng lên, đi ra một góc xa xa.

Tả Phi Khanh hơi ngần ngừ, gã nhìn vào Tiên Bích, nói:

- Để lúc trở lại sẽ thuật đầy đủ...

Chợt thấy ánh mắt lạ lẫm của Tiên Bích, lập tức có cảm giác nóng mảy nóng mặt, gã do dự một chút, rồi đi về phía Ninh Ngưng.

Khi hai người đến một góc khuất, Ninh Ngưng bèn nói:

- Tả sư huynh, muội có chuyện này muốn thỉnh cầu huynh. Muội... bố muội... cái chết ra sao, chỉ huynh biết, chỉ muội biết, mong huynh đừng đem kể cho người khác nghe!

Tả Phi Khanh lấy làm lạ, hỏi:

- Sao vậy?

Gắng một nụ cười âm đạm, cô đáp:

- Bố muội hồi sinh tiền làm chuyện ác đã nhiều, quá nửa số người ở đây mang lòng thù hận cùng ông, ngay cả khi không cừu hận, họ cũng không mấy ưa ông. Nên nếu nghe tin ông đã từ trần, tuy họ sẽ không nói ra miệng, nhưng trong lòng thế nào cũng hết sức khoái chí! Tả sư huynh, huynh cũng biết là bố muội hy sinh chết để muội được sống, cho dù sinh thời, ông tác ác thế nào đi nữa, muội cũng không muốn sau khi ông mất, mà hãy còn bị chúng khinh khi!

Tả Phi Khanh đang định trả lời "Muội chỉ giấu được một quãng thời gian, chứ làm sao mà giấu mãi được?", lời chưa ra đến miệng, nom thần tình thảm thiết của Ninh Ngưng, gã đành nuốt câu nói trở vào, gật đầu, bảo:

- Được! Ta sẽ coi như chẳng hề xảy ra chuyện gì trong Ngọc Hà cốc, có ai hỏi, ta sẽ nói là muội và ta đã bị Vạn Quy Tàng bắt lúc chúng ta tìm về chỗ đình Tây Thiên môn!

Ninh Ngưng buồn vui lẫn lộn, cô run giọng nói:

- Đa tạ Tả sư huynh...

Câu nói chưa dứt, nước mắt cô đã lăn chã tuôn rơi.

Tả Phi Khanh thở dài, lấy từ tay áo ra một tấm khăn tay trắng như tuyết, đặt vào tay Ninh Ngưng.

Ninh Ngưng lau nước mắt, đưa trả khăn lại Tả Phi Khanh, liếc sơ qua gã, rồi hỏi:

- Tả sư huynh, huynh trúng thương hai lần, thương thế huynh giờ đỡ chưa?

Tả Phi Khanh thoáng sững sờ, cười, đáp:

- Chuyện không có gì đáng lo! Ta dùng thuốc của Tiên Bích, nhờ phần nội lực bản thân, chút đỉnh thương thế đó còn tạm cầm cự được!

Ninh Ngưng gật gật đầu, nói:

- Thân phụ muội có dạy muội một phép trị liệu nội thương, cũng khá hữu hiệu, nếu huynh không thấy phiền, để muội liệu thương cho huynh, được không?

Tả Phi Khanh vui vẻ nói:

- Muốn còn không được! Sư muội mà còn có điều gì bất ổn trong lòng, nếu không giải bày được cùng ai khác, cứ mạnh dạn nói cho ta hay, Tả mỗ tuy không khéo ăn nói, nhưng khéo biết nghe người ta nói!

Ninh Ngưng bất giác hân hoan, cô mỉm cười. Hai người cùng tính tình cô tịch, phần thân thế có điểm tương đồng, họ cùng nhau chuyện trò qua lại đôi ba câu, đã thấy hợp tình, hợp ý.

Lúc họ trở lại chỗ lửa trại, món dê quay của Tần Chi Vị đã làm xong, da con dê thui vàng rộm, buồng gan dê xem xém cháy vành ngoài, óc dê ướp gia vị nướng chín, đồ bạc nhạc đem nấu súp, thịt băm nhỏ đem nhồi nhân bánh... mọi người quây quần thưởng thức các món ăn tuyệt diệu, chuyện trò rôm rả, ngoài Tiên Bích, không ai khác để ý sự vắng mặt hai người họ.

Sáng sớm hôm sau, sao mai vừa mọc, mọi người tiếp tục hành trình, đi sâu dần vào sa mạc, giặc cướp đại mạc gặp trên đường, mỗi lúc một cường bạo, nhưng đoàn người đó tụ họp nhau lại, lực lượng hùng mạnh không thua một quân đoàn, khiến giặc cướp, con số nhiều ít bao nhiêu. rủi chạm vào họ coi như đã gặp vận xui xẻo. Nhất là Cốc Chấn hành sự tuyệt hảo, mỗi bận đụng độ đạo tặc, không những giết trừ giặc, mà còn cướp lấy tài vật của chúng, mỗi khi bắt được đầu sỏ, đều bức bách đồng đảng phải giao nộp cho gã toàn bộ số châu báu, kim ngân, nếu toán giặc cường mệnh, thủ lãnh chúng coi như đoán mạng. Ngày thường, gã nói cười tạo thoải mái lên

khắp cả, nhưng đối đầu giặc cướp, gã trở thành ác độc khôn lường, đến nỗi hai người Ngu Chiếu, Tả Phi Khanh từng kinh qua trăm trận mà cũng phải lấy làm hãi sợ.

Có lần, Ngu Chiếu không dẫn được, đã bảo hẳn:

- Cốc lão đệ, ta chứng kiến nơi đệ hai bộ mặt khác nhau, một là của Thiện Tài đồng tử phục thị dưới chân ngài Quan Thế Âm, một là của lão quỷ vô thường tay chân vua Diêm La chốn âm phủ.

Cốc Chấn cười cười, đáp:

- Ngu huynh không biết đấy thôi, đó là đệ học binh thư Tôn Tử, trong đó dạy "Binh vô thường thế, thủy vô thường hình". Gặp người đàn hoàng, đệ lấy đạo đức đối xử, gặp lũ ác nhân chuyên chú vũ lực, đệ sẽ lấy vũ lực mà chơi lại. Đứa nào sắp đặt mưu thần chước quỷ với đệ, đệ cũng sẽ mưu thần chước quỷ đối chơi lại. Cái gì mà lấy đức thu phục người, đệ là đệ không làm nổi.

Ngu Chiếu nghe thế, chỉ biết lắc đầu, cười gượng.

Vượt khỏi sa mạc, chẳng mấy chốc, họ đến đại ấp Phong Đô. Cốc Chấn dùng tài bảo thu được từ giặc cướp oa khấu, mua một ít thớt ngựa, dùng tiền làm thông hành, dứt lốt quan lại. Hai Hồ nữ Lan U, Thanh Nga sinh trưởng phương tây, lại theo hầu Ngải Y Ti một thời gian dài, không những họ thông thạo khá nhiều ngoại ngữ, mà còn quen biết nhiều thương nhân, do đó đã thành hai cánh tay tả hữu đắc lực cho Cốc Chấn, vừa làm thông dịch giỏi, vừa làm người dẫn đường tốt. Qua sự trợ giúp của hai cô, Cốc Chấn mua được ba mươi bảy thớt ngựa hảo hạng, dư dùng cho cả đoàn, số ngựa còn lại dùng thay đổi, rồi lo lót tiền bạc mua đường đi lối lại, từ đó phát hiện rằng không chỉ dưới triều Đại Minh, khắp thiên hạ, lũ quan lại đầu đầu cũng tham ô, cũng nhận của dứt lốt Tài bảo của Cốc Chấn giúp

đoàn người quan ải nào cũng đi qua thông suốt, người người cứ thoải mái ra roi, giục ngựa, ngày vượt ngàn dặm dễ dàng như không.

Thấm thoát mười ngày qua, toà cự tháp thành Constantinople đã bỏ lại sau lưng. Thời ấy, châu Âu chia năm sẻ bảy làm nhiều tiểu quốc, chiến tranh liên miên dài ngày, mỗi mỗi tắc đất mỗi mỗi máu đào nhuộm đỏ, dân đen khổ sở khôn xiết, nghèo đói vô bì, đạo tặc nổi như rươi, tràn lan cùng khắp. Đoàn người gặp nhiều toán kỵ sĩ khôi giáp, mũ trụ nặng nề, có khi là vệ sỹ tiểu quốc, có khi là đám lính đánh thuê, đoàn Cốc Chấn vượt qua những tiểu quốc, lãnh địa ấy, gã đã có sẵn hai sách lược đối phó, trước hết chi tiền, chi tiền không xong thì động võ. Trong mắt dân cư các vùng đất ấy, đoàn người này thần thông như có pháp thuật ma quái, những dáo dail, trọng phủ đều không phải địch thủ, có xảy ra động thủ động cước, đám dân cư nếu không bỏ mạng tại trận thì đành ôm đầu máu mà tẩu thoát, mà lui như chuột.

Riêng Lục Tiệm ngày càng lo lắng, sức khoẻ suy sụp của Diêu Tình càng ngày càng hư nhược thấy rõ, xưa kia, cô còn sức tranh hơi cùng Cốc Chấn, hiện thời, sức lực cũng không đủ để trò chuyện cùng gã, cô suốt ngày ngủ mê mệt, đôi lúc tỉnh cơn ngủ, thần khí u u mê mê. Số nhân sâm Lục Tiệm mang theo còn không bao nhiêu, Diêu Tình sợ dĩ còn chi trì được đến giờ toàn trông vào "Đại Kim Cương thần lực". Tuy mọi người xem thấy đều than thầm bất diệu, lộ vẻ rầu rĩ, riêng mình Cốc Chấn đầu chí chẳng giảm, gã không ngừng khuyến khích mọi người, cổ vũ cả đoàn bước tới.

Bữa đó, sau khi rong ruổi ngày đêm, đoàn người nghe từ phía trước vọng về tiếng nước cuộn cuộn, Tiết Nhĩ lắng tai, rồi hỏi:

- Phía trước phải chăng có biển cả?

Tất cả giục ngựa phóng nhanh đến, quả nhiên một màu xanh ngắt vô ngần, biển trải rộng vạm vỡ, Cốc Chấn hỏi:

- Đây là biển gì vậy? Sợ rằng trong sách "Sơn Hải kinh" cũng không thấy nói tới?

Lan U bảo:

- Đây là một eo biển, chỗ mình đang đứng đây, xưa kia là lãnh địa của công tước Normandy, bên bờ bên kia, tất là xứ Anh Cát Lợi rồi.

Tiên Bích khẽ gật đầu, nói:

- Năm đó, vua William đánh chiếm thuyền nơi này, sang chinh phục Anh Cát Lợi

Lan U, Thanh Nga đồng lúc thấy quặn thắt trong tim, hai cô ngó Tiên Bích, giọng ngạc nhiên, hỏi:

- Tiên Bích tỷ tỷ, tỷ cũng biết thiên cổ sự đó ư?

Tiên Bích tủm tỉm cười, không đáp. Lục Tiệm giải thích:

- Thân phụ Tiên Bích tỷ tỷ là người Anh Quốc.

Lan U vui vẻ nói:

- Thất kính thất kính, hèn chi hai chị em tôi thấy Tiên Bích tỷ tỷ trông không giống những người Tây Vực bình thường khác, đâu dè tỷ ấy xuất xứ từ một nơi xa xôi đến thế. Nói thêm là, chị em chúng tôi tuy được tháp tùng chủ nhân đi buôn bán xa, nhưng chỉ mới ghé qua Pháp quốc, cái xứ sở bên kia biển chưa hề đặt chân đến.

Tiên Bích mỉm một nụ cười nhẹ nhàng, nói:

- Ta cũng chưa hề đến đây, chỉ là hồi nhỏ, có được nghe qua.

Cốc Chấn nhíu mi nhíu mày, quay sang Mạc Ất, thì thấy gã đang chăm chú vào "Tử Vi nghi", co ngón tay tính toán, một lúc sau, hần bỗng la lớn:

- Mình phải vượt biển!

Ruột gan mọi người đều chùng hăn xuống. Bấy lâu nay, họ mãi miết ngày đêm kiêm trình, chùng như không có được nhiều cơ hội chộp mắt, ai nấy, bất kể nam hay nữ, đều vô cùng mỏi mệt. Giờ đây, xem ra, đoạn đường trước mắt chùng như vô tận, họ đều chẳng khỏi thần thờ. Vả lại, biển cả không giống lục địa, dù lục địa có sa mạc, có núi non chón chở, có đạo tặc, phi đồ, nhưng những thứ đó không làm khó được nhóm cao thủ này. Trên biển, gió máy thay đổi, lại thập phần không liệu định trước được, có gió bão to nổi lên, là có tai hoạ mất mạng, dù võ công cao đến đâu, cũng vô ích. Hải trình gặp phải gió ngược, không sao đi nhanh tới được như đi trên đất bằng. Trong tình trạng ốm đau của Diêu Tình, dù không bị bão táp, biển động, ngồi thuyền lâu ngày dễ khiến cô chết sớm. Ý nghĩ trong đầu đó, không ai thốt ra miệng, nhưng nó hăn sâu trên ánh mắt. Lục Tiệm là trông thấy rõ ràng, ruột gan gã quặn thắt, một niềm tuyệt vọng sâu thẳm dâng mạnh trong gã.

Đang lúc ấy, bỗng Cốc Chấn hô một tiếng lớn, gã tuột vù xuống khỏi yên ngựa, rảo vài bước tới mé biển, nhúng ngón trỏ vào sâu xuống nước, rồi dứt ngón tay vào miệng, chép chép lưỡi, chùng như muốn thăm dò tư vị...

Ngu Chiếu chẳng khỏi lấy làm lạ, cất tiếng hỏi:

- Lão đệ, bên dưới biển đó bộ có rượu à?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Rượu đâu mà rượu! Toàn nước!

Ngu Chiếu hỏi:

- Nếu không phải rượu, đệ ném nước đó làm gì thế?

Cốc Chấn cười, đáp:

- Đệ muốn xem thử xem cái nước biển này so với nước ở biển Đông Hải, cái nào mặn hơn!

Ngu Chiếu bỗng cười vang, hỏi:

- Kết quả ra sao?

Cốc Chấn bảo:

- Nước ở đây có hơi mặn hơn một chút!

Tiên Bích chẳng dẫn nổi nữa, cô hỏi:

- Cốc Chấn, đến nước này mà đệ vẫn còn lòng dạ cười đùa nữa sao? Rất cục, có vượt biển hay không?

Mấy lúc sau này, mọi người nghiêm nhiên coi gã làm trưởng đoàn, chuyện lớn nhỏ gì đều phó mặc gã giải quyết. Mà Cốc Chấn cũng đều ra tay thu xếp chu đáo, khiến mọi người hài lòng, bây giờ, chuyện vượt biển là chuyện lớn, tất nhiên cũng để gã quyết định, nhất thời, hai mươi con mắt đổ dồn vào gã.

Cốc Chấn liếc vòng quanh vào từng người, dáng cười cợt, nói:

- Vượt chứ! Sao lại không vượt! Trèo non vượt núi đã được chín phần đường rồi, lẽ đâu bỏ dở một phần cuối?

Tiên Bích khở nào nói:

- Chỉ e phần còn lại này quanh co khúc mắc, dễ khiến người ta nản chí!

Cốc Chấn bảo:

- Mọi người nghĩ sao thì đệ không biết, nhưng trong tự điển của Cốc Chấn đệ đây, không có hai chữ nản chí. Ngay khi chìm đắm dưới Cửu U tuyệt ngục, không thấy ánh sáng mặt trời, mặt trăng, phải ăn hãm uống hui, đệ chưa từng nản chí một lần. Người ta sống trên đời, không ai thoát khỏi chết. Cốc Chấn đệ đây, có chết, cũng phải chết cho hoành tráng, dẫu danh không lưu sử xanh, cũng phải làm cho người người trong thiên hạ biết đệ là ai!

Gã nói đến đây, khắp một vùng bờ biển, người người lặng thinh ngẫm nghĩ, chỉ còn nghe tiếng sóng rì rào hoà cùng tiếng ngựa thở phì phò. Đôi mắt Cốc Chấn thâm trầm liếc vào Lục Tiệm, rồi gã tung mình phóng ngòi lên yên ngựa, cả tiếng hỏi:

- Ai theo ta đi tìm thuyền?

Thanh Nga cất cao giọng đáp:

- Tôi đi.

Tiết Nhĩ cũng nói:

- Tôi cũng đi nữa!

Cốc Chấn dòm hai người, vui vẻ bảo:

- Hai người này đúng là "Phụ xướng Phụ tùy", khiến người ta thấy mà phải nể!

Thanh Nga thoáng hiện nét cười, Tiết Nhĩ thì lại vừa ngượng, vừa vui, mặt mày gã đỏ ửng, đầu cúi gằm xuống. Cốc Chấn nhìn thấy, gã thôi không châm chọc y nữa, cười hi hi, giục ngựa chạy đi trước.

Qua chừng hai thời thần, ba người đáp một con thuyền hai buồng trở về, thuyền khá nhỏ, chỉ đủ chỗ chứa người, thiếu chỗ cho ngựa, mọi người

đành phải rầu rĩ bỏ ngựa lại. Cho đến giờ, đàn ngựa vất vả chở mọi người từ Ba Tư tới đây, chúng đều vô cùng mệt mỏi, nhưng cùng nhau rờn rã ngày đêm đường trường, người và ngựa đã nảy sinh tình quyến luyến, lúc này phải xa rời, dĩ nhiên trong lòng ai nấy đều không tránh khỏi cảm giác nghèn nghẹn, một vài nữ tử trong đoàn ngoái trông mấy thân ngựa còm cõi, khoé mắt có hơi ửng ửng hồng.

Thủ thủ phần lớn người Pháp, họ thấy khách nhân hình dung khác lạ, người Hoa người Hồ lẫn lộn, đều không khỏi sinh hiếu kỳ khôn tả, xúm xít nhau lại dòm ngó, cho đến khi thuyền trưởng thúc giục, mới tản ra về chỗ của mỗi người họ. Mà đoàn hành khách bốn ba dặm trường nhiều ngày, cũng mệt bã người, nhân dịp đổi lên đi thuyền, thì hoặc ngủ, hoặc đả toạ, ra sức khôi phục thể lực.

Lo lắng cho quãng đường phía trước, Cốc Chân không bụng dạ đâu mà ngủ, đã nhờ Lan U làm thông ngôn, đến hỏi han tình hình bờ bên kia nơi thuyền trưởng.

Thuyền trưởng là một lão già khoảng năm mươi tuổi, gập cô nương ứa nhìn, trong lòng có phần cao hứng, chuyện trò rôm rả, đại khái:

- Các vị hỏi tình hình bên kia ư? Mới đây, Nữ hoàng Mary băng hà, để lại cho cái cô nhỏ Elizabeth đó một đống những rối rắm, rắc những chuyện nhức đầu. Cô nhỏ Elizabeth này theo Tân giáo, không phải đạo Thiên Chúa, làm cho vua nước Pháp và vua Phillip phía nam đều không mấy thích thú, đến cả Giáo đoàn ở La Mã cũng thấy khó chịu. Là họ chỉ ưa Mary Stuart của Scotland, không ưng ý Nữ hoàng Elizabeth. Xem tình hình đó, thấy sắp loạn lạc to đến nơi. Bọn đại thuyền Tây Ban nha hết như lũ lưu manh, chỉ chăm chăm lượn lờ quanh vùng biển Anh Cát Lợi, nội tháng này, đã đếm được bảy chiếc rồi. Anh Cát Lợi thì giống như gà con vừa ra ràng, cứ bị lũ chim ưng rình mò, nên đã không làm ăn gì được, coi tình hình, chắc chắn sẽ loạn lớn đến nơi, Cô nhỏ Elizabeth chắc phải thoái vị, để cho Mary Stuart của Scotland lên thế chỗ.

Nghe lão nói, Cốc Chấn như đi lạc trong sương mù, bèn hỏi kỹ, mới tạm hiểu, bờ biển bên kia có hai nước là Anh Quốc và Scotland, đều do nữ vương trị vì, bà hoàng Scotland theo đạo Thiên Chúa, nữ vương Anh Quốc lại theo Tân giáo, đúng là hồng bát, bờ biển bên này, vua nước Pháp và Tây Ban nha đều theo đạo Thiên Chúa, Hai tôn giáo đó, phần thờ phụng thần minh thì không khác, nhưng giáo quy, nghi thức thì lại bất đồng. Tín đồ Tân giáo lên làm nữ hoàng trị vì, điều đó làm vua các nước vùng biển lân cận bức tức, muốn làm khó dễ Elizabeth.

Cốc Chấn cũng vẫn chưa hiểu rõ, cứ hỏi thêm gốc rễ sự việc, nhưng lão thuyền trưởng này dần dà trở thành thiếu nhẫn nại, chỉ nói cho qua chuyện:

- Rồi thì Elizabeth cũng sẽ phải thoái vị, ừm... trong thời cuộc tao loạn này, tôi báo trước cho các vị biết, sẽ cho các vị xuống thuyền ở một nơi gần đây nhất, tôi không sao đi xa hơn được, tôi không muốn bị trở thành gà con của Anh Cát Lợi cho lũ chim ưng Tây Ban Nha xơi gọn!

Thấy thuyền trưởng này kiến thức hạn hẹp, có hỏi thêm cũng chẳng moi thêm được gì hay ho, Cốc Chấn thấy hãy còn may mắn đã nắm được một ít tình hình vùng đất bên bờ bên kia, đành để lão thuyền trưởng thối lui. Rồi bảo Lan U về nghỉ ngơi bên trong khoang thuyền, gã thân lên sàn thuyền, đưa mắt dõi nhìn, bờ biển đằng sau lưng vách núi cao ngất, đá dựng san sát, che chắn ánh sang không qua lọt, làm vùng biển nơi ấy tối ám, âm u màu sắc ma quỷ, nước biển sẫm sậm cũng chuyển từ sắc xanh sang màu xám ngất, đôi ba chỗ đen ngòm, không rõ nông sâu bao lắm, như là vùng ẩn náu của âm hồn biển cả, là chốn chứa nộ khí của thương mang đại hải.

Cốc Chấn cứ như thế, hết một pho tượng đá, gã đứng trông ra biển khơi, mang nặng tâm sự gì đó, cho đến khi thuyền cập bờ.

Sau một ngày nghỉ ngơi, mọi người đã khôi phục được khá nhiều tinh lực, hành trình trên đất liền xem ra cho thêm được một ít sinh khí. Mạc Ất ngày đêm tính toán trên "Tử Vi nghi", gã nói rõ, điểm đến là ở về phía tây

nam vùng đất này, nếu đi nhanh, độ ba ngày nữa sẽ đến. Mọi người nghe tin tốt, thấy đều lên tinh thần.

Ngày kế, mọi người nghỉ chân tại một lữ quán, lúc Diêu Tình tỉnh dậy, không còn bị dẫn xóc trên lưng ngựa, tinh thần cô xem chừng khá hơn mấy ngày trước nhiều, bèn hỏi:

- Lục Tiệm, đây là đâu vậy?

Lục Tiệm đáp:

- Đất gì có tên na ná như Anh Cát Lợi.

Mặt Diêu Tình lộ sắc vui mừng, cô bảo:

- Anh Cát Lợi, chả phải cũng là quê hương của sư phụ sao? Người đưa ta ra ngoài để ta xem xem.

Lục Tiệm nghĩ thầm "Thì ra Địa Mẫu nương nương là người gốc gác ở đây!" Gã hơi ngần ngừ, bảo:

- A Tình, bên ngoài gió to, ở trong này có phần êm ấm hơn.

Khoé mắt ửng đỏ, Diêu Tình bảo

- Người chỉ muốn ta buồn chán đến chết trong này chắc?

Thấy thần tình thảm thương của cô, Lục Tiệm không làm gì khác được, đành lấy áo lông trùm cô thật kỹ, cõng cô, đi ra ngoài lữ quán. Hai người men theo một con đường mòn ngoằn ngoèo nho nhỏ mặt đất màu hồng nhạt, vừa đi vừa ngắm cảnh vật chung quanh. Diêu Tình rất thích thú, miệng lẩm nhẩm một vài khúc dân ca không rõ tên, tay ngắt lá bên đường, thổi tan lớp sương đọng trên ấy, chăm chú quan sát, mắt lấp lánh sáng.

Bầu trời miền đất lạ này cao vợi vợi, thoáng sáng màu xanh lam, ven đường mòn là một khoảnh rừng lớn, sương thu giăng mắc nhuốm một màu tím đậm đậm, từ trong rừng vụt bay ra một con quạ, như một vầng mây đen nho nhỏ, nó lượn lơ trên đầu hai người một lúc, rồi biến dạng vào khoảng rừng sâu. Mặt đất tràn lan kỳ hoa dị thảo không rõ tên, cái thì khô quăn héo hắt, cái thì tươi tắn mơn mớn, Diêu Tình nhận biết chủng loại, cô trở tay, nói:

- Đây là Thiên Diệp tử, còn đây là...

Vừa nêu được mấy chữ tên bụi cây, cô chợt chóng mặt, nhắm nghiền mắt, lệ ứa cạnh bên khoé. Ruột gan se thắt, Lục Tiệm hỏi:

- A Tình, cô mệt rồi chẳng?

Diêu Tình đáp:

- Ta không mệt, người trông kia, bên kia có cái gò, mình qua đó dạo chơi nhé?

Tính cô xưa nay kiêu tiểu thư được nuông chiều mất nết, dễ nổi hung, hiếm khi có giọng lưỡi mềm mỏng với gã như vậy, Lục Tiệm nghe qua, trong lòng cảm giác êm dịu, nhưng thoát cái, gã đã buồn rầu trở lại.

Trèo lên gò rồi, dưới chân gò bên kia là một đại lộ rải đá trắng, hai bên mọc sầm uất những cây sồi, cây chò, thoáng ẩn hiện nơi đỉnh núi đầu đường một toà cổ堡 nguy nga, mòm chóp đầu của cổ堡 nhọn hoắt tựa mũi nhọn bảo kiếm, giữa làn sương khói huyền hoặc mùa thu, mũi nhọn đó như đâm toạc lên không trung xanh ngắt bên trên.

Diêu Tình tựa đầu vào vai Lục Tiệm, mắt nhắm ngía một phiến lá trong tay, miệng nói:

- Người biết không, tiết mùa xuân trên Tây thành, màu sắc ngàn hồng muôn tía, sang mùa hè, thành xanh ngút ngàn, thành thử, bọn ta đều ngán ngấm mùa thu, khi gió thu thổi lên, hoa héo tàn, lá rụng sạch, sợ nhất là khu hoa viên trở thành tiêu điều, cả đám không mấy ai muốn vào xem. Nhưng đâu có làm gì được, trước sau gì, thu cũng sang. Hầy còn khá, tiết thu còn coi được, mùa đông đến, tuyết lại rơi khắp, cỏ cây ngập tràn là tuyết, lấp lánh sáng trắng, se se lạnh, trông cũng hay đấy. Lục Tiệm này, người nghĩ xem, nếu không có mùa thu, chỉ có tiết đông thôi, hay biết mấy!

Lục Tiệm đáp:

- Có mùa thu hay không là tùy thuộc ông trời, bọn mình đâu làm gì được!

Diêu Tình lườm gã, ngán ngấm:

- Đúng vậy! Mình đâu có làm gì được, mùa thu rồi cũng phải đến, cái đó đích thực làm người ta thấy vô cùng cô đơn!

Lục Tiệm càng nghe cô nói, càng thấy khó hiểu, gã dòm vào cô, hỏi:

- A Tình, cô nói những gì vậy? Tôi thật chẳng hiểu gì hết!

Diêu Tình ngược trông, cô định mỉm miệng cười, nhưng lệ nóng đã tuôn trào lai láng, cô ghen ngào nói:

- Ngốc ạ! Người không hiểu gì hết! Thu đến, lá cây rơi rụng hết, hoa héo tàn cả, như thế... như ta ngày hôm nay, thu đã sang rồi, mùa đông của ta chẳng còn đâu xa!

Ruột gan quặn thắt, nước mắt Lục Tiệm lăn chã tuôn rơi, gã gắng hít vào một hơi mạnh, cố đè nén, không để bật tiếng nước nở, gượng một nụ cười:

- A Tình, cô không chết đâu, theo lời Mạc Ất nói, cái manh mối kế tiếp còn không xa, nếu đi mau, chỉ trong vòng ba ngày thôi!

Diêu Tình cười cười, nói:

- Người rõ là ngốc nghếch đến hồ đồ, nói toàn những lời lảm cẩm! Kế đây còn có Kinh Tung, rồi sau đó, lại còn Viên Đầu Vĩ nè, còn Xà Quật. Chỉ mới Mã Ảnh, Kinh Tung mà đã vất vả gần chết, ngã gục biết bao nhiêu lạc đà, tiêu vong mất không ít thớt ngựa, đã mất đứt mất hơn một tháng rồi, hai mỗi Viên, Xà kia... còn cần bao lâu nữa, có trời mới biết!

- A Tình! - Lục Tiệm vùng ôm chặt Diêu Tình vào lòng, kêu gào thảm thiết.

Diêu Tình vẫn cười, nói:

- Ngốc ơi! Tay người tay mạnh bạo, ôm xiết ta đau quá chừng!

Lục Tiệm vội buông cô ra, luôn miệng "Xin lỗi, xin lỗi!"

Diêu Tình khẽ cười, đưa tay áo gạt nước mắt, cô nói:

- Ngốc ạ! Trước giờ, người chưa hề tệ với ta, chính là ta đã không tốt với người. Nhưng không cách gì khác, ta thân thể thế này, có thay đổi, cũng chẳng được. Vừa rồi, nói với người nhiều vậy, cũng chỉ muốn bảo là, đời người, cũng như cỏ đến mùa thu, rồi cũng chết khi mùa thu qua, có muốn tránh né cũng chả xong! Ta mà chết đi rồi, người cũng đừng quá đau lòng! Người ta chết đi, cũng giống bông hoa tuyết mùa đông, tuy có lạnh lẽo đấy, nhưng lại không nhiễm bụi trần, không chút tiếc nuối!

Lục Tiệm bảo:

- Người nói ta ngốc tận gốc rễ, ta đúng là ngốc nghếch đến tận cùng...

Lòng Diêu Tình xốn xang, đôi mắt cô tối xăm, cô hầu như sắp ngất xỉu!

Bổng Lục Tiệm vươn người dậy, gã nhu nhú mày, chăm chú ngó về nơi xa xa.

Diêu Tình hít vào một hơi thở, hỏi:

- Người nhìn gì thế?

Lục Tiệm đáp:

- Vừa qua, mình đã không để ý, vạt rừng hai bên con lộ đó dường như có người, ồ... còn có cả ngựa nữa...

Diêu Tình nói:

- Cái đó thì có gì lạ đâu! Có khi trong rừng ấy hoặc là phường săn, hoặc người đang đi dạo.

Lục Tiệm bảo:

- Nếu là phường săn, khoảnh rừng lại qua sức yên ắng, còn nếu đi dạo, sao đông người, ngựa thế?

Diêu Tình vui vẻ nói:

- Người thiệt là... đầu óc càng ngày càng tinh minh hơn lên. Nói không chừng, chẳng mấy nổi, ta không thể theo kịp người được nữa!

Lục Tiệm cười cười, đáp:

- Đâu thế được! Tôi mà có tinh minh hơn lên, còn khuya bằng được một góc của cô!

Diêu Tình xịu mặt, nói:

- Hay chưa... Người dám bảo ta tinh khôn nhiều chuyện hả? Hãy chờ đấy, xem ta chinh người ra sao nhá!

Nói xong, cô định vươn người lên, khốn thay, đến một đầu ngón tay cô cũng không sao cựa quậy được! Thấy thế, Lục Tiệm hi hi cười, gãi cúi thấp xuống, cầm tay cô, rồi dùng nó vả nhẹ nhẹ vào mặt mình, bảo:

- Tôi thay cô chỉnh tôi rồi đấy!

Hai người mặt kề mặt, bốn ánh mắt trao đổi, chan chứa nhu tình.

Diêu Tình hứ một tiếng, mỉm cười, bảo:

- Tiểu tử nhà ngươi, càng ngày càng lém lỉnh, chỉ đi học toàn những trò không hay từ xú hồ ly!

Cùng lúc ấy, từ xa vọng đến tiếng người, tiếng ngựa, tiếng bánh xe lăn trên mặt đường, chính là một toán nhân mã từ trong lâu đài đầu non đi ra, họ vòng xuống chân núi, theo đại lộ rải đá trắng di chuyển về phía hai người. Quân lính mở đường cưỡi ngựa ô đen tuyền một màu, thân ngựa không pha một chút tạp sắc, kị sỹ cầm cờ tiết, đeo gươm, giáp trụ đẹp đẽ, mắt hai người Lục, Diêu hiếm khi được trông qua trên vùng đất phương tây này. Sau toán quân ngựa ô là một cỗ xe tứ mã, thân xe dát vàng, tiếp đó có cung thủ mang thuẫn bài, mặt thuẫn lấp loáng sắc kim loại, nhấp nháy góp thêm phần hoa mỹ với các mũi tên đồng loe loé ló ra từ trên các túi tên dệt lông sặc sỡ, nom thật ưa nhìn.

Diêu Tình nói:

- Xe ngựa người này nghi biểu không tồi! Ất hẳn chủ nhân của lâu đài kia?

Lục Tiệm đáp:

- Thấy có vẻ vậy!

Bỗng một kỵ sĩ trẻ tuổi rời khỏi hàng, vượt lên ngang cổ xe, hấn khom mình nói vọng gì đấy vào trong xe, vừa nói vừa cười cười. Kỵ sĩ đó rất to con, mi thanh mục tú, mái tóc dài màu hoàng kim xoắn ngang vai, mấy lọn tóc tựa những đợt sóng uốn lượn.

Diêu Tình dòm Lục Tiệm, nhoẻn miệng cười, cô hỏi:

- Người đoán thử xem, người trong cổ xe là nam hay nữ nào?

Lục Tiệm đáp:

- Người ta giấu mình bên trong, làm sao tôi đoán cho được?

Diêu Tình cười cười:

- Ta dám cá đấy là một người nữ!

Lục Tiệm thắc mắc:

- Sao dám chắc vậy?

Diêu Tình đáp:

- Người nhìn vào ánh mắt kỵ sĩ tóc vàng đi kìa, chỉ với đối tượng là người trong mộng mới khiến gã có kiểu cách nói năng làm vậy, cái kiểu muốn làm cho người yêu dấu trong xe hoan hỉ!!

Lục Tiệm chú tâm quan sát, cũng thấy đôi ba biểu hiện chứng thực lý lẽ đó, gã vui vẻ nói:

- A Tình, cô nói đúng đấy!

Tiếng còn chưa dứt, bỗng nghe đánh sầm một tiếng, một kỵ sĩ trong đoàn rú lên, đoạn té khỏi mình ngựa, miệng không ngớt rên la ầm ĩ, tay bưng mặt, máu chảy rỉ ra từ mấy kẽ ngón tay.

Liền sau đó, tiếng súng nổ như rang bắp, có kỵ sĩ trúng đạn ngã nhào, có ngựa ăn đạn hất chủ nhân té lăn quay, tuy đông đảo kỵ sĩ hộ vệ cỗ xe, nhưng trong tiếng nổ loạn xạ, người chưa rõ từ đâu bắn tới, là đã trúng đạn, cộng thêm số ngựa không người cầm cương chạy toản loạn, cả đại đội họ phút chốc rối tung đội hình.

Sau hai loạt súng nổ nữa, từ khoảnh rừng rậm lại vù vù phóng ra một trận mưa tên, lực đạo bắn rất mạnh, áo giáp các kỵ sĩ dù khá dày, đều bị tên bắn xuyên qua, lập tức thêm một số kỵ sĩ trúng tên mà ngã ngựa. Kỵ sĩ thủ lĩnh miệng không ngớt quát tháo mệnh lệnh, Lục Tiêm tuy không hiểu ý tứ, nhưng gã đoán rằng thủ lĩnh đang trấn áp thủ hạ, lệnh cho họ không được hoảng hốt, quả nhiên, những kỵ sĩ mang thuẫn nghe khẩu lệnh, bất kể mưa tên, đã đến dàn hàng vây bọc thành một bức tường người chung quanh cỗ xe, những mũi tên bắn tới va phải thuẫn sắt, phát tiếng đing đing đang đang, nghe hết như các vị chơi đàn người Trung thổ đang hoà tấu một khúc nhạc mê ly, giai điệu tiết tấu trước, sau cũng khá vào nhịp.

Trận mưa tên khá ngắn, dần dần ngừng, từ trong rừng rậm nhiều bóng đen xông ra, khiang mấy chục kiếm sĩ bịt mặt, tay thuẫn tay kiếm, đưa thuẫn ngăn chặn những nhát đao chém kiếm đâm của kỵ sĩ, tay kiếm của họ chém sả loạn đả vào chân ngựa. Những kỵ sĩ nào ngã ngựa, là bị họ dùng thuẫn đập, dùng gươm chém cực kỳ tàn ác, có điều, hai bên giáp trụ khá dày, bên ngoài giáp cứng, bên trong là nhuyển giáp, đao kiếm khó chém thủng, các vệ binh cho dù bị ăn vài nhát chém, cũng chưa đến nỗi bỏ mạng, họ lăn qua lộn lại vài vòng trên mặt đất, rồi cũng đứng lên trở lại được, hai bên đối phương đao qua kiếm lại, thành một trường hỗn chiến.

Dựa uy thế đông nhân số và vệ binh là những binh sĩ tuyển chọn ngàn người lấy một, phút chốc, vệ binh đã ổn định trận cước, hăng hái phản công. Lũ tấn công bịt mặt không chống nổi, vừa đánh vừa lui, kỵ sĩ tóc vàng nọ thấy thế, bèn giương cao trường kiếm, quát to một tiếng, tiếng quát đó lệnh cho vệ binh tản khai đội hình, rồi miệng hò hét, họ theo kỵ sĩ tóc

vàng, thúc ngựa xông vào, nhờ sức ngựa ồ ạt, họ vùng trọng kiếm múa xoay vòng, lúc bổ vào, đao kiếm của đám thích khách bị chém trúng đều gãy rời gãy vụn, một số người bịt mặt đầu bị chém đứt rơi lăn lông lốc, máu cổ phun chảy như suối.

Diêu Tình trông thấy, tim cô đập loạn xạ, lè lưỡi liên liền. Nhưng Lục Tiệm lại bảo:

- Trúng kế rồi!

Diêu Tình hỏi:

- Ai trúng kế?

Lục Tiệm đáp:

- Vệ binh.

Gã chưa dứt tiếng, đoàn kỵ binh xung phong tới như một cơn cuồng phong, khi vào gần sát tiền phương đối thủ bịt mặt, bèn kìm cương thúc ngựa chuyển sang mé bên, theo lệnh từ thanh kiếm giơ cao của kỵ sỹ tóc vàng, đoàn kỵ binh tề thành hai cánh, vây chặt hai bên tả hữu, dự định bao vây bọn thích khách, không bỏ sót đứa nào.

Diêu Tình cười, hỏi:

- Thằng đến nơi rồi, trúng kế chỗ nào đâu?

Lục Tiệm đưa tay chỉ, miệng nói:

- Cô xem kìa!

Diêu Tình chong mắt về phía đó, từ khoảng rừng góc đông nam sườn núi, hiện ra sáu nhân ảnh màu đen, khôi giáp tiếp màu đen nhánh, bịt mặt

khăn đen, ngựa cũng choàng giáp đen, trong tay lăm lăm trường thương bằng thép đen xù xì, ánh kim loại thấp thoáng.

Hốt nhiên, sáu con ngựa đỏ hý vang, bọn hắc y kỵ sĩ ào ào phóng ngựa xông đến, trường thương giơ ngang ra trước, xung phong cỗ xe. Lúc ấy, đám vệ binh đang rượt đuổi thích khách, cỗ xe chỉ còn lại có dăm ba binh lính rải rác bảo vệ. Thấy sự xung phong rùng rợn, họ giục ngựa ra tiếp chiến, nhưng vì tốc độ ngựa xung phong quá lớn, kinh lực khủng khiếp, đôi bên vừa chạm nhau, vệ binh đã bị đánh té nhào, thế công của hắc y kỵ sĩ không giảm, phút chốc đã tiếp cận cỗ xe chừng dăm ba trượng.

Toán vệ binh tinh nhuệ bảo vệ xe bị số thích khách dẫn dụ chạy đi khá xa, cho dù có mọc cánh trên mình ngựa, họ cũng không sao quay về kịp, bọn hàng trăm vệ binh trở mắt ra nhìn hắc y kỵ sĩ xông xáo, chỉ còn biết kiểm ủ rũ, cương buông chùng, người cứng đờ như gỗ đá, chết đứng tại chỗ.

Cùng lúc ấy, nghe một tiếng "xoẹt", trong xe phóng ra một mũi tên, hết sức chuẩn, đã ghim xuyên qua khăn đen vào mặt một đứa, làm hấn lập tức ngã ngựa, quay mòng mòng. Bọn hắc y còn chưa hoàn hồn, chớp mắt trông thấy một làn tinh quang vụt qua nơi rèm xe, thêm một mũi tên nữa bắn ra, vẫn như trước, tên nhắm vào mặt một hắc y nhân, làm kẻ đó ngựa người về sau tranh né, tay gã bất giác buông lỏng cương, con ngựa hấn cười hý vang, hai vó trước bốc lên cao. Người ẩn mình trong xe bắn ra mũi tên thứ ba, chẳng sai chẳng lạc, tin ngay vào đuôi sau con ngựa đỏ, con ngựa trúng thương, cùng chủ cưỡi của nó té lăn cù trên đất, chặn ngang đường tiến của hai hắc y kỵ sĩ khác, khiến họ tuột dây cương, làm hai con ngựa của họ dựng đứng vó sau lên, loạn choạng, cây thương trong tay một người tuột ra, kêu vút một tiếng, phóng vào thân cỗ xe.

Đám vệ binh đang vừa kinh vừa mừng, tiếng hoan hô còn chưa thoát khỏi cổ họng, đã thấy hai hắc y kỵ sĩ còn lại giật cương, thúc ngựa, nhảy vọt qua đồng cơ thể đồng bọn, đầu hai mũi thương còn cách thùng xe chưa

quá một trượng, nội một sát na, tim gan vệ binh chùng hấn xuống, thân thể họ chết cứng!

Một cái chớp mắt, một bóng nhàn nhạt từ bên cạnh xông tới, tốc độ nhanh tới mức không nhìn rõ thân người, hai đầu thương còn cách xe chưa tới một xích, bỗng hai con ngựa bị đứng sững hấn lại, hai vó trước giương cao, hai hắc y kỵ sĩ ngạc nhiên, quay lại nhìn, thấy đó là một người trẻ tuổi ăn mặc kỳ dị, mặt mày xa lạ cổ quái, trên lưng cõng một thiếu nữ, hai tay tả hữu mỗi tay nắm lấy vó sau của mỗi con ngựa, chỉ cậy vào sức người không thôi, mà đã chặn đứng thế lao thần tốc của hai con tuấn mã.

Người đó đích thị Lục Tiệm, gã thấy người trong xe ngộ nạn, liền công luôn Diêu Tình từ trên gò chạy ào xuống, vào lúc cấp bách, trở thần uy, níu gót ngựa, trầm giọng quát:

- Lui lại cho mau!

Đại Kim Cương thần lực chuyển động, buộc hai con tuấn mã lừng chừng lui mấy bước.

Hai hắc y kỵ sĩ chưa từng thấy thần lực kinh người đó, bọn họ sững sờ, chờ người ra, vừa định thần lại, đã né mình, múa thương đâm loạn vào Lục Tiệm, chẳng dè, Lục Tiệm thân mình vặn sang phải một chút, vặn sang trái một chút, tựa như gã chẳng mấy quan tâm, các nhát thương đều đâm trượt ra ngoài. Hai tay Lục Tiệm vẫn còn nắm chặt vó ngựa, cước bộ thụt lùi như gió về sau, kéo mạnh hai con chiến mã ra cách xa cỗ xe chùng mườì trượng, khi mắt thấy vệ binh đã quay về, gã mới buông tay ra.

Sắp đoạt thắng lợi mà bị hỏng, hắc kỵ sĩ kinh hãi tột độ, muốn tẩu thoát xem chừng cũng khó, nói gì chuyện trả thù Lục Tiệm cản trở, họ vung thương, giục ngựa, chạy trốn ào ào về phương xa.

Lục Tiệm không có ý định đả thương họ, gã cũng quay mình, bỏ đi.

Hộ vệ kị sĩ lục tục trở về, lúc họ thấy lũ thích khách đã bỏ chạy được khá nhiều, đang định rượt theo, bỗng nghe người trong xe hô hai tiếng, bọn họ lập tức dừng ngựa, không dám có cử động gì khác. Gã kị sĩ tóc vàng giục ngựa đến trước Lục Tiệm, thần sắc cung kính, nói lí lổ mấy câu, hai người Lục Tiệm Diêu Tình nghe như vịt nghe sấm, không hiểu ý muốn gì.

Lục Tiệm bèn nói:

- Trên đường gặp chuyện bất bình, ra tay cứu khốn phò nguy, đó là bổn phận của ta, các hạ bất tất phải quan tâm.

Diêu Tình véo tai gã, bực tức:

- Ngốc à... người nói mấy cái đó, hã có hiểu mớ gì đâu!

Lục Tiệm đáp:

- Kệ hã hiểu hay không hiểu, mình nói vài câu qua loa, rồi mình bỏ đi!

Gã công Diêu Tình, chuẩn bị trở về lữ quán

Chẳng dè, kị sĩ tóc vàng đã giục ngựa xoay ngang, chặn đường hai người, vừa líu lo, miệng xùi bọt mép, vừa múa tít trường kiếm trong tay, vụt ngang vụt dọc ngay mặt Lục Tiệm, có vẻ như không cho hai người rời bước,

Diêu Tình dòm mà nổi đoá, cô hét:

- Lục Tiệm, giựt phứt cây kiếm của hã ta đi!

Lục Tiệm nhăn mặt nhíu mày, gã vung tay ra, đưa hai ngón kẹp vào mũi lưỡi kiếm, giữ rịt lấy.

Kị sĩ tóc vàng thất kinh, gã vận sức giăng lại, nhưng hết như khỉ rung cây, thanh trọng kiếm bị giữ rịt, không động đậy, rồi hồ khẩu tay đau rát,

kiếm bị giật rời tay, một cái chớp mắt, thanh kiếm đã vào tay Lục Tiệm.

Kỵ sĩ tóc vàng tròn tròn cặp mắt, ngồi chờ ra trên lưng ngựa.

Lục Tiệm tủm tủm cười, xoay kiếm, đưa chuôi cho gã, làm kỵ sĩ tóc vàng lạ lẫm đón lấy, mặt đầy vẻ mơ hồ, rồi gã nhảy ù xuống ngựa, chấp tay cung kính với Lục Tiệm, miệng lẩm nhẩm gì gì đó.

Lục Tiệm nói:

- Ông nói gì... Ta thật chẳng hiểu...

Kỵ sĩ tóc vàng ửng đỏ máy mặt, khua tay làm hiệu loạn.

Lục Tiệm đang còn không hiểu, chợt có tiếng người từ xa truyền đến:

- Lục Tiệm, y đang mời đệ đến ra mắt nữ vương, sao đệ không chịu đi?

Lục Tiệm ngoái trông, thấy Cốc Chấn, Tiên Bích cả bọn đang tiến đến, giọng nói là của Tiên Bích.

Nguyên tại lữ quán thấy đã lâu mà hai người chưa về, họ lo âu, bèn lên đường đi tìm.

Tiên Bích đến trước ba người, cô tủm tủm cười, nói vài câu cùng kỵ sĩ tóc vàng. Gã đó lộ sắc mặt vui mừng, nhảy ào lên ngựa, chạy về cỗ xe.

Lục Tiệm hỏi:

- Tiên Bích tỷ tỷ, tỷ biết ngôn ngữ xứ này sao?

Tiên Bích gật đầu, cô vui vẻ nói:

- Chúng mình đến ra mắt nữ vương đi.

Rồi cô rảo bước, lúc cô đến gần cỗ xe, rèm xe lay động, một nữ tử trẻ tuổi, thân mình cao cao bước ra.

Nữ tử này mái tóc màu nâu nhạt, vấn trên đỉnh đầu, dăm ba lọn tóc loà xoà buông lơ, khuôn mặt mảnh mai một sắc trắng mịn, đôi mắt long lanh, toả nét thân thiện. Cái khiến người ta hãi sợ ở cô là cây cung màu hoàng kim to kình cô cầm trong tay tả, cô đang dùng nó làm gậy chống, ngang lưng cô đeo một túi tên, thân cung dài khác thường, cựa ngang tầm chủ nhân nó.

Lục Tiệm nghĩ thầm, cây cung to lớn đó ắt là vũ khí lợi hại tự hộ mạng của nữ hoàng này, nhưng gã đã không thể tưởng làm sao một cô gái thân hình mảnh mai như nữ tử này lại có thể kéo nổi dây cung, phát xạ như vừa qua.

Ánh mắt nữ hoàng đảo một vòng khắp mọi người, rồi mở miệng nói dăm ba tiếng. Lan U, Thanh Nga làm thông dịch ngay, mọi người hiểu đại khái nữ tử hỏi:

- Các vị đến từ Trung quốc?

Tiên Bích trả lời:

- Đúng thế.

Nữ vương hỏi:

- Là Trung quốc trong sách Chi Na của Marco Polo viết, phải không?

Tiên Bích đáp:

- Là Marco Polo xuất phát từ thành phố Genoa ư? Tôi có được nghe thân mẫu nói qua, nhưng chưa có dịp đọc sách ấy.

Vẻ mặt Nữ vương thoáng hiện một nét hứng thú, lại hỏi tiếp:

- Con cháu đại hân Hốt Tất Liệt vẫn khỏe cả chứ?

Tiên Bích bồng ngấn người, rồi cô lắc đầu đáp:

- Con cháu đại hân Hốt Tất Liệt đã bị đánh đuổi ra khỏi Trung quốc lâu rồi.

Nữ vương tỏ vẻ kinh ngạc, rủ thấp hàng lông mày, dáng suy tư, miệng lẩm bẫm:

- Người Thát Đát cũng đã bị suy yếu rồi à?

Rồi cô ngược lên, hỏi tiếp:

- Trung quốc ở cách đây xa lắm không?

Tiên Bích đáp:

- Xa lắm... qua núi cao, sa mạc, lại còn vô số kẻ cướp dọc đường.

Nữ vương lộ vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Người là người Trung quốc, sao am hiểu ngôn ngữ nước ta?

Tiên Bích đáp:

- Thân mẫu Ôn Đại Đô Đặc (Wanda Tudors) xuất xứ từ quý quốc.

- Wanda? - Nữ vương giật mình, vẻ lạ lẫm - Ta cũng có một người cô mẫu (bà bác bên ngoại) trùng tên, bà mất tích từ thưở tuổi còn rất nhỏ.

Tiên Bích lấy từ trong bọc một cái nhẫn nạm hồng thạch, đưa ra, hỏi:

- Nữ vương, ngài có nhận biết món đồ này không?

Thị nữ đón nhận chiếc nhẫn, đệ trình nữ vương.

Nữ vương liếc nhanh qua, rồi chăm chú vào Tiên Bích, nói:

- Chiếc nhẫn này có chạm gia huy của hoàng tộc Tudors, nếu người không nói ngoa, người chủ nhân chiếc nhẫn này chính là cô mẫu của ta! Ta đây là Elizabeth, con gái vua Henry VIII.

Tiên Bích đáp:

- Tôi là Tiên Bích (Sally Pitt), con của Ôn Đại Đô Đạc (Wanda Tudors).

Nữ vương sắc mặt mừng rỡ, chậm chạp xuống xe, dang tay ra, thốt:

- Mừng đón tỷ trở về Anh Cát Lợi!

- Biểu muội của tôi ơ! Được gặp Nữ vương ngài tại đây, đúng là ý trời sắp đặt!

- Đúng vậy! - Elizabeth đáp - Đây quả là đã do bàn tay Thượng Đế sắp đặt... Mau đem ngựa của ta đến đây!

Một người vệ binh dẫn đến một thớt ngựa bạch trắng như tuyết, Elizabeth lên yên ngồi, gác cây cung ngang lưng ngựa, nói:

- Hãy đem đến một thớt ngựa cho đường tỷ ta.

Người chỉ huy vệ binh tiến đến, bẩm:

- Thưa Nữ vương, chốn này có thể hãy còn thích khách ẩn nấp, sợ cưỡi ngựa gặp nguy hiểm.

Elizabeth hỏi:

- Người có biết tông tích thích khách không?

Viên chỉ huy đáp:

- Thích khách bị bắt gốc Scotland, trong rừng còn có mấy người Tây Ban Nha trúng thương, chưa chết.

Elizabeth nói:

- Nói vậy thì, đây là nàng Mary Stuart xinh xắn cùng tỳ phu Philip của ta toa rập, đồng mưu rồi. Chuyển đi săn bữa nay của ta khá bí mật, bọn họ rành biết hành tung ta thành thực như món đồ trong lòng bàn tay, Walsingham, ta muốn người điều tra cho ra nội gián, người không cần quan tâm ta có nên cười ngựa hay không.

Viên chỉ huy đỏ lười, hấn khom người thối lui, lúc đó, Tiên Bích cũng đã lên ngồi trên yên ngựa bên cạnh Elizabeth.

Elizabeth lại ra lệnh:

- Walsingham, người về lâu đài đem đến đây một ít ngựa khác, cho các quý khách Trung quốc của ta dùng, ta muốn mời họ đến làm tân khách trong cung điện.

Walsingham ứng tiếng nhận lệnh, quay ngựa chạy về lâu đài.

Chẳng mấy chốc, gã đã đưa về một số thớt ngựa.

Khó lòng khước từ thịnh ý, đoàn người Lục Tiệm đành lên mình ngựa, Elizabeth quay sang vẫy Lục Tiệm, nói:

- Hỡi vị dũng sĩ có một không hai của ta, mời dũng sĩ đi gần vào đây, có người kề cạnh, mọi nguy hiểm đều bị đánh giạt ra xa tít tắp!

Lục Tiệm nghe Lan U thông dịch, gã khẽ giật mình, Diêu Tình thì lộ vẻ không vui, nhưng không tiện ngăn cản, cô đành cùng gã, hai người lên ngựa, đến bên cạnh Elizabeth.

Elizabeth chúm môi huýt nhẹ một tiếng, một bóng đen thoáng từ trên trời vụt xuống, đáp lên bên tay trái có đeo găng da của Elizabeth. Đó là một con chim ưng săn mồi, sắc lông pha tạp đen trắng, thân nhỏ thó, nhưng rất cường mãnh.

Elizabeth cười tủm tỉm, quay sang bảo Tiên Bích:

- Con chim ưng này lợi hại lắm, may nhờ có nó, lần đi săn này, ta đã bắn được bầy con cáo rồi.

Tiên Bích hỏi:

- Biểu muội thích săn bắn lắm ư?

Elizabeth đáp:

- Đúng thế! Đó là điểm giống nhau giữa muội và thân phụ. Đích thân người đã dạy muội nghề cung tiễn, bữa nay, cây cung này đã cứu mạng muội.

Rồi quay sang cười với Lục Tiệp, Elizabeth bảo:

- Muội cũng đã rất may mắn nhờ vị võ sĩ xuất chúng này, muội nhìn võ sĩ kéo lui hai cỗ ngựa, thấy rùng mình, bụng nghĩ thầm, là ai đây... trời ơi... chẳng lẽ con cháu thần Samson (Chú: sự tích Samson và Delilah từng được quay thành phim, rất nổi tiếng!)?

Diêu Tình nghe mà sinh hiếu kỳ, cô chẳng nhịn được, hỏi:

- Samson là ai vậy?

Tiên Bích vui vẻ đáp:

- Đó là một dũng sĩ của thần thoại, sức mạnh phi thường, một lúc một mình giết chết hơn ba ngàn người!

Elizabeth hỏi hai người đang nói gì, rồi thú thật:

- Việc xảy ra hôm nay không phải thần thoại, đường tử quý mến của muội ơi, theo muội thấy, băng hữu của tử toàn là những người phi phạm!

Tiên Bích vui vẻ đáp:

- Thế nhưng, biểu muội vừa mới bị trúng thích khách đó, cười ngựa dễ bị nhiều hiểm nguy, tử hy vọng biểu muội lên ngồi xe thì hơn.

Elizabeth lắc đầu, bảo:

- Ta cười ngựa, chính là để bảo bọn chúng là, ta tuyệt không hề sợ chúng!

Tiên Bích hỏi:

- Là truyện tranh chấp tôn giáo chẳng?

Elizabeth khẽ lắc đầu, đáp:

- Không! Đây chỉ là một phần của sự việc. Còn có mặt tranh chấp quyền lợi, Mary của Scotland được Pháp chống lưng, ả mơ mộng dòm ngó vương vị của muội, Phillip bụng muốn khuynh loát Anh Cát Lợi, tiếc thay, muội lại không để bảo như tử tử Mary của muội!

Đoàn vệ binh thấy Nữ vương cười ngựa, thấy đều phấn chấn, tiền hô hậu ủng, khí thế hùng hực, xa giá đi được một quãng, từ phía trước, thấy tiến đến một đoàn người ngựa, đó là một số triều thần, họ nghe phong thanh Nữ hoàng giá lâm, đã lũ lượt kéo nhau đến tiếp giá.

Elizabeth bản tính hiếu động, chẳng mấy ưa thích tẻ nhạt trong sâu thẳm của cung điện Luân đôn, mà lại ham săn bắn, tuần du các lâu đài rải rác Vương quốc, lấy săn bắn làm trò tiêu khiển, trong thời gian ngự trị của

người, ít ai nắm rõ được Nữ Hoàng sẽ nghỉ chân đêm nay nơi nao, điều đó đã gây khó khăn không ít cho đám quần thần.

Trong lúc hai bên trò chuyện, từ mé bên vệt phóng ra một con hoả hồ ly. Mắt Elizabeth cực kỳ sắc bén, vừa thoáng thấy con cáo, Elizabeth đã nhanh như chớp, tra tên vào cung, bắn ra một mũi, cùng lúc, cũng nghe từ bên hông một tiếng "phụt", một mũi tên đầu bịt đồng khác bay vù ra, hai mũi tên tựa hồ đồng hành, xoạt xoạt cùng ghim vào con cáo đang trên đà phóng chạy.

Elizabeth quày đầu trông, thấy vừa lúc kị sĩ tóc hoàng kim đang thu hồi trường cung. Elizabeth mặt lộ vẻ mừng vui, bất giác kêu lên:

- Robert Dudley!

Kị sĩ tóc vàng vung roi, giục ngựa vọt ra khỏi đội ngũ, rồi cúi mình, dùng cánh cung khều xác con cáo, di chuyển đến trước nữ vương, gã xuống ngựa, dâng con cáo, giọng hoan hỉ:

- Nữ hoàng tôn kính của thần dân, ngày hôm nay, được diện kiến kim giá anh tể, thần muốn bày tỏ tình ý, hai mũi tên vừa qua đồng lúc ghim trúng con cáo này, có nghĩa đã có sự tương thông giữa Nữ hoàng cùng thần dân. Thần mang trong lòng ngàn vạn mối nhiệt thành, ngưỡng mong cùng được kết duyên phu thê, xin đặt trọn mối nhiệt tình cùng tấm sinh mệnh thần dân vào trong tay nữ hoàng.

Gò má mảnh mai của Elizabeth chợt ửng hồng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào kị sĩ, nhuộm màu sắc mê mẩn, Elizabeth vừa tính mở lời, vệt thấy Cecil giục ngựa xông lên, cất tiếng trình:

- Bệ hạ, nếu bệ hạ ưng thuận lời cầu hôn đó, người người trong nước Anh Cát Lợi sẽ vì thế mà máu chảy, thịt rơi!

Elizabeth thoáng sững sờ, sắc mặt Robert bùng nổ giận dữ, gã nhào lên, hai nắm tay bó siết cứng ngắc, cả tiếng thét to:

- Cecil, sao ngươi buông lời nguyên rủa ta vậy?

Giọng lạnh lẽo, Cecil đáp:

- Ta không có ý nguyên rủa bất cứ ai! Chuyện này thật rành rành, ngươi là dòng dõi tước công vùng Northumberland, ngươi kết hôn nữ hoàng rồi, quyền uy sẽ đổ về gia tộc của ngươi, tới lúc đó, bọn bá tước, công tước kia, bọn họ sẽ nghĩ thế nào? Tất cả các thế gia vọng tộc trong nước sẽ chẳng mấy thích thú nhìn sự việc xảy đến như thế! Họ sẽ đem lòng ganh ghét, thậm chí, dần dà đưa lên phản loạn. Mỗi quyết định của nữ hoàng, đều bị dính dáng tới quyền lợi gia tộc Northumberland, bọn họ sẽ kháo rằng mọi quyết đoán của nữ hoàng, đều có bàn tay của Robert Dudley ngấm ngấm giết dây, uy quyền của Nữ hoàng do đó sẽ bị suy yếu, các vụ đấu đá giữa thế gia vọng tộc do đó sẽ nổi lên tràn lan, mấy thế cuộc ấy rồi sẽ không ai có cách gì thu dọn cho sạch sẽ!

Toàn gương mặt Robert đỏ bừng, gân xanh trên cổ gồ lên, phập phồng, chuôi thanh gươm trong tay càng lúc càng bị bó, xiết chặt chẽ.

Thần tình hoảng hốt, Elizabeth ngẩn ngơ một lúc, rồi thở dài:

- Robert Dudley, thật đáng tiếc, Cecil nói đúng đấy, ta không sao đáp ứng!

Robert như bị sét đánh, sắc mặt vụt tái mét, không thốt một tiếng nào, gã nhào phắt lên yên, ra roi, quất ngựa, chạy vù đi như một làn khói,

Nhìn theo sau lưng Robert Dudley, ánh mắt Elizabeth hiển hiện nét lưu luyến thâm sâu.

Chứng kiến sự kiện, Tiên Bích chẳng nén nhịn được, cô thầm thở dài!

Sau một lúc, Elizabeth hỏi:

- Sir Cecil, vậy người bàn thử xem, ta phải lấy ai đây?

Cecil đáp:

- Để duy trì uy quyền Nữ vương, quốc vương chỉ có thể kết hôn cùng quốc vương.

Elizabeth sắc mặt vụt đỏ ửng, chăm chú nhìn Cecil, hỏi:

- Vậy người bảo, ta lấy ai bây giờ?

Bị trấn áp dưới ánh mắt đó, Cecil cúi đầu, thưa:

- Đó hoàn toàn do nữ vương chọn lựa!

Elizabeth không nói gì nữa, ra roi giục ngựa đi tới. (Chú: Nữ hoàng Elizabeth I sau đó suốt đời ở vậy, triều đại Tudors đến hết đời bà là kết thúc!)

Hành trình nửa ngày mới đến cung điện Hoàng Gia Anh quốc.

Elizabeth thết tiệc khoản đãi mọi người, Cốc Chấn uống hai cốc rượu, thấy vị nhạt nhẽo, chẳng bỏ công uống, gã ngoái trông bốn phía, bỗng thấy Mạc Ất hai mắt ngẩn ngơ, đang nhìn về một góc xa xa, gã dò theo hướng ấy, thấy trên bức tường mé tây bắc có treo một tấm bản đồ, gã bất giác hỏi:

- Mạc huynh nhìn gì thế?

Mạc Ất bị giật mình, đáp:

- Cốc gia, tấm bản đồ đó vẽ toàn bộ hòn đảo chúng ta đang viếng thăm. Trước đây, tiểu nô chỉ được xem tấm bản đồ "vạn quốc", vẽ khá sơ sài,

không đầy đủ chi tiết như bức bản đồ treo tường này. Thế theo bản đồ đó, tôi tính toán lại, phát giác có chỗ sai lầm!

Trong lòng Cốc Chấn hốt hoảng, gã vội hỏi:

- Sai lầm chỗ nào?

Mạc Ất đáp:

- Tiểu nô trước đây có nói, ba ngày nữa mình tới "điểm đến", nhưng căn cứ theo tấm bản đồ treo tường này, chỗ đó đang nằm tuốt xa ngoài biển!

Cốc Chấn hỏi:

- Nói vậy, bọn mình lại phải ra khơi nữa?

Mạc Ất khẽ gật đầu.

Cùng lúc, âm nhạc bỗng ngừng chơi, Elizabeth đang nói gì đấy với Tiên Bích, phải ngước lên, hỏi:

- Chuyện gì thế?

Đó là một vị đại thần đang rào bước tới, bẩm:

- Sứ thần Tây Ban Nha nhất định đòi diện kiến nữ vương ngay lập tức, nếu không được thoả ý, sứ thần về nước tức thì, hậu quả chuyện đó hoàn toàn do mình chịu trách nhiệm!

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Xuất Hải

Elizabeth nhieu nhúu mày, lặng thinh.

Tiên Bích hỏi:

- Tàu bệ hạ, thánh thượng ngài có điều gì khó giải quyết?

Elizabeth thở ra, đáp:

- Đường tử à, chuyện này ta tính trì hoãn một ít lâu, nhưng xem ra ta không còn mua thêm được thời gian nữa rồi!

Rồi Elizabeth ngược lên, khoát tay, bảo vị đại thần:

- Cho mời sứ thần Tây Ban Nha nhập điện.

Vị đại thần liếc nhìn trộm mọi người, Elizabeth giải thích:

- Đây toàn là thân quyến cùng bằng hữu của ta.

Vị đại thần khom mình hành lễ, rồi lẳng lặng lui bước.

Chẳng mấy chốc, đã thấy thị thần đưa đến một nam tử tóc đen, râu ria rậm rạp, gã ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng, cước bộ trầm trọng, theo mỗi bước đi, bộ ria mép lại rung rung theo nhịp chân. Đến trước Elizabeth, gã vừa dừng bước, liền khẽ khom eo lưng, rụt nhẹ cổ, hành lễ sơ sài, chào:

- Nữ vương bệ hạ.

Elizabeth gật nhẹ, đáp lễ, rồi hỏi:

- Sứ thần đến vì việc gì?

Vị đại sứ thưa:

- Thần thừa mệnh của đại vương Philip cao quý, trình tấu bệ hạ nữ vương cũng cao quý không kém, hai thỉnh nguyện.

Elizabeth ngược lại, tuy làm ra vẻ có dăm phần thích thú, vẫn giữ im lặng.

Vị đại sứ hơi ngợp dưới ánh mắt uy nghi của nữ vương, thoáng lộ vẻ khóps, gãi cổ găng trấn định tinh thần, bẩm báo:

- Thỉnh nguyện thứ nhất, đức vua Philip chân thành ngỏ lời cầu hôn đến nữ vương bệ hạ, vì ngài nhận định rằng ai ai cũng phải đồng ý hôn sự tốt đẹp này chứa đầy tính cách ưu mỹ, một vị quân vương tuyệt đại cường uy cả trên lục địa lẫn mặt biển, khi kết hợp cùng một nữ vương thông tuệ, sẽ gây chấn động toàn thế giới. Khi nữ vương trở thành thê tử của quốc vương Tây Ban Nha, đất nước thần sẽ cho Anh Cát Lợi tham gia, chia sẻ một phần những quyền lợi sâu rộng trên các cương thổ cũng như các vùng hải phận.

Một tay chống cằm, một tay nắm tay ngài, Elizabeth nghe thế, mấy ngón bàn tay đó siết chặt lại khiến chúng trở thành trắng bệch màu sắc, Tiên Bích ngồi sát bên, thấy rõ ràng thân mình Elizabeth đang trong cơn run rẩy.

Trầm mặc một hồi, Elizabeth chậm rãi bảo:

- Nhưng! Quốc vương Philip đã thành hôn cùng tì tì Mary của ta rồi, trên thực tế, ngài là tì phu của ta mà!

Đại sứ thoáng mỉm cười, thưa:

- Philip đại vương tịnh không nề hà gì việc đó!

Elizabeth khe khẽ run rẩy, sắc mặt hơi tái tái, chậm chạp hỏi:

- Nếu giả sử ta gả về cho Philip xong, có nghĩa ta sẽ phải chuyên tâm thờ phụng đạo Thiên Chúa y hệt như ngài, phải vậy không?

Đại sứ thưa:

- Cái đó lẽ tất nhiên. Giáo hội Thiên Chúa giáo là giáo hội duy nhất đã được Thượng Đế công nhận.

Elizabeth lại hỏi:

- Như thế, thù địch của Tây Ban Nha rồi cũng sẽ là địch nhân của Anh Cát Lợi, đúng không?

Đại sứ thưa:

- Quả là vậy.

Elizabeth hỏi tiếp:

- Và như vậy, bằng hữu của Tây Ban Nha cũng sẽ thành bằng hữu của chính chúng ta?

Đại sứ đáp:

- Bệ hạ anh minh.

Elizabeth bèn hỏi:

- Tính luôn cả Mary•Stuart của xứ Scotland luôn?

Đại sứ thoáng giật mình, gã gật đầu, đáp:

- Các bằng hữu của bộ hạ thì cũng sẽ thành bằng hữu của Tây Ban Nha.

Elizabeth khẽ cười mát, nói:?

- Cứ như thế, kết quả cuộc hôn nhân đó làm thần dân Anh Quốc phải tuân lệnh Philip, các tín đồ Tân giáo của Anh Quốc rồi phải nghe theo hiệu lệnh của Giáo Hoàng?

Ngài đại sứ đáp:

- Đại vương thần hy vọng sự việc sẽ xảy ra như vậy!

Phất mạnh tay áo, Elizabeth chậm rãi đứng lên, tuyên bố:

- Ta muốn tuyên cáo thật rõ cho đại sứ hay quyết định của ta! Ta rất mến thương thần dân của ta, ta không muốn họ vì ta mà phải tuân theo mệnh lệnh của Tây Ban Nha, ta cũng không phản thệ đức tin, thay đổi tín ngưỡng, vì đó là món gia tài quý báu nhất mà Phụ Vương Henry VIII đã ban cho ta. Ngoài những điều đó, còn có một lý do cá nhân, cũng là nguyên nhân quan trọng bậc nhất. Ta, Elizabeth, đã tự mình quyết định cống hiến cả cuộc đời này cho đấng Thượng Đế toàn năng, quyết không sa vào vòng hôn nhân trần tục, ta sẽ sống độc thân, sẽ ở vậy cho đến hết đời!

Câu nói vừa dứt, toàn cung điện chìm vào một khoảnh khắc yên lặng, ngài đại sứ Tây Ban Nha, miệng há hốc, mắt dòm vào Nữ Hoàng, chân nọ cọ quẹt vào chân kia, rồi móc ra một tấm khăn tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán, định thần xong, gã bèn thưa:

- Việc thứ hai này, có dính dáng tới các cuộc hải trình của thần dân bộ hạ!

Elizabeth hỏi:

- Họ bị gì thế?

Đại sử trình:

- Thế theo điều sáu trong giáo dụ do Giáo hoàng Alexander ban bố năm 1493, theo thoả ước ký kết năm 1494 giữa bản quốc cùng Bồ Đào Nha, tên gọi (thoả ước) ""West the Towle Germany Russ Treaty", theo giáo dụ cùng thoả ước đó, vùng hải phận từ kinh tuyến chạy ngang quần đảo Azores trở đi thuộc quyền cai quản của bản quốc cùng Bồ Đào Nha. Trong hải phận của bản quốc Tây Ban Nha, các tàu bè không được bản quốc chấp thuận, sẽ không được quyền lưu thông. Nhưng theo thần biết, một số thần dân của nữ vương bệ hạ đã vi phạm lệnh dụ của Giáo Hoàng, tự động buôn bán đi vượt qua vùng biển đó, vi phạm trầm trọng đến quyền lợi của Tây Ban Nha. Thừa hành làm đại biểu của đại vương Philip, thần tâu trình lên nữ vương bệ hạ cao quý điều kháng nghị, mong muốn quý quốc ước thúc thần dân quý quốc, không cho họ đi ngược ý chỉ của Thượng Đế.

- Ý chỉ của Thượng Đế? - Ánh mắt chớp ngời một tia chế giễu, Elizabeth nói tiếp - Ngài muốn nói cái giáo dụ của Giáo Hoàng?

Đại sứ thưa

- Đúng vậy! Giáo Hoàng thay Thượng Đế làm sứ giả ở chốn trần gian, giáo dụ cũng là ý chỉ của Thượng Đế!

Elizabeth hít một hơi thở sâu, gằn rõ từng tiếng:

- Ta thấy rằng, dựa vào sự công chính vô tư của Thượng Đế, Giáo Hoàng không có quyền thay Thượng Đế đi phân chia thế giới, cũng như không được phép đem ban phát quốc thổ cho những người được lòng ông ta!

Sắc mặt ngài đại sứ Tây Ban Nha tối sầm một màu tái ngắt, đôi tròng mắt ông dòm dòm vào nữ hoàng, rồi ông bỗng lớn tiếng la lối:

- Tâu Nữ vương bệ hạ, xin thứ lỗi thần dám mạo muội, câu nói đó của bệ hạ không những đã vũ nhục Giáo đình, mà còn lăng mạ đấng bản quốc, Nói như bệ hạ, khác gì bảo Tây Ban Nha cấu kết với Giáo Hoàng, đi phân chia thế giới!

Đột nhiên, thần sắc nghiêm trang của Elizabeth tan biến sạch, nữ hoàng cả tiếng cười ha hả, rồi chậm chậm ngồi xuống ngai, một tay bợ cằm, một tay gõ nhẹ vào tay ngai, ngài chiếu ánh mắt vào đối thủ đang cơn giận dữ, khoé hạnh chan chứa vẻ cười cợt, Elizabeth nói chậm chậm:

- Tiên sinh đại sứ, ngài nhất định đã hiểu lầm ý tứ câu nói của ta! Ta chỉ bảo, Thượng Đế biểu thị tinh thần công chính vô tư, ngài sẽ đối xử Tây Ban Nha cùng Anh Cát Lợi ngang hàng.

Đại sứ Tây Ban Nha ha hả hai tiếng cười, gã ngạo mạn nói:

- Thần chỉ thưa với Nữ hoàng vậy thôi, bất kể nữ vương bệ hạ sẽ làm gì, bản quốc sẽ chấp hành đúng dẫn bản điều ước 1494, trên hải phận bản quốc, sẽ áp dụng, thi hành quyền lực của mình, nếu thuyền bè quý quốc mà dám xâm phạm hải phận đó, mọi hậu quả hoàn toàn do Anh Cát Lợi tự mình gánh chịu!

Nói xong, ngài đại sứ nắm chặt hai tay quyền, hung hăng dậm dứ. Gã không chờ hồi đáp từ nữ hoàng, vội vàng hành lễ qua quýt, rồi quay gót, bước từng bước dài, đi ra ngoài.

Quần thần Anh Cát Lợi ồ lên một tiếng, đồng loạt la hét:

- Thiệt thái thậm vô lễ!

- Rõ ràng là một sự lăng mạ!

- Có phải đưa đến đánh nhau với Philip, thì đánh, quyết không khuất phục!

Elizabeth xua tay, lập tức tất cả im lặng, nữ hoàng phán:

- Chư vị, trước mắt ta thấy đây không phải lúc bàn cãi về chiến tranh của sau này! Ta hiện đang có phần mệt mỏi!

Phán xong, nữ hoàng đứng lên, lay chuyển ánh mắt, nhìn vào Lục Tiệm, bảo:

- Vị dũng sĩ cao quý của ta ơi, dũng sĩ đã cứu mạng ta, giờ muốn được ta ân tứ phần thưởng ra sao đây?

Lục Tiệm đang định khước từ, tai gã hốt nhiên nghe tiếng truyền âm của Cốc Chấn, bảo gã:

- Hãy xin nữ hoàng ban thưởng cho một cỗ hải thuyền, càng lớn càng tốt!

Lục Tiệm khe khẽ chau mày, lại nghe Cốc Chấn bảo tiếp:

- Chuyện vô cùng hệ trọng, xin mau lên!

Lục Tiệm không làm gì khác được, gã gắng gượng định thần, đứng lên thưa:

- Nữ vương bệ hạ, thần chỉ cầu xin được bệ hạ cấp cho một cỗ hải thuyền thật lớn!

Elizabeth thoáng sững sờ, hỏi lại:

- Dũng sĩ cần thuyền để làm gì!

Lục Tiệm vừa nghe Cốc Chấn truyền âm, vừa thưa:

- Thần có một công chuyện hết sức khẩn yếu, hai ngày nữa phải ra khơi!

Elizabeth trầm tư một chốc, rồi nói:

- Thật không may! Trước đây, ta có thể ban cho dừng sĩ một cỗ thuyền tối hảo mà không có vấn đề gì! Nhưng sự tình bây giờ hồng to, ta vừa cự tuyệt lời cầu hôn của Philip, lại mới đặt câu hỏi nghi ngờ quyền hành của hãn trên mặt biển! Nếu bây giờ mà cho thuyền lớn đi biển, sẽ chẳng khác gì ra mặt tuyên chiến cùng hãn. Ngân khố quốc gia hiện đang trống rỗng, ta có muốn duy trì chiến tranh một ngày cũng khó lòng bảo đảm được. Dừng sĩ yêu quý của ta ơi, xin dừng sĩ hiểu cho, ngoài thuyền bè, người muốn gì khác, ta cũng đều có thể chấp thuận!

Lục Tiệm thở dài, thưa:

- Nếu sự tình là thế, thần không mong muốn gì khác hết! Chúng thần xin cáo từ bệ hạ!

Elizabeth nhìn nhìn gã, toan nói, nhưng lại thôi, cuối cùng thở hắt ra, phán:

- Vậy Sir Cecil hãy thay ta tiễn khách quý!

Tiên Bích cũng đứng lên cáo từ. Elizabeth níu vào tay cô, không nỡ rời, cời sợi dây chuyền trên cổ xuống, đặt vào tay cô, nói:

- Đường tử, ta hy vọng tử sẽ trở lại viếng thăm ta.

Rồi nhả lời hỏi thăm Ôn Đại nhờ Tiên Bích chuyển, giận đi giận lại ba bốn lần, quyến luyến không muốn rời xa.

Mọi người ra khỏi cung điện, từ biệt Cecil xong, Cốc Chấn mới giải thích duyên cớ vì sao phải ra khơi.

Tiên Bích gượng cười, nói:

- Lúc này phải đi biển, thiệt chẳng hay ho gì lắm!

Diêu Tình bảo:

- Sao lại có thể lấy biển khơi mênh mông phân chia làm hai vùng, đem giao phó cho hai quốc gia như vậy, đúng là đã phát phong cuồng rồi! Kệ sù nó.. chúng mình cứ kéo nhau ra khơi cho bọn nó giương mắt lên xem!

Trong lúc Cốc Chấn còn trầm ngâm chưa quyết đoán, bỗng thấy từ đằng sau, một kị sĩ phất phới vạt áo choàng chạy lại. Đến gần, mọi người trông kỹ, thì ra Robert•Dudley, thần sắc tiêu tụy, ừ sầu. Gã tung mình xuống ngựa, nhỏ giọng bảo:

- Ta vâng lệnh nữ hoàng đến thưa cùng các vị, nếu cần cưỡi thuyền ra khơi, cũng vẫn hãy còn có cách.

Mọi người mừng rơn, Tiên Bích bèn hỏi:

- Cách như thế nào?

Robert•Dudley đáp:

- Nếu lấy danh nghĩa Anh quốc mà đi biển, tất nhiên sẽ chọc giận Tây Ban Nha, đưa đến chiến tranh. Thế nhưng cưỡi thương thuyền của người dân bình thường, đó là thuần túy hành vi cá nhân của thần tử Anh quốc, Chỉ có điều làm vậy, các vị sẽ không được hoàng gia Anh Cát Lợi yểm trợ, mà chiến thuyền Tây Ban Nha thì hung hăng như sói dữ, chỉ rình rập muốn cấu xé các vị. Bệ hạ Nữ hoàng tịnh không hy vọng quý vị lại mạo hiểm như thế.

Bỗng Cốc Chấn nói:

- Chuyện của chúng tôi khẩn cấp sát mặt, chỉ cần túc hạ bảo cho biết tìm thuyền ở đâu để ra khơi!

Robert•Dudley nghe thông dịch xong, gã dòm dòm Cốc Chấn, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Robert•Dudley cảm giác mục quang người kia uy thế bức nhân, gã bất giác cụp mi, đáp:

- Nếu các vị đã quyết, tôi có thể đưa các vị đến gặp một người, tên này thanh danh rất tồi tệ, hăn buôn hàng lậu, làm mậu dịch nô lệ, là một côn đồ hung ác, thế nhưng, hăn có hai món đáng nể, thứ nhất là gan dạ trùm trời đất, thứ hai là một cỗ hải thuyền chạy nhanh số một vương quốc Anh Cát lợi.

Lục Tiệm nghe thông dịch, chau mày nhăn mặt, gã đang định từ chối, nhưng Cốc Chấn lại lộ vẻ hứng thú, cười cười, đáp:

- Tuyệt! Gã côn đồ đó tên gì?

Robert•Dudley nói:

- Là John Horkins.

Cốc Chấn bảo:

- Tốt lắm! Tại hạ muốn đến gặp vị chủ tàu đó tức thì!

Robert•Dudley trả lời:

- Tôi biết hăn hiện đang ở đâu, để tôi dẫn đường.

Rồi gã nhảy ngồi lên yên, đưa đường mọi người đi dọc theo con sông. Dòng sông lớn này vắt qua thành phố, nước ven bờ chảy lặng lẽ, sương mù lằng đằng vật vờ trên mặt nước, làm thuyền bè trên sông cũng như nhà cửa bờ bên kia khoác màu sắc phiêu phiêu mờ mịt xa xăm. Nhiều tháp nhọn hoắt những giáo đường nơi viễn phương chọc thẳng lên trời, dáng sừng sững của chúng đè thấp những nhà cửa thô sơ chung quanh, tựa thiếu nữ vóc ngọc đứng nổi bật giữa một đám học trò.

Sau một lúc im lặng, Lục Tiệm không dẫn lòng được nữa, hỏi:

- Cốc Chấn, chuyện này người làm coi không được, biết tên đó hung ác rồi, sao còn giây vào, đi làm đồng hành với nó?

Cốc Chấn vẫn cười cười, đáp:

- Lục Tiệm, đệ đã từng nói huynh nghe rồi, cái thích thú nhất đời của đệ là bắt bọn ác ôn làm chuyện tốt đẹp. Chúng nó càng ác ôn chừng nào, đệ càng thích thú chừng nấy!

Ngu Chiếu bảo:

- Cốc lão đệ, đệ không phải muốn nghịch với lửa đấy chứ?

Cốc Chấn nói:

- Chơi nghịch với lửa... chữ dùng hay đấy. Lửa có thể thiêu huỷ nhà cửa, đốt chết rụi người, vật, nhưng khi kiểm soát được lửa, có thể dùng nấu cơm, xào nấu thức ăn ngon. Thậm chí, trên chiến trường, dùng hoả công phá địch. Như trong trận chiến Xích Bích, lửa đối với phe Tào Tháo thì là thứ tề hại vào hàng đầu, nhưng với Tôn Quyền, Lưu Bị lại thành món cứu mệnh quá tốt. Từ xa xưa, những gì bọn ác ôn nhắm nhe đều rất đơn giản, có phải giết người, phóng hoả, tất cả chẳng có gì ra ngoài chữ lợi cả. Cái không đơn giản nhất, đích thực là những kẻ mạo danh chính nghĩa, những chí sĩ mượn tiếng chính đính để làm bậy. Hạng người đó khi thiện khi ác, lúc chính lúc tà, giết bỏ không được, đem dùng cũng không xong, từ ngàn xưa đến giờ, phần lớn những can qua phân tranh, toàn bắt nguồn từ những hạng đó.

Mọi người nghe gã thuyết, đều phải gật gù đồng ý. Tiên Bích bảo:

- Cốc lão đệ nói đúng đấy, đem so các hoàng đế với nhau mà xem, hạng hung tàn kiểu Tuỳ Dương để thật không ít. Tuy hạng nhất lưu như Hán Vũ đế, Chu Nguyên Chương, dù là minh quân, cũng tàn bạo kinh khiếp.

Cốc Chấn cười, đáp:

- Chẳng riêng hoàng đế, dân tằm thường cũng vậy, ác nhân tuy vào thiểu số, phần lớn dân gian đều nửa thiện nửa ác, thay đổi tùy lúc. Các bạn ở đây, có ai dám vỗ ngực tự xưng chưa khi nào mang ác niệm trong đầu?

Lục Tiệm nhăn nhó, bảo:

- Dẹp đi! Nói chẳng lại người!

Bổng Diêu Tình cất tiếng hỏi:

- Cốc Chấn, theo người, Nữ hoàng Anh Cát Lợi này thuộc hạng nào?

Cốc Chấn thoáng trầm ngâm, rồi đáp:

- Một lời khó nói cho rõ được,. Vị nữ hoàng này, mục quang sắc bén, nhìn thấu rõ tâm ý người đối diện, quả cảm, không dễ bị làm cho khiếp sợ, lại biết ẩn nhẫn, nhịn nhục chờ thời cơ. Thấy nữ hoàng đa tình đấy, nhưng ít tư tâm, dám hy sinh cho thần dân. Lời xưa có nói "Vương giả vô tư", cái thánh đức của các bậc quân vương không ra ngoài hai chữ "vô tư". Mà cái khó thực hiện nhất, cũng là "vô tư". Vị nữ vương này, tuổi tác còn nhỏ, hãy chờ thêm vài năm nữa, tiểu quốc phương tây đây sẽ cười gió, đập sóng mà tiến triển lên hàng đầu.

Nói đến đây, gã ngoảnh về phương đông, cười mát, nói:

- Nhìn lại cái vị Gia Tĩnh hoàng đế kia... ha ha... muốn thăng thiên thành tiên... rõ là đang nằm mơ giữa ban ngày!

Mọi người suy ngẫm về những tác sự của triều đình nhà Đại Minh, đều âm thầm đồng ý.

Bổng nghe Robert•Dudley hô to:

- Đến rồi.

Mọi người ngoài trông, thấy ven bờ sông là một bến cảng, cột buồm san sát. Robert giục ngựa đến gần một cỗ hải thuyền ba buồm, nhìn tứ phía không một bóng người, gã mới vén áo choàng, cất tiếng gọi:

- Horkins.

Cỗ Chấn chăm chú quan sát, cỗ thuyền nhỏ hơn so với hải thuyền bình thường khác, bên dưới, thuyền khá hẹp, sườn thuyền nhẵn nhụi, dáng kiên cố nhưng hài hoà tự nhiên, ba cột buồm thiết kế rất giỏi, đúng chỗ thích hợp, toàn thể phần còn lại của thuyền không chỗ nào lộ vẻ dư thừa, thuyền tuy không trầm ổn ngang các loại thuyền đáy bằng, nhưng về tốc độ di chuyển thì nó ăn đứt, thoáng trông biết thuyền được tạo nên trong mục đích dùng chạy trốn. Là một hành gia về tàu thuyền hàng hải, gã nhìn qua cỗ thuyền, trong đầu khen thầm một chữ "tuyệt".

Sau khi Robert gọi xong, một chập sau, một thân hình nam tử trung niên gầy gò, tóc dài đen, tiến ra đằng đầu thuyền, hình dạng như ngái ngủ, tay giụi giụi mắt, nhìn đoàn người, miệng thốt:

- Ta không trông nhằm đấy chứ? Bá tước Leicester (chú: Tước phong của Robert), có việc gì khiến đại giá phải tự mình động thân đến đây?

Câu đó vừa dứt, trên thuyền xuất hiện người người, cập rập sửa soạn giường buồm. Robert hiểu lão hoạt đầu này trong bụng đang mặc cảm về tác phong tồi tệ của lão, đang sợ mình tìm đến làm khó dễ về mấy vụ mậu dịch nô lệ, lão chỉ cần nghe một câu không thuận tai, là sẽ khai thuyền bỏ chạy, sau đó, mình có đi truy tầm khắp chân trời góc biển, cũng chưa chắc tóm lại được lão, lập tức, Robert khoát tay, cất tiếng nói:

- Ta không phải tìm đến đây để làm khó người đâu? Mau hạ thang dây xuống, cho bọn ta đáp thuyền.

Horkins còn đang ngần ngừ chưa quyết, Robert đã mất kiên nhẫn, quơ roi ngựa, lớn tiếng quát:

- Đồ chết giẫm! Ta nhân danh Thượng Đế mà phát thệ, lần này, không ăn nháp gì đến mấy chuyện bại hoại của người!

Horkins lúc đó mới yên tâm, lão cười hì hì, gọi lớn:

- Mau thả thang dây xuống nghênh tiếp bá tước đại nhân.

Tiếng vừa dứt, từ trên thuyền giòng xuống một thang dây, mọi người bỏ ngựa, leo theo dây, lên thuyền. Thấy đoàn người Trung thổ, trông mắt xanh của Horkins chăm chăm, lão liên, vẻ hiếu kỳ.

Robert giới thiệu:

- Horkins, đây là thương nhân Trung quốc, họ có việc cần ra khơi, người có thể chuyên chở họ một chuyến không?

- Trung quốc? - Horkins thoát giật mình, rồi sau đó mặt lộ vẻ mừng rỡ, lão nhảy nhồm lên, cả tiếng hỏi - Là xứ Trung quốc đem vàng lá dát đường, phải không? Là Trung quốc chất hàng đồng những hương liệu cùng trân châu?

Đoàn Cốc Chấn thấy lão bị kích thích như hễ, họ đưa mắt ngó nhau.

Robert gượng cười:

- Thì như đã tả trong sách của Marco Polo!

Cốc Chấn khẽ chau mày, gãi ngó Lục Tiệm, nhỏ giọng bảo:

- Tay Marco Polo này cũng giỏi khoa trương dữ!

Bỗng nghe Robert hỏi:

- Horkins, người đồng ý phục vụ họ chuyến hải hành này không?

Horkins khoé mắt chao đảo, lão dang tay ra, nghiêm trọng đáp:

- Tình hình trước mắt rất khác thường, người và tàu chiến Tây Ban Nha như lũ sói hoang quần quần ngoài khơi, cỗ thuyền nhỏ nhoi này của ta mà đụng vào tụi chúng, sẽ chẳng khác một con cừu non yếu ớt vô lực ngoan ngoãn!

Robert mặt thoáng giận dữ, hét to:

- Horkins, đây là... đây là... - Gã định bảo đây là mệnh lệnh nữ hoàng, nhưng chợt nghĩ, nếu lấy danh nghĩa hoàng gia Anh Quốc ra trưng dụng cỗ thuyền, Tây Ban Nha mà hay được sẽ làm rùm lên, lời lên đến miệng, gã đành nuốt xuống trở lại, bảo - Horkins, đây là ta lấy danh nghĩa cá nhân, hy vọng người chấp thuận chuyến hải trình này!

Horkins cười hi hi, đáp:

- Ta rất coi trọng tình hữu nghị của bá tước đại nhân đã dành cho, nhưng ta coi trọng tính mạng thủy thủ đoàn hơn.

Lão chưa dứt câu, Cốc Chấn đã mở rộng một túi da hươu lớn, giốc xuống, thấy vô số trân châu, mã não, hồng bảo thạch, tổ mẫu lục, đá mắt mèo, rớt xuống như mưa, phát tiếng lanh canh khi chạm nẩy vào mặt gỗ sàn thuyền.

Những người Anh trên thuyền không ai là không sửng sờ, mắt tròn, mồm há hốc.

Cốc Chấn day sang Tiên Bích:

- Xin thông dịch cho thuyền trưởng đây rõ, nếu ông thuận đưa chúng ta ra khơi, số châu ngọc, đá quý này là thuộc về ông. Đưa trước một nửa, kết thúc hành trình, sẽ giao nốt chỗ còn lại.

Tiên Bích y lời thông ngôn, mắt Horkins không tách khỏi số châu báu, nghe xong, lão huýt nhỏ một sáo miệng, cười hi hi:

- Dịch vụ ngon lành quá! Thương nhân Trung quốc, từ giờ trở đi, ngài làm thuyền trưởng của ta!

Robert lạnh lùng hỏi:

- Vậy cỗ thuyền nhỏ nhoi của người không còn làm cừu non ngoan ngoãn nữa à?

Horkins cười cười, đáp:

- Là bá tước ngài không biết đấy thôi, cừu non mà được ăn no căng bụng còn hung bằng mấy cá mập ấy chứ!

Lão ngược nhìn Cốc Chấn, hỏi:

- Các ngài định đi đâu?

Cốc Chấn đáp:

- Còn chưa xác định được phương vị, quý thuyền chỉ cần lo chuẩn bị một chuyến viễn du thật dài ra khơi.

Horkins thoáng vẻ ngờ ngại, hỏi:

- Vậy chừng nào lên đường?

Cốc Chấn đáp:

- Tốt nhất là ngay ngày hôm nay.

Horkins nhảy nhồm lên, la lớn:

- Không được! Lương thực còn chưa lo liệu xong!

Robert bảo:

- Cái đó khỏi cần lo, ta sẽ đi xuống thuyền bây giờ, truyền lệnh vận chuyển lương thực tới ngay.

Horkins vui vẻ nói:

- Thế thì hay quá! Lương thực càng nhiều càng tốt. Chúng ta sẽ đi một vòng địa cầu, một chuyến hải hành vòng quanh thế giới, bá tước ngài hiểu cho!

Mặt nổi hung, Robert mắng:

- Đồ quỷ thâm lam!

Rồi vung vẩy tay áo, Robert rời thuyền, ra đi.

Horkins hấp tấp ngồi sụp xuống, đưa tay thu vén hết số châu ngọc xong mới đứng lên.

Nhà nước là có quyền lực đời non lập bể, Robert bí mật điều động, chỉ nửa ngày đã giao đủ số lương thực, chính hãn muốn tránh hiểm nghị, nên đã không lên thuyền nữa, chỉ đứng xa xa canh chừng.

Horkins triệu tập thủy thủ, cao giọng, bảo:

- Chuyến hải hành này không giống như trong quá khứ, sự nguy hiểm đòi hỏi thủy thủ phải rất lão luyện, kẻ nào tuổi dưới hai mươi, hãy tách ra khỏi hàng!

Lão nói xong, một vài thủy thủ lục tục bước ra. Ánh mắt Horkins quét một vòng, lão la lớn:

- Drake, người nữa, hãy ra khỏi hàng đi.

Người thủy thủ đó nhỏ con, gầy gò, mặt non choẹt, nhưng mang chút vẻ âm trầm. Gã bị kêu đích danh, giương mi mắt, cho thấy đôi nhãn châu loa

loá, dòm dòm vào Horkins, nét lạnh giá kinh người, thản nhiên nói:

- Tôi vừa tròn hai mươi!

- Đồ quỷ lửa đảo nhà người! - Horkins vươn cánh tay hộ pháp lôi hẳn ra khỏi hàng, gắt to - Người dòm nhiều lắm là mười sáu!

Drake vừa giãy giụa, vừa la hét:

- Tôi hai mươi rồi, chỉ hơi chậm lớn thôi!

Nhưng cánh tay Horkins như cái gọng sắt, lão lôi cổ hẳn sang hẳn một bên, day sang bảo bọn thủy thủ: -

- Cho các người một thời thần, đi từ biệt thân quyến, đi mua vật dụng cá nhân, sau thời thần đó, thuyền ta xuất phát, về trễ thì ở lại!

Thủy thủ đoàn ồn ào ứng tiếng, Horkins chuyển thân, áp giải những kẻ chưa đủ tuổi xuống khỏi thuyền, rồi trở vào trong khoang, tìm Cốc Chấn bàn bạc.

Sau thời thần ước định, đám thủy thủ lần lượt về thuyền, Horkins điểm danh, rồi cau mày, bảo:

- Sao được! Thằng Martin đâu? Là đứa to con cầm lái chính của thuyền, nó chưa về à? Tao dự tính để nó làm chưởng đà kia mà!

Đám thủy thủ đứa nọ ngó đứa kia, bỗng có một giọng cất lên:

- Nó không đi chuyến này đâu!

Horkins ngoảnh nhìn tứ phía, chẳng thấy một ai, bỗng Drake từ giữa đám thủy thủ tiến ra, mặt không chút biểu tình, chậm rãi nói:

- Tôi đã đủ hai mươi tuổi rồi, đủ để ra khơi. Thằng to con Martin là đứ
ngu ngốc, tôi mạnh hơn nó nhiều!

Horkins chăm chú vào hắn, vẻ bất ngờ, bất định, lão hỏi:

- Màý đã làm gì nó rồi?

Drake đáp:

- Ông cũng chẳng quản được!

Horkins cau mày, quắc mắt vào mặt hắn, rồi hỏi:

- Tao cũng chẳng quản được? Hừm... Quyết định của tao là không thay
đổi, dưới hai mươi tuổi, khỏi ra biển!

Drake cũng chăm chăm ngó lại, ánh mắt sắc lạnh như dao:

- Tôi đã hai mươi tuổi rồi, tôi muốn ra khơi!

Một khoảnh khắc ngắn, cả hai như đôi gà chọi trên sàn đấu, mắt đối
mắt, không ai nhường ai.

Sắc mặt Horkins tái dần, ánh mắt Drake mỗi lúc một lạnh lẽo, thân mình
cả hai toát một luồng lạnh khí mãnh liệt, khiến hơn năm mươi thủy thủ lực
lượng thấy đều nín thở, một tên thủy thủ nhỏ tuổi vậy mà dám công khai
đổi đầu một vị thuyền trưởng đỉnh đỉnh đại danh là Horkins, chuyện chưa
từng thấy!

- Thuyền trưởng, đến lúc xuất phát rồi! - Vị thuyền phó từ trong khoang
bước ra, trên tay cầm một đồng hồ quả quít.

Nghiến răng, Horkins túm lấy Drake, hét to:

- Thằng quỷ nhỏ đáng chết này, tao ném mày xuống nước cho mày mất tích luôn!

Drake tận sức giãy giụa để thoát thân, la lớn:

- Tôi đã đủ hai mươi tuổi rồi, tôi muốn đi biển! Ông ném tôi xuống đó, tôi sẽ bò lên trở lại nữa cho coi!

Horkins rít lên:

- Để tao xem xem mày bò lên như thế nào?

Đang lúc hai bên giằng co, có tiếng cười ha hả, cả hai đưa mắt trông, chính là Cốc Chấn.

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Thằng nhỏ này cũng có chỗ lý thú đấy! Nói đúng ra, ta cũng chưa đủ hai mươi tuổi kia! Thuyền trưởng Horkins, ngài xin hãy nể mặt ta mà cho nó cùng đi biển với.

Nghe Tiên Bích thông ngôn, Horkins gượng cười, đáp:

- Là tôi muốn tốt cho nó đấy chứ! Chuyến hải hành này nguy hiểm lắm!

Cốc Chấn liếc sơ vào Drake, cười cười:

- Thà có được người dám mạo hiểm, còn hơn bị tệ hại vì gặp người không dám dấn thân vào hiểm nguy.

Nói xong, gã hươi tay, lớn tiếng hô:

- Tới giờ rồi, đừng chần chừ nữa, cho khai thuyền đi.

Horkins bất đắc dĩ phải buông Drake ra, đá một phát vào mông hắn, thét:

- Đồ đáng chết, ra sau cầm tay lái đi!

Ánh mắt khê chớp sáng, Drake chú mục nhìn vào Cốc Chấn, rồi lẳng lặng đi về phía đuôi thuyền. Khi đi ngang qua Cốc Chấn, hắt máy môi, định nói gì đấy, nhưng rốt cuộc vẫn lặng thinh.

Cánh buồm trắng giương rộng, cổ đại thuyền ra khỏi bến cảng, đi được chừng hai dặm, chợt từ xa vọng đến tiếng người kêu gọi thật lớn, đoàn thuyền thuỷ trông lại, thấy một tráng hán đầu băng bó, máu tươi vẫn còn đang rỉ ra từ vải băng coi thật ghê mắt. Tráng hán hả miệng gọi với theo cổ thuyền, hai tay huơ lia lịa, bọn thuyền thủ cười ầm ĩ, hè nhau hét trả:

- Là thằng ngốc Martin!

- Là con cừu non Martin!

- Thằng Martin mặt mốc!

- Thằng Martin trứng xù!

Horkins bất giác ngẩng đầu, nhú mày, quay sang nhìn Drake, hỏi:

- Mày... mày dùng gì mà đã hạ được nó vậy?

Drake nhặt giọng đáp:

- Dùng gậy!

Horkins hả miệng cười, rồi nói:

- Mày liệu mà giữ lấy hồn đấy! Lúc trở về, nó sẽ giết mày, moi gan ruột mày ném cho chó ăn!

Drake lặng thinh, hắt ngoái đầu liếc qua, trời đang sẩm tối, trên bờ sông, sương khói cuồn cuộn bốc lên, hình dạng Martin trong tiếng la hét

điên cuồng mơ hồ mờ khuất bóng, cổ hải thuyền tăng tốc nhanh dần, vượt qua cửa sông rộng lớn, lặng lẽ tiến vào vùng biển cả mênh mông.

Bỗng nghe một giọng nữ tử vang lên:

- Tiếp sau đây, cho thuyền đi về hướng tây nam.

Thanh âm ngọt ngào êm ái, làm Drake xốn xang trong lòng, hẩn ngoái trông, thấy Tiên Bích cùng một quái nhân to đầu. Gã quái nhân rảo bước hai bước đến trước la bàn, tay cầm một khí cụ đo đạc kỳ dị, đem so nó với la bàn, so đi so lại, miệng lí nhí dăm ba câu.

Tiên Bích nghe qua, cô nhìn Drake, vui vẻ nói:

- Xin lỗi cậu nhỏ, cậu không hiểu ngôn ngữ bọn ta! Là bọn ta muốn thay người vào cầm bánh lái.

Drake trề môi, rồi nhặt nhẹo hỏi:

- Vậy để ai cầm lái?

Hắn còn chưa dứt câu hỏi, đã nghe một tràng cười, khi hắn ngược trông lên, chính là Cốc Chấn đang tiến đến.

Tiên Bích cười cười, bảo:

- Là Cốc tiên sanh đòi, do chính ông đến cầm lái!

Tròng mắt Drake sẽ lay động, hắn dòm Cốc Chấn, thần sắc nghi ngại.

Cốc Chấn vừa cười, vừa bước tới, nhờ Tiên Bích thông ngôn, gã hỏi han cách thức cầm bánh lái. Drake sắc mặt thâm trầm, không đáp lời. Horkins đến, bằng giọng rõ ràng dễ hiểu, giải thích một lượt phương pháp điều khiển bánh lái, nhưng trong lòng ngần ngại, lão bảo:

- Cốc tiên sinh, cầm bánh lái là việc quan trọng, không phải chuyện đùa giỡn đâu!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Tay lái trên thuyền quý quốc xem ra thiết kế cao minh hơn ở thuyền Trung quốc, nhưng so với thuyền người Hoà Lan thì cũng phần lớn na ná giống nhau, trừ đôi chút khác biệt nho nhỏ.

Horkins thoáng sững sờ, lão hỏi ngay:

- Cốc tiên sinh, ông từng điều khiển thuyền người Hoà Lan rồi sao?

Cốc Chấn cười cười, ánh mắt hiện vẻ đang hồi ức, gã nói:

- Trước đây, ta từng có một đội tám chiến hạm Hoà Lan, khí thế khá lớn, tiếc thay, đánh nhau một trận, đã bị tiêu tan ráo trọi.

Horkins, Drake hai người giương mắt nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ.

Cốc Chấn đến cạnh bánh lái, trao đổi dăm câu cùng Mạc Ất, rồi vỗ vỗ tay trên bánh lái vài phát, gã vui vẻ nói:

- Thuyền trưởng Horkins, cỗ thuyền này có được đặt tên gì không?

Nụ cười quỷ mị trên môi, Horkins đáp:

- Tên thuyền mỗi ngày mỗi đổi, lần hải hành này, do Công tước đại nhân phó thác, nên sẽ gọi nó là "Công tước hiệu" vậy.

Cốc Chấn vui cười nói:

- Tên "Công Tước hiệu" chưa lộ đủ hết khí phách, theo ta thấy, gọi là "Nữ Vương hiệu" hay hơn.

Horkins hơi sững sờ, đáp:

- Tuỳ ý ngài... Vậy gọi nó là "Nữ Vương Hiệu".

Cốc Chấn đánh một vòng bánh lái, hô lớn:

- Cho giường buồm lên, ta muốn đi ngược gió.

Horkins cùng Drake thấy gã điều khiển bánh lái thuần thục như thế, họ trong lòng kinh ngạc, Horkins quày mình hạ lệnh cho giường buồm, rồi vỗ vỗ vào Drake, lão sai:

- Người lên chòi gác đầu cột buồm canh chừng, hễ có gì khả nghi, lập tức thổi báo hiệu.

Drake vọt người vượt qua một vỏ ốc lớn, leo một mạch như làn khói lên đỉnh cột buồm, hắn còn chưa kịp nhìn, đã nghe bên trên có tiếng người trò chuyện. Drake giật nảy mình, hai tay buông lỏng dây thừng, ngược trông, thấy một nam tử tóc bạch kim, đứng một chân trên nóc chòi canh, hình dung tuấn tú, đang chong mắt dòm hắn, chừng như có gì muốn tra vấn hắn. Vừa hay màu trời đang tối, nam tử đó trong trang phục trắng toát tiệp màu với vải buồm. Drake vừa lên tới, nhìn thấy nam tử, chẳng nhin được câu hỏi:

- Ông là ai?

Người đó đích thị Tả Phi Khanh, rảnh rỗi không việc gì làm, đã lên ngồi ngắm phong cảnh, nghe hỏi, bèn nói:

- Người bảo sao?

Câu vừa thốt ra, hai người nhận thấy ngôn ngữ bất đồng, chẳng khỏi mỉm cười, tay áo phất lên một phất, Drake hoa mắt, không còn thấy hình bóng đó nữa.

Drake nhìn quanh quất, không thấy người, lòng đang nghi hoặc, gã cúi đầu trông, chẳng biết cách nào, Tả Phi Khanh đã xuống đến sàn thuyền, bước chân tiêu sái, đang đi về phía đuôi thuyền.

Chưa từng chứng kiến thân pháp xuất quỷ nhập thần kiểu đó, cho dù mặt to gan lớn, Drake cũng không nén được nỗi kinh hãi, hắn bèn đưa tay vạch dấu thập tự ngang ngực, thầm niệm:

- Đức Chúa Trời toàn năng, nguyện cầu ngài ra tay ban phước cho thằng nhỏ Francis, tránh cho nó bị tà ma xâm phạm...

Vừa cầu nguyện, hắn vừa dõi theo Tả Phi Khanh, chỉ thấy y đến gần đuôi thuyền, hai tay chắp sau lưng, đang đứng im, nhìn Ngu Chiếu cười đùa, trò chuyện cùng Tiên Bích, áo trắng, tóc trắng, hệt một hình nhân đắp bằng tuyết.

Thuyền đi đến nửa đêm, vầng trăng tròn đã chệch về tây, gió thu thổi gờn gợn hơi lạnh ngang mặt, sóng biển dập dềnh mênh mông, cảnh sắc tẻ ngắt, sợi thừng vắt ngang chòi canh vật vờ lắc lư, như đang đong đưa một cái nôi.

Ngồi lâu trong khung cảnh đó, thần trí Drake dần dà mờ mịt, hai tay gả tựa vào sợi thừng ràng chòi, đỉnh đầu từng chút từng chút ngả xuống dần, gã đã chìm vào giấc ngủ.

Bỗng nhiên, một chấn động mạnh bạo trời dậy trong gã, là người cơ cảnh, Drake vụt mở choàng mắt, chăm chú dòm ra nơi xa mút mắt, trên vầng đen hắc của mặt biển, nổi trôi một bóng hình khổng lồ. Drake bất ngờ bị phấn khích nặng, gã nâng cây kèn lên, tận sức thổi một hồi dài.

Cả thuyền đồng loạt hoảng hốt thức giấc, đèn đuốc sáng rực, tiếng chân thành thịch chạy dáo dác khắp sàn thuyền, từng loạt từng loạt người chạy ủa ra be thuyền. Đang lúc ấy, Drake cảm giác rờn rợn, gã ngoái trông, không

biết đến tự bao giờ, Tả Phi Khanh đã ở sát cạnh gã, đang chú mục nhìn quanh quất ra khơi xa. Drake cảm giác ngấn ngợ, cũng quay ra trông.

Vật khổng lồ đó vật vờ trên mặt biển một lúc, chốc chốc phun một vòi nước trắng toát như tuyết, rồi nó chậm chậm, chìm lặn xuống.

- Chỉ là.. chỉ là một con cá voi to lớn! - Da mặt Drake vụt phát nóng rực! Tả Phi Khanh lườm lườm gã, chau mày chau mặt, rồi bình bồng bay xuống dưới.

Từ sàn thuyền rộ lên một tràng tiếng thoá mạ, bọn thủy thủ bị một mẻ sốt vó, dĩ nhiên không dễ dàng cho qua! Bị chửi mắng thậm tệ bằng đủ thứ từ ngữ thô tục, Drake vừa ngưỡng vừa bức, gã cúi gằm mặt xuống nhìn sàn chòi gác, lặng im không nói, chờ cho tiếng thoá mạ tắt dần. Bỗng từ ngang mé biển, đột ngột xuất hiện ba dải đen vùn vụt tiến lại gần, dần dần hiện rõ đường nét của hải thuyền.

Drake quan sát cẩn thận từng li từng tí, nhịp tim gã chọt rúng động mạnh, gã nâng kèn lên thổi một hồi to, dài.

Mọi người vừa vào giường, lại bị hoảng hốt lần nữa. Horkins chạy ào lên sàn thuyền, to tiếng hét:

- Drake, đồ chó đẻ... Lại là gì nữa vậy? Cá voi? Cá hồi? Hay là con bà nó đồ rùa biển!

Drake hét to:

- Là tụi chúng nó!

Horkins hỏi:

- Là ai?

- Bọn Tây Ban Nha, chẳng sai! Chiến thuyền Tây Ban Nha, một đội ba chiếc.

Horkins giật mình, mắt trợn trừng không chớp mi, lão còn chưa kịp nói gì, Cốc Chấn đã cả tiếng ra lệnh:

- Giương hết buồm lên, mình phải chạy thuyền tận dụng sức gió.

Khẩu lệnh vừa ban, trên sàn thuyền xảy ra một trận náo động, Drake vùn vụt tuột xuống từ chòi gác, cùng hai thủy thủ học tốc giương cánh buồm ở cột giữa, Horkins chạy nhào xuống khoang dưới đáy, chỉ huy pháo thủ nhồi thuốc súng vào mấy cỗ hỏa pháo.

Cốc Chấn tận lực, hấp tấp đánh một vòng bánh lái, cỗ thuyền vụt chuyển mạnh sang bên trái, tạo lên một đợt sóng trắng xóa tạt ngang đầu thuyền, nước biển đổ ập vào đầu người trên sàn, chiếc "Nữ Vương hiệu" vẽ mạnh trên mặt biển một dải sóng hình chữ "chi" (之), đầu thuyền cất cao, nhắm hướng tây bắc phóng như bay.

Hạm đội Tây Ban Nha cũng đồng lúc giương buồm, tăng tốc độ, thế như ba mũi tên bọc phát, sắp thành hình chữ "phẩm" (品), nhắm chiếc "Nữ Vương hiệu" quần theo.

Đầu thuyền rẽ tung nước biển, đập sóng bạc rào rào, gió biển rít ù ù bên tai, trong cơn rượt đuổi, đằng đông dần sáng trắng, một vầng tròn đỏ ối hé dạng, ngàn vạn tia sáng chiếu rực rỡ trên mặt biển mênh mông, một cảnh sắc huy hoàng, làm những cỗ đại pháo bằng sắt thép trên chiến thuyền Tây Ban Nha dường được đúc bằng toàn hoàng kim, khiến người ta trông thấy mà phát sợ.

Một loạt tiếng nổ, đại pháo nã đạn ồ ạt. Cốc Chấn đánh một vòng bánh lái, mặt biển như nghiêng lệch đi, đầu thuyền tạt ngang, một quả đạn bắn sượt ngang thân thuyền, gỗ vụn bay rào rào, thân thuyền bị chấn động mạnh, mọi người trên thuyền ngã xiêu ngã tó, miệng kêu oai oái.

Lục Tiệm đang hộ vệ Diêu Tình trong khoang đáy, trong cơn hôn mê, Diêu Tình chưa tỉnh lại, Lục Tiệm dùng nội lực hỗ trợ tâm mạch của cô, không dám lơ là, tuy biết thuyền đang có biến động, gã vẫn không dám rời khoang, chẳng dè, thân thuyền rung động thật mạnh, làm Diêu Tình nảy người lên, tỉnh giấc, cô vừa lấy lại được tri giác, đã nghe một tiếng nổ đình tai, kèm theo vô vàn tiếng la hét, như tiếng sấm động xé trời giữa thình không.

Chán động tâm thần, Diêu Tình gọi:

- Lục Tiệm? - Cô gắng hết sức kêu, nhưng thanh âm đó lọt vào tai Lục Tiệm nghe yếu ớt vô cùng!

Gã vội đáp:

- Tôi đang ở bên cạnh đây!

Diêu Tình phều phào:

- Mau... Lên trên sàn xem!

Lục Tiệm giật mình, gã nhỏ nhẹ nói:

- Mọi chuyện đã có Cốc Chấn liệu, cô đừng quá lo lắng.

Diêu Tình chu mỏ, cô dòm dòm Lục Tiệm, miệng ngậm tăm, sắc giận dữ hiện rõ trên mặt.

Lục Tiệm không chấp cô bướng bỉnh, gã thở ra, ôm chặt cô vào người, đưa cô lên trên boong, chân còn chưa đứng vững, thân thuyền lắc mạnh, một đợt sóng to đổ ầm như núi băng xuống, vì thuyền vừa khai pháo, đã phải lo nhồi thuốc vào nòng, rõ ràng chưa kịp bắn tiếp.

Là tay đi biển lão luyện, Horkins rành biết hết, Cốc Chấn còn chưa ra lệnh, lão đã châm ngòi, tiếng nổ đầu nòng, một loạt những quả đạn phóng

ra như mưa tên, không trật ra ngoài, đã khoan thủng lỗ chỗ cổ thuyền Tây Ban Nha, làm nó chòng chành giạt ra xa. Hai cổ thuyền kia thấy đồng bọn thua đậm, lại thấy chiếc "Nữ Vương hiệu" quay ngoắt sang ngang, các cổ đại pháo trên thuyền đang chĩa vào chúng, cả hai bất giác hốt hoảng, giảm thế công, chạy chậm lại.

Cốc Chấn cũng không ham chiến, thuận gió, gã cho thuyền tăng tốc lướt tới trước, sau một chập, đã bỏ rơi ba cổ thuyền Tây Ban Nha ra ngoài tầm nhìn.

Di chuyển như vậy chừng nửa ngày, trên mặt biển, thuyền Tây Ban Nha lúc ẩn lúc hiện, chẳng mấy lúc, gió tây nổi lên, cả mấy cổ thuyền đó giảm tốc, chiếc "Nữ Vương hiệu" vốn nhẹ và mau hơn, đi nhanh rồi chậm lại, trước sau vẫn giữ khoảng cách một tầm pháo kích với thuyền địch, đội thuyền Tây Ban Nha có liên tục nã pháo, cũng không sao bắn trúng vào được.

Quá giấc trưa, Diêu Tình lại mê man ngủ, Lục Tiệm đang tính trở về trong khoang, bỗng một thủy thủ nơi đầu thuyền la lớn:

- Trông kia... là gì vậy?

Lục Tiệm đôi mắt trông, mặt biển phía trước giống như cỏ non mùa xuân đâm chồi phá đất vươn lên, mọc loạn xạ khắp chốn.

Horkins cũng vừa lên đến trên boong, thoáng trông qua, mặt lão tái ngắt, lão kêu lớn:

- Cái đó kêu là... "Bãi đá ngầm ma quỷ", Cốc tiên sinh, mau tránh chúng nó đi.

Cốc Chấn bẻ bánh lái, tránh đám đá ngầm, đi về phía nam, đúng lúc đó, Mạc Ất nắm chắc la bàn trong tay, chăm chú dõi vào. Vừa qua khỏi bãi đá ngầm, gã hốt nhiên tái mặt, la lớn:

- Hồng to! Cốc gia ơi, theo la bàn mà nói, mình phải vượt qua bãi đá ngầm đó!

Cốc Chấn giật mình, gã chăm chăm dòm vào y, hỏi:

- Nói gì vậy? Đi xuyên qua bãi đá ngầm? Huynh chắc không?

Mạc Ất vẻ mặt bí xị, nói:

- Tôi... tôi chắc chắn vậy!

- Tại sao không chịu nói cho sớm?

Mạc Ất đáp:

- Nhìn theo la bàn, sự sai biệt đã rất nhỏ, tôi vừa mới... vừa mới xem lại, thì mình đã ào ào vượt qua nó mất rồi!

Cốc Chấn nhăn mày nhú mắt, gã ngoái trông, thuyền Tây Ban Nha cũng vừa đi vòng tránh bãi đá ngầm, nếu bây giờ trở lui, tất là bị đụng đầu vào chúng côm cốp.

Vẻ mặt ngượng ngùng, Mạc Ất rút rè nói:

- Cốc gia, hay hãy tạm chưa quay lại, khi nào tránh thoát thuyền địch rồi, mình sẽ tính!

Cốc Chấn hung hăng lườm Mạc Ất, khi gã đảo ánh mắt đi, gặp ngay Lục Tiệm đứng trước cột buồm, tay ôm Diêu Tình, mắt nhìn ngang nhìn ngửa. Thấy tình cảnh vậy, không hiểu sao, trong lòng Cốc Chấn bỗng thoáng chua xót, gã nghiêng răng, quay một vòng bánh lái, quày đầu thuyền, đưa nó xông thẳng vào bãi đá ngầm.

Horkins lúc ấy đứng ở cuối thuyền, lão đang giều cột cùng một đám thủy thủ rằng hạm đội Tây Ban Nha quá chậm, chợt thấy Cốc Chấn quày

đầu thuyền, lão cùng cả bọn đều chẳng khỏi kinh ngạc, ban đầu lão chưa hiểu rõ ý tứ, phút chốc thấy cổ thuyền lao thẳng vào bãi đá ngầm, Horkins lập tức hốt hoảng đến bủn rủn tay chân, lão lớn tiếng kêu:

- Cốc tiên sinh, đi sai phương hướng rồi!

Cốc Chấn cười, đáp:

- Không sai đâu! Mình đang nhắm đi vào chỗ đá ngầm!

Horkins kinh hãi, la hét:

- Dừng ngay! Mau dừng thuyền ngay.

Cốc Chấn vẫn cười cười, gã tiếp tục đi như cũ.

Vừa kinh hãi, vừa tức giận, Horkins rảo bước chạy tới ngay trước Cốc Chấn, tay giành bánh lái, miệng chửi bới:

- Muốn chết mà! Đây là thuyền của ta!

Ta tả giữ bánh lái, tay hữu Cốc Chấn vung ra, lồng ngực Horkins ngửa ngáy đến phát nhũn, toàn thân lão cứng ngắc, miệng há to, biết bao nhiêu câu chửi rửa bị tắc nghẽn tại đầu lưỡi, đôi mắt lão bất lực nhìn cổ thuyền yêu quý đang xông vào chỗ đầy đặc những đá ngầm.

Các thuyền Tây Ban Nha chợt thấy thuyền địch thủ quày đầu, còn đang sững sờ chưa hiểu vì sao, đến lúc hoàn hồn thì "Nữ Vương hiệu" đã đến sát vào gần, trong một nháy mắt, bọn thủy thủ của lão Horkins đứng nơi đầu thuyền đã nhìn rõ mồn một những khẩu pháo trên thuyền địch, hòng súng đen trùi trùi, sắt thép lạnh ngắt. Cả bọn cùng quay nhìn vào Cốc Chấn và Horkins, chỉ thấy Cốc Chấn vẫn cười cợt như thường, lão Horkins đứng đờ ngay bên cạnh gã như phỗng đá, khiến cả bọn phát sinh nghi hoặc đậm, chúng đồng thanh kêu lên:

- Thuyền trưởng, ngài muốn chết cả lũ à!

Huyệt đạo Horkins phong toả, miệng không thốt ra lời, lòng dạ lão cực kỳ bồn chồn. Bỗng một tiếng nổ ầm muốn xé rách màng nhĩ, ba quả đạn sắt phá không phóng tới. Hồn phi phách tán, Horkins kinh hãi, trong bụng kêu thầm "Thượng Đế ơi!".

Đúng lúc đó, Cốc Chấn đánh mạnh một vòng bánh lái, làm cổ thuyền nghiêng lệch hẳn sang một bên, hai quả đạn đã bắn hụt qua, nhưng quả còn lại thì không trượt đích, nó vẫn tiếp tục lao thẳng vào cột buồm ở giữa. Xảo hợp là Lục Tiệm đang đứng ngay chỗ dưới cột buồm đó, mắt lạnh, tay lẹn, gã vươn người sang một bên che chắn cột buồm, vung mạnh trảo, ngạnh tiếp quả đạn đang dũng mãnh đập vào, đánh nó tạt sang một bên, bay vù ra xa, lao tuốt xuống biển.

Tuy nhờ "Thiên Kiếp Ngự Binh pháp" mà Lục Tiệm đã giải nguy, nhưng vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc đó, gã không khỏi toát mồ hôi lạnh đầm dề, gã nhất thời đưa tay nín vào dây thừng cột buồm, tim đập thình thịch. Rồi sau khoảnh khắc kinh nghi đó, chiếc "Nữ Vương hiệu" nhờ sức gió, rẽ mạnh sóng, vượt qua sát cạnh sườn một cổ thuyền Tây Ban Nha.

Lúc nó xông vào, chỗ giữa hai cổ thuyền, bọt sóng trắng ngần bắn tung mù trời, thủy thủ song phương đã có thể nhìn rõ mặt nhau, một chớp mắt, đại pháo trên cả hai cổ thuyền khai hoả, Trong tiếng nổ ầm ỹ, đuôi thuyền "Nữ Vương hiệu" đã bị bắn vỡ một mảnh, thân thuyền Tây Ban Nha to lớn hơn, không tránh kịp, đã lãnh trọn ba quả đạn, một phát bắn trúng vào chỗ yếu hại của bụng thuyền, phá thùng lườn thuyền, nước biển ồ ồ chảy vào, làm cổ thuyền lật nghiêng, chìm dần xuống, trên boong thuyền đó, xảy ra một trường náo loạn, thủy thủ tranh nhau ào ạt nhảy ra khỏi sàn thuyền, tìm đường thoát thân dưới biển.

Mà chiếc "Nữ Vương hiệu" không giảm tốc độ, xông thẳng vào vùng phụ cận bãi đá ngầm, đằng trước là những tảng quái thạch đen trùi trùi như

sắt thép, hình dạng hoặc giống nanh cạp dữ, hoặc giống mũi trụ nhọn hoắt của tướng quân, mọc tua tủa cùng khắp, khiến người ta trông mà kinh tâm động phách. Các luồng lạch thủy đạo bên trong như đang há toác những cái mồm kinh khiếp ra, từ thời cổ đại đến nay, không biết chúng đã ngốn nuốt không biết là bao nhiêu thuyền bè, đã để vương vất lại không biết là bao nhiêu oan hồn.

Đàng trước đá ngầm chặn đường, đàng sau là thuyền địch đuổi theo sát nách, mà thuyền cũng đang phóng nhanh như tên, rẽ nước, bắn tung sóng biển ào ào, ngay cả lúc đó, Cốc Chấn có muốn dừng thuyền cũng là không thể.

Thủy thủ kêu gào kinh hoàng, "Nữ Vương hiệu" lao vào thủy đạo, hai bên sườn thuyền bắn tung lên những đợt sóng lớn, giống như hai tường thác nước trắng xoá. Chuyển qua vài ba khúc quanh, bỗng trước mặt đụng vào một luồng nước mạnh, thân thuyền vụt xoay ngang, rồi không tri chùi được, đầu thuyền đã chọc thủng màn thác nước, xầm xập lao vào một vách đá. Bọn thủy thủ sợ đến đứt hơi, hò hét ầm ĩ như điên dại.

Ngu Chiếu nhìn tình thế rõ mồn một, gã nhảy vọt tới, chụp lấy ba cột dự trù đang đặt nằm ngang trên sàn thuyền, được ràng bằng dây thừng vào làm một bó, trường hợp cột buồm chính bị cuồng phong đánh gãy, thì người ta có thể dễ dàng dùng chúng thay thế. Ngu Chiếu chặt đứt dây thừng, nâng một cột dự trữ đó lên, gã chạy ra đầu thuyền, quát to một tiếng, vung cột buồm đó thẳng vào vách đá.

Nghe "sột" một tiếng, cây cột đó gãy đôi, lực đạo phản chấn cực mãnh liệt, làm Ngu Chiếu bất giác thụt lùi đôi ba bước, nhưng gã thần uy kinh khiếp, chỉ một chớp mắt, đã trụ vững thân thủ, gổ sàn thuyền dưới chân gã đã rào rào nát vụn.

Nhờ lực đẩy lùi đó, chiếc "Nữ Vương hiệu" giạt ra, nhưng nó lại lao về phía một đồng đá ngầm khác. Chuyển vừa rồi, cơ hồ Ngu Chiếu đã tuôn hết

sức lực ra, trong lòng gã đang thầm kêu "hông hét", bỗng một thân ảnh vụt qua, Lục Tiệm cũng đã chớp lấy một cột buồm dự trữ khác, cũng dùng đúng cách thức của Ngu Chiếu, gã tận dụng toàn lực, đã đẩy lùi được cổ thuyền tránh ra.

Ngu Chiếu bất giác cất tiếng ca ngợi:

- Lão đệ giỏi ghê!

Lục Tiệm cũng cười, đáp:

- Ngu huynh cũng không tồi!

Hai người miệng nói, tay dùng cột buồm dự trữ, chia nhau đứng hai bên be thuyền, cứ có đá ngầm kề cận là dùng sức đẩy ra, đưa cổ thuyền tránh chúng, trở lại thủy đạo. Được hai người hỗ trợ, Cốc Chấn cuối cùng nằm vững bánh lái, nhưng lòng bàn tay gã đầm ướt mồ hôi lạnh ngắt.

Đúng lúc đó, từ sau thuyền truyền đến một tiếng "rắc" to, mọi người ngoái trông, thì thấy một cổ thuyền Tây Ban Nha do theo đuổi quá sát, không dừng lại kịp, đã đâm đầu vào một chỗ đá ngầm, vỡ tan tành thành mảnh vụn, bọn thủy thủ trên thuyền ấy rơi tòm xuống nước, thân thể bị luồng nước chảy siết đánh va vập vào đá, máu thịt nát bầy. Bất nhãn trước cảnh tượng, Lục Tiệm giao cột buồm trong tay cho Tả Phi Khanh, rồi gã nhắc một chiếc ghe cứu hộ, ném nó qua đám loạn thạch, không nghiêng không lệch, vào đúng chỗ giữa đám thủy thủ đang ngộ nạn.

Số thủy thủ thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, leo lên ghe cứu hộ, dùng những mảnh ván thuyền, họ cố sống cố chết chèo ra khỏi chỗ đá ngầm, khi ra đến chỗ nước lặng, họ ngoái trông, chiếc "Nữ vương hiệu" đã xông pha vượt qua vùng loạn thạch, không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Kinh Tung

Sau khi thuyền vượt qua một bãi đá ngầm, lực chảy của nước giảm dần, các thủy thủ người Anh trên thuyền toàn một loại bán mạng, họ sau khi thoát khỏi hiểm nghèo, ai nấy mặt mày tươi rói, nói nói cười cười. Cốc Chấn cầm chắc bánh lái điều khiển thuyền, thận trọng đưa nó vượt thủy đạo, bỗng nhiên, phía trước mặt mở ra một vùng khoáng đạt, dòng chảy lặng lẽ, hết một mặt hồ uốn vòng rộng lớn, nước sâu xanh thẳm, từ tứ phía, từng đợt sóng lăn tăn, vỗ nhẹ nhẹ lên các đá ngầm, phát ra những âm thanh nho nhỏ. .

Phía sau vùng đá ngầm hiểm trở, mọi người đều bất ngờ khi lạc đến một thế giới khác hẳn, nhất thời nhìn cảnh sắc trên mặt nước, họ đều mang một cảm giác lạ lẫm. Cốc Chấn thở ra một hơi dài, buông bánh lái, quay sang hỏi Mạc Ất:

- Phải ở đây không?

Mạc Ất chăm chú vào Tử Vi nghi, gãi dụi dụi, đáp:

- Để đến đêm, trông vào sao Bắc Đẩu, mới có thể xác định được!

Cốc Chấn gật gật đầu, nói:

- Bận rộn nguyên ngày rồi, đây là lúc phải nghỉ một lát!

Lập tức gã giải khai huyệt đạo cho Horkins, nói:

- Xin lỗi, vừa rồi, trong lúc quần bách, tôi đã phải mạo phạm ngài.

Bỗng nhiên cơ thể được trả lại tự chủ, Horkins cảm giác khó hiểu, thăm dò toàn thân từ trên xuống dưới, mà cũng không sao hiểu được chỗ ảo diệu của thuật điểm huyết, khi lão nhìn qua chỗ hư hại của cổ thuyền, chỉ thấy ruột gan đau như bị dao cắt, lão sợ Cốc Chấn sẽ thi triển trở lại trò ma quỷ, nên không dám công khai tháo mạ, chỉ hứ nhẹ một tiếng, rồi, sắc mặt âm trầm, lão cả tiếng gọi thủy thủ đi sửa chữa chỗ đuôi thuyền.

Chẳng bao lâu, trăng lên giữa bầu trời cao vô tận, dần dà thấy hiện lấp lánh đầy sao đêm. Mạc Ất nâng cao Tử Vi nghi qua đầu, nhắm chuẩn hướng sao Bắc Đẩu, trong chớp mắt, một chùm tia sáng chiếu xuyên qua hai cực "Tử" và "Vi", rọi đúng vào mắt Mạc Ất.

- Tam cực hiệp, Tử Vi định! - Mạc Ất mừng rỡ, gã nhảy nhồm lên, la lớn - Đúng là chỗ này! Chỗ này này!

Gã khoa tay múa chân, vừa la hét vừa nhảy cẫng, nháo nhào một lúc, bỗng cảm giác bốn phía lặng thinh, không ai reo hò cùng, gã ngoái trông thì thấy ai nấy đều ngơ ngác, giương mắt nhìn vào gã, thần thái nghi ngờ.

Mạc Ất lấy làm lạ, hỏi:

- Mọi người sao vậy? Đã tới được "điểm đến", sao ai nấy đều bị ử rũ cả thế?

Cốc Chấn tiếp lời gã:

- Tới "điểm đến", rồi thì sao nữa?

Mạc Ất giật mình, gã lắp bắp:

- Tới "điểm đến", tới nơi rồi... Không có gì...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Tiên Bích thở dài một hơi, bảo:

- Bọn mình bán mạng vào đây, là vì cái gì kia?

Những người kia cũng đều thất vọng, lặng yên, không nói. Lúc Lục Tiệm cúi trông, không biết tự khi nào, Diêu Tình đã chìm sâu vào hôn mê.

Lục Tiệm khe khẽ vuốt gò má cô, tự nhủ "Cô hôn mê vậy mà hay... Nếu cô tỉnh, nhìn tình cảnh bây giờ, chỉ e cô đau lòng mất thôi!"

- Cốc tiên sinh - Horkins bỗng tiến đến gần, nói - Tôi muốn có đôi câu cùng ngài.

Nghe thông dịch xong, Cốc Chấn gật đầu, đáp:

- Ông cứ nói đi, chớ ngại!

Horkins đưa ra trước mặt gã một túi da hươu, bảo:

- Các châu bảo đều ở cả trong này, ngài có thể đếm lại cho đủ số!

Cốc Chấn hiểu thấu ý định, gã không nhận cái túi, chỉ cười và nói:

- Tại sao ngài lại hoàn trả?

Horkins găm gừ hừ một tiếng, nói:

- Ông là người điên, tôi không thể giao tính mạng thủy thủ vào tay ông. Chuyện xảy ra bữa nay, tôi không muốn thấy tái diễn!

Chuyện đột ngột, mọi người Trung thổ đều vừa ngạc nhiên, vừa tức tối.

Tiên Bích kêu lên:

- Thuyền trưởng Horkins...

Horkins khoát mạnh tay, nói:

- Tôi đã quyết ý rồi, không cần nhiều lời!

Cốc Chấn cau mày cau mặt, bảo:

- Tăng thù lao thêm một phần nữa, được không?

Horkins đáp:

- Không được!

Cốc Chấn lại hỏi:

- Tăng thêm hai phần vậy?

Horkins cười nhạt, đáp:

- Mất mạng rồi, tiền thì còn làm được gì?

Ngu Chiếu quá tức giận, gã tính nhào ra, Cốc Chấn đưa tay níu lại, hỏi:

- Một lời thôi, Horkins, tôi tăng thêm ba phần?

Horkins vừa định mở miệng từ chối, Cốc Chấn đã xua tay, nói:

- Nói cho ngài rõ, tôi không muốn kì kèo trả giá, tiền nong đã giao ra cho ngài rồi, thuyền tôi nhất định lấy, ngài muốn bỏ đi, tôi có thể cấp cho ngài một tiểu thuyền, ngài về được trở lại Anh Cát Lợi hay không, còn phải trông vào vận khí của ngài!

Horkins mặt mày biến sắc, tức giận, la:

- Ông định uy hiếp ta chăng?

- Uy hiếp là thế nào? - Cốc Chấn đáp - Đại trượng phu một lời hứa, giá đáng ngàn vàng, ông đã chấp thuận ra khơi rồi, sao lại nửa chừng vứt bỏ lời hứa!

Mặt mày Horkins đỏ ửng, đôi mắt bốc lửa, nhìn chăm chăm vào Cốc Chấn.

Mắt mở to, không chớp, Cốc Chấn cũng đối đầu lại với lão. Dù bản tính hung hăng dữ dằn, dần dà, Horkins cũng không kham nổi mục quang Cốc Chấn, chẳng bao lâu, vàng trán đầm mồ hôi, hơi thở lão bắt đầu thấy nặng nhọc.

Trong lúc đôi bên còn găng nhau, Tiết Nhĩ nghiêng nghiêng mái đầu, gã la lớn:

- Mọi người hãy mau lắng nghe xem nào, đó là tiếng gì vậy?

Nghe gã nói, tất cả đều giống tai nghe, ban đầu thì tứ phía tĩnh lặng, phút chốc, tiếng nhè nhẹ cất lên, như thể theo gió mà truyền lại, khi thì giống như lời nói mớ, khi thì như lời người cô phụ ngâm nga trong mộng, giọng ngâm nga nghe pha lẫn đôi chút kỳ quặc.

Âm thanh đó mỗi lúc một lớn, một rõ, đến nỗi hai người Horkins, Cốc Chấn cũng quên luôn chuyện đôi co, cùng đưa mắt trông ra, chỉ thấy từ nơi xa xa, nhiều vòng sóng đang chậm chậm trải rộng ra, giữa các vòng, hiện lên một thứ gì giống tảng đá ngầm to, từ đáy biển mọc lên. Ban đầu, chỉ có một, rồi mỗi lúc một nhiều lên, chúng dàn rộng ra khắp cả quanh thuyền. Hốt nhiên, sau một tiếng tựa tựa tiếng xé lụa, các giống vật đó phun vòi nước ba bốn đạo, thứ nước phun ra dường như hấp thụ ánh sáng của trăng, sao, từng vòng, từng vòng cuộn cuộn lên, nhìn vào thấy lấp lánh ánh bạc trắng, đẹp muốn say đắm lòng người, lớn cỡ một đồng bông gòn, nhỏ thì ước chừng hơn trượng bề rộng.

- Lạy Chúa tôi! - Horkins lẩm nhẩm - Sao nhiều kinh ngư (cá voi) quá vậy.

Mấy vòng đó chính là bầy của kinh ngư, nhìn sơ qua, không biết số lượng bao nhiêu, hàng trăm vòi nước đồng loạt phun mạnh lên, cảnh sắc

nhìn bắt mắt khôn tả. Phun phì phì chừng nửa thời thần, đám kinh ngư lặn dần xuống đáy, những vòng sóng tan dần, mặt biển yên tĩnh trở lại,

Nguyên cái hồ nho nhỏ giữa bãi đá ngầm này lại là chỗ dừng chân ngơi nghỉ của đoàn kinh ngư trên chặng đường xa vạn dặm. Một chớp loé sáng trong đầu, Cốc Chấn la lớn:

- Mau giương hết buồm, mình phải đuổi theo đoàn kinh ngư đó.

Nghे thông dịch xong, Horkins há hốc mồm, kêu to:

- Ta không biết ông muốn nói cái gì? Mấy con súc sinh phun vòi nước đó là âm hồn ma quỷ, chỉ có chúng nó tìm tới mình, chớ ông đừng trông mong gì truy đuổi kịp chúng nó!

Cốc Chấn nhăn mặt hết cỡ:

- Tăng thù lao lên một lần nữa, Horkins, tôi muốn ngài cho đuổi theo bọn đại kinh ngư đó!

Horkins hứ một tiếng, bĩu môi, không đáp.

Trong lòng áo não, Cốc Chấn đang định dùng lực, bỗng nghe có một giọng nói:

- Thuyền trưởng, Cốc tiên sinh nói đúng đấy, đã nhận lời ông ta rồi, không thể trở lui, không thể bỏ dở dang giữa đường!

Người đó vừa nói vừa tiến ra từ chỗ khuất, thân hình nhỏ thó mà găng, đích thị Drake.

Gân máu xanh trên cổ Horkins chột căng phồng to lên, lão cả tiếng nạt nộ

- Đồ quỷ nhỏ, cút đi! Mày thì biết gì mà nói!

Drake cũng lớn tiếng không kém, chìa cái cầm nhọn hoắt ra la to:

- Tôi biết! Mấy người Trung quốc này toàn là những tay sừng sỏ, dân Anh Cát Lợi chúng mình đừng để họ coi thường!

Horkins nhẩy nhồm lên, mắt dòm dòm vào gã thiêu niên đó, quyền đầu đang nắm chặt lại đã từ từ lơi ra, lão ngáp ngừng một chút, giọng bức bối:

- Thôi được! Nhưng nói trước cho tất cả nghe, đuổi không kịp kình ngư, là chưa xong hết chuyện với ta đâu!

Cốc Chấn gật gật đầu, gã đi ra sau thuyền, nắm bánh lái, lúc gã giương mắt trông, mặt biển đen ngòm bình lặng, nơi xa xa có một chòm đá ngầm, tựa hồ rằng nanh quỷ dữ, trong ánh trăng mờ nhạt, nom như khoác một vầng sáng quỷ dị, như thể sau một trận thao diễn, cả đám kình ngư không biết đã biến đi mất về đâu, ngay cả một chút bọt biển nho nhỏ cũng không lưu dấu lại!

Cốc Chấn cảm giác ruột gan tê tái, nắm ngón tay ghì chặt bánh lái, trong đầu gã hoang mang vô ngần, gã không biết bước kế tiếp phải đi như thế nào! Horkins chỉ huy thủy thủ nhổ neo, căng buồm chuẩn bị sẵn sàng cho khởi hành, miệng lão gọi:

- Cốc tiên sinh, có thể cho thuyền khởi hành được rồi đấy!

Sau một lúc yên ắng, lão sốt ruột, gọi to:

- Cốc tiên sinh, cho thuyền đi được chưa?

Lục Tiệm ngẫm cảm giác có chuyện không ổn, bèn hỏi:

- Cốc Chấn, người sao vậy?

Cốc Chấn hít vào một hơi dài, gượng cười:

- Lục Tiệm, huynh đoán thử xem, Tư Cầm tiên sinh phải chăng có ý đồ giấu không cho bọn mình tìm ra được chỗ cất Tiềm Long?

Nghe gã nói thế, toàn thể người Trung thổ hiện diện thấy đều tái mặt, Ngu Chiêu chau mày, hỏi:

- Lão đệ, trước giờ, cái hào khí ngất trời của đệ khiến vi huynh đây bội phục trong lòng, sao bỗng nhiên giờ đệ lại thốt lời thối chí quá vậy?

Tiên Bích cũng hỏi:

- Cốc Chấn, có phải đệ đang gặp khó khăn không lối thoát chăng? Một người thì nghĩ không thấu, nhiều người họp lại, có khi nảy được ý hay. Đệ cứ trình bày ra, để tất cả cùng bàn luận!

Cốc Chấn cười nhăn nhó, giọng than vãn:

- Đệ tịnh không dễ nói lời thối chí, chỉ là, đệ muốn đi bước kế tiếp, mà không biết phải làm như thế nào! Bảo là "Kình Tung", tức là phải truy theo dấu vết của lũ cá voi to lớn đó, thế nhưng mọi người đều thấy đấy, bầy cá đó xuất hiện một khoảnh khắc, rồi đi mất tăm hơi! Cốc mỡ dầu hùng tâm cao ngút trời, vào tình thế như cộp dũ đựng phải nhím xù lông nhon, hổng biết phải hả họng táp vô chỗ nào!

Mọi người nghe gã nói thế, thấy đều bị xuống tinh thần, liền khi đó, Horkins hỏi Thanh Nga dịch cho lão nghe Cốc Chấn nói gì. Là người vui sướng trước bất hạnh người khác, lão ngoác miệng cười, bảo:

- Chả phải ta đã có nói rồi sao? Mấy con cá voi đó là âm hồn biển cả, chỉ có chúng tới tìm mình, chứ đừng trông mong truy đuổi được bọn nó!

Cốc Chấn nhiu nhú lông mày, lời lọt vào tai mà gã như không nghe, trong lòng đang tính toán kế sách, câu đố truy tìm hành tung cá voi này, thật không phải có thể lấy sức người mà kham cho nổi, cho dù mưu trí Cốc

Chấn cao đến mấy đi nữa, đừng phải chuyện này, coi như là vất đi. Mọi người khắc khoải dòm vào gã, trên boong tuyệt đối tĩnh lặng, chỉ nghe gió biển vi vu, lùa phần phật vào vải buồm, càng khiến lòng dạ mọi người tái ngắt.

- Nghe thấy tiếng chúng nó rồi! - Tiết Nhĩ nhắm chặt đôi mắt, bỗng gọi to - Cốc gia, tiểu nô... tiểu nô nghe tiếng chúng rồi!

Câu nói đột ngột bung ra, hơn chục cặp mắt dính chặt vào mặt gã, chỉ thấy gã thần tình tập trung, hai vành tai khe khẽ rung động. Nhìn thần sắc gã, Cốc Chấn vụt hiểu ra, lòng rộ lên một niềm vui sướng điên cuồng, gã thét hỏi:

- Huynh nghe được gì vậy?

- Kình... ngư - Tiết Nhĩ sợ đánh mất dấu thứ tiếng nhỏ rí trong tai, gã không dám lơ là, lắp bắp nói - Tiểu nô... nghe được.. tiếng... cá voi truyền... truyền lên từ đáy biển... đang kêu... gọi nhau...

Mọi người vui mừng và kinh hãi lẫn lộn vào nhau, Horkins không dằn nổi, lão nói:

- Vớ vẩn! Sao nghe được kia chứ!

Cốc Chấn vui sướng đến ngoác rộng miệng ra, khoát tay, bảo:

- Tai to kia, hãy đến đứng cạnh ta đi nào!

Tiết Nhĩ mím môi, nhắm mắt, lò dò đi bước một đến chỗ Cốc Chấn, miệng tiếp tục nói:

- Cốc gia, tiểu nô... tiểu nô không dám mở mắt, Không cần biết là đông tây nam bắc... ngón tay tiểu nô chỉ đâu, Cốc gia cứ đi theo hướng đó!

Nói xong, gã đưa tay chỉ về một phía.

- Ta hiểu rồi! - Cốc Chấn vui vẻ nói - Tiết Nhĩ giỏi quá, cứ theo huynh chỉ, đuổi kịp bầy cá, đại công huynh là hạng nhất!

Làm như không nghe, Tiết Nhĩ lúc đó tập trung cao độ sức lực tinh thần vào hai màng nhĩ, ngoài tiếng cá voi, những âm thanh khác gã coi như không có, lúc đó mà sấm sét ầm ỹ đánh ngay trên đầu, gã cũng chẳng nghe thấy!

Theo hướng tay Tiết Nhĩ, Cốc Chấn đối chiếu với la bàn, đưa thuyền đi men theo thủy đạo thoát khỏi vùng biển hồ đó, từ bãi đá ngầm ra đến ngoài khơi, màu trời mỗi lúc một tối đen, bóng tối đè thấp xuống mặt nước, nước trời nối liền một dải đồng màu đen ngòm, thỉnh thoảng vài ánh tinh quang từ lân tinh nước biển loe loé, khiến người ta cảm giác nước biển đang chuyển động mạnh.

"Nữ Vương hiệu" căng buồm đón gió, độc hành trên mặt nước mênh mông. Chẳng mấy chốc, bình minh ló dạng, hừng đông rạng sáng, chiếu sáng từ sau thuyền tới, trong mắt thủy thủ từng đi biển ban đêm, cảnh sắc này không có gì đặc biệt, đằng sau mới loe loé, đem lại một chút màu sắc ấm áp cho vùng nước mênh mang, đằng trước vẫn còn là một màu tối ám, giá lạnh thăm thẳm.

- Giống như từ đang từ thiên đàng đi xuống địa ngục vậy! - Horkins vẫn còn bức bối, - Rượt theo dấu bầy cá voi, ta thấy giống như đang rượt theo ác quỷ Sa Tăng!

Vào khoảng giờ Thìn, từ chòi gác trên cột buồm, có tiếng hô lớn:

- Thấy rồi! Đang phun nước... Lũ chúng nó đang phun nước kia!

Mọi người nghe hô, hò nhau chạy ra nơi đầu thuyền, quả thật thấy sóng bạc dồn dập, hàng trăm đầu cá voi đang từ dưới nước phun mạnh nhiều vòi nước lên không trung, dường như chúng đang cùng nhau chơi đùa thoải mái.

Ngạc nhiên và vui mừng, Cốc Chân bảo:

- Huynh tai to, nhờ có huynh mình mới đuổi kịp bầy cá!

Đang đứng bất động như phỗng đá, mắt nhắm nghiền, Tiết Nhĩ bỗng chao đảo, rồi gã ngã quỵ xuống. Sẵn đang đứng kế bên, Thanh Nga vội dang tay nâng đỡ gã dậy, chỉ thấy gã mặt mày xám ngắt, bất tỉnh, cô lập tức phát hoảng, giật giọng hô hoán gọi Lục Tiệm.

Nghe kêu tên, Lục Tiệm chạy tới, vừa truyền chân khí, vừa thăm mạch Tiết Nhĩ, rồi nói:

- Chẳng phải Hắc Thiên kiếp tác quái đâu, do gã hao tổn tâm lực quá đổi, nên bị ngất xỉu thôi.

Chân khí truyền vào, Tiết Nhĩ dần dà tỉnh lại, khi thấy ánh mắt quan hoài của Lục Tiệm, gã vội thưa:

- Bộ chủ, ngài đừng lo, tiểu nô vẫn còn gắng gượng được!

Lục Tiệm bảo:

- Huynh đi nghỉ một lát đi!

Tiết Nhĩ trả lời:

- Chỉ e đi nghỉ, sẽ không thể theo dấu cá voi được nữa!

Lục Tiệm một thoáng trầm mặc, thở dài:

- Vì chuyện của ta, đã khiến huynh nhọc sức quá! Nếu vậy, để ta làm hộ pháp cho huynh!

Rồi gã nhờ Thanh Nga lo cho Diêu Tình, gã đứng đằng sau Tiết Nhĩ, tay áp vào hậu tâm y, truyền chân khí vào, chân khí đó biến thành kiếp lực, lập

tức khiến tinh thần Tiết Nhĩ phấn chấn mạnh.

Bầy cá voi sau một lúc nghỉ ngơi, đã lặn sâu xuống đáy nước, lần này, chúng di chuyển cực nhanh, mỗi lúc một bỏ xa Nữ Vương hiệu. Âm thanh của chúng càng lúc càng khó nhận bắt trong tai Tiết Nhĩ, sau một chập, Tiết Nhĩ mở to mắt, gò má ửng hồng, gã nói:

- Bộ chủ, chẳng hiểu tại sao, tiểu nô không còn nghe được chúng nữa!

Gã nghĩ mình đã làm hỏng chuyện lớn của chủ nhân, trong lòng quá xốn xang, nước mắt gã đột nhiên lã chã tuôn rơi.

Lòng buồn rầu, Lục Tiệm chán nản nói:

- Đừng buồn nữa! Đây chẳng phải là ý trời sao? Cá sâu dưới đáy nước, thuyền ở trên mặt biển, cá gặp nước, thuyền làm sao ganh đua tốc độ với cá được

Cốc Chấn lắc lắc mái đầu, gã rầu rầu:

- Chưa kể thuyền này đã chạy hết tốc độ đến cực điểm rồi, chẳng thể nào nhanh hơn nữa được!

Tiết Nhĩ nghe thế, gã đưa tay áo gạt lệ, nói:

- Giá mà ở sát mặt nước được, thì hay biết mấy, vì cá voi này phát ra "Vô thanh chi thanh" dưới đáy, mình dìm tai vào trong nước, sẽ nghe rõ hơn.

- "Vô thanh chi thanh...? - Cốc Chấn lạ lẫm, hỏi - là cái âm thanh gì vậy?

Tiết Nhĩ đáp:

- Thứ âm thanh đó, người thường nghe mà không thấy, là thứ thanh âm mà loài dơi phát, tiếng đó chúng tạo ra trên đất bằng, tiểu nô có thể nghe được liền. Chỉ là tình cảnh này, âm thanh phát xuất trong đáy nước, khi truyền qua không khí, cường độ bị giảm đi nhiều, nếu mà càng xuống gần nước, sẽ càng nghe rõ hơn.

Rồi Cốc Chấn day sang Horkins xin một thùng chứa rượu rỗng, trên mặt thùng cho đục hai lỗ, dùng dây thừng qua lỗ, quấn một số vòng dây quanh thùng, cho dẫn vật nặng đáy thùng, đặt Tiết Nhĩ vào thùng, rồi gã cho dòng dây thả thùng từ đuôi thuyền xuống mé nước.

Thùng gỗ chìm ngang một nửa thân vào nước rồi, Tiết Nhĩ kê tai vào thành thùng, gã ngừng thần nghe ngóng, âm thanh "Vô thanh chi thanh" từ trong nước đập mạnh vào màng nhĩ gã, Tiết Nhĩ mừng húm. la lớn:

- Thành công rồi! Nghe được rồi

Lục Tiệm không yên tâm, cũng bám theo dây thừng xuống đứng trong thùng, làm hộ pháp cho Tiết Nhĩ.

Cốc Chấn cho buộc chắc một đầu dây thừng vào chỗ đuôi thuyền, như vậy, cỗ thuyền tiến về trước, gã vẫn thấy được cái thùng rượu lướt sóng theo sau.

Nguyên trong bốn đầu mối, cái mối "Kình tung" là món khó nhất, trên mặt đại dương mênh mông, bảo đi theo đuổi một bầy cá voi, chẳng khác bảo đi mò kim đáy nước! Lương Tư Cầm đưa ra một nan đề như vậy cho người cùng thời với tiên sinh, sẽ là một vấn nạn không lời giải! Nhưng ngài đâu ngờ, trong số những kiếp nô đời sau, lại có thể xuất hiện một nhân vật "Thính Kỷ" như thế!

Cái gọi "vô thanh chi thanh", tức là cái mà đời sau gọi "siêu âm", tai nghe không được, nhưng nó lại truyền đi rất xa, đám cá voi đó, hậu thế gọi là "mạt hương kình", trong bộ óc chúng có một thứ hương liệu kỳ lạ "long

diên", Giống cá này thị lực rất tồi, quanh năm suốt tháng sống trầm mình sâu dưới đáy nước, chốn ấy tối tăm. chúng phải phát "siêu âm", vừa làm phương tiện liên lạc cùng đồng loại, vừa để săn tìm thức ăn, lại dùng xác định phương hướng, trên hành trình thiên lý mà không hề bị lạc lối khi tìm về nơi sinh quán.

Luyện kiếp lực nơi đôi tai, Tiết Nhĩ có thể nghe tất cả các loại âm thanh của thế gian đây, ngay cả siêu âm cũng không thoát khỏi thính lực đôi tai to lớn của người này, làn sóng siêu thanh bầy cá voi phát ra, dù chúng ở xa đến đâu, gã đứng trong thùng chìm dưới nước đều nghe rõ, lập tức chỉ ra phương hướng của chúng, được Lục Tiệm dùng nội lực truyền lên cho Cốc Chấn

Đi như vậy được nguyên ngày, đến lúc mặt trời lặn, Tiết Nhĩ cùng Cốc Chấn đều vô cùng mệt, khó thể tiếp tục chịu đựng nữa, trong lòng Lục Tiệm lo lắng cho Diêu Tình, gã cũng hết kiên nhẫn trụ lại thêm trong thùng, bèn đổi chỗ cho Thanh Nga. Bản thân Cốc Chấn nhiều ngày qua ít ngủ, tinh thần, trí óc cũng kiệt quệ, gã không giữ nổi bánh lái nữa, gã bèn gọi Drake đến giao điều khiển con thuyền lại cho hắn, còn mình thì ngồi sang bên cạnh vận công điều tức.

Lúc Lục Tiệm về đến trong khoang, Diêu Tình vẫn đang hôn mê, gã đưa tay thăm hơi thở nơi mũi cô, thấy cô thở tuy nhẹ, nhưng bình ổn, mạch lạc đều yếu, nhưng không bị loạn nhịp, cô chỉ bị đầu tóc rối bời, gò má gầy gò, xanh xao. Lục Tiệm vươn năm ngón ra, khe khẽ vén lại mớ tóc rối cho cô, lúc ngón tay chạm nhẹ vào da đầu cô, đột nhiên một cảm giác không tên theo tay truyền thẳng vào tận đáy tim gã, làm gã xốn xang, chua xót, lệ nóng muốn trào lên, mắt cay cay, gã hiểu nếu còn đứng đây nhìn cô nữa, thế nào cũng sẽ bật tiếng khóc nức nở. Lập tức, gã đi ra ngoài, thở hít một hơi thật dài, cố gắng đè nén tâm tình, rồi đi tìm Tiên Bích, nhờ cô chiếu cố Diêu Tình xong, gã bèn trở lên trên boong.

Sao mọc đầy trời, bốn phía tĩnh lặng kỳ lạ, Lục Tiệm đi dọc theo be thuyền, ngừng thần nghe tiếng sóng, tiếng gió, mắt ngắm sao trời, mấy lúc sau này, kề cận làm bạn sát bên Diêu Tình, vừa thương xót cho cô, vừa lo âu đoạn đường phía trước, lòng dạ gã lúc nào cũng bất an, cảnh sắc chung quanh, gã trông mà không thấy, nghe mà không rõ tiếng, trong cuộc viễn hành vạn dặm này, hiếm khi nào gã có được phút nhàn hạ như bây giờ.

Đi đến chỗ cuối thuyền, Drake đang giữ bánh lái, thiếu niên này coi chuyện thức đêm điều khiển thuyền là bình thường, thần thái vẫn rạng rỡ, đứng thẳng thân mình, cặp mắt loang loáng chăm chú nhìn vào khoảng không gian xa xa trước mặt. Lục Tiệm thầm tán thưởng "Gã thiếu niên này có cái gì khác người, bất cứ hễ làm chuyện gì cũng chuyên tâm hết sức, khi gặp vận hội tốt, thế nào cũng làm nên chuyện lớn". Gã định lên tiếng ngợi khen, nhưng do ngôn ngữ bất đồng, chỉ vẫy tay cùng Drake, miệng mუმ mუმ nét cười.

Drake cũng gật gật đầu, mặt lạnh tanh, không lộ chút biểu tình. Lục Tiệm bèn đưa tay làm hiệu hỏi Cốc Chấn đang ở đâu. Drake trở vào chỗ dây thừng cuộn thành một đồng, Lục Tiệm giương mắt nhìn, thì thấy Cốc Chấn đang sau đồng thừng, dáng nửa ngồi, nửa nằm, xem chừng gã đang đả toạ rồi ngủ quên.

Nguyên Cốc Chấn sợ có biến, đã không dám rời xa, gã mặc kệ khổ cực, đã ngồi ngủ lộ thiên ở đấy.

Nhìn người huynh đệ này, Lục Tiệm trong lòng cảm động vô ngần, "Nói thiệt tình, ai mà bằng được y, chỉ tội vì vậy mà hai vai y phải gánh vác trọng trách suốt, làm y vất vả quá!". Lục Tiệm liền tiến đến gần, cởi áo ngoài, cúi xuống, khoác lên mình Cốc Chấn.

Trong giấc mộng, Cốc Chấn dường như có cảm giác gã đến gần, hàng lông mày rậm khẽ nhướng lên. Vào lúc Lục Tiệm nhóm người đứng dậy, gã bị một cổ kinh khí cực lớn ào ạt toát từ thân mình Cốc Chấn kích tới, tấm

áo khoác giống như bị một cơn bão lốc thổi tung lên, kêu xoạt một tiếng, đập mạnh thẳng vào Lục Tiệm.

Đã đạt đến cảnh giới thần, thức luôn luôn giao tiếp, Lục Tiệm cảm giác được đòn tấn công bất ngờ đó, thần thông trong gã tự động vận chuyển, đưa Đại Kim Cương thần lực ồ ạt bung ra, hai luồng kinh khí va chạm dừng mãnh giữa thình không, tấm áo khoác không thể đẩy tới hay bị bức lui được, trở thành bất động giữa chừng không.

Chứng kiến cảnh tượng quái dị đó, Drake nhất thời hải kinh đến đờ người.

Tuy đang trong mộng mị, bát kinh Cốc Chấn vận xuất ra, không giống những lần trước đây. khiến Đại Kim Cương thần lực khi chạm vào, đều bị tan chảy hết như băng giá gặp lửa nóng, không hoá giải được bát kinh.

Lục Tiệm thoáng chút kinh hãi, gã vốn sợ làm Cốc Chấn thụ thương nên đã không xuất toàn lực, giờ đây, gã không dám lơ là nữa, song quyền gã nắm chặt, vụt tăng mạnh thêm nội lực.

Dấu Chu Lưu bát kinh hùng mạnh, nhưng tu vi Cốc Chấn còn mỏng, còn kém xa cái lừng lẹ của kinh khí Vạn Quy Tàng, mà chân khí Lục Tiệm lại hồn hậu khôn tả, liên miên không dứt, đợt này chưa hết, đợt sau đã tuôn tới như sóng thần, càng lúc càng mạnh bạo, tấm áo ngoài không sao chịu nổi giằng xé giữa hai cổ đại lực kéo ra đẩy vào, đã tan nát thành trăm ngàn mảnh vụn, bay tung toé như bướm trong không gian.

Hàng chân mày cau lại, Lục Tiệm nạt nhỏ:

- Cốc Chấn, ta đây mà!

Gã đang muốn đánh thức Cốc Chấn, tiếng nạt đó dùng nội lực phát ra, hết như rồng thét hổ gầm, mang chấn động của sấm sét. Đứng kế bên, đôi màng nhĩ Drake ù ù lùng bùng. Đâu dè, Cốc Chấn mừng tượng chống cự

được, vẫn không tỉnh ngủ, gã vùng đứng thẳng người lên, đồng lúc bố một chưởng mãnh liệt vào Lục Tiệm.

Lục Tiệm hết sức kinh hãi, mà phát chưởng công kích gã lại huyền diệu vô song, gã bất đắc dĩ phải xuất thủ nghênh tiếp. Trong một chớp mắt, hai bên như sấm sét vùn vụt đã qua lại có hơn hai mươi hiệp. Được hỗ trợ bằng nhân khí, Cốc Chấn xuất thủ thần sầu quỷ khốc, trong khi Lục Tiệm bận nghi vấn đầy đầu, không muốn đả thương người anh em, nên luôn luôn nhẹ tay, gã nhất thời liên tục lui bước, đến khi lưng chạm sát vào be thuyền, đằng sau là biển cả, đằng trước là các đòn công kích của Cốc Chấn thế hung tợn như sóng bủa chớp giạt, ầm ầm giáng vào gã.

Lục Tiệm tiến thối lưỡng nan, gã bậm môi, nghiêng răng, dùng hữu thủ tổng ra một quyền, thế như núi đổ, chặn đứng chưởng thế Cốc Chấn, tả quyền nửa đẩy nửa kéo, dẫn quyền kinh Cốc Chấn đang tấn công tẽ ra làm hai, các thế công từ mé đó bị gã quán chặt, quyền bên kia của Cốc Chấn vừa định vung ra tấn công, đã bị gã đưa tay níu chặt, rồi gã quát nhỏ một tiếng, tăng mạnh thần lực, lập tức kiềm chế, làm Cốc Chấn trở thành bất động.

Cốc Chấn liên tục né tránh, trên trán mồ hôi, bất chợt gã rung mình, mở mắt to, trong trạng thái mê man, khi thấy Lục Tiệm, trong lòng gã vụt hiểu đôi ba phần, hốt nhiên toàn thân bủn rủn, hai đầu gối khuỵu xuống, gã gần té quỵ. Trước sau, Lục Tiệm vẫn ra tay dè dặt, không dùng toàn lực, thấy vậy, liền thu hồi kinh lực, nâng đỡ Cốc Chấn đứng thẳng người lên. Mồ hôi ướt đầm áo, Cốc Chấn lạ lẫm hỏi:

- Vừa rồi... là đệ đã làm gì thế?

Lục Tiệm nhăn nhó, đáp:

- Người nhè ta mà xuất thủ quá nặng, gần như bức ta lộn tuốt xuống biển!

Trong lòng kinh khiếp, Cốc Chấn mặt nhăn mày nhú, dự dự một chút, rồi chậm chạp nói:

- Vừa rồi đệ nằm mơ gặp Vạn Quy Tàng đó. Lão đứng ngay trước mặt đệ, dòm đệ, cười cười, đệ vung tay đánh lão, mà sao đánh không tới!

Lục Tiệm nghĩ bụng "Người nằm mơ, cứ tưởng đang đánh Vạn Quy Tàng, kỳ thật đã đánh vào ta!"

- Thật kì lạ - Cốc Chấn trầm ngâm, rồi tiếp - Lão đầu tử mới rồi không phải như trong mộng, rõ ràng đứng sờ sờ bằng xương bằng thịt ngay trước mắt đó. Con bà nó... mộng gì không mộng, lại đi mộng gặp lão già dịch! Phì... xúi quẩy quá chừng!

Gã lẫm thẫm nói một mình, quày mình bước được vài bước, đôi chân bỗng khựng lại, thân mình cứng đờ ra, gã đứng ngẩn ngơ một lúc, rồi ngoái đầu, sắc mặt đầy vẻ quái dị, hỏi:

- Lục Tiệm, mấy ngày hồi huynh bị cấy độc Lục Hư trong mình, có tính đồng khí tương cầu với lão già dịch, tình hình rốt cuộc là như thế nào?

Lục Tiệm đáp:

- Chuyện đó hử? Nói cũng lạ, chỉ cảm giác nơi đan điền rộ lên một cái, trong đầu liền hiện ra hình ảnh Vạn Quy Tàng, mừng tượng như đang đứng đâu đây, kể bên!

Nói đến đây, Lục Tiệm bỗng ngưng bật, mặt tái mét.

Cốc Chấn thần sắc trầm trọng, khẽ gật gù, nói:

- Lão già dịch đó có bảo, Chu Lưu lục hư công, lấy đại chế tiểu, lấy cường chế nhược, bữa đó, trên Đông Đảo, lão đã ra tay, từ xa chế ngự thể nội chân khí của đệ, rõ ràng hết sức quái lạ. Có khi vì Chu Lưu bát kính của

đệ nguồn gốc từ lão đầu tử, có tính tự cảm thông được cùng lão, hoặc có khi những ai luyện Chu Lưu bát kính đều có thể cảm ứng được với nhau chăng?

Gã nói đến đây, cảm thấy đầu óc rối bời, ruột gan quặn thắt, mà gã không sao hiểu nguyên cớ từ đâu!

- Cũng kì quái! - Lục Tiệm suy tư, rồi tiếp - Nếu là vậy, sao mấy bữa trước đây người đã không có cảm giác như thế?

Thiếu nào, Cốc Chấn đáp:

- Mấy hôm rày, nhiều chuyện khẩn cấp phải lo, đệ ít để ý đến chính mình, bây giờ nghĩ lại, thật có mấy lần trong đan điền cảm giác máy động, trong đầu xuất hiện hình ảnh Vạn Quy Tàng, nhưng những trầm triệu đó thoáng qua rất nhanh, đệ lúc ấy cho là vì đầu óc miên man, nó đã tự động phát sinh. Nhưng những cảm giác đó đều là nhẹ so với mức độ hung mãnh của bữa nay.

Nghe gã nói, Lục Tiệm phát ớn lạnh da đầu, bèn đưa mắt đảo quanh một vòng, tìm đập thành thạch, rồi Lục Tiệm lắc đầu, nói:

- Bốn bề là biển cả, lão trốn ở đâu kia chứ? Trừ phi... ? - Đến ngang đây, mặt xám ngắt, gã dần từng tiếng một - Trừ phi lão đang trốn ngay trên thuyền này?

Câu đó thốt ra xong, hai người bốn mắt chong vào nhau, sà trên thuyền bỗng yên ắng hẳn, từng luồng gió lạnh heo hút thổi qua, nghe lẫn trong gió, vắng vắng, loáng thoáng tiếng sóng rập rình vỗ vào thân thuyền.

Bỗng từ cuối thuyền truyền đến một giọng nói uyển chuyển:

- Phải Bộ chủ đang ở trên đây không?

Lục Tiệm thoáng rúng động, nghĩ thầm "Hồng hét! Sao mình lại có thể quên bằng họ được chứ!"

Gã lập tức cúi mình xuống, nói:

- Tiết Nhĩ, Thanh Nga, hai người hãy lên nghỉ một lúc đi!

Nói xong, gã kéo thùng rượu lên trên sàn thuyền.

Hai người toàn thân ướt đẫm, không ngừng run lấy lấy, bảo là sóng gió to quá, đã đánh tràn nước biển vào đầy thùng.

Lục Tiệm vội đưa hai người về phòng thay đổi y phục.

Cốc Chấn triệu tập cả bọn lại, trình bày tự sự. Tất cả đều thấy chuyện thật khó tưởng, khó nghĩ được, nhưng cũng phải chia nhau làm hai toán đi tìm từ đầu thuyền đến cuối thuyền, rốt cục không thấy chút tung tích nào của Vạn Quy Tàng.

Ngu Chiếu chẳng mấy vui vẻ, bảo:

- Lão đệ, lá gan đệ ngày một teo lại, cho dù có sợ Vạn Quy Tàng, cũng không nên bày trò giả thần giả quỷ vậy, ầm ầm ỉ ỉ lên, đã chẳng làm cực nhọc mọi người lắm ru?

Cốc Chấn không nhẫn nại được, đáp:

- Chuyệ đệ nói là sự thực hoàn toàn, lão đầu tử rõ ràng đang ở cách đây không xa lắm đâu!

- Không xa? - Ngu Chiếu hứ lạnh một tiếng, - Bốn bề trống trơn như vậy, trừ phi làm chim hay làm cá, Vạn lão quỷ không có trên thuyền, chẳng lẽ lão đã biến hoá thành chim, thành cá rồi sao?

Tiên Bích cũng nói:

- Đúng thế! Cốc Chấn đệ có khi lo lắng quá đấy thôi!

Cốc Chấn có muốn giải thích thêm, cũng không tìm ra lời, bỗng gã thấy Tả Phi Khanh không nói một lời, tiến đến gần cột buồm, tung mình bay lên trên chòi canh, giương mắt nhìn khắp nơi.

Chợt máy động trong lòng, Cốc Chấn gọi lên:

- Phong Quân hầu, huynh có thấy gì không?

Tả Phi Khanh đáp:

- Trời tối quá, trông không rõ gì cả!

Ninh Ngưng một thoáng do dự, rồi cô nói:

- Để muội lên xem thử xem sao!

Ánh mắt Tiên Bích nhìn vào Ninh Ngưng đầy ẩn ý, rồi cô cười, bảo:

- Đúng thế! Mắt của "Sắc Không huyền đồng", đêm tối có thể nhìn rõ sự vật!

Đôi gò má thoáng nóng hực, Ninh Ngưng tung mình, phi thân lên đỉnh cột buồm, cô đảo mắt nhìn quanh, bỗng thất thanh hô lớn:

- Đằng sau... Đằng sau, có một cỗ thuyền!

Mọi người bên dưới đều thấy tim gan quặn thắt, cùng lúc, từ xa, có một tiếng nói theo gió truyền đến:

- Các vị đồng đạo, đã lâu không gặp, chắc thầy đều ổn cả chứ?

Mỗi chữ nói ra, tiếng lại vào gần thêm một chút, đến ngang "chứ", thấy một đạo thanh quang như xé toạc màn đêm đen ngòm lao tới, Vạn Quy Tàng dáng tiêu sái, đứng ngạo mạn nơi đầu thuyền!

Mọi người bị thủ đoạn xuất quỷ nhập thần của lão làm kinh hoàng đến nghẹn họng, chỉ Ngu Chiếu không dẫn được, giận dữ la lớn:

- Vạn Quy Tàng, đừng giở giọng ve vãn nữa, ai là đồng đạo của người?

Vạn Quy Tàng vẫn cười cười, đáp:

- Đồng đạo đây không phải là cùng theo một đạo, mà là đi cùng một con đường, tất cả bọn mình theo cùng một đường đi tìm Tiềm Long, không "đồng đạo" thì là cái gì?

Lão nói bốn cột, nhưng mỗi mỗi đều khiến mọi người trong lòng mỗi chấn động.. Từ xa trông lại, Horkins thấy hết sức kỳ quái, tự lẩm nhẩm trong miệng: "Lão già này nửa người nửa quỷ, hổng biết từ đâu hiện ra! Mà mấy người Trung quốc này thiệt cổ quái, chả hiểu có phải rất một thứ pháp sư của xứ Ai Cập ngàn lẻ một đêm không? Ai da... thiệt xui xẻo quá chừng, chuyển đầu đưa khách viễn du, sao mà vớ phải đây một thuyền những quái nhân! Lần sau mà có chở khách, bất kể người Trung quốc, người Ma ní, người Ả rập hay cho đến người Ấn độ đi nữa, cũng đều không chơi!

Lão còn đang lẩm nhẩm, Vạn Quy Tàng đã đi đến bên dưới lá buồm, vỗ vỗ vào cột buồm, ánh mắt long lanh, nói bằng tiếng Anh:

- Đúng là một cỗ thuyền tốt số một, chạy nhanh gấp mấy lần cỗ thuyền của ta! Thuyền trưởng tiên sinh, ngài có một cỗ thuyền chạy nhanh cỡ đó, để ta mách ngài một cách này, bảo đảm kiếm được thiệt nhiều tiền, giàu sang, quyền thế còn hơn cả Nữ hoàng xứ ngài!

Lão dùng Anh ngữ nói lầu lầu đã là một chuyện lạ, mà còn nói chuyện giàu sang dịch quốc, càng khiến Horkins kinh ngạc vô ngần.

Tiên Bích không dẫn nổi, cô nhỏ giọng nói:

- Kỳ thiệt là kỳ! Ta quen biết Vạn Quy Tàng mấy mươi năm nay, mà cũng không biết lão nói giỏi tiếng Anh, hồi ta còn nhỏ, cha mẹ ta mỗi khi bàn luận về lão, sợ lão nghe hiểu, đều toàn dùng tiếng Anh trò chuyện nhau, Vạn Quy Tàng tuy có nghe họ nói, cũng không thấy lộ vẻ am hiểu!

Cốc Chấn lạnh nhạt bảo:

- Lão đầu tử tinh thông chín ngôn ngữ nước ngoài, một môn Anh ngữ thì có gì là khó cho lão!

Tiên Bích phải mê hoảng hồn, cô dòm qua dòm lại Vạn Quy Tàng, mắt ngờ vực, cuối cùng không dẫn được nữa, cô hỏi:

- Vạn Quy Tàng, ông làm sao tìm được đến đây vậy?

Vạn Quy Tàng lườm cô, trách:

- Tiểu Bích Nhi, con gọi thẳng tên ta, mà không gọi ta một tiếng nghĩa phụ, là sao vậy?

Tiên Bích khẽ rùng mình, cô lắc đầu, đáp:

- Vào cái ngày ông giết chết Tả Thành chủ, danh nghĩa cha nuôi của ông với Tiên Bích cũng đã chết theo. Hồi gặp lại ông trên Đông Đảo, ta cứ nghĩ, giá ông chết đi rồi, thì giữa ông và ta hãy còn cái tình nghĩa cha con, nhưng ông còn sống...

Cô nói đến đấy, cổ họng nghẹn cứng, nhãn châu lấp lánh một chút ngấn nước mắt.

Vạn Quy Tàng thở ra một hơi, ngẩng nhìn trời cao, dường như đang suy nghĩ gì đó, rồi lão chậm rãi nói:

- Tiểu Bích Nhi, con hồi nhỏ rất hoạt bát khả ái, lòng dạ hiền lương, rất hợp với khẩu vị lão phu, mấy chục năm nay, cha mẹ con coi ta chẳng ra gì,

ta đều biết cả, nếu không có mặt con ở đây, là họ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi! Lại còn vụ tên Tả Phi Khanh này nữa, nó là con của cừu địch, lẽ ra ta đã trừ khử rồi, nhưng có con cùng mẹ con đến cầu xin ta ba lần bốn lượt, lão phu đã dung tha cho nó một mạng sống, rồi đến trận chiến trên Đông đảo, ta cũng vẫn giữ lời hứa, dù đã giết chết Lão Bốn Hùng, mà vẫn tha mạng cho tiểu tử này, chỉ trừng phạt chút đỉnh để dạy dỗ, làm hấn thụ thương sơ sài. Tức cười là, cái mục phiến bà tử Ôn Đại đó cứ tưởng lão phu không giết nó vì còn hỷ nể mặt mục!

Cá bí mật đó được giấu kín giữa hai người Vạn, Tiên bấy nhiêu năm, đến cả hai chủ bộ Ngu, Tả cũng không hay, nhất thời, Ngu Chiêu dòm dòm vào Tiên Bích, thần sắc kinh mang. Còn Tả Phi Khanh lòng rối như thủy triều dâng, gã chăm chăm nhìn Tiên Bích, thân mình run rẩy!

Đôi gò má nóng hừng hực, Tiên Bích nghiêng răng, bảo:

- Vạn Quy Tàng, chuyện này, ông đã hứa cùng ta, chấp thuận giữ kín, không bao giờ nói ra mà!

Tả Phi Khanh buột miệng la lớn:

- Tại sao vậy?

Tiên Bích mặt mày trắng bệch, gượng một nụ cười lạnh lẽo, cô nói:

- Ta đi khóc lóc cầu khẩn người ta, bộ danh giá lắm đấy sao? Mà nói thật ra, nếu huynh biết là do ta đi cầu khẩn, nhất định huynh sẽ muôn ngàn lần cảm kích, chẳng làm người ta đây phiền hà lắm sao? Ta không muốn huynh biết đấy là do ta... ta muốn để huynh cảm kích mình mẹ ta thôi!

Bất giác Tả Phi Khanh run rẩy, còn Ngu Chiêu thì vỗ tay, nói:

- Hay thật đấy! Làm ơn mà không để lộ ra, cái đó mới là hành vi của hiệp nghĩa, điểm mà ta vẫn cứ thắc mắc ở cô, bữa nay mới rõ được duyên

cố!

Tiên Bích giận đến mặt mày tái ngắt, bảo:

- Ô hay! Ngoài cái đó, ta không có gì khác tốt đẹp ư?

Ngu Chiếu ngán người, nhăn nhó suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu, bảo:

- Nghĩ hoài mà không ra, một kiểu bà bà mụ mụ như cô, ba điều bốn chuyện, chuyện này thì không được, chuyện kia thì không thể, ngoài vụ ư ả cấm cản ta uống rượu, nói cho cùng, thật chưa thấy có chuyện gì hay cả!

Nghe gã nói vậy, Tiên Bích dĩ nhiên giận đến ghen hòng, Tả Phi Khanh cũng cảm thấy tức bực không kém, gã hận gã đã không thể ngăn chặn không cho những lời đó tuôn ra, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Ngu Chiếu, những muốn bóp cổ cái tên đó.

Còn Vạn Quy Tàng thì xua xua tay, nhìn Cốc Chấn, vui vẻ hỏi:

- Cốc tiểu tử, ta đến làm khách ở thuyền đây, người thấy sao, thích hay không thích?

Cốc Chấn thoáng chớp mi, cười nửa miệng, nói:

- Thích chứ sao lại không thích, đại giá lão đầu tử lão quang lâm, tốt biết mấy, chỉ có điều thuyền này thuộc loại nhỏ, sợ không vừa lòng tôn giá!

Vạn Quy Tàng cười cười:

- Nếu vậy, ta cũng tạm ngồi xuống thôi!

Rồi lão đưa tay vỗ mạnh vào cột buồm, bảo:

- Thuyền khá lắm! So với cỗ thuyền của ta thì nhanh hơn nhiều!

Nói xong, lão chậm rãi bước xuống khoang, Cốc Chấn dòm thấy, chẳng nhin nổi nữa, hỏi:

- Lão đầu tử, hồi ở miếu Oanh Oanh, lão đã nhìn thấy cả rồi, phải không?

- Ta đã nhìn thấy gì đâu? - Vạn Quy Tàng đảo nhanh ánh mắt, cười nụ, bảo - Vạn mỗ mắt kém, những gì là hình bóng tương phản a, những gì là "Nhất nguyệt chiếu tam giang" a, ai da... đều không hiểu gì cả, ta đến được chỗ này, toàn nhờ vào món "Tử Vi nghi", vậy thì, Cốc đại tiên sinh, cái này có được tính là đấu trí hay không đây?

Cốc Chấn bất giác ghen hòng, gã tự hiểu, bao nhiêu kế sách của gã, đều đã bị Vạn Quy Tàng nắm hết tầy. Thật ra, ngày đó, tại miếu Oanh Oanh, ánh mắt sắc sảo của Vạn Quy Tàng sớm đã nhìn ra có mật thất khác đằng sau, nhưng lão vờ như không biết, nhường cho Cốc Chấn lấy được cái Tử Vi nghi thật, rồi lão cứ một mạch đi theo bọn gã đến vùng biển gần Anh Cát Lợi, giải câu đố về "kình tung". Trong toan tính của Vạn Quy Tàng, tốt hơn hết là để cho bọn Cốc Chấn lần lượt giải các câu đố, đến khi họ tìm được Tiềm Long, lão sẽ ra tay cướp lấy.

Lúc cả bọn ra khơi, lão đã dùng vũ lực cưỡng chiếm một cỗ thuyền Tây Ban Nha, truy đuổi đằng sau, không ngờ, mặt biển mênh mông, không giống trên đất liền, nơi dù ngựa chạy hay đến mấy, lão vẫn có thể cảm ứng được Cốc Chấn, mà vô thanh vô tức, bám theo sau. Lên đến mặt biển, nhanh chậm trông vào sức thuyền, cho dù thần thông Vạn Quy Tàng cao đến đâu, cũng không thể tự mình cưỡi sóng vượt biển khơi mênh mông được!

Lão không tính đến chỗ thuyền Anh Cát Lợi của Horkins tốc độ bỏ xa các đại thuyền Tây Ban Nha, khi nó rời xa vùng đá ngầm, lão đã mất dấu thuyền của Cốc Chấn. Ban đầu, Vạn Quy Tàng còn muốn giấu mình, không cho Cốc Chấn biết lão đang theo đuổi đằng sau, đến khi biệt tung thuyền

của gã, lão bất đắc dĩ phải vận dụng thần thông, dùng phép "Đồng khí tương cầu" ra sức truy tìm phương vị Cốc Chấn, lợi dụng lúc Cốc Chấn ngủ mê, thần tư buông lỏng, sẽ phơi bày ra, giúp lão nhận biết, Vạn Quy Tàng tức thì thôi thúc thuyền mình rượt theo. Trong lòng lão hiểu là sẽ có lúc đánh động Cốc Chấn, khi đó, lão đã làm thì làm tới cùng, bỏ thuyền mình, nhảy lên thuyền Cốc Chấn.

Cốc Chấn biết rõ thủ đoạn Vạn Quy Tàng, nhưng gã có mở miệng hỏi, thì lão đầu tử này câu thật câu dối, cứ nằng nặc bảo nhờ vào "Tử Vi nghi", ngay đến những gì là "Viên đầu vĩ", "Xà quật", cho dù Cốc Chấn không nói, lão cũng không cần hỏi, vào tình hình trước mắt, Cốc Chấn không thể từ bỏ tìm kiếm Tiềm Long, mặc dù gã biết rõ tâm thuật Vạn Quy Tàng, mà cũng cứ phải nhắm mắt dậm đầu vào.

Tới nước này, bọn người Trung thổ mới nhận chân cái lợi hại của Vạn Quy Tàng, bàn về năm cái cốt yếu của Chu Lưu là thời, thế, pháp, thuật, khí, Vạn Quy Tàng đã thâm tóm được bốn cái. Về thời: cái sinh tử của Diêu Tình kề cận trước mắt, bọn họ không thể chần chừ, kéo dài ngày tháng, Về thế: năm cái đầu mối, lão đã qua được hơn nửa. Về pháp: con đường truy tìm Tiềm Long đã vạch ra rồi. Về khí: cỗ thuyền này như lời lão bảo, là một cỗ khoái thuyền cực tốt. Có điều, bọn họ nổi giận vì bốn cái đó toàn do nơi Cốc Chấn đơn phương tạo ra, thật đích xác lời tục thường nói: "Tự mua dây buộc mình!"

Vào một khoảnh khắc, nhìn theo sau lưng Vạn Quy Tàng, cả bọn đều buồn bực, trong lòng ngội lạnh, những muốn vất bỏ tất!

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Thiệt Chiến (Đấu Lý)

Trở vào trong khoang, mọi người nín thình, khoang thuyền tĩnh lặng, mang bầu không khí ngột ngạt. Ngồi ngán ngấm một hồi lâu, chợt Cốc Chấn vỗ tay đôm đốp, gã vui vẻ nói:

- Tình hình hiện giờ không giải pháp nào hay! Tỷ tỷ Tiên Bích hãy chỉ huy cho khai thuyền, Tiết Nhĩ tiếp tục truy lùng cá kình, còn vụ Vạn Quy Tàng, để đệ tìm cách đối phó.

Tiên Bích thấy gã nói kì lạ, bèn hỏi:

- Đệ đối phó như thế nào? Đệ thắng nổi lão ấy không?

- Đánh thì không thắng nổi - Cốc Chấn cười cười, tiếp - Nhưng trên đời ngoài tướng quân bách chiến bách thắng, cũng vẫn có một loại học giả có sức lay chuyển tình thế, hoặc một câu thuyết có thể làm hưng vượng đất nước, hoặc một lời bàn cũng có thể đưa tổ quốc đến loạn lạc.

Tả Phi Khanh hỏi:

- Phải đệ muốn nói đến các tay thuyết khách hợp tung, liên hoành như Tô Tần, Trương Nghi?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng đấy! Nói không chừng, bữa nay đệ thử học theo Tô Tần, Trương Nghi, đi du thuyết lão đầu tử.

- Chuyện vô lý! - Tả Phi Khanh đứng nhồm dậy, mặt đỏ như gấc, hét lên
- Đệ định đến van xin Vạn Quy Tàng đoái hoài?

Cốc Chấn đang rộng hay tay, nhăn nhó:

- Ngoài cách đó, còn làm gì khác được không?

Tả Phi Khanh nghẹn họng, nhưng tức giận không chỗ phát tiết, gãi dòm dòm Cốc Chấn, lồng ngực thở nhấp nhô. Tiên Bích vội nhào ra, bảo:

- Phi Khanh, Cốc Chấn nói đúng đấy, giờ cả đấu trí lẫn đấu sức đều thua lão, nếu cứ cứng rắn đối đầu, sẽ chẳng thể thoát cảnh ngồi tan ngọc nát! Đi đàm thuyết với Vạn Quy Tàng, có khi nảy sinh được chút cơ may!

Tả Phi Khanh cười nhạt, nói:

- Ủ ầy! Lão là nghĩa phụ ngon của cô, nói không chừng, khi lão thấy bộ mặt quý báu của cô, sẽ lập tức buông đao đồ tể, đặc đạo thành Phật liền!

Tiên Bích tức giận, mặt đỏ gay, la ó:

- Tả Phi Khanh, người nói năng vậy là ý gì?

Lời vừa thốt ra, Tả Phi Khanh đã vụt hối hận, gãi cầm thù Vạn Quy Tàng không biết để đâu cho hết, mỗi cầm phần nhất thời không chỗ phát tiết, gãi bèn vung vẩy tay áo, phóng mình chạy ra ngoài! Nhìn tình hình, Ninh Ngưng dợm đứng dậy đi theo, nhưng một thoáng ngần ngừ trên mặt, cô rút cục ngồi xuống trở lại.

Tiên Bích cố trấn áp tâm tình, cô day sang bảo Cốc Chấn:

- Đệ có đi, cho tử theo cùng với, hoặc giả, như lời Tả Phi Khanh vừa bảo, lão ta cũng nể mặt tử đôi ba phần!

Cốc Chấn xua tay, rầu rĩ nói:

- Tử tử làm nghĩa nữ của lão, nhưng lại không hiểu tính nết lão ta! Con người Vạn Quy Tàng, vô tình, vô thân, vô tư, tuyệt chẳng khi nào để tình cảm làm mềm yếu ý chí! Cái thân tình lão dành cho tử, theo như lão bảo, là chuyện quý hoá khó kiếm đây, thế nhưng trong lão, gốc ác đã ăn sâu trong đầu, bữa nay, lão đem kế huych toẹt chuyện tử cầu xin lão dung mạng cho Phong Quân hầu, tức là có ý muốn cắt đứt mối ân tình giữa hai người, nhất đán xảy chuyện không hay, lão sẽ đem tử ra khai đao trước nhất! Trên đảo Linh Ngao, lão trước tiên, ra tay giết chết Thôi Nhạc, là một bằng chứng! Ân nghĩa Thôi Nhạc dành cho lão rộng lớn vô cùng, mà lão còn giết Thôi Nhạc luôn, vậy có ai mà lão tha!

Tiên Bích nghe mà giật mình, cô nhớ đến, thưở nhỏ, cô đã được Vạn Quy Tàng đối xử cực tối, đến nước này, những kỷ niệm đó thực sự khiến người ta không sao tránh khỏi đau lòng.

Nhìn thần thái cô, Cốc Chấn thở ra:

- Mấy ngày tới đây, tử tử phải tránh đừng để lão bắt gặp!

Rồi gã lập tức đứng dậy, bỗng nghe Lục Tiệm nói:

- Cốc Chấn, để ta cùng đi với!

Cốc Chấn biết Lục Tiệm lo lắng cho mình, bèn gật đầu đồng ý.

Khoảng phía đuôi thuyền vượt cao trên boong, trong tất cả các khoang thuyền, đó là nơi cao nhất, chiếm một vị thế rất tiện lợi, Vạn Quy Tàng đóng ở đây, là lão lập tâm khống chế toàn bộ con thuyền. Chưa đến gần, hai người đã nghe Vạn Quy Tàng dùng Anh ngữ trò chuyện cùng Horkins.

Mấy lúc sau này, Cốc Chấn nghe thứ tiếng này nhiều, gã ẩn ước hiểu lờ mờ đôi ba từ, đại khái nhận biết "Tây Ban Nha", "Hoàng kim", "Ăn cướp"... giọng điệu Horkins nghe chừng thập phần khoái chí.

Chốc lát sau, cuộc trò chuyện chấm dứt, Horkins miệng huýt sáo, chân bước ra khỏi cửa khoang, khi thấy hai người, lão cười hô hố, vẻ mặt cực kỳ đắc ý, rồi khệnh khạng bỏ đi.

Lục Tiệm nhìn theo sau lưng lão, cười nhạt:

- Tên đầy tớ này cũng đã đầu nhập vào làm môn hạ Vạn Quy Tàng rồi!

Cốc Chấn cười bảo:

- Cái đó kêu là "Mèo mả hổ đồng cùng gà đồng, mặt cửa cùng mướp đẳng đem bó vào một giuộc!"

Gã chưa dứt lời, đã nghe tiếng Vạn Quy Tàng từ trong khoang nói vọng ra:

- Tiểu Cốc nhi! Lén nói xấu sau lưng, đâu phải hành vi của bậc đại trượng phu!

Cốc Chấn cười cười, đáp:

- So với lão đầu tử, kẻ hèn này giống như trẻ nít học trò thò lò mũi xanh, dám đâu xưng đại trượng phu!

Gã đột nhiên tự hạ thấp thân phận, khiến Vạn Quy Tàng cũng thấy lạ, lão hứ lạnh một tiếng, rồi nói:

- Đang muốn cầu cạnh gì thì mới xun xoe, nhà ngươi nhắm nhía gì đây?

Cốc Chấn cười hì hì, gã bước vào trong khoang, mắt đảo ngang liếc dọc. Vạn Quy Tàng đang ngồi chễm chệ cạnh bàn, trên mặt bàn đặt một đĩa đèn

đốt dầu cá, ánh sáng vàng vọt, lão nhìn hai người Cốc, Lục, hỏi:

- Bọn người đến có việc gì?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Đường dài hiu quạnh, muốn đến rủ lão đầu tử đấu chơi vài ván song lục, tiêu khiển giải trí.

Vạn Quy Tàng nhếch mép cười mỉm, hỏi:

- Ủa! Người có mang theo bàn cờ à?

Cốc Chấn hào hứng đáp:

- Trò chơi này là do lão đầu tử dạy ta, thấy cờ lại nhớ đến người, ta lúc nào cũng bọc nó theo trong mình!

Gã lấy từ trong bọc một hộp nhỏ, mở tấm lụa bên trong ra, thấy vài chục quân cờ ngà, rồi đem tấm lụa trải rộng thành bàn cờ.

Vạn Quy Tàng hừ nhẹ một tiếng, không tỏ ý chấp thuận hay khước từ, khi thấy Cốc Chấn bày biện các quân cờ xong, lão tiện tay nhón lấy một quân, miệng không nói năng gì, tay đặt quân đó xuống bàn cờ.

Cốc Chấn đi nước kế tiếp, cười cười:

- Lão đầu tử vừa rồi cho Horkins ăn món bánh vẽ gì mà làm hấn mặt vênh mày vào, một tắc lên đến trời!

Vạn Quy Tàng nhạt nhẽo nói:

- Ta dạy hấn một trò không tốn một đồng vốn mà thu về vạn lợi, tiền vô như nước!

- Để ta đoán thử nhé! - Cốc Chấn dự dự một chút, rồi tiếp - Chắc lão bảo hần đi đánh cướp thương thuyền Tây Ban Nha?

Vạn Quy Tàng thông thả đi một nước cờ, tùm tùm:

- Tiểu tử ngươi cũng có chút lanh lợi đấy! Hơn mấy chục năm trước đây, có một tay đi biển phát kiến một lục địa bên kia biển, mà sách "Sơn Hải kinh", "Vạn Quốc đồ chí " (bản đồ vạn quốc) chưa từng nói qua, từ thưở hồng hoang đến khi ấy chưa có ai khác biết tới. Trên lục địa đó có một số tiểu quốc chưa khai hoá, khi người Tây Ban Nha đặt chân tới, họ đã ra tay nhẹ nhàng thu tóm hết. Điều đáng buồn, mấy tiểu quốc đó tuy hèn yếu, nhưng lại giàu sang, kim ngân vô số kể, bị người Tây Ban Nha tới thống trị, ngày đêm cướp đoạt, vơ vét tom góp hết tài bảo, chất chở đầy nhóc những thuyền đem về nước nhà. Các tiểu quốc bị áp bức trăm ngàn khổ sở, kiệt quệ khánh kiệt, Tây Ban Nha nhờ đó mà trở thành giàu mạnh một góc trời, một thời oai hùng!

Nghe đến đấy, Lục Tiệm chẳng dẫn nổi, la lớn:

- Nói vậy, chả phải là giàu mạnh của Tây Ban Nha toàn là từ các của bất nghĩa sao?

Vạn Quy Tàng cười, đáp:

- Không sai! Nhưng hai chữ "bất nghĩa" này có thể châm chọc được nhiều lắm! Người không của cải hoạnh tài sẽ chẳng giàu, ngựa không có được nhiều cỏ để xơi sẽ chẳng béo tốt. Cái xứ Tây Ban Nha này năm xưa nghèo khổ, nếu không nhờ vào đó, làm sao giàu mạnh lên được! Thế nhưng con tào trêu ngươi, từ lục địa ấy về Tây Ban Nha đường xa khơi vạn dặm, không đủ quân binh hộ tống, không có hiểm nguy nào to hơn, thuyền bè Tây Ban Nha chở đầy tài vật đi rất chậm, lũ nha tráo cộp beo kia chỉ cần có thuyền chạy cho nhanh, có đại pháo cho nhiều, là cứ ung dung mà đánh cướp!

Lục Tiệm cau mày, bảo:

- Lão nói vậy, chả phải đang cố vũ người ta đi làm cướp biển à?

- Cướp biển? - Vạn Quy Tàng hứ lạnh một cái, nhạ giọng bảo - Kim ngân toàn là những thứ bọn Tây Ban Nha cướp đoạt từ thuộc địa, tự nó cũng đã là thứ bất nghĩa rồi, có lấy đi cũng chả là gì hết! Cái đó đích thực đem cường bổ nhược, hợp theo Thiên Đạo. Cốc tiểu tử, mấy chuyện này người cũng đã từng làm qua rồi mà! Tàu bè bọn tứ đại khẩu chở hàng hoá ăn cướp, đã bị người chặn đánh, xoá sổ ráo trọi, làm thằng Uông Trực tức phát điên, xém đâm đầu xuống biển tự tử!

Nghe lão nói đến thành tích gã trước giờ vẫn thường đặc ý, Cốc Chấn gãi gãi đầu, cười hô hố, nói:

- Quá khen, quá khen! Chuyện đó làm đã lâu lắm rồi, giờ ta đổi nghề, không còn kiếm ăn kiểu đó nữa!

- Cái gì mà đổi nghề? Rõ ràng thay đổi tính tình thì có!

Giọng cười lạnh lạnh, Vạn Quy Tàng bảo:

- Tiểu tử người càng ngày càng ít tham vọng, những nhuệ khí thưở thiếu thời đã tiêu ma hết ráo, làm người ta thấy mà thất vọng quá sức!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Lão đầu tử, đấy đích thị chỗ ta và lão không giống nhau. Lão thì ưa thích giết người, còn ta thì khi nào không cần giết thì không giết, chỗ nào tha được thì tha.

Vạn Quy Tàng lắc đầu, bảo:

- Người đời ngu muội, cứng cổ, không giết thì không cảnh tỉnh người khác được, không giết thì không đặt ra được chính pháp, nhà Tần chuyên

tàn sát, đã nhất thống được lục quốc, nhà Hán tôn sùng đạo Nho, đặt ra đầy đặc ba thước những luật lệ, thử hỏi cũng đã tạo bao nhiêu oan hồn, cô quỷ?

- Cảnh tình người bằng luật pháp? - Khoé mắt ẩn ý nét cười, Cốc Chấn nói - Vậy là tiểu tử ta đã nhận lầm con người lão rồi! Thì ra lão đầu tử đây không phải Ma Vương quấy loạn trần gian, mà chính là một Bồ Tát có lòng thương trái rộng khắp cả chúng sinh!

Nói xong, gã vỗ tay, rồi dẫn mạnh một quân cờ xuống.

- Bồ Tát thì là quái gì? - Vạn Quy Tàng nhón một quân cờ, nhưng chưa đặt xuống ngay - Vào ngày Phật Văn Thù đặc đạo, đã quét sạch mười vạn quân ma, cái đó không tính là đa sát sao?

Cốc Chấn chưa kịp trả lời, Lục Tiệm đã chen vào:

- Đây là giết ma, chẳng phải giết người!

Vạn Quy Tàng bảo:

- Vậy mà cũng dám nói! Trong số mười vạn ma đó, nếu có một ma vô tội thì sao?

Lục Tiệm giật mình, gã cứ tưởng người là người, ma là ma, chuyện ma vô tội, thật chưa khi nào gã nghĩ tới.

Cốc Chấn cứ cười, đỡ cho gã:

- Ma thì toàn làm ác, vậy đáng giết!

Vạn Quy Tàng bảo:

- Cái ác của con người liệu có kém ma không? Giả tử có một ma sinh vào trong ma tộc, nhưng còn nhỏ dại, chưa làm gì ác, thì có coi là vô tội hay không?

Cốc Chấn đáp:

- Ma thì vẫn cứ là ma, tới bữa nay chưa làm ác, trong tương lai chắc gì sẽ không làm!

Vạn Quy Tàng cười âm, quân cờ trong tay nện khoan thai đỉnh đặc xuống một nước, bảo:

- Người ta cũng vậy, tới giờ tuy chưa làm ác, tương lai chưa hẳn là không, ha ha... tương lai... chuyện làm nơi tương lai, có ai nói trước được bây giờ sao? Như lời người nói, là không khả năng người thiên hạ đều sẽ chẳng làm vậy ư?

Cốc Chấn ngó người, mắt dòm vào bàn cờ, miệng nói:

- Mạnh Tử bảo "Nhân chi sơ tính bổn thiện", người ta sinh ra như tờ giấy trắng, chưa thấm giọt mực nào, rồi có trắng, có đen, toàn là do chuyện họ làm về sau!

Gã vừa cười nói, vừa khoan thai hạ quân xuống, đi một nước, hoá giải thế cờ hiểm hóc mà Vạn Quy Tàng vừa bày ra.

Vẫn cười cười, Cốc Chấn nói tiếp:

- Nói huyền thuyên cả buổi, Phật giáo, Nho gia đều là hạng chém giết cao cấp, vậy còn Đạo gia thì sao? Họ rong chơi nhàn nhã khắp chốn sơn thủy, dừng dừng chuyện giang hồ, thả hồn những chốn làng quê xơ xác, vậy họ có dính dáng gì đến chuyện đồ sát hay không?

Vạn Quy Tàng tùm tùm, đi một nước cờ, nhạt giọng nói:

- Nói về đồ sát, Đạo gia mới đúng là tổ sư nghề sát nhân!

Cốc Chấn thắc mắc liền:

- Nghĩa là sao?

Vạn Quy Tàng đáp:

- Xin hỏi, xưa nay, chuyện gì gây chết chóc nhiều nhất?

Cốc Chấn trầm ngâm, rồi nói:

- Chết chóc nhiều nhất, không gì qua được chuyện binh đao, sát vạ người, huỷ thành quách, máu chảy thành sông, thây phơi ngàn dặm!

Vạn Quy Tàng thốt một tiếng "Đúng", rồi tiếp - Đạo Đức kinh có câu "Kiêu binh tất bại, ai binh tất thắng", là còn đi trước cả Tôn Tử,! Từ đó về sau, Đạo không tách rời khỏi quân sự, việc quân không ly khai khỏi Đạo, các nhà Binh gia hay Đạo gia, đường lối tuy khác mà cùng chung một gốc gác.

Lục Tiệm chẳng dẫn được, bảo:

- Đạo sĩ là đạo sĩ, Tướng quân là Tướng quân, hai ngành khác nhau xa lắc, sao chung một gốc được?

Vạn Quy Tàng vẫn cười cười, đáp:

- "Đạo Đức kinh" khi bàn về Đạo, đã so nó với "Nước chảy", bảo là "Thượng thiện nhược thủy", đem so "Sự lưu chảy của nước" như Đạo, nước không bị chặn lại trước bất cứ gì, nước tùy theo vật chứa đựng mà thay đổi hình thể. Luận về binh pháp, Tôn Tử cũng đem chuyện dùng binh đặt ngang với sự chảy của nước, bảo là "Binh hình tượng thủy", đem chuyện dụng binh như chuyển dòng chảy của nước, theo thời mà thay đổi, không khư khư theo một lễ thói thông thường, Lý thuyết Đạo lấy thực làm hư, lấy thoái làm tiến, lấy nhược thắng cường, xem "Vô vi" là "chẳng vô vi" (không làm gì... chính là làm đấy!), lý luận của Đạo gia đâu đâu cũng đem áp dụng vào việc quân trở thành binh pháp! Cứ lấy mười ba chương của

Tôn Tử mà xem, việc binh có năm cốt lõi: "đạo", "thiên", "địa", "tương", "pháp", trong đó lấy Đạo làm đầu! Ngoài phần đưa vào "binh gia", chuyện khốc liệt khởi nguồn từ thuật pháp của Hoàng (Hoàng đế), Lão (Lão Tử), nghĩa là sao? Đạo gia chăm chăm sùng kính chuyện đạt bằng được Thiên Đạo mà vất bỏ lòng ham muốn của con người, coi hai sự đó khác xa nhau, thật không hợp lý lẽ con người, trọng thần thánh mà coi phàm nhân như rác, coi mạng người rẻ như sâu bọ, đem các giáo lý áp đặt trùm lên nhân gian, đưa đến tạo thành những hình phạt, đã gian trá lấy chuyện bùa phép, mà hành sự hà khắc, tàn bạo phi thường. Tư Mã Thiên cũng đã nhận biết rõ ràng, ông ta đã đặt đạo của Lão, Trang, ngang với pháp chế của họ Thân, họ Hàn, dựa theo giáo điều "Vi thân bất hại" (không làm gì hại cho chính mình) bắt nguồn từ Hoàng, Lão. Hàn Phi Tử lúc dụng pháp thì cực thâm khốc mà gia ân thì rất ít, đều là lấy ý từ Lão, Trang. Nhà Tần gồm thu lục quốc xong, bên ngoài thì dụng binh, bên trong thì thi hành pháp luật, đâu có hay nghề đó là nghề của Tổ Sư Đạo gia. Cũng vì cố ấy, đạo gia các đời sau phần lớn đều gây họa, trước hết là vụ Trương Đạo Lăng chiếm đất, rồi sau đó là họa "Thái Bình thiên quốc", trăm vạn phản loạn "Hoàng Cân" (giặc khăn vàng thời khởi đầu Tam Quốc), hoành hành Trung thổ, Rồi Hà Yến (chú: thái giám bức bách hai vua nhà Hán cùng chạy loạn), Đàm Huyền, đã lưu biết bao nhiêu là độc hại khôn cùng cho đời sau, đã mở ra cái chiến loạn trải dài năm trăm năm, đến mức gần làm tuyệt diệt vùng Hoa Hạ. Vậy Cốc tiểu tử người nói thử xem, bọn Đạo gia có phải là tổ sư của đồ sát hay không?

Tay đi quân cờ nhanh như sao xẹt, miệng Vạn Quy Tàng nghị luận trơn tru, lý luận lão sắc bén, nhất thời Cốc Chấn không sao phản bác, gã đành cười cười:

- Nói như lão, chỉ còn Mặc Gia là tốt nhất, họ chủ trương dùng kiềm ái làm mũi nhọn!

Vạn Quy Tàng lạnh lùng đáp:

- Mặc Gia ý thì cao siêu nhưng thủ đoạn lại là thứ hạng bét, miệng nói "Dĩ chiến chỉ chiến, dĩ sát chỉ sát", vậy khi họ không đưa ra được mũi nhọn tấn công, tất bị người ta tấn công lại! Mình không giết người, ắt bị người giết, nói cho cùng, cũng lại là đồ sát cả thôi!

Nghe lão nói thế, Lục Tiệm bất giác thở ra:

- Chẳng lẽ, thế gian này không có phương thức nào không dùng đến giết chóc hay sao?

Vạn Quy Tàng vẫn cười cười:

- Không hẳn là không có đâu!

Nhất thời, trong lòng mừng hóm, Lục Tiệm quên bém hai bên còn đang trong thế đối đầu, gã hỏi ngay:

- Phương thức nào?

Vạn Quy Tàng đáp:

- Binh pháp dạy, "Bách chiến bách thắng, phi thiện chi thiện giả dã", trăm trận trăm thắng, không cần hành thiện mà vẫn là thiện, không đánh mà khuất phục được người, ấy là thiện đấy. Chỉ cần không đánh mà vẫn khiến người khuất phục, thì đâu cần gì giết chóc!

Lục Tiệm thắc mắc:

- Cách dụng binh "Bất chiến nhi khuất", không đánh mà thu phục được người, là phải làm như thế nào?

Vạn Quy Tàng liếc sang Cốc Chấn, bảo:

- Cốc tiểu tử, ngươi giải thích xem?

Cốc Chấn đáp:

- Binh pháp cũng có nói, dụng binh trước phải dùng mưu, rồi kế đó là dùng ngoại giao, sau đó mới xuất binh, muốn không dùng binh đánh người, phải chú trọng về mưu lược, ngoại giao, làm sao cho đối phương váng đầu, hoa mắt, sẽ hết dám đương đầu với mình!

Vạn Quy Tàng chỉ cười, không nói!

Cốc Chấn dòm dòm lão, hỏi:

- Không lẽ đã nói sai?

Vạn Quy Tàng cười:

- Bấy nhiêu năm rồi, mà tiểu tử người vẫn không sửa được cái tật đầu óc bộp chộp! Người nói thì không sai, nhưng đã không nói vào điểm chính yếu nhất! Từ xưa đến giờ, số quốc gia giỏi dụng mưu, dùng ngoại giao là không ít, nhưng phần lớn trong đó rồi cũng bị diệt vong. Cái gốc đích xác, muốn không chiến mà khuất phục được người, chỉ mỗi một đường, ấy là mình mạnh hơn người, nếu dụng mưu, dùng ngoại giao, dùng binh lính gì cũng hơn hẳn đối thủ, đem cái chí cường khuất phục cái chí nhược, tất nhiên không chiến mà vẫn thắng, đã không cần đến chiến, đâu cần phải giết chóc!

Cốc Chấn dòm dòm lão, gãi hơi cười cười:

- Tỉ dụ như, lão đầu tử ông, chỗ nào cũng ăn đứt bọn ta, có thể bất chiến mà khuất phục được người, cần gì phải cập rập, chăm chăm ra tay giết chóc?

Vạn Quy Tàng cười nụ, bảo:

- Nói ít mà hiểu nhiều, câu đó nghe được đấy!

Cốc Chấn nói:

- Mà lão đã từng bảo ta, Đạo Trời, là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu, lấy mạnh thêm vào yếu, một bên là Thiên Đạo, bên kia, lấy yếu bù cho mạnh, thì là Đạo của Người.

Vạn Quy Tàng cười rằng:

- Người chỉ biết một mà chẳng biết hai, Người là từ đâu ra? Trời sinh ngũ cốc, ngũ cốc ăn vào hoá thành khí, khí biến thành huyết, tinh huyết sinh ra người, rõ ràng Người là từ Trời mà ra. Đạo của Người gốc gác cũng là từ đạo của Trời, chỉ có điều, Thiên đạo như nước, tùy theo vật chứa mà lấy hình dạng, trên tầng cao bên trên, thì hình dạng thế này, xuống đến đáy nước, thì lại ra hình dạng khác, lẫn vào cùng đám Người, thì hình dạng như vậy... vậy mới nói Thiên đạo tinh vi, đạo của phàm nhân thì nhỏ bé, đến cả Lão Tử, Phật Đà cũng chỉ biết một khía cạnh, không nắm được khắp cả. Tồn cường bổ nhược là Thiên đạo, còn "Tồn nhược bổ cường" vì sao lại không thể là Đạo Trời? Không "Tồn nhược", thì Cường ở đâu mà ra, nếu đã không Cường, thì lấy bớt Nhược ở đâu?

Mấy lời này chứa huyền cơ sâu xa, Lục Tiệm nghe qua mà đầu óc lúng túng, ngồi một bên, gã trở thành bứt rứt. còn Cốc Chấn thì suy nghĩ một chặp, rồi vui vẻ bảo:

- Lão đầu tử, này giờ nói loanh quanh, bọn ta đến đây, chỉ muốn khuyên ông hai câu. Giang hồ bây giờ là một đám vũ phu ô hợp, cho dù nhất thống được, thì để làm gì? Còn lên làm vua, cũng chẳng có gì là khoái, mỗi ngày mỗi phải nghe tấu chương, há chẳng khiến người ta nhàm chán lắm ru! Ngay khi ông rõ ràng võ công cái thế, nhưng tuổi đã ngoài năm mươi, phải khuya sớm triều chính, chả phải tự rước vào mình lắm tội vạ ư? Chỉ vì muốn hao phí sức lực để dẹp bỏ một cái ngai vàng thối nát, mà làm tổn hại đến tính mạng vô số dân đen, liệu đáng bỏ công sức lớn vào không? Lão

đầu tử ông sao không nghĩ chín hơn một chút nữa, đi làm một phú ông, tận hưởng thú vui gia đình con cái, chẳng sướng hơn sao?

Vạn Quy Tàng cười hô hô, rồi liếc liếc Cốc Chấn, lão bảo:

- Tiểu tử, người khinh người quá lắm! Lão phu mà muốn làm phú ông, thì đã làm từ lâu rồi. Ta hỏi người, để ta làm vua thì tốt, hay để cái thằng ngu xuân Gia Tĩnh đó làm vua thì hơn?

Cốc Chấn đáp, không cần suy nghĩ:

- Dĩ nhiên lão đầu tử làm hay hơn nhiều!

Vạn Quy Tàng bảo:

- Nếu bảo lấy "Nhược bổ Cường" là Thiên Đạo, lão phu trừ phút cái thằng ngu xuân đó đi, chả phải đích thực đang thể thiên hành đạo sao Còn cái ngai mục nát đó nó như thế nào, Vạn mỗ tịnh chẳng thèm để tâm, đứa nào ngồi lên đó là đứa vừa ngu vừa ngốc, chỉ tổ cho người ta ghét bỏ thôi! Mạnh thì làm vua, đó chính là đạo nghĩa trời đất, Cốc tiểu tử, người định khuyên ta, ngược lại, ta chính ra cũng có một đề nghị dung hoà này, người muốn nghe chẳng?

Cốc Chấn vui vẻ trả lời:

- Xin dõng tai lên nghe!

Vạn Quy Tàng cười tùm tùm. nói:

- Vạn mỗ không con không cái, chiếm được giang sơn đó rồi, cũng không có ai để truyền ngôi về sau. Nếu người chịu theo ta, trong tương lai, khi ta chiếm được ngai vàng đó rồi, cho người lên làm vua, lão phu chỉ cần cái danh nghĩa làm thái thượng hoàng, người nghĩ sao?

Hai gã Cốc, Lục thấy đều ngẩn ra, câu hỏi đầy đặc sự long trời dậy đất đó đặt ra đột ngột, tưởng chừng như bão táp vụt nổi lên giữa khoảng trời vắng lặng, phút chốc đã thay đổi tình thế, trở thành phản khách vi chủ.

Cốc Chấn đáp cũng không xong, mà không đáp cũng chẳng được, gã dòm vào Vạn Quy Tàng, trên mặt hiện đầy vẻ nghi ngại.

Vạn Quy Tàng chỉ cười cười, rồi lão thông thả bảo:

- Người là đứa đệ tử đặc ý của ta, đã kế thừa được Thương đạo của ta, võ công của ta mà muốn truyền lại, khó nhất là tìm được người có khí độ như người, vừa ung dung vừa có dáng dấp vương giả, có cái cốt lõi để vương trời sanh. Nếu hai ta liên thủ, thiên hạ hiện thời, có ai cự lại nổi? Ha ha... Cốc tiểu tử, làm rỗng hay làm rắn, chỉ một quyết ý thôi, nếu người chống ta, bằng vào sức lực người, thua là cái chắc, còn nếu chịu theo ta, thu lượm tốt đẹp thì khỏi nói, người là người hiểu biết, bên trọng bên khinh, ắt người tự nghĩ ra!

Nhìn vẻ mặt do dự của Cốc Chấn, Lục Tiệm lo gã động tâm, bèn chẳng dẫn nổi, la lên:

- Cốc Chấn, đừng nghe lão ta, là kế ly gián đó!

Vạn Quy Tàng khoát mạnh tay, lão tức tối:

- Cút đi! Người thì biết cái gì?

Lục Tiệm hét âm:

- Người là thứ đồ gian xảo, bất tín, có câu nào của người mà đáng tin! Hồi đó, người hứa truyền Chu Lưu Lục hư cho Cừu Thạch, còn hứa sẽ đưa hắn lên làm Thành chủ, đến lúc vào cuộc, đã để mặc hắn táng mạng, chẳng động một ngón tay cứu viện cho hắn!

Vạn Quy Tàng cười to, bảo:

- Đến như người mà nó cũng không giết nổi, vậy làm sao kế thừa nổi y bát của lão phu?

Lục Tiệm đáp:

- Ta thấy người chỉ toàn hứa hão, ngay từ đầu, đã không hề có ý truyền y bát cho hân!

Vạn Quy Tàng chẳng thềm lý tới Lục Tiệm, lão quay sang bảo Cốc Chấn:

- Cốc tiểu tử, bất cứ việc gì, cũng phải tự mình chủ trương, đừng đi nghe người ngoài chỗ mồm bàn ra. Nếu người chưa thể quyết định ngay, hãy cứ suy nghĩ đi, rồi sẽ trả lời sau!

Cốc Chấn chớp chớp hàng mi, mỉm cười, rồi thở ra:

- Lão đầu tử, cái đề nghị này của ông thật hấp dẫn, chỉ có một chỗ khó, làm ta đây ngần ngại quá!

Nghe gã nói, Lục Tiệm bất giác tái mặt, giọng gã lạc hân đi:

- Cốc Chấn...

Vạn Quy Tàng xua tay gạt đi, rồi cười, hỏi:

- Chỗ nào khó?

Cốc Chấn đáp:

- Ta còn chưa làm vua, mà đã phải gánh trước một cái họ, mà cái họ này thiệt là cực kỳ tệ hại, làm cho người ta thấy khó chịu vô cùng!

Vạn Quy Tàng lấy làm lạ:

- Còn có chuyện đó nữa sao? Họ gì vậy?

- Họ NHI (trẻ con) - Cốc Chấn trả lời - Nếu ta làm y như lời lão nói, thành cái đứa trẻ con đó, làm vua, lên ngai ngồi rồi, phải đội một vị thái thượng hoàng là lão ở trên đầu, thiệt là rầu đến phát chết mất!

Vạn Quy Tàng hứ một tiếng, hỏi:

- Vậy người muốn thế nào?

Cốc Chấn cười hì hì, đáp:

- Nếu ta thích làm vua rồi, chuyện giành giang sơn cứ giao hết cho ta, chẳng phải phiền đến lão đầu tử ông đâu! Lão nhân gia ông chi bằng từ bữa nay bắt đầu lui khỏi giang hồ, đứng khoanh tay một bên mà xem ta giành giệt giang sơn, làm hoàng đế, lão chỉ đứng trông thôi, không cần xuất lực, thênh thênh thang thang, chẳng phải sẽ nhanh chóng hơn sao?

Trong lòng Lục Tiệm thầm khen "tuyệt", mấy câu này của Cốc Chấn liên tục phản bác, mỗi mỗi đều đối đáp vào từng điểm của Vạn Quy Tàng.

Trong một lúc, thấy sắc mặt Vạn Quy Tàng âm trầm, rồi lão nhặt một quân, chậm rãi đặt xuống bàn cờ, nhặt giọng nói:

- Cốc tiểu tử, người thua rồi!

Cốc Chấn chỉ lo đấu trí cùng Vạn Quy Tàng, nhất thời gã không để tâm vào thế cờ, giờ đây, gã đành cúi thấp đầu, đại cục trên bàn cờ đã hỏng, gã gượng cười, vịn tay ghế, đứng lên, nói:

- Lão đầu tử, ta còn thêm một câu này nữa khuyên ông, tự mãn lắm là sẽ mất mát nhiều, khiêm cung thì mới hữu ích. Ông bây giờ đang đăng phong tạo cực, nếu còn ham muốn vô độ nhiều nữa, ắt sẽ bị trời phạt.

Vạn Quy Tàng mỉm cười, khẽ khàng đáp:

- Cốc tiểu tử, rốt cục, người vẫn không hiểu rõ con người Vạn Quy Tàng ta! Cuộc đời này, lão phu thà chết trong niềm thoả mãn cùng cực, còn hơn phải sống bám trong tiếc nuối.

Trong một tích tắc, hai thầy trò đứng cách một cái bàn, ngọn lửa đèn chập chờn, bỗng bị một cơn gió lùa mạnh vào, vụt tắt ngấm, chỉ còn lờ mờ quầng sáng bên ngoài cửa, trong lúc họ không hay không biết, trời đã trở sáng!

Ra khỏi cửa khoang, bước chân Cốc Chấn nặng nề, Lục Tiệm vẫn đi bên cạnh gã, cả hai nín thính, cùng bước đến đứng kề vai nơi đầu thuyền, lắng nghe từ bên trên, vọng xuống khúc nhạc du dương, ai oán của một thủy thủ người Ái Nhĩ Lan đang chơi đàn gió, tiếng đàn nghe như khóc như than, chứa chan tình cảm da diết.

Nhìn mặt biển tối ám đang sáng dần, thở một hơi thở dài, Cốc Chấn nói:

- Lão đầu tử là ân sư ta, cũng làm ân nhân cứu mạng, không có lão, sẽ không có Cốc Chấn này trên đời. Ngay cả tính đến bữa nay, lão là người ta bội phục nhất thế gian này, phải đối đầu cùng lão, thật khó cho ta quá!

Gã nói đến đây, buông một tiếng thở dài, nét sầu khổ hiện rõ giữa hàng mi. Nghĩ đến tình thầy trò của hai người, lòng Lục Tiệm vô cùng cảm khái, gã hiểu rất rõ, chưa khi nào Cốc Chấn tỏ vẻ e ngại bất cứ đối thủ nào, giờ tự miệng gã thốt ra "khó cho ta quá", hiểu là, nếu gã không giốc lòng gắng sức, sẽ khó thể cắt đứt sợi dây tình cảm còn kết nối hai thầy trò.

Đi tới đi lui mấy bước, Cốc Chấn bỗng vùng mạnh tay, điệu bộ như đang hoa trường kiếm chém ra một nhát trầm trọng, gằn giọng:

- Lão đầu tử đắm mê cường quyền, cứng đầu cứng cổ không chịu sửa đổi, chỉ còn cách lấy sức mạnh chống sức mạnh, đem bạo lực áp chế bạo lực, mới có thể làm lão hồi tâm nghĩ lại!

Lục Tiệm bảo:

- Nhưng muốn thắng lão, đâu có dễ dàng như nói lời nói suông!

Trông mắt chợt loé sáng, Cốc Chân nhỏ nhẹ đáp:

- Cách thức thì cũng có đấy!

Lục Tiệm kì lạ:

- Cách nào?

Cốc Chân trả lời:

- Giờ trên mặt biển mênh mông, nếu phóng hoả thiêu trọn cỗ thuyền, cùng lão "Đồng quy vu tận"?

Nói rồi, nhìn Lục Tiệm nhẩn mòi nhíu mặt liên liền, gã cười xoa, xoa tay, tiếp:

- Thôi dẹp! Cách đó tàn độc quá, huynh cứ coi như đệ chưa từng nói đến!

Lục Tiệm một thoáng trầm ngâm, gặng hạ thấp giọng xuống:

- Mấy hôm nay, ta có nghĩ đến một phương pháp này, nhưng cũng không hiểu có nên đem ra dùng hay không!

Cốc Chân vui vẻ hỏi:

- Phương pháp gì thế?

Lục Tiệm đáp:

- Người còn nhớ, lúc thấy ta đem truyền "Lục Hư độc" vào nội thể người, Vạn Quy Tàng có nói câu gì không?

Cốc Chấn ngẫm nghĩ, moi óc nhớ lại, rồi đáp:

- Lão bảo "Lục Hư độc, một khi đem chuyển qua cho người khác, sẽ giết chết người đó, không còn gì phải nghi ngờ nữa". Rồi lão lại còn tiếp "Lục Hư độc giống như một thứ tằm độc, được nuôi dưỡng bằng nguyên khí nội thể, có tính tương thông, ngay khi truyền qua kẻ khác, sẽ như ngài hoá bướm, uy lực nó sẽ tăng gấp không chỉ mười lần", rồi còn thêm "sau khi tái chuyển, Lục Hư độc sẽ không sao bức ra ngoài được nữa!" Đệ nhớ vậy, đúng không?

- Chẳng sai chỗ nào hết! - Lục Tiệm ngời khen - Cốc Chấn người trí nhớ tốt thật, ta mà được phân nửa cái đó, thì hay biết mấy!

Cốc Chấn cười, trả lời:

- Diêu đại mỹ nữ có trí nhớ cũng khá, mai sau hai người thành hôn, vợ chồng tuy hai mà một, trí nhớ đó chẳng phải thuộc về huynh hay sao?

Mặt mày đỏ ửng, Lục Tiệm gất:

- Ta đang nói chuyện đứng đắn, người chớ có mà dâm ba chẻ củ!

Cốc Chấn cười ồ:

- Chuyện đệ nói cũng là chuyện đứng đắn đấy chứ, tang ma, hôn lễ, là những đại sự một đời người, chẳng phải là chuyện đứng đắn sao?

Nhưng khi thấy Lục Tiệm bối rối, gã cảm thấy không nỡ, bèn vui vẻ bảo:

- Đệ thôi không giỡn với huynh nữa, thực ra, ông trời đãi huynh cực hậu, đại ca đây tuy ít ỏi phần thiên tư, nhưng lại có được một kiếp nô tuyệt diệu, tên gọi "Bất Vong" (ý ám chỉ kiếp nô Mạc Ất mang danh hiệu Bất

Vong Sinh), hai chữ đó ai mà dám đến so đo cùng! Thực tâm mà nói, đệ ganh quá đấy chứ!

Lục Tiệm nói:

- Cái đó có gì mà ganh? Ta chẳng lấy thế làm mừng, toàn là tội nghiệt của Trầm Chu Hư tạo nên, ta phải dẫn họ theo, thiệt vì không có cách nào khác!

Cốc Chấn cười không ngớt, rồi hỏi:

- Thôi được rồi! Câu hỏi của huynh trước đây, là ý tứ gì vậy?

Lục Tiệm đáp:

- Câu thứ nhất, "Lục Hư tái truyền, tất tử vô nghi", vậy mà người không bị chết, đúng là không còn gì hay hơn! Nếu người vì vậy mà chết đi, ta suốt đời mang nỗi đau khổ hối hận, để đâu cho hết!

Nghe qua, lòng Cốc Chấn cực kỳ thán thía, gã kêu lên:

- Đại ca!!!

Lục Tiệm nói tiếp:

- Câu thứ hai mới cực kỳ quan trọng! Lục Hư độc được duy trì bằng nguyên khí nội thể, một khi đem chuyển qua người khác, hết như từ ngài hoá bướm, uy lực đâu chỉ là tăng gấp mười lần! Mà Lục Hư độc chính lại là Chu Lưu bát kinh! Người luyện thành công 'Chu Lưu Lục hư công', Chu Lưu bát kinh không ngừng tiến triển. chẳng qua chưa được lợi hại như mức của Vạn Quy Tàng, ta có cách này, đem chuyển Lục Hư lần nữa, uy lực sẽ tăng gia, tại sao người không đưa nó qua trở lại cho ta?

Cốc Chấn không nhịn được, cướp lời:

- Rồi sau khi huynh dùng chân khí nuôi nó, sẽ đem đưa trở lại cho đệ?

Hai câu nói thốt ra xong, hai người bốn mắt nhìn nhau, đôi tim đập thành thịch, một lúc thật lâu sau, Cốc Chấn lẩm nhẩm:

- Đã đến bước đường cùng này, sống chết gì cũng chịu, cho dù có thể không thành công, mình cũng vẫn phải thử!

Lục Tiệm bảo:

- Đúng thế! Thà chết như vậy, còn hơn phải bó tay chịu thua!

Cùng cười một tràng dài, hai người vào khoang thuyền của Lục Tiệm, đúng lúc Diêu Tình mới tỉnh giấc, Lục Tiệm hỏi han cô qua loa đôi câu, rồi không nói gì khác, gã ngồi xếp bằng, đầu mặt Cốc Chấn, mỗi người đưa áp một tay vào tay người kia, tay còn lại đem đè lên bụng dưới người đối diện. Có cảm giác bị đối xử lãnh đạm, Diêu Tình trong lòng không vui, nhưng khi thấy họ ngồi trong tư thế kỳ quặc, cô hiểu kỳ vô cùng, đang định mở miệng chất vấn, bỗng một cơn uất khi dâng lên làm cô nghẹn ngang họng, hơi thở phát khò khè, Lan U nhanh chóng giúp cô uống một chút nước sâm, rồi cô hôn mê trở lại.

Khi bát kinh đưa vào cơ thể Lục Tiệm, Đại Kim Cương thần lực lập tức phát sinh cảm ứng, bát kinh muốn tan biến vô, Đại Kim Cương thần lực bèn cản trở, hai loại thần thông thẳng cánh đối đầu như trận chiến giữa thủy cùng hỏa, dùng cơ thể Lục Tiệm làm bãi chiến trường, kịch chiến với mức độ kịch liệt khôn tả. Lục Tiệm đau đớn cùng cực, nhưng nhờ định lực thật cao, gã đã dần dà bức bách toàn bộ khối Lục Hư kinh di chuyển một vòng khắp châu thân, đi từ nơi tay, khi chuyển đến Tam Tiêu, gã bèn dùng pháp môn mà Cốc Thần Thông đã truyền thụ, đẩy chúng vào Đan Điền của Cốc Chấn.

Bát kinh mà Cốc Chấn đưa sang cho Lục Tiệm. khi xuất phát thì mỏng mảnh tựa sợi tơ, lúc quay về Đan Điền, thì như một cơn hồng thủy ồ ạt, gã

chưa kịp chuẩn bị trước, đã phải vội vàng dùng cách "Tồn cường bổ nhược", đem luồng bát kinh đó sáp nhập vào thành chân khí bản thân.

Làm được một chuyển, trong đầu cả hai đều minh bạch, phương pháp của Lục Tiệm đích thực có thể áp dụng, cả hai bất giác mở to mắt, nhìn nhau, nổi vui sướng trào dâng như điên cuồng, bèn cứ y theo cách đó đem toàn lực ra thi hành, phát kinh, lưu chuyển, phản hồi, Chu Lưu bát kinh của Cốc Chấn đang mỏng manh, thô sơ, bèn hoá từ một dòng yếu ớt thành một biển khí kinh mênh mông tràn trề.

Cốc Chấn vừa kinh hãi vừa vui sướng, gã cảm thấy cách thức ấy y hệt loại làm ăn một vốn đẻ ra trăm ngàn lợi, bỏ một xu, thu về mười xu, mười xu bỏ tiếp lại thu về trăm xu, như một hòn tuyết nhỏ hình cầu được đem lăn trong tuyết, mỗi lúc một tăng khối lượng. Bản chất thương nhân trong Cốc Chấn lập tức nổ bùng, gã vui sướng khôn xiết, đôi khi ngẫu nhiên tạm dừng, là để xem lợi ích của chân khí đang gia tăng, tạo gã cảm tưởng như ban ngày hốt bạc, tối đến đốt đèn đem ra tính, đem ra đếm mà ghi vô sổ sách.

Cốc Chấn thì vui sướng khôn cùng, còn tư vị Lục Tiệm đang chịu thì khác hẳn, mỗi lần Chu Lưu bát kinh đưa vào, đẩy ra, đều cật lực giao chiến cùng Đại Kim Cương thần lực. Nội lực Cốc Chấn càng tăng lên, bát kinh cũng mạnh lên theo, dầu không kinh khiếp như của Vạn Quy Tàng, cũng làm hết như lấy lửa hơ vào băng, tầng tầng lớp lớp bóc mỏng Đại Kim Cương thần lực đi. Mỗi lần Đại Kim Cương thần lực hơi bị kém, kinh mạch Lục Tiệm lập tức bị xung kích, tạo cảm giác đau buốt ra toàn thân, rồi vô vàn xúc cảm đau nhức chấn động mạnh lên khắp cơ thể, gã vẫn cố gắng triệt để huy động tinh thần, chú tâm đề kháng. Dù nỗ lực hết sức, các nỗi đau đớn vẫn không giảm, chẳng mấy chốc, mồ hôi đổ ra như tắm, trên đỉnh đầu bốc ra một tia bạch khí, Lục Tiệm muôn ngàn lần không dè cách thức luyện công này do gã bày ra, lại cực khổ gấp mấy lần lúc gã đương đầu kinh địch.

Thành thử, hai người Lục, Cốc tuy tuổi đời còn ít, nhưng đã thấu hiểu được nguyên lý võ học.

Thế gian này, luyện công có muôn trùng vạn lớp cách đi tắt, nhưng chính đạo của võ học đều đòi hỏi người ta phải chăm chỉ khổ luyện, trải muôn đắng ngàn cay mới đạt thành tựu. Càng nếm chịu nhiều gian khổ, thành tựu càng lớn. Đó vốn là chân lý bất di bất dịch của muôn đời. Còn đi đường tắt, ắt sẽ gặp nguy hiểm, càng rút ngắn chừng nào, nguy hiểm càng dày đặc chừng nấy, có được thì cũng phải có mất. Tỉ dụ như luyện thần mà đi tắt theo "Hắc Thiên thư", tất gánh chịu cái khổ ải cùng cực của "Hắc Thiên kiếp". Môn Chu Lưu Lục hư là thứ thần thông siêu đẳng, trước khi đạt đến mức quán thông, phải qua phân chia nhiều kiếp, hung hiểm khôn xiết, cũng như đấng Như Lai, trước khi ngài giác ngộ, đã bị đủ loại ma quân từ thập phương rừng rùng rùng kéo đến công kích, có thể bình tĩnh đối phó ngàn vạn công kích đó, chẳng tìm được lấy một người.

Cách thức mà Lục Tiệm nghĩ ra thì không tồi, nhưng đã phạm vào chỗ ham muốn thành công lớn thật nhanh chóng, phạm vào bệnh muốn mau mắn gặt hái đại lợi. Tu vi của Cốc Chấn tăng tiến thần tốc, hết như rút ngắn công trình tu luyện của hàng chục năm xuống còn trong vài ngày, thế nhưng những gian khổ của hàng chục năm tu luyện lại không vứt bỏ được, chỉ là hai người luyện công, bao nhiêu gian khổ đó trút cả lên đầu Lục Tiệm.

Những thu hoạch về chân khí của Cốc Chấn không phải từ trên trời rơi xuống, nguyên lai được chuyển trả sau khi xông pha trong cơ thể Lục Tiệm, mà "Lục Hư độc" vốn là thứ kinh khí tuyệt độc trong thiên hạ, đạt đến mức độ mà trên đời này không ai chống cự được ngoài ba người Vạn, Cốc, Lục. Nhưng, thứ nhất, hai người Vạn, Cốc đã không tu luyện theo cùng một cách thức, hai người phải tin tưởng lẫn nhau, để cho người ta đè tay vào Đan Điền của mình, nhân lúc người kia mài luyện công mà tặng cho một kích, lập tức kết liễu tính mạng đối phương! Thứ hai, dù cùng cách thức, họ Vạn

mạnh mà họ Cốc thì yếu, theo đặc tính chân khí mà nói, cách chân khí vận chuyển và tính chất giống nhau, khí kinh Cốc Chấn xâm nhập vào nội thể Vạn Quy Tàng rồi, sẽ tựa như giọt nước hòa vào biển cả, sẽ bị hoá giải trong tích tắc. Trong khi đó, chân khí của Vạn Quy Tàng mệnh mang vô bờ bến, khi lọt vào nội thể Cốc Chấn, chưa nói Cốc Chấn có thể hoá giải được nó dễ dàng hay không, nội chuyện đề kháng nó cũng đã đủ vất vả rồi.

Đại Kim Cương thần lực của Lục Tiệm tuy yếu hơn Chu Lưu Lục hư công, nhưng tu vi Cốc Chấn còn non kém, chưa đủ sức phá tan thần thông hộ thể của Lục Tiệm, khi Chu Lưu bát kinh chọi vào Đại Kim Cương thần lực, Lục Tiệm đã nhận rõ rằng chân khí bản thân gã là không thua sút, mà gã còn có thể dẫn dắt nó đi một vòng kinh mạch rồi đưa hoàn trả về Cốc Chấn, tạo nên một tình huống quân bằng vi diệu, Đại Kim Cương thần lực tự rồi tan, tan rồi tụ, biến thành Chu Lưu bát kinh, đưa trả về cơ thể Cốc Chấn. Mỗi lần xoay vòng, nội lực Lục Tiệm lại giảm đi một ít, còn may ở chỗ gã thông suốt được cả hai hiển và ẩn mạch, đạt trình độ thiên nhân hợp nhất, nội lực cứ liên miên tái tạo. Bằng không, vào một người khác, chỉ một tích tắc thôi, sẽ bị khí tán, công tiêu mà lâm đại họa tẩu hỏa nhập ma.

Lục Tiệm không rõ cái đạo lý đó, bị đau đớn cùng cực, gã chỉ cố nghĩ rằng chịu đựng, qua một thời thần, áo gã đầm ướt mồ hôi, hơi thở khó khăn, vốn sợ Cốc Chấn hay được, thôi không luyện công nữa, gã cố trước sau không hé răng nói lấy một tiếng. cứ bình thản hứng chịu. Thêm một thời thần nữa, đến giờ ăn, cả hai đều ngừng luyện công. Cốc Chấn còn chưa nhận ra được biến chuyển gì khác lạ, gã vừa mừng vui vừa kinh ngạc, mặt mày hớn hở, nói năng khoái trá. Riêng Lục Tiệm chỉ cười nụ mà nghe, không hé răng một chút gì về những khổ sở mà gã đã phải gánh chịu.

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Hộ Pháp

Sau bữa cơm trưa, hai người tiếp tục hành công. Cốc Chấn e ngại xảy chuyện bất trắc, nên nhờ Ngu Chiếu trấn giữ nơi cửa khoang làm hộ pháp. Lần hành công này, tu vi Cốc Chấn tăng tiến, uy lực của bát kinh cũng mạnh hơn lên, những đau đớn của Lục Tiệm theo đó cũng nhiều hơn, nhưng gã có chí nhẫn nại khá giỏi, từng nếm đau khổ của Hắc Thiên kiếp, cho nên dầu khổ ải đến đâu, gã không sờn lòng, chỉ tận sức mượn kiếp lực chuyển thành chân khí, nhằm đàn áp bát kinh Chu Lưu đang muốn xung kích ngược lại. Nhưng do chân khí Cốc Chấn càng lúc càng hồn hậu, không quá một vài thời thần, cường độ chân khí của gã tăng mạnh mẽ, làm bát kinh lớn mạnh, mức độ di chuyển thần tốc, tần số xung nhập thể nội mỗi lúc một cao, làm cho Lục Tiệm thấy khó lòng kham chịu nữa, ngũ tạng, bạch mạch của Lục Tiệm căng cứng những chân khí, nhức nhối đến khó đương cự, Sự rung chuyển không ngớt của tĩnh mạch đưa gã đến nảy sinh tạp niệm, ngồi hành công không bao lâu, Cốc Chấn trong lòng bồn loạn, đầu óc vang vang những âm thanh hỗn tạp, làm gã chỉ chực muốn đứng vùng dậy, la hét những tiếng thét quái quỷ.

Khi Lục Tiệm loáng thoáng cảm giác sự bất ổn tâm thần của Cốc Chấn, gã bèn lập tức ngừng ngang, cắt đứt vận chuyển chân khí, đem Đại Kim Cương thần lực xung kích mạnh mẽ ngược vào cơ thể Cốc Chấn, dùng môn thần công tuyệt đỉnh đó đàn áp tình trạng hỗn loạn chân khí. Khi chân khí Cốc Chấn đã ổn định, gã thức tỉnh, và được Lục Tiệm cho hay duyên cớ, gã than thở:

- Cái này đại khái là sự phát tác của tâm ma, chuyện không sao tránh thoát trong việc tu luyện nội công, hễ luyện nhanh, thì xảy ra liền. Nôn nóng quá sẽ khó thành công, vậy bữa nay hãy tạm dừng ngang đây đi!

Lục Tiệm nhăn mặt nhíu mày, bảo:

- Thế nhưng thời giờ quẩn bách, không chừng sớm mai là bị lão đến đàn áp rồi. Người mạnh thêm chút nào, phần thắng bọn mình tăng thêm lên chừng nấy.

Cốc Chấn lắc đầu, đáp:"

- Nếu gắng thúc đẩy luyện công lên, thế nào cũng sẽ trúng tẩu hỏa nhập ma, khi đó, cái được không đủ bù cho cái mất!

Lục Tiệm suy nghĩ một chút, rồi bảo:

- Hồi đó, khi ta giúp Vạn Quy Tàng mở thoát tâm ma, lão từng dạy ta pháp môn Phân Ma, hết sức huyền diệu, để ta truyền phép đó lại cho người, khi nào người nổi tâm ma, cứ đem nó mà phát tiết sang ta.

Cốc Chấn kinh hoàng, lắc đầu nữa, nói:

- Không làm thế được, nếu xảy ra liên lụy đến huynh bị tẩu hỏa nhập ma, cách tu luyện thần thông này, thà không làm... tốt hơn!

Nói xong, gã dợm đứng dậy..

Lục Tiệm đưa tay ấn vào vai, đè gã xuống, vẻ mặt nghiêm nghị, bảo:

- Cốc Chấn, đừng nổi khùng như vậy! Địch mạnh mà ta yếu, không mạo hiểm thì khó thắng, chưa kể, ngày đó, tâm ma của Vạn Quy Tàng thiệt cực kỳ lợi hại, mà cũng đã không làm gì nổi ta, cái tâm ma nhỏ xíu của người, thì kể xá gì!

Cốc Chấn chậm chậm ngồi xuống trở lại, mắt dòm vào Lục Tiệm, thần thái con người xoay chuyển một vài lần, rồi gãi bồng thở ra, cúi đầu, nói:

- Đại ca, đệ tuân lời huynh!

Vạn Quy Tàng ẩn cư mười năm, đã khổ công, sáng tạo ra pháp môn Phân Ma đó. Tự cố, chuyện tu luyện nội công, tối kỵ là sự không thăng nổi tâm ma, mà cái gọi tâm ma đó, chính là những dục vọng, tạp niệm của nhân loại, một khi nổi cơn ham muốn, tinh thần sẽ bị phân tán. Mà pháp môn tu luyện nội công, cốt lõi là sự ngưng tụ tinh thần, đem trăm điều gói nhỏ lại thành mười, rồi đem mười thu gọn lại thành một. Tạp niệm chính là từ trong tĩnh khuấy lên cái động, tu luyện nội công thì đang trong động muốn đưa về tĩnh. không đem được tất không xong. Luyện càng cao, tâm ma càng lớn mạnh, tinh, khí và thần càng phát nhiều thì càng khó ngưng tụ lại. cũng hết như dẫn quân ra trận, mười quân binh thì cùng có thể hỗ trợ nhau lúc nhập trận, có thể đồng tâm hiệp lực. Một trăm người, đầu hô đuôi không đáp ứng, ai cũng có ý riêng người ấy. Lên đến con số vạn sĩ tốt, thì khó khăn tràn lan, muốn thống suất sẽ gian nan khôn xiết, Cũng giống như vậy, chân khí càng mạnh, càng dễ tán khó tụ hơn lên, Một khi đã nảy ra tạp niệm, hễ càng thúc đẩy tu luyện lên, càng dễ bị tẩu hỏa nhập ma. Tinh khí không tụ được, cũng hết như lời tục thường nói "Binh bại như núi lở", muốn tập hợp trở về, khó khăn vô cùng! Từ xưa đến giờ, hành giả bị tẩu hỏa nhập ma sẽ như mắc chứng cuồng điên, chứng tê liệt, tại vì tinh khí tán mạn rồi, không sao tập trung chúng về được nữa.

Pháp môn Phân Ma của Vạn Quy Tàng đi ngược lẽ thường, đem tâm ma chuyển sang người khác, nói ra thì thấy ích mình hại người, thế nhưng, nếu đối phương có tinh thần vững chãi, thì sẽ giúp hành giả khắc phục được tâm ma. Từng trải biết bao kiếp nạn, tinh thần Lục Tiệm vững chắc tuyệt luân. Những tạp niệm của Cốc Chấn nổi lên như sóng trào, tinh thần Lục Tiệm như vách đá sừng sững, sóng biển tuy đập vào mạnh, khi sóng rút trở ra rồi, vách đá vẫn đứng bền vững ở đấy. Khi Cốc Chấn hết còn bị tâm

ma nhiều loạn nữa, gã chuyên tâm ngưng tụ chân khí, đúng là một bước đột phá thật lớn, làm tăng tiến đến mức độ ngày đi hàng ngàn dặm.

Công phu đại tiến tuy hay thật đấy, nhưng có điều Cốc Chấn không biết, là đạo trời lấy ngắn nuôi dài, không ưu ái riêng ai, đã bị khổ vì Lục Hư độc rồi, bây giờ Lục Tiệm còn phải đối đầu tâm ma, giống như gã tứ diện thụ địch, đau đớn khôn xiết. Lại thêm, chân khí Cốc Chấn mạnh lên một, tâm ma gã cũng tăng lên theo một, đầu gã không ngừng nảy nở biết bao nhiêu ý tưởng quái dị, Hồi đó, tâm ma Vạn Quy Tàng cũng không tệ đến vậy, Lục Tiệm có khổ đau từ lâu, thì cũng tựa như búa sắc, dao bén, chặt đứt qua rồi, hết cơn đau thấy đưa đến sự thống khoái. Lần này, như cửa cắt bằng búa cùn, dao lụt, muốn chết chẳng đặng, muốn sống chẳng xong, cù ca cù cửa, làm người ta đau đớn vạn phần.

Càng thấy khó khăn, đầu óc Lục Tiệm lại càng minh bạch hơn. Gã cho là, để Cốc Chấn thần thông đại thành, sống chết của bản thân gã có phải mất đứt, cũng đáng, thậm chí, gã còn nghĩ "A Tình bị sự cố gì, ta có sống cũng không vui thú! Tài trí Cốc Chấn hơn ta gấp trăm lần, chuyện đối phó Vạn Quy Tàng, có thể thiếu mặt mình, nhưng tuyệt chẳng thể thiếu Cốc Chấn. Ta nếu như ngọn đèn vì cạn dầu mà lụi tàn, cũng nhất quyết giúp hấn đạt thành công". Ý niệm đã quyết, gã nghiêng răng chịu đau, không than van.

Trong lúc họ hành công, Diêu Tình cũng tỉnh giấc đôi ba bận, Tiên Bích đến chăm sóc, hai cô trông thấy tình hình mà không hiểu nguồn cơn, đều đoán ấy là sự tu luyện vũ công, nhưng đang luyện tập công phu gì thì không rõ, hai cô muốn hỏi thì Cốc Chấn trong trạng thái vong ngã, Lục Tiệm bị tâm ma quẫn bách, không sao nhín được thì giờ để ý đến người chung quanh.

Thời gian trôi mau, cỗ thuyền lướt sóng đã qua tám, chín ngày. Cơ thể Diêu Tình mỗi ngày một bạc nhược đi, hồi ban sơ, cô còn nói mớ trong giấc ngủ, dần dà, đến cử động cũng không, thế nhưng mỗi bận Lục Tiệm

tạm ngừng hành công, Diêu Tình đều chìm trong hôn mê, nhìn tình trạng của cô, niềm tuyệt vọng trong gã mỗi lúc một lớn dần, gã bất tri bất giác, đem trút hết hy vọng vào Cốc Chấn.

Qua ngày thứ chín, khoảng giờ Dần, Lục Tiệm bỗng cảm giác nơi Đan Điền Cốc Chấn có máy động, Chu Lưu bát kinh đột nhiên biến thành mạnh bạo, sầm sập đổ sang, vượt xa Đại Kim Cương thần lực. Lục Tiệm kinh hoàng, gã vất kiệt chân khí lên chống lại, nhưng kinh lực đó quá lớn, vì ngày ngày qua, Lục Tiệm liên miên chống chọi, giờ gã không chi trì nổi nữa, đành mở to mắt ra xem. chỉ thấy Cốc Chấn mi rù, mây sụp, thần sắc trầm tĩnh, sắc mặt như phát quang, hệt như tướng quý của Phật Đà.

Trong đầu thoáng rung động, Lục Tiệm bỗng hiểu, Cốc Chấn hành công đã đến mức tột đỉnh, đi thêm một bước nữa, sẽ có đột phá, Trước tình hình khẩn cấp đó, cho dù gã bị kiệt lực, cũng phải giúp Cốc Chấn thành công, thế nhưng mấy lúc sau này, Đại Kim Cương thần lực bị xung đột dữ dội, đã mệt mỏi quá lắm, Chu Lưu bát kinh lúc này cường độ lại tăng gấp mười, Lục Tiệm có muốn đem ngấn nuôi dài, gã cũng không mượn được lực ở đâu nữa, kinh mạch toàn thân gã cứng nhắc, kinh lực tan tác, Chu Lưu lục hư công như gió cả sóng cuồng, đã quét tràn ngập khắp cơ thể gã. Lòng kinh hãi, Lục Tiệm tuyệt vọng:

- Tiêu rồi! Ta không ngờ bị chết trong tay hân!

Suy nghĩ vừa thoáng qua trong đầu, toàn bộ Đại Kim Cương thần lực đã bị quét sạch sành sanh, Chu Lưu bát kinh không còn đối thủ, làn sóng thần đó tung hoành loạn khắp, thế nhưng điều kỳ lạ, Lục Tiệm cảm giác thật rõ ràng, luồng kinh khí này mang sinh cơ ngồn ngộn, không gặp cản trở bất kỳ nơi nao, thế nhưng, gã lại không thấy một chút đau đớn nào, gã chỉ cảm giác nội thể bỗng lớn rộng khôn cùng, không còn ranh giới. Luồng Chu Lưu bát kinh sau khi quay một vòng, đã yếu đi một ít, khi quay xong một vòng nữa, cái dũng mãnh ban đầu chỉ còn lại chút đỉnh. Thêm vài vòng nữa, nó đã biến mất hoàn toàn, hiện tượng này, chưa từng xảy ra! Lục Tiệm

đang nghĩ bị chết chắc, đâm hoang mang vô ngần, vì mừng tượng trong cơ thể gã đang tàng ẩn một vực sâu không đáy, bao nhiêu kinh lực đổ vào đều bị hấp thụ đến tuyệt tích.

Sự biến hoá này nằm ngoài ý liệu, ban sơ, Lục Tiệm vô cùng hãi sợ, nhưng sau khi cố gắng nghiền ngẫm, gã bỗng chợt hiểu, chẳng biết vì sao, luồng Chu Lưu bát kinh này đã hoàn toàn chuyển hoá thành kiếp lực, nội thể Lục Tiệm tuy không còn một chút chân khí nào, thần thức gã đã không giảm thì chớ, mà còn tăng lên, rồi kiếp lực tản đi, khiến gã bỗng dưng thấu hiểu rõ ràng tình hình chân khí vận chuyển bên trong nội thể Cốc Chấn.

Nguyên là, sau nhiều ngày khổ luyện, chân khí nội thể Cốc Chấn tăng trưởng đến mức tràn ngập tối đa, để rồi, giống như mọi vật trong trời đất, khi lên đỉnh cao tột cùng, ắt phải đi xuống, như một cái túi da chứa nước, nước đổ vào đầy quá tất sẽ tràn ra ngoài, nếu nước không trào ra miệng túi được, sẽ phải phá vỡ da túi mà thoát. Nội thể Cốc Chấn chưa tập luyện đủ mức, chân khí tràn đầy xung phá ra ngoài, bất tri bất giác, đã như một trận hồng thủy, phá vỡ đê ngăn, kích một phát vào Lục Tiệm đang lúc không phòng bị. Nếu trường hợp người khác bị kích, nhất định mạng vong, nhưng vì Lục Tiệm luyện theo "Hắc Thiên thư", hai mạch Ẩn và Hiện đều thông suốt nhau, khi hiển mạch bị phá, ẩn mạch vẫn còn, những biến hoá của khí cơ trong gã không giống bất cứ trong cao thủ nào khác. Mà kiếp lực tự nó cũng có thần thức, có thể chuyển biến thành bất kỳ loại chân khí nào. Xưa nay, Lục Tiệm chuyên mượn kiếp lực đổi thành chân khí, nhưng gã đâu có biết, đi xuôi được thì đi ngược cũng được, cũng có thể lấy bất kỳ chân khí nào đem biến thành kiếp lực, nhưng cái biến hoá đó, khó thực hiện vô cùng, bó buộc toàn bộ chân khí trong người phải tiêu tán sạch, ẩn mạch, hiển mạch phải hoàn toàn trống rỗng, lúc đó, chân khí khi nhập thể, trước tiên hoá thành kiếp lực, để rồi được mượn để chuyển hoá sang chân khí, lưu thông tràn đầy khắp ẩn mạch và hiển mạch.

Nói thì nói vậy, chân khí trong hiển mạch còn có thể dễ làm cho hao kiệt sạch, nhưng muốn làm tiêu tán hoàn toàn kiếp lực của ẩn mạch thì cực khó! Lần này, Lục Tiệm giúp Cốc Chấn luyện công, vì chống đối Chu Lưu lục hư công mà bao nhiêu Đại Kim Cương thần lực đặt trọn vào chuyện Phân Ma, đến lúc cả ẩn mạch lẫn hiển mạch đều trống trơn, làm cho Chu Lưu bát kinh tuôn vào cơ thể gã bị hóa thành kiếp lực, rồi kiếp lực lại biến thành Đại Kim Cương thần lực, Đại Kim Cương thần lực này chuyển hoá ra Chu Lưu bát kinh. Lục Tiệm chỉ cảm giác toàn thân nhẹ hẫng, trước mắt hào quang sáng chói, tưởng chừng gã vừa mới mở tung cánh cửa bước ra ngoài, gặp một thế giới mới cực rộng lớn, cái cảnh giới đó, gã không sao tả nên lời được, không giải thích tường tận được, giống như người uống nước, nước ấm hay lạnh, chỉ riêng mình mình biết mà thôi.

Đang lúc kỳ diệu khôn tả đó, bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng quát lớn của Ngu Chiếu:

- Vạn Quy Tàng, lão đến đây làm gì?

Tiếng quát chưa dứt, đã nghe Vạn Quy Tàng khoan thai trả lời:

- Sao ta lại không được đến đây?

Hai câu đó lọt tai, Lục Tiệm kinh hãi đến tái mét, Vạn Quy Tàng không sớm, không muộn, lại lựa đúng vào cái thời điểm này, lúc mà Cốc Chấn đang khốn yếu nhất, không hay biết gì tới ngoại cảnh, gã không thể bị quấy rầy. Một khi Vạn Quy Tàng xông vào, bản thân Lục Tiệm có thể tránh thoát, nhưng Cốc Chấn bị nguy cơ, bị đại nạn tẩu hỏa nhập ma, trong một khoảnh khắc, con tim Lục Tiệm trời lên tận cuống họng, gã tận lực thu liễm thần và ý, tập trung đề phòng.

Rồi nghe Ngu Chiếu hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đây là khoang thuyền bệnh nhân, vô sự miễn vào!

Vạn Quy Tàng cười cợt:

- Cái kiểu người cuống quýt ngăn cản ta, tất có chuyện quý quái gì đây... Không được... Khoang thuyền dành làm gì thì làm, ta phải vô xem mới xong!

Ngu Chiếu hoảng to, gã la lớn:

- Người muốn vô, phải vượt qua được ta đây đã!

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Vậy ư?

Tiếng còn chưa dứt, đã nghe Ngu Chiếu kêu thảm thiết, hiển nhiên đã trúng đòn rồi!

Vạn Quy Tàng cười cợt:

- Lôi Âm điện của người tuy có được vài thành hoả hầu, nhưng đem nó ra cản ngăn ta, có khác gì đem trứng chọi vào đá?

Lão nói xong, cười nhẹ hai ba tiếng, rồi tiếp:

- Người tưởng ta không biết đang diễn trò gì trong đó hả? Hai thằng tiểu tử đó ngây thơ dữ! Cứ tưởng khổ luyện vài bữa là đánh thắng được ta ư? Toàn mơ mộng hão huyền, hổng có gì tức cười hơn! Được rồi, thấy người xả thân bảo vệ chúng, ta nể mặt một chút, không vô cũng được, Ha... Người có rảnh, bảo chúng nó, mình sắp đến nơi rồi đấy!

Ngu Chiếu hỏi:

- Đến nơi nào?

Vạn Quy Tàng cười nhạt, đáp:

- Bọn người định đi đâu... làm gì? Đi ăn cơm? Đi ngủ nghê? Hay là chỉ để đi tè, đi ị!

Lục Tiệm nghe qua, hiểu ý lão, gã vừa mừng vừa sợ, cùng lúc, gã thấy Cốc Chấn bỗng khẽ run, các chân khí dư thừa của cơ thể Cốc Chấn đã phát tiết ra xong, kinh mạch hần ổn định trở lại. Trong lòng Lục Tiệm mừng rơn, gã bèn lập tức thu hồi kiếp lực, giúp Cốc Chấn ngừng hành công, trong tai gã chợt nghe tiếng Ngu Chiếu la lớn:

- Vạn Quy Tàng, người trở thành tốt bụng từ hồi nào vậy?

- Tốt bụng? - Cười ha hả, Vạn Quy Tàng đáp - Ta tốt bụng quá rõ rồi ấy chứ? Chỉ vì muốn bọn người hết lòng, tâm phục khẩu phục, chứ không, mai một đây, thua to, lại đi cãi chầy cãi cối này nọ!

Ngu Chiếu hứ một tiếng, đã thấy Vạn Quy Tàng buông một tiếng cười, khệnh khạng bỏ đi.

Lúc đó, Lục Tiệm đã thu hết kiếp lực về, đôi mắt Cốc Chấn mở to, con người sáng loang loáng, khác xa mấy hôm trước đây, cả hai huynh đệ đồng lúc thần giao cách cảm, cùng mỉm miệng cười với nhau, cùng rút tay về.

Lục Tiệm thuật lại mấy câu nói của Vạn Quy Tàng, nghe xong, Cốc Chấn mừng lắm, gã nhảy chân sáo, đi ra ngoài. Lục Tiệm cũng ôm Diêu Tình đi lên trên boong hội họp cùng những người kia trong đoàn.

Lúc ấy, trời chưa sáng rõ, sương mù dâng lên, đặc đặc như tấm lụa dày, từng lớp từng lớp cuộn cuộn che khắp mặt biển. Chắp tay sau lưng, Vạn Quy Tàng đứng nơi đầu thuyền, mắt nhìn ra khoảng xa. Dõi theo ánh mắt của lão, ba người trông ra, chỉ thấy sương mù tràn lan, cảnh sắc mờ lung, họ còn đang mơ hồ, chợt nghe rõ một tiếng chim biển, chớp mắt, trong đám mù sa hiện ra một cái bóng cực lớn, vừa rất dài vừa rất to ngang, mềm oặt mà sống động, khi nó đập mạnh xuống mặt nước, tiếng nước bị

chấn động âm vang như tiếng sấm nổ, khiến mọi người giật thót, có một thủy thủ la lớn:

- Trời ơi! Cái gì vậy? Rút cục, đó là quỷ quái gì vậy?

Sắc mặt tái mét, Horkins thét to:

- Kéo neo lên, Giăng buồm cho lẹ... mau!

Lão còn chưa nói xong, cái bóng to lớn đã quật lên, tới gần hơn một chút nữa, Horkins thất sắc, la lớn:

- Mau lên...

Tiếng thét chưa dứt, thân thuyền tựa hồ bị một vật gì đập mạnh vào, kêu đánh "âm" một tiếng, cổ thuyền vụt nghiêng ngả, bọn thủy thủ mặt xám ngoét, hè nhau hoặc ôm chầm vào cột buồm, hoặc chụp mạnh vào các cuộn thùng, mắt dôi trông ra, miệng hồi hả nuốt nước bọt ừng ực, chỉ mình Drake giữ bánh lái là hãy còn bình tĩnh.

Nhớ đến một điều, Lục Tiệm la lớn:

- Tiết Nhĩ đâu rồi? Vẫn hãy còn ở dưới ấy sao?

Gã chưa dứt tiếng, đã có một giọng trả lời:

- Tiểu nô lên trên này lâu rồi!

Ngoái trông lại, Lục Tiệm thấy Tiết Nhĩ đang sánh vai Thanh Nga, tiến bước lại gần. Giọng run run, Tiết Nhĩ nói:

- Cá kình đã ngừng di chuyển, không bơi đi đâu nữa!

Lục Tiệm rùng mình, gã ngoái nhìn, từ đám sương mù, mặt nước khẽ lay động, loang loáng phản ánh, bỗng chốc, một tràng âm thanh quái dị

theo gió truyền tới, tiếng thê lương ai oán, như khóc như than, tưởng chừng có một trăm hài nhi đồng lúc kêu khóc. Tiếng sóng vang to, dường tiếng nước đang sôi sủi sùng sục, cổ thuyền chột như bị lực gì đó khổng chế, nó lắc lư, nghiêng ngửa, tha hồ Drake ra sức níu bánh lái, hẳn cũng không sao giữ cho thuyền bình ổn được.

Một tiếng "ùng" vang dội, nghe mà kinh tâm động phách, vật quái dị to lớn đã vào thật gần, phát ra một luồng gió mạnh bạo, đánh giạt sương mù, bay vụt ngang mặt thuyền, nghe rắc một tiếng, đã đánh gãy cột buồm. Lần này, mọi người đều trông rõ, vật quái dị đó là một vòi xúc tu, dài cỡ trăm xích, trên vòi thấy vô số cơ man là những miệng ống hút cực lớn.

- Trời đất! - Trong cái tĩnh lặng của boong thuyền, đột ngột vang lên tiếng thét sắc nhọn của một thủy thủ già, - Kraken... Đích thực Kraken rồi!

Horkins kinh hoàng, hét lớn:

- Mau lui ra, Drake, thằng chó lộn giống này... Quày thuyền mau lên, đồ con hoang!

Lại "ùng" thêm một lần nữa, vòi xúc tu đó rút mạnh về, quét sát sát cách đầu Vạn Quy Tàng không quá mấy xích, nghe rầm một tiếng, nó đã rút tọt xuống dưới mặt nước biển. tạo một cột sóng ầm ầm bủa tới đầu thuyền.

Một chớp mắt, cột sóng sắp đập vào ngay đầu Vạn Quy Tàng, bỗng cùng lúc, phát sinh chuyện lạ, cột sóng dường như bị một lưỡi đao khổng lồ vô hình sẻ làm đôi, làm bắn tung roé những giọt nước sang hai bên thân hình Vạn Quy Tàng.

Vẫn đứng sừng sững, tà áo xanh Vạn Quy Tàng bị gió cuốn tung bay phần phật, tựa đại kỳ no gió.

Drake đứng trông mà ngẩn ngơ, quên luôn cả giữ bánh lái! , Horkins thấy gã đứng ì ra đấy, nổi giận, quát thét:

- Drake, mày điếc rồi sao?

Lập còn đang định chửi bới tiếp, đã nghe Vạn Quy Tàng vui vẻ hỏi:

- Horkins, Kraken là giống gì vậy?

Horkins nghe câu hỏi, quày đầu trông, hai mắt lão trợn trừng, thân người cứng đờ, thì ra vòi xúc tu đó đã không biến đâu xa, nó đang trôi nổi vật vờ, uốn cuộn từng khoanh ngay trước Vạn Quy Tàng. Đối đầu quái vật khổng lồ đó, mặt Vạn Quy Tàng chẳng chút sợ sệt, lão còn tỏ vẻ hứng thú, cười cười nhìn nó.

Đám thủy thủ trên thuyền phần lớn là tội phạm ác ôn, thuộc loại cực kỳ vong mạng, lúc này, thấy đều bị thần thái Vạn Quy Tàng áp đảo, mắt chăm chăm dòm vào lão già thanh y, người ngợm cả lũ hoá đờ đẫn, lưỡi trong miệng cứng đơ như đã hoá đá. Horkins lắp bắp:

- Là... là thủy quái xứ Na Uy, ngàn tay ngàn vòi, quái vật chuyên ăn thịt người!

- Ngàn tay, ngàn vòi? Quái vật ăn thịt người? - Vạn Quy Tàng vẫn cười cười - thành thử ông định bỏ chạy, phải không?

Thấy thần tình lão, Horkins bớt sợ, bèn tự trấn an, rồi đáp:

- Không bỏ chạy, là không giữ được mạng!

Vạn Quy Tàng cười nụ. vung tay, Horkins cảm giác cuồng phong sầm sập đổ xuống, da mặt rát buốt, từ đằng sau lão văng đến tiếng "rắc", khi lão ngoái trông, không biết tại sao, cột buồm trước đã gãy rời, rồi như một ngọn roi to lớn, nó đang đổ ập xuống ngay trên đầu mình. Chân tay luống cuống, Horkins quên luôn cả lách mình né tránh. Tay nhanh mắt nhe, Cốc Chấn đã vươn tay nắm áo lão kéo giật ra, Horkins nghe đánh sầm một cái,

vụn gỗ tung bay mù mịt phạt vào khắp cả thân mình lão, gây đau nhức ê ẩm, lão bất giác toát mồ hôi lạnh, giương mắt lên nhìn!

Vạn Quy Tàng mở miệng cười với lão, hỏi:

- Horkins, ông so thử xem, cần cổ ông có cứng hơn cây cột buồm đó không?

Horkins vội vã lắc đầu, thì nghe Vạn Quy Tàng hỏi tiếp:

- Vậy ông bây giờ có còn bỏ chạy nữa hay thôi?

Horkins khoát tay lia lịa:

- Không chạy! Không chạy nữa, có bị Kraken ăn, tôi cũng không chạy!

- Thế thì tốt lắm! - Vạn Quy Tàng gật gù.

Lúc ấy, âm thanh quái dị từ biển khơi mỗi lúc một cấp thiết, do sương mù loăng đi, nắng ban mai chiếu sáng, cảnh tượng nơi đàn trước hiện rõ nét, mọi người chong mắt trông, thấy trên biển mênh mông, sóng bủa cao ngất, mặt nước đầy đặc những cá voi to, con lớn bằng hòn đảo nhỏ, con bé ngang tầm cổ thuyền, lưng cá màu xám xám khi ẩn khi hiện trong sóng nước, quật tung những đợt sóng cao ngút trời. Giữa bầy cá, thấy hình dạng một thứ quái vật thân thể mềm oặt, màu sắc lấp loáng ánh trắng đục như sữa. Trong sóng nước sục sùi, không sao trông rõ đầu nó, chỉ thấy có nhiều cánh tay to lớn bủa ra khắp, cuồn cuộn uốn éo trên mặt biển như một thứ trần cực lớn, đụng vào bất cứ gì thì lập tức túm chặt lấy, không nhả nữa.

Một số cá voi bị quái vật quăn chặt, miệng há to, đuôi quẫy mạnh, vể đau đớn khốn khổ, trên lưng phun cột nước cao hàng trượng, trong đó pha lẫn những tia màu đỏ của máu. Cột nước dần chuyển sang màu hồng, những con cá voi khác trong đàn đồng loạt nhe những hàm răng trắng nhon, miệng mở toang hoác, cắn vào quái vật làm nó đổ ra một thứ máu

màu lam, khi hoà vào nước biển, khó nhận rõ đâu là nước, đâu là huyết dịch của nó.

Dầu quái vật thể trạng khổng lồ, nhưng nó không sao chống cự lại sự vây công của bầy cá voi, nó phun máu lam ào ạt, rồi không chi trì nổi nữa, hốt nhiên nó gầm lên một âm thanh như tiếng huýt gió, nghe tựa tựa một tiếng thở ra thật dài, một chập sau, nó kéo theo mấy con cá voi đang bị vùi quần cùng chìm dần xuống, bởi thân thể của nó quá lớn, khi chìm, đã tạo nên xoáy nước khổng lồ, bầy cá đua nhau phun lên từng cột nước trắng như tuyết nom như những cây ngọc trổ hoa quỳnh. Phút chốc, chúng cũng lặn sâu xuống đáy, rồi từng vừng từng vừng huyết màu lam trời mạnh lên, khiến vùng biển chỗ đó mang một màu xanh càng lúc càng đậm.

- Khởi động thuyền đi!

Giọng sắc lạnh, tiếng ra lệnh của Vạn Quy Tàng đánh thức cả bọn, Horkins nhỏ giọng hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Tay Vạn Quy Tàng chỉ về phía trước, Lục Tiệm dõi trông theo, thấy trong đám mù sa mờ mịt, hình dáng một dải đất bờ biển, gã rúng động trong tâm, nhỏ giọng gọi:

- Cốc Chấn, nhìn kìa!

Cốc Chấn chú thần nhìn, hàng lông mày gã nhíu lại, Ngu Chiếu nhổ toẹt một bãi, bảo:

- Ta thấy là Vạn lão quỷ muốn bày trò mập mờ, lão làm sao biết được chỗ đó là chỗ cần tới chứ?

Cốc Chấn đáp:

- Từ khi bọn mình truy đuổi theo bầy cá, chưa từng gặp qua bất cứ hòn đảo nào, bây giờ hiện ra một, tất có cái gì đây!

Ngu Chiếu bảo:

- Chuyện rượt đuổi theo bầy cá voi, là một chuyện mà ta đã nghi ngờ lớn ngay từ đầu. Nghĩ kỹ mà xem, lũ cá bơi loạn xạ trong đại dương, có trời mới biết chúng nó muốn đi về đâu! Còn nói gì đến chuyện sẽ đưa tụi mình đến chỗ cất giấu Tiềm Long kia!

Cốc Chấn lắc đầu, trả lời:

- Ngu huynh chưa từng sinh sống kề cận biển cả, huynh không hiểu tính cách bầy cá voi. Cá đi hàng đàn, trông thì có vẻ vô định hướng, nhưng thật ra có lẽ lối, chúng luôn đi theo một lộ trình nhất định, quen thuộc.

Ngu Chiếu la lớn:

- Cốc lão đệ, người lại bỡn ta nữa rồi!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Ngu huynh khoan nổi nóng, hãy nghe đệ kể một thiên cổ sự thú vị này. Vào năm Nhân Tông nhà Nguyên, rất đông quần hùng không hàng phục triều đình, đã bỏ đi xa, sống cuộc sống cùng cực, để kiếm ăn, một số lớn đệ tử ra khơi, săn cá voi, trong đám có một tiền bối mà đệ quên tên, rất giỏi nghề săn kinh ngư. Có một lần, trong buổi săn, ông đã dùng xoa nhọn ghim trúng sống lưng một đại kinh, không dè, con cá này cực kỳ ngoan cường, trúng thương rồi mà còn đeo luôn cả mũi xoa lặn sâu xuống đáy biển, bỏ chạy thoát thân. Bận đó, tại vì vị tiền bối trong lòng bất ổn, không chú tâm vào săn cá lắm. Ít năm sau, ông lại ra biển đúng chỗ đó, săn được một con cá lớn, khi sả thịt nó để lấy dầu, ông đã phát hiện trong cục bướu trên lưng cá còn một mũi xoa, cán gỗ gãy mất từ lâu, mũi thép giờ dính liền vào với thịt trong bướu. Kéo lấy mũi xoa ra, vị tiền bối thất kinh khi thấy tên mình

khắc trên xoa. Nguyên là, xoa ấy đích thực vũ khí ông đã mất hồi xưa trong lưng cá, con cá ấy chính là con đã đeo mũi xoa bỏ trốn hồi năm nào, lần này xui xẻo, sau bao nhiêu năm dài, lại mất mạng vào tay vị tiên bối y chỗ cũ. Ông giật mình trước sự kiện, bèn chú tâm theo dõi, mới phát giác rằng lúc bấy giờ cá di chuyển theo đàn như vậy, chúng đều đi theo một con đường vạch trước. Ông bèn rình theo lộ trình đó, đã phục kích chúng nhiều lần, sát hại không ít cá voi, chỉ là ông giết nhiều quá, khiến trời nổi giận, sau đó, trong một chuyến đi săn, ông đã sa cơ, vùi thân bụng cá. Dầu vậy, người chết rồi, nhưng phát hiện của ông vẫn còn lưu lại đời sau.

Ngu Chiếu nửa tin nửa ngờ, cãi:

- Chuyện "Kình Tung" này là do Tư Cầm tổ sư bày ra, chả lẽ ngài cũng rành biết cái lý đó sao?

Cốc Chấn cười xoa:

- Ngu huynh sao lại thành ngớ ngẩn vậy! Huynh quên mất môn "Kình Tức Công" rồi à?

Ngu Chiếu đỡ người, gãi gật đầu, nói:

- Đúng thế! Môn Kình Tức công của Tây Côn Luân sáng tạo bắt nguồn từ cá voi, vị tổ sư này cùng cá voi đích thực có mối liên quan khó xác minh!

- Không những khó xác minh, mà còn khó nói nữa! - Cốc Chấn thở dài, tiếp - E rằng từ xưa đến giờ, không tìm ra được người thứ hai hiểu rõ chuyện cá voi di chuyển bằng ngài, mà cái chỗ tập hợp của cá voi này, có khi có liên quan gì đó tới ngài không chừng...!

Trong khi hai người chuyện trò, trời đã sáng rõ, sương mù tan hết, cảnh tượng đằng xa hiện mỗi lúc một rõ. Bầy cá khi chìm khi nổi, âm thanh quái dị nghe càng thấy nhiều hơn, trong trận địa bầy cá, thỉnh thoảng xuất hiện

con quái vật thân mình mềm oặt, lớn nhỏ không chừng, màu da khác lạ, vòi tua múa loạn xạ, tạo khí thế kinh người. Mọi người chăm chú quan sát, dần dà phát giác rằng quái vật không những chỉ có nhiều vòi thật dài, mà còn có một cái đầu to kèn như ngọn núi, con mắt trên cái đầu đó, nhìn giữa sóng gió, lấp loé sáng, phản ánh như tấm gương soi.

Chiếc Nữ Vương hiệu đi lặc lè qua bãi chiến trường của thời hồng hoang đó, tứ phía máu me lênh láng, cực kỳ thảm khốc, Đứng trước cục diện lũ hải quái khổng lồ đường ấy, mọi người trên thuyền cảm giác mình thật bé bỏng như cái ve cái kiến. Đường nét bờ biển của hòn đảo phía trước mặt rõ dần, nó ẩn ẩn hiện hiện qua màn sóng gió, đứng nhìn ngắm nó, lòng Lục Tiệm vô cớ bỗng nổi cơn bồi hồi bứt rứt.

Bỗng vụt nhanh qua, một thân cá voi to như ngọn núi lướt ngang mạn thuyền, rong tảo bám trên lưng cá loang loáng màu tím, đen.

Khi thuyền và cá chạm vào nhau, sóng nổi ào ào, thân thuyền vụt lắc lư, mọi người đua nhau bám víu vào cột buồm, vào dây thừng chèo, họ vừa tạm vững chân, đã thấy một cái vòi khổng lồ từ dưới nước vọt lên, nghe âm một tiếng, đã rơi nằm trên boong thuyền. Thủy thủ đồng loạt hô hoán, ôm đầu né tránh, người có võ thì vội vàng lập thế, không ngờ, vòi đó sau khi rơi đụng sàn thuyền, đã nằm ngay đơ, tất cả sau khi trấn tĩnh xong, thò đầu ra xem, thì thấy ấy là cái vòi đã bị con cá voi cắn đứt đoạn, thành vật chết, những huyết dịch chỗ bị cắn đứt xối rỉ giọt ra, nom vô cùng thê lương.

Cốc Chấn thở ra, bỗng gã la lớn:

- Lục Tiệm, huynh có nhìn ra được gốc gác quái vật chưa?

Lục Tiệm trống ngực còn khua loạn, mặt vẫn tái mét, gã lắc đầu lia lịa.

Cốc Chấn cười, bảo:

- Dưới gầm trời rộng lớn này, có bao nhiêu là sự kỳ lạ, liệu huynh có nghĩ sẽ được dịp thấy một con mực to kinh khiếp như thế này không?

Mọi người ngẩn ra, Lục Tiệm lạc giọng, hỏi:

- Là mực đấy ư?

Cốc Chấn gật đầu lia lịa, Lục Tiệm định thần trông ra, quái vật này tuy thể hình vĩ đại, thế nhưng con mắt to trên cái đầu lớn, mấy chục vòi tua, lay lay động động y hệt một con mực.

Cốc Chấn lại hỏi:

- Lục Tiệm, huynh biết tại sao lũ cá voi tụ tập về đây không?

Lục Tiệm vẫn cứ lắc đầu, đã nghe Cốc Chấn thở ra:

- Huynh vẫn chưa nhìn ra à? Đây là chỗ săn mồi của cá voi, bọn mực này là món ăn ngon của chúng đấy!

Gã chưa dứt lời. đã nghe một âm thanh quái dị, từ phía ngoài xa, một con mực to lớn đã bị hơn chục con cá voi xúm vào xâu xé, huyết dịch bắn tứ tung, số vòi tua bị cắn đứt rời thân mình vẫn cứ còn quằn quại, thấy thế, đám nữ tử trên thuyền mặt mày tái xanh tái xám, hè nhau nôn ọe.

- Thực kỳ quái! - Cốc Chấn nhăn mặt nhíu mày - Sao ở đây lại có nhiều mực thế?

Gã chưa nói xong, đã nghe tiếng Vạn Quy Tàng lạnh lẽo vọng đến:

- Tại vì nơi đây không xa chỗ Đan Điền rốn biển lắm!

- Rốn biển Đan Điền? - Cốc Chấn không nhận được, cười rộ, rồi hỏi - Biển cả nào phải người đâu, mà có Đan Điền kia chứ?

Vạn Quy Tàng hừ lạnh,

- Hỏi hay ghê! Ta hỏi lại người, vậy Tiềm Long là cái gì?

Cốc Chấn ngớ ra, đáp:

- Lời các vị bô lão xưa truyền lại rằng, Tiềm Long là một món vũ khí thần kỳ có thể huỷ diệt trần thế, uy lực lớn kinh khủng.

Vạn Quy Tàng hỏi:

- Uy lực lớn cỡ nào?

Cốc Chấn đáp:

- Cái đó, ta cũng không rõ!

- Vậy mà ta biết! - Vạn Quy Tàng ôn tồn nói - Năm đó, lúc ta đại phá Đông đảo, có được đọc một quyển sách cổ tại thư viện tổ phụ Cốc Nguyên Dương của người, nói riêng về Tiềm Long.

Thoáng biến sắc, Cốc Chấn nói:

- Xin được nghe giải thích!

Vạn Quy Tàng tủm tủm cười, bảo:

- Sách nói rất rõ: "Cái gọi Tiềm Long, là Đan Điền của biển cả, là chỗ tiếp nối của âm dương, nơi tụ hội của hai dòng chảy âm dương, nơi chi phối cả thất hải!

Mọi người nghe lão nói, lộ vẻ hiểu ý mà không rõ nghĩa, Cốc Chấn hỏi lại:

- Ta hiểu phần về Đan Điền, nhưng vụ hai dòng âm dương, thì giải thích ra sao?

Vạn Quy Tàng chỉ tay vào mặt nước, nói:

- Dòng chảy trong này không giống như ý nghĩ người ta gán cho nó, cho là có dòng nóng dòng lạnh, cho rằng nóng là dương, lạnh là âm, kiểu như hai luồng khí huyết âm dương trong cơ thể con người, chúng di chuyển qua tròn mười bốn mạch, rồi thông qua kì kinh bát mạch, cho dù biến hoá ra sao đi nữa, cũng theo một quy luật nhất định. Trong biển cả, hai dòng âm dương lưu chuyển cũng tuân theo một quy luật giống thế, hoặc từ tây qua đông, hoặc từ nam lên bắc. Tây Côn Lôn đã dựa theo đạo lý đó, ví biển cả mệnh môn này hết một đại hành gia về nội công. Hành giả nào tu luyện nội công cũng đều hiểu là, cốt yếu của nội gia, cái hàng đầu là đưa ý về trụ tại Đan Điền, đưa âm dương nhị khí từ trăm gọn xuống thành mười, rồi từ mười rút xuống một, khi tập trung được tất cả lại rồi, sức mạnh sẽ trở thành vô cùng, sẽ đột phá được nội thể đối thủ, sẽ trở thành vô địch. Đó là nguyên lý tu luyện nội công, có điều, biển cả mệnh môn này, không giống con người, nó à một mớ hỗn độn không tri thức, mặc dầu bên trong có hai dòng âm dương, mà nó không tự hiểu phải hội tụ về một chỗ. Nếu muốn chế ngự được hai dòng âm dương này, cái cốt yếu nhất, là từ trong chỗ hỗn độn của đại hải, hãy tạo ra một thứ Đan Điền.

Giảng giải đến đây, lão dừng một chút, rồi chậm rãi nói:

- Cái Đan Điền ấy, đích thị Tiềm Long.

Nói xong, Vạn Quy Tàng ngẩng đầu, nhìn về chỗ hình dạng vách đá nơi xa kia, mặt lộ nét thích thú.

Mọi người nghe lão thuyết, thấy đều thấy điều đó khó tưởng tượng nổi, ý nghĩa của Tiềm Long, cũng tương tự thuật đem tu luyện nội công của người quy kết cho biển cả. Có điều, nghĩ ra nguyên lý đó thì dễ, làm sao thực hiện, mới là lắm phiền phức. Hồi đó, Tây Côn Lôn cùng các vị tiền bối Đông Đảo đã thực hiện ra sao, người ta thật không có cách nào nghĩ tưởng ra được.

Vạn Quy Tàng im lặng hồi lâu, rồi nói tiếp:

- Trong sách còn bảo, lúc mới tạo xong Tiềm Long, sẽ xảy hiện tượng thiên nhiên kỳ lạ, sẽ xuất hiện quái vật khổng lồ gây nên phong ba bão táp một vùng đường kính mấy dặm xung quanh, quái vật mang hình dạng giống một túi khổng lồ, nhiều tay chân, giúp nó đánh đắm vô số tàu thuyền, rồi nó sẽ đại chiến bọn cá voi trong lòng biển, gây đổ máu loang khắp trăm dặm, tạo cảnh tượng cực kỳ thảm khốc.

Nghe lão nói, mọi người mới hiểu do đâu Vạn Quy Tàng rành biết Tiềm Long, ấy nhờ lão đọc được những ghi chép của sách vở Đông Đảo. Sau khi tạo nên Tiềm Long, chỗ đó sẽ dẫn dụ lũ mực khổng lồ, chúng đánh đắm tàu bè, bọn cá voi khi bị mực thu hút đến, hai bên sẽ xảy ra một trường huyết chiến.

Vạn Quy Tàng nói thêm:

- Lời đồn 'Tiềm Long' có tài hô phong hoán vũ, phá tan đất trời, chỉ e rằng những lời đồn huyền. Nếu không có sông dài hồ rộng, cái thứ Tiềm Long rồi cũng hết như đồ vật phế thải, sông hồ dưới trời này đều tương thông biển cả, thành phố, làng mạc con người phần lớn đều xây dựng cạnh bờ nước, cái Tiềm Long một khi khởi động, sẽ khiến các dòng nước biển chảy ngược lên lục địa, đổ đầy tràn các sông hồ, các loài thủy tộc tôm cá tràn vào, khiến ước vạn ruộng đồng bị huỷ diệt tiêu tan, kết cục đưa đến thiên hạ đại loạn, là thời cơ để anh hùng dụng võ.

Mọi người nghe, bị sửng sờ, Lục Tiệm không nhịn được, bèn hỏi:

- Vạn Quy Tàng, lão theo đuổi Tiềm Long, mục đích làm cho thiên hạ đại loạn?

Vạn Quy Tàng thản nhiên đáp:

- Cần thì phải làm thôi, xưa giờ, loạn lạc rất nhiều mà thái bình thì ít, đại loạn là tiền đề của thịnh trị, là lẽ thường muôn thưở!

Nói ngang đấy, lão ngẩng mặt, đồng tử lấp lánh tinh quang, cùng lúc, cảnh tượng đằng trước vụt thay đổi hẳn, một mảng nước biển bỗng như cuồng phong ập tới, nó bốc cao hơn hẳn vùng nước chung quanh gần chục trượng, mắt trông nó dòn dập tựa một thác nước đang treo từ trời cao sầm sập đổ xuống, sóng bạc cuộn cuộn xông vào đầu thuyền, khiến Nữ Vương hiệu lệnh ngược dòng được khoảng mười trượng, thì bị chặn đứng lại, rồi quay vòng vòng.

- Không sao đi tiếp được nữa rồi! - Drake la lớn, bánh lái trong tay gã như con lốc xoáy, khi xoay bên trái, lúc xoay sang phải, mạnh bạo hầu như muốn đánh gãy đôi tay gã đang níu vào đấy.

Vạn Quy Tàng nhường hàng lông mày, lão tóm lấy chiếc thuyền cứu hộ nhỏ, ném xuống biển, rồi phi thân, nhảy đứng lên đấy. chiếc thuyền không chèo chống gì, vụt luồn lách như cá vượt sóng, lội ngược dòng nước, tiến ra trước theo đường lối chữ "chi", khi tạt sang trái, lúc giạt sang phải, khi tiến lên, lúc lùi lại, lui nột trượng, lại tiến được hai trượng, trong chớp mắt, nó đã leo lên đến đỉnh cao của đợt sóng, rồi cả thuyền cả người bắn tung lên không trung, mất dạng. bọn thủy thủ người Anh chưa khi nào chứng kiến thần thông kiểu đó, trong số có đứa khiếp sợ quá, không tự kiềm chế nổi, đã quỳ thụp ngay xuống, tay đưa ra trước ngực làm dấu thánh giá lia lịa.

Lục Tiêm cũng không dẫn được, la lớn:

- Làm sao bây giờ?

Cốc Chấn chau mày, cả tiếng hỏi:

- Trên thuyền còn bao nhiêu tam bản cứu hộ?

Tả Phi Khanh đảo mắt kiểm tra, đáp:

- Chỉ còn có hai!

Cốc Chấn nói:

- Đang lúc quẩn bách, đệ cùng Lục, Diêu lấy một chiếc, các bạn còn lại hãy tự lo liệu lấy!

Gã cũng chụp lấy một tam bản, ném xuống nước, nhảy đứng trên đấy, mọi người trên thuyền đôi mắt nhìn nhau, Lục Tiệm bậm môi, nghiêng răng, nói:

- Các bạn ráng tự lo cho tốt!

Rồi gã công Diêu Tình, phi thân nhảy xuống tam bản.

Hai chân Cốc Chấn chằng vào tấn chữ đinh, chữ bát gì, gã đứng vững giữa tam bản, đôi tay chập lại, vận toàn lực, bắt chước Vạn Quy Tàng thi triển "Ngự Thủy pháp", đưa tam bản tiến vòng vèo theo hình chữ chi, vượt trên đầu sóng, khi qua khỏi rồi, hai người trông ra, bất chợt kinh hoàng, vì thấy đằng trước, bên đông một lô, bên tây một lốc, san sát là đá ngầm, hoặc sáng loáng, hoặc đen ngòm, ẩn ẩn hiện hiện không theo nguyên tắc gì, thoạt trông thấy giống kiểu đá ngầm ma quỷ, nhưng không hoàn toàn là vậy, khoảng cách giữa các đá ngầm không lớn lắm, sắp đặt giữa dòng nước một cách hỗn loạn, không theo một quy tắc nào, xen lẫn nhiều xoáy nước to nhỏ khác nhau, như trăm miệng ngàn mắt, đồng thời, nhiều bức tường sóng cao ngất dồn dập cuồn cuộn trào tới. Chiếc tam bản của Vạn Quy Tàng đã biệt tích, chẳng biết đi đâu. Cốc Chấn còn chưa kịp suy tính, chiếc tam bản của gã đã bị đẩy tuốt xuống đáy tận cùng của một cơn sóng, đằng sau lưng là sừng sững những bức tường sóng, trước mặt là sóng trào cuồn cuộn, khi hai bức tường sóng va vào nhau, nghe ầm một tiếng, sóng bạc đổ nhào xuống, nếu đập vào tam bản, ắt sẽ đập nó tan nát. Trong khẩn cấp, Cốc Chấn đem toàn bộ thần thông Thủy bộ xuất phát đến mức tột cùng, gã muốn dựa thế sóng, đưa tam bản lên đầu sóng, nhưng gã đâu dè, con sóng mãnh liệt đã

kéo lui tam bản ra, cường độ của nước biển nơi vùng TIỀM Long quá lớn, mọi Chu Lưu thuỷ kinh của gã đưa xuống, đều tan biến tuyệt tung trong khoảnh khắc.

Vào lúc khẩn thiết đó, Lục Tiệm quát một tiếng hét, nhảy tung mình lên, xoạt xoạt đánh ra hai chưởng về mé sau, Đại Kim Cương thần lực ngưng tụ lại như thực chất, đã chặn đứng cơn sóng, chiếc tam bản dựa vào phản chấn, tạm tiến tới trước một chút. Cốc Chấn thừa thế, đưa luôn tam bản vượt đỉnh sóng, hai người định thần ngó lại, đều chẳng khỏi hãi hùng, nơi phía trước, không biết tự lúc nào, từ trong lớp sóng cả mãnh liệt, vụt hiện lên một tảng đá ngầm dựng thẳng sừng sững cao ngất, tam bản mà cứ tiếp tục xông tới, nhất định sẽ bị đập vào đấy thành nát vụn.

Quá khẩn cấp, Lục Tiệm rùn đôi vai, nhào tới, song cước thít chặt vào đầu tam bản, gã uốn mình tung chưởng, nghe rầm một tiếng, chưởng kích trúng vào vách, làm đá vụn bắn tung toé. lòng bàn tay Lục Tiệm cũng đau buốt tận xương, nhưng nhờ vào phát chưởng đó, chiếc tam bản đã bị đẩy xéo sang một bên, sau khi xuýt xoát vượt ngang Nước biển chỗ này dường như có một sức hút cực lớn, nó lôi tuột chiếc tam bản xuống đáy mắt xoáy, chộp mắt một cái, ba người thấy sóng nước cuộn cuộn chung quanh, màu nước biển xanh ngắt bốn bề, tựa hồ họ đang lọt vào trong lòng một cái giếng, nhìn lên, trời thu gọn lại như một vòng nhỏ, độ cao của thành giếng không biết bao lớn, nhìn bên dưới thì sâu hun hút, không thấy đáy. Cho dù cả hai mang thần thông cái thế đầy mình, trong cơn đại nạn này của biển cả, sức người là vô dụng, chẳng đáng bàn đến, con người vô phương tự lực tránh thoát khỏi số kiếp.

Cùng lúc, mắt xoáy đột ngột co cụm, một luồng đại lực từ dưới ào lên, nghe soạt một tiếng, đã đẩy bắn con thuyền nhỏ vút lên phía mặt biển, tốc độ di chuyển vùn vụt như đằng vân giá vũ, hai người còn chưa kịp mừng, trước mắt chợt tối sầm, hai bên con thuyền tiếng cộ sát âm âm, tam bản bắn tung vào một khối đá ngầm to lớn, phút chốc, chiếc tam bản bị vỡ tan thành

một đồng mảnh gỗ vụn. Hai người Lục, Cốc phản ứng cực nhanh, tam bản vừa vỡ, họ đã tung mình lên vịn vào đá ngầm, rồi phóng tuốt lên đứng trên đỉnh, còn chưa kịp lấy lại hơi thở, Cốc Chấn đã vung tay chỉ ra phía trước, la lớn:

- Lục Tiệm, huynh nhìn kia!

Theo hướng chỉ, Lục Tiệm trông thấy Vạn Quy Tàng cười trên cổ tam bản, lúc ẩn lúc hiện trong sóng gió, toàn thân lão ướt mem, chẳng còn thấy đâu dáng vẻ tiêu sái! Lão đang giốc sức liên tục xuất thủ chống chọi sóng cả, chường lực lão trầm trọng, kinh thể chấn động cổ kim, tất cả những con sóng khổng lồ đó, bị trúng một phát liền tách ngay ra làm đôi. Chứng kiến thần uy đó, hai người Lục, Cốc kinh khiếp đến gần chết lặng.

Vạn Quy Tàng tuy có thể vượt sóng yên ổn, nhưng thế nước thay đổi bất chợt liên liên, muôn ngàn biến hoá khác nhau, khi mạnh tột cùng thì tung cao tận trời, khi yếu đi, là hoá thành xoáy nước không đáy, bỗng chốc, chiếc tam bản lão lọt vào giữa chỗ hai xoáy nước chỏi nhau, trong thế nước hỗn loạn, Vạn Quy Tàng đã cho thấy bản lãnh ứng biến thần tốc, lão vươn mình, hai tay chụp vào hai mỏm đá ngầm, đôi chân hất lên, kẹp đưa chiếc tam bản vào giữa thỉnh không, rồi dùng tay bò lên trên đầu mỏm đá, đôi chân lao đặt tam bản xuống trở lại.

Cốc Chấn nhăn nhó, than vãn:

- Lão trời già thiệt bất công quá sức! Bên mình, người và thuyền bị vùi dập tả tơi, trong khi lão đầu tử thì cả người lẫn thuyền đều vô sự!

Lục Tiệm suýt soa:

- Ai biểu cho lão bản lãnh cao cường vậy!

Nói xong, gã cúi nhìn Diêu Tình, lập tức có cảm giác thân thể cô lạnh ngắt, đôi mắt cô nhắm nghiền, trừ miệng và mũi là còn tí hơi thở, ngoài ra

không một chút sinh cơ. Ruột gan rối tung cập rập, Lục Tiệm không sao dẫn được câu hỏi:

- Cốc Chấn, Diêu Tình sắp tiêu rồi, người, người có cách nào không?

Vẻ mặt vụt nặng trĩu, Cốc Chấn than:

- Đệ còn cách nào bây giờ? Thuỷ trận này của Tây Côn Luân bày ra! Những trận pháp thông thường, những thạch trận thì còn có cách phá giải, nhưng thuỷ trận trên biển này, ai vào đây mà phá cho được!

Gã miệng nói, tầm mắt đang quét quanh, bỗng chăm chú vào một tảng đá ngầm nơi xa xa, rồi gã kêu "í" một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong lòng đang ngội lạnh, Lục Tiệm khi thấy thần thái Cốc Chấn kỳ lạ, con tim nảy loạn một nhịp mạnh, gã vội hỏi:

- Cốc Chấn, người đã nghĩ được cách gì vậy?

Cốc Chấn vui mừng, tay chỉ chăm chăm vào một tảng đá ngầm phía trước, nhỏ giọng nói:

- Đại ca, huynh nhìn xem. bên trên tảng đá kia, giống cái gì?

Lục Tiệm căng mắt nhìn, thấy đỉnh trên tảng đá đó dường tượng được chạm đẽo theo một hình dạng nào đó. Trong lòng rúng động, gã ồ một tiếng, kêu lớn:

- Là hình người đẩy ư?

Cốc Chấn nhào ra, đưa tay bịt miệng gã, cười khe khẽ:

- Đừng la lối! Nếu không, lão đầu tử sẽ thừa cơ giây phần! Hì... hì.. không phải thân người, mà là hình dạng một con khi!

Lục Tiệm chong mắt lên nhìn, hình dạng đó quả nhiên là đúng ngay đá của chỗ ấy, tạc nên hình tượng một con khỉ, tức khắc tim đập thành thịch, gã khản giọng nói:

- Đây chỉ có khỉ, hai chữ "đầu vĩ" sẽ cắt nghĩa ra sao đây?

Rồi Lục Tiệm nhú mày, dụ dợt nói:

- Theo hàm ý chữ đó, trừ phi con khỉ đánh nhau bằng cái đuôi?

Cốc Chấn chẳng nhận được, gã cười ồ, rồi nói:

- Ở đây chỉ độc nhất một con, vậy đánh nhau bằng đuôi với ai, chả lẽ nó tự lấy đuôi đập mình sao?

Lục Tiệm ngượng ngịu, gượng cười nhăn nhó:

- Thằng em ngoan kia, đừng lấy chuyện giỡn cợt ta làm vui nữa! Nói thật đi, cái "Viên đầu vĩ" đó rút cục ý tứ là sao?

Cốc Chấn vẫn còn cười, nói:

- Huynh chưa được xem trọn tám câu đố bát bộ, dĩ nhiên sẽ không biết lai lịch cái chữ "đầu"! Theo cung cách giàn xếp của tám câu đố, cái chữ "đầu" đó lấy nguồn gốc từ bài "Hạc Quan tử" của Hoàn Lưu, ở câu "Đầu bính đông chỉ, thiên hạ giai xuân", (đầu chỉ về đằng đông, ấy là mùa xuân cho thiên hạ). cái chữ ĐẦU là ý của đầu trong sao Bắc Đầu, từ xưa đến giờ, Bắc Đầu hàm ý chỉ về phương hướng, Viên Đầu... Viên Đầu... con khỉ đá này, ắt có công dụng như sao Bắc Đầu, tức là chỉ cho mình cái hướng phải đi.

Lục Tiệm dòm thật kỹ con khỉ đá một hồi, rồi lắc đầu bảo:

- Nhìn kiểu con khỉ ngồi như vậy, nó làm sao chỉ phương hướng?

Cốc Chấn đáp:

- Huynh quên mất chữ thứ ba rồi kia!

Lục Tiệm hốt nhiên hiểu ra:

- "Viên đầu vĩ", "chữ "vĩ" này... đuôi con khi có thể dùng chỉ phương hướng?

Cốc Chấn tủm tỉm cười, gật đầu:

- Muốn ra khỏi thủy trận vô tiền khoáng hậu này, chắc phải theo hướng chỉ của đuôi con khi!

Hai người nói chuyện qua lại, vẫn không quên theo dõi Vạn Quy Tàng, thấy lão nghĩ ngợi thật lâu, rồi chậm chậm đứng lên, toàn thân toát hơi nước trắng toát, lão đang hong cho khô quần áo, sau đó, lão đưa tay gỡ búi tóc trên đầu, mái tóc đen nhánh tỏa rộng ra, tóc xoã bay uốn lượn thành vòng...

Thấy thế, Lục Tiệm kinh hoàng kêu lên:

- "Bạch Phát Tam Thiên vũ", hồng to, lão định xuất trận theo ngả bay trên không!

Cốc Chấn hứ một tiếng, rồi chỉ cười nhạt.

Bỗng thấy tay áo Vạn Quy Tàng phất mạnh, lão bay bổng lên, không những mái tóc bay loà xoà như lông trên cánh chim, mà tà áo lão phần phật, thể bay thật nhanh, hơn Tả Phi Khanh gấp mười lần. Lão bay chưa quá mười bộ, một đợt sóng cả ập từ dưới lên thật cao, chặn đầu, hung hăng đánh mạnh vào Vạn Quy Tàng. Vạn Quy Tàng không phương tránh né, liên tục tung chưởng, bằng vào thần thông cực mạnh, đã đánh bẹp được cơn sóng xuống, không dè đợt sóng sau đã ào tới, đập mạnh vào, thể cao như

núi, trùng trùng như tường thành, âm âm không dứt, nhất thời ánh chói rợp trời, nước biển như mưa trắng bạc đổ rào rào xuống, khí lực Vạn Quy Tàng suy yếu dần, một đầu sóng sầm sập ập vào, khi đụng vào lão, hoa nước bắn tung toé, toàn thân Vạn Quy Tàng ướt nhẹp, thần thông Phong Bộ dầu mạnh, nhưng kỵ thủy, Mái tóc dày của lão ướt đầm, áo quần dính sát thân người, bị đánh văng xuống nước, lão phải dùng ngự thủy pháp, chạy bán mạng trở về chỗ đá ngầm. đưa tay áo lau mặt, hết sức thất vọng.

Từ xa trông lại, Cốc Chấn cười ha hả, nói:

- Tây Côn Lôn là tổ sư 'Chu Lưu lục hư công', lão tính giỏi trò vặt ra để thoát khỏi tay tổ sư, lão đầu tử ơi, thất bại này của lão có thể kêu là muốn "Muá búa qua cửa Lỗ Ban"!

Tuy sóng gió cách trở, nhưng không thể ngăn được tiếng nói dùng nội lực truyền qua.

Vạn Quy Tàng đang nếm đau khổ của thất bại, lại phải nghe lời châm chọc, lão bất giác nổi cáu, giận toé khói, hét to:

- Xú tiểu tử, ngươi mà còn muốn sống, hãy cầm cái mõm chó đó lại!

Dựa vào chỗ lão chẳng thể chạy qua bên này, Cốc Chấn cười hì hì, đáp:

- Lão đầu tử, cái câu chửi bởi đó, kêu là chó giỏi sủa, mà chẳng giỏi cắn.

Vạn Quy Tàng tức tối, vừa định phản bác, bỗng thoáng nảy ý nghĩ "Thằng nhãi này là đồ lưu manh cặn bã, đánh không lại người, chỉ giỏi vốc bùn mà ném, mình mà đôi co với nó, có khi lạc vào quỷ kế của nó!" Lão lập tức hứ lạnh một tiếng, sắc mặt trầm trầm, tập trung suy nghĩ đối sách thoát thân.

Tuy mồm mép nói lảng nhãng, Cốc Chấn đang chọc tức Vạn Quy Tàng, nhưng trong lòng gã rất bồn, lúc tiến thối lưỡng nan này, chưa biết đi nước cờ kể ra sao, gã đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng thấy thể nước thay đổi, sóng gió lặng đi, từ đầu ngọn sóng đằng xa chợt hiện ra một chiếc tam bản, trên đó thấy có bốn người Tiên, Ninh, Ngu, Tả đang ra sức dùng mái dầm điều khiển con thuyền tiến theo dòng nước, họ đồng loạt chèo lên đầu sóng, không dè thể nước bỗng thay đổi, một xoáy nước hiện ra, chiếc tam bản đã bị đẩy xa hẳn khỏi chỗ hai người Lục, Cốc.

Thoạt đầu, nhìn thấy bốn người, Lục Tiệm, Cốc Chấn mừng quá chừng, bây giờ thấy thuyền bị đẩy bắn ra, họ thất kinh. khoảng cách quá xa, sóng gió dữ dội ầm ầm, chỉ đành đưa mắt nhìn, không có biện pháp gì! Bỗng lúc đó, Ngu Chiêu nơi đầu con thuyền vụt đứng dậy, trong tay cầm một sợi giây thừng, gã vận khí, quát to, tung sợi thừng ra như một con mãnh xà nhắm phía Lục Tiệm vọt tới.

Lục Tiệm chụp được đầu thừng, trố đại lực, hét to một tiếng, đã kéo tam bản của bốn người ra khỏi chỗ xoáy nước, lôi nó chạy như bay, vùn vụt về chỗ tảng đá ngầm như một ngôi sao xẹt.

Cốc Chấn chẳng ngăn được thán phục, gã vỗ tay hoan hô, rồi hỏi:

- Cách này hay lắm! Là ai đã nghĩ ra vậy?

Từ trên tam bản nơi xa, Tiên Bích vui vẻ đáp:

- Là ta! Cốc Chấn, đệ phục không?

Cốc Chấn giơ cao ngón tay cái, cười ha hả:

- Phục rồi! Phục rồi!

Chiếc tam bản từ từ lại gần, Lục, Cốc hai người phóng mình nhảy xuống, chân còn chưa đứng vững, bên tai đã nghe tiếng la lớn của Ngu

Chiếu và Tả Phi Khanh:

- Coi chừng!

Lục Tiệm vội quay nhìn, đã thấy Vạn Quy Tàng không biết từ lúc nào, thừa dịp giảm sóng, đã cưỡi gió lại gần chỗ đá ngầm hai người, lão còn chưa đến gần, chưởng đã tung ra. Tiên Bích, Ninh Ngưng vội nhanh tay chèo, đẩy chiếc tam bản ra xa được mấy xích. Chưởng Vạn Quy Tàng đánh hụt, nghe soạt một tiếng, phía sau tam bản dậy lên một đợt sóng to ngắt trời. Vạn Quy Tàng đang định phóng chưởng tiếp, một đợt sóng cả trào dâng giữa đôi bên, mọi người thấy dựng đứng lên một bức tường nước xanh lam, làm họ không còn thấy trời, nước, cảnh vật gì khác nữa.

Đến lúc đợt sóng đó rút đi, Vạn Quy Tàng khắp người ướt mem, đang đứng trên đỉnh đá ngầm, Chiếc tam bản dựa vào sóng rút, đã giạt ra xa được khoảng trăm bộ.

Vạn Quy Tàng khẽ nhú mày, đưa tay chụp lên một tảng đá, lão ném vù một tiếng về phía họ. Người trên thuyền thấy vậy, đều thi nhau vận sức sẵn, chuẩn bị đón đỡ tảng đá, không dè, tảng đá còn cách thuyền chừng mười bộ, thể bay vụt giảm đi, nghe phụp một tiếng, đã chui tọt xuống nước.

Mọi người thấy Vạn Quy Tàng ném hụt như thế, đang khoan tâm được một chút, không dè từ đáy thuyền nghe kịch một tiếng, một lỗ lớn hiện ra, nước biển đã ồ ồ từ đáy trào vào thuyền, phút chốc đã ngập lên nửa thuyền. Mọi người lúc ấy mới hiểu trò đùa của Vạn Quy Tàng, họ hè nhau kinh hãi, tức giận.

Nguyên miền nam nhiều sông nước, bọn trẻ con sống gần bờ nước ưa chơi trò ném đá nhảy lia thia, hòn đá, hòn gạch ném thật mạnh cho đụng mặt nước, nó không chìm ngay, mà thường còn nhảy bắn từ nước lên không một quãng, chìm xuống, rồi nhảy vọt lên ba bốn lần nữa, Người ném giỏi, có thể làm nó nhảy năm sáu lần.

Vạn Quy Tàng vốn biết, nếu ném thẳng đá vào thuyền, tất sẽ bị mọi người hiệp lực đánh bật nó đi, lão bèn chơi trò ném lia thia, ném cho tảng đá chìm vào nước, mọi người đang ơ hờ, đã bị khối đá luồn ngầm dưới nước nhảy lên, phá vỡ đáy thuyền.

Hốt hoảng, Lục Tiệm vội cởi áo, bịt lỗ hổng. Còn Cốc Chấn vừa lớn tiếng chửi bới Vạn Quy Tàng, vừa dùng phép ngự thủy tạt nước biển từ trong tam bản ra ngoài. Nhưng dù vậy, cổ thuyền thùng đáy này hết đủ sức vượt sóng gió khi phải chở bấy nhiêu người. Nước biển tiếp tục tràn vào, con thuyền nghiêng ngả chòng chành, không mấy chốc sẽ đắm.

Nhìn tình huống không hay, Lục Tiệm nhờ Tiên Bích lo cho Diêu Tình, còn gã thì giữ bờ dầm, tát nước, phối hợp cùng ngự thủy pháp của Cốc Chấn, đưa tam bản tiến về mỏm đá có tạc con khỉ. Đi được chừng mười trượng thì sóng cả nổi lên, nước tràn vào quá nhiều, làm cổ thuyền quay mòng mòng lung tung, trước mắt thấy không cách nào cập sát vô được. Đúng lúc ấy, Ngu Chiếu đứng vụt dậy, giao bờ dầm cho Lục Tiệm, rồi vung sợi thừng quay vù vù tròn một vòng, gã vận sức tung ra, sợi thừng bay soẹt trong không, nhắm thẳng mỏm đá rồi nghe vụt vụt, đã quấn hai vòng vào đấy.

Người trên thuyền mừng rơn, đồng thanh hoan hô. Cốc Chấn khen ngợi liền miệng:

- Ngu huynh giỏi quá! Giỏi quá!

Ngu Chiếu khoái chí, cười, bảo:

- Vậy đã lấy gì làm giỏi! Lúc sẵn ngựa hoang dưới

THƯƠNG HẢI

Phượng ca

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Đan Điền

Người đến chính là Cốc Chấn, gã đi lên cầu thang, nhìn cảnh tượng trên lầu, rồi nghe hai người nọ nói những lời tử biệt, trong lòng gã quặn thắt, đến khi nghe hai câu cuối, không sao nín nhịn nổi nữa, gã lùi xuống tầng dưới, tay bám víu vào mặt bàn đá, toàn thân èo uột, gã hầu như muốn té nằm nhào trên sàn.

Đúng như lời Diêu Tình nói, lần tây hành này, Cốc Chấn là người khổ nhất, chịu mệt mỏi nhiều nhất. Không những thân xác cực nhọc, mà tinh thần còn mệt mỏi cùng cực, gã đã phải tận sức vận dụng tài trí một đời ra sắp đặt mọi công việc nào gã thu xếp được, điều động nhân lực nào gã có thể điều động được, làm thành công một sự việc chưa tiền nhân nào làm được, chỉ trong nửa tháng trời, đã vượt qua hàng mấy vạn dặm đường, Những cái đó, cũng chưa thấm gì so với cái khổ cực nhất, là trong tình huống khó khăn đến đâu, trước mặt cả đoàn, lúc nào gã cũng phải cố giữ vẻ ung dung, cổ vũ khích lệ ý chí mọi người, không dè, trải biết bao gian khó như vậy, đến lúc này, lại nhận được cái kết quả làm vậy, trong một khoảnh khắc, mồm miệng Cốc Chấn có cảm giác đắng nghét, lần đầu trong đời, gã nếm cái tư vị của "Vi san cửu nhận, công khuy nhất quy" (Đắp một quả núi cao trăm thước, cuối cùng thiếu mỗi một sọt đất để đạt thành công": câu trích từ "Thư kinh - Thương Thư của Lữ Ngao"). Vào lúc cả trí lẫn lực đều khô cạn, nản chí cùng cực, hai tay gã bấu chặt vào mặt bàn đá, siết chặt đến nỗi mấy móng tay gần bật máu tươi, trong đầu quanh đi quẩn lại vang vọng mỗi một câu "Đại ca anh của ta, có ta thật cũng như không... Đại ca là anh

của ta, vậy mà ta thật vô dụng !" Gã không hay không biết, từ khoé mắt ứa ra một giọt lệ, chảy xuống gò má, rồi nó rỏ xuống mặt bàn phủ bụi, làm bụi bậm chỗ đó tan ra, lờ mờ hiện hình dạng nét khắc hoa văn nho nhỏ.

Là người tinh tế, Cốc Chấn luôn luôn quan sát tỉ mỉ mọi vật, ngay đang lúc ấy, tâm trí gã vẫn hết sức cơ cảnh khác thường, nét chạm vừa lọt vào mắt, gã không dẫn được, đưa tay phủi sơ bụi bậm, mới phát giác rằng, thứ nhất, đây không phải những nét chạm hoa văn trang trí, thứ nhì, cũng chẳng phải văn tự, mà chính là chạm khắc một phần của bức hải đồ. Trong lòng khê máy động, Cốc Chấn ra sức dùng ống tay áo phủi sạch bụi, mới thấy phía đầu bàn có khắc ba chữ "Hải trận đồ", gã chú tâm quan sát, những nét khắc của bức hải đồ chính là biểu hiện của những gì gã đã từng gặp trong hải trận, tất cả các mỏm đá ngầm không sót mỏm nào, sáu con khi đá cũng thể hiện rõ ràng, đến cả phương vị của tiểu đảo, liếc sơ qua là hiểu hết.

Quan sát một hồi, Cốc Chấn thấy vô cùng thất vọng, gã đoán hải đồ này có lẽ là chỗ ngày xưa cha con. ông cháu Tây Côn Lôn đã dùng để thao diễn trận pháp, nếu được xem qua trước khi vào trận thì hay biết mấy, bây giờ, đã qua thoát hải trận rồi, bức vẽ phá trận này xem ra vô dụng. Gã bèn thôi xem xét, ngồi xõm ngay xuống bên cạnh, nặn óc suy nghĩ "Hiện thời, cả năm đầu mối, chỉ còn mối "Xà Quật", không lẽ muốn nói trên hòn đảo này còn có một ổ rắn độc nữa ư? Thế nhưng, suốt chặng đường đến thạch lâu này, gã đã chỉ gặp rất chim biển, chẳng thấy dấu vết muông thú, hay động vật bò sát nào. Bốn đầu mối trước đều có quan hệ mật thiết, theo lẽ đó, "Xà Quật" chẳng thể là ngoại lệ, ắt phải có dính dáng lớn với "Viên Đẩu Vĩ"? Viên "Đẩu Vĩ"...

"Viên Đẩu Vĩ"? "Viên Đẩu"... Cốc Chấn ngạc nhiên pha lẫn mừng rỡ, xoay chuyển ý nghĩ "Thì ra ba chữ đó mang hai ý, thứ nhất chỉ về đuôi khi đá, thứ nhì ám chỉ số khi đá phù hợp với bảy ngôi sao của toà "Bắc Đẩu", nhưng tới bây giờ, gã mới chỉ đã gặp có sáu con, bảy ông sao Bắc Đẩu, hãy còn thiếu mất một, Thiên Xu, Thiên Toàn, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc

Hành, Khai Dương, Diêu Quang. Lấy phần cái gáo làm đầu, lấy chuôi gáo làm đuôi, đuôi đây chính là sao Diêu Quang, bức hải đồ này thiếu mất con khi vai Diêu Quang, các ông sao trong nhóm Bắc Đẩu thì phương hướng thay đổi luôn, nhưng cự ly, phương vị giữa chúng thì bất biến, mấy ngàn năm nay vẫn thế.

Ý niệm vừa nhen nhúm, Cốc Chấn quan sát cẩn thận trận đồ, bức vẽ này quả thực có ý làm khó, gây cản trở cho người đọc nó, vị trí không ghi rõ rệt, nhưng may mắn thay, Cốc Chấn bản thân say mê nghề hàng hải, Bắc Đẩu chỉ Bắc Cực, vốn là kim chỉ nam ngàn năm bất di bất dịch của người đi biển. Cốc Chấn tối tối đều xem sao, hình dạng Bắc Đẩu do đó nhập tâm, bây giờ, gã dựa vào vị trí sáu ông sao đã rõ biết trên hải đồ, sao Diêu Quang nhìn qua là thấy ngay, chỉ tính toán sơ sơ, Cốc Chấn đã xác định nó không ở đâu xa, nằm về phía tây nam của đảo.

Cốc Chấn mừng như điên, gã chạy ào ào lên một gò cao, lấy từ trong bọc ra một cái la bàn, do gã theo nghề buôn bán lâu năm, trên đường di chuyển, phương hướng lộ trình rất quan trọng, đã tạo thói quen cho Cốc Chấn, đem la bàn làm vật bất ly thân, dù mất tiền mất bạc, nhưng quyết không để thất lạc món đồ đó. Lúc này, nó thật cực kỳ đặc dụng, mũi kim vừa chuyển động, đã chỉ rõ lối đi về sao Diêu Quang. Cốc Chấn, như một cơn lốc xoáy, co cẳng chạy vù vù đến chỗ ấy.

Trên đường, cây cối rậm rạp, cành lá đan xen, trước mắt thấy khe lạch nhỏ tụ tập lại chảy róc rách thành dòng suối về hướng biển cả. Bên bờ suối, trồng đại trà những cây thuốc như Dược Tài, Điền Thất, Hoàng Kỳ, Thiên Môn Đông, toàn những dược thảo của Trung nguyên. Bất giác, trong lòng Cốc Chấn ngẫm cảm khái "Những cây thuốc này nhất định đều do Hoa tổ sư đem đến đây, đáng thương, ngài là một vị lương y đại thánh, đã không thể tạo phúc cho cư dân Hoa hạ, không lưu danh thơm vạn cổ, mà đã phải đã trôi nổi, chết già nơi chốn xa xôi diệu vợi, đã chịu muôn ngàn nỗi tịch

mịch, cái buồn khổ nhất cõi nhân gian này, không gì qua hơn được nỗi khổ đó của ngài."

Dọc đường, con suối chuyển dòng chảy, cây cối thưa thớt dần, đằng trước bỗng thấy khoáng đãng, giữa đất bằng, xuất hiện một toà thạch đài quan sát thiên văn, phần dưới rộng, mỏm trên hẹp như hình chữ KIM (金), những bậc thang lên đài đặt ngay ngắn, đài ngoảnh mặt ra biển, tuy bị dây leo quấn chằng chịt, rậm rạp, toà thạch đài vẫn hiển hiện nét nguy nga, như thưở nào!

Cốc Chấn đảo mắt nhìn quanh, vạch rẽ cỏ hoang rậm rạp, thì thấy ngòi chằm chệ kế bên vòm cầu quan sát thiên tượng là một con khi đá, chính thị con khi của sao "Diêu Quang" chẳng sai, đằng sau con khi, chòm đuôi giơ cao chỉ về phía xa xa. Theo hướng ấy, Cốc Chấn dời mắt nhìn, thì thấy mấy nấc thang trong nắng chiều, tạc bóng đen chỉ về một phiến đá cao ngất.

Cốc Chấn dẫn bước xuống đài, dọc đường đi, gã không tìm thấy chút gì, lại nghĩ đến tình trạng Diêu Tình cái chết gần kề, ruột gan nổi bức xúc, gã bèn hươi một khúc cành cây khua loạn hai bên đường, muốn làm phát hiện hoặc hang động gì đó, hoặc khua động làm rắn độc bò ra, vừa đi vừa chọc ngoáy, chẳng mấy chốc, đã tới mé biển, tiếp tục đi nữa, sẽ ra đến vùng nước biển lạnh ngăn ngắt.

Đứng ven bờ biển, Cốc Chấn suy nghĩ một hồi, rồi quay gót trở về bên trên thạch đài, gã nhìn xa xa theo hướng đuôi con khi. Lúc ấy vầng nhật đã về tây, chân trời nổi vùn vụt lên những đám mây đỏ. Bóng những bậc thang đá mỗi lúc một ngắn lại, mỗi lúc một thanh mảnh và nhô cao lên. Lúc ấy, con tim Cốc Chấn đập mạnh một nhịp, gã lấy làm lạ mà nhận xét rằng, vầng thái dương càng ngả về tây, bóng những bậc thang trông càng giống giống hình dạng một con mãng xà, đủ đầu đủ đuôi, linh động như rắn thật, xem kỹ thì thấy thân rắn mượt tượng đang có linh tính, nó lắc lư cái đầu, quẫy quẫy cái đuôi, tựa nó muốn theo mặt nhật đang lặn, vươn ra trăm mình xuống biển cả.

Cốc Chấn nhảy dựng lên, gã ào ào chạy đuổi, chỉ chớp mắt, đã theo kịp bóng rằn, cùng lúc, vầng dương đã dần khuất vào mé đằng sau thạch đài. Bóng rằn mỗi lúc một thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn gọn ghẽ một điểm, điểm đó hạ xuống, nhắm vào bên dưới một khối đá, rồi mất tích.

- Xà Quật... Xà Quật... Thì ra là vậy!

Cốc Chấn tận sức vận chuyển, đẩy mạnh một cái, khối đá lập tức chuyển động! Thấy có biến chuyển, Cốc Chấn mừng rộ, gã bèn đem hết sức đẩy mạnh thêm một lần nữa, khối đá cuối cùng bị tạt sang bên, rồi rầm rầm rơi đùng mặt biển. Mé dưới tảng đá, xuất hiện một cánh cửa đá hình tròn, có gấn khoen đồng đã bị hoen rỉ loang lổ.

Cốc Chấn chụp mạnh vào khoen, tận lực kéo, khung cửa mở rộng hẳn, một luồng hàn khí toả tấp vào mặt. Bất giác, Cốc Chấn lùi lại một chút, gã chăm chú nhìn, thấy bên trong khung cửa, có những bậc thang quanh co uốn lượn dẫn về một chỗ xa xăm tối ám mé dưới.

Tầng lầu yên ắng, thỉnh thoảng nghe vọng vào tiếng chim hót, hai người Lục Tiệm, Diêu Tình ngồi dựa vào nhau, tay trong tay, nhìn bóng nắng qua song cửa, họ cùng cảm giác tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng mỗi khắc mỗi giây đang hưởng đều thật đáng quý.

Bóng nắng nhạt dần, qua song cửa, thấy man mác một màu máu hồng nhàn nhạt. bỗng Diêu Tình khe khẽ gọi:

- Lục Tiệm!

Lục Tiệm hỏi:

- Gì thế?

Diêu Tình bảo:

- Đưa ta ra mé biển đi.

- Mé biển? - Lục Tiệm đáp - Ở đây gió máy dữ lắm!

Diêu Tình run rẩy, cô khăng khăng:

- Ta phải ra đây!

Lục Tiệm liếc nhìn cô, gã không muốn cãi lời, bèn ôm cô, đứng dậy ra khỏi toà thạch lâu, phi thân đi, ra đến mé biển, khi thấy đơn độc chiếc tam bản buộc vào một tảng đá, bất giác Lục Tiệm tự hỏi "Cốc Chấn đi đâu rồi vậy kia?". Ý nghĩ đang mơn man trong đầu, bỗng gã nghe tiếng Diêu Tình thì thầm bên tai:

- Lục Tiệm, mặt trời lặn mau rồi kia!

Lục Tiệm ngoảnh trông vầng nhật, giọng bùi ngùi:

- Đúng thế! Lặn nhanh thật!

Diêu Tình bảo:

- Ta thấy đẹp đấy chứ!

Lục Tiệm gật đầu, ôm cô, ngồi xuống. Dõi mắt về phương tây, Diêu Tình chăm chú nhìn một hồi, bỗng cô hỏi:

- Buổi hoàng hôn này đẹp không?

Lục Tiệm đáp:

- Đẹp! Trông đẹp lắm!

Diêu Tình cười cười, bỗng cô tìm đâu được một khí lực mạnh mẽ, lớn giọng kêu:

- Mặt trời tắt phải lặn thôi!

Giật mình, Lục Tiệm ngẩn ngơ ngó cô. Nhưng, hé nở một nụ cười buồn, Diêu Tình lầm thầm:

- Thực tình, là không cam lòng đâu!

Lục Tiệm lại bỡ ngỡ lần nữa, Diêu Tình gắng gượng nét cười, cô se sẽ nhắm mắt, khẽ nói:

- Lục Tiệm, mặt trời lặn xuống, ta.. ta cũng phải ra đi thôi!

Lục Tiệm nổi đau không sao đè nén được, gã thở hắt ra, giọng thê thảm:

- A Tình, cô đúng là phải ra đi rồi, thôi, được rồi, tôi cũng đi theo cô!

Diêu Tình hốt hoảng, cô la lớn:

- Đừng!

Cô muốn mở mắt, nhưng thần trí chợt mù mịt, cô lơ mơ thấy Lục Tiệm đứng thẳng người dậy, gã tiến bước ra vùng biển khơi.

Mặt trời đã xuống ngang tầm mặt nước, mặt biển mênh mang nhuộm một màu đỏ tựa máu, trông kinh tâm động phách, Chân Lục Tiệm lội xuống vùng nước đỏ au đó, gã chăm chú nhìn vầng nhật đang lặn, bỗng trong trí vụt kéo trùng trùng về những khúc phim cả cuộc đời gã, vui có, buồn có, giận có, thù hận có, người thân thích có, kẻ thù địch có, làm người ta khóc có, làm người ta cười có, làm người ta vương mắt, cũng làm người ta mất mát, tất cả những cố sự trọn cuộc đời gã xuất hiện trong tâm tư.

Mực nước biển càng lúc càng sâu, đầu tiên ở ngang mắt cá chân, rồi đến nơi đầu gối. Trong lòng trống rỗng, cặp mắt đỏ quạch, nữ tử gã ôm trong lòng sao nhẹ hẫng, mừng tượng cô đã hoá thành một làn gió nhẹ, gã không cách chi nắm níu, không cách chi giữ rịt lại được.

Chớp mắt, nước biển dâng đến ngang eo lưng, vị mặn mặn của nước biển vọt thấm đậm hơn lên, bỗng Lục Tiệm cảm giác nơi đầu vai bị ai đó bấu chặt vào, bị người ta hốt hoảng túm giật, thủ pháp cũng như cách dùng sức rất khéo léo, đã bất ngờ kéo gã lui về sau hai bước.

Lục Tiệm còn chưa cử động thân mình, trên mặt đã hiện thoáng một vẻ đau gắt như da thịt đang bị thiêu đốt. gã vừa nhìn rõ người ấy, đã tức tối hỏi:

- Cốc Chấn, sao người đánh ta?

Trên mặt đầy nét giận dữ, Cốc Chấn lại tung ra một quyền nữa đập vào gò má gã, hét to:

- Đệ phải đánh cái thứ hồ đồ nhà huynh!

Lục Tiệm rung động toàn thân, ngẩn ngẩn ngơ ngơ, bỗng gã há to miệng, gào khóc, rít giọng:

- Ta hồ đồ thì đã sao! A Tình sắp phải chết, cô ấy đang chết kia!

Cơn giận sấm sét của Cốc Chấn đến như thế, một nửa là vì bức tức, một nửa vì quá lo sợ, vừa rồi, chỉ cần gã đến muộn một khoảnh khắc, là Lục Tiệm thế nào cũng đã ôm Diêu Tình vĩnh viễn trầm mình nơi đáy biển. Gã ban sơ quá sức giận dữ, đã tính to tiếng chửi mắng Lục Tiệm một chập, nhưng khi nhìn thấy Lục Tiệm oà khóc, cơn giận càn hông bỗng hoá thành lòng thương hại, gã bèn lặng thinh, giật lấy Diêu Tình, co căng chạy vào bờ.

Đang cơn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Lục Tiệm hốt nhiên bị cướp mất Diêu Tình, trong lòng gã vụt phát rét, nhưng nhờ đó cũng làm gã tỉnh trí một chút, bất giác gã la lớn:

- Người chạy đi đâu thế?

Cốc Chấn cũng chẳng thèm lý tới gã, cứ chạy ào ào. Lục Tiệm lo lắng, theo sát sau lưng gã, cả hai người trước kẻ sau chạy như sao xẹt, phút chốc đã về đến chỗ đài quan sát thiên tượng. mặc kệ Lục Tiệm la hét, Cốc Chấn vẫn không trả lời, gã bung người lên, biến dạng vào sau một tảng loạn thạch.

Bấy giờ, Lục Tiệm đã hoàn toàn tỉnh táo, thấy sự lạ, gã cũng phóng mình tới, khi vừa trông thấy cửa vào mật đạo, gã không cần biết bên trong có gì quái lạ hay không, cũng đưa người vượt qua, mật đạo đó đi về phía dưới, từ gót chân loáng thoáng một thứ tiếng động bủn rủn của tâm ý, gã chạy được hơn hai chục trượng, bỗng nghe bên tai tiếng ì ầm liên miên không dứt, giống tiếng dả thú gầm rú, lại có phần giống tiếng giận dữ của mưa gió sấm sét, có khi nghe như tiếng thở hít, tiếng ngáy của một con quái vật khổng lồ đang ngủ. Nghe âm thanh quái lạ đó, thần trí gã có hơi núng, đúng lúc ấy, âm thanh im bật, bốn bề tĩnh lặng, nghe rõ cả tiếng thở của mình. Yên lặng chẳng được lâu, âm thanh lại trỗi dậy, càng đi tới trước, âm lượng càng lớn, nghe kinh tâm động phách, lần đầu tiên họ Lục nhà gã được gặp, gã chưa khi nào thấy một tiếng động thái thậm như lần này.

Cứ như thế, động một lúc, tĩnh một lúc, thay nhau diễn ra trong khi gã đi được trăm bước. Mé trước đường bỗng hiện ra một ánh sáng xanh xanh nhàn nhạt. Bước dần thêm mấy bước nữa, Lục Tiệm hốt nhiên thấy vách tường chung quanh hoá trong suốt, mé ngoài sóng nước gợn gợn, từng đàn cá tung tăng bơi lội. Lúc ấy, Lục Tiệm mới ngạc nhiên nhận ra rằng gã đang ở sâu dưới đáy biển, kinh dị đến khó tin, âm thanh quái dị kia vẫn không ngừng, mỗi bận nó vang lên, bốn bên tường vách như bị rung động theo, lũ cá dường như cũng bị một cổ đại lực thu hút, chúng biến mất dạng, cho đến khi yên tĩnh, mới xuất hiện trở lại. tường chừng như chúng bị một dòng chảy nào đó đưa đẩy, kiểu cách giống các cây rong biển, có tiếng động thì rạp mình xuống, lúc im ắng thì lại vươn thẳng lên như cũ. Bỗng chốc, bóng tối ập tới, Lục Tiệm cảm giác có một bóng hình khổng lồ lướt ngang trên đầu, gã ngẩng trông lên, chẳng khỏi ngạc nhiên khi thấy đó là một con mực

ma cực to, các vòi xúc tu vươn ra, cái miệng rộng mở đóng bất định, Lục Tiệm thấy nó đang định bơi vào gần, bỗng không dè âm thanh quái dị lại cất lên, trong nước biển nảy sinh một luồng đại lực vô hình, đẩy bắn con mực ma mất dạng, không rõ nó bị đưa về đâu.

Đứng giữa cung điện thủy tinh đó, Lục Tiệm nhất thời ngẩn ngơ, dừng bước một lúc, gã vụt nhớ ra mục tiêu xuống đây, bèn ổn định thần trí, xốc cao tinh thần, rảo bước tiến ra trước. Đi chưa được mười trượng, đằng trước vụt tối sầm, mờ mờ mịt mịt trông không rõ năm đầu ngón của bàn tay, duy âm thanh kỳ quái kia mỗi lúc một to, tựa hồ cơn giận lôi đình của thần sấm, hai bên thông đạo toàn là nham thạch, giá lạnh thấu xương, cứng rắn tựa sắt thép. Lại đi thêm gần trăm bước nữa, gã thấy mé trước lấp loá một chút ánh sáng. Lục Tiệm bất giác gia tăng cước lực, qua thêm dăm ba bước nữa, dẫn đến một chỗ đại sảnh rộng rãi. Diêu Tình nằm ngang trên sàn, không rõ cô còn sống hay đã chết Trong tay Cốc Chấn là viên "Trường Minh châu", toả ánh sáng ra hơn trượng, bên ngoài vùng ánh sáng đó thì tối như hũ nút, không trông rõ được gì.

Sau một thoáng lặng yên, Lục Tiệm hỏi:

- Đây là chỗ ấy, phải không?

Cốc Chấn đáp:

- Đúng!

Lục Tiệm hỏi:

- Đây cũng là Tiềm Long ư?

Cốc Chấn thở ra một hơi dài:

- Tiềm Long là Đan Điền của đại hải, chỗ này đúng là Đan Điền của Tiềm Long.

Lục Tiệm ngạc nhiên:

- Sao người biết?

Cốc Chấn giơ cao hạt minh châu, nó chói sáng, cho thấy bên ngoài mười trượng, một cái ao nước hình tròn, với một vách ngăn ở giữa chia nó làm hai như hình thái cực, mực nước mỗi bên chột cao, chột thấp, khi sôi sùng sục, lúc kết băng giá, vào lúc âm thanh quái dị trời dậy, mồn nước bên tả dâng cao, bên hữu hạ thấp, bên trái đóng băng, bên phải sôi sục, khi tĩnh lặng, thì xảy ngược lại, cứ thế mà lặp đi lặp lại, liên tục không ngừng nghỉ, hơi nước bốc mù mịt, dưới ánh sáng viên minh châu, cảnh tượng hiển hiện rõ ràng.

Trông cảnh kỳ dị đó, Lục Tiệm thất kinh, hỏi:

- Là gì vậy?

Cốc Chấn tiến vài bước đến gần, soi rõ dòng chữ khắc bên ven bờ ao, có ba chữ triện "Âm Dương trì", mé dưới viết thảo trên bốn hàng, mười hai chữ: "Trì thủy kiệt, Tiềm Long tử, trì thủy hoạt, vạn vật địch" (Khi cạn nước trong ao, Tiềm Long sẽ chết, khi ao còn nước sinh động, Tiềm Long còn là đối địch của khắp vạn vật).

Cốc Chấn giải thích:

- Theo mấy chữ này, cái ao "Âm Dương trì" đây là then chốt của Tiềm Long, một khi ao cạn nước, cái mồn Tiềm Long cũng sẽ thành vật bỏ đi, nhưng nguyên lý bên trong thì đệ thật không rõ!

Lục Tiệm đạo:

- Tiềm Long là nằm dưới đáy biển?

Cốc Chấn đáp:

- Đường như vậy!

Lục Tiệm hỏi:

- Tại sao không thấy có nước biển thâm nhập vào đây?

- Đệ cũng không biết - Cốc Chấn bĩu môi một cái - Chuyện huynh hỏi, có khi giải đáp nằm ở trong chỗ đó!

Gã di chuyển hạt châu, soi tỏ, tại một xó xa xa, thấy một cái rương sắt, dài sáu xích, cao bốn xích, trên mặt có then chốt bằng sắt, nhưng không thấy ống khoá. Con tim Lục Tiệm bỗng đập mạnh, gã tiến nhanh đến, gỡ then, mở rộng nắp rương.

Cốc Chấn chạy đến trước một bước, ánh sáng viên minh châu toả rọi một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm khá dài, đặt nằm trong một hộp đá xanh, dài cỡ năm xích, dưới thanh kiếm có sắp xếp nhiều sách vở, do rương sắt đóng kín, không khí bên trong rương bị phong toả, tuy đã quá lâu, nhưng sách vở và kiếm vẫn được bảo trì cực tốt.

Mấy ngón tay run run, Lục Tiệm nhắc nó lên, cảm giác nó nặng nề khác thường, gã kiểm tra sơ các sách vở, thấy ngoài sách toán, còn lại toàn là sách y khoa, lật qua dăm quyển, bỗng nhìn thấy một tập, bìa ghi ba chữ thảo "Tương Vong tập".

Lục Tiệm mừng muốn phát điên, la lớn:

- Ở đây này!

Cốc Chấn cũng chỉ hừ một tiếng, Lục Tiệm nghe được, có cảm giác vừa bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, gã quỳ lại nhìn, thấy Cốc Chấn mặt nặng chình chịch, thần sắc lạnh nhạt. Lục Tiệm bất giác rầu rĩ hỏi:

- Cốc Chấn, người hãy còn bức mình ta đấy à?

Cốc Chấn cười nhạt:

- Huynh là "Đại tình thánh", đệ đã dám ngăn cản huynh tự tận vì tình, nghĩ lại thấy mình lỗi lầm còn chưa chữa xong, có đâu dám bức tức huynh!

Mặt mày ửng đỏ đến mang tai, Lục Tiệm nói:

- Ta... Ta vừa rồi quá sức hồ đồ, không gặp người, thật tự ta không có một chủ đích nào hết!

Cốc Chấn lườm gã, bỗng tai quái vung tay tổng cho gã một quyền, cười, mắng:

- Bỏ đi! Hành động đó của huynh thật dễ ghét... nhưng cũng đáng thương, đệ mà còn đôi co cùng huynh chuyện đó, thấy chẳng đáng công sức!

Lục Tiệm cười xoa, gã cúi đầu đọc sách, các trang ghi chép đầy đặc những chữ nhỏ xíu, xem qua vài trang, Lục Tiệm không hiểu được gì cho thấu đáo, gã càng lộ vẻ hoảng hốt, nhưng không dám nói năng câu nào.

Cốc Chấn cười gã:

- Huynh đọc kiểu đó, có mà tìm ba ngày cũng chẳng thấy được gì!

Gã giật quyển sách, xem qua phần tổng mục, quả nhiên có một chương viết về "Đại cương về Nội Thương", lật đến trang "Đại cương - Nội thương", xem phần liệt kê, thấy có một mục bàn về "Mạch hủy".

Tìm đến trang ấy, Cốc Chấn lướt qua vài dòng, gã bỗng lẩm nhẩm đọc:

- Cao thủ không tự giác mức độ nội lực của mình, hiếu thắng sính cường, sử dụng chân lực ẩu tả, sẽ chẳng tránh khỏi họa bị tổn thương kinh mạch, nội tạng hư hỏng, tệ hại nữa là có thể bị huỷ hoại hết trăm mạch, làm ngũ tạng trống rỗng, cho dù dùng linh chi, nhân sâm lâu đời cũng không thể

nào phục hồi kinh mạch, cho dù là người mang nội công cao siêu, cũng vô lực tự chữa, ngay cả có bậc thầy thuốc thánh thủ hết sức điều trị, người bệnh sau không quá dăm tháng đau đớn cùng cực, lúc tinh cạn khí kiệt, sẽ chết vì hư nhược. Thấy chuyện này, mới hiểu, bạo vũ là chết chắc, cho nên, vạn sự, hãy giảm bớt tranh cạnh. Kẻ nào sức cường chính là kẻ yếu... Kẻ nào làm vẻ yếu kém, chính là kẻ mạnh đấy. Muốn giải trừ cái ách nạn này, chẳng gì hay bằng tự đề phòng trước, tự mình chẳng tranh đấu cùng người, đấy mới là chân lý!

Đọc ngang đấy, Cốc Chấn bất giác cười rộ, tự nhủ "Từng nghe nói vị Hoa tổ sư đó thật có tâm tư vô cùng từ ái, sáng suốt, mình thấy rõ, không lúc nào bà không quên răn dạy hậu thế."

Lục Tiệm quá bứt rứt lo lắng, bèn hỏi:

- Chỉ vậy thôi ư?

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Đừng nôn nóng! Hãy còn nữa đây!

Rồi gã đọc tiếp:

- Bệnh này hiểm nghèo, y học không có cách chữa, nhưng tập sách này là bàn luận theo óc tưởng tượng, không nói về cách chữa trị đã từng thực hiện! Trời sinh sự tinh tế cơ thể con người thật ảo diệu vô cùng, nhưng hiểu biết về nó thì lại rất thô thiển, chưa được quá một phần trong muôn một, tỉ như, người ta, ngoài kinh mạch ngũ tạng, lại còn có ba mươi một ẩn mạch, cực kỳ tinh vi, cực kỳ ảo diệu, chưa ai có hiểu biết sâu rộng về chúng. Thế nhưng, những ẩn mạch đó, tự chúng là một tập hợp, tinh khí chuyển dịch liên miên, không giống hiển mạch, nói ra có vẻ nghịch lý, khi hiển mạch bị hư hỏng, ta có thể dùng những ẩn mạch ấy thay thế, kiểu như khi sông hồ bị khô kiệt, cây cỏ héo úa, ta có thể dùng nước ở những mạch chảy ngầm

dưới đất tươi tấp giúp thảo mộc tươi tốt trở lại, chuyển sự chết trở về đất sống...

Cốc Chấn đang đọc râm ran ngang đấy, gã bỗng nín bật, đưa mắt liếc qua, thì thấy sắc diện Lục Tiệm tái mét, ánh mắt vô thần! Cốc Chấn bất giác thở hắt ra, rầu rầu nói: -

- Không sao ngờ nổi, cách chữa trị nói trong "Tương vong tập" lại là cách tu luyện kiếp lực?

Lục Tiệm khẽ sững sờ, gã run giọng:

- Thế thì... Thế thì không có cách nào khác sao?

Cốc Chấn liếc sơ qua, rồi lắc lắc mái đầu:

- Phần sau là viết về cách tu luyện do Hoa tổ sư suy nghĩ ra, bà còn chưa thêm một câu, thăng hoặc có người bệnh nguy ngập, có thể dùng "Hoạt tham lộ" (nước sâm duy trì sự sống) cất ở trong "băng nhân" (mắt băng) bên đáy hồ bên tả duy trì kiếp sống bệnh nhân thêm được dăm ngày.

Gã vừa nói, vừa rảo bước đến bên mé tả ao "Âm Dương trì", nước trong đó đang sôi, Cốc Chấn đặt quyển sách xuống, vận bát kinh hộ thân, gã thò tay xuống chỗ nước sôi, bàn tay lần mò, quả nhiên dò thấy một hốc đá lớn cỡ vài tấc tay, nói cũng lạ, mặt nước bên trên sôi ầm ầm, nóng khôn tả, bên trong hốc đá lại lạnh ngắt như giá băng. khiến Cốc Chấn bất giác nghĩ thầm "Trong mỗi con cá của Thái Cực đồ, con âm phải có mắt dương, con bên dương phải có mắt âm, trong âm có dương, trong dương hàm chứa âm, toàn âm một mình thì không sống sót, toàn là dương thì không bền lâu. Cái ao "Âm Dương trì" này cứ liên tục hết đầy lại vơi, đúng là tuân theo quy luật ấy chẳng? Chưa kể, vạn vật đều có sự biến hoá kỳ lạ, vậy mà càng biến đổi thì lại càng bất biến, vậy thì, hai bên ao này khi nóng sôi sục, khi kết băng giá, cái ao bên tả thì có âm nhân, trong đó nhất định ngàn năm không khi

nao nóng, còn bên hữu có dương nhãn, không chừng luôn luôn chẳng khi nào lạnh!

Trong lúc gã suy ngẫm, nước ao bên tả vụt chuyển sang lạnh, trong đầu Cốc Chấn biết rằng chẳng mấy chốc nữa, nước ao bên ấy sẽ đóng thành băng, muốn lấy món đồ cất trong hốc đá thì phải nhanh tay, quả nhiên gã mò được trong hốc một cái hộp bằng bạc, bèn lấy ra, đem đặt bên bờ ao, nhìn sơ qua, thấy bên trong hộp có chứa một bình bằng ngọc, sờ vào thấy lạnh ngắt. Cốc Chấn gỡ bỏ nút niêm phong, lập tức từ bình ngọc bốc lên một mùi thơm ngát, Cốc Chấn mừng rơn, đem bình đưa cho Lục Tiệm. Lục Tiệm nâng Diêu Tình dậy, rót thứ nước trong bình vào miệng cô.

Tính mạng Diêu Tình mong manh như tơ, sinh cơ đã đứt cạn, món thuốc "Hoạt Tham lộ" này dẫu là linh dược, nhưng đã để quá hai trăm năm, chẳng biết có còn giữ được công dụng nữa không, hai người Lục, Cốc chả có gì bảo đảm, họ chỉ đành chăm chú nhìn không chớp mắt vào gương mặt Diêu Tình, chẳng mấy chốc, thấy thân thể cô ấm dần lại, vàng trán giãn ra, hô hấp dần dà nhẹ nhàng ổn định, không còn thoi thóp bất định như vừa rồi. Quá sức mừng rỡ, Lục Tiệm níu chặt vào tay Cốc Chấn, xúc động nói:

- Cốc Chấn... Ta... ta thực không biết phải cảm ơn người như thế nào cho đủ!

Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Cảm ơn đệ làm quái gì? Muốn cảm ơn, huynh hãy cảm ơn Hoa tổ sư, tấm lòng bà tràn trề nhân hậu, hết sức miễn cảm.

Lục Tiệm đáp:

- Dĩ nhiên phải cảm ơn Hoa tổ sư rồi, thế nhưng nếu không có người tìm ra chốn này, thì làm sao đã có thể xoay chuyển được tình thế...

Gã bỗng hiện nét đau khổ trên mặt, rầu rĩ nói:

- Thế nhưng theo sách nói, linh dược này chỉ có thể duy trì tính mạng được dăm ngày, không trừ tuyệt tận gốc rễ cơn bệnh, muốn trừ cho tuyệt thì phải...

Nói ngang đấy, gã nhúu tí hàng chân mày, bặm môi. đầy vẻ khổ não.

Cốc Chấn âm thầm gượng một nét cười, gã hiểu rõ, đối với việc luyện nô, Lục Tiệm mang một vết thương lòng cực lớn, với gã, chuyện tối kỵ nhất đời là phải đem người gã thương yêu nhất luyện thành kiếp nô! Trước giờ, gã chưa khi nào có ý niệm đó trong đầu, bây giờ càng quyết không dám nghĩ tới.

Lục Tiệm lặng yên một lúc, gã ngẩng đầu hỏi:

- Cốc Chấn, sao ngươi không nói năng gì hết vậy?

Cốc Chấn đáp:

- Việc đó là chuyện của hai người, đệ nói năng gì được đây? Nếu phải làm kiếp chủ cho đại mỹ nhân, ngoài huynh ra, đừng nghĩ có thể tìm được người thứ hai trong thiên hạ. Cho dù là thế, mình còn phải xem chủ ý của đại mỹ nhân ra sao, nếu cô ấy thà chết không làm kiếp nô, huynh sẽ hành xử thế nào?

Lục Tiệm bất giác run người, gã cứ nghĩ tìm được "Tương Vong tập" là giải quyết được tất cả vấn nạn, đâu có ngờ y thư lại đề xuất cái nan đề còn khó khăn hơn trước nhiều, đưa người ta đến mâu thuẫn cùng cực.

Cốc Chấn nhăn mày nhúu mi, gã cầm sách lên, đưa ngón tay lật, đọc qua thêm dăm ba trang trong "Tương Vong tập" nữa, rồi gã buồn bã nói:

- Thì ra là vậy!

Lục Tiệm vội hỏi:

- Là sao?

Cốc Chấn đáp:

- Đọc qua phần dẫn ở đầu sách, những gì ở đây là Hoa tổ sư lúc về già viết nên, lúc ấy, bà ở cách xa Trung thổ, bà bị tách xa khỏi họ hàng thân thích, mà không một cơ hội đoàn tụ, đúng theo câu nói của Trang Tử, "Đã không thể đem sức mọn ra giúp rập được người vào lúc họ đang cần được giúp, thì chỉ đành tìm quên lãng chốn giang hồ". Đọc trong sách này, toàn là những gì về y học bà nghiên ngẫm được trong lúc tuổi già, tỷ như chuyện đem thay óc, thay tim, hoán chuyển kinh mạch, tẩy rửa tuỷ sống, cũng là những gì bà đã không thể điều trị trong quãng đời trước kia, đến lúc phải sống cách xa nhân loại, bà mới tưởng tượng ra, đề nghị phương thức điều trị mà không sao kiểm chứng bằng thực nghiệm. Tất nhiên toàn là những suy tưởng của bà, thực khó mà lấy đó làm chuyện có cơ sở đích xác. Tư Cầm tiên sanh đã đốt rụi sách này, có khi ông muốn tránh lưu truyền hậu thế những ý tưởng dễ đưa đến suy nghĩ sai lầm.

Lục Tiệm không dẫn được, gã hỏi:

- Thế nhưng chuyện tu luyện ấn mạch đích xác có thật, chuyện luyện nô, Hoa tổ sư cùng Tư Cầm tiên sinh đều không nghĩ tới, nhưng chúng là sự thật.

Gã còn chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng kêu yếu ớt của Diêu Tình

- Lục Tiệm!

Lục Tiệm nhô mình ra, Diêu Tình gắng mở mắt, khi cô thấy gương mặt Lục Tiệm, cô thầm thì:

- Người... người đừng làm chuyện ngờ nghệch, đừng có đi theo ta!

Nói xong, không chờ gã trả lời, cô đã nhắm nghiền đôi mắt, chìm vào hôn mê.

Lục Tiệm chăm chăm nhìn vào Diêu Tình, gã ngơ ngẩn một lúc, trông mắt đỏ quạch, gã thở ra một hơi dài, rầu rầu nói:

- Cốc Chấn, lòng ta hiện rất khó chịu, ta dẫu không chết theo cô ấy, cũng không có cách nào khác đứng nhìn cô ấy chết đi!

Cốc Chấn đưa mắt liếc gã, hỏi:

- Huynh đã lấy quyết định rồi ư?

Lẳng lặng gật đầu, Lục Tiệm đưa một đạo chân khí truyền vào cơ thể Diêu Tình, đồng lúc, gã gọi lớn tên cô.

Diêu Tình mở bừng mắt, nhìn trừng trừng vào Lục Tiệm, sau một lúc, cô hiểu ra, bèn cười, bảo:

- Người chưa chết! Ta cũng chưa chết à?

Lục Tiệm gật gật đầu, gã ngồi thụp xuống, đem những điều viết trong "Tương Vong tập" trình bày ra, rồi nói:

- A Tình, phương pháp này thật khó mà tin được, nhưng qua những gì suốt đời tôi từng trải, nó cũng không hoàn toàn phi lý, chỉ là làm theo hay không, toàn do cô quyết định, cô không muốn, tôi cũng đành chịu thôi!

Diêu Tình nghe giải thích, cô không nói gì, rủ thấp hàng mi suy nghĩ, rồi cô ngược nhìn Lục Tiệm, từ đồng tử đen nhánh hiện nét thê lương, cô rầu rĩ hỏi:

- Thảng hoặc luyện nô xong, vẫn không sống sót được, thì sao?

Lục Tiệm bất giác nghẹn lời, không sao trả lời.

Diêu Tình nở nụ cười, vẻ bất đắc dĩ, cô nhắm mắt, buồn bã:

- Đến nước đó, chẳng bằng chết ngay cho xong. Thế nhưng, ta thật tình không muốn chết đâu!

Nói đến đây, cô lại mở to mắt,:

- Lục Tiệm, người khi làm kiếp chủ ta rồi, liệu có khi phụ ta hay không?

Lục Tiệm cảm giác lồng ngực phát nóng, gãi gơ tay, thề:

- Tôi thề trước trời đất, nếu tôi mà khi phụ cô, thế nào...

Diêu Tình ngắt ngang:

- Được rồi! Ngốc tử ạ, buông lời thề nguyện làm gì, ta tin người là xong, nếu người khi phụ ta mà ta không sao cự lại, thì ta sẽ nhảy xuống biển chết phứt cho xong!

Lục Tiệm nhăn nhó:

- Cô lo lắng quá đấy thôi, tôi làm sao có thể khi phụ cô cho được?

Diêu Tình bĩu môi, còn chưa kịp trả lời, bỗng Cốc Chấn cười ồ:

- Được rồi... Được rồi... Diêu đại mỹ nhân, cô muốn nói gì thì cũng đã nói hết cả rồi, đã giữ được đầy đủ thể diện rồi, cô biết chắc rõ gã không khi nào khi phụ cô, mà cô cứ còn khổ sở nói tới nói lui kiểu đó, làm gã bấn lên, nếu cô còn chưa yên tâm, để tôi đứng ra bảo đảm, gã mà dám khi phụ cô, tôi sẽ thay cô đá cho gã một đá vào đít, được chưa?

Diêu Tình lườm Cốc Chấn, bảo:

- Rồi... Đã có xú hồ li đứng ra đảm bảo vậy, ta cũng đành miễn cưỡng mà tin lời người, thế nhưng, nếu phải luyện nô... như thế nào, ta hổng biết,

người chớ có mà biến ta ra hình dạng quái đản, kiểu như một lũ Tiết Nhĩ, Mạc Ất... thà không luyện... hay hơn.

Thấy cô đồng ý, Lục Tiệm trong lòng buồn vui lẫn lộn, mắt gã cay cay, trào lệ lai láng. Hiểu rõ những mâu thuẫn trong gã, Diêu Tình không nói lời nào, cô rúc đầu vào lòng Lục Tiệm.

Cốc Chấn đưa quyển "Tương Vong tập" cho Lục Tiệm, nói:

- Lục Tiệm, cái này kêu là đọc nhiều thì biết nhiều, những phương pháp của Hoa tể sư có khi hữu dụng, huynh cũng nên đọc qua!

Đón tập sách, Lục Tiệm đọc sơ qua, gã phát giác cách tu luyện kiếp lực mà Hoa Hiếu Sương tưởng tượng ra, cùng "Hắc Thiên thư" rõ ràng khác nhau, bà đề xuất cách thức mới lạ, nhiều thủ pháp kỳ thú khác thường. Phép luyện nhập môn của "Hắc Thiên thư", là phải tu luyện nhằm trực mạch, đến khi luyện xong cả ba mươi một ấn mạch, thì "Kiếp Hải" tự động xuất hiện, thế nhưng xuất hiện ở đâu, còn tùy theo người luyện, mỗi kiếp nô một khác, thế nhưng trong "Tương Vong tập", Hoa Hiếu Sương lại làm ngược hẳn lại, bà đem ấn mạnh cũng như kiếp lực đánh đồng với hai dòng chảy âm dương trong biển cả, bà lại nói ấn mạch không hoàn toàn giống kinh mạch con người, chuyện khẩn yếu nhất của tu luyện ấn mạch, là trong vùng của ấn mạnh, phải tạo trước một cái khí hải Đan Điền, tức là cái mà "Hắc Thiên thư" gọi là "Kiếp Hải".

Bàn luận đến đây, Hoa Hiếu Sương đem đặt tương quan giữa việc chế tạo Tiềm Long với tu luyện kiếp lực tu luyện ngang nhau: "Tiềm Long nguyên là một khối trùng trùng những cơ quan trên đảo, Lương Tiêu dựa theo lý thuyết về kinh mạch con người, trong từng tảng đá, đã cho đục khoét nhiều rãnh, nhiều lỗ, muôn rãnh, ngàn lỗ, kết nối nhau, giữa chúng lại đặt các loại cơ quan khác nhau, tổng thể đó sau khi được cho dẫn nhập các dòng âm dương của biển, nước sau khi xuyên qua các rãnh, lỗ, sẽ thoát ra ngoài, hệt như phép thở hít của cao thủ, tích lũy năng lực lớn, rồi sau đó

được nạp trở lại các cơ quan, dẫn tới "Âm Dương trì", vận chuyển vài vòng như vậy, đem tổng ra ngoài các lỗ hổng, lúc ấy, lực lúc ra mạnh hơn lực lúc vào, đã có thể dùng cho chảy ngược với dòng nước, theo dương lưu mà phát sinh biến hoá, thế nhưng, chu trình không chỉ làm một lần, mà phải lặp đi lặp lại không ngừng. biến năng lực càng lúc càng tăng trùng trùng điệp điệp, đến kết quả cuối cùng có thể dùng nó hô phong hoán vũ, làm nghiêng lệch biển cả, làm đảo lộn sông hồ.

Giải thích theo lẽ ấy, đại hải có thể xem như một cao thủ võ học, Tiềm Long là huyết Đan Điền của cao thủ. Còn nếu đem Tiềm Long ví như một cao thủ võ học, cái ao "Âm Dương trì" sẽ là huyết Đan Điền, đưa ba thức hợp nhất vào một, cộng thêm tương quan nội ngoại. Cái mà Hoa Hiếu Sương gọi là "Đan trung chi Đan, Điền trung chi Điền", chẳng phải phép tu luyện nội công, mà cách chính thống là phải trước hết tạo dựng Đan Điền. Đem Đan Điền làm cốt yếu tổng cương, đem kinh mạch làm mắt cá, vận chuyển kinh mạch cho phần Đan Điền, đưa phần tổng cương lên, cái trước thúc đẩy cái sau, ắt sẽ đạt thành tựu. (Chú: phì... khúc này khó hiểu quá, đành dịch lược qua!)

Những nguyên lý ấy, vừa hàm chứa triết lý, lại ngầm chứa y lý, gốc gác thực huyền ảo khôn cùng, Lục Tiệm linh hội dần, ban đầu cực kỳ gian nan, nhưng nhờ gã có luyện qua "Hắc Thiên thư" trước đó, sau lại đả thông các hiển mạch cùng ẩn mạch, trong quá trình gã gặp đầy dẫy kiếp nạn, gã hiểu rõ về chân khí, lại cũng có hiểu biết vững vàng về kiếp lực, mỗi mỗi đều sâu rộng, trên đời này không kiếm được người thứ hai như gã. Lúc này, gã đem ẩn chứng những gì gã từng trải với sách vở, đã thu được lợi ích không ít, làm gã bất giác than thầm "Cái sai lầm của "Hắc Thiên thư" là đây! Kiếp Hải làm cái cốt lõi của ẩn mạch, mà cốt lõi đó lại không do Kiếp nô tự điều động, thì làm sao Kiếp nô lại có thể vận dụng theo ý muốn! Cái gọi là định mạch, chỉ là sự bổ cứu đến sau, mà không được đem ra làm bước đầu nhập môn, khi đã sắp đặt Kiếp Hải xong xuôi rồi, đem Kiếp Hải thống lĩnh ẩn mạch, chẳng phải hay gặp mười lần sử dụng phép "định mạch" sao!"

Suy nghĩ đến đây, đầu óc Lục Tiệm bừng hiểu hoàn toàn, thấu rõ quan hệ trọng đại của "Hắc Thiên thư", gã nhất thời mừng đến phát điên, nét hoan hỉ hiện tràn đầy trên mặt, gã khó khăn lắm mới trấn tĩnh được tâm thần, rồi gã suy ngẫm, giản lược những ý niệm, đem trình bày trọn vẹn cho Diêu Tình nghe.

Diêu Tình sợ nhất khi luyện nô sẽ biến dạng kỳ quái, cô nghĩ đến hình dạng Mạc Ất, Tiết Nhĩ, Tô Văn Hương, tự dưng không rét mà run, sau khi cô nghe những lời giải thích ấy, cô vui mừng vô cùng, lập tức quyết định sẽ đặt "Kiếp hải" tại ngón út bàn chân trái. Cô cho rằng, cho dù chỗ ngón chân ấy biến dạng kỳ lạ ra sao, dài ra cũng được, ngắn đi cũng xong, đều chẳng có gì đáng e ngại lắm. Thấy cô nghĩ ra biện pháp thích hợp khôn khéo ấy, Cốc Chấn không dẫn được, cả tiếng cười ha hả, gã thừa cơ chọc ghẹo Diêu Tình một hồi, làm Diêu Tình tuy hết sức bức tức, nhưng cô vô lực mắng chửi lại gã, chỉ đành nuốt món hận bị chọc phá đó xuống, nhờ Lục Tiệm thi triển thần thông, tạo cho cô một "Kiếp hải" trong vùng ẩn mạch của cô.

"Kiếp hải" là chỗ tụ hợp của kiếp lực, trước khi tạo nên nó, phải ra sức gom các kiếp lực lại, mà kiếp lực cũng tương tự thần, trước giờ người ta chỉ dùng thần mà ngự khí, không thể dùng khí ngự thần. Những gì là chân khí hay thần lực, đều không thể dùng để chế ngự kiếp lực, muốn chế ngự chúng, là phải dùng kiếp lực chế ngự, là cần một kiếp chủ thuộc loại cao thủ nhất lưu về luyện thần. Loại người này hiếm thấy, cả trăm năm mới gặp một lần, ngược lại, số kiếp nô rất nhiều, nhưng chân khi kiếp nô lại do kiếp chủ chủ trương, kiếp nô mà đi luyện nô, tất phải mượn kiếp lực đem biến thành chân khí, thể theo luật thứ hai của "Hắc Thiên thư", sẽ rất dễ đưa kiếp nô đến vong mạng. Bởi lý do đó, chưa hề thấy có kiếp nô nào nghĩ đến chuyện luyện nô. Từ sau khi được Thiên Độc, các mạch hiển và ẩn của Lục Tiệm tương thông, chuyện mượn kiếp lực tạo chân khí với gã không phải là vấn đề to tát gì, nhưng chế tạo "Kiếp Hải" lại là việc lớn, quan hệ đến sống chết, cần sự tập trung tinh thần. Cơ thể Diêu Tình lại rất hư nhược, khi mở ẩn mạch, cô cần thu hút chân khí từ hiển mạch, trong tình huống đó, tay tả

Lục Tiệm chuyển kiếp lực, chế tạo kiếp hải, tay hữu truyền nội lực, để bổ sung tinh nguyên của hiền mạch trong cô, một lúc hai công việc, gã thật không dám lơ là chút nào.

Cốc Chấn làm hộ pháp cho hai người, trong lúc rảnh rang, gã xem kỹ bên trong rương sắt, trước tiên lấy thanh trường kiếm ra, chẳng dè, kiếm ra khỏi vỏ, thấy thân kiếm sét rỉ loang lỗ, rất không ưa nhìn. Cốc Chấn khẽ than thầm:

- Đây mà là thanh kiếm đỉnh đỉnh đại danh "Thiên Phật kiếm" sao?

Gã chém một nhát, nền đá cứng đã bị lưỡi kiếm chặt đứt đôi, tựa như ta đem dao cắt vào đậu hũ.

Thấy thế, Cốc Chấn hoảng đến líu lưỡi, gã nghĩ bụng "Có câu 'Đánh giá người không thể bằng nhìn qua dung mạo', thì ra cũng chẳng thể đánh giá thanh kiếm này bằng vào hình dạng bên ngoài của nó. Coi thì thiệt xấu xí, mà có uy lực nhường ấy! ' Nghĩ thế, gã rút kiếm đánh xoẹt trở vào vỏ, nhìn trở lại đáy rương, gã thấy một tập "Ngự Long sách" cùng một quyển trục xếp cạnh nhau.

Mở rộng quyển trục ra xem, Cốc Chấn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, thấy đó là bản vẽ "Vạn Quốc hải đồ", trong ấy ghi tường tận tên các lục địa, các hòn đảo, các dòng chảy của đại dương, mỗi mỗi đều rõ ràng đầy đủ, có nhiều địa danh mà Cốc Chấn chưa từng nghe đến, với gã hết như những vùng đất hoang. Mé sau bản đồ có ghi chép mấy dòng "Con đi du lịch phương xa, được chứng kiến nhiều cảnh vật, địa lý, đều đem ghi chép vào tấm bản đồ này, làm món quà mọn dâng chúc thọ cha. Đứa con bất hiếu là Lương Âm Sương kính trình."

"Lương Âm Sương là ai nhỉ?", Cốc Chấn thoáng ngẫm nghĩ, bỗng gã nhìn ra, ông Lương Âm Sương nhất định là con trai Tây Côn Lôn, bố thân sinh của Lương Tư Cầm. Xem tình hình, ông này đam mê nghề đi biển, nếu

không, sao lại có thể vẽ nên một bức hải đồ như thế. Chỉ có điều, Tây Côn Lôn, Lương Tư Cầm đều dương danh nơi Trung thổ, ông này lại viễn du các vùng đất lạ xa xôi, tên tuổi đã không lưu truyền đời sau. Thế nhưng, coi vậy, ba đời họ Lương, người này lại hợp tì vị Cốc Chấn nhất.

Cốc Chấn cầm bức hải đồ xem tới xem lui, thích thú đến không muốn rời tay, một lúc thật lâu sau mới đặt xuống, gã mở tập "Ngự Long sách", bên trong chính là giải thích cách xử dụng Tiềm Long. Đại khái nói "Tiềm Long tròn tựa quả bóng, bên trong có bốn trăm chín mươi hai lỗ, một trăm hai mươi tám mạch, một cửa vào, sáu mươi bốn cơ quan, cách thao tác rất rắc rối, chỉ cần làm sai một chút, sẽ thành muốn chỉ đằng đông lại lạc về đằng tây, muốn đi nam lọt tuốt về bắc, tạo nên đại hoạ khủng khiếp. Còn về uy lực mà nói, tổng cộng Tiềm Long có bảy trạng thái: "Tĩnh, Thủ, Hành, Kinh, Thương, Phá, Diệt", cường độ tăng lên theo thứ bậc đó, trạng thái "Diệt" ở mức uy lực mạnh tuyệt đối, chưa từng thử qua, mới chỉ thử đến trạng thái "Phá", đã hủy diệt mất ba hòn đảo. Uy lực của Tiềm Long cũng có liên quan đến điều địa lợi, nếu được dùng vào chỗ hai dòng hải lưu ấm lạnh giao hoà, uy lực của nó sẽ mạnh mẽ khôn cùng. Vào lúc đó, nếu chìm Tiềm Long quá nửa trong nước, nó sẽ tạo nên xoáy nước xuyên khỏi mặt biển, mang một lực hấp hút không đứt đoạn.

Hiện thời, Tiềm Long đang trong trạng thái "Thủ", nếu muốn làm bình lặng hải trận bên ngoài đảo, chỉ cần đưa nó về trạng thái "Tĩnh" là xong.

Vừa đọc, Cốc Chấn vừa suy ngẫm "Uy lực của Tiềm Long có dính dáng nhiều đến các hải lưu, một khi đem phối hợp cùng tấm "Vạn Quốc hải đồ", sức mạnh của nó sẽ lớn đến mức độ nào đây? Hèn chi cả sách chỉ dẫn cùng hải đồ đều được tàng trữ cùng một nơi, rõ ràng có thâm ý lớn". Gã lại xoay chuyển ý nghĩ, cho rằng, với Tiềm Long, ba đời họ Lương đúng là vừa yêu vừa hận, yêu ở chỗ thiên tài bên trong, bỏ không dùng thì đáng tiếc, hận vì uy lực nó quá to tát, dùng sai chỗ sẽ gây đại hoạ, cái tâm tư ấy truyền suốt ba đời, đến hậu thế mà chủ ý vẫn hầy còn bị khốn quẫn, bất định! Nếu

không vì thế, Tư Cầm tiên sinh đâu đã chẳng khổ công nhọc trí tạo tám bí ngữ giấu trong tám bức hoạ đồ?" Gấp sách lại rồi, gã trầm ngâm suy nghĩ, tâm tình gã cứ theo âm thanh quái dị lúc vang lúc tắt của Tiềm Long mà lên lên xuống xuống, mãi không quyết định được!

Bỗng nhiên, trong tim Cốc Chấn rộ lên một loạt, trong đầu gã thoáng hiện hình ảnh Vạn Quy Tàng. Lần này, sự việc xảy quá đột ngột, nhưng Cốc Chấn trên Nữ Vương hiệu từng trải qua trạng thái đó, gã biết, dấu hiệu ấy là do Vạn Quy Tàng khởi động thần thức, dùng môn "Đồng Khí tương cầu" dò tìm gã, trong một sát na, cái dị cảm ấy mỗi lúc một mạnh, Cốc Chấn mừng rỡ tưởng "thấy" Vạn Quy Tàng chân trụ trên chiếc tam bản, nhờ chút ánh sao, lão đưa thuyền di chuyển thẳng hướng hòn đảo này.

Cũng lúc ấy, hình ảnh Vạn Quy Tàng hốt nhiên biến mất, Cốc Chấn thở hắt một hơi, đưa tay áo quạt mặt, trán gã đầm ướt mồ hôi lạnh, gã vụt hiểu, Vạn Quy Tàng do nằm được huyền cơ của thủy trận, đã thoát khỏi sự kiểm soát của nó, đang chạy thẳng đến đây. Nếu gã còn tiếp tục lưu lại chốn này, ắt sẽ bị lão dò tìm ra, khi đó, không những tính mạng của ba người gã không sao bảo đảm nổi, mà cả Tiềm Long cũng sẽ lọt vào tay Vạn Quy Tàng.

Nghĩ đến đây, bất giác Cốc Chấn nhảy nhồm lên, gã đảo mắt một vòng, thấy hai người Lục, Diêu đang lúc mặt nhăn mày nhíu, thần sắc sâu thẳm, đỉnh đầu Lục Tiệm lẩn quẩn một vùng bạch khí tụ mãi không tan, hiển nhiên gã đang hành công đến chỗ sinh tử quan đầu. Cốc Chấn hiểu rõ, sự tu luyện nội công này ưa tĩnh kỵ động, một khi bị quấy nhiễu, sẽ làm tan tành những thành quả đạt được trước đó, mà còn là mối nguy cho tính mạng. Mà Diêu Tình yếu ớt lụn bại ngang mức đó, cô càng không thể bị náo loạn.

Ý niệm xoay chuyển đến đây, Cốc Chấn lập tức lấy quyết định, gã thi triển thân pháp, chạy ào ào qua thông đạo. Thông đạo ấy là lối vào duy nhất đến chỗ Tiềm Long, dẫn đến chỗ đường hầm vách thủy tinh. Muốn khởi động Tiềm Long, lối vào ấy là phải đóng kín, từ chỗ hầm thủy tinh vào ắt là

địa điểm ba đời họ Lương đã trù liệu trước, dành cho các trí giả đời sau. Lúc này, thân hình Cốc Chấn di chuyển nhanh như sấm chớp, trong nháy mắt, gã đã ra đến bên ngoài cửa động, nghe gió thổi ù ù, da mặt chớm lạnh, gót chân Cốc Chấn vẫn không ngừng nghỉ, gã chạy thẳng ra biển.

Bóng dáng cây cối nhạt dần đằng sau, lòng nóng như bị lửa đốt, Cốc Chấn vừa học tốc chạy, vừa suy nghĩ trong đầu, đoán xem Vạn Quy Tàng hiện đang ở đâu, đâu dè, ý niệm vừa phát xuất, hình ảnh Vạn Quy Tàng đã hiện trong óc, gã nhìn rõ mặt mày, râu tóc, cho đến nỗi một thoáng sầu muộn của lão gã cũng thấy rành rành trên ánh mắt. Do đó, Vạn Quy Tàng thân mình đang ở chỗ nào, xa hay gần, Cốc Chấn đều nắm vững, hiểu rõ mồn một.

Cảm giác này kỳ diệu khôn tả, từ khi Cốc Chấn luyện Chu Lưu lục hư công đến giờ, gã toàn bị Vạn Quy Tàng dùng mánh này truy tìm gã, không chế được gã bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, lão đã làm Cốc Chấn bị quần bách, đánh gã thua tới bời. Không ngờ, hôm nay gã vừa mới ngưng trụ tâm thần một chút là đã dò được hành tung của Vạn Quy Tàng, cái kỳ diệu của cảm giác này, gã chưa khi nào nếm qua! Lòng Cốc Chấn mừng tựa nở hoa, gã đoán, một phen khổ luyện công phu trên thuyền ắt đã đưa gã vượt qua Vạn Quy Tàng, nếu không, làm sao gã có được rất rõ rệt sự tương thông kỳ diệu này!

Lúc ấy đêm đã khuya lắm, sao trời thưa thớt, một dải ngân hà treo trên cao, toả khá sáng, nhìn hết một mũi tên bạc, đang đâm xuyên qua tầng mây loá loá tinh quang, mũi tên tưởng chừng muốn xuyên thẳng vào mặt gã. Cốc Chấn chạy nhanh chừng nào, mũi tên bạc dường như gấp rút phóng đến gã mau chừng nấy, Chu Lưu bát kinh trong Cốc Chấn mang cảm giác tương ứng đồng thanh cùng thứ kinh khí tương tự, nó phát phần khích, vọt khởi động mạnh mẽ hẳn lên. Từ luồng chân khí mãnh liệt trong nội thể, Cốc Chấn cảm giác hưng phấn bột phát tột độ, gã chẳng nhận được, bung người vọt lên không trung, vượt quá khỏi rừng rậm, cú nhảy đó đạt chiều

cao đến độ tạo ảo giác trong đầu Cốc Chấn, ảo giác các mảnh tinh tú đang áp sát vào gã, khiến gã sảng khoái, tay giương bổng, cất giọng hú thanh thoát tựa một tràng cười dài. Lập tức, vầng mây cuộn cuộn đùn mạnh lên, các thân cây đằng sau lưng trút lá ào ào, trong ánh sáng trắng bàng bạc, mảnh lá tung chói ngời tựa ngọc thạch, chúng bay phời phời như tuyết.

- Giải!

Từ phía sau vọng đến một tiếng cười rộ, Cốc Chấn kinh hoàng tột độ, vừa rồi, gã cảm nhận rõ rệt thân mình Vạn Quy Tàng còn đang nổi trôi trên mặt biển khơi, chẳng dè, trong khoảnh khắc một tràng cười của gã, lão đã hiện tới ngay sau lưng, thân pháp nhanh nhẹn đạt mức độ thần sầu quý khốc đó làm người ta sợ đến thót tim.

Nhanh như cắt, Cốc Chấn xoay mình, gã thấy Vạn Quy Tàng thân ảnh đen như mực, đứng trên đỉnh một cây cao, phần dưới thân mình lão pháp phù bất định, đằng sau lưng, gió xoáy vút xoàn xoạt, thổi tốc tà áo lão, loang loáng như ánh gương đao. Hơi thở pháp phòng gấp gáp, Cốc Chấn nhận định chỗ lão đang đứng, đối phương đã chiếm được chiều gió, địa thế vô cùng tuyệt diệu. Trong năm điểm cốt yếu của Chu Lưu, ai đoạt được bốn sẽ vô địch, vào lúc khẩn trương này, hai điểm đã bị lão chiếm mất, chỉ còn "Pháp", "Thuật" và "Khí", nếu chiếm thêm một điểm nữa, coi như lão định đoạt được tính mạng Cốc Chấn.

Ánh mắt xoay chuyển, Cốc Chấn vỗ tay, la lớn:

- Lão đầu tử, bình sinh lão rất ưa khích bác Khổng Phu tử, tại sao bữa nay lại đổi tính nết, chẳng học được gì hay, mà lại đi cóp theo cái tệ hại của lão Phu tử đó?

Vạn Quy Tàng "hừ" một tiếng, cười, hỏi lại:

- Ta cóp cái gì của lão, người nói coi thử coi!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Khổng Tử dạy học trò "Chiêm chi tại tiền, hốt yên tại hậu" (Liếc sơ nơi trước mặt, lĩnh liền ngay ra đằng sau lưng), Phu tử vốn dĩ một thứ mảnh mung đệ nhất, lão từng dạy ta điều đó, sao giờ lão giở mảnh khố đó ra với ta? Rõ rành rành, lão đang ở trước mặt ta, thoát cái, đã lén ra ngay đằng sau lưng tức thì!

Vạn Quy Tàng cười, bảo:

- Thứ con nít nhà người mà cũng muốn chơi trò khích tướng ư? Người thấy ta chiếm lĩnh địa thế tốt, sợ thua, đã giở cái giọng đó ra kích bác ta, ô... người nghĩ lão phu đây dễ bị người đưa vào tròng hay sao?

Cốc Chấn cười:

- Trò vật vĩnh của ta, thực không sao qua mặt được tôn ông, phục lắm... phục lắm!

Vạn Quy Tàng bật cười ha hả, tiếng cười chưa dứt, luồng khí bên dưới lão bốc vụt lên, thân ảnh Vạn Quy Tàng đột nhiên biến mất, lúc xuất hiện trở lại giữa thình không, táy áo lão đã tóm gọn lại, thế xông đến còn nhanh hơn chim cắt.

Vạn Quy Tàng mượn tràng cười để ngấm tung đòn quý quyết, nhưng Cốc Chấn cũng không phải hạng ngốc nghếch, gã đã sớm ngấm vận chuyển tâm thần, theo dõi khí cơ, Vạn Quy Tàng vừa biểu lộ một thoáng sát cơ, Cốc Chấn hay biết lập tức, thân mình Vạn Quy Tàng vừa chuyển động, Cốc Chấn cũng di chuyển theo, thân trên không nhúc nhích, tả cước lại đã lùi một bước dài ra sau, đưa thân mình gã lui về một trượng sáu xích năm thốn ba phân, vừa sát vào mé nước.

Trong con mắt người ngoài quan chiến, bước lùi đó của Cốc Chấn trông thật tầm thường, nhưng không dè, với hai người trong cuộc, cự ly ấy lại vi

diệu khôn cùng, nếu gã lui thiếu đi mất một phân, cái khí thể giữa cả hai sẽ tăng nhiều tựa dây cung kéo thẳng hết cỡ, giúp Vạn Quy Tàng đoạt lợi thế của mũi tên giương sẵn trên dây cung, thế và lực lão gom góp tới mức đó sẽ không có gì đương cự nổi, còn nếu Cốc Chấn lui dư thêm một phân, khí thể trong thể nội gã sẽ toát ra, tạo sơ hở, ắt sẽ bị lãnh gọn một chiêu lăng lệ tiếp theo của Vạn Quy Tàng. Nhưng khoảng cách đôi bên lúc này không dài, không ngắn, nó đã không cho Vạn Quy Tàng tom góp thế và lực đủ mạnh, đồng thời nó giúp Cốc Chấn tránh bị phát tiết chân khí nội thể, gã vẫn còn giữ được cơ hội phản công.

Tuy thân mình đang lửng chửng trên không, Vạn Quy Tàng cũng nhận biết điều ấy, lão đang bức tức muốn há miệng chửi rửa bống kèm lại được, thế đang bay tới chột hoả hoãn, nhẹ nhẹ đáp chân xuống đứng trên đỉnh một tảng đá lớn, cười vang, giọng sang sảng:

- Thăng nhóc con này đạt bước tiến triển lớn... nhanh thật!

Vừa rồi, đà bay của lão mà đưa lão tiến tới thêm chừng một xích nữa, Cốc Chấn đã có cách phản công rồi, nhìn tình hình, bụng gã than thầm "Uổng quá", nhưng miệng vẫn vui vẻ nói:

- Đó là đã được lão đầu tử ông dạy dỗ thật giỏi cho!

Vạn Quy Tàng khẽ hé môi cười, vuốt râu, nói:

- Bớt vuốt đuôi đi, trò "Thiên Tử vọng khí, đàm tiểu sát nhân", đừng tưởng ta vừa qua đã không nhìn ra rồi!

Vừa rồi, đích thực Cốc Chấn trổ thuật "Thiên tử vọng khí", bống bị Vạn Quy Tàng lật tẩy, gã bất giác không khỏi thót tim, chân khí nội thể vụt rộ lên, tạo cảm giác sắp rối loạn to, lập tức gã lùi nhanh hai bước thật dài, đôi gót chân đã nhấn chìm sâu trong nước biển.

Bước lùi đó, Cốc Chấn đã bộc lộ sơ hở, vừa ranh ma khuấy phá làm loạn được khí cơ của Cốc Chấn, Vạn Quy Tàng lập tức xuất thủ, nhanh như ma như quỷ, lão áp sát vào. Cốc Chấn vùng chưởng quét xuống, nước biển bắn tung lên, đẩy một cơn sóng to nhanh như sấm sét ập vào Vạn Quy Tàng.

Vạn Quy Tàng khễ khàng vỗ một chưởng, coi thì tưởng là lão tùy tiện đánh ra, nhưng kinh lực lão chặn vào cơn sóng, gặp nước thì sủ nước, gặp đ

THƯƠNG HẢI

Phượng ca
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Minh Nguyệt

Lúc Cốc Chấn tỉnh lại, phương đông đã rạng, nắng sớm chiếu rọi khắp bầu trời, một luồng kinh khí dũng mãnh không ngừng luân chuyển khắp thể nội gã, tạo một cảm giác êm dịu ấm áp khó tả nên lời. Thấy gã đã tỉnh dậy, Lục Tiệm triệt hồi nội lực, cất giọng ân cần hỏi:

- Người tỉnh rồi ư?

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Tỉnh rồi!

Gã bỗng nhắm nghiền mắt, vận khí đi một vòng, rồi chậm chậm nhóm dậy. Lục Tiệm vươn tay giúp đỡ gã.

Cốc Chấn chăm chú nhìn ra ngoài khơi, một lúc thật lâu, gã không nói năng gì. Thấy thần tình kỳ lạ của gã, Lục Tiệm chẳng nhẫn nhịn được nữa, lên tiếng hỏi:

- Người đang nghĩ ngợi gì thế?

Cốc Chấn nhoẻn miệng cười, hỏi trở lại:

- Huynh làm sao đã kịp đến đây?

Lục Tiệm đáp:

- Ta tạo xong "Kiếp Hải" cho A Tình rồi, quay ra không thấy người, không hiểu tại sao, trong lòng bỗng dưng sốt ruột quá. "Kiếp Hải" A Tình tạo xong, tự cô ấy có thể vận chuyển các ẩn mạch lớn, phần tu luyện "Kiếp Lực" đã có chút thành tựu, ta bèn thôi chăm sóc cô ấy, để đi tìm người. Lúc ra đi, ta chợt thấy thanh trường kiếm bỏ bê mé dưới đồng đồ vật bề bộn, quỷ thần xui khiến ta nhặt lấy nó lên cầm theo, không ngờ lại có công dụng cực lớn. Nếu không có thanh kiếm đó, chưa kể ngón "Thiên kiếp ngự binh pháp" của ta không có cách thi triển, mà không nhờ kiếm đó, cũng chưa chắc đủ sức phá vỡ chân khí hộ thể của Vạn Quy Tàng được.

Cốc Chấn thở dài, rồi cười, nói:

- Kiếm ấy đúng là "Thiên Phật kiếm" của Tây Côn Lôn rồi, bây giờ nó biến mất tiêu, huynh chẳng thể nào lên làm Thành chủ ở Tây Thành được nữa!

Lục Tiệm lắc đầu, bảo:

- Ta chẳng ham thích gì cái chức Thành chủ đó, chỉ cần sao cho tất cả đều được bình an là tốt lắm rồi!

Cốc Chấn cười ha hả một tràng dài, rồi nói:

- Diêu đại mỹ nhân đang bơ vơ trợ một mình trong ấy, thân thể cô không khoẻ, sợ dễ xảy nguy biến, hai ta phải trở về cho mau.

Lục Tiệm đồng ý, gã giúp đỡ Cốc Chấn trở về bên bờ ao "Âm Dương trì", rồi thay phiên giúp hai người Cốc, Diêu liệu thương, bận tít tít mất một lúc. Hay tin Vạn Quy Tàng đã chết, Diêu Tình vừa ngạc nhiên lẫn vui mừng, điều đó chẳng cần phải nói!

Sau hơn nửa ngày, thấy cả hai đều không còn gì phải e ngại nữa, Lục Tiệm bèn sửa sang chiếc tam bản, vượt thủy trận, từ xa xa đã nhìn thấy đoàn người Tiên Bích. Bọn họ nhận ra Lục Tiệm, lúc ban sơ thì rất kinh

hải, nhưng sau khi đoán được sự tình trên đảo, tất cả đều mừng vui muốn phát điên. Lục Tiệm điều khiển cho thuyền ghé vào chỗ mỏm đá ngầm ấy, gã đón mọi người lên tam bản xong, bèn thuật lại tình hình cuộc chiến.

Khi hay tin Vạn Quy Tàng đã chết, ai nấy đều vừa kinh vừa mừng, tình cảm của Tiên Bích dành cho Vạn Quy Tàng khá phức tạp, vừa cười vui xong, đã thấy cô ngoảnh mặt nhìn ra ngoài khơi, nước mắt tuôn lai láng.

Lên đến đảo, sau khi xem xét Tiềm Long, mọi người bàn bạc xem sẽ phải làm gì với nó.

Ngu Chiếu bảo:

- Công cuộc tìm kiếm món này thật đã không dễ, giờ có được Tiềm Long rồi, chi bằng mình đem nó về Trung thổ.

Tả Phi Khanh, Diêu Tình đều biểu đồng tình, nhưng Tiên Bích lại kịch liệt phản đối, cô nói:

- Món này mang sát khí nặng quá, nếu lỡ để lọt vào tay kẻ ác, sẽ chẳng khỏi gây tai ách!

Lục Tiệm, Ninh Ngưng đối với việc này thì sao cũng được, không có chủ ý. Mọi người bàn tán mỗi người một ý, không đi đến nhất trí, thấy Cốc Chấn vẫn lặng thinh, Ngu Chiếu không sao dẫn được, bèn hỏi gã:

- Cốc lão đệ, ý kiến đệ là sao? Có gì không thấy đệ phát biểu vậy?

Cốc Chấn tùm tùm cười, rồi đáp:

- Đệ đang nghĩ đến chuyện Tư Cầm tiên sinh đốt sách vở, trước khi lâm chung, tiên sinh có nói "Dân trí chưa khai phóng, chưa đến mức có thể dùng trí tuệ của ta". Đệ muốn hỏi các bạn, thế bây giờ, dân trí đã mở mang nhiều chưa vậy?

Mọi người nhìn nhau, Tả Phi Khanh thở dài:

- Sợ rằng chưa mở mang chút nào! Minh triều hiện nay ngày càng thối nát, còn không bằng được với thời của Chu Hồng Vũ nữa!

Cốc Chấn gật đầu, bảo:

- Tây Côn Lôn đặt tên vật này là "Tiềm Long", chính là đã có thâm ý, Các quẻ Càn sơ cửu bảo "Tiềm Long vật dụng", nói vật dụng, tức là nói không dùng được vậy. Tây Côn Lôn đặt tên như thế, nghĩa là trong thâm tâm ngài, ngài thật không muốn dùng đến nó, mà ngài sợ dĩ đã không huỷ diệt nó đi, chẳng qua ngài hy vọng thế giới mai sau sẽ không còn chiến tranh nữa, khi dân trí đã mở mang rộng rãi, có người chí sĩ sẽ dùng nó tạo phúc cho muôn dân, tể dụ dùng nó chế ngự nạn sóng thần, khu trừ các đàn cá kình, tạo hanh thông cho công việc đồng áng... Lấy tình hình hiện giờ mà coi, cái ngày lý tưởng đó còn xa xôi lắm, có khi không đến nữa là khác! Dem vật này về Trung thổ, nhất định sẽ gây loạn lạc trong thiên hạ.

Gã nói đến đây, mọi người ai nấy đều lặng thinh.

Bổng Ngu Chiếu cười âm lên, đưa tay vỗ vỗ vào vai Cốc Chấn, gã vui vẻ bảo:

- Lão đệ nói đúng lắm, ta nghe lời đệ!

Tả Phi Khanh cũng khe khẽ gật đầu, Lục Tiệm quay sang hỏi Diêu Tình:

- A Tình, ý cô là sao?

Diêu Tình lờm Lục Tiệm một phát, cười nhạt, nói:

- Xú hồ li xưa giờ tự coi mình là nhất, có khi nào gã đã sai lệch đâu? Chẳng đem về thì chẳng đem về, cóc ai cần!

Mọi người đều đồng ý vậy, để đề phòng bất trắc, Cốc Chấn dựa theo cách thức chỉ dẫn trong "Ngự sách", đã đưa Tiềm Long về trạng thái "Tĩnh", dẹp yên Thuỷ trận, khoá chặt lối vào, rồi mới cùng mọi người ra đi, đem các sách vở kinh điển là những di vật của tổ sư, giao cho người Tây Thành đưa trở về đây. Bức "Vạn Quốc hải đồ" do Cốc Chấn quản lý.

Ra khỏi vùng thuỷ trận, đã có Nữ Vương hiệu thả neo nơi xa xa, lúc vào đến gần, thì thấy cả năm đại kiếp nô cùng Thanh Nga, Lan U đang đứng nơi đầu thuyền, tận lực hươ tay. Mọi người trùng phùng sau cơn tai ách, khi họ hay tin cường địch thảm bại, đều vui mừng khôn xiết.

Không thấy thuỷ thủ nào trên thuyền, Cốc Chấn lấy làm lạ, bèn hỏi Mạc Ất. Gã này trả lời:

- Các vị vừa ra đi, là lũ tiểu quỷ nhát gan đó tính bỏ chạy, Drake vừa nói không được, thế là đã bị bọn chúng hùa nhau vào đả gã, bắt đem gã giam dưới đáy thuyền. Tôi thấy tình hình bất diệu, đã nhờ tên "mũi ửng to" phóng mê hương ra, làm bọn chúng mê man, rồi tôi đem cả lũ nhốt xuống khoang dưới đáy thuyền, giờ vẫn hãy còn ngủ mê ở cả đấy!

Cốc Chấn cười bảo:

- Cũng không trách tội nó được! Chuyến viễn du này, tội nó cũng đã chịu khá nhiều khổ ải rồi!

Nói xong, gã phóng tầm mắt ra xa, chẳng thấy lũ mực ma đâu cả, bèn hỏi Mạc Ất. Gã này thưa:

- Chẳng hiểu tại sao, buổi sớm chúng còn ở đấy, qua khỏi giờ Ngọ, là đã biến mất sạch.

Mọi người đều lấy làm lạ, Cốc Chấn thì đoán, khi đưa Tiềm Long về "Tĩnh", lũ mực ma bèn giải tán, đàn cá voi săn đuổi mực, cũng tức thì giải tán theo luôn.

Cốc Chấn suy nghĩ một hồi, rồi quay sang hỏi Tiên Bích:

- Đệ muốn nhờ tí tí giúp cho một việc hay ho này, được không?

Tiên Bích hỏi:

- Việc gì thế?

Cốc Chấn đáp:

- Máy người Anh này được chứng kiến các kỳ tích vừa qua, thế nào trong lòng cũng sẽ chẳng khỏi hiếu kỳ, sau này nhất định họ sẽ lại trở về đây thám hiểm lần nữa. Nếu để bọn họ tìm ra Tiềm Long, đệ sợ có chuyện không hay! Đệ cầu xin tí tí thi triển thuật 'Diệt trí', xoá sạch đoạn ký ức vừa qua của họ.

Tiên Bích vui vẻ đáp nói:

- Cách thức đó tốt đấy, bảo đảm được an toàn cho mọi chuyện.

Rồi cô ôm con Bắc Lạc Sư Môn lên, trở thuật pháp đó ra.

Cả bọn Horkins lúc tỉnh lại, chúng bị xoá mất một đoạn kí ức, chỉ mang máng hiểu đã xảy ra chuyện lớn, nhưng là chuyện gì, thì không sao nhớ ra được, khúc dĩ vãng đó chẳng còn chút dấu vết. Horkins làm lành lại với Cốc Chấn, gã bảo sao lão nghe vậy.

Cốc Chấn xem xét tấm "Vạn Quốc hải đồ", quay sang hỏi thêm nơi Horkins, rồi gã triệu tập mọi người đến, bàn:

- Người phương tây từng du hành khắp thế giới, theo lời họ kể lại, thế giới chúng ta ở thực ra là một quả cầu, nếu cứ đi mãi về hướng tây, thế nào cũng sẽ trở về lại Trung thổ. Ta xem theo tấm "Vạn quốc hải đồ" của tiên sinh Ấm Sương, đích thực là vậy, giờ mình nếu quay trở về theo đường cũ, sẽ bị mất đi khá nhiều hứng thú. chi bằng tất cả bọn mình học theo tiên sinh

Ấm Sương và người đi biển Tây phương, đi thăm thú một vòng thế giới chơi, được không?

Mọi người quen làm theo lời gã, nghe nói vậy, đều thấy không có gì phải bàn ra. chỉ mỗi mình Horkins không mấy hứng thú, lão bảo:

- Thuyền chúng mình quá nhỏ, không chứa đủ nổi lương thực để đi một vòng trên biển, mà ta cũng không làm ăn gì khác được, chưa kể đi về hướng tây, sẽ đến tân lục địa, nơi bọn Tây Ban Nha đang chiếm cứ, tụi nó không hoan nghênh mình đâu.

Lão nói tới nói lui nhiều lời, cũng chỉ để tỏ ý không muốn đi vòng quanh thế giới, Drake nghe chủ ý lão làm vậy, trên mặt gã tràn đầy nét thất vọng.

Với Cốc Chấn, chuyện đại sự đã làm xong, gã không muốn cố sức ép uổng người khác, bèn thương lượng cùng Horkins, nhờ lão chở thuyền tất cả đi tân lục địa xong, sẽ để lão theo đường cũ trở về. Lần này thì Horkins lại rất vui vẻ mà chấp thuận.

Cả đoàn bèn đi về hướng tây, hành trình hơn một tháng, cùng lúc mạch của Diêu Tình đã luyện thành, cô mượn kiếp lực, chuyển thành chân khí đưa vào kinh mạch ngũ tạng, các nơi ấy vốn đang khô kiệt, từ từ thấm nhuần tinh khí, đã dần dà phục hồi trở lại, sau một tháng, cô đã có thể tự đứng dậy, lúc đến tân lục địa, với sự nâng đỡ của Lục Tiệm, cô đã có thể thông thả tản bộ nơi đầu thuyền.

Ở hải cảng gần đây, Cốc Chấn tìm được một thương thuyền Bồ Đào Nha sắp khởi hành đi phương đông, gã bèn trở về Nữ Vương hiệu, chuyển hành lý sang thuyền mới. Tất cả đều rất thích thú, kéo nhau lên thuyền Bồ Đào Nha, chỉ mỗi Ngu Chiếu, Tiên Bích là vẫn đứng yên bên thuyền Nữ Vương, cùng cười cười nhìn mọi người.

Cốc Chấn rất ngạc nhiên, gọi lớn:

- Tiên Bích tí tí, Ngu huynh, hai vị sao còn chưa sang đây?

Tiên Bích vẫn cười, cô trao đổi một ánh mắt cùng Ngu Chiêu, rồi nói:

- Hảo đệ đệ, thiên hạ có bữa tiệc vui nào mà không tàn đâu! Tí tí e không thể theo mọi người trở về Trung thổ được.

Tất cả nghe thế, đều không khỏi hết sức kinh ngạc. Cốc Chấn không nén nổi, hỏi:

- Ngu huynh, hai vị...

Ngu Chiêu khoát tay, cười ha hả, bảo:

- Cốc lão đệ, ta đã bàn bạc kỹ với Tiên Bích rồi, chúng ta không về Trung thổ, sẽ theo chiếc thuyền này đi Anh Cát Lợi.

Cốc Chấn chợt hiểu ra, gã buột miệng:

- Ngu huynh sẽ tự phế bỏ thần thông ư?

Ngu Chiêu gật gật đầu, gượng cười:

- Ta vốn đã muốn phế bỏ thần thông từ lâu, hiềm vì hai vai vẫn còn phải mang gánh nặng, đã không sao trốn tránh trách nhiệm được. Giờ đây Vạn Quy Tàng đã chết, Tây Thành lại có được Lục lão đệ anh kiệt nhường ấy, gã giao tình chí thân với đệ, Đông Đảo Tây Thành rồi sẽ tự sống chung hoà bình, hai bên không còn là mối bận tâm cho Ngu nữa. Ta suốt đời ghét kẻ ác như kẻ thù, từng gây rất nhiều thù địch ở Trung thổ, nếu ta không còn thần thông, tính mạng sẽ không chu toàn được, chỉ còn mỗi cách làm con rùa rụt cổ, sống trốn tránh ở xứ người, để duy trì cái cấu mệnh này

Cốc Chấn cười âm, vỗ tay la:

- Ngu huynh việc gì mà phải mặt nhăn mày nhó vậy! Đây là một đại hảo sự, hai vị từ nay chim liền cánh, cây liền cành, rõ ràng chuyện vui chuyện mừng! Chỉ hận hai vị không làm lễ thành hôn ngay tức thì, khiến tiểu đệ lỡ mất một dịp quấy phá đêm động phòng.

Ngu Chiếu nhăn mặt, khoa tay, đáp:

- Thôi... Thôi... Đám cưới của đệ ta đây cũng không quấy phá được, hai ta coi như huê. Đệ mà còn có lương tâm, ít năm nữa nhớ ghé thăm ta, tụi mình lại mần một trận thiệt thống khoái!

Cốc Chấn giơ cao ngón tay cái lên, cười rộ:

- Nhất định... Nhất định.

Hai người họ trêu chọc nhau, ánh mắt Tiên Bích lướt một vòng, lúc cô nhìn ngang Tả Phi Khanh, thấy gã đang ngẩn ngơ trông sang mình, tròn mắt gã ửng ửng đỏ, lệ hầu như đang đầm ướt, chỉ là chưa tuôn xuống.

Trong lòng Tiên Bích bối ra bối rồi, cô không nén được, cất tiếng kêu:

- Phi Khanh...

Nghe tiếng kêu, Tả Phi Khanh giật bản mình, rồi gã khoa mạnh tay, quay gót bỏ đi.

Ngu Chiếu thấy thế, gã bỗng im bật, đôi mắt trông theo hình dạng Tả Phi Khanh đi khuất dần, rồi thở một hơi dài! Mọi người thoáng trông, đều hiểu rõ.

Tiên, Ngu hai người mượn cớ trốn tránh cừu địch, dài dòng làm vậy, thực tình muốn nói trở ra thôi. Dựa vào tình thế Tây Thành, thần thông của Tiên Bích, kẻ nào tìm đến Ngu Chiếu để trả thù, chỉ có làm thiêu thân lao đầu vào lửa đuốc. Muốn rõ nguồn cơn, nên xem nơi Tả Phi Khanh, chỉ

khi cách xa vạn dặm, mới có thể cắt đứt tấm tình si của gã, bằng không, cứ ở lại Trung thổ, vòng lẩn quẩn giữa ba người sẽ không sao chấm dứt cho được.

Tiên Bích thở ra một hơi dài, nói:

- Ngày đó, nơi Diêu gia trang, lệnh tôn mất kí ức, đích xác không phải ý định của ta. Sau đó, lệnh tôn rủi ro bất hạnh, lòng ta hết sức buồn bã, khiến ta rất muốn xin lỗi cô, nhưng cô mang thành kiến nặng nề với ta, cùng đi cùng đường mà cô không thềm lý tới ta, rất nhiều lần, lời đã lên đến cửa miệng, ta đã đành phải nuốt trở xuống.

Diêu Tình nổi giận:

- Lại còn nói mẽ! Rõ ràng ngươi không thềm coi ta vào đâu hết thì đúng hơn!

Tiên Bích bất giác mỉm cười:

- Lệnh tôn quá cố, trong lòng ta quá ngượng ngùng, làm sao ta dám bám theo cô mà nói năng gì nhiều! Nếu cô vẫn còn hầy bực tức, ta tại đây xin có lời cáo lỗi cùng cô, được không?

Nói xong, Tiên Bích khom mình hành lễ.

Diêu Tình hứ một tiếng, quay mặt đi.

Tiên Bích rầu rĩ nói:

- Tình nha đầu, ta muốn khẩn cầu cô hai việc, cô chịu không?

Diêu Tình lạnh nhạt hỏi:

- Việc gì?

Tiên Bích nói:

- Thứ nhất, ta muốn cô chăm sóc cho Lục Tiệm thật tốt.

Diêu Tình nạt:

- Chuyện đó bộ người còn phải nói sao?

Tiên Bích mỉm cười, rồi tiếp:

- Việc thứ nhì này...

Cô cúi mình, đặt con Bắc Lạc Sư Môn lên sàn thuyền, âu yếm vuốt ve chòm lông cổ con mèo, cười cười, bảo nó:

- Nay Bắc Lạc Sư Môn này, mi theo ta lâu lắm rồi, chắc cũng đã thấy chán lắm nhỉ?

Bắc Lạc Sư Môn giương con mắt xanh lè dòm cô, khẽ khàng gừ gừ.

Tiên Bích cười tủm tỉm, bảo:

- Ta muốn đổi cho mi một chủ nhân mới, mi bằng lòng không?

Bắc Lạc Sư Môn nghe nói, nó ngoảnh nhìn cô. Tiên Bích chỉ tay vào Diêu Tình, vui vẻ bảo nó:

- Là người này này, mi thích không?

Bắc Lạc Sư Môn meo meo một tiếng, rồi nó ngóc đầu, cọ quẹt vào tay Tiên Bích hai lần.

Tiên Bích mừng rỡ:

- Bắc Lạc Sư Môn, mi chịu rồi!

Cô tuy cười, nhưng nước mắt tuôn trào lai láng. Bắc Lạc Sư Môn lại cộ mình hai lần nữa vào cô, nó kêu khế, rồi thông thả, lười nhác bước lên thuyền, đến bên Diêu Tình, nó ngẩng đầu, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chú vào Diêu Tình.

Còn đang vô cùng kinh ngạc, Diêu Tình lại nghe Tiên Bích nói:

- Tình nha đầu, việc thứ hai, ấy là ta muốn uỷ thác cô chiêu cố giùm Bắc Lạc Sư Môn.

Diêu Tình sững sờ, cô cúi mình, bế con mèo Ba Tư lên, giụi má vào bộ lông trắng như tuyết của nó, trong lòng cô vui mừng đến phát nhiệt, cô không biết phải trả lời sao cho phải. Một khi sở hữu Bắc Lạc Sư Môn, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, cô đã thành Địa mẫu trên đời rồi! Tiên Bích phó thác cho cô con linh thú như thế, có khác gì đem ngôi vị Địa Mẫu giao vào tay cô.

Thấy thế, Tiên Bích mỉm cười rạng rỡ, tay nín vào tay Ngu Chiếu. Lúc ấy, Diêu Tình ngẩng cao đầu, lớn tiếng:

- Xú Tiên Bích, người... người chó có mà bỏ chạy kiểu đó! Ta... Ta quyết không làm ngơ cho người đâu!

Lục Tiệm vội kêu lên:

- A Tình, cô nói gì thế?

Diêu Tình bực tức:

- Chuyện giữa ta và cô ấy, người chó có chen vào!

Lục Tiệm nhăn mặt nhú mày, Tiên Bích vẫn cứ cười, bảo:

- Tình nha đầu, nếu cô còn giữ ý định báo thù, tốt nhất hãy đến Anh Cát Lợi kiếm ta!

Diêu Tình mím môi, không nói gì.

Tiên Bích đảo mắt một vòng, cô khẽ thở dài, rồi vung mạnh tay, cô cùng Ngu Chiêu trở gót bước đi.

Nữ Vương hiệu nhổ neo, giương buồm căng gió, để lại sau đuôi thuyền một dải sóng nước bạc trắng, thuyền từ từ biến hình vào nơi xa. Nhìn theo con thuyền, thấy nó sắp đi khuất, không còn dẫn lòng được nữa, Diêu Tình chạy ra chỗ mạn thuyền, hai tay cô khua loạn lên một lúc lâu, rồi mới buông xuống, trông mắt cay cay, đôi dòng lệ đã tuôn trào xuống gò má.

Thuận gió đông nam, thuyền đi rất nhanh, chừng hơn một tháng, sau khi vòng qua một mũi đất (Cực nam châu Mỹ), thuyền đã vào một vùng đại dương thật lớn, dọc đường tuy có gặp bão biển, nhưng không mấy đáng e ngại. Mỗi ngày, Diêu Tình mỗi khoẻ hơn lên, cô đỏ da thắm thịt dần, cô đang phục hồi dáng vẻ xưa kia của cô. Nhìn ngắm cô, Lục Tiệm cảm thấy vui sướng trong lòng, với gã, cuộc sống vậy là quá đầy đủ, ngay giờ gã có phải lăn ra chết, gã cũng không còn gì để tiếc nuối.

Từ khi hai người Tiên, Ngu bỏ đi, không thấy Tả Phi Khanh chuyện trò gì cùng ai nữa, gã suốt ngày ngồi nơi đuôi thuyền, đôi mắt nhìn xa xăm về phương tây, ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Mọi người thông cảm tâm sự của gã, cũng không ai đến bắt chuyện cùng. Chỉ mỗi mình Ninh Ngưng thỉnh thoảng đến ngồi bên cạnh, nhưng cô cũng giữ yên lặng, không trò chuyện gì.

Trong thời gian rảnh rỗi này, Cốc Chấn vừa tìm học ngoại ngữ nơi Lan U, Thanh Nga, vừa đối chiếu theo "Vạn Quốc hải đồ", chỉ huy đám thủy thủ trên thuyền đi thuận theo luồng nước, chiều gió, có lúc lại chèo chèo cùng bạn bè, nói chuyện, cười đùa. Uống đến bốc hứng, gã nổi ngông, đi thi đua trí nhớ cùng Mạc Ất, thảo luận về nghề hương liệu cùng Tô Văn Hương, bàn bạc âm nhạc với Tiết Nhĩ, cá cược thi chạy cùng Yến Vị Quy, ngoài vụ cược lực, phần lớn gã đều thua. Được cái gã dễ tính, thắng thì dĩ nhiên vui hơn hờ, thua thì chẳng lấy làm giận, gã chỉ toàn cười đùa hi hi,

nên cuộc hành trình này tuy xa xôi, có gã bên cạnh, mọi người đều không thấy buồn nản, ngán ngẫm.

Đi được dăm tháng, đã đến Đông Doanh của người Nhật Bản. Lấy làm đắc ý, Cốc Chấn bảo mọi người:

- Thấy chưa, ta đã bảo mình đang ở trên một địa cầu to lớn, đi hết một vòng, quả nhiên trở về gặp lại Oa quốc.

Trong lòng bội phục, Lục Tiệm nói đôi câu tán dương gã, bỗng nghĩ đến một việc to, gã đâm nghi ngờ, hỏi:

- Nếu là một quả cầu, tại sao mấy người ở mé bên kia đều đã chẳng bị té nháo nhào cả vậy?

Cốc Chấn lắc đầu, cười, đáp:

- Cái đó đệ cũng không hiểu nữa, à này, Mạc Ất, ông đọc sách thật nhiều, có lẽ ông biết lý do tại sao?

Mạc Ất chỉ biết gãi đầu, mặt mày nhăn nhó mà đáp:

- Không sách nào nói tới, tôi cũng không biết luôn!

Cốc Chấn vỗ tay cười ầm:

- Hay nhỉ... Mạc Đại tiên sinh, thì ra cũng có chỗ học vấn chưa thông!

Mạc Ất ngượng ngịu, gã đỏ bừng đôi má, rầu rĩ!

Vì phải ghé bến bổ sung lương thực, trao đổi, giao dịch hàng hoá, thuyền cập vào một hòn đảo nhỏ của Đông Doanh. Vừa nhìn phu phen vận chuyển hàng hoá, Diêu Tình vừa đùa cợt:

- Lục Tiệm, người từng kể ta nghe là người có quen thân một vị công chúa Oa Quốc, giờ đến nơi này rồi đấy, chắc người đang mơ tưởng đến cô ta!

Lục Tiệm đáp:

- Cũng có nhớ một chút...

Gã nhìn Diêu Tình mím môi không vui, bèn cười, tiếp:

- A Tình, tôi nếu mà có ý ấy, thì hồi đó, tôi đã ở tuốt lại tại Đông Doanh rồi, đâu có mà muôn khổ ngàn cực lần mò về Trung thổ để kiếm cô.

Thần thái Diêu Tình dịu đi một chút, cô chăm chăm nhìn gã, hỏi:

- Người lần mò về Trung thổ, có phải đích thực để kiếm ta không?

Lục Tiệm chỉ tay vào chỗ con tim, nghiêm nét mặt, thề:

- Sự thật trăm phần trăm, trong con tim này có ghi dấu rõ ràng!

Diêu Tình cười qua màn lệ, cô nhẹ nhàng đưa tay thăm dò trên lồng ngực nơi quả tim gã, bảo:

- Ngốc ạ! Người hể dám dối gạt ta, ta sẽ moi nó ra mà xem đấy!

Lục Tiệm cười ầm một trận, bỗng sức nhớ tới một chuyện, gã hỏi cô:

- A Tình, chỗ "Kiếp Hải" có biến hình kỳ lạ gì không?

Diêu Tình đáp:

- Cũng chẳng thấy có gì khác lạ, chỉ là móng chân mọc nhanh ra hơn thôi.

Lục Tiệm gật gù, nói:

- Như vậy, quả tình "Kiếp Hải" có thể chế ngự được bằng nhân lực rồi!

Diêu Tình lờm gã, hỏi:

- Nết chẳng may thất bại vụ luyện nô, ta bị biến dạng thành một con quái vật kinh khủng, người có còn thương ta nữa hay không?

Lục Tiệm vuốt má cô, khẽ cười:

- Bất kể cô biến dạng ra sao, cô vẫn cứ đều là A Tình của tôi.

Nghe thế, lòng Diêu Tình như thấm men rượu ngọt say sưa, cô ghì siết chặt ngang eo Lục Tiệm, giúi đầu vào ngực gã.

Từng trải nhiều hoạn nạn cùng A Thị, khi Lục Tiệm nghe câu hỏi của Diêu Tình, gã thực ra cũng phát nhớ đến cô, cũng muốn thăm dò tin tức về cô. Tiệm dịp có một lái buôn người Đông Doanh lên thuyền mua bán, gã bèn dẫn Diêu Tình đến trước người lái buôn, hỏi han về hạ lạc của A Thị. Người này kiến thức sâu rộng, nghe hỏi biết ngay là về công chúa A Thị của họ Chức Điền Gia, bèn kể lại cho Lục Tiệm hay nhà Chức Điền Gia đã kết thông gia nhà Thiên Tinh ở lân cận mé sông phía bắc, A Thị đã lấy Lãnh chúa Thiên Tinh Trường Chính. Hay tin A Thị lấy chồng, Lục Tiệm mừng cho nàng ấy, nhưng trong lòng gã vụt rộ một nỗi ái ngại, gã tự nhủ: "Không biết cái vị Thiên Tinh này là tốt hay xấu, có đối xử đàng hoàng cùng cô ấy không?"

Thấy nét mặt gã tư lự, Diêu Tình bèn hỏi duyên do. Lục Tiệm nói ra, thì Diêu Tình cười, bảo:

- Đã thấy chạnh lòng lắm rồi đây ư? Nếu người còn tiếc nuôi, giờ hãy còn chưa muộn mà!

Lục Tiệm đáp:

- Cô lại đi trêu chọc tôi rồi! Lời tục hay nói "Nhà thế gia vương hầu thì thâm sâu như đáy biển". Tâm cơ A Thị lại đến đoảng, cô ta lấy vị Lãnh chúa ấy, khiến người ta không khỏi lo lắng hộ cô!

Diêu Tình hừ một tiếng, dáng cười không ra cười, bảo:

- Người nói thế, hàm ý bảo ta tâm cơ thâm thúy chẳng?

Lục Tiệm nhăn nhó nói:

- A Tình, phải tôi moi tìm ra cho cô xem thì cô mới chịu chẳng?

Diêu Tình khẽ giật mình, cô bùi ngùi:

- Lục Tiệm ngốc này, ta chỉ nói khơi khơi cho vui thôi, người bản tính trời sanh hay bao đồng lo lắng giùm người khác, cái đó ta biết quá xá mà, đâu vì thế mà trách móc người đâu?

Lục Tiệm gật đầu, nói:

- Tôi hy vọng người ta trên đời ai nấy đều được bình an vô sự, chẳng phải vậy là tốt nhất hay sao!

Diêu Tình cười nụ, cô nghĩ thầm "Ai nấy đều bình an vô sự, suốt cuộc đời này, chuyện đó thật khó mà thực hiện cho nổi". Tuy nghĩ vậy, nhưng cô không muốn làm Lục Tiệm sớm mất hứng, bèn thôi không nói gì khác nữa.

Tách bến rời Đông Doanh, đi không quá nửa tháng, đã trông thấy Đông Đảo nơi xa. Mọi người rời thuyền lớn, đáp ghe nhỏ lên bờ. Lúc ấy là buổi sớm, bãi biển vắng lặng không một bóng người. Trái biết bao phong ba bão táp, giờ mới trở về lại cổ hương, Cốc Chấn ngược mắt trông toà tháp trắng đứng cao cao đằng xa, trong lòng gã tình cảm trào dâng ngổn ngang trăm mối.

Cùng lúc ấy, gã nghe có tiếng người gọi to:

- Đảo vương, Đảo vương..

Quay sang nhìn, Cốc Chấn thấy đó là một nữ lang áo đỏ mang thần tình hết sức khích động, đang ào ào chạy tới, đích thị nha hoàn tên Đào Hồng của Thi Diệu Diệu.

Cốc Chấn còn chưa kịp lên tiếng, gã đã bị Đào Hồng níu chặt vào áo, cô vừa khóc vừa cười.

Cốc Chấn vui vẻ hỏi:

- Tiểu Đào nhi, sao cô mừng vui quá thế? Diệu Diệu đâu?

Đào Hồng gạt nước mắt, đáp:

- Tiểu thư ở mé bên tây của đảo, ngày cũng trông, đêm cũng trông, thêm ít bữa nữa mà không gặp lại Đảo Vương, sợ tiểu thư sẽ biến thành hòn vọng phu mất!

Cốc Chấn cười bảo cô:

- Cô ấy nhất định chẳng tính tới chuyện ta sẽ trở về từ phương đông. Để ta tới hù dọa cô một phát!

Gã vừa nói, vừa co giò chạy về mé bên tây, quả nhiên gã trông thấy một nữ lang mặc áo ngân y, đang đứng trên một mỏm đá, mắt ngấn ngơ dõi nhìn nơi xa. Trong lòng mừng rộ, Cốc Chấn chỉ muốn hét tướng lên, gã nhảy vù tới. Từ sau lưng cô, gã dang tay ôm chầm vào ngang eo lưng Thi Diệu Diệu.

Thần công gã đã đại thành, lại thừa dịp xuất kỳ bất ý, Thi Diệu Diệu không sao tránh né, thoạt đầu cô nổi đoá, rồi khi cô nghe tiếng cười sảng

khoái của Cốc Chấn, lập tức thần hồn cô bay bổng lên chín tầng mây. Rồi hai mắt tối sầm, cô vụt bất tỉnh nhân sự.

Thấy cô ngất xỉu, Cốc Chấn hoảng hồn hoảng vía, gã vội vàng truyền chân khí sang người cô. Lúc Thi Diệu Diệu tỉnh lại, cô chẳng nói năng một tiếng nào, đã vung tay co chân đâm đập gã chí tử. Cốc Chấn né trái, tránh phải, luôn mồm cầu khẩn xin lỗi, dỗ ngon dỗ ngọt đã đời mới khiến Thi Diệu Diệu bình tĩnh trở lại, cô bèn nhào vào lòng Cốc Chấn, gào khóc thêm một hồi, luôn miệng trách móc sao gã đã chẳng chịu về cho sớm.

Hai người còn đang kể lể nỗi niềm nhớ nhung lúc xa cách, bỗng nghe có tiếng người hô hoán, thấy Cốc Bình Nhi đang vùn vụt từ xa chạy ào ào tới. Thi Diệu Diệu gạt nước mắt, cô lườm gã, bảo:

- Ngày nào Bình Nhi cũng đến đây trông ngóng huynh, bọn muội chỉ sợ quáng mắt để vuột mất huynh, đều gắng sức banh mắt ra nhìn, đâu có dè cái đồ đáng bị ngàn đao băm mổ này đã lén lút lĩnh về từ mé đằng sau!

Cốc Chấn cười âm, gã dang một tay ra, đón Cốc Bình Nhi nhảy xồm vào, tuy cô kêu gào khóc lóc, nhưng mặt mày lại hớn hở, tươi tỉnh, gã cảm thấy được an ủi nhiều.

Tin tức loang nhanh ra, chẳng qua khỏi tối bữa sau, từ Hiệp Phạm trở xuống tới ba mươi sáu đảo chúa, đều hè nhau đáp thuyền đến. Bữa tối hôm đó, Linh Ngao đảo thiết yến tiệc, ăn mừng kẻ thù lớn đã mệnh vong, Đảo Vương đoạt thành công, tiệc tùng linh đình, rượu chè chuốc đổ lai láng. Người Tây Thành cũng tham dự yến tiệc, uống mãi đến đêm khuya, chẳng ai chịu giải tán ra về.

Hiệp Phạm uống đã có hơi chệnh choáng, lão bưng một cốc rượu to, lắc lè chân nam đá chân xiêu, đi đến trước mặt Cốc Chấn, to tiếng bảo:

- Cốc tiểu nhi... à không... không... ha ha..., Cốc Chấn... hà hà... tôi hoá hồ đồ mất rồi, phải gọi ngài là Đảo vương mới đúng chứ. Con bà nó, Hiệp

Phạm tôi đây sống đã quá ba mươi năm nay rồi, chỉ khâm phục có mỗi hai người, thứ nhất là Cốc Thần Thông đảo vương, người kia chính là ngài, nào... cùng cạn một bát rượu nào!

Lão vừa nói, vừa chỉ ngón tay trở vào đầu mũi Cốc Chấn.

Cốc Chấn cười vui vẻ, nâng bát mình lên, cả hai người nốc một hơi cạn, Hiệp Phạm bỗng la lớn:

- Ông nội tôi chết trong tay cao thủ Tây Thành, cha tôi, mẹ tôi, anh ruột tôi, đều đã chết dưới tay cao thủ của Tây Thành, Đông Đảo bị Tây Thành áp bức đã hơn hai trăm năm, ngày nay, là lúc phải đem thanh toán món nợ máu này. Vạn Quy Tàng đã chết, hẳn là thủ phạm, nhưng cũng có tông phạm, vậy mình làm sao đây? Gió đã xoay chiều, nước đã đổi dòng, Vạn lão tặc cậy vào cái gì kia chứ, chẳng qua là ngón "Chu Lưu lục hư công" thôi, giờ đây, công phu đó đã lọt vào tay Đông Đảo mình rồi, mọi người nghĩ sao, có nên đem quần cho lũ rùa đen Tây Thành ném thử tư vị ấy chẳng?

Nói ngang đấy, lão nhướng mày trợn mắt, dòm dòm vào chỗ Tả Phi Khanh, đầy vẻ khiêu khích.

Tả Phi Khanh giận đến đỏ mặt mày, mắt toé lửa. Gian đại sảnh đường đột nhiên vắng lặng xuống.

Cốc Chấn chậm chạp đứng dậy, gã vui vẻ nói:

- Tả huynh bớt giận, là Hiệp tôn chủ uống say nói càn đấy thôi.

- Tôi đâu có say! - Ánh mắt Hiệp Phạm loang loáng, lão quay nhìn vào cử tọa, to tiếng hỏi - Tôi nói ra đây những gì mà cả nhà mình đều ngầm nghĩ trong lòng, các bạn bảo sao, phải thế không?

Trong cái tĩnh lặng của gian phòng, đột nhiên khắp từ các góc, nổ bùng lên tiếng người trả lời:

- Đúng!

- Không sai!

- Nợ máu phải trả bằng máu!

- Kẻ đầu sỏ đã chết, lũ tòng phạm vẫn hãy còn đấy!

Bỗng có một người cả tiếng, giọng gay gắt:

- Đạp cho Tây Thành biến ra bình địa!

Chẳng mấy chốc, mấy trăm con người đồng thanh phụ họa:

- Đạp bằng Tây Thành! Đạp bằng Tây Thành!

Tiếng hò hét mỗi lúc một lớn, càng lúc càng lan ra xa, nghe như tiếng sấm ầm ì, rung chuyển cả mái ngói.

Tả Phi Khanh phất tay áo, đứng dậy, nói lớn:

- Cốc đảo vương, Tả mỗ đành thất lễ, xin cáo từ.

Cốc Chấn chau mày, không đáp.

Tả Phi Khanh lại trông sang Lục Tiệm, hỏi:

- Lục bộ chủ, ông là bộ chủ Thiên bộ của Tây Thành, Đông Đảo muốn đạp bằng Tây Thành, ông tính sao đây?

Lục Tiệm hết sức lẩn cấn, lắp ba lắp bắp:

- Tôi... Tôi...

Mặt hoa của Diêu Tình trắng bệch, cô từ từ đứng lên, nói:

- Ta làm đệ tử của Địa bộ Tây Thành, Cốc đảo vương, tiểu nữ đây cũng đành thất lễ, xin cáo từ thôi!

Ninh Ngưng cũng chậm chạp đứng dậy, cô đến đứng cạnh Tả Phi Khanh.

Nhìn tình thế, Lục Tiệm không biết phải làm gì, gã cũng đành phải đứng lên, gượng cười, nói:

- Cốc Chấn, trước tình hình này, bọn ta không thể ngồi lại lâu hơn nữa được!

Cốc Chấn chưa kịp đáp, Hiệp Phạm đã nói:

- Lục Tiệm, ông là anh em cùng cha khác mẹ với Đảo vương, võ công ông cực cao, Hiệp mỗi một mực thán phục, ông vốn là người Kim Cương môn, vốn chẳng dây mơ rễ má gì cùng Tây Thành, vậy có gì lại đem bán mạng cho tụi chúng? Chẳng bằng liên hiệp cùng Đông Đảo, bọn ta đồng tâm hiệp sức, quần một trận rõ to chơi!

Diêu Tình giận run, cô còn chưa kịp lên tiếng, Lục Tiệm đã xua tay, bình thản nói:

- Hiệp đảo chủ đề cao tại hạ quá rồi, trước giờ, Lục mỗi vẫn ngu dần, chỉ giỏi giăng câu chằng lưới, đâu có làm được một trận to tát gì!

Diêu Tình vỗ tay hoan nghênh:

- Lục Tiệm, nói thật hay!

Hiệp Phạm bị khước từ, sắc mặt hết đỏ bừng lại trắng bệch.

Lục Tiệm cặp tay Diêu Tình, bước ra ngoài.

Cốc Chấn nhìn theo bóng bọn họ ra đi, gã thủy chung không nói năng gì.

Người Đông Đảo đều biết Lục Tiệm là tay lợi hại, khi thấy gã đi ra khỏi cửa, chẳng một ai dám tiến ra ngăn cản, họ bảo nhau nhường đường cho gã.

Đoàn Lục Tiệm ra đến bờ biển, còn đang rầu rĩ vì chẳng có bóng dáng một con thuyền nào, đã thấy Cốc Bình Nhi mau mắn chạy tới, cô bảo:

- Lục đại ca, ca ca sai em đưa các vị lên thuyền.

Diêu Tình hứ nhẹ một tiếng, mặt sa sầm:

- Cốc Bình Nhi, chuyện bữa nay, Cốc Chấn rốt cục nghĩ sao?

Cốc Bình Nhi lắc đầu, đáp:

- Huynh ấy không nói năng gì hết, chỉ sai em đưa thuyền đến cho các vị.

Tả Phi Khanh cười nhạt:

- Ta xem chừng tên họ Cốc này cũng thấy động lòng rồi. Hừ... Nói cho lắm làm gì, để Tả mỗ đây trở về Tây Thành, chờ lãnh giáo ngón "Chu Lưu lục hư công".

Lục Tiệm cau mày, hạ giọng bảo:

- Tả huynh, đệ tin chắc, Cốc Chấn chẳng phải hạng người như thế đâu.

Tả Phi Khanh chỉ hứ nhẹ một tiếng, gã thôi không nói gì khác nữa.

Cốc Bình Nhi hướng dẫn mọi người đến một cỗ thuyền.

Thuyền rời khỏi Đông Đảo, mọi người ai nấy đều buồn bã kém vui, họ vẫn cứ nghĩ, sau khi Vạn Quy Tàng chết, những ân oán sẽ một cái khoát tay mà tiêu trừ, giờ xem lại, đấy chỉ là mong muốn của một bên thôi, huyết thù

chất chứa bao nhiêu năm nay giữa Đông Đảo và Tây Thành, há vì cái chết của một con người mà đã có thể xoá tan cho biệt tích được!

Dong thuyền dầm ngày, đã đến bờ. Tả Phi Khanh không nói không rằng, khơi khơi bỏ đi. Lục Tiệm biết gã mang nặng thành kiến, ắt hẳn đã muốn chạy trước về Tây Thành báo tin, trong lòng Lục Tiệm trào dâng một cảm giác không rõ rệt là gì, gã lập tức quay sang mời Ninh Ngưng tạm ghé qua Đắc Nhất sơn trang trước.

Ninh Ngưng khẽ lắc đầu, giọng buồn bã:

- Tôi không đi được! Đúng ra, tôi có một chuyện này cần nói cho các bạn rõ, hồi đó, lúc còn ở Tây Thành, gia phụ vì muốn cứu mạng tôi, đã bị Vạn Quy Tàng cưỡng bách, phải tự thiêu mà chết đi rồi...!

Nghe cô nói, Lục Tiệm hoảng hồn, Ninh Bất Không từng làm kiếp chủ của Lục Tiệm, lại là bố của Ninh Ngưng, lão đã có ảnh hưởng thật lớn trong cuộc đời Lục Tiệm, dám chắc, ngoài Lục Đại Hải, không ai khác có thể sánh cùng lão được. Trước đây, Lục Tiệm thù hận lão ta khôn tả, bây giờ, hay tin lão đã chết, trong lòng gã miên man một nỗi buồn khác lạ, gã đứng tần ngần đấy, miệng không sao nói lên thành lời.

Ninh Ngưng hít vào một hơi, cô nói:

- Gia gia bị lửa đỏ thiêu mà chết, tôi đang muốn trở về Tây Thành, lập một nhà mộ giả nơi ông ra đi, để thể hiện hiếu tâm,. ôi... tôi thật là một đứa con tối bất hiếu dưới cội trời này!

Lục Tiệm cố trấn định tâm thần, gã buồn bã hỏi:

- Lần trở về Tây Thành này, đường xá xa xôi vạn dặm, cô một thân một mình làm sao đi cho nổi?

Ninh Ngưng đáp:

- Tôi đã có hẹn ước Tả bộ chủ, cùng đồng hành chuyến này.

Nói xong, cô quày mình, đi về phía đầu đường, nơi tà áo trắng của Tả Phi Khanh đang bay phất phới, gã đứng lặng ở đấy, hẳn là đang chờ cô.

Thấy thế, trong lòng Lục Tiệm nhẹ nhõm, gã rầu rầu nói:

- Vậy hai vị khá giữ gìn cho tốt trên đường đi.

Ninh Ngưng khẽ gật đầu, mắt cô nhìn nhìn vào Diêu Tình, cô cố thu hết dũng khí, nói:

- Diêu cô nương, Lục Tiệm là người tốt hiếm có, cô... cô phải đối xử cho đẹp cùng huynh ấy...!

Diêu Tình khé sừng sờ, cô buột miệng đáp:

- Bộ ta còn đối xử chưa tốt cùng huynh ấy sao?

Ninh Ngưng gượng cười, đáp:

- Tôi muốn nói... không phải chỉ tốt một ngày, mà là tốt suốt cuộc đời ấy!

Diêu Tình trang trọng gật đầu, đáp:

- Ta xin nghe theo lời cô!

Ninh Ngưng thoáng nét hoan hỉ, đôi nhãn châu cô ẩn ước hơi đo đỏ, cô quay nhanh người, nhắm hướng tây, đến gặp Tả Phi Khanh, rồi cả hai cùng đi khuất.

Tiền xong hai người Tả, Ninh, Lục Tiệm, Diêu Tình cùng năm đại kiếp nô trở về Đắc Nhất sơn trang, cùng gặp lại mẫu thân, tổ phụ, hai vợ chồng Ôn Đại phu phụ. Bà này bị niềm vui pha lẫn nỗi buồn, chảy nước mắt ngăn

dài, nhờ Tiên Thái Nô cố gắng đỡ dành, bà mới nguôi ngoai được một chút. Mồm miệng cô vốn nhanh nhẩu, chỉ nhin được chừng nửa ngày, Diêu Tình đã đem hết chuyện trên Đông Đảo thuật lại cho hai ông bà Ôn Đại nghe. Hay tin, họ đều thất kinh, nghĩ rằng chuyện đó hệ trọng không phải nhỏ, lại sợ bị phía Đông Đảo đánh lén, họ bèn cùng nhau cáo từ, để trở về Tây Thành.

Đoàn tụ được chừng một tháng, Thương Thanh Ảnh cùng Lục Đại Hải đều thấy Lục Tiệm, Diêu Tình tâm đầu ý hợp, bèn nêu ý cho họ tổ chức hôn sự. Lục Tiệm muốn còn không được, Diêu Tình giả vờ suy nghĩ một đêm, rồi bữa sau cô nhận lời. Hai vị lão gia vui mừng khôn xiết, lập tức cho gửi thiệp báo hỉ, sửa soạn đám cưới. Thương Thanh Ảnh cũng đề nghị cặp Tiết Nhĩ cùng Tô Văn Hương làm đám cưới cùng ngày, Hai gã Tô, Tiết ngượng chín mặt mày, trong khi Thanh Nga cùng Lan U hét sức vui mừng.

Sau khi Trầm Chu Hư chết đi, Hồ Tôn Hiến đã bị điều về kinh, sau đó chẳng bao lâu, lão vì liên quan vào vụ hai cha con Nghiêm Tung, đã bị tổng giam vào ngục tối. Thời thế giờ đã thay đổi, nhà họ Trầm mất chỗ dựa lớn, đã nhanh chóng bị người đời quên lãng, các thiệp báo hỉ mà Thương Thanh Ảnh gửi đi, đều như ném đá xuống biển, chẳng có hồi âm, khiến bà suy nghĩ, lần cưới hỏi này, sẽ không được náo nhiệt bằng đám cưới của Trầm Tú ngày trước, khiến trong lòng bà mang chút ân hận với Lục Tiệm. Nào ngờ, trước ngày cưới, chẳng những toàn bộ đệ tử Thiên bộ xúm về, mà người của Địa bộ, Lôi bộ, Phong bộ, Trạch bộ, Sơn bộ đều lũ lượt kéo đến, có luôn cả hai bộ Thuỷ và Hoả vừa tái tạo xong, họ đã đề cử được chủ bộ mới. Ninh Ngưng lên làm chủ Hỏa bộ, vì cô cũng có chút lấn cấn, nên chỉ sai đệ tử Hoả bộ thay cô chuyển tặng quà mừng, còn cô thì không đến dự tiệc cưới.

Đây là lần đầu từ hai mươi năm qua mà tám bộ của Tây Thành được cùng nhau họp mặt, nên Đắc Nhất sơn trang đã hết sức náo nhiệt. Lục Tiệm quá áy náy, gã hỏi bà Ôn Đại:

- Từ Tây Thành đến đây, đường xá vạn dặm xa xôi, Lục Tiệm tôi đâu có tài có đức gì mà đã khiến Địa mẫu cùng các vị đồng môn phải một phen vất vả như thế?

Ôn Đại vui vẻ trả lời:

- Cái tên Lục Tiệm đệ thiệt là... Đệ còn không biết ư? Bây giờ, đệ làm ông chủ Tây Thành, đám cưới linh đình của thành chủ, có đệ tử nào của Tây Thành mà dám không đến chúc mừng chứ?

Mọi người nghe thế, đều cười ồ, chỉ riêng mình Lục Tiệm không hiểu, gãi thắc mắc:

- Địa mẫu nương nương, sao nương nương lại bảo đệ đã làm Thành chủ, xin người hãy giải thích cho đệ rõ?

Ôn Đại tủm tủm cười, bà đáp:

- Đây đâu phải chuyện nói chơi? Đó là tất cả các bộ đã bình bầu đệ lên làm thành chủ, chuyện rất danh chính ngôn thuận.

Lục Tiệm càng thấy quái lạ hơn, gãi lắc đầu:

- Chẳng đúng! Đệ làm chủ bộ Thiên bộ, nếu có việc bình bầu như thế, tại sao đệ lại chẳng hay biết gì ráo?

Ôn Đại cười xoa. Tiên Thái Nô trả lời thay bà:

- Tám bộ bình bầu, đa số là thắng, bây giờ, đã có bảy bộ đồng ý cử đệ lên làm Thành chủ, cái ý kiến của Thiên bộ này, chịu hay không chịu... cũng vậy thôi!

Chuyện quá đột ngột, gã vốn chẳng ham làm Thành chủ, Lục Tiệm ngay lập tức bị sững sờ, gã như gà mắc tóc, bèn ngớ ra, không biết đối đáp thế nào!

Ôn Đại lại bảo:

- Hai bậc phụ mẫu của Tình nhi đều quá cố, họ hàng nó chẳng còn ai, ta đây làm sư phụ nó, không thể nào không góp một tay vào được! Ta đã thuê được một biệt viện, để cùng nó ở bên đó làm nhà gái, đến hôn lễ ngày mai, sẽ cho rước dâu.

Lục Tiệm đồng ý, nhưng từ lúc ấy trở đi, gã cứ dàu dàu chẳng vui, khi về đến phòng trong, gã bèn đem mọi chuyện còn vấn vương trong lòng nói cho Diêu Tình nghe.

Diêu Tình chau mày, bảo:

- Sư phụ và sư công đã chĩa tâm trí vào chàng rồi đấy! Ngón này của hai vị muốn làm chàng không còn đường lui! Chàng nghĩ coi, Cốc Chấn đang làm chúa đảo Đông Đảo, nếu xảy ra chiến tranh giữa hai bên đông tây, chỉ có mỗi mình chàng là đánh thắng nổi hãn, mà bằng vào quan hệ giữa chàng và hãn, thì chàng làm sao xuống tay cho được! Để ép bức chàng, họ đã đem cái ngôi vị Tây Thành chi chủ làm một cái mồi thật to, họ đem trù đại lên đầu chàng, nếu xảy ra chiến tranh, chàng thân làm Thành chủ, thì làm sao có thể đứng ngoài làm ngơ! Thứ nữa, đưa chàng lên làm Thành chủ, tức là làm cho lũ người Đông Đảo có gan cùng mình đến đâu, cũng không dám mạo phạm vào hổ uy của chàng. Thành ra, xảy ra chiến tranh hay không, với chàng trong vai Thành chủ, có nghĩa Tây Thành là không thể thua!

Lục Tiệm mặt nhăn mày nhí, đáp:

- Nhưng ta làm sao đi đánh nhau với Cốc Chấn cho được?

Diêu Tình đập bàn, cười âm:

- Đúng rồi đó! Chàng cứ giữ ý ấy, chuyện đánh đấm là không có xảy ra đâu!

Lục Tiệm hỏi:

- Còn Cốc Chấn thì sao? Bao nhiêu người Đông Đảo đòi nhanh chóng trả thù, rồi ra, không biết họ sẽ ép buộc hãn thế nào?

Diêu Tình không ngăn nổi tràng cười ầm ỹ:

- Hảo ca ca, chàng đang giả vờ ngốc nghếch chẳng? Ngón nghề của xú hồ ly là sao chứ? Hãn đã tha không ép ai thì thôi, có ai mà ép nổi hãn kia? Còn nói đến chuyện giở giối mánh mung, mấy cái thằng hề vụng về ở Đông Đảo thiệt không đáng đi xách dép cho hãn nữa!

Lục Tiệm nghĩ ngợi, rồi gã liên thanh la lớn:

- Đúng... Đúng quá...

Chợt mặt Diêu Tình hiện vẻ bức tức, cô nắm chặt nắm đấm, hoa tay đập lia lịa xuống mé giường, miệng chua ngoa nói:

- Cái tên xú hồ li đó, bốn cô nương lần trước xuất giá, đã bị hãn tới quây cho nát nước, vậy mà lần này, hãn lại đi làm con rùa đen rụt cổ, đến một cái rắm cũng không dám đánh, hừm... càng nghĩ càng giận, mai mốt gặp lại, hể không nhéo vào hai lỗ tai hãn, là không chịu được!

Thấy cô nổi trận lôi đình, Lục Tiệm bất giác không sao nhịn được, gã cười ha hả thật lớn.

Sau ngày cưới, Thích Kế Quang cũng sai người đưa quà mừng đến. Hay tin huynh trưởng đang bận bịu chiến cuộc ở vùng Mân Bắc, Lục Tiệm rất xúc động, gã nghỉ thêm mấy hôm, chờ người Tây Thành lục tục kéo nhau ra về hết rồi, Lục Tiệm bèn cùng Diêu Tình đi xuống miền nam, giúp Thích Kế Quang tiêu trừ bọn giặc cướp người Oa.

Lúc ấy, Thích Kế Quang liên tục đánh lui bọn đại khấu, oai danh lão chấn động vùng đông nam, bọn giặc Oa nghe đến tên đều sợ mất mật, chúng hè nhau gọi lão là "Thích lão hổ". Khi được Lục Tiệm đến giúp, lão tựa như hổ mọc thêm cánh. Sớm có hai năm, giặc Oa ở miền đông nam đều lần lần hoàn toàn bình định xong. Và trong khoảng thời gian hai năm đó, tính mạng hoàng đế Gia Tĩnh cũng ô hô, lão lưu lại đời sau một cái túi da thịt hôi thối, giấc mộng đắc đạo làm tiên lên trời của lão tan tành như bọt nước, chỉ để làm trò cười cho hậu thế.

Năm kế đó, miền nam hoàn toàn bình định, Thích Kế Quang được chỉ đò về kinh thành, vốn Diêu Tình chưa có dịp thăm viếng Bắc Kinh, cô thừa dịp đó đã kì kèo Lục Tiệm, muốn cùng gã vầy đoàn theo Thích Kế Quang đi chơi kinh thành. Tuy Lục Tiệm nhớ Cốc Chấn da diết, đã nhiều lần gã muốn đi Đông Đảo thăm y một phen, nhưng giờ đây, mang thân phận làm Thành chủ Tây Thành, chuyện gì cũng phải cân nhắc, mà gã cũng sợ người Tây Thành hiểu lầm, rồi lại ngại đến Đông Đảo sẽ gây phiền toái cho Cốc Chấn. Gã tính tới tính lui, lòng dẫu nhớ nhung, song gã chẳng dám đi, rồi khi bị Diêu Tình kèo nài, gã đành gác bỏ ý muốn đó, đi thăm vùng kinh sư trước.

Một đoàn người ngược bắc, dọc đường vượt qua ruộng đồng ngang dọc, thấy nhà nông làm ăn dễ dàng, rừng trà tươi tốt khắp chốn, tiếng ca hát của người hái trà véo von cùng khắp, nghe êm êm trong tai không thôi. Nhìn cảnh tượng, Lục Tiệm nhớ đến khi xưa lúc từ Đông Doanh trở về, chốn chốn nhuộm màu thê thảm, gã cứ tưởng đang lạc vào một thế giới nào khác. Chẳng mấy chốc, đoàn người đến ven bờ Trường Giang, còn đang chờ thuyền sang sông, bỗng từ đằng trước hiện đến một cỗ thuyền lớn. Thuyền to đến kỳ lạ, chừng lớn gấp bội các giang thuyền thông thường.

Thích Kế Quang cũng lấy làm lạ:

- Chẳng hiểu là kẻ nào mà ngênh ngang cho hải thuyền đi ngược Trường Giang đến đây?

Lão còn chưa dứt lời, đã nghe có tiếng người cười lớn. Lục Tiêm vừa mừng vừa ngạc nhiên, gã buột miệng kêu lên:

- Cốc Chấn!

Chữ "Chấn" còn chưa nói hết, đã thấy Cốc Chấn mũ áo sênh sang, chấp tay vui vẻ chào:

- Đại ca, Thích tướng quân, nếu có nhã hứng, xin mời quá bộ lên chơi tặc thuyền của Cốc mỗ?

Thích Kế Quang chia tay gã từ ngày đó đến giờ, nhiều năm ròng chưa gặp lại, trong thời gian ấy lòng lão cũng nhớ nhung, giờ gặp mặt, lão mừng khôn xiết, tay chỉ vào Cốc Chấn, miệng vui vẻ hỏi:

- Tiểu tử nhà ngươi, đã làm quân lệnh trạng, hứa sẽ trở về, kết cục là cụp đuôi đông mất, mấy năm ròng rã tuyệt không lộ dạng!

Cốc Chấn cười hì hì, đáp:

- Thích đại nhân là người bạn rộng, kẻ thảo dân khơi khơi đây sao dám đến quấy rầy chứ!

Thích Kế Quang chau mày, bảo:

- Lời đó đích thực thú vị không chịu nổi!

Cốc Chấn cười đáp:

- Thì ra Thích huynh cũng biết mắng người!

Nghe gã nói, mọi người cùng cười ồ!

Cười cợt một chập, thuyền đã cập bờ, Thích, Lục, Diêu một đoàn kéo nhau lên, lũ kiếp nô được gặp lại Cốc Chấn, thấy đều hết sức thân thiết.

Cốc Chấn luôn miệng chào hỏi, hai mắt gã cứ nhìn chăm chăm vào Diêu Tình, ra kiểu thăm dò hàng họ. Diêu Tình nhố toẹt, mắng gã:

- Xú hồ li, hai con mắt kẻ cướp của người kia, làm gì mà nhìn vào ta dữ vậy?

Cốc Chấn lắc đầu, đáp:

- Ta đâu có nhìn cô, ta nhìn tiểu điệt của ta đấy chứ!

- Tiểu điệt của người? - Ngoái đầu trông lại chẳng thấy ai khác, Diêu Tình mới chợt hiểu ra, mặt mày ửng đỏ đến tận mang tai, cô bèn nhấn gót chân, nhảy ào tới trước, thò tay muốn nắm vào hai vành tai Cốc Chấn.

Cốc Chấn cúi đầu để cô nắm lấy, miệng gã la lớn:

- Diêu Diêu, cứu ta với!

Từ trong khoang thuyền vọng ra một tràng cười, Thi Diêu Diêu bế một hài nhi, hiện ra chỗ cửa khoang, cười bảo:

- Diêu gia muội tử, xin hãy nể mặt ta mà tha cho gã một lần đi!

Diêu Tình trông thấy Thi Diêu Diêu, cô bèn gạt đầu gã sang một bên, ào vào gần, đưa tay vuốt ve bầu má nồn nà của đứa bé, cô cười hì hì, hỏi:

- Được mấy tháng rồi? Trai hay gái? Đặt tên gì vậy?

Thi Diêu Diêu hoan hỉ đáp:

- Vừa được ba tháng, là con gái, còn tên ư, Cốc Chấn vẫn chưa đặt, bảo là chờ đại ca đặt cho.

Diêu Tình cười đáp:

- Con gái thì hay quá. Ta đang muốn sanh con trai, để làm một đôi thiệt đẹp đấy!

Cốc Chấn cười ha hả, bảo:

- Đại mỹ nhân ôi là đại mỹ nhân ôi, cô đúng là huênh hoang quá lắm, sanh con trai ư, cô cứ tưởng muốn là được đấy hử? Ta cũng tính kiếm một thằng cu, kết cục đó, trời không chiều lòng người, nhưng mà, con gái thì cũng tốt, ta càng ngày càng trông càng thấy thương yêu nó hơn lên.

Diêu Tình bỗng quay người lại nhìn chăm chăm vào Cốc Chấn, nụ cười tai quái, hỏi gã:

- Cốc tiểu nhân, người gọi ta bằng gì? Còn gọi là "đại mỹ nhân" nữa thì không được đâu đấy!

Cốc Chấn vui vẻ đáp:

- Đúng thế... Ta phải gọi bằng "đại tảo bả" kia!

Diêu Tình khi nghe tới âm "tảo", cô nghĩ gã gọi cô bằng "đại tẩu", bất giác đã thấy mừng rơn trong bụng, đầu gối, Cốc Chấn lại thêm từ "bả" vào, câu nói đối hử nghĩa, cô phát bực tức, co chân định tặng gã một cước, dĩ nhiên là bị Cốc Chấn né tránh được. (đại tảo bả: Cây chổi lớn - đại tảo nghe na ná như đại tẩu!)

Cười đùa một trận xong, khi vào đến trong khoang, đã thấy Cốc Bình Nhi cùng Đào Hồng, Ngạc Lục đang bày biện thức ăn, rượu uống, mọi người ngồi yên chỗ, kể lễ nỗi niềm khi xa cách, không gì là không nói tới, chỉ là Cốc Chấn tuyệt không nhắc nhở đến Đông Đảo.

Bọn Lục Tiệm cũng không dám nói gì nhiều đến, bỗng nghe Cốc Chấn vui vẻ bảo:

- Thích tướng quân, ta lâu lắm mới lại được gặp gỡ ngài, xin có một món quà này làm lễ ra mắt, ngài thấy sao?

Thích Kế Quang cười, đáp lại:

- Hay lắm! Tặng quà gì thế?

Cốc Chấn lấy từ mé bên ra một cái hộp bằng gỗ hồng mộc, vừa cười tủm tỉm, vừa đặt nó trước mặt Thích Kế Quang.

Thích Kế Quang mở hộp ra, vừa thoáng trông thấy, mặt lão biến sắc, thì ra bên trong hộp có một thủ cấp, nhìn theo cách búi đầu tóc, rõ là đầu một người Oa.

Trong lòng sinh hiếu kỳ, Lục Tiệm vừa đưa mắt nhìn sang, gã bất giác buột miệng kêu lên:

- Thương Binh Vệ!

Đầu ấy đúng là đầu của Tả Thương Binh Vệ, Lục Tiệm đầu dè, một lần cách biệt từ Thiên Trụ sơn, khi gặp lại, thì hắn đã hoá thành người thiên cổ.

Cốc Chấn "ồ" một tiếng, nói:

- Tên nó là Thương Binh Vệ sao? Nhưng mà hắn còn có một cái tên tục khác nữa, gọi bằng "Thương tiên sinh" Từ khi bị Thích tướng quân đánh bại, hắn chiếm cứ một hòn đảo nhỏ, định tiếp diễn nghề ác ôn, đâu ngờ đụng phải tay đệ, đệ thu thập toàn bộ cả lũ, rồi hay tin Thích huynh đang phải ngược bắc, bèn lập tâm mang theo làm món quà ra mắt.

Thích Kế Quang ngẫm cái thủ cấp, cả tiếng cười âm, nói:

- Lễ vật quý lắm... tốt lắm!

Lục Tiệm không khỏi không nghĩ nhớ đến chuyện cũ ở Đông Doanh, trong lòng gã dấy lên một nỗi thê lương.

Cốc Chấn lại vui vẻ đề nghị:

- Thích huynh, đại ca, đường nhập kinh xa xôi quá, đệ có đề nghị này, hay là cả bọn ngược thuyền theo đường biển mà đi Bắc Kinh, mọi người thấy sao?

Gã còn chưa dứt lời, Diêu Tình đã vỗ tay hoan nghênh:

- Tuyệt... Tuyệt lắm!

Ánh mắt Thích Kế Quang liếc sang trao đổi cùng Lục Tiệm, rồi lão cười, đáp:

- Triều đình vốn đã có lệnh cấm đi đường biển, tên gian thương nhà ngươi lại tính vi phạm! Thôi cũng được, đâu đó cũng chỉ dăm ba ngày đường, nếu ai nấy không có gì dị nghị, ta đây cũng đành xả mệnh mà bồi tiếp người!

Lập tức Cốc Chấn hạ lệnh cho thuyền xuôi dòng, vượt qua cửa Ngô Tùng, thuyền bẻ bánh lái đi về hướng bắc, cả đoàn ngày ngày chèo chén, sương khói khôn cùng.

Ngày nọ, vào lúc thuyền đi ngang qua khu doanh trại Văn Đăng của tỉnh Sơn Đông, Lục Tiệm cùng Cốc Chấn kể nhau nghe về những phong cảnh họ thấy được trong nhiều chuyến viễn du trên thế giới, về những đặc trưng phong thổ mỗi nước ngoài. Nghe chuyện xứ lạ, Thích Kế Quang không ngớt trầm trồ, đến lúc lão nghe nói đến hùng mạnh của hải quân phương tây, đến mức độ lợi hại và tầm chính xác của hoả pháo trên các chiến thuyền đó, trong lòng lão không khỏi dấy lên chút ít phiền muộn, lão bèn đứng lên, ra nơi đầu thuyền, đưa mắt nhìn thành quách đồ nát nơi khu doanh trại ven biển, nhìn vào từng làn khói lan toả gần xa bên trong trại, tai

nghe những hồi tù và vang vọng từ đây, bất giác thì hứng trời dậy, lão bèn ngâm vang:

Nhiễm nhiễm song phiên độ hải nhai,

Hiếu yên đề hộ dã nhân gia.

Thùy tương xuân sắc lai tàn điệp,

Độc hữu thiên phong tổng đoản già.

Thủy lạc thượng tồn Tần đại thạch,

Triều lai bất kiến Hán thời tra.

Điều tri bách quốc vì mang ngoại,

Vị cảm vong nguy phụ tuế hoa.

(Quá Văn Đăng Doanh - Thích Kế Quang)

(Tạm dịch nghĩa: Hai phươn cờ ử rữ vùng ven biển,

Làn sương sớm xâm xấp vây phủ nhà nhà chốn thôn quê.

Ai đã khiến các tán lá màu sắc mùa xuân nay đã rơi rụng hết,

Chỉ còn đây, cô độc làn gió trời tổng tiễn mấy hồi tù và ngăn ngăn,

Nước rút, bên trên hiển lộ ra tảng đá lớn từng tồn tại từ thời nhà Tần

Triều dâng, không còn thấy đâu nữa những mảng bè xưa kia của thời Hán

Thưở xa xưa kia mà biết trước được rằng trải qua trăm triều đại, mọi sự vật đều trở thành mờ mịt

Thì nào dám quên đi sự bại vong trong tay tuế nguyệt)

Cốc Chấn nghe ngâm, gã gật gù, bảo:

- Bỏ qua đi chuẩn bị trước cho chiến tranh ắt sẽ gặp nguy khốn, giờ giặc Oa tuy dẹp xong, nơi phương bắc, bọn thất bát lại thiết hùng mạnh như thế, mà các nước Tây Phương đang trong thế trùng hưng, thân làm tướng, trước tình thế đất nước đang bị nanh vuốt đe dọa, là không thể dừng dừng được!

Thích Kế Quang cười nụ, đáp:

- Ta về kinh lần này, hoặc ta sẽ ra miền biên phòng chống lũ thất bát, sống cuộc sống triền miên ngày ngày ngồi trên lưng ngựa, hoặc ta sẽ sống dài dài trên thuyền mà đi càn quét, đi bình định tứ hải.

Cốc Chấn vui vẻ nói:

- Đúng ra, theo đệ thấy, xông pha vùng biển rộng này cũng y hệt rong ruổi lưng ngựa!

Thích Kế Quang vỗ tay, hỏi:

- Ý kiến đó khá kỳ quặc, Thích mỗ xin được nghe diễn giải cho rõ ràng!

Cốc Chấn vẫn cười cười, gã chỉ tay ra biển khơi, cao giọng đáp:

- Vùng biển mênh mông này, đó chẳng phải là ông trời đã tạo dựng ra làm ngựa cười cho ông ta sao? Ngựa chốn thế gian, nếu không thuần phục trước, ai mà cười cho nổi, còn nói về sự hung hãn của chúng, mấy người sánh cho lại, nói về ngày đi ngàn dặm, ai có thể làm được như chúng? Còn bàn về tàu thuyền, chẳng qua cũng giống như một thốt ngựa đã đóng yên cương đầy đủ, mà trò điều khiển cười ngựa,

dễ quá, chẳng đáng bàn, làm một hán tử thân mang nhiều nhiệt huyết, nếu nói đến cười ngựa, phải đi cười thứ ngựa của ông trời kia!

Thích Kế